Sammlung der griechischen Dialekt-Insch... Bd. Epirus. Akarnanien. ...

Friedrich Bechtel, Hermann Collitz, Richard Carl ...

Digitized by Google

R 10 8° 11

2351 d. 8

C Epig. 44/2 224/2

50'4-75491

C Epig 13/2

18

B

Sammlung

der

griechischen Dialekt-Inschriften

von

F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz, W. Deecke,
A. Fick, G. Hinrichs, R. Meister.

Herausgegeben

von

Dr. Hermann Collitz.

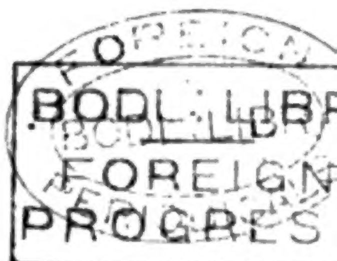

Zweiter Band. I. Heft.

Die epirotischen, akarnanischen, aetolischen, aenianischen und phthiotischen Inschriften von Prof. Dr. Aug. Fick.
Die lokrischen u. phokischen Inschriften von Prof. Dr. Fritz Bechtel.

Göttingen,
Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht.
1885.

Die Orakelinschriften aus Dodona sind in das vorliegende Heft absichtlich nicht aufgenommen. Sie werden, soweit sie sich nicht mit Sicherheit unter bestimmte Dialekte einreihen lassen, an den Schluss dieses Bandes gestellt werden.

Sammlung

der

griechischen Dialekt-Inschriften

von

J. Baunack, F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz,
W. Deecke, A. Fick, O. Hoffmann, R. Meister, P. Müllensiefen,
W. Prellwitz.

Herausgegeben

von

Dr. Hermann Collitz.

Zweiter Band.

Epirus. Akarnanien. Aetolien. Aenianen. Phthiotis. Lokris.
Phokis. Dodona. Achaia und seine Colonien. Delphi.

Göttingen
Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht
1899.

Die

epirotischen, akarnanischen, aetolischen, aenianischen und phthiotischen Inschriften

von

August Fick.

Car. = Const. *Carapanos* Dodone et ses ruines. Paris 1878. 2 Bde.
W.-F. = *Wescher-Foucart* Inscriptions recueillies à Delphes. Paris 1863.

EPIRUS.

A. Bürger- und Ehrenrechtsurkunden.

Aufser n. 1339 sämmtlich auf Bronzetafeln.

1334 *Gomperz* in Archäol. epigraph. Mitteilungen aus Oesterreich V, p. 130 ff.

Ἀγαθαῖ τύχαι· βασ[ι]|λεύοντος Ἀλεξ|άνδρου, ἐπὶ προσ|τάτα Μολοσσῶν ‖ Ἀριστομά[χ]ου Ὄμ|φαλος, γραμματ|ιστᾶ δὲ Μενεδά|μου Ὄμφαλος ἔδω|⟨μ⟩καν ἰσοπολιτε‖ίαν Μολοσσῶν τ|ὸ κοινὸν Σιμίαι Ἀ|πολλωνιάται κα|τοικοῦντι ἐν Θε|πτίνωι αὐτῶι κα|[ὶ] γενεαῖ καὶ γέν‖[ει ἐκ] γενεᾶς.

Alexandros Neoptolemos Sohn regierte 342—326 vor Chr. — Mit *Ὄμφαλος* 5. 6 vgl. *Μολοσσοὶ Ὄμφαλες Χιμώλιοι* n. 1347; Ptol. III, 14, 17 erwähnt Omphalion als eine Stadt des inneren Chaoniens; *Ὀμφαλιῆες* bei Steph. Byz. s. v. *Παραυαῖοι*.

1335 *Car.* XXVII, 3; Vf. BB. III, p. 267; *Gomperz* in Archäol. epigraph. Mitt. V, p. 133.

[Βασιλεύον]τος [Ἀλ]εξάνδρου ἐπ[ὶ] | Μολοσσῶν | [προστάτα] Ἀρισ[το]μάχου Ὄμφα|[λος, γραμ]ματέο[ς δ]ὲ Μενεδάμου ‖ [Ὄμφαλος ἔδ]οξε τ[α]ῖ ἐκλησίαι (sic!) ***τῶν | [Ἀπειρωτᾶν] Κτήσων εὐεργέτας ἐ|[στὶ διὸ] πολιτείαν Κτήσ|[ωνι δόμειν καὶ] γενεαῖ.***

Stammt aus demselben Jahre wie n. 1334. — *Μολοσσῶν*, welches in kleinerer Schrift allein Z. 2 bildet, war ursprünglich hinter *προστάτα* Z. 3 ausgelassen und ist nachträglich darüber eingefügt. — *Ἀλεξξάνδρου Gomperz*, doch kann der Buchstabenrest vor Ξ aus E entstanden sein und die Spatien sind ungleich. — 7 *ἔ[στιν καὶ ἰσο]πολιτείαν Gomperz.*

1336 *Car.* XXVII, 1; Vf. BB. III, p. 271; *Dittenberger* Sylloge n. 324.

Θεὸς τύχ[α· Κ]λεωμάχωι Ἀτιντᾶνι οἱ σύ|μμαχοι τῶν Ἀπειρωτᾶν ἔδωκαν ἐ|ν Ἀπείρωι ἀτέλειαν ἐ|πὶ βασιλέος Νεοπτο‖λέμου Ἀλεξάνδρου | ἐπὶ προστά(τα) Δέρκα Μο|λοσσῶν καὶ ἐντέλειαν.

Z. 1 [*Κ*]*λεωμάχωι* Vf., [*Δ*]*εωμάχωι* *Dttb*. — 6 steht *πρόστα* für *προστάτα*. — Die Worte *καὶ ἐντέλειαν* sollten eigentlich hinter *ἀτέλειαν* Z. 3 stehen, der Schreiber versah sich am gleichen Ausgange beider Wörter und fügte das ausgelassene *καὶ ἐντέλειαν* nachträglich ans Ende mit etwas kleineren Buchstaben, erst die letzten Zeichen haben die Höhe der übrigen Schrift. — Neoptolemos Alexanders Sohn regierte 313—295.

1337 *Car*. XXXII, 5; Vf. BB. III, p. 268.

[Βασιλεύοντο]ς Ἀλεξ[άνδρου ἐπὶ προ|στάτα Μολοσ]σῶν Βαχχ - | [γραμματεύο]ντος δὲ συν[έδροις Μολοσσῶν | καὶ συμμάχω]ν τῶν Μολ[οσσῶν] - ‖ - το πολετείαν.

Z. 2 *Βαχχ* kann zu *Βάχχωνος*, *Βάχχιδος*, *Βαχχίου*, *Βαχχίδα*, *Βαχχύλου*, *Βαχχυλίδα* ergänzt werden; *χχ* wie *Βάχχιος* *W.-F.* 18 Z. 246; 208 Z. 9. — 3 ist ergänzt nach n. 1339. — Unter Alexandros ist wol der Sohn von Pyrrhos zu verstehen, welcher 272—260 regierte.

1338 Zwei Bruchstücke einer Erzplatte. *Car*. XXIX. 2; BB. III, p. 268.

[Στρα]ταγο[ῦντος Ἀπε]ιρω‖[τᾶν Ἀ]ντινόο[υ Κλαθια]τοῦ, λα| . . . . οπιο . . . . ινίσκος | Δεξάνδ[ρου ποθόδ]ωμα ‖ γραψα[μένου πο]τὶ τὰν ἐκ|κλ[ησ]ίαν [Δεμάρ]χου τοῦ Δα|μέα Ἀχαι[οῦ καὶ α]ἰτουμέ[νου πολιτε[ίαν, ἔδο]ξε τοῖς | Ἀπειρώταις [πολίτα]ν εἶμεν ‖ [Δ]άμαρχον Δ[αμέα Ἀχαιὸ]ν κα|ὶ ὅμοιον τοῖς ἄ[λλοις Ἀπ]ει|ρ[ώ]τα[ις].

Die Ergänzungen ergeben sich aus n. 1339. — *Ἀντίνοος Κλαθιατός* ist wol der Molosser Antinoos Polyb. XXVII, 13. XXX, 7, 2, Anhänger Perseus und Haupt der antirömischen Partei.

In *λα* . . . . *οπιω* steckt ein Monatsname, etwa *λ' Ἀποτροπίου*, vgl *Ποιτρόπιος* in Delphi; vor *-ινίσχος* ist ΠΡ = *πρόστατας* zu denken, wie in n. 1339.

1339 Auf einem Kalksteine 0,70 m. ~ 0,70 m. die Inschrift 0,40 m. ~ 0,68 m. *Car*. I, p. 114; BB. III, p. 269 f.

Ἀγαθαῖ τύχαι. | Στραταγοῦντος Ἀπειρωτᾶν Ἀντινόου Κλαθι|ατοῦ, γραμματεύοντος δὲ συνέδροις Δοκίμου | τοῦ Κεφαλίνου Τορυδαίου, Γαμιλίου ἐμ Βουνίμαις ἕκτ(α)ι ‖ καὶ εἰκάδι, ΠΡ *Λύων Εὐρώπιος, ποθόδωμα γραψαμένου Λυσα|νία τοῦ Νικολάου Καριώπου περὶ προξενίας Γαίωι Δαζούποι | Ρεννίωι, Βρεντεσίνοι καὶ ἀπολογιζομένου τὰν εὔνοιαν, ἃν | ἔχων διατελεῖ ποτὶ τοὺς Ἀπειρώτας, δι' ἃς οἴετο δεῖν τιμα|θῆμεν αὐτονί, ἔδοξε τοῖς Ἀπειρώταις, πρόξενον εἶμεν αὐτὸν ‖ Γαῖον Δάζουπον Ρέννιον Βρεντεσῖνον καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγό|νους, ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἀτέλειαν καὶ ἐντέλειαν καὶ ἀσφά|λειαν καὶ πολέμου*

καὶ εἰράνας τὰ ἀπὸ Ἀπειρωτᾶν καὶ γᾶς | καὶ οἰκίας ἔγκτασιν ἐν Ἀπείροι καὶ τὰ λοιπὰ τίμια πάντα | ὅσα καὶ [τοῖς ἄ]λλοις προξένοις.

Z. 4 ΕΚΤΙ für ΕΚΤΑΙ. — Mit *Βουνίμαις* Z. 3 vgl. Steph. Byz. *Βούνειμα, πόλις Ἠπείρου, οὐδετέρως . . . πλησίον Τραμπύας* und *Τραμπύα· πόλις τῆς Ἠπείρου πλησίον Βουνίμων.* — ΓΊ Z. 5 ist = *προστάτας.* — *οἶετο* Z. 8 für *ᾤετο* gehört zu den Beweisen, dass die Nordgriechen den Diphthong *ωι* nicht kannten.

1340 *Car.* XXVIII, 2; BB. III, p. 271; *Dittenberger* Sylloge n. 322.

[*Θεὸς*] *τύχα ἀγαθά.* | [*Ἐπὶ π*]*ροστάτα Λευ*|[*κ*]*άρου ἀφικομένω*|*ν Ἱπποσθένεος Τει*|[*σία*] *Ἕρμωνος Σελί*|*νιος ἔδοξε τοῖς* | *Μολοσσοῖς προ*|*ξενίαν δόμειν* | *τοῖς Ἀκραγαντί*|*νοις.*

Z. 4 *Τεισία Dttb.*, *Τείσιος* Vf.

Die Verleihung der Proxenie an ganze Gemeinden auch Bull. Corr. Hell. V, p. 400 f. (Delphi): *εἶμεν δὲ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν πρόξενον τᾶς πόλιος τᾶς Σαρδιανῶν* und im Proxenenverzeichnisse von Delphi Bull. Corr. Hell. VII, p. 191: *ἐν Κυφαίραι ἁ πόλις.*

1341 *Car.* XXVIII, 1; BB. III, p. 270.

[*Θ*]*εὸς τύ*[*χα.*] | *Θε*]*όδωρον Στομίου Ἀρ*|[*γε*]*θιῆ Μολοσσοὶ πρόξε*|[*νον*] *ἐποίησαν αὐτὸν καὶ* ‖ [*γενεὰ*]*ν καὶ ἀσφάλειαν* | [*ἐν Ἀπείρ*]*ωι αὐτῶι καὶ ἐκ*[*γόνοις* | *ἔδωκαν ἐ*]*μ πολέμωι* | [*καὶ ἐν εἰράναι*].

Z. 2 *Ἀργεθιῆ* vgl. *W.-F.* 24 *Νικαία τὸ γένος ἐξ Ἀργεθίας*, Bull. Corr. Hell. VII, p. 191 *ἐν Ἀργεθίαι Νεοπτόλεμος* und Liv. 38, 1 „Argitheam, id enim caput Athamaniae erat.“

1342 *Car.* XXXIII, 2; BB. III, p. 269.

ΘΕΣ *τύχα* - | - [*Ἀ*]*πιρώταις* - | - [*δόμε*]*ιν αὐτο*[*ῖς* - | - *ἐ*]*πιγαμί*[*αν* - ‖ - *Θέσ*]*σαλος ἐ* - | - *ἄλλος* - | [*ἐπὶ π*]*ροσ*[*τάτα* | *Πο*]*λιτ*[*άρχου*].

Z. 1 ΘΕΣ ist wol Schreibfehler für ΘΕΟΣ. — 7 vgl. *προστάτα πολιτ* — *Car.* XXXII, 1.

1343 *Car.* XXXII, 6; BB. III, p. 268.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

[*ἁ Μολ*]*οσσῶν σ*[*υμμαχία* | *Ἀντι*]*γένει Θρασ* - | [*κατοικοῦ*]*ντι ἐν Δωδ*[*ώναι*] | - *ας ἔδωκε* ‖ - *ν πολιτε*[*ίαν* | - *εἰς*] *τὸν ἅπ*[*αντα χρόνον*].

1344 *Car.* XXXIII, 4; BB. III, p. 269.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

- α - | - [Μολ]οσσῶν - | - κτανο - | - αν Μο[λοσσῶν ‖ - π]ολιτεια - | - [Θεο]δώρω Σ - | - ωι.

1345 *Car.* XXXIII, 6; BB. III, p. 269.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

[πολι]τείαν Θευ[δότωι Μακεδόνι | - Θεύδο]τος Μακε[δὼν - | πολίταν εἶμεν Θεύδοτο]ν καὶ ὅμοι[ον τοῖς ἄλλοις Ἀπειρώταις].

B. Freilassungs- und Schenkungsurkunden,

sämmtlich auf Bronzetafeln.

1346 *Car.* XXXI, 1; BB. III, p. 272.

[Βασιλεύοντος Ἀλε]ξάνδ[ρου | προστατε]ύοντος Σαβύρ[ω|νος Μολο]σσῶν Ὀνοπέρνου | [Καρτα]τοῦ, Ἀμύμνων δὲ ‖ - [ἀ]φίητι Fεῖδυς - | - [ἐλ]εύθερον τὸν α[ὐτοῦ | - Μάρ]τυρες Ξ - | - Γέλων - | - ος Εὐ - ‖ - [Εὐ]ρώπι[ος] - | - αιος - | - χο -

Ὀνοπέρνου Καρτατοῦ ist ergänzt nach *Car.* XXXIII, 3 Z. 2 *ρνου καρτα*. Zu *Ἀμύμνων* vgl. Steph. Byz. s. vv. *Ἄμυμνοι*, *Αἰγισταῖοι* und *Χαονία*. — 5 *Fεῖδυς* ist Koseform zu einem Vollnamen wie *Εἰδομένης* auf Thasos, *Εἰδόκριτος* auf Delos (Bull. Corr. Hell. VII, p. 108), vgl. *Εἰδώ* = *Εἰδοθέα*.

1347 *Car.* XXXI, 2; BB. III, p. 273.

[Διὶ] Νάοι κα[ὶ Διώναι - | - Ἀ]πιρω[τᾶν - | προστατε]ύοντ[ος- - | - ἀγα]θαῖ τύχα[ι - ‖ - μ]αχ[ος] - Νεοπάτρα Π - | - [Μολ]οσσοὶ Ὄμφαλες Χιμώ[λιοι | τ]ὰ ἴδια σώματα γυναί[κεια | τέσσ]αρα οἷς ὀνόματα Φιλὼ Μ - | - λαμα ἐλεύθερα. Μάρτ[υρες] ‖ - [Π]αυσανία Ἕκτωρ Ἀνδρ - | - [Ἕ]κτορος Ἀλκι - | - ς Νικάναρ (?) Φιδις - | - [Μ]ενελάου Μολοσσοὶ |[Ὀμφαλ]ες Χιμώλιοι.

Die Inschrift ist von derselben Hand wie n. 1346 geschrieben. — *Ὄμφαλες* ist durch Vocalkürzung aus *Ὀμφαλης* = *Ὀμφαλέες* entstanden, wodurch die consonantische Flexion Gen. *Ὀμφαλος* u. s. w. veranlasst wurde. — Die Namen in Z. 12 scheinen verschrieben zu sein.

1348 Die Bronzebruchstücke *Car.* XXXI, 3 und 4 sind, wie *Rangabé* Archäol. Ztg. XXXVI, p. 117 f. sah, Stücke derselben Urkunde, die aus neun Zeilen bestand. Die Zeile scheint bis zu 50 Buchstaben enthalten zu haben. BB. III, p. 274 ff.

[Ἀγαθῆι τύ]χηι. Βασιλεύον[τος Πτολεμαίου Ἀλεξ]άν[δρου]|

[ἐπὶ ναιάρ]χου δὲ Ἀμυνάνδρο[υ] . . λα . . . . [ἀφῆκ]εν Δο| - . . . . λις Κανθάραν ἐλ[ευθ]έραν [αὐτὰν καὶ] γέν[ος ἐκ] γενεᾶ[ς | εἰς τὸν ἄπα]ντα χρόνον. Μὴ ἐξέσστω [δὲ Κα]νθάρας μηθένα κατα[δουλίζ||εσθαι ὡς οὔ]σας Κρατεραίου θυγατρ[ὸς καὶ ἐλ]ευθέρας. Εἰὰν δέ τις ἐφά|[πτηται ἢ αὐ]τᾶς ἢ τᾶς γενεᾶς . . . . . γενεὰ γινέσθω κατάνομ[ος | . . . . ν]όμους τῶν ἐφ[απτο]μένων μήτε κτήματα ἀλλ[ὰ] | . . . . ο αὐτοὶ καὶ γενεα . . . . . . σαν ἢ αὐτᾶς Κανθάρας | - . . . . αὐτᾶς ἢ ἐγγόν[ων] . . . . κηται.

Z. 2—3 etwa Δο[κίμα Πεια]λίς. — 5 ist wiederhergestellt durch Vergleichung mit *W.-F.* 270. Gesperrter Druck bezeichnet das zweite Bruchstück.

1349 *Car.* XXX, 4; BB. III, p. 275.

Ἀγαθαῖ τύχαι. | Στραταγοῦντος Ἀπειρωτᾶν Ἀν|δρονίκου Ὑγχεστοῦ ἀφῆκε | ἐλευθέραν Φιλίσταν Νεί||κανδρος Ἀνεροίτα Ταλαι|ὰν ἄτεκνος. Μάρτυρες Δό|κιμος Βοΐσκου, Εὐρύνους Δέρκα, Ἀντίοχος Μενε|φύλευ (sic!), Ἄνδροκος Νικο||μάχου Ταλαιᾶνες, Βο|ΐσκος Νεικάνδρου Ὀποῦ|ος.

1350 *Car.* XXX, 5; BB. III, p. 275; *Dittenberger* Sylloge n. 442.

Ἀγαθαῖ τύχαι. Στραταγοῦντ|ος Ἀπειρωτᾶν Λυσανία Καρώπου | προσστατεύοντος Μολοσσῶν Ἐχελάου | Παρώρου ἀφῆκε Ἀντίβολος Νικάνορος Δο||εσστὸς ἐλεύθερον Ἀνδρομένη τὸν αὐτοῦ | [ἄτ]εκνος ὤν. Μάρτυρες Ἀγέλαος Ἀτιόχου (sic!), Λυκόφρων | [Ἀν]τιόχου, Δέξανδρος Κεφάλου, Ἀγέλαιο(ς) | [Ἀν]ικάτου Κολπαῖοι.

Z. 7 ΑΓΕΛΑΙΟΟ. — [Λυσν]ικάτου *Dttb.* doch vgl. Ἀνίκα[τος] n. 1358. — Λυσανία Καρώπου = Λυσανία τοῦ Νικολάου Καρώπου n. 1339. — Die Πάρωροι sind die Παρωραῖοι Strabos 325 f.

1351 *Car.* XXVII, 2; BB. III, p. 276.

[Ἀπέ]λυσαν [Γ]ρύπωνα τοίδε ξενι|[κ]α[ῖ λ]ύ|σει Θεόδοτος, Ἀλεξίμαχος, | Σα[μ]ίθα, Γάλαιθος, Ξένυς. Μάρτυ|ρες Μολλοσσῶν (sic!) Ἀνδρόκκας Δωδω||ναῖος, Φίλιπος Δ[ω]δωναῖος, Φιλόξενος Δω|δωναῖος, Δράιπος Δωδωναῖος, Ἀγίλαιος Δω|δωναῖος, Κραῖνυς Φοινατός, Ἀμύνανδρος Δω|δωναῖος· Θρεσπωτῶν (sic!) οἵδε· Δόκιμος Λαρισαῖος, | Πείανδρος Ἐλεαῖος, Μένανδρος Τιαῖος, Ἀλέξα||νδρος Τιαῖος, Δείνων ὁ Ὀξουχάρου, Φίλιππο[ς] | Φίλων Ὀνόπερνος. Ἐπὶ προστάτα Φιλοξ|ένου Ὀνοπέρν[ου. Διὸς] Νάου Διώνας.

Z. 1: ιΡΥΓΩΝΑ. — 10 ΘΟΞ, Θοξουχάρου *C.* — Mit ξενικαῖ λύσει vgl. ξενικῇ auf jüngeren thessalischen Inschriften *Leake* N. G. n. 176—179, Ἐφημ. ἀρχαιολ. 192—195.

1352 *Car.* XXX, 2; BB. III, p. 278.

Ἐπὶ προστάτα Μο|λοσσῶν Κεφάλου Π|είαλος ἀφῆκε Ἡρα[κ]|λείδας Σώπατρο[ν] ‖ Ἐτοίμαχον ἐλευθέ[ρ|ο]υς καὶ αὐτοὺς κ[αὶ | ἐκ]γόνους. Μάρτ[υ|ρ]ες Πελέων Χέρα[δ|ρο]ς, Ἀγέλαος Μέν[ιος ‖ Ἄμυ]μνος, Δαμοίτας Χ[έ|ρα]δρος, Θεύδοτος Χ[έ|ρα]δρος, Πολύξενος | . . . ασσος.

Z. 9 oder Μεν[έα].

Zu Πείαλος vgl. Πιάλεια· πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸ Κερκετικὸν ὄρος (an der Grenze von Epirus) Steph. Byz. und Σωσίβιος Σωσιβίου Πειλεύς *Kumanud.* Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 2310. Nach Paus. I, 11, 1 ist Πίελος der Sohn des Pyrrhos-Neoptolemos und der Andromache. Πίελος δὲ αὐτοῦ κατέμεινεν ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἐς πρόγονον τοῦτον ἀνέβαινε Πύρρος τε ὁ Αἰακίδου καὶ οἱ πατέρες ἀλλ' οὐκ ἐς Μολοσσόν. Die Πίαλες waren also der königliche Stamm der Molosser. Vielleicht hat die Aehnlichkeit von Πειλεύς und Πηλεύς den Anlass zu der Ableitung des molossischen Königshauses von den Aeakiden gegeben?

1353 *Car.* XXX, 3; BB. III, p. 279.

[Θεὸς τ]ύχαι. Ἐπὶ προστ[άτα Μολοσσῶν] | . . . . . ς Ἀριστοβούλα καὶ - | . . . . . ς Φίλιπον ἐλεύ[θερον ἀφίεντι | ἐπὶ λ]ύσει. Μάρτυρες Δ - ‖ . . . ιος Λαμίσκος · Ἀμα - | . . . ς Ἀργι - Δαμ - | - ιου.

1354 *Car.* XXXII, 1; BB. III, p. 279; *Rangabé* in Arch. Ztg. XXXVI, p. 118.

. . . . . [Μ]ενέλαο[ς] . . . | . . . . ον ἀπέλυ[σε | ἐπ]ὶ λύσει τριῶ[ν μνᾶν | ἐπὶ] προστάτα Πολιτ[άρχου] ‖ Φειδολάου. Μάρ|[τ]υρες Ἄρμενος Ἀλέξ|ανδρος Ἀνδ[ρομένη]ς | Φειδύλα Εὐ . . . . Κοι|λωποὶ Λύος . . . . . ος ‖ Κέλαιθος.

Z. 4 Πολιτ[άρχου] oder Πολιτ[είδα]? — 10 Zu Κέλαιθος vgl. Κέλαιθοι, Κελαιθεῖς St. Byz. s. v. *W.-F.* 91: Κράτεια τὸ γένος ἐκ Κελαίθας.

1355 *Car.* XXXIII, 1 ist mit XXXIII, 11 zu verbinden. BB. III, p. 280. Das zweite Bruchstück ist durch gesperrten Druck bezeichnet.

- Δωδ[ωναῖος | - Πά]ρωρος προσ[τατεύοντος | - Κε]λαίθου. Μάρ[τυ]ρες τοίδ[ε] | σεαμβυς Κέλ[αι]θος, Φιλλ - ‖ - είας Κίλαιθος.

1356 *Car.* XXIX, 3; BB. III, p. 282; *Dittenberger* Sylloge n. 443.

Θεὸ[ς τύ]χα. Ματυδίκα | Πο[λύξ]ενον ἐξεπρίατο | [ἀπὸ Δ]αμοξένας μνᾶς | [ἀρ]γυρίου. Μάρτυρες ‖ Ἀλεξάνωρ, Fαττίδας, | [Σκ]οπαῖος, Εὐκλείδας. | [Ἐπ]ὶ ναιάρχου Μενεχάρ|[μου], ἐπὶ προσστάτα Μολ|[οσσ]οῦ Ἀγέα. Λύος ‖ - Φοινατοί.

Z. 3 πὰρ Vf. ἀπὸ *Dtt.* — 9 Μολ[οσσῶν] . . . ουα Γέλλυος *Dtt.* wofür der Raum nicht genügt. Der Prostates hiess Molossos S. des Ageas. Der Name Λύος auch n. 1354.

1357 *Gomperz* in Archäol. epigr. Mitt. aus Oesterreich V, p. 134.

[Ἐπὶ] προστά[τα Μολοσσῶν] | . . . . . νου Ἀνξ - . . . . | . . . . . ἀφῆκε Γέλων | . . . . ος ἐλεύθερ[ον] . . . . . . ‖ . . . . ειν ὅπαι κα θ[έλη]ι . . . . | . . ἀπὸ τᾶς σά]μερον ἁμέρα[ς. | Μάρτυρες Ἀ]μύνανδρος . . . . | . . . Ἀμυνάνδ[ρου] . . . . | . . . . Εὐδάμου.

Ergänzt von *Gomperz*. Z. 5 etwa [ἀποτρέχ]ειν, ὅπαι κα θέλῃ nach *W.-F.* 373, 9–10. — Zu Z. 6 vergleicht *Gomperz W.-F.* 172, 6 εἶμεν δὲ ἐλευθέρους αὐτοὺς ἀπὸ τᾶσδε τᾶς ἁμέρας.

1358 *Gomperz* in Archäol. epigr. Mitt. aus Oesterreich V, p. 135 f.

[Προστατεύοντο]ς Μολο[σσῶν] | . . . . νος Φοιν[ατοῦ] | . . . . μίσκου Μ . . . . . . | . . . . ον αποτ . . . . ‖ . . . . ν ἀπὸ τε τα . . . . . . | . . . . . ς. Μάρτυρες Σ . . . . | . . Δωδωναῖοι, Ἀνίκα[τος] . | . . . ρου, Φίλλιος Α . . . . | . . . . ιτας . . . .

Z. 4 lies [ἐλεύθερ]ον ἀποτ[ρέχειν ὅπαι κα θέλῃ]? — 5 ἀπό τε τᾶ[ς σάμερον ἁμέρα]ς?

1359 *Car.* XXX, 1; BB. III, p. 280.

[Θ]εὸς [τύ]χα ἀγαθά. Βοΐ[σκος] | Φορμίονος Ἐχενίκα Ἀν[τί]|φα Εὐχὼ ἐλευθέραν ἀφίεν[τι αὐ]|τοὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ τῶν ἐκγόνω[ν αὐ]|τὰν καὶ γένος ἐκ γενεᾶς, [ἐπεὶ ἂν Βοΐ]|σκος καὶ Δαμναγόρα τελ[ευτάσ]|ωντι καὶ Φορμίσκος ἡβά[σηι τρα]|πεῖσθαι ὅπαι κα θέλη[ι. Μάρτυρ]|ες Λάγορος Βατελωι . . . . . ‖ λος Ὁπλαῖνος, Πολυπ[είθης Ὁπ]|λαῖνος, Σιμίας Κέλα[ιθος].

Z. 7—8 hergestellt nach *W.-F.* 189, 2; 200, 4; 52, 9. ἡβάσηι nach 300, 7; 306. — 8 [τρα]πεῖσθαι *Gomperz*.

1360 *Car.* XXXII, 4; BB. III, p. 281.

Θεὸς τύχα. Ὑμένιος Λυσ[ανία Ἑρμ]|ιόνα Ἕρμων Πτο[λέμαιον] | ξενικαῖ λύσι ἀ[πέλυσαν]. | Μάρτυρες Ἀγέλα[ος . . . . . ‖ Τριπο]λίσι ι, Δαμοσθένης.

Z. 5 [*Τριπο*]*λίσιοι* ist ergänzt nach *Τριπόλισσοι, ἔθνος Θεσπρωτικόν, οὓς καὶ Τριπολισσίους καλεῖ Ῥιανὸς ἐν τῷ ιέ.* Steph. Byz. s. v.

1361 *Car.* XXXIII, 5; BB. III, p. 281.

. . . ἀφίησι - | . Φιλόθιν - | καὶ γενεὰν κα[ὶ - | - εἰ]ς τὸν ἅπαν[τα χρόνον - ‖ Ἀρ]ετάφιλος - | [Μά]ρτυρες - | - ανα.

1362 *Car.* XXXIII, 7; BB. III, p. 281.

Es sind nur wenige Worte zu erkennen: 3 *Μάρτυρες*, 4—5 *Κεφ[άλου]*, 5 *Εὔχων Ὀπ[λαῖνος]* oder *Ὀπ[οῦος]*. Mit dem Ethnikon *Ὀποῦος* vgl. *Ἐπουία, πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία* Steph. Byz.

1363 *Car.* XXXIII, 12; BB. III, p. 282.

- πικτασ - | - ομα - | - ναοικα.

Wie es scheint wird ein *σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧι Ἐ[πικτᾶς ὄν]ομα [Διὶ] Νάοι κα[ὶ Διώναι]* geweiht.

1364 *Car.* XXIX, 4; BB. III, p. 281 enthält keine Freilassung, sondern eine Widmung. Die Worte *- σιναιοι | - ωναι | - εσευχαν | - μύων* sind wol zu lesen: *[Ἀ]σιναῖοι | [Διὶ Ναίωι καὶ Δι]ώναι | [ἐκτελέσαντ]ες εὐχάν.*

1365 *Car.* XXIX, 1; *Rangabé* Archäol. Ztg. XXXVI, p. 116; BB. III, p. 283.

Θεὸς τύχα . . . . . [τ]|αῖ συμμ . . . . . | δίδωτι [οἶκον κ]|αὶ τὰ ἐπίπολα ‖ ἅπαντα, ἄρου|ραν ἀγ Κόσσωι, | λειμῶνα ἐπ' | Ἀθερίωι, ἀμπέ|λους πὰρ Κόται κ[αὶ] ‖ οἰκόπεδον | [ἐ]πὶ προστ[ά]τα | [Μν]άσωνος | [Κε]λαίθου.

Z. 2 *τᾶι συμμ[αχίαι]* *Rangabé*, *συμμ[ορίαι]* Vf.

C. Rechtsurkunden unbestimmten Inhalts.

1366 *Car.* XXXII, 7; BB. III, p. 282.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

ακορ - | αὐτῶι καὶ γ[ενεαῖ] | ἐπὶ προστά[τα] - | ος διωλεσ - ‖ οχος Ὀριάτ[ας - Μολ]|οσσῶν ἐπὶ - | [θ]εὸς τύχα.

Mit *- οχος Ὀριάτ[ας]* vgl. den nur von Livius 45, 26 erwähnten Ort Horreum.

1367 *Car.* XXXIII, 3; BB. III, p. 283.

- ς Εὔπλε - | [Ὀνοπέ]ρνου Καρτα[τοῦ] | - ου, γραμμα[τεύοντος] - α Γενναίου.

Mit *Γενναίου* vgl. Steph. Byz. *Γενοαῖοι, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ Γενόου ἄρχοντος αὐτῶν, Ῥιανὸς τετάρτῃ Θεσσαλικῶν.*

D. Weihinschriften.

1368 Steininschrift. *Carapanos* Archäol. Ztg. XXXVI, (1878) p. 115. Abbildung t. 13; *Dittenberger* Sylloge n. 147.

[Βασιλεὺ]ς Πύρρο[ς καὶ] | Ἀπειρ̣[ῶ]ται καὶ Τα[ραντῖνοι] | ἀπὸ Ῥωμαίων καὶ | συμμάχων Διὶ Να[ίωι].

Z. 2 [Ἠπειρῶ]ται καὶ τα[ῦτα] Car., [Ἀπειρῶ]ται καὶ Τ[αραντῖνοι] Dttb. 3 καὶ [ἀπὸ] Car., καὶ [τῶν] Dttb.

1369 Auf einem Spiegel. *Car.* XXV, 1; BB. III, p. 281.

Πολυξένα | τά γε|ν ἀντίθη|τι τοῖ Δὶ ‖ καὶ χρήματα.

τά γεν = τά γε nach *Baunack* in Curtius Studien, oder *ταγέν*?

1370 *Car.* XXXII, 3; BB. III, p. 283.

- ν ἀγωνοθέ[ταν - | Ἀν]δρομάχου - | [τὸ κοινὸν τ]ῶν Θεσπρωτ[ῶν | καὶ] τοὶ ναϊκοὶ εὔ[θυνοι ‖ - ἕν]εκα.

1371 Inschrift am inneren Rande eines Gefäſses. *Car.* XXV, 2.

Ἐπὶ ἀγωνοθέτα Μαχάτα Παρθαίου Διὶ Νάου (sic!) *καὶ Διώναι.*

1372 *Car.* XXVI, 1.

Ὠφελίων Ἀφροδίται ἀνέθηκε.

1373 Auf einem Gefäſsrande. *Car.* XXIII, 5.

Σώταιρος ἀνέθηκε Διὶ Ναίωι.

1374 Desgl. *Car.* XXIII, 6.

Δωρόβιος Διὶ Νάοι ἀνέθηκε, ἃ Διοπέθης (sic!) *εὔξατο.*

1375 Desgl. *Car.* XXIV, 4.

Αὐταγαθίδας Διὶ Ναίωι Αὐτοκρατίδας Δὶ Νάωι.

1376 u. **1377** *Car.* XXIII, 7 und 8 finden sich auf dem Boden von Weihgefäſsen die Inschriften *ευπο* und *συπο* d. i. *εὖ πῶ* und *σύπω = σύμπω* vgl. *χαῖρε καὶ πῶ* Alcaeus frg. 54 *Bergk*[4].

A. Beschlüsse des Bundes der Akarnanen.

1379 Stele, gefunden zu Sparta, hgg. in Minuskeln von *Kumanudes* *Ἀθήν.* I, p. 253 f.; *Foucart* in den Explicat. zu Lebas II, p. 144 (n. 194d); BB. VII, p. 242; *Cauer* Del.[2] n. 240; *Dittenberger* Sylloge n. 321.

Ἐπὶ ἱεραπόλου τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Ἀ|κτίοι Θευδότου τοῦ Σώτωνος Ἀνα|κτοριέος, γραμματέος δὲ ταῖ βου|λαῖ Κλεάνδρου τοῦ Λυκίσκου Ἀνα||κτοριέος, προμνάμονος δὲ Σωπά|τρου τοῦ Σωτίωνος Ἀνακτοριέος | καὶ συμπρομναμόνων Ἀριστάν|δρου τοῦ Ἀρχεστράτου Θυρρείου, | Ἀλεξιμάχου τοῦ Καρδαμίωνος Λι||μναίου, Φιλιστίωνος τοῦ Δεξάν|δρου Ματροπολίτα, μηνὸς Κουρο|τρόπου, ἔδοξε ταῖ βουλαῖ καὶ | τοῖ κοινοῖ τῶν Ἀκαρνάνων προξένους | εἶμεγ καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ || τῶν Ἀκαρνάνωγ κατὰ τὸν νόμον Γό[ρ]|γιν Ἀλκαμένεος, Δαμαισίδαν Ἀν|δροβόλου, Λαχάρη Ἐπηράτου Λακε|δαιμονίους, αὐτοὺς καὶ ἐκγόνους, καὶ εἶμεν αὐτοῖς ἀσφάλειαγ καὶ ἀ||συλίαγ καὶ πολέμου καὶ εἰρά-νας | καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ | τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάν|τα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀ||καρνάνων ὑπάρχει.

Z. 10. 11 *Λεξαν|διου Kum.* ist wol Druckfehler. — 15. 16 *Γό[ρ]|γιν* ergänzt *Kum.*

Σώπων und *Σωπίων* sind Koseformen zu *Σωπάνωρ*, *Σώπανδρος* vgl. zu n. 324, *Σωπάρετος* Delos: Bull. Corr. Hell. VII, p. 77.

Abfassungszeit kurz nach 200 v. Chr., etwas vor n. 1380 anzusetzen.

1380 Stein, gefunden 1813 zu Punta = Aktion. *Leake* NG. IV, p. 27, n. 168; CIG. 1793; *Lebas* II, n. 1043. Schrift A und A. — BB. VII, p. 242 f.; (s. *Cauer* Del.[2] n. 241).

a (links).

Ἐπ' ἱεραπόλου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Ἀκτίωι Φιλ[ή]μονος | προμνάμονος δὲ Ἀγήτα τοῦ Νικία Ἀλιζείου | συμπρομναμόνων δὲ Ναυσιμάχου τοῦ Ἀριστοκλέ|ος Ἀστακοῦ, Φιλοξένου τοῦ Ἡρακλείτου Φοιτιᾶνος, || γραμματέος δὲ τᾶι βουλᾶι Προίτου

τοῦ Διοπείθεος | Ματροπολίτα, Κουροτρόπου, ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ | τῶι κοινῶι τῶν Ἀκαρνάνων προξένους εἶμεν | καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων κατὰ | τὸν νόμον Ἀγασίαν Ὀλυμπίωνος Πατρῆ, Πόπλιον, ‖ Λεύκιον, τοὺς Ποπλίου Ἀκιλίους Ῥωμαί|ους καὶ εἶμεν αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις ἐν Ἀκαρνανίαι ἀσφάλειαν καὶ αὐτοῖς | καὶ χρήμασι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ | πολέμου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν ‖ καὶ τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν | Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

Z. 1 ΕΠΙΕΡΑΠΟΛΟΥ: *ἐπὶ ἱεραπόλου Boeckh.* — 2 ος in *προμνάμονος* ist nachträglich darübergesetzt.

---

b (rechts).

Ἐπὶ στρα[ταγοῦ] . . . . | ωνος Οἰν[ιάδα] . . . . | χου τοῦ . . . . | ἔδοξε τᾶ[ι βουλᾶι καὶ τῶι κοινῶι τῶν Ἀκαρνάνων προξέ]|νους ε[ἶμεν καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρ]|νάνων [κατὰ τὸν νόμον . . . . καὶ] | Πανσαν[ίαν . . . . . καὶ εἶμεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις] | ἐν Ἀκαρ[νανίαι ἀσφάλειαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρήμασι] | καὶ κατ[ὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ] ‖ εἰράνας [καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ τὰ ἄλλα τί]|μια καὶ φ[ιλάνθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ]|νοις κα[ὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρ]|νάνω[ν ὑπάρχει].

Die Ergänzung der allein erhaltenen durch gesperrten Druck hervorgehobenen Zeilenanfange rührt von *Boeckh* her. Oiniadai (Z. 2) wurde erst 189 von den Aetolern wieder an die Akarnanen abgetreten.

---

c (hart unter b).

Ἐπ' ἱεραπόλ[ου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Ἀκτίωι Φιλήμονος, προμνάμο]|νος δὲ [Ἀγήτα τοῦ Νικία Ἀλυζείου, συμπρομναμόνων δὲ] | Ναυσιμ[άχου τοῦ Ἀριστοκλέος Ἀστακοῦ, Φιλοξένου τοῦ Ἡ]|ρακλείτο[υ Φοιτιᾶνος, γραμματέος δὲ τᾶι βουλᾶι Προίτου τοῦ] ‖ Διοπεί[θεος Ματρολίτα . . . . . . ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶ]|ι κοινῶι τ[ῶν Ἀκαρνάνων προξένους εἶμεν καὶ εὐεργέτας τοῦ κοι]|νοῦ τ[ῶν Ἀκαρνάνων κατὰ τὸν νόμον] . . . . | Ἐμμε[νίδαν] . . . . | Λεοντί[νους καὶ εἶμεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις ἐν Ἀκαρνανί]‖αι ἀσφ[άλειαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρήμασι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ] | θάλα[σσαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγ]|κτησι[ν καὶ τὰ ἄλλα τίμια

καὶ φιλάνθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλ]|λοις π[ροξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων] | ὑπάρ[χει].

Wiederhergestellt von *Boeckh*.

B. Stratos.

1381 *Leake* NG. n. 2 „At Lepenu"; CIG. 1794[f]; *Lebas* II, n. 1038; *Heuzey* Mont Olympe et l'Acarnanie n. 64. — BB. VII, p. 244; *Cauer* Del.[2] n. 244.

Δικκὼ | Λάμπωνος.

1382 *Heuzey* n. 64 „A Sourovigli". — BB. ebd.

Σαρπ[ηδόνος] | Κλεάν[δρου] | Σωσίλλ[ας] | Ἀνθίδ[ος].

Die Ergänzungen sind natürlich ungewiss.

1383 Münzlegende. *Imhoof-Blumer* Numismatische Ztschr. X, (Wien 1878) p. 14; *Weil* Ztschr. f. Numism. VII, (Berlin 1880) p. 124. — *Cauer* Del.[2] n. 246.

Ἁγημών.

1384 Desgl. *Imhoof-Blumer* a. a. O. p. 17 u. 163.

Στρατίων.

C. Anaktorion.

1385 CIG. 1794 (nach Meletios); *Lebas* II, n. 1046; vgl. *Leake* NG. IV, 21. 22. — BB. VII, 244 f.

a. *Μαχάτας [ἐ]πόησε.*

b. *Λ[α]φάνης Λασθένεος Ἀσκλαπιῶι | ἀνέθηκε | Μαχάτας ἐπόησε.*

Zwischen beiden metrische Weihinschrift nicht im Dialekt.

1386 CIG. 1794[c] (Meletios); *Lebas* II, n. 1051. — BB. VII, p. 245.

Τελλίας Πυθίωνος.

1387 *Heuzey* n. 71 (A). — BB. ebd.

Καλλαίσχρου.

1388 *Leake* NG. n. 167; CIG. 1794 f.; *Lebas* II, n. 1050. — BB. ebd.

Στίλπας.

D. Thyrrheion.

1389 *Leake* NG. IV, n. 164 „At Ai Vasili" = Thyrrheion nach *Bursian* Geogr. v. Griech. I, p. 112; CIG. 1793[b]; *Lebas* II, n. 1047. — BB. ebd.; *Cauer* Del.[2] n. 242.

Πρύτανις | Πολύευκτος Θεοδότου, | ἑστία | Λυσιάς Μενοιτίου, ‖ ὑποπρυτάνιες | Ἐπικράτης Δωριμάχου | Λεωνίδας Λεωνίδα | Ἁγησίστρατος Μνασιστράτου | Μένανδρος Μενάνδρου ‖ Σωτέλης Ἐπιτέλεος | Δαμίσκος Λέοντος, | μάντις | Εὔξενος Δαξίμου, | αὐλητὰς ‖ Λέων Λεοντίσκου, | ἱεροφόρος Φίλιππος Πολυεύκτου, | μάγειρος Νίκανδρος Σωκράτεος, | διάκονος Πρῶτος Δημητρίου, | ἀρχοινοχοῦς Κάλλιππος Πολυεύκτου, ‖ ἱεροθύτας | Καλλικράτης Καλλικράτεος.

Schrift A. — 3. 4 *Boeckh*: *ἑστία[ρχος] Λυσίας*, aber *ἑστία* ist wol fem. zu *ἕστιος*, vgl. auch *ἑστία πόλεως* auf späten lakonischen Inschriften CIG. 1435. 1439. 1440. 1442. 1446. — 13 *Δαξίμου Boeckh.*

1390 *Heuzey* n. 66 „A H[os] Vasilios." (A). — BB. VII, p. 245.

Ἀριστώνεια χαῖρε.

1391 *Heuzey* n. 68 „Au même lieu." (A). — BB. VII, p. 246.

Ἔρωσις χαῖρε.

1392 *Heuzey* n. 69 „Au même lieu." (A). — BB. ebd.

[Κ]λειοῖ | χαῖρε.

1393 *Leake* NG. IV, n. 165 „At Ai Vasili"; CIG. 1794[e]; *Lebas* II, n. 1054. (A). — BB. VII, p. 245.

Ἀνθὶς χαῖρε.

1394 *Heuzey* n. 67 „Au même lieu." (A). — BB. VII, p. 246.

Ἀμφιλαίδα χαῖρε.

E. Palairos.

1395 *Heuzey* n. 72 „Kekropoulo" (A). — *Cauer* Del.[2] n. 243.

Ἀθάνας, | Διός.

1396 *Heuzey* n. 73 „Au même endroit". (A). — BB. VII, p. 246.

Δικαίας.

1397 *Heuzey* n. 74 „Au même endroit". (A). — BB. ebd.

Κλευμένης | [Σ]τίλπωνο[ς].

1398 *Heuzey* n. 75 „Au même endroit." (A). — BB. ebd.

. *θαναλ* enthält den Namen *Ἀθανάδας.*

1399 *Heuzey* n. 76. (A). — BB. ebd.

Κριτοβούλα.

F. Alyzia.

1400 *Heuzey* n. 77 „A Kandila, sur une base de marbre noir." (A). BB. VII p. 246.

Ὑγιείαι | Ἱππονίκα | Μεννείας.

Der Name Menneias kommt auch auf einer akarnanischen Münze vor, *Mionnet* II, 79.

G. Phoitiai.

1401 *Heuzey* n. 65 „Parmi les ruines de Porta." (A). — BB. VII, p. 246.

Αἰολίας | τᾶς χρηστᾶς.

Heuzey liest Z. 1 *Αἰθ[ρ]ίας.*

H. Astakos.

1402 *Heuzey* n. 78 „Dans la vallée de Dragomesti." Gute Schrift. — BB. VII, p. 246.

Σωτίωνος.

1403 *Heuzey* n. 79 „Au même endroit." (A). — BB. ebd.

[Λα]άνασσα *Ἀριστομένης.*
[Λε]οντέος *Μεννέα.*

1404 *Heuzey* n. 80 „Au même endroit." (A). — BB. ebd.

Φρύνιχ[ος] | Ἀλεξ -

I. Oiniadai.

1405 *Leake* NG. n. 163 „At Katokhi“; „literis optimae aetatis“ *Boeckh* CIG. 1796[b]; *Lebas* II, n. 1034. — BB. VII, p. 246 f.

Φορμίων | Θυίωνος.

Vgl. *Θυιωνίδας* spartan. Ephor um 400, Bull. Corr. Hell. III, p. 12.

1406 CIG. 1795 (nach Cyriacus); *Lebas* II, n. 1055. — BB. VII, p. 247.

Κέφαλος Πραύχου.
Ἀνδρόνικος | Τέλωνος | χαῖρε.

1407 CIG. 1796 (nach Cyriacus); *Lebas* II, n. 1037. — BB. ebd.

Ἀριστίδας.

1408 *Lebas* II, n. 1036. — *Cauer* Del.[2] n. 245.

Ἐπιτέλεος.

A. Beschlüsse des Bundes der Aetoler.

1409 Delphi „sur le mur pélasgique, qui soutient du sud la terrasse où s'élevait le temple d'Apollon" *Haussoullier* Bull. Corr. Hell. V, p. 404 n. 14. — *Cauer* Del.² n. 235; *Dittenberger* Sylloge n. 325.

Στραταγέοντος Τιμαίου ἔδοξε τοῖς | Αἰτωλοῖς· μηθένα τῶν ἐν Δελφοῖς συνοί|κων ἀτελέα εἶμεν, εἴ κα μὴ δοθῆ[ι] παρὰ | τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν ἀτέλεια· καὶ εἴ ‖ τινοις ἔμπροσθεν [ἁ] ἀτέλεια γέγονε | μὴ δόντων τῶν πολιτᾶν, ὑποτελεῖς | εἶμεν, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ σύνοικοι.

Z. 5 *ἁ* erg *Dittb.*

Delphi stand unter aetolischer Herrschaft von 290 bis 189. Falls *Dttb.* Recht hat, den Strategen Timaios mit dem Aetoler Timaios zu identificieren, der auf einer messenischen zwischen 250 und 220 abgefassten Inschrift (*Dttb.* Sylloge n. 181) erwähnt wird, fällt der obige Beschluss in die zweite Hälfte jenes Zeitraumes.

1410 Vertrag mit Keos, gefunden in Keos. CIG. 2350; *Lebas* II, n. 1763. — BB. VII, p. 247 f.; *Cauer* Del.² n. 237; *Dittenberger* Sylloge n. 183.

Ἔδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς [Κε]ίους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν διαφυλάσσειν καὶ μηθένα ἄγειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίαι πολιτευόν|των τοὺς Κείους μηθαμόθεν ὁρμώμενον μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατ|ταν μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν μήτε ποτ' ἄλλο ἔγκλημα μηθὲν ὡς Αἰτωλῶν ‖ ὄντων τῶν Κείων· εἰ δέ τίς κα ἄγει τοὺς Κείους τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἐνάρ|χοντα τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [ἀναπράσσ]οντα κύριον εἶμεν καὶ τοὺς | συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κείοις [τὰν τῶ]ν ἀ[γόντων αὐ]το[ὺς ζα]μίαν, | ἅγ κα δοκιμάζωντι, κυρίους εἶμεν· στρα[ταγέοντος Ἀρχεδάμου Φόλα τὸ τέ]|ταρτον, πρεσβευσάντων ἐν Κέ[ων] . . .

Z. 2 ΑΛΓΕΙΝ: *ἄγειν Boeckh*; etwa *ἀχνεῖν* vgl. *ἀχνηκότας* n. 1411 Z. 14. — 3—4 *θάλατταν* ist dialektwidrig. — 5 *ἄγει*, *Boeckh ἄγηι*. — 6 [*ἀναπράσσ*]*οντα* nach n. 1411 Z. 13 hergestellt, *Boeckh* [*καταδικάζ*]*οντα*. — 8 Die Da-

tierung nach *W.-F.* n. 121 *Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἀρχεδάμου τοῦ Φόλα τὸ τέταρτον* vgl. 178. = Archedamos Polyb. XVIII, 2, 9; XX, 9.

1411 Vertrag mit Teos. CIG. 3046, berichtigt *Lebas* III, n. 85. — BB. VII, p. 248; *Cauer* Del.[2] n. 238.

Αἰτωλῶν. | *Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου Παναιτωλικοῖς·* | *ἐπεὶ Τήιοι πρεσβευτὰς ἀποστείλαντες Πυθαγόραν καὶ Κλεῖτον τάν τε οἰκειότατα* | *καὶ τὰν φιλίαν ἀνενεοῦντο καὶ παρεκάλεον τοὺς Αἰτωλούς, ὅπως τάν τε πόλιν* ‖ *αὐτῶν καὶ τὰν χώραν ἐπιχωρήσωντι ἱερὰν εἶμεν καὶ ἄσυλον τοῦ Διονύσου·* | *δεδόχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς Τηίους τὰν φιλίαν καὶ οἰκειότατα τὰν ὑπάρχουσαν* | *διαφυλάσσειν καὶ τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς περὶ πάντων τῶν φιλαν|θρώπων κατάμονα εἶμεν, ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν Αἰτωλῶν τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς* | *χώρας τὰν ἀνιέρωσιν καὶ ἀσυλίαν, καθὼς καὶ οἱ πρεσβευταὶ ἀξίουν καὶ μηθένα Αἰτωλῶν μηδὲ* ‖ *τῶν ἐν Αἰτωλίαι κατοικεόντων ἄγειν τοὺς Τηίους μηδὲ τοὺς ἐν Τέωι κατοικέοντας, μηδαμόθεν* | *ὁρμωμένους, ἀλλὰ τὰν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν εἶμεν αὐτοῖς τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰ|τωλίαι κατοικεόντων· εἰ δέ τίς κα ἄγηι ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τᾶς πόλιος ἢ χώρας τὰ μὲν ἐμ|φανῆ ἀναπράσσειν τὸν σ[τρ]ατα[γὸν] καὶ τοὺς συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, τῶν δὲ* | *ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς ἀχνηκότας γινομένας τοῖς Τηίοις τᾶς ἐγδικάσιος* ‖ *καὶ τᾶς λοιπᾶς οἰκονομίας καθὼς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις ὁ νόμος τῶν* | *Αἰτωλῶν κελεύει· ὅπως δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους καταχωρισθῆι ἀνιέρωσις καὶ ἀσυλία,* | *τοὺς κατασταθέντας νομογράφους καταχωρίξαι, ἐπεί κα αἱ νομογραφίαι γίνωνται* | *ἐν τοὺς νόμους.*

Schrift A. — CIG. 3046 *Ῥωμαίων* in derselben Angelegenheit beginnt: *Μάρκος Οὐαλάριος Μάρκου στρατηγός.* M. Valerius Messala war praetor peregrinus im J 193 v. Chr.

Z. 14 *ἀχνηκότας* wird bestätigt durch *ἀγνηκώς* n. 1413 Z. 5 und *διεξαγνηκέναι* Mitt. d. arch. Inst. III, p 164 Z. 9 vgl. *ἀγνεῖν· ἄγειν. Κρῆτες* und *ἄγνηκε* (sic!)· *ἀγήοχε. Λάκωνες* Hesych — Dialektwidrig Z. 16 *εἰς τοὺς νόμους* neben Z. 17 *ἐν τοὺς νόμους.*

1412 Verhandlung mit Vaxos auf Kreta. Stele, aufgefunden in Delphi, *Haussoullier* Bull. Corr. Hell. VI, p. 460 ff.

. . . . . . [δ]ὲ *βουλᾶς* . Α . L . . . . . . - - - - - - - - - - | [*γραμ-μ*]*ατεύοντος Φίλωνος τοῦ Ἀπ* . . . . [*ἔδο|ξε τ*]*οῖς Αἰτωλοῖς* . . - - - - - - - - - - - - - - | [*τᾶς*] *πόλιος τῶν Ὀα-*

ξίων ποτὶ τὸ κοινόν· [ἐπειδὴ Ἐπικλῆς ‖ Ἐράτ]ωνός ἐστι μὲν Ὀάξιος, κατ[ο]ικεῖ δὲ [ἐν Ἀμφίσσαι] - | - ἔν τε Δελφοῖς καὶ ἐν Θέρμωι π[ο]λ[ίτ]α[ν ἀναγράφειν αὐτὸν | καὶ τ]ὰν ἀναγραφὰν δόμεν Ἐπικλε[ῖ, τὰν δὲ ψάφιξιν | τὰν] περὶ τᾶς ἀναγραφᾶς ποιήσασθαι ἐν νο[μίμωι ἐκκλησίαι].

Unter dem Beschlusse der Aetoler das Schreiben der Vaxier (*Ϝαξίων*) im kretischen Dialekt, welches die Geschichte des Eraton und des Epikles erzählt. Abfassungszeit vor 189, weil die Aetoler noch im Besitze von Delphi und Amphissa sind. Die Ergänzungen sind von *Haussoullier*. Die Datierung lautete vielleicht:

[Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν NN., γραμματεύοντος δ]ὲ βουλᾶς [τ]ὰ[ν] δ[ευτέραν ἑξάμηνον NN., τοῖς δὲ συνέδροις γραμμ]ατεύοντος Φίλωνος κτλ.

Z. 5. 6 ergänzt *Haussoullier* ἐπιδαμῶν ἔν τε Δελφοῖς καὶ ἐν Θέρμωι, allein wahrscheinlich soll Epikles sowol in Delphi als in Thermon, als dem geistlichen und weltlichen Mittelpunkte des ätolischen Bundes, als Bürger aufgeschrieben werden.

1413 „Sur une plaque en marbre pentélique, ... retrouvée (à Delphes) en avant du portique des Athéniens" *Haussoullier* Bull. Corr. Hell. V, p. 372 ff. n. 3. — *Cauer* Del.[2] n. 236; *Dittenberger* Sylloge n. 215.

[Ἔδοξε τοῖς] Αἰτωλοῖς· [ἐπ]εὶ βασιλεὺς Εὐμένης ὑπάρχων φίλος καὶ σύμμαχος διὰ προγόνων τὰν οὖσα[ν | πρότερον ε]ὔνοιαν ἐμ παντὶ καιρῶι φανερὸς γίνεται συναύξων, καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποδείξε[ις | ποιούμενος τ]ᾶς ἐν τὸ ἔθνος εὐνοίας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλλανας, ἀεὶ τὰ συμφέροντα διαπρασσόμενο[ς, | σπουδᾶς καὶ] φιλοτιμίας οὐθὲν ἐνλείπων, γεγονότων τε αὐτοῖ πολλῶν καὶ μεγάλων εὐαμερημά[των ‖ διὰ τοὺς π]ολέμους, ἐπαυξηκὼς τὰμ βασιλείαν καὶ ἐν τὰν καλλίσταν διάθεσιν ἀγνηκὼς κέκρικε | [τιθέμεν] ἀγῶνας καὶ θυσίας τᾶι Ἀθάναι τᾶι Νικαφόρωι μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ δάμου τῶν | [Περγαμηνῶ]ν, περὶ πλείστου ποιούμενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν· παρακαλεῖ [δ]ὲ καὶ το[ὺς | Αἰτωλούς, ἐ]ξαπ[ε]σταλκὼς θεωροὺς Πέρσαν, Θεόλυτον, Κτήσιππον, ἀποδέξασθαι τοὺς ἀγῶνας | [τῶν Νικαφ]ορίων στεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσολύμπιον, ‖ [καὶ ὁμοί]ως ἄσυλον τὸ τέμενος τᾶς Ἀθάνας τᾶς Νικαφόρου· δεδόχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς, [ἐπ]αινέσαι | [βασιλέ]α Εὐμένη καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Ἄτταλον, Φιλέταιρον, Ἀθήναιον καὶ βασίλισσαν | [Ἀπολλωνίδα] τὰμ ματέρα αὐτῶν καὶ τὸν δᾶμον τῶν Περγαμηνῶν ἐπὶ τᾶι ποτὶ τοὺς [θεοὺ]ς εὐσεβεί[αι | καὶ στε-

φανῶσ]αι ἕκαστον αὐτῶν εἰκόνι χρυσέαι, τὸμ μὲν βασιλέα ἐφ' ἵππου, τοὺς δὲ ἀ[δελφοὺς πεζικᾶι, | ἀρετᾶς ἕνεκεν] καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς τοὺς θεούς· ἀποδεδέχθαι δὲ καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶ[ν Νικαφορίων οὓς ‖ ἔθηκε βασ]ιλεὺς Εὐμένης [σ]τεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ γυ[μνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσολύμπιον· | εἶμεν] (δ)[ὲ τ]οῖς νικεόντοις τῶν Αἰτωλῶν τὰς τιμὰς καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τ[οὺς ἀγῶνας τῶν Πυ|θίων κ]αὶ Ὀλυμπίων ⟨τὰ⟩ κατακεχωρισμένα. καὶ καθάπερ ὁ βασιλεὺς Εὐμένης ἀνα[καλεῖ] τὸ τέ[μενος | τᾶς Ἀθᾶ]νας τᾶς Νικαφόρου τὸ ποτὶ Περγάμωι ἄσυλο[ν] καθώς κα ὁρίξῃ, συναποδεδέχθαι τοὺς Αἰτω[λοὺς | ἄσυλον] εἶμεν αὐτὸ τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰτωλίαι κατοικεόντων, καὶ μηθένα (ἄ)γειν μηδὲ ῥυσ[ιάζειν ‖ τινὰ ἐ]ντὸς τῶν ὁρίων· εἰ δέ τίς κα ἄγῃ ἢ ῥυσιάξῃ ἢ ἀποβιάξαιτο ἢ διεγγυάσῃ, ὑπόδικον εἶμεν ἐν τοῖ[ς | συνέδρ]οις τῶι ἀδικηθέντι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ἐν ταῖς ἐκ ποτιστάσιος δίκαις. ἀποστέλλειν δ[ὲ | θεωρ]οὺς ἐν Πέργαμον ἐπε[ί] κα ἁ θυσία καθήκῃ τᾶι Ἀθάναι τᾶι Νικαφόρωι· τᾶς δὲ ἐκπονπᾶς ἐπι|[με]λεῖσθαι τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἔναρχον. τοῖς δὲ θεωροῖς τοῖς ἐπαγγελλόντοις τοὺς ἀγ[ῶνας | τῶν Ν]ικαφορίων καταστᾶσαι τὰς πόλεις ἑκάστας θεωροδόκους τῶν ἰδίων πολιτᾶν, καὶ ἀνενε‖[γκεῖ]ν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἀπὸ τᾶν πολίων τῶι στρατα[γῶ]ι [ἢ] προξένωι ἐν τὰ Πύθια· διδόμεν δ[ὲ] | . . . ρον καὶ ξένια ὅσα καὶ τοῖς τὰ Ὀλύμπια ἐπαγγελλόντοις θεωροῖς δίδονται. ὅπως δὲ καὶ [ἐν | τοὺς ν]όμους καταχωρισθῇ ἅ τε ἀποδοχὰ τῶν ἀγώνων καὶ τοῦ ἱεροῦ ἁ ἀσυλία καὶ ἁ τῶν θ[ε]ωροδ[όκων κατάστ]ασις καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν τῶι ψαφίσματι κατακεχωρισμένα, ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στρατα‖[γὸν] καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντας. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς θε[ωρ]ούς, Πέρσαν Δ[ιο]νυσίου Συρακόσιον, ‖ [Θεόλυτον] Ἀρίσ[τω]νος Αἰγινάταν, Κτήσιππον Δαματρίου Περγαμηνόν, καὶ εἶμεν αὐτοὺς προξένους | [καὶ εὐεργέτ]ας τῶν Αἰτωλῶν· ἔγγυος τᾶν προξενιᾶ[ν ὁ γ]ρ[αμματ]εύς. ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψάφισ‖[μα τόδε ἐν στ]άλαις λιθίναις δύο, καὶ ἀναθέμεν τὰν μίαν ἐν Θέρμο[ν], τὰν δὲ ἐν Δελφούς· τὸ δὲ γενόμεν‖[ον ἀνάλωμα] τὸν ταμίαν τᾶς κωλ . . . κ . λ . ι . ρι . ε . . . . σ . . . . λ . . . ιλι τὸν γραμματῆ τῶν | - - - - - - - - - - - - - - - ιαν.

Z. 6 *τιθέναι Hauss.* — 15 *τοὺς ἀγῶνας τῶν* erg. *Dttb.*, *τοὺς νενικηκότας Hauss.* Die übrigen Ergänzungen stammen von *Haussoullier*.

Eumenes II. regierte von 192 bis 159. Als engere Grenzen für die

Abfassungszeit der Inschrift stellt *Hauss.* unter Zustimmung von *Dttb.* die Jahre 179 bis 172 hin.

1414 Das Bruchstück eines Beschlusses der Aetoler in Betreff der Herakleoten (*Ἡρακλειωτᾶν* Z. 10) und Oetaer (*-αίοις* Z. 5?) *W.-F.* n. 471 (vgl. BB. VII, p. 249) bietet für den Dialekt nichts Neues und scheint keine Herstellung zu gestatten. — Z. 12 *πολυωρεῖν ὡς ὄντων* [*Αἰτωλῶν τῶν*]?

B. Schiedspruch der Aetoler.

1415 „Meliteae, quae hodie *Ἀβαρίτζα* usurpatur, in ecclesia monasterii sacra mensa duobus constat lapidibus literatis ... pro pede ... magnum est marmor quadratum satis eleganter inscriptum" *Ussing* n. 2, p. 2 f.; *Rhangabé* Antiq. Hell. 692; *Lebas* II, n. 1179. — BB. VI, p. 312 f.; *Cauer* Del.² n. 239. — Schrift: ΑΠΟ.

Μελιταιέοις καὶ Πηρέοις ἔκριναν οἱ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν αἱρεθέν|τες δικασταί, Δωρίμαχος Πολεμαῖος Ἀργεῖος Καλυδώνιοι, αὐτῶν | ἐπιχωρησάντων ἐξ ὁμολόγων· ὅρια μὲν εἶμεν τᾶς χώρας Μελιταιέ|οις καὶ Πηρέοις, ὡς ὁ Ἀκμεὺς ἐμβάλλει ἐν τὸν Εὔρωπον, καὶ ἀπὸ ‖ Ἀκμέος ἐν τὰν παγὰν τοῦ Γαλαίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Γαλαίου ἐν τὰν Κολώ|ναν, καὶ ἀπὸ τᾶς Κολώνας ἐπὶ τὸ Ἑρμαῖον ἐπὶ τὰ Εὐρύνια, καὶ ἀπὸ τῶν Ε[ὐ]|ρυνίων κατὰ τῶν ἄκρων, ὡς ὕδωρ ῥεῖ ἐν τὸν Εὔρωπον, ἐκ τοῦ Εὐρω|ποῦ ἐν τὸν Ἐλιπῆ, ἀπὸ τοῦ Ἐλιπέος ἐν τὸ νέμος τὸ ἄγον ἐν τὰν Ἄμ[πε]|λον, ἀπὸ τᾶς Ἀμπέλου κατὰ τῶν ἄκρων ἐπὶ τὸ Ὕπατον, ἀπ[ὸ] ‖ τοῦ Ὑπάτου ἐν τὸν Κερκινῆ, ἀπὸ τοῦ Κερκινέος ἐν | τὰν Μύνιν, ἀπὸ τᾶς Μύνιος ἐν τὸν Εὔρωπόν, τοῦ Σκαπεταίο[υ] | καὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἐν τὰν συμβολάν. Τὰν δὲ δαμοσίαν χώ|ραν, τούς τε Καράνδας καὶ τὰν Φυλιαδόνα, μὴ ἀποδόσθων Μ[ε]|λιταεῖς, ὥστε πατρωίαν ἔχειν τὸν πριάμενον πολιτευόντω[ν ‖ Πη]ρέων μετὰ Μελιταιέων, ἀλλὰ κατ᾽ ἄνπαλον μισθούντω κ[α]|θὼς καὶ τὸ πρότερον. Εἰ δέ κα ἀποπολιτεύωντι Πηρεῖς ἀπὸ Με[λι]|ταέων, περὶ μὲν τᾶς χώρας ὅροις χρήσθων τοῖς γεγραμμένοις, καὶ ἔ|χοντες ἀποπορευέσθων βουλευτὰν ἕνα καὶ τὰ δάνεια συναπο|τινόντω, ὅσα κα ἁ πόλις ὀφείλη, κατὰ τὸ ἐπίβαλλον μέρος ‖ [τ]οῦ βουλευτᾶ, καὶ ἐμφερόντω τὰ ἐ[ν] τοὺς Αἰτωλοὺς γινόμε|να κατὰ τὸν βουλευτάν. Ἀποδόντω δὲ οἱ Πηρεῖς τὰς δεκάτας | τὰς γινομένας τοῖς δανεισταῖς, ἃς ὀφείλοντι ἐτέων τριῶν, ἀ|ναβολὰν λαβόντες ἔτη τρία. Ὅσα δὲ καὶ πρότερον ἐλάμβανον ο[ἱ] | Πηρεῖς πὰρ τᾶς πόλιος κατ᾽ ἐνιαυτόν, τοῖς τε ἀρχόντοις ἀργυ-

ρίου ‖ μνᾶς τρεῖς καὶ κάρυκι στατῆρας δέκα καὶ εἰς τὸ ἔλαιον τοῖς νεανί‖[α]ις στατῆρας δέκα καὶ εἰς τὰν θυσίαν τῶν Σωτηρίων στατῆρας πέντε | [κ]αὶ νῦν λανβανόντω, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιμελέσθω ἁ πόλις τῶν Μελιτα|έων τῶν κοινῶν ἐμ Πηρέοις καθὼς καὶ τὸ πρότερον. Νόμοις δὲ χρήσ|θων Πηρεῖς τοῖς αὐτοῖς καὶ Μελιταεῖς, τὰς δὲ ἐν ἀγορανόμοις δίκας γενομέ‖νας Πηρέοις ποτὶ Πηρεῖς κατὰ τετράμηνον δικαζόντω ἐμ Πηρέοις οἱ ἐγ Με|λιτείας ἀγορανόμοι. Ἀναγραφήτω δὲ ταῦτα ἐν στάλας ἔν τε Μελιτείαι | καὶ ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Καλυδῶνι καὶ ἐν Θέρμωι. Μάρτυρες τὸ συνέδριον Α[ἰτω|λ]ῶν τὸ ἐπὶ γραμματέος Λύκου καὶ οἱ προσστάται τοῦ συνεδρίου [Οἰνό]‖μαος Σπάττιος, Δίσωπος Ἀπολλωνιεύς, καὶ ὁ γραμματεὺς [Ἔπο]‖χος Ἐρυθραῖος καὶ ὁ ἱππάρχας Ἀλέξων Ἑρμάττιος, Πανταλέ[ων Ἀτ]‖τάλου Πλευρώνιος, Νικόστρατος Νικοστράτου Ναυπάκτιος, | Δαμόξενος Θεοδώρου Ἡρακλεώτας.

Z. 17. 18 ΚΑΙΕΧΟΝΤΕΣ *Rhang.* ..ΧΟΝΤΕΣ *Ussing* [*λαχόντες*?]. — 34 ΜΑϹΣ *Rhang.*, ΛΑΟΣ *Ussing* (z. B. *Ἑρμόλαος*?). — Das ätolische Ethnikon *Ἑρμάττιος* auch *W.-F.* 178 *Λύκος Ἀρίστωνος Ἑρμάττιος*.

Die Inschrift ist in den Ausgang des dritten Jahrhunderts zu setzen, womit auch die Schrift stimmt.

C. Weihungen des Aetolerbundes.

1416 Statuenbasis gefunden beim Apollotempel in Delphi. *Rhangabé* Ant. Hell. n. 1227; *J. Schmidt* Mitt. d. arch. Inst. in Athen V, (1880) p. 199. — BB. VII, p. 249; *Dittenberger* Sylloge n. 216. — Schrift ΑΠ.

Βασιλέα Εὐμένη | βασιλέως Ἀττάλου | τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν | ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργε‖σίας τᾶς ποτὶ τὸ ἔθνος.

1417 Statuenbasis gefunden im Heiligtume des Amphiaraos zu Oropos. *Rhangabé* Ant. Hell. n. 1228. — BB. VII, p. 249. — Schrift ΑΠ.

Βασιλέα Εὐμένη | βασιλέως Ἀττάλου | τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν | ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργε‖σίας τᾶς ποτὶ τὸ ἔθνος.

1418 Bull. dell' Inst. arch. 1849 p. 105 nach einer Abschrift von *Papadopulos*; *Lebas* II, n. 1031. — *Dittenberger* Sylloge n. 258.

[Τὸ κοινὸν τῶν] Αἰτωλῶν Λάδα[ν - - - Καλυ|δώνιο]ν ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐ[νοίας τᾶς εἰς | αὐτό,] στρατευσάμενον, τειμ[αθέντα ὑπὸ | Λευκί]ου Κορνηλίου Σύλλα καὶ σ[ὺν αὐτῶι ‖ ἀ]νδραγαθ[ήσαντα].

Z. 2. 3 erg. *Dttb.*; die übrigen Ergänzungen rühren vom ersten Herausgeber her.

D. Kalydon.

1419 *Leake* NG. n. 1 „At Bokhori"; CIG. 1796c; *Lebas* II, n. 1032. — BB. VII, p. 259. (A).

Φιλουμένα | Ἀντίμαχος.

E. Phistyon.

1420 Steinblock, gefunden „8 min. nö. vom Kryonero, über der Nordseite des trichonischen Sees" von *Lolling* Mitt. arch. Inst. IV, p. 221.

Ἐπὶ ἱαροφυλάκ|ων Λύκωνος τοῦ | Λύγκου, [Σ]κορπί|ωνος τοῦ Ἁγήσω||νος, Ἐχελάου τοῦ Τιμ|αίου Φιστυῶν· Σώ[τ]ω[ν] Πολυούχου ἐπόη[σεν].

F. Agräer.

1421 *Heuzey* Mt. Olympe n. 62 „Dans la vallée du Bjakos." (A). — BB. VII, p. 249.

Ἀλέ|ξαν|δρε | χαῖ|ρε.

1422 *Heuzey* n. 60 „A Therikisi" (A). — BB. ebd.

Ξενόλαε | χαῖρε.

1423 *Heuzey* n. 61 „A Melissadha." (A). — BB. ebd.

Τελέδ|ας.

G. Naupaktos

war von 338—189 eine ätolische Stadt; die Inschriften derselben aus diesem Zeitraume sind daher den Aetolern zuzuweisen.

1424 Vertrag mit Keos, gefunden zu Keos, CIG. 2351; *Lebas* II, n. 1764. — BB. VII, p. 249 f.; *Dittenberger* Sylloge n. 183.

Ἐπὶ θεωροῦ Σωκράτους τοῦ Τιμονοῦ ἔδ[οξε τῶι δάμωι τῶν Ναυπακτίων] | τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν ποτὶ Κε[ίους διαφυλάσσειν καὶ τὰ ψαφίσματα τὰ γε]|γονότα αὐτοῖς [πρότερον περὶ πάντων τῶν φιλανθρώπων κατά-

μονα εἶμεν | δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς καὶ πολιτείαν ἐν Ναυπάκτωι καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν ‖ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὧνπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ναυπάκτιοι μετέχουσιν τοὺς Κε|ίους μετέχ]ειν καὶ μηθένα ἄ[γειν αὐτοὺς Ναυπακτίων μηδὲ τῶν ἐν Ναυπάκτ|ωι πολιτευ]όντων μήτε [κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλασσαν, ὡς Ναυπακτίων αὐτῶν ὄντων· εἰ]‖ δέ τις κατάγοι ἀν]απράσσειν] . . | καὶ ἀποδιδόμεν — [καταδικά]‖ζοντας καὶ . . . . [εἶ]‖μεν δὲ τὰ - - - - - -

Wiederhergestellt von *Boeckh* nach dem Beschlusse der Aetoler in der gleichen Sache. Z. 6 ΑΔ *Boeckh*: *ἄγειν*, etwa *ἀχνεῖν*? — 8 *εἰ δέ τίς κα ἄγηι Boeckh*; es ist nichts zu ändern, noch besser wäre *ἃ δέ τις κατάγοι*. Die Datierung ist nicht im Dialekt.

1425 CIG. 1756 nach Cyriacus; *Lebas* II, n. 1024. — BB. VII, p. 250 f. In der Lesung des Cyriacus sind die Lücken nicht bezeichnet; ich habe die ausgelassenen Buchstaben in runde Klammern eingeschlossen.

Γραμματεύοντος θεαροῖς Ἀ[ρί]σ[στ]ωνος Ἀριστωνύμου μηνὸς | Διονυσίου ἀπέδοτο ⟨δε⟩ Δελφίων Σωτίωνος Ναυπάκτιος συνευδο|κεούσας καὶ (τᾶς) θυγατρὸς Καλλιστ[ῶ]ς τῶι Διονύσωι τῶι (ἐν Ναυπάκτωι) ἐπ' ἐλευθερίαι | σῶμα ἀνδρεῖον, ὧι ὄνυμα Λίβανος (τὸ) γένος Ἄραβα τιμ[ᾶς] ἀργυρίου ‖ [πέντε μνᾶν]· (θρεψάτω δὲ) Λίβανος . . . . ., εἰ δὲ (μὴ) θρέψει, ἀτ(ελ)ὴς καὶ ἁρμένα ἅδ[ε] (ἁ) ὠνὰ [ἔ]σστω, | καὶ ὁ προα[π]οδότας μὴ προπωλ(ε)ίτω καὶ Λίβανος ἔστω Δελφίωνος. | Μάρτυροι Νικόμαχος Λ[υ]κ[ί](δα), Δαμοτέλης, Μίκκος, Β[οί]σκος, (Μ)ατρ[ο]φά[ν]η|ς· τὰν ὠνὰν φυλάσσει Σώσανδρος Λυκίδα.

Boeckh liest: Z. 1 *Ἀρίσστωνος* für ΑΗΣ*Fτωνος*, tilgt Z. 2 *δε* vor *Δελφίων*, fügt Z. 3 *τᾶς* vor *θυγατρός*, nach *τῶι*: *ἐν Ναυπάκτωι*, Z. 4 *τὸ* vor *γένος* ein, bessert Z. 5 ΕΙΣΓΕΝΕΑΝ scharfsinnig in ΠΕΝΤΕΜΝΑΝ, Z. 7 ΒΡΣΚΟΣ zu *Βοῖσκος*. — 3 *Καλλιστος* ändert *Boeckh* in *Καλλιστῶς*. — 4 *τιμ*ΗΜ liest *B*. *τιμᾶς*; man könnte auch an *τιμήμ[ατος]* vom dorischen *τιμέω* denken, doch ist *τιμᾶς* in dieser Verbindung feststehend. — 5 ΣΕΣ*τω* ist offenbar verlesen aus ΕΣΣ*τω*. — 7 macht *B*. aus ΑΤΡΑΦΑΤΗΣ: *Ἀντιφάτης*, was jedenfalls *Ἀντιφάτας* heiſsen müsste; *(Μ)ατρ[ο]φά[ν]ης* schlieſst sich näher an das Ueberlieferte.

Z. 5 *(θρεψάτω δὲ) Λίβανος . . . ., εἰ δὲ (μὴ)* ist hergestellt nach *W.-F.* 43 *τρεφέτω δὲ Μήδα κτλ., εἰ δὲ μὴ τρέφοι* und 54, 9 *ἐκθρεψάτω παιδάρια δύο κτλ. θρέψει* ändert *Boeckh* ohne Not in *θρέψηι*. Die Nordgriechen scheinen die Diphthonge *ᾱι, ᾱυ, ηι, ηυ, ωι, ωυ* frühe eingebüſst zu haben.

Zu Z. 5 *ἀτ(ελ)ὴς καὶ ἁρμένα ἅδε (ἁ) ὠνὰ ἔσστω* vgl. *W.-F.* 179 *ἁ δὲ πρότερον ὠνὰ . . ἁρμένα καὶ ἀτελὴς ἔστω* und 189 *ἁρμένα καὶ ἀτελὴς αὐτοῖς ἁ ὠνὰ ἔστω.*

1426 CIG. 1757a, ebenfalls nach Cyriacus Lesung, welche die Lücken nicht bezeichnete; *Lebas* II, n. 1023a. — BB. VII, p. 251.

Στραταγέοντος Κλεάν(ορο)ς NN [καὶ] NN (συν)|ευδοκεούσας καὶ τᾶς ματρὸς NN | Νικά[τ]α ἀπὸ Ναυπακτίας ἀπέδοντο τῶι Διονύσ[ωι] | τῶ(ι) ἐ[ν] (Ναυπάκ)τωι ἐπ' ἐλευθερίαι σῶμα ἀνδρεῖον || (ὧι ὄνυμα) Λυκίδ(ας τὸ γέν)ος οἰκογενῆ τιμ(ᾶ)ς | (ἀργυρίου· Μάρτυροι) - |νος Ἀριστάρχου, Νικό[β]ου[λ]ος.

1427 CIG. 1757b nach Cyriacus; *Lebas* II, n. 1023b. — BB. VII, p. 251.

(Γραμματ)εύοντος θεαροῖς Λεω(νίδα) . . . . | Εὐθύδι(κος) . . . | (ἀπ)έδοτο τῶι Διονύσωι (τῶι ἐν) | Ναυπάκτωι ἐπ' ἐλευθερίαι σῶ||(μα ἀν)δρ(ε)ῖον, ὧι ὄνομα Ἀρίων οἰκο(γενὲ)ς τιμᾶς ἀργυρίου - - -

Wiederhergestellt von *Boeckh*, der in ΔΙΟΝΥΣΩ der letzten Zeile den Rest einer dritten Urkunde sieht.

1428 CIG. 1781 nach Cyriacus; *Lebas* II, n. 1025. — BB. VII, p. 252.

Ἐπὶ Στασία [θ]εαροῦ Καππ.

Anfang einer Urkunde. ΔΕΑΡΟΥ Cyr. *Boeckh* corr.

1428a (Aperantia) „Dans une aire du village d'Hagios Vasilios" *Bazin* Archives des missions scientifiques Sér. II, t. I (1864) p. 367 n. 1 (cf. p. 299). Schrift ΑΠΟ.

Σίμα | Θεόδοτος | [Φ]αιδώπας | Κριτόλα||ος | Λ[ι]δύμα.

Bazin p. 299 übersetzt: „(un tel, le nom manque) fils de Simas; Theodotos, fils de Riaopos; Critolaos, fils d'Ardymas"(!)

Z. 1 ist fälschlich ein-, 3 fälschlich ausgerückt, ΡΙΑΩΠΑΣ *B.* kann nur [Φ]αιδώπας sein; Φαίδων: Φαιδώπας wie Φαίδρων: Φαιδρωπίδης. 6 ΔΡΔΥΜΑ *B.*

1428b (Gebiet der Apodoten) „Près de l'église d'Hagios Vasilios, au sud-ouest de Sévédikos, sur la rive gauche du Morno" *Bazin* a. a. O. p. 367 n. 2 (cf. p. 305). ΑΑΠΟ.

Δικαιόπολις | Νικάτας | Μολύσχριος.

Z. 3 ΜΟΛΥΣΧΡΙΟΣ (in kleinerer Schrift) ist = Μολύκριος, Ew. der Stadt Μολύκρειον Thuc. 2, 84, 3, vielleicht in einer epichorischen Form: Μολύκχριος.

1428c (Gebiet der Ophionen) „Sur un long bloc grossièrement taillé,

près d'un monastère d'Hagios-Dimitrios" *Bazin* a. a. O. p. 367 n. 3 (cf. p. 306). A und ΑΠΟ.

Νικάνωρ | Γαλατείας | Πολέμ[αιος Πολε]|μαίου

Z. 3 ergänzt *Bazin*.

1428d (Desgl., oder schon im Gebiete der Oetäer? bei Kallion) „Sur une stèle funéraire" *Bazin* a. a. O. p. 368 n. 4 (nach p. 312 „à Lefdadiki près d'une église ruinée de la Panagia"); „les caractères semblent de l'epoque romaine." A.

Τιμόλα.

1428e (Südwestlich von Thestia) „Borne sur la rive gauche de l'Ermitza, près du village de Scotira" *Bazin* a. a. O. p. 368 n. 5 (cf. p. 317). AO.

Τέρμων | Εἰτεαίων | Ἐοιτάνω[ν].

Darunter in kleinerer Schrift ΔΑΕΣΤΗΙ | ΕΥΛΙΧ.

Zu Z. 2 vgl. den attischen Demos *Εἰτέα*, Ew. *Εἰτεαῖος*.

1428f (Konope = Arsinoë) „Stèle funéraire à Anghelo-Kastro" *Bazin* a. a. O. p. 368 n. 6 (cf. p. 319).

[Ἑρ]μοκράτεια | [Εὐ]ρυκλείδα,

darunter in gröfserer Schrift *Δαμίππας*. A und ΑΠΟ.

Z. 1 auch *Δ[α]μοκράτεια* möglich.

Bazin p. 319 „On y lit deux noms de femme et un nom d'homme en caractères assez soignés: Mocrateia, Rycleida, Damippas. (!)

1428g (Lysimacheia) „Stèle funéraire dans le pavé de l'église de Mataranga" *Bazin* p. 368 n. 7 (cf. p. 320) AO.

[Μα]χίδα[ς | Αἰσ]χρίωνο[ς].

Bazin p. 320: „en caractères peu soignés „Chidas, fils de Chrion" (!).

1428h (Nordöstlich vom Trichonis-See, etwa Hellopion oder Bukation?) „Stèle funéraire (!) dans le mur extérieur de l'église des Saints-Archanges à Mokista" *Bazin* p. 368 n. 8 (cf. p 324); „die Inschrift befindet sich an der Kirche der *Ἁ. Σοφία* bei dem Dorfe Molista" R. *Weil* Ztschr. f. Numismatik VII (1880) p. 125. AO.

Ἀρτέμιτος Ἁγεμόνο[ς] Ἀρτέμιτος.

ΑΓΕΜΟ.. *Bazin*, ΑΓΕΜΟΝΟ. *Weil*.

Bazin p. 324 „Artémitos, fils d'Agémon" (!)

Artemis *ἡγεμόνη* in Sparta Paus. III, 14, 16, in Arkadien VIII, 37, 1.

1428i (Phistyon) „Dans le mur extérieur de l'église d'Hagia Triadha à Krionéro" *Bazin* p. 369 n. 11 (cf. p. 326 f.). ΑΠΟ.

Ἀγαθαῖ [τύχαι· στραταγέοντο]ς τ[ῶν Αἰτωλῶν . . . . . | Τριχονέος μ[ηνὸς . . . . ., ἀρχόντ]ων δὲ ἐπὶ πόλιος ἐν Φιστυοῖ | Νικολεύ[ω]νος, Νικιά[δα], Ξένωνες Φιστυῶν, θεοκολευού|σας Ἀλκήστιος ἀπέδοτο Λύκος Λυ[κ]ίσ[κ]ου Ἀρσινοεὺς || Ἀφροδίται Συρίαι Φιστυίδι σῶμα ἀνδρῆον, οἷ ὄνομα Σ[π]α[ῖ]ρος τ[ὸ] γένος οἰκογεν[ὲ]ς ἐπ' ἐλευθερίαι τιμᾶς ἀργ[υρί]|ου ΜΜΜΜΜΛ. Βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Λυκόφρων | Ἁγήτα Βουκατιεύς, μάρτυροι Κρατιάδας, Ὑβρίλαος | Βουκατιεῖς, Ἀρίσταρχος, Στρατόλαος Βουκατιεῖς, || Λύκων, Λάμιος, Ξένων, Ἁγήσων Φιστυοί, Ἄλκηστις. | Ἁ ὠνὰ κεῖται παρὰ Ξένωνα Φιστυόν.

Z. 1 ΣΕ scheint Rest von [*στραταγέοντο*]*ς τ*[*ῶν*], vgl. z. B. *W.-F.* 188. — 2 *Τριχονέος*. Von den ätolischen Strategen bei *W.-F.* sind aus Trichonion *Θόας, Νίκανδρος, Λικαίαρχος* und *Δορίμαχος*. Μ hinter *Τριχονέος* ist *μηνός*: hinter den Namen der ätolischen Strategen steht bei *W.-F.* regelmäfsig der ätolische Monat. ΟΝΔΕ ist Rest von [*ἀρχόντ*]*ων δέ*. — 3 ΝΙΚΟΛΕΥ.ΝΟΣ, der Name *Νικολεύων* ist bedenklich. — 4 ΛΥΡΙΣΒΟΥ *B.* — 5/6 ΣΤΑ|ΡΟΣ ist ΣΠΑΙΡΟΣ vgl. *W.-F.* 151 *Σπαῖρος Ἀκρισίου Ναυπάκτιος*. — 6 ΤΑΓΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΗΣ *B.*

1428k (Ithoria bei Paeanium) „Stèle funéraire dans le pavé de l'église du village d'Hagios-Ilias" *Bazin* p. 370 n. 12 (cf. p. 340). A.

Εὐθύδαμε χαῖρε.

1428l (Kalydon) „Stèle honorifique près de la chapelle d'Hagios-Iannis à Kurtaga" *Bazin* p. 370 n. 13 (cf. p. 360 f.). AO.

. . . Καλυδωνίων Δάμαρχον . . | . . τος Καλυδώνιον τὸν . . . | . . . εὐεργέταν.

AENIANEN.

A. **Urkunden des Bundes der Aenianen.**

1429 Zwei Beschlüsse a. der Hypatäer b. der Aenianen (A). *Leake* NG. n. 18 „At Neopatra“ = Hypata; *Lebas* II, n. 1113. — BB. VII, p. 254.

a.

. . . ωι Ὑπαταῖοι ἔδοσαν προξε[νίαν] . . . . | [ἐπι]νομίαν, ἔγκτησιν ἁπάντων αὐτῶι καὶ [ἐκγόνοις] | καὶ τἆλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοι[ς προξένοις κτλ] | ἀρχόντων Ἀντινόου . . ‖ . . . . Ἀρίστων[ος] Ἀ[ρχ]ελάου | [ἔγγυοι τᾶς] προξενίας Φαίνιο[ς] . . .

b.

[Επί βασι]λέων Ἀλεξάνδρου [Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου Φιλίππου· τὸ κοινὸν] | τῶν Αἰνιάνων ἔδωκε προξενίαν Σωσιστράτω(ι) Φιλέου Ἀθηναίωι· [ἔγγ]υοι τᾶς προξεν[ίας . . . | Δι]καίαρχος Ἀκρίωνος, Πυρρίας Καλλ- . . . | . . ανδρος Ἀρχι - . . .

a. Z. 5 ΑΙΣΕ *λαου* ist doch wol Ἀ*ΡΧΕλάου* zu lesen.

b. stammt der Datierung nach, die sich nicht anders ergänzen lässt, aus der Zeit kurz nach Alexanders Tode 323.

1430 Zwei Proxenieerteilungen auf demselben Steine. *Ross* Archäol. Aufsätze II, p. 467; *Lebas* II, n. 1114. — BB. VII, p. 252; (b. *Cauer* Del.[2] n. 384).

a.

[Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | Ἔδοξε τοῖς Αἰνιάνοις δεδόσθαι προξενίαν, πολιτείαν παρὰ τοῦ] κοινο[ῦ τῶν Αἰν]ιάνων [NN. | κα]τὰ τὸν νόμο[ν ἔγγ]υοι τᾶς προ[ξενίας] . . . . ‖λος Ἁ[γε]λόχου καὶ Βουλαῖος Μαχ[οβούλου] . . . . |βουλος Ἀριστομένεος, Νικόμαχ[ος] . . . . . . | Εὐβίοτος Δικαίου, Εὐβίοτος Ἀρχ . . .

b.

Θεὸς τύχα[ν ἀγαθάν]. | Ἔδοξε τοῖς Αἰνιάνοις δεδόσθαι [προξενίαν, πολιτείαν πα]‖ρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰνιάνων Αυ.. . . . κατὰ τὸν νόμον ἔγγυοι τᾶς προξ[ενίας . . . λος] ‖ Ἁγελό-

χου καὶ Βουλαῖος Μαχοβο[ύλου, . . . βου]||λος Ἀριστομένεος, Νικόμαχος . . . ., | Εὐβίοτος Δικαίου, Εὐβίοτος Ἀρχ . . .

b 2 = a 2 TA: [πα]ρά *Cauer*. Bürgen der Proxenie sind ein Privater und die fünf Ainiarchen.

Die Schrift, wie die knappe Form der Beschlüsse weisen auf eine gute Zeit, vermutlich vor 279, wo die Ainianen dem Aetolerbunde beitraten.

1431 Zwei Proxenieverleihungen auf demselben Steine, nach einem gegen n. 1430 sehr erweiterten Schema. *Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς* n. 442 von *Eustratiades* in Minuskeln hgg. — BB. VII, p. 253; (b. *Cauer* Del.² n. 383).

a.

. [καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι | τε καὶ τοῖς τούτου ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας τὰ ἀπ'] Αἰ[νι|άνων διὰ παντὸς καὶ τὰ λοιπὰ τίμια ὅσα κ]αὶ τοῖς ἄ[λ|λοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ] κοινοῦ τῶν Αἰ||[νιάνων δίδοται· ἔγγυοι τᾶς προ]ξενίας κατὰ τὸν ν[ό|μον οἵ τε Αἰνιάρχαι Ἄγις Τολμ]αίου, Ἵππαρχος Βουθήρ[α, | Μοσχίων Σιττύρα, Σπερχίδ]ας Κυδολάου, Νικόλαος | [Μενε . . . καὶ ἰδιῶται] . . . σθένης Κλεοσθένεος, Ἀ - | . . . .

b.

[Θεὸς τύ]χαν ἀγαθάν. | [Αἰνιαρχεόντων] Ἄγιος τοῦ Τολμαίου τὸ τρίτον, Ἱπ[πά|ρχου τοῦ Βουθή]ρα, Μοσχίωνος τοῦ Σιττύρα τὸ δεύ[τερον, Σπερχίδ]α τοῦ Κυδολάου, Νικολάου τοῦ Μενε - - || [Ἐπειδὴ Στρ]άτιος Γναθίου Κορκυραῖος εὔνους καὶ εὔχρη||[στος γενόμ]ενος τοῖς Αἰνιάνοις, διατελεῖ ἐμ πᾶν τὸ παρακ[α|λεόμεν]ον ἐπιδι(δ)οὺς αὑτόσαυτον προθύμως, σπουδᾶς καὶ φ[ι|λοτιμί]ας οὐθὲν ἐνλείπων, ἔδοξε τοῖς Αἰνιάνοις δεδόσ[θαι | αὐ]τῶι προξενίαν τε καὶ πολιτείαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Α[ἰνι||ά]νων καὶ γᾶς ἔνκτησιν καὶ οἰκίας ἐν τᾶι Αἰνίδι καὶ ὑπάρχε[ιν] | αὐτῶι τε καὶ τοῖς τούτου ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ ε[ἰρά|να]ς τὰ ἀπ' Αἰνιάνων διὰ παντὸς καὶ τὰ λοιπὰ τίμια ὅσα καὶ | [το]ῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶ[ν | Αἰ]νιάνων δίδοται· ἔγγυοι τᾶς προξενίας κατὰ τὸν ν[ό|μ]ον οἵ τε Αἰνιάρχαι Ἄγις Τολμαίου, Ἵππαρχος Βουθ[ήρ]α, Μοσχίων Σιττύρα, Σπερχίδας Κυδολάου, Νικό|λαος Μενε . . . [καὶ ἰδιῶτ]αι Χαριγένης, Κλεόστρατος ο[ἱ] | Μνάσωνο[ς].

Bürgen der Proxenie sind hier die fünf Ainiarchen und zwei Private

Die Ergänzungen nach *Eustratiades*, der die Inschrift vor den Eintritt der Aenianen in den Aetolerbund setzt. Sie kann ebensowol nach dem Austritte aus demselben also nach 195 angesetzt werden.

1432 Kleine weifse Marmorstele, gefunden zu Hypata. *Lolling* in Mitt. arch. Inst. IV, p. 206 ff.

Vorderseite:

Αἰνιαρχεόντων Ἀσλκαπιάδα, Δίω|[*νος*], *Ἁγεμάχου, Ἀριστονόου, Ἀλε*|[*ξι*]*μάχου, ἐν δὲ Ὑπάται ἀρχόντων* | [*Ἀθ*]*ανάδα, Πολεμάρχου, Δαμ* - ‖ - *κρίματα, ἃ ἔκριναν Οἰχαλι*|[*ήων οἱ*]*δικασταὶ Νικοκλῆς Πολιά*|[*ρχου*], *Σώστρατος Μοιρίχου, Ἀμε*|[*ινοκλῆ*]*ς Ἀνδροσθένου, Γοργίας* | -, *Ἀριστόδαμος Ἀριστίωνος* ‖ - *ων καὶ τοῖς ἐνδικαζομέ*[*νοις*] - *Ὀνομάρχωι καὶ τοῖς ἄ*|[*λλοις*] - *καὶ Πραξ*| - *Κράτωνος Νικέ*|[*ρωτι* . . - *Δ*]*ικαιάρχου Δαμο*| - - *ου Στρατάγωι* | [*Μνα*]*σίωνος Νικοδά*|[*μωι*] - *ωνι Ἀριστα*| - - *τος Ἀν*| - - [*Εὐθ*]*υδάμου Δα* - | - *ων Κω*| - *ου Αὐτ* - | - [*μ*]*άχου* | - *ς*.

b. Rückseite:

Πόλει Ἐρυθρηίων καὶ τᾶι ἀπο[*δ*]*ίκωι πό*|*λει Ὑπαταίων περὶ τᾶς δίκας ἅς ἐξε*|*δίκασαν ὅρεος τοῦ ἐκ τᾶς Χάας ἐπ*[*ὶ*]| *τὰν Δέραν* - [*Οἰχαλ*]*ίας ἔ*|*κριναν οἱ δικασταὶ καθὼς οἱ προδικέ*|*οντες ὑπὲρ ἑκατέρα*[*ς*] *τᾶν πολίω*[*ν*] | *σύμφωνοι γενόμενοι ἐκέλευσ*[*αν*] | *καταγράψαι τὸ κρῖμα ἀπολελυμ*[*έναν*] | *εἶμεν τὰν πόλιν τῶν Ὑπαταίω*[*ν τοῦ*] | *ἐνκλήματος καὶ τὸ ὅρος* . *εν* - | *κλην τᾶς πόλιος τῶν πόλιος τῶν Ὑπατ*[*αίων*] | *καὶ ὅσα ἐκ τοῦ ἐ*[*νκλήματος γέ*]‖*γονεν ἀδικήμα*[*τα* - *τοῖς*] | *Ἐρυθρηίοις πο* - |*τατε ὑπογραφ* -|*γραφα τε* - - -. frei.

Ergänzt von *Lolling*, der in a 5, b 3 eine Erwähnung der Stadt Oichalia findet.

1433 *Lebas* II, n. 1121. Gefunden in Hypata.

Τὸ κοινὸν τῶν Αἰνιάνων | *Κόϊντον Καικέλιον Κο*|*ΐντου υἱὸν Μέτελλον ἀ*|*ρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐνοί*‖*ας τᾶς εἰς αὐτούς.*

1434 Die Münzen der Ainianen (*Muret* in Bull. Corr. Hell. V, p. 287) tragen die Aufschrift ΑΙΝΙΑΝΩΝ mit den Namen ΠΟΛΕΜ (*ων*), ΘΕΟΤΙΜ (*ος*), ΞΕΝΑΡΧΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔ(*ρος*), ΤΑΥΡΙΣ, ΤΟΛΜΑΙΟΣ, ΔΑΙΜΕΝΕΥΣ (Nominativ vgl. *Ἰδομενεύς*) ΞΕΝΩΝ. Für ΜΥΜΝΗΩΝ *Mionnet* III, 278 ist vermutlich *Μυνιων* zu lesen.

B. **Hypata.**

1435 a. *Pittakis* Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική n. 823. — BB. VII, p. 255.

[Θεὸς τύ]χαν ἀγαθάν· ἀρχόντων . . . . [δ]άμου, | . . . . . λο[υ], Σ[ι]ττύ[ρ]α, [Π]ειθολάου, [μη]νὸς Ἀρτεμι[σίου εἰκ]άδι, προστατευόντων τᾶς ἐ[κκ]λησίας Πολέ[μωνος τοῦ] Φειδία, Ἀρισστέα τοῦ Κλεοξένου ἔδωκ[ε ‖ ἁ πόλις τ]ῶν Ὑπαταίων Τιμοθέωι . . . . ος Σκαρφεῖ καὶ | [ἐκγόν]οις [αὐ]τοῦ προξενίαν καὶ ἔ[γκτη]σιν γᾶς καὶ οἰ|[κίας ἐν Ὑπ]άται καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας τὰ [ἀ|πὸ Ὑπαταί]ων [δι]ὰ πα[ντ]ὸς καὶ τὰ λοιπὰ τ[ίμι]α ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοι[ς | προξένο]ις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος [δίδο]ται· ἔ[γ]γυοι τᾶς ‖ [προξενίας κατ]ὰ τὸν νόμον οἵ[τ]ε ἄρχοντες Ο . . ο . δαμος Φερεκράτε[ος] | . . . . Αἰνία, Σ[ιττύ]ρας Μυννίωνος, Πειθόλαος [Ε]ὐάνδρου καὶ Δημή|τριος . . . .

Der Name Z. 10 = *Ο . . ο . δαμος* ist wol ὈΡΘΟ*δαμος* zu lesen. Bürgen der Proxenie sind die Archonten und ein Privater Z. 11 *καὶ Δημήτριος*. Die Schrift (A) weist in die zweite Hälfte des zweiten Jh. v. Chr.

b. Eine Proxenieverleihung der Hypatäer auf der Rückseite desselben Steines, *Ἐφημ. ἀρχ.* n. 824, ist ganz verdorben; zu bemerken nur Z. 16 *μηνὸς Ἀρνο*ΚΛ.

1436 *Ross* Archäol. Aufsätze II, p. 471; *Lebas* II, n. 1112. — BB. VII, p. 255.

Εὔανδρος Ἀγαθοκλέος γυ[μνασιαρ]χήσας τὰν ἐξέδραν, | τὸν οἶκον, τὸν λουτρ[ῶνα καὶ τὸ ἐγ]κόνιμα Ἑρμᾶι καὶ τᾶι πόλε[ι].

So nach *Ross*, Z. 2 *τὸν οἶκον τὸν λουτρῶν*?

1437 *Leake* NG. n. 19 „At Neopatra, a fragment"; *Lebas* II, n. 1138. — BB. VII, p. 255.

Κλεώ | Ξενώ | Δίων.

C. **Latyia** bei Hypata.

1438 Statuenbasis. Bull. Corr. Hell. I, p. 120. — *Kaibel* Epigr. Gr. n. 856a (praef. p. XVIII); BB VII, p. 255.

Λατυέων ἁ πόλις | Σώσανδρον | Τολμαίου | εὐεργέτ[α]ν τοῖς θεοῖς.

Τὸν μέγαν ἐμ βουλαῖς τε καὶ ἤθεσι καὶ φρενὸς ἀλκ[ᾶ]ι
Σώσανδρον, κλεινῶν ἔκγονον Αἰνιέων,

Τολμαίου κλυτὸν υἷα πόλις Λάτυια φιλόπλου
χάλκεον ἀντ' ἀρετᾶς εἵσατο τᾶιδε θεοῖς·
τόνδε γὰρ ἁγητῆρα δι' εὐξυνέτοιο μερίμνας
σωτῆρα, κτίστ[α]ν, ἄλλον ἔδεκτο Δία.
Ἡρώων θρέπτειρ', ἐναρηφόρε, πότνι' ἀγώνων,
σὸν κλέος, εἰ τοιούσδ' ἄνδρας ἔχεις, Ὑπάτα.

Die *πόλις Λάτυια*, ein zugewandter Ort von Hypata, war früher nicht bekannt. Die Zeit der Inschrift ist nicht zu bestimmen, vielleicht noch 3. Jahrh. Die Form *Αἰνιέων* bestätigt Eustath. zu Ilias II, 749, sie war zu erschliefsen aus *Αἰνίς*, *Αἰνιάρχας*, vgl. *Δωρίς*. *Δωριάρχας*: *Δωριεύς*.

Für *εὐεργέτην* 3, *ἀλκῆι* 4, *κτίστην* 5 habe ich *εὐεργέταν*, *ἀλκᾶι*, *κτίσταν* gesetzt, wegen *ἁ πόλις* 1, *ἀρετᾶς τᾶιδε* 7, *ἁγητῆρα*, *μερίμνας* 8, *Ὑπάτα* 10. Die Bestätigung ist abzuwarten.

PHTHIOTIS.

A. Lamia.

a) Aus der Zeit der Zugehörigkeit zum Aetolerbunde 279—193.

1439 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 63; *Stephani* Reise durch d. nördl. Griechenl. n. 15; *Rhangabé* AH. n. 743; *Lebas* II, n. 1143. — BB. VI, p. 317; *Cauer* Del.[2] n. 386.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἰ . . . . . | Ἀρσινοέος ἀγαθᾶι τύχαι ἁ πόλ[ις τῶν] | Λαμιέων καὶ ἁ βουλὰ μηνὸς Χρυσταί[ου] | πεντεκαιδεκάται Νικόμαχον Δ[αμ]οκλέο[ς] ‖ Ματροπολίταν Ἀκαρνᾶνα πρόξενον εἶμεν | τᾶς πόλιος τὸν ἅπαντα χρόνον αὐτῶι καὶ | ἐκγόνοις πολιτείαν, ἀσυλίαν, ἰσοτέλειαν, ἐπινο|μίαν, ἔνκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας, ἀσφάλειαν καὶ κατ|ὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ ‖ εἰράνα[ς] καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ | εὐεργέταις δίδοται πάντα· ἀρχόντων | Νικασίππου, Ἀγασίππου, Λυσικράτεος, ἱπ|παρχέοντος Βερβίνα, στραταγέοντος Θεοδώρου· ἔγγυοι τᾶς προξενίας Δρώπακος ‖ Νεοπτολέμου, Σώτιμος Φιλόκκα.

Z. 4 ΔIIOKΛEO *Pitt. Steph.*, *Διοκλέος Pitt.*, *Δαμοκλέος Steph.*, es scheint auf dem Steine ΔMOKΛEOΣ für ΔAMO- gestanden zu haben. — 7 *ἐκγόνους Pitt.*, *ἐκγόνοις Steph.*, die Construction ist verwirrt.

1440 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 62; *Stephani* n. 17; *Rhangabé* AH. n. 741; *Lebas* II, n. 1142. — BB. VI, p. 318.

Τῶν Αἰτωλῶν

στραταγέοντος Γυ . . . . [Κα]λλιπολίτα ἀγαθᾶι τύχαι ἔδοξε [τᾶι πόλει] | τῶν Λαμιέων· [ἐπειδὴ . . . . ογενα Ἀμύντα Ζμυρναία ἀπ' Ἰω[νίας] | ποιήτρια ἐ[πέων παραγενομέ]ν[α ἐ]ν τ[ὰ]μ πόλιν πλείονας ἐ[πιδείξεις] | ἐποιήσατο τ[ῶν ἰδίω]μ ποιημάτων, ἐν οἷς περί τε τοῦ ἔθνεο[ς] ‖ τῶν Αἰτωλῶ[ν καὶ τ]ῶμ προγόνων τοῦ δάμου ἀξίως ἐπεμνάσθη με[τὰ] | πάσας προθυμ[ίας τὰ]ν ἀπόδεξι[ν] ποιουμένα, εἶμ[ε]ν αὐτὰμ πρόξ[ενον] | τᾶς πόλιος καὶ εὐεργέτιν, δεδόσθαι δ' αὐτᾶι [κ]αὶ πολιτείαν

καὶ γᾶς καὶ [οἰκίας] | ἔγ[κτη]σ[ιν κ]αὶ [ἐπιν]ο[μίαν] καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θ[άλασσαν καὶ] | πολέ[μ]ου [καὶ εἰράνας καὶ αὐτᾶ]ι καὶ ἐκγόνοις αὐτᾶς καὶ χρ[ή]μασιν ἐν τὸν ἄπ[αντα] ‖ χρόνον καὶ ὅ[σα] τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις δίδοται πάντα· ὑ[παρ]|χέτω δὲ . . . . τεο . . . . ιξονι [αὐ]τᾶς καὶ ἐκγόνοις αὐτοῦ προξενί[α], | πολιτεία, [ἀσφάλει]α· ἀρχόν[των] Ν[ό]θωνος, Νέωνος, Ἀντιγένεος, στρατ[αγέ]|οντος Ἐπι . . . ., [ἱππαρ]χ[έον]τος . . . . α τοῦ Κύλου· ἔγγυος τᾶς προξε|[νίας] - ο οναιου.

Z. 3 *πλείονας* Ε *Pitt.*, Σ *Steph.* der *στίχους* ergänzt. — 4 *τῶν καλλίστων Steph.* es scheinen jedoch nur 5—6 Buchstaben zu fehlen. — 9—10 *εντοναπ - χρονον Pitt.* zweifellos richtig, *εντοισαπ - χρονοισ Steph.* — 12 *Νόθωνος* oder *Γνάθωνος*? — 13 etwa *Ἐπι[άλου]*. — ΤΟΣΚΥΛΟΥ *Pitt.*

1441 *Pittakis* Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 64; *Stephani* n. 16; *Rhang.* AH. n. 742; *Lebas* II, n. 1145. — BB. VI, p. 319.

[Ἀγαθᾶι τύχ]αι· ἔδοξε τᾶι πόλει· | [ἐπειδὴ Πολ]ίτας Πολίτα Ὑπαταῖο[ς | ποιητὰς ἐπ]έων παραγενόμενο[ς | ἐν τὰν] πόλιν δείξεις ἐποιήσατ[ο ‖ ἐν α]ἷς τᾶς πόλιος ἀξίως ἐπεμνάσ[θη] | εἶναι αὐτὸν πρόξενον τᾶς πόλιος καὶ | εὐεργέταν, δεδόσθαι δὲ αὐτῶι καὶ π[ο]|λιτείαν τὸμ πάντα χρόνον καὶ γᾶς | καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ ἐπινομίαν ‖ καὶ ἀσφάλειαν καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ | θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας κα[ὶ] | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ χρήμασιν τὸν | ἅπαντα χρόνον, καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις | προξένοις καὶ εὐεργέταις δίδοται πά[ν]‖τα· ἀρχόντων Θεομνάστου, Ζεύξιος, Δε[ξι]|κράτεος, στραταγέοντος Φιλίππου τοῦ Δε[ξι]|κράτεος, ἱππαρχέοντος Μενεφύλου, ἔγγ[υος] | τᾶς προξενίας Φίλιππος Δεξικράτεο[ς].

Z. 2 *[Πολ]ίτας* ist natürlich nicht sicher. — 3 ΙΤΩΝ *Pitt.*, ΩΝ *Steph.*, *[ποιητὴς] ἐπῶν Rhang.*

1442 CIG. 1777; *Lebas* II, n. 1157. — BB. VI, p. 320.

Θυμάρης Δαμοσθένεος | Δαμοσθένης [Φρυνίχου?]

Z. 2 ΦΡΥΤΚΟΥ: *Φρονικοῦ Boeckh.*

1443 Grabstele. *Pittakis* Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 76; *Stephani* n. 30; *Rhang.* AH. n. 2026; *Lebas* II, n. 1156. — BB. VI, p. 320. Schrift A.

Γοργίας | Μεγίλ[λ]ου | Κλειτὼ | Ἱππάρχου ‖ Κλειτὼ | Παρμενίσκου.

Z. 2 *ΜεγιΛΛου Pitt. Steph.* ist selbstverständlich *ΜεγιΛΛου* zu lesen.

b) Lamia Mitglied des jüngeren Thessalerbundes 193—146 v. Chr.

1444 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 66; *Stephani* n. 27; *Rhang.* AH. n. 745; *Lebas* II, n. 1146. — BB. VI, p. 321.

[Ἀγαθᾶι] τύχαι· | [στραταγέοντο]ς τῶν Θεσσαλῶν Θεοδώρου | [Ἀλεξάνδρου Ἀ]τραγίου, ἀρχόντων Κ[λε]οδά[μου] | - α τοῦ Εὐβουλ[ί]δα . . . . . του ‖ [οἱ Λαμιεῖς ἔδ]ωκαν Πα[υσα]νία[ι] - Λα[ρι]σσ[αίωι] | προξενίαν, πολιτ]είαν, ἀτέλειαν, [ἐπινομίαν, ἀσυ]λ[ίαν | - ἀσφάλειαν κ]αὶ πολέμου [κ]αὶ ε[ἰρα]ν[ας καὶ | κατὰ γᾶν καὶ κα]τὰ θάλασσαν [αὐτῶι καὶ τοῖς ἐκγόνοις | αὐτοῦ ἐν τὸν ἅπα]ντα χρόνον κα[ὶ ὅ]σα [τοῖς ἄλλοις προξένοις ‖ δίδοται πάντα· ἔγγυ]οι τᾶς προξ[ενίας] | - ος Φιλονίκου.

„deinde Theodorus Alexandri Argivus" nach Porphyr. Tyr. (*Müller* Frg. hist. Graec. III, p. 704) zehnter Strateg des Thessalerbundes a. 183. Für Argivus ist nach unserer Inschrift „Atragius" zu schreiben, wie schon *Müller* a. a. O. vermutet.

1445 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 65; *Stephani* n. 28; *Rhang.* AH. n. 744; *Lebas* II, n. 1140. — BB. VI, p. 321.

Ἀγαθᾶι τύχαι· Λαμιεῖς ἔδωκαν Λύσι - | [Ἀτρ|α]γίωι προξενίαν, πολιτείαν, ἰσοτ[έλειαν, ἐπι|νομί]αν, ἔγκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας, ἀσυλ[ίαν, ἀσφάλειαν ‖ καὶ πολέ]μου καὶ εἰράνας καὶ κατὰ γᾶ[ν καὶ κατὰ | θάλασσ]αν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ χρ[ή]μασιν ἐν τὸν ἅπ|αντα χρό]ν[ον] καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξ[ένοις πάντα· ἀρχόντων] | - ίσκου Βουθήρα, Νικο . Ο . ΟΠΙΣΥ . . . | Ὀνομάρχου· ἱππαρχέοντος Κλε . . . . ‖ [ἔγγυ]ος προξενίας Νίκιππος Νικά[νδρου oder ἄνορος.]

1446 *Stephani* n. 19; *Rhang.* n. 747; *Lebas* II, n. 1144. — BB. VI, p. 322.

[Ἀγαθ]ᾶ[ι τύχ]α[ι]· Θε[σσαλῶν | στρ]αταγέοντος Νου[μηνίου] - |ος Φεραίου, ἐν δὲ Λαμίαι ἀ[ρ]χόν[των] Νου[μηνίου] | Νικοδάμου τοῦ Ὀν[ομάρχου] - σιν - στου ‖ Λαμιεῖ[ς ἔ]δωκ[α]ν Δα[μομ]ένει Σ . . ιος Λ[α]ρισσαίωι | προξενίαν, πολιτείαν, ἰσοτέλειαν, [ἔ]ν[κ]τ[η]σιν | γᾶς καὶ οἰκίας, ἀσυλίαν, ἀσ[φάλειαν] καὶ π[ολέμου] | καὶ εἰράνας καὶ [ὅ]σα [τοῖς ἄλλοις προξένοις] | αὐτῶι καὶ [ἐκγό]νοις [καὶ] χ[ρήμασιν] - ‖χιος Σάμιος Τίσω[νος] - ἐν[γυος] -.

1447 *Latischew* Mitt. arch. Inst. VII, p. 363 ff. — *Cauer* Del.[2] n. 386[a].

Ἀγ[αθᾶι τύχαι]· | στραταγέοντο[ς τῶν Θε]σσ[α]λῶν Τιμασιθέου τ[οῦ . . . ., ταγευόντων δὲ] | ἐν Λαμία Φίλωνος

τοῦ Εὐβ[ου]λίδα, Ἁγέα τοῦ Νικοδάμου, Κλεομέ[νεος τοῦ] Νικα . . . . [μηνὸς] | Θύου δευτέρα, προστατεύοντος τᾶς ἐ(κ)κλησίας τῶν ταγῶν Φίλων[ο]ς, Πυρρία τοῦ Ε[ὐ]‖βουλίδα εἴπαντος· ἐπεὶ Μητρόδωρος Ἀνδρομένεος Πελινναεὺς ὑπάρχων ἱππίατρος | καὶ ἀνεστραμμένος ἐν τᾶι ἁμετέραι πόλει χρόνον πλείω τάν τε ἀναστροφὰν καὶ [ἐ]π[ι]|δαμίαν ἐποιεῖτο καθὼς ἐπέβαλλε ἀνδρὶ καλῶι καὶ ἀγαθῶι διά τε οὗ μετεχειρίζετο ἐπι[τ]α|δεύματος ὠφέλει τῶν πολιτᾶν τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῶι ἄνευ μισθοῦ σπουδᾶς | καὶ φιλοτιμίας οὐθὲν ἐνλείπων, παρακληθείς τε ἐπὶ τὸ ἔργον ἐπεδέξατο ἐπὶ τῷ συνφέ‖ροντι τᾶι πόλει· καὶ φαμένου Πυρρία δεῖν αὐτῶι ἀποδοθῆμεν χάριτας, ἔδοξε τᾶι πόλει· ἐπαι|νέσαι τε Μητρόδωρον Ἀνδρομένεος Πελινναῆ ἐπὶ τᾶι ἀναστροφᾶι καὶ τᾶι κατὰ τὸ ἐπιτά|δευμα φιλοτιμίαι, καὶ δεδόσθαι αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις αὐτοῦ προξενίαν, πολιτείαν, ἰσο|τέλειαν, ἔνκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ | εἰράνας καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον καὶ τὰ λοιπὰ ‖ πάντα φιλάνθρωπα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις δίδοται παρὰ τᾶ[ς] | πόλιος· ἔγγυος τᾶς προξενίας Σάτυρος Ῥύβα.

1448 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχ. n. 68; *E. Curtius* Anecd. Delph. p. 14; *Stephani* n. 20; *Rhang.* n. 946; *Lebas* II, n. 1151. — BB. VI, p. 322 f.

A.

Στραταγέοντος Ἀγαθάνορος [Ε]ὐ[ρ]υδάμαντος Γομφέος, ταμιεύοντ[ος | τ]ᾶς πόλιος Σωσιπάτρου τοῦ Δάμωνος, ἀπελεύθερο[ι] δεδ[ω]κότες [ἐ]ν [τὰ]ν στά[λ]αν τοὺς δέκα πέντε στατῆρες (sic!)· μηνὸς Βωμίου· Νικήφορος Ἀλεξάνδρου ἀπελεύθερος Ἀπολλωνίδ[α] | τοῦ Λύκου καὶ Θήβας τᾶς Εὐκράτεος· Ἀγάθων Κρ[ιτ]οβούλου ἀπελεύθερος Κριτοβούλου τοῦ Ἀ[ρχ]ελάου καὶ Δικαία[ς] ‖ τᾶς Ἐχ[ε]σθένεος· Χρυσταίου· Σωσύλος Πύθωνος καὶ Ἀριστοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθεροι Π[ύ]θωνος το[ῦ] | Ἀντιμάχου· Σωσύλος Σωτέλεος καὶ Διοκλῆς Μηνᾶ ἀπελεύθεροι Εὐκταίου τοῦ [Εὐ]κράτ[εος] καὶ Τ[ιμο]|νοῦς τᾶς Ἀντάνδρου - |σωνος· Φι[λη]μάτιον Νικηφό[ρ]ου καὶ Νικήφορος - [Ἀπολ]λωνίδα τοῦ Λύκου καὶ Θήβας τᾶς Εὐκράτεος· Παντίας - [Δάμω]‖νος τοῦ Δημητρίου καὶ Σ[ω]σιπάτρου τοῦ Δά[μωνος] - |δα ἀπελεύθερος Ἀμμίας τᾶς Δάμ[ωνος - Σω]|τίμας τᾶς [Θρ]άσωνος· Ἰτων[ίου]· - ια ἀπὸ Ξενοῦς τᾶς Ἡρακλείδα.

B.

Ἐφημ. ἀρχ. n. 70; *Stephani* n. 21; *Lebas* II, n. 1153. — Die Inschrift einer zweiten Seite des Steines ist so zerstört, dass nur wenige Namen

darauf lesbar sind. Nach *Σωτίμας τᾶς Θράσωνος* ist Z. 12 A wiederhergestellt.

A. Z. 1 .Υ. *δάμαντος*, *E. Curtius* *Κλευδάμαντος*, *Pitt. Steph.* *Μυδάμαντος* (?). — 2 *ἀπελευθέρου δεδοκότες* *Pitt. Steph.* — 4 ΑΜΕ*λάου* — 5 *Ἀρεστοκλῆς* *Pitt.*, *Ἀριστοκλῆς* *Steph.* — 8 ΦΙ..ΜΑΤΟΝ lesen *Pitt. Steph.* *Νικόμαχος* (!). — 9. 10 [*Δάμω*]*νος τοῦ Δημητρίου* nach n. 1449.

1449 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχ. n. 69; *Stephani* n. 22; *E. Curtius* Anecd. Delph. p. 15; *Rhang.* n. 947; *Lebas* II, n. 1154. — BB. VI, p. 324.

[*Στραταγ*]*έοντος Ἰσαγόρα τοῦ Νυσάνδρου Λαρεισ*[*αίου*, *ταμι*|*εύοντος τ*]*ᾶς πόλιος Πυλάδα τοῦ Νικασιβούλου ἀπελεύθερο*[*ι δεδωκότε*]*ς ἐν* [*τὰ*]*ν στάλαν τοὺς δέκα πέντε στατῆρας· Βωμ*[*ίου*] - | - *ου Φίλωνος τοῦ Δάμωνος· Ἀρέου· Νίκανδρος Ἰσ*[*αγόρα*] ‖ - *ίου τοῦ Μην*[*ο*]*δώρου· Νικασίας Λέοντος Βί*[*ωνος*| - *τοῦ*] *Καλλίκωνος καὶ Δάμαρχος τᾶς Ἀρίστωνος* [*καὶ*] | - [*τ*]*οῦ Λέοντος· Χρυτταίου· Βάκχιος Βακχίου ὑπὸ* | [*Νικαρίσ*]*του τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Ἀριστονίκου τοῦ* | [*Νικαρίσ*]*του· Ἱπποδρομίου· Νίκα Νίκωνος Θεοδώρου* [*τοῦ*] ‖ - *έου ἀπελευθέρα· Ἱρατίου· Ἰσαγόρας Ἀμωμή*[*του* | *Νικασιβο*]*ύλου τοῦ Πυλάδα καὶ Πυλάδα τοῦ Νικασιβού*[*λου*] | - *Ἀρχικλέος Ἀρχικλέος τοῦ Κλεομέδοντος* - | - [*Σωσ*]*άνδρου καὶ Ῥούφα Σωσάνδρου Πολεμάρ*[*χου τοῦ* oder [*χᾶς τᾶς* | *Σωσ*]*άνδρου καὶ Κράτας τᾶς Σω*.. *Ν*.. *λου· Πανάμου·* - ‖ [*Σωσιπ*]*άτρου Δάμωνος τοῦ Δημητρίου καὶ Σωσι*[*πάτρου* | *τοῦ Δά*]*μωνος*.

1450 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχ. n. 78; *Stephani* n. 23; *Curtius* Anecd Delph. p. 15; *Rhang.* n. 952; *Lebas* II, n. 1152. — BB. VI, p. 325.

Σ[*τραταγέοντος*] - - - [*ταμιεύοντος*] - *ωνος τοῦ* [*Πανσα* oder *Λυσα*]|*νία ἀπελεύθεροι δεδωκ*[*ότε*]*ς ἐ*[*ν*] *τὰν πόλιν τοὺς δέκα πέντε* | *στατῆρας·* [*μ*]*ηνὸς* [*Β*]*ω*[*μ*]*ίου· Εὐκολίνα Ξένωνος Λυσοῦς τᾶς Ἀρι*[*σ*]*το*[*κρ*]*άτεος· Γευστοῦ· Εἰράνα καὶ Μένανδρος Λύκου Σπερχίδα τ*[*ο*]*ῦ Λεωνί*[*δα*] *κτλ.*

Weiterhin sind nur noch einige Namen zu erkennen:

Z. 5 *τοῦ Δημητρίου*. — 6 *Αἰσχρίωνος τῶν Ἀθηναίου*. — 7 *τοῦ Ἀλέξωνος*, *Ἰσάργυρον* (sic!) *Λέοντος*. — 8 *Κράτωνος Στράτωνος τοῦ Λέ*[*ο*]*ν*[*τ*]*ος·* ...*ρονου· Νικάνωρ Νικάνορος*. — 9 *Δημήτριος Λύκου* - *Δωσιθέου*. — 12 *Σωτηρίδας Ἀρί*[*στ*]*ων*[*ος*]. — 13 - *ς Ξένωνος* (sic!) - *Θεόφιλος*. — 14 *τοῦ Λύκου*.

In ...*ρονου* Z. 8 scheint ein Monatsname enthalten.

1451 *Pittakis* in Ἐφημ. ἀρχ. 70—73; *Stephani* n. 24. 26; *Curtius* Anecd. Delph. p. 15; *Rhang.* n. 949—951; *Lebas* II, n. 1148—1150. — BB. VI, p. 325. Auf drei Seiten beschriebener Stein. Schrift flüchtig.

A.

Στραταγέοντος Λέοντος τοῦ - [τα]|μίας Κλέων Θεύρωνος ἀνέγρ[αψε· μηνὸς] | Θριξαλλίου Ἀπολλώνιος ἠλ[ευθερώθη ὑπὸ] | Λέξωνος τοῦ Πολύωνος· ‖ μηνὸς Θριξαλλίου Ἀπολλο- [ἠλευθε]|ρώθη ὑπὸ Σωσιστράτου, Σω- [ὑπὸ Ἀγά]|θωνος· μηνὸς Θρι[ξαλλίου Διονύ]|σιος ἠλευθερώθη ὑπὸ -.

B.

[ὑπὸ Δ]ιομεν[είας] τᾶς Νίκωνος· μηνὸς Γενστοῦ· Δορ|κίων ἠλευθερώθη ὑπὸ Λύσωνος τοῦ Νουμηνίου· μηνὸς Γεν[σ]|τοῦ Ὀλυμπιὰς ἠλευθερώθη ὑπὸ Μαχίδα τοῦ Μήλωνος, Μοσχίων ‖ ἠλευθερώθη ὑπὸ Κρινέα τοῦ Μήκωνος (?)· *μηνὸς Λυκέου Σώστρατος ἠλευθερώθη ὑπὸ Ἄρχωνος τοῦ Ἀμεύνωνος* [besser *Ἀμείσωνος*?], *Ἀφροδεισία ‖ ἠλευθερώθη ὑπὸ Πολεμίτα τοῦ Ἀντικράτεος· μηνὸς Ἱππο|δρομίου Σωσίχα ἠλευθερώθη ὑπὸ Σίμωνος τοῦ Ε-.*

C.

Εὐαμερία [ἠλευθερώθη ὑπὸ] - | -ς τοῦ Ἕρμωνο[ς - κρ]|άτης ἠλευ[θερώθη ὑπὸ - τοῦ] | Ἀστυφίλου· μη[νὸς - Σα]‖τυρίων ἠλευθερώ[θη ὑπὸ] - | τοῦ Φίλωνος· μηνὸς - |ς ἠλευθερώθη ὑπὸ Ἀρισ[το - τοῦ Πο]|λέμωνος· μηνὸς Ἱπποδ[ρομίου Μοσ- oder *Βακ]χίων ἠλευθερώθη ὑπὸ - [τοῦ] ‖ Ἀπολλοδώρου· μηνὸς - [Σω-* oder *Λυ]σὼ ἠλευθερώθη ὑπὸ Προ- [τοῦ Κρι]|νολάου· μηνὸς Ἀπελλαίου Στρ[άτων ἠλευθερώθη ὑ]πὸ Εὐκράτεος τοῦ Ξενοφῶν[τος· μηνὸς Βου]|κατίου Στρατονίκα ἠλευθερώθη ὑπὸ - ‖ τᾶς Χαίρου συ[ν]ευδοκέ[οντ]ος Μει-.*

1452 Münzlegende: ΛΑΜΙΕΩΝ *Mionnet* II, 13, III, 286; *Muret* im Bull. Corr. Hell. V, p. 291.

B. Melitaia.

1453 „Avaritsa, à l'angle oriental des murailles helléniques. Longueur du bloc 1 m. 50." *Monceaux* im Bull. Corr. Hell. VII, p. 42 f. (Schrift ΑΓΟ). — *Cauer* Del.[2] n. 388.

Ἀμύνανδρος | Μαχάειος τᾶ | πόλι ἔδωκε ἐν τὰν πύλαν κ[αὶ] ἐν τὰ τείχ[η] ἀργυρίου τ|άλαντα δέκα.

Monceaux nimmt an, Amynandros sei der König der Athamanen d. N. um 210. Der Form des Patronyms nach zu urteilen scheint der Mann ein Nordthessaler gewesen zu sein.

1454 Im Kloster der Aghia Triada. Auf einem Marmorbalken, 2 m. lang, 0,70 m. hoch. *P. Monceaux* im Bull. Corr. Hell. VII, p. 43 f. (Schrift AO).

Μελίτα Δαμοφείδης.

1455 Münzlegenden: ΜΕ, ΜΕΛΙ, ΜΕΛΙΤΑΙΕΩΝ *Muret* im Bull. Corr. Hell. V, p. 294.

C. **Thaumakoi.**

1456 „At Dhomoko" *Leake* N. G. I, p. 457, pl. III, n. 16; CIG. n. 1771. 1772, berichtigt von *Ussing* (1847) p. 29, dessen Lesungen von *L. Georgitses* Ἀθήναιον II, p. 316 (1873) bestätigt werden; *Lebas* II, n. 1183. — BB. VI, p. 313; (A: *Cauer* Del.[2] n. 387.) Der Stein enthält zwei Inschriften; die zweite ist um etwa 8 Buchstaben ausgerückt. Schrift: ΑΠΟ.

A.

Ἀγαθᾶι τύχαι· πόλις Θαυμακῶν | ἔδωκε Ἀγέστωι Ἀγρολέωνος | Καλλιεῖ προξενίαν, ἐπινομί|αν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔγκτη||σιν, ἀτέλειαν πάντων καὶ πολέ|μου καὶ εἰράνας ἐν τὸν ἅπαντα | χρόνον καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ | ὅσα τοῖς ἄλλοις προξένοις πάν|τα· ἀρχόντων Σφοδρία, Λεωνίδα, || Φανᾶ· ἔγγυος τᾶς προξενίας | Πολύμναστος.

B.

Ἀγαθᾶι τύχαι· πόλις Θαυμακῶν ἔδωκε Πυρρίαι | Τιμαγόρο[υ Ἡ]ρακ[λ]ειώται ὄντι εὐεργέται [αὐ]τ[ᾶς] προξενίαν, [ἰσ]οπολιτείαν, ἐπινομίαν, || ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔγκτησιν, ἀτέλειαν | πάντων καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ αὐ[τῶι καὶ] | ἐκγόνοις [ἐ]ν τὸν ἅπαντα χρόνον καὶ ὅσα | τοῖς ἄλλοις προξένοις πάντα· ἀρχόντων | . . . . α, [Πυρ]ράκο[υ], Νικομάχου· ἔγγυος τᾶς || προξενίας Νεοπτόλεμος Εὐηθίδ[α].

Z. 19 I . ΙΡΑΚΟ . *Boeckh* Ἱεράκου. — 20 *Boeckh* Εὐηθίδ[ου] dialektwidrig.

Die Inschrift stammt aus der Zeit, als Thaumakoi dem Aetolerbunde angehörte, also vor 193.

1457 „Thaumacis (= Dhomoko) prope forum et deversoria in via quadam“ *Ussing* p. 28 n. 16; *Lebas* II, n. 1182. — BB. VI, p. 315. Der Stein enthält zwei Inschriften aus demselben Jahre, wodurch an zwei Lamier die Proxenie erteilt wird. Schrift ΑΠΟ.

A.

[Ἀγαθᾶι τύχαι· πό]λις [Θαυμακῶν ἔδωκε] - | [Λ]α[μιεῖ] προξενίαν, ἐπι[νομίαν], | ἀσυλίαν, ἀσφάλεαν, ἔνκτησιν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ πολέμου καὶ ‖ εἰ[ρά]νας ἐν τὸν ἅπαντα χρόν(ον) καὶ αὐτῶ | [κ]αὶ ἐκγόνοις καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξένοις | [π]άντα· ἀρχόντων Πολυμνάστου, Πολεμαί|[ο]υ, Ἐπιάλου· ἔνγυος τᾶς προξενίας Εὐρύ|μαχος· ‖

B.

[Ἀγ]αθᾶ[ι] τύχαι· πόλις Θαυμακῶν ἔδωκε Ἀκρομέ|[δ]ον[τ]ι Ἀριστοβούλου Λαμιεῖ προξενίαν, ἐπινο|[μί]αν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔνκτησιν, ἀτέλει[α]ν πάντων καὶ πολέμου καὶ εἰράνας ἐν τὸν ἅ|παντα χρόνον καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ ὅσ[α] ‖ τοῖς ἄλλοις προξένοις πάντα· ἀρχόντων Πο[λυ]|μνάστου, Πολεμαίου, Ἐπιάλου· ἔνγυος τᾶς προ|ξενίας Εὐρύμαχος.

Die Inschrift fällt wol noch in die Zeit, als Thaumakoi ätolisch war.

Z. 5 ΧΡΟΝ durch Versehen für ΧΡΟΝΟΝ. — 3 *ἀσφαλεαν* neben Z. 12 *ἀσφαλειαν*, Z. 5 *αὐτω* neben Z. 14 *αὐτωι*, Z. 10 *ἀγαθα* neben *τυχαι* sind vermutlich ebenfalls bloſse Versehen. — 10 ΑΚΡΟΞ..)ΝΕΙ liest *Ussing* *Ἀκρομετιόνει* was kein Name ist.

Z. 1 A ist ΛΙΧ erhalten, was wol als [*πο*]ΛΙΣ zu lesen ist; der Anfang von A ist durch den Parallelismus mit B wiederherzustellen.

1458 „Ibidem in alio lapide; ed. *Dodwell* Itin. Tom. II, p. 124“ *Boeckh* CIG. 1773; *Lebas* II, n. 1184. — BB. VI, p. 316.

Ἀγαθᾶι τύχαι· πόλις Θαυμακῶν ἔδωκε Μα|κωνίωι Φαλίωνος Λαρισαίωι ὄντι εὐεργέτ|α[ι] αὐτᾶς προξενίαν καὶ πολιτείαν, ἐπινομί|αν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔνκτησιν, ἀτέλ|ειαν πάντων καὶ πολέμου καὶ εἰράνας ἐ[ν] | τὸν ἅπαντα χρόνον καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργ|έταις δίδ[οται] ἅπαντα· ἀρχόντων⟨ν⟩ Ἐπιμένεος, Ἀλιώτα (?), Νικομάχου· ἔνγυος τᾶς προξε|νίας Φιλήμων Ἀντιγόνου.

Auſser in *Λαρισαίωι* Z. 2 gibt *Dodwell* das *ω* als *ο*. — 1. 2 etwa *Μάχωνι Ὀμφαλίωνος*? — 5 ΕΠΙ *Dodwell*. — 8 ΔΙΔΩΣ *Dodw.* — 10 *Ἐντι*-*Γονου Dodw.* — Wol noch aus ätolischer Zeit.

1459 „Dhomoko, sur une pierre blanche, dans une sorte de cadre“ *P. Monceaux* im Bull. Corr. Hell. VII, p. 44 f. Schrift ΑΠΟ.

[Στραταγέοντος] Ἀλεξίππου, μηνὸς Ἰτωνίου δε[υ|τέραι, ἐν κυρία]ι ἐκκλησίαι, ἀρχόντων Στύφωνος | [τοῦ -, Εὐ]θυδάμου τοῦ Μαράντα, Κάμωνος | [τοῦ -] ου, ταμιεύοντος Ἡρακλείτου τοῦ Λαμ||[ίσκου· ἐπεὶ Ἀλέξ]ιππος καὶ Ἱππόλοχος Ἱππολόχου Λαρι||[σαῖοι φίλ]οι ὑπάρχοντι τᾶι πόλει τᾶι Θαυμακῶν καὶ | [ἀπὸ τᾶς πρώ]τας ἁλικίας εὔχρηστοι [καὶ κα]τὰ κοινὸν καὶ κατ' | [ἰδίαν, ἔδ]οξε τᾶι πόλει ἐπαινέσαι αὐτοὺς καὶ δεδό||[σθαι αὐτ]οῖς τε καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ἰσοπολιτεία||[ν, ἐπινο]μίαν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔγκτησιν, ἀτέλειαν | [πάντων] καὶ πολέμου καὶ εἰράνας ἐν τὸν ἅπαντα χρό[ν|ον, καὶ ὅ]σα τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις | [δίδοται] πάντα. Ἔγγυος τᾶς προξενίας - | - Νικοβούλου.

Alexippos und Hippolochos sind wie *P. Monceaux* erkannt hat, die Söhne des Hippolochos von Larisa, welcher nach Porphyrius Tyr. (in *Müllers* Frg. hist. Graec. III, p. 704) im Jahre 181 Strateg der Thessaler war „deinde Hippolochus (12) Alexippi Larissaeus." Derselbe erscheint als Hieromnemon der Thessaler auf einem Amphiktyonendekret vom J. 178/177 im Bull. Corr. Hell. VII, p. 427 ff. Die Inschrift ist demnach etwa 160 zu setzen, also in die letzten Zeiten des Thessalerbundes, welcher bis 146 v. Chr. dauerte. Mit *Κάμωνος* Z. 3 vgl. *Κάμουν* n. 373; der Name ist also thessalisch.

D. Pteleon.

1460 Grofser Grabstein in den Ruinen der Kirche der Panaghia, in der Bai von Fteleo = Pteleon. *Leake* N.G. IV, 348, pl. XXXIX, n. 185; *Lebas* II, n. 1161. — *Cauer* Del.² n. 390. Schrift A.

Φιλίκα | Εὐβιότεια.

Das nordthessalische Patronym lässt vermuten, dass die Inschrift nach Alos, der Nachbarstadt von Pteleon gehört, welche lange Zeit den Pharsalern gehörte (nach Strabo 433 vgl. *Bursian* Geogr. von Griechenland I, p. 79).

E. Alos.

1461 „Armyro, petite ville turque, située près des mines de l'ancienne Halos. — Plaque de marbre servant de base à l'un des piliers en bois du portail de la mosquée. Hauteur 0,95, largeur 0,50. Estampage" *Heuzey* et *Daumet* Macédoine n. 214, p. 431 f. — BB. VI, p. 308—312.

[Σ]τραταγέοντος Πτολεμαίου τοῦ Ὀ[ν]|ατογένεος Γυρτωνίου,

ταμιεύοντος τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Εὐαινέτου τοῦ Ἡρακλ[ε]|οδώρου ἀναγραφὰ τῶν δεδωκότων τᾶι ‖ πόλει ἀπελευθέρων τὸ γινόμενον τᾶι πό|λει· Ἀδρομίου παρὰ Εἰράνας τᾶς Διοφάντου [τ]ᾶς ἀπελευθερωθείσας ἀπὸ Κύλλου τοῦ | Ἀριστονίκου τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρες δέ|κα πέντε· Εὐωνίου παρὰ Μεγίστας Ἀντιγέ‖νεος τᾶς ἀπελευθερωθείσας ἀπὸ Πεισ|[ισ]τράτου καὶ Πυθοκλέος τῶν | Ἀντιγένεος τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρες | δέκα πέντε· Πυθοίου παρὰ Βαχχίου τοῦ | Στράτωνος τοῦ ἀπελευθερωθέντος ἀπὸ ‖ Στράτωνος τοῦ Εὐαμέρου τὸ ἐκ τοῦ νόμου | στατῆρες δέκα πέντε· παρὰ Στρατονίκου | τοῦ Ξένωνος τοῦ ἀπελευθερωθέντος | ἀπὸ Νικομένεος τοῦ Ἐφαρμόστου τὸ ἐ[κ] | τοῦ νόμου στατῆρες δέκα πέντε· παρὰ ‖ Φίλωνος τοῦ Ἀσσαίου τοῦ ἀπελευθερω|θέντος ἀπὸ Τιμασιθέου καὶ Εὐαινέτου | τῶν Ἡρακλεοδώρου καὶ τῶν υἱῶν αὐτ[ῶν] | τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρες δέκα πέντε· | παρὰ Μηνοφίλας τᾶς Δάμωνος τᾶς ἀπ|ελευθερωθείσας ἀπὸ Τιμασιθέου καὶ | Εὐαγ[ό]ρου τ[ῶ]ν Ἡρακλεοδώρου καὶ τῶν | υἱῶν αὐτ[ῶν] τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρες δέ|κα πέντε· Ἀ[γ]ναίου παρὰ Εὐφράντας | τᾶς Ἀλεξάνορος τᾶς ἀπελευθερωθ[είσας] ‖ ἀπὸ Νικοβούλου τοῦ Ἀλεξάνορος τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρες δέκα πέντε· [παρ|ὰ] Μεγίστας τᾶς Ἀπολλοφάνεος τᾶς ἀπ[ε]‖λευθερωθείσας ἀπὸ Δεινία τοῦ Ἐ[χία] | καὶ τῶν υἱῶν Ἱέρωνος καὶ Καλλικλέ[ος τὸ ἐ]‖κ τοῦ νόμου στατῆρες δέκα πέντε· παρὰ Ῥο|τόρμας τᾶς ἀπελευθερωθείσας ἀπὸ [Ἐρα]|τοσθένεος τοῦ Βίωνος τὸ ἐκ τοῦ νόμου [στα]‖τῆρες δέκα πέντε· παρὰ Λυκίσκου τοῦ Ἀσ[στο]‖κλέα τοῦ ἀπελευθερωθέντος ἀπὸ Παρμεν[ί]‖χας τᾶς Δαμοθοινίου καὶ Νικοκρατέους (sic!) *τοῦ [Ἀσ]|στοκλέα τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρες δέκα πέν|τε· Μηνὸς Μεγαλαρτ[ίου] | ταμιεύοντος τὰν δευτέραν ἑξ[άμηνον παρὰ] | Νικοκρατέους* (sic!) *τοῦ Τιμασιθέου οἱ ἀπε[λευθερωθέν]|τες· Ἔφορος Ἀριστοκράτεος ἀπὸ [Ἀριστοκ]ρά[τεος] | ἔδωκε τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρας δ[έκα πέντε· παρὰ] | Δικαινέτας τᾶς Ἀλεξάνδρου τᾶς [ἀπελευθερωθείσας] | ἀπὸ Λυσιπόνου τοῦ Εὐβιότου τὸ ἐκ το[ῦ νόμου στατῆρες δέ]‖κα πέντε· μηνὸς Θεμιστίο[υ] ‖ Σωτηρὶς Μητροδώρου ἀπ[ελευθερωθεῖ]σα ἀπὸ Εὐκλείδα τοῦ Παρν[ασσίου ἔδω]‖κε τᾶ πόλει τὸ ἐκ τοῦ νόμο[υ στατῆρας δέ]‖κα πέντε· μηνὸς Ὁμολωίο[υ - Στρατονίκου ἀπελευθερωθεὶς ἀπὸ - ‖ τοῦ Σωσία ἔδωκε τᾶ πόλει τὸ [ἐκ τοῦ νόμου] | στατῆρας δέκα πέντε· Ὁμολ[ω]ίου [π]α[ρ]ὰ Ε[ὐ]‖φροσίνας καὶ Ἀριστοῦς τᾶν ἀπελευθερω|θεισᾶν ἀπὸ Νουμηνίου τοῦ Πρωτέα τὸ ἐκ τ[οῦ] | νόμου πὰρ᾽ ἑκάστας στατῆρας δέκα πέντ[ε]. ‖ Στραταγέοντος Ἰταλοῦ τοῦ Φιλίσκου*

Γυρτωνίο[υ] | ταμιεύοντος δὲ ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν Σωσιστράτου | τοῦ Ἀντιγένεος οἱ ἀπελευθερωθέντες κατὰ τὸν | νόμον· μηνὸς Ἀδρομίου | [Δ]όξα ἀπελευθερωθεῖσα ὑπὸ Μέλωνος τοῦ Τ[ι-μα]‖σύλου ἔδωκε τᾶι πόλει τὸ [ἐ]κ τοῦ νόμου στατῆ[ρ]ας δέκα πέντε· Ἰσιὰς Μνασιαρέτου ἀπελε[υ]‖θερωθεῖσα ὑπὸ Μνασ[ι]αρέτου τοῦ Ἀγροίτα κ[αὶ Κ]‖αλλιβούλας τᾶς Εὐρυδάμου καὶ Νικοβο[ύλ]ας τᾶς Μνασαρέτου ἔδωκε τᾶι πόλει τό ἐ[κ τοῦ] ‖ νόμου στατῆρας δέκα πέντε· | μηνὸς Ἁγναίου Ζήνων Διονυσίου ἀπελευθερω[θεὶ]‖ς ὑπὸ Μητροδώρου τοῦ Δωροθέου ἔδωκε⟨εν⟩ τᾶ π[ό]λει τὸ γεινόμενον στατῆρας δέκα πέντε· | μηνὸς Γενετίου ἐμβολίμου δευτέραι Μάης Ἁρμοδίο[υ] ‖ ἀπελευθερωθεὶς ὑπὸ Ἁρμοδίου τοῦ Φιλώτα ἔδωκε [τᾶ π]‖όλει τὸ ἐκ τοῦ νόμου στατῆρας δέκα πέντε.

Die Inschrift, eine der zahlreichen thessalischen Freilassungsurkunden, enthält das Verzeichniss der Freigelassenen aus den Amtsjahren der Strategen Ptolemaios und Italos. Beide kommen, wie *Heuzey* bemerkt, auf Münzen des *κοινὸν τῶν Θεσσαλῶν*, des jüngeren 193 v. Chr. gestifteten Thessalerbundes vor. Die Schrift (A) zeigt, dass die Inschrift nicht viel älter als 150 v. Chr. sein kann.

Z. 1 O.ATC*γενεος* ist vielleicht *[Ἀρ]ατογένεος* zu lesen, *Heuzey*: *Στρατογένεος*. — 22 AYTO. ist *αὐτῶν* zu lesen. — 25 TON ist vielmehr TΩN. — 27 steht AYTO für *αὐτῶν*. — 41 steht METAAAPTO für -TIOY. — 65 TOI TOY für TOEKTOY. — 65. 66 wechselt *Μνασαρέτου* mit *Μνασιαρέτου*. — 74 ΕΔΩΚΕΕΝ für ΕΔΩΚΕ(Ν) ist wol ein Versehen der Steinmetzen.

1462 Die Münzen von Alos zeigen die Aufschrift AΛEΩ d. i.

Ἀλέω[ν].

F. Thebai Phthiotides.

1463 „Olim Thebis Phthiotidis; in anaglypho duos cincinnos repraesentante. Est nunc in domo Leakii“ *Boeckh* CIG. 1769; *Lebas* II, n. 1163. (Schrift AΠO). — BB. VI, p. 307.

Φιλόμβροτος Ἀφθόνητος Δεινομάχου Ποσειδῶνι.

In der Kirche von Ak-Ketjeli, nahe der Stätte des alten phthiotischen Thebens fand *Leake* eine Anzahl von Grabstelen (n. 1464 - 1470) NG. IV, p. 359 (Schrift A). — BB. VI, p. 306 f.

1464 *Leake* pl. XXXIX, n. 187; *Lebas* II, n. 1166.

Δικαι[ν]έ|τα Εὐρυ|φάτου | ὑπὲρ Ἀ||φθονήτο|υ Ἀρτέ|μιδι.

Z. 1 *ΔικαιΡεται Leake*, doch vgl. n. 1461, $_{46}$ *παρὰ Δικαινέτας.*

1465 *Leake* pl. XXXIX, n. 188; *Lebas* II, n. 1164.

Δικαιο|βούλα | Δατύου | Ἀρτέμι|δι.

Mit *Δατύου* vgl. *Συάγρωι Δατυιάδου* (Doloper), Amphiktyonendekret vom J. 178/177 im Bull. Corr. Hell. VII, p. 427 ff.

1466 *Leake* pl. XXXIX, n. 190; *Lebas* II, n. 1168. Grabstele mit drei Inschriften; die unterste (c) steht verkehrt.

a) *Διομήδης | Παιδίνου | Ἑλλανοκράτεια | Παρμένοντος*
b) *[Ἀ]ντί[π]α[τρος* oder *τρα | Δι]ομήδ[εος].*
c) *Ἀριστόπολις, | Μαχάτας.*

1467 *Leake* pl. XXIX, n. 191; *Lebas* II, n. 1173.

Δικαιὼ Ἀσκλαπιάδα.

1468 *Leake* pl. XXIX, n. 192; *Lebas* II, n. 1170.

Σωσίπολις Πολεμοκράτεος.

1469 *Leake* pl. XXXIX, n. 193; *Lebas* II, n. 1174.

Ἐπίκτησις | Ἀφροδεισία | Λευκίς.

1470 *Leake* pl. XXXIX, n. 194; *Lebas* II, n. 1169.

Ἅδυμος Ἁδύμου | Ε[ὐ]οπλί[α] | Ἁδύμου.

1471 *P. Monceaux* im Bull. Corr. Hell. VII, p. 61 „Aktseli. Stèle funéraire.“ (Schrift ΑΟ). — *Cauer* Del.² n. 391.

Ἀνδρὼ | Δαμοκράτεος.

1472 Die Münzen der Stadt haben die Legende: ΘΗΒΑΙΩΝ *Muret* im Bull. Corr. Hell. V, p. 299.

G. Adespota.

1473 „In fragmento monumenti reperto in Phthiotide, nunc Londini in aedibus Leakii; ex schedis Muelleri“ *Boeckh* CIG. 1768; *Lebas* II, n. 1165; berichtigt von *Newton* British Museum II, p. 29. — BB. VI, p. 308; *Cauer* Del.² n. 289. Schrift ΑΟΜ.

[Ἀρι]στοκράτει[α] | . . . τταράκεια | [Ἀρτ]έμιδι λοχε|έαι εἰ-ξαμ[ένα].

Z. 1 oder [*Ἀσ*]*στοκράτεια*. — 3 ΤΤΑΡΛΙΕΙΑ bei *Boeckh*. — 4 ΤΑΙΕΥΜ bei *Boeckh*, von diesem zu *τᾶι εὐεργέτιδι* ergänzt. FAIEYΞAM *Newton*, der erste Buchstabe ist zweifellos ein E. Die Inschrift zeigt durchaus den nordthessalischen Typus; mit *λοχεέαι* = *λοχείαι* vgl. *πατρουέαν* = *πατρωίαν* auf der pharsalischen Inschrift n. 326 Z. 4. Falls die Inschrift wirklich aus der Phthiotis stammt, so gehört sie nach Alos und zwar aus der Zeit, wo diese Stadt den Pharsaliern gehörte. Strabo 433, 20: *ᾤκισε δὲ ὁ Ἀθάμας τὴν Ἅλον, ἀφανισθεῖσαν* [*δὲ*] *συνῴ*[*κισαν Φαρσάλιοι*] *χρόνοις ὕστερον* und 433, 30 *Φίλιππος μέντοι Φαρσαλίοις προσένειμεν ἀφελόμενος τῶν Φθιωτῶν*. Diesem pharsalischen Alos ist vermutlich auch die beim benachbarten Pteleon gefundene Inschrift n. 1460 zuzuweisen.

Die
lokrischen und phokischen Inschriften

von

Fritz Bechtel.

LOKRIS.

I. Ozolische Lokrer.

A. **Amphissa.**

1474 Freilassungsurkunde. — Weißer Marmor, eingemauert im Hause des Ilias Kontsokhionis. Herausgegeben von *Mondry Beaudouin* Bull. de Corr. Hell. V, 451.

[Θεὸς τύ]χαν ἀγαθάν. [Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσα | Ἀρ]χικλέος τοῦ Δαμοφίλου, μη[νὸς . . . .], | ἱε[ρ]οθ[υ]τέοντος δὲ τῶ Ἀσκλαπιῶ τῶ ἐν Ἀμφίσσ[α Κλεομβ]‖ρότου Ἀ[ρ]χία Ἀμφισσέος· χειρόγραφον Κρ[ιτ]οδά[μ‖ο]υ Δωροθέου Δελφοῦ ὑπὲρ Ζωπύραν Μενάν[δ]‖ρου ⟨ΥϹ⟩ *Ἀμφισσίδα παροῦσαν καὶ κελεύουσα[ν γράφει]‖ν ὑπὲ[ρ] αὐτὰν, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γ[ρά]μματα μὴ εἰδέναι. Ἀπ[έδ]‖οτο Ζωπύρα [Μ]ενάνδρου Ἀμφισσὶς τ[ῶ Ἀσ]κλαπιῶ τῶ ἐν Ἀμφ[ί]‖σσα σῶμα οἰκογενὲς ᾧ ὄ[ν]ο[μ]α Νικόστ[ρατ]ος μν(ᾶ)ν τριῶν· καὶ ‖ [τὰν τ]ειμὰν (ἀ)[πέχ]ει πᾶσαν. Παραμεινάτω [Νι]κόστρατος Ζωπύρα | [πάν]τα τὸν [τᾶς ζω]ᾶς χρόνον, πᾶν ποιῶν τὸ ἐπιτασσόμενον [π]α[ρὰ | Ζωπίρας. Ἔ]στω δὲ Νικόστρ[ατος πάντ]α τ[ὸμ βίον | ἐλεύθερ]ος καὶ ἀν[έφαπτος] . . . . . .*

Z. 4/5 *Κρ[ιτ]οδά[μ|ο]υ*: nach *B.*'s Umschrift; die beiden ersten Buchstaben in der Abschrift übergangen. — 9 *μν(ᾶ)ν*: *B.*; ΜΝΟΝ die Abschrift. — 10 *(ἀ)[πέχ]ει*: Ν . . . ΕΙ die Abschrift; vgl. n. 1477. — 12 f. Bei der Herstellung habe ich mich an die Angaben der Abschrift gehalten, denen die Umschrift widerspricht.

Aus sehr später Zeit: *ε* = Є, *σ* = Ϲ, *ω* = Ѡ.

1475 Fragmente zweier Inschriften. Stein im Hofe des *Παπακόστας Τζαμάλας*, vorne und oben beschrieben. Herausgegeben von *Conze* und *Michaelis* Annali 1861 p. 75.

Obere Fläche:

. . . . ΙΑΣΙΛΑΟΥ | . . . . . ΙΟΕΥΝΙΚΕΙΟΝ | . . . . . . ΙΑΙΤΑΙΠΟΛΕΙ d. i.

Z. 1 . . . . . *Μνασιλάου* (oder ähnlich), Z. 2 nicht sicher herzustellen, Z. 3 [*τοῖ δάμοι*] *καὶ τᾶι πόλει*.

B. Chaleion.

1476 Proxeniedecret. „Chaliensium hoc decretum Dawkinsius haud longe a Basilico prope Asopum repperit et Oxonium detulit. Edidit Chandlerus“ *Boeckh* CIG. 1567. — Wiederholt von *Le Bas* n. 580.

Ἀγαθᾶι τύ[χαι]. | Ἄρχοντος Ξένωνος, ἐ[ν Αἰγίωι δὲ δα]|μιοργέοντος Μίκκωνος. Ἐπ[ειδὴ] | Κλεογένης Ἀλκιθόου Αἰγιεὺ[ς] ‖ εὔνους ὢν καὶ εὔχρηστος διατε[λεῖ] | τᾶι πόλει τῶν Χαλειέων, ἔδοξε τᾶι πό|λει ἐν ἐννόμωι ἐκκλησίαι πρόξεν|ον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλιο[ς] | τῶν Χαλειῶν Κλεογένη Ἀλκιθόου Αἰγ[ιέα]‖ καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ, καὶ εἶμεν α[ὐτ]ῶι ἰσο[πο]|λιτείαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ [πολέ]μου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησ[ιν], | καὶ τὰ ἄλλα ὑπάρχειν αὐτῶι πάντα, ὅσα [καὶ] | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτ[αις] ‖ τᾶς πόλιος ὑπάρχει.

Z. 9 *Αἰγ[ιέα]*: oder *Αἰγ[ιῆ]*, vgl. *Λαοδικῆ* n 1477, Z. 4.
Dass der Stein aus Chaleion in Lokris, nicht aus Chalia in Böotien stamme, hat erst *Ahrens* (Dial. I, 235) erkannt.

1477 Freilassungsurkunde. Auf dem gleichen Steine mit No. 1476 — CIG. 1607, wiederholt von *Le Bas* n. 581.

Ἄρχον[τος ἐν μὲ]γ Χαλείωι Ἀλεξίνου, μηνὸς Καρείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρχοντο[ς Ἀριστά]ρχου μηνὸς Ἀ(γ)ραστυῶνος, ἀπέδοτο Κλεογένης Ἀνδρονίκου | Ἀλεῖος ἐν Ἀμ[φίσ]σαι ἐνεργα[ζ]όμενος σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δημήτριος, τὸ γένος Λαοδικῆ, ἐπ' [ἐλευ]θερίαι τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Νασιώται, τιμᾶς ἀργυρίου δραχμᾶν χιλιᾶν. Τὰν τι|μὰν ἀπέχει πᾶσαν. [Β]εβαιωτὴ[ρ κ]ατὰ τὸ σύμβολον Φί(λ)ιος Χαλειεύς. Τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀν[τίγρα]|φον φυλάσσοντι οἱ θεοκόλο[ι τοῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Νασιώτα, Φιλόξενος Νικία, Εὐχανδρίδας | Νικάνδρου Χαλειεῖς, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι Ἀρίσταρχος Λαϊάδα. Μάρτυρες· Φιλόξενος, Νικ[ό]|λαος, Πέ[τα]λος, (Ν)ικόλαος, Θ(ε)οφά[νης], Ξενί[ας], Καλλιτέλης, Πολυξενίδας, Ἀλεξῖν[ος], | Ξένος . . . . .

Z. 1 [*ἐν μὲ*]*γ*: *μὲν* von *B.* zweifelnd ergänzt; vgl. *ἐμ μὲν Δελφοῖς – ἐν δὲ Λοκροῖς W.-F.* 236. — 2. *Ἀ[γ]ραστυῶνος*: ΑΙΡΑΣΤΥΩΝΟΣ *B.*; vgl. *Ἀγριαστυῶνος W.-F.* 247, 248; *Ἀγρεστυῶνος* 92, *Ἀγροστυῶνος* 215, *Ἀγρυστυῶνος* 256. — 5 *Φί(λ)ιος*: so *B.* für ΦΙΔΙΟΣ. Die Conjectur wird be-

stätigt durch *W.-F.* 28, wo *Φίλιος*, und durch *Haussoullier* Bull. V, 430 n. 44, wo *Φίλιος Λυκ[α]ίου* (oder *Λυκίνου*? vgl. *W.-F.* 148 *Λυκῖνος Φιλλέα Χαλειεύς*) aus Chaleion genannt wird. — 7/8 *Νικ[ό]|λαος*: *Νικ[ία] . . . . λαος* *Boeckh*; aber auch hinter den folgenden Namen fehlt der Vatersname. *Νικόλαος* wird für Chaleion belegt durch *W.-F.* 28. 424. — 8 *Πέ[τα]λος*: ergänzt nach *Haussoullier* Bull. V, 430 n. 44: *ἐν δὲ Χαλείωι ἄρχοντος Πετάλου*, und n. 45: *Ξενοκράτης Πετάλου*. Freilich gibt *B.* eine Lücke von drei Buchstaben an; allein die Abschrift ist auch im folgenden unzuverlässig. — *(Ν)ικόλαος*: ΙΚΟΛΑΟΣ die Abschrift. — *Θ(ε)οφά[νης]*: (ΟΦΑ . . . . die Abschrift; vielleicht *Θοφάνης* beizubehalten, vgl. *Meister* BB. V. 201.

Abfassungszeit: *Ἀρίσταρχος Λαϊάδα* ist Vater oder Enkel des *Λαϊάδας Ἀριστάρχου*, welcher *W.-F.* 191 als Verkäufer auftritt. Letztere Urkunde ist ausgestellt *στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Πανταλέωνος Πλευρωνίου τὸ τρίτον*, d. h. im Jahre 173/172 (*A. Mommsen* Philol. XXIV, 46).

C. Oianthea.

1478 Epökengesetz. — Erzplatte, zu beiden Seiten beschrieben, gefunden in Galaxidi, jetzt in der Woodhouse'schen Sammlung auf Korfu. — Herausgegeben von *Oikonomidis* *Ἐποίκια Λοκρῶν Γράμματα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ι. Ν. Οἰκονομίδου ἐκδοθέντα καὶ διαλευκανθέντα* (Tafeln und Commentar). Wiederholt und ausführlich besprochen von *Vischer* Rhein. Mus. XXVI, p. 39 ff. = kleine Schriften II, 172 ff. — Nach einem Abklatsche herausgegeben von *Röhl* IGA. n. 321.

A. (Vorderseite).

Ἐν Ναύπακτον κατόνδε hα 'πιϝοικία. Λο¦ρὸν τὸν Hυποκναμίδιον, ἐπ¦εί κα Ναυπάκτιος γένηται, Ναυπάκτιον ἐόντα hόπω(ς) ξένον ὅσια λανχάν|ειν καὶ θύειν ἐξεῖμεν ἐπιτυχόντα, αἴ κα δείληται· αἴ κα δείληται, θύειν καὶ λ¦ανχάνειν κἠδάμω κἠϙοινάνων, αὐτὸν καὶ τὸ γένος καταιϝεί. Τέλος το¦ὺς ἐπιϝοίϙους Λοϙρῶν τῶν Hυποκναμιδίων μὴ φάρειν ἐν Λο¦ϙροῖς τοῖ¦ς Hυποκναμιδίοις, φρίν κ' αὖ τις Λο¦ϙρὸς γένηται τῶν Hυποκναμιδίων. Αἴ (κα) | δείλητ' ἀνχωρεῖν, καταλείποντα ἐν τᾶι ἱστίαι παῖδα hηβατὰν ἢ 'δελφεόν, ἐξ εῖμεν ἄνευ ἐνετηρίων· αἴ κα hυπ' ἀνάνκας ἀπελάωνται ἐΝαυπάκτω Λοϙροὶ τοὶ Hυποκναμίδιοι, ἐξεῖμεν ἀνχωρεῖν, hόπω ϝέκαστος ἦν, ἄνευ ἐ¦νετηρίων. Τέλος μὴ φάρειν μηδὲν hότι μὴ (μ)ετὰ Λοϙρῶν τῶν ϝεσπαρί¦ων. — I. — Ἔνορϙον τοῖς ἐπιϝοίϙοις ἐν Ναύπακτον μὴ 'ποστᾶμεν ἀ(π' Ὀ)ποντίων | τέχναι καὶ μαχανᾶι μηδεμιᾶι ϝε¦όντας. Τὸν hόρ¦ον ἐξεῖμεν, αἴ κα δεί|λωνται, ἐπάγειν μετὰ τριάϙοντα ϝέτεα ἀπὸ τῶ hόρϙω hεκα-

τὸν ἄνδρας Ὀ|ποντίοις Ναυπακτίων καὶ Ναυπακτίοις Ὀποντίους. — II. — *Hόσστις κα λιποτελέη|ι ἐγ Ναυπάκτω τῶν ἐπιϝοίϙων, ἀπὸ Λοϙρῶν εἶμεν, ἔντε κ' ἀποτείσηι τὰ νό|μια Ναυπακτίοις.* — III. — *Αἴ κα μὴ γένος ἐν τᾶι ἱστίαι ἦι ἐχέπαμον τῶν ἐπι|ϝοίϙων ⟨ἦι⟩ ἐν Ναυπάκτωι, Λοϙρῶν τῶν Hυποκναμιδίων τὸν ἐπάνχισ|τον κρατεῖν, Λοϙρῶν hόπω κ' ἦι, αὐτὸν ἰόντα, αἴ κ' ἀνὴρ ἦι ἢ παῖς, τριῶν μ|ηνῶν· αἰ δὲ μή, τοῖς Ναυπακτίοις νομίοις χρῆσται.* — IV. — *ἘΝαυπάκτω ἀνχωρέ|οντα ἐν Λοϙροὺς τοὺς Hυποκναμιδίους ἐν Ναυπάκτωι καρῦξαι ἐν τὰ|γορᾶι, κἠν Λοϙροῖς τοῖ(ς) Hυποκναμιδίοις ἐν τᾶι πόλι, hῶ κ' ἦι, καρῦξαι ἐν | τάγορᾶι.* — V. — *Περϙοθαριᾶν καὶ Μυσαχέων, ἐπεί κα Ναυπάκτι(ός τι)ς γένητα|ι, αἰτὸς* [l. *αὐτὸν*] *καὶ τὰ χρήματα τἠν Ναυπάκτωι τοῖς ἐν Ναυπάκτωι (νομίοις) χρῆσται, | τὰ δ' ἐν Λοϙροῖς τοῖς Hυποκναμιδίοις χρήματα τοῖς Hυποκναμιδί|οις |*

B. (*Rückseite*).

νομίοις χρῆσται, hόπως ἁ πόλις ϝεκάστων νομίζει Λοϙρῶν τῶν Hυποκν|αμιδίων. Αἴ (κά) τις hυπὸ τῶν νομίων τῶν ἐπιϝοίϙων ἀνχωρέηι Περϙοθαριᾶν καὶ Μυσαχέων, τοῖς αὐτῶν νομίοις χρῆσται κατὰ πόλιν ϝεκάστους | — VI. — *Αἴ κ' ἀδελφεοὶ ἔωντι τῶ 'ν Ναύπακτον ϝοικέοντος, hόπως καὶ Λοϙρῶ|ν τῶν Hυποκναμιδίων ϝεκάστων νόμος ἐστί, αἴ κ' ἀποθάνηι, τῶν χ|ρημάτων κρατεῖν τὸν ἐπίϝοιϙον, τὸ κατιϙόμενον κρατεῖν.* — VII. | — *Τοὺς ἐπιϝοίϙους ἐν Ναύπακτον τὰν δίκαν πρόδιϙον hαρέσται ποτοὺς δ|ικαστῆρας, hαρέσται καὶ δόμεν ἐν Ὀπόεντι κατὰ ϝέ(τ)ος αἰταμαρόν. Λοϙ|ρῶν τῶν Hυποκναμιδίων προστάταν καταστᾶσαι, τῶν Λοϙρῶν τῶπιϝ|οίϙωι καὶ τῶν ἐπιϝοίϙων τῶι Λοϙρῶι, hοίτινές κα* ΓΙΑΤΕΣ *ἔντιμοι* ΕΣ. — VIII. — *Hόσστις κ' ἀπολίπηι πατάρα καὶ τὸ μέρος τῶν χρημάτων τῶι πατρί, ἐπεί κ' | ἀπογένηται, ἐξεῖμεν ἀπολαχεῖν τὸν ἐπίϝοιϙον ἐν Ναύπακτον.* | — IX. — *Hόσστις κα τὰ ϝεϝαδηϙότα διαφθείρηι τέχναι καὶ μαχανᾶι κα|ὶ μιᾶι, hότι κα μὴ ἀνφοτάροις δοκέηι, Hοποντίων τε χιλίων πλήθ|αι καὶ Ναϝπακτίων τῶν ἐπιϝοίϙων πλήθαι, ἄτιμον εἶμεν καὶ χρή|ματα παματοφαγεῖσται. Τὠνκαλειμένωι τὰν δίκαν δόμεν τὸν ἀρ|χόν, ἐν τριάϙοντ' ἀμάραις δόμεν, αἴ κα τριάϙοντ' ἀμάραι λείπωντ|αι τᾶς ἀρχᾶς. Αἴ κα μὴ διδῶι τῶι ἐνκαλειμένωι τὰν δίκαν, ἄτιμ|ον εἶμεν καὶ χρήματα παματοφαγεῖσται. Τὸ μέρος μετὰ ϝο|ικιατᾶν διομόσαι hόϙϙον τὸν νόμιον· ἐν ὑδρίαν τὰν ψάφιξ|ξιν εἶμεν. Καὶ τὸ θέθμιον τοῖς Hυποκναμιδίοις*

Λοϙροῖς ταὐ|τᾶ τέλεον εἶμεν Χαλειέοις τοῖς σὺν Ἀντιφάται ϝοικηταῖς.

Z. 1 *κατόνδε*: sc. *τὸν νόμον* *Bursian* Lit. Centralbl. 1870, 155 (*Meister* Jahrb. f. Philol. CXXV, 124); *κατόνδε* f. *καττόνδε*, vgl. *ποτοὺς* Z. 32 und Anm. 8. — 2 *ϝόπω(ς) ξένον*: *Cauer*, Del.[1] 91. — 4 *κὴδάμω κὴϙοινάνων*: cf. Anm. zu 8. — 6 (*κα*): ergänzt von *Röhl*. — 8 *ἐΝαυπάκτω*: siehe zu n. 1479 Z. 1; die Regel gilt hier nur für *ἐκ*, nicht für *ἐν*, aber auch *κατόνδε*, *ποτούς*. — 10 (*μ*)*ετά*: *Oik.*; ΝΕΤΑ d. Tafel. — 11 *ἀ(π' Ὀ)ποντίων*: ΑΠΟΝΤΙΟΝ die Platte; die Ergänzung von *Curtius* Stud. II. p. 444, der aber *Ὀπωντίων* schreibt; *Ὀποντίων* bei *Vischer* p. 52, unter Berufung auf die Aufschrift der älteren Münzen: ΟΠΟΝΤΙΩΝ. Zu att. *Ὀπούντιοι* verhält sich *Ὀπόντιοι*, wie *δαμιοργός* zu att. *δημιουργός*. — 17 ⟨*ἠι*⟩: die Streichung von *Oik.* p. 123. — 21 *τοῖ(ς)*: *Oik.*; ΤΟΙ die Tafel. — 22 *Ναυπάκτι(ός τι)ς*: *V.*; ΝΑΥΠΑΚΤΙΣ die Tafel. — 23 (*νομίοις*): ergänzt von *V.* — 27 (*κα*): wie Z. 6. — 33 *ϝέ(τ)ος*: *Oik.*, FΕΟΣ die Tafel. — 35 ΠΙΑΤΕΣ...ΕΣ nicht zu entziffern. Das erste Wort liest *Bursian* *'πιατές* = *ἐπιετές*, *Vischer* *'πι(ϝε)τές*. Ich würde *B.* zustimmen, wenn das *ϝ* nicht fehlte (wegen das *α* vgl. *νέωτα* aus **νεόϝατα*). — Für ΕΣ schreiben *Oik.* und *V.* gewaltsam *ἐ(ωντι)*.

Wo der Asper durch *H* bezeichnet ist, habe ich ihn mit *H* umschrieben; wo er nicht bezeichnet ist, habe ich in dem Falle, dass er durch Bezeichnung an anderer Stelle für das Lokrische gesichert ist, ihn durch ' angedeutet, sonst den Spiritus lenis gesetzt.

Die Inschrift aus der ersten Hälfte des 5. Jahrhunderts.

1479 Bruchstück eines Vertrages zwischen Chaleion und Oianthea. — Erzplatte, beiderseitig beschrieben. Gefunden zu Galaxidi, jetzt in der Woodhouse'schen Sammlung auf Korfu. — Mit griechischem Commentare und französischer Uebersetzung herausgegeben von *Oikonomidis* *Λοκρικῆς ἀνεκδότου ἐπιγραφῆς διαφώτισις*. Die Tafeln und einen Teil des Commentars wiederholt *Ross* Alte Lokrische Inschrift von Chaleion oder Oiantheia; voran geht eine Einleitung. Eben so wiederholt die Tafeln *Rangabé* A. H. 356 *b*. Nach einem Abklatsche herausgegeben von *Röhl* IGA. n. 322. — Umschrieben und erklärt von *Kirchhoff* Philol. XIII, 1 ff.

A. (*Vorderseite*).

Τὸν ξένον μὴ ϰάγειν ἐτᾶς Χαλεΐδος τὸν Οἰανθέα, μ|ηδὲ τὸν Χαλειέα ἐτᾶς Οἰανθίδος, μηδὲ χρήματα, αἴ τι(ς) συ|λῶι· τὸν δὲ συλῶντα ἀνὰ τὸ συλῆν τὰ ξενικὰ ἐθαλάσ(σ)ας ϰάγειν | ἄσυλον, πλὰν ἐλιμένος τῶ κατὰ πόλιν. Αἰ (δ') ἀδίκω(ς) συλῶι, τέ||τορες δραχμαί· αἰ δὲ πλέον δέκ' ἁμαρᾶν ἔχοι τὸ σῦλον, ϰη|μιόλιον ὀφλέτω ϝότι συλάσαι. — Αἰ μεταϝοικέοι πλέον μηνὸς ἢ | ὁ Χαλειεὺς ἐν Οἰανθέαι ἢ Ὠϊανθεὺς ἐν Χαλείωι, τᾶι ἐπιδαμίαι δίκαι χ|ρήστω. — Τὸν πρόξενον, αἰ ψευδέα προξενέοι, διπλ|εῖ οἱ θωϊ' ἔστω. — ||

B. (*Rückseite.*)

Αἴ κ' ἀνδιχάζωντι τοὶ ξενοδίκαι, ἐπωμότας ʜελέσ|τω ὁ ξένος ὠπάγων τὰν δίκαν ἐχθὸς προξένω | καὶ ϝιδίω ξένω ἀριστίνδαν, ἐπὶ μὲν ταῖς μναια|ίαις καὶ πλέον πεντεκαίδεκ' ἄνδρας, ἐπὶ (δὲ) ταῖς | μειόνοις ἐννέ' ἄνδρας. — Αἴ κ' ὁ ϝασστὸς ποῖ τὸν ϝ|αστὸν δικάζηται κατὰς συνβολὰς, δαμιοργοὺς | ʜελέσται τοὺς ʜορκωμότας ἀριστίνδαν, τὰν πε|ντορκίαν ὀμόσαντας· τοὺς ʜορκωμότας τὸν αὐτὸ|ν ʜόρκον ὀμνύειν, πληθὺν δὲ νικῆν.

Z. 1 ἐτᾶς; eben so ἐθαλάσ(σ)ας (3), ἐλιμένος (4), κατὰς συνβολάς (15). Die Präposition verwächst mit dem folgenden Nomen zu Einem Worte und nimmt dabei ihre kürzeste Form an: mess. ἐφιαλείας Eph. arch. n. 3493 = *Le Bas* n. 328 *a*, ark. κατὰ αὐτά, κατάπερ (oben I, 1222), delph. κατοὺς *W.-F.* 53, κατὸν 183. 235. 298. 347. 385, böot. καταὐτὰ (*Meister* I, 267); ion. ἐστήλην CIG. 2008. — Χαλεῖς: vielleicht Χαλει(ἑ)ς zu umschreiben, vgl. Χαλειεῦς *W.-F.* 297. — 2 αἴ τι(ς) συλῶι: *Kirchhoff.* — 4 αἰ (δ): *K.*; AIK die Tafel. — ἀδίκω(ς) συλῶι: *K.*; ἀδικοσυλωι *O.*; ἀδίκω συλῶι *Fick* GGA. 1883, p. 123, aber die Adverbia auf die Frage wie? enden auf -ς: ὅπως n. 1478 Z. 26, 29. — 7 ὁ: der Asper wegen Ηα 'πιϝοικία n. 1478 Z. 1. Vgl. Anm. zu 1478 a. E. — 8/9 διπλ|εῖ οἱ θώϊ' ἔστω: διπλεῖ οἱ θῳῆστω *Oik*, *Ross*, διπλῆ (ϝ)οι θώϊ' ἔστω *Kirchh.*, διπλεῖ (ἰ)ῷ θῳ' ἔστω *Ahrens* K. Z. VIII, 345. Wegen διπλεῖ οἱ berufe ich mich auf ἐν τᾶι ἰστίαι n. 1478, Z. 7. 16; διπλεῖ οἱ, τᾶι ἰστίαι haben je nur einen Hochton, gelten gleichsam für Ein Wort: im Inlaute aber zwischen Vocalen kann ϝ schwinden, vgl. 'Οπόεντι, παῖς n. 1478. θώϊ' fasse ich als τὰ θώϊα, Strafgelder. — 13 (δὲ): ergänzt von *Röhl.* — 14 ποῖ: so richtig *Oik.*, *Ross*, *Kirchh*, ersterer bereits mit Berufung auf arg. ποῖ, den Namen Ποιτρόπιος (*Ross* a. a. O. 47), vgl. auch böot. Ποίδικος (*Meister* I, 284); ποῖ = lett. *pi*, lit. *pi*. *Röhl*'s πὸ(τ) τὸν ist schon wegen ΚΑΤΑΣ, ΕΛΙΜΕΝΟΣ zu verwerfen.

Etwa aus dem Anfange des peloponnesischen Kriegs (*Kirchhoff*).

1480 Weihinschrift. Bronzener Henkel, gefunden zu Galaxidi. — Herausgegeben von *Collignon* Rev. archéol. 1876, XXXII, p. 182, wiederholt von *Röhl* IGA. n. 323.

Εὔφαμος καὶ τοὶ συν|δαμιοργοὶ ἀνέθηκαν | τῶι Ἥρωι.

Grabinschriften.

1481 Nach *Dodwell* und *Hughes* wiederholt von *Boeckh* CIG. n. 1764 = *Le Bas* n. 1017.

Κλεόδαμος. | Ξενώ. | [Δ]αμοτίμα.

1482 Nach *Hughes* wiederholt von *Boeckh* CIG. n. 1765 = *Le Bas* n. 1018.

Πολίξα χαῖρε.

Πολύξα: vgl. delph. *Χαρίξας Ἰδιωτικόν* *Ross* Inscr. ined. n. 72, *Rangabé* n. 1224. — *ξα* ist Koseform von -*ξένα*.

D. **Phaistos.**

Grabinschriften.

1483 *Boeckh* CIG. 1762 (nach *Cyriacus*) = *Le Bas* n. 1014.

Ἀρχεδάμου. | *Θαυμαρέτα χαῖρε.*

1484 *Boeckh* CIG. 1763 (ebenso) = *Le Bas* n. 1015.

Καλλικράτεος. | *Καλλιστῶς.*

Z. 2 *Καλλιστῶς*: vgl. phok. *Δαμῶς* (*Ross* Inscr. gr. ined. n. 81), delph. *Σωσῶς*, *Μνασῶς* *W.-F.* 277. 482.

II. Epizephyrische Lokrer.

Weihinschriften.

1485 Tuffstein. Gefunden unter den Ruinen von *Λοκροί*, jetzt im Museum von Neapel. — Nach *Arditi* herausgegeben von *Franz* CIG. 5769 Add., wiederholt von *Röhl* IGA. n. 537.

5 *Οἰνιάδας* | *καὶ Εὐκέ*|*λαδος* | *καὶ Χείμ*||*αρος* | *ἀνέθηκ*|*αν τᾶι θ*|*εῶι.*

1486 Eherner Helm bestrittenen Fundorts, jetzt im Museum von Neapel. — Nach *Millin*, *Rose*, *Gerhard* und *Panofka* herausgegeben von *Franz* CIG. 5778 *b*, wiederholt von *Röhl* n. 538.

[*Π*]*ηριφόναι* | [*ἀνέθη*]*κέ με Ξενάγατ*[*ος*].

[*Π*]*ηριφόναι*: vgl. *Fick* GGA. 1883, 128.

1487 Grabinschrift. Unter einer Erzstatue. Gefunden zu *Λοκροί*. — Nach *Visconti* herausgegeben von *Franz* CIG. 5769 *b*., wiederholt von *Röhl* n. 539.

Φρῦνος.

III. Oestliche Lokrer.

1488 Münzlegenden: ΛΟΚΡ. ΕΠΙΚΝΑ *Mionnet* II, 91, *Leake* Numism. Europ. Gr. p. 64, *Imhoof-Blumer* Zs. f. Numismatik VII, 15.

A. Halai.

1489 Grabinschrift. — Gefunden bei der Kapelle des Heiligen Johannes in der Nähe von Malesina. — *Girard* De Locris Opuntiis p. 40.

. . . . ος Ἐπαφρᾶ χαῖρε.

Form der Buchstaben: Α. Π.

B. Kolaka.

1490 Weihinschrift. — Stein in der Kirche des Heiligen Georg. — *Girard* a. a. O.

ΛΗΣ καὶ Ἴδυλος ΟΙΑΙ/. . . . ΝΟ|ΑΓΕΡΑ Ἐλπινίκαν ἱερητεύσασαν | [Δ]άματρι καὶ Κόρα.

Z. 2 Anfang: Rest entweder von *ματέρα* oder von *θυγατέρα* (*G.*).
Gleiche Schrift wie vorhin.

C. Korseia.

1491 Grabinschrift. — Gefunden in *Χιλιαδού*, nahe bei *Πρόςκυνα*, jetzt eingemauert in der Südwand der Kirche des Klosters Haghios Georgios bei Malesina. — Herausgegeben von *Girard* Bull. II, p. 588 n. 7; besprochen von *Körte* Mitt. III, 313. IV, 270. Eine Abschrift *Lolling's* benutzt *Röhl* IGA. n. 313. Vrgl. *Röhl* Jahresb. X (1882), Bd. 1 p. 117.

Α<Α≶ΙΝΟ = Ἀγασίνω oder Ἀγασῖνο[ς].

Nach *G.* ist hinter dem O ein ≶ erloschen; nach *K.* kann des Raumes wegen hinter O kein Buchstabe mehr gestanden haben.

D. Kynos.

1492 Grabinschrift. — Kalkstein im Dorfe Villivo bei *Λεβανάταις*. — Nach *Lolling's* Abschrift herausgegeben von *Röhl* IGA. n. 309.

ΑΛΑΙΝΕΤΟ = Ἀγαινέτω.

Gefäfsinschriften.

1493 Schwarzes Gefäfs, gefunden bei *Λεβαναταίς*. — Herausgegeben von *Girard* Bull. II, 588 n. 1 = *Röhl* IGA. n. 307; etwas anders De Locris Opuntiis p. 90 ff.

Καλῶ Παντέλεος (τ)ὰ ποτήρια καλά.

Καλῶ: ΚΑΛ. die Zeichnung. *G.* zuerst *Καλ[ά]*, jetzt *Καλό(ς)*, wodurch *G.* genötigt ist *Παντέλεος* als Nomin. Sg. zu nehmen; so kommen zwei Schwierigkeiten zusammen: das Fehlen des Σ und ein Nominativ auf -*τέλεος*. — (τ)ὰ: ΘΑ die Zeichnung. *G.* zuerst [τά], jetzt *θά*; aber statt *θά* erwartet man vielmehr *σά*, so dass ein neues Bedenken entsteht. Daher wird es bei (τ)ά bleiben müssen.

1494 Schale, ebenda gefunden. — *Girard* a. a. O. n. 2 = *Röhl* n. 308; De Locris Opuntiis p. 93.

ΘΕΟΙ d. i. *θεοί* oder *θεῶι*.

E. Opus.

Grabinschriften.

a. In vorionischem Alphabete.

1495 Kalkstein, vor einem Hause zu Atalanti. — *Girard* Bull. II, p. 588 n. 5 = De Locris Opuntiis p. 44; *Röhl* IGA. n. 311, nach einer Abschrift *Lolling's*.

Ἐξαίνετος.

Ἐξαίνετος: ΕΨΣΑΙΝΕΤΟΣ *L.*, ΕΨΣΑΓΝΕΤΟΣ *G.*

1496 Kalkstein, vor einem andern Hause zu Atalanti. — *Girard* a. a. O. n. 4 = De Locris Opuntiis p. 45; *Röhl* n. 312, nach einer Abschrift *Lolling's*.

Πολυδάμαντος.

1497 Tuffstein, in der Mauer eines Hauses von Kyparissi. — *Girard* a. a. O. n. 6 = D. L. O. p. 44; wiederholt von *Röhl* n. 310.

Ναυσιτέλης.

---

b. In ionischem Alphabete.

1498 Atalanti. 'In *Ἑλληνικῷ Σχολείῳ* marmorea tabula fastigio decorata' *Girard* De Locris Opuntiis p. 45.

Σωκράτεα | χαῖρε.

1499 Ebenda. 'Ante domum, in tabula huic simili' *Girard* a. a. O.

Μεννέα.

Ehreninschriften.

1500 Viereckiges Bathron, an drei Seiten mit Inschriften versehen. Gefunden bei Anlage einer Chaussee, welche Talanti mit seinem Hafenorte *Κάτω νέαν Πέλλαν* verbindet. Nach *Stamatakis* herausgegeben von *Kumanudis* *Ἀθήναιον* I, 484 ff., wiederholt und besprochen von *Weil* Archäol. Zeitg. Bd. XXXI, p. 140 ff.

Inschrift auf der Vorderseite:

Πατρὸς ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υἷα σὺν ἵππωι
δέρκεο Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων.
δὶς γὰρ ἐνὶ πολέμοις ἁγήσατο τὰν ἀσάλευτον
νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππήων· Ὀπόεντα δὲ πόλλακι τάνδε
καὶ χερὶ καὶ βουλᾶι θῆκε ὀνομαστοτέραν,
ἐν δὲ ἀρχαῖς ἀχάλινος ἐπ' ἀργύρου ἔπλετο πάσαις,
ἀστῶν εὐνομίας θέσμια παρθεμένων.
τῶι καὶ ἀείμναστον Νικασιχόρωι κλέος ἔσται,
πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἁγνοτάτα.

Zeit der Abfassung: 'Die in V. 3—5 erwähnten Kämpfe werden den zwischen Macedonien und Aetolien und ihren beiderseitigen Bundesgenossen geführten Kriegen angehören' *Weil* a. a. O. Dazu passen die Schriftzüge, welche nach *K.* das Gepräge' *τῶν ὑστάτων Μακεδονικῶν ἢ καὶ τῶν πρώτων τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας χρόνων*' tragen (a. a. O. 456).

1501 An gleicher Stelle gefunden. — Nach Mitteilungen von *Chalkiopulos* herausgegeben von *Wachsmuth* Rhein. Mus. XXVII, 614.

Ἀρχία υἱὸς ὅδ' ἔστ' Ἀλκαίνετος, ὃς δορὶ σώζω[ν]
πατρίδος ἀκρόπολιν τέρμ' ἔλαβεν βιότου.

Die Zeit der Abfassung ist nicht zu bestimmen.

1502 Stele von weifsem Marmor, '*ἀντετειχισμένη ἄνωθεν τῆς αὐλείας θύρας τῆς ..μονῆς τοῦ .. Ἡλιοῦ ...., κειμένης .... ἐν τῷ δήμῳ Ἐλατείας ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ζέλι*' *Eustratiadis* *Ἀρχαιολ. Ἐφημ.* 1870, n. 443.

Θεός· ἀγαθᾶι τύχαι. Ἄρχοντος Ὀρθομενείδα ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν | Διόνυσον τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, συντελοῦσιν δὲ ἐν Ὀ|ποῦντι· ἐπειδὴ Σωτέλης Σωσίνου ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς διὰ προγόνω[ν] | (*διατελεῖ?*) *εὔνους ὑπάρχων τοῖς τεχνίταις καὶ λέγων καὶ πράσ[σ]ων τὰ συ[μ]φέρ[ον]|τα καὶ καθ' ἰδίαν ἑκάστωι κ[α]ὶ κατὰ κοινὸν πάσαι τᾶι συνόδοι, ἀ[π]όδ[ει]ξιν τὰγ καλλίσταν ποι[ούμε]νος τᾶς ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβεία[ς] | καὶ τᾶς ποτὶ τὸ κοινὸν τ[ῶν τεχν]ιτᾶν εὐνοίας, ὁμοί-*

ως δὲ καὶ [ἁ]| γυνὰ αὐτοῦ Ξενό[λα] Ἀμεινία ἐν τᾶι ἀνιερώσει, ἅι ἐποιήσα[ντο] | τῶι Ἀπόλλωνι καὶ τῶι Ἑρμᾶι καὶ ταῖς Μούσαις, πρόνοιαν ἐ[ποι]‖ήσαντο κατὰ κοινὸν τ[ὰ]ν ἀρίσταν ὑπὲρ τᾶς συνόδου τῶν [τε]|χνιτᾶν, διασαφήσαντε[ς] ἐν τᾶι ἀνιερώσει, ὅπως καθ' ἕκασ[τον] | ἐνιαυτὸν λαμβάνῃ ἁ σύνοδος τῶν τεχνιτᾶν ἀργύριον θ[υ]|σίας τῶι Ἀπόλλωνι καὶ τῶι Ἑρμᾶι καὶ ταῖς Μούσαις· ὅθε[ν] | διὰ πάντα τὰ προειρημένα φιλοφρόνως ἁ σύνοδος ἀποδε[ξα]‖μένα τὰν [ἐπαγγελίαν] Σωτέλεος καὶ Ξενόλας ἐκάλεσε . . . . . .

Z. 4 (*διατελεῖ*): vielleicht nach der bekannten Eingangsformel solcher Decrete zu ergänzen. — *πράσ(σ)ων*: *πράΣων* *Eustr.*

Proxenieerteilungen.

1503 Talanti, *'εἰς τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα' Meletius* bei *Boeckh* CIG. 1752. — Bessere Abschrift bei *Leake* Travels in Northern Greece n. 39.

Ἀγαθᾶι τύχαι δάμο[υ]. | [Ὀ]πούντιοι ἔδωκαν . . . . | . . ΙΩΝ αὐτῶι καὶ (ἐ)κγόν[οις προξενίαν, πολιτείαν] | ἀσυλίαν καὶ αὐτοῖς [καὶ χρημάτεσσι καὶ κατὰ γᾶν] ‖ καὶ κατὰ θάλασσαν τ[ὸμ πάντα χρόνον]. | Ἄρχοντος Ἐροδάμ(ο)[υ], | Νικόβουλος Νικοτέ(λ)[εος ἐγραμμάτευε].

Die Zeilenabteilung, die *M.* eben so wenig wie die Lücken beachtet, nach *L.*

Z. 1 *δάμο[υ]*: ΔΑΜΟ *L.*, *δάμω M.*; vgl. z. B. CIA. II, 489 *b*. *Ἀγαθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.* Behält man mit *B.* das ω bei, so muss man wenigstens *δάμωι* schreiben. — 3 ΙΩΝ *L.*, *τικον M.* — *(ἐ)κγόν[οις]*: .ΚΓ *L.*; *ανγοι M.* — 4 *χρημάτεσσι*: vgl. *Κεφαλάνεσσι*, *χρημάτεσ[σι]* n. 1505, *χρημάτ[εσσι]* n. 1508; den westlichen Lokrern gehn diese Dative ab. — 5 *τ[ὸμ πάντα χρόνον]*: τ nur bei *M.*; vgl. n. 1511 *τὸν [πάντα χρόνον]* — 6 *Ἐροδάμ(ο)[υ]*: ΕΡΟΔΑΜ *L.*, *Ἐροδάμω M.*, *Ἐρο-* ist als erster Teil eines Eigennamens auffällig; ist *(Ἱ)εροδάμου* zu lesen? — 7 *Νικοτέ(λ)εος*: *Νικοτεα M.*, ΝΙΚΟ *L.*

Schrift vorrömisch.

1504 Bathron des Nikasichoros (n. 1500).

A. Vorderseite, rechts neben dem Epigramme. *Kumanudis* a. a. O., *Weil* p. 141.

Ἄρχοντος Σωτέλεος· | Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ | οἱ μετὰ Ὀπουντίων | ἔδωκαν Θεοκλείδηι ‖ Ἀθηνοδώρου Τραλλι|ανῶι προξενίαν αὐ|τῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ | ὅσα τοῖς ἄλλοις προ|ξένοις καὶ εὐεργέταις ‖ δίδοται πάντα κατὰ | τὸν νόμον. Ἔγγυος | Σωτέλης Σωσιβίου.

Z. 4 ff. *Θεοκλείδηι Ἀθηνοδώρου Τραλλιανῶι*: der Name des Gefeierten ist im Dialekte der Heimat gehalten.

B. Auf der einen Nebenseite stehn zwei Inschriften neben einander:

a.

Θεός· ἀγαθᾶι τύχαι. Ἄρχοντος Π . . . . . . | Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ μετὰ Ὀπουντίων ἔδωκαν | Ἀντιφίλωι Θρασυμήδευς Αἰτωλῶι καὶ τοῖς | ἐκγόνοις αὐτοῦ προξενίαν, πολιτείαν, γᾶς || ἔνκτησιν καὶ οἰκίας καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου | καὶ εἰράνας καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν | καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις | δίδοται πάντα. Ἔγγυ[ο]ι Θειοκλῆς . . . . ιτος, Ἐ . . . .

Z. 8 *Θειοκλῆς*: wie *ἐδειήθη* (n. 1508) und *-κλεῖος* für *-κλέος* in dem folgenden Fragmente. Zur Erklärung *Dittenberger* Hermes XVII, 40 f., *Blass* Aussprache 31 (anders *J. Schmidt* K. Z. XXVII, 295).

---

b. Fragmente dreier Proxenieerteilungen.

Z. 1 *καὶ ὅσα τοῖς.* — 2 *πάντα.* — 3 . . . . . *ιναςἈμινία.* — *Ἄρχοντος.* — 4 . . . . . *κλεῖος ἔδωκαν Πυθονίκωι γᾶς ἔνκτησι[ν].* — 5 *καὶ οἰκία[ς].* Lücke von einigen Zeilen. Dann *Ὀπουντίων ἔδωκαν.*

Die in dieser N. mitgeteilten Inschriften sind jünger als die Inschrift auf Nikasichoros: *Kumanudis* a. a. O.

1505 Marmor, ebenda gefunden. Nach einem Abklatsche herausgegeben von *Kumanudis* a. a. O. 487, wiederholt von *Weil* a. a. O. p. 142.

[Ἄρχοντος] . . . . ος Πύθωνος. Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ | [οἱ μετὰ Ὀπουντίων ἔδω]καν Δικαιάρχωι Εὐΐππου, Ἀφθονήτωι | . . . . Κεφαλλάνεσσι ἐκ Κρανίων | [καὶ τοῖς ἐκγόνοις αὐ]τῶν προξενίαν, πολιτείαν, ἰσοτέλειαν, || [ἀσφάλειαν καὶ πολέμο]υ καὶ εἰράνας καὶ αὐτοῖς καὶ χρημάτεσ|[σι καὶ κατὰ γᾶν κ]αὶ κατ[ὰ] θάλασσαν καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξέ|[νοις καὶ εὐεργ]έταις δίδοται πάντα κατὰ τὸν νόμον. Ἔγγυοι | . . . . τρόφου, Κάλλων Καλλιστράτου.

Ueber die Bezeichnung *Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ μετὰ Ὀπουντίων*, die hier und in den vorausgehenden Denkmälern angewendet ist, handelt *Weil* a. a. O. Nach *W.* ist sie üblich gewesen, so lange der südliche Teil der Lokrer von dem ätolischen Bunde sich losgelöst hatte, der nördliche aber bei ihm geblieben war — also in den letzten Zeiten des ätolischen Bundes.

Weihinschriften.

1506 Am gleichen Orte wie n. 1500. — *Wachsmuth* Rhein. Mus. XXVII, 614.

Κριτόλαος Ξενοπείθ(ε)ος ἱερητεύσας τὸ πρόπυλον | καὶ τὰς στοὰς καὶ τοὺς οἴκους Σαράπ(ιδι), Εἴ(σ)ι, Ἀνούβι | χαριστήριον.

Z. 1 *Ξενοπείθ(ε)ος*: *Ξενοπείθιος W.* — 2 *Σαράπ(ιδι), Εἴ(σ)ι*: CΑΡΑΠΗΝΕΙΟΙ *Chalkiopulos.* Von den beiden Möglichkeiten, die *Wachsmuth* andeutet (CΑΡΑΠΙΔΙΕΙCΙ oder CΑΡΑΠΙΕΙCΙΔΙ), empfiehlt sich die erstere.

1507 Auf dem Platze *Κολώνια* — *Wachsmuth* a. a. O.

[Δ]άματρι κα[ὶ] Κόρα.

1508 Fragment eines Volksbeschlusses — In eine Mauer der Kirche *τῆς Μεταμορφώσεως* eingelassen. — Nach *Stamatakis* in Minuskeln herausgegeben von *Kumanudis Ἀθήναιον* I, 489; nach einem *K.* gehörenden Abklatsche in Majuskeln publiciert und umschrieben von *Weil* a. a. O.

Z. 1 *δάμωι Λοκρῶ[ν τ]ῶν.* — 2 *καὶ χώραι καὶ χρημάτ[εσσι].* — 3 Ν *πόλις καὶ Φαρσάλιοι.* — 4 ΗΘΕ||||||| Α *ἐδεική̣θη τὸ κοινὸν Λοκρ[ῶν].* — 5 *[πάν]των ὁπόσων κα δέωνται, Δ(ε)λόχω[ι].* — 6 *αὐτοῖς καὶ εὐεργέταις ἀναγράφε(ι)ν Λ.* — 7 *[τ]ὰ αὐτὰ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Θεσσαλοῖς. Εἰ δέ τι[ς].* — 8 *-ακατίους στατῆρας ἀποτεισάτω, ἐνφαινέτ[ω | δὲ].* — 9 *[ποτὶ τὰ]ν βουλάν, καθ' ὧν καὶ τὰς ἄλλας ἐνφανίας· καὶ ὑπόδικος [ἔστω].* — 10 ΑΜΗΤΙΟΗΔΕΟΝΑΥΤΟΝ.

Z. 6 *ἀναγράφε(ι)ν*: *W.*; ΑΝΑΓΡΑΦΕΝ der Stein; Infinitive auf *-εν* sind bisher in Lokris nicht nachgewiesen. — 9 *ἐνφανίας*: das Ι ist vom Steinmetzen nachgetragen. Mit *W. ἐνφαι[ε]ίας* zu lesen ist nicht notwendig: vgl. phok. *ἰσοπολιτίαν* unten n. 1520.

Zeit der Abfassung: 'der Schriftcharakter ist derjenige des 2. Jahrhunderts vor Chr.' *Weil.*

1509 Münzlegenden:

a) ΟΠΟΝΤΙΩΝ *Mionnet* II, 92 ff., Suppl. III, 489 f., *Leake* Numism. Eur. Gr. 81.

b) ΟΠΟΥΝΤΙΩΝ *Mionnet* II, 93, Suppl. III, 491, *Leake* a. a. O.

F. Thronion.

Proxeniedecrete.

1510 Bruchstück. — 'Supra vicum *Ρωμάνι*' *Boeckh* CIG. 1751 (nach *Meletius*). Wiederholt von *Le Bas* n. 1006

Ἀγαθᾶι τύχαι. Ἄρχοντος Ἀλεξίου, γραμμ|ατέως Εὐφράνορος, ταμία Ἀριστ(ογ)ένους | ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι Θρο-

υἱέων | *Ἀλκῖνο(ν) Δημητρίου Ἐφ[έσιου?* | . . *Ὀπ*||*ου(ν)τίων* . . .
. . . Ο . .ΛΟΓΧΗΤΟΝ.

Z. 2 *Ἀριστ(ογ)ένους*: *B.*; *Ἀριστένους M.*, der die Lücken nicht bezeichnet. — 4 *Ἀλκῖνο(ν)*: *B.*; *ν* aus *α* corr. — 4/5 *Ὀπ*|*ου(ν)τίων*: *B.*; *Ὀπ*|*ουτίων M.*

Die Zeilenabteilung ist unzuverlässig, da sie von *M.* willkürlich gegeben wird.

1511 Bruchstück. — Marmortafel, im Dorfe *Δημαρχία* bei Neon-Thronion. — *Girard* De Locris Opuntiis p. 48 f.

[Ἄρχοντος . . . . . .*] Θρονιεῖς ἔδωκαν* | . . . .
εος Αἰτωλῶι ἐκ Φυ||*[ταίου αὐτῶι κ]αὶ ἐκγόνοις τὸν* | *[πάντα*
χρόνον] προξενίαν, ἰσο||*[πολιτείαν, πρ]οδικίαν, ἀσυλίαν,* | *[ἰσοτέλειαν, ἀσ]φάλειαν καὶ πο*|*[λέμου καὶ εἰράνας] καὶ κατὰ* | *[γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν].*

Links fehlen, wie Z. 6/7 deutlich zeigt, elf Buchstaben. Freilich darf man nicht ergänzen, wie *G.* tut.: *καὶ πο[λιτείαν . . . καὶ κα]τὰ* . . ., die oben vorgeschlagene Ergänzung ist ganz sicher.

DORIS.

Aus der Landschaft Doris sind bisher keine dialektischen Inschriften bekannt geworden. Auch die Arch. Ztg. XXXIX, 252 besprochene Lampe trägt keine dorische sondern böotische Inschrift. Es ist zu lesen: *Γέλα Ἀντόχω· ὑγ(ι)ὰν μυ, ὑγ(ι)αν* hergestellt aus ΥΓΡΑΝ.

PHOKIS.

A. Abai.

1512 Gefäfsinschrift. — Gefunden in Exarkhos. Herausgegeben von *Girard* Bull. de Corr. Hell. II, p. 588, wiederholt von *Röhl* IGA. n. 315.

Διογείτων.

Schrift epichorisch.

1513 Weihinschrift. — Grauer Marmor. Gefunden in Smixi. Herausgegeben von *Mondry Beaudouin* Bull. de Corr. Hell. V, 449.

Δαμάτριος | [Θ]ράσωνος | Ἀρτέμιτι.

Z. 3 *Ἀρτέμιτι*: anders *Ross* n. 84 (s. n. 1528); aber *Ἀρτέμιτι* auch bei *Wescher-Foucart* n. 145

Römische Zeit.

B. Ambryssos.

Grabinschriften.

1514 In der Wand der Kirche der h. Jungfrau. Herausgegeben von *Ross* Inscr. gr. ined. I, n. 80, wiederholt von *Rangabé* AH. n. 2222; ferner von *Le Bas* Voy. Archéol. II, n. 979. Eine Abschrift *Lolling's* benutzt *Röhl* IGA. n. 316.

[Ἐπὶ] Τιμέαι | . . . νειδ(α).

Z. 1 *Ἐπὶ* als Zeile über *Τιμέαι* allein von *Le Bas* bezeugt, bei dem es indes wol auf Conjectur beruht. — 2. . . . . .*νειδ(α)*: der Stein . . . . . . ΝΕΙ⊳⊳.

1515 Grabstele, gefunden in Distomo. — CIG. 1740 (aus *Dodwell*). — Ἐφημ. ἀρχ. n. 808 *); *Le Bas* n. 980; *Rangabé* n. 2117.

Ἐπὶ Μάκητι. | Ἐπὶ Καλλοῖ. |

ΑΓ.

---

*) Ich citiere die Tafeln, nicht *Pittakis'* unbrauchbare Umschriften.

Weihinschriften.

1516 Blauer Marmor, im Hofe eines Hauses zu Distomo. — Herausgegeben von *Mondry Beaudouin* Bull. V, 449.

Δεξενίκα | Εὐνομίωνος | Ἀθανᾶι.

Gute Zeit; die Buchstaben *στοιχηδόν*.

1517 '*Ambryssi* sive *Ambrossi* (hodie *Dystomo*) e Meletii Geogr. ant. et nov. p. 333, ubi litteris Constantinopolitanis redditur' *Boeckh* CIG. 1726. — *Le Bas* n. 972.

Καλλιστράτα Ἀπόλλωνι.

1518 '*Ibidem*; ex schedis Guil. Gellii misit Rosius' *Boeckh* CIG. 1727. — *Le Bas* n. 973. — Neue Abschrift bei *Rangabé* n. 1080.

Πανταινέτα | Ξενοκράτεια | Δάματρι | καὶ Κόραι.

Z. 4 *Κόραι*: so *Boeckh*, *Rangabé*; ΚΟΡΗ *Le Bas* (und nach ihm *Cauer*), offenbar durch Versehen.

Die Inschrift aus römischer Zeit; nach *R.* ist der senkrechte Strich des Ε über die Linie hinunter gezogen.

1519 Eingemauert in der Kirche von Distomo. — CIG. 1729 (nach Melet. Geogr. ant. et nov.). – Neue Abschrift von *Pittakis* Ἐφημ. ἀρχαιολ. n. 839; gleichlautend (wol nur wiederholt) bei *Le Bas* n. 974.

Ἀλκαῖος | Λάμπρων | Ἀμφίδαμος | Σαράπι ‖ Ἴσι | Ἀνούβι | τὰν παστάδα | καὶ τὸ πρόπυλον.

Aus der Kaiserzeit. — Die Namen *Ἀλκαῖος* und *Λάμπρων* sind für Ambryssos auch bezeugt durch die Freilassungsurkunde Bull. V, 431 n. 46.

1520 Proxeniedecret. — Eingemauert in der Kirche von Distomo. — Herausgegeben von *Pittakis* a. a. O. n. 840, wiederholt von *Le Bas* n. 975; genauer von *Conze* und *Michaelis* Annali 1861, p. 75 n. 29.

Ἁ πόλις τῶν Ἀμβρ(υ)[σσίων] | . . . . . . ΛΩΝΙ *Κλ(ε)ωνύμου Οἰανθ|[εῖ αὐτ]|οῖ κα[ὶ] ἐγγόνοις προξενίαν, | [πρ]οε(δ)ρίαν, ἰσοπολιτίαν, καὶ γᾶς ‖ [ἔ]γκτ|ισιν καὶ οἰκίας καὶ τὰ ἄλλα | [ἅ]πανθ' ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ|[ν]οις καὶ [εὐ]εργέταις τᾶς πόλιος ὑ|[π]άρχει. [Ἔ]γγυοι τᾶς προξενίας· Ἀλ|[κι]κλῆς Α[ἰ]νησία, Ἀλκαῖος Ἀγησία ‖ [Ἀμ]βρίσσιοι.*

Z. 1 *Ἀμβρ(υ)[σσίων]*: ΑΜΡΡΗ *P.*, *Le Bas*, ΑΜΒΡ *Ann.* — 2 *Κλ(ε)ωνύμου*: ΚΛΘΩΟ *P.* (= *Le Bas*), ΚΛΟΩΟ *Ann.* — 4 *[πρ]οε(δ)ρίαν*: . . . ΟΕΑΡΙΑΝ *Ann.*, wo *θεαρίαν* gelesen wird; . . . . ΑΡΙΑ *P.* (= *Le Bas*).

ΙC wird bei *Pitt.* (und bei *Le Bas*) mit der Ligatur Κ gegeben: Z. 1 ΠΟΑΚ (so!) = *πό(λ)ις*, Z. 3 ΑΝΟΚ (so!) als Rest von *ἐγγόνοις*, Z. 4 ΚΟΠΟΛΙΤΙΑΝ = *ἰσοπολιτίαν*; bei *C.-M.* mit getrennten Lettern.

Die Abhängigkeit *Le Bas'* von *P.* folgt daraus, dass er alle Lesefehler desselben wiederholt, z. B. die siebte Zeile übergeht.

Aus der Zeit der Antonine: σ = C.

C. Antikyra.

Proxeniedecrete.

1521 *Leake* Travels in Northern Greece n. 96; *Le Bas* n. 1002.

Ἀγα[θᾶι] τ[ύχ]αι. | Ἄρχοντος Καλλιστράτου, γραμματεύοντος δὲ τοῦ συν|εδρίου . . . . ία, ἐν ἐ[ννόμ]ω[ι ἐκ]κλη[σί]αι ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Ἀ[ν]|τικυρέ[ων·] δόμεν Ἡρακλέω[ν]ι Ξενοκρίτου Ἀμβρυσσίω καὶ ‖ αὐτῶι [καὶ ἐκγόνοις π]ροξ[ενίαν, ἀσυ]λίαν, ἀσφάλειαν, προδικία[ν], | ἰσοπολι[τεί]αν, [ἔγκτησιν γᾶς καὶ οἰ]κίας καὶ τἄλλα τίμια ὅσ[α] | καὶ τοῖς ἄλ[λο]ις π[ροξένοις καὶ εὐε]ργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχ[ει.] | Ἔγγυοι τᾶς προξενίας Ἀ . . . . λα, Ἡρακλείδας Ξενοκρίτο[υ].

Die verstümmelte Urkunde, die *Leake* unter n. 96, *Le Bas* unter n. 1003 mitteilt, ist hiernach leicht zu ergänzen. Sie enthält Erteilung der Proxenie an *Εὐθύδικος* (Z. 3).

1522 *Le Bas* n. 1001.

Ἀγα[θ]ᾶ[ι τύ]χα[ι]. | [Ἄρχ]οντος Ἐμπεδοκλέος τοῦ . . . AM . . ., *[γρ]αμματεύοντος δὲ [τοῦ συν]|εδρίου Ἀμύμ[ο]νος τοῦ* . . . . . ., *[ἔδοξε τᾶι πόλει τῶ]ν Ἀντ[ικυρέ]ων ἐν ἐν[νό]‖μωι [ἐ]κκλησίαι· ἐ[πειδὴ]* . . . . ΠΟ . . . . *Παυσίου χρηστὰ πολλὰ ‖ ἐποίησε τᾶι πόλει, [εὔχρηστον τοῖ]ς [ἀγα]θοῖς (χ)[ρεί]α[ν ἐ]χόν[τοις αὐτὸν | ἐ]πιδιδο[ὺς κ](α)ὶ . . . . [ἀποδειχ]θεὶς τᾶς σπουδᾶς καὶ [φιλο]|(τ)ιμ[ί]ας οὐ(θὲ)[ν ἐνλείπων, δόμεν]* . . . . AN *ἰσοπολιτείαν αὐτῶι [καὶ] | [τοῖς] ἐκγό[νοις κα]ὶ* . . . . *καὶ ἀτέλειαν καὶ προδικίαν καὶ πολέ|μου καὶ εἰράν[ας] καὶ [τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξ]ένοις καὶ εὐεργέταις ‖ τᾶς πόλιος ὑπ[άρχει]* . . . . *[κ]λέος* . . . .

Z. 5 *(χ)[ρεί]α[ν ἐ]χόν[τοις αὐτόν]*: hergestellt aus Α..Λ..ΧΟΙ; der Schluss der Zeile kann mehr enthalten haben, als *Le Bas'* Zeichnung andeutet, da auch am Ende der nächsten vier Buchstaben ergänzt werden müssen, ohne dass die Möglichkeit der Ergänzung bei *Le Bas* angedeutet wäre. — 6 *κ](α)ὶ*: -ΧΙ die Zeichnung. — 7 *(τ)ιμ[ί]ας*: ΠΙΜ.ΑΣ die Zeichnung. — *οὐ(θέ)[ν]*: ΟΥΟΣ. die Zeichnung.

Α, Π, Σ.

D. Daulis.

Freilassungsurkunden.

1523 „In tabula marmorea quae inaedificata est parieti ecclesiae cuiusdam . . . . Lapidis vehementer detriti lectio difficilior etiam redditur eo, quod transversus muro infixus est“ *Ross* n. 81. Wiederholt von *Le Bas* n. 812.

[Θε]ὸ[ς τύχαν ἀγαθά]ν. | Ἄρχοντος ἐν Δαυλία NIK . . . . *, βουλαρχέ]|οντος Φίλωνος τοῦ Γνώ[τ](ο)[υ]* . . . . *| [Κ]άλ(λ)ω[ν] Μ(ν)ασία (καὶ Δαμὼ) Φίλωνος Δαυλιεῖς νοέοντες καὶ [φ]ρονέοντες ‖ ἀνέθηκαν τᾶ Ἀθανᾶι τᾶι Πολιάδι ἃ ἐξεθρέ(ψ)αντο σώ(μ)ατα, οἷς ὀνόματά | ἐσστι Σωσικράτης, Ἐπι(κ)τήσω(ν), Δ(ιό)δωρος,* ΜΝΑΣ . . . . ΤΗΡ | *Το[ύτ]ους ἐλευθέρους εἶμεν πάντας τοὺς (ἰδ)ίους [θ]ρε[π]τούς. Μὴ κατα|δουλιξάσστω δὲ μηθεὶς τούτους οὓς ἀνέθηκε Κάλλων καὶ Δαμ(ὼ) [τᾶι] | Ἀθανᾶι τᾶι Πολιάδι μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον. Εἰ δέ τις καταδουλίζοι‖[το] οὓς ἀνατεθέκαντι Κάλλων καὶ Δαμὼ (ἢ) τὰ ὑπάρχοντα τὰ τούτ[ων | ἢ] τὰ γενόμενα [τ]έ(κ)να ἐκ τούτων ⟨ἢ τὰ γενόμενα τέ(κ)να ἐκ τούτων⟩, ἔσ|στωσαν ἐλεύθεροι. Ἐξέστω (δὲ) τῶ θέλοντι προίστασθαι Φωκέων ἀνυπ[ο]‖δίκωι ἐόντι καὶ ἀνυπευθύνω πάσας δίκας καὶ ζαμίας. (Εἰ δέ τις) καταδουλί‖[ζ]οιτο, ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τούτων, τοὺς ἀνατεθεμένους ὑπὸ Κάλλωνος ‖ καὶ Δαμῶς, ἀποτεισάτω τᾶ[ι] Ἀθανᾶι καὶ τῶι προστάτι ὑπὲρ τοὺς ἀνατε|θεμένους καθ' ἕκαστον ἀργυρίου μνᾶς δέκα, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔσστω | τᾶς Ἀθανᾶς, τὸ δὲ ἥμισον ἔσστω τοῦ προσστάντος. Παρμει[νά-τ]ω[σαν] | δὲ παρὰ Κάλλωνα Μνασία καὶ Δαμὼν Φίλωνος Δαυλιέ(α)ς οἱ ἀνατεθεμένοι π[ο|ι]οῦντες τὸ ποτι[τ]α[σ]σόμενον πάντες πᾶν τὸ δ[ύ]νατον· εἰ δὲ μὴ ποι(έω)ν[τι, κύριοι ‖ ἐ]όν-τ(ω)σαν ἐπιτειμέοντες τρόποι οἷ κα θέλωντι· [παρμεινάτωσαν δὲ παρ' αὐτούς, ἅς] | κα αὐτοὶ (ζ)ώ(ω)ντ[ι] Κάλλων καὶ Δαμώ· ἐπεί κα δὲ οὗτοι ἀποθάνωντι Κ[άλ]|λων Μνασία καὶ Δαμὼ Φίλωνος, τοὺς ἀνέθηκαν τᾶι Ἀθανᾶι ἐλευθέρους [εἶ]μεν πάν-τας. Τ(ὸ) ἀν[τί]γραφον τᾶς ἀναθέσ(ι)ος παρὰ τὸν Σαραπί[ω]-ν[α] ἱ(ε)ρ[α]τε|(ύ)ον(τα) τῶι Σαράπει (τῶι) ἐν Δαυλίαι. Πά-τρωνος τοῦ Μνασ[ία] ἱερατέως. Μάρτυρες· Ἀ[ρι]‖στόβουλος Θοινία, Κάλλων Τιμαγόρου Δαυλιεῖς, Πάμφιλος Φίλωνος Τιθορε[ύς].*

Z. 3 *Γνώ[τ](ο)[υ]*: ΓΝΩ.Ω. die Zeichnung. — 4 *[Κ]άλ(λ)ω[ν] Μ(ν)ασία (καὶ Δαμὼ)*: *Ross* aus. ΑΛΑΩ.ΜΑΣΙΑΔΑΙΡΟ – 5 *ἐξεθρέ(ψ)αντο σώ(μ)ατα*: *R.*; ΕΞΕΘ-

PEYANTOΣΩNATA die Zeichnung. — 6 Ἐπι(κ)τήσω(ν), Δ(ιό)δωρος: *R.*; ΕΠΙΕ.Τ-ΗΣΩΣΔΩΔΩΡΟΣ die Zeichnung. — 7 (Ἰδ)ίους [θ]ρε[π]τούς: ΠΑΙΟΥΣ.ΡΕ..ΤΟΥΣ die Zeichnung. — 8 Δαμ(ώ): *R.*; ΔΑΜΟ die Zeichnung. — 10 (ἢ): *R.*; N die Zeichnung. — 11 [τ]έ(κ)να: *R.*; die Zeichnung beide Male P für K. — 12 (δὲ): zu Anfang des Satzes muss eine Conjunction ergänzt werden. — 13 (Εἰ δέ τις): H die Zeichnung. *R.* bemerkt: 'versuum 1—14 impeditissima est ratio: neque enim structura recte procedit, et quae v. 10 et 11 jam dicta sunt, repeti videntur v. 14, verbis paullulum mutatis'. *Curtius* setzt (Anecd. Delph. p. 23) die Worte ἔσστωσαν (Z. 11|12) bis Δαμῶς (Z. 15) in Parenthese. Mit letzterem Hilfsmittel wird nichts gewonnen; der Construction wird aufgeholfen, wenn man für ἢ καταδουλίζοιτο schreibt εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο oder annimmt, der Steinmetz habe vorhergehendes εἰ δέ τις ἐπιλανβάνοιτο übergangen. — 18 Δαυλιέ(α)ς: ΔΑΥΛΙΕΟΣ die Zeichnung; vgl. oben Z. 4 Κάλλων καὶ Δαμὼ Δαυλιεῖς. — 19 ποι(έω)ν[τι]: ΠΟΙΗΟΙΙ die Zeichnung, wonach *R.* ποιή(σω)ντι. — 19/20 ergänzt von *Curtius* a. a. O. — 20 [ἐ]όντ(ω)σαν: *Curtius*; .ΟΝΤΟΣΑΝ die Zeichnung. — Am Schlusse der Zeile fehlen etwa 25 Buchstaben. — 21 (ζ)ώ(ω)ντ[ι]: ΣΩΟΝΤ. die Zeichnung, (ζ)ῶντ[ι] *R.* — 23 τ(ὸ) ἀν(τί)γραφον: *Curtius*; ΤΑΑΝΑΓ.ΡΑΦΟΝ die Zeichnung, τ(ὸ) ἀνάγραφον *R.* — ἀναθέσ(ι)ος: ΑΝΑΘΕΣΕΟΣ die Zeichnung, ἀναθέσεος *R.* und *Curtius*; vielleicht ἀναθέσε(ω)ς. — 23/24 ΠΑΡΑΤΟΝΣΑΡΑΠΙ.Ν.ΙΣΡ.ΤΕ. | ΤΟΝΤΩΙΣΑΡΑ-ΠΕΙ: von *R.* gelesen: παρὰ τὸν Σαραπί[ειο]ν ἱ(ε)ρ[α]τέ[α] τὸν τῶι Σαράπει mit dem Zusatze: 'quod fateor singulare videri'; *Curtius* vermutet statt Σαραπί[ειο]ν den Namen Σαραπί[ω]ν[α]. Meine Lesung schliefst sich an Z. 2 der folgenden Inschrift an: ἱερητευούσας τᾶ Ἀθανᾶ; statt ΤΟΝ (Z. 24) ist dann (Υ)ΟΝ(ΤΑ) zu schreiben; hinter Σαράπει vermute ich Ausfall eines τῶι.

Römische Zeit.

1524 „*Daulide* in lapide; Cyriac. p. XXXII, n. 212, versibus non distinctis, et ex schedis Cyriaci Barberinis Muratori T. II, p. DXCIV, I, ex quo versuum divisionem dedi" *Boeckh* CIG. 1725. — Wiederholt von *Le Bas* n. 811.

[Ἄρχοντος ἐν Δαυλία] τοῦ Πάτρωνος, βουλαρχέοντος Καλλικλέος μη|νὸς (ἑβ)δόμου, ἱερητευούσας τᾶ Ἀθανᾶ ΠΑΤΟΠΛΟ-ΥΤΑΣΙΕ|ΡΟΓΛΑ .... ἐννόμω ΕΥΣΔΑΔΙΑΕΞΕΤΡΕΥΣΑΣΤΟΥΣ ἐλευθέρους. | Μάρτυρες· Ἁγέδαμος Πυθέα, Καλλικλῆς Φίλωνος, Τειμάγορος .... ΤΑΝΤΟΣ Δαυλιεῖς.

Z. 1 nach *Boeckh.* — 2 (ἑβ)δόμου: *B.*; ἑβ von *Cyr.* übergangen. — Im folgenden erkenne ich: (τ)ᾶ (Π)ο(λιάδι) Πλουτα(ρχία)ς. — 3 Mit dem Schlusse von Zeile 2 erhält man als Anfang der Zeile: ἱε|ρο[ῖς] τᾶ Ἀ[θανᾶ]; es folgte [ἐν] ἐννόμω ἐ(κκλη)σ(ί)α, wie schon *B.* vermutet hat; ΔΙΑ halte ich für Rest von ἰδία; dahinter hat eine Verbalform von ἐκτρέφω gestanden: *Ross* p. 36 vermutet ἐξεθρέψαντο, näher kommt ἐξέτρεψε; ΑΣΤΟΥΣ scheint αὐτοὺς zu sein. Es fehlt also der Name des Freilassenden, der Freigelassenen, das Verbum (ἀνέθηκε), der von ἐκτρέφω abhän-

gige Accusativ (*οὓς ἰδία ἐξέτρεψε δούλους?*) und, wenn *αὐτούς* richtig ist, die Formel *ἐφ' ὦτε εἶμεν*.

1525 B r u c h s t ü c k. Ebenda wo n. 1523. — *Ross* Inscr. ined. p. 36, wiederholt von *Le Bas* n. 813.

[Ἄρχον]τος ἐν Δαυλία Θεοδωρίδα . . . . . . | . . . . [β]ουλαρχέοντος (Γ)νωτᾶ τοῦ Ἀριστίωνος.

Z. 2 *(Γ)νωτᾶ*: ΕΝΩΤΑ *Ross*. Die contrahierten Namen auf *-ᾶς* sind selten auf nordgriechischem Boden, aber nicht unerhört: vgl. *Στομᾶ Curtius* Anecd. Delph. n. 42; ferner die Sclavennamen *Σωσᾶς*, *Μηνᾶς W.-F.* n. 239. 241.

1526 P r o x e n i e d e c r e t. — *Ross* n. 82, wiederholt von *Le Bas* n. 814.

. . . . [αὐτῶ καὶ τοῖς ἐκ](γ)όν[οι]ς π[ροξενίαν, προεδρίαν,] | προδικίαν, ἔ(γκ)τη[σιν γᾶς καὶ οἰκίας καὶ τὰ ἄλλα] | ὅσ[α] (κ)αὶ τοῖς ἄ[λλοις προξένοις] τᾶς πόλιος [ὑπάρχει. Ἔγγυοι τᾶς] ‖ προξενίας . . . . .

Z. 1 *ἐκ(γ)όνοις*: *Ross*; *γ* aus Τ corrigiert. — 2 *ἔ(γκ)τη[σιν]*: *R.*, ΕΠΗ die Abschrift. — 3 *(κ)αὶ*: *R.*, *κ* aus Τ corrigiert.

G r a b i n s c h r i f t e n.

1527 Ebenda. — *Ross* n. 83, wiederholt von *Le Bas* n. 817; *Leake* Travels in Northern Greece n. 23. — *Rangabé* n. 2113.

Ἐπὶ Πατροῖ | [Λ]ακράτεια | Λακρατεία[ς].

Z. 1 *Πατροῖ*: ΠΑΤΡΟΙ *Ross*, *Rang.*, ΠΑΤΡΩΙ *Leake*; aber vgl. *Καλλιοῖ* n. 1515. — 2 .ΑΚΡΑΤΕ Α *R.*, *Rang.*, ΑΚΡΑΤΕΙΑ (ohne Angabe einer Lücke im Anfange) *L.* — 3 ΛΑΚΡΑΤΕΙΑ *R.*, *Rang.*, ΑΚΡΑΤΕΙΑ (wie Z. 2) *L.*

Gute Zeit: ΑΠ.

1528 W e i h i n s c h r i f t. — Ebenda. — *Ross* n. 84, wiederholt von *Le Bas* n. 810.

Ἀρτ[έ]μιδι | Σωτείραι.

Z. 1 *Ἀρτ[έ]μιδι*: sieh zu n. 1513.

Gute Zeit.

E. Drymaia.

1529 Vertrag zwischen Drymaia und dem Bunde der Oitaier. — Marmor, eingemauert in der Kirche von Glounista. Herausgegeben von *Mondry Beaudouin* Bull. V, 137 ff.

Col. 1.

- - - - - - - - - - - - - - - - [εἰ δέ κα | μὴ] διοικῆ ἁ πόλις τῶν Δρυμίων τὰς [τέτορες? | καταβολ]ὰς πάσας, καθὼς [ἐ]πρ[έ]σβευσα[ν | καὶ] συ[νεχ]ωρήθη αὐτοῖς, κατὰ νόμον ἔ[στων ἐπὶ | τὸ] δάνειο⟨ι⟩ν τὸ ἐξ ἀρχᾶς πᾶν τῶι θεῶι καὶ ‖ [τοῖς] Οἰταίοις καὶ Αἰ(τωλ)οῖς αἱ οἰκονομίαι αἱ κατὰ | [τᾶς] πόλιος τῶν Δρυμίων. Εἰ δέ κα διοικήση ἁ πό|[λις] τῶν Δρυμίων τὰ ἐνήκοντα μνᾶς, κα|[θ]ὼς ἐν τᾶι ὁμολογίαι γέγραπται τῶι θεῶι καὶ | [τ]οῖς Οἰταίοις, ἀπολελυμένα ἔστω ‖ [το]ῦ δανείου παντὸς καὶ ἁ συνγραφὰ ἀτε|[λ]ὴς καὶ ἀρμένα ἔστω. Τὰν ὁμολογίαν | [φ]υλάσσοντι Κλεότιμος, Λοχαγὸς Καλλιπο|[λῖται], Λαιάδας Ἀμφισσεύς. Ἐξέτεισαν τὸ [πρῶτον. | Μά]ρτ[υ]ροι· [Ε]ὐρύδαμος, (Π)έταλος, Λεοντο‖[μ]ένης Καλλιπολῖται, Καλλίστρατος Φυ|[σ]κεύς, Ἀνδρόβολος Κυτενιεύς, Ὀξύμαχος, | [Σ]ώπατρος Ἐρυθραῖοι, Θράσων, Καλλείδας, | [Φ]ιλόνικος Ὑαμπόλιοι, Ζεῦξις, Τείσιππος Ἐ|[λ]ατεῖς, Πολύξενος, Ἀριστοτέλης Τειθρώ‖[ν]ιοι, Πατροκλέας, Τιμοκράτης, Ξενοκρά|[τ]ης, Ἀριστίων Λιλαιεῖς.

[Β]ουλαρχεόντων ἐν Οἴται Ἀντάνορος Ἡρα|[κ]λειώτα, Φαικία Ἀντικυρίτα, Ἀριστίωνος | [Ὁ]μιλιάδα, ἱεροθυτᾶν δὲ Εὐθύφρονος Ἡρα‖[κ]λειώτα, Ἀλέξιος Ἀντικυρίτα, Βομβίλου | [Ἀμ]φανίου, Μενεκράτεος Ὀλεαίου, μηνὸς | [Ἀ]πελλαίου, τῶν δὲ Φωκέων στραταγέον|[τ]ος Κάφιος Φανοτέος, μηνὸς πρώτου, δι(ω)ίκη|[σαν τ]ὰν δευτέραν κα[ταβολάν] . . . .

Z. 3 ff. ἔ[στων ἐπὶ | τὸ] δάνειο⟨ι⟩ν . . . . . . [τοῖς] Οἰταίοις καὶ Αἰ(τωλ)οῖς: *Blass* (briefliche Mitteilung); Αἰ(τωλ)οῖς hergestellt aus ΑΙΟΙΣ. — 13 Ἐξέτεισαν τὸ [πρῶτον]: ἐξετείσαντο *B.*; die Ergänzung πρῶτον ist dem Raume nach möglich, durch den Sinn verlangt: vgl. τὰν δευτέραν καταβολάν Z. 29. — 14 (Π)έταλος: ΝΕΤΑΛΟΣ *B.*; vgl. Π[έτ]αλος Δαμένεος Καλλιπολίτας, *W.-F.* 100. — 16 Ἀνδρόβολος Κυτενιεύς: der gleiche Mann auch Bull. V, 409, Z. 13, so dass -βολος sicher steht. — 28/29 δι(ω)ίκη|[σαν]: ΔΙΟΙΚΗ | . . . *B.*

Col. 2.

Z. 1—8 sind zu zerstückelt, um hergestellt werden zu können.

Z. 9 Βουλαρ[χεό]ντων ἐν Οἴται Εὐθύ[φρονος] ‖ Ἡρακλειώτα, . . . φάνεος Δρυοπαίο[υ], | Κρινο[λά]ου [Ὁμ]ιλιά[δα], ἱερο-

[θυ]τᾶν δὲ Λα . . . | Ἡρακλειώτα, [Ἀ]ριστίωνος Χαρα[δραί]ου, | Λυσ . . . . ου . . . . τίδα, μηνὸς Ἀπ[ε]λλαίο[υ], | τῶν [δὲ Φ]ωκέων στρα[τα]γέοντος Τεισά[ν||δ]ρου [Ἐ]λ[ατέ]ος, [μ]η[νὸς] πρώτου, κατέβαλον | οἱ Δρύμι[οι τ]ὰν τρίταν καταβολὰν τῶι θε[ῶι] | καὶ το[ῖς Οἰτ]αίο[ις] ἐν Ἡρακλείαι ΗΡΑΚΛΕΙ . . . . | *[Μά]ρτυρο[ι·] . . . . . . δαμος, [Εὔ]ν[ο]ος Καλυδώνι[οι] | . . . . . . τας, Εὐπόλεμος Ἀλ[αῖ]οι, Μίκκος || Ἀμφισσεύς.*

Βουλαρχεόντων ἐν Οἴται [Σ]ωτήρου Ἡρακλ|[ει]ώτα, Εὐαγόρου Δρυοπαίου, Θεοδώρου Κο[λ|ακ]έος, ἱεροθυτᾶν δὲ Ἀρχίνου Ἡρακλε|ιώτα, ... [τ]έλεος Δρυοπαίου, Τιμοκρίτου || . . . . . . α, μηνὸς Ἀπελλαίου, τῶν δὲ Φωκ|έων στραταγέοντος Καλλικράτεος Ἐλ|[α]τ[έ]ος, μηνὸς πρώτου, ἐν πυλαίαι ἐν τῶ[ι | συνεδ]ρίωι ὡμολόγεον ἀπέχειν οἱ Οἰταῖ[οι] | . . . . ΟΙΣΕ . . . . . ΤΕΣΤΑ . . . ΝΑ *τοῦ θεο[ῦ]* . . . .

Z. 9 *Εὐθύ[φρονος]*: hergestellt nach Col. 1, 24. — 22/23 *Κο[λ|ακ]έος*: „l'ethnique est peut-être celui de la ville de *Κολάκεια*" *B.*; die Zeichnung hat ΚΟ . | . . . ΕΟΣ, die Umschrift *Κο* | . . . *έος*. — 27/28 *τῶ[ι | συνεδ]ρίωι*: *B.* zweifelnd; die Zeichnung ΤΩ . . | . . . . . ΡΙΩΙ. Die Zeichnung scheint überhaupt die Zahl der fehlenden Buchstaben nicht ganz zuverlässig anzudeuten; dies gilt auch für Col. 1.

Zu *πυλαία* bemerke ich, dass das Wort mit *πύλη* nichts zu tun sondern seine Verwandten in *ἀπέλλαι· ἐκκλησίαι, πτελεόν· τὸ συλλέγεσθαι* (Hes.), in *τέλος* (Schaar) und weiterhin in sskr. *kúla*- (Haus, Familie) hat.

Als Zeit der Abfassung bestimmt *B.* richtig die Jahre 168—158.

1530 Weihinschrift. — Stele in der Kirche von Glounista. — *Mondry Beaudouin* Bull. V, 449.

Δαμοκράτης Καλλιτέλεος | Ἀσκλαπιῶι.

F. Elatea.

1531 Ritualvorschrift. — Nach *Bilco's* Abschrift und Abklatsch herausgegeben von *Foucart* Bull. VIII, 216 ff.

Ἐν τῶι ϝα|νακείωι | θύοντα | σκανεῖν, || γυναῖκα | μὴ παρίμε[ν].

Z. 2/3 *τῶι ϝα|νακείωι*: *τοῖ ϝα|νακείοι F.*; aber die älteste nordgriechische Inschrift, welche Ο und Ω scheidet, CIG. 1688, kennt nur Dative auf -ΩΙ. — 4 *σκανεῖν*: oder *σκανῆν*, wie *ἐπιτιμῆν W.-F.* 304.

1532 Freilassungsurkunden. — „Lapis oblongus in introitu sacelli Christiani collocatus a læva parte integer, a dextra fractus est" *Curtius* Anecd. Delph. n. 39, wiederholt von *Rangabé* n. 955 ff.

a.

[Θεός· ἀγαθᾶι] τ[ύ]χαι. Ἄρχοντος Νικάνδ[ρου . . . ., γραμμ|ατεύ]οντος δὲ τοῦ συνεδρίου Ἐπ . . . . [ἐν ἐννό|μ]οι ἐκκλησίαι ἀφίητι Ἀσωπόδωρ[ος] . . . . | ἐλεύθερον, συνευδοκέοντος κ[αὶ] . . . . ‖ Μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι . . . . [μήτε Ἀσωπο]|δώρωι μήτε ἄλλωι μηθενὶ μήτε κ[αθ' ὁποῖον τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀπο]|τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος αὐτὸ[ν ἀργυρίου τάλαντον, ποθίερον] | (τ)ῶι Ἀσκλαπιῶι, καὶ ὁμοίως ἐλεύθερο(ς) [ἔστω. Καὶ ἐγδικαζέσ]‖θωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες οἱ [ἀεὶ ἔναρχοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ] ‖ Ἀσκλαπιοῦ, καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπιτ[υγχάνων, ἀζάμιος καὶ ἀνυπεύθυν]ος ὤν. Μάρτυρες· Εὐκλειδας Πυ . . . .

Wie viel rechts fehlt, lässt sich aus Z. 7 ermessen, wo sicher 25 Buchstaben zu ergänzen sind.

Z. 6 *εἰ δὲ μή*: ergänzt nach n. 1555 *f.* Z. 10 f.: *μὴ καταδουλιξάστω δὲ Ὀνασίφορον μηδεὶς . . . . . κατὰ μηδένα τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀποτεισάτω.* — 8 (τ)ῶι: *C.*; ΞΩΙ d. Abschr. — *ἐλεύθερο(ς)*: *C.*; die Abschrift I am Wortende. — 8/9 *[ἐγδικαζέσ]θωσαν*: *[ἔγδικοι ἔσ|τ]ωσαν* *C.* mit Benutzung von ΕΓΔ *b*, 9; *[προϊστάσ]θωσαν* *Rang*.; *ἐγδικάζεσθαι* = *ἔκδικον εἶμεν.* — 10 *[ἀζάμιος καὶ ἀνυπεύθυν]ος ὤν* ergänzt nach hundertfach belegter Formel, *ἀνυπεύθυνος* bereits *Rang.*

---

b.

[Θε]ὸ[ς] τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Πο . . . . [ἀφίεντι Ζεῦξις καὶ Καλλίδας Σ]|ώσιον, ΑΓΥΛΟΣ, *Διόκλειαν καὶ τὰν (θ)υ(γ)[ατέρα αὐτᾶς . . . . ἐν ἐννό]|μω ἐκκλησία, τῶν συνέδρων γραμμα[τεύοντος] . . . . | ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα ἐκ τῶν πολε[μίων . . . ., ἱερατεύο|ν]τος τοῦ Ἀσκλαπιοῦ Θευκρίνεος τοῦ (Θ)[έ]ω[νος. Μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίζεσθαι μηδεμίαν αὐτ]ᾶν μή(τ)ε Καλλίδα μήτε αὐτῶ Ζεύξει, μηδ[ὲ καθ' ὁποῖόν τινα τρόπον, μήτε τὰς ἀπο](λ)ελυ[μ]έ(νας) αὐτὰς μηδὲ τὰ⟨ι⟩ αὐτᾶν ὑπά[ρχοντα. Εἰ δέ κά τις καταδουλίζηται, ἀπο]|τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος ἀργυρίο[υ τάλαντον ποθίερον τῶ θεῶ Ἀσκλαπιῶ, καὶ] | ὁμοίως ἐλεύθεραι ἐόντωσαν. Καὶ ἐγδ[ικαζέσθωσαν ὑπὲρ αὐτὰς οἱ ἄρχοντες οἱ ἀεὶ ἔναρ]‖χοι ὄντ(ε)ς*

καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκλαπιοῦ [καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπιτυγχάνων ἀζάμιος καὶ ἀνυ]|πεύθυνος ἐών. Μάρτυρες· Λυσέας Εἰφικ(ρ)ά(τε)[ος] . . . . .

Anhaltspunkt für die Ergänzungen rechts: Z. 7 fehlen 32 Buchstaben.

Z. 2 [*Σ*]*ώσιον*: vgl. *Σώσιον* Bull. V, 412, n. 19, *Σώτιον* *W.-F.* n. 411; der Name ist Sclavenname, folglich sind auch im Folgenden Namen von Sclaven enthalten. *Rang.*'s *Ὠσί*[*ω*]*ν* ist ein Monstrum. — ΑΓΥΛΟΣ: in diesem Complex steckt etwa *Ἀδύλον* (cf. *Ἡδύλα*, *W.-F.* 138) oder *Ἄσυχον* (cf. *Ἡσύχιον*, *W.-F.* 124); der Name ist jedenfalls nicht Name eines Verkäufers, wie *C.* p. 75 und *R.* meinen. – (*θ*)*υ*(*γ*)[*ατέρα*]: *C.*; ΟΥΕ d. Abschr. — 4 *τὰ λύτρα ἐκ τῶν πολε*[*μίων*]: ergänzt nach *W.-F.* n. 421 *κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Σωσικλῆ ὡς λύτρα* . . . . *τος ἐκ πολεμίων*; *ἐκ τῶν πόλε*[*ος νόμων*] *C.*, *R.* — 5 (*Θ*)[*έ*]*ω*[*νος*]: *C.*; Ο.Ω . . . d. Abschr. — 6 *μή*(*τ*)*ε*: *C.*; ΜΗΔΕ d. Abschrift. — *Καλλίδα*; von *R.* als Sklavinnenname gefasst; dann müssten indes die Namen der anderen Freigelassenen im Vorhergehenden genannt gewesen sein — was anzunehmen der Raum verbietet, da für *καταδουλίζεσθαι* im Folgenden kein Platz ist. — 7 (*λ*)*ελυ*[*μ*]*έ*(*νας*): ΤΕΛΥ.ΕΑΣΕ die Abschrift. Daraus entnimmt *C.* *Λυ*[*σ*]*έας*, ohne sich über die übrigen Zeichen auszusprechen, dagegen mit dem Bekenntnis 'non satis potui explicare' (p. 75); *Rang.* liest . . *αὐ*[*τ*]*άς*, fasst das letzte Ε mit dem folgenden Worte zu *ἑαυτάς* zusammen und erreicht so die schöne Verbindung *αὐτὰς ἑαυτάς*, die den Gegensatz von *τὰ αὐτᾶν ὑπάρχοντα* darstellen soll. — 9 *ὄντ*(*ε*)*ς*: *C.*; ΟΝΤΟΣ d. Abschr. — 11 *Εἰφικ*(*ρ*)*ά*(*τε*)[*ος*]: *C.*; ΕΙΦΙΝΚΑΣΥ d. Abschrift

---

c.

[Θε]ὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Νίκωνος . . . . μην]|ὸς τρίτ⟨ι⟩ου, ἐν ἐννόμω ἐκκλησία τ(ῶ)[ν συνέδρων ἀφίητι Δίων . . . . σίαν πα|[ρα]μείνασαν Δίωνι ἄχρι κα (ζ)ώη Δίων. Μὴ [ἐξέστω δὲ καταδουλίζεσθαι μηθενὶ . . . . . .]|σίαν, ἀλλὰ ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος (ἀπ)ὸ (π)[άντων· εἰ δὲ μή, ὁ καταδολιζόμενος ἀποτει||σάτω π]οθί(ε)ρον τῶ Ἀσκλαπιῶ ἀργυρίου τάλαν[τον· ἐγδικαζέσθωσαν δὲ ὑπὲρ αὐτὰν οἱ] | ἄρχοντες οἱ ἀεὶ [ἔ]ναρχοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ [Ἀσκλαπιοῦ καὶ ὁ θέλων Φωκέων· τοῦ δὲ] | ἐπιτιμίου τ[ὸ] (μ)έ[ν ἥμισον ἔ]στω ποθί⟨ι⟩ερον τοῦ [θεοῦ, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος. Μάρτυρες·] | Ἀριστότιμο(ς) . . . .

Am rechten Rande von Z. 5 fehlen 30 Buchstaben: danach die Ergänzungen der übrigen Zeilen.

Z. 2 *τ*(*ῶ*)[*ν συνέδρων*]: *C.*; ΤΟ . . . . die Zeichnung. — 3 (*ζ*)*ώη*: *C.* aus ΙΩΗ. — 4 (*ἀπ*)*ο* (*π*)[*άντων*]: *Rang.*; ΔΙΟΝ die Zeichnung, woraus *Δί*(*ω*)*ν*[*ι*] *C.* — 5 *ποθί*(*ε*)*ρον*: *C.*; (*ε*) fehlt auf der Zeichn. — 7 (*μ*)*έ*[*ν*]

C.; ΔΕ die Zeichnung. Was *Rang.* einwirft, lässt sich jetzt leicht widerlegen. — 8 *Ἀριστότιμο(ς)*: ΟΤΙΜΟΥ die Zeichnung; hinter *Μάρτυρες* von Z. 7 kann kein Nominativ gestanden haben, da schon 35 Buchstaben ergänzt sind.

---

d.

Ἀγαθᾶι τύχαι. [Ἄρχο]ντος Νίκωνος . . . . | [ἐ]ν ἐννόμω ἐκκ[λησία] τῶν συνέδρων . . . . | ὁ καταδουλι(ζ)όμεν[ο]ς Σωτῆριν ἀργυ[ρίου τάλαντον ἀποτεισάτω . . . . . Ἐ|γ]δι[κ]α(ζ)έσ(θω)[σαν δὲ ὑπὲρ αὐτὰν οἱ ἄρχοντες κ. τ. λ., τ]‖οῦ [δὲ] ἐπιτιμ[ίου κ. τ. λ.]

Z. 3 *καταδουλι(ζ)όμεν[ο]ς*: *C.*: ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝ . . . . . . Σ die Zeichnung. — 3/4 *[ἐ|γ]δι[κ]α(ζ)έσ(θω)[σαν]*: . | . ΔΙ . ΑΞΕΣΟΣ . . . die Zeichnung.

1533 Grabinschrift. Marmor, Treppenstufe im Hause des Nikolaos Jannakopulos. — *Mondry Beaudouin* Bull. V, 450.

Ἐπὶ Φίλαι. Ἐπὶ Διονυσίωι.

Darunter ein metrisches Epigramm.

G. Hyampolis.

1534 Ehrendecret. „In ecclesia ad viam, quae Parapotamiis ducit Hyampolin" *Ross* n. 85, wiederholt von *Le Bas* n. 818 und von *Rangabé* n. 1226.

[Τὸ κοι]νὸν τῶν Φωκέων | . . . . ον Ξενοπείθεος ἀρετᾶς | [ἕνεκα] καὶ εὐνοίας τᾶς ἐν αὐτούς.

1535 Weihinschrift. — In der äufseren Mauer der Kirche von Hexarkhos. — *Mondry Beaudouin* Bull. V, 449.

Κρινόλαος Ξενοπείθε|ος ἱερητεύσας τὸ πρόπυ|λον καὶ τὰς στοὰς καὶ τοὺς | οἴκους Σαράπει, Εἴσει, ‖ Ἀνούβει χαριστήριον.

Römische Zeit.

H. Korykische Grotte.

1536 Zwei Weihinschriften auf einem Felsblocke am Eingange der Grotte.

a. Vorderseite des Steins. — *Boeckh* CIG. 1728 („ex diario Raikesii"), wiederholt von *Le Bas* n. 832. Neue Abschrift von *Lolling* Mitt. III, 154.

Εὔστρατος | Ἀλκιδάμου | Ἀμβρίσιος | σὺμ (π)εριπόλοι[ς] || Πανὶ, Νύμφαις.

Z. 5 *σὺμ (π)εριπόλοι[ς]*: ΣΥΜΣΕΡΙΓΟΛΟΙ *L.*, ΣΥΜΓΕΡΙΓΟΛΟΙ die von *B.* benutzte Abschrift; *B.* hat *συμπεριπόλ(ῳ) Kumanudis* (*Δήλωσις περὶ δύω ἐπιγραφῶν* p. 5) *συμπεριπόλοι[ς]*.

Aus guter Zeit.

---

b. Auf der oberen Fläche der Escharen. *Lolling* a. a. O.

Νυμφιῶν (so!) *κ[αὶ] | Πανὸς καὶ | Θυαδᾶν* (so!) *ἀ [δεκ]άτα ἐλήφθη.*

Z. 3/4 *ἀ [δεκ]άτα ἐλήφθη:* hergestellt aus Α||||ΛΤΑΕΛΗΦΘΙ. Die Lesung *Röhl's* (*Bursian's* Jahresbericht 1883, p. 108) *νυμφῶν καὶ Πανὸς· καὶ θῦ', ἃ δ' ἀνα[ίμ]ατα ἐλήφθη* hat keine Wahrscheinlichkeit.

Wenn *Νυμφῶν* richtig ist, so muss das Altertümliche des ersten N von Ungeschicklichkeit herrühren. Da am Schlusse der Inschrift *ἐλήφθη* steht, *ἀ δεκάτα* nur auf Vermutung beruht, so ist die Inschrift vielleicht nicht mehr im Dialekte gehalten; damit wäre auch *Νυμφῶν* erklärt. — ΘΥΑΔΑΝ ist wol aus ΘΥΑΔΩΝ verlesen oder verschrieben, wenigstens ist *Θυαδᾶν* nach unserer bisherigen Kunde nicht griechisch.

I. Krissa.

1537 Altarinschrift. — Altar mit zwei Escharen, gefunden bei dem Dorfe *Χρυσό*; die Trümmer jetzt in der Kirche des h. Georg. — Die Litteratur bei *Kirchhoff* Alphab.[3] 134, und bei *Röhl* IGA. n. 314. — Die Lesung stammt von *Kirchhoff* Philol. VII, 192 ff.

Τάσδε γ' Ἀθαναίαι δραϝεοὺς(?) . . . |άριστος ἔθηκε
Ἥραι τε πως καὶ κ|εῖνος ἔχοι κλέϝος ἄπθιτον αἰϝεί.

Z. 1 *δραϝεούς*: zufolge der Abschrift *Ulrich's* Annali 1848 Taf. A. — *δραϝεός* nach *δραιόν· μακρόν· πυλεόν* (Hes., l. *μακρὸν πύελον*); verwandt mit *δροίτη· πύελος· σκάφη* (Hes.), ferner mit skr. *drōṇa-*, ahd. *trog.* — Hinter *δραϝεοὺς* hat ein Name auf *-άριστος* gestanden; den Zügen am nächsten käme *Φαϝάριστος*.

Zeit der Abfassung: frühestens das 6. Jahrhundert (*Kirchhoff* Alphab. a. a. O.).

1538 Proxeniedecret. — Marmortafel am Hause des *Εὐστάθιος Πλατῆς* zu *Χρυσό*. — *J. Schmidt* Mitteil. V, 203.

Aus der zerstörten Inschrift hebe ich nur *Νεοτέλεος* (Z. 2) und [*προμα*]*ντηΐαν* (Z. 13) hervor.

K. Stiris.

1539 Sympoliteia zwischen Stiris und Medeon. Marmorstele, gefunden unter den Ruinen von Stiris. Herausgegeben von *Mondry Beaudouin* Bull. V, 42 ff.; vgl. *Dittenberger* Sylloge n. 294.

Seite a.

[Θ]εὸς τύχαν ἀγα|[θ]άν. Στραταγέοντος | [τ]ῶν Φωκέων Ζευξίου, | [μ]ηνὸς ἑβδόμου, ὁμολο[γ]|[ί]α τᾶ πόλει Στειρίων καὶ | [τᾶ] πόλει Μεδεωνίων. Συ[ν|ε]πολίτευσαν Στείριοι κα[ὶ | Μ]εδεώνιοι, ἔχοντες ἱερά, πό|[λι]ν, χώραν, λιμένας, πάντα ‖ [ἐ]λεύθερα, ἐπὶ τοῖςδε. Εἶμεν | [τ]οὺς Μεδεωνίους πάντας | [Σ]τιρίους ἴσους καὶ ὁμοίους | καὶ συνεκλησιάζειν καὶ συ|ναρχοστατεῖσθαι μετὰ τᾶς ‖ [πό]λιος τῶν Στιρίων καὶ δικά|[ζ]ειν τὰς δίκας τὰς ἐπὶ πόλι|[ο]ς πάσας τοὺς ἐνικομένους | [τ]αῖς ἁλικίαις. Ἱστάνθω δὲ κα[ὶ | ἱ]εροταμίαν ἐκ τῶν Μεδεω|[ν]ίων ἕνα τὸν θυσέοντα τὰς | θυσίας τὰς πατρίους Μεδεων|[ί]οις, ὅσαι ἐντὶ ἐν τῷ πολιτικῷ νό[μω, | μ]ετὰ τῶν ἀρχόντων τῶν στα|[θ]έντων ἐν Στίρι· λανβανέτω ‖ [δ]ὲ ὁ ἱεροταμίας ἀρέσμιον, ὃ τ[οὶ | ἄ]ρχοντες ἐλάμβανον, ἡμι|[μ]ναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπ[ι|β]αλὸν τῷ ἱεροταμίαι. Συνδι|[κ]αξεῖ δὲ ὁ ἱεροταμίας μετὰ ‖ [τ]ῶν ἀρχόντων τὰς δίκας, ἃς | [τ]οὶ ἄρχοντες δικάζοντι, καὶ | [κ]λαρωσῖ τὰ δικαστήρια, ἅ κα | δέῃ κλαρώειν μετὰ ⟨τα⟩ τῶν ἀ[ρ]|χόντων. Μὴ ἔστω δὲ ἐπάναγ|[κ]ες λειτουργεῖν τοὺς Μεδε|ωνίους ἐν Στίρι τὰς ἀρχάς, ὅσοι | γεγένηνται ἐν Μεδεῶνι ἄρχοντες, ξενοδίκαι, πρακτῆρες, | δαμιουργοί, ἱερεῖς, ἱεράρχαι, καὶ ‖ τᾶν γυναικῶν ὅσαι ἱερητεύ|κατι, εἰ μή τις ἑκὼν ὑπομένοι· | ἱστάνθων δὲ ἐκ τῶν ἀλειτου|ργήτων τῶν Μεδεωνίων κ|αὶ ἐκ τῶν Στιρίων· δαμιουρ|[γ]εόντων δὲ καὶ τὰ ἐν Μεδε|[ῶνι ἱ]ερὰ καθὼς ὁ πολιτικὸς νό|μος κελεύει. Καὶ τὰν χ[ώ|ρα]ν τὰν Μεδεωνίαν εἶμεν | [π]ᾶσαν Στιρίαν καὶ τὰν Στι|ρίαν Μεδεωνίαν κοινὰν π[ᾶ|σα]ν. Κοινωνεόντω δὲ οἱ Μεδε|[ώ]νιοι τᾶν θυσιᾶν τᾶν ἐν Στί|[ρι] πασᾶν καὶ τοὶ ⟨τοι⟩ Στίριοι τᾶν ἐν Με|δεῶνι πασᾶν. Μὴ ἐξέστω δ|ὲ ἀποπολιτεύσασθαι τοὺ[ς] | Μεδεωνίους ἀπὸ τῶν Στιρί|[ω](ν), μηδὲ τοὺς Στιρίους ἀπὸ | [τ]ῶν Μεδε[ωνί]ων. Ὁπότεροι | [δ]έ κα μὴ ἐμμείνωντι ἐν τοῖ|[ς] γεγραμμένοις, ἀποτει|σάντων τοῖς ἐμμεινά[ν]|τοις ἀργυρίου τάλαν|τα δέκα.

Z. 40/41 ἱερητεύ|κατι: so der Stein und *B.*, unter Berufung auf ἐθώκατι; vgl. die Endung -ᾰσι bei *Curtius*, Verb. II², 186. ἱερητεύ|κα(ν)τι: *Dittenberger*. — 56/57 Στιρί|[ω](ν): ΣΤΙΡΙ|.Η die Zeichnung.

Z. 33 *κλαρώειν* und Z. 42 *ἱστάνθων* richtig erklärt von *Dittenberger*; zu *ἱστάνθων* vgl. *θέλωνθι* n. 1547.

Seite b.

. . . . [π]οιεόντων· | [γ]ραψάντων δὲ τὰν ὁμ[ο]|λογίαν ἐν στάλαν καὶ ἀν[αθέ]|ντων ἐν τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀ[θαν]|ᾶς, θέστων δὲ τὰν ὁμο[λογί]|αν καὶ παρὰ ἰδιώταν ἐσ[φρα]|γισμέναν. Ἁ ὁμολογία π[αρὰ] | Θράσωνα Λιλαιέα. Μάρ[τυ]ρες· Θράσων Δαματρίου Ἐ|λατεύς, Εὐπαλίδας Θρά|σωνος Λιλαιεύς, Τιμοκρά|της Ἐπινίκου Τιθορρε|ύς. Λόντων δὲ τοὶ Στίριοι | τᾶ φατρία τῶν Μεδεωνί|ων ἐν ἐτέοις τεττάροις | ἀργυρίου μνᾶς πέντε κα[ὶ | τ]όπον τὰν καλειμέναν | .Α..ΤΡΕΑΝ.

Z. 17 *καλειμέναν*: vgl. *καλείμενος* *W.-F.* 396, *ἀφαιρείμενος* *W.-F.* 417. 450.

Abfassungszeit: als terminus post quem bestimmt *Dittenberger* das Jahr 181 v. Chr.

W e i h i n s c h r i f t e n.

1540 Marmor, eine Viertelstunde westlich vom Kloster S. Lukas. — *Ross* n. 75, wiederholt von *Le Bas* n. 988; neue Abschrift bei *Rangabé* n. 1221.

Οἱ κυναγοὶ | [Ἀρ]ίστων Σωξένου, | [Χ]αρίδαμος [Ἀ]ριστέα, [Ὀρ]θ[ό](φ)αμος . . . . ., || [Φ]ιλόμηλος . . . . . ., | [Μ]νάσων Φαινε[λ]άου, | [Μ]νασίμηλος Φειδολ[άου] | Δαμ . . . . | .ΛΦ . . . . || Τιμόθεος . . . . | . . . . | ἀνέθηκ[αν].

Z. 2 [Χ]*αρίδαμος*: hergestellt von *Keil* Anal. epigr. p. 82; *Ἀρχίδαμος* *Ross*. — 4 [*Ὀρ*]*θ*[*ό*](*φ*)*αμος*: hergestellt aus .Ο.ΡΑΝΟΣ der Zeichnung; *Ross* ändert Ρ in Δ. Meine Lesung setzt voraus, dass Z. 4 die gleiche Länge wie Z. 5. 6. 7 gehabt habe. — In Z. 6. 7 lässt sich auch O am Anfange ergänzen

Gute Zeit; nach *Rangabé's* Zeichnung stehn die Buchstaben *στοιχηδόν*.

1541 „In tabula marmorea, litteris valdo exesis" *Ross* n. 73. Wiederholt von *Le Bas* n. 987.

Φίλων λιθουργὸς | Ἀσκλαπιῶι.

1542 In der zerstörten Kirche des h. Nikolaos. — *Mondry Beaudouin* Bull. V, 446.

. . . .	Τιμαγόραν
Διόδωρος	Κᾶφις
Ἀσκλαπιῶι.	Ἀσκλαπιῶι.

Zwischen die beiden, aus guter Zeit stammenden, Weihinschriften ist später der Schluss einer Freilassungsurkunde eingemeifselt werden.

1543 In der Mauer der zerstörten Kirche des h. Nikolaos. — *Mondry Beaudouin* Bull. V, 449.

. . . α Ἀφροδίται.

1544 Proxeniedecret. „In monasterio D. Lucae prope Stiridem; ex schedis Köhlerianis" *Boeckh* CIG. 1724*b*. Berichtigt von *Ross* p. 77. — Neue Abschrift bei *Rangabé* A. H. n. 739. — *Le Bas'* (n. 990) Quelle kann ich nicht bestimmen; der Text scheint nach *Boeckh* und *Ross* festgestellt zu sein, auf Autopsie beruht er nicht, da die verschnörkelte Schrift im Widerspruche steht mit *Ross'* Beschreibung derselben.

[Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Τοὶ Στίριοι ἔδω]|καν Ὀρθοτίμωι Καλλι(φῶ)[ντος] | Τυλισίοι προξενίαν αὐ[τῶι καὶ] | ἐκγόνοις καὶ ἔγκτησιν [γᾶς καὶ] ‖ οἰκίας καὶ ἐπινομία(ν) καὶ [ἀσυλί]|αν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμ[ου] | καὶ εἰράνας καὶ τἆλλα [ὅσα καὶ] | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ [εὐερ]|γέταις. Ἀρχόντων Δαμίδ[α] . . . . . ., ‖ Κλεομέδοντος . . . .

Z. 1 wird von *Rang.* gelesen: Ἀγ(α)θ(ᾷ τ)ο(ύ)χᾳ. Ἀν(βρυσεῖς ἔδω)|καν; dies, sowie den Genetiv πο[λέμω] Z. 6, findet man auch bei *Cauer* (Del.[2] 221). Nicht einmal die Spuren, welche *Rang.* andeutet, führen auf diese Lesung, da in ΑΓΛΟΙΙΟ∟ΧΑ. kein Platz ist für ἀγαθᾶι τούχαι; das folgende ΑΝ, welches *Rang.* verwunderlich genug zu Ἀν[βρυσεῖς] ergänzt, ist eher Rest von τύχαν, so dass in jenen Zügen ἀγαθὰν τύχαν zu erkennen wäre. Aber die Angabe wird durch *Ross'* Versicherung ‘reliqua, si leviora quaedam excipias, recte exhibent schedae Köhlerianae‘ von zweifelhaftem Werte. — 2 Ὀρθοτίμωι: *K.*; ΟΡΘΟΤΙΜΟΙ *Rang*, was richtig sein kann, cf. Τυλισίοι Z. 3. — Καλλι(φῶ)[ντος]: ΘΑΙΘΟ *K.*, ΛΛΛΙΟΟ *R.* (‘quod fuit fortasse [Κα]λλί[ωνος]’), ΚΑΛΛΙΟΟ *Rang.* — 3 Τυλισίοι: richtig erklärt von *Rangabé* (vgl. *Bursian* Geogr. II, 557); vielleicht ist auch in der kerkyr. Inschrift CIG. 1840 Z. 6. ΤΥΛΕΣΙΩΙ in Τυλισίωι, nicht mit *Boeckh* in Τυλησίωι zu corrigieren. — 5 ἐπινομία(ν): *B.*; (ν) aus Σ. — 9 Δαμίδ(α): ΔΑΜΙΝ *K*, ΔΑΜΙΛ *Rang.*

Gute Zeit (vgl *Ross* p. 77.)

Freilassungsurkunden.

1545 Auf dem gleichen Steine wie n. 1541. — *Ross* n. 73, wiederholt von *Le Bas* n. 993. — Vgl. *Dittenberger* Syll. n. 445.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Στείρι | Κάλλωνος τοῦ Ἀ(γ)ήσωνος μηνὸς τετάρ|του Πραξίας Θέωνος ἀφίητι ἐλευθέροις ἰδία(ι) Εὔπραξιν | καὶ τὸ ἐξ αὐτᾶς παιδάριον, ᾧ ὄνομα Δωρίων. Μὴ κα‖ταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθεὶς μηδὲ καθ'

ὁποῖ|ον τρόπον. Οἱ καὶ παραμεινάτωσαν Πραξία καὶ τᾶ γυ|ναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισία ἕως ἂν ζῶντι· καὶ θαψάντω καὶ τ[ὰ] | ὥρια αὐτῶν ποιησάτωσαν· εἰ δὲ μὴ θάψωντι καὶ ποιή|σων|τι τὰ ὥρια αὐτῶν, καθὼς προγέγραπται, ἀτελ(ὴ)ς ἔστω ἁ ἀ‖νάθεσις, καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μν|ᾶς τριάκοντα. Εἰ δέ τις ἐπιλανβάνοιτο αὐτῶ|ν ἢ καταδουλίζοιτο, ἅ τ(ε) γενηθῖσα δουλαγω|γία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀρ(ε)μένα ἔστω, καὶ ποτα|[π]οτι(σ)άτω ὁ καταδουλιζόμενος μνᾶς τριάκοντα, ‖ [κα]ὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ | [δὲ] ἥμισον τοῦ Ἀσκλαπιοῦ· ἐξέ(σ)τω δὲ προστ|[ᾶ]μεν ὑπὲρ (α)ὐτοὺς τὸν θέλοντα Φωκέων.

Z. 2 *Ἀ(γ)ήσωνος*: ΑΓΗΣΩΝΟΣ die Zeichnung. — 3 *ἰδία(ι)*: *Dittenberger*; die Zeichnung ΙΔΙΑΓ. — 9 *ἀτελ(ὴ)ς*: *Ross*; ΑΤΕ\ΝΣ die Zeichnung. 12 *τ(ε)*: *Ross*: ΤΡ die Zeichnung. — 13 *ἀρ(ε)μένα*: *Dittenberger*. — 14 *ποταποτι(σ)άτω*: *Ross*; ΟΖΑΤΩ die Zeichnung. — 16 *ἐξέ(σ)τω*: *Ross*; ΕΞΕΤΩ die Zeichnung. — 17 *(α)ὐτούς*: *Ross*; ΕΥΤΟΥΣ die Zeichnung.

Z. 8 *εἰ δὲ μὴ θάψωντι*: vgl. n. 1555 *b* 15 *εἰ δὲ μὴ παραμένη*: *W.-F.* n. 256 *εἰ δέ τις καταδουλίζηται*; Bull. V, 429 n. 43 *εἰ δὲ μὴ ποιήση*. — Aber auch *εἰ δέ τις ἂν ἐφάπτοιτο* *W.-F.* 426.

ΑΖΞΣ

1546 Auf dem gleichen Steine wie n. 1542. — *Mondry Beaudouin* Bull. V, 446.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Στείρει Φίλωνος τοῦ Φιλοκράτου[ς], | μηνὸς τετάρτου, Σωτηρίδας Ξένωνος Δελφὸς ἀφίητι ἐλευθέρους Ξένωνα καὶ Παρά[μο]|νον τοὺς ἰδίους θρεπτούς, παραμείναντας Σωτηρίδα πάντ(α τ)ὸν τᾶς ζ[ωᾶς] χρόνον, καὶ ἀνατί[θητι] | αὐτοὺς τῶ θεῶ τῶ Ἀσσκλαπιῶ τῶ ἐν Στείρει. Μὴ καταδουλιξάστ[ω δὲ μηθ]εὶς τοὺς προγ[εγρα]‖μμένους μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον. Οἱ καὶ παραμεινάτωσαν Σωτηρί[δα πάντα τ]ὸν τᾶς ζωᾶς [χρό]νον, καὶ θαψάτωσαν καὶ τὰ ὥρια αὐτοῦ καθὼς ἔθος ἐστὶν αἰ[τοῖς ποιησ]άτωσαν. Εἰ [δέ κα] | μὴ ποιήσωντι καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀνά[θεσις καὶ πο]ταποτ[εισά]τωσα(τωσα)ν ἀργυρίου [μ]νᾶς τριάκ[ο]ντα. Εἰ δέ [τις ἐπιλ]αμβάν[οιτο αὐτῶν ἢ καταδουλίζοιτο, | ἅ τ]ε γενεθεῖσ[α δ]ουλαγω[γ]ία [ἄκυρος κα]ὶ ἀρμένα ἔστω. Κ[αὶ ἐξέστω προστᾶμεν κ. τ. λ.

Das Verzeichniss der Zeugen hatte am Schlusse keinen Platz mehr, wurde deshalb an den Kopf der Inschrift gestellt, und zwar zwischen die beiden in n. 1542 behandelten Weihinschriften, welche erheblich älter sind. Es lautet:

[*Μάρτυρες*·] *Ἀρίσ|ταρχος καὶ Πόλων | οἱ Ἐπαρμόστου, | Θέων Θέωνος, Μνα||σίας καὶ Πολύγνω|τος οἱ Λαγώνου, | Τιμοκράτης Ἱέρωνος.*

Z. 3 *πάντ(α τ)ὸν*: AT vom Steinmetzen übergangen.

ω = ω.

1547 „Même endroit. — Formant le fond de l'hiéron" *Mondry Beaudouin* Bull. V, 447 f

[*Θεὸ*]*ς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Τιμοκράτεος ἀφίητι Καλλί*[*στρα*]*τ*[*ο*]*ς Δ*[*ωρ*]*οθέου, Ἀντιδώρα Λάμπου τὰ ἴδια σώματα ἐλεύ*[*θερα, Φι*]*λό*[*φ*]*ρο*[*να*], *Σωσίχαν, Παρμενίωνα, Ῥύδαν, καὶ παρακατατ*||[*ίθητι*] *πα*[*ρὰ τοὺς*] *θεοὺς καὶ τὸν Ἀσκλαπιὸν καὶ τοὺς πολίτας καὶ* || [*τοὺς Φ*]*ωκεῖς. Εἰ δέ τίς κα καταδουλίζηται, ἀποτεισάτω ἀργυρίου* | [*ἑκάσ*]*του σώ*[*μα*]*τος μνᾶς δεκάπεντε τῶι προστάντι, τούτου δὲ* | [*τὸ*] *ἥμισυ* [*πο*]*θίερον ἔστω τοῦ Ἀσκλαπιοῦ· προϊστάσθω δὲ ὁ θέλων.* | [*Πολι*]*τε*[*νόν*]*θω δὲ εἴ κα αὐτοὶ θέλων(θ)ι. Περὶ δὲ τῶν πρότερον ἀφειμέ*||[*νων ἐλε*]*υθέρων ὑπὸ τῶν προγόνων αὐτῶν ἃ αὐτὰ ζαμία ἔστω.*

Z. 8 [*πολι*]*τε*[*νόν*]*θω δὲ εἴ κα*: ergänzt nach *W.-F.* 179 *πολιτεύουσα εἴ κα*, vgl. *Haussoullier* Bull. V, 419 n. 32; wegen *πολιτευόνθω* verweise ich auf *ἱστάνθω* n. 1538 Z. 18, und auf *θέλωνθι* vorliegender Inschrift, wegen *εἰ*, das *B.* in *ἤι* ändert, auf *W.-F.* 115. 121. 124. 179. 207. 312. 321. 323. 336. 386. 409, *Haussoullier* a. a. O. n. 32. 34. — *θέλων(θ)ι*: *B.*; die Zeichnung ΘΕΛΩΝΟΙ.

Der Schrift nach vorrömisch.

1548 Wo n. 1545. — Kalkstein, mit zwei Inschriften bedeckt. 'A sinistra parte in priore titulo sex vel octo, in altero titulo septem vel decem circiter litterae interierunt; ad dextram tertia fere pars universae longitudinis singulorum versuum desideratur. Initio autem prioris tituli quot versus desint, incertum est' *Ross* n. 74. Wiederholt von *Le Bas* n. 994. 995.

a.

. . . . [*εἰ*] *δέ κα τελε*[*υτάσηται*] . . . .
. . . ATE. *Καὶ μὴ καταδο*[*υλιξάστω μήτε Φι* . . . . . . | . . .
. . . *μήτ*]*ε Σωσὼ μηθείς, μήτε οἱ* KA . . . .
. . . . . . | . . . . . . [*ἄ*]*λλος ὑπὲρ τούτους μηθείς* . . . . . .
. . . . . . || . . . . . . [*ε*]*ἰ δέ τις καταδουλίζοιτο* ΦΙ . . . . .
[*ἢ Σωσώ, ἀπο|τεισάτω*] *ποθίερον τῶι Ἀσκλαπιῶι ἀργ*[*υρίου τάλαντον, οἱ δὲ* | *ἀφειμένοι ὁμ*]*οίως ἐλεύθερ(ο)ι ἐόντω. Προισστάσ*[*θω δὲ ὑπὲρ αὐτοὺς ὁ θε|ὸς Ἀσκλα*]*πιός, ἔπειτα δὲ*

καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκλα[πιοῦ καὶ ἄλλος ὁ παρ|ατυχὼν τ]ῶν Στειρίων καὶ Φωκέων, ἀζάμιο[ς πάσας δίκας καὶ ἀνυπ||όδικος ἐών]. Μάρτυρες· Πόλων Πολυγνώτου, Σωσιγ[ένης? . . . . . .]| . . . . [Ἀλ]έξων Πλείστωνος Στείριοι.

Z. 7 *ἐλεύθερ(ο)ι*: *R.*; ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ die Zeichnung; die Aenderung wegen *τούτους* Z. 4, 'quod itidem ad manumittendos referri videtur.' — 7/8 *προϊσστάσ[θω δὲ ὁ θεὸς Ἀσκλα]πιός*: vgl. *Μάρτυρες· οἱ θεοί Curtius* Anecd. Delph. n. 38. — 12 *[Ἀλ]έξων*: . . *Ἔξων R.*

Der Schrift nach sehr spät.

---

b.

[Θεὸς τύχ]αν ἀ(γ)αθάν. Ἄρχοντος ἐν Στείρει Νικα . . . . | [μηνὸς τετ]άρτου, Ἑαμερὶς Ἀρίστωνος καὶ Βίθυς Ἀρι . . . . | . . . . . . τ(ὰν) ἀνάθεσιν αὐτοῖς δόμεν ΑΝΑΤΕ . . . . | . . . . ΕΙΩ *ἀπελευθέρωσαν καὶ ἀνέθ[ηκαν σώματα δύο γυναι||κεῖα, Παρθ]έναν καὶ Ὁμει(λ)ίαν, τῷ Ἀσκ(λ)[απιῷ . . . . | . . . [ἱερᾷ ἀν]αθέ(ι)σει καὶ τοῦ προστάτα Ε . . . . | . . . .* ΛΟΥΑΣ *καὶ εἰλάφει Ἑαμερὶς [καὶ Βίθυς] | . . . . [κ]αὶ παραμεινάτωσαν Ἑαμερεῖ [καὶ Βίθυϊ, ἕως κα ζώωντι | αὐτοί· εἰ] δέ κα τελευτάσωντι, ὑπαρχόν[τω τὰ κτήματα αὐτῶν Παρθ||ένα καὶ Ὁ]μει(λ)ία θαψάσαι(ς) αὐτούς. Καὶ μὴ [καταδουλιξάστω αὐτ|ὰς μηθεὶς] μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον, ἀνεπάφ[ους οὔσας τὸν | πάντα χρ]όνον ἀπὸ πάντων. Εἰ δέ τις ἐφά[πτοιτο ἢ ἐπιλαμβά|νοιτο Ὁμ]ειλίας ἢ Παρθένας, ἐξέστω [προστᾶμεν ὑπὲρ αὐτὰς | τὸν ἱερέα] τοῦ Ἀσκλαπιοῦ καὶ ἄλλον τὸν θέ[λοντα τῶν Στειρίων ἢ Φω||κέων ἐν ἐλ]ευθερίαν· καὶ ποταποτεισάτω [ὁ καταδουλιζόμενος ἀργυ|ρίου μνᾶς] τριάκοντα, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω [τοῦ προστάντος, τὸ δὲ | ἥμισο]ν ποθίερον τοῦ Ἀσκλαπιοῦ. Καὶ (ὠ)ν[ὰ παρὰ . . . . | . . . κεῖτα]ι. Μάρτυρες· Νίκων Ξενοκρίτου, ... ' . . [κρ]άτης Εὐάρχου, Ἀρνίας Αἰχμίων|ος] . . . . ‖ . . . . . [κρά]τ[ε]ος.*

Z. 1 *ἀ(γ)αθάν*: *R.*; ΑΕΑΘΑΝ die Zeichnung. — 2 *Βίθυς*: zuerst gelesen von *Keil* Anal. epigr. 84; vgl. *W.-F.* n. 344. — 3 *τ(ὰν) ἀνάθεσιν*: ΤΑΝΑΘΕΣΙΝ der Stein. — 5 *Ὁμει(λ)ίαν*: *R.*; ΟΜΕΙΑΙΑΝ die Zeichnung. — 7 *εἰλάφει*: im Sinne von *ἀπέχει* (vgl. dazu *Boeckh* CIG. I, p. 745); es war also der Kaufpreis im Vorausgehenden genannt, welchen E. und B. erhalten zu haben bekennt. Darnach darf man . . . . . . ΛΟΥΑΣ ΚΑΙ ΕΙΛΑ-

ΦΕΙ wol lesen: ..... *μνᾶς ἀργυ](ρί)ου, ἃς καὶ εἰλάφει.* — 10 *Ὁμει(λ)ία*: wie Z. 5. — *θαψάσαι(ς)*: ΘΑΨΑΣΑΙ die Zeichnung. — 17 *(ὠ)ν[ά]*: ON die Zeichnung.

Zu *Ἑαμερίς*, welches *Keil* a. a. O. antastet, vgl. *κατασκεώσηται, κατεσκέωσται W.-F.* n. 263. 273; zu der Ergänzung *ὑπαρχόν[τω τὰ κτήματα]* die Verbindung *τὰ καταλειφθέντα ὑπάρχοντα Σώσου πάντα Καλλιξένου ἔστων* n. 213.

Grabinschriften.

1549 Eingemauert über einem Fenster von St. Lukas. — Herausgegeben von *Rangabé* n. 339, wiederholt von *Le Bas* n. 996, *Röhl* IGA. n. 330.

ΨΑΡΙΜΕΔΕΣ = *Χαριμήδης.*

1550 In die Mauer der Kirche eingebaut. — *Ross* n. 77, wiederholt von *Le Bas* n. 1000. — *Rangabé* n. 2109.

Ἐπὶ Φιλοξέναι.

1551 Ueber dem Tore der gleichen Kirche. — *Rangabé* n. 2110.

[Ἐπὶ] | Ἀριστ[ο]|ξένοι.

L. Teithronioi.

1552 Zwei Proxeniedecrete. — Zwei Bruchstücke von blauem Marmor. — Herausgegeben von *Mondry Beaudouin* Bull. V, 441.

a.

[Θεὸς τύχα]ν ἀγαθ[άν. | Ἐπειδὴ . . . .] Ἀλοπαῖος ἀνὴρ καλὸς [κἀγαθὸς | ὑπάρχει πρὸς τὰ]μ πόλιν τῶν Τειθρωνίω[ν, εὔ]χρηστον καὶ ἐκ]τενῆ τοῖς ἀεὶ χρείαν ἐχόντ[οις ‖ τῶμ πολιτᾶν] ἐπιδιδοὺς αὐτὸς αὑτὸν, ἐν πᾶν τ[ὸ | συμφερόμενον] οὐθὲν ἐνλείπων καὶ παραίτιο[ς | ἀγαθῶν γενόμε]νος καὶ κοινᾶι καὶ καθ' ἰδίαν τοῖς | δεομένοις, πάν]των ἀπομαρτυρησάντων αὐ[τῶι τὰ]ν ἀρετάν, ἔδοξε τ]ᾶι πόλει τῶν Τειθρωνίων· ἐπαινέ[σαι . . . .] ἐπί τε τᾶι εὐν[οί]αι καὶ αἱρέσει καὶ [φι|λοτιμίαι, καὶ δεδό]σθαι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενία[ν, προεδρίαν, ἀ]συλίαν, ἀτέλειαν, ἐπι[νομ]ίαν, ἀσφά[λειαν καὶ γᾶς] ἔγκτησιν καὶ οἰκίας καὶ τὰ ἄλλα πά[ντα, | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις εὐερ]γέταις ὑπάρχει· διαποστεῖλαι δὲ [καὶ ‖ πρεσβευτὰν καὶ δι]ὰ τὸ λοιπὸν παρακαλεῖν αὐτὸν τὸ[ν α]ὐτὸν τρόπον ἀγαθ[ὸ]ν γίνεσθαι καὶ κοινᾶι καὶ καθ' ἰδίαν | [περὶ τοὺς πολίτα]ς.

Ἔγγυοι τᾶς προξενίας· [Μ]ενεκράτης Τ] . . . . Οἱ τοῦ αὐτοῦ, Καλ[λι]κράτης Εὐ . . . .

Z. 1—7 sind nach dem folgenden Decrete mit Sicherheit zu ergänzen; die Zahl der links fehlenden Buchstaben beläuft sich darnach auf ca. 12 Buchstaben; nur Z. 14 werden 20 Buchstaben nötig, wenn man die Formel *ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις* u. s. w. conform mit *b* herstellen will.

Z. 6—8 *παραίτιο[ς | ἀγαθῶν γενόμε]νος . . . . τοῖς | [δεομένοις, πάν]των ἀπομαρτυρησάντων αὐ[τῶι τὰν ἀρετάν]*: der Schluss nicht sicher zu ergänzen; wegen *μαρτυρεῖν* vgl. CIG. 2060: *ὑπὸ πάντων μὲν μαρτυρεῖται τῶν εἰςπλεόντων εἰς τὸν πόντον πολειτᾶν ἐπὶ φιλανθρωπίαι*; CIG. 2927: *καθὼς ἡ πατρὶς αὐτῷ ἐμαρτύρησε πολλάκις διὰ τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν τειμῆς*; oben no. 1172: *καθὼρ πλείονερ ἀπεμαρτύρεον τῶμ πολιτᾶν.* — 14/15 vgl. CIA. II, 1. 311, Z. 47: *χειροτονῆσαι πρέ[σβεις τρ]εῖς ἄνδρας . . . ., οἵτι[νες] . . . . παρακαλοῦσιν αὐ[τὸν . . . .]ειν τῶι δήμωι καθ' ὅτι ἂν δύνηται.*

b. Die ersten sieben Zeilen auf dem ersten Bruchstücke, von hier ab auf dem zweiten.

[Θεὸς τύχα]ν ἀγαθάν. | [Ἐπειδὴ Πανσανίας . . . . . .] νιος ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς ὑπάρ[χει τᾶι π]όλ(ε)ι τῶν Τειθρωνίων εὔχρηστο[ν | καὶ ἐκτενὴ τοῖς] ἀεὶ χρείαν ἐχόντοις τῶμ πολ[ι-τᾶν ἐπιδιδοὺ]ς αὐτὸς αὐτὸν ἐν πᾶν τὸ συμφ[ερόμενον οὐθ]ὲν [ἐ]νλείπων καὶ παραίτιος | [ἀγαθῶν γενόμ]ενος καὶ κοινᾶι καὶ καθ' ἰδίαν | [τοῖς δεομένοις] . . . . ἔδοξ[ε | τᾶι πόλει τῶν Τειθρωνίων ἐπαινέ]σαι Πανσανίαν ‖ . . . . [ἐπί τε τᾶι εὐν]οίαι καὶ αἱρέσει ἅι ἔχε[ι | πρὸς τὰμ πόλιν, καὶ δεδόσθ]αι αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις προξεν[ίαν, ἰσοπολίτειαν,] προεδρίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει[αν | πάντων, ἀσφάλειαν] καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ | [γᾶς ἔγκτησιν καὶ οἰκίας κ]αὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ ‖ [τοῖς ἄλλοις προξένοις κα]ὶ εὐεργέταις ὑπάρχει. Ἄρχον[τος . . . ., γραμματεύ]οντος Νικοδάμου. Ἔνγυο[ι | τᾶς προξενίας· . . . .]στράτου, Εὐφράνωρ Ἀρχικλέο[ς].

Z. 1—7 lassen sich mit Hilfe von *a* ergänzen. Auf dem linken Rande des zweiten Bruchstückes sind, wie die sichere Restitution von Z. 14 und 15 ergibt, etwa 20 Buchstaben untergegangen.

Z. 3 *π]όλ(ε)ι*: ΟΛΟΙ die Zeichnung, die Umschrift *πόλει*.

1553 Grabinschrift. — In der Kirche vermauert. — *Rangabé* n. 2111.

Λυσανδρίδας.

M. Tithora.

1554 Weihinschrift. — Basis einer Statue, auf allen vier Seiten mit Inschriften bedeckt. — Abschrift von *Iatrides* Ἐφ. ἀρχ. 1842 n. 792 (Tafeln), wiederholt von *Le Bas* n. 822; andere Abschrift von *Ulrichs* Rhein. Mus. N. F. II, (1843) p. 550.

Γνωσίφιλος καὶ Ἐπιξένα τὸν υἱὸν | Θεωνίδαν Σαράπει, Ἴσει, Ἀνούβει.

1555 Sechs Freilassungsurkunden. — Auf der in vorhergehender Nummer genannten Basis. — *a*, *b*, *c* auf der Vorderseite, *d* auf der Rückseite, *e* linke Schmalseite, *f* rechte Schmalseite. — Herausgegeben von *Iatridis* a. a. O. n. 792 ff.; wiederholt von *Le Bas**) n. 823 ff.; andere Abschrift von *Ulrichs* a. a. O.

a. Ἐφ. ἀρχ. n. 792 = *Le Bas* n. 823 I, *Ulrichs* n. I (in Maiuskeln und Minuskeln).

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρραι | Ἁρμοξένου τοῦ Θεοξένου, ἱερητεύοντος δὲ τῶ | θεῶι τῶι Σαράπει Νικοδάμου τοῦ Βίωνος, μηνὸς πέμπτου, ἀπέδοντο Νεοπτόλεμος Ξενοφίλου καὶ Με‖νέμαχος Μενεφίλου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ | Νεοπτολέμου Μενεμάχου, τῶι θεῶι τῶι Σαράπει ἐπ' ἐλευθερίαι τὸν ἴδιον ἐξελεύθερον Νίκωνα τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν εἴκοσι. Τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. Βεβαιωτὴρ Λυσίας Τιμασί[α]. | Μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηθεὶς Νίκωνα μήτε αὐτὸν μήτε ‖ τὰ ὑπάρχοντα μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον. Εἰ δέ τις καταδουλίζοι|το, ἀποτεισάτω ἀργυρίου τάλαντον ποθίερον τοῦ Σαράπι[ος]. Ἐξέστω δὲ καὶ προστᾶμεν τῶι θέλοντι Φωκέων, καὶ | τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ | θεοῦ τοῦ Σαράπιος. Ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν, ‖ καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα Ἁρμόξενον. Μάρτυρες Λάων Λάμπρωνος, Σώκλαρος Ἁγία, Πολύξενος Ξένω|νος.

Z. 8 *Τιμασί[α]*: ΤΙΜΑΣΙ *Iatr.*, ΤΙΜΟΣΙ *Ulr.* — 9 *μηθεὶς*: *Iatr.*, ΜΗΔΕΙΣ *U.* — 10 Nach *U.* wäre im Anfange der Z. *μήτε* versehentlich wiederholt hinter *ὑπάρχοντα* hat *U.*'s Umschrift *αὐτοῦ*, die Zeichnung kommt mit *Iatr.* überein. — 13 Das letzte Υ der Zeile steht *U.*'s Zeichnung zufolge

---

*) Die Lesefehler *Iatridis*' sind bei *Le Bas* zum Teile verbessert, während die Fehler des Steinmetzen unverbessert bleiben. Nach welcher Quelle corrigiert ist, vermag ich nicht festzustellen. Die Abhängigkeit *Le Bas*' von *Iatridis* ergibt sich daraus, dass er einige Lesefehler von ihm übernommen hat. Im Folgenden gebe ich *Le Bas*' Lesarten nur da an, wo er mit *I.* einen Fehler gemeinsam hat oder von ihm abweicht.

auf dem Steine, der Umschrift zufolge nicht; *Iatr.* bestätigt die Zeichnung.

---

b. Ἐφ. ἀρχ. a. a. O. = *Le Bas* 823 II; *Ulrichs* p. 553 II (wie bei *a*).

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρραι Μνασία τοῦ Ξενίνου, στρα|ταγέοντος δὲ τῶν Φωκέων Ἐπινίκου τοῦ Νικάρχου Λιλαιέος, ἱερητεύοντος δὲ | τῶι θεῶι τῶι Σαράπει Δαμοκλέα τοῦ Ἐχεκράτεος, μηνὸς τρίτου, ἀπέδοντο Λ(ά)|ων καὶ Λάμπρων, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὁμοίως ‖ δὲ συνευδοκέοντος τᾶι ὠνᾶι καὶ τοῦ Τιμοξένου, υἱοῦ Λάμπρωνος, καὶ Θέωνος | τοῦ Τιμομάχου, χρήσαντος τὰν χέρα Λάωνος τοῦ Λάμπρωνος, τῶι θεῶι τῶι Σαρά|πει τῶι ἐν Τιθόρραι ἐπ' ἐλευθερίαι σῶμα ἀνδρεῖον, ὧι ὄνομα Σώτιμος, τὸν υἱὸ[ν] | Ἀρχοῦς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε. Τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. Βεβαιωτὴρ Θέων Τιμο|μάχου. Μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηθεὶς Σώτιμον, μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον, μή|τε αὐτὸν μήτε ἅ κα ἔχη, ἀλλὰ ἐλεύθερος ἔστω καὶ μὴ ποθηκέτω μηθενὶ μηθὲν ἔτ[ι]. | Εἰ δέ τις καταδουλίξοιτο Σώτιμον, ἀποτεισάτω ἀργυρίου μνᾶς ἑξήκοντα ποθιέρου[ς] | ⟨ποθιέρους⟩ τῶι θεῶι τῶι Σαράπει. Ἐξέστω δὲ καὶ προστᾶμεν τῶι θέλοντι Φωκέων ἐπὶ τῶ(ι) ἡ|μίσωι, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος. Παρ|αμεινάτω δὲ Σώτιμος Λάμπρωνι τὰν ζωὰν τῶι πατρὶ Λάωνος καὶ Τιμοξένου, ποιῶ[ν] ‖ τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν. Εἰ δὲ μὴ παραμένη Λάμπρωνι, ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλά|τη ἑβδομήκοντα, καὶ ἀγώγιμος ἔστω ποτὶ τὸ γεγραμμένον ἐπιτίμιον. Διδέτω δὲ Λάμπ|ρων Σωτίμωι τὰν εὐσχημοσύναν. Ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν, τὸ δὲ ἀντίγραφον παρὰ | τὸν ἄρχοντα Μνασίαν. Μάρτυρες· Καλλιγένης Τίμωνος, Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίδα, Βίων | Νικοδάμου.

Z. 3/4 *Λ(ά)|ων*: ΛL|ΩN *I.*, ΛE|ΩN *Le Bas*, Λ.|ΩN *U.*, von *U.* zu *Λ[ά]|ων* ergänzt. — 5 *συνευδοκέοντος*: *Le Bas*, *U.*, ᵒΕΩΝΤΟΣ *I.* — 7 *Τιθόρραι*: *U.*; ΤΙΘΩΡΡΑΙ *I.*, *Le Bas.* — 9 *μηθείς*: *I.*; *μηδείς U.* — 10 *ποθηκέτω*: *I.*; *ποθεικέτω U.*; der Uebergang von *η* zu *ει* findet sich in keinem echt griechischen Worte auf diesen Urkunden (dagegen in *δεινάρια e*, 14), — *μηθὲν ἔτ[ι]*: ΜΗΘΕΝΕΤ *I.*; ΜΗΘΕΝΕΣ *U.* ('was ein Schreibfehler für *μηθέν* sein kann, wenn es nicht etwa eine vulgäre Form war'). — 12 *Φωκέων*: von *U.* übergangen. — 12/13 *ἐπὶ τῶ(ι) ἡμίσωι*: ΕΠΙΤΩΗ.|ΜΙΣΩΙ *U.*; ΤΩΝΗ|ΜΙΣΩΝ *I. Le B.* — 15 *Λάμπρωνι*: *Le Bas*, *U.*; ΛΑΜΠΡΩΝΓ. *I.* — 17 *εὐσχημοσύναν*: *Le Bas*, *U.*; ΕΥΕΧᵒ *I.* — 18 *Καλλιγένης*: *Le Bas*, *U.*; ΚΑΛΛΙΕΓΕΝΗΣ *I.* — *Νικοδάμου*: *U.*; *Νικοδήμου I.*, *Le Bas.*

Gleichaltrig mit der vorigen Inschrift: *Λάων Λάμπρωνος* erscheint hier wie dort.

---

c. *Iatrides* a. a. O. = *Le Bas* 823 III; *Ulrichs* p. 555 n. III

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Στρατηγοῦντος τῶν Φωκέων Καλλι|κράτους τοῦ Κριτοδάμου Τιθρωνίου, ἐν δὲ Τιθόρα ἄρχον|τος τὸ δεύτερον Ἀριστίωνος τοῦ Σωκλάρου, μηνὸς δω|δεκάτου, Δαμαίνετος Μνασία καὶ Κοσμία Διονυσίου ἀ||πέδοντο τῶ θεῶ τῶ Σαράπει τῶ ἐν Τιθόρα σῶμα κορά|σιον γεγονὸς ἔτη δέκα, δημιόπρατον, ἇ ὄνομα Σωτηρίχα, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν δέκα ἐν ἐλευθερίαν — τὰν τι(μ)ὰν ἔχοντι | πᾶσαν —, ὅπως παραμείνη Σωτηρίχα Δαμαινέτω | καὶ Κοσμία πάν(τα) τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον ἀνεγκλή̣τ[ω]|ς, καὶ [ποῆ] τ(ὸ π)ο[τ]ιτασ[σ](ό)[μ]ενον πᾶν (τ)ὸ [δυνατόν]. | Μὴ καταδουλιξάσστω δὲ μηθὶς Σωτηρίχαν μηδ' ἀγα|γέτω εἰς δουλήας χάρ(ι)ν· εἰ δὲ μή, ὑπεύθυνος ἔστω καὶ ἀπο|τεισάτω τῶ θεῶ τῶ Σαράπει τῶ ἐν Τιθόρρα ἀργυρί|ου μνᾶς δέκα. Ἐξουσία δὲ ἔστω τῶ θέλοντι Φωκέων προστᾶ|μεν Σωτηρίχας, ἐ[φ' ὦτε αὐτὰν] (θ)άψαι τοὺς ἀποδομένους. Εἰ δέ τι[ς ἐπι]||λάβοιτο Σωτηρίχας εἰς δουλήας χάριν ἢ ἀπ' ἐλευθερώσεως, τὸ αὐτὸ πρόσ|τιμον ἀποτισάτω. Ἐξουσία δὲ ἔστω τῶ θέλοντι προστᾶμεν Φωκέων, καὶ τὸ μὲν ἥ||μισον ἔστω τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιδος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος χωρὶς πάσας | αἰτίας. Βεβαιωτήρ· Τίμων Εὐτυχίδου. Μάρτυρες· Διονυσόδωρος || Κλεονίκου, Λούκιος Κορνήλιος Νίγερ, Τίμων Διονυσοδώρου.

Z. 1 *Ἀριστίωνος*: *U.*; vgl. *Σώκλαρος Ἀριστίωνος d*, 28 f., *Ἀριστίων Σωκλάρου f*, 25; ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ bei *I.* u. *Le Bas* also falsch. — 4. *Δαμαίνετος Le Bas*, *U.*: ΔΑΜΕΝΕΤΟΣ *I.* — 6 *γεγονὸς ἔτη δέκα*: die Inschrift ΓΕΙ, die Auflösung nach *U.* — 7 *τι(μ)άν*: ΤΙΑΝ der Stein, die Correctur von *U.* — 9 *πάν(τα) τόν*: ΠΑΝΤΟΝ der Stein, die Correctur von *U.* — 10 *καί* im Anfang nach *I.* sicher; es folgt ein undeutliches Τ, dahinter eine Lücke von zwei Buchstaben, so dass man *ποῆ* vermuten darf; hierauf ΤΩΤΟΙΙΙΤΑΣ.Ω.ΕΝΟΝ, was nur *τὸ ποτιτασσόμενον* sein kann; weiterhin ist *πᾶν* deutlich; den Schluss bildet ΠΟ.ΡΕΡΣ..Ν, worin nur *τὸ* sicher zu erkennen ist. An *I.* schliesst sich auch hier *Le Bas* an: seine Lesart Ι......ΤΩΙΟΠ.ΤΙ.ΑΣ.Ο.ΕΝΟΝΠΑΝΠΟ.ΡΕΡΣ..Ν scheint, wie der Schluss nahe legt, nichts als eine Wiederholung von *I.* Nach *U.* steht auf der Zeile Ι......ΤΟΙ Ι'.Σ.......ΠΑΝ......., was *U.* liest: [*ποιοῦσα*] *τὸ* [*ἐπιτάσ*]*σ*[*όμενον*] *πᾶν* [*τὸ δυνατόν*]. — 11 *Σωτηρίχαν*: *Le Bas*, *U.*; ΣΩΤΗΡΙΧΑ *I.* — *μηδ' ἀγαγέτω I.*; *μηδὲ ἀγαγέτω U.* — 12 *χάρ(ι)ν*: *U.*; ΧΑΡΝ der Stein. — 13 *Τιθόρρα*: *I. U.*; ΤΙΘΩΡΡΑ *Le Bas*. — 14 *μνᾶς δέκα*: *U.*; ΜΙ der Stein. — 15 *(θ)άψαι*: ΥΑΨΑΙ *I.*, *Le Bas*; das *E* von *ἐ[φ']* gibt *I.*

(und *Le Bas*). *U.*'s Lesung: [*δεῖ δὲ Σωτηρίχαν ϑ*]*άψαι* hat den Raum gegen sich. — 16 *ἀποτισάτω*: *Le Bas*, *U.*; ΑΠΟΤΙΕΑΤΩ *I.* — *προστᾶμεν*: *Le Bas*, *U.*; ΠΙΣΤ° *I.* — 16/17 *ἥ*|*μισον*: *Le Bas*, *U.*; Η|ΗΜΙΣΟΝ *I.* — 19 *αἰτίας*: *Le Bas*, *U.*; ΑΙΠΑΣ *I.* — *Μάρτυρες*: *Le Bas*, *U.*; bei *I.* fehlt das schliefsende Σ. — *Κλεονίκου*, *Λούκιος Κορνήλιος . . . . Τίμων*: *Le Bas*, *U.*; ΚΛΕΩΝΙΚΟΥ ΛΟΥΚΙΟ ΚΝΗΛΟΣΤΙΩΝ *I.* (P über ΚΝΗΛΟΣ)

Z. 16 *ἀπ' ἐλευϑεριώσεως*: 'als ob sie sich erst noch loskaufen müsste'; *U.* ändert *ἀπελευϑερίως* (*π*)*ως*, wogegen schon *Curtius* Anecd. Delph. 43.

---

d. *Ἐφ. ἀρχ.* n. 794 = *Le Bas* n. 824; *Ulrichs* p. 556 IV (in Minuskeln).

Θεὸς τύχαν ἀγαϑάν. Ἄρχοντος ἐ|*ν Τιϑόρα Ἀρίστωνος τοῦ Ἀρίστω*|*νος νεωτέρου, ἱερητεύοντος δὲ* | *τῷ ϑεῷ τῷ Σεράπι Σώσωνος τ*||*οῦ Παραμόνου, μηνὸς τρίτου, ἀ*|*πέδοτο Νικάρετος Πιστοῦ καὶ Οἰνάνϑη Ἡρακλ*|*είδου, συνευαρεστέοντος καὶ τοῦ υ*||*ἱοῦ αὐτῶν Παραμόνου, τῷ ϑε*|*ῷ τῷ Σεράπει κοράσιον ὀνό*|*μα*|*τι Εὐφροσύναν ἐπ' ἐλευϑερία, ὥστ*|*ε εἶναι αὐτὰν ἐλευϑέραν καὶ ἀν*|*έπαφον, παραμείνασαν Νεικαρέτω καὶ Οἰ*|*νάνϑη τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον, τειμᾶς ἀργυρ*|*ίου μνᾶν δέκα. Τὰν τειμὰν ἔχουσι πᾶσαν. Β*||*εβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Παράμονος* | *Νεικαρέτου. Θρεψάτω δὲ Εὐφροσύνα Π*|*αραμόνω παιδίον διετὲς καὶ παραδότω* | *(αὐτ)ῇ δηνάρια διακόσια. Μὴ καταδουλ(ι)ξ*|*άτω δὲ αὐτὰν μηδεὶς κατὰ μηδέν*||*α τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀποτεισάτω μ*|*νᾶς τριάκοντα. Καὶ ἐξέστω προστᾶμε*|*ν τῷ ϑέλοντι Φωκέων, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔσ*|*τω τοῦ ϑεοῦ, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντο*|*ς ἀνυπευϑύνου ὄντος καὶ ἀζαμίου. Ἁ ὠνὰ* || *ἀνεγράφη ἐν ἱερῷ τῷ Σεραπείω καὶ παρὰ τῷ ἄ*|*ρχοντι Ἀρίστωνι, δούσας τᾶς πόλιος τὸ ψάφισ*|*μα ἐπὶ ἄρχοντι Ἑλλανείκω Ἑλλανείκου ἐν* | *ἐννόμω ἐκκλησία. Μάρτυ*[*ρες*]*· Σώκλα*|*ρος Ἀριστίωνος, Εὔφρων Στρατάγου, Τείμω*||*ν Νεικαινέτου. Χεὶρ Παραμόνου τοῦ Νεικαρέτου· γέγονα βιβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμμένας ἱαρ*|*ανϑεσίας κατὰ τὸν νόμον. Μάρτυρες· οἱ προγεγρ*|*αμμένοι.*

Z. 1 *ἀγαϑάν*: *I.*, *U.*; ΑΘΑΝ *Le Bas.* — 13 *τειμᾶς*: *I.*; *τειμᾷ U.* — 17 (*αὐτ*)*ῇ*: Η der Stein, die Ergänzung von *U.* — 17/18 *καταδουλ*(*ι*)*ξ*|*άτω*, ◦ΔΟΥΛΞΞ|ΑΤΩ *I.*, ◦ΔΟΥΛΕΞ|ΑΤΩ *Le Bas*, *καταδουλε*|*άτω U.*; es ist wol *καταδουλιξάστω* zu lesen. 20 *εἰ*: *I.*, *ἠ U.* — 27 *Ἑλλανείκω Ἑλλανείκου U.*; *Ἑλλανίκω Ἑλλανίκου I.*, *Le Bas.*

Gleichaltrig mit *c*: hier ist *Σώκλαρος Ἀριστίωνος* genannt, dort *Ἀριστίων Σωκλάρου.*

---

e. *Ἐφ. ἀρχ.* n. 795 = *Le Bas* n. 825; *Ulrichs* p. 557 V (wie vorhin).

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | Ἄρχοντος ἐν Τιθόρα Κάφιδο|ς τοῦ Ἀριστίωνος, ἱερητεύοντος δ[ὲ] τῶ θεῶ τῶ Σαράπι Νεικαινέτου ‖ τοῦ Νεικαινέτου, μηνὸς τετάρτου, | [ἀ]πέδοτο (Ὀ)νασίφορον Ἡρακλείδα Τιθορὶ[ς] | [τ]ῶ θεῶ τῶ Σαράπει σώματα γιναικεῖα δύ|ο, αἷς ὀνόματα Νικάσῑν καὶ Στόργη⟨ν⟩, τιμᾶς ἀ|ργυρίου δειναρίων τρισχειλίων — τὰν τιμὰ‖ν ἀπέχει πᾶσαν — ἐπὶ τοῖςδε ἐπ' ἐλευθερία. | Μὴ καταδουλιξάσσιω δὲ (μηθεὶς) Νικάσιον μηδὲ | Στόργην μηδ' ἀπαγαγέτω μηδὲ ἐνεχυρα|ξάτω· εἰ δὲ ιδε⟩ μή, ἀποτισάτω τῶ θεῶ τῶ Σαράπει | ἀργυρίου δεινάρια τετρακιςχίλια. Ἐξουσία δ' ἔστ‖ω τῶ θέλοντι Φωκέων προστᾶμεν Νικασίου κ[αὶ] Στόργης ἀνυποδίκω ὄντι καὶ ἀζαμίω πάσ[α]ς δίκας καὶ ζαμίας, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔσ[τ]ω τῶν τετρα σ κιςχιλίων διναρίων τ[ο]ῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προ‖στάντος. Παρμένι [l. παρμένοντι] δὲ Νικάσῑν καὶ Στόργη πάν|τα τὸν τᾶς ζωᾶς ⟨ασιφορ⟩ Ὀνασιφόρου χρόνον | δουλεύουσαι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐλεύθεραι ἔ|σ(τωσαν). Βεβαιωτήρ· Καλλικράτης Νεοπτολέμο|υ. Ἔχρησε τὰν χέρα Λούκιος Κορνήλιος Νί‖γερ, αὐτᾶς παρεούσας Ὀνασιφόρου καὶ κελ|ευούσας χρῆσαι τὰν χέρα ὑπὲρ αὐτάν. | Τὰ [so!] ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν Σάραπιν καὶ παρὰ τὸ[ν] ἄρχοντα Κᾶφιν. Βεβαιωτήρ· Καλλικράτης Νε[ο]πτολέμου. Μάρτυρες· Πράξων Ζωπύρου, ‖ .άμιος Γνωσιφίλου, Σωσίβιος Σωσιβίου. Χειρό[γ]ραφον Καλλικράτους τοῦ Νεο(πτο)λέμου· γέγο|να βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμμένας ὠ[ν]ᾶς. Μάρτυρες· οἱ αὐτοί, ἔχρησε τὰν χέρα Λο(ύκιο)ς | [Κ]αλπούρνιος Ἄκρατος.

Z. 3 *Ἀριστίωνος*: *U.*, bestätigt durch *f.*, Z. 1/2; ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ *I.*, *Le Bas*. — 6 *(Ὀ)νασίφορον*: ΑΝΑΣΙΦΟ der Stein, die Correctur von *U.* — 9 *τριςχειλίων*: *I.*; *τριςχιλίων U.* — 11 *(μηθείς)*: vom Steinmetzen übergangen. — *Νικάσιον*: *Le Bas*, *U.*; ΝΙΚΑΣΟΝ *I.*; das ΔΕ vor letzterem Worte übergeht *U.* — 12 *ἀπαγαγέτω*: *I.*; *ἀγαγέτω U.* — 14 *Ἐξουσία*: *Le Bas*, *U.*; ΟΣΙΑ *I.* — 18 *τετρα σ κιςχιλίων*: ΤΕΤΡΑΣΚΙΣΟ *I.*, *τετρακιςχιλίων U.* — 23/24 *ἔ|σ(τωσαν)*: *τωσαν* von *U.* ergänzt. — 24/25 *Νί|γερ*: *Le Bas*, *U.*; ΝΙ|ΕΕΡ *I.* — 25 Die beiden letzten Buchstaben nach *I.* verwischt (nach *Le Bas* sicher). — 27 *τὰ*: Dual, oder *ἁ* zu lesen? — 28 *Κᾶφιν*: das Φ bei *I.* verwischt. — 30 *.άμιος Γνωσιφίλου*: so *Le Bas*, *U.* deutlich; .ΑΥΙΟΣΓΝΩΣΙΛΟΥ *I.* — 30/31 *χειρό|γραφον*: *Le Bas*, *U.*; Ο|ΤΑΦΟΝ *I.* — 31 *Νεο(πτο)λέμου*: ΠΤΟ nach *I.* vom Steinmetzen übergangen; *U.* bezeugt *Νεοπτολέμου*, aber er konnte leicht durch das *Νεοπτολέμου* von Z. 24. 29/30 beeinflusst werden. — 33 *Λ(ούκι)ος*: *U.*; ΛΟΣ der Stein.

Gleichaltrig mit *c*: hier wie dort wird *Λούκιος Κορνήλιος Νίγερ* ge-

nannt; und gleichaltrig mit *d*: *Νικαίνετος Νικαινέτου* (Z. 4 f.) hat nach *f*, Z. 6 einen Sohn *Τίμων*, dieser aber wird *d*, Z. 29 f. genannt.

---

f. *Ἐφ. ἀρχ.* n. 793 = *Le Bas* 826 II; *Ulrichs* p. 558 VI (wie vorhin).

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Κάφιδος τοῦ Ἀρι|στίωνος, ἱερητεύοντος δὲ τῶ θεῶ τῶ Σαράπει | Νεικαινέτ(ου) τοῦ Νεικαινέτου, μηνὸς ἑνδεκάτου, ἀπέδοτο Νεικαίνετος Νεικαινέτου καὶ Διοκρίτα Τείμω||νος Τιθορῖς, συνευαρεστεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐ|τοῦ Νεικαινέτου καὶ Τείμωνος, τῶ θεῶ τῶ Σα|ράπιδι κοράσιον δουλικόν, ὄνομα Ὀνασίφορον, | τιμᾶς ἀργυρίου δεναρίων χειλίων — τὰν τειμὰ|ν ἀπέχομεν πᾶσαν — ἐπὶ τοῖςδε ἐπ' ἐλευθερία. || Μὴ καταδουλιξάστω δὲ Ὀνασίφορον μη|δεὶς μηδὲ ἀγαγέτω ἐπὶ δουλεία μηδὲ ἐνε|χυραξάτω κατὰ μ(η)δένα τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀποτει|σάτω τῶ θεῶ τῶ Σαράπει ἀργυρίου δεινάρια δισχί|λια. Ἐξουσία δὲ ἔστω τῶ θέλοντι προστᾶμεν Ὀν||ασιφόρου, ἀνυποδίκω ὄντι καὶ ἀζαμίω πάσας δί|κας καὶ ζαμίας καὶ ἄλ(λ)ω τῶ θέλοντι ὡς ὁμοίως· | καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῶν δισχι(λί)ων διναρίων | τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος. | Παρμένι δὲ Ὀνασίφορον πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρό||νον Νεικαινέτω Νεικαινέτου καὶ Διοκρίτα Τίμω|νος, τοῖς δὲ λοιποῖς ἅπασιν ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέ|παφος. Ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸν ἄρ|χον(τα) Κᾶφιν. Βεβαιωτῆρες· Νεικαίνετος Νεικαινέτου | νεώ(τ)ερος καὶ Τείμων Νεικαινέτου. Μάρτυρες· Ἄγι|ος Σωκλάρου, Ἀριστίων Σωκλάρου, Καλλίδαμος | Καλλιγένους. Χι(ρ)ό(γ)ρα(φ)ο(ν) Νικαινέτου τοῦ Νικαι|νέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμ|μέ(νας) ὠνᾶς. Μάρτυρες· οἱ αὐτοί. Χιρόγραφον Τίμωνος | τοῦ Νικαινέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγε|γραμ(μ)ένας ὠνᾶς. Μάρτυρες· οἱ αὐτοί.

Z. 1 *τοῦ*: von *U.* übergangen. — 1/2 *Ἀρι|στίωνος*: *I.*, *U.*; ΑΡΙ||Ε° *Le Bas*, wol durch Druckfehler. — 2 *τῶ Σαράπει*: *τῶ* von *U.* übergangen. — 3 *Νεικαινέτ(ου)*: *U.*; ΝΕΙΚΑΙΝΕΤΩ der Stein. — *τοῦ*: *U.*; ΤΟΝ *I.*, *Le Bas*. — 4/5 *Τείμω|νος*: *U.*; ΤΕΙΜΟΝΟΣ *I.*, *Le Bas*. — 6 *Νεικαινέτου*: *I.*; nach *U.* soll der Stein ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΣ haben. — 7 *ὄνομα*: ΟΝ von *Le Bas* übergangen. — 10 *καταδουλιξάστω*: *I.*; *καταδουλιξάσθω U.* — 11 *δουλεία*: *I.*; *δουλείαν U.* — 12 *μ(η)δένα*: *U.*; Η vom Steinmetzen übergangen. — 16 *ἄλ(λ)ω*: *U.*; ΑΛΩ der Stein. — 17 *δισχι(λί)ων*: *U.*; ΔΙΣΧΙΩΝ der Stein. — 20 *Νεικαινέτω Νεικαινέτου*: *I.*; *Ν. τοῦ Ν. U.* — 21 *ἅπασιν*: *I.*; *πᾶσιν U.* — 22/23 *ἄρχον(τα)*: nach *I.* fehlt ΤΑ, nach *U.* nicht; Raumgründe sprechen für *I.* — 24 *νεώ(τ)ερος*: ΝΕΩΕΕΡΟΣ *I*, *Le Bas*; *Νεικαίνετος U.* — Von *Τείμων Νεικαινέτου* springt *U.*'s Abschrift über auf *Νικαινέτου τοῦ*

Νικαινέτου Z. 26; mithin fehlen die Worte *Μάρτυρες* (Z. 24) bis *Νικαινέτου* (Z. 26). Was *U.* an der Composition dieses Teiles aussetzt; gilt nur seiner eigenen Abschrift. — 26 *Χι(ρ)ό(γ)ρα(φ)ο(ν)*: ΧΙΦΟΙΡΑΟΟΜ *I.*, *Le Bas.* — 27/28 *προγεγραμ|μέ(νας ὠνᾶς*: bei *I.* steht ΜΕ, dahinter ein undeutliches Zeichen, dahinter ΝΑΣ; *U.* hat hinter ΜΕ ein Ω gelesen, er schreibt daher: *°μέ-(νας) ὠνᾶς*; bei *Le Bas* steht ΜΕΩΝΑΣ. — 29/30 *προγε|γραμ(μ)ένας*: Ο|ΓΡ-ΑΛΕΝΑΣ *I.*, Ο|ΓΡΑΜΕΝΑΣ *Le Bas*; *προγε|γρ(αμ)μένας U.*

Im gleichen Jahre mit *e* abgefasst. Demnach stammen alle Urkunden aus der gleichen Zeit. Einen Anhaltspunkt zur Bestimmung derselben gibt die Schreibung *Λούκιος* in *c* und *d*: nach *Dittenberger* (Herm. VI, 310) schreibt man seit Claudius aufserhalb Athens *Λούκιος* für *Λεύκιος*.

1556 Grabinschrift. 'In sepulcro ecclesiae' *Boeckh* CIG. 1744 (nach Clarke und Dodwell); *Leake* Travels in Northern Greece n. 22; *Le Bas* n. 830.

Ἀρχεβούλα. | Εὐνικίδας.

Nach der Zeichnung bei *Leake* (und *Le Bas*) ist der Querstrich des Α gebrochen.

Nachtrag zu den lokrischen Inschriften.

n. **1478** Z. 1: *Dittenberger* Observationes epigraphicae (Index scholarum d. Univ. Halle 1885/6) p. XI f. erweist die von *G. Curtius* (Stud. II, 445 f.) vorgeschlagene Lesung *ἐν Ναύπακτον κα(τ) τῶνδε ἀπιϝοικία* als die richtige, indem er aus dem *καθ' ὦν* der lokr. Inschrift n. 1508 Z. 9 folgert, dass für attisches *κατὰ τάδε* im östlichen Lokris *κατ τῶνδε* gelte. Das durch Krasis entstandene ᾱ in *ἀπιϝοικία* rechtfertigt Dttb. mit Aufstellung der Regel, dass im Dorischen ᾰ + ε in η, aber ᾱ + ε in ᾱ zusammenfliefse.

n. **1479** Z. 9: *Dittenberger* a. a. O. p. XII liest *διπλείωι θωιήστω* im Anschlusse an *Roehls διπλείῳ θῳέστω* und bringt als Parallele die in einer attischen Urkunde (CIA. II, 841 = Sylloge n. 359) von ihm aus ΟΟΑΣΕΙ hergestellte Form *θῳάσει* bei.

n. **1508** Z. 9/10 liest *Dittenberger* a. a. O. XI: *ὑπόδικος [ἔστω ὅστις κ]α μὴ τιθῇ, δέον αὐτόν* mit der Erklärung: *qui non persolvet, cum debeat.*

Druck der Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth in Göttingen.

Druck der Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth in Göttingen.

B

Sammlung
der
Griechischen Dialekt-Inschriften

von

J. Baunack, F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz,
W. Deecke, A. Fick, O. Hoffmann, R. Meister, P. Müllensiefen,
W. Prellwitz.

Herausgegeben

von

Dr. H. Collitz

Zweiter Band. II. Heft.

Die Orakelinschriften aus Dodona.
Die Inschriften Achaia's und seiner Colonieen.

Bearbeitet

von

Otto Hoffmann.

Göttingen,
Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht.
1890.

Die Orakelinschriften

aus

Dodona

von

Otto Hoffmann.

Einleitung.

In den von *Carapanos* im Jahre 1876 am Fusse des Tomaros-Gebirges entdeckten Ruinen des Zeus-Tempels zu Dodona hat sich eine grosse Zahl von Bleiplättchen gefunden, welche Fragen an die orakelspendenden Gottheiten, den *Ζεὺς Νάϊος* und die *Διώνα*, enthalten. Die meisten derselben sind auf beiden Seiten beschrieben, viele auf derselben Seite mehrere Male, ein Umstand, welcher die Entzifferung sehr erschwert. Diejenigen, deren Lesung den vereinten Bemühungen von *Carapanos* und *Foucart* gelungen ist, hat *Carapanos* im II. Bande seines Werkes Dodone et ses ruines, Paris 1878, auf Tafel XXXIV—XXXIX in natürlicher Grösse abgebildet. Umschrieben finden sich die bedeutenderen Inschriften im I. Bande S. 69—83.

Neues Material ist seitdem wenig hinzugekommen. Vier kleine Fragmente, welche aus *Carapanos'* Sammlung entwendet und an Herrn *Trau* in Wien verkauft wurden, hat *Gurlitt*, Archäolog.-epigraph. Mittheilungen aus Oesterreich, Jahrg. IV, Wien 1880, S. 61 ff. veröffentlicht. Ferner gelang es *Carapanos* eine anfänglich unleserliche Tafel seiner Sammlung nachträglich zu entziffern: er gab sie in der Révue archéologique, Série III, vol. II, Paris 1883, p. 354 ff. in Umschrift heraus.

Im Zusammenhange sind die Inschriften behandelt von *Pomtow* in den Jahrb. für klass. Philologie herausgeg. v. Fleckeisen, Jahrg. XXIX, 1883, p. 305—360. Die Resultate dieser gründlichen Arbeit liegen zum grössten Teile auf dem Gebiete des antiken Orakelwesens: die Ergänzung und sprachliche Erklärung der einzelnen Inschriften ist durch dieselbe nur wenig gefördert worden.

Leider sind die meisten der Tafeln mehr oder weniger arg verstümmelt. Wenn die Bruchlinien in fast allen Fällen senkrecht laufen,

so hat das seinen Grund darin, dass sie mit den von den Fragestellern herrührenden Knicken der Täfelchen zusammenfallen. Diese wurden nämlich nicht schlicht und offen, sondern zusammengefaltet dem Orakel überreicht.

Die Inschriften stammen aus sehr verschiedener Zeit. In den ältesten sind η und ω durch E und O wiedergegeben; die jüngsten schreiben σ mit C und ω mit ω. Für eine genauere Datierung fehlen — abgesehen von der Schrift — alle Kriterien. Dem Inhalte nach lassen sich dieselben in drei Gruppen teilen. Es sind:

1) Anfragen, welche teils von Privatpersonen teils von Gemeinden an den Gott gestellt werden. Die Fragesteller sind, wie der Dialekt zeigt, grösstenteils Nordwestgriechen vom Festlande und von den Inseln. Doch wurde das Orakel auch aus entfernteren Gegenden, z. B. von Tarent und von Athen aus, beschickt. Interessant ist es zu beobachten, wie jeder Dialekt seine eignen bestimmten Formeln für die Anfrage beim Gotte geprägt hat.

2) Antworten des Gottes. Diese Kategorie ist am seltensten vertreten. Mit völliger Sicherheit darf ihr nur eine Inschrift zugewiesen werden (no. 1587).

3) Vermerke des Orakelschreibers, welche meist nur in einzelnen Buchstaben bestehn und sich von den übrigen Inschriften durch bedeutend grössere Schrift unterscheiden. Zum Teil sind es Abkürzungen für den Namen des Fragestellers: in diesem Falle pflegen sie auf der Rückseite der eigentlichen Frage zu stehn. Andere derselben hat *Robert* (Hermes XVIII 466—472 „Ein antikes Numerierungssystem und die Bleitäfelchen von Dodona") richtig als Zahlzeichen gedeutet.

Diese Priestervermerke waren bedingt durch die Art und Weise, in welcher die Anfrage vermittels der Täfelchen erfolgte. Sie wird uns in einer von *Lolling* auf der thessalischen Halbinsel Magnesia gefundenen und im VII. Bande der Mittheil. d. deutsch. archaeol. Institutes, Athen 1882, herausgegebenen Inschrift ausführlich geschildert. Es handelt sich in ihr um eine neue Organisierung des Apollo-Orakels zu *Κορόπη*. Nachdem in Z. 1—17 nach den üblichen Präscripten die Gründe angegeben sind, weshalb eine würdigere Verwaltung des Orakels von Seiten der Stadt wünschenswert erscheine, werden in Z. 17—30 die Mitglieder der Orakel-Commission bestimmt. Es sind:

1) ὁ ἀεὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, 2) τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων εἷς, 3) πρυτάνίων εἷς, 4) ὁ ταμίας, 5) ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ, 6) ὁ προφήτης. Diesen gesellen sich noch 3 Unterbeamte zu, οἳ καὶ ἐχέτωσαν κωλύειν τὸν ἀκοσμοῦντα. In Z. 30—49 folgt nun eine Schilderung der Orakelgebung:

- ὅταν δὲ παραγίνωνται οἱ προειρημένοι ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὴν θυσίαν ἐπιτελέσωσι κατὰ τὰ πάτρια καὶ καλλιερήσωσιν, ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ ἀποδεξάσθω ἐ(π') αὐτῆς τὰς ἀπογραφὰς τῶν βουλομένων χρηστηριασθῆναι καὶ τ[ο](ύ)τ[ων] ἀναγράψας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκωμα παραχρῆμα προθέτω τὸ λεύκωμα πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ εἰςαγέτω κατὰ τὸ ἑξῆς ἑκάστης ἀναγραφῆς ἀνακαλούμενος, εἰ μή τισιν συγκεχώρηται πρώτοις εἰςιέναι. Ἐὰν δὲ ὁ ἀνακληθεὶς μὴ παρῇ, τὸν ἐχόμενον εἰςαγέτω, ἕως ἂν παραγένηται ὁ ἀνακληθείς. Καθήσθ[ω-]σαν δὲ οἱ προγεγ(ρ)αμμένοι ἐν τῶι ἱερῶι κοσμίως ἐν ἐσθῆσιν λαμπραῖς ἐστεφανωμένοι στεφάνοις δαφνίοις, ἁγνεύοντες καὶ νήφοντες καὶ ἀποδεχόμενοι τὰ πινάκια παρὰ τῶν μαντευομένων. Ὅταν δὲ συντελεσθῇ τὸ μαντεῖον, ἐμβαλόντες εἰς ἀγγεῖον κατασφραγισάσθωσαν τῇ τε τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων σφραγῖδι, ὁμοίως δὲ καὶ τῆι τοῦ ἱερέως, καὶ ἐάτωσαν μένειν ἐν τῶι ἱερῶι. Ἅμα δὲ τῆι ἡμέραι ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ προσενέγκας τὸ ἀγγεῖον καὶ ἐπιδείξας τοῖς προειρημένοις τὰς σφραγῖδας ἀνοιξάτω καὶ ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ἀνακαλῶν ἑκάστοις ἀποδιδόσθω τὰ πινάκ[ια . . . . τοὺ]ς χρησμοὺς . . . . Der Rest ist verloren.

Wie sich aus der vorstehenden Schilderung ergibt, wurden die Täfelchen in der gleichen Reihenfolge, in welcher sie dem γραμματεύς eingehändigt waren, am nächsten Tage zugleich mit der Antwort des Gottes den Fragestellern zurückgegeben. Um diese Reihenfolge inne zu halten, wurden in Korope die Namen der Fragesteller in bestimmter Ordnung aufgeschrieben. Das wird man auch in Dodona getan haben. Ausserdem wurden aber hier noch die Täfelchen selbst signiert, indem man entweder den Namen des Fragestellers (ev. in abgekürzter Form) darauf schrieb oder eine fortlaufende Numerierung einführte.

Die einzige sicher gedeutete Antwort des Gottes, welche erhalten ist, steht auf der Rückseite der Tafel. Ob dieses immer

der Fall war, wird man bezweifeln dürfen. Mehrere der Tafeln sind auf beiden Seiten so dicht mit verschiedenen Anfragen beschrieben, dass eine Antwort des Gottes unmöglich auf ihnen Platz hatte.

Die Inschriften sind im Folgenden von mir nach den Dialekten gruppiert, welchen sie angehören. Entgegen dem ursprünglichen Plane (vgl. das Titelblatt zum 1. Heft des II. Bandes der Sammlung) habe ich auch diejenigen aufgenommen, welche bereits an anderen Stellen der Sammlung zerstreut veröffentlicht sind. Ich hielt dieses deshalb für notwendig, weil an jenen Stellen nicht immer der richtige Text gegeben ist und weil vor allem eine Ergänzung und Emendation der einzelnen im Sprachgebrauche sich sehr nahe stehenden Inschriften nur möglich wird, wenn man das ganze Material beisammen hat.

Ausser der bereits erwähnten Litteratur sind noch zu nennen:

Rangabé, Archaeol. Zeitung, Jahrg. 36 (1878) p. 118.
Bursian, Sitzungsber. der Münchener Akademie der Wissensch. philol.-histor. Klasse, 1878, Bd. II p. 9—14 und 224.
Blass, Rhein. Museum N. F. XXXIV p. 160.
Wieseler, Nachricht. v. d. Gesellsch. d. Wissensch., Göttingen 1879, p. 69—70.
Roberts, Journal of Hell. Studies I (1880) p. 228—241.
Roehl, in Bursians Jahresber. Bd. 32 (1882) p. 131—132.
Larfeld, in Bursians Jahresber. Bd. 52 (1887) p. 528—533.

I. Im thessalischen Dialekte.

A. Mondaia.

1557 *Carapanos* pl. XXXIV, 3. *Pomtow* no. 4. Auf der Kehrseite befindet sich die Eubandros-Inschrift no. 1582. — *Prellwitz* De dialecto Thessalica 38. *Blass* BB. XII, 199 = Samml. no. 3205 Anmerk. *Prellwitz* BB. XIV, 298 f.

***Δὶ Νάωι καὶ Διώναι* C | *ἐπικοινᾶται Μον*[δ]*αιατᾶν τὸ κοινὸν πὲρ το*(ῖ) [*ἀρ*]|*γύρροι τᾶς Θέμιστο*(ς), *αἰ ἀ*(ν)*εκτ*[ό]*ν ἐστι τᾶ Θέμι*|(σ)*τι καὶ βέλτιον ἐ*(σ)*κιχρέμεν*.**

„Das Gemeinwesen der Mondaiaten fragt in Betreff des Geldes der Themis an, ob es geziemend ist für die Themis und vorteilhaft, [dasselbe] auszuleihen.“

Die richtige Deutung der Inschrift ist von *Prellwitz* De dial. Thess. p. 38 gegeben und nachher noch einmal von ihm gegen *Blass* in BB. XIV, 298 f. verteidigt.

Schrift: die gewöhnliche, doch schon C.

Z. 1 MON.. ΛΙΑΤΑΝ: *Μον*[δ]*αιατᾶν Fick*. Auf der korkyräischen Inschrift Samml. no. 3205 heissen die Einwohner der gleichen thessalischen Stadt *Μονδαιεῖς*. — 2 ΠΕΡΤΟΝ: *πὲρ το*[ῖ] [*ἀρ*]*γύρροι Prellwitz* = att. *περὶ τοῦ ἀργυρίου*. Ueber *ρρ* aus *ρι̯* s. *Prellwitz* a. a. O. — 3 ΘΕΜΙCΤΟΙ: *Θέμιστο*(*ς*) *Prellwitz*, und in Z. 4 ΕΙΚΙΧΡΕΜΕΝ: *ἐ*(σ)*κιχρέμεν Prellwitz*. Dass bei schneller und enger Schrift das *σ* = C einer einfachen Hasta = I ähnlich wurde, lehrt auch das Täfelchen no. 1588, in dessen erster Zeile das hart am Rande stehende *σ* von *Ἀμύντας* als I erscheint. — ΑΙΕΚΤ..Ν. Zwischen *τ* und *ν* kann nur Ein Buchstabe ausgefallen sein. *Prellwitz* vermutete *ἄ*(μ)*ε*(νν)[ο]*ν* = att. *ἄμεινον*. Da jedoch die von *Carapanos* gegebene Lesung der Inschrift im Uebrigen tadellos ist — das zweimalige I für C ist nicht als Fehler zu rechnen —, so besitzt eine Aenderung der Zeichen ΙΕΚΤ in ΜΕΝΝ wenig Wahrscheinlichkeit. *ἀ*(ν)*εκτ*[ό]*ν* „angängig, geziemend“, wie ich im engen Anschlusse an die überlieferten Zeichen lese, ist (namentlich in der Verbindung mit *οὐκ*) in Prosa und Poesie verbreitet, z. B. Eur. Iph. T. 104 *φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτόν*. Die Verbindung

eines Positivs mit einem Comparative hat nichts Befremdendes (vgl. *Kühner* Gr. Gr[3]. II, p. 23 Anm. 2), besonders in diesem Falle, wo — entgegen der sonst auf den Täfelchen üblichen Wortstellung — die beiden Prädikate ἀνεκτόν und βέλτιον durch ἐστὶ τᾶ Θέμιστι getrennt sind und das βέλτιον gewissermassen nachtragsweise folgt. — 4 ΥΤΙ: Θέμι-(σ)τι *Prellwitz*. ἐσκιχρέμεν ist regelrechter Infinitiv zu ἐσ- κίχρημι = ἐκδανείζω, Stamm χρη in χρήματα, die Kurzform χρε- in χρέος „die Schuld".

Während die längs des rechten Randes in grosser Schrift laufenden Zeichen ΕΥΑΝ zur Inschrift der Kehrseite gehören, lassen sich umgekehrt zwei auf der Kehrseite stehende ebenfalls sehr gross geschriebene Buchstabengruppen nur auf die vorstehende Inschrift beziehen. Die eine derselben: ΑΡ hat *Robert* als Zahlzeichen gedeutet, die zweite: ΕΙΜΠΕΝ, welche offenbar beschädigt ist, hat bislang keine Deutung gefunden. Der Name der Fragesteller (Μονδαιᾶται) ist, wie der erste Blick zeigt, nicht darin verborgen. Auf die Rückseite der Anfrage wurde nun aber, wie no. 1587 beweist, gelegentlich auch die Antwort des Gottes geschrieben, und so liegt es nahe, dieselbe auch in dem obigen Buchstabencomplexe zu vermuten. Gestützt wird diese Annahme dadurch, dass sich die drei letzten Zeichen kaum anders als zu ΜΕΝ ergänzen lassen und somit die Endung eines Infinitivs bilden. Ist diese Deutung richtig, so kann das an 3. Stelle stehende Μ, welches sich unmittelbar an das Ι anschliesst, nicht richtig gelesen sein. Am einfachsten wird der linke Arm desselben mit dem Ι verbunden und ΕΚ ergänzt. Was zwischen ΕΚ und ΜΕΝ gestanden hat, ist nicht sicher zu sagen. Wenn wir die zweite Hälfte des Μ zu Δ ergänzen, so kommen wir auf ἐκδ(ό)μεν. ἐκδιδόναι χρήματα ist ein geläufiger Ausdruck für „Geld ausleihen".

B. Unbestimmter Herkunft.

1558 *Carapanos* XXXVIII, 5 = I, 82; *Pomtow* no. 29. Rechts und unten vollständig. An der linken Seite Bruch.

\ΕΤΟΜΑΝΤΗΚΙΟΝΕΓΩΧΡΗΩ
ΚΕΑΛΑΕΣ

Z. 1 Da die beiden Querstriche des Κ sicher nur zufällige, durch den Bruch der Tafel hervorgerufene Risse sind, so haben bereits *Carapanos* und *Foucart* richtig

[τό](δ)ε τὸ μαντήϊον ἐγὼ χρήω

gelesen. *Carapanos-Foucart* und *Bursian* fassen die Worte als Orakelantwort auf. *Wieseler* und *Pomtow* deuten dagegen χρήω als χρήζω „ich heische". Dass χρήω diese Bedeutung haben kann, beweisen die von *Ahrens* De dial. Dor. 353 und *Dindorf* zu Soph. Ant. 887 beigebrachten Belegstellen. Wir müssten dann [τό]δε τὸ μαντήϊον χρήω übersetzen: „Ein Orakel über folgenden Gegenstand wünsche ich". — 2 ist von derselben Hand wie Z. 1 geschrieben. Wir könnten etwa: [αἴ] κε ἀλα(θ)ές ..... vermuten.

Der Dialekt ist — dem *μαντήϊον* und dem *κε* nach zu schliessen — der thessalische oder äolische.

1559 *Carapanos* pl. XXXVIII, 1 = I, 80. *Pomtow* no. 15. *Fick* Samml. no. 1333. Die Tafel und ihre Inschriften sind vollständig.

Seite A.

Ἐρουτᾶι Κλεούτα(ς) τὸν Δία καὶ τὰν | Διώναν, αἴ ἐστι αὐτοῖ προβατεύοντι | (ὄ)ναιον καὶ ὠφέλιμον.

Der Wandel von *ω* in *ου* ist bislang nur bei den Thessalern zu belegen. *αὐτοῖ* in Z. 2 ist dagegen eine norddorische Form: im thessalischen Dialekte müsste der Dativ *αὐτοῦ* lauten. — ΚΛΕΟΥΤΑΙ: *Κλεούτα(ς) Pomtow*. Der Fehler des Schreibers verdankt seine Entstehung wahrscheinlich dem voraufgehenden ΕΡΟΥΤΑΙ. — 3 ᑎΝΑΙΟΝ: *ὄναιον Pomtow*, vgl. Hesych *ὄναιον· ἄρειον*.

Seite B.

Zwei Zeilen in grösseren Buchstaben:

πὲρ προβα|τείας.

Rechts daneben Κ⊥, unter dem ⊥ ein Ε. In dem letzteren Zeichen sieht *Robert* S. 468 die laufende Nummer, die beiden ersteren ergänzt er zu *Κ*[*λ*](*ε*). = *Κλε*[*ούτας*].

Schrift auf beiden Seiten: gewöhnliches Alphabet.

1560 *Carapanos* pl. XXXVII, 9. *Pomtow* no. 33. Die Tafel ist nur an dem einen Rande — von A aus dem rechten — gebrochen.

Seite A.

Die Inschrift muss aus derselben Gegend wie die vorige stammen: 1) *ἐρωτάει* ist zu *ἐρωτᾶι* contrahiert. Das weist auf Thessalien hin. 2) Der Dativ *αὐτοῖ* kehrt sonst nur in der vorigen Inschrift wieder, desgleichen 3) die Phrase *ὄναιον καὶ ὠφέλιμον*. Die folgende Inschrift ist viel jünger als die vorhergehende, wie — ausser dem Fehlen des *ι* in *ἐρωτᾶ* — die Formen des *α*, *π* und *ω* beweisen. Hieraus erklärt es sich auch, dass *ω* für das zu erwartende thessalische *ου* geschrieben ist.

Ἐπερωτᾶ Κράτ[υλος Δία]
Νάον καὶ Διών[αν· αἴ ἐσ-]
τ(ι) α(ὐ)τοῖ οι ΜΡΗΑΦΙ [.. *ὄναιον*]
καὶ ὠφέ(λιμον) [καὶ τοῦ ἐ-]
(π)ιόν[τος] κ(α)ὶ [ἐς τὸν]
ἅπ[α](ν)[τα] (χρ)[όνον].

Schrift: Α einmal in Z. 1, sonst Α, Є, ΓΊ, Ω.

Die nicht transscribierten Buchstaben in Z. 3, die in Klammer stehenden in Z. 4 und sämmtliche Buchstaben der Zeilen 5 und 6 sind auf der Abbildung entweder mit ganz feinen Linien oder nur punktiert wiedergegeben.

Z. 1 *Κράτ[υλος τὸν Δία]* *Pomtow*, doch spricht gegen den Artikel das folgende *Διών[αν]*. Auch sind 10 Buchstaben schwerlich an der rechten Seite ausgefallen. — Die Zeilen 2—4 sind von mir nach der vorigen Inschrift sicher ergänzt und emendiert. — 3 TAMTOI: *[ἔσ]τ(ι) α(ὐ)τοῖ*, vgl. no. 1559$_3$. Von den nicht umschriebenen Zeichen scheint das vorletzte nicht Φ, sondern O gewesen zu sein. Nach der vorigen Inschrift müssen wir den Dativ eines Participis erwarten: *-ο(ν)[τι ὄναιον]*. Indessen kommt auch, wenngleich seltener, der Infinitiv in diesen Fragen vor. Dann würden wir *-η(ν) ὄ(ν)[αιον]* ergänzen können. Als Vermutung diene: *οἰ(νά)-ρη(ν) ὄ(ν)[αιον]* — von *οἰναρέω = οἰναρίζω* — oder *οἰ(να)ρ(ίζ)ο(ν)[τι ὄναιον]* „wenn er seine Weinstöcke beschneide". — 4 *ὠφε*MANT: *ὠφε[λί]μαν* *Pomtow*. Wahrscheinlich liegt aber dem M ein ΛI zu Grunde. Zu lesen ist also *ὠφέ(λιμον)*. — In den Zeilen 5 und 6 war, wie die erhaltenen Reste von Z. 6 deutlich beweisen, die auch sonst übliche Zeitbestimmung enthalten. — 5 NION . Ͱ . . . Δ: *[τοῦ ἐ](π)ιόν[τος κ]α[ί]* „in Zukunft". Den übrigen Inschriften nach sollte man freilich eher *τοῦ παρόντος* erwarten. — 6 AΠ . Λ . . ΛI . . .: *[ἐς τὸν] ἄπ[α](ν)[τα] (χρ)[όνον]* von mir ergänzt nach no. 1582.

Zwischen Zeile 1 und 2 sind von einer älteren Inschrift (der wohl auch die durch das O in Z. 3 laufende Hasta ˥ angehört) die Buchstaben ЄΠЄ = *ἐπε[ρωτᾷ]* erhalten.

Seite B.

a. Am einen Rande in grossen Buchstaben:

ΚΛΕΑΤΙΛΕ

b. Vom anderen Rande ausgehend und die ganze Tafel bis zu der vorigen Zeile füllend:

1. . . I . Λ . N . NΣΘAN
. . I . ΔI A N A ON
. . I NOK YEΘT
. I Λ. . VΓ . . . . KAI
. . . . . . ΔЄYTI

Die Buchstaben von Z. 3 und 4, welche die Abbildung nur in dünnen Linien wiedergibt, sind bedeutend grösser als die von Zeile 1 und 2. Sie gehören also wahrscheinlich zu einer anderen älteren Inschrift, von der auch in Z. 1 und 2 noch einzelne Reste (z. B. in Z. 2 ein ˥ über dem O) erhalten sind. Die Zeile 5 gehört nicht zu den Zeilen 3 und 4, wie die Form des ε beweist.

Z. 1 Zu lesen ist: *(τ)[ύ](χ)[α]ν [ἀ](γ)(α)θάν*. — 2 *Δία Νάον*. — 3 *κυέο(ι)* oder *κυέο(υ)[σα]*?, vgl. no. 1565$_6$. — 4 *καί*.

Ueber dem I in Zeile 1 ein grosses ш, nach *Robert* S. 468 Zahlzeichen.

II. Ionisch-Dorische Colonieen.

Von den drei folgenden Inschriften gehört nur die erste hierher. Die beiden anderen sind in einem rein dorischen Dialekte abgefasst. Weshalb ich sie schon hier behandle, ergibt sich aus den folgenden einleitenden Bemerkungen.

1561 *Carapanos* pl. XXXVIII, 4 = I, 81 und 82. *Pomtow* no. 24. Breite 7,2 cm. Höhe 4,4 cm. Die Tafel ist auf beiden Seiten ungefähr zur Hälfte beschrieben. Der obere und untere Rand derselben ist unversehrt. An der oberen linken Ecke von A (der unteren von B) ist ein grösseres Stück heraus gebrochen, ohne dass jedoch eine der beiden Inschriften, welche ungefähr 1 cm. weit vom Rande beginnen, dadurch Buchstaben eingebüsst hätte. Die Inschrift A (im ionischen Dialekte) ist vierzeilig, die Inschrift B der Kehrseite, welche am entgegengesetzten Rande beginnt, dreizeilig. Die volle rechte Hälfte beider Inschriften ist weggebrochen. Dieselbe muss bei A dreizeilig, bei B zweizeilig gewesen sein, da die erhaltene vierte Zeile von A und die erhaltene dritte Zeile von B den Schluss der jedesmaligen Inschrift bildet.

Natürlich haben die bisherigen Commentatoren in verschiedener Weise versucht, die beiden Inschriften zu ergänzen. Keiner derselben hat erkannt, dass sich die vollständige zweite Hälfte der Tafel unversehrt erhalten hat: sie ist bei *Carapanos* auf pl. XXXV, 1 abgebildet. Diese letztere Tafel (Breite 6,4 cm. Höhe 4,4 cm.) enthält auf der einen Seite eine dreizeilige ionische Inschrift A[1], welcher die linke Hälfte fehlt. Sie bildet die unmittelbare Fortsetzung der vierzeiligen Inschrift A der Tafel XXXVIII, 4. Auf der anderen Seite der Tafel XXXV, 1 stehn 2 Inschriften: die eine derselben, B[1], welche am entgegengesetzten Rande wie die Inschrift A[1] der Vorderseite beginnt, ist zweizeilig und bildet die zweite Hälfte der Inschrift B auf Tafel XXXVIII, 4. Die andere Inschrift, C, ist dreizeilig und ebenfalls unvollständig. Wir müssten erwarten ihre zweite Hälfte ebenfalls auf der Tafel XXXVIII, 4 und zwar unterhalb der Inschrift B zu finden. Aber die Abbildung zeigt hier einen leeren Raum, ohne den geringsten Rest eines Buchstabens: entweder ist also dieser Teil der Tafel künstlich geglättet oder *Carapanos* hat die auf demselben enthaltenen Buchstaben übersehen.

Inschrift A.

XXXVIII, 4. XXXV, 1.

Ἡρακλ[ε]ίδας αἰτεῖ τὸν| Δία καὶ τὴν Διώνην
τύχην ἀγαθὴν καὶ τ|ὸν θεὸν ἐπερωτᾶι
περὶ γενεῆς· ἦ ἔστα[ι] ἐκ τῆς γυναικὸς
| *Α[ἴ]γλης, τῆς νῦν ἔχει.* |

Die Grösse und der Charakter der Schrift (A, E, Γ, Ϟ, ⩘) sind auf beiden Seiten genau die gleichen.

Z. 1 Das ε des Eigennamens ist durch einen Riss in der Tafel völlig verloren gegangen. — 2 Das ι von ἔσται stand genau in der Bruchlinie. — 3 γενειή concret „Nachkommenschaft, Kinder". – 4 Die Hasta vor dem A scheint nicht vom Schreiber herzurühren. — Uebrigens ist es möglich, dass die linke obere Ecke des Täfelchens bereits fehlte, als dasselbe die Inschrift aufnahm.

Besonders bemerkenswert ist die Inschrift wegen ihres Mischdialektes. Der Fragesteller ist ein Dorer von Geburt, wie sein Name beweist, aber er schreibt im ionischen Dialekte. Gelegentlich freilich entschlüpft ihm eine dorische Form, so τῆς in Z. 4 statt ἧς und ἠ ἔσται in Z. 3 (dor. ἠ = ion. εἰ), wofür man freilich auch ἦ ἔσται vermuten könnte. Die Inschrift erinnert lebhaft an die des Rheginers Mikythos (IGA. no. 582. 583) mit Ϝοικέων ἐν Τεγέηι.

Unter der linken Hälfte der Inschrift stehn — in entgegengesetzt gerichteter Schrift — ausser den in einander greifenden Buchstaben TY die beiden Namen IOΛAΣ und NIKΣ. Beide gehören zu den zwei auf der Kehrseite stehenden Inschriften, und zwar der letztere zu der folgenden Inschrift B, deren Fragestellerin Νικοκράτεια ist (Steht NIKΣ vielleicht für Νικ[οκρατεία]ς?). IOΛAΣ = Ἰόλας lässt sich also nur auf die Inschrift C beziehen.

Inschrift B.

XXXVIII, 4. XXXV, 1.

Ἱστορεῖ Νικοκράτ[ει]|α, τίνι θεῶν θύουσα
λώϊον καὶ αμεινον | πράσσοι καὶ τᾶς νόσου
παύσα(ι)το.

Auch diese beiden Hälften stimmen hinsichtlich der Grösse und des Charakters der Schrift (A, E, M, Σ, Ω. Die zweite Hasta des Π in πράσσοι ist wohl nur zufällig so lang geworden) überein. Besonders bemerkenswert ist es, dass sich die Vorliebe des Schreibers, die einzelnen Linien der Buchstaben über ihren Kreuzungspunkt zu verlängern, auf beiden nachweisen lässt.

Z. 1 Das ει in Νικοκράτεια ist völlig geschwunden, von dem zweiten α hat sich nur die linke Hasta \ erhalten. — 3 Γ▮AYΣATO: παύσα(ι)το von mir ergänzt.

Inschrift C.

Auf Tafel XXXV, 1. *Pomtow* no. 22.

Ἦ εἰς Ἐλίναν περιέλ(θ)[ωμες . . . . .
ἢ εἰς Ἀνακτόριον [. . . . .
ἢ πωλοῦντες τὸν [. . . . .

Gewöhnliche ionische Schrift.

Z. 1 Zu *'Ελίνα* vgl. Steph. Byz. *'Ελινοι· ἔθνος Θεσπρωτικόν, 'Ριανὸς δ' = ἐν τῷ τετάρτῳ Θεσσαλικῶν· καὶ 'Ελινία ἡ χώρα.* *Bursian* und *Pomtow* fassen *'Ελίνα* als Hauptstadt des Landes, wozu kein Grund vorliegt. — ΓΕΡΙΕΛΟ: *περιέλ(θ)[ωμεν]* *Kaibel* bei *Robert* Hermes XVIII, 469.

III. Im dorischen Dialekte.

A. Korinthische Colonieen.

1. Korkyra.

1562 *Carapanos* pl. XXXIV, 5 = I, 72. *Pomtow* no. 1. *Blass* Samml no. 3208. Auf allen Seiten Bruch.

[Θεός. 'Επικοινῶντ]αι Κορκ[υραῖοι τῶι Δὶ τῶι Ναΐωι]
[καὶ τᾶι Διώναι, τί]νι κα θεῶν [ἢ ἡρώων θύοντες καὶ]
[εὐχόμενοι κάλ]λιστα καὶ ἄ[ριστα καὶ νῦν καὶ εἰς]
[τὸν ἔπειτα χρόνον] Fοικέοιε[ν].

Gewöhnliche Schrift.

Die Ergänzungen von Z. 1 und 2 ergeben sich mit Sicherheit aus der folgenden Inschrift. Z. 3 und 4 von *Pomtow* ergänzt. Er vergleicht no. 1582_{4}: *καὶ νῦν καὶ ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον*, no. 1564_{5}: *καὶ εἰς τὸν ἔπειτα [χρ]όνον*, und Xenoph. Anab. III, 1, 6: *τίνι ἂν θεῶν θύων καὶ εὐχόμενος κάλλιστ' ἂν καὶ ἄριστα ἔλθοι.*

Rückseite:

Ein grosses Δ, von *Robert* S. 468 als Zahlzeichen gedeutet.

Zeit der Abfassung: *Pomtow* bezieht sowohl diese wie die folgende Inschrift auf die Bürgerzwiste, welche nach den Zeugnissen des Thukydides III, 70—85, IV, 46—48, und Diodor XIII, 48 in den Jahren 427—425 und 410 auf Korkyra stattfanden. Dass die obige Inschrift in die Zeit nach 425 fällt, ist ihm nicht unwahrscheinlich. *Blass* setzt beide Inschriften — ohne zwingenden Grund — ins 3. Jahrh.

1563 *Carapanos* pl. XXXIV, 4 = I, 72. *Pomtow* no. 2. *Blass* Samml. no. 3209. Breite 7,7 cm. Höhe 4—3,5 cm. Die Platte ist von 4 parallelen senkrechten Knicken durchzogen und an der oberen, unteren und linken Seite unversehrt. An der rechten Seite ist — ebenfalls in senkrechter Bruchlinie — ein 6—8 Buchstaben in der Zeile enthaltendes Stück weggebrochen. Einen Teil desselben hat *Pomtow* in dem Fragmente *Carapanos* pl. XXXIX, 7 (Breite 2,4 cm. Höhe 3,5 cm.) wiedererkannt, welches

an der linken Seite senkrecht gebrochen ist und unmittelbar hinter der Bruchlinie die beiden Zeilen ΕΩΝ und ΛΕΝΟΝ enthält.

Θε|όν. Τ[ύ]χαν [ἀ]γαϑ(άν). *Car.* XXXIX, 7.
Ἐπ[ι]κοιν|ῶ ν τ α |ι τοὶ Κ[ο]ρκυρα|[ῖοι τῶι Δὶ]
Νά|ωι κα|ὶ τᾶι Δ[ι]ώναι· τί|νι κα[ϑ]εῶν [ἢ]
ἡρ|ώων | ϑύον[τ]ες κα|ὶ εὐχ[ό](μ)ενο(ι)
ὁμ| ονοο |ῖεν ἐ[π]ὶ τὠγ|αϑόν. |

Gewöhnliche Schrift.

Z. 2 Ueber dem Ω des Fragmentes ist nach einem ziemlich grossen Intervalle noch ein Δ zu erkennen. *Blass* liest deshalb *Κορκυρα[ῖοι] Δ[ιί]*, doch widerspricht das Fehlen des Artikels vor *Διί* neben *τᾶι Διώναι* dem Sprachgebrauche dieser Inschriften. Da ferner das Intervall zwischen der Fusslinie des Δ und den Buchstaben ΕΩΝ viel zu bedeutend ist, als dass sich Δ ohne weiteres als Rest der voraufgehenden Zeile deuten liesse, und da endlich die beiden Seitenschenkel des Δ der Abbildung nach genau mit dem Rande des Fragmentes zusammenfallen, so bleibt das Δ vorläufig besser unberücksichtigt. — 3 Ob in der ersten Bruchlinie ein Ι gestanden hat (*Ναίωι*), lässt sich nicht entscheiden. Das schmale Intervall zwischen Α und Ω spricht, wie *Blass* richtig bemerkt, nicht dafür. — 5 In der zweiten Bruchstelle ist die Hälfte des vorhergehenden Ο verloren gegangen. — 4 *εὐχό(μ)ενο(ι)* *Pomtow.*

Zeit der Abfassung: nach *Pomtow* 410 v. Chr., vgl. die Anm. zur vorigen Inschrift. *Blass* erblickt in *Νάωι* (für *Ναίωι*) Z. 2 ein Indicium für jüngeren Ursprung.

2. Ambrakia.

1564 *Carapanos* pl. XXXVI, 5 = I, 76. *Pomtow* no. 16. *Blass* Samml. no. 3184. Auf beiden Seiten beschrieben. Die folgende Inschrift ist oben und an der rechten Seite verstümmelt.

Seite A.

[Ἐπικοινῆται Σωκράτ-]
(η)ς Ἀμβρακιά[τας]
Διὶ Νάωι καὶ Δη[ώναι]
περὶ ὑγιείας αὐτοῦ [καὶ]
τῶν ὑπαρχόντων
καὶ εἰς τὸν ἔπειτα [χρ-]
όνον, τίνας ϑεῶν [ἱ-]
λασκόμενος λώϊον
καὶ ἄμεινον πρά[σσοι].

Gewöhnliche ionische Schrift.

Z. 2 ΙΙΣ: -ης *Carapanos* und *Foucart*, (τ)ις *Pomtow*. Die Bemerkung *Pomtow*'s, dass die beiden Hastae zu weit von einander entfernt stünden, um H bilden zu können, ist unrichtig. — Ebenso ist es mir unverständlich, mit welchem Rechte *Blass* behaupten kann, Ἀμβρακιώ[τας] wäre nicht ganz unmöglich, da das A auf dem Facsimile nicht völlig deutlich sei. Das A ist völlig deutlich und unverletzt. — 4 [καὶ] ergänzt von *Carapanos* und *Foucart*. — 5 Der Genetiv τῶν ὑπαρχόντων ist doppelt gedeutet worden. Nach *Bursian*, dem sich *Blass* anschliesst, fragt der Ambrakiote „in Betreff seiner Gesundheit und seines Vermögens". Gegen diese Erklärung spricht die Stellung des αὐτοῦ. Auch würde der Ausdruck τὰ ὑπάρχοντα in diesem Zusammenhange für das übliche und verständliche τὰ χρήματα schwerlich gebraucht sein. Noch seltsamer ist *Pomtow*'s Vermutung, dass τῶν ὑπαρχόντων der Genetiv zu οἱ ὑπάρχοντες „die Nachkommen" sei. In dieser Bedeutung ist das Participium aus der Litteratur nicht zu belegen (die Stelle des Polybius X, 17_{11} beweist nichts). — Ich glaube τῶν ὑπαρχόντων richtig als den Genetiv der Zeit zu deuten: „in der Gegenwart". Dieses ist die gewöhnliche Bedeutung des Plurals τὰ ὑπάρχοντα, vgl. z. B. Thuk. VII, 76 ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων „der gegenwärtigen Lage entsprechend." Der Genetiv der Zeit erscheint in gleicher Weise in no. 1589_3: τοῦ εἰςιόντος „in Zukunft". — Hinter τῶν ὑπαρχόντων scheint nichts ausgefallen zu sein. Auch die Zeilen 7 und 8 sind vollständig. Das I von [ἱ]λασκόμενος hat entweder unmittelbar in der Bruchlinie oder am Anfang von Z. 9 gestanden. — 8 πρά[σσοι] *Carapanos* und *Foucart*.

Seite B.

ΥΙ . ΙΛ ΑΝ Ι	. . Δ[ί]α Ν(ά)[ον καὶ Διώ-]
Ι ΝΕΙΕϹΤΙ	(ν)[α]ν· εἴ ἐστι [αὐτῶι λ-
Σ . ΟΝΙΛΝΔ	(ώ)[ι]ον (καὶ) ἄ[μεινον . . . . . .
ΕΙΩ ΑΔΤ	

Z. 1 ff. *Pomtow* ergänzte Δ[ί]α Νά[ον καὶ Δ]ι[ώνα]ν, doch bleibt, wenn wir die erste Hasta in Z. 2 zu N ergänzen, nur noch für Einen Buchstaben Platz. — 2 und 3 von mir ergänzt. Das Σ in Z. 3 ist sicher verlesen, da in Z. 2 C als Zeichen für σ erscheint. Ich habe deshalb die Linien Σ als die rechte Hälfte eines ω = Σ gedeutet. Die Zeichen ΙΛΝ lassen sich leicht zu KAI ergänzen. — Des εἰ halber braucht die Inschrift noch nicht ionisch zu sein.

1565 *Carapanos* pl. XXXVI, 2 = I, 75. *Pomtow* no. 11. Die Inschrift ist vollständig, obwol die obere rechte Ecke des Täfelchens fehlt. Dasselbe wurde also schon in dem Zustande beschrieben, in welchem wir es vor uns haben.

Seite A.

Ἐρωτῇ Λυσα-
νίας Δία Νάον
καὶ Δηώνα(ν)· ἦ οὐ-
κ ἐστὶ ἐξ αὐτοῦ
ΘΙ *τὸ παιδάριον,*
ὃ Ἀννύλα κυεῖ.

Gewöhnliche ionische Schrift, doch Ξ.

Der Form *Δηώνα* halber, welche auch in der vorigen Inschrift steht, hält *Pomtow* den Fragesteller wohl mit Recht für einen Ambrakioten. — 3 ΔΗΩΝΑϚ: *Δηώναν Carapanos* und *Foucart.* — 5 ΠΑΙΛΑΡΙΟΝ. Im Anfange der Zeile sind die beiden Buchstaben ΘΙ von des Schreibers eigner Hand wieder durchstrichen. — 6 *Ἀννύλα* Deminutivum zu *Ἄννα*.

Seite B.

Einzelne Buchstaben und Ligaturen in grösserer Schrift sind Reste von Namen oder Zahlzeichen.

---

3. Unbestimmter Herkunft.

1566 *Gurlitt* Archaeol.-epigraph. Mittheil. a. Oesterr. IV, 61 f. *Röhl* IGA. no. 332 = Imag. p. 60 no. 8. *Pomtow* no. 47. *Blass* Samml. no. 3226. Erhalten ist von Seite A der untere Rand, der rechte Rand bis auf eine kleine Beschädigung in der Mitte und vom oberen Rande ein kleines Mittelstück. Links verstümmelt.

Seite A.

[Ἐπικοινῆται . . . .]ασσχ .
[Δὶ καὶ Διαίναι, τί]νι κα θεῶ-
[ν ἢ δαιμόνων ἢ ἡρ]αίων εὐχ[ό-]
[μενος καὶ θύων] ὑγιὴς εἴη.

Schrift: ε = ꞵ, ϑ = ⊕, ω = O; für Iota und Sigma bereits I und Ϩ.

Z. 1 *[Ἀν]άσσχ[ετος] Pomtow.* Indessen ist auf der Abbildung von dem α nichts als ∖ und von dem χ nichts als ∧ zu erkennen, so dass *Blass* an der Richtigkeit der Lesung beider Zeichen zweifelt. — 2 Ergänzt von *Röhl* und *Pomtow.* — 3 und 4 ergänzte *Gurlitt* nach den Inschriften no. 1563 und 1582, vgl. auch no. 1585 B.

Wie das Zeichen ꞵ beweist, ist der Fragesteller aus einer korinthischen Colonie gebürtig. Wenn Korkyra, das zunächst in Frage kommt, seine Heimat ist, so fällt die Inschrift in das Ende der Uebergangsperiode vom alten zum ionischen Alphabete. Die älteren korkyräischen Steine (*Röhl* no. 340—346), auf welchen sowohl ε wie η durch ꞵ ausgedrückt wird, verwenden das Zeichen H für den spiritus asper, und selbst jüngere

(*Röhl* no. 346), auf welchen bereits ≷ für M und I für S eingeführt sind, halten hieran noch fest.

Seite B.

Von flotter Hand später Zeit (*Gurlitt*):

. . . . . *ιατιον* (der erste Buchstabe *γ* oder *δ*)
. . . . . *ιχος*.

Darüber von anderer früherer Hand \ΑΧΗ . . . Δ.

B. Tarent.

1567 *Carapanos* pl. XXXV, 4 und XXXIV, 1 = I, 70. *Pomtow* no. 3. Die Zusammengehörigkeit beider Fragmente erkannte *Blass*. Breite der ganzen Inschrift 8,5 cm. Höhe 6,7 cm. Auf der rechten Seite fehlen 5–8 Buchstaben.

Θεό(ς)|. Τύχαι ἀγαθᾶι. [Ἐπερωτῇ]
Ⱶα πό|λις Ⱶα τῶν Ταραν[τίνων]
τὸν Δ|ία τὸν Νάϊον καὶ τ[ὰν Διώναν]
περὶ | παντυχίας καὶ π[ερὶ χωρίων,]
τὰ χ[η]ρῶι, καὶ περὶ τῶν [. . . . .

Gewöhnliche ionische Schrift.

Z. 1 ΘΕΟΣ. Die Lesung *Θεός* ist sicher, vgl. no. 1574, 1583, 1584 B, 1598. Die Reste des vierten Buchstabens sind zu Σ, nicht etwa zu Σ zu ergänzen. *Pomtow*'s Vermutung *θεο(ῖ)[ς]* entspricht weder der Ueberlieferung noch dem Sprachgebrauche der übrigen Inschriften. — 2 Das Ⱶ ist von *Blass* a. a. O. richtig als Hetha gedeutet worden. Wir kannten es bislang aus tarentinischen Münzen sowie aus den in Heraklea, der Tochterstadt Tarents, gefundenen Tafeln. — 3 „*παντυχία* dem bekannten *πανωλεθρία* ganz analog“ *Bursian*. — 4—5 Die von *Blass* vorgeschlagene Ergänzung *π[ῶς κά τι ἐν] τάχ[ει δ]ρῶι* kann, abgesehen von anderen Gründen, schon darum nicht richtig sein, weil zwischen *χ* und *ρ* nur ein einziger Buchstabe verloren gegangen ist. Die von *Carapanos* angedeuteten Reste desselben ¯\ geben der Ergänzung keinen Anhaltspunkt. Ich lese: *π[ερὶ χωρίων], τὰ χ[η]ρῶι* „in Betreff der Ländereien, welche sie in ihrer Gewalt hat, beherrscht“. *χηρῶι* entspricht attischem *χειροῖ*. Das Verbum wird namentlich im Medium ganz gewöhnlich von der Beherrschung unterworfener Völker und Landschaften gebraucht. Die für *χ[η]ρῶι* vorausgesetzte Flexion kehrt in dem *πριῶι* der ersten Tafel von Heraklea wieder: *αἰ δέ τις κα . . . . . ἢ τῶν δενδρέων τι κόπτηι ἢ θραύηι ἢ πριῶι κ. τ. λ.* Weitere Belege sind zu Samml. no. 3459 zusammengetragen.

Zeit der Abfassung: nach *Larfeld* und *Roberts* „Ende des 4. oder Anfang des 3. Jahrh.“

C. Rhodos oder rhodische Colonie.

1568 *Carapanos* XXXVII, 4 = I, 78. *Pomtow* no. 17. Die auf beiden Seiten beschriebene Platte ist vollständig.

Seite A.

Sie enthält 2 Inschriften, von denen nur die nächstfolgende deutlich lesbar ist.

Inschrift a.

Τύχα ἀγαθά. Ἦ τυγχάνοιμί κα ἐμπορευόμενος
ὅπυς κα δοκῆι σύμφορον ἔμειν, καὶ ἄγων, τῆι κα δοκῆι,
ἅμα τᾶι τέχναι χρεύμενος.

Gewöhnliche Schrift.

„Ob die Handelsgeschäfte, welche ich neben meinem Handwerk zu treiben beabsichtige, erfolgreich sein werden“ *Bursian*. — Z. 2 *ὅπυς* „wohin“ war dorisch, vgl. Ammonius *περὶ διαφ. λέξ.* 121 *πῦς καὶ ποῖ καὶ πεῖ καὶ πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι· τὸ μὲν γὰρ πῦς καὶ ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ .... Σώφρων ὅταν „εἰς τόπον“ θέλῃ εἰπεῖν, φησί· πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ εἰς τίνα μυχόν.* Von Grammatikern sind noch überliefert *ὗς* und *ἄλλυς*, vgl. *Ahrens*, De dial. Dor. 368. — *ἄγων* soll sich nach *Gomperz*, Arch.-epigr. Mitth. a. Oesterr. V, 134 auf das Verführen fremder Waaren beziehen. — Ueber die dorischen Localadverbia auf *-ηι* s. *Ahrens* De dial. Dor. 361 — *ἔμειν*: Die Endung *-μειν* für *-μεν* entstand auf Rhodos und wurde von hier aus auf die rhodischen Colonieen übertragen (z. B. nach Akragas Samml. no. 1340 a: *δόμειν*).

Inschrift b.

Dieselbe läuft zwischen den Zeilen der vorigen Inschrift. Nur die erste Zeile ist lesbar:

τὸν Δία τὸν Δωδωναῖον (A, N, Ω).

Von den 3 folgenden Zeilen sind nur versprengte, nicht zu deutende Buchstabenreste erhalten.

Endlich enthält diese Seite noch einige grössere Buchstaben, wahrscheinlich Abkürzungen für die Namen von Fragestellern: 1) PKN 2) ΟΛΜΛ (= [*Π*]*ολ*[*έ*]*μα*[*ρχος*]? vgl. die Inschrift der Kehrseite) 3) Ein alleinstehendes Σ oder M 4) X⅂IIIIO und darüber ein N.

Seite B.

Wie die heliographische Abbildung auf pl. XL, 2 zeigt, ist diese Seite sehr arg mitgenommen. Zur Annahme einer absichtlichen Entstellung

der Buchstaben (*Pomtow* S. 328) liegt aber nicht der mindeste Grund vor. Die überflüssigen Linien, welche sich an einigen Buchstaben finden, sind teils zufällige Ritzen der Tafel, teils Reste einer anderen Inschrift. Trotz wiederholter sorgfältiger Prüfung ist es mir nicht gelungen, aus der heliographischen Abbildung eine sichere Lesung der Buchstaben zu erschliessen. Ich will deshalb die von *Carapanos-Foucart* gegebene Umschrift zu Grunde legen, muss aber bemerken, dass sie mir an mehr als einer Stelle nicht das Richtige zu treffen scheint.

ΟΕΟΩΤΥΧΑΙΑΓΑ/ΟΑΝ . . . . ΑΙΠΟΙΡΕ . . ΡΛΟΠΧ
ΛΙ . . . ΣΟΤΠΡΛΝ . . ΕΟΠ . . . ΤΙΑΓΑΟΟΝΤΑΣΓΥΝ
ΝΑΙΚΟΣΤΑΥΤΑΣΠΑΡΑΜΟ . . . ΜΟΝΕΝ.ΕΧΕΙΚΑΙΚΡΚ
ΝΩΝΝΚΗΤΕΝΙ ΔΑΙ . ΝΕΡΟΝ . . . ΙΛ . .

Θεό(ς). Τύχα(ν) ἀγαθάν. [Ἐρωτ]ᾶι Πο(λ)έ[μα]ρ(χ)ο(ς) [τὸν] (Δ)ί[α τὸν Ν](ά)ο(ν καὶ) [τὰ]ν Δ(ιώ)ν[αν· αἴ] τι ἀγαθὸν τᾶς γυναικὸς ταύτας παραμό[νι]μον ἐν.έχει καὶ . . . . . .

Z. 1 und 2 von mir ergänzt. Die schräge dünne Linie hinter dem dritten Α in ἀγαθάν, welche Pomtow zur Lesung τύχαι ἀγαθᾶι veranlasste, rührt sicher nicht vom Schreiber dieser Inschrift her. Ist [ἐρωτ]ᾶι richtig gelesen, so war der Fragesteller kein Dorer. Hinter [ἐρωτ]ᾶι vermutet *Pomtow* πό(τ)ερ(α). Das geht nicht an, weil der Name des Fragenden zunächst folgen muss. — 3 παραμό[νι]μον *Bursian*. Zwischen Ο und Μ sind allerdings wahrscheinlich nur 2 Buchstaben ausgefallen.

Ausser einzelnen deutlich erkennbaren Buchstaben einer anderen Inschrift enthält diese Seite noch die vom γραμματεύς herrührenden Vermerke ΑΓ (oder ΑΤ) und ΙΒΕ, ferner in der Mitte ein grosses Ε.

D. Unbestimmter Herkunft.

Die meisten der folgenden Tafeln stammen sicher aus Nordgriechenland, speciell aus Epirus. Das beweist in vielen Fällen schon der Gegenstand der Anfragen. Da eine genauere Scheidung derselben nach ihrer Heimat unmöglich ist, so habe ich sie, so gut es gieng, dem Alter nach geordnet.

1569 *Carapanos* pl. XXXVI, 4 = I, 75. 76. *Pomtow* no. 6 und 14. An der linken und rechten Seite gebrochen, oben und unten wahrscheinlich vollständig. Auf beiden Seiten beschrieben.

Seite A.

[Θεός. Τύχαν ἀγ]αθάν. Πότερα τυγχ[άνοιμι τὰν]
[νεωστὶ οἰκοδο](μ)ητὰν ἢ ἄλλαν οἴκησ[ιν ἔχων].

Schrift: noch Ε für η.

Von dem ersten Buchstaben in Z. 2 ist nur ꓶ erhalten. *Pomtow* schlug 2 Ergänzungen vor: entweder τυγχ[άνοιμι ἄμεινον πράσσω](ν) ἢ τὰν ἢ ἄλλαν] oder [πράσσων] (τ)ή(ν)αν ἢ ἄλλαν. — Die Ergänzung des Particips πράσσων ist gegen den Sprachgebrauch der übrigen Inschriften, in denen πράσσειν stets als verbum finitum erscheint. τυγχάνοιμι steht vielmehr — genau wie in no. 1568₁ — absolut und bedeutet „Glück haben". Das zu ergänzende Participium enthielt die Bedingung. — Lesen wir mit *Pomtow* ἢ τὰν, so werden wir zu der sehr unwahrscheinlichen Vermutung gezwungen, dass der Artikel in demonstrativer Bedeutung gebraucht sei. Lesen wir (τ)ή(ν)αν, so müssen wir 2 Buchstaben ändern. In keinem der beiden Fälle aber ergibt sich ein befriedigender Sinn, da die Bezeichnung „dieses Haus" unverständlich ist. — Das am Anfange von Z. 2 erhaltene Zeichen lässt sich am einfachsten und natürlichsten zu M ergänzen. Zur Verbindung οἰκοδομεῖν οἴκησιν vgl. z. B. Plato de re publ. II, 372 A οἰκοδομησάμενοι οἰκίας, Herod. II, 121 οἰκοδομέεσθαι οἴκημα λίθινον. Das Participium οἰκοδομητός z. B. Strabo III, 155 καθέδρας οἰκοδομητάς. Man könnte auch an [νεοδ]μητάν oder [νεοδο]μητάν denken, doch sind diese beiden Worte nur poetisch.

Zeit: wegen des E = η vielleicht noch ins 5. Jahrh. zu setzen.

Auf derselben Seite stehn in kleineren und feineren Buchstaben die Reste von zwei anderen Inschriften:

a. Zwischen ΓΟΤ und ΕΑΛ mit gleicher Richtung der Buchstaben: ΟΓΙΟΝ.

b. Unter den beiden obigen Zeilen mit entgegengesetzt gerichteten Buchstaben:

ΓΙϜ Τ ΝΟ Ρ
ꟷΙΛΕΗΜΑΤ . . . ΜΟΙΛΙΗΣΑ . . Ι

Z. 2 sicher (δ)εήματ[α] zu lesen, welches in no. 1582*b* wiederkehrt.

Seite B.

Λυσίας Δαμολ(ά)[ω περὶ τοῦ . . . . .
Πασία σάμα[τος . . . .
αἰ πόμπα τιὰ [. . . . .

Gewöhnliche Schrift.

Z. 1 ΜΟΛΛ. — 2 Πασίας Ἅμα *Pomtow*. Nach meiner Lesung würden wir etwa zu ergänzen haben: „Lysias, der Sohn des Damolaos [fragt an in Betreff] des Grabes des Pasias . . . ., ob irgend ein öffentlicher Aufzug [dorthin stattfinden soll]". — 3 Dass es (wahrscheinlich im nordachäischen, d. h. thessalisch-äolischen Dialekte) neben τις, τι ein τιος, τια, τιον gab, wird bewiesen: a) durch den homerischen Instrumentalis τίῃ „warum", der sich zu τίο- verhält, wie τῇ zu το- u. a. b) Durch τίωι Sappho 104, τίοισιν Sappho 168. Irrtümlich leitet *Meister* Dial. I, 169 die letzteren Formen aus τέωι, τέοισιν ab. Im äolischen Dialekte ist ε vor

Vokalen nicht in ι verwandelt worden. Dass die äolischen Stoffadjektive auf -ιος wie χρύσιος nicht aus älteren Formen auf -εος hervorgegangen sind, sondern dass -ιος die Kurzform des Suffixes -ειος ist, zeigt *Fick* Ilias 551.

1570 *Carapanos* pl. XXXVIII, 6 = I, 82. *Pomtow* no. 7. Die Tafel scheint nur an der linken Seite verstümmelt zu sein.

ΕΑΛΛΑΝΜΑΣΤΕΙΕΙ . . . ἢ ἄλλαν μαστε(ύ)ηι.

Bursian und *Pomtow* lesen übereinstimmend: ἢ ἄλλαν μαστείει (für μαστεύει) „oder (ob er) eine andere (nämlich Wohnung) suchen soll.“ Jedenfalls wird dann der Conjunctiv μαστείηι gefordert, an welchen auch *Pomtow* bereits dachte. Ob μαστείηι wirklich eine dialektische Nebenform von μαστεύηι war oder nur für μαστεύηι verschrieben, resp. von *Carapanos* und *Foucart* verlesen ist, bleibt dahingestellt.

Das E = η weist die Inschrift vielleicht noch ins 5. Jahrh.

1571 *Carapanos* pl. XXXV, 6 = I, 74. *Pomtow* no. 27. Auf allen Seiten Bruch.

ΣΤΕΥΟΝΤΙΤΙΛ . . ΛΘΕ

In der Lücke ist nur für Einen Buchstaben Platz, so dass bereits *Carapanos* und *Foucart* richtig (ἀ)[λ](α)θέ[ς] vermutet haben. *Pomtow* ergänzt: [ἐπικοινῶνται οἱ δεῖνες, ἢ πι]στεύοντί τι ἀλαθέ[ς τούτων τῶν λόγων ἐμειν]. Wir müssen in diesem Falle jedenfalls den Conjunctiv πιστεύωντι lesen, da der Indikativ nicht „ob sie glauben sollen“ bedeuten kann. Ebenso nahe liegt aber die andere Ergänzung: [ἐρωτῇ ὁ δεῖνα· ἢ ἄμεινον καὶ λώϊον αὐτῶι εἴη πι]στεύοντι τι ἀλαθέ[ς . . . .].

1572 *Carapanos* pl. XXXVII, 5. *Pomtow* no. 32. Die Tafel scheint nur an der rechten Seite verstümmelt zu sein. Die Schrift muss arg gelitten haben, da die folgende nach *Carapanos-Foucart* gegebene Abbildung zahlreiche Lesefehler aufweist.

ΚΑΙΠΑΝ[illegible]ΟΑΙΑΝΤΙΚΑΘΥΣΑΣ
ΝΘΗΣ ΑΙΘΕΜΑ
ΝΟΙΤΟΣ
ΘΕΟΣΤΟΓΕ
ΝΓΒΕΛ ΙΟΝΠΡΑΣ . . ΕΙ
ΚΑΑΡΕΕΙΤΑΜΕ Ν
ΑΠΕΡΙΤ . ΝΙΑΣ . . . . ΣΥΝ
ΚΑΤΑΠ[illegible]ΕΙΠΡΑΑΣΣΟΙ

Diese 8 Zeilen bilden vermutlich 3, sicher aber 2 verschiedene Inschriften:

a. Zeile 1—5.

1 [Ἐρωτῇ ὁ δεῖνα τὸν Δία Νάον] καὶ (τ)ὰν [Δι](ώ)(ν)αν· τί κα θύσας

2—4 Nicht sicher zu deuten.

5 . . . . κ](αὶ) βέλ[τ]ιον πράσ[σ]ει.

Z. 1 Ergänzt und emendiert von *Pomtow*. — 2 *Pomtow*'s Vermutung [Κλεά]νθης· αἴ θεμα ist unrichtig, weil die Frage bereits in Z. 1 beginnt. Man könnte an νοῆσαι denken, doch scheint zwischen ⋞ und Α ein Buchstabe ausgefallen zu sein. — Zeile 3 bildete wahrscheinlich den Abschluss der ersten Inschrift und die Zeilen 4—5 enthalten eine neue Anfrage. — 4 θεὸς τὸ γέ[νος] oder γε[νόμενον] *Pomtow*. Schwerlich richtig. — 5 Dass ΝΓ für ΑΙ verlesen ist, unterliegt keinem Zweifel.

b. Zeile 6—8.

[Θεός. τύχαν ἀ](γ)α(θ)ά(ν). Ἐ(ρω)τᾶ Μέν-
[ων Δία Νάον καὶ Διώνα](ν) περὶ (γ)[ε]ν[ε]ᾶς· [αἴ κα] συν-
[οικέων . . . . αι λώϊον] κα(ὶ) ἄ(μ)[εινο](ν) πρ⟨α⟩άσσοι.

Da gerade über den Zeilen 6 und 7 eine andere Inschrift (no. *c*, s. unten) läuft, so ist eine Entstellung der ursprünglichen Buchstaben leicht zu erklären. Wenn ich in Zeile 6 ἐ(ρω)τᾶ richtig vermutet habe, so ist der Fragesteller ein Thessaler. Die Zeilen 7 und 8 sind von mir ergänzt und emendiert. Da über dem ι in πραάσσοι die Abbildung noch eines feines Μ bietet, so liest *Pomtow* — vielleicht mit Recht — πραάσσοιμ[ι]. Der Schreiber wäre in diesem Falle mit dem Raume nicht ausgekommen und hätte ΜΙ deshalb über πραάσσοι gesetzt.

c.

Ueber Zeile 6 und 7 laufen — umgekehrt stehend — in doppelt so grosser Schrift die Buchstaben:

ΔΙΟΝΕΘΥΗΝ

Pomtow und *Robert* (Hermes XVIII, 467) fassen dieselben als Antwort des Gottes auf eine Frage: τίνι κα θεῶν ἢ ἡρώων θύων καὶ εὐχόμενος κ. τ. λ. und lesen:

Διώνῃ(ι) θύην.

Seltsamer Weise haben beide nicht gesehen, dass diese Deutung aus sprachlichen Gründen unmöglich ist: 1) Διώνῃ(ι) ist eine ionische, θύην dagegen eine dorische Form. Dass die Priester in Dodona keinen dorisch-ionischen Mischdialekt redeten, braucht kaum gesagt zu werden. 2) Zwischen Ε und Θ ist nicht der mindeste überflüssige Raum, so dass ein Ι niemals dort gestanden hat. Nun lässt sich aber der Abfall des ι im Dative auf einer dorischen oder ionischen Inschrift, welche ω mit Ο und η mit Ε bezeichnet, nicht belegen. —

Die einzig mögliche Deutung, welche ich finde, ist folgende: Da sämmtliche Nord-Dorer den Dativ durch den Locativ ersetzten, so musste zu *Διώνα* der Dativ *Διώναι* heissen. Dieses *αι* nun wurde bei einem dorischen Stamme, der zweifellos ursprünglich in Nordepirus sass, nämlich bei den Boeotern (vgl. Verf. de mixt. Graec. ling. dial. 34), in langes *ε̄* verwandelt. Ist dieser gleicher Process vielleicht auch in unserer Inschrift anzunehmen, steht ΔΙΟΝΕ für ΔΙΟΝΑΙ? Dass man in *θύην* den unechten langen *ε̄*-Laut durch H, in ΔΙΟΝΕ aber durch E bezeichnete, würde sich aus der Grundverschiedenheit beider Laute erklären.

d.

Von derselben Hand laufen genau vertikal zu den vorigen Inschriften quer über die Mitte der Tafel die Buchstaben

ΔΙΟΝΥΣΙ

welche *Robert* richtig zu dem Namen des Fragestellers: *Διονύσι[ος]* (oder ähnl.) ergänzt hat.

1573 *Carapanos* pl. XXXVII, 1 = I, 77. *Pomtow* no. 19. Die Inschrift ist vollständig.

Ἦ αὐτὸς πεπαμένος τὰν ἐ(μ) πόλι οἰκίαν καὶ τὸ χωρί-
ον βέλτιομ μοι κ' εἴη καὶ πολυωφελέ(σ)τε(ρ)ον.

Gewöhnliche Schrift, doch Σ.

Z. 1 Zur Schreibung ΕΠΟΛΙ vgl. u. a. ΕΜΑΝΤΙΝΕΑΙ = *ἐ(μ) Μαντινέαι* Samml. no. 1200_{2}, böot. ΕΠΑΣΙΝ = *ἐ(μ)πᾶσιν* 492_{10}, 719_{18}, aus Siphne ΝΥΦΕΟΝ = *νύ(μ)φεων* IGA. no. 399. *Blass* freilich vermutet (Rhein. Mus. XXXIV, 160), dass das *μ* durch ein Versehen des Schreibers ausgelassen sei. — 2 ΠΟΛΥΩΦΕΛΕΤΕΟΝ: *πολυωφελέ(σ)τε(ρ)ον* *Blass* a. a. O.

Die Rückseite enthält in grossen Zügen:

ΕΠΙ . ΛΑΤΙΣ

Ich vermute darin den Namen des Fragestellers und ergänze: *Ἐπί[κ]ρ]ατις*. Die Deutungen, welche *Carapanos-Foucart* (*ἐπὶ [ὅ]λα τις*) und *Pomtow* (*ἐπὶ*, Inhalt der Frage, *τις*) den Buchstaben gegeben haben, sind verfehlt.

1574 *Carapanos* pl. XXXV, 5. *Pomtow* no. 42. Auf beiden Seiten beschrieben. Nach Inschrift A zu schliessen, ist die Tafel nur unten und an der rechten Seite (der linken von Inschrift B) verstümmelt.

Seite A.

Θεός. Τύχα [ἀγαθά. Ἐρωτῆι ὁ δεῖνα Δία Νάον]
καὶ Διών[αν· ἦ ἐστι αὐτῶι . . . . ἄ-]
μεινον [καὶ βέλτιον . . . .

Schrift: gewöhnliches Alphabet.

Seite B.

. . . . αθοιμαν
. . . . οἰκεῖν ἤ

Schriftcharakter wie vorhin.

Die Buchstaben sind alle deutlich. Ist in Z. 1 vielleicht [ὦ ἀ]γαθοὶ μάν[τιες] zu ergänzen? Derartige Anreden scheinen besonders die Attiker geliebt zu haben, vgl. no. 1596. 1597.

Ueber und zwischen diesen beiden Zeilen stehn ausserdem noch in feiner Schrift die Buchstaben:

ΤΤΑ
ΔΙΑΤ
ΙΝΟΝΕ . ΗΜΕΝ

2 [τὸν] Δία τ[ὸν Νάϊον]. — 3 [ἄμε]ινον ε[ἴ]η μέν[οντι] - -

1575 *Carapanos* pl. XXXV. 2 = I, 73. *Pomtow* no. 10. Auf beiden Seiten beschrieben. Das erhaltene Stück ist nur die Hälfte der ursprünglichen Tafel.

Seite A.

Die Inschrift, welche nur den oberen Teil des Täfelchens füllt, ist in sehr kleinen Buchstaben abgefasst. Dass gerade die Hälfte derselben an der linken Seite weggebrochen ist, wird durch die ziemlich sichere Ergänzung der Z. 3 bewiesen.

[Θεός. Τύχαν ἀγαθάν. Τῶι Δὶ τῶι Ναΐ]ωι καὶ τᾶι Διώναι Σωκράτης ἐπικοι-
[νῆται, ἤ . . . .] ἐργαζόμενος λώϊον καὶ ἄμεινον
[πράσσοι καὶ νῦν καὶ τοῦ εἰσιόντ]ος καὶ αὐτῶι καὶ γενεᾶι.

Gewöhnliche Schrift, doch M.

Z 2. 3 Die von *Robert* (Hermes XVIII, 467) vorgeschlagene Ergänzung: ἐπικοι[νῆται, πότερον ναυκλαρῶν ἢ γᾶν] ἐργαζόμενος λώϊον καὶ ἄμεινον [πράξει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σώστρατ]ος καὶ αὐτῶι καὶ γενεᾶι ist sehr unwahrscheinlich, da jeder Grund dafür fehlt, weshalb der erwachsene Sohn nicht selbst das Orakel befragt, sondern seinen Vater damit beauftragt. — Nach dem Sprachgebrauche der übrigen Anfragen habe ich Z. 3 vielmehr eine Zeitbestimmung ergänzt, vgl. no. 1582: καὶ αὐτοὶ καὶ ἁ οἴκησις καὶ νῦν καὶ ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον, und no. 1589 ἐπὶ ταυτὶ ἢ τοῦ εἰσιόντος. — Natürlich könnte man auch an eine Doppelfrage denken und etwa ergänzen [πράσσοι ἢ ἐμπορευόμεν]ος, vgl. no. 1568.

Seite B. (rechts vollständig).

. . . . . . ΙΟΙ · καὶ ΑΜΑΤΙ λέγομες
. . . . . ΜΕΣ γνῶμεν τὸ ἀλαθές.

Z. 1 ἅμα τί *Carapanos-Foucart*, ἅματι *Robert* (Hermes XVIII, 467). — 2 [ἁ]μές *Carapanos-Foucart*, [δίδο]μες *Robert* a. a. O. — γνῶμεν ein inf. aoristi, wahrscheinlich abhängig von der voraufgehenden Verbalform.

Unmittelbar über der ersten Zeile stehn in feiner und kleinerer Schrift die Buchstaben

ΙΛΙ ΔΙΙΚΑΙΔΙ

von *Carapanos-Foucart* zu [ἐπικοινῶν](τα)ι Διὶ καὶ Δι[ώναι] ergänzt. Dass dieselben mit den obigen beiden Zeilen zu verbinden sind, ist mir sehr unwahrscheinlich.

1576 *Gurlitt*, Archaeol.-epigr. Mittheil. aus Oesterr. IV, 61. *Pomtow* no. 48. Die folgenden 4 — sämmtlich ungefähr 1 cm. hohen — Bleistreifen sind an Herrn *Trau* in Wien als zusammengehörig verkauft worden. Indessen ist es bis jetzt nicht gelungen, die Buchstaben sicher zu deuten und einen zusammenhängenden Sinn zu gewinnen. Die Reihenfolge, in welcher *Benndorf* und *Gurlitt* die Streifen verbinden, kann — trotz des „evidenten Aneinanderpassens" — nicht richtig sein, vgl. die Bemerk. zu II. — Die Streifen I und II sind auf beiden Seiten beschrieben, auf der einen sogar von mehreren verschiedenen Händen. Zwei derselben sollen nach *Gurlitt* sowohl auf I wie auf II zu erkennen sein.

I

Seite *a*. Länge ca. 5,2 cm. Seite *b*. 3 Hände:

.VY ΛΠΕΡΑΡ

Das letzte Zeichen fasst Gurlitt als Γ: „die Schlinge nur zufällige Verletzung".

1. ΟΠΕΡΓΕΝΕΑ = πὲρ γενεᾶ[ς]
2. Quer darüber, gröss. Buchst.: ΚΑΤΑ
3. Darunter, sehr klein: ΤΙΟΙΘΕΙΟΣ

II.

Seite *a*. Länge ca 5,1 cm. Seite *b*. 4 Hände:

ΝΑΙΗΑΥΤ[illegible]C . .

1. Kräftig, breit, mittelgross: ΓΕΡ
2. Dieselbe Hand, wie I,*b*, 1: ΣΑ . . . . ΑΓ
3. Dieselbe Hand, wie I,*b*, 2: ΤΡΑ
4. Dieselbe Hand, wie I,*b*, 3: ΘΕΝ

Die Seite II*a* soll nach *Gurlitt* und *Benndorf* unmittelbar an I*a* anschliessen. Beide haben aber ebenso wenig wie *Pomtow* den Sinn der auf II*a* überlieferten Buchstaben erkannt. Dieselben sind nach den übrigen Tafeln mit Sicherheit so zu ergänzen: [ἐπικοινῆται ὁ δεῖνα Διὶ καὶ Διώ]ναι. ἦ αὐτ[ῶι λώϊον καὶ ἄμεινόν ἐστι] κτλ. Damit wird eine Verbindung von I*a* mit II*a* unmöglich gemacht.

Die Seite II*b* enthält ausser den angeführten noch eine Reihe unsicherer Zeichen, vgl. *Gurlitt* S. 63—64. Auf eine Lesung ist zu verzichten.

III.

Länge ca. 5,6 cm. 2 Hände:

1 ΑΣ. Das Σ ist von dem Π der zweiten Hand umschlossen.
2 ⁻ΠΗΚΛΕΑΡΧΟΝΕ = [ἐ]πὶ Κλέαρχον *Gurlitt*. Zusammenhang mit II*b* nicht gesichert.

IV.

Länge ca. 2,1 cm.

ΣΤΟΠ. *Gurlitt* verbindet IV mit III: ἐς τὸ π . . . . .

1577 *Carapanos* XL, 3. Dieses Täfelchen ist nur in heliographischer Abbildung gegeben. Die Entzifferung haben weder *Carapanos-Foucart* noch *Pomtow* versucht. Doch lassen sich wenigstens einige für den Dialekt besonders wichtige Worte lesen. Die Tafel ist in der Mitte geknickt und an beiden Seiten unvollständig. Auf jede ihrer Hälften ist ein kleineres Bleifragment aufgedrückt, welches die darunter liegende Inschrift der Tafel verdeckt (genau so wie no. 1597). Auf dem linken Fragmente sind einige Buchstaben deutlich zu erkennen. Ob die Fragmente Teile der Tafel bildeten (wie in no. 1597), lässt sich nicht entscheiden.

a. Inschrift der Tafel.

Sie beginnt 2 cm. unterhalb des oberen Randes:

ΑΝ.ΓΑΘ\Ν.Τ.ᵀΗ........
ΥΓΙΕ...Α.Σ.Τ.ΦΙΗΛ

Z. 1 [τύχ]αν [ἀ]γαθάν. [Ἐ](ρ)[ω]τῇ . . . . 2 ὑγιε[ίας].

b. Inschrift des Fragmentes.

1 ΟΣᴬΝ [θε]ός?
2 ΚΑΤΤΑΝ κα(ὶ) τὰν [Διώναν]
3 Ν.ΑΙΑΥΤ [γε]ν[ε]ᾶι αὐτ[οῦ], vgl. no. 1579, 1597.
4 ΝΕΠ [εἰς τὸ]ν ἔπ[ειτα χρόνον] vgl. no. 1564.

Jedenfalls geht aus diesen geringen Resten hervor, dass das aufgedrückte Bleifragment ebenso wenig, wie in no. 1597, die Antwort des Gottes auf die Frage der Tafel enthielt.

1578 *Carapanos* pl. XXXVIII, 2 = I, 80. Auf Tafel XL, 1 heliographisch abgebildet. *Pomtow* no. 21. Die Tafel ist rechts und unten vollständig, an den beiden anderen Seiten gebrochen. Dass an der linken Seite 10—12 Buchstaben in jeder Zeile fehlen, wird durch die sicheren Ergänzungen von Z. 4. 6. 7 bewiesen. Das erhaltene Stück zählt in jeder

Zeile 22—24 Buchstaben, also doppelt so viel. Mitten durch dasselbe läuft aber eine senkrechte Bruchlinie, welche die Buchstaben jeder Zeile in zwei gleiche Hälften zu je 10—12 teilt. Hieraus folgt, dass die ursprüngliche Tafel in 3 gleiche Teile gefaltet war, von denen der linke später in der Linie des Knickes abgebrochen wurde.

[Θεός. Τύχα ἀγαθά. Ἐπικοινῆται Σωκράτης]
[τῶι Διὶ Νάωι καὶ τᾶι Διώναι περὶ τᾶς τοῦ]
[θεοῦ ὑποκρί]σιος καὶ τῶν σαμήων, τὰν Ἀρ(ι)σ-
[τόλαος οὐκ ἐ]σαμάνατο οὐδ' ἐπανέθετο· αἱ Σ-
[ωσίας ἐλθὼν ἐ]ς Δωδώναν περὶ τοῦ πινακίου
[τὸν Ἀριστό]λαον ἐκελήσατο οὐδὲ τεχνᾶ-
[σθαι σαμῆα οὐδ]ὲ γραφθῆμεν καὶ σαμανθῆμεν.

Gewöhnliche Schrift.

Ein Lesungsversuch war bislang nicht gemacht. Die von mir vorgeschlagenen Ergänzungen dürften in der Hauptsache das Richtige treffen. Es handelt sich um ein Schriftstück (wahrscheinlich um eine Orakelantwort), welches ein gewisser Aristolaos nicht mit Siegeln versehen hatte. Der Empfänger desselben fragt deshalb beim Gotte an „in Betreff der Antwort und der Siegel, welche (nämlich die Antwort) Aristolaos nicht mit Siegeln versehen und welche (nämlich die Siegel) er nicht daran gelegt hat: ob [Sosias sich] des Täfelchens wegen nach Dodona [auf den Weg machte und dem Aristo]laos den Befehl gab, er solle nicht einmal [die Siegel] verfertigen, [geschweige denn] (die Tafel mit ihnen) zeichnen und versiegeln."

Z. 1 *ὑπόκρισις* wird in der Bedeutung „Orakelantwort" von Herodot I, 90 gebraucht: *τῶν χρηστηρίων τὰς ὑποκρίσιας.* Ueber *σαμήων* für *σαμείων* vgl. *Ahrens* De dial. Dor. 164, *Blass* Ausspr.[3] 59. — Der Abbildung nach scheint am Ende der Zeile allerdings ΑΡΥΣ zu stehen. *Pomtow*'s Lesung *Ἀρύστας* kann nicht richtig sein, weil in Z. 6 als zweites Element des gleichen Namens *-λαον* erhalten ist. — 2 Zu *ἐπανέθετο* ist als Objekt *τὰ* (scl. *σαμῆα*) zu ergänzen. — 6 Der Aorist *ἐκελησάμην* scheint speciell den Dorern eigentümlich gewesen zu sein. Er ist überliefert bei Pindar Ol. XIII 113, Isthm. V 54, und bei Epicharm (Athenaeus VII 282 D). Das *οὐδέ* (statt des zu erwartenden *μηδέ*) rechtfertigt sich dadurch, dass es nicht zum ganzen Satze, sondern ausschliesslich zu *τεχνᾶσθαι* gehört und dieses besonders hervorhebt, vgl. Demosth. IX 48 *ὥστ' οὐδὲ χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν.* Isaeus III 47 *οὐδ' ἐὰν οὐδὲ μίαν τῶν ψήφων μεταλάβωσιν.* — 7 Das EN von *σαμανθῆμεν* ist — des Raummangels halber — unmittelbar unter HM geschrieben. Als Subjekt zu *γραφθῆμεν* und *σαμανθῆμεν* ist *ὑπόκρισιν* oder *πινάκιον* zu ergänzen. Die aktive Construction (*Ἀριστόλαον τεχνᾶσθαι*) geht in die passive (*γραφθῆμεν* scl. *πινάκιον ὑπὸ Ἀριστολάου*) über. — Zu *γραφθῆμεν* „beschrieben, gezeichnet werden" ist der Accusativ des Inhaltes *σαμῆα* zu ergänzen, vgl. Plato, Legg. IX 854 D

ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφοράν „nachdem ihm sein Frevel auf das Gesicht und die Hände geschrieben ist“.

1579 *Carapanos* pl. XXXV, 3 = I, 74. *Pomtow* no. 20. Auf der Rückseite steht die jüngere Inschrift no. 1589. Oberhalb der folgenden Inschrift bleibt ein freier Rand von ca. 1 cm. Breite, unterhalb derselben ein solcher von ca. $1^1/_2$ cm. Breite. An der rechten Seite sind Tafel und Inschrift vollständig. An der linken Seite fehlen in jeder Zeile ungefähr 25 Buchstaben, wie die ziemlich sichere Ergänzung von Z. 3 beweist. Es ist also nur $^1/_3$ der ursprünglichen Tafel erhalten. Dieses Drittel war bereits abgebrochen, als es die bedeutend jüngere Inschrift der Rückseite aufnahm. Denn diese ist vollständig. Der Schreiber derselben kehrte das Fragment um und benutzte die ursprüngliche Querseite der Tafel als Längsseite.

[Τύχα ἀγαθά. Ἔδοξε Ἀριστέαι τοῦ] Διὸς τοῦ Νά-
[ου καὶ τᾶς Διώνας μαντείωι χρ]ήσασθαι, εἰ μὴ
[λώϊον καὶ ἄμεινον εἴη καὶ αὐτ]ῶι καὶ τᾶι οἰκήσει
[. . . . . πα]τέρα Φιλόταν καὶ
[. . . . . Ἰφι]γένειαν καὶ ΘΗ
[. . . . .] ὁ πατὴρ ἐν παν-
[τι χρόνωι . . . .]ν γενέσθαι τῶ
[. . . . .]μεν, ὅτι ϹΕΛ . .

Gewöhnliches Alphabet.

Die Zeilen 1—3 von mir ergänzt, vgl. Herodot III 57 *ἐχρέοντο τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τέ ἐστι πολλὸν χρόνον παραμένειν.* Die Dorer sagten *χρέομαι* für das attische *χράομαι*, vgl. *Ahrens* De dial Dor. 311. — 3 *[αὐτ]ῶι* bereits *Carapanos-Foucart*, vgl. no. 1582 *καὶ αὐτοὶ καὶ ἁ οἴκησις.* — 4 *[πα]τέρα Pomtow.* Am Anfang der Zeile kann eine Zeitbestimmung, etwa *καὶ νῦν καὶ τοῦ εἰσιόντος*, gestanden haben. — 5 *[ματέρα Ἰφι]γένειαν καὶ θ(υ)[γατέρα] Pomtow.* — 6 *ἐν παν[τὶ χρόνωι]* „von jeher“ von mir ergänzt, vgl. *ἐν παντὶ χρόνῳ* Pind. Olymp. VI 59, *ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ* Her. IX 27. — 8 *ὅτι (θ)έλ[οι]?*

1580 *Carapanos* pl. XXXVI, 6 = I, 17. *Pomtow* no. 18. In der Mitte wagerecht durchbrochen.

Ἠ συμπείθον[τι]
αὐτῶι ὑπὲρ [το-]
ῦ πράγματος, ὅ[ν-]
τινά κα τρόπο[ν
[φα]ίν[η]ται (δ)[ό-]
κιμον, βέλτιο[ν]
καὶ ἄμεινον
Πυστακίωνι (ἐ)-
σσεῖται.

Gewöhnliche Schrift.

„Ob es für ihn, nämlich den Pystakion, besser und vorteilhafter sein werde, wenn er für das Unternehmen Propaganda mache, auf welche Weise immer es ihm passend erscheinen werde." — 5 . . ˈNΛTAIA: von mir zu [φα]ίν[η]ται δόκιμον (= δοκῇ, δεδογμένον ᾖ) ergänzt. In der Lücke zwischen N und T hätten freilich — der Abbildung nach — 2 Buchstaben Platz. — 8 Das Γ, obwohl auf der Abbildung feiner als die übrigen Zeichen, scheint sicher zu stehn. Zu dem Namen vgl. *Πύσταχις* aus Kephallene CIG. II Add.. 1930 *f*, 5, *Πύσταχος* aus Daulis *Wesch.-Fouc.* 304$_{22}$. *Πυστίλος* Thuk. VI 4. — ΙΩΝΣ: die Aenderung des Σ in E fordert der Zusammenhang. — 9 ΣΣΕΙΤΑΙ: der untere Strich der beiden Sigma weggebrochen.

1581 *Carapanos* pl. XXXVII, 7. *Pomtow* no. 34. Die Tafel ist nur auf einer Seite, aber zwei Mal beschrieben. Die linke obere Ecke fehlt. Sonst sind der obere und untere Rand unversehrt erhalten; der linke ist zwar beschädigt, doch scheinen Buchstaben nicht untergegangen zu sein. Wie die sichere Ergänzung der zweiten Zeile beider Inschriften beweist, fehlt auf der rechten Seite genau die Hälfte der Tafel (11—13 Buchstaben), woraus hervorgeht, dass dieselbe in der Mitte eingeknickt war.

[Θεός. Ἐπι]κοινῆ[ται Θέμις τῶι]
[Διὶ τῶ]ι Ναΐωι κ[αὶ τᾶι Διώναι· ἦ]
κα (λ)ώ(ϊ)ο(ν) Θέμι ἔ(σ)[ται καὶ ἄμεινον,]
τὸ ἀνώγεον, τ[ὸ ἔδωκε Ἀριστοφ-]
ἄντωι, ἀπ(ο)δ[όμεν . . . Zeitbestimmung]
. ., (ὕ)στερον δ[ὲ μή].

Gewöhnliches Alphabet.

Carapanos-Foucart und *Pomtow* haben auf eine Lesung und Ergänzung verzichtet. Die von mir vorgeschlagene wird im wesentlichen das Richtige treffen. Ich übersetze: „Themis fragt beim Gotte an, ob es für sie besser und vorteilhafter sein werde, wenn das obere Stockwerk, welches sie dem Aristophantos vermietet habe, ihr von demselben (nach Ablauf einer gewissen Frist), aber nicht später, zurückgegeben werde." Aristophantos scheint also um eine Verlängerung des Mietcontractes gebeten zu haben, und Themis fragt den Gott, ob sie darauf eingehn solle. — Uebrigens lässt sich *Θέμις* auch als Mannesname deuten.

Z. 3 KANAIΘEMIEA: unter dem N steht ein kleines vollkommen deutliches Ω, unter dem darauf folgenden A ein kleines O. Dass diese Buchstaben zu einer anderen Inschrift gehören, ist ausgeschlossen, da ihre Kleinheit in keinem Verhältnisse zur Grösse der Tafel stehn würde und da sich ausser der vollständig deutlich erhaltenen zweiten Inschrift nicht die geringste Spur anderer Aufzeichnungen nachweisen lässt. Ich vermute deshalb, dass diese beiden Buchstaben Ω und O vom Schreiber ursprünglich vergessen und später nachgetragen sind. In gleicher Weise hat sich der Schreiber in no. 1596 verbessert, wo ΔΔΟΝΑΙΟΙ geschrieben und ein kleines Ω unterhalb der beiden δ nachgetragen ist. Aus dieser Erklärung

ergibt sich nun auch die Emendation der von *Carapanos-Foucart* offenbar verlesenen Buchstaben ΝΑΙ: auf der Tafel steht ΛΙΝ, welches zusammen mit den beiden unter Λ und Ν nachgetragenen Buchstaben Ω und Ο das gewöhnliche *λώϊον* ergibt. — 4 *ἀνώγεον*: in der Bedeutung „oberes Stockwerk" gebrauchen *ἀνώγαιον* (sic!) Xenoph. anab. V, 4, 29. Evang. Marc. 14, 15. Luc. 22, 12. An den beiden letzten Stellen schwanken die Handschriften zwischen *ἀνώγεον* und *ἀνώγαιον*. Der Dativ *ἀνωγέοις* in der specielleren Bedeutung „Fruchtboden" ist überliefert Geop. II, 27, 1. Aus unserer Inschrift geht deutlich hervor, dass die Schreibung *ἀνώγαιον* falsch ist und das Wort nicht aus *ἄνω* und *γαῖα* besteht, wie man bislang irrtümlich angenommen hat, sondern dass es aus *ἀνά* und *-ωγέον* (= *ωγέϳον*) componiert ist und auf *ἀν-άγω* „hinaufführen, in die Höhe führen, hoch errichten (von Gebäuden)" zurückgeht. *ὠγ-* ist der abgelautete Stamm zu *ἀγ-*, vgl. *Fick*, Wörterb.[4] I, 2. Der Bildung nach lassen sich vergleichen *ἀν-αγωγεύς* „der Hinaufführer" = „das Seil", *ἀν-αγώγιος* „in die Höhe führend", nur dass in diesen Worten der reduplicierte Stamm statt des einfachen vorliegt. — 5 ΑΠΩΔ: *ἀπ(ο)δ[όμεν]*. Als Subject zu dem activen Infinitive muss man sich natürlich *Ἀριστόφαντον* denken. — 6 ΓΣΤΕΡΟΝΔ.

1582 *Carapanos* pl. XXXIV, 3 = I, 71. *Pomtow* no. 8. Durch eine unbedeutende Beschädigung des linken Randes sind die beiden Anfangsbuchstaben von Z. 3 und 4 zur Hälfte weggebrochen. Sonst vollständig. Auf der Kehrseite die Anfrage der Mondaiaten no. 1557.

Inschrift *a*.

Θε(ο)ί. Τύχαν ἀγαθάν. Ἐπικοινῆται Εὔβαν-
δρος καὶ ἁ γυνὰ τῶι Διεὶ τῶι Νάωι καὶ τᾶι Δι-
ώναι, τίνι κα φεῶν ἢ ἡρώων ἢ δαιμόνων
εὐχόμενοι καὶ φύοντες λώϊον καὶ ἄμεινο-
ν πράσσοιεν καὶ αὐτοὶ καὶ ἁ οἴκησις καὶ νῦν
καὶ ἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.

Gewöhnliches Alphabet.

Meister, Dial. II, 228 nennt den Eubandros einen Thessaler — mit welchem Rechte, verstehe ich nicht. Der Dialekt der Inschrift liefert den sicheren Beweis, dass der Mann kein Thessaler, sondern ein Dorer, wahrscheinlich ein Epirote, war.

Z. 1 *θεῶι Carapanos-Foucart*. — *Pomtow*'s Bemerkung, auf der Platte stehe ΘΕΟΙ, ist nicht richtig. Vielmehr zieht sich durch den unteren Rand des Ο ein horizontaler Strich, welcher das Zeichen einem *ω* ähnlich macht. Allerdings scheint derselbe nicht vom Schreiber beabsichtigt zu sein, da das *ω* in den übrigen Zeilen nie einen kreisrunden Bogen besitzt. Für *θεοί* spricht auch der Umstand, dass der Nominativ in den Eingangsformeln der Täfelchen das übliche, der Dativ dagegen nicht belegt ist. — *Εὔβανδρος*: das *β* ist graphischer Ausdruck für den hinter dem

ν vor folgendem Vokale entwickelten anorganischen ν-Laut. — 2 *Διεί* (aus *ΔιϜεί*) ist der alte idg. Dativ zu dem consonantischen Stamme *ΔιϜ-*, vgl. korkyr. *Διεί* CIG. no. 1869, kypr. *ΔιϜεί-θεμις* Samml. no. 60_{21}, att. *Διειτρεφής* CIA. I, no. 402_{4}, 447_{53}, homer. *διειπετής* (nach Zenodot). Gegen die Erklärung, dass *ΔιϜεί* in den angeführten Eigennamen Lokativ zu einem Stamme *ΔιϜο-* sei, spricht das alleinstehende *Διεί* unserer und der korkyräischen Inschrift. — 3. 4 Anlautendes *ϑ* = *dh* ist, wie im Italischen, in *φ* = f verwandelt. Das *ϑεοί* in Zeile 1 gegenüber dem *φεῶν* und *φέοντες* dieser beiden Zeilen vermag ich nur so zu erklären, dass die stereotype Eingangsformel nicht einer dialektischen Umgestaltung unterworfen wurde. — Ich bemerke übrigens ausdrücklich, dass dieser Lautwandel von *ϑ* = *dh* in *φ* auf griechischem Boden bislang nur aus unserer Inschrift zu belegen ist. *Brugmann*, Grundriss I, 366 will ihn auch im Boeotischen angetroffen haben. Ich kenne kein Beispiel aus diesem Dialekte und fürchte, dass sich *Brugmann* durch *Meister*, welcher (Dial. I, 260) allerdings von einem bötischen Wandel des *ϑ* in *φ* redet, hat irre führen lassen. Die bötischen Namen *Φέτταλος* und *Θιό-φεστος*, welche *Meister* als Belege anführt, haben ursprünglich nicht *ϑ* = *dh* gehabt, vielmehr beruht ihr Anlaut auf *gh*. *Fick*, Wörterb.[4] I, 39.

Die längs dem unteren Rande umgekehrt stehenden sehr grossen Buchstaben ΕΙΜΠΙΕΝ und das links oben stehende ebenfalls sehr grosse Zahlzeichen ΑΡ gehören zur Inschrift der Kehrseite no. 1557, s. dort.

Umgekehrt sind die auf der Kehrseite vom *γραμματεύς* eingeritzten grossen Buchstaben ΕΥΑΝ = *Εὔαν[δρος]* auf die vorstehende Inschrift zu beziehen.

Inschrift *b*.

Dieselbe besteht aus 3 Zeilen, welche die Intervalle zwischen den Zeilen 4 und 5, 5 und 6, 6 und 7 der Inschrift *a* füllen. Die Buchstaben sind auf der Abbildung mit feinen Linien wiedergegeben. An Grösse stehn sie den Buchstaben der Inschrift *a* nur wenig nach. Da der Schreiber erst 1 cm. weit vom linken Rande begann, so enthält jede Zeile 9—10 Buchstaben, während die verlorene Hälfte, auf welcher die Schrift offenbar bis unmittelbar an den rechten Rand lief, in jeder Zeile 11—14 Buchstaben besessen hat.

τίνι κα ϑεῶν [εὐχόμενοι ἢ ἡ-]
ρώων λώϊον [καὶ ἄμεινον πράσ-]
σοιεν καὶ δε[ημάτων τύχοιεν.]

Gewöhnliche Schrift.

1. Das Participium *ϑύοντες* würde den Raum nicht füllen und für *ϑύοντες καὶ εὐχόμενοι* reicht der Raum nicht aus. — 3 Von mir ergänzt. *δέημα* „Inhalt der Bitte", kurz für *ὧν δέονται*. Ein Aorist (*τύχοιεν*) erscheint als Fortsetzung eines Praesens (*πράσσοιεν*) auch in no. 1561 B.

1583 *Carapanos* pl. XXXVII, 2 und XXXVII, 3 = I, 78. *Pomtow* no. 9. Die Zusammengehörigkeit beider Plättchen ist von *Pomtow* erkannt. Ihre gemeinsame Breite beträgt 10 cm, ihre Höhe 1,5 cm.

Θεός. Τύχαι ἀγαθᾶ[ι. Ἐπι]κοινῆτα[ι] Ἱππόστρατος τῶι Διὶ τῶι Νάωι καὶ ται Διώναι· ἦ μὴ ν[α](υ)κλαρῖ(ν) λώϊογ καὶ ἄμμεινομ πράσσοιμι.

Schrift: M neben M.

Z. 2 Ν..ΑΚΛΑΡΗΙΝ. Zwischen dem Η und Ν kann kein Buchstabe ausgefallen sein. *Gomperz*, Arch.-epigr. Mitteil. a. Oesterr. V, 133 und *Robert* (bei *Pomtow* p. 321 Anm.) haben das Verbum ναυκλαρεῖν erkannt. Indessen trifft weder *Gomperz'* ναυκλαρῆ[ι] noch *Robert's* ναυκλαρ(ῶ)ν das Richtige. Vielmehr ist mit *Pomtow* im Anschluss an die Ueberlieferung ναυκλαρῆν zu lesen. Der Fragesteller vermengt zwei verschiedene Constructionen mit einander: 1) ἦ μὴ ναυκλαρῆν λώϊον καὶ ἄμεινον αὐτῶι εἴη (vgl. no. 1557, 1559 A, 1573, 1580, 1585 A, 1587 A. 1590) 2) ἦ μὴ ναυκλαρέων λώϊον καὶ ἄμεινον πράσσοι (vgl. no. 1561 B, 1564 A, 1575 B, 1582). Mit der gleichen Nachlässigkeit lässt er auf Ἱππόστρατος ἐπικοινῆται die 1. Person πράσσοιμι folgen.

1584 *Carapanos* XXXVI, 3. *Pomtow* no. 30. Oben und rechts vollständig, links gebrochen. Dass unten etwas fehlt, ist durchaus unwahrscheinlich.

Seite A.

[Ἐπικοινῆται τὸ . . . .] κυνὸν περὶ τᾶν κ-
[. . . . .] λαρίας καὶ ἐπὶ πᾶσι
[. . . . . πο]ός τε μία τῶν συντ[ε]
[λέων εἰσφορᾶ . . . .]ΧΡΙΝ κα δίκαον τίν-
5 [ειν . . . .]ΤΙΟΝ ξένο(ν) ἐό[ντα].

Schrift: Ξ.

Bislang war kein Lesungsversuch gemacht. Ich vermute, dass sich die Anfrage des κοινόν auf Geldangelegenheiten bezog: die συντελεῖς, d. h. die Vollbürger, hatten bereits eine einmalige ausserordentliche Steuer gezahlt, aber diese reichte nicht. In Folge dessen fragt die Stadt an, ob es vielleicht gerechtfertigt sei, dass auch die ξένοι (welche für gewöhnlich von Abgaben frei waren) zu den Steuern herangezogen würden.

Z. 1 Dass κυνόν dialektische Nebenform für κοινόν ist, hat bereits *Pomtow* erkannt. Der Uebergang von οι in υ ist inschriftlich bis jetzt nur aus dem böotischen Dialekte zu belegen. Indessen war der Fragesteller unserer Inschrift kein Boeoter, wie die Dative πᾶσι (boeot. πάντεσσι), μία (boeot. μίη) und das von mir gelesene δίκαον (boeot. δίκηον) beweisen. Wir haben also in der Form κυνόν eines der ältesten Beispiele für den in späterer Zeit so allgemeinen Wandel des Diphthongen οι in den Monophthongen υ = ü.

Z. 1 *ἐπὶ πᾶσι*: die Präposition *ἐπί* kann hier sowohl zeitliche als beiordnende Bedeutung haben. Im ersteren Falle bedeutet *ἐπὶ πᾶσι* „bei allen sonstigen Gelegenheiten", im letzteren „zu allen übrigen (Einnahmen) hinzu, ausser allen übrigen (Einnahmen)". Die zweite Auffassung verdient den Vorzug wegen des folgenden [*πρ*]*ός τε μία τῶν συντελ*[*έων εἰσφορᾶ*] „zu der einen *εἰσφορά* der *συντελεῖς* hinzu, ausser der einen *εἰσφορά*". — 4 *δίκα ὄντιν̣α*] *Pomtow*. — 5 ΞΕΝΟΤΕΟ . .: von mir geändert.

Auf derselben Seite über Zeile 1 und zwischen den Zeilen 1. 2 folgende klein und fein eingeritzte Buchstaben:

ΧΑΝΙΚΟΣΤΡΑΙ
ΗΕΜΕΝΛΕΙΚΑΙΤΟΣΠΕΝ

Z. 1 [*Θεός. Ἀγαθὰ τύ*]*χα. Νικόστρα*(*τ*)[*ος*] *Pomtow*. Die Lesung der zweiten Zeile ist *Pomtow* misslungen (*ἤ ἔμεν* (*δ*)*εῖ καὶ τὸς πέν*[*ητας*]): die Formen *ἔμεν* (= *εἶμεν*) und *τὸς* (= *τοὺς*) befremden, die ganze Frage ist sinnlos. Ich vermute: *ἤ* . . . . (*δ*)*εῖ καὶ τὸ σπέν*[*δειν*] „ob auch eine Libation darzubringen sei". Eine Ergänzung zu der bekannten Frage: *τίνι θεῶν θύων κτλ.*

Seite B.

. . . . . . ΘΕΟΣ
. . . . . . ΙΙΛΕΞΙΜΑΧΟΣΩΔΕΛΙ
. . . . .ΕΟΣΤΩΙΟ

Z. 2 Wahrscheinlich: (*Ἀ*)*λεξίμαχος ὧδε·* (*α*)*ἰ* . . . .

1585 *Carapanos* XXXIX, 1. *Pomtow* no. 36. Die Platte ist auf allen Seiten in krummen Linien gebrochen. Doch fehlt am oberen Rande nichts.

Seite A.

[*Ἐ*]*περωτῇ Ῥι*[*ανὸς Δία Νάον*]
καὶ Διών[*αν· ἦ λώϊον καὶ*]
ἄμεινον ἔστ[*αι αὐτῶι*]
ΠΜ . . . Ι . . ΝΤΙ
ΑΝΙΣΗΚΛΑΙ'

Gewöhnliche Schrift.

Z. 1 Die Fusspunkte des Ρ und Ι verbindet eine nicht vom Schreiber herrührende gerade Linie. *Ῥιανός* ist ein bekannter dorischer Name. — 2 und 3 von *Pomtow* ergänzt. — 4 Die Buchstaben ΝΤΙ = *-ντι* bilden wahrscheinlich die Endung des zu *ἄμεινον ἔσται* gehörenden Particips im Dative.

Z. 5 ist nicht zu derselben Inschrift zu ziehen, da ihre Buchstaben enger und kleiner geschrieben sind. Ich vermute, dass sie den Anfang einer neuen Inschrift bildet: [*ἐρωτῇ Ἀθ*]*ανίς· ἦ κ*(*α*) *λ*(*ώ*)[*ϊον καὶ ἄμεινον κτλ.*]

Zwischen Z. 1—2 und 3—4 Reste einer früheren Inschrift: 1—2: ΚΟΙΑ˄˄Λ≈Ν — 3-4: Τ˄.

Seite B.

a. Am oberen Rande:

Ι ΔΑΕΟΣΤΥ
. . . . Ε . . . . . .
. . . .
ΔΙ ΝΑΙΚΑ
5 Υ..ΑΠΕΡ...ΟΣ

Es laufen zwei Inschriften unmittelbar über einander. Die drei ersten Buchstaben in Z. 1 gehören wahrscheinlich mit Zeile 3 zusammen. Die übrigen sind zu [Θ]εός. Τύ[χα ἀγαθά] zu ergänzen.

b. Am unteren Rande in entgegengesetzt gerichteten Buchstaben (Α, Ε, Σ, ˄):

[ϑ]εοῖς κα[ὶ . . . .
- -]οις καὶ ἥρωσι [ϑύοντες] u. s. w.

Ich finde keine andere Ergänzung als κα[ὶ δαιμόν]οις, vgl. no. 1582 ₃. Die Zusammenstellung des ätolischen Dativs δαιμόνοις mit ἥρωσι lässt sich durch ein zweites Beispiel aus dem böotischen Dialekte stützen und erklären, Samml. no. 489 ₃₈/₃₉: βούεσσι σοὺν ἵππυς διακατίης Ϝίκατι, προβάτυς σοὺν ἤγυς χειλίης. Hier kommt ἤγυς (= αἴγοις, dat. plur. von αἴξ) neben dem regelmässigen βούεσσι wohl auf Kosten des voraufgehenden προβάτυς (= προβάτοις). Ebenso lässt sich δαιμόνοις auf das vorangehende ϑεοῖς zurückführen.

Die drei folgenden Inschriften haben das Verbum ἐρωτέω (für ἐρωτάω) gemeinsam, und zwei derselben verwenden ὑπέρ im Sinne des gewöhnlichen περί. Auch zeitlich stehn sich dieselben nahe, da alle drei das σ durch C bezeichnen.

1586 *Carapanos* pl. XXXVI, 1 = I, 15. *Pomtow* no. 12. Nur an der rechten Seite unvollständig.

Ἐρωτεῖ Ἄγις Δία Νάον [καὶ Διώναν]
ὑπὲρ τῶν στρωμάτων κ[αὶ τῶν προσ-]
κεφαλαίων, τὰ ἀπώλολ[ε . . . .,]
ἤ τῶν ἔξωϑέν τις ἀνέκ[λεψεν].

Schrift: Ξ, C, ˄ neben Ω.

Z. 1 ἐρωτέω für ἐρωτάω, zu vergleichen mit den dorischen Verben ὁρέω, ὁρμέω, συλέω, τιμέω, χρέω, s. *Ahrens* De dial. Dor. 310. — 3 ἀπώλολ[ε], wahrscheinlich ein Versehen des Schreibers für ἀπόλωλ[ε]. Am

Schluss der Zeile scheint eine Zeitbestimmung gestanden zu haben. — 4 *Pomtow* liest mit *Carapanos-Foucart* *τις ἂν ἔ[κλεψεν]*. Da jedoch die Inschrift, wie *ἐρωτεῖ*, *τὰ* und *ἤ* zeigen, in einem dorischen Dialekte abgefasst ist, so kann das ionische *ἄν* nicht richtig sein. — Das Verbum *ἀνακλέπτειν* wird von Hesych bezeugt: *ἀνακλέπτεσθαι· ἀναχωρεῖν* „sich wegstehlen". Ausserdem ist es im Hymnus auf den Mercur 515 überliefert: *μή μοι ἀνακλέψῃς κίθαριν καὶ κάμπυλα τόξα* (nur der cod. Moscov. hat *ἅμα κλέψῃς*).

Auf der Rückseite in grosser Schrift:

ΑΓ, von *Pomtow* richtig als *Ἄγις* gedeutet, und Β, nach *Robert* Hermes XVIII, 467 Zahlzeichen.

1587 *Carapanos* Revue archéologique, Serie III, Vol. II (1883), p. 354—356. *Gomperz*, Berl. philolog. Wochenschr. 1884, no. 5, S. 129. *Merriam*, Amer. Journ. of philog. V (1884), p. 85. *Prellwitz*, Samml. no. 3406 Anmerkung. — Die Inschrift ist deshalb wichtig, weil sie das einzige völlig sichere Orakel enthält:

Seite A: Anfrage.

Θεό[ς. Τύ]χα ἀγα-
θά. Ἐρ[ωτ]εῖ Ἀντίο-
χο[ς τὸ]ν Δί(α) καὶ τὰν
Διών[α]ν ὑπὲρ ὑγι-
είας [α]ὐτοῦ καὶ πα-
τρὸς καὶ ἀδελφ-
ᾶς· τ[ί]να θεῶν
ἢ ἡρ[ώω]ν τιμᾶν-
τι λ[ώ]ϊον καὶ ἄ-
μεινον εἴη.

Schrift: Π, C.

Z. 3 ΔΙΚΑΙ: *Δί(α)* *Prellw.* — 8—9 *τιμᾶντι*, contrahiert aus *τιμάοντι*, s. *Ahrens*, De dial. Dor. 196. Das sonst hinzugefügte *αὐτῶι* fehlt in diesem Falle.

Seite B: Antwort des Gottes.

ΕΙΣΕΡΜΙ
ΟΝΑ
ΟΡΜΑ
ΣΑ
ΑΝΤΙ

Εἰς Ἑρμι|όνα |
ὁρμά|σα|⟨α⟩ντι.

„Wenn er nach Hermione sich begebe."

Diese richtige Lesung haben *Gomperz* und *Merriam* gleichzeitig gefunden. Beide erinnern daran, dass sich in dem argivischen *Ἑρμιών* ein Tempel der Demeter Thermasia befand (Paus. II, 34 $_{12}$), welche ihren

Beinamen den daselbst entspringenden heissen Quellen verdankte. — Der Dativ *ὁρμάσαντι* im Anschluss an das *τιμᾶντι* der Frage.

1588 *Carapanos* pl. XXXVII, 8 = I, 79. *Pomtow* no. 13. Die linke untere Ecke des Täfelchens, den Anfang der Zeilen 4 und 5 enthaltend, ist weggebrochen. Im übrigen ist dasselbe vollständig.

Ἐπερωτεῖ Ἀμύντας
Δ[ία Νά]ϊον καὶ Διώναν·
ἦ λώϊον καὶ ἄμει-
[νον το]ῦ παιδὸς
[πόδα] παγάσασθαι.

„Ob es rätlich sei, den [kranken] Fuss seines Kindes in der heiligen Quelle zu baden“.

Schrift: A, Є, C, ω.

AMYNTAI: das unmittelbar am Rande stehende I ist ein in Folge des Raummangels nur mässig gebogenes C = *σ*. Auch in no. 1557 ist für C an zwei Stellen I geschrieben. — 4 [*νον ὑπὲρ το*]*ῦ* *Pomtow*. Diese Ergänzung ist unrichtig, da in der Lücke höchstens 5 Buchstaben ausgefallen sein können. Noch verfehlter ist *Pomtow*'s zweiter Lesungsversuch (S. 325 Anm.): *ἄμει[νον, ἐκ τᾶς γ]υ(ν)αι(κ)ὸς [παιδο]π(ο)(ι)(ή)σασθαι*, da er nicht nur die Ergänzung von 9 Buchstaben in Z. 4, sondern obendrein noch die gewaltsame Aenderung von 5 vollkommen sicher und deutlich erhaltenen Buchstaben der Zeilen 4 und 5 notwendig macht. — Für *πόδα* lässt sich natürlich auch ein anderer Accusativ (z. B. *χεῖρα*) einsetzen. Von körperlichen Gebrechen mancher Art suchten sich die Griechen durch ein Bad im Wasser heiliger Quellen zu befreien. Dass eine solche gerade zu Dodona floss, bezeugt Servius zur Aeneis III, 466: *Circa hoc templum quercus immanis fuisse dicitur, ex cujus radicibus fons manabat, qui suo murmure instinctu deorum diversis oracula reddebat.* Uebrigens könnte man — wie in der vorigen Inschrift — auch an eine heisse Quelle denken. — *πηγάζω* (dor. *παγάζω*), welches nicht nur „hervorquellen lassen“, sondern auch „mit Quellwasser benetzen“ bedeutet, lässt sich erst aus später Litteratur belegen. Wenn das kein Zufall ist, so stimmt es auf's beste zu der Tatsache, dass auch unsere Inschrift, wie die Buchstabenformen beweisen, der allerjüngsten Zeit angehört. — 5 Von dem *π* nur ⌝ erhalten.

Unter *Ἀμύντας* stehn in kleiner Schrift die Buchstaben ЄΓΧΙΟ. *Pomtow* will sie mit *Carapanos-Foucart* als *ἐγ Χίου* deuten und bemerkt, dass O für *ου* noch auf's 5. Jahrh. v. Chr. deute. Dagegen spricht die kreisrunde Form des *ε*. Wahrscheinlich bilden sie den Namen des Fragestellers zu einer auf der anderen Seite enthaltenen, aber verlorenen Inschrift: *Ἔγχιο[ς*.

1589 *Carapanos* pl. XXXV, 3 = I, 74. *Pomtow* no. 20. Ueber die Schicksale der Tafel vgl. meine Bemerkungen zu der auf der Kehrseite

stehenden älteren Inschrift 1579. Die folgende Inschrift ist vollständig. Sie beginnt 1,5 cm. vom linken Rande und läuft unmittelbar bis an den rechten Rand. Ueber und unter ihr bleiben bis zu den Rändern leere Intervalle von 1,5 cm. und 2,5 cm. Breite.

Ἦ αἰτέωμαι ΤΑΝΙ
πολιτείαν ἐπὶ ταὐτὶ
ἢ τοῦ εἰσιόντος.

Schrift: bereits C und Ω.

Z. 1 ταvὶ πολιτείαν „das Bürgerrecht hier d. h. bei den Molossern" *Pomtow*. Das ταvί befremdet: wir erwarten den Genetiv eines Volksnamens. Die Tafel ist jedoch, wie die Zeile 2 und vor allem die Inschrift der Kehrseite beweist, rechts vollständig, und so kann ein Name nicht verloren sein. Nun befinden sich unmittelbar unter TANI in kleiner Schrift die Buchstaben ΙΗΥ. Dass sie einer anderen untergegangenen Inschrift angehörten, ist nicht im Mindesten wahrscheinlich, da sich im übrigen keine einzige Spur einer solchen erhalten hat. Wir müssen sie also in irgend einer Weise mit unserer Inschrift verbinden. Mehrfach haben wir nun Beispiele dafür, dass die Schreiber ausgelassene Buchstaben unter das betreffende Wort zu setzen pflegten (vgl. 1581_3, 1596_3). Ich möchte deshalb vermuten, dass der Fragesteller den Namen des Volksstammes anfänglich ausliess, indem er von dem τάν in Z. 1 aus Versehen gleich zu πολιτείαν übersprang, und denselben später unter τάν (wahrscheinlich in abgekürzter Form) nachtrug. Eine sichere Deutung wage ich den Buchstaben ΙΗΥ nicht zu geben. — 2 ἐπὶ ταὐτί (aufzulösen in ἐπὶ τὸ αὐτί) „jetzt gleich" *Pomtow*. Dass es ein αὐτί „jetzt gleich, augenblicklich" gegeben hat, wird durch αὐτί-κα bewiesen, welches man richtig als Compositum aus αὐτί und der Partikel κα auffasst. αὐτί ist Locativ zum Stamme αὐτο- wie ἄρτι zu ἀρτο- (davon abgeleitet ion. ἀρτέομαι „sich in Bereitschaft setzen"), τῆλι zu τηλο- (in τήλο-θεν, τήλο-θι), ἄγχι zu ἀγχο- (in ἀγχοῦ, ἀγχό-σε, ἀγχό-τερος) u. a. m. — 3 Unrichtig hat *Pomtow* hinter dem εἰσιόντος ein [μηνός] ergänzt. Da nämlich zwischen εἰσιόντος und dem Rande der Tafel ein für 3–4 Buchstaben ausreichender leerer Raum bleibt, so muss εἰσιόντος das letzte Wort des Satzes gebildet haben. τὸ εἰσιόν ist hier im Sinne des gewöhnlichen τὸ ἐπιόν „die Zukunft" gebraucht. τοῦ εἰσιόντος bedeutet also „in Zukunft, späterhin".

1590 *Carapanos* pl. XXXIV, 2 = I, 70. *Pomtow* no. 5. Ein schmales Stück des rechten Randes ist abgebrochen.

Ἐπερωτῶντι τὸ κοινὸν τῶν [.....]
-των Δία Νάον καὶ Διώναν, ἦ α[ὐ-]
τὶ αὐτοῖς συμπολειτεύουσι
μετὰ Μολοσσῶν ἀσφαλῆ ἦι.

Die Schriftzüge sind die jüngsten, die auf diesen Täfelchen zur An-

wendung kommen; aus äusserlichen Gründen kann ich sie nicht veranschaulichen.

Z. 1 Das vorletzte Zeichen ist als η von *Pomtow* p 318 Anm. 22 erkannt. In seiner Form deckt es sich genau mit dem η in ἀσφαλῆ. *Pomtow's* Ergänzung ᾗ ἄ[ν] τι verstösst gegen den Dialekt. Man könnte an ἄ[ρ]τι denken, das bereits in der älteren Litteratur gleichbedeutend mit νῦν gebraucht wird. Doch näher liegt es zweifellos, αὐτί zu schreiben, da diese Partikel auch in der vorigen Inschrift Z. 2 wiederkehrt. — 3 Ob mit *Carapanos-Foucart* συμπολιτεύουσι[ν] zu lesen ist, bleibt unsicher. Das I steht unmittelbar am Rande.

IV. Kleinere nicht näher zu bestimmende Fragmente.

1591 *Carapanos* pl. XL, 4. Auf der heliographischen Abbildung dieses von *Carapanos-Foucart* nicht entzifferten Fragmentes ist die Breitseite irrtümlich als Längsseite genommen. Der obere und untere Rand sind — wenn auch beschädigt — erhalten. An der linken Seite fehlt ein beträchtliches Stück. Die Tafel enthält 2 Inschriften. Von der oberen, welche ungefähr 1,3 cm. unter dem Rande beginnt, ist die erste Zeile noch deutlich zu erkennen:

ONΔ.ΛTONNAI = . . . [τ]ὸν Δ[ί]α τὸν Νάϊ[ον]

Die zweite Inschrift scheint aus 3 Zeilen bestanden zu haben. Ihre Buchstaben sind doppelt so gross wie die der ersteren. Sie beginnt am entgegengesetzten Rande. In Z. 1 erkenne ich EPΛ, vielleicht ἐρ(ω)τῇ? In Z. 2 deutlich NA.N, wahrscheinlich zu Νά[ο]ν zu ergänzen.

1592 *Carapanos* pl. XXXIX, 6. *Pomtow* no. 41.

Seite A.

Die Inschrift füllte nur die kleinere obere Hälfte der Tafel. Sie ist an der rechten Seite verstümmelt. Die Buchstaben beginnen ungefähr 1 cm. weit vom linken Rande.

ΘΕΟΣ. [Τύχαν ἀγαθάν. Ἐρωτῆ ὁ δεῖνα Δία Νάον καὶ Δι-]
ΩΝΑΝ . . . .

Seite B.

Mitten auf der Tafel: ANTANAI. Da an der linken Seite nichts fehlen kann, so vermute ich (als Namen des Fragestellers von Seite A): Ἀ(ρ)τα-(μ)ί[δωρος]. Das zweite N steht so nahe dem folgenden A, dass eine Verbindung zu M sehr natürlich erscheint. — Ἄρταμις hiess die Göttin bei den Dorern.

1593 *Carapanos* pl. XXXIX, 4. *Pomtow* no. 31. Oben und an der rechten Seite (von A aus gerechnet) scheint die Tafel vollständig zu sein.

Seite A.

.... ΛΕΞΙΜΑΧΟΣ [Ἀ]λεξίμαχος oder (Δ)εξίμαχος.

Von den beiden folgenden Zeilen sind nur einzelne nicht zu deutende Buchstaben erhalten.

Seite B.

καὶ Διών[αν . . . .
ΙΔ·ΑΞΑCΟ

Für O ist wohl Θ zu lesen: -άξασθ[αι], vielleicht (π)α[γ]άξασθ[αι], vgl. no. 1588 ₈

1594 *Carapanos* XXXIX, 3. *Pomtow* no. 37. Die sehr verstümmelte Tafel ist auf beiden Seiten von mehreren Händen beschrieben. Obwohl die einzelnen Buchstaben deutlich erhalten zu sein scheinen, ist eine Lesung vor der Hand unmöglich.

Seite A.

ΠΕΡΥΕΔΕ
ΤΟΝΚΕΙΝΟΥC
Σ ΠΟΛΑΤΟΝ

Die Buchstaben der ersten Zeile sind bedeutend grösser und stärker als die der beiden folgenden Zeilen.

Seite B.

a. ΝΠΟΠΟ.ΜΕΟ.ΕΛ
ΛΠ.ΤΟΣΣΥΝ

Das Π der ersten Zeile ist sicher aus T verdorben. In Zeile 2 ist deshalb wohl an dritter Stelle O zu ergänzen.

b. Darunter gesperrt und in grossen Buchstaben

ΓΥΚΕ Γ(λ)ύκε[ρος] *Pomtow.*

c. Am entgegengesetzten Rande ebenfalls in grosser Schrift

NIMFEN.

1595 *Carapanos* pl. XXXIX, 5. *Pomtow* no. 40.

Seite A: HE . . ΛKA | NANIAI

Zwischen E und Λ fehlt nur ein Buchstabe. Ob in dem Knicke zwischen A und N ein Buchstabe ausgefallen ist, lässt sich nicht entscheiden.

Seite B: AM

Auf den Fragmenten *Carapanos* XXXVII, 6. XXXVIII, 8 und XXXIX, 8 sind nur einzelne zusammenhangslose Buchstaben erhalten.

Anhang.

Im attischen Dialekte.

A. Athen.

1596 *Carapanos* pl. XXXVIII, 3 = I, 81. *Pomtow* no. 23. Die Tafel ist vollständig. In der Mitte derselben bricht die Schrift so plötzlich ab, dass *Pomtow* eine absichtliche sorgfältige Tilgung der Buchstaben vermutet.

[Θεός. Τύχη] ἀγαθή.
Δέσποτα, ἄναξ, Ζεῦ Νάϊε καὶ Διώνη
καὶ Δωδοναῖοι, αἰτεῖ ὑμᾶς
καὶ ἱκετεύει Διόγνητος Ἀριστομή-
δου Ἀθηναῖος δοῦναι αὐτῶι
καὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐ(κ)[γό]νοις ἅπασιν
καὶ τεῖ μητρὶ Κλεαρέτει καὶ

Gewöhnliche Schrift, doch Ξ.

Z. 1 Die Ergänzung von *Carapanos-Foucart*. — 3 ΛΛΟΝΑΙΟΙ (Ω über dem zweiten Ο): *Δωδοναῖοι Carapanos-Foucart*. — 4 ΑΡΙΣΤΟΜΗ. — 5 ΔΟΥΜΑΙ. — 6 ΕΥΝCΙΣ: ἐ(κ)[γό]νοις *Pomtow*. Dass diese Vermutung das Richtige trifft, wird durch die folgende Inschrift bewiesen.

1597 *Carapanos* pl. XXXVIII, 7 = I, 83. *Pomtow* no. 25. Auf das Bleitäfelchen *a* ist in der Mitte ein kleines ebenfalls beschriebenes Bleifragment *b* aufgedrückt, so dass die Zeilen 5—7 des Täfelchens *a* zum grössten Teile durch *b* verdeckt werden. *Carapanos-Foucart* glaubten, dass dieses aufgedrückte Plättchen *b* die Antwort des Gottes auf die Frage der Tafel *a* enthalte. Diese Vermutung hat bereits *Pomtow* S. 335 ff. zurückgewiesen. Er sieht seinerseits in dem Plättchen *b* den Rest einer

zweiten selbständigen Anfrage. Allein auch das ist nicht richtig. Vielmehr bildet das Fragment *b* einen Teil der rechten abgebrochenen Hälfte der Tafel *a*, auf welche es nach seiner Lostrennung zufällig aufgepresst wurde, und wir gewinnen durch dasselbe die Möglichkeit, die Inschrift *a* fast völlig sicher zu ergänzen. Ich lasse zunächst die beiden Fragmente (welche, wie ich beiläufig bemerke, hinsichtlich der Grösse und des Charakters der Schrift genau übereinstimmen) getrennt folgen und gebe dann den Text, welcher sich mit Sicherheit aus ihrer Combination ergibt.

Die Tafel *a* ist an der linken Seite vollständig, die Buchstaben beginnen hier unmittelbar an dem lotrechten Rande. Die Buchstaben des Fragmentes *b* stehn — im Verhältnisse zur Inschrift *a* — auf dem Kopfe.

a.	*b.*
Ζεῖ Νάϊε Ε	
ἱκετεύει Γ	Ι Ξ *αὐτῶι* Κ
αι δοῦναι Ε	*αὐτῶι* Ε Τ
Ε . Ι Ν Ο Υ Ν Ι Ε Ι Κ	*τοῖς αὐτοῦ* Γ
Θ . . . . . ˥ Α Ξ Ι Ⳑ	
Α . . . . Ο	
Α Τ Ο Ω Ι Δ	

Zu *a* bemerke ich: Z. 3 Obwohl das erste *a* nicht unmittelbar am Rande steht, scheint doch vor demselben nichts ausgefallen zu sein. — 4 Zwischen Ε und Ι kann nur ein Buchstabe fehlen. — 5 Die Lücke zwischen Θ und ˥ fasst genau 5 Buchstaben. — Unter Zeile 7 stehn noch einzelne nicht zu deutende Buchstabenreste.

Massgebend für die Zusammensetzung des Textes beider Fragmente ist die vorige attische Inschrift. Die Formeln derselben kehren in dieser Inschrift in so auffälliger Weise wieder, dass sie ebenfalls von einem Athener geschrieben sein muss.

Zusammengesetzter Text:

Ζεῦ Νάϊε[καὶ Διώνη, αἰτεῖ ὑμᾶς καὶ]
ἱκετεύει Ἐ[τεοκλ](ῆ)ς αὐτῶι κ[αὶ τῆι γενε-]
ᾶι, δοῦναι ε[ὐχὰς] αὐτῶι Ἐτ[εοκλεῖ καὶ τῶι]
ἑ[α](υτ)οῦ (υ)ἱεῖ κ[αὶ] τοῖς αὐτοῦ (ἐ)[κγ-]
ό[νοις ἅ]πασι[ν] . . . . . .

„O Zeus Naios und Dione, es bittet euch und fleht euch an Eteokles für sich und sein Geschlecht, die Gebetswünsche zu gewähren ihm selbst, dem Eteokles, und seinem Sohne und allen seinen Nachkommen".

Die Grösse der mittleren Lücke in den Zeilen 2 und 3 ist nach Zeile 4 genau zu bestimmen. In Zeile 4 fehlen nur 2 Buchstaben. Da nun die obere rechte Ecke der Tafel *a* schräg abgebrochen ist und die Zeile 4 in Folge dessen 2 Buchstaben mehr enthält als Zeile 3 und Zeile 3 wiederum

1 Buchstaben mehr als Zeile 2, so folgt, dass in Zeile 2 genau 5, in Zeile 3 genau 4 Buchstaben fehlen.

Z. 1 Ergänzt nach no. 1596: *Ζεῦ Νάϊε καὶ Διώνη . . . . ., αἰτεῖ ὑμᾶς καὶ ἱκετεύει.* — 2 Der Name ergänzt nach Z. 3, in welcher Ἐτεο- als erstes Element sicher steht. Von dem H ist auf der Abbildung nur die rechte Hasta erhalten. Die Phrase *αὐτῶι καὶ τῆι γενεᾶι* kehrt wieder in no. 1575 A$_1$: *καὶ αὐτῶι καὶ γενεᾶι.* Man könnte auch an unserer Stelle *γενεᾶι* ohne den Artikel ergänzen. — 3 Zu *δοῦναι εὐχάς* vgl. *εὐχὰς ἀποδιδόναι* Xenoph. Comm. II, 2. 10 „Vota implere." Der Dativ Ἐτ[εοκλεῖ] wurde bereits von *Pomtow* ergänzt. — 4 Die Deutlichkeit der Zeichen hat durch das sich unmittelbar daranschliessende Fragment *b* gelitten. (υ)ιεῖ haben schon *Carapanos-Foucart* richtig vermutet. Die folgende Ergänzung von Z. 4 und 5 beruht auf no. 1596$_3$: *δοῦναι αὐτῶι καὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐ(κ)[γό]νοις ἅπασιν.*

B. Unbestimmter Herkunft.

1598 *Carapanos* pl. XXXIX, 2. *Pomtow* no. 35. Rechts Bruch, an den übrigen Seiten vollständig.

Seite A.

Θεός. Τύ[χη ἀγαθή . . ?]
Θεός. Τύχη [ἀγαθή].
Ἀγάθων ἐπ[ερωτᾶι] . . . . .

Gewöhnliche Schrift.

Die erste Zeile ist von anderer Hand als die beiden folgenden. Das Sigma in Zeile 1 ist vierstrichig Σ, in Zeile 2 zweistrichig < (Vorstufe zu C).

Seite B.

Nur einzelne Buchstaben erhalten. Ich hebe hervor ein grosses Δ, von *Robert* a. a. O. 468 als Zahlzeichen gedeutet, und die Gruppe ΑΣΚ, von *Pomtow* zu Ἀσκ[λαπιόδωρος] ergänzt. Letzteres vielleicht der Name desjenigen Fragestellers, von welchem Z. 1 der Vorderseite herrührt. — Reste von Orakelfragen bilden die von verschiedener Hand geschriebenen nicht zu deutenden Gruppen ΑΜΣΤ und ΗΠΟ.

Die Inschriften Achaia's und seiner Colonieen

von

Otto Hoffmann.

I. Achaia.

A. Unbestimmter Herkunft.

a. Im vorionischen Alphabete.

1599 „In dextra orea galeae in fluvio Alpheo repertae et nunc apud virum insignem B. Frere Londini asservatae“ *Rose* Inscript. Graec. vet. tab. VI, fig. 2, p. 58. *Böckh* CIG. no. 30. *Röhl* IGA. no. 30.

ΙΕΝΟΜΟΛΥΝΠΙΟ

Ζηνὸς Ὀλυνπίω

„Scriptura tituli cum nulla congruit nisi cum Achaica ex titulis coloniarum nota“ *Röhl.*

1600 Auf dem Rande eines runden Blechkessels, der in der Nähe von Kalavryta gefunden wurde. Der Anfang der Inschrift fehlt, das Ende ist vollständig. — *Purgold*, Archaeol. Zeit. XL (1882) S. 393 f.

- - ΕΡΑΤΣΑΡΤΑΜΤΣ

Ἀρτάμ(ι)τι ergänzt von *Purgold.* In *-εραι* sieht er den Rest eines Beinamens der Göttin. — Kultstätten der Artemis in Achaia waren Patrae, Aigira, Pellene u. a. O.

Das Σ = *ι* kehrt in den achäischen Colonieen Süditaliens wieder.

---

b. Uebergangszeit.

1601 Randstück eines Bronzegefässes, nach Angabe des jetzigen Besitzers, eines athenischen Kunsthändlers, in der Gegend von Kalavryta gefunden. Nach einer Abzeichnung des Dr. *Judeich* herausgeg. von *Kirchhoff*, Sitzungsber. d. Berl. Akadem. d. Wissensch. 1887 p. 992 ff.

Χαρι . . λις ἱαρὸν ἀνέθηκε τᾶι Ἀρτέμ ιΛΙ *Λουσιάτι.*

Schrift: Λ, Η = *ε* und *η*, Θ, Ι, Κ, Μ, Ρ, Σ, Ω = *ο*.

Judeich liest *Ἀρτέμ(ιδ)ι.* Nach *Kirchhoff* bleibt es fraglich, ob nicht *Ἀρτέμ[ι] (τᾶ)ι* oder *Ἀρτάμ[ι] (τᾶ)ι* auf dem Metall steht oder gestanden hat.

Da *a* = A oben nicht geschlossen ist, so konnte es allerdings leicht mit H verwechselt werden. Für *Ἀρτάμι* spricht auf alle Fälle der Dialekt (*ἱαρόν*), welcher beweist, dass die Inschrift nicht aus Arkadien stammt.

Nach *Kirchhoff* etwa aus der Mitte des 4. Jahrh., weil zwar das ionische Alphabet (H, Ω) angewandt ist, aber die Zeichen H und Ω sowohl den langen wie den kurzen Laut bezeichnen.

B. Aigai.

1602 Münzlegenden.

ƆꟼA *Friedländer*, Zeitschr. f. Numism. V, p. 5 = taf. I no. 6. *Head* Hist. numor. p. 347.

Vs. ƆIA. Rs. ꟽOIAƆIA (bustrophedon) = *Αἰγαίων Friedländer* a. a. O. = taf. I, no. 7 und 8. *Head* a. a. O. — Die älteren Herausgeber (*Mionnet* III, 2, 4 = taf. 75 no. 9. *Eckhel* Nummi veteres anecdoti p. 201 = taf. XII, 2) hatten diese Münzen irrtümlich dem äolischen oder makedonischen Aigai zugewiesen.

Vs. AIC Rs. AICAION = *Αἰγαίων Friedländer* a. a. O. *Imhoof* Mon. Gr. p. 157. *Head* a. a. O.

C. Aegira.

1603 Münzlegenden.

a) Bundesmünzen: ΑΧΑΙΩΝ . . . . PATAN = [*Αἰγι*]*ρατᾶν Mionnet* Suppl. IV, no. 11. Dagegen ΑΧΑΙΩΝ ΑΙΓΙΡΑΤΩΝ *Weil*, Zeitschr. f. Numism. IX, 243, vgl. *Head* Hist. numor. p. 351.

b) Selbständige Prägung: ΑΙΓΙΡΑΤΑΝ *Mionnet* II, no. 118 vgl. auch no. 116. 120—121. *Head* a. a. O. p. 347. Aus später Kaiserzeit ΑΙΓΙΡΑ ΤΩΝ, häufiger ΑΙΓΕΙΡΑΤΩΝ *Mionnet* Suppl. IV, 123 ff. *Head* a. a. O. p. 348.

D. Aigion.

Die folgenden 2 Steine wurden im Jahre 1878 am Hafen gefunden. *v. Duhn*, Mittheil. III, 65.

1604 Weisser Marmor, sehr grosse Buchstaben (gewöhnliche Schrift).

Κυναι|θέων.

Κυναιθεῖς, auch *ἡ Κυναιθέων πόλις* genannt, ist ein Ort in Arkadien.

1605 Ohne Beschreibung.

_ΕΝΟΙΣ	[Προ](ξ)ένοις
ΕΙΕΙΤΙΜΟΝ	.......ει Τιμον-
ΑΝΕΩΣΙΣ	[ίδ]α.........
ΑΝΑΞΙΠΠΙΔΑ	Ἀναξιππίδα[ι Εὐδά-]
ΜΟΥΚΝΙΔΙΩΙ	μου Κνιδίωι.

Von mir ergänzt. Zu *Τιμον[ίδ]α* vgl. den dymäischen Namen *Δαμονίδας* no. 1612 Z. 46. — Ob in Z. 3 das Ethnikon (etwa *Νέωσι*, dat. plur. zu *Νέωνες*, Einw. der phokischen Stadt *Νέων*) oder ein neuer Name enthalten ist (etwa *Νέω(ν)ι*), bleibt unentschieden.

1606 Grabstein, gefunden in *Μουρλᾶ*, eine halbe Stunde von Aigion entfernt. Herausg. von *Panagiotopoulos*, Ephem. arch. 1884 p. 90.

Μένων, | (Ἀ)σπεύς.

ΗΣΠΕΥΣ *P.*: da auf mehreren achäischen Inschriften das *α* oben offen erscheint (Α) und dadurch einem *η* ähnlich wird, so habe ich *(Ἀ)σπεύς* vermutet. Ueberliefert sind u. a. *Ἀσπώ Ross*, Inscr. gr. ined. I, 3, 235. *Ἀσπίωνος* Strabon XI, 517.

1607 Aus einer delphischen Freilassungsurkunde des Jahres 169 v. Chr. *Wescher-Foucart* no. 109 = *Dittenberger* Syll. no. 454 ist ausser der einleitenden Formel *Στραταγέοντος τῶν Ἀχαιῶν Ἄρχωνος Αἰγιράτα μηνὸς ἑβδόμου* der Name des Herrn *Πρατίας Τελεσία Αἰγιεύς* und der Name des Freigelassenen *Σωτίων* hervorzuheben.

1608 In der argivischen Inschrift Samml. 3352 wird eine *Ἀρο(ή)να Θεόξιος Αἰγιακά* genannt. *Ἀρόη* ist ein Ort in Achaia bei Patrai; der Name *Θέοξις* steht auf Münzen aus Aigion s. no. 1609. Das Ethnikon *Αἰγιακός* ist neu.

1609 Münzlegenden.

ΑΙΓΙ, ΑΙΓΙΕΩΝ und ΑΧΑΙΩΝ ΑΙΓΙΕΩΝ. Auf der Kehrseite Beamtennamen: ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ *Mionnet* Suppl IV, 13. *Weil* Zeitschr. f. Numism. IX, 242 = taf. VII, 1/2. ΚΡΙΘΩΝ *Weil* a. a O. IX, 211. In jüngerer Schrift ΑΙΓΙ, ΑΙΓΙΕΩΝ ΑΡΙCΤΟΔΑΜΟC *Weil* a. a. O. IX, 210, taf. VII no. 5. — Mehrfach die Legende ΑΙΓΙΕΩΝ und auf der Kehrseite entweder ΘΕΟΞΙΟΣ ΚΛΗΤΑΙΟΣ *Mionnet* II, 126. *Head* Hist. numor. p. 348, oder ΗΜΙΟΒΕΕΛΙΝ *Mionnet* II, no. 121. 122. 124. *Head* a. a. O. (= *ἡμιοβέλιον*). Der Stadtname ΑΙΓΙΟΝ *Mionnet* II, 123.

E. Bura.

1610 Schwarzer Grabstein, in der Kapelle des Hag. Konstantinos gefunden. — *v. Duhn*, Mittheil. III, 63.

Ζωί(λ)[α] | χαῖρε. | Σωτηρίχα | χαῖρε.

Schrift: Α, ω.

1. ΖωΙ/. — Die Zeilen 3 und 4 sind nach *v. Duhn* später zugefügt.

1611 Münzlegenden aus der Kaiserzeit:

ΒΟΥΡΑΙΩΝ *Mionnet* II, no. 128. 129. Suppl. IV, 173. 174. ΒΟΥΡΑϵωΝ *Head*, Hist. numor. p. 348.

F. Dyme.

Dass an der Stätte, wo die folgenden Inschriften gefunden wurden (Kato-Achaia), nicht Olenus, sondern Dyme lag, beweist ausführlich *v. Duhn*, Mitteil. d. deutsch. arch. Inst. III, 65 ff.

1612 Stele aus Kalkstein, auf dem Kirchenplatze. — *Martha* Bull. de corr. hell. II, 40—44. *Fick* Beitr. V, 320 ff. Die elf ersten Zeilen wiederholt *Dittenberger* Syll. no. 316. Die Inschrift beginnt auf Seite A und setzt sich auf der rechts daran stossenden Seite B fort.

A.

Ἐπὶ θεοκόλου Ἀριστολαίδα,
βουλάρχου Τιμοκράτεος,
προστάτα Κίλ[λ]ιος,
γραμματίστα δαμοσι-
οφυλάκων Μενάνδρου
τοίσδε ἁ πόλις πολί-
τας ἐποιήσατο συμπολε-
μήσαντες τὸμ πόλεμον
καὶ τὰμ πόλιν συνδια-
σώισαντες κρίνασα κα-
θ' ἕνα ἕκαστον·
Φίλων Θράσωνος,
Λύκων Ἀρισταινέτου
Κλεαφάνης Τιμοφάνεος
Νικομένης Τιμοφάνεος
Ἀθανάδας Ἐπείκτου

B.

Νικάδας
Νικάνορος
Μενέστρατο[ς]
Θεοπόμπου
Δαμονίδας
Νεικολάου
Βουθίων
Προκρίτου
Δεινίας
Θηρύωνος
Λέων Βουθύωνος
Νίκαρχος
Κλεοφάνεος
Πολυξενίδας
Μνασιππίδ[α]
Σωσίστρατος

Ἐπιτέλης Κόνωνος
Κλέων Ἐπιτέλεος
Νίκαρχος Νικάρχου
Σαμίδας Τιμέα
Ξέναρχος Τιμέα
Ἀριστόδαμος Μεγακλέος
Εὔαπτος Μεγακλέος
Θρασύβουλος Ἀδειμάντου
Λύκιος Νίκωνος
Σάτυρος Ἀρίστωνος
Εὔφαμος Φιλοδάμου
Φιλόμηλος Εὐδίκου
Σωσικράτης Ἀλεξίωνος
Σωτίων Σωσικράτεος
Εὐκράτης Στρομβ[ιχίδ]α
Εὔδοξος Θεοξένου
Κλέων Ἀλε[ξί]ωνος
Πυθίων Εὐξένου
Λεπτίνας Λεπτίνα
Ξενόδοκος Νευμηνίου
Τιμοκλῆς Χαιρέα
Τίμων Εὐάνδρου
Θεοκλῆς Σίμωνος
Πύρων Πύρωνος
. . . . . . *(Πύρ)ωνος*

Δεινία
Δράκας
Θεοδότου
Σαμίας
Εὐάρχου
Ξενοχάρης
[Ξ]ενάρεος
[Σ]ώσιππος
[Ἡρ]ακλείδα
[Εὔ]μηλος
[Ἀσ]κλαπιοδώρου
[Μη]νόδωρος
[Ἀσ]κλαπιοδώρου
[Ἑρ]μαῖος
. *ίμωνος*
Φίλιστος
Ἡρακλείδα
Δαμάτριος
Ἀπολλοφάνεος
Νικόστρατος
Διονυσίου
Ἀμμώνιος
Πεισία
[Ἅ]φαιστος
Ἀριστοκλέος
[Δ]ρόμων
. . *μωνος*

Schrift: gewöhnliches Alphabet.

3. ΚΥΛ . ΙΟΣ: *Κύλ[λ]ιος Fick*. *Κύλλις* ist nach *Fick* Kurzform zu *Κυλλάνιος*. Diesen Namen führt ein Dymäer in dem zwischen 150–110 v. Chr. abgefassten Briefe des Qu. Fabius an die Stadt Dyme (Samml. no. 1623 = *Dittenberger* no. 242). Aehnlich hiess der *Ἑρμῆς Κυλλήνιος* auch *Κύλλιος* nach Steph. Byz. s. v. *Κυλλήνη* „*καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς κατὰ συγκοπὴν τοῦ Κυλλήνιος*". — 8–10 Den beiden Akkusativen *συμπολεμήσαντες* und *συνδιασώσαντες* gesellen sich aus der nächsten Inschrift *δαμοσιοφύλακες* Z. 4 und *τοὺς ἐλάσσονες* zu. Der Akkusativ pluralis der cons. Stämme auf *-ες* ist — ausser in Achaia — zu belegen 1) in Delphi: *μνᾶς δεκατέτορες* IGA. no. 319_6; 2) in Elis (auf der Damokratesbronze Samml. no. 1172) *πλείονερ*$_8$ *χάριτερ*$_{17}$; 3) In der Phthiotis *στατῆρες* Samml. no. 1448_3. — Dass diese Akkusative nicht fälschlich gebrauchte Nominative, sondern mit der alten Akkusativendung *-ες* gebildet seien, vermutet *Bezzenberger* GGA. 1887 S. 425. — 14 *Κλεαφάνης*: das von *Fick* zum Vergleiche herangezogene

Κλεαγένης CIG. no. 2265*b* = Samml. 319 ist lediglich eine Vermutung *Böckh*'s. Der Stein hat ΚΛΕΑΦΕΝ.., von *Ahrens* zu *Κλε-αφέν*[*ω*] ergänzt (das zweite Element *ἄφενος* „Reichtum"). Nicht mehr beweisen die neben *Κλεό-δας*, *Κλεό-δαιος* überlieferten Formen *Κλεά-δας* (z. B. Argiver CIG. no. 405, Plataeer bei Her. IX, 85), *Κλεά-δαιος* (Fragm. d. Hesiod im Schol. z. Apoll. Rh. I, 824). Denn *Κλεά-δας* kann sowohl Koseform zu *Κλεά-δαμος* (wie *Κλεό-δας* zu *Κλεό-δαμος*) als Weiterbildung von *Κλέας* sein. — 31 ΣΤΡΟΜΒ....Α: *Στρομβ*[*ιχίδ*]*α Fick*. Dieser Name ist mehrfach überliefert. *Στρομβ*[*υλίδ*]*α Martha*. — 33 ΑΛΕ..ΩΝΟΣ: *Ἀλε*[*ξί*]*ωνος Martha*. — 40 ⁻ʼΡΩΝΟΣ: (*Πύρ*)*ωνος Fick*. — 64-68 von *Martha* ergänzt. — 69 [*Μη*]*νόδωρος Fick*. [*Ζη*]*νόδωρος Martha*. Eine dritte Möglichkeit ist [*Ξε*]*νόδωρος*. — 70. 71 von *Martha* ergänzt. — 72 [*Σ*]*ίμωνος Martha*, [*Τ*]*ίμωνος Fick*. — 81 [*Ἄ*]*φαιστος Fick* — 83 [*Δ*]*ρόμων Martha*. — 84 *Fick* lässt die Wahl zwischen *Δάμωνος*, *Ἕρμωνος*, *Σάμωνος*, *Σίμωνος*, *Τίμωνος*.

Nach *Fick* und *Dittenberger* wahrscheinlich aus dem 3. Jahrh.

1613 Stein. Treppenstufe eines Privathauses. Rechts vollständig. Von Z. 17 an ist die Oberfläche abgenutzt. *Martha*, Bull. de corr. hell II, 98-99. *Fick*, Beiträge V, 323 f. — Nach einer neuen selbstverfertigten Abschrift *Weil*, Zeitschr. f. Numism. IX, 234 ff.

[Ἐπὶ θεο]κόλου Φιλοκλέος,
[γραμ]ματιστᾶ Δαμοκρί-
[του, βουλ]άρχου Κλέωνος
[τούσδε] ἁ πόλις κατέκριν-
[ε θανάτ]ου, ὅτι ἱεροφώρεον
[καὶ νό]μισμα ἔκοπτον χάλ-
[κεον·] Θραικίωνα εἴτε Ἀντι-
[όχωι] ὄνομα αὐτῶι ἐστι,
[Κρά](τ)ιν τὸν χρυσοχόον
[Κυλλ]άνιον ἢ εἰ Πανταλέ-
[οντ]ι ἢ εἴ τι ἄλλο ὄνομα,
[Μο]σχόλαον Μοσχολάου.
[Ἐπὶ Εὐ]φάνεος βουλάρχου
....ΠΙΛΛΑΣ Δρόμα
[πολε]μάρχου (Κ)ινέα
....ʼΙΑΣ Ὀλυμπίχου.

Gewöhnliche Schrift; doch Γ, und Ο kleiner.

Z. 1 Ergänzt von *M*. — 2 Τ.ΤΑ *M*., ΜΑΤΙΣΤΑ *W*. — 4 ΠΟΛ *M*., ΑΠΟΛ *W*. *τούσδε* ergänzt von *F*. — 5 ΥΟΤΙ *M*., ΟΥΟΤΙ *W*. [*θανάτ*]*ου* ergänzt von *M*. — 6 ΜΑ *M*., ΜΙΣΜΑ: [*νό*]*μισμα W*. — 7 ϽΡΔΙΚΙΩΝΑ *M*., ϽΡΑΙΚΙΩΝΑ *W*. *Θραικίωνα* bereits richtig von *F*. gelesen. Den Namen *Θραικίδας* führt ein Freigelassener auf der delphischen Urkunde *Wescher*-

Foucart no. 219 = *Dittenberger* no. 457 Z. 5 f. — 8 *Ἀντι[όχωι]* ergänzt von *F.* — 9 ΙΝ *M.*, ˉΙΝ *W.* Die Namen auf *-τις* sind zahlreich. — 10 *[Κυλλ]άνιον* ergänzt von *F.* — ΓΑΝΤΑΔΕ *M.*, ΓΑΝΤΑΑΛΕ *W.* *Παντα-λέ[οντ]ι* bereits richtig von *F.* gelesen und ergänzt. — 12 Am Anfange ergänzen *M.* und *F.* vor [*Mo*] noch ein *ἐστι*. Diese Ergänzung ist wenig wahrscheinlich, weil 1) in den vorhergehenden Zeilen nur 3—4 Buchstaben fehlen, und 2) hinter *ὄνομα* in Z. 11 ein grösserer Raum frei bleibt, woraus hervorgeht, dass der Gedanke abgeschlossen war und die nächste Zeile mit einem neuen Namen begann. Man hat also nur dem Sinne nach zu *ὄνομα* aus dem Vorhergehenden *αὐτῶι ἐστι* zu ergänzen.

Mit Z. 13 beginnt ein neuer Gegenstand. ΡΑΝΕΟΣ *M.*, ΦΑΝΕΟΣ *W.* Von mir ergänzt. — 14 ΛΑΣ *M.*, ˉΙΛΛΑΣ *W.* Etwa *[Πε](ρ)ίλλας*? — 15 ΛΑΡΧΟΥ *M.*, ΜΑΡΧΟΥ *W.* Von mir zu *[πολε]μάρχου* ergänzt. Der gleiche Titel kehrt in no. $1615_{2,10}$ wieder. — ΙΙΝΕΑ *M.*, ΙΙΛΕΑ *W.* Etwa *(Κ)λέα*? — 16 Etwa *[Σω](τ)ίας*?

Da die beiden ersten Namen in Zeile 14 und 16 zweifellos Nominative sind, so enthalten die Zeilen 13—16 nicht etwa die Eingangsformeln zu einem neuen Dekrete. Ist *ἐπί τινος* hier vielleicht im Sinne des gewöhnlichen *ἐπί τινι* „nach jemandem" gebraucht? Dann würden die Zeilen den Anfang einer Liste bilden, welche die Amtsnachfolger für das nächste Jahr enthielt.

In den beiden folgenden sehr verstümmelten Inschriften habe ich die Grösse der Lücken annähernd durch Zahlen auszudrücken versucht. Wo sich am Anfange oder am Ende einer Lücke einzelne Worte sicher ergänzen lassen, gibt die betreffende Summe nur die Anzahl der noch freien Stellen an.

1614 Stele aus Kalkstein, in die Treppe eines Privathauses vermauert. Die Inschrift ist oben, unten und links verstümmelt, rechts vollständig. In der Mitte ist der Stein stark abgenutzt und die Schrift in Folgen dessen verschwunden. Links fehlen 11—14 Buchstaben. — Nach Abschrift und Abklatsch herausgegeben von *Martha*, Bull. de corr. hell. II, 94 ff. Bearbeitet von *Fick* Beitr. V, 321, dessen vortreffliche Ergänzungen, die ich zu Grunde lege, im Wesentlichen das Richtige getroffen haben.

a. Z. 1—17.

Die Erwerbung des Bürgerrechtes von Seiten einer männlichen Person.

. . . . . . *[Ἐπὶ τ]οῖσδε εἶμεν τὰν πολι(τ)[είαν] ἐποί‖[κοις· δόμεν τᾶι π]όλι τὸν θέλοντα κοινωνε[ῖν Δυμ]αί‖[ων τᾶς πόλιος ὄντ]α ἐλεύθερον καὶ ἐξ ἐλευ[θέρων] τά[λαντον ἐπὶ γρα](μ)ματέος τοῖς Ἀχαιοῖς Με(ν)[ανδρίδ]α, ‖ [τὸ μὲν ἥμισυ ἐν] (τ)ᾶι πρώται ἑξαμήνωι, τὸ δὲ λοιπὸν | [ἐν τῶι δεκάτωι μ]ηνί, ὡς οἱ Ἀχαιοὶ ἄγοντι. Εἰ δὲ μὴ δοίη | [τὸ ὅλον ἐν τῶι ἐνι]αυτῶι τῶι ἐπὶ Μενανδρίδα, ἀλλ(ὰ) | [τὸ ἥμισυ μόνον], μὴ ἔστω*

αὐτῶι ἁ πολιτεία. Εἰ δέ τις | [ἔχοι ὑὸν ὄντα ἐντὸς] ἑπτακαίδεκα Ϝετέων ἢ θυγατέρα || [ἀνέκδοτον, ὀμοσά](σ)θω ἐμ βουλᾶ ὁ πατὴρ τὸν νόμιμον ὅρ|[κον· ἦ μὰν εἶμεν α]ὐτοῦ γενεὰν καὶ [νεώ]τερον ἑπτα|[καίδεκα Ϝετέων] τὸν ὑὸν παῖδ[α γνήσιον]. Ἐξομοσά|[μενος δὲ τὰν τοῦ ὑο]ῦ ἁ[λ]ικίαν [8 Buchst.] Η *ὀρθῶς* | [*καὶ δικαίως, ὀμοσ*](*ά*)*σθω καὶ* [8 Buchst.] ¯Ο *βουλᾶι* || [13 Buchst. *ὅρ*](*κ*)*ον ἄνπα*[*λιν* 7 Buchst.] *δόξαι* | [15 Buchst.] *αι ἐστ*[15 Buchst.]*ς αὐ*|[*τῶι καὶ γενεᾶι*].

b. Z. 17—25.

Erwerbung des Bürgerrechts von Seiten einer Wittwe.

[*Εἰ δὲ*] *χήρα ἐλευ*[*θέρα καὶ ἐξ*] *ἐλευθέ*|[*ρων θελήσει κοι*]*νωνεῖ*[*ν τᾶς πόλιος* 5 Buchst.] *στω*| [15 Buchst.] *τᾶι γυν*[*αικὶ* 11 Buchst.] ΛΙ || [14 Buchst.] *γενεᾶι. Ε*[*ἰ δὲ ἔχοι ὑὸν ἐντὸς*] *ἑπτα*|[*καίδεκα Ϝετέων*] *ἢ θυγατέρ*[*α ἀνέκδοτον, ὀμο*]*σάμ*|[*ενος τὸν νόμιμον ὅ*](*ρ*)*κον ἐμ* [*βο*]*υλ*[*ᾶ· ἦ μὰν α*]*ὐτᾶ*[*ς*] *εἶμε*[*ν γενεὰν καὶ νεώτ*](*ε*)[*ρον*] *τ*[*ὸ*](*ν*) [*ὑὸν ἑπτακαίδεκα Ϝ*]*ετέ*[*ων* 13 Buchst.] *όμενος* [13 Buchst.] *ἀνάπα*||[*λιν* 13 Buchst.]*ον καὶ γυναῖκα κα*[*ὶ τὰν γεν*]*εάν.*

c. Zeile 26 - 34.

Aufzeichnung, Verteilung, Rechte und Pflichten der neuen Bürger.

(*Ἀ*)|[*πογραφέντω δὲ*] *ποτὶ τὸμ βοίλαρχον καὶ* [*προσ*]*τάταν δα*|[*μοσιοφυλάκω*]*ν καὶ γραμματιστάν. Τοὺς δὲ ἀπογ*|[*ραφέντες καὶ ὑῶ*]*ν ὀμοσαμένους τὰν ἀλικίαν καὶ δό*(*ν*)|[*τες τάλαντον*], *καθὼς γέγραπται, διακλαρωσάν*||[*τω αἱ συναρ*](*χ*)*ίαι ὡς ἰσότατα ἐπὶ τὰς φυλὰς καὶ λα*[*χόντω ἐπὶ τὰν*] *Σπατίδα, ἐπὶ τὰν Δυμαίαν, ἐπὶ τὰν Θεσμι*|[*αίαν· καὶ κοινω*]*νεόντω θεοκολιᾶν, ἂν ἁ πόλις καθιστᾶι, ἐ*(*ν*) | [*τᾶι φυλᾶι τᾶι*] (*ἑ*)*αυτῶν καὶ ἀρχείων τῶν τε εἰς τὸ κοινὸν* | [*φόρων καὶ τᾶς εἰσφορ*]*ᾶς τᾶς* (*τε*) *εἰς τὸ κοινὸν κα*(*γ*)*γ*[*ραφᾶς*] - - -.

Schrift: Gewöhnliches Alphabet, O und Θ kleiner.

Z. 9 [*ἔχοι ὑὸν ὄντα ἐντὸς τῶν*] *F*. — ΕΕΤΕΩΝ: ⟨ε⟩*ἐτέων* *F*. — 10 Von mir ergänzt. [*ὁμαλικίαν* . . .] *F*. — 12 *ἑπτα*[*καίδεκα ἐτέων καὶ*] *F*. Indessen lässt sich *νεώτερον* nicht mit *γενεάν* verbinden. Nach der von mir vorgeschlagenen Ergänzung hat der Vater zu schwören: 1) *αὐτοῦ εἶμεν γενεάν* „dass es seine eignen Kinder seien", 2) *τὸν ὑὸν παῖδα γνήσιον νεώτερον ἑπτακαίδεκα Ϝετέων* „dass sein Sohn aus rechtmässiger Ehe jünger sei als 17 Jahre." — 14 Von mir ergänzt. — 15 „*ἄνπα*[*λιν*] = Z. 24 *ἀνά*[*παλιν*]?" *F*. — 21 [*ὀμο*]*σάμ*[*ενος*] *F*. Die Wittwe wird vor Gericht durch ihren

nächsten männlichen Verwandten vertreten, vgl. Z. 24 [*ἐπομνυ*]*όμενος* nach *F.* — 22 [*βο*]*υλ*[*ᾶ ἢ μὰν ἐξ α*]*ὐτᾶς F.* — 23 Da vor den geringen Resten dieser Zeile – T ıı mindestens 13 Buchstaben fehlen und sich jene am einfachsten zu [*νεώτ*](*ε*)[*ρον*] *τ*[*ὸ*](*ν*) ergänzen lassen, so halte ich die von mir nach Z. 11—12 vorgeschlagene Ergänzung für sicher. *F.* las: *εἶμε*[*ν γενεὰν καὶ ν*](*ε*)[*ώ*]*τ*(*ε*)[*ρον ἑπτακαίδεκα*]. — 27 „Oder *προστάταν δά*[*μου καὶ ταμία*]*ν καὶ*?" *F.* — 31 *Σ*(*τρ*)*ατίδα*? *F.* nach Steph. B. s. v. *Δύμη· καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ πόλις Στράτος κτλ.* — 32 Zu *καθιστᾶι* vergleicht *F. ἀποκαθιστάοντες Wescher-Foucart* no. 407. — 32/33 EI: *ἐ*(*ν*) [*τῶι μέρει τῶι*] *F.* — ‒ΑΥΤΩΝ: (*ἑ*)*αυτῶν F.* — 34 ΤΑΣ¯¯ΕΙΣ: *τᾶς* (*τε*) *εἰς Martha.* — ΚΑΙΓ¯: von mir ergänzt. *καγγραφά = καταγραφά* ist „Ausbebung, Conscription", besonders zum Kriege, aber auch zu Aemtern.

1615 Stele aus Kalkstein, in die Einfassung eines Brunnens bei einem Privathause eingemauert. Herausg. von *Martha*, Bull. de corr. hellén. II, p. 97. Ergänzt von *Fick*, Beitr. V, 323.

‒ ‒ ‒ ‒ *δέ*[*μεν κ*]*αὶ ἐκ*[*γράφεσθαι*] *πολεμάρχους ὑπὸ τῶν* . . . *ων τῶν* [*ὑ*]*πὸ τᾶς πόλιος καθεστα*[*μένων· ἐξ*](*ε*)*ῖμεν δὲ καὶ τοῖς προστάταις καὶ τοῖς* [*ἐρ*]*ανεσταῖς ἐγγράφειν* | [*πολεμάρχους*] *καὶ δαμοσιοφύλακες κα*[*ὶ*] *γραμματέ*[*α*] *καὶ ταμίαν, οἳ ἀεὶ* ‖ [*ἔσονται, εἰ ἢ*] *μὴ παραδέξονται τὰς ἐκγρα*[*φ*]*ὰς παρὰ τῶν προστατᾶν κα*[*ὶ τῶν* . . . *ων*] *τῶν ὑπὸ τᾶς πόλιος καθεσταμένων ἢ μὴ πὰρ τῶν ἰδιω*[*τᾶν καὶ ἐρανεσ*]*τᾶν ἢ μὴ ἀποδώσοντι ἐν ταῖς ἁμέραις, ἐν αἷς γέγρα*[*πται· τιθέτω δὲ ἁ γ*]*ερουσία* ϙ *καθ' ἑκάσταν ἁμέραν, ἔστε κα ἀποδοῖεν.* | [*Εἰςπρασσέτω δὲ τὰν ζα*]*μίαν ποτὶ τὸ κατὰ τρίμηνον δικαστήριον· οἱ δὲ γέ*[*ροντες, εἰ μὴ εἰσπρά*](*ξ*)*οντι τοὺς πολεμάρχους, αὐτοὶ ἀποτινόντω* | [*τὰν ζαμίαν καὶ ἄτιμο*]*ι ὄντ*[*ω*] *καὶ ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ κατὰ πόλιν· εἰ δὲ* | [19 Buchst. *ἐ*](*ρ*)*άνους τοὺς ἐλάσσονες φερόντων ὥστε* | [19 Buchst. *τ*]*ὸν φόρον, καθὼς ἐξ ἀρχᾶς ἔφερον, ἐξουσία ἔ*[*στω* 16 Buchst.]*οει ἐρανευτᾶν· τὸ δὲ δόγμα τοῦτο ἀνα*[*γραψάντω* 15 Buchst. *κ*]*αὶ ἀναθέντω εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλω*[*νος* 21 Buchst.]-*σθαι τοὺς δαμιοργοὺς ποτὶ τὰν πόλιν* | [26 Buchst.]*ν ταῦτα.*

Schrift: Ξ, O und Θ kleiner.

1 ι ΙΙΩΝ: „etwa *ἐνέων* gen. von *οἱ ἐννέα*, wie ion. *δέκων*, äol. *πέμπων*?" *Fick.* Man könnte auch *ἐτείων* vermuten „die auf ein Jahr Gewählten". Die Benennung von Behörden nach der Länge ihrer Amtsdauer ist nicht selten. Die *ἐτεῖοι* würden passend im Gegensatze stehn zu den Beamtenklassen der Zeile 4 „*οἳ ἀεὶ ἔσονται.*" — 3 ϽΙΜΕΝ: [*ἐξ*](*ε*)*ῖμεν F.* Oder [*ἐπι*]*θ*(*έ*)*μεν*? — 6 *κα*[*ὶ πὰρ τῶν ἐ*. . *ων*] *F.* — 9 [*πρασσέτω δὲ τὰν ζα*]*μίαν F.* — 10 ¯ΟΝΤΙ: [. . . *ζαμιώ*](*σ*)*οντι F.* Durch das folgende *αὐτοὶ ἀποτι-*

νόντω τὰν ζαμίαν scheint mir [. . *εἰςπρά*](*ξ*)*οντι* gefordert zu werden. — 12 ΓΑΝΟΥΣ: [*ἱ*](*ϱ*)*άνους F.* — 15 *ἀνα*[*γϱαψάντω οἱ ταμίαι κ*]*αὶ F.* Diese Ergänzung füllt die Lücke nicht aus.

1616 Eingemauert in ein Wirtshaus bei *Παλαιὰ Ἀχαία.* Nach den schedae *Mustoxydis* von *Böckh* CIG. no. 1547.

Θευξένα | Ξενοφίλου.

A, E, Ξ. Statt Θ bei *Böckh* O.

1617 Ebendort. — Nach *Dodwell, Pouqueville und Mustoxydis* herausgegeben von *Böckh* CIG. no. 1549—1551.

a. *Καλλιὼ Τεϱμονίου χαῖϱε.*

Das O kleiner.

b. *Νικοστϱάτα, Σωτίων | Ἀλεξικλέος χαίϱετε.*

1 ΔΕΞΙ *Dodw., Pouq.* ΑΛΕΞ *Must.* — 2 Das TE fehlt bei *Must.* Beide Zeilen zu einer vereinigt bei *Pouq.*

Das O kleiner.

c. *Στϱατονίκα Ἀγάθωνος χαῖϱε.*

Das O kleiner, nach *Must.* auch das Θ.

1618 In der Aussenmauer eines Privathauses. — Herausgegeben von *Dubois*, Bull. de corr. hell. IV, 521.

Λύκος Λύκου | γυμνασιαϱ|χήσας Ἑϱμᾶ | καὶ Ἡϱακλεῖ.

Gewöhnliche Schrift, aber schon A.

Z. 1 \ΥΚΟΣ.

1619 Fragment einer Basis, an einem Privathause. — *Martha*, Bull. de corr. hell. II, 99. *Fick* Beitr. V, 324.

Κλ(ῆ)νις Ἁγία Φεϱέμβϱοτον τὸν υἱὸν | θεοῖς.

Schrift: A.

ΚΛ''ΝΙΣ: *Κ*[*λ*]*ῆνις Martha.*

1620 Grabstele, in zwei Teile zerbrochen, in der Vorderwand desselben Hauses eingemauert. — *Martha*, Bull. de corr. hell. II, 99 = *v. Duhn*, Mitteil. III, 73. *Fick*, Beitr. V, 324.

Νίκαια Δίωνος χαῖϱε.

Schrift: A

1621 Fragment einer Grabstele, gefunden im Weinberge des K. Georgiadis. — *Martha*, Bull. de corr. hell. II, 100. *Fick*, Beitr. V, 324.

-ρία Διοσκουρίδα χαῖρ[ε].

Schrift: A.

1622 Im inneren Hofe eines Privathauses. — *Dubois*, Bull. de corr hell. IV, 520. *Dittenberger*, Sylloge no. 229.

Βασιλῆ Ἀντίοχον βασιλέως Ἀντιόχ[ου] | καὶ βασίλισσαν Λαοδίκαν καὶ τὸν υ[ἱὸν] | Ἀντίοχον Ἁγημονίδας Ζεφύρου ἀρε[τᾶς] | ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτὸν θεοῖς.

Schrift: A, Θ, Σ.

Zeile 2: Υ... *Dubois*.

Die Zeit der Abfassung ist nicht mit Sicherheit zu bestimmen, da die angegebenen Familienverhältnisse auf zwei Könige des Namens Antiochos passen. Der eine ist Antiochos II, mit Beinamen Θεός, (261—246 v. Chr.), Sohn Antiochos' I, Gemahl der Laodike und Vater des Antiochos Ἱέραξ. Zweitens kommen zwei gleichnamige Söhne Antiochos' III., des Grossen. in Betracht, von denen der eine — ungewiss, welcher — nach dem Zeugnisse des Appian Syr. 4 eine Laodike zur Frau hatte und von denen speciell Antiochos IV. Epiphanes (175—164 v. Chr.) einen Sohn Namens Antiochos, den späteren Antiochos V, besass. — *Dittenberger* bezieht die Inschrift auf Antiochos IV Epiphanes. Dazu stimmt der jüngere Charakter der Schrift.

1623 Aus dem in der κοινή abgefassten Briefe des Quintus Fabius Maximus an die Dymäer aus der zweiten Hälfte des 2. Jahrh. v. Chr. (CIG. no. 1543 = *Dittenberger* Syll. no. 242) sind hervorzuheben:

1) Die dymäischen Namen Κυλλάνιος Z. 5, Σῶσος Ταυρομένεος Z. 8, [Φορ]μίσκον Ἐχεσθένεος Z. 21, Τιμόθεον Νικία Z. 23.

2) Der Titel τῶν δαμιοργῶν Z. 21.

1624 Münzlegenden.

ΔΥ, ΔΥΜΑ *Weil*, Zeitschr. f. Numism. VII, 365 ff. = Tafel VIII, 1—5; IX, 243 = Tafel VII. *Head*, Hist. numor. p. 348 f. ΑΧΑΙΩΝ ΔΥΜΑΙΩΝ *Weil*, a. a. O. IX, 245. *Head* p. 351.

G. Helike.

1625 Münzlegende.

ꓘIΛƎ *Weil*, Zeitschr. f. Numism. VII, 361 ff. = Taf. VIII, no. 6. *Head*, Hist. numor. p. 349. — *Fick* vergleicht lat. *salix* „Weide".

H. Keryneia.

1626 Münzlegenden. ΑΧΑΙΩΝ ΚΑΡΥΝΕΩΝ *Head*, Hist. numor. p. 351. Die Stadt hiess vor der dorischen Einwanderung *Κερύνεια*, wie auch der Name ihrer kyprischen Tochterstadt *Κερύνεια* beweist. Den Wandel eines *ε* vor *ρ* in *α* finden wir bei den Lokrern (Aetolern) und Eleern.

I. Patrae.

1627 „Ad aedem S. Mariae Agailiae". *Böckh*, CIG. no. 1548 (nach *Cyriacus* und *Muratori*).

Σάτυρος | Αἰσχίνα.

1628 Stein. „Ex civitate Patrarum" *Muratorius* Bd. I, p. CXII, no. 6 (e schedis meis) und Bd. III p. MDXIII no. 5 (e schedis Barberinis Cyriaci). Ohne nähere Angabe der Herkunft bei *Cyriacus* VII, no. 58. *Böckh* CIG. no. 1545.

Ξένις Αἰσχρίωνος
Στρατοκλῆ(ς) Ἀρχιτέλεος
Τίμαιον θεοῖς

Z. 2 ΚΛΗΑΡΧΕΙΤΕ *Murat.* Bd. I. ΚΛΗΞΑΡΧΙΤΕ *Murat.* Bd. III und *Cyr.*

1629 Münzlegenden.

a) ΓΑ *Weil*, Zeitschr. f. Numism. IX, 246 Taf. VII. Desgl., Vs. ΔΑΜΑϹΙΑϹ *Head* p. 349.

b) ΓΑΤΡ, daneben die Beamtennamen ΔΑΜΑϹΙΑϹ und ΑΓΥϹ ΑΙϹΧΡΙΩΝΟϹ *Head* p. 349.

c) ΠΑΤΡΕΩΝ und ΠΑΤΡЄΩΝ, Vs. Beamtennamen ΑΙΣΧΡΙΩΝ ΛΥΣΙΑ *Mionnet* Suppl. IV no. 905. ΑΝΔΡΩΝ ΛΥΣΙΞ ... *Mionnet* Suppl. IV no. 902. ΑΡΙϹΤΟΔΑΜΟΥ(?) ΑΡΙϹ *Mionnet* II no. 318. ΑΡΙϹΤΑΡΧΟϹ ΔΑΜΩΝΟϹ *Mionnet* II no. 315 = Suppl. IV no. 900. *Head* p. 349. ΛΥΚΩΝ ΔΑΜΟΤΙΜΟΥ *Mionnet* Suppl. IV no. 901. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟ[Ϲ] ΜΕΝЄΚΛЄΟϹ *Mionnet* II no. 301. 317 = Suppl. IV no. 903.

K. Pellene (Dorf Zugra).

1630 Grabstele aus weissem Marmor. — *v. Duhn*, Mittheil. III, 61.

Ἀριστάρέτα | χαῖρε.

Gewöhnliche Schrift.

1631 Münzlegenden.

a) ΑΧΑΙΩΝ ΠΕΛΛΑΝΕΩΝ (*Πελλανεύς*). Auf der Kehrseite Beamtennamen: ΑΘΑΝΙΠΠΟΣ *Mionnet*, Suppl. IV no. 76—78. *Weil*, Zeitschr. f. Numism. IX, 249 no. 4. ΑΡΧΕΜΑ = *Ἀρχέμα[χος] Mionnet* no. 79. *Weil*, a. a. O. no. 5.

b) Aus römischer Kaiserzeit: ΠΕΛΛΗΝΕΩΝ *Mionnet* Suppl. IV no. 1036—1041. ΠΕΛΛΗΝΑΙΩΝ *Mionnet* II no. 366 (*Πελληναῖος*).

Aus der Zeit vor dem achäischen Bunde nur Münzen mit ΠΕ, ΠΕΛ, ΓΕ *Head* p. 350. *Weil* a. a. O. p. 247 no. 1—3 (= Taf. VII).

L. Pharae.

1632 Gefunden in der Nähe des Dorfes *Παλαιο-Ἀχαία*. — Nach *Dodwell* und *Mustoxydis* herausgegeben von *Böckh*, CIG. no. 1544. Die vollständigste Wiedergabe bei *Le Bas*, Voy. archéol. Inscript. II no. 362. Die zweizeilige Inschrift ist in zwei Teile zerbrochen.

Ἁ πόλις Φαραιέων | Εὐφράνορα . . . .
ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ | καλοκαγαθίας, ἃς ἔχω[ν διατελεῖ . .

Schrift: Α, Π, Σ.

Z. 1 ΛΠΟΛΙΣ *Le Bas*, die übrigen nur *πόλις*. — ΦΑΡΙΩΝ *Dodwell*, ΦΑΡΑΙΕΩ[Ν] *Böckh*, ΦΑΡΑΙΕΩΙ *Le Bas*. — 2 ΚΑΙ ΚΑΛ *Dodwell*, ΚΑ ΙΚΑΛ *Böckh*, ΚΑ . ΙΚΑΛ *Le Bas*. — ΙΧ *Dodwell*, ΕΧ *Böckh*, ΕΧC *Le Bas*. Bereits richtig von *Böckh* ergänzt.

M. Rhypes.

1633 Münzlegende.

ΡΥΨ = *Ῥύψ* (scl. *στατήρ*). *Mionnet* II no. 369. 370. *Ῥύψ* (plur. *Ῥύπες*) hiess auch der Einwohner der Stadt.

II. Achäischer Bund.

1634 In den Ruinen des arkadischen Orchomenos gefunden, jetzt in einem Privathause in Lévidi eingemauert. — Herausgegeben von *Foucart*, Revue archéologique 1876 p. 97 und bei *Le Bas*, Voyage arch. Explication no. 353, wiederholt von *Hicks*, Manual of Greek Hist. Inscr. no. 187. Einzelnes bei *Dittenberger*, Sylloge no. 178.

. . . . . ϱαιν . . . . | . . . . μον πέμπ[η]ι εἴτε ἄϱχω|ν . . . . | . . . . ιέοι εἴτε [ἰ]διώτας ψαφοφοϱέοι . . . . | . . [ὀφλέτω] τϱιάκοντ[α τά]λαντα ἱεϱὰ τοῦ Διὸ[ς τοῦ Ἀμαϱίου, καὶ ἐξέστω τῶι βουλομένωι αὐ]τῶι δίκαν θ]ανάτου εἰσάγειν εἰς τὸ κοινὸν τ[ῶν Ἀχαιῶν . . . . ὀμνυόντων τὸν | ὅϱκον τὸν αὐ]τὸν οἱ Ὀϱχομένιοι καὶ οἱ Ἀχαιοί, ἐμ μ[ὲν Αἰγίωι οἱ σύνεδϱοι τῶν Ἀχαι ῶν καὶ ὁ στϱατ]αγὸς καὶ ἵππαϱχος καὶ ναύαϱχος, ἐν δ[ὲ Ὀϱχομένωι οἱ ἄϱχοντες τῶν Ὀϱ χομενίων·] Ὀ[μ]νύω Δία Ἀμάϱιον, Ἀθάναν Ἀμαϱίαν, Ἀφ[ϱοδ]ί[ταν καὶ τοὶ]ς θ[εοὺς πάντας· | ἦ μὰν ἐμ] πᾶσιν ἐμμε[ν]εῖν ἐν τᾶι στάλαι καὶ τᾶι ὁμολογίαι καὶ τῶι ψαφίσματ[ι τῶι γενο||μένωι τῶι κοι]ν[ῶι] τῶι τ[ῶ]ν Ἀχαιῶν, καὶ εἴ τις κα μὴ ἐμμένηι, οὐκ ἐπιτϱέψω εἰς δύναμ[ιν. | Καὶ εὐοϱκέ]οντι μέν μοι εἴη τἀγαθά, ἐπιοϱκέοντι δὲ τἀναντία. Τῶν δὲ λαβόντων ἐν Ὀϱ[χο μενίοις ἢ] κλᾶϱ[ο]ν ἢ οἰκίαν, ἀφ᾽ οὗ Ἀχαιοὶ ἐγένοντο, μὴ ἐξέστω μηθενὶ ἀπαλλοτϱιῶ[σαι ἐντὸς ἐτ]έων εἴ[κ]οσι. Εἰ δέ τι ἐκ τῶν ἔμπϱοσθε χϱόνων, ἢ οἱ Ὀϱχομένιοι Ἀχαιοὶ ἐγέ||[νοντο, ...] Νε[ά]ϱ[χωι] ἔγκλημα γέγονεν ἢ τοῖς υἱοῖς, ὑπότομα εἶμεν πάντα καὶ μ[ὴ δικαζέσ]θω μή[τε] Νεάϱχωι μηθεὶς πεϱὶ τῶμ πϱότεϱον ἐγκλημάτων, ἢ οἱ Ὀϱχομένιοι Ἀχαιοὶ ἐγ|[ένοντο· καὶ] ὅ[στις] δικάζοιτο, ὀφλέτω χιλίας δϱαχμὰς καὶ ἁ δίκα ἀτελὴς ἔστω. Πεϱ[ὶ δὲ τᾶς τϱαπέζα]ς τᾶς χϱυσέ[α]ς τοῦ Διὸς τοῦ Ὁπλοσμίου, ἂγ καταθέντες ἐνέχυϱα οἱ Μεθυ[δϱιεῖς οἱ μεταστή]σαντες ε[ἰ]ς Ὀϱχόμενον διείλοντο τὸ ἀϱγύϱιον καί τινες αὐτῶν ἀπέ[φασαν ἀποδιδόναι· ἐ]ὰμ μὴ ἀποδίδωντι τὸ ἀϱγύϱιον τοῖς Μεγαλοπολίταις, καθὼς ε[ἰκός, ποτὶ τὰμ πό]λιν τὰν Ὀϱχομενίων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς μὴ ποιοῦντας τὰ δίκαια.

Die Zeilen 2—11 von *Foucart* ergänzt. Z. 7 [ῶν καὶ στϱατ]αγὸς *F.*, [ῶν καὶ ὁ στϱατ]αγὸς *Dittenberger*. — 9 ἐμμε[ν]εῖν *D.* — 12 Von mir ergänzt; ἐν Ὀϱ[χο μένωι γᾶν ἐπί]κλαϱ[ο]ν *F.*, ἐν Ὀϱ[χο μενῶι γᾶς] κλᾶϱ[ο]ν *D.* —

13 Von *D.* ergänzt. *ἀπαλλοτριῶ[σαι πλέον χρυσέ]ων F.* — 14 *ἐγ[ένοντο ἤτοι] D.* — 15 Von *D.* ergänzt, *μ[ηθὲν ἐγκαλεί]σθω F.* — 16—18 von *F.* ergänzt. — 19 Nach *F.* *Μεθυ[δριεῖς οἱ μετοική]σαντες D.* — 20 Von mir ergänzt. *ἀπέ[φυγον, παρέχειν αὐτοὺς, ἐ]ὰμ F.*, *ἀπέ[δοσαν, τινὲς δὲ οὔ· ἐ]ὰμ D.* Das *ἐάν* ist aus der *κοινή* übernommen. Im Dialekte müsste es *εἴ κα* heissen, vgl. *Z.* 10. — 21 Von mir ergänzt. *ἐ[ψήφισται, τὰμ πό]λιν F.*, *καθὼς ἐ[παγγείλαντο ποτὶ τὰμ πό]λιν D.* Die Construktion *ὑπόδικος ποτί τινα* ist dem Sinne nach durchaus correct.

8. Dass das Bundesheiligtum des *Ζεὺς Ἀμάριος* in Aigion lag, bezeugt eine Stelle des Strabo VIII 385 (vgl. 387), an welcher man schon früher die handschriftliche Lesart *Αἰνάριον, Ἀρνάριον* in *Ἀμάριον* geändert hatte: „*Αἰγιέων δ' ἐστὶ καὶ . . . . τὸ τοῦ Διὸς ἄλσος τὸ Ἀμάριον, ὅπου συνήεσαν οἱ Ἀχαιοὶ βουλευσόμενοι περὶ τῶν κοινῶν.* Bei Polybius V, 93, 10 heisst dasselbe Heiligtum *Ὁμάριον* und der Zeus *Ὁμάριος* II, 39, 6. Damit fällt die von *Foucart* vorgeschlagene Ableitung von *ἁμάρα* = att. *ἡμέρα*. — 14 *Νέαρχος* war nach *Foucart*'s Vermutung ein früherer Tyrann von Orchomenos, der, ebenso wie Lydiadas in Megalopolis, feierlich auf die Herrschaft verzichtete. — 18 Zu *Ὁπλοσμίου* vgl. den arkadischen Phylennamen *Ὁπλοδμία* Samml. 1203_{10}.

Zeit der Abfassung: Die Urkunde betrifft die Aufnahme der Orchomenier in den achäischen Bund. Diese fällt nach *Foucart* in das Jahr 199 v. Chr. Er schliesst das aus Livius XXXII 5 „Philippus in Achajam legatos misit, . . . qui redderent Achaeis Orchomenon etc." — Doch war Orchomenos bereits früher einmal Mitglied des achäischen Bundes gewesen. Ausser dem *reddere* des Livius beweist das die folgende Stelle des Polybius IV, 6, 5, welche sich auf die Ereignisse des Jahres 222 v. Chr. bezieht: „*ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἀντίγονος . . . . Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε*". *Dittenberger* (Hermes XVIII, 178 ff.) vermutet deshalb, dass es sich in der Urkunde um die erste Aufnahme von Orchomenos in den achäischen Bund handelt, und setzt dieselbe in die Jahre 234—233 v. Chr.

1685 „Ritrovato in Olimpia, inserito nel pavimento d'un apside bizantina al nord del Leonidaion." Nach Mitteilung *Purgold*'s herausgegeben von *Dittenberger*, Sylloge no. 227, und von *Henzen*, Bulletino dell' instut. de corr. archéol. 1884 p. 80.

Τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν Κό[ι]ντον Μαάρκιον Λουκίου | Φιλίππον στραταγὸν ὕπατον Ῥωμαίων ἀρετᾶς ἕ|νεκεν καὶ καλοκαγαθίας τᾶς εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλλανας. ‖

Ἀνδρέας καὶ Ἀριστόμαχος Ἀργεῖοι | ἐποίησαν.

Schrift: Α, Ε (nur in *ἕνεκεν* dreimal Є), Θ, Г, C (nur in *στραταγός* Σ und in der Unterschrift der Künstler stets Σ), Ω (nur in *Ῥωμαίων* an erster Stelle ω). Nach *Purgold* sind die Zeilen 5 und 6 nicht von derselben Hand wie die vorhergehenden. Der ganze Name von *Κόιντον* bis

στραταγόν incl. war ausradiert und ist erst nachträglich wieder eingeschrieben, wodurch die Buchstaben zum Teil undeutlich geworden sind.

Q. Marcius Philippus war Consul im Jahre 169 v. Chr. Aus dieser Zeit kann aber, wie *Dittenberger* gesehen hat, die Inschrift in der uns vorliegenden Form nicht stammen, da — abgesehen von *Λούκιος* anstatt des älteren *Λεύκιος* — die jungen Buchstaben Є, Ϲ, Ѡ auftreten und die Schreibung sehr inconsequent ist. *Dittenberger* vermutet deshalb, dass die um 169 v. Chr. abgefasste Inschrift zur Zeit des Hadrian auf einen anderen Stein umgeschrieben wurde.

1636 In der Nähe von Aegium (Vostizza) gefunden — *Böckh* CIG. no. 1542 (nach *Muratori* und *Cyriacus*). *Dittenberger* Syll. no. 182.

Ἔδοξε τῶι κοινῶι τῶν Ἀχαιῶν· τοῖς ὁμήροις τῶν | Βοιωτῶν καὶ Φωκέων προξενίαν δόμεν αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις Εὐδάμωι Βρύχωνος Πλαταιεῖ, Ἀρχέλαι | Ὀλυμπίωνος Ταναγραίωι, Ἀριστομένει Μειλίχου ‖ Ὠρωπίωι, Ἀπολλοδώρωι Ἀσκληπιοδώρου Κορωνεῖ, | Ἀκροτάτωι Ἰσμηνοδώρου Θηβαίωι, Ῥόδωνι Τιμο-|κράτους Ἁλιαρτίωι, Ἀριστίωνι Καλλιππίδου Ὀρχο|μενίωι, Νικέαι Κοροινάδου Θεσπιεῖ, Κλεαρέτωι | Ἀντιλέοντος Φανοτεῖ, Λεοντιάδηι Νικοβούλου Ἐ|λατεῖ, καὶ εἶμεν αὐτοῖς ἀτέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέ|μου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν | καὶ τἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | [κ](α)ὶ εὐεργέταις δίδοται. Ἐπὶ δαμιοργ[ῶν] . . . . ήγα Βου|ρίου, Νικανδρίδα . . . .

Der Text des Cyriacus scheint im Allgemeinen der zuverlässigere zu sein. — Z. 1 ΟΜΗΡΩΙΣ *Cyr.* — 3 ΕΥΔΗΜΩΙ *Cyr.*, *Εὐδάμωι Böckh* nach *Murat.* — ΠΛΑΤΑΕΙ *Mur.* — ΑΡΧΕΑΙ *Cyr.* Ihm folgend lesen *Böckh* und *Dittenberger Ἀρχέαι.* — 8 Für das von *Cyr.* und *Murat.* überlieferte *Κοροινάδου* liest *Keil Κοροι(β)άδου* (Syll. inscr. Boeot. 625), *Kaibel Κορ(ρ)ινάδου* (Hermes VIII, 418), vgl. *Κορρινάδα[ς]* aus Thespiae (Samml. no. 770). — 9 *Φανοτεύς*: nach *Böckh* Bürger der Stadt, welche gewöhnlich *Πανόπη* genannt wird, vgl. Steph. Byz. s. v. *Φανοτεύς*, Strabo IX, 423 (*Πανοπεὺς δ' ὁ νῦν Φανοτεύς*), Thuc. IV, 89, Liv. XXXII, 18. — 10 ΕΙΜΕΝΑΥΤΟΙ *Cyr.* ΔΟΜΕΝΑΥΤΟΙΣ *Mur.*, *εἶμεν αὐτοῖς Böckh.* — ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ *Mur.* — 11 ΕΙΡΗΝΗΚ *Cyr.* — 13 ΔΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ *Cyr. Murat.*, *[κ](α)ὶ εὐεργέταις Böckh.* — *Cyr.* ignoriert die Lücke völlig. Nach *Murat.* müssen etwa 8—10 Buchstaben fehlen. Hinter der Lücke: ΗΓΑΒΟΥ *Cyr.*, ΗΓΑΒ *Mur.* *Ἐπὶ δαμιορ[γῶν Ἀγ]ή(τ)α Fick*, Beitr. V, 324.

Zeit der Abfassung: Nach *Böckh* zwischen Olymp. 125 (280 v. Chr.) und 152 (171 v. Chr.). Den terminus post quem bildet die Wiederherstellung des achäischen Bundes, und den terminus ante quem die Aufhebung der Selbständigkeit von Haliartos (*Müller*, Orchomenos 427 ff.).

III. Die achäischen Städte in Unter-Italien.

Vorbemerkung.

Die Inschriftenfunde Arkadiens und die nunmehr entzifferten kyprischen Inschriften haben deutlich bewiesen, dass der Stamm der *ἈχαιϜοί*, welcher vor der dorischen Einwanderung den ganzen Peloponnes inne hatte, nicht mit den Dorern, sondern mit den Aeolern eng verwandt war und keinen dorischen, sondern einen dem äolischen sehr nahe stehenden Dialekt sprach. Dieses Resultat der Dialektforschung deckt sich genau mit den vielbekämpften und jetzt glänzend gerechtfertigten Worten Strabo's VIII, 1, 2: *ἐλείφθη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν. Ὅσοι μὲν οὖν ἧσσον τοῖς Δωριεῦσι ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις* (speciell die Triphylier gemeint), *τοῖς μὲν ὀρεινοῖς τελέως οὖσι καὶ οὐκ ἐμπεπτωκόσιν εἰς τὸν κλῆρον, τοῖς δὲ κτλ., οὗτοι Αἰολιστὶ διελέχθησαν· οἱ δὲ ἄλλοι μικτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δὲ ἧσσον Αἰολίζοντες· . . . δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν.* Strabo führt an dieser Stelle auch den richtigen Grund an, weshalb der äolische (d. i. achäische) Dialekt in den meisten Landschaften des Peloponneses untergegangen sei: die *ἐπικράτεια* der Dorer unterdrückte ihn. Wenn wir deshalb in den Dialektinschriften Achaia's, derjenigen Landschaft, an welcher der Name, der Achäer haften blieb, einen dorischen*) Dialekt vorgefunden haben, so würde es durchaus verkehrt sein, wenn wir hieraus schliessen wollten, dass die alten Achäer, die Mannen des Menelaos und Agamemnon, dorisch gesprochen hätten. Ihr Dialekt wurde eben auch in Achaia durch den dorischen verdrängt.

Waren die alten Achäer keine Dorer, dann brauchen auch die achäischen Colonieen in Unteritalien keine dorischen Gründungen zu sein. Sie können vielmehr von der Landschaft Achaia (auf diese weisen das Alphabet und einige der Gründungs-

---

* Unter „dorisch" verstehe ich hier nicht den Dialekt der im südlichen Peloponnese wohnenden Dorer, sondern den „westgriechischen" Dialekt im Allgemeinen. Diejenigen Westgriechen, welche sich in Achaia niederliessen, waren den Eleern und Aetolern nahe verwandt.

sagen) zu einer Zeit ausgegangen sein, als hier noch Achäer sassen, die einen dem äolischen verwandten Dialekt sprachen und die vielleicht von den in den Peloponnes einwandernden Dorern vertrieben wurden.

Die Inschriften der achäischen Städte Unter-Italiens sind allerdings in einem dorischen Dialekte abgefasst. Aber das ist sehr einfach zu erklären. Zugleich mit den Achäern oder gleich nach ihnen zogen dorische Colonistenschaaren aus verschiedenen Landschaften des Peloponneses nach Unter-Italien und liessen sich hier neben den Achäern nieder. Bei mehreren Städten liegt deutlich die Tradition solcher doppelten Colonisation vor. Wie nun auf dem Peloponnese, so wurde auch in Unter-Italien der achäische Dialekt von den Dorern, welche sich schnell zu Herren der Städte machten, unterdrückt.

Aus dem Vorstehenden ergibt sich, mit welch' zweifelhaftem Rechte die Inschriften der achäischen Colonieen zu den in historischer Zeit im dorischen Dialekte abgefassten Inschriften Achaias gestellt werden. — Es ist ja möglich, dass diejenigen Dorer, welche in den achäischen Colonieen sich niederliessen und ihnen den dorischen Dialekt aufzwangen, zum grössten Teile — ebenso wie die achäischen Colonisten — aus der Landschaft Achaia stammten: es ist das aber weder zu beweisen noch an sich wahrscheinlich.

A. Asina?

1637 Münzlegenden.

ƧMA = *Ἀσι*... *v. Duhn*, Zeitschr. f. Numism. VII, 310. *Head*, Historia num. p. 75. Den Namen *Ἀσίνη* führten mehrere Städte des Peloponneses (in Argos Ilias II, 560. Paus. IV, 34, 6; bei Taenaron Thuc. IV, 54; in Messenien Her. VIII, 73).

B. Kaulonia.

Die Stadt ist von peloponnesischen Achäern gegründet und nachher von Kroton aus neu colonisiert. Pausanias VI, 3, 12 *Καυλωνία δὲ ἀπῳκίσθη μὲν ἐς Ἰταλίαν ὑπὸ Ἀχαιῶν, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο αὐτῆς Τύφων Αἰγιεύς.* Strabo

VI, 10 p. 261 *Ἀχαιῶν κτίσμα Καυλωνία*. Scymnus Ch. 319 *Καυλωνία | ἐκ τοῦ Κρότωνος ἥτις ἔσχ' ἀποικίαν*. Solinus II, 1 *Cauloniam a Crotoniensibus* (scl. *constitutam*).

1638 Münzlegenden.

a) Im vorionischen Alphabete.

ΚΑV, VAꓘ *Mionnet* I, no. 828. 837—839 (= pl. XXXII, 34. 38—40). Suppl. I, no. 967. 968. 969 (= pl. IX, 16). *Raoul-Rochette*, Mémoires de numism pl. I, no. 3. 8.

ΚΑVΛ, ΛVAꓘ *Mionnet* I, no. 826 (= pl. XXXII, 35) 834. 838 (= pl XXXII, 42). *Raoul-Rochette* pl. I, no. 5 (Vs. ϟAΠ = *Παι*..). *Head* Hist. num. p. 79.

ΚΑVΛΟ, ΟΛVAꓘ *Mionnet* I, no. 829 (= pl. XXXII, 36. 37) Suppl. I, no. 966 (= pl. IX, 15) *Raoul-Rochette* pl. I no. 1. 7. *Head* p. 78.

ΚΑVΛ Rs. MΟΛVAꓘ *Imhoof-Blumer*, Zeitschr. f. Numism. VII, 2.

ΚΑVΛΟΝϟ *Mionnet* I, 833 (= pl. XXXII, 44).

ΚΑVΛΟΝϟΑΤΑΝ = *Καυλωνιατᾶν* *Mionnet* I, 830—833 (= pl. XXXII, 43). *Raoul-Rochette* pl. I. no. 6; II, no. 9. ΚΑVΛΟΝϟΑΤΑΜ = *Καυλωνιάτας* (scl. *στατήρ*) *Head* p. 79. Beide Legenden oft rückläufig.

b) Im ionischen Alphabete.

ΚΑΥΛΩΝΙΑΤΑΣ (auch rückläufig) *Mionnet* Suppl. I, 970—972 (= pl. IX, 17). *Raoul-Rochette* pl. II, no. 10. *Head* p. 79.

C. Kroton mit Colonieen.

Kroton.

Herodot VIII, 47 *Κροτωνιῆται δὲ γένος εἰσὶ Ἀχαιοί*. Nach Antiochus (bei Strabo VI, 12 p. 262) u. a war der Gründer der Stadt *Μύσκελλος* aus *Ῥύπες* in Achaia. — Den Achäern folgten später Lakonen, vgl. Pausanias III, 3, 1 *Πολύδωρος τὴν βασιλείαν παρέλαβεν ὁ Ἀλκομένους καὶ ἀποικίαν ἐς Ἰταλίαν Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐς Κρότωνα ἔστειλαν*. — Der mythische Gründer war Herakles (Ovid, Metam. XV, 1—51), dessen Bild in folgedessen auf die Münzen Krotons geprägt wurde.

1639 Auf einer Erztafel, welche in Bruttium in der Nähe von Petelia gefunden wurde. Herausgeg. von *Siebenkees*, Expositio tabulae hospitalis ex aere antiquissimo, Romae, 1789. Da die folgenden Ausgaben, welche *Böckh* CIG. 4 aufführt (es waren mir zugänglich Nic. Ignarra, de Phratriis, Neapel 1797 p. 158 ff. v. Heeren, Histor. Werke III, 171 ff. und tab. III), mit Siebenkees' Abbildung fast genau übereinstimmen, so ist die letztere auch von *Röhl* IGA. no. 544 zu Grunde gelegt.

Θεός· τίχα· Σάωτις· δίδ|ωτι· Σικαινίαι· τὰν Fοι|κίαν· καὶ

5 τἆλλα· πάντ α· δαμιοργὸς· Παραγόρ|ας· πρόξενοι· Μίνκων· | Ἁρμοξίδαμος· Ἀγάθαρχος· Ὀνάτας· Ἐπίκωρ ος.

Schrift: rechtsläufig. I = γ, C = δ (in der Mitte durchbrochen), Ϟ = ι, ᚺ, M, N, O = ο und ω, + = ξ, P (oben offen) M, V, Ѱ = χ. Z. 1. 2 Die Namen *Σάωτις* und *Σικαινίαι* sind von den Commentatoren teils als Feminina teils als Maskulina gefasst. — 4 Die Lesungen *δαμιωργός* (*Böckh*) und *δαμιουργός* (*Röhl*) verstossen gegen den Dialekt.

1640 Münzlegenden.

a) Im ältesten Alphabete.

ОϘϘ, ϘPO *Mionnet*, I, no. 842—858 *Head*, Hist. numor. p. 80. Auf der Rückseite abgekürzte Namen VM = *Συ[βαριτᾶν]* *Sallet*, Zeitschr. f. Numism. I, 215; *v. Duhn*, ibid. VII, 310. Γ, IA, PA, E, ME, BOI *Head* a. a. O.

NOTOϘϘ *Mionnet* I, no. 846 ϘPOTON I, no. 841 Suppl. I, no. 976. *v. Duhn*, Zeitschr. f. Numism. VII, 310. ϘPOT, ϘFOTO *Mionnet*, I. no. 854. 855. Suppl. I, 980. *Head* a. a. O.

b) Jüngeres Alphabet (K für Ϙ).

KPO, KFOT *Mionnet* I, 876. 879. Suppl. I, 983—987. 994—100. *Head* a. a. O.

Rs. KPOTON Vs. OϞKϞMTAM = *οἰκίστας* (mit einer Abbildung des Herakles, des Gründers von Kroton) *Mionnet* I, no. 872. *Head* a. a. O. Abgekürzte Beamtennamen sind ARI = *Ἀρι[στο-* und NϞKV = *Νίκυ[λλος]* *Friedländer*, Zeitschr. f. Numism. III, 45.

Eine der Prägung (Dreifuss) nach nach Kroton gehörige Münze führt die Legende HIAPONTOAΓO *Raoul-Rochette*, Mémoires de numism. p. 34 = Tafel III, no. 24. Bei *Mionnet*, Suppl. I, no. 979 (= pl. IX, no. 23) fehlt das letzte O und für Γ ist irrtümlich IT gelesen. Nach *Raoul-Rochette* *ἱαρὸν τῶ* (= *τῶι*) *Ἀπό[λλωνι]*.

c) Im ionischen Alphabete.

KPOTΩ *Mionnet*, I, no. 873; *Head*, p. 83; *Raoul-Rochette*, pl. II, no. 17. KPOTΩNIATAΣ (scl. *στατήρ*) *Mionnet* I, no. 864—866. Suppl. I, no. 989. *Head*, p. 82. Mit Ϟ für I *Mionnet* I, no. 868. KPOTΩNIATAN *Mionnet*, I, 860. Suppl. I, no. 988. 992. *Head* p. 83.

Auf der Kehrseite verschiedene Legenden: OIKIΣTAΣ *Mionnet*, I. no. 873, *Head* p. 83; *Raoul-Rochette* pl. II, no. 17. ΛVKΩN (Herakles), AIΣAPOΣ (der Flussgott Aisaros), ME und MΔ = *Μεδ[μαίων]*? *Head*, p. 84 und 82.

Pandosia.

Dass Pandosia eine Colonie von Kroton war, scheint die erste der folgenden Münzlegenden zu beweisen.

1641 Münzlegenden.

a) Im vorionischen Alphabete:

Vs. ΠΑΝ◁Ο — Rs. ϘΡΘ (Stater), *Mionnet* I, no. 927 (= pl. XXXIII no. 56). *Head* Hist. numor. p. 90.

Vs. ΠΑΝΔΟΜϟΑ = *Πανδοσία* (weiblicher Kopf mit einem Diadem). — Rs. ΚΡΑΘϟΜ = *Κρᾶθις* (der Flussgott Krathis). Stater. *v. Sallet* Zeitschr. f. Numism. I, 216. *Head* a. a. O.

b) Im ionischen Alphabete:

ΠΑΝΔΟΣΙΝΟΝ (Didrachmon) *Friedländer* Zeitschr. f. Numism. IV, 17. *Πανδοσίνων* oder *Πανδοσῖνον*?

ΠΑΝΔΟΣΙΝ *Mionnet* Suppl. I, no. 1037. *Head* a. a. O.

ΠΑΝΔΟΣΙ ΝΙΚΟ *Mionnet* I, no. 928 (= pl. XXXIII, 57). *Head* a. a. O.

Terina.

Skymnos Ch. 305 *Τέριναν, ἣν ἀπῴκισαν Κροτωνιᾶται.* Solinus II, 1: *Terinam a Crotoniensibus* (scl. *constitutam*).

1642 Münzlegenden:

a) Im vorionischen Alphabete: ΟϟΑΝ ϟΙΡΞΤ = *Τεριναίω[ν]* *v. Sallet* Zeitschr. f. Numism. V, 223. ΤΕΡϟΝΑ und auf der Rückseite ΑΚϟΝ = *Νίκα-* (Stater) *Mionnet* I, no. 994. *Raoul-Rochette* Mémoir. de numism. p. 176. *Head* Hist. num. p. 96 f.

b) Uebergangszeit: ΝΟΙΑΝΙΡΞΤ und ΤΕΡΙΝΑΙΟΝ = *Τεριναίων* (Stater) *Mionnet* I, no. 996, 997; Suppl. I, no. 1075. *Raoul-Rochette* a. a. O. pl. A, no. 6. *v. Duhn* Zeitschr. f. Num. III, 36 f. *v. Sallet* a. a. O. *Head* a. a. O. p. 97.

c) Nach 400 v. Chr.: ΤΕΡΙΝΑΙΩΝ *Mionnet* I, no. 1000 ff. Suppl. I, no. 1076 ff. *Head* a. a. O. p. 98.

Daneben Abkürzungen ΤΕΡ, ΤΕΡ (Rs. ΠΑΝΔΙΝΑ *Head* a. a. O. p. 98), ΤΕΡΙΝ.

D. Metapontion.

Strabo VI, 15, p. 264 (nach Antiochos, vgl. *Müller*, Fragm. hist. I, 183, frag. 13) *Μεταπόντιον Πυλίων λέγεται κτίσμα τῶν ἐξ Ἰλίου πλευσάντων μετὰ Νέστορος . . . . Ἀντίοχος δέ φησιν ἐκλειφθέντα τὸν τόπον ἐποικῆσαι τῶν Ἀχαιῶν τινας μεταπεμφθέντας ὑπὸ τῶν ἐν Συβάρει Ἀχαιῶν.* Der Führer

(*ὁ πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν συνοικισμόν*) hiess nach Strabo a. a. O. p. 265 *Λεύκιππος*. — Daneben liegt eine zweite Tradition Strabo a. a. O. p. 265: *οἰκιστὴς δὲ τοῦ Μεταποντίου Δαύλιος ὁ Κρίσης τύραννος γεγένηται τῆς περὶ Δελφούς, ὥς φησιν Ἔφορος*. Dieses letztere wird eine jüngere Colonisierung gewesen sein.

1643 Auf den vier Seiten eines kleinen Terracotta-Obelisken, jetzt im Museo nazionale zu Neapel. Mit einer photographischen Abbildung herausgegeben von *Fiorelli* Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXX (1882—1883), Serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche et filologiche vol. X, p. 175 f. und tav. I. Gleichzeitig von *Comparetti* Rivista di Filologia, anno XI, 1882, p. 1 ff. mit einer Abbildung auf p. 15. *Hiller* Jahrb. f. Philol. u. Pädag. Bd. 127, 1883, p. 144.

Χαῖρε Ϝάναξ ʽ(Η)ρακλῆς.
Νικόμαχος μ' ἐπόει | ὅ τοι κεραμεὺς ἀνέθηκε.
Δὸς δέ Ϝιν ἀνθρώποις | δόξαν ἔχην ἀγαθ(ά)ν.

Schrift: I = *γ*, D, Ᵹ = *ε η ει*, H als spir. asper, Ɲ = *ι*, ᛚ, M, N, + = *ξ*, O = *ο ω*, Π, M, V, Ѱ = *χ*.

Z. 1 HPAKΛᏋM: Das Ᵹ hinter H durch ein Versehen des Steinmetzen ausgelassen. Wie *Hiller* und *Cauer*[2] dazu kommen, nach *Comparetti*'s Vorgange *Ἡράκλεις* und nachher *ἔχειν* zu schreiben, ist mir nicht verständlich. — 2 *ὁ* ⟨*δέ*⟩ *τοι*: *Hiller*. Wäre *ὁ* gesprochen, so würde, wie wir aus Z. 1 schliessen müssen, der spiritus asper auch geschrieben sein. Als *ὁ* erscheint der Artikel auch in Inschrift no. 1653. — 3 *Δὸς δὲ Ϝ' ἰν ἀνθρώποις Hiller*. Diese Vermutung ist unrichtig, weil 1) in den italischen Colonieen nur ein reindorischer Dialekt nachzuweisen ist, und weil 2) das *ε* in *Ϝέ* vor Vokalen nie elidiert wird. Ueber *Ϝίν* = *αὐτόν* vgl. *G. Meyer*, Griech. Grammatik[2] § 413 u. 416. — 4 AIAΘN: ergänzt von *Comparetti*.

1644 Nördlich vom Tempel di Sansone 1 Meter unter der Erde von *Lacava* gefunden. Mit einer vortrefflichen photographischen Abbildung und einem kurzen Commentare *Comparetti*'s herausgeg. von *Fiorelli* Notizie degli scavi di antichità, Gennaio 1880, p. 190 (dazu tab. VI, fig. 4) = Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXVII (1879—80), serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche vol. X, p. 488 f. (dazu tav. III[a] fig. 4). *Röhl* IGA. 540 benutzte ausserdem eine Abschrift *J. Schmidt*'s. Der Stein soll nicht aus Metapont stammen. Einen Grund hierfür gibt *Fiorelli* nicht an.

Ἀπόλ(λ)ωνος | Λυκ(είω) ἠμί. Θεά|γεος ʽΡυπ(ό)[ς].

Schrift: die ersten beiden Zeilen rechtsläufig, die dritte linksläufig. A, I = *γ*, Ᵹ = *ε* und *η*, ⊕, Ϩ, ᛚ, M = *μ*, Ɲ, O = *ο* und *ω*, Γ, ᚱ, M = *σ*, V.

Z. 1 Die Abbildung des 2. Buchstabens bei *Röhl* ist ungenau. Der Stein hat ein völlig deutliches und unverschrtes Γ. — 3 Der letzte (von

links der erste) Buchstabe ist quer von der Bruchlinie des Steines durchschnitten. *Fiorelli* und *J. Schmidt* ergänzen die erhaltenen Reste zu einem ⊕. Dieses ist unmöglich, weil sich von einem wagerechten Querstriche nicht die geringste Spur findet. Der photographischen Abbildung nach enthält der Stein die Linien ') (der linke Strich nur ganz schwach). Da der Kreisbogen am unteren Ende sich nach links wendet, so ist auch aus diesem Grunde eine Ergänzung desselben zu ⊕ unmöglich. Bei der linksläufigen Schrift der Zeile lässt sich nur O ergänzen. — Der zweite (resp. vorletzte) Buchstabe sieht einem ꟼ ähnlich. Da jedoch das vorhergehende ϱ den Sporn besitzt, so liegt, wie bereits *Röhl* gesehen hat, eine entstellte Form des Π vor. — *'Ρυπ(ό)[ς]*: von mir ergänzt. Vor dem ο bleibt, da die Zeilen gleiche Länge hatten, noch gerade für einen Buchstaben Platz. *'Ρύψ* heisst der Einwohner der zwischen Aegium und Patrae gelegenen achäischen Stadt *'Ρύπες* (oder *'Ρύπαι*). Ob sich der Weihende, wenn Rhypes seine Vaterstadt war, dauernd oder nur vorübergehend in Metapont aufhielt, ist für den Dialekt gleichgültig.

1645 Grabstein, gefunden von *Lacava*, herausgegeben von *Fiorelli* Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXX (1882—83), Serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche vol. XI, p. 536 = Notizie degli scavi di antichità, Gennaio 1883, p. 350.

a. ΛΥΚΟΜ = *Λύκος*
b. ΓΡ

1646 Grabschriften, gefunden von *Lacava*, herausgegeben von *Fiorelli*, Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXX (1882—83) serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche vol. X, p. 554 = Notizie degli scavi di antichità, Gennaio 1882, p. 387.

b) *'Επιγονίου* (Є) *b*) ΘЄΥ, Abkürzung = *Θεο-* *c*) *Μυρτῶς*
d) *Ζωΐλας* (C, ω).

1647 Münzlegenden.

a) Im vorionischen Alphabete:

Vs. ΜΕΤΑ (oft). — Rs. ΑΨΕΛΟΣΟ ΑΕΘΛΟΜ (der Flussgott Acheloios) = *'Αχελωΐω ἄεθλον*. *Head* Hist. numor. p. 63.

b) Von 400–350 v. Chr. (nach *Head*):

Rs. ΜΕΤΑ. — Vs. Namen teils von Gottheiten teils von Personen: ⊦ΟΜΟΝΟΙΑ = *'Ομονοία*, ⊦ΥΓΙΕΙΑ = *'Υγίεια*, ΔΑΜΑΤΗΡ = *Δαμάτηρ*, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ (mit Zeuskopf) = *'Ελεύθεριος*, ΑΠΟΛ = *'Απόλ[λων]*, ΑΡΙΣΤΗ (= *Ἀρίστη*?), ΑΡΙΣΤΟΞΕ = *'Αριστοξέ[νου]*, ΠΟΛΥ = *Πολυ*... *Head* Hist. numor. p. 64.

c) Von 350—330 v. Chr. (nach *Head*).

Rs. ΜΕΤΑ. Vs. ΘΑΡΡΑΓΟΡΑΣ = *Θαρραγόρας*. — Rs. ΜΕΤΑΠΟΝ und ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΝ. Vs. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. Abgekürzte Beamtennamen ΑΠΗ,

AMI, ΔΑ, ⊢Η = Ἡ[ρα-]. *Head* a. a. O. p. 65. *Raoul-Rochette* Mémoires de numism. pl. A, no. 5.

d) Von 330—300 v. Chr. (nach *Head*).

Rs. ΜΕΤΑ mit den Namenskürzungen ΜΑΝ, ΦΙ, ΔΙ, ΛΥ, ΑΘΑ, ΔΑ, ΠΡΟ, ΦΑ, ΚΡΙ, ΣΤ, ΦΙΛ. Vs. ΣΩΤΗΡΙΑ = Σωτηρία und ΝΙΚΑ = Νίκα. *Head* a. a. O. p. 66.

e) Von 300—272 v. Chr. (nach *Head*).

ΜΕ ΟΒΟΛΟΣ *Head* a. a. O. p. 66, vgl. auch *Mionnet* Suppl. I, no. 701 ff.

E. Poseidonia.

Die Worte des Strabon VI, 1, p. 252 *ἡ Ποσειδωνία· Συβαρῖται μὲν οὖν ἐπὶ θαλάττῃ τεῖχος ἔθεντο, οἱ δ' οἰκισθέντες ἀνωτέρω μετέστησαν* beweisen nicht, dass die Colonisten sämmtlich oder auch nur zum grössten Teile Sybariten waren. — Solinus II, 1 *Paestum a Dorensibus* (scl. *constitutum*). Die Ueberlieferung des Solinus beruht auf guten Quellen.

1648 Silbernes Plättchen, in einem Grabe gefunden. In der Sammlung des Grafen Balzo. Herausg. von *Avellini* und *Welcker* Rhein. Mus. III (1835) 581 ff. Mémoire de l'acad. des inscript. XIII (1838) 576. *Franz* im CIG. III, no. 5778 und Add. p. 1253. *Röhl* IGA. no. 541.

Τᾶς θεῶ τ(ᾶ)ς Παιδός ἠμι.

Die Schrift läuft von links nach rechts an den 4 Rändern entlang und wendet sich dann schneckenförmig nach innen. — Das *α* oben gerundet, Ͱ = *ε* und *η*, ⊞ = *θ*, Տ = *ι*, Μ, ◇ = *ο* und *ω*, Μ = *σ*.

Welcker fasste die Buchstaben ΤΜ als Abkürzung von *τ(ρι)σ(έμνω)* und vermutete, dass mit dem *παῖς τᾶς θεῶ* Proserpina gemeint sei. An dieser Deutung haben die folgenden Herausgeber festgehalten, wenn auch bereits *Cavedone* (bei Franz in den Add.) richtig *τ(ᾶ)ς* ergänzte. Dass jedoch die Proserpina schlechthin als *τᾶς θεῶ παῖς* bezeichnet und weder der Name noch der Beiname einer der beiden Göttinnen genannt sei, ist wenig wahrscheinlich. Ich fasse deshalb *τᾶς Παιδός* als das Cognomen zu *τᾶς θεῶ*, wie es der übliche Sprachgebrauch verlangt. Den Beinamen *Παῖς* führte nach dem Zeugnisse des Pausanias VIII, 22, 2 die Hera in dem arkadischen Stymphalos *„ἱερὰ τῇ θεῷ* (scl. *Ἥρᾳ*) *τρία ἱδρύσασθαι καὶ ἐπικλήσεις τρεῖς ἐπ' αὐτῇ θέσθαι, παρθένῳ μὲν ἔτι οὔσῃ Παιδί" κτλ.* Der Hera ist auch die Inschrift no. 1653 gewidmet.

1649 Auf dem Boden einer Erzvase. Bei Salernum gefunden und deshalb von Röhl nach Poseidonia gesetzt. Herausgegeben von *Minervini*

Bull. Napol. nov. ser. IV (1856), 164 ff., abgebildet tab. X, fig. 1. Darnach *Röhl* IGA. no. 545.

Δυμειάδα.

Schrift: ᐅ, Ꞙ, Ϟ, Ϻ, Υ. Die beiden Hastä des *α* laufen nicht in eine Spitze zusammen, sondern sind oben durch eine kleine wagerechte Linie verbunden.

1650 Auf den vier Seiten der Basis einer Kanephorenstatue, welche auf einer ionischen Säule stand. Gefunden in Paestum (Poseidonia), jetzt im Berliner Museum. Herausgegeben von *E. Curtius* Archäol. Zeit. XXXVIII, 27 ff. und tab. VI. *Röhl* IGA. no. 542.

Τἀϑάνα|ι Φιλλὼ | Χαρμυλί|δα δεκά||ταν.

Schrift linksläufig. Die erste Zeile steht an der Vorderseite und ist in grösseren Buchstaben abgefasst. Die letzten drei Buchstaben stehen auf der einen Volute des Säulencapitels. Von dem letzten *ν* nur I erhalten.

Das *α* mit abgestumpfter Spitze, Ⴖ, Ǝ, ϟ = *ι*, ᑫ, M, ᴍ, O = *ω*, ᑫ = *ϱ*, Φ = *φ*, Ψ = *χ*.

Ein Pentameter.

1651 Münzlegenden.

a) Im vorionischen Alphabete:

Vs. ΜΟΠ. Rs. ΜΟΠ *Mionnet* I, 610 (= pl. XXXII, 22 und 24). *Head* Hist. numor. p. 67. — Neben ϟƎΜΟΠ und ΜΟΠ erscheint auf einigen Stateren eine zweite Inschrift Μϟϟ月 z. B. *Mionnet* Suppl. I, no. 717, 718, 720 (= pl. IX, 6. 7. 9). *Head* a. a. O. Es scheint der Name einer verbündeten Stadt zu sein. An den von Lykophron 724 erwähnten kleinen Fluss *Ἶς* ist schwerlich zu denken.

ϟƎΜΟΠ und ΠΟΜΕϟ *Mionnet* I, no. 614 (= pl. XXXII 25 bis) und no. 616. 618. 619. Α◁ ϟƎΜΟΠ *Mionnet* I, no. 617 (= pl. XXXII, 21). ΠΟΜΕϟᐅΑ *Mionnet* Suppl. I, no. 727 (= pl. IX, 12). ΠΟΜΕϟΔΑΝϟΑΤΑΜ = *Ποσειδανιάτας* (scl. *στατήϱ*) *Head* a. a. O. Auf einigen der letzteren Münzen steht rückläufig ΑΛΙƎΜ = *Σειλα-*. *Head* sieht darin die abgekürzte Form eines Stadtnamens *Σίλα[ϱις]* oder *Σίλα[ϱος]*. So hiess nach Strabo 252 ein Grenzfluss zwischen Lukanien und Bruttium.

b) Im ionischen Alphabete:

ΠΟ *Mionnet* I, 624. 625, ΠΟΣΕ Suppl. I, 730—732, ΠΟΣΕΙ ibid. 733, ΠΟΣΕΙΔ *Head* a. a. O. p. 68, Vs. ΠΟΣΕΙΔΑ und Rs. ΠΟΣΕΙΔΑΝΙ *Mionnet* Suppl. I, 724; *v. Sallet* Zeitschr. f. Numism. II, 123.

F. Siris.

Athenaeus XII, 523 D *Καὶ οἱ τὴν Σῖριν δὲ κατοικοῦντες, ἣν πρῶτον κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ Κολοφώνιοι* (codd. *ὑπὸ Κολοφωνίων*), *ὥς φησι Τίμαιος καὶ Ἀριστοτέλης.* Die gleiche Tradition bei Strabo VI, 4, p. 254 (nach Antiochos) und ausführlicher VI, 15, p. 264. Hiernach hiessen die von Troja Eingewanderten *Χῶνες* und das Land *Χώνη*. Entrissen wurde es ihnen von Ioniern, welche vor den Lydern flüchteten. Die Ionier wurden wiederum von den Achäern vertrieben. Denn wir finden später Thourier (Achäer) und Tarentiner im Kampfe um den Besitz der *Σιρῖτις*, vgl. Strabo VI, 14, p. 264 *φησὶ δ' Ἀντίοχος τοὺς Ταραντίνους Θουρίοις καὶ Κλεανδρίδᾳ τῷ στρατηγῷ φυγάδι ἐκ Λακεδαίμονος πολεμοῦντας περὶ τῆς Σιρίτιδος συμβῆναι, καὶ συνοικῆσαι κοινῇ.* — Eine zweite Tradition bei Strabo a. a. O. *τινὲς δὲ καὶ Ῥοδίων κτίσμα φασὶ Σιρῖτιν.*

1652 Münzlegenden:

a) Vs. M◇M ƧPƧM Rs. XVΠ *Mionnet* Suppl. I, no. 635 (= pl. IX, 3. 4) = *Σιρῖνος* (scl. *στατήρ*).

b) Vs. MOM ƧꟼƧM Rs. ΠV+OEM *Mionnet* I, no. 490 (= pl. XXXII 20). *Head* Hist. numor. p. 69. *Head* will *Πυξόες* (= *Πυξοῦς*) als Nominativ des Stadtnamens fassen. Dazu passt *Σιρῖνος* (scl. *στατήρ*) nicht. War *Πυξό-εντ-ς*, daraus dor. *Πυξόης*, att. *Πυξοῦς*, vielleicht ursprünglich der Name des Bewohners der Stadt, welcher später auf dieselbe übertragen wurde? Vgl. *Σελινόεις* Samml. no. 3050, *Μαλόεις* (*Μαλοῦς*), *Αἰολίδαι* u. a. Stadtnamen.

Späte Münzen von Siris führen die Legenden ⊏IPI, ⊏EI, ⊏EIPIΣ.

G. Sybaris mit Colonieen.

Sybaris.

Strabo VI, 13, p. 263: *Ἀχαιῶν κτίσμα ἡ Σύβαρις δυεῖν ποταμῶν μεταξύ, Κράθιδος καὶ Συβάριδος· οἰκιστὴς δ' αὐτῆς Ἰς Ἑλικεύς.* Die Flussnamen finden sich in Achaia wieder: ein Fluss Krathis war bei Aegae nach Her. I 145, Strabo VIII, p. 386, eine Quelle *Σύβαρις* bei Bura nach Strabo a. a. O. — Aristoteles, Politica VIII (V), 3, 10 *Τροιζηνίοις Ἀχαιοὶ συνῴκησαν Σύβαριν, εἶτα πλείους οἱ Ἀχαιοὶ γενόμενοι ἐξέβαλον τοὺς Τροιζηνίους*, vgl. Solinus II, 1 *Sybarim a Troezeniis* (scl. *constitutam*).

1653 Auf der Seitenfläche eines ehernen Beiles. Gefunden in der Provinz Calabria citeriore in Ruinen bei S. Agatha. Der Beiname der Hera macht es wahrscheinlich, dass die Inschrift aus der Ebene von Thourioi (Sybaris) stammt. — Nach einer Abschrift des Grafen *Vito Capialbi* herausgegeben von *Minervini* Bull. Napol. nov. ser. I (1853) 137 sq.

Auf Tafel V, fig. 2 in natürlicher Grösse abgebildet. *Röhl* IGA. 543 („ex ectypo ab Helbigio misso").

Τᾶς Ἥρας ἱαρός | ἠμι τᾶς ἐν πεδί|ωι· Ϙυνίσϙο|ς με ἀνέ-θη|κε ὤρταμο|ς Ϝέργων | δεκάταν.

Die Schrift ist rechtsläufig und beginnt längs der Schneide. A, Ι = γ, D, Ε = ε und η, H als Zeichen des spir. asper, Θ, Ѕ = ι, K, M, N, O = ο und ω, Γ, P, M = σ, V.

Z. 1 ὤρταμος als ὁ ἄρταμος „der Opferschlächter" gedeutet von *Dittenberger* Hermes XIII, 391 ff. Jedenfalls ist ὤρταμος zu lesen, da der spir. asper besonders geschrieben sein müsste. Der Artikel lautete bei den Achäern ὁ (nicht ὀ), wie auch die Inschrift no. 1643 beweist. — 6. 7 Die gleiche Formel auf einer Inschrift aus Kalymna (*Ross*, Insc. ined. III, 298) Νικίας με ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι ἔργων τὴν δεκάτην.

1654 Im Gebiete des alten Sybaris (in der Nähe des jetzigen Corigliano) wurden im Jahre 1880 in Gräbern drei kleine beschriebene Goldplättchen gefunden. Mit photographischer Abbildung herausgegeben von *Fiorelli* Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXVII (1879—1880), serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche, vol. V, p. 400 ff. und tav. III[a], fig. 1—3 = Notizie degli scavi di antichità, Gennaio 1880 p. 152 und tav. VI, fig. 1—3. Alle drei Inschriften sind in Hexametern abgefasst. Nur eine derselben, die längste, ist im Dialekte gehalten (fig. 1). — Die einzige dialektische Form, welche sich in den beiden anderen findet, nämlich der Akkusativ ποινάν, wird durch die danebenstehenden Formen ἁγνή(ν), εἶναι u. a. wertlos.

Bemerkenswert ist es, dass auslautender Nasal in allen drei Inschriften mehrfach nicht geschrieben ist. Im Uebrigen sind in allen dreien durch Nachlässigkeit und Flüchtigkeit sehr viele Buchstaben teils verschrieben teils ganz ausgelassen. Die folgende Inschrift steht hinsichtlich der Correktheit des Textes den beiden anderen weit voran.

Ἔρχομαι ἐκ κοθαρ(ῶν), κοθαρὰ χθονί(ων) βα|σίλεια,
Εὐκλῆ|ς, Εὐβο(υ)λεύς τε καὶ ἀ|θάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Καὶ γὰρ ἐγὼν | ὑμῶν γένος ὄλβιον εὔχομαι || εἶμεν.
Ἀλ(λ)ά με μο(ῖ)ρα ἐδάμασ(σ)ε | ⟨καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι⟩
καὶ ἀσ|τεροβλῆτα κεραυν(ῶ)ν.
Κύκλο(υ) | δ' ἐξέπταν βαρυπένθεος ἀργα|λέοιο,
Ἱμερτὸ(ν) δ' ἐπέβαν στεφα|νὸ(ν) πόσι καρπαλίμοισι.
Δεσσποί|νας δὲ ὑπὸ κόλπον ἔδυν χθονί|ας βασιλείας.
Ἱμερτὸ(ν) δ' (ἐ)πέβαν | στε(φ)ανὸ(ν) πόσι καρπα(λ)ίμοι|σι.
Ὄλβιε καὶ μακάριστε, θεὸς δ' ἔ σηι ἀντὶ βροτοῖο.
ἔριφος ἐς γάλ' ἔπετο|ν.

Gewöhnliche Schrift, Γ neben Π, V, + = χ.

Z. 1 ΚΟΘΑΡΟΚΟΘ. Von den beiden anderen Inschriften, welche mit der obigen die Verse 1—4 gemeinsam haben, hat no. *b*: ΚΑΘΑΡΩΚΑΘ und no. *c*: ΚΑΡΩΙΞΧΟΝΩΝΚΑΘ. *καθαρ(ῶν)* *Comparetti*. — ΧΘΟΝΙΒΑΣΙ. no. *c*: ΧΟΝΙΩΝΒΑΣΙ. — 2 ΕΥΒΟΛΕΥΣ, no. *b*: ΕΥΒΟΛΕΥ, no. *c*: ΕΥΒΟΥΛΕΥ. — 5 ΑΛΑΜΕΜΟΡΑ. no. *b*: ΕΤΜΕΜΟΙΡΑ, no. *c*: ΕΙΤΕΜΕΜΟ..Α (= *εἴτε με μο[ῖρ]α*). — ΕΔΑΜΑΣΕ. no. *c*: ΕΔΑΜΑΣΑΤΟ. — 7 ΚΥΚΛΟΔΕΞ. — 9 ΙΜΕΡΤΟΔΕ. — 10 ΝΟΠΟΣΙ. — 12 ΙΜΕΡΤΟΔΑΠΕΒΑΝ: *(ἐ)πέβαν* nach Zeile 9. — 13 ΣΤΕΜΑΝΟΠΟΣΙ: *στέ(φ)ανο(ν)* nach Zeile 9. — ΚΑΡΠΑΣΙΜΟΙΣΙ: *καρπα(λ)ίμοισι* nach Zeile 10. — Die Schlussphrase kehrt als *ἔριφος ἐς γάλα ἔπετες* auf einem ebenfalls in Sybaris bereits im Jahre 1879 gefundenen Goldplättchen wieder. Dasselbe ist herausgegeben von *Fiorelli* Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXVI (1878—1879), serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche, vol. III, p. 328 ff. = Notizie degli scavi di antichità, anno 1879, p. 156 ff.

Z. 2 *Εὐκλῆς* ist, wie aus dem Zusammenhange hervorgeht, sehr wahrscheinlich ein Beiwort des Hades und entspricht als solches dem gewöhnlichen *Κλύμενος*. *Εὐβουλεύς* war ein Beiname des Zeus *Χθόνιος*. — Die Schlussphrase *καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι* kehrt in Vers 4 wieder. Dass sie nur an einer Stelle beabsichtigt ist, leuchtet ein. Da nun die Inschrift c in Vers 2 ΚΑΙΘΕΟΙΔΑΙΜΟΝΕΣΑΛΛΟΙ hat, so will *Comparetti* in Vs. 2 unserer Inschrift *θεοί τ' εὐδαίμονες ἄλλοι* lesen. Indessen sind die Worte *καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι* vielmehr in Vs. 4 aus Versehen dem Schreiber entschlüpft: denn hier hat er selbst die richtige Fassung der zweiten Hälfte des Verses nachträglich hinzugefügt: *καὶ ἀστεροβλῆτα κεραυνῶν*. Das überlieferte ΚΕΡΑΥΝΟΝ habe ich nach no. *c*: ΚΡΑΥΝΩΝ geändert. — Für ΑΣΤΕΡΟΒΛΗΤΑ haben no. *b*: ΑΕΤΕΡΟΠΗΤΙ, no. *c*: ΑΣΤΕΡΟΠΗΤΙ. *ἀστεροπητής* „Blitzschleuderer" ist ein homerisches Beiwort des Zeus, dessen alter, ohne *σ* gebildeter Nominativ *ἀστεροπῆτα* lauten würde. Da der Vermutung, dass *ἀστεροβλῆτα* für *ἀστεροπῆτα* verschrieben sei, der Dialekt entgegen steht, so bleiben zwei Wege der Erklärung: 1) Der Dichter dieser Verse hat ein Epitheton *ἀστεροβλῆτα* = *ἀστεροποβλῆτα* „Blitzschleuderer" neu gebildet, 2) Zu *ἀστεροβλής* = *ἀστροβλής* „vom Sonnenstich getroffen" ist ein *ἀστεροβλῆτα* „der mit dem Sonnenstich treffende" neu geschaffen. *κεραυνῶν* haben wir dann als Particip zu *κεραυνόω* („indem er mich niederschmetterte") aufzufassen. Diese Vermutung verdanke ich einer brieflichen Mitteilung Fick's. — 11 Der Name der *χθονία βασίλεια* ist in no. *c*. Z. 9/10 ΦΕΣΕΦΟΝΕΑ = *Φε(ρ)σεφονε(ί)α*, in der am Ende des vorigen Absatzes erwähnten Inschrift Z. 8 *Φε[ρ]σε[φ]ονεία*.

1655 Münzlegenden.

a) Im vorionischen Alphabete:

ΜΑΤΙ϶ΑΒV. = *[Σ]υβαρίτας* (scl. *στατήρ*) *Friedländer* Zeitschrift f. Numism. VII, 230 (= taf. IV, no. 5).

VM *Mionnet* I, no. 650 ff. MV, MVB, MVBA *Head* Hist. numor. p. 70 MVB.PI *v. Sallet* Zeitschr. f. Numism. V, 222.

b) Im ionischen Alphabete:

ΣΥΒΑ, ΣΥΒΑΡΙ *Mionnet* I, no. 654. Suppl. I, no. 832. *Head* a. a. O. p. 71.

Laos.

Herodot VI, 21: *Συβαρῖται, οἳ Λᾶον τε καὶ Σκίδρον οἴκεον τῆς πόλιος ἀπεστερημένοι.* Strabo VI, 1, p. 253: *Λᾶος κόλπος καὶ ποταμὸς καὶ πόλις, ἄποικος Συβαριτῶν.*

1656 Münzlegenden.

a) Im vorionischen Alphabete: ϟΑΛ und ΛΑϟ *Mionnet* I, no. 526 (= pl. XXXII, 10) und no. 526 (= pl. XXXII, 8). *Head* Hist. num. p. 61.

ΛΑϟΝΟΜ = *Λαῖνος* (scl. *στατήρ*) *Head* a. a. O.

b) Nach 400 v. Chr.: ΛΑ, ΛΑΙΝΩΝ (Vs. Beamtennamen z. B. ΕΥΘΥΜΟΥ) *Mionnet* Suppl. I, no. 676. *Head* a. a. O. p. 61 f.

H. Unbestimmter Herkunft.

1657 Auf einer in Unter-Italien gefundenen Vase. Die Abbildung derselben zeigt zwei Männer, welche mit gezückten Schwertern auf einen dritten zwischen ihnen stehenden und die Arme erhebenden eindringen. Man hat diese Scene entweder auf die Verfolgung und Tötung des Dolon durch Odysseus und Diomedes oder auf die Ermordung des Aigisthos durch Orestes und Pylades bezogen. Die unter dem Bilde sich befindende Inschrift (Hexameter) steht jedenfalls in keiner näheren Beziehung zu demselben. Am besten ist dieselbe abgebildet bei *Tischbein* Collection of engravings of ancient vases, tome I, planche 23 (Neapel 1791) und *Dubois Maisonneuve* Introduction à l'étude des vases antiques tab. XVI, no. 1 (Paris, 1833). Die übrige Litteratur siehe bei *Röhl* IGA. no. 550. — Da sämmtliche bisher vorgeschlagenen Lesungen der Inschrift — sie sind zusammengestellt und beurteilt von *Comparetti* Rivista di Filologia, XI (1883), p. 7—14 — entweder den sicher überlieferten Buchstaben oder der Sprache und dem Metrum Gewalt anthun, so begnüge ich mich damit, ausser dem Facsimile die mir richtig scheinende Deutung zu geben.

DϟΜΓΕΓVΙ⁝ ▷ΟΜΤΟϟΟΝΝVΕΠΑΜΑΤΟΧΕΕΝ

Δίς πη Πύ(ρρ)ι δός, τοῖον νυ ἐπάσατο . . . .

„Verleihe dem Pyrris doppelt so viel, wie er jetzt erworben hat.“

Derartige an die Götter gerichtete Bitten um Vermehrung des Vermögens sind bekannt. — Die Aenderung des — nach *Tischbein* und *Maisonneuve* — in der Mitte verletzten ¦ in P ist leicht. Zu *Πύρρις* vgl. thessal. *Πυρρίαιος*, *Πυρρίναι[ος]*, boet. *Πύρρος* u. a. — Die Deutung der letzten 5 Buchstaben bleibt unsicher. Entweder ist *ἐπάσατ' ὀχήην* (für *ὀχέην*) = *ἔχειν* zu lesen („Verleihe dem Pyrris als Besitz doppelt so viel, u. s. w.") oder der Satz schliesst mit *ἐπάσατο* und das — freilich noch mit in den Hexameter gezogene — *χήην* (= *χέην*) enthält die Bestimmung des Kruges: „Giesse!"

1658 Erztafel, in Bruttium gefunden, jetzt im Kgl. Museum zu Neapel. Vollständig abgeschrieben von *Hamilton* und *Panofka*. Nach *Panofka* und einer eignen (sehr schnell gemachten) Abschrift herausgegeben von *Rose* Inscript. Graecae vetust. p. (VIII); nach *Hamilton* und *Panofka* von *Franz* CIG. III, no. 5773 *).

[Ἀνιαρίζει ὁ δεῖνα τ]αῖς προπόλοις | [τᾶς θεῶ τὸ ἱμάτιον] τὸ πελλόν, τὸ | [ἔλαβε ὁ δεῖνα καὶ ο]ὐκ ἀποδίδωτι καὶ | [. . . . 15—16 Buchst.] *(κ)ίχρηται καὶ ἴσατι* ‖ I¹ıı ⊢ΣΤı *(ἀν)θε[ίη τᾶι] θεῶ δυωδεκάπλουν | σὺν ἡμεδίμν[ωι . . . .]* IOO *πόλις νομίζει. | Μὴ πρότερον δὲ τὰν ψυχὰν ἀ⟨ι⟩νείη ἔχων | τὸ ἱμάτιον, ἔστε ἀνθείη τᾶι θεῶ.*

Ἀνιαρίζει Κολλίρα ταῖς προπόλοις τᾶς θεῶ ‖ τὼς τρῖς χρυσέως, τὼς ἔλαβε Μελίτα | καὶ οὐκ ἀποδίδωτι. Ἀνθείη τᾶι θεῶι | δυωδεκάπλοας σὺν μεδίμνωι λιβάνω, τ|ῶι πόλις νομίζει. Μὴ πρότερον δὲ τὰν | ψυχὰν ἀνείη, ἔστε ἀνθείη τᾶι θεῶ. ‖ Εἰ δὲ συνπίοι ἢ συμφάγοι, μὴ σαὼς δ' | ἀθώϊος εἴην, ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀετὸν ὑπέλθοι.

Schrift: Θ und ⊙, ◇ und O, Ω und ◇̲. Nach Franz nicht jünger als das 3. Jahrh.

Z. 1 Zu ergänzen nach Zeile 9. — ΑΙΣ *Hamilton*, ΛΙΣ *Panofka*. — 2 Τ=ΠΕ *Hamilton*, PITTE *Rose*, TFITT *Panofka*. Nach Zeile 8 von *Franz* ergänzt zu [*τὸ ἱμάτιον*] *τὸ πελλόν*. — 3 Zu ergänzen nach Zeile 10/11.

---

*) Der Dialekt beweist natürlich nicht, dass die Inschrift gerade aus einer achäischen Colonie stammt: denn ein streng dorischer Dialekt wurde z. B. auch in Lokroi Epizephyrioi gesprochen. Da jedoch die in sachlicher wie sprachlicher Beziehung sehr interessante Inschrift als herrenloses Gut Gefahr liefe, überhaupt nicht in dieser Sammlung veröffentlicht zu werden und zudem der weitaus grösste Teil von Bruttium in achäischen Händen war, so wird es sich rechtfertigen lassen, dass ich sie unter die achäischen Adespota verwiesen habe.

ΥΚΛΠΟ *Panofka*, ΥΚΑΠΟ *Hamilton*. — 4 ΧΙΧΡΗΤΑΙ die Abschriften (ΤΑΕ *Rose*). (κέ)χρηται *Franz*. Dass das Verbum echtes η hatte, beweist u. a. der thessalische Infinitiv ἐσκιχρέμεν Samml. no. 1557_4. — ΚΑΙ *Hamilton*, ΚΛΙ *Panofka*. — 5 Nach *Hamilton*. *Rose* (bei welchem die erste Hälfte fehlt) und *Panofka* lesen ΕΩΑΥΩΔΣΚΑΠΛΟΥΣ. — 6 ΣΥΝΗΜΕΔΙΜΝ..... *Hamilton* und *Panofka*, ΣΧΝΗΜΤΔΙΜΝ..... *Rose*. ἡμέδιμνος für ἡμιμέδιμνος ist auch aus Tauromenium belegt: CIG. no. 5640 taf. I, col. 1_{34}, 2_{23}, 3_{28}, taf. III, col. 2_{10}, taf. IV, col. 1_{15}. Nach Didymos bei Priscian p. 1351 war das Wort auch attisch: ὥσπερ δὲ ἡμέδιμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον. — Die Ergänzung der Lücke und Deutung der auf sie folgenden Buchstaben ist schwierig. Zunächst würde man an ἡμεδίμν[ωι λιβά]νω, ὦ πόλις denken. Dagegen spricht, dass 1) das Relativum τῶ lauten müsste (vgl. τό in Z. 1, τῶι in Z. 12/13), und 2) das ι in einem alleinstehenden Dative sonst nicht fehlt (μεδίμνωι Z. 12 τῶι Z. 12/13, vgl. die Note zu Zeile 8). Ist vielleicht — in engerem Anschlusse an die in allen drei Abschriften stehenden Zeichen ΙΟΟ = κ]αθό zu lesen? Dass in solchen formelhaften Wendungen in reinen Dialektinschriften für τό und τά ein ὅ und ἅ erscheint, beweist das äolische καθάπερ Samml. 304 B_{32} (aus den Jahren 319—317 v. Chr.) neben τῶγ κεν εὐεργέτη A_{51}. — 7 Nach *Hamilton*. ΔΕΛΧΑΙΧ ΙΥΧΑΤΑΙΝΕΙΓ *Rose*. Wenn αἰνείη wirklich auf dem Steine steht, so ist Ι jedenfalls ein Versehen des Steinmetzen. — ΕΧLΝ: Die Abschriften. Emendiert von *Franz*. — 8 ΙΜΑΠΟΝ *Rose*. τᾶι θεῶ, ebenso in Zeile 5 und 14. Dagegen τᾶι θεῶι in Z. 11 und μεδίμνωι Z. 12, τῶι Z. 12/13. Es scheint sich daraus die auch in anderen Dialekten beobachtete Regel zu ergeben, dass, wenn zwei Dative mit einander verbunden sind, nur einer derselben die Dativendung ι zu führen braucht. — 9 ΑΛΙΑΡ *Rose*. — 10 ΟΥΚΑΠΟ *Hamilton*, *Panofka*. ΣΥΝΑΠΟ *Rose* „legere sibi visus est". — 12 ΠΛΟΑΣΣΥΝΜΕΔΙΜΝΩ ΛΙΒΑΝΩΤ *Hamilton*, ΓΑΟΛSΜΝΙΕΔΙΜΝΟΙΛΙΒΑΝΟ *Panofka*, ΠΛΟΑΣΥΝΜΕΔΙΜΝΕΙ *Rose*. — δυωδεκάπλοα „pretium duodenarium" *Franz* als Plural zu δυωδεκάπλουν in Z. 5 „das Zwölffache". Der Plural liesse sich durch das vorhergehende χρυσίως rechtfertigen — aber sollten wir nicht τὰ δυωδεκάπλοα erwarten? Wenn wir mit *Hamilton*, dessen Abschrift zweifellos die beste ist, δυωδεκάπλοας lesen, so bezieht sich dieser acc. plur. direkt auf das vorhergehende τὼς χρυσέως: die Melita soll zur Strafe die 3 χρύσιοι „zwölffältig" (also 36 χρύσεοι) dem Gotte opfern. Formell würde sich der acc. plur. πλόας zum nom. sing. πλοῦς verhalten, wie χόας zu χοῦς, βόας zu βοῦς. — *Franz*' Vermutung [ἡ]μεδίμνωι entbehrt des Grundes. — 13 ΜΗ *Hamilton*, ΝΗ *Panofka*, *Rose*. — 14 ΑΝΘΕΙΗ *Hamilton*, ΛΝΘΕΙΗ *Panofka*, *Rose*. — 15 ΣΥΝΠΙΟΗΣ *Rose*. Hiermit endet *Rose*'s Abschrift, der Rest bei *Hamilton* und *Panofka*. ΜΗ·ΙΣΑΟΣΔ *Panofka*, ΜΗ.ΙΛΩΣΑ *Hamilton*. *Franz* las μὴ σαὼς μ[ηδ']. Indessen sind alle Zeilen der Inschrift an der rechten Seite vollständig, und ein Verlust von Buchstaben ist deshalb nicht wahrscheinlich. Ich lese mit *Panofka* μὴ σαὼς δ' ἀθώϊος εἴην. Das δέ auch in attischer Prosa regelrecht den Nachsatz eines hypothetischen Vordersatzes einleitet, ist bekannt. Ebenso hat ein asyndeton σαὼς ἀθώϊος

nichts Befremdendes. — 16 Nach *Panofka.* ΛΛΟ'ΟΣ und ΤΩΝΑΥΤΩΝ *Hamilton.* — ἀετός „Giebel". Die letzte Bedingung ist nachträglich angehängt.

* * *

Die archaische Inschrift eines im Museum zu Neapel aufbewahrten Helmes (*Rose* Inscript. vetust. praefat. (VI). *Millin* Description des tombeaux de Canosa p. 45) ist nicht achäisch. Nach *Rose* soll das Stück zwar in Paestum gefunden sein, doch verdient *Millin*'s Angabe „il a été trouvé dans la plaine de Locres" mehr Glauben, weil die Form des ι = I nicht achäisch ist.

III. Kephallenia, Ithaka, Zakynthos.

A. Kephallenia.

1. Dass die Insel ursprünglich von Achäern, die in Triphylien sassen, besiedelt wurde, dürfen wir aus folgenden beiden Tatsachen schliessen:

a) Homer kennt die Insel nur unter dem Namen ihrer Hauptstadt *Σάμη* oder *Σάμος*. Nun hiess aber eine alte Stadt in Triphylien *Σαμία,* ihr Vorgebirge und Castell *Σαμικόν*.

b) Die Echinaden und Dulichium wurden besiedelt von *Ἐπειοί* unter der Führung des *Φυλεύς* „*ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς*" *B* 629, vgl. Strabo X, 459 und Steph. B. s. v. *Δουλίχιον*. Phyleus ist Vater des Meges, welcher in der Ilias als Beherrscher Dulichium's und der Echinaden auftritt.

Endlich erinnere ich daran, dass der mythische König *Ἀγκαῖος* in Samos auf Kephallenia gleichnamig ist mit dem Vater des arkadischen Königs *Ἀγαπήνωρ*.

2. Der thebanische König Amphitryo wurde auf seinem Heereszuge gegen Pterelaos, den Herrscher über Taphos und die Teleboai, von Kephalos, dem Sohne des Deion, unterstützt. Nachdem Pterelaos durch den Verrat seiner Tochter Komaitho gefallen war, überliess Amphitryo dem Kephalos zum Lohne die Insel Kephallenia, welche fortan nach ihm benannt wurde. Der Urenkel des Kephalos war Laertes. Vgl. schol. Ven. B zu *B* 631, Apoll. Biblioth. II, 4, 7, 3–5 u. a. —

Dass dieser Tradition ein historischer Kern zu Grunde liegt, steht ausser Zweifel, wenn auch die Person des Kephalos offenbar erst nachträglich aus dem bereits im Homer auftretenden Namen *Κεφαλλῆνες* geschaffen ist. Die Begleiter des Kephalos waren vermutlich Achäer aus Theben.

---

1. Pale.

1659 Steinfragment, in Athen befindlich. Nach einer Abschrift *Schöll*'s herausgegeben von *Kirchhoff* Stud. z. Gesch. d. griech. Alphab.[4] p. 167. *Röhl* IGA. no. 334.

Δαμαινέτω | τῶ Παλέος.

A, D, E, I, Λ, M, N, Γ, M. Der Verstorbene war nach *Kirchhoff* ein Bürger der Stadt Pale auf Kephallenia. — Das Alphabet ist, wie die Form des Iota beweist, nicht streng achäisch. *Kirchhoff* setzt die Inschrift deshalb in die Uebergangszeit.

1660 Weihinschrift auf Stein. Fundort nach *Böckh* *Κράνιοι*, nach *Leake* *Πάλη*. — Nach Abschriften von *Gell* und *Crawfurd* herausgegeben von *Böckh* CIG. no. 1928. Nach eigner Abschrift von *Leake* Transactions of the Royal Society of Literature, series II, vol. I, p. 305 (dazu p. 273). *Röhl* IGA. no. 335 und Add. (nach *Gell*, Probestücke von Städtemauern des alten Griechenlands tab. XV).

MMAΣIAΣΣ	*Μνασίας*
KVEAVRIOΣ	*Κλεάριος*
ΣAOΣ⊤RƐI	*σαοσ(τ)ρεῖ.*

Z. 1 IΣAMM *Gell* und *Crawfurd*, ΣAMM *Leake*. Der Steinmetz hatte am Ende der Zeile aus Versehen ein rechtsläufiges *σ* geschrieben und verbesserte diesen Irrtum, indem er ein linksläufiges nachtrug. — 2 AΞΛK *Gell* und *Crawfurd*, AΞΛK *Leake*. — 3 Nach *Leake*. ΣƐRE *Crawfurd*, ΣƐRET *Gell*. Das erste, irrtümlich geschriebene Ɛ ist vom Steinmetzen selbst in T geändert. *σαοστρεῖ* ist nach *Röhl* abgeleitet von *σάοστρον* = *σῶστρον* und bedeutet „er weiht als Dank für seine Rettung."

1661 Grabschriften. „Misit Bröndstedius" *Böckh* CIG. no. 1930*b* und *c*.

a. *Νικο[ῖ] χαῖρε. | Παράμονε | χαῖρε.*

Gewöhnliche Schrift. NIKO: ergänzt von *Böckh*.

b *Εἰράνα.*

c. *Κοσσύφα.*

d. *Φαικίλε χαῖρε.*

Gewöhnliche Schrift. Das O kleiner.

1662 Münzlegenden: Vs. Γ, ΓΑ. Rs. ΚΕΦΑΛΟΣ *Head* Hist. numor. p. 358.

---

2. **Same.**

1663 Grabschrift. „Ex schedis Guilelmi Mure" *Böckh* CIG. no. 1930 *f* (Add.).

Διοπείθης | *Φιλίνθα,* | *Σιλανός* | ΕΜΙΝΑΥΤΑ, ‖ *Πίστακις.*

Z. 4 *Böckh*'s Vermutung *εἰμὶ ναῦτα* (= *ναύτης*) bedarf kaum der Widerlegung. Ist vielleicht (*Σ*)*μιν*(*δ*)*ύ*(*ρ*)*α*, Gen. Sg. von *Σμινδύρας*, zu lesen? Der Name *Σμινδυρίδης* ist überliefert.

1664 Grabschriften. — *Riemann* Recherches archéol. sur les îles Ioniennes, II. Céphalonie p. 44 no. 6—10 (in der Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome).

a. *Αὐτομέδα,* | *Σίμα,* | *Ξεννώ,* | *Φίλων,* | *Νικίον,* | *Φίλις,* | *Κάσσις.*

b. *-όλαος.*

c. ΛΕΑΙΝΑΙ (= *Λέαινα?*) | *χαῖρε.*

d. Z. 2 -ΝΘΔΩΡΑ = *-ν*(*ο*)*δώρα* | 3 ΟΤΟΔΙΚΑ. Das erste O unsicher. | 4 *-στρατος.* |

e. *Ξενοκράτεια.*

1665 Münzlegenden: ΣΑΜΑΙΩΝ *Head* Hist. numor. p. 359.

---

3. **Kranioi.**

1666 Grabschriften. — *Riemann* a. a. O. no. 3. 4. 6.

a. *Χαιρέας* | . . . . . *λο* | *Κλεύμαχ*[*ε*] | *χαῖρε.*

b. *Σίμακε χαῖρε* | *Φίλων χαῖρε.*

c. *Ἡραλέων Ἡρακλέοντος* | *χαῖρε.* |
[*Π*]*αρρησία Ἡρακλέοντος γύναι* | *χαῖρε.*

1667 Münzlegenden: KR, KRA (jünger ΚΡΑ), KRAN *Head* Hist. numor. p 358.

4. Pronnoi.

1668 Münzlegenden: ΓΡ, ΓΡΩΝΝΩΝ *Head* Hist. numor. p. 358.

B. Ithaka.

Akusilaos im Scholion zu ϱ 207 (*Müller*, Frag. hist. I, p. 103 fragm. 30): *Πτερειάου* (*Περελάου* cod., die richtige Form bei Eustath. p. 1815, 50) *παῖδες Ἴθακος καὶ Νήριτος ἀπὸ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος ᾤκουν τὴν Κεφαλληνίαν. Ἀρέσαν δὲ αὐτοῖς τοῦτο καταλιπόντες τὰ σφέτερα ἤθη παραγίνονται εἰς τὴν Ἰθάκην. Καὶ τόπον ἰδόντες εὖ πεποιημένον εἰς συνοικισμὸν ..... κατοικήσαντες δεῦρο τὴν Ἰθάκην ἔκτισαν — ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.*

Der hier genannte König Pterelaos ist zweifellos identisch mit dem Beherrscher der Insel Taphos und der Echinaden, vgl. die Gründungssage von Kephallenia. Ithakos und Neritos sind die Anführer der ältesten achäischen Bevölkerung von Kephallenia, welche — etwa von Dorern gedrängt? — nach Ithaka hinübersetzte.

1669 Weihinschrift auf einem in zwei Teile zerbrochenen Steinblocke. — Die Inschrift der rechten (grösseren) Hälfte nach eigner Abschrift herausgegeben von *Schliemann* Ithaque, le Péloponèse, Troie p. 48 ff. Die linke Hälfte fand *Stillmann*. Eine von *Stillmann* gemachte photographische Abbildung des ganzen Monumentes edierte mit einem kurzen Commentare *Comparetti* Atti della R. Accademia dei Lincei anno CCLXXVIII (1880—81), Serie III, Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche vol. VI, p. 83 ff. und tav. II. *Röhl* IGA. no. 336. Die Schrift läuft *βουστροφηδόν*: die Zeilen 1. 3. 5 sind rechtsläufig, die Zeilen 2. 4. 6 linksläufig. Für die folgende (auf *Stillmann*'s Photographie beruhende) Darstellung standen mir nur rechtsläufige Typen zur Verfügung.

ⴲ A N A M
I Δ ▨ Ί M A T
ʼ A ▨ ▨ \ M B E P
A E T ▨ Ⅎ A T M A
T O S ▨ E P O Γ O
M E ▨ ▨ E E M S
Π

[Τᾶς Ἀ]θάνας | τᾶς .... | . α . [τ]ᾶς Ἥρ|ας τα ... εα| τοὶ [ἱ]εροπο|[ο]ὶ με ἐ[πό]ησ|[αν ....].

Z. 1 Hinter *Ἀθάνας* gibt *Schliemann* noch die beiden Buchstaben ΞM. Auf der Photographie ist keine Spur von ihnen zu erkennen. — 2 *Röhl*

liest ΑΥ▒ΠΜΑΤ. Das Ϡ ist auf keinen Fall richtig. *Comparetti's* Ergänzung τᾶς (Ῥ)[έας], welche *Röhl* übernommen hat, entbehrt jeder Wahrscheinlichkeit. Da am Anfange von Zeile 3 nur das α sicher steht, so füllte das Ende der Z. 2 und den Anfang der Z. 3 vielleicht ein Beiname der Ἀθάνα. Wir würden dann nicht (κ)α[ὶ τ]ᾶς, sondern .α[ς, τ]ᾶς zu ergänzen haben. — 4 ΑΤΣΜ *Röhl.* Dass Μ dagestanden hat, ist noch deutlich zu erkennen. — τὰ (ἔ)[ν]τεα *Comparetti*, τὰ (ϝ)τεια *Röhl*, vgl. Hes. ἔτεια· ἐπέτεια. Das von *Comparetti* und *Röhl* als ε gedeutete Zeichen Ⅎ (*Röhl* Ǝ) kann ebensowohl ein ϱ sein; so deutet es auch *Schliemann* (ᑫ). *Röhl's* Ergänzung scheitert daran, dass zwischen ⅂ und Ⅎ ein Buchstabe ausgefallen sein muss. — 5 Ergänzt und gelesen von *Röhl*. Die Hauptlinie des π ist — offenbar durch ein Versehen des Steinmetzen — mit der rechten Seite des ersten ο zusammengefallen. *Schliemann* las ϜF⟨◈◇. — 6 Ergänzt und gelesen von *Röhl*. Nach *Schliemann* ƎƎᑫ⊂. — 7 Ν□Ε *Schliemann.*

1670 Auf dem Fragment einer steinernen Flöte. — *Schliemann* Ithaque, le Péloponèse et Troie p. 46, Mykenae p. 88. *Röhl* IGA. no. 337.

ΗΣΑΡΟΜ ἱαρός

Das Alphabet ist achäisch. Die gleiche Form des Η kehrt in Unter-Italien (vgl. Samml. no. 1643, 1653) wieder.

1671 Grabstein. — Nach *Pococke* und *Biagi* herausgegeben von *Böckh* CIG. no. 1925 mit den Add.

Τήνω τοι (τ)όδε σᾶμα τὸ λάϊνον, ὦ (ξ)έν', Εὐθυδάμ[ω],
ὅς ποκ' ἐν ἀμφιάλωι πρᾶτος ἔ(γ)ε[ν]τ' Ἰθάκαι
καὶ βουλᾶι καὶ χερσὶν ἐς Ἄρεα. Τιμέαι δὲ παιδὶ
ἔλλιπε καὶ κτῆσιν καὶ κλέος ἀθάνατον.

Gewöhnliche Schrift.

Z. 1 ⅂ΟΔΕ *P.*, ҺΟΔΕ *B.* — ΩΗΝ *P.*, ΩΗΕΝ *B.* ὦ (ξ)έν' *Ahrens.* — ΔΑΜ *P.*, ΔΑΛ *B.* — 2 ΤΟΣ.ΕΝΕΤΙΙΘΑΑΚΑΙ *P.*, ΤΟΣΕΝΕΙΤΙΘΑΚΑΙ *B.* ἔ(γ)ε(ν)τ' *Buttmann.* — In Vers 1 und 3 ist das Archilochische ἑξάμετρον περιττοσυλλαβές (—◡◡—◡◡—◡◡—◡◡ | —◡—◡—◡) angewandt, vgl. *Rossbach-Westphal*, griech. Metrik, 3. Aufl., p. 384 ff.

1672 Grabschriften. — Nach *Gell* herausgegeben von *Böckh* CIG. no. 1925 *c*, *d*, *g*.

a. *Ἁγημονίδα | χαῖρε.*

Gewöhnliche Schrift.

b. *Ἔλαφι Ἔλαφι | Λαμίσκε χαίρετε.*

Gewöhnliche Schrift. *Böckh* las Ἐλάφι Ἐλαφίου.

c. *Μολώια* | *χαῖρε.*

Gewöhnliche Schrift.

1673 Grabschriften. — Nach *Bröndstedt* herausgegeben von *Böckh* CIG. no. 1925 *b, h.*

a. *Ἀγεμάχου,* | *Δαμῶς,* | *Κλέωνος,* | *Λυσιδίκας,* | *Φιλώτιος.*

Gewöhnliche Schrift.

b. *Στρατονίκα Κασσανδρίς.* | *Μητρίφαντος* | *Παρμενίωνος* | *Κασσανδρεύς.* |

Gewöhnliche Schrift. Nach einer Copie von *Tsimaratos*, welche die Fehler *Κασανδρίς, Κασανδρεύς, Παρμενίονος* enthält, soll die Inschrift aus Same stammen, vgl. *Riemann* Képhalonie p. 43 f. — *Κασσανδρεύς* ist der Einwohner der Stadt *Κασσάνδρεια* = *Ποτίδαια* in der Pallene am Thermäischen Meerbusen

---

1674 Grabschriften. — Nach *Leake* Travels in Northern Greece III, pl. XXIV, no. 107 herausgegeben von *Böckh* CIG. no. 1925 *l* (Add.).

a. *Ἀμύντας.*

b. . . . ΞΕΝΑ.

1675 Grabschriften. „Ex schedis Forchhammeri". *Böckh* CIG. no. 1925 *m, o* (Add.).

a. *Γαυκία* | *χαῖρε* (A).

„*Γ(λ)αυκία* oder *Γλυκία?*" *Böckh.*

b. *Κληναγόρα* | *χαῖρε* | ⋖Ω⋖Υ.

Schrift: A. Zu dem Namen vgl. no. 1679.

1676 Grabschriften. — „Ex schedis Krameri" *Böckh* CIG. no. 1925 *n, p, q, r* (Add.).

a. *Δαμοσθένη* | *Τεισ(ί)α χαίρετε.* (A).

ΤΕΙΣΥΑ: gebessert von *Böckh.*

b. *Κριτόλαε* | *χαῖρε* (A).

c. *Λαιάνδρου* | *Δαμοφίλου* (A).

d. *Πολυκρίτα* | *χαῖρε* (A).

1677 Auf einem goldenen Halsbande. — *Hughes* Travels in Sic. Greece and Alb. I, 164; darnach *Böckh* CIG. no. 1927.

Σέφφου Λα(ο)δαμίας.

ΛΑΩ: gebessert von *Böckh*.

1678 Münzlegenden: ΙΘΑ, ΙΘΑΚΩΝ *Head* Hist. numor. p. 359.

C. Zakynthos.

Thukyd. II, 66: *Οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοι τοῦ αὐτοῦ θέρους ἐστράτευσαν ναυσὶν ἑκατὸν ἐς Ζάκυνθον τὴν νῆσον .... εἰσὶ δὲ Ἀχαιῶν τῶν ἐκ Πελοποννήσου ἄποικοι.* An dieser Stelle sind mit den Ἀχαιοί nicht die dorischen Bewohner von Achaia, sondern die alten Ἀχαιοί, die Herren des ganzen Peloponneses, gemeint, welche von den Dorern unterworfen wurden und Jahrhunderte lang sich gegen dieselben auflehnten. Das geht aus der Gründungssage hervor, wie sie uns bei Pausanias VIII, 24 und Stephanus Byz. s. v. Ζάκυνθος und Ψωφίς überliefert wird. Darnach führten zwei Söhne des Dardanos, Psophidios und Zakynthos, eine arkadische (also alt-achäische) Colonie nach der Insel hinüber. Zwei Namen erinnerten noch in später Zeit an diese Besiedlung durch die Arkader: Ψωφίς hiess nach Pausanias a. a. O. die Akropolis von Zakynthos, und einen Ort Ἀρκαδία erwähnt Diodor. Sic. XV, 45.

1679 Auf der Seitenfläche eines Altarsteines in einer Kirche des heil. Demetrius im Dorfe Melinado. Herausgegeben von *Chandler* Inscriptiones antiquae Pars II, p. 86, no. 159. (*André-Grasset*) *Saint-Sauveure* Voyage hist. litt. et pitt. dans les isles et possessions ci-devant Vénitiennes du Levant, tome III, p. 104 (abgebildet auf der zu dieser Seite gehörenden Tafel). *Walpole* Memoirs relating to European and Asiatic Turkey, 2. Aufl., p. 460. no. III. *Hughes* Travels in Sicily, Greece and Albania vol. I, p. 152. Abschriften von *Köhler* und *Bröndstedt* benutzte *Böckh* CIG. no. 1934.

Ἀρχικλῆς Ἀριστομένεος καὶ Ἀλκι|δάμα Ἀρχικλέος Κλη-νίππαν τὰν αὐ|τῶν θυγατέρα θεοκολήσασαν Ἀρτέμιτι | Ὀπι-ταΐδι.

Gewöhnliche Schrift. Γ nach *Bröndstedt*.

Z. 2 ΚΛΗΝ *Walpole*, *Saint-Souveure*, *Köhler*, *Bröndstedt* und *Leake* in *Walpole*'s Travels in various countries of the East p. 509. ΚΑΙΝ *Chandler*. ΕΛΕΝ *Hughes*. — 3 ΑΡΤΙΜΙΤΙ *Saint-Sauveure*, ΑΡΤΕΜΙΔΙ

Hughes, ΑΡΤΕΜΙΤΙ alle übrigen. — 4 ΟΠΙΤΙΔΙ *Saint-Sauveure* und *Hughes*, ΟΠΙΤΑΙΔΙ alle übrigen.

1680 Grabschriften. — *Riemann* Recherches archéol. sur les îles Ioniennes, III. Zante, p. 12 f. (in der Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome fasc. XVIII, Paris 1880).

a. *Εὔφρων Ἑρμαφίλου | χρηστὲ χαῖρε.*
Ἀπέλλα Θεμίστωνος | χρηστὲ χαῖρε.

b. *Κριτόλαος.*

1681 Münzlegenden: ΖΑ, ΖΑΚ, ΖΑΚΥ, ΖΑΚΥΝ, ΖΑΚΥΝΘΟΣ, ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ *Head* Hist. numor. p. 359. 360.

Die übrigen von *Riemann* veröffentlichten Inschriften aus Kephallenia und Zakynthos enthalten, soweit sie sicher lesbar sind, keine dialektischen Eigentümlichkeiten.

Nachtrag zu Achaia.

1682 In einem Proxenieverzeichnisse aus *Κλήτωρ*, herausgeg. von *Milchhöfer* Mittheil. d. d. arch. Instit. zu Athen VI, 303, werden folgende Achäer aufgeführt:

Schmalseite I.

Πατρῆς·
Λάκων Σκύλωνος
[Ἄ]γυλλος [Κ]λεομένε[ος]
Πελλανεῖς·
Κλεόδωρος Δάμονος
Νικέας Ἀστ . . . . . .
Α . είας Κ . . . .

Ἀγαθοκλ[ῆς] . . . . . .
Ἀρί(α)ν(θ)ος . . . . .
Ἀρίστων Ξεν . . . .
Ξενότιμος Θεοξέν[ου]
. . . . νων . . . .
(Α)ἴνοχος Νεοσ(τ)[ράτου]
Νικίας Ὀνομά[ρχου]
. . . κίδας Ἀρ . . . .

Ἀρίστρα[τος] . . . . .
Καλλίας Λ . . . . . .
Αἰτοδάμας . . . . .
Πρᾶτις Σιμ . . . . . .
Ἀ . . στρο . . . .

Ἀλκίδαμος Μ . . . .
Κλέων Πομπία
Τιμοκράτης Λυ[σ . . . . . .
Μνάσων Ἀνδρομένε[ος]
Ἄγεμος Ἀρχι . . . . . .

Z. 34 Zu *Δάμονος* vgl. *Τιμον[ίδ]α* 1605 $_{8}$, *Δαμονίδας* 1611 $_{48}$. — ΑΡΙΔ-ΝΟΟΣ *Milchhöfer*. Neben Namen auf *-άνθης* kommen auch solche auf *-ανθος* vor, z. B. *Ἐρίανθος*, *Εὔανθος*, *Νέανθος*. — 48 ΛΙΝΟΧΟΣ ΝΕΟΣΓ *Milchhöfer*. Auch *Λίνοχος* ist möglich.

Druck der Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth in Göttingen.

Sammlung
der
Griechischen Dialekt-Inschriften

von

J. Baunack, F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz, W. Deecke, A. Fick, O. Hoffmann, R. Meister, P. Müllensiefen, W. Prellwitz.

Herausgegeben

von

Dr. H. Collitz.

Zweiter Band. III. Heft.

Die delphischen Inschriften.

1. Teil: No. 1683–1905.

Bearbeitet

von

Johannes Baunack.

Göttingen,
Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht.
1892.

Vorbemerkung

zum ersten Teile der delphischen Inschriften.

Die Umfänglichkeit des Materials liess es dem Herrn Verleger wie dem Verfasser rätlich erscheinen, die delphischen Inschriften in mehreren Teilen herauszugeben. Der Satz wird bei Abschluss dieses ersten Teiles nicht unterbrochen, sondern geht weiter, so dass noch in diesem Jahre der zweite folgen wird.

Im vorliegenden ersten Teile bitte ich Folgendes nachzutragen. **1683**, 2 habe ich auch an *τόν[δε]* gedacht. — **1684**. Zeit. Priesterschaft VI ist sicher; vgl. 1707, 10; 1712, 23. — **1688**. Zeit. Streiche „wahrscheinlich" und setze Z. 10 nach *Γνωσίλα* ein Kolon (vgl. 1690, 8). — **1690** setze Z. 8 nach *Ἀστύοχος* ein Kolon u. vergl wegen des Plurals *οἱ ἄρχοντες* 1791, 12 u. a. — **1694**. Zeit. Streiche „wahrscheinlich" und füge hinzu: Vgl. 1685; 1695. — **1697** Z. 12 setze nach *ἄρχοντες* ein Kolon. — **1704** und **1705** streiche „wahrscheinlich" und vgl. 2108, 9. — **1708**. Zeit. Lies: Priesterschaft IV; vgl. Z. 32 mit 1716, 8. *Ἄσανδρος* ist im 2. Semester Archont. — **1741** ist ein Archont als erster Privatzeuge genannt. — **1815**, 5 schreibe lieber *τεσ(σ)άρων*.

Um die Correctheit des Druckes hat sich mein Bruder Theodor ein besonderes Verdienst erworben; er las jede erste Correctur mit. Dafür sei ihm hier herzlichst gedankt.

Leipzig, am 1. Mai 1892.

Johannes Baunack.

— Es wird gebeten die beiden andern Umschlagseiten zu beachten. —

Die

delphischen Inschriften

von

Johannes Baunack.

Vorwort.

Seit mehreren Jahren — Collitz' Brief ist vom 14. Nov. 1885 datiert — schuldete ich der Redaktion der Sammlung griechischer Dialektinschriften eine Ausgabe der delphischen Sprachdenkmäler; bei der Uebernahme dieser schwierigen und mühevollen Arbeit hatte ich mir ausgemacht, dass ich nicht an einen bestimmten Termin der Ablieferung gebunden sein wollte. Daher erschien, indem man sich „des Systemes springender Nummern" bediente, Anfang 1888 Band III, Heft I, von No. 3001 ab die megarischen Inschriften enthaltend.

Dass sich die Vorbereitung meiner Ausgabe so lange hinzog, hatte erstens seinen Grund in andern Arbeiten, die sich dazwischen drängten, zweitens in der zeitraubenden, mühsamen Vorarbeit, die ich glaubte machen zu müssen, dem Wortregister zum 1. Hefte des 2. Bandes (s. darüber mein Vorwort, IV, 2 p. 110), drittens in der Umfänglichkeit des Materials und seinem misslichen Zustande.

Meiner Ratlosigkeit der letzteren Thatsache gegenüber kam ein ausserordentlicher Glücksumstand zu statten. Wider alles Erwarten wurden mir für Oct. 1888 — April 1889 Mittel und Urlaub zu einer griechischen Reise gewährt. Den Gedanken an einen Abschluss der Arbeit sofort aufgebend, packte ich daher alle Abschriften, Publikationen und Manuscripte zusammen und arbeitete, ausser an andern klassischen Stätten (s. darüber Philol. 48, 385—427; Vf., Aus Epidauros, Leipzig 1890), auch in Delphi angesichts der Steine selbst.

Nachdem ich das Museum durchsucht, die schwierige Nummer der 1. Rubrik fertig gemacht hatte, ging ich ans Studium der Inschriften der Polygonalmauer. Bereits war ich, von W. nach O. fortschreitend, bis No. 317 der Sammlung von Wescher-Foucart gekommen, als mir meine Freunde Dr. Sauer und Dr. Strzygowski

das damals eben in Athen eingetroffene, neue Werk Pomtow's „Beiträge zur Topographie von Delphi" zusandten. Das Buch stellt sich als einen vortrefflichen, überaus verdienstvollen Prodromos zu einer Gesamtausgabe der delphischen Inschriftenfunde dar, die im „delphischen Bande des nordgriechischen Corpus" veröffentlicht werden sollen. Mit Offenheit, Entschiedenheit und Sachkenntnis fand ich hier gesagt, was meine Ratlosigkeit daheim hervorgerufen hatte, und was mir in Kastri beim Studium der Nummern bis 317 schon hinlänglich klar geworden war. Die Aufschlüsse, die mir das Buch über Pomtow's Arbeiten und zukünftige Pläne gab, konnten mich, zumal bei der mir zugemessenen Zeit weniger Wochen (vom 4. März bis 11. April), in dem schon vorher gefassten Plane nur bestärken, allein das bereits Publicierte in der der Redaktion versprochenen Ausgabe zu berücksichtigen und die bisher unedierten Inschriften, die man beim Studium der Mauer – überspringen muss, unediert zu lassen: für die Kunde des delphischen Dialekts schien mir ohnehin dies Material vorläufig zu genügen. Abgebrochen und dann gänzlich unterlassen habe ich die Angaben über den Fundort der Inschriften und das Material der Steine und ihre Masse, weil mich dieser Aufgabe Pomtow's vollständige Liste p. 91 ff. und sein instruktiver Plan der Polygonalmauer (Taf. III) überhob, und da doch die vorliegende Sammlung lediglich das sprachliche Interesse betont, glaubte ich, mich mit dem Hinweise auf jene sorgfältige Arbeit begnügen zu dürfen. So grenzte sich meine Arbeit ab auf die Publikationsnotizen, auf genaue Angabe des an den Steinen controlierten Textes und einzelne sprachliche und sachliche Bemerkungen.

Nach Drucklegung der Ausgabe und des Index gedenke ich anderwärts ausführliche Sammlungen und Erörterungen über die sprachlichen und sachlichen Probleme zu geben, zu denen die delphischen Denkmäler anregen.

Nach der ersten Rubrik, die das Alter der Inschrift bestimmte und forderte, liess ich gleich die Hauptmasse, die Freilassungsurkunden, folgen. Ihre von Wescher-Foucart gegebene Reihenfolge (von No. 19 ab) behielt ich bei (also No. 1684—2115 = W.-F. 19—450), weil dies für die Benutzung der neuen Ausgabe neben der alten und neben Pomtow's Plane höchst praktisch ist, und weil die Untersuchung über die Zeit- und Reihenfolge, in welcher die Inschriften eingehauen sind, mit noch andern als

sprachlichen Fragen zusammenhängt (Pomtow, a. a. O. p. 19). Die weniger umfangreichen Rubriken bilden den Schluss.

An dieses — schon im April 1889 in Kastri selbst geschriebene — Vorwort wird ein am Schlusse der Ausgabe gegebenes Nachwort anknüpfen.

Wegen der Bedeutung der Klammerzeichen und der Schraffierung einzelner Buchstaben s. S. 315 des ersten Bandes.

Die Notiz „C. v. B." am Schlusse der Ueberschrift einer Nummer bedeutet, dass die Inschrift am Steine selbst vom Verfasser controliert worden ist.

Leipzig, am 16. Nov. 1891.

Johannes Baunack.

1. Die alte Felseninschrift.

1683 *Wescher*, bulletino dell' inst. arch. 1861 p. 135 (sehr unvollständig); *W.-F.* 480 (nur in Majuskel, ohne Erklärung); *Wescher*, annali dell' inst. arch. 1866 p. 5—18 (Erklärung) u. Tab. A (Text: le fac-simile gravé sur la planche A est une reproduction du monument lui-même réduit à l'échelle d'un dixième). Nach letzterer die Zeichnung in IGA. 319. *Cauer* 203. C. v. B.

Die Inschrift wurde 1861 entdeckt. Die Notiz, dass der Stein 1870 verschüttet worden sei (s. Röhl), hinderte mich nicht zu suchen, und ich fand ihn.

Am Abhange unter der westlichen von den beiden Phädriadenwänden, unter der Rodhiniwand, liegt ein offenbar durch Erdbeben losgerissener Block mit der Felseninschrift. Seine mittlere H. beträgt 1,64 — H. der Schreibfläche 0,895 —, seine Tiefe an der einen Stelle circa 1,40; L. circa 3,50 (*Wescher*, annali a. a. O., giebt L. 2,1, Br. 1,3 an).

An der steilen Felswand, der der Block ursprünglich angehörte, führte wohl (wie jetzt noch) ein Pfad, so dass die Inschrift vor aller Augen stand. Bevor man die Zeichen einschlug, arbeitete man die mutmasslich notwendige Fläche ab, wie man hauptsächlich an einer Erhöhung über den Zeichen °*καιδεκ*° der ersten Zeile sehen kann. Letzterer Umstand verdient deshalb Erwähnung, weil daraus hervorgeht, dass vor der jetzigen ersten Zeile keine andere stehen konnte. Es fehlt aber auch keine Zeile am Ende des jetzt gegebenen Textes: nach Z. 9 war mehr Felsen abgearbeitet, als gebraucht wurde, und in diesem Felde ist kein Zeichen sichtbar. Kurz, von Anfang an waren es neun Zeilen.

Die Breite der Schreibfläche beträgt jetzt in Z. 3: 1,07; vor ihr ist 0,35 unbearbeitet und unbenutzt; rechts von ihr ist ein grosses Stück weggebrochen, das, nach dem oberen Ergänzungsstück gemessen, 0,65 gehabt haben kann.

Die Zeilenanfänge von 3 ab stehen so ziemlich unter einander, sie sind aber gegen Z. 1 und 2 um einen Zeichenplatz nach l. ausgerückt.

Rechts ist die Schreibbreite seit der Abschrift, die *Wescher* nahm, verletzt, und zwar so, dass die Zeilenenden 1—3 Zeichen verloren haben. Dass

nicht mehr fehlt, können wir an den Zeilenwenden 4/5, 7/8 und 8/9 jetzt noch controlieren:

4/5 *ἄρχ[ον]τος*; 7/8 *Ἡεμιμναῖον* [*κα*]*ὶ δραχμάς*; 8/9 *πεν*[*τε*]*κοντα*.

In diesen 3 Fällen fehlen also immer 2 Zeichen. Eins mehr muss Z. 5/6 *ἀπέδειξαν* [ ]*ς δεκατέτορες* ergänzt werden, wozu das folgende *Ἡεμιμναῖον* dem Sinne nach zwingt, also [*μνᾶ*]*ς*. Wenn wir aber hier drei ergänzen müssen, werden wir auch bei Z. 6/7 Raum für 3 annehmen dürfen, also *δεκατέτορες* [*καί*]|.

Von + am Ende der 9. Zeile ist nur noch die linke Hälfte der Querhasta sichtbar. Weitere Zeichen hier zu ergänzen, verbietet der Sinnesabschluss.

Nun bleiben noch die beiden ersten Zeilen, deren Deutung so schwierig ist. In Z. 1 ist das *α* von °*δεκα* jetzt verschwunden, und die Schräghasten von *κ* sind gekürzt. Bei Z. 3—9 sahen wir, dass sie ungefähr in senkrechter Linie enden, und damit ist die auffällige Trennung der Zeichen in *μνᾶ-ς*, *κα-ί* in Verbindung zu bringen. Wir werden nun aber nach *πεντεκαίδεκα* kein Zeichen mehr am Schlusse von Z. 1 vermuten, da sein schliessendes *α* auf die in den Z. 3—9 beobachtete Schlusslinie stösst. Bei Z. 2, wo der Sinn nicht hilft, sind wir auf das angewiesen, was *W.-F.* unter No. 480 publicierten: 2 Zeichenlücken nach *τον*.

Ungenau ist *W.-F.*'s Wiedergabe, so weit sich's jetzt noch controlieren lässt, in folgenden Punkten:

1) Z. 1 sind vor *οι* noch deutlich die Reste Γ erhalten und zwar mit so tiefen, bestimmten Hasten, dass sie auf ein Zeichen bezogen werden mussten. *Fick* (Gött. gel. Anz. 1883 p. 122) erriet es. Also *τοί*.

2) Z. 3 wird das 3. Zeichen *α* eingeklammert, obwohl es klar ist. Das *ρ* nach *ϑ* aber ist durch aufliegende Tropfsteinbildung verschwunden. Zu schreiben also: *Θ*[*ρ*]*ασύμαχον*.

3) Z. 3 Ende geben *W.-F.*: KAI.AM; die 2 letzten Zeichen fehlen jetzt ganz. Indess nach Jota ist eine tiefe Hasta deutlich, die entweder Jota selbst war oder zu einem andern Zeichen gehörte; ich will hier gleich bemerken, unmöglich zu *τ*. Also Fick's Vermutung [*τ*]*αμ*[*ιᾶν*] ist zu verwerfen. Denkbar wäre *κ*, weil man am Rande eine Vertiefung für die obere Schräghasta erklären könnte. Also entweder *και*[*αμ*]| oder *καικ*[*αμ*]|.

4) Z. 4 Anfang fehlen 4 (nicht 3) Zeichen. Davon ist das erste sicher Jota, das vierte sicher *α*. Die 2 mittleren möchte ich *αδ* deuten, also *ιαδα*. Das würde *Ἰαμιάδα*, einen acc. zum weiblichen Eigennamen *Ἰαμιάς* geben, und dieser könnte eine Weiterbildung des Namens *Ἴαμος* sein, den ein Wahrsager, Sohn des Apollo und Stammvater der elischen Jamiden, trug.

5) Z. 5 ist nach *ς* die Klammer falsch; denn *τος* steht deutlich da.

6) Z. 9 zu Anfang ist *κ* noch zu erkennen.

Unter 3) und 4) ist gezeigt, dass für die Deutung des Ganzen das Wort *ταμίας* nicht helfen kann. Die oben gegebenen Beobachtungen führen mich darauf, Z. 3/4 zwei Namen anzunehmen. Dann liegt es nahe, mit der Archontenangabe ein neues Sätzchen beginnen zu lassen, darin

die beiden genannten zum Subjekt zu machen und in ihrer Schenkung der grossen Summe ans Hieron den Anlass zu einer Ehrenerweisung von Seiten der Behörde der *πεντεκαίδεκα* zu suchen. Die Schwierigkeit der Deutung von Zeile 2 wird dadurch erhöht, dass man über den Zeilenschluss nichts Bestimmtes weiss. Ob nur *τον* oder *τον*[..]? Erhalten ist im Ganzen: TONΛADVADANTOΛ|. Das Delta an 6. Stelle ist nicht so deutlich wie an 9., im Zweifelsfalle könnte höchstens *β* in Betracht kommen.

Die Schrift ist rechtsläufig und hat folgende Zeichen (*Kirchhoff* 135):
A u. A, D, Ɛ u. E, Ͱ = *Ϝ*, H, ⊕, I, K, M, N, Γ, R u. R, S, T, V, Ψ; ξ = +. Ihre Höhe ist sehr verschieden, z. B. + = 0,08; *ϱ* in *τέτοϱες* = 0,106, in *δϱαχμάς* 0,11; *ε* in *Ϝέξ* = 0,125 und *κ* = 0,13. Das Zeichen ϙ, das *Wescher* — und nach ihm *Röhl* — in *πεντή*[ϙ]*οντα* für möglich hält, fehlt. S. oben 6).

Τοὶ πεντεκαίδεκ[α] | τõν Λαȯυαδᾶν τõν[δε] | Θ[ϱ]ασύμαχον
καὶ Ἰ[αμ]ιάδα· ἐπὶ Τϱιχᾶ ἄϱχ[ον]‖τος ἀπέδειξαν [μνᾶ]‖ς
δεκατέτοϱες [καὶ] | Ηε̄μιμναῖον [κα]ὶ δϱαχμὰς πεν[τέ]κοντα
καὶ Ϝέξ.

Nach dem Alphabete zu schliessen stammt die Inschrift aus dem 5. Jahrh. *Wescher* (annali a. a. O. 17) hält es für möglich, dass das von Hdt. VIII, 37. 39 geschilderte Erdbeben, welches den Einfall der Perser aufhielt, den Felsblock von den Phädriaden losriss, und setzt deshalb die Einmeisselung in die Jahre 495—490.

Mit der Deutung haben sich *Wescher*, *Röhl* und *Fick* versucht. Den Thatsachen der Ueberlieferung entspricht nicht die Lesung des letzteren: *τοὶ πεντεκαίδεκα τῶν Λαδυαδᾶν τῶν θεῶ συμ[μ]άχων καὶ ταμιᾶν κτλ.*; er fügt hinzu: „Die Ladyaden sind eine uns nicht bekannte Gens, welche sich der Sache des delphischen Apolls (wie die attischen Alkmäoniden) als *σύμμαχοι* und *ταμίαι* angenommen hatten“. Wenn *Wescher* und *Röhl* „*οἱ πεντεκαίδεκα τὸν Λαδυάδαν, τὸν Θ[ϱα]σύμαχον καὶ τὰμ* ....“ lesen, so fällt der Artikel bei den zwei Männernamen und das Fehlen von *καὶ* zwischen ihnen auf, ebenso das Fehlen des Artikels vor dem Femininum, das mir die Ueberlieferung aufnötigt. Alle drei Gelehrte begehen meiner Ansicht nach einen Fehler, indem sie die 9 Zeilen als einen Satz ansehen und *Fick* die gezwungene Construktion von *ἀποδείκνυμι* mit Genitiv, *Wescher* und *Röhl* die von „*ἀπέδειξαν τινάς τι* sc. *ὀφείλοντας* (?)“ annimmt: „magistratus fortasse amphictionius notare videtur Apollini debentes Ladyadam quatuordecim minas, Thrasymachum quinquaginta drachmas, feminam quandam, cui nomen erat admodum breve, quinquaginta sex drachmas“. Darin hat *Fick* gewiss recht, dass die Zahl eine ist und nicht aus drei Posten besteht. Die Bedeutung von *ἀποδείκνυμι* ist hier, glaube ich, „urkundlich anweisen, vermachen“, eine Bedeutung, die aus den im Thes. s. v. p. 1398 gesammelten Belegen aus Hdt. (z. B. 5, 89; 7, 178) und Xenophon sich ergiebt; vgl. auch Suidas *ἀπέδειξεν ἀντὶ*

τοῦ παρέδωκεν· Ξενοφῶν. Diese Auffassung macht die Annahme nötig, dass im 1. Sätzchen ein Verbum zu supplieren ist, wie *ἀνέθεσαν* oder *ἀνέστασαν τῶι θεῶι.* Vgl. beispielsweise die Basen-Aufschriften No. 88—91, 93 (Vf. Stud. I, 105) aus dem epidaurischen Heiligtume. Ich denke also, dass Z. 1/3 soviel ist als: *τοὶ πεντεκαίδεκα τõν Λαδυαδᾶν τõν[δε]* — d. h. *τõν ἐν Δελφοῖς — Θ[ρ]ασύμαχον καὶ Ἰ[αμ]ιάδα ⟨ἀνέθεσαν τõι θεõι⟩*: unter dem Archontate des Trichas stifteten dem Heiligtume zu Delphi Thrasymachos und Jamias eine bedeutende Summe. Um beide dafür zu ehren, stellte man ihre Statuen auf und schrieb in den Felsen über dem Aufstellungsplatze die Weihung (Z. 1/3) und ihren Anlass (Z. 4/9). Dies kam zu den jeweiligen „quindecimviri sacris faciundis" (vgl. die XV viri Sibyllini). Zu jener Zeit waren sie aus der delphischen gens der *Λαδυάδαι* [1]) gewählt.

Zu dem als acc. gebrauchten nom. *δεκατέτορες* vgl. elische und achäische Beispiele bei *Meister* II, 61; GDI. 1612 Anm.

Die Stammform *τετορ-* ist auch sonst in Delphi belegt; vgl. den Index.

Der *EN. Τριχ-ᾶς* kommt auf einer späteren Inschrift (Bullet. 1864, p. 99) nochmals vor und hat Analogien in den delphischen Namen *Στομ-ᾶς, Κεφαλ-ᾶς* u. a.

---

2. Die Freilassungsurkunden.

Die Hauptfundstätte ist die Böschungsmauer der Tempelterrasse, die sogenannte „Polygonalmauer"; über sie handelt Pomtow, Beiträge zur Topographie von Delphi (Berlin 1889), S. 13—23. Ueber die Reihenfolge der Inschriften auf derselben orientiert seine Tafel III: Die Zahlen daselbst bezeichnen die Nummern bei C. Wescher und P. Foucart, Inscriptions rec à Delphes (Paris 1863) — im Folgenden mit W.-F. abgekürzt.

Die Schrift ist bis auf wenige vereinzelte Modificationen die gewöhnliche; aus den am Schlusse jeder Nummer gemachten Zeitangaben lässt sich das schon schliessen. Die Höhe der Schrift variiert sehr; nur hie und da habe ich mir darüber Notizen gemacht (z. B. zu 1723 ff. u. a.).

1684 *W.-F.* 19. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Εὐδώρου μηνὸς Εἰλαίου, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρ[χ]οντος Ἀγκώπου μηνὸς Ἀμῶνος, ἀπέδοτο Ἀριστομήδης Ἀντιγένε[ος] Ἀμφισσεύς, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Χαιρεδάμου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Καλλ(ι)κράτεια ἐνδογενῆ, καθὼς ἐπίστευ[σ]ε Καλλικρά-

---

[1]) Durch Hesychios sind uns die *Λαφριάδαι* (·*φρατρία ἐν Δελφοῖς*) bekannt, die auf *Λάφριος*, den Enkel des Kastalios, sich bezogen.

τεια τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀ|πὸ πάντων τὸν πάντα βίον ποιοῦσαν ὅ κα θέλη, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸ σύμβολον· Χαιρέδαμος Ἀριστομήδεος Ἀμφισσεὺς καὶ Εὐάγγελος Πάτρωνος Δελφός. μὴ κυρία δὲ ἔστω Καλλικράτεια ἀπαλλοτριώουσα τὰ ὑπάρχοντα εἰ ἀγενὴς μεταλλάξαι τὸμ βίον, μηδὲ τὰ ἐκ ταύτας τέκνα || εἰ ἀγενῆ μεταλλάξαιεν τὸμ βίον. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἀνδρόνικος καὶ ὁ ἄρχων Εὐκλῆς Καλλιστράτου, ἰδιῶται Κλέων Δαμοσθένεος, Μενέστρατος, Θεόφιλος Σωσιγένεος, Χαρίξενος Ἀστί|α, Σωσιγένης Εὐθυμίδα Δελφοί.

Z. 4 Stein ΚΑΛΛΚΡ°.

Zeit (Siehe Anhang). Priesterschaft VI (etwa 150—140). Nur ein Priester ist genannt, *Ἀνδρόνικος* (Z. 10); er gehört den Priesterschaften V—VII an. Da aber 1684 mit 1685 und 1686 auf einem Polygon steht, ist Priesterschaft VI wahrscheinlich.

1685 *W.-F.* 20. C. v. B.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ἡρακλήου, ἀπέδοτο Ἄθαμβος Ἀθανίωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἁρμοδίκα τὸ γένος ἐξ Ἐλατείας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἁρμοδίκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν || νόμον τᾶς πόλιος· Ἀντιχάρης Ἀζαράτου, Φιλόδαμος Χάρητος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισσμῶι Ἁρμοδίκας, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ [τ]ε ἀποδόμενος Ἄθαμβος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἀντιχάρης, Φιλόδαμος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντε[ς] κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἁρμοδίκαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας κα[ὶ] ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀν|δρόνικος καὶ τῶν ἀρχόντων Δεξώνδας καὶ ἰδιῶται [Θ]εύξενος, Φίλαγρος, Ἄσανδρος, Σωκράτης, Μενεκράτης.

Z. 1 *Ἡρακλήου* (so!). — *W.-F.* Z. 5 nur °*δουλισμῶι*. — 6 *ὅ τε* voll. — 7 *παρατυγχάνον*[*τες*]. — 8 *καὶ ζαμίας* voll. — 9 nach *ἰδιῶται* Bruch, dann ΕΥΞ°; es braucht nichts zu fehlen: entweder *Εὔξενος* oder mit *W.-F.* [Θ]*εύξενος*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1686 *W.-F.* 21. C. v. B.

Ἄρχοντος Σωξένου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Λαιάδα τοῦ Βαβίλου, | Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου, γραμματεύοντος δὲ Ἡρακλείδα τοῦ Καλλία, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολύα Φιλί|νου, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς θυγατρὸς αὐτᾶς Ἡραΐδος καὶ τοῦ υἱοῦ Πολυτιμίδα καὶ Ἐρασίππου τοῦ | τᾶς θυγατέρος υἱοῦ Ἀριστοῦς καὶ Φιλοκράτεος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κασταλία τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, κα θὼς ἐπίστευσε Κασταλία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα χρόν[ο]ν ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πό|λιος· Ἀστόξενος Διονυσίου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Κασταλίας ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀστόξενος· εἰ δὲ μὴ παρέχο[ι]ν βέβαιον τῶι θε|ῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέοντες Κασταλίαν ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρ|τυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Λαιάδας, Ἀντιγένης, Ἡρακλείδας καὶ ἰδι|ῶται Ἐμμενίδας Δεξικράτεος, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, Πεισί(σ)τρατος Βούλωνος, Σώξενος Ἐχεφύλου, Ἀρίστων Δα|μοφάνεος, Ἀτεισίδας Ξένωνος, Πασίων Σωτάδα, Εὐκράτης Ξενοφάντου, Εὐκράτης Χαρία, Τίμανδρος Με|νάνδρου Λιλαιεῖς, Αὐτοκράτης Ἀγασέα Δαυλιεύς.

W.-F. Z. 4 Ἀ[ρ]ιστοῦς. — 6 τὸ[ν], aber das ν ist noch da; es steht ein klein Stück weiter hin. — 7 χρόνον voll. — 8 nur °δουλισμῶι. — 9 παρέχ[οιν]. — 13 Stein ΠΕΙΣΙΤΡ°, also Σ vergessen und nicht über der Zeile nachgetragen.

Zeit: Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1687 *W.-F.* 22. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Χαρίξενος Ἀλέξωνος | Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀνθράκιον, τιμᾶς ἀργυρί[ου μν]ᾶν | δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀνθράκιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε [ἐλευθέ]ραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀ[ποτρέχου]|σαν οἷς κα θέ[λη]. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Διόδωρος [R. f. 6/8 Z.] | *Δελφός. εἰ δέ τις*

ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδ[ο]υ[λισμῶι] | Ἀνθρακίου, ὁ βεβαιωτὴρ ἀσφαλῆ παρεχέτ[ω τὰν ὠ]νὰν τῶι θεῶι. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀ[πόλ]λωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντα[ς,] || Μένης, Σωδαμίδας Εὐαγγέλο[υ], | Εὐάγγελος Σωδαμίδα, Νικό|μαχος Δεξίππου, Θεύφρασ|στος Φιλοκράτεος.

Z. 5 Ende fehlen 6/8 Zeichen, die den Genitiv des Vatersnamens angaben. — 6 *W.-F.* καταδου[λισμῶι]. — 10 Der Name Μένης (so 1703, 9 und oft) ist hier fraglich; denn Ende von Z. 9 braucht nicht bloss ein Zeichen weggefallen zu sein, es können nach Z. 8 deren drei gewesen sein, also möglich Ἀμύντα[ς, . .]|μένης. — 12 *W.-F.* nur Θεύφρα στος.

Zeit: Priesterschaft IV (170—157/6).

1688 *W.-F.* 23. C. v. B.

Ἄρχοντος Πατρέα μηνὸς Βοαθοίου, ἀπέδοτο Σωξένα | Σωπόλι[ο]ς καὶ Πασὼ Σωδαμίδα, συνευδοκέοντος καὶ | Ἀσάνδρου τοῦ Σωπόλιος, τῶι θεῶι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Σαραπίων τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς ἀργυρίου || μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι, καθὼς ἐπίστευσε Σα|ραπίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων. βεβαιωτὴρ κατὰ | τοὺς νόμους· Ἀστόξενος Διονυσίου. μάρ[τ]υροι· | τῶν ἀρχόντων Ἀρχέλαος Δαμοσθένεος, Ἀστύο||χος Γνωσίλα, Ἄρχων, Βάκχιος, Ξένων, Ἄσανδρος, | Ἀριστίων, Θεόξενος, Καλλείδας.

W.-F. Z. 2 Σωπόλιος voll. — 8 Διονυσίου Druckfehler; μάρτυροι voll.

Zeit: Wahrscheinlich Priesterschaft V (etwa 156—151). Die Nr. 1688 steht mit 1689—1691 auf einem Polygon, und diese gehören Priesterschaft V an.

1689 *W.-F.* 24. C. v. B.

Ἄρχοντος Πατρέα τοῦ Ἀνδρονίκου μηνὸς Βυσίου, ἀπέ[δ]οτο Σωσί|ας Σωσία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄ[ν]ομα Νικαία τὸ γένος ἐξ Ἀργεθίας καὶ τὸν ὑὸν αὐτᾶς Ἰσθμόν, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νικαία καὶ Ἰσθμὸς || τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα | βίον. παραμεινάτω δὲ Νικαία καὶ Ἰσθμὸς παρὰ Σωσίαν ἄχρι οὗ κα ζώη Σωσίας, ποιέοντες πᾶν | τὸ ποτιτασσόμενον Σωσία τὸ δυνατὸν [ἀ]νενκλήτως· εἰ δὲ μὴ ποιέοιν Νικαία καὶ Ἰσθμός, μὴ | ἔστω βέβαιος αὐτοῖς ἁ ὠνά, ἀλλὰ ἄκυρος ἔστω. εἰ δέ τι ἐνκαλέοι Σωσίας Νικαία ἢ Ἰσθμῶ, ἐπικρι|θέντω ἐν ἄνδροις τρίοις· ὅ τι δέ κα οὗτοι κρίνωντι, κύριον

ἔστω. εἰ δέ τί κα πάθη Σωσίας, ποιη|σάτω τὰ ποτὶ γᾶν πάντα τὰ νομιζόμενα Νικαία καὶ Ἰσθμός. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς | πόλιος· Τιμόκριτος Εὐκλείδα. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Νικαίας ἢ Ἰσθμοῦ ἐπὶ καταδουλισμῶι ἐπεί | κά τι πάθη Σωσίας, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι [τ]ὰν ὠνάν. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα|τυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀ|νυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω[ν]ος Ἀμύντας, Ἀνδρόνι||κος καὶ τῶν ἀρχόντων Πολυκράτης, Πασίων καὶ ἰδιῶται Πατρέας, Εὐκλείδας, Εὐαγόρας, | Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 1 ἀπέδοτο voll. — 2 ὄνομα voll. — 7 ἀνενκλήτως voll. — 12 τὰν voll. — 14 Ἀπόλλωνος voll. — Z. 3 hat der Stein wirklich ἐξ Ἀργεθίας, wie *W.-F.* gaben.

Zeit: Priesterschaft V (etwa 156—151).

1690 *W.-F.* 25. C. v. B.

Ἄρχοντος Πατρέα μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Πολύξενος Ζηνέα, συνευδοκέοντος | καὶ τοῦ υἱοῦ Ξενοχάρεος, σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Βακχὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Βακχὶς τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὥστε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος καὶ κύριον εἶμεν τὸν παρα|τυχόντα συλέοντα ἐπ' ἐλευθερίαι. βεβαιωτὴρ [κ]ατὰ τὸν νόμον· Κλευφάνης Ἀμινία. παραμεινάτω δὲ Βακχὶς παρὰ Πολύξενον ὑπηρετέουσα Πολυξένω μέχρι κα | ζώη ἀνενκλήτως. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος καὶ τοὶ ἄρχον|τες Ἀστίοχος, Νικίας, Τίμων Καλλικράτεος.

W.-F. Z. 4/5 nur τὸν | τυχόντα. — 5 κατά voll.

Zeit: Priesterschaft V (etwa 156—151).

1691 *W.-F.* 26. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἀθάμβου τοῦ Ἀβρομάχου μηνὸς Ἠλαίου, ἀπέδοτο Μητρόδω|ρος Μηνοδότου τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σῖμον, ἀργυρίου μνᾶν | πέντε. ἐλευθέρα δὲ ἔστω Σῖμον καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, καθὼς αὐτὰ ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των, συνευδοκέοντος καὶ Μηνοδότου. βεβαιωτὴρ· Πρ[α]ξίας Εὐδόκου. μάρ|τυρες· Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος οἱ ἱερεῖς, Εὐάγγελος Πάτρωνος, [Κ]αλλείδας.

W.-F. Z. 5 *Πραξίας* voll. — 6 *Καλλείδας* voll.
Zeit: Priesterschaft V (etwa 156—151).

1692 *W.-F.* 27. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀγίωνος μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντ[ων τ]ὰν δευτέραν ἑξάμηνον | Κλέωνος τοῦ Ἥρυος, Ἀξαράτου τοῦ Ἀντιχάρε[ος, γρα]μματεύοντος δὲ Ταραντίνου τοῦ Μνασιθέου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Α[R. f. 8 Z.] *[κ]αὶ Κλέων Ἥρυος τῶι Ἀ|πόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνο[μα] Δα[μὼ] τὸ γένος οἰκογενῆ, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα[ν] οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ | κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Φιλόνικος Μεν[εδ]άμου. εἰ δέ τις ἐφάπτοι|το Δαμοῦς ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Δαμὼ ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκα[ς κα]ὶ ζαμίας, καὶ ὁ βε||βαιωτὴρ καὶ οἱ ἀποδόμε[ν]οι βέβαιον παρεχόντω [τὰν] ὠ[ν]ὰν τῶι θεῶι. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ Ἄθαμβος κ[α]ὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας κ[α]ὶ ἰδιῶται Ἀρίσταρχος, Δαμόστρατος.*

W.-F. Z. 9 *πά[σα]ς δίκ[ας καὶ] ζαμίας.* — 10 *ἀποδόμενοι* voll. — 11 *καὶ ὁ νεω°.* — 12 [*Ἀτ*]°, *καί*; am Ende *Δαμόσ[τ]ρατος.*
Zeit: Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

1693 *W.-F.* 28. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀμύντα μη[ν]ὸς Ἡραίου, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Ξ[ε]νοκρίτου τοῦ Στησιμένεος, | Κλέωνος τοῦ Διονυσ[ί]ου, γραμματεύοντος δὲ Μνασιδάμου | τοῦ Ξενοκρίτου, ἀπέδοτο Πυῤῥίας Ἀρχελάου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι || τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερίαι σώματα γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Ἀριστοβούλα, Κλεονίκα, καὶ ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀριστόβουλος τὸ γένος οἰκογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσαν τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Ἀριστοβούλα, Κλεονίκα, Ἀριστόβουλος, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθε[ροι] καὶ ἀνέφαπτοι εἶ|μεν ἀπὸ παντὸς τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ καθ[ὼς] ἁ ὠνὰ ἔχει· Ξενό||κριτος Ταραντίνου Δελφός. τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀντίγραφον παρ[ὰ] τὸν | ἱερῆ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχωνα Καλλία καὶ παρὰ Φίλιον Χαλεῖ. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἄρχων καὶ ὁ ν[εω|κ]όρος Ἀτεισίδας, Σώστρατος Σωτύλου, Μικκύλος Εὐδόκο[υ], | Ἀμύντας Εὐδώρου Δελφοί, Φίλιος, Νικόλαος

Τίμων||ος, Δαμόξενος Κλέωνος, Θρασέας, Πυῤῥίας, Ξενέας, | Νίκιος, Ὑβρίλαος, Λυσίδαμος Χαλεεῖς.

W.-F. Z. 1 μ[ην]ὸς. — 2 [Ξε]°. — 3 Διονυσίου voll. — 4 [Π]υρρίας. — 5 σ[ώμα]τα [γυ]°. — 6 [ᾧ] ὄνο[μα]. — 7 [ὠν]ὰν. — 8 °[τ]οβούλα. — 9 καθὼς voll. — 10 παρὰ voll. — 12/13 ν[εω]-κόρος. — 13 Εὐδόκου voll. — 15/16 Ξενέας Ν[έων]ος. — In Z. 10 verschlug sich der Steinmetz nach Ταραντ, glättete den Zeichenplatz und meisselte Jota dahinter ein. — Z. 12. Die Form ν[εωκ]όρος st. ν[ακ]όρος ergänze ich mit *W.-F.* wegen 1692, 11.

Zeit: Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

1694 *W.-F.* 29. C. v. B.

[Ἄρχοντος Θρα]συκλέος μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο Ἀλέ[ξανδρος Ἀλεξ]άνδρου Βοήθωι σῶμα γυναικεῖον ἇι [. . . | . . . . Θρ]ᾶισσαν ἐπ' ἐλευθερίαι τ[ιμ]ᾶς ἀργυρίου μνᾶς | [καὶ τὰν τ]ιμ[ὰν πᾶσαν ἔχε]ι. βεβαιωτὴρ κατὰ τ[ο]ὺς νόμους τᾶς πόλιος· || [α]νος [R. f. 6/7 Z.]νος. παραμεινάτ[ω δ]ὲ Θρᾶισσα παρὰ Βόηθον | [ποιέου]σα π[ᾶν τὸ] δυνατόν, ἄχρι οὗ κα ζώη Βόηθος· ἐπεὶ δέ κα [μ]ε[ταλλ]άξηι τὸ[ν βίο]ν Βόηθος, ἐλευθέρα ἔστω Θρᾶισσα καὶ ὁ βεβ[α]ιωτὴρ [μη]κέτι βε[βαι]ούτω. εἰ δέ τί κα ἐν τούτω τῶι χρόνωι Θρᾶισ|σα ἢ Β[ό]ηθος ποτὶ αὐτοσαυτοὺς ἀντιλέγοιν, κριθέντω⟨ι⟩ ἐν ἄνδροις τρί[ο]ις· || ὅ τι δέ κα οὗτοι κρίνωντι, κύριον ἔστω⟨ι⟩. ἀναγραψάτω⟨ι⟩ δὲ Βόηθος | Θρᾶισσαν ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνόματος τῶι θεῶι ἐν μηνὶ Εἰλαίω | ἐπὶ τᾶς Θρασυκλέος ἀρχᾶς, μένουσαν Θρᾶισαν παρὰ Βόηθον ἄχρ[ι] οὗ κα | ζώη Βόηθος. εἰ δέ κα μὴ ἀναγράψηι Βόηθος Θρᾶισαν καθὼς ἐπάνω γέ|γραπται, πράκτιμος ἔστω Ἀλεξάνδρωι ἀργυρίου μνᾶς. μάρτυροι· Λα||ιάδας Βαβύλου, Φίλαγρος Φίλωνος, Χαρίξενος, Μένης, Δρομοκλεί|δας.

W.-F. Z. 1 [ἄρχοντ]ος Θρασυκλέος. — 2 °[ξανδρος] Ἀλεξάνδρου. — Beim Uebergange von Z. 2/3 unterlasse ich mit *W.-F.* die Ergänzung. Θρᾶισσα ist Eigenname, also ist die Lesung ἇι [ὄνομα –, τὸ γένος Θρ]ᾶισσαν unmöglich. Ich vergass, die Zahl der fehlenden Zeichen zu berechnen und gebe oben die Lücke nach *W.-F.* Ob eine Bemerkung wie in 1720, 2/3 darin stand? *W.-F.* Z. 3 [τι]μᾶς. — 4 [καὶ τὰν τ]ιμ[ὰν ἔχε]ι. In der Lücke nach [τ]ιμ[ὰν] habe ich πᾶσαν eingesetzt, weil sonst zu wenig Raum ausgefüllt wird; möglich ist freilich auch, dass eine Bruchstelle des Steines überhaupt nicht benutzt wurde. — *W.-F.* Z. 4 τούς voll. — 5 [. . . . .]ανος [. . . . .]νος. Παραμεινάτω δέ voll. — 7 fehlt Βόηθος. — 8 ° τὴρ . .? ετι βε[βαι]ούτω, wofür ich °τὴρ [. .]κετι β° notierte (vgl. 1830, 26/27). - 8 neben τῶι χρόνωι steht τούτω ohne Jota adscr. auf dem Steine. — *W.-F.* Z. 8/9 Θρ[ᾶ]ισσα ἢ Βόηθος. — 9 ἀνεγλείοιν? Der Steinmetz vergass zuerst das Verbum und trug es über °ΤΟΥΣΚΡΙΘ° nach, freilich in einer Weise, die die grösste

Mühe dem Entziffernden macht: die geringen Häkchen zwischen *αν* und *λ* habe ich bei wiederholter Betrachtung des Steines nur auf *τι* beziehen können. Am undeutlichsten ist *τ* geworden: es steht über Jota und unter *ε* von *ἐν* in Z. 8; seine Querhasta ist bestimmt, die senkrechte unklar deshalb, weil sie in die von Jota übergeht. Ueber die Richtigkeit der Lesung kann kein Zweifel sein, wenn man Parallelen wie 1689, 8/9; 1832, 6; 2049, 14, besonders 1971, 12 (*εἰ δέ τι ἀντιλέγοισαν αὐτοὶ ποτὶ αὐτούς κτλ.*) und 2072, 23 (*εἰ δέ τί κα ἐπικαλῆ Μέναρχος Ξένωνι ἢ Πειθολάωι ἢ Ξένων ἢ Πειθόλαος ἀντιλέγωντι ποτὶ Μέναρχον κτλ.*) vergleicht. — Z. 9/10 Stein dreimal ΤΩΙ als Ausgang des Imperativs. — *W.-F.* Z. 9 *τρί[οι]ς*. — 11 Ende ist *Εἰλαίω* und *Ελλαίω[ι]* möglich. — *W.-F.* Z. 12 *ἄχρι* voll und *οὐ κ[α]*. — 13 *[γέ]γραπται*. — 15 *Δρομο|κλείδας*, aber Z. 16 beginnt und endet mit ΔΑΣ und Z. 15 schliesst mit *Δρομοκλει|*.

Zeit. Wahrscheinlich Priesterschaft VI (etwa 150—140); auf demselben Polygon wie 1695 und 1696.

1695 *W.-F.* 30. C. v. B.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοντο Ἄθαμβος Ἀθ[α]|νίωνος, Νικίας Ἀριστωνύμου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα ⟨...⟩ Νύσας ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσά|ρων, καὶ τὰν τι⟨..⟩μὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νύσας ‖ τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν Νύσαν καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέοντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα | θέλη. εἰ δέ τις ἐφ[άπτ]οιτο Νύσα, κ⟨ ⟩ύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Νύ|σαν ὡς ἐλεύθερο[ν] ἐόντα, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ καὶ οἱ ἀποδόμενοι | βέβαιον παρεχόντ[ω τὰν ὠνὰ]ν κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος. (βεβαιωτὴρ)· Εὐάγγε‖λος Πάτρωνος. [μάρτυ]ροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καὶ Ἀν|δρόνικος καὶ τῶν [ἀρχόν]των Δεξώνδας, ἰδιῶται Ἀντιχάρης, Θεύ|δοτος, Δίων, Ξενέας, Αἴσων.

W.-F. Z. 1 *ἄρχον[τος]*, am Ende *Ἀθα|νίωνος*. — 3 Nach *ὄνομα* ist eine Lücke von drei Zeichen: entweder ist das Bruchstelle im Steine oder *ομα* war dittographisch wiederholt und wurde wieder ausgeschlagen. Dass nichts fehlt, beweist die Lücke in *τι⟨...⟩μὰν* unmittelbar darunter. — *W.-F.* 7 *ἐφάπτοιτο Νύσα[ς, κύ]ριος*, doch hat der Stein *Νύσα κ⟨ ⟩ύριος*, und die Ergänzung *Νύσας* wäre ja auch grammatisch falsch. — *W.-F.* 8 *ἐλεύθερο[ν ἐό]ντα*. — 9 *παρεχόντ[ω τὰν ὠνὰ]ν κατὰ τοὺς νόμους*. — 12 *Κ[λέω]ν* am Schlusse. Deutlich ist vom Namen die Endung *ων*, falsch ist die Lesung des ersten Zeichens als Κ. Die Reste nach °ΕΑ∠ sind ΛΙ∠; sie scheinen mir die Ergänzung *Αἴσων* zu fordern.

In Z. 9 vergass der Steinmetz das Wort *βεβαιωτήρ*, möglicherweise vor *κατά*, oder auch nach *πόλιος*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1696 *W.-F.* 31. *Cauer* 217. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐχαρίδα μηνὸς Δαι[δαφορί]ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Λίριον, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Θευγένεος, [τῶι] Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄ|νομα Μάνης τὸ γένος Παφλαγόνα, τιμ[ᾶς ἀ]ργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ|σαν, καθὼς ἐπίστευσε Μάνης τὰν ὠνὰν τ[ῶι θε]ῶι, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος ἦται τὸν πάντα χρόνον, ‖ ποιῶν ὅ κα θέλη. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Μάνε[ος ἐ]π[ὶ κ]αταδουλισμῶι, κύριος ἔστω Μάνης αὐ|σωτὸν συλέων ὡς ἐλεύθερος ὤν. ὁμοίως δὲ κα[ὶ] εἴ τις ἄλλος συλέοι Μάνην ὡς ἐλεύθερον | ὄντα, ἀζάμιος ἔστω ὁ συλέων καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Θρασυκλῆς Πραξία. παραμεινάτω δὲ Μάνης παρὰ Λίριον ἔτη τρία ἀ|νέγκλητος ποιῶν τὸ ποτιτασσόμενον [τ]ὸ δυνατό[ν]· εἰ δέ κα μὴ παραμένη ἀνένκλη‖τος Μάνης παρὰ Λίριον, καθὼς γέ[γ]ραπται, περὶ οὗ κα ἐπι[κ]αλῆ αὐτῶι, κριθέντων συνελόμενοι ἐν ἄνδροις [τ]ρίοις· ὅ τι δέ κ[α κρίνων]τι, κύριον ἔστω. ἄρχει τῶν τριῶν ἐτέων ὁ ἐνιαυτὸς | ὁ μετὰ τὰν Εὐχαρίδα ἀρχά[ν]. εἰ [δ]έ τι ἀνθρώπινον γένοιτο περὶ Μάνη, εἴ τί κα κατ[αλείπη ὑπά]ρ|χον Μάνης, Λιρίου ἔστω καὶ μὴ ἔστω ἐξουσία Μάνει διδόντι μηθενί, τά κα [ἔχη. μάρτυ]|ροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀν[δ]ρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Πασίω[ν, Βαβύλος,] ‖ Τιμοκλῆς, ἰδιῶται Μένης, Δάμων Δαμοκράτεος, Ἀντιφάνης, Νικέα[ς, Τιμόκριτος].

W.-F. Z. 1 *Δαιδα[φορίου]*. — 3 *τιμ[ᾶς] ἀργυρίου*. — 5 *Μάνε[ος ἐ]πὶ καταδουλισμῷ*. — 6 *δὲ κ[αί]*. — 9 *ποτιτασσόμε[νο]ν τὸ δυνατόν· εἰ [δέ] κ[α]*. — 10 *καθὼς γέ|γρ]α[πτ]αι, περὶ οὗ κα ἐπικαλ[ῆ]*. — 11 *[τρίο]ις· ὅ τι δὲ κ[ρίνων]τι*. — 12 *εἴ τί κα κατ[αλείποι]*. — 13 *ἐξ[ου]σία*. — Z 13 Schluss jetzt nur erhalten bis *τά κα*, *W.-F.* *τά κα ἔ[χη? . . μάρτυ]*. — 14 nur bis *Πασίω[* erhalten, *W.-F.* *Πασίων, [Βαβύλ]ος* (vgl. 1699, 18). — 15 jetzt nur bis *Νικέα[* erhalten, *W.-F.* *Νικέας, Τιμ[ό]κ[ριτ]ος* (vgl. 1699, 19). — In Z. 14 sah ich das *δ* von *Ἀνδρόνικος* nicht mehr, *W.-F.* geben *Ἀνδρόνικος* voll. — Zum Passus in Z. 13 vgl. 1891, 31.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1697 *W.-F.* 32. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀτεισίδα μηνὸς Ἡρακλείου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Νικαρέτου τοῦ | Ἀντιχάρεος, Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, γραμματεύοντος δὲ Καλλίκωνος τοῦ Εὐκράτεος, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Ἀριστὼ Ἥρυος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ

ἀνδρὶς αὐτᾶς Φιλονίκου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον αι ὄνομα Σωτηρὶς τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τι‖μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωτηρὶς τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Κλέων Ἥρυος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Σωτηρίος, βέ|βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Ἀριστὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἔστων μνᾶν τριάκοντα. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόν‖τες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωτηρὶν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. - μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου | καὶ οἱ ἄρχοντες Κλέων Ἥρυος, Ἀζάρατος Ἀντιχάρεος, Ταραντῖνος Μνασιθ[έ]ου καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας.

W.-F. Z. 1 *[Νικ]αρέτου τοῦ.* — 5 *ἐφ' ὧτε.* — 12 *Μνασιθέου* und *Ἀτει-[σίδας]*. — Nach *ζαμίας* Z. 11 ist ein freier Platz von der Grösse eines Zeichens, was als eine Art Interpunktion anzusehen ist; vgl. 1698, 7 u. oft. — Ebenso klar wie in Z. 1 steht derselbe Name *Νικαρέτου* 1698, 2. — Zur Construktion in Z. 5/6 vgl. 1824, 4.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140 – 100).

1698 *W.-F.* 33. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀτεισίδα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, Νικαρέτου τοῦ Ἀντιχάρεος, γραμματεύοντος [δὲ] Καλλίκωνος τοῦ Εὐκράτεος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νικὼ Ἐχεκλέος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς [α]ὐτᾶς Λαιάδα καὶ τᾶν θυγατέρων Εὐκλεί|ας καὶ Ἰοππίδος καὶ τοῦ υἱοῦ Βαθύλου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνο[μ]α Εὐρώπα τὸ γέ|νος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. καθὼς ἐπίστευσε Εὐρώπα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσα ἅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οις κα θέλη. - βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό[(λ)]ιος· Ἄγων Ἀριστίωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶ Εὐρώπας, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τ[ὰ]ν ὠνὰν | ἅ τε ἀποδομένα Νικὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ‖ πράκτιμοι ἐόντων ἀργυρίου μνᾶν τριάκοντα. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυνχ[ά]νοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Εὐρώπαν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν καὶ

πράσσοντες τὸ γ[ε]γραμμένον ἐπίτιμον ἀζάμιοι ἐ|όντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, | [Ἄρχων]· Ἀτεισίδας, Ξενέας, Δαμόστρατος, Ἁβρόμαχος, Ξενόκριτος. ἁ ὠνὰ παρ' Ἀτεισίδαν.

W.-F. Z. 2 *δὲ κα°*. — 3 *αὐτᾶς*. — 4 *ὄνομα*. — 7 *πόλιος* (Stein *ποδ°*). — 8 *τὰν ὠνάν*. — 10 *°τυγχάνοντες*. — 11 *γεγρα°*. — Nach dem zweiten *θέλῃ* in Z. 7 ist ein freier Platz von der Grösse eines Zeichens; vgl. 1697, 11, 1704, 9. — Z. 13 fehlen zu Anfang 5 Zeichen; *W.-F.* setzen mit Berufung (s. Notes S. 305 ff.) auf 1697, 11 richtig [*Ἄρχων*] ein.

Die auffällige Namensform *Ἰοππίς* ist gleich *Ἰο-ππίς* (vgl. *Ἰο-κάστη*, *Ἰο-δάμα*), mit Doppelung für *Ἰο-π-ίς*, wie *Νεο-ττ-ίς* für **Νεο-τ-ίς* (vgl *Ἰό-λλας*), also Kurzform zu **Ἰο-πάτρα* oder a.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

1699 *W.-F.* 34. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐχαρίδα μηνὸς Ποι τροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Στό λος, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν | αὐτοῦ Εὐκλείδα καὶ Σωσιδάμου, τῶι Ἀπόλλω||νι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κορίδιον τὸ γένος | ἐνδογενὲς ἇι ὄνομα Μέλισσα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει [π]ᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Μέλισσα τῶι θε|ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα χρόνον. βεβαιω[τ]ῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Τιμοκλῆς || Πολύωνος, Σώστρατος Σωτύλου. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Μελίσσας ἐπὶ | καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδό|μενοι Στόλος καὶ Εὐκλείδας καὶ Σωσίδαμος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Τιμοκλῆς, Σώ στρατος κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | τῶν ἰδιωτᾶν κύριοι ἐόντων συλέοντες Μέλισσαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐ|όντες καὶ ἀνυπόδικοι τοὶ συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας

. . . . || . . . .

. . . . | . . . .

. . . . . *μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀ|πόλλωνος Πραξίας, [Ἀ]νδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Βαβύλος, Τιμοκλῆς, Πασίων καὶ ἰδιῶται Φιλοκράτης Ξένωνος, | Ἔχυλλος, Καλλιγένης Κλευδάμου, Διονύσιος Ἀστοξένου, Κλεύβουλος, Ἀναξανδρίδας, Ξένων Δημητρίου, Τιμόκρι τος.*

W.-F. Z. 1/2 *Ποι[τ]ροπίου*. — 6 [*Μέ*]*λισσα*. — 7 *πᾶσαν*. — 8 schlug der Steinmetz *°ατος* st. *ἀνέφαπτος* ein und setzte *π* klein über A und T. — *W.-F.* 9 *βεβαιωτῆρες* voll. — 10 *Σώσ[τ]ρατος*. — 12 *Σώ[σ]τρατος*. — 15/17

sind 2 Zeilen bis zur Unleserlichkeit ausgeschlagen. — *W.-F.* Z. 19 *Κα[λλι]-γέ[ν]ης*, aber nur *ν* ist undeutlich.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1700 *W.-F.* 35. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Πυῤῥίνου Τιθορρέος μηνὸς πέμπτου, ἐν Δελφοῖς | δὲ ἄρχοντος Εὐχαρίδα μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστογένης Νικέα Λιλαιεὺς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Σωσίς, Ἀριστονίκα, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν Σωσὶς καὶ Ἀριστο‖νίκα τᾶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθεραι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον, ποιέουσαι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχουσαι οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες | κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Νικόμαχος Ἀριστάρχου, Φάϋλλος Ἐπινίκου Λιλαιεῖς. εἰ δέ τίς | κα ἅπτηται Σωσίδος ἢ Ἀριστονίκας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀριστογένης καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Νικόμαχος, Φάϋλλος κατὰ ‖ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | Σωσίδα καὶ Ἀριστονίκαν ὡς ἐλευθέρας ἐούσας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνι|κος καὶ οἱ ἄρχοντ[ε]ς Εὔδωρος Ἀμύντα, Ξεναγόρας Εὐκλείδα, Εὐκράτης Καλλίκωνος καὶ ἰδιῶ[ται] Ἡρακλείδ[α]ς Καλλία, Καλλείδας Εὐκλείδα, Γλαῦκος Ξένω‖νος, Ὑβρίας, Τιμόκριτο[ς Δ]ελφοί, Πολυκράτης, Νικέας [Ἀ]μύντα, Ἀριστοφάνης, Μνασίας | Ξενοκράτεος, Θρασύμαχος [(Λ)]ιλ[α]ιεῖς.

W.-F. Z. 13 *ἄρχοντες*. — 14 *Ἡρακλείδας*. — 15 *Τιμόκριτος Δελφοί*, dann *Ἀμύντα*. — Für das letzte Wort hat der Stein: ΑΙΑ▮ΙΕΙΣ, *W.-F.* *[Λ]ιλ[α]ιεῖς*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1701 *W.-F.* 36. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐχαρίδα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, βουλευόντων τὰν δευτέ|ραν ἑξάμηνον Εὐδώρου, Εὐκράτεος, Ξεναγόρ[α], ἀπέδοτο Κρατὼ Νικοδάμου | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον οἰκογενὲς ἇι ὄνομα Δορκίς, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν δυῶν καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ ‖ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ξενοφάνης Φιλονίκου. καθὼς ἐπίστευσε Δορ|κὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα χρόνον, | ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ

[ἀ]ποτρέχουσα οις κα θέλῃ· εἰ δέ τις κατ[α]δουλίζοιτο Δορ-κίδα, κυρία ἔστω αὐσαυτὰν συλέουσα καὶ ἄλλος ὁ θέλων ὑπὲρ Δορκίδος καὶ ὁ | βεβαιωτὴρ βεβαιούτω ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδι‖κοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ξεναγόρας, Εὐκράτης, Εὔδωρος καὶ ὁ ναο-κόρος Μένης, ἰδιῶται Εὐχαρίδας, [. .]ΑΘ[. . . . . .] *Εὐάρχου, Τιμόκριτος, Καλλείδας, Καλλίκων.*

W.-F. Z. 2 *Ξεναγόρα.* — 7 *ἀποτρέχουσα* und *καταδουλίζοιτο* voll. — 7/8 *Δορ[κίδα], | κυρία,* aber *κιδα* steht klar zu Anfang von Z. 8. — 12/13 *Εὐχαρίδας, Ἀθ[ανί]ων Εὐδώ|ρου,* aber *Εὐάρχου* ist ganz deutlich, und für die Lücke zwischen *Εὐχαρίδας* und *Εὐάρχου* notierte ich: ΑϜΑΘ [. . . . . .]. Es ist nicht unmöglich, dass die 2 Zeichen nach °*δας* ein Versehen des Steinmetzen sind und der Name mit ΑΘ begann.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1702 *W.-F.* 37. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἀμφιστράτου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πόλλις Πολυκράτεος σῶμα ἀνδρεῖον ᾧι ὄνομα Τέχνων τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ[θ]ίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε τὰν | ὠνὰν Τέχνων τῶι θεῶι. παραμεινάτω δὲ Τέχνων παρὰ Πόλλιν ἔτη ὀκτὼ ποιῶν ‖ τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνένκλητος ὤν, ἄχρι οὗ κα διε[ξέλ]θῃ τὰ ὀκτὼ ἔτη· καὶ εἴ κα παραμείνῃ, καθὼς γέ-γραπται, βέβαιος ἔσ[τ]ω ἁ ὠνὰ τῶι θεῶι, | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβα[ιο]ύτω τῶι θεῶι κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος εἰς τὸν πάν(τα) χρόνον· εἰ δὲ μὴ παραμείναι Τέχνων ἀνένκλητος καθὼς γέγραπται, ἀτελὴς καὶ | ἄκυρος ἔστω ἁ ὠνά. βεβαιωτὴ[ρ] κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Τελέσαρχος ‖ Δαμοτέλεος. κύ-ριος δὲ ἔστω ὁ παρεντυχών, εἴ κα παραμείνῃ Τέχνων τὰ ὀ|κτὼ ἔτ[η], συλέων Τέχνωνα ὡς ἐλεύθερον ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀνυπ-εύθυνος | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀ[(μ)]ύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Ξένων, Μένων, Μαντίας, Δημήτριος, Σιμίας, Ἀντιφάνης, Ξενόδαμος, Ἀγάθων Τριχονεύς.

W.-F. Z. 3 *Πυθίωι.* — 6 *ἔστω.* — 7 *βεβαιούτω.* — 9 *βεβαιωτήρ.* — 11 *ἔτη* voll. — Sie betonen Z. 2 *Πολλίς*, Z. 4 *Πολλίν.* — In Z. 7 hat der Stein °*πανχρο*°. — 12 ΑΝΥΝ°. — Beim Uebergange von Z. 5 zu 6 wäre die Form **δι-ἐθῇ* verständlich, wenn auch die hier erforderliche Bedeutung nicht belegt ist, um der Parallelen willen aber habe ich die Conjektur von *W.-F.* *δι[ξέλ]|θῃ* aufgenommen, vgl. 1832, 16 *ἄχρι κα διεξέλθωντι*

τὰ ὀκτὼ ἔτη und 2015, 9 *ἐπεὶ δέ κα διέλθωντι τὰ ὀκτὼ ἔτη⟨ι⟩*: möglich also auch *διέ[λ]|θη*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1703 *W.-F.* 38. C. v. B.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀνδρόνικος Φρικίδα τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σώματα δύο παιδάρια ἐνδογενῆ οἷς ὀνύματα Σωτηρίδας καὶ Σωσικράτης, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν ἑπτά, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν Σωτηρίδας καὶ Σωσικράτης | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρό||νον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι. παραμεινάντων δὲ παρὰ Ἀνδρόνικον Σωτηρίδας καὶ Σωσικράτης | ἄχρι οὗ κα ζώη Ἀνδρόνικος ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλή|τως· εἰ δέ κα μὴ ποιέωντι τὸ ποτιτασσόμενον, κύριος ἔστω ἐπιτιμέων τρόπωι ὧι κα θέλη. ἐπεὶ δέ | κά τι πάθη Ἀνδρόνι[κος], [ἐλεύ]θεροι ἔστωσαν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον. βεβαιωτῆρες | καὶ προστάται κα[τ]ὰ τὸν [νό]μον τᾶς πόλιος· Μένης, Τιμόκριτος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο μετὰ τὸ μεταλλάξαι || Ἀνδρόνικον Σωτηρίδα καὶ Σω[σικρά]τεος ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δὲ μὴ | παρέχοιν βέβαιον, πράκτιμοι ἔστων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω[ν] | συλέοντες Σωτηρίδαν καὶ Σωσικράτη ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀρι|στόβουλος, Δαμόστρα[το]ς, Τίμων καὶ ἰδιῶται Ἧρυς, Τίσων Θευχάριος, Ξένιων Πολύωνος, Δημήτριος.

Das erste Wort endet scheinbar auf °*τοις*: zwischen ο und ς ist eine Verletzung im Steine, die einem Jota gleicht. — Z. 2 Die Form *ὀνύματα* ist sicher, vgl. 1889, 4. — 3 liessen *W.-F.* nach *ἑπτά* die obige Quittungsformel weg. — *W.-F.* 5 nur *παραμεινάντω* st. °*των*. — 9 *κα[τὰ]*. — 10 *Σω[σικ]ράτεος ἐπὶ καταδουλισμῶι*. — 11 *ἐόντων* voll. — 14 *Δαμόστρατ[ος]* statt °[*το*]ς.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1704 *W.-F.* 39. C. v. B.

Ἄρχοντος Βαβύλου μηνὸς Βουκατίου, | ἀπέδοτο Στράταγος Τηλεφάνεος | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἇι ὄνομα Στολίς, συνευδοκέ||οντος καὶ τοῦ υἱοῦ Νικάνορος, κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τρι|ῶν, καὶ τὰν

τιμὰν ἔχει, ἐφ' οτω ἐλευθέρα εἶμεν | ἀπὸ πάντων. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Καλ|λικράτης Διοδώρου. μάρτυροι· -Ὑβρίας ὁ ἄρχων ‖ τᾶς πόλιος, Ἀνδρόνικος ὁ ἱερεύς, Μένης, Καλλικρά|της, Δάμων Ξενοστράτου, Σωσίπατρος, Ἐκέ|φυλος Πολυκλείτου, Τίμων.

W.-F. Z. 9 *Πυρρίας*. Vor *Ὑβρίας* freier Raum von der Grösse eines Zeichens, wie 1697, 11; 1698, 7. — 7 *ὅτω* hat kein Jota.

Zeit. Wahrscheinlich Priesterschaft VI (etwa 150–140); auf demselben Polygon wie 1706 und 1707. Derselbe Freilasser 1862, 1.

1705 *W.-F.* 40. C. v. B.

Ἄρχοντος Βαβύλου μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπ[έ]δοντο Με|νὼ καὶ Καλλίας οἱ Δίωνος κοράσιον ἇι ὄνομα Συνω|ρὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου στα|τήρων τριάκοντα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι, κα‖θὼς ἐπίστευσε Συνωρὶς τῶι Ἀπόλλωνι, ἐφ' ὅτωι | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, | ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσαν | οἷς κα θέλη· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι Συνωρίδος, συλήτω ὁ πα|ρατυχὼν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους [τ]ᾶς πόλιος· | Πολίτας Ἀσάνδρου. μ[άρ]τυροι· ὁ ἱερεὺς | Ἀνδρόνικος κ[α]ὶ ὁ νεωκόρος Μένης | καὶ τῶν ἀρχόντων Ἰατάδας καὶ ἰδι‖ῶται Μηνόδοτος, Πεισίστρατος | Βούλωνος, Ἀριστίων Ἄγωνος. | ἁ ὠνὰ παρὰ Μένητα.

W.-F. Z. 1 *ἀπέδ°*. — 11 *τᾶς*. — 12 *μάρτυροι*. — 13 *καί*. — In Z. 2 schlug der Steinmetz nach KAI wieder KAI ein, suchte das zweite Jota aber mit einer Schräghasta zu *λ* umzugestalten. — Zu Z. 1 bemerken *W.-F.* S. 306: Peut-être faut-il lire *Μένω[ν]*; sie betonen *Μένω*. — Der Name *Ἰατάδας* ist wohl gleich *Ἰᾱτ-άδας*, wie von *ἰᾱτός* (Pl. leg. 862) „heilend, geheilt"; vgl. *Θρεπτ-ίων* zu *θρεπτός*, *Χαριστ-ίων* zu *χαριστός*; er begegnet öfter, s. Index.

Zeit. Wahrscheinlich Priesterschaft VI (etwa 150—140); auf demselben Polygon wie 1706 und 1707.

1706 *W.-F.* 41. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο ἁ πόλις | τῶν Δελφῶν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Εὐτυχίδας ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Εὐτυχίδας τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα | βίον, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νό|μους τᾶς πόλιος· Καλλίμαχος Βαβύλου. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλ-

λωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας, ἰδιῶται Δρομοκλείδας, Ἀγί|ων Κλευδάμου, Δαμόστρατος, Μένης, Φίλαγρος.

Bis auf das ς in τᾶς ist die Inschrift gut erhalten. Zur Publikation dieser Nummer bei *W.-F.* habe ich nichts zu bemerken gefunden; sie ist korrekt.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1707 *W.-F.* 42. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀστύοχος Γνωσιλάου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σώματα ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνόματα Δημήτριος, Ἐπικράτης, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καὶ ἄλλο σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σαραπιὰς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσαν | Δημήτριος καὶ Ἐπικράτης καὶ Σαραπιὰς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους || τὸμ πάντα χρόνον, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρα|τυχὼν συλέων Δημήτριον καὶ Ἐπικράτην καὶ Σαραπιάδα ὡς ἐλευθέρους ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτωσαν δὲ Ἀστυόχωι καὶ Ἀρισταγόρα ἔντε κα ζώωντι Δημήτριος | καὶ Ἐπικράτης καὶ Σαραπιάς· εἰ δὲ μή, κύριοι ἐόντων κολαζόμενοι αὐτοὺς τρόπωι ὧι κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νομον· Καλλείδας Δαμοχάρεος. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ οἱ βουλευταὶ Ἀν||τιγένης, Θρασυκλῆς, Εὐκλῆς, ἰδιῶται Νικόμαχος, Μένων, Ἀστόξενος, Μένης, Εὐκλείδας.

Bisher war Z. 7 der doppelte Dativ unverständlich, da doch Z. 1 nur ein Freilasser genannt ist. Das wird klar durch Folgendes: Zwischen No. 1706 und 1707 ist mit kleinen Zeichen noch eingedrängt: καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀρίσταρχος — wie Z. 7 erweist, ein Nachtrag zu Z. 1 ἀπέδοτο Ἀστύοχος. Freilich stimmt mit meiner Abschrift der dazwischen gemeisselten Zeile nicht die Namensform in Z. 7; dort notierte ich Ἀρίσταρχος, hier Ἀρισταγόρα (Dativ ohne Jota). Es muss am Steine nochmals nachgeprüft werden, ob der Steinmetz oder ich irrte. Auch 1859, 2 wird Ἀρίσταρχος als Sohn genannt.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1708 *W.-F.* 43. C. v. B.

Ἄρχο[ντος Ἀμφι]στ[ράτου] | μηνὸς [ ]κου, ἐπὶ τοῖσ[δε ἀπέδ]ο[τ]ο Τιμὼ Εὐδίκου, συνευαινέοντος | τοῦ υἱοῦ αὐτᾶς Λαδίκου, σῶμα γυ||ναικεῖον κοράσιον ἇι ὄνομα Μήδα, | τιμᾶς ἀργυρίου δύο μνᾶν, καθὼς ἐπί|στευσε Μήδα τῶι θεῶι τὰν

ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ‖ ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιοῦ|σα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος· Δρομοκλείδας. τρε|φέτω δὲ Μήδα Σωσίβιον τὸν ἴδιον πατέ[ρ]α καὶ τὰμ ματέρα Σωσὼ καὶ εὐσχημο|νιζέτω, ἐπεί κα ἐν ἁλικίαν ἔλθη, εἰ χρείαν ἔχοισαν Σωσίβιος ἢ Σωσὼ τροφᾶς ἢ εὐσχημονισμοῦ, εἴτε δουλεύοντες εἶεν εἴτε ἐλεύθεροι | γεγονότες· εἰ δὲ μὴ τρέφοι ἢ μὴ εὐσχημονίζοι Μήδα | Σωσίβιον ἢ Σωσὼ χρείαν ἔχοντας, ἐξουσία ἔστω ‖ Σωσιβίωι καὶ Σωσοῖ κολάζειν Μήδαν ὧ[ι] θέλοιν | τρόπωι, καὶ ἄ[λλ]ωι ὑπὲρ Σωσίβιον ἢ Σωσὼ ὅγ κα κελεύη Σωσίβιος ἢ Σωσώ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Μήδας | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Τιμὼ καὶ ὁ βεβαι|ωτὴρ Δρομοκλείδας· εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν, πράκτιμοι | ἔστων Μήδαι καὶ Σωσιβίωι καὶ Σωσοῖ ἀργυρίου μνᾶν | ⟨μ[ν]ᾶν⟩ τεσσάρων κατὰ τὸν νόμον ἅ τε ἀποδομένα καὶ | ὁ βεβαιω[τ]ήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω Μήδαν σ[υλ]έων ὡς ἐλευθέραν ἀνυπόδικος ἐὼν καὶ ἀ|ζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας, καθώς κα συλάση ἐπ' ἐ|λευθερίαι. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας | καὶ τῶν ἀρχόντων Ἄσανδρος, ἰδιῶται Μένης, Εὐκλῆς Ἐτυ|μώνδα, Μεσατεύς, Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος Ἀγάθω|νος, Τυρβαῖος.

W.-F. Z. 1 *Ἀρχο[ντος Ἀμφι]στ[ράτου]* nach 1702, 1716 und 1717. Die zwei von ihnen gegebenen Zeichen *στ* sind unsicher; der Stein ist an dieser Stelle so zerrissen, dass man mehrere Risse darauf beziehen kann. — *W.-F.* Z. 3 |.*ου*, notierte *κ*, was zu Monatsnamen nicht passt. Ob |*ιου*? — 8 hat der Stein ΙΣΤΕΜΗ, *νοε* ist darüber nachgetragen. — *W.-F.* 11 *θέλῃ*. — 13/14 *πατέ ρα*. — Nach Z. 14 ist eine Zeile freigelassen. Der Steinmetz fing mit *νι* an, aber weil der Stein so rissig war, unterliess er seine Arbeit hier, setzte eine Zeile tiefer nochmals mit °*νι*° ein und fuhr regelrecht fort. — *W.-F.* 21 *ἄλλωι*. — 27 steht vor *τεσσάρων* obige Dittographie. — *W.-F.* 28 *βεβαιωτήρ* voll. — 30 *συλάβῃ*. — 32 fehlt *ἰδιῶται*. — 32 Das letzte *Σ* von *Ἄσανδρος* ist darüber eingemeisselt. — 33 hat der Stein *Μεσατεύς*, ursprünglich Bein. des Dionysos (Paus. 7, 21, 6).

Zeit. Wahrscheinlich Priesterschaft V (etwa 156—151); auf gleichem Polygon wie 1709-1711.

1709 *W.-F.* 44. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἄναξις Ἐμμενίδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν Ἐμμενίδα καὶ | Μνασιθέου, σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Πολυκράτης τὸ γένος ‖ οἰκογενῆ,

τιμᾶς ἀργυρίου πέντε ἡμιμναίων, καθὼς ἐπίστευσε Πολυκράτης τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτ[ε] ἐλε[ύ]|θερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίο[ν], | ποέοντα ⟨- - -⟩ ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς | πόλιος· Εὐάγγελος Πάτρωνος. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω||νος Ἀνδρόνικος, Ἀμύντας καὶ ὁ νεω[κ]όρος Μένης καὶ τοὶ ἄρχοντες | [Ε]ὔδωρος, Ἀριστίων, Πολέμαρχος· Θεύδοτος Εἰραναίου, Νικόμαχος, | Δέξιππος, Ἀμφίστρατος, Μαντίας Δαμοχάρεος, Ἑρμαῖος Σωσθ[έ]νεος, | Ἀρτεμίδωρος.

W.-F. Z. 6 ὧιτε ἐλεύ°. — 7 βίον. — 8 sind nach ποέοντα 3 Zeichen ausgeschlagen. — W.-F. 10 νεωκόρος. — 11 Εὔδωρος. — 12 Σωσθένεος voll. — Sie betonen Ἀναξίς in Z. 2. — Wegen der Interpunktion in Z. 11 vgl. 1710, 15.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1710 W.-F. 45. Nach einem Abklatsche c. v. B.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀνδρομένης Βαβύλου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Διοδώρα τὸ γένος ⟨.⟩ Φρυγίαν, συνευδοκέοντος καὶ | τοῦ υἱοῦ Βαβύλου, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ||σαν, καθὼς ἐπίστευσε Διοδώρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευ|θέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέου|σα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλιος· Ἄθαμβος Ἁβρομάχου. εἰ δέ τίς κα ἐνάπτηται Διοδώ|ρας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ὅ τε || ἀποδόμενος Ἀνδρομένης καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄθαμβος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν | βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Διοδώραν ὡς ἐλευ|θέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστίων Ἄγωνος, Πολέμαρχος Πολέμωνος, Εὔδωρος Ἀμύντα καὶ ἰδιῶται Τιμοκλῆς Ἀρχελάου, Βάκχιος Ἄγρωνος, Ξενόφαντος Φίλωνος, Πεισίστρατος Βούλωνος, Σωστρατίδας, ἀρχιτέκτων Τιμόκριτος Εὐκλείδα.

Auf der Strecke C—D der Polygonalmauer (s. Pomtow, Beitr. Tafel III) war es mir an vier Stellen unmöglich bis zum untersten Rande hinabzukommen, so dass ich die Nummern 1) 45 und 46 (= 1710 und 1711), 2) 79 und 80 (= 1744 und 1745), 3) 145—152 (= 1810—1817) und 4) 171 und 172 (= 1836 und 1837) nicht las. Kaum hatte ich nämlich das

heruntergerutschte Erdreich, das die Stellen verbarg, auswerfen lassen, so schoss es wieder von oben herab, weil es durch fast tägliche Regengüsse durchweicht war. Das war auch der Grund, dass ich mit Abklatschen Not hatte; sie gelangen entweder gar nicht oder nur schlecht. Was ich aus dem für No. 1710 herauslese, der ganz mangelhaft geriet, ist Folgendes:

(Darauf, den Zustand der Inschrift durch Schraffierungen kenntlich zu machen, verzichte ich). — Z. 3 deutlich ΓΕΝΟΣ.. ΡΥΓΙΑΝ. Das *φ* ist auf dem Abklatsche nicht gekommen; nach *γένος* ist Platz für ein Zeichen. Ob da der Stein verletzt war, oder ob ein Zeichen (das Σ oder Φ) dittographisch eingeschlagen wurde, weiss ich nicht. — 4 ΥΟΥ (ohne Jota) ist sicher. — 7 Anfang geben *W.-F.* °|[*σα*], aber der Abklatsch giebt *α* deutlich und selbst Σ lässt sich halbwegs in seinen Hasten erraten. Zwischen dem *λ* und *η* des 2. *θέλη* dieser Zeile ist ein Loch im Steine gewesen, das die Breite von 3/4 Zeichen (= 0,036) hat. In Z. 6, wo es anhebt, umging es der Steinmetz dadurch, dass er zwischen *πάντων* und *τὸν* eine kleinere Lücke liess; von da ab reicht es 0,055, d. h. bis Z. 11 hinab. — 8 ist *δὲ* und *τὶς* durch die Steinverletzung getrennt; das *ἐν* in *ἐν-άπτηται* ist mir unsicher. — 9 Wie in Z. 8 das sichere |*μον*, so ist hier das zweifellose |*ρας ἐπὶ* nicht gekommen. Die Steinverletzung verengert sich in dieser Zeile bis zu 0,015 zwischen *τ* und *ω* von *παρεχόντων* (*W.-F.* nur °*τω*). — 10 Auch hier ist die Lücke nur 0,015, zwischen *η* und *ρ* von *βεβαιωτήρ*, in Z. 11 zwischen *κ* und *α* von *κατά*. — Die Formeln von Z. 12 und 13 lassen sich sehr leicht erraten, wenn auch der Abklatsch hier sehr mangelhaft ist; die Form °*ροι* (*μάρτυροι*) ist mir sicher. — 14 ist zwischen *Ἀνδρόνικος* und *ἄρχοντες* alles weggeblieben. Rechnet man die Zeichenfelder nach, so könnte auch hier, wie am Anfange der Zeile *τοί* (st. *οἱ*, so *W.-F.*) gestanden haben. Am Schlusse steht ΑΓΩ deutlich, aber damit ist die Zeile noch nicht gefüllt; wenigstens haben Z. 13 und 15 noch je 2 Zeichen mehr. Ob auf demselben Platze von Z. 14 noch 1 oder 2 Zeichen standen, kann ich nicht herausbringen; klar ist der Anfang °|*νος* von Z. 15. — In den letzten 3 Zeilen habe ich auf dem Abklatsche nicht wiedergefunden: Z. 15 *Πολέμαρχος Πολέμωνος*, *Τιμο*° von *Τιμοκλῆς*, Z. 16 *Βάκχιος Ἄγρωνος*, *Ξενόφαντος Φίλω*[*νος* klar], *Πεισι*[Ende klar], in Z. 17 sehe ich nur [*τ*]*ίδ*[*ας*] *ἀρχιτέκτω*[*ν*]

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1711 *W.-F.* 46. Nach einem Abklatsche e. v. B.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου μηνὸς Θευξενίου, ἀπέδοτο Ζωῒς Ζωπύρου, | συνευδοκεούσας καὶ τᾶς θυγατέρος Πολυξένας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Εὐκολίνα τὸ γένος Θρᾶισσαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὐκολίνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ | ἀποτρέχουσα

οἷς κα θέλη. βεβαιωτ[ῆρε]ς κ[ατ]ὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Φιλοκράτης Ξέ|νωνος, Τιμόκριτος Εὐκλείδα. εἰ δὲ μὴ παρέχοι βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ἅ τε ἀποδομέ|να Ζωῒς καὶ ἁ θυγάτηρ καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Πολυκράτης, Τιμόκριτος, πράκτιμοι ἐόντων | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμ[οίως δὲ καὶ οἱ] παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων [συ]|λέοντες Εὐκολίναν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ [ἱερ]εῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος καὶ | οἱ [ἄρχο]ντες Ἀριστίων Ἄγωνος, Πολέμαρχος Πολέμωνος, Εὔδωρος καὶ ἰδιῶται Μένη[ς], | Πεισίστρατος, Μενεκράτης Κλεανδρίδα, Ἀλέξανδρος, Τιμόκριτος.

Vgl. die Bemerkung zum Texte von 1710. Schon die Abschrift von *W.-F.* zeigte, dass die Inschrift lückenhaft erhalten ist. Nach meinem Abklatsche zu schliessen, hat sich die Ueberlieferung bedeutend verschlechtert. Von den ersten Hälften der 13 Zeilen kann ich gar nichts wiederfinden. Deutlich ist mir nur: Z. 1]μηνὸς Θευξενίου, ἀπέδοτο Ζωῒς Ζωπύρου|. — 2]ρος Πολυξένας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι|. — 3]λίνα τὸ γένος Θρᾶισσαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύ[ο]||. — 4]ολίνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, [ἐφ' ὧι-]||. — 5] πάντα βίον ποιέουσα ὅ κα θέλ[η καὶ]||. — 6]τᾶς πόλιος· Φιλοκράτης [Ξέ-]||. — 7 βέ]βαιον [τὰν ὠ]νὰν τῶι θεῶι ἅ τε ἀπ[οδομέ-]||. — 8]Τιμόκριτος, πράκτιμοι ἐόντ[ων]||. — 9 π]αρα[τ]υγχάνοντες κύριοι [ἐόντων συ-]||. — 10] ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πά[σας]||. — 11] Ἀμύντας Ἀνδρόνικος [καὶ]||. — 12] Εὔδωρος καὶ ἰδιῶται [Μένης]||. — 13 Τ]ιμόκρ[ιτ]ος. Das von mir so mühsam Herausgelesene stimmt Zeichen für Zeichen mit dem Texte bei *W.-F.*

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1712 *W.-F.* 47. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Τηλεφάνεος Δρυμι(έ)ος μηνὸς ἐνάτου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄ[ρ]χοντος Εὐδώρου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ|π[έδοτ]ο Καλλίκων Ἡρακλείδα Ἐλατεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ||θίω[ι σ]ῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Διονυσία τὸ γένος Αἰγυ|πτίαν, [σ]υνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν Ἡρακλείδα καὶ Νικο|βούλο[υ], τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει π[ᾶ]σαν, καθὼς αὐτοὶ εὐδόκησαν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶ[μ]εν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα || χρόνον, ποιέουσαν ὅ κα θ[έ]λ︎ηι καὶ ἀποτρέχουσαν | οἷς κα θέληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Γλαῦκος | Ἡρακλε[ί]δα Δελφός, Διονύσιος Ἀρίστωνος Ἀντικυρεύς. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Διονυσίας ἐπὶ καταδουλισσμῶι, | βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀ||ποδ[όμε]νοι καὶ οἱ βεβ[α]ιωτῆρες·

εἰ δὲ μὴ παρέχοιν | τῶι [θε]ῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν | νό[μο]ν τῶν Δελφῶν καὶ κατὰ τὸ σύμβολον τῶν Φωκέων. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | [κ]ύριοι ἐόντων συλέοντες Διονυσίαν ὡς ἐλευθέ||ραν ἐοῦσαν καὶ ἀνέφαπτον ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀ[ν]υπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ | ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ τῶν | ἀρχόντων Εὐκλῆς, ἰδιῶται Νικόμαχος, Εὐ[κ]λείδας, Ἀστόξενος, Μένης, Μένων, [Κ]αλλεί||δας, Ἀστύοχος.

W.-F. Z. 2 *Δρυμι[έος]*. — 3 *ἄρχοντος*. — 4 ||*[ἀ]πέ[δοτ]ο*, aber *ἀ* steht noch auf Z. 3. — 6 *[συ]νευδοκεόντων*. — 8 *πᾶσαν*. — 9 *εἶμεν*. — 10 *θέλῃ*. — 12 *Ἡρακλείδα*. — 13 *°δουλισμῶι*. — 14 *ἀπ[ο]δόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες*. — 24 *Καλλείδας*. — Zu Z. 16 merken *W.-F.* S. 306 an: il faut sous-entendre *βέβαιον* (vgl. Z. 14). — Beim Ethnikon in Z. 2 vergass, so scheint es, der Steinmetz *ε*, und *ο* und *ς* sind sehr verletzt.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1713 *W.-F.* 48. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμ[η]νον Ἀγησίλα, Εὐδόκου, Γλαύκου, ἀπέδοτο τῶι θεῶι Ξεναίνετος Π[α]τρώνδα παιδάριον ὧι ὄνομα Ἡράκλειτος, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶς, καθὼς ἐπίστευσε Ἡράκλειτος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, || ὥστε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ [ἀ]νέφαπτος τὸν πάντα χρόνον⟨ον⟩. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Μνασίας Ἀγαθοκλέος. εἰ δέ τις | καταδουλίζοιτο Ἡράκλειτον, κύ[ρ]ιος ἔστω αἰσαυτὸν συλέων καὶ | ἄλλος ὁ θέλων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀγησίλαος, Εὔδοκος, Γλαῦ||κος, ἰδιῶται μάρτυροι Πο[λ]ύων, Καλλικλῆς Τίμωνος, Μνασίας, | Ἑρμαῖος, Ξένων Νίκωνος, Μένης.

W.-F. Z. 2 *ἑξάμηνον*. — 5 *ἀνέφαπτος*, dann *χρόνον*, ohne Angabe der Dittographie. — 6 *τὸν νόμον*. — 7 *κύριος*. — 10 *Πολύων*. — Bemerkenswert ist der gen. *Ἀγησίλα* (Z. 2) neben dem nom. *Ἀγησίλαος* (Z. 9 und 1714, 11); vgl. dazu *Πεισίλα* 2039, 1, aber *Πισιλάου* 2054, 1 u. a.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1714 *W.-F.* 49. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Βάκχιος Ἄγρωνος, Ξεναίνα Θεοφράστου, Δρόμων Δρόμωνος, συνευδοκέοντος καὶ | τοῦ υἱοῦ Ἄγρωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κοράσιον ἆι | ὄνομα Σωφρόνα τὸ

γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, καὶ τὰν τι‖μὰν ἔχοντι, καθὼς ἐπίστευσε Σωφρόνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων. παραμεινάτω δὲ Σωφρόνα παρὰ Δρόμωνα ἕως οὗ κα ζώη Δρόμων ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον καὶ δυνατὸν πᾶν· εἰ δὲ μὴ πειθαρχέοι Σωφρόνα, κύριος ἔστω Δρόμων ἐπι|τιμέων Σωφρόνα τρόπωι ὧι θέλοι ὡς ἐλευθέρα. βεβαιωτὴρ κα|τὰ τὸν νόμον· Ἀριστίων Ἄγωνος. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοκος, Ἀγησίλαος, | ἰδιῶται Καλλε[ί]δας, Τιμόκριτος.

Z. 2 kann man *Δρόμωνος* und *Δρομ[ί]ωνος* lesen, zwischen M und Ω ist der Stein verletzt. — Zu Z. 3 merken *W.-F.* S. 306 an: AI, qui se trouve déjà à la fin de la ligne 3, est répété au commencement de la ligne 4. Diese Bemerkung beruht auf Versehen; nur Ende von 3 steht AI. — *W.-F.* Z. 12 *Καλλικλῆς* statt *Καλλε[ί]δας*; letzterer auch 1712, 24.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1715 *W.-F.* 50. C. v. B.

Στραταγέοντος [τῶν Φωκέων Κ.....]ος Φανατέος μηνὸς τρίτου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς | Ποιτροπίου, ἐπὶ τ[οῖσδε ἀπέδοτο Ἀγ]αμήστωρ Τελέστα Λιλαιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθ[ί]ωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωπύρα τὸ γένος Θρ[ᾶισσαν, καὶ σώματ]α ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνόματα Ἀγαμήστωρ, Τελέστας, τὸ γένος οἰκογενεῖς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἑπτά, καθὼ[ς ἐπίστευσαν] Ζωπύρα, Ἀγαμήστωρ, Τελέστας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ‖ ἀνε[φά]πτους ἀπὸ πάν[των τὸμ πάν]τα βίον, παραμείναντας ἄχρι κα ζώη Ἀγαμήστωρ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὰν συμβολάν· | Πολύγνωτος Πολυξέν[ου] Λιλαιεύς. μάρτυ[ρ]ες· τοὶ ἱερεῖ⟨ει⟩ς Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ τοὶ ἄρχοντες Καλλίμαχος, | Εὐαγόρας, ἰδ[ι]ῶτα[ι] Μαντί[α]ς Δαμοχάρεος, Κάλλων Λεπτίνα, Σώδαμος Ἀνδροπείθεος, Ἀστύοχος, Ὀρθαγόρας, Ξενοκράτης | Δελφοί, Κα[λ]λίξ[ε]νος Λιλαιεύς. ἁ ὠνὰ παρὰ Ξενοκράτη Δελφὸν καὶ παρὰ Καλλίξενον Λιλαιῆ.

W.-F. Z. 1 *τῶν Φωκέων Κ....*, was jetzt nicht sichtbar; ohne *ος* vor *Φανατέος*. — 2 *ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀγαμήστωρ*, dann *Πυθίωι*. — 3 *Θ[ρᾶι]σσαν καὶ σώματα*. — 4 *καθὼς ἐπίστευ[σαν] Ζωπύρα*. — 5 *ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον*. — 6 *Πολυξένου, μάρτυρες, ἱερεῖς* ohne Angabe der Dittographie. — 7 *ἰδιῶται Μαντίας*. — 8 *Καλλίξενος*. - Zu Z. 7 bemerken *W.-F.* S. 306: *Ξενοκράτης*, qui se lit à la fin de la ligne 7, est répété au

commencement de la ligne 8. Das ist ein Versehen, der Name steht nur Z. 7.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1716 *W.-F.* 51. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μικκύλος Λαδίκου τῶι Ἀπόλλωνι [τ]ῶι Πυθίωι σώματα δύο | αἷς ὀνόματα Σωκράτεια, Σοφία, καὶ τὰ ἐνδύματα π[ά]ντα, ἀργυρίου [μν]ᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχε[ι]. βεβαιωτῆρες· Εὔδοξος | Πραξία, Λέων Ἀρισταγόρα, κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλ[ι]ος. καθὼς ἐπίστευσαν Σωκρ[ά]τεια καὶ Σοφία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι | ἐλευθέρας εἶμεν τὸμ πάντα χρόνον. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σωκράτ⟨ι⟩ειαν ἢ Σοφίαν, κύριος ἔστω ὁ παρεντυχὼν συλέων ‖ ἀνυπόδικος ὢν πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Σωκράτεια παρὰ Μικκύλον ποιοῦσα ὅ κα ἐπιτάσσῃ Μικκύλος πᾶν τὸ | δυνατόν· εἰ δέ ⟨. . ε⟩ κα μὴ ποῆι, κύριος ἔστω κολάζων. ἐπεὶ δέ κα μεταλλάξῃ Μικκύλος ὁ Λαδίκου τὸμ βίον, ἐλευθέρα ἔστω Σωκράτεια. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο, οἵ τε βεβαιωτῆρες βεβαιούντω καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων καθὼς ἐπάνω γέγραπται. μάρτυροι· | ὁ ἱερεὺς το[ῦ] Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄθαμβος, Τελέσαρχος, Ἄσανδρος, ἰδιῶται Εὐαγόρας, Μελισσίων, Ξενόκριτος, | Ἀγησίλαος, Ἐχέφυλος.

W.-F. Z. 1 *τῶι Πυθίωι.* — 2 *πάντα, ἀργυρίου μνᾶν, ἔχει.* — 3 *τᾶς πόλιος,* dann *Σωκράτεια.* — 4 *Σωκράτειαν,* ohne Angabe des Jota nach *τ*. Das Versehen des Steinmetzen ist lehrreich: erst schlug er *ι*, was er sprach, ein, dahinter *ει*, was die herkömmliche Schreibung war; vgl. *ἱ⟨ε⟩αρόν* Verf. „Aus Epidauros“ S. 11. — Zu *ἔστω* in Z. 4 ist zu merken, dass der Steinmetz Ω auf ein dittographisches T setzte. — In Z. 6 ist nach *εἰ δέ* eine Dittographie von 3 Zeichen ausgeschlagen; nur das 3. Zeichen E blieb sichtbar. *W.-F.* Z. 6 *ποιῇ* statt *ποῆι.* — 8 *τοῦ Ἀπόλλωνος.*

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1717 *W.-F.* 52. *Ditt.* 466. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο [Κα]λλίστρατος Μαντία, Θαύμιον Κλέωνος, συνεπαινέοντος τοῦ υἱοῦ [Ε]ὐκλέ[ος], τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα [γ]υναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀφροδισία τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βε[βαι]ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀστύοχος Γνωσίλα. παραμεινάτω δὲ Ἀφροδισία παρὰ Καλλίστρατον

καὶ Θαύ[μ]ιον ἄχρι οὗ κα ζώω[ν]τι, ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα πάθων[τ]ι Καλλίστρατος ‖ καὶ Θαύμιον, ἀποδότω Ἀφροδ[ι]σία Εὐκλεῖ ἀργυρίου μνᾶν κ[αὶ] ἐλε[υ]θέρα ἔστω, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισία τῶι θεῶι | τὰν ὠ[νάν], ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμ[εν κ]αὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντω[ν]. εἰ δὲ πρότερον θέλοι Ἀφροδισία ἀπολύεσθαι ἀπὸ Καλλιστράτου | καὶ Θα[υμί]ου ζωόντων, ἀντιπρι[άσ]θω Ἀφροδισία Καλλιστράτω[ι κ]αὶ Θαυμίωι σῶμα γυν[α]ικεῖον τὰν αὐτὰν ἁλικίαν | ἔχον· εἰ δ[ὲ] μὴ ποέοι Ἀφροδισία τ[ὸ πο]τιτασσόμενον δυνατὰ ἐοῦσα [ἢ μ]ὴ παραμένοι, ἐξουσίαν ἐχόντω [Θ]αύμιον καὶ | Καλλίστρατος κολάζειν ὧι κα θ[έ]λωντι τρόπωι. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσωντι Καλλίστρατος καὶ Θαύμιον καὶ ἀποδώη ‖ Ἀφροδισία Εὐκλεῖ τὰμ μνᾶν ἢ πρότερον ἀντιπριάηται τὸ σῶμα, καὶ ἅπτηταί τις Ἀφροδισίας ἐπὶ κ[α]ταδουλισμῶι, βέ⟨βε⟩βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι ἢ οἱ ἐπίνομοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀστύοχος, καὶ ὁμοίως κύριος | ἔστω ὁ παρατυχὼ[ν] συλέων Ἀφροδισίαν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπ[όδ]ικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυ⟨ρ⟩ες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρχόντων Τελέσαρχος, ἰδιῶται Βούλων, Μαντίας Δαμοχάρεος, Ἀμεινίας.

Z. 1 ist über ΕΠΙΟΙΣ° das τ nachgetragen. — *W.-F.* Z. 1 [*Κ*]*αλλίστρατος*. — 2 *Εὐκλέος*, *γυναικεῖον*. — 3 *βεβαιωτήρ*. — 4 *Θαύμιον*, *ζώωντι*, *πάθωντι*. — 5 *Ἀφροδισία*, *καὶ ἐλευθέρα*. — 6 *τὰν ὠνάν*, *εἶμεν καὶ*, *πάντων*. Zwischen *ὥτε* und *ὥιτε* kann man schwanken. — *W.-F.* 7 *Θαυμίου*, *Καλλιστράτωι καὶ Θαυμίωι σῶμα γυναικεῖον*. — 8 *ἢ μή*, *ἐξουσίαν ἐχόντω Θαύμιον* — 9 *θέλωντι*. — 10 *καταδουλισμῶι*. — 10/11 *βέ-βαιον*, ohne Angabe der Dittographie. — 12 *παρατυχών*, *ἀνυπόδικος*. — 13 *μάρτυρες*, mit Angabe des Versehens auf S. 306. — Alles lehrt, dass diese Inschrift seit *W.-F.* sehr gelitten hat.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); auf gleichem Polygon wie 1715 und 1716, und zwar unmittelbar hinter ihnen. Vgl. 1717, 13 mit 1716, 8.

1718 *W.-F.* 53. *Ditt.* 465. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Καλ[λ]ικράτεος [Ἐ]λατέος μηνὸς ἕκτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Καλλία μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ[π]έδοτο Ἐπ[ιχα]ρίδας Εὐδάμου Λιλαιεύς, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς ματρὸς αὐτοῦ | Ἀριστοκρατείας, τῶι Ἀπόλ[λ]ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀσία τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε Ἀσία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ'

ὥιτε ἐλευθέραν ‖ εἶμεν οἰκέουσαν [ἐ]ν Λιλαί⟨αι⟩αι καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα | θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τ[ὰ]ν συμβολάν· Διόδωρος Ἡράκωνος, Τιμοκλῆς Θρασέα Δελφοί. εἰ δέ τις | ἅπτοιτο Ἀσίας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἐπι|χαρίδας καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Διόδωρος καὶ Τιμοκλῆς· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι τὰν ὠνὰν βέβαιον τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὰν συμβολὰν καὶ κατοὺς νόμους, καὶ ὁμοίως κύριοι ἐόντω συλέοντες οἱ παρα‖τυγχάνοντες Ἀσ[ία]ν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζ[α]μίας. μὴ οἰκησάτω δὲ Ἀσία ἔξω | Λιλαίας μηδὲ πολιτευσάτω ἄνευ τᾶς Ἐπιχαρίδα γνώμας· εἰ δὲ οἰκήσαι ἢ πολιτεύσαιτο, ἄκ[υρ]ος αὐτᾶς | ἔστω ἁ ὠνὰ καὶ ἀτελής. ὡσα[ύτω]ς δὲ μηδὲ ἀπαλλοτριωσάτω Ἀσία [εἴ] τί κα ἐπεργάζηται ἀπὸ Ἐπιχαρίδα ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ κατὰ μηδένα τρόπον· εἰ δὲ ἀπαλλοτριωοίη ⟨δε⟩ καθ' ὁποῖον τρόπον, ἄκυρος αὐτᾶς ἁ ὠνὰ ἔστω, καθὼς καὶ ἐπάνω γέγραπται. ἐπεὶ δέ κα τελευτάση Ἀσία, τὰ ὑπάρχοντα αὐτᾶς πάντα ἔστων Ἐπιχαρίδα ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ. μάρτυρες· οἱ ἄρχοντες Κλέων | Δαμοσθένεος, Νίκαρχος Ἐράτωνος, Ἁγίων Ἐχεφύλου, ἰδιῶται Μαντίας Δαμοχάρεος, Ἀρχέλαος | Πυθοφά[ν]εος, Μαντίας Φιλαιτώλου, Δέξιππος Νικαίου Δελφοί, Καφίσων Εὐκλείδα, | Στράτων Εὐάρχου Λιλαιεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ μὲν Φωκῆ Καφίσωνα Εὐκλείδα | Λιλαιῆ, παρὰ δὲ Δελφὸν Μαντίαν Δαμοχάρεος.

W.-F. Z. 1 *Καλλικράτεος.* — 2 *ἀπέδοτο Ἐπιχαρίδας.* — 3 *Ἀπόλλωνι.* — 5 *ἐν Λιλαίαι.* Bei letzterem Worte versah sich der Steinmetz: nach ΛΙΛΑΙ ist die Dittographie ΑΙ ausgeschlagen und der Stein geglättet; nach einem kleinen Bruche folgt die Endung ΑΙ. — In Z. 6 ist nach *κατὰ* ausgeglätteter Raum für 2 Zeichen zu sehen. Der Steinmetz hatte offenbar *κατατα* eingeschlagen. — *W.-F.* Z. 6 *κατὰ τὰν.* — 9 *κα[τὰ] τοὺς νόμους* — Stein ΚΑΤΟΥΣ. — 7 ist nach *ἅπτοιτο* unbenutzter Raum für 3 Zeichen. — 10 ist über *ὡς*, das die Zeile beginnt, und das Folgende das ursprünglich übergangene *τυγχάνοντες Ἀσίαν* nachgetragen. — *W.-F.* 10 *ζαμίας.* — 11 *ἄκυρος.* — 12 *ὡσαύτως*, dann *εἴ τί κα.* — 14 *κα* statt *καί* vor *ἐπάνω.* — 17 *Πυθοφάνεος.* — 18 nach *Καφίσωνα* ein sinnstörendes Komma; denn *Εὐκλείδα* ist Vatersname zu *Καφίσωνα.* Nach *Εὐκλείδα* ist ein kleiner unbeschriebener Raum bis zum Rande, in den man nicht *ν* einsetzen darf. Also auf der einen Seite hat *Καφίσων Εὐκλείδα* (s. Z. 17) die *ὠνά*; er ist *Φωκεύς*, und zwar *Λιλαιεύς.* — *W.-F.* 19 *Μαντία.* — Die Z. 14 und 19 genannten Fehler corrigierte schon *Dittenberger* a. a. O. — Eine Schwierigkeit steckt noch in Z. 13. Der Stein hat ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΟ ΗΔΕΚΑ°. Wegen der Präsensform denke ich nicht an °*ωοίη (ἤ)δη*, sondern halte dafür, dass

der Steinmetz in seiner Vorlage abirrte und das vorhergehende δέ nochmals einschlug, statt beider aber nur das letztere Zeichen tilgte. Zum Verbum vgl. 1684, 8 *ἀπαλλοτριώουσα*. Ich übersetze Z. 12 ff.: „Desgleichen soll Asia auch nichts von dem veräussern dürfen, was sie als Eigentum des E. und seiner Erben bebaut; wenn sie's aber irgend thut, sei ihr Loskauf ungiltig". — Zu Z. 14 ff. vgl. 1817, 5.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); auf gleichem Polygon wie 1715—1717 und unmittelbar hinter ihnen. Vgl. 1722, 1838 u. 1839, 14/15

1719 *W.-F.* 54 *Cauer* 215. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἐρινεῶι Ἀντιμάχου μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δελφοῖς | δὲ ἄρχοντος Ἀνδρονίκου τοῦ Φρικίδα μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μνασίξενος Πηλεκλέα Ἐριναῖος τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Νικὼ τὸ || γένος Θρᾶισ(σ)αν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | Νικὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· | Νικέας Σωσιξένου Δελφός, Νικόμαχος Δεξίππου Δελφός. παραμεινάτω δὲ Νικὼ παρὰ Μνασίξενον, ἄχρι κα | ζώη Μνασίξενος, καὶ ἐκθρεψάτω παιδάρια δύο ἀδόλως καὶ τὰ λοιπὰ ποιοῦσα τὸ ποτιτασσόμενον || πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα μὴ ποιήση Νικὼ τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Μνασιξένου, καθὼς | γέγραπται, δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Μνασιξένω κολάζειν καθώς κα αὐτὸς θέλη καὶ ἄλ(λ)ω ὑπὲρ Μνασίξε|νον ὅν κα Μνασίξενος κελεύση ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθη Μνασίξενος, ἐλευθέρα ἔστω Νικὼ κυριεύουσα αὑτοσαυτᾶς καὶ ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Μνασιξένου τελευτάσαντος, || βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Νικόμαχος, ἰδιῶται Ξεναγόρας, Εὐκλεί|δας, Μένης, Κάρπος Δελφοί, Ξενίας, Καλλίερος, Καλλίστρατος Ἀμφισσεῖς. ἁ συγγραφὰ παρ' Εὐκλείδαν.

Das Original hat wirklich Z. 5 *Θρᾶισαν*, Z. 11 ΑΛΩ, *W.-F.* geben dort *Θρᾶισαν*, hier *ἄλ[λ]ω*. — Sowohl Z. 13 als 14 steht *θέλημ*; bei *W.-F.* fehlt Jota adscr. in Z. 13. — Zu Z. 9 vgl. 1425, 5. — Zur Namensform *Πηλεκλέα* vgl. böot. *Πειλεστροτίδας Θειβῆος* 1137. — Z. 14 fehlt der gen. zu *ἅπτηται*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1720 *W.-F.* 55. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἀνδρονίκου τοῦ Φριχίδα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐν δὲ Θεσσαλίαι στραταγέον|τος Δαμοθοίνου μηνὸς Θύου ὡς Θεσσαλοὶ ἄγοντι, ἀπέδοτο Εὐκλείδας Θεοδότου Γυρτώνιος σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Ἀλέξανδρος, ὃν εἶχε ἐν τᾶι ὠνᾶι πάπον, τὸ γένος Μακεδόνα, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσά|ρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀλέξανδρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος ἔσται || καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες | κατὰ τοὺς νόμους· Ἄλεξις Δαμοτέλεος Δελφός, Ἀγέπολις Εὐετήρου Θεσσαλὸς ἐκ Γυρτῶνος. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο Ἀλεξάνδρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμε|νος Εὐκλείδας καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἄλεξις καὶ Ἀγέπολις· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν, ὑπόδικοι ἔστωσαν κατὰ | τοὺς νόμους. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυνχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα Ἀλέξαν||δρον ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, Ἄρχων Καλλία, ἰδιῶται Βούλων, Εὐκλείδας, Πραξίας, | Βάχχιος, Ἀρίστων, Καλλίμαχος, Διονύσιος, Τιμόκριτος, Ἀνδρόνικος, Νικέας, Φίλαγρος, Ἀστόξενος, Ἀντι|κράτης Φιλοξένου Λαρισαῖος.

W.-F. Z. 4 ἐφ' ὥιτε. — 6 Εὐκτήρου, zur Schreibung Εὐετήρου vgl Φιλ-ετήρ[ιος] GDI. 476, 39. — 8 Stein παπον. Wohl πάπ(π)ον (vgl. παπίας) Εὐ. mag an Ἀ. einen παιδαγωγός τε καὶ τροφεύς (vgl. 1719, 8) gehabt haben, gleichsam ein παππίδιον.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1721 *W.-F.* 56. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου μηνὸς Ἀπελλαίου, ἀπέδοτο Κρατὼ Μεσατέος | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι παιδάριον ἐνδογενὲς ὧι ὄνομα Σωσικράτης, καθὼς | ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Σωσικράτης, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Εὐάγγελος Πά|τρωνος. παραμεινάτω δὲ Σωσικράτης παρὰ Κρατὼ ποιῶν τὸ ποιτασσόμενον πᾶν, | ἄχρι οὗ κα ζώῃ Κρατώ· εἰ δὲ μὴ παραμείναι καθὼς γέγραπται, ἄκυρος καὶ ἀτελὴς ἁ | ὠνὰ ἔστω. μάρτυροι· Ἰατάδας, Ἀριστίων, Φιλαίτωλος.

W.-F. geben Z. 5 ποτι- st. ποιτασσόμενον. Die Namensform Μεσατεύς Z. 1 auch 1708, 33; zu Ἰατάδας s. 1705, 14. — Κρατώ auch 1911, 1.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); auf gleichem Polygon wie 1719 und 1720 und unmittelbar hinter ihnen. Vgl. 1702, 12/13.

1722 *W.-F.* 57. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Καλλία μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀτισίδας Ὀρθαίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα τρία αἷς ὀνόματα Ἀντιγόνα τὸ γένος Ἰουδαίαν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτᾶς Θεοδώραν | καὶ Δωροθέαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἑπτά, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Εὔδοκος Πραξία Δελφός. καθὼς ἐπίστευσε Ἀντιγόνα καὶ Θευδώρα καὶ Δωροθέα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐ|λευθέραι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. εἰ δέ τις ἅπτοι|το ἐπὶ καταδουλισμῶι αὐτᾶν, βέβαιον παρεχέτω ὅ τε ἀποδόμενος Ἀτεισίδας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὔδοκος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι | θεῶι ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα[τ]υγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες | αὐτὰς ὡς ἐλευθέρας ἐούσας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες || Νίκαρχος, Κλέων Δαμοσθένεος, Ἁγίων Ἐχεφύλου, | ἰδιῶται Ἄρχων Νικοβούλου, Εὔδωρος Ἀμύντα.

W.-F. corrigieren selbst auf S. 313 in Z. 5 *Πραξία* statt *Πραξίδα*; sie geben Z. 8 *Ἀτισίδας*, offenbar um der Uebereinstimmung willen mit Z. 1, aber der Text der Inschrift giebt *Ἀτισ°* und *Ἀτεισίδας* neben einander, wie *Θεόδωραν* (Z. 3) und *Θευδώρα* (Z. 6). — *W.-F.* Z. 11 noch voll *παρατυγχάνοντες* — 15 *Ἵππαρχος* statt *Νίκαρχος*. Vgl. die Archonten in 1718, 16.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); auf gleichem Polygon wie 1719 und 1720, und unmittelbar vor der von 1723 bis 1729 reichenden Reihe, deren Nummern sämmtlich aus Priesterschaft IV sind. Vgl. 1718; 1839, 14/15.

1723 *W.-F.* 58. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ποιτροπίου, | [ἐ]πὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νικὼ Ἀθανίωνος τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Πυθίοι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Φαινέας, τειμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τειμὰν || ἔχει, καθὼς διεπίστευσαν Φαινέας καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Σωπάτρου τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε παραμεῖναι | Φαινέαν παρὰ Ἀπολλόδωρον, ἕως κα ζῇ Ἀπολλόδωρος, | καὶ γηροτροφῆσαι Φαινέαν Ἀπολλόδωρον τὸν Σωπάτρου, | ἐπεὶ ἔδωκε Ἀπολλόδωρος ὑπὲρ Φαινέαν Νικοῖ τὰς πέντε | μνᾶς.

ποείτω δὲ Φαινέας Ἀπολλοδώροι πάντα τὰ δυνατὰ ἀ[ν]εκκλήτως καὶ νυκτὸς καὶ ἁμέρας, καὶ μὴ ἐνκαταλιπέτω Φαινέας Ἀπολλόδωρον μηδεμίαι παρευρέσει· εἰ δὲ μή, ἀγώγιμος ἔστω | Φαινέας πανταχόθεν ἐκ(κ) πάσας πόλιος καὶ ἱεροῦ Ἀπολλοδώροι καὶ ἴ | κά τινι ἄλλοι συντάξῃ Ἀπολλόδωρος, καὶ ἐξέστω Ἀπολλοδώροι || καὶ ἄλλοι ὑπὲρ Ἀπολλόδωρον ὄν κα Ἀπολλόδωρος κελεύσῃ κολάζειν | Φαινέαν τρόποι οἷ κα θέλωσιν· ἴ τι ἁλίσκοιτο Φαινέας κακοτεχνῶν καὶ | μὴ ποιῶν τὰ γεγραμμένα, πλὰν μὴ πωλησάτω Ἀπολλόδωρος Φαινέαν. | ἐπεὶ δέ κα γηροτροφήσῃ Φαινέας Ἀπολλόδωρον ἀνεκκλήτως καὶ θάψῃ καὶ τὰ νομιζόμενα ποήσῃ πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς τεθνακότοις, ἐλεύθερος ἔσ[τω] καὶ || ἴ τις ἐφάπτοιτο Φαινέα, κύριος ἔστω συλέων αὐσαυτὸν καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἀ[ζ]άμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· οἱ Νικοῦς υἱοὶ καὶ Ἀρίστωνος Δαμοφάνης, | Ἀθανίων. μάρτυρες· οἱ ἱε[ρεῖς] τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Ἀλέξων, Εὐκ[(λ)]είδας, | Πάτρων, Ἀριστόλαος.

Die Nummern 1723—1729 sind mit grösseren und tieferen Zeichen eingeschlagen: H. 0,01, während die vorhergehenden nur 0,007—0,008 messen, die in No. 1730 sogar nur 0,005.

W.-F. Z. 2 *ἐπί.* — 9 *τᾶς πέντε.* — 10 *ποιείτω, Ἀπολλοδώρωι.* — 13 *ἐκ πάσας* (vgl. Ditt. 143, 40 *ἐκκ τῶν ἰδίων*) — Für den Uebergang von Z. 13/14 geben *W.-F.*, was lückenhaft, *καί κά τινι*; die Z. 13 schliesst aber KAII, also *καὶ ἴ* (s. Z. 16, 20). — Das *ν ἐφελκ.* in Z. 16 (*θέλωσιν*) fand ich bestätigt. — 18 steht wie Z. 10/11 *ἀνεκκλήτως* (vgl. 1729, 11), *W.-F. ἀνεγκλήτως* in Z. 18. — 19 *ἔστω.* — 20 ohne *ἄλλος* vor *ὁ θέλων*, dann *ἀζάμιοι.* — 22 *ἱερεῖς, Ἀλεξίων* (vgl. 1729, 20), *Εὐκλείδας*, der Stein hat °KΔ°. — Zu dem besonderen Falle der *παραμονά* vgl. 1694.

10 Casus auf *-οι* stehen (vgl. zu 1724, 1726, 1729) gegenüber *ῶι* (Z. 3) und *τῶι θεῶι* (Z. 6). — Die Inconsequenz in Schreibungen wie 10 *ποείτω*, 17 *ποιῶν*, 19 *ποήσῃ* findet sich auch anderwärts, s. Index; auffällig hier auch *τειμᾶς* und *τειμάν* in Z. 4 gegenüber *Νικώ* Z. 1, *Νικοῖ* 9, *Νικοῦς* 21.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1724 *W.-F.* 59. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος τοῦ Δίωνος μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Σώτιμος Μένωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τοῖ Πυθίοι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Φίλα τὸ γένος | Σαρμάτισσ[α]ν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι | Φίλα τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτὰν εἶμεν ἐλευθέραν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα

βίον, ποεοῦσαι ὅ κα ⁝ θέλῃ καὶ ἀποτρεχοῦσαι οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτήρ· Κλέανδρος Τείσωνος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας· Καλλίερος, Πάτρων, Ξενοκράτης, Καλλίστρατος, Δαμοκράτης, [Β]ούλων, Σωσίας, Δαμοσθένης.

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

W.-F. Z. 2 *Σαρμάτισσαν.* 4 *ποέουσαι.* — 5 *ἀποτρέχουσαι.* Der Steinmetz, dem eine Wendung wie *ἔστω, ἐξέστω, ἐξουσία ἔστω* vorschwebte, meinte natürlich *ποεούσαι* und *ἀποτρεχούσαι*; vgl. solche Mischungen der Formeln in 1778, 6; 1918, 12.

Dem *τοῖ Πυθίοι* (Z. 2) steht 2 *τῶι*, 3 *τῶι θεῶι* und 4 *ὥιτε* gegenüber, s. 1723, 1726, 1729. — *Σώτιμος* s. 1917, 9/10

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6)

1725 *W.-F.* 60. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νεοπάτρα Ὀρθαίου Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Λύσιππος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπί|στευσε Λύσιππος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθερον εἶμεν αὐτὸν καὶ ἀνέφαπτον. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Δαμένης Ὀρέστα Δελφός. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύν|τας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Ἀρχίας, Δαμοφάνης, ἰδιῶται Φίλαγρος Διοδώρου, | Εὐδαμίδας, Στράτων Φιλοδάμου.

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

Zum Texte bei *W.-F.* ist nichts hinzuzufügen.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1726 *W.-F.* 61. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖ[σ]δε ἀπέδοτο Μικκύλος Λαδίκου Χαλειεὺς τοῖ Ἀπόλλωνι τ[οῖ Π]υθίοι σῶμα γυ|ναικεῖον οἶ ὄνομα Λυσώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς αὐτὰ ἐπίστευσ[ε] Λυσὼ τοῖ θεοῖ τὰν | ὠνάν, εὐδοκεούσας τᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ Δρακοντίδος. παραμεινάτω δὲ Λυσὼ παρὰ Μικκύλον ἕως κα ζῆ ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δέ κα ἢ μὴ παραμένῃ ἢ μὴ ποῇ τὸ ποτιτασσόμενον Λυσὼ Μικκύλοι, κύριος ἔ|στω κολάζων ὡς κα θέλῃ. εἰ δέ τί κα πάθῃ Μικκύλος, ἐλευθέρα ἔστω Λυσὼ καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα χρόνον ἀπὸ | πάντων. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸ σύνβολον· Σωσίνεικος Εὐδόκου Δελφός.

κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος ὁ παρατυγχάνων προιστάμενος ἐπ' ἐλευθερίαι ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας πάσας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Ἀρχίας, Δαμοφάνης, ἰδιῶται Εὔδοκος, | Πραξίας, Φίλων, Ἀρχέλαος.

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

W.-F. Z. 1 *τοῖσδε*, dann [*τοῖ*] *Πυθίοι*. — 2 lassen sie *αὐτά* vor *ἐπίστευσ[ε]* ganz weg. — 3 *θυγατέρος αὐτοῦ Δ[ρ]ακοντίδος*. – 6 *Σωσίνικος* statt °*νειкος*. — 8 *Εὔδικος* statt °*δοκος*, offenbar derselbe, der 1722, 5, 9 Zeuge ist. Hier ist er mit seinem Vater, der nach ihm genannt wird, Zeuge, während sein Sohn *Σωσίνεικος* für *Λυσώ* die Bürgschaft übernimmt, so dass unsere No. 1726 den Sohn, Vater und Grossvater eines Geschlechtes nennt. S. Pomtow, Fleck. Jahrb. 1889, 560. Für die Dative Sg. der 2. Decl. begegnen durchgängig Formen auf *-οι*, Z. 1 *τοῖ*, *τ[οῖ]* [*Π*]*υθίοι*, 2 *οἷ*, *τοῖ θεοῖ*, 3 *Μικκύλοι*; vgl. zu 1723, 1724. Zu beachten daneben die Schreibungen *Σωσίνεικος* (Z. 6), *σύνβολον* (Z. 6).

Zur Phrase *προιστάμενος ἐπ' ἐλευθερίαι* vgl. 1938, 17/19.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1727 *W.-F.* 62 C. v. B.

[Σ]τραταγέοντος τῶν Φωκέων Ἀριστοτέλεος τοῦ Ἀρισιάρχου μ[η]νὸς πρώτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ξενέα | τοῦ Βαβύλου μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτ[ο Ἀ]ριστέας Ἀριστοδάμου Στίριος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Πρῶτος Π[ρ]ώτου τὸ γένος Σειδώνιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστε[υ]σε Πρῶτος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχοντα οἷ κα θέλη. βεβαιωτῆρες | κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Δαμένης Ὀρέστα Δελφός, Ἀρχιάδας Ἀριστέα Στίριος. βέβαιον δὲ παρεχέτωσαν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες τὰν ὠνὰν κατὰ τοὺς νόμους | τᾶς πόλιος. κύριος δὲ ἔστω Πρῶτος αὐτοσεαυτὸν συλέων καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ (ἱ)ερεῖς τοῦ Ἀπόλ||λωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Ἀρχίας, Δαμοφάνης, | ἰδιῶται Δίων Ἀριστοβούλου, Ἧρυς Πισιθέου, Κ[α]λλίερος, Σώδαμος Θευδώρου Λιλαιεύς, Ἀστόξενος Διονυσίου.

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

W.-F. Z. 1 *στραταγέοντος*, dann *μηνός*. – 2 *ἀπέδοτο Ἀριστέας*. — 3 *Πρῶτος*

Πρώτου. — 4 *ἐπίστευσε.* — 5 *ο[ἶς] κα θέλη* - Stein ΟΙΚΑ. 8 *αὐτὸς ἑαυτοῦ* st. °*τόν.* — 9 *οἱ ἱερεῖς*, sieht aber auf dem Steine wie *οἱ (ἱ)ερεῖς* aus. — 11 *Καλλίερος.*

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1728 *W.-F.* 63. C. v. B

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Ἀριστοτέλεος μηνὸς | Λαφρίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Θεοξενίου, | ἀπέδοτο Πολυστράτα Λιλαιῒς, συνεπαινεουσᾶν καὶ τᾶν θυγατέρων Κλεοῦς καὶ Τιμοῦς, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι παιδάριον ὧ[ι] ‖ ὄνομα Νικίας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | [τὰν ὠνὰν] Νικίας τῶι θεῶι, ὥστε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον καὶ οἰκεῖν ὅπει κα θέλη. βεβαιωτῆρες· | Νικοκ(λ)ῆς Λιλα[ι]εύς, Εὐκράτης Δελφός. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, ‖ Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Δάμων, Ξένων, Πολύων, | ἰδιῶται Φίλαγρος, Πολέμαρχος, Ἀντιχάρης.

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

W.-F. Z. 4 *ὧι.* — 7 [*δ*]*πει.* — 8 *Νικοκ*[*λ*]*ῆς* — Stein °ΚΗΣ. — 8 *Λιλαιεύς.* — In Z. 6 steht wirklich die Vermengung von nom. u. acc. c. inf.; vgl. 1697, 5; 1813, 8; 1824, 5; 1899, 4/5.

Zeit. Priesterschaft IV (170 – 157/6).

1729 *W.-F.* 64. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Παναιτώλου μηνὸς Ἀγυέου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Ἡρακλέου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πάτρων Γλαυκίωνος Χαλειεύς, συνευδοκέοντος τοῦ υἱοῦ Κλέωνος, τοῖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ‖ σῶμα ἀνδρέον οἷ ὄνομα Καλλικράτης τὸ γένος οἰκογενής, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς αὐτὸς | ἐπίστευσε Καλλικράτης τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶναι καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ἐπεί κά τι πάθη Πάτρω[ν]. | παραμεινάτω δὲ Καλλικράτης παρὰ Πάτρωνα ἕως κα ζ[ῇ] Πάτρων, ποιῶν τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν καὶ νυκτὸς καὶ ἁμέρας | ἀνεγκλήτως τὸ δυνατόν· εἰ δέ κα ἢ μὴ παραμένη ἢ μὴ ποῆ τὸ ποτιτασσόμενον Καλλικράτης Πάτρωνι, κύριος ἔστω κολάζων ὥς κα θέλη | καὶ ἄλλος ὃν κα Πάτρων κελεύση. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Καλλικράτεος, ἐπεί κά τι | πάθη Πάτρων, κύριος ἔστω συλέων αὐσαυτὸν καὶ ἄλλος ὁ παρατυγχάνων ἐπ' ἐλευθερίαι ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας [κ]αὶ ζα-

μίας. κύριος δὲ ἔστω Καλλικράτης ποιῶν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων [ο]ἷς | κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Μικκύλος Λαδίκου Χαλειεύς, Πραξίας | Εὐδόκου Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Δάμων, Ξένων, Πολύων, ἰδιῶται Γλαῦκος Ξένωνος, Ἀρχέλαος ‖ Πραοίχου, Ἀλέξων Χαριξένου, Σωσίας Ξένωνος, Ἀπολλόδωρος Σωπάτρο[υ].

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

W.-F. Z. 5 *οἰκογενῆ*, der Stein ΝΗΣ, also mit Attraktion an den Relativsatz wie 1864, 2; 1905, 2. — 8 *Πάτρων*. — 9 *ζῆ*, ich finde nach Ι das Zeichen ausgeschlagen. — 15 *καὶ ζαμίας*. — 16 *οἷς*. — 20 *Σωπάτρου*.

Neben *τῶι Πυθίωι* (Z. 4), *τῶι θεῶι*, *ἐφ' ὧιτε* (Z. 7) steht Z. 4 *τοῖ* und 5 *οἱ*. S. 1723, 1724, 1726, 1742. — Die Form *ἀνδρέον* st. *ἀνδρεῖον* kehrt 1758, 3 wieder und ist neben *Ἡρακλέου* (Z. 2) consequent. — Die attische Form *εἶναι* in Z. 8 ist sicher. — Die Assimilation in *ἀνεκκλήτως* steht 1723 zweimal, Z. 10/11 und 18. — Ueber die Familie, zu der *Πραξίας Εὐδόκου* gehört (Z. 17), s. zu 1726 und Pomtow, Fleck. Jahrb. 1889, 560 ff.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1730 *W.-F.* 65. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Αἰακίδα τοῦ Φιλαιτώλου, ἐν δὲ Αἰτωλίαι στραταγέοντος Θύα, ἀπέδοτο Φιλλέας Φίλωνος Τριτεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀγαθόκλεια, τὰν ἔλαβε παρὰ Λυκίσκας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἓξ στατήρων εἴκοσι, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Ἀγαθόκλεια τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ‖ ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέουσαν | ὅ κα θέληι· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀγαθοκλείας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ πα|ρατυχὼν συλέων Ἀγαθόκλειαν ἐλευθέραν οὖσαν κατὰ τὰν ὠνὰν τοῦ θεοῦ ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸ σύμβολον | καὶ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· Φίλων Φιλλέα Τριτεύς, Ἀντιχάρης ‖ Ἀξαράτου, Στράτων Λυσιμάχου Δελφοί. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ταραντῖνος καὶ ὁ ἄρχων Νικόμαχος καὶ ἰδιῶται Ἄθαμβος, Θεύδοτος, Μένης, Ἐμμενίδας, Φίλων, Εὐκλείδας.

Wegen der Zeichen s. zu 1723.

W.-F. Z. 1 *Αἰτωλοῖς* st. °*λίαι*. — 11 fehlt *καὶ* vor *ἰδιῶται*. — Nach *θέληι* Z. 6 sind 3 Zeichen ausgeschlagen. — Der Priestername ist falsch; wir erwarten entweder *Ἄθαμβος* oder *Ἀμύντας*; ersterer steht irrtümlicherweise unter der Privaten.

Zeit. Priesterschaft III: 173/172.

1731 *W.-F.* 66 C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Νικοβούλου μηνὸς Εἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐφρόνιος Ζωΐλου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Κίντος τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπί|στευσε Κίντος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὅτω ἐλεύθερος εἶμεν τὸμ πάντα ‖ βίον καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλι|ος τῶν Δελφῶν Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Ἐμμενίδας Καλλία. παραμεινάτω δ(ὲ) Κίν|τος παρὰ Εὐφρόνιον ἄχρι οὗ κα ζώη Εὐφρόνιος, ἀνένκλητος ὢν καὶ ποιῶν τὸ | ποτιτασσόμενον πᾶν καὶ τρέφων Εὐφρόνιον καὶ εὐσχημονίζων καὶ τὰς | συμβολὰς ἐν τὰς φυλὰς διδοὺς τὰ δίκαια ὑπὲρ Εὐφρόνιον, καὶ ἐπεί κα ἀπο|θάνη, θαψάτω Κίντος καὶ τὰς ἀλλαθεάδας ποησάτω καθὼς νομίζεται | καὶ (ἐπεί κα) ποιήση καθὼς γέγραπται, ἐλεύθερος ἔστω κατὰ τὰν ὠνὰν τοῦ θεοῦ· εἰ δὲ μὴ ποιέοι τὸ ποτιτασσόμενον Εὐφρονίωι Κίντος ἢ μὴ τ[ρέ]φοι | Κίντος, κύριος ἔστω Εὐφρόνιος ποιέων ὅ κα θέλη Κίντον. μάρτυρε[ς· ο]ἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες ‖ Χαρίξενος, Σώτιμος, Νικόμαχος καὶ ἰδιῶται | Διόδωρος, Μένης, Ἧρυς, Φίλαγρος.

W.-F. Z. 6 *παραμεινάτω [δὲ] Κίν τος*, der Steinmetz überging ε und schlug °ΩΔΚ° ein. — Zu 11 ergänzen sie auf S. 306 die eingesetzten Worte. Vielleicht überflüssig wegen des Satztones. — 12 *τρέφοι*. — 13 *μάρτυρες· οἱ*. — *Εὐφρόνιος Ζωΐλου* auch in No. 1742. Ueber *ἀλ-λαθ-εάδες* (1775, 29; 1796, 5) „Erinnerungsfeierlichkeiten" handele ich anderwärts.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1732 *W.-F.* 67. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐαγγέλου τοῦ Σωδαμίδα μηνὸς | Εἰλαίου, ἀπέδοτο Κάλλων Ἀριστοδάμου, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς γυναικὸς Ἀγαθοῦς, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Λύσιον τὸ γένος Ἀμβρυσσίαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Λύσιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ | πάντα βίον. παραμινάτω δὲ Λύσιον παρὰ Κάλλωνα καὶ Ἀγαθὼ ἄχρι | κα ζώωντι Κάλλων καὶ Ἀγαθώ, ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν ‖ τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως. εἰ δέ τί κα πάθωντι Κάλλων καὶ Ἀγαθώ, | κυρία ἔστω Λύσιον ἀποτρέχουσα οἷς κα αὐτὰ θέλη καὶ ποιέουσα ὅ ⟨τ⟩ς κα | θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Φίλων Δικαίας. εἰ δέ τις αὐτᾶς ἅπτοιτο | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι

τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον ‖ τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Βάχχιος, | Εὔδοκος, Καλλίμαχος, ἰδιῶται Πολύων Τιμοκλέος, Ἀρχέλαος, Φρῦνος, Εὐκλείδας, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 8 *παραμ[ε]ινάτω.* — 11 *ποιέουσα οἷς κα θέλῃ.* — 14 *ἐόντω.* — 17 *Βάκχιος*, wie 1733, 9. — Um den letzten Namen von Z. 18 noch auf die Zeile zu bringen, schlug der Steinmetz °*κριτος* in leichtem Bogen nach unten ein.

Der Genitiv *Δικαίας* Z. 12 setzt einen Nominativ masc. gen. auf *-α* voraus; über ähnliche Fälle aus Epidauros Bechtel, GDI. 3025; Verf. Stud. I, 233.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1733 *W.-F.* 68 C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐαγγέλου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐκλῆς Ἐτυμώνδα τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ῥόθος τὸ γένος ⟨τὸ γένος⟩ Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Ῥόθος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιω|τῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Κλέων Δίωνος, Ἀστόξενος Διονυσίου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ῥό|θου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Εὐκλῆς καὶ οἱ βεβαιω|τῆρες Κλέων, Ἀστόξενος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νό|μον. κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζα|μίας. μάρτυρες· οἱ ἄρχοντες Βάκχιος, Εὔδοκος, Καλλίμαχος καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραν|τῖνος καὶ ὁ προστάτας τοῦ ἱεροῦ Ξένων Ἀτεισίδα καὶ ὁ νε[(ω)]κόρος Μένης, ἰδιῶται Βαβύλος Αἰακίδα, Φίλαγρος, | Καλλίκων, Φίλων Ἀριστέα, Μαντίας Δαμοχάρεος, Εὐθυμένης.

Die Dittographie in Z. 2 tilgte der Steinmetz nur z. T., er schlug nur *εν* und *ς* aus. — Z. 8 auffällig das Asyndeton; wahrscheinlich überging aus Versehen der Steinmetz: *ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες*, vgl. No. 1734. — Die Namensform des Archonten ist in Z. 9 *Βάκχιος*, vgl. *Βάχχιος* in der vorigen Nummer. — Z. 10 hat der Stein NEO°, eine Mischform aus *νεω-°* und *ναο-κόρος*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1734 *W.-F.* 69. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Χαλείωι Φιλίστου μηνὸς Κοουτίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ[π]έδοτο Μίκκων Δωροκλέος Χαλειεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Λύκων οἰκογενῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Λύκων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλι[ο]ς· Δείνων Ἡρακλείδα Χαλ⟨λ⟩ειεύς, Τιμόκριτος Εὐκλείδα Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Λύκωνος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέ[β]αιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Μίκκων καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Δείνων, Τιμόκριτος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν | βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέον[τ]ες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστίων, Ἄσανδρος, Ἀριστόμαχος καὶ ἰδιῶται Εὐάγγελος Πάτρωνος, Βούλων, || Εὐκλείδας, Νικέας Ἀγησάρχου, Εὔδωρος Δελφοί, Δαμοτέλης Τρειτεύς.

Für den Monatsnamen aus *Χάλειον* schrieb ich mir auf: ΚΟΟΥ° oder ΚΟΘΥ möglich. Vgl. Hauss. no. 45 die Form *Κοου[τί]ου*. — *W.-F.* Z. 5 nur *Χαλειεύς*. — 6 *παρεχόντων*. — 7 *ἐόντω*. — Wegen *Τρειτεύς* (so! Z. 10) vgl. den Index. — Die 3 Archonten kehren in den folgenden Nummern mehrfach, 1737, 10 mit ihren Vatersnamen wieder.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1735 *W.-F.* 70. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο Τελεσὼ Μνασικράτεος Δελφίς, συνευδο|κέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Κλέωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Λαδίκα τὸ γένος Σύραν, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Λαδίκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ || καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀστόξενος Διονυσίου. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Λαδίκας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰ[ν] | ἅ τε ἀποδομένα Τελεσὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀστόξενος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν ὠνὰν | τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον.

ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας ‖ μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀριστίων, Ἄσανδρος, Ἀριστόμαχος, ἰδιῶται Πατρέας, Εὐκράτης, Ἀστόξενος, Κλέων, Ἀρτεμίδωρος, Χαρίξενος.

W.-F. Z. 6 *ὠνάν* voll. — Verletzt nur 5 Zeichen in Z. 4, 6, 9.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1736 *W.-F.* 71. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμένης Ὀρέστα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Μίκκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | Μίκκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Ξενόκριτος Ταραντίνου. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Ἀγησίλαος, ‖ Ἐμμενίδας Δεξικράτεος, Μένης.

Der Freilasser kommt auch sonst vor, s. Index. *W.-F.* Z. 3 *ἐφ' ὧιτε*. Der Stein hat nur *ἐφ' ὧι*, und ich habe es gelassen. Schwerlich ist Versehen anzunehmen und *ἐφ' ὧι(τε)* zu schreiben. *ἐφ' ὧι* auch 1774, 4; 1820, 4 u. a.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1737 *W.-F.* 72. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Λάμιος | Λυκίδα Ναυπάκτιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Καρπὶς οἰκογενῆ, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσε Καρπὶς τῶι Ἀπόλλωνι τὰν ὠνάν, ‖ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει βεβαιωτήρ· Χαρίξενος Ἐχεφύλου Ἀμφισσεύς. εἰ δέ τις ἐπιλαμβάνοιτο Καρπίδος ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἀζάμιος καὶ ἀνυ|πόδικος ἐὼν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας Εὐδώρου, Ταραντῖνος Ἄρχωνος καὶ οἱ ἄρ|χοντες Ἄσανδρος Διονυσίου, Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἀριστόμαχος | Ὀλυμπογένεος, ἰδιῶται Ἀστόξενος, Ἀμύντας, Νικέας, Σώσιππος, | Ἡρακλείδας, Ἀρίστων Ἀμφισσεύς.

Ueberlieferung bei *W.-F.* genau. Die Inschrift ist bis auf 4 Zeichen gut erhalten. — In Z. 10 haben *W.-F.* S. 313 *Ἀγίωνος* statt *Ἄγωνος* schon berichtigt.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1738 *W.-F.* 73. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμ(μ)ενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Κλέων Κλεοξένου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἱστιαῖος τὸ γένος Σῦρον, τιμᾶς ἀργυρί|ου μνᾶν τεσσάρων, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσε | Ἱστιαῖος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ποιέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Αἰακίδας Φιλαιτώλου. | μάρτυρες· τῶν ἀρχόντων Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἄσαν|δρος, ἰδιῶται Νίκαρχος, Νικόμαχος, Μαντίας, ‖ Εὐκλείδας.

W.-F. Z. 1 *Ἐμμενίδα*, der Stein giebt EMEN°.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Die Priesternamen fehlen, aber 1738 steht hinter 1732—1737, die sämmtlich IV angehören, und 1738 hat gleichen Archont wie 1735—1737. Vgl. 1819, 1820.

1739 *W.-F.* 74. C. v. B.

Στραταγέοντος τ[ῶ]ν Αἰτωλῶν | Προάνδρου Φόλα μηνὸς Πανάμου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Λαιάδα | μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο ‖ Στράταγος Πορθάονος Φυσκεὺς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀρτεμισία, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, τὸ γένος Ἀσιαγενῆ, καθὼς ἐπίστευσε Ἀρτεμισία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι ‖ Πυθίωι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν | [κ]αὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς | κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πορθάων | Στρατάγου Φυσκεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω|νος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, τῶν ἀρχόντων Βάχχιος, | ἰδιῶται Εὐκλείδας, Ἀριστοκράτης, Ἀριστίων Ἄγω|νος, Ξένων Βούλωνος, Ξένων Κλ[έ]ωνος.

W.-F. Z. 1 *τῶν*. — 11 *καί*. — 13 *[Π]ορθάων*. — 17 *Κλ[έω]νος*. — Z. 7/8 zeigt, wie sich der Steinmetz versah; das weggelassene *τὸ γένος Ἀσιαγενῆ* setzte er hinter den Preis.

Zeit. Priesterschaft IV: August/September 170.

1740 *W.-F.* 75. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Προάνδρου Φόλα μηνὸς | Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Βουκα|τίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστόκλεια Ἀγαθοκλέος Ναυπακτία, συνευδοκέοντος τοῦ υἱοῦ Στρατονίκου καὶ ὑπὲρ ‖ Ἀγαθοκλῆ τοῦ υἱοῦ Ζωΐλου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἡρακλείδας τὸ γένος Ἀλεξανδρῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου

μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἡρακλείδας τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθερον εἶμεν αὐτόν, ποι(έ)οντα ὅ κα θέλῃ, καὶ ἀνέφαπτον ἐν παντὶ τόπωι ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον. || βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀριστόλαος Δάμω[ν]ος Δελφός, | Ἀγήσανδρος Ἀριστάρχου Καλλιπολίτας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστίων, | Βάκχιος, ἰδιῶται Ἀλέξανδρος, Ἀνδρόνικος, Δορκίνας, Βυριά|δας, Ἀρτεμίδωρος, Ἀντίκριτος, Καλλίερος, Ἐχέφυλος, Μέλις, || Εὐκλείδας Δελφοί.

Z. 8 hat der Stein ΠΟΙΟΝΤΑ.
Zeit. Priesterschaft IV: August/September 170.

1741 *W.-F.* 76. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Ἰλαίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Λύκα Θρασυ[κ]λέος Δελφίς, | συνεπαινέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Σωνίκου, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι||κεῖον ἆι ὄνομα Σωτώ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Σω|τὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέραν | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιω|τὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πραξίας Εὐδόκου. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Ἀν|δρόνικος Φρικίδα, Εὐκλείδας Καλ||λείδα, Εὔδωρος, Σωτύλος.

W.-F. Z. 2 *Θρασυκλέος.* — S. zu 1726 über den Bürgen.
Zeit. Priesterschaft IV: Juni/Juli 168.

1742 *W.-F.* 77. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐφρόνιος Ζωΐλου, συνευδ|οκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Θευδώρου, τῶι Ἀπόλλωνι | τοῖ Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀγαθά, τιμᾶς || ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. (βε)βαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κλέων Δίωνος. παραμεινάτω δὲ Ἀγαθὰ παρὰ Εὐφρόνιον ἀνένκλητος ἐοῦσα. εἰ δέ τί κα πάθῃ Εὐφρόνιος, παραμεινάτω Ἀγαθὰ πα(ρὰ) Θεύδωρον ἀπὸ τ[ᾶ]ς Λαιάδα ἀρχᾶς | ἔτη ἕξ, καὶ ἀποτρεχέτω ἐλευθέρα. μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταρ(α)ντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ | ἄρχοντες Βάκχιος, Ἀριστίων καὶ ἐκτὸς Ἀλέξων, | Μνασίθεος. ἐξέστω δὲ τιω[
unbenutzter Raum von $2^1/_2$ Zeile].

Die Inschrift ist zwar mit grossen, weiten Zeichen eingemeisselt, aber doch nicht mit Sorgfalt. Der Steinmetz überging die Silbe *βε* in Z. 5, die Silbe *ρα* in Z. 8 und das 2. *α* im Namen *Ταραντῖνος*. Nach der Nennung der Zeugen, die doch gewöhnlich den Schluss bilden, ist ein Nachtragspassus angefangen, aber unvollendet geblieben. Raum war genug da: 2½ Zeile sind leer gelassen. Was dem Freilasser oder Freigelassenen noch eingeräumt wurde, lässt sich nicht erraten; man kann an mehrere Formeln denken. Der Freilasser ist derselbe wie in No. 1731. Die Schreibungen *τῶι* und *τοῖ* neben einander in Z. 3/4 wie in 1729, 4. — *ἐκτός* wird Z. 11 „ausserdem" bedeuten. Das ist singulär.

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 170/169.

1743 *W.-F.* 78. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμοκράτεια | Καφισ⟨σ⟩ία Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Ῥοδία τὸ γένος [(Σ)]ύρ[α], συνεπαινέοντος ⟨ΑΕ⟩ *καὶ τοῦ πατρὸς Καφισία, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς [ν]όμους τᾶς πόλιος· Σώφιλος, ‖ Νικέας Καφισία Δελφοί. καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Ῥοδία. π[αραμεινάτω δὲ Ῥοδία παρὰ] | Δαμοκράτειαν ἔτη πέντε ποιοῦσα τὰ δυνα[τ]ά· εἰ δέ κα παραμ[ε]ίνη Ῥο[δία πα]‖ρὰ Δαμοκράτειαν τὰ πέντε ἔτη, ἀποτρεχ[έ]τω Ῥοδία παρὰ Δαμοκρατείας οἷς κα θέλη ἐλευθέρα οὖσα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον· εἰ δέ [τί]ς κα | Ῥοδίαν καταδουλίζοιτο, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων κατὰ ‖ [τ]ὰν ἀναγραφὰν καὶ ὠνὰν τὰν ἐν τῶι ἱαρῶι ἀναγεγραμμέναν· | εἰ δέ κα μὴ παραμείν(η) Ῥοδία παρὰ Δαμοκράτειαν μηδὲ [τὰ δυνατὰ ποιήσ]η τὰ | πέντε ἔτη, κυρία [ἔ]στω Δαμοκράτεια ἢ ἄλλος ὑπὲρ Δαμοκράτειαν ποιῶν | [ὅ κα θέλη Ῥοδίαν. μάρτυ]ρες· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης Λυκίσκου, Ἀθανίων Ἀρίστ[.....], ‖ Ἀρχίας Ἀρχελάου, ἰδιῶται Ἐμμενίδας, Δεξικράτης, Καλλικλῆς.*

W.-F. Z. 2 *Καφισία* mit einem *σ* wie in Z. 3 und 5. — 3 *τὸ γένος Σύρα*, der Stein hat jetzt nur ΤΝ..ΥΡ. — 3 *συνευδοκέοντος* st. *συνεπαινέοντος*. Mir ist unklar, wie der Steinmetz zu dem Versehen nach diesem Genitive kam. — *W.-F.* Z. 4 *νόμους τᾶς πόλι[ος·]*, aber *πόλιος* ist klar, dahinter entweder *Σώφιλος* oder ⟨ς-⟩ *Φίλων*. — 5 *Νικ[ί]ας Καφισία Δελφ[ό]ς*, aber *Νικέας* und *Δελφοί* sind deutlich. — 6 *δυνατά· εἰ δέ κα παραμείνη*. — 7 *ἀποτρεχέτω*, am Ende [*θε*-], was lesbar ist. — Zu Anfang von Z. 7 steht nach *ρα*: ΔΑΜ, also nach *δ* wollte der Steinmetz schon *μ* einschlagen, machte aber noch *α* daraus. — *W.-F.* Z. 8 *εἰ δέ* [*τίς κα*]. — 9 *ὁ παρατυχὼν* [*συλέων κατά*]. — 10 [*τὰ*]*ν*. — 11 *παραμεί*[*νη*], dann *μηδὲ* .....*η τὰ*.

Da diese Zeile der Bestimmung in 5/6 entspricht, kann nur [τὰ δυνατὰ ποι]ῇ oder ποιῆσ]η eingesetzt werden. — *W.-F.* Z. 12 ἔστω, am Schlusse ποι... | .... Μάρτυ]ρες. Ich sah noch die Schlusslaute °ῶν, die man auch sonst erraten hätte. Ueber die Einsetzung in die Lücke kann kein Zweifel bestehen; es hilft 1731, 13, wo ποιεῖν τινά τι „jem. etwas anthun" im Sinne von κακὰ ποιεῖν d. i. κολάζειν τινά begegnet (so auch 1801, 3). — *W.-F.* 14 Ἀθανίων Ἀριστ[.....]; erwartet wird Δαμοφάνης, vgl. 1725—1727. — Meine Notizen reichen nur bis Z. 12.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1744 *W.-F.* 79.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Θευξένου μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο Θεόδωρος | Εὐφρονίου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον οἷ ὄνομα Πυῤῥίας τὸ γένος οἰκογεν[ῆ], | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Πυῤῥία[ς] | τῶι θεῶι τὰν ὠν|άν, ἐφ' ὧιτε] ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων καὶ ἀποτρέχ[ειν οἷς] | κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες· Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Ἄθανβος Ἀθανίωνος, κατὰ τὸν νόμον. | εἰ δέ [τίς] κα ἐφάπτηται Πυῤῥία, βέβαι[ον παρεχόντω τὰν ὠνὰ|ν ὅ τε ἀποδόμενος Θεύδωρος καὶ [οἱ] βεβαιωτῆρες Δρομ|οκλεί]δας, Ἄθαμβος. καὶ ὁμοίως ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων | Πυῤῥίαν ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀνυπεύθυνος ὢν πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | οἱ ἱαρεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ τοὶ ἄρχοντες Πολέμαρχος Πανσανία, [Φι]λοκράτης [Ξένωνος,] | [Ἄρχ|ω[ν] Νικοβούλου, ἰδιῶται Δίων Φιλιστίωνος, Καλλί[κων Ἡ]ράκωνος, Εὐφρόνιος | Ἡρα[κλείδ]ου.

Vgl. die Bemerkung zum Texte von 1710. Der Abklatsch misslang gänzlich. — Z. 9 Anfang wird man οἱ, das man um des folgenden τοί willen zu ändern sich versucht fühlen könnte, belassen, wie dieselbe Inschrift ja auch Ἄθανβος (Z. 5) und Ἄθαμβος (Z. 7), Θεόδωρος (Z. 1) und Θεύδωρος (Z. 6) neben einander hat. — *W.-F.* Z. 9/10 Φιλοκράτης ....ω[ν]. Zur Zeichenzahl stimmt | [Ἀρχ]ω[ν], was ich in Z. 10 nach 1747, 16 und 1748, 13 einsetze. Der Vatersname zu Φιλοκράτης ist aus 1776, 43 zu ermitteln.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1745 *W.-F.* 80.

Στραταγέοντος Εὐπολέμου τὸ δεύτερον μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξενο|χάρεος μηνὸς Θευξενίου, ἀπέδοτο Κλεύμαντις Φιλοδάμου Τολφώνιος τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσικράτεια τὸ γένος ἐνδογενῆ,

συνευ|δοκέοντος τοῦ υἱοῦ Φιλοδάμου, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε. βεβαιωτῆρες κατὰ τὰν συμβολὰν καὶ κατὰ | τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀριστόλαος Δάμωνος, Χαιρεσίλαος Χαιρέα Τολφώνιοι, Αἰακίδας Βαβύλου Δελφός. καθὼς ἐπίστευσε Σωσικράτηια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαιον δὲ παρεχόντων ὅ τε ἀποδόμενος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἀρχέλαος, Μνάσων, Καλλίερος, Πάτρων, Λύκος, Δείνων, Καλλίας, Ἀρχέλαος, Κλευφάνης, Ξένων, Καλλικλῆς, Κρίτων, | Νίκων, Θράσων, Δαμάνθης, Πολέμαρχος.

Vgl. die Bemerkung zum Texte von 1710. Es war mir unmöglich, einen Papierabdruck von dieser Inschrift zu nehmen. — Das Ethnikon *Τολφώνιος* für *Τολοφώνιος* ist bemerkenswert. — Die Namensform *Χαιρ-εσίλαος* ist wie *Πρωτ-εσίλαος* (Vf. Stud. I, 62) zu beurteilen; besonders klar ist die Bildung in *Μετ-εσίλαος* (Bull. 1887, p. 310). — Die Priesternamen *Ἀμύντας καὶ Ἄθαμβος* sind Z. 7 weggelassen worden; falsch ist also, dass *W.-F.* nach *οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος* kein Komma setzen. Unter den Zeugen kommen *Κλευφάνης* und *Κρίτων* vor, die in den Decreten 725—727 bei Lebas als Buleuten stehen. Siehe dagegen *W.-F.* 18, 264. — Zur Schreibung *Σωσικράτηια* vgl. *Ἡρακλήιου* 1685, 1 u. a., s. Index.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 175.

1746 *W.-F.* 81. C. v. B.

Στραταγέοντος ⟨τος⟩ τῶν Φωκέων Πυθέα Ε[. . . .]εος μη[νὸς] ἐνάτου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Κλευδά[μ]ου τοῦ Μαντία μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δωροξένα Λιλαιῖς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίω[ι] σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωστράτα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Σωστράτα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε τὰν προτερασίαν | ὠνὰν ἀρμέναν εἶμεν καὶ ἄκυρον, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Θράσων Εὐπαλίδα Λιλαιεύς. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωστράιας, βέβαιον παρεχόντω | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Δωροξένα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Θράσων· εἰ δέ κα μὴ | παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω κατὸν νόμον· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωστράταν ὡς (ἐλ)ευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ|πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἄρχον[τε]ς τῶν Δελφῶν Ἀνδρόνικος | Φρικίδα, Ἀμυνέας Χα[ρ]ιξέν[ο]υ, ἰδιῶται Λιλαιεῖς Ἐπίνικο[ς], Εὐκράτης, Ἐλατεὺς Θράσων, | Θεαρίων, Δελφοὶ Ἀρισταγόρας, Καλλίας, Κριτόλαος, Κράτων, Ξενοκράτης.

W.-F. Z. 1 ohne Angabe der Dittographie. — Nach *Πυθέα* steht *Ε*[. . . .]*εος*. Hierin können wir entweder (wie in 1740, 1 u. a.) den Vatersnamen, etwa *Ε*[*ὑμέν*]*εος* oder ä., vermuten, oder (wie in 1700, 1, 1712, 2 u. a.) das Ethnikon, vielleicht *Ἐ*[*λατ*]*έος*, wie in 1718, 1. Dafür spräche der Umstand, dass Zeugen aus *Ἐλάτεια* in Z. 12/13 genannt sind, dagegen, dass der Raum von 4 Zeichen durch dieses Wort nicht ausgefüllt wird. — *W.-F.* Z. 2 *Κλευδάμου*. — 3 *Πυθίωι*. — 9 *κατὰ τὸν*. — 12 *Χαριξένου*, dann *Ἐπίνικος*. — 10 hat der Stein ΩΣΕΥΘ°; der Steinmetz hat also die Silbe *ελ* übergangen, vgl. 1748, 12. — Der Bürge (in Z. 7) ist durch eine Inschrift aus Stiri nochmals bezeugt, vgl. GDI. 1539b, 9. — Das Adjectivum (Z. 4) *προτερ-άσιος* : **προτερ-άζω* : *προτερο-* = *δοκιμασία* : *δοκιμ-άζω* : *δόκιμος*; es setzt das dem *προτερίζω* (*ὑστερίζω*) analog gebildete Verbum auf °*άζω* voraus; mit *τὰν προτερασίαν ὠνάν* wechselt sonst *ἁ πρότερον ὠνά*, z. B. 1844, 7. — Das Particip *ἀρμέναν* hat gewiss langen Anlaut, ist also gleich *ἠρμένην* „getilgt, aufgehoben"; s. Index.

Zeit. Priesterschaft IV: Juni/Juli 168.

1747 *W.-F.* 82. *Ditt.* 463. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Μενεσθένεος τοῦ Κρινολάου Ὑαμπολίου μηνὸς | ὡς μὲν Φωκεῖς ἄγοντι ὀγδόου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Θευξένου τοῦ Καλλία | μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ [τ]οῖσδε ἀπέδοτο Εὐφράνωρ Καλλικρί⟨ι⟩του Λιλαιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικ[ε]ῖον ἆι ὄνομα Φαλάκρα τὸ γένος Αἰτωλὰ ‖ ἐκ Καλλιπόλιος, συνεπαιν[ε]όντων τ[οῦ] τε υἱοῦ τοῦ Εὐφράνορος Τιμαγγέλου | καὶ τᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ Ξενοῦς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν | ⟨καὶ τὰν τιμὰν⟩ ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Φαλάκρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφ[α]πτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον καὶ ἀποτρέχου|σαν οἷς κα θέλη[ι]. [βεβαι]ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Δίων Ἀριστοβούλου Δελφός, Ἀρισ[. . . . .]ης Νικέα Λιλαιεύς. παραμεινάτω δὲ Φαλάκρα παρὰ Εὐφράνορα [ἄχρι] κα ζῆι Εὐφράνωρ, ποιέ[ο]υσα τὸ ποτιτασσόμενον | πᾶν τ[ὸ] δυνατόν. εἰ δέ τί [κα π]άθοι Εὐφράνωρ πρὸ τοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τιμάγγελον | γυναῖκα λαβεῖν, παραμειν[ά]τω⟨ι⟩ Φαλάκρα Τιμαγγέλωι ἄχρι οὗ κα γυναῖκα λάβη[ι], | ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δὲ μὴ παραμείναι Φαλάκρα ‖ κ[α]θὼς γέγραπται, ἄκυρος ἔστω ἁ ὠνά. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Φιλοκράτης, Πολέμαρχος, Ἄρχων καὶ ἰδιῶται Ἀριστό[μ[α]χος Ὀλυμπογένεος, Δάμων Δεξώνδα, Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Ἵππων Ἀθανί|ωνος, Μένης Πεισιστράτου Δελφοί,

Στρατόλαος Λυκίνου, Κλέων Ξενοκράτεος, Νίκαρχος Πετραίου, Ζωΐλος Ἡροίδα, Κλάδων Ξενοκράτεος Λιλαιεῖς.

W.-F. Z. 1 *Μενεσθέος.* — 3 *τοῖσδε*, dann *Καλλικρίτου.* — 4 *τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον.* — 5 *συνεπαι[νε]όντων τοῦ.* — 7 zu Anfang ohne Angabe der Dittographie im Texte, s. jedoch S. 306. — 8 *ἀνέφαπτον*, nach *βίον* „*καί*" vergessen. — 9 *βεβαιωτῆρες.* — Wie Z. 10 die Lücke von 5 Zeichen auszufüllen sei, weiss ich nicht; möglich z. B. *Ἀρισ[τομέν]ης, Ἀρισ[τοφάν]ης* u. a. — *W.-F.* Z. 11 *ζῆ*, dann *ποιέουσα.* — 12 *τὸ δυνατόν.* — Nach *εἰ δέ τί* ist eine Lücke für 3 Zeichen, richtiger 2; denn *π* ist als sicher abzurechnen. Es giebt Fälle (s. Index) von der Construktion *εἰ* + *κά* + opt., möglich freilich wäre auch ursprüngliche Steinverletzung, die der Steinmetz überging. Also entweder *εἰ δέ τί [κα π]άθοι* oder *εἰ δέ τι ⟨. .⟩ [π]άθοι.* — Zu Z. 13 merken *W.-F.* auf S. 306 die Schreibung °*μεινάτωι* an; am Ende dieser Zeile ist *λάβη* oder *λάβη[ι]* möglich. — *W.-F.* Z. 15 *καθώς.* — 16/17 *Ἀριστόμαχος.* — 18 *Λυκίνου* vergessen.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1748 *W.-F.* 83. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστ[ο]κράτεια Ὀνασίμου, συνεπαινέοντος καὶ Σωστράτου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Δαματρία, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν δύο. βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον· Ἀριστόμαχος Ὀλυμπογένεος. παραμεινάτω | δὲ παρὰ Ἀριστοκράτειαν ἄχρι οὗ κα ζῇ Ἀριστοκράτεια ἀνενκλήτως, ποιέουσα πᾶν τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατόν· εἰ δέ κα μὴ ποῆι Δημητρία ἢ μὴ παραμείνηι, ἐξέστω Ἀριστο|κρατείαι ἢ ἄλλωι ὑπὲρ Ἀριστοκράτειαν κολάζειν ὡς κα θέλωντι Δημητρίαν | ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις· εἰ δέ τί κα πάθηι Ἀριστοκράτεια, ἐλευθέρα ἔστω | Δημητρία κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ἀποτρέχουσα οις κα θέληι, καθὼ[ς] | ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπ[τ]ηται Δημητρίας ἐπεί κα || τελευτάσηι Ἀριστοκράτε[ι]α, βέβαιον παρε[χέ]τω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα[ρ]ατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς [ἐλ](ευ)θέραν οὖσαν ἀζάμι' ὄντες κ[α]ὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζα[μίας]. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Φιλ[οκράτης], | Πολέμαρχος, Ἄρχων, ἰδιῶται Ἀριστόμαχος, Τιμοκλῆς, Ἀμύντας, Δίων.

W.-F. Z. 1 *Ἀριστοκράτεια.* — 3 *κατὰ τὸν.* — 4 *ἀνεγκλήτως.* — 5 *ποιῇ*, dann *παραμείνῃ.* — Die ggr. Form *Δημητρία* wechselt mit der dor. auf demselben Steine, vgl. 1817. — *W.-F.* Z. 8 *καθώς.* — 9 *ἅ[πτ]ηται.* —

10 *τελευτάσῃ Ἀριστοκράτεια, βέβαιον παρεχ[έ]τω.* — In Z. 12 hat der Stein *ὡς . . θέραν* (vgl. 1746, 10), *W.-F. ὡς ἐλευθέραν.* — Für *ἀζάμι' ὄντες* s. ihre Anmerkung auf S. 306, (möglich freilich auch *ἀζάμι(οι) ὄντες*), sie geben im Texte *ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι — ζαμ[ίας].* — Vgl. 1795, 6 *κύρι' ὄντω*; 1875, 16 *ἀζάμι' ἐόντες* u. a.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1749 *W.-F.* 84. *Ditt.* 455. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀρχέλαος Θηβαγόρα Δελφὸς σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Κύπριος τὸ γένος Κύπριον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. | βεβαιωτήρ· Δεξικράτης Μνασιθέου. παραμεινάτω δὲ Κύπριος παρὰ Ἀρχέλαον τὸν πωλήσαντ' αὐτὸν μέχρι κα Ἀρχέλαος ζώ⟨ι⟩η· | εἰ δέ τί κα πάθηι Ἀρχέλαος, ἐλεύθερος ἔστω Κύπριος καὶ ἀποτρεχέτω οις κα θέληι, ὡς κα τὸ πάθος γένηται περὶ Ἀρχέλαον. ‖ ποταποτεισά[τ]ω δὲ τὸ ἐπίλοιπον τᾶς τιμᾶς ἀργυρίου τρία ἡμιμναῖα, Θηβαγόρα ἡμιμναῖον, Δωροθέωι ἡμιμναῖον, Ἀρχίαι ἡμιμναῖον. | ἀποτεισάτω δὲ τοῦτο τὸ ἀργύριον ἐν ἐνιαυτῶι, ἀφ' οὗ κα τὸ πάθος γέν[η]ται περὶ Ἀρχέλαον. ἁ δὲ ὠνὰ ἔστω τοῦ θεοῦ. παρεχέτω δὲ Ἀρχέλαος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δεξ[ι]κράτης βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Κυπρίου, κύριος ἔστω συλέων καὶ αὐτοσαυτὸν καὶ ὁ παρατυγχάνων ὡς ἐλεύθερον ἐόντα. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος Ἄρχωνος, Ἀμύντας Εὐδώρου καὶ τῶν ἀρχόντων Ἥρυς Πλείστωνος, | ἰδιῶτα[ι] Ἐκέφυλος, Κλέανδρος, Ἀλκέτας, Λύκος, Καλλίερος, Μνασίθεος, Ξενόκριτος. τὸ ὁμόλογον παρὰ Καλλίερον.

Diese Inschrift steht auf der Polygonalmauer hinter No. 1750.

W.-F. Z. 5 *ποταποτεισάτω.* — 6 fehlt ganz, durch sie wird die Ergänzung von *παρεχέτω,* zu der sie S. 306 raten, unnötig. — 7 *Δεξικράτης.* — 9 *ἰδιῶται.* — Mit *ζώ⟨ι⟩η* Z. 3 vgl. *Ἀπόλλω⟨ι⟩νι* 1751, 1 u. a.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6), vielleicht 168/7.

1750 *W.-F.* 85. *Ditt.* 456. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Θεοξενίου, ποταπέδωκε Κύπριος Δωροθέω | ἡμιμναῖον, Θηβαγόρα ἡμιμναῖον, Ἀρχία ἡμιμναῖον, καθὼς αὐτοὶ εὐδόκησαν, ὃ ἔδει αὐτὸν ἀποδόμεν, ἐπεί κά τι πάθη Ἀρχέλαος. μάρτυρες· | οἱ ἄρχοντες Δάμων, Ξένων, Πολύων, ἰδιῶται Πύθων, Ἀστόξενος, ‖ Καλλίας.

Diese Inschrift steht auf der Polygonalmauer vor 1749; auffällig, weil doch 1750 Nachtrag zu 1749 ist. Der Steinmetz schloss eine Lücke mit diesen 4 Zeilen, die er wegen Z. 6 von 1749 absichtlich gelassen hatte.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Vgl. 1728, 10; 1729, 19.

1751 *W.-F.* 86. C. v. B.

Ἄρχοντο[ς] Κλέωνος μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ δευτέρου, ἀπέδοτο Φίλων Τελεσάρχου τῶι Ἀπόλλω⟨ι⟩νι τῶι Πυθίωι κοράσιον ἇι ὄνομα Φιλοκράτεια, καθὼς | ἐπίστευσε Φιλοκράτεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι εἶμεν ἐλευθέρα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο. βεβαιωτήρ· Δίων Ἀλέξωνος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἢ καταδουλίζοιτο Φιλοκράτειαν, κύριος ἔστω συλέων ἐπ' ἐλευθερίαι ὁ παρατυγχάνων καὶ ὁ βεβαι|ωτὴρ βεβαιού(τω) τῶι θεῶι. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον εὐδόκησε Φίλων νοέων καὶ φ[ρ]ονέων καὶ ὑγιαίνων καὶ Λέαι⟨ι⟩ναν ἀπολελυμέναν εἶμεν ‖ τᾶς παραμονᾶς καὶ ἐργασία[ς . . ἀ]π' αὐτοσαυτοῦ, καθὼς ἐν τᾶι ὠνᾶι γέγραπται, καὶ ἔστω ἐλευθέρα, μηθενὶ μηθὲν προσήκουσαν. | μάρτυρες· τοὶ ἄρχοντες Καλλίας, Ἧρυς, Πασίων, ἰδιῶται Ἵππων, Δάμων, Κλέων, Αἰακίδας Βαβύλου, Ἀρχίας.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*. — 4 *φρονέων*. — 5 *ἐργασία[ς ἀ]π'*. — 6 *Β[α]βύλου*, aber *α* ist klar. — In Z. 1 steht ΑΠΟΛΛΩΙΝΙ — wie 1752, 1 u. oft — Z. 4 ΛΕΑΙΙΝΑΝ auf dem Steine. — Für *βεβαιού(τω) τῶι* merken *W.-F.* S. 306 an, dass der Steinmetz das eine ΤΩ seiner Vorlage überging; aus ihrer Umschrift *βεβαιού[τω] τῶι* hat man also nicht auf eine Lücke zu schliessen. — Den Namen *Ἀλέξων* (Z. 3) fanden wir schon 1723, 22. — Z. 3 ist *τω* von *ἔστω* über °ΕΣΣΥ° nachgetragen. — In *ἐργασία[. . . .]π'*, wie ich Z. 5 notierte, scheinen 2 Zeichenplätze von vornherein unbenutzt geblieben zu sein; der Stein blätterte später weiter ab, so dass auch °*ς* und *ἀ*° verloren gingen.

Die Form der 2. Freilassung von Z. 4 ab erinnert an das Formular in 1919; zur Bestimmung *νοέων καὶ φ[ρ]ονέων καὶ ὑγιαίνων* „bei geistiger und körperlicher Gesundheit“ vgl. GDI. 1523, 4 . . *Δαυλιεῖς νοέοντες καὶ [φ]ρονέοντες ἀνέθηκαν* . .; zum Schluss dieses Formulars in Z. 5 vgl. 1555 b, 10.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Zwar fehlen die Priester, aber der Archont ist derselbe wie in 1749 und 1752.

1752 *W.-F.* 87. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρίστιον Ἀρχεδάμου Δελφ[(ί)]ς, συνεπαινέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτᾶς Ξένωνος, τῶι Ἀπόλλω⟨ι⟩νι τῶι Πυθί|ωι σῶμα γυναι-

κεῖον αι ὄνομα Εὐρώπα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Εὐρώπα τῶ[ι] θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ξένων Βούλωνος, Ἄσανδρος Διονυσίου. παραμεινάτω δὲ Εὐρώπα | παρὰ Ἀρίστιον ἄχρι κα ζώη Ἀρίστιον, ἐνδὸς [μ]ένουσα, ποε[ου]σα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήση Εὐρώπα τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Ἀριστίου, καθὼς γέγραπτα[ι], δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω δὲ Ἀριστίωι κολάζειν, καθώς κα αὐτὰ θέλῃ, καὶ ἄλλωι ὑπὲρ | Ἀρίστιον ὅν κα Ἀρίστιον κε[λ]εύση ἀζαμίοις ἐόντοις καὶ ἀνυποδίκοις π[ά]σας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθηι Ἀρίστιον, ἐλευθέρα ἔστω Εὐρώπα | κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ, κ[α]θὼ[ς] ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Εὐρώπας τελευτασάσας Ἀριστίου, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα|ρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν ο[ὖ]σαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀ[νυ]πό[δικοι] πά[σ]ας δίκας καὶ ζαμίας. ‖ μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶτα[ι Κ]αλλίερος, Εὔδωρος, Ἐπ[ίν]ικος.

W.-F. Z. 1 *Δελφός*, jetzt sind sowohl das drittletzte wie das vorletzte Zeichen lädiert. — 2 *τῶι θεῶι*. — 4 *ἐνδὸς μένουσα, ποέουσα*. — 5 *γέγραπται*. — 6 *κελεύση*, dann *πάσας*. — 7 *καθώς*. — 8 *κατὰ τὸν νόμον* weggelassen. — 9 *οὖσαν*, dann *πάσας*. — 10 *ἰδιῶται Καλλίερος*. — Wie in der vorhergehenden Nummer, so auch hier *Ἀπόλλω⟨ι⟩νι* (Z. 1). — In Z. 5 steht nach *ἐξέστω* ein *δέ*, nicht *τὲ*; allerdings ist *δ* ein wenig verletzt, aber über den Wert des Zeichens kann kein Zweifel bestehen. *W.-F.* änderten ([*τ*]*ὲ*), während sie doch in Nr. 1757, 9 *δέ* im Nachsatze anerkannten.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1753 *W.-F.* 88 C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς [Ἀ]π[ε]λλαίου, ἐπὶ τοῖ[σ]δε ἀπέδοτο Ἀριστόμ[α]χος Ἐτυμώνδα Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Θεύδωρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | Θεύδωρος, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθερος εἶμεν [κ]αὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ ‖ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἄρχων Καλλία. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Θευδώρου, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν | ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀριστόμαχος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄρχων· εἰ δέ κα μὴ | παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων

κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ||πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· Δαμένης, Μνασίθεος, Ταραντῖν[ος], | Ἀστόξενος, Εὐκλείδας, Σωτύλος.

W.-F. Z. 1 ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστόμαχος. — 4 καί. — In Z. 8 steht auf dem Steine ΝΟΜΟΟΜ°, und über den beiden ο ist ν nachgetragen. — Z. 11 steht nach Σωτύλος, um 4 Zeichenplätze weiter rechts in kleineren Zeichen, ΛΑΚ, ohne Fortsetzung und wohl ohne jede Bedeutung. Vielleicht Spielerei wie 2077, 10.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Die Priester fehlen. Unter den Zeugen ist ein Ταραντῖνος mit genannt. Der Archont ist derselbe wie in Nr. 1725—1727.

1754 W.-F. 89. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐ[π]ὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Καλλικλῆς Τίμωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀριστὼ τὸ γένος Βαστάρναν, ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Τ[ί]μων Καλλι||κλέος. κατενεγκάτω δὲ Ἀριστὼ ἢ Πλειστὸς [ὑπ]ὲρ Ἀριστὼ ἐν τὸν ἔρανον τὸν Βακχίου ἐπὶ τὸ Καλλικλέος ὄνομα ἀρ|γυρίου τρία ἡμιμναῖα ἐν ἐτέοις τρίοις· ἄρχει ἁ καταβολ[ὰ] | ἐν τῶι Ἡρακλείωι μηνὶ τῶι ἐπὶ Ἀνδρονίκου. [π]αραμεινάτω | δὲ Ἀ[ρ]ιστὼ [π]αρὰ Καλλικλῆ ἀνεγκλ[ή]τως ποιοῦσα || τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν, ἄχρι [κα] κατενέγ|κη τὰ τρία ἡμιμναῖα· ἐπεὶ δέ κα κατενέγκη, ἐλευθέρα | ἔστω καὶ ἀνέφαπτος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἀμύντας, | Ταραντῖνος, ἰδιῶται Κ[α]λλίμαχος Βαβύλου, Ἀστό|ξενος, Εὔδοκος, || Ξεν[ο]κράτης.

W.-F. Z. 1 ἐπί. — 4 Τίμων. — 8 παραμεινάτω. — 9 Ἀριστώ. — In welchem Verhältnisse Πλειστός zur Ἀριστώ stand (ob Sohn?), ist nicht zu erraten; offenbar ist er derjenige gewesen, der für die Hälfte des Lösegeldes bei der Vorschusskasse des Βάκχιος gut sagte.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1755 W.-F. 90. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Ἀντιόχου μηνὸς ἑνδεκάτου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Κλεοφάνεος μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Καλλὶς καὶ Πολύτας Λιλαι|εῖς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα δύο οἷς ὀνόματα Βερενίκα καὶ Αἰ|ολίς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καθὼς ἐπίστευσαν Βερενίκα καὶ Αἰολὶς τῶι θε||ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθεραι

εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάν[τ]ων τὸμ πάντα βίον. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ξενοκράτης Καλλιτέλεος Λιλαιεύς, Κλεομήδης Κλεολάου | Τειθρώνιος. παραμεινάντων δὲ Βερενίκα καὶ Αἰολὶς παρὰ Καλλὶν ἄχρι κα ζώη Καλλὶς ποι|έουσαι τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήσωντι Βερενίκα καὶ Αἰολὶς τῶν | ποτιτασσομένων ὑπὸ [Κ]αλλίδος καθὼς γέγραπται δυναταὶ οὖσαι, ἐξέστω Καλλίδι κολάζειν, | καθὼς κα αὐτὰ θέλη(ι), καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Καλλὶν ὅν κα Καλλὶς κελεύση ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀ|νυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δέ τί κα πάθηι Καλλίς, ἐλεύθεραι ἔστων Βερε|[νί]κα καὶ Αἰολὶς κυριεύουσαι αὐτοσαυτᾶν καὶ ποιέουσ[α]ι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχουσαι | οἷς κα θέλωντι, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι | Βερενίκας ἢ Αἰολίδος τελευτασάσας Καλλίδος, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν || κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλευθέρας οὔσας ἀ[ζά]μιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πᾶσας δίκας καὶ ζαμ[ία]ς. μάρτυρες· τοὶ ἄρχοντες τᾶς [πό]λεος τῶν Δελφῶν Ἀλκῖνος Ἀρχιάδα, Ἀρχέλας Δαμοσθένεος, | ἰδιῶται Καλλείδας Εὐκλείδ[α], Ἀντιφάνης Ἡρωΐδ[α] Δελφοί, Ξενοφῶν Ξένωνο[ς], Νίκαρχος Καλλιτέλεος, Ἄρχων Καλλιμένεος, Νικόλαος Κλεοτέλεος, Ἀρίστων Ἀριστάρχου, Ἡρακλείδας Λι||λαιεῖς.

W.-F. Z. 5 πάντων. — 9 ὑπὸ Καλλίδος. — 12 κυριε[ύ]ουσαι, aber υ ist noch jetzt klar; dann ποιέουσαι. — 16 ἀζάμιοι, dann ζαμίας. — 18 Εὐκλείδα, Ἡρωΐδα, Ξένωνος. — Z. 7 steht ΚΑΙΟΛΙΣ auf dem Steine, und αι ist über ιο nachgetragen; möglicherweise ist dies Versehen aus der Dialektaussprache Βερενίκα κ' Αἰολίς zu erklären. — Zur Form [πό]λεος Z. 17 kann ich nur bemerken, dass ich mir keine Notiz gemacht habe, ob die dialektische Form aus dem Steine herausgelesen werden könne. — Die Freilasser scheinen ein Ehepaar gewesen zu sein. — Zu erwähnen habe ich noch, dass Z. 15 nach συλέοντες eine Bruchstelle folgt, darauf in grösseren Zeichen und in schräg abwärts gehender Linie: ΑΝΣΥΡΛΣΩ; ich halte dies für Spielerei und verweise auf ähnliche Fälle, wie 1753, 11; 2077, 10.

Zeit. Priesterschaft III: August/September 172.

1756 *W.-F.* 91. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Προάνδρου Φόλα μηνὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχον|τος Λαιάδα μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πατρὼ Ἐχεσθένεος Σκαρφὶς | τῶι Ἀπόλλωνι

τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κράτ[ε]ια τὸ γένος ἐκ [.] Κε λαίθας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπί-στευσε Κράτεια τῶι Ἀπόλλωνι ‖ τῶι Πυθίωι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ | πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Σωσίλαος Κλέωνος Σκαρφεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραν|τῖνος, τῶν ἀρχόντων Ἀμυνέας, ἰδιῶται Πολυκράτης, Ἀντίας Φαινέα Σκαρφεῖς, | Λαιάδας, Δαμοσθένης, Εὐκλείδ[α]ς Δελφοί.

W.-F. Z. 3 *Κρά[τει]α.* — 8 *τῶν ἀρχόντων Ἀμύντας*, vgl. aber 1789, 9. — 9 *Εὐκλείδας.* Die 9. Zeile ist zur Hälfte freigelassen, dann folgt unmittelbar darauf No. 1757. Nach *Δελφοί* steht ein A; möglich, dass der Steinmetz mit *ἁ ὠνὰ παρὰ* ... (wie z. B. 1715, 8 und oft) fortfahren wollte, oder dass das Zeichen nur Spielerei ist, vgl. 1753, 11; 1755, 15; 2077, 10. — In Z. 3 geben *W.-F.*: *ἇι ὄνομα Κρά[τει]α τὸ γένος ἐκ Κελαίθας*, aber so glatt steht dies nicht auf dem Steine. Ich notierte: „°EK▨KE°, nach *ἐκ* sieht es wie Omikron aus“. Man könnte an einen andern Städtenamen denken oder vermuten, dass der Steinmetz eine Dittographie sich zu schulden kommen liess (etwa *ἐκ⟨ε⟩ Κε°*) oder *ἐκκ* einschlug (vgl. *ἐκκ τῶν ἰδίων* Ditt. 143, 40), etwas Ueberzeugendes kann ich nicht meiner am Steine gemachten Notiz entlocken; von Städtenamen liesse sich am ehesten noch an das in Böotien bei Arne gelegene *Κελαίθρα* denken.

Zeit. Priesterschaft IV: August/September 170.

1757 *W.-F.* 92. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀνφίσσαι Θεαγένεος τοῦ Μ[ε]νάνδρου μηνὸς Ἀγρεστύωνος, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ[δ]οτο Νικοβούλα | Δαμοξένου Ἀμφισ(σί)ς, συνεπαινέοντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Καλλίππου, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα ‖ Σωσίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, κα[θ]ὼς ἐπι[στευ]σε Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ[πὸ πάν]των τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες· | Ξενοκράτης Χαιρ[ε]δάμου, Ἀγήσανδρος Πύθω[νος Ἀμ]φισσεῖς. [παρ]αμεινάτω δὲ Σωσίχα παρὰ Νικοβούλαν | καὶ Κάλλιππον ἄχρι κα ζώωντι, ποιέουσα τὸ [ποτι]τασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ τί κα μὴ ποιῇ τῶν ποτι|τασσομένων ὑπὸ Νικοβούλας καὶ Καλ[λ]ίππου κα[θὼς] γέγραπται δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω δὲ Νικοβούλα ‖ καὶ Καλλίππω κολάζειν καθώς κα ⟨.....⟩ αὐτοὶ θέλωντι καὶ ἄλλω ὑπὲρ Νικοβούλαν καὶ Κάλλιππον | ὅν κα κελεύσωντι ἀζαμίοις ὄντοις ⟨...⟩ πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ

τί⟨ς⟩ κα πάθων[(τ)]ι Νικοβούλα | ἢ Κάλλιππος, ἐλευθέρα ἔστω Σωσίχα κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ, καθὼς | ἐπίστευσε Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτητα[(ι)] ἐπὶ καταδουλισμῶι Σωσίχας τελευτα⟨σ⟩άντων Νικοβούλας καὶ Καλλίππου, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν || κα[τ]ὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας ⟨δι⟩δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἀμύντας· | Εὔδωρος, Τελέσαρχος, Μνασίθεος, Ἀριστίων, Τίμων Δελφοί, Ἀσίδαμος, Εὐκλείδας, Καλλικράτης Ἀμφισσεῖς.

W.-F. Z. 1 *Μ[εν]άνδρου.* — 2 *ἀπέδοτο.* — Dass der Steinmetz nicht sehr sorgfältig war, zeigt sich an mehreren Stellen: auf der Zeilenwende 1/2 schlug er ΔΕΛΦΟΙΔΕ ein und trug Σ über ΙΔ nach; in Z. 3 liess er sein Versehen °ΦΙΣΣΣΥΝ° unberichtigt, und *W.-F.* lasen *Ἀμφισσίς, ὑπεναινέοντος* heraus; als der Steinmetz *αὐτᾶς* in Z. 8 einschlagen wollte, meisselte er nach *α* nochmals *α* ein, setzte aber auf die Stelle des zweiten ein *υ*, so dass man beide Zeichen über einander sieht. — *W.-F.* Z. 5 *καθώς.* — 6 *ἀ[πὸ πά]ντων.* — 7 *Χαιρεδάμου.* — 9 *Καλλίππου*, am Ende *Νικοβούλαι*, aber die Zeile schliesst mit *α.* — 10 *Καλλίππωι* — nach °*ιππω* ist ein Riss, in dem ich den Versuch Jota einzuschlagen nicht finden kann, vgl. auch den Dativ *ἄλλω* in derselben Zeile. — Wegen des *δέ* im Nachsatze (Z. 9) vgl. zu 1752, 5. — Nach *καθώς κα* (Z. 10) sind 5 Zeichen ausgeschlagen: erst ist ein N, zuletzt ein A erkennbar. Der Steinmetz wollte, wie es scheint, die Namen wiederholen, setzte aber dann dafür das Pronomen ein. — In Z. 11 sind nach *ὄντοις* 3 Zeichen ausgeschlagen, entweder dittographisches ⟨*οις*⟩ oder ⟨*πασ*⟩. — Verwechselung der Formeln passierte dem Steinmetz, als er die neue hypothetische Periode in Z. 11 mit *εἰ δέ τί⟨ς⟩ κα* begann, dann aber Σ halb tilgte. *W.-F.* geben hier: *εἰ δέ τί κα πάθωντι ἢ Νικοβούλα.* Davon ist *ἢ* falsch; die Verbalform schliesst auf dem Steine mit °ΩΝΙΙ. — 12 ist *ου* über *κυριευσα* nachgetragen. — Die Endung in *ἅπτηται* (so *W.-F.*) heisst auf dem Steine °TAT. — *W.-F.* Z. 15 *κατὰ τὸν νόμον.* — 16 ohne Angabe der Dittographie, die der Steinmetz übrigens selbst zu tilgen versuchte. — Mit *Ἀσίδαμος* Z. 17 vgl. *Ϝασίδαμος* GDI. 371 (thessal.). — Das letzte Wort der Inschrift schliesst gerade Z. 17 ab, darunter steht gleich No. 1758, und zwar mit grösseren Zeichen. – Zu *ἀζαμίοις* Z. 16 vgl. 1724, 4.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Diese Nummer steht unmittelbar hinter 1756.

1758 *W.-F.* 93. C. v. B.

Ἄρχοντος Αἰακίδα τοῦ Φιλαιτώλου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐκράτης Καλλίκωνος | τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα

ἀνδρέον ὧι ὄνομα Ἀρτεμί|δωρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν τιμὰν || ἔχει, καθὼς διεπίστευσεν Ἀρτεμίδωρος τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ὥστε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ | ἀποτρέχων οὗ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· Ἀριστίων Ἄγωνος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ἄθανβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ξενέας, Εὐκράτης, Δαμοκράτης, ἰδιῶται | Ἀνδρόνικος, Κριτόλαος, Ἀλέξων, Χαρίξενος, Βού|λων, Καλλίερος, Ἀπολλόδωρος, Ταραντῖνος, Μνα|σίθεος, Ἀστόξενος, Δείνων, Βάκχιος.

Wie 1729, 5, steht Z. 3 ΑΝΔΡΕΟΝ; entweder verrät dies die dialektische Aussprache °*δρέjον*, °*δρέον*, oder es liegt Versehen vor (also *ἀνδρε(ῖ)ον*). S. zu 1729, 5. — Z. 8 geben *W.-F.* *οἷς κα θέλῃ*, was allerdings Formel ist. Indess der Stein hat *οὗ κα*, und da die spätere Prosa genug Belege aufweist, wo *οὗ* für *οἷ* steht, so habe ich auch hier nicht ändern wollen. Vgl. übrigens 1766, 7. — Von der Formel weicht auch *διεπίστευσεν* ab, worin das *ν ἐφ.* bemerkenswert; dieselbe Composition auch 1723, 5. — Zwischen den Nummern 1758 und 1759 ist eine Zeile freigelassen.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 172.

1759 *W.-F.* 94. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλεοφάνεος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ὀλυνπογένης Ἀριστομάχου καὶ Ἀριστό|μαχος Ὀλυνπογένεος Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Εὐπορία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευ|σε Εὐπορία τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὥιτε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. εἰ δέ τίς κα ἐφά|πτηται Εὐπορίας, κύριοι ἐόντω οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ περιτυγ|χάνοντες συλέοντες. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσῃ Εὐπορία, τὰ κατα|λειφθέντα ὑπάρχοντα τὰ Εὐπορίας πάντα Ὀλυνπογένεος καὶ Ἀ|ριστομάχου ἐόντω· εἰ δέ τινι ζῶουσα δόσιν ποέοιτο τῶν ἰδίων | Εὐπορία, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω. βεβαιωτὴρ· Σωτύλος Σωστράτου. | μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθανβος, Ἀμύντας | καὶ οἱ ἄρχοντες Μελισσίων Εὐαγγέλου, Αἰακίδας Φιλαιτώλου, | Λαιάδας - - - Βαβύλου, ἰδιῶται Ἄνδρων Ζηνέα, Ξένων || Βούλωνος, Ἥρυς Πλείστωνος.

W.-F. Z. 3 *Δελφός*. — 9 *Ὀλυμπογένεος*. Der erste der beiden Freilasser — offenbar Vater und Sohn, weil die Namen von Grossvater und Enkel übereinstimmen — hat in Z. 2 und 3 nach *W.-F.* die Namensform

'Ολυνπογ°, in Z. 9 *'Ολυμπογ°*. Ich habe im Texte auch an letzterer Stelle *'Ολυνπογ°* eingesetzt. Der Stein hat Z. 9 ein Zeichen, das N und M zugleich ist. Welches von beiden ins andre umgeändert wurde, lässt sich nicht sagen. Mir scheint, als ob der Steinmetz habe consequent sein wollen, also *μ* in *ν* corrigierte; er schlug ja auch *"Αθανβος* (Z. 12), *Εὐανγέλου* (Z. 13) ein. — 14 ist nach *Λαιάδας* unbenutzter Raum für 3 Zeichen anzumerken; fehlen kann ja nichts. Offenbar hielt der Steinmetz die Stelle für untauglich.

Zeit. Priesterschaft III: April/Mai 171.

1760 *W.-F.* 95. C. v. B.

"Αρχοντος Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἡραίου, ἀπέδοτο Πολύων Τιμοκλέος σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Εὔτυχος, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν δυῶν. ἐλεύθερος δὲ ἔστω | Εὔτυχος καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, | καθὼς αὐτὸς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥσστε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος· Καλλικλῆς. εἰ δέ τις ἐνάπτοιτο Εὐτύχου ἐπὶ | καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέ|ων ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι|κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· Φίλων Ἀρι|στέα, Φίλαγρος Φίλωνος, Ἀριστόβουλος ‖ Πάτρωνος, Καλλι|κλῆς Τίμωνος, Φιλιστίω[ν] Ἄν|δρωνος, Μένης. ἁ ὠνὰ παρὰ Μένητα.

W.-F. Z. 3 *Πολύ[ω]ν*. — 16 *Φιλιστίων*. — Die Genitivform *δυῶν* ist viel seltener als die unflektierte Form *δύο*, s. Index. — Z. 8 steht nicht bloss *ὥςτε*, wie *W.-F.* geben, sondern ΩΣΣΤΕ auf dem Steine. Das werden wir nicht mit *ὥσ(σ)τε* umschreiben dürfen, sondern vergleichen müssen mit *ἐος τὸ 'Ιερόν* (epid. Bauinschrift Z. 6), *ειος τὴν* GDI. 345, 35 (thess.), *ἴος τε τὰν* (kretisch, Oaxos I, 13) u. v. a. — Nach Z. 17 folgt eine unbehauene, ungeglättete Stelle.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1761 *W.-F.* 96 C. v. B.

[Ἄρχ]ο[ντο]ς Λαιάδα μηνὸς Ἐνδυσποιτρ(ο)πίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ[πέ]δοντο Κλέ|ων, Παρνάσσιος, Ἅρμιχον Κλευδάμου, συνεπαινεούσας Ξενοφανείας τᾶς | ματρὸς Κλευδάμου καὶ Τελεσοῦς τᾶς ματρὸς Κλέωνος καὶ Παρνασσίου | καὶ Ἁρμίχου, τοῖ Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀγησώ, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τεσ(σ)άρων, καθὼς ἐπίστευσε Ἀγησὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέ(ο)υσαν ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ὀρέστας Εὐχαρίδα Δελφό[ς]. | μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀρχέ|λας Πραόχου,

Φιλοκράτης, Μνασίθεος, ἰδιῶται Ἀριστίων, Ἀστόξενος, Ὀρέστας, | Καλλίδας, Δάμων, Σωσέας, Ἄρχανδρος, Ἁρμόξενος Τιθοῤῥεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ Καλλίερον.

Der Stein war hier nicht so glatt abgearbeitet, wie sonst; drum wandte der Steinmetz grössere (bis zu 0,015) Zeichen u. weitere Spatien an.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος, ἀπέδοντο.* — Nach *τρ* ist im Monatsnamen das *ο* weggelassen worden. — In Z. 4 steht *τοῖ Ἀπόλωνι* (s. Z. 8) *τῶι Πυθίωι.* Ziemlich oft ist im Apollonamen die Unterlassung der Gemination (s. Index) zu finden; man möchte deshalb fast auf Absicht schliessen und glauben, dass der Steinmetz das Muster der alten Steine, deren doch Delphi sicher viele hatte, nachahmte (vgl. unter 1763 die Bemerkung zu Z. 5). Aus *W.-F.*'s Wiedergabe *Ποιτρ[ο]πίου, Ἀπόλ[λ]ωνι* kann man den Thatbestand nicht ersehen; nur für das letztere Wort giebt ihre S. 307 eine Notiz. — *W.-F.* 4 *τεσσάρων* — Stein ΤΕΣΑ° —. — 6 *ποιεῦσαν*, vgl. aber *συνεπαινούσας* Z. 2; 1764, 4 dasselbe Versehen. — 7 *Δελφός.* — 10 *Καλλιέρωι.* — Z. 6 und 7 stehen die Conjunktivformen mit und ohne Jota. — Das *π* von *Ἀπόλλωνος* in Z. 8 ist unvollendet gelassen. — *W.-F.* schreiben *Ἅρμιχον*: ich stelle den Namen zu *Ἅρμων, Ἁρμόξενος* (Z. 10) und vergleiche den att. Frauennamen *Ἁρμάτιον*.

Zeit. Priesterschaft IV: April/Mai 169.

1762 *W.-F.* 97. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρχέλαος Θηβαγόρα Δελφὸς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι παιδάριον οἷ ὄνομα Τίμων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Τί|μων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε α[ὐ]τὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν⟨τον⟩ πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα | θέλη. ἐξέστω δὲ τῶι παρατυνχάνοντι καὶ θέλοντι συλέοντι Τίμωνα κατὰ τὰν ἀναγραφὰν καὶ ὠνὰν τὰν | ἐν τῶι ἱερῶι ἀναγεγραμμέναν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἐχέφυλος Ἁγίωνος Δελφός. | μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀμυνέας Χαριξένου, Ἀνδρόνικος Φρικίδα, Ξένων Βούλωνος, ἰδιῶται Χαρίξενος Ἀλέξωνος, Καλλίας Ἐνμε[(ν)]ίδ|α, Ὀρ[έ]στας Εὐχαρίδα, Εὐφρόνιος Ζωΐλου, Κλεύδαμος Πολυκλείτου.

Bei *τοῖδε* (Z. 1) versah sich der Steinmetz insofern, als er *σ* wegliess; er trug es aber über der Zeile nach. — *W.-F.* Z. 3 *αὐτόν.* — Auf S. 307 merken sie die Dittographie dieser Zeile an. — 7 Stein °ΜΕΛΙΔ°, *W.-F.* *Ἐνμενίδα, Ὀρέστας.* — Ueber *Ἐνμ°* st. *Ἐμμ.* s. die Bemerkung zu 1763, 5.

Zeit. Priesterschaft IV: Februar/März 168.

1763 *W.-F.* 98. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλεύδαμου τοῦ Μαντία μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξενὼ Ἀριστωνύμου Τιθοῤῥὶς τοῖ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Πλείστιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν [ἑ]ξ, καθὼς ἐπίστευσε Πλείστιο|ν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ | ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλη. ἐξέστω - θέλοντι συλέοντι Πλίστιον κατὰ τὰν ἀναγραφὰν καὶ ὠνὰν τὰν ἐν τῶι ἱερῶι ‖ ἀναγεγρανμέναν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Φαῖνις Εὐχαρίδα Δελφός. μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖ(ς) τοῦ Ἀπόλλωνος Τα|ραντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀμυνέας Χαριξένου, Ἀνδρ(ό)νικος Φρικίδα, Ξένων Βούλωνος, ἰδιῶται Χαρίξε|νος, Καλλίας Ἐνμενίδα, Ὀρέστας, Μενέστρατος Εὐχαρίδα Δελφοί.

Der Steinmetz schlug wirklich Z. 1 *τοῖ*, 2 *τῶ* und 3 *τῶι* ein. — Der Wechsel von *Πλείστιον* und *Πλίστιον* erinnert an den von *Εἶρις* und *Ἶρις* 1773, 3, 7; *Λείριον* und *Λίριον* 1779, 2, 3. — Z. 4 ist nach *ἐξέστω* ein Zeichenraum ausgeglättet. Vermutlich hatte der Steinmetz ΔΘΕ° statt ΔΕΘΕ eingeschlagen; statt Ε nachzutragen liess er lieber Asyndeton zu und tilgte Δ, vgl. 1762, 4. Mit diesem Versehen wird man sich das Fehlen des Artikels vor *θέλοντι* erklären müssen. — Das Weglassen von Zeichen passierte dem Steinmetz noch zweimal, Z. 5 *ἱαρεῖ τοῦ*, Z. 6 *Ἀνδρνικος*, ohne dass er *ς* und *ο* nachgetragen hätte; *W.-F.* dafür *ἱαρεῖ[ς]*, *Ἀνδρ[ό]νικος*. — Zu Z. 5 *ἀναγεγρανμέναν*. Während 1762, 5 die assimilierte Form *ἀναγεγραμμέναν* steht, hat 1763, 5 und 1764, 10 *ἀναγεγρανμέναν* (was *W.-F.* beide Male nicht angaben). Das ist neben *Ἐνμενίδα* 1763, 7 (1762, 7 und *Ἄθανβος* 1765, 9; 1766, 16) consequent und wohl als bewusste Archaisierung der Schrift anzusehen wie die Schreibung *Ἀπόλωνι* (s. 1761, 4). — Die Vatersnamen zu den Zeugen *Χαρίξενος* und *Ὀρέστας* ergeben sich aus 1762, 7/8 und 1764, 6.

Zeit. Priesterschaft IV: Februar/März 168.

1764 *W.-F.* 99. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς⟨ος⟩ Ἠλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Τιμοκλῆς Ἀρχιλό[χου] | τοῖ Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωσώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς | ἐπίστευσε Σωσὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλ(ε)υθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πά|ντα χρόνον, ποιέ(ο)υσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλη. παραμεινάτω δὲ Σωσὼ παρὰ Τιμοκλῆ ‖ ἀνένκλητος, ποιοῦσα ⟨ὅ κα θέλη⟩ τὸ δυνατὸν ἔτη δέκα. βεβαιωτὴρ κατὰ

τοὺς νόμους τᾶς | πόλιος· Ὀρέστας Εὐχαρίδα Δελφός. μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύ|ντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀμυνέας Χαριξένου, Ἀνδρόνικος Φρικίδα, Ξένων Βοίλωνος, ἰδιῶ|ται Ἄσμων Λαχάρεος, Καλλίερος Μέντορος, Ὀρέσ(τας) Εὐχαρίδα Δελφοί. τὸ ἀντίγραφον φυλάσ[σ]|ει Καλλίερος. κύριοι δὲ ἐόντω οἱ παρατυγχάνοντες συλέοντες Σωσὼ κατὰ τὰν ‖ ἀν⟨αν⟩αγρ(α)φὰν καὶ ὠνὰν τὰν ἐν τῶι ἱαρῶι αναγεγρανμέναν.

W.-F. Z. 1 ohne Notiz über die Dittographie. — 2 *Ἀπόλ[λ]ωνι* -- s. zu 1761, 4. — 3 *ἐλ[ε]υθέρα* — Stein ΕΛΥΘ°. — 4 *ποιέουσαν* — St. °ΟΙΕΥΣ° —, dasselbe Versehen 1761, 6, übrigens acc., als ob *ἐλευθέραν* vorausginge. — 5 *ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ τὸ δυνατόν*, das Relativsätzchen ist offenbar unpassend aus Z. 4 wiederholt. — 8 *Ὀρέσ[τας]*, die letzten 3 Zeichen sind vom Steinmetz weggelassen und nicht nachgetragen worden. — 9 *τὰ|ν ἀναγραφάν*, aber das *ν* des Artikels steht noch Z. 9 (also falsch bei *W.-F.* die Notiz S. 307), Z. 10 beginnt mit ΑΝΑΝΑΓΡΦΑΝ; am Ende *W.-F. ἀναγεγραμμέναν*, s. dazu 1763, 5. — Der Name *Ἄσμων* Z. 8 gehört zu *ἄσμενος*. *Ἄσ-μ-ων : ἄσ-μενο-ς = Δινδυ-μ-ίς : Δινδυ-μένη*.

Zeit. Priesterschaft IV: Juni/Juli 168.

1765 *W.-F.* 100. C. v. B.

[Ἄρχο]ντος ἐν Δελφ(ο)ῖς Πύῤῥου μηνὸς Ἐνδυσποι[τροπίου, ἐν δὲ] Καλλιπόλει ἄρχοντος Ἀγήτα μη|ν[ὸς Δ]ιονυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Π[....αλος Δαμ]ένεος Καλλιπολίτας σῶμα ἀνδρε[ῖ]ον | ὧ[ι ὄν]ομα Νικαρχίδας τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τ[ιμᾶς ἀργυρίο]υ μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει | πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νικαρχίδας τ[ῶι θεῶ]ι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτ[ο]ς ‖ ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θ[έλη]ι] καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη[ι]. βεβαιωτ(ὴ)ρ κατὰ τὸν νόμον· | Ἄρχων Καλλία. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχ[άνο]ντες κύριοι ὄντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα | ἐπὶ τὸν θεὸν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδ[ικοι π]άσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταρα[ντῖνο]ς, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς | πόλιος Ἄθανβος Ἁβρομάχου, Ἄσαν[δρ]ος Σωπόλιος, Ἡράκων· Ἐμμενίδας Καλ‖λία, Μένης, Μικκίλος, Δάμων Ἀρίστωνος, Ἀριστόμαχος Ἐτυμώνδα.

Diese Inschrift hatte schon gelitten, als *W.-F.* sie abschrieben; es fehlte bedeutend mehr, als ich sie sah. Wie sonst, steht in Klammern, was ich nicht vorfand. *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος ἐν Δελφ[ο]ῖς Πύῤῥου μηνὸς ἐνδὺς Ποιτροπίου, ἐν δὲ K.* Die Ortsbestimmung ist über der Zeile fehlerhaft nachgetragen: Stein °ΦΙΣ. — *W.-F.* Z. 2 *μη|νὸς Διονυσίου*, am Ende *ἀνδρεῖον*.

Für den Namen des Freilassers notierte ich: Π[R. f. 11 Z.]*ενεος*, also ist bei *W.-F.* die Wiedergabe *Π[..]αλος Δαμένεος* ungenau gewesen; ob *Π[ερί]αλος*, worin freilich ein Zeichen zu wenig, oder Zusammensetzung mit °*καλος*, °*βαλος*? — *W.-F.* Z. 3 *ὧι ὄνομα*, dann *τιμᾶς ἀργυρίου*. Dass über ΤΩΙ ΑΓΥΘΙΩΙ das vergessene ΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙ nachgetragen ist, merken sie S. 307 an. — *W.-F.* Z. 4 *τῶι θεῶι*, am Ende *ἀνέφαπτος*. — 5 *βεβαιωτ[ή]ρ* — St. °ΤΓ°. — 6 *παρατυγχάνοντες*. — 7 *ἀνυπόδικοι πάσας*. — 8 *Ταραντῖνος*. — 9 *Ἄθαμβος* (s. zu 1763, 5); ebenda *Ἄσανδρος*. Das 2. Zeichen von *Ἐμμενίδας* ist verletzt; ob der Steinmetz *Ἐνμενίδας* (vgl. 1762, 7; 1763, 7) beabsichtigte? Uebrigens beginnt mit diesem Namen die Liste der *ἰδιῶται*; denn *Ἡράκων* ist der 3. Archont (vgl. 1768, 9).

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1765 A Fehlt bei *W.-F.*

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἀπελλ[α]ίου ἀπέδοντο Διονύσιος καὶ | Πολίτας Ἀσάνδρου, συνευδοκεούσας τᾶς ματρὸς αὐτῶν Σωτί|μας, σῶμα [ἀ]νδρεῖον ὧι ὄνομα Δάμων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσά|ρων.

Die Inschrift blieb Fragment. Die Urkunde bricht ab, 9 Zeilen sind noch vorgezogen, aber unausgefüllt geblieben.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1766 *W.-F.* 101. C. v. B.

Ἄρχοντος Σωσινίκου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ το(ῖ)σδε ἀπέδοτο Κλεόδικος Δωροθέου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀλέξανδρος, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν στατήρων δέκα, καθὼς ἐπίστευσε Ἀλέ|ξανδρος τῶ[ι θε]ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶ|ναι καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποι|οῦντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχοντα οἷ ἂν θέλη. βεβαιω|τὴρ κατὰ τὸν νόμον· Εὐκράτης Καλλίκωνος Δελφός. | εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Ἀλέξανδρον, βέβαιον πα||ρεχέτω ὅ τε ἀποδόμενος Κλεόδικος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | Εὐκράτης. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον | ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δί|κας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθανβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀλκεῖνος, | Δρομοκλείδας, Ἀνδρομένης, ἰδιῶται Εὔαρ|χος, Νίκων, Κριτόλαος, Ἀπολλόδωρος, Μενεκράτης.

W.-F. Z. 1 *τοῖσδε*. — 5 *τῶι θεῶι*. — 16 *Ἄθαμβος* (vgl. zu 1763, 5). — 17 *Εὔαρ||[χ]ος*, aber *χ* ist sichtbar. — Bemerkenswert der Einfluss des atti-

schen Dialekts in Z. 5 u. 7. — Wegen οὐ Z. 7 s. zu 1758, 8 u. Index. — Das 2. Zeichen in Ἀνδρομένης Z. 17 ist unvollendet gelassen.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 173.

1767 *W.-F.* 102. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Βοι[κα]τίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Μελισσὶς Δαμοφίλο[υ Δε]λφὶς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σώματα δύο γυνα[ικε]ῖα [α]ἷς ὀνό|ματα Ἀφροδισία, Μνασώ, τιμᾶς ἀργυρίο[υ] μνᾶν ‖ ἑπτά, καθὼς ἐπίστευσαν Ἀφροδισία καὶ Μνασὼ τῶ[ι] | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθεραι εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτοι ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Ἀριστοκράτης Λυκίσκου Δελφός. παρα|μεινάντων δὲ Ἀφροδισία καὶ Μνασὼ παρὰ Μελισσίδα ‖ ἄχρι κα ζώη Μελισσίς, ἔνδω μένουσα[ι], ποιέουσαι τὸ | ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως. εἰ δέ | τί κα μὴ ποιήσωντι τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Μελισ|σίδος, καθὼς γέγραπται, δυναταὶ ἐοῦσαι, ἐξέστω | Μελισσίδι κολάζειν καθὼς κα αὐτὰ θέλη καὶ ἄλ‖λωι ὑπὲρ Μελισσίδα ὅν κα Μ[ε]λισσὶς κελεύση ἀζαμί|οις ὄντοις καὶ ἀνυποδ[ί]κοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | εἰ δέ τί κα πάθηι Μελισσίς, ἐλεύθεραι ἔστων Ἀφροδισί|α καὶ Μνασὼ κυριεύουσαι αὐτοσαυτᾶν καὶ ποιέου|σαι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχουσαι οἷς κα θέ[λ]ωντι, ‖ καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς | κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἀφροδισί[ας] | ἢ Μνασοῦς τε[λ]ευτασάσας Μελισσίδος, βέ|βαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰ[ν] ὠν[ὰν] | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχ[ά]νον‖τες κύριο[ι ἐ]όντω[ν σ]υλέοντες ὡς ἐλευθέρας | οὔσας ἀζ[ά]μιοι ἐόντες [κ]αὶ ἀν[υπ]όδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ[ρ]ες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες | Ἀρχίας, Ἀριστοκράτης, Δαμοφ[άν]ης, ἰδιῶται Ἀλέξων, ‖ Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος, Ξένων, Εὐκλείδας.

W.-F. Z. 1 *Βουκατίου*. — 2 *Δαμοφίλου Δελφίς*. — 3 *γυναικεῖα αἷς*. — 4 *ἀργυρίου*. — 10 *μένουσαι*. — 14 *θέληι*, aber nach *θέλη* ist Lücke, in der Iota nicht gestanden zu haben braucht, also *θέλη* oder *θέλη[ι]* möglich. — 15 *Μελισσίς*. — 16 *ἀνυποδίκοις*. — 19 am Ende *θέλωντι*. — 21 *Ἀφροδισίας*. — 22 *τελευτασάσας*. — 23 *τὰν ὠνάν*. — 24 *παρατυγχάνον|τες κύριοι [ἐ]όντων συλέοντες*. — 25 *[ἐ]ούσας*, aber nach *ἐλευθέρας* ist kein Platz für die Ergänzung von *ἐ-*, also Z. 26 *οὔσας*. — 26 *ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι*. — 27 *μάρτυρες*. — 29 *Δαμοφάνης*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1768 *W.-F.* 103. C. v. B.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Ἀστόξενος Διονυσίου τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀρσινόα, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε ‖ Ἀρσινόα τῶι θ[ε]ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ|ρα εἶμε[ν κ]αὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποέουσα ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Μαντίας Δαμοχάρεος. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Τα|ραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἡράκων, Ἄσανδρος, ‖ ἰδιῶται Μένης Ξένωνος, Στράτων, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 5 *θεῶι.* — 6 *εἶμεν καί.*

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1769 *W.-F.* 104. C. v. B.

Ἄρχοντος Αἰακίδα μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ [το]ῖσδε ἀπέδοτο Κλέων Ξενοφίλου Δελφὸς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Φαινίκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς [9 Z. ausgeschlagen] *ἐπίστευσε Φαινίκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ|ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα ‖ θέλη. βεβ[α]ιωτὴρ⟨ες⟩ κατὰ τὸν νόμον·* K/[freier R. für 16 Zeichen] *Μνάσων Ξένωνος Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἅπτη⟨...⟩ται Φαινίκας, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Κλέων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ* [10 Z. getilgt] *Μνάσων. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ | παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | [π]άσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, ἰδιῶται Δαμοσθένης Ἀρχελάου, Καλλίερος, Χαιρεφάνης, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, Εὐκλείδας Καλλείδα.*

W.-F. Z. 1 *ἐπὶ τοῖσδε.* — Nach *καθώς* in Z. 3 sind 9 Zeichen ausgeschlagen. Das sind gerade soviel, als das nächste Wort hat, also war es wohl dittographisches *ἐπίστευσε.* — *W.-F.* Z. 5 *βεβαιωτῆρες,* nach *νόμον*: ΚΛ mit der Bemerkung: on voit ΚΛ, qui est le commencement d'un nom propre. Le reste du nom n'a pas été gravé. Plus bas, à la ligne 7, le nom du premier *βεβαιωτήρ* est également omis, si bien même que le graveur, se trompant de lignes, a écrit dans cet espace vide les premières lettres du mot *παρατυγχάνοντες* qu'il a effacées ensuite pour reporter ce mot tout entier à la ligne suivante. Sicher ist *K*, von *λ* kann man nur

die linke Hasta sehen. Darauf sind 16 Zeichenplätze freigelassen, und nichts ist ausgefallen, nichts ist ausgeschlagen. Damit hängt in Z. 6 zusammen die Lesung: *καὶ ὁ* (so!) *βεβαιωτὴρ*. Das nimmt Bezug auf den einen Bürgen, der in Z. 5 nur angesetzt wurde, trotzdem dass zu Anfang dieser Zeile *βεβαιωτῆρες* steht, was eben Irrtum des Steinmetzen war und unverbessert blieb. Dass °*ρες* zu Anfang von Z. 7 (*W.-F. καὶ οἱ* (so!) *βεβαιωτῆ ρες*) gestanden hätte, ist falsch. Im Anfange von Z. 7 ist vielmehr ΠΑΡΑΤΥΓΧΑΙ getilgt, also 9 Zeichen, und beim Einschlagen von N merkte der Steinmetz sein Versehen, weshalb er es unvollendet liess. Das Wort gehört ja erst in die folgende Zeile. Auch zu Anfang von Z. 6 versah sich der Steinmetz, so dass er 3 Zeichen tilgen musste: entweder *ἄπτη πτη ται* oder *ἄπτη (ται)ται*; davon merken *W.-F.* nichts an. — Z. 9 sahen sie *πάσας* noch voll. — Z. 10 ist nach *Καλλείδα* noch für 15 Zeichen Platz, darauf folgt die No. 1770.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 172.

1770 *W.-F.* 105. C. v. B

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Ἀντιόχου Φανατέος μηνὸς δευτέρου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Αἰακίδα μηνὸς Δαιδα[φ]ορίου, ἀπέδοτο Ἐπικρατίδας Ἐπικράτεος Τιθορρεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶ[ι] Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωΐλα, τιμᾶς ἀργυρίου $\overline{\text{M}}$, | *καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Ζωΐλα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ (πο) πάντων, ποέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ· Ἀρχέλας Θηβαγόρα, κατὰ τὰν συμβολὰν καὶ τοὺς νόμους. εἰ δέ τις ἄγοι Ζωΐλαν ἢ καταδουλίζοιτο, βέβαιον παρεχόντω ὅ τε ἀποδόμενος Ἐπικρατίδας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι.* | *καὶ ὁμοίως κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων Ζωΐλαν ἐπὶ τὸν θεὸν ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται Κλεύδαμος Κλέωνος, Δρομοκλείδας, Ἀλκῖν[ο]ς, Ἀνδρομένης, Καλλίερος, Ἀντιχάρης, Διοσκουρίδας Ἀμβρ(ύ)σσιος.*

W.-F. Z. 1 *Δαιδαφορίου*. — 2 *τῶι Πυθίωι*, am Ende *μ[νᾶς]* und auf S. 307 die Angabe der Abkürzung, vgl. 1818, 2. — 3/4 *ἀπὸ | πάντων*, dazu auf S. 307 die Bemerkung über die Dittographie. — Z. 4 steht °ΠΟΕΟΥΣΟΚΑ°, und das ausgelassene *α* ist über der Zeile nachgetragen. — *W.-F.* Z. 7 *Ἀλκῖνος*. — 8 *Ἀμβρ[ύ]σσιος*, Stein °ΡΣΣΙΟΣ, und es ist möglich, dass der Steinmetz *υ* nachtrug. — Die Hälfte von Z. 8 blieb frei; die nächste Zeile bildet den Anfang von No. 1771.

Zeit. Priesterschaft III: November/December 173.

1771 *W.-F.* 106. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀρχέδαμος Εὐνίκου Φυσκεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἐπ' ἐλευθερίαι ἆι ὄ[νομ]α Σωσικράτεια τὸ γένος Θεσσαλάν, [τι]μᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσικράτεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα ε[ἶμ]εν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀλκῖνος Ἀρχιάδα Δελφός. μάρτυ[ρε]ς· ὁ ἱερεὺς ‖ καὶ τῶν ἀρχόντων Δεξώνδας⟨δας⟩ Δάμωνος, ἰδιῶται Καλλίας Ἐμμενίδα, Σωτύλος | Σωσιράτου, Μαντίας Δαμοχάρεος.

W.-F. Z. 2 *ὄν[ο]μα*, dann *τιμᾶς*. — 3 *εἶμεν*. — 4 *μάρτυρες*. — 5 *Δεξώνδας*, aber auf S. 307 die Bemerkung über die Dittographie. — Z. 6 ist zur Hälfte freigelassen. Es ist noch eine Zeile vorgerissen; sie blieb aber unbenutzt. Dann folgt der Rand des Polygons.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Aus demselben Semester sind die Nummern 1779, 1780, 1788.

1772 *W.-F.* 107. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Δαι[δα]φορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρ[χ]έ[λαος] | Θηβαγόρα Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι [τῶι Πυθ]ίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Νέων, τιμᾶς [ἀργ]υρίου | μνᾶν ἕξ, καὶ σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σ[ω]σώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευ|σαν αὐτοὶ Νέων καὶ Σωσὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέ|χοντας οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Κλέανδρος Τείσωνος Δελφός. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο | Νέωνα ἢ Σωσώ, βέβαιον παρεχόντων ὅ τε ἀποδόμενος Ἀρχέ|λαος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλέανδρος Τείσωνος· εἰ δέ κα μὴ παρέ⟨εἰ δέ κα μὴ παρέ⟩χωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. κατενεν|κάντω δὲ τὸν ἔρανον τὸν Ἀρχέλαος συνᾶξε ὁ Πραόχου τὸν τριακονταμναῖον, | καὶ βέβαιοι ἔστωσαν αἱ ὠναὶ τῶι θεῶι. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | Ταραντῖνος καὶ τοὶ ἄρχοντες Βάχχιος, Ἀριστίων, ἰδιῶται Μελισσίων, Εὐάγγελος, ‖ Κράτων, Δίων, Πολύκλειτος, Καλλίερος.

W.-F. Z. 1 *Ἀρχέλαος*. — 3 *τῶι [Πυθ]ίωι*. — 4 *χωντι*, dazu auf S. 307 die Bemerkung über die Dittographie, sowie über KATON, was sie *κα[τὰ]*

τόν umschreiben (s. Index). — Z. 20 ist zur Hälfte freigelassen. Es folgt unmittelbar No. 1773.

Zeit. Priesterschaft IV: November/December 170.

1773 *W.-F.* 108. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀριστόμα|χος καὶ Εὐκλῆς Εὐθυμώνδα Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Θέων καὶ γυναικεῖα αἷς ὀνόματα Εἶρις καὶ Θευδώρα, ἀργυρίου μνᾶν δεκαοκτώ, κα|θὼς ἐπίστευσε Θέων καὶ Εἶρις καὶ Θευδώρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ||θεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα θέ|λωντι καὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Κλέων Δίωνος. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Θέωνος ἢ Ἴριος ἢ Θευδώρας, βέβαιον | παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Ἀριστόμαχος καὶ Εὐκλῆς | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλέων Δίωνος· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων || κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέ|οντες ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Ἧρυς Πεισιθέου, Πράξων Πλείστωνος, Δαμοσθένης Ἀρχέλα.

Nach τοῖσδε in Z. 1 sind 6 Zeichen ausgeschlagen, offenbar die Dittographie ⟨τοῖσδε⟩. — Die Schreibung des EN. *Εἶρις* (Z. 3, 4) wechselt mit *Ἶρις* (Z. 7 *Ἴριος*), vgl. dazu 1763 Anm. — Von Z. 13 blieb etwa ein Viertel unbenutzt. Die nächste Zeile hat den Anfang von 1774.

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 170/169.

1774 *W.-F.* 109 *Ditt.* 454. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Ἀχαιῶν Ἄρχωνος Αἰγιράτα μηνὸς ἑβδόμου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πρατίας | Τελεσία Αἰγιεὺς Σωτίωνα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἐν|νέα, καθὼς ἐπ[ί]στευσε Σωτίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέοντα ὅ κα θέλῃ, μὴ ἐπιβαίνον|τα ἐπ' Ἀχαΐαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἄσανδρος Διονυσίου Δελφός. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος | καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀρχέλαος, Μνασίθεος καὶ ἰδιῶται | Ἀστόξενος Διονυσίου, Πραξίας, Ἀρχέλαος, Ξένων, || Εὐκράτης.

W.-F. Z. 4 ἐπίστευσε. — Wird sonst der Freizügigkeit dadurch zu

steuern gesucht, dass man den Freigelassenen am Wohnorte des Freilassers zu wohnen zwingt (z. B. in Delphi nach 1830, 23; 2085, 4; in Lilaia nach 1718, 10), so wird er hier nach Z. 5 des Landes des Freilassers verwiesen: das ist singulär.

Zeit. Priesterschaft IV: April/Mai 169.

1775 *W.-F.* 110. C. v. B.

Ἄρχ[οντος Θευξένου] | μηνὸς [Ἐνδυσποιτροπί]ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ[δοτο] Κλευ[νίκα] | Ἀρχελάου Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶ[ι Πυ]‖θίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Πραξι[νικίς], | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίσ[τευ]σε Πραξινικὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλε[υ]θέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάν[τα] | βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἄρχων Νικο|βούλου, Εὐκλείδας Δελφοί. παραμεινάτω δὲ Πραξι|νικὶς παρὰ⟨ρα⟩ Κλευνίκαν, ἄχρι κα ζώη Κλευνίκα, ἔνδω μένουσα, ποιέουσα τὸ ποτιτασ(σ)όμενον πᾶν τὸ | δυνατὸν ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήση τῶ|ν ποτιτασ(σ)ομένων ὑπὸ Κλευνίκας καθὼς γέγρα‖πται [δ]υνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Κλευνίκα κολάζειν | καθώς κα αὐτὰ θέλη καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Κλευνί|καν ὅν κα Κλευνίκα κελεύση ἀζαμίοις | ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζα|μίας· εἰ δέ τί κα πάθη Κλευνίκα, ἐλευθέρα ἔστω ‖ Πραξινικὶς κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέουσα ὅ κα θέλη. στεφανωέτω δὲ τὸ μνᾶ(μα) τὸ Κλευ|νίκας κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς ὡρίοις, καθὼς ἐπίστευσε | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδου|λισμῶι Πραξινικίδος τελευτασάσας Κλευνίκας, | βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν | ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν | οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. ποιησάτω δὲ καὶ τὰς ἀλλαθεάδας καὶ ‖ τὰ λοιπὰ τὰ νομιζόμενα πάντα. μάρτυρες· τοὶ | ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύ|ντας, Ταραντῖνος, | ἰδιῶται Εὐκλείδας, Τιμόκριτος, Νικόμαχος.

Die Enden der Z. 1—8 haben gelitten. Die eingeklammerten Zeichen sah ich nicht mehr. *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος Θευξένου.* — 2 *μηνὸς ἐνδὺς Ποιτροπίου.* — 3 *ἀπέδοτο Κλευνίκα.* — 4 *τῶι Πυ|θίωι* — 5 *Πραξινικίς.* — 6 *ἐπίστευ|σε.* — 7 *ἐλευθέρα.* — 8 *τὸν πάντα | χρόνον.* — Am Ende von Z. 9 ist nach *Νικο*° noch eine von l. nach r. gelehnte Schräghasta zu sehen, die nicht der Anfang zum folgenden *β* sein kann, also wohl nur Spielerei ist (vgl. 2077, 10). — *W.-F.* Z. 11 *παρὰ*, ohne Angabe der Dittographie. — 12 *ποτιτασσόμενον*, aber der Stein hat nur °*τασο*° (vgl. 1776, 19), ebenso Z. 14 *ποτιτασσομένων*, Stein °*τασομ*°. — 15 *δυνατά.* — 20 *κυριέουσα* im Texte,

S. 307 die Bemerkung: lisez *κυριε[ύ]ουσα*, aber der Stein hat dies ja. — 21 *μνᾶ[μα]*, Stein nur MNA. — Auf Z. 32 folgt noch ein kleines abgearbeitetes Stück; bis zum Boden mass ich nur noch Raum von II 0, 30. — Zu Z. 21. Derselbe Blumenschmuck wird in den Parallelstellen 1801, 5 u. 2085, 5 verlangt. Bei *ταῖς ὡρίοις* haben wir *ἀμέραις* zu supplieren. Vergleiche ausserdem die Wendung aus Stiris: *τὰ ὥ ρ ι α αὐτοῦ καθὼς ἔθος ἐστὶν αὐ[τοῖς π ο ι η σ]ά τ ω σ α ν* (GDI. 1546, 6; 1545, 8, 9). Merkwürdig ist, dass die Bestimmung v. Z. 29/30 (vgl. 1731, 10; 1796, 5) nicht gleich hier angeschlossen ist. — Infolge der Namensgleichheit der Freilasserin haben die Nummern 1775 und 1830 sehr viel Aehnliches.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1776 *W.-F.* 111. C. v. B.

[Ἄρ]χοντος Θευξέ[νου μηνὸ]ς Ἐνδυσποιτροπ[ίου, ἐπὶ] | [τ]αῖσδε ἀπέδοτο Ἀστύοχος | [Γ]νωσιλάου Δελφός, συνεπαινεόν||των καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Γνωσιλάου | καὶ Ἀριστάρχου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σώματα τέσσαρα οἷς ὀνόματ[α] | Πυῤῥίας, Ὄνασος, Παρθένιον, Ἀριστ[ώ], | ἕκαστον τούτων τειμᾶς ἀργυ[ρίου] || μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστ[ευσαν] | Πυῤῥίας, Ὄνασος, Παρθένιον, Ἀρι[στὼ] | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐ[λεύθε]ροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ π[άντων] | τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κα[τὰ τὸν] || νόμον· Νικόμαχος Δεξίππου Δελφός. | παραμεινάντων δὲ Πυῤῥίας, Ὄνασος | καὶ Παρθένιον καὶ Ἀριστὼ παρὰ Ἀστύοχον | ἄχρι κα ζώη Ἀστύοχος, ποιέοντες τὸ ποτιτασ(σ)όμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήσωντι τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Ἀστυόχου καθὼς γέγραπται δυνατοὶ ἐόντες, ἐξέστω Ἀστυόχωι κολάζειν τὸμ μὴ ποιέοντα τὸ ποτιτασσόμενον καθώς κα αὐτὸς θέλῃ καὶ [ἄλ-]λωι ὑπὲρ Ἀστύοχον ὅν κα Ἀστύοχος κελεύσῃ ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δέ τί κα πάθῃ Ἀστύοχος, ἐλεύθεροι ἐόντων Πυῤῥίας, Ὄνασος, | Παρθένιον, Ἀριστὼ κυριεύοντες αὐτοσαυτῶν καὶ ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι, καθὼς ἐπίστε[υ]σαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | ἐπὶ καταδουλισμῶι Πυῤῥία ἢ Ὀνάσου ἢ Παρθ[ε]νίου ἢ Ἀριστοῦς τελευτάσαντος Ἀστυ||όχου, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίω[ς] | δὲ καὶ οἱ παρατυ[γ]χάνοντες κύριοι ἐόντων σ[υ]λέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἀζάμιοι ἐ|όντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμί||ας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἀμύντας καὶ Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Πολέμαρχος Παυσανία, Ἄρχων Νικοβούλου, | Φιλοκράτης Ξε-

νωνος, ἰδιῶται Κ(λ)εύξενος, | Ἰατάδας, Μένης, Εὐκλείδας, Τιμόκριτος, || Ξεναγόρας Εὐκλείδα.

Wie in der vorigen Nummer, so sind auch in dieser die Zeilenenden oft zerstört, und zwar jetzt mehr als damals, wo *W.-F.* die Abschrift nahmen. *W.-F.* Z. 1/3 *ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς ἐνδὺς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε.* — 4 *Γνωσιλάου.* — 7 *ὀνόματα.* — 8 *Ἀριστώ.* — 9 *τιμᾶς* (st. *τει*°) *ἀργυρίου.* — 10 *ἐπίστευσαν.* — 11 *Ἀριστώ.* — 12 *ἐλεύθε|ροι.* — 13 *πάντων.* — 14 *κατὰ τόν.* — 18 *τὸ πο τιτασσόμενον,* Stein nur °*τασο*° (s. 1775, 12), aber °*τασσο*° Z. 21, 24. — 24 *ἄ[λ]λωι.* — 31 *ἐπίσ[τευ]σαν,* aber *τ* ist ganz u. *ι* halbwegs sichtbar. — 32 *ἄπτηται.* — 33 *Παρθενίου.* — 35 *παρεχέτω*, auf S. 307 die Bemerkung über die Endung °*τωι.* — 36 *ὁμοίως.* — 37 *συλέοντες.* — 43 *Κ[λ]εύξενος*, Stein ΚΕΥΞ°. — Z. 37 ist nach *παρατυ* ein Zeichen ausgeschlagen: °ΤΥ.;Χ°. Vielleicht wollte der Steinmetz, weil er's tilgte, den Aorist setzen, schlug aber doch das Präsens ein und liess die ausgeschlagene Stelle ohne Correktur. — Auf die kurze Zeile 45 folgen noch 2 vorgezogene, aber unbenutzte Linien. Nach einem Raume von H 0,17 der Boden.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1777 *W.-F.* 112. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλέωνος μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου, ἀπέ[δο]τ[ο] Εὐθύδαμος | Εὐθυμάχου καὶ Πολύκριτος Εὐθυδάμου Ἀμφισσεῖς Γλαυκίαν τὸν ἴδιον [π]αῖδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι, καθὼς ἐπίστε[υ]σ[ε] Γλαυκίας τῶι | Ἀπόλλωνι τὰν ὠνὰν αὐτοσαυτῶι, ἐφ' ὅτωι εἶμεν ἐλεύθερος καὶ ἀνέφαπτο[ς ἀπ]ὸ πάντων τὸν || πάντα χρόνον. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Γλαυκίαν, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν σ[υλέ]ων Γλαυκίαν | ἐπ' ἐλευθερίαι. βεβαιωτήρ· Πολύκριτος. μάρτυροι· Καλλίας, Πασίων· Ἀμύντας· Κα[λλ]ίερος, Λαιάδας, | Νίκων, Σωκράτης.

W.-F. 1 *ἀπέδοτο.* — 2 *παῖδα.* — 3 *ἐπίστευσε.* — Die Freilasser sind gewiss Vater und Sohn. — Die Lücke in Z. 1 fand ich derartig, dass ich mich *ἀπέ[δον]τ[ο]* zu ergänzen scheute, obwohl der Plural *Ἀμφισσεῖς* u. *ἔχοντι* (Z. 3) folgen; vgl. 1773, 4 den Sing. *ἐπίστευσε* trotz der 3 Namen u. so oft.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Die ersten 2 Zeugen sind die Archonten (vgl. 1751, 6), der 3. ist der Priester, also ungewöhnliche Folge.

1778 *W.-F.* 113. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἱεροκλῆς, Ἱερόκ[λ]εια, συνευδ[ο]κέοντος τοῦ υἱοῦ Θεογένεος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλεώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι, καθὼς ἐπίστευσε

Κλεὼ τὰν ὠνὰν τῶι θεῶ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό λιος· Θεογένης Ἱεροκλέος. βέβαιον δὲ παρεχόντω τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι οἵ τε ἀποδ[ό]μενοι Ἱεροκλῆς, Ἱερόκλεια, ‖ ὁ βεβαιωτὴρ Θεογένης. εἰ δέ τίς κα ἀνθάπτηται Κλεοῦς, κύριος ἔστω ὁ ἀντιτυχὼν [σ]υλέων ὡς ἐλευ|θέραν οὖσαν, καθὼς ἐπίστευσεν τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Κλεώ, ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Ἀρχίας, Δαμοφάνης, ἰδιῶται Δίων, Ἄθαμβος, Καλλίερος, Διόδωρος, Ἄσανδρος.

W.-F. Z. 1 *Ἱερόκλεια, συνευδοκέοντος.* — 3 *θεῶι*, aber der Stein bietet hier ΘΕΩ, dagegen Z. 4 u. 6 *θεῶι.* — 4 *ἀποδόμενοι.* — 5 *συλέων.* — Nach *τέ* Z. 4 wird *καί* vermisst. Dafür, dass es am Ende von Z. 4 ergänzt werden könnte, habe ich mir keine Bemerkung gemacht; so gab ich, was ich notierte, und zwar ohne *τέ* als irrtümlich zugefügt durch ⟨ ⟩ zu bezeichnen, weil ich meine, dass der Steinmetz bewusst aus dem Polysyndeton ins Asyndeton überging (umgekehrt 1776, 16/17; 1784, 8). Inconsequenz trifft man ja soviel in diesen Denkmälern, hier z. B. noch *ἐπίστευσε* Z. 4, *ἐπίστευσεν* Z. 6 — mit dem seltenen *ν* (vgl. 1758, 5), noch dazu vor Consonanten –, dann °ω und ωι° im Dative (s. zu Z. 4), endlich die Wiederholung ein und desselben Sätzchens (Z. 3 u. 6). Zur Constr. in Z. 6 vgl. 1757, 16.

Zeit. Priesterschaft IV (170–157/6).

1779 *W.-F.* 114. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέδοτο Πραξὼ Ἐμμενίδα σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Λειριον τῶι Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω, συνευδοκέοντος Πραξία, καθὼς ἐπίστευσε | Λίριον τῶ θεῶ τὰν ὠνάν, ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσαν ὅ κα θέ[λ]η, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Βάχιος Ἄγρωνος. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας Εὐδώρου, Ταραντῖνος Ἄρχωνος, | τῶν ἀρχόντων Ξένων Βούλωνος, ἰδιῶται Ἀνδρόνικος, Θευδωρίδας, Ἵππων, Ἧρυς, Πολύκλειτος, Καλλίερος.

Zu Z. 2 merken *W.-F.* S. 307 an: Après *Λείριον* un mot rayé. Den ausgeschlagenen Raum schätzte ich auf 6 Zeichen ab. Nun hat der Name selbst 7 Zeichen, es sind aber 2 Iota dabei, so dass ich für sicher ausgebe, dass der Steinmetz dittographisches *Λείριον* tilgte. Die Zeichenzahl stimmt sogar, nimmt man die Schreibung *Λίριον* an, die ja Z. 3 wiederkehrt (vgl. dazu 1763 Anm.). — Für die Dative in Z. 2 u. 3 geben *W.-F.* durchgängig *ῳ*, was unrichtig. – Es giebt solche Fälle, wo die Constructionen des nom. u. acc. c. inf. vermengt sind (z. B. 1783, 11), hier jedoch steht erst *ἐλευθέραν* und dann *ποιοῦσαν*: *W.-F.* nämlich *ποιοῦσα ὅ*

κα θέλη. — Den Namen des Bürgen habe ich unverändert gelassen, *W.-F.* schrieben *Βά[κ]χιος*. Aber warum? Und wenn nötig, nicht eher *Βάχ(χ)ιος*? (Vgl. 1772, 19 u. ö.).

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1780 *W.-F.* 115. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Πάσιχον Μνάσωνος Δελφὰ τοῖ Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σώματα τρία, τὰ μὲν δύο γυναικεῖα, τὸ δὲ ἓν ἀνδρεῖον, οἷς ὀνόματα Βοΐσκα, Βοΐσκος, Ἀντιοχίς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ξένων | Πειθαγόρα, Ξένων Βούλωνος Δελφοί. καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Βοΐσκα, Βοΐσκος, | Ἀντιοχίς. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄσανδρος, Ξένων, κ(αὶ ἰ)διῶται | Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Καλλίερος, Ξενόκριτος, Πολύκλειτος, Ἀγησίλαος· ἐφ' οἷτε ἀνεφάπτο[υς] | εἶμεν καὶ αὐτὰν καὶ τὰ παιδάρια ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι | καὶ οἰκεούσας εἶ κα θέλωντι καὶ ἑρπούσας οἷς κα θέλωντι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο τοῖς τρίοις, | ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέρους [Zeile unvollendet gelassen].

W.-F. Z. 1 *τῷ Ἀπόλλωνι*, aber *τοῖ* steht auf dem Steine, dagegen *τῶι* Z. 2 u. 4. — 5 *Ξένων· ἰδιῶται*, Stein ΚΔΙ..°, also hat der Steinmetz wohl *καὶ ἰδιῶται* einschlagen wollen. — Z. 6 *ἐφ' ὧιτε* st. *ἐφ' οἷτε* (s. zu Z. 1). — 7 *ποιούσας*, aber der Wechsel der Geschlechter ist gerade bemerkenswert. — Die Freilassungsurkunde für die Mutter *Βοΐσκα*, ihren Sohn *Βοΐσκος* und ihre Tochter *Ἀντιοχίς* erhielt dadurch, dass der Steinmetz die Namen der Zeugen gleich an die der beiden Bürgen anschloss, eine von dem sonstigen Formular abweichende Fassung. Er beeilte sich das Versäumte nachzutragen und fuhr nach Aufzählung der Zeugen mit *ἐφ' οἷτε* fort, das an das Sätzchen *καθὼς ἐπίστευσαν* — *Ἀντιοχίς* (Z. 4/5) anschliesst. Am Ende liess er Z. 9 unvollendet und benutzte den Raum nicht zur Nachtragung von *κύριος*, was wir verlangen, und von *ὄντας*, was gewöhnlich zu *ὡς ἐλευθέρους* hinzugefügt ist. Zur Not könnte man den Satz für abgeschlossen erklären, wenn man am Ende von Z. 8 *κύριος* hinzusetzte; ob *κύριος* da weggebrochen sein könnte, müsste am Steine nochmals nachgeprüft werden, da ich hierfür keine Notiz besitze. — Zu Z. 8. Der Dativ bei *ἐφάπτεσθαι* kommt auch bei Pindar vor. — Der erste Bürge ist, wie aus 1785, 2 hervorzugehen scheint, der Gatte der Freilasserin.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1781 *W.-F.* 116 C. v B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Βοαθοίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φίλων

Διοσκουρίδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἇι ὄνομα Σύριον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶ[ν] τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σύριον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. βεβαιωτ[ὴ]ρ κατὰ τοὺς | νόμους· Ἀστόξενος Διονυσίου. εἰ δέ τις ἐνάπτοιτο Συρίου, κύριος ἔσ[τ]ω ὁ [θέ]λων συλέων ἐ[π'] ἐλευθερία[ν] καὶ ὁ βε|βαιωτὴρ βεβα[ι]ούτω. παραμεινάτω δὲ Σύριον παρὰ Φίλωνα ἄχρι κα ζῆ Φίλων ποιοῦσα τὰ δυνατὰ πάντα καὶ νυ‖κτὸς καὶ ἁμέρας. μάρτυροι· οἱ ἱερε[ῖ]ς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Ἀρχίας, | Δαμοφάνης, ἰδιῶται Ξ[5/6 Z.]ς Θεοξένου, Εὐάγγελος Πάτρωνος, Ἀπολλόδωρος Σωπ[άτρ]ου, Ἰατάδας Πάτρωνος.

Der Name der Freigelassenen ist von *W.-F.* viermal unrichtig wiedergegeben worden; sie haben Z. 2 *Σίριον* (zweimal), Z. 3 *Σιρίου*, Z. 4 *Σίριον*. — *W.-F.* Z. 2 *μνᾶν*, dann *βεβαιωτήρ*. — 3 *ἔσ[τω ὁ θ]έλων συλέων ἐπ' ἐλευθερία[ν]*. — 4 *βεβαιούτω*, am Ende *[δι]ὰ ν[υ]κτός*, aber der Stein hat, wie 1723, 11 u. 1729, 10, *καὶ νυκτὸς κ. ἁ.* — 5 *ἱερεῖς*. — 6 *Ξ[. . . .] Θεοξένου, Εὐάγγελος*; ihre Ergänzung *Σωπ[άτρ]ου* ist gesichert; denn die obersten Ränder der ersten 2 zu ergänzenden Zeichen konnte ich noch erkennen, und durch 1782, 9/10 ist jeder Zweifel ausgeschlossen.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1782 *W.-F.* 117. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Βοαθοίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστοκλῆς Σω[. . . (.)]α τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτίων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε | Σωτίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τ[ὸ]|μ πάντα βίον, ποι|ῶν ὅ κα θέλη. βεβα[ιωτ]ὴ[ρ κα]τὰ τοὺς νόμους· Ἁρμόδαμος Πολεμάρχου. βέβαιον δὲ παρεχέτωσαν τ[ὰ]ν ὠνὰν ‖ τῶι θεῶι ὅ τε ἀποδόμενος Ἀριστοκλῆς καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἁρμόδαμος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωτίωνος, κ[ύ]ριος | ἔστω |ὁ π]αρατυγχάνων συλέων ὡς ἐλεύθερον ὄντα Σωτίωνα ἀζάμιος [ἐ]ὼν πάσας δίκας | καὶ [ζα]μίας. μ[ά]ρτυ[ρε]ς· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκρά της, Ἀρχίας, Δαμοφάνης, ἰδιῶται Ἀστόξενος Διονυσίου, Εὐκράτης | Καλλίκωνος, Ἄθανβος Ἀθανίωνος, Ἀπολλόδωρος ‖ Σωπάτρου.

W.-F. Z. 1 *Βοαθ[οί]ου*, dann *Σω . . . α.* — 3 *τόμ.* — 4 *βεβα[ιωτὴρ κατ]ά*, am Ende *τὰν ὠνάν.* 5 *κύριος.* — 6 *ἀζάμιος ὤν*, aber Stein °ΙΟΣ.ΩΝ, also *°ιος [ἐ]ών.* — 7 *[καὶ ζαμί]ας. μάρτυρες.* — 8 *[Ἀρχίας]*, obwohl klar bis auf die zwei *α* (vgl. auch 1781, 5). — Z. 7 Stein ΑΡΧΟΝ.ΤΕΣ, also

nach *ν* eine ausgeglättete Stelle, wo sich der Steinmetz offenbar verschlagen hatte.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1783 *W.-F.* 118. C. v. B.

Σεραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν | Παναιτώλου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρ[χ]ον|τος Ξενέα μηνὸς Ἡ[ρα]ίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Νίκαιος Νεί[κ]ωνος Ἐριναῖος τῶι ‖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθ[ί]ωι σῶμα γυναικεῖ ον ἆι ὄνομα Κλε[α];[όρ]α, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τ[ε]σσάρω[ν], κ[α]ὶ τὰν τιμὰν ἔχει, | καθὼς ἐπίστευ[σε Κ]λεαγόρα τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθ(έ)ραν εἶ‖μεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον, πο[ιέ]ουσα ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θ[έ]λῃ. | βεβα[ι]ωτῆρες κατὰ τ[ὸν ν]όμον· Φερέν[ικο]ς | Νικοβούλου, Σωκράτ[ης] Κλεωνύμου ‖ Ἐριναῖοι. εἰ δέ τίς κα ἅπτ[ητ]αι Κλεαγόρ[ας] | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέ[βαιο]ν παρεχόν|των τῶι θεῶι τὰν ὠν[ὰ]ν ὅ τε ἀπο|δόμενος Νίκαιος καὶ οἱ [βε]βαιωτῆρες | Φερένικος καὶ Σωκράτης· εἰ δέ κα μὴ πα‖ρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ | τὸν νόμον· ὁμοί[ω]ς δὲ καὶ οἱ πα[ρ]α|τυγχάνοντες κύριοι ὄντων | συλέοντες ὡς ἐλευθέρα[ν] οὖσα|ν⟨οὖσαν⟩ ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ‖πόδικοι πάσας δίκας κα[ὶ] ζαμίας. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ [Ἀ]πόλλω|νος Ἀμύντας, Ταραντῖ[ν]ος· Ἀριστ οκράτης· Κλέων, Ἀρχέλαος, | Εὐκλείδας Δελφο[ί].

W.-F. Z. 2 *ἄρχοντος.* — 3 *Ἡραίου.* — 4 *Νίκωνος*, es steht aber *Νίκαιος Νεί[κ]ωνος* neben einander. — 5 *Πυθ[ί]ωι.* — 6 *Κλε[αγό]ρα.* — 7 *τεσσάρ[ων, κα]ί.* — 9 *ἐλευθέραν*, Stein °ΘΡ°. — 11 *π[οιέ]ουσα.* — 12 *θέλῃ.* — 13 *βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Φερέν[ικ]ος.* — 14 *Σωκράτης* (vgl 1786, 7) — 17 *ὠνάν.* — 18 *βεβαιωτῆρες.* — Zu Z. 20 merken *W.-F.* an: „*τόν*, gravé à la fin de la ligne 20, se trouve répété au commencement de la ligne 21. Plus bas, ligne 23, après le mot *ἐλευθέραν*, le lapicide a également gravé deux fois le mot ΟΥΣΑΝ." Nach *κατά* am Ende von Z. 20 sah ich nichts mehr, vor *τόν* in Z. 21 ist eine Steinverletzung, die man gewiss fälschlich auf ein *ν* bezog. Statt *ἐλευθέρ[α]|ν οὖσαν*, wie *W.-F.* geben, ist vielmehr zu lesen, was ich oben gebe. — *W.-F.* Z. 21 *ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρ[α]*|. — 24 *ἐόντες [καὶ ἀνυ]*|. — 25 *καὶ ζαμίας.* — 26 *Ἀπόλλωνος.* — 27 *Ταραντῖνος.* — 29 *Δελφοί.* — Der Z. 27 nach *Ταραντῖνος* zuerst genannte Zeuge ist wahrscheinlich der Archont *Ἀριστοκράτης*; vgl. 1782, 7.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1784 *W.-F.* 119. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο|το Κλέων Ξενοφίλου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώμα|τα

τρία ἀνδρεῖα οἷς ὀνόματα Νικίας, Φιλόξενος, Ἀρίστων καὶ | τέταρτον γυναικεῖον ᾇ ὄνομα Αἴνησα, ἕκαστον τούτων τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσαν Νικίας, Φιλόξενος, Ἀρίστων, | Αἴνησα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἧρυς Πεισιθέου, Ἵππων Ἀθανίω|νος Δελφοί. παραμεινάντων δὲ Νικίας, Φιλόξενος καὶ Ἀρίστων καὶ Αἴνησα | παρὰ Κλέωνα ἄχρι κα ζώη Κλέων, ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ‖ ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήσωντι τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Κλέωνος | καθὼς γέγραπται δυνατοὶ ἐόντες, ἐξέστω Κλέωνι κολάζειν τὸν μὴ ποιέον|τα τὸ ποτιτασσόμενον καθὼς κα αὐτὸς θέλῃ καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Κλέωνα ὅν κα Κλέων | κελεύσῃ ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθῃ Κλέων, ἐλεύθεροι ἐόντων Νικίας, Φιλόξενος, Ἀρίστων, Αἴνησα κυριεύοντες αὐτοσαυ‖τῶν καὶ ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι, καθὼς | ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Νικία ἢ Φιλο|ξένου ἢ Ἀρίστωνος ἢ Αἰνήσας τελευτάσαντος Κλέωνος, βέβαιον παρεχόντων οἱ βε|βαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπό‖⟨καὶ ἀνυπό⟩δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἰατάδας, Ξένων Βούλωνος, ἰδιῶται Διόδωρος, Ἀστόξενος, | Ἄθαββος Ἀγάθωνος, Καλλίερος, Εὐκλείδας Καλλείδα, Ἀρισταίνετος, Ἀριστόμαχος Ἐτυμώνδα.

W.-F. Z. 1 *Θεοξένου.* — 7 *Ἀθανίωνος* st. *Ἀθανίω|νος.* — 15 *καθώ[ς]*, *ς* ist verletzt. — Zu Z. 18 *παρατυγχάνοντες.* Das Zeichen nach °TY° kann *γ* u. *ν* sein. Es scheint, als ob der Steinmetz erst *ν* einschlug und dann *γ* daraus machte. — Die Dittographie Z. 20 merken *W.-F.* S. 307 an, ebenda die Form *Ἄθαββος*, für die sie im Texte *Ἄθα[μ]βος* geben. — Z. 21 geben sie *Τα[ρα]ντῖνος*, aber *ρα* ist klar. — Z. 22 füllt gerade die Zeilenlänge, darunter gleich, aber indem eingerückt ist, No. 1785.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1785 *W.-F.* 120. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο | Πάσιχον Μνάσωνος, συνευδοκέοντος Ξένω|νος τοῦ Πειθαγόρα, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρῆον ᾧι ὄνομα Σωσίας,

τιμᾶς ἀργυρίου ‖ μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας | τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε | ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφα⟨π⟩τος ἀπὸ πάντων τὸν πάν|τα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλῃ. βε⟨β⟩αιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἐκέφυλος Ἁγίω|νος κελεύοντος Ξένωνος ‖ τοῦ Πειθαγόρα. μάρτυρες· Τα|ραντῖνος ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ|λωνος· Πάτρων, Μένης, Φίλων, | Θε⟨υ⟩όξενος, Ὀρθαγόρας καὶ | τοὶ ἄρχοντες Φιλοκράτης, ‖ Πολέμαρχος, Ἄρχων.

W.-F. Z. 4 *ἀνδρεῖον*. — Z. 18 fehlt. — Nach Z. 20 noch behauener Raum und vorgezogene, aber unausgefüllte Linien. — Die Delphierin *Πάσιχον* weiht auch in No. 1780 Sclaven. *Ξένων*, der hier den Bürgen bestimmt, scheint ihr Mann zu sein, 1780, 3 ist er selbst Bürge. — Bemerkenswert neben sonstigem *ἀνδρεῖον* oder *ἀνδρέον* (1729, 5; 1758, 3) die Form *ἀνδρῆον*, dann das Versehen *Θευόξ°* in Z. 18; also der Steinmetz änderte seine Dialektform in die attische um, liess aber *υ* unausgeschlagen (vgl. Z. 1, ebenso 1722, 3 *Θεοδώραν*, 6 *Θευδώρα*; 1744, 1 *Θεόδωρος*, 6 *Θεύδωρος*; 2061 *Κλεοβούλα* Z. 2, *Κλευβούλα* Z. 10).

Zeit. Priesterschaft IV (170–157/6).

1786 *W.-F.* 121. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἀρχεδάμου Φόλα τὸ τέταρτον, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Σωσινίκου μηνὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο Μίκκος Ἐριναῖ|ος σῶμα γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον οἷς [ὀ]νόματα Ἀγαθόκλεια, Σώπολις | τὸ γένος οἰκογενεῖς, τῶι Ἀπόλλωνι τῶ[ι] ⟨τῶι⟩ Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μν|ᾶν] ‖ ἕξ, ὥστε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάν|τα βίον, καθὼς ἐπίστευσαν τὰν ὠνὰν τῶι Ἀπόλλωνι, διατρίβειν δὲ Ἀγαθόκλειαν, Σώπολιν, εἴ κα αὐτοὶ θέλωντι. βεβαιωτῆρες· Σωκράτη[ς] | Κλεωνύμου, Φερένικος Νικοβούλου Ἐριναῖοι. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλ(λ)ωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας, οἱ ἄρχοντες Γλαῦκος, Μνασίθεος, ‖ Διόδωρος, ἰδιῶται - - - - - - Σώπολις, Σώτακος Δελφοί, (Κ)αλλίερος.

W.-F. Z. 3 *ὀνόματα*. — 4 *τῶι Πυθίωι*, am Ende *μνᾶν*. — 7 *Σωκράτης* (vgl. 1783, 13). — 9 *Ἀπόλ[λ]ωνος*, Stein ΑΠΟΛΩ° (s. 1761, 4). — Zu Z. 10. Dass der Steinmetz nach *ἰδιῶται* 6 Zeichenplätze übersprang, hängt damit zusammen, dass hier der untere Rand des Feldes, auf dem die ganze Nummer steht, zu nahe schon an Z. 9 reichte. — Nach *Σώτακος* (d. i. *Σώ-τ-ακο-ς* Verf. Stud. I, 293) geben *W.-F.* *Δίας*, *Καλλίερος*, der Stein hat *Δελφοί*, *(Κ)α°*; *Κ* fehlt. — Nach Z. 10 Rand. Dann ein neues Feld, in dem 1787 steht.

Zeit. Priesterschaft III: August/September 174.

1787 *W.-F.* 122. C. v. B.

Στραταγέοντος ἐν Φωκέοις Ἀντιγένεος Ἀμφιδάμου Ἀμβρυσσίου μηνὸς πρώτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Σωσινίκου τοῦ Εὐδόκου μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλεύξενος Δαμα|ινέτου Φανατεὺς τοῖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίοι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄ||νομα Σωσίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς [ἐ]πίστευσε Σωσίχα | τὰν ὠνὰν τῶι θεοῖ, ἐφ' ὧιτε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτ|ον τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Σωσί|χας, κύριοι ὄντω οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἱαρεῖς καὶ τοὶ περιτυνχάνοντες. | βεβαιωτήρ· Νικόστρατος Δημητρίου Φανοτεύς. μάρτυροι· τοὶ ἱαρε||ῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθανβος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Γλαῦκο|ς Ξένωνος, Μ[ν]ασίθεος Ταραντίνου, Διόδωρος Μνασιθέου, | ἰ[δ]ιῶται Ὀρέστας, Φαῖν(ι)ς Εὐχαρίδα, Ἀρχέλαος Δαμοσθένεος, Ἄρχων Νικ|οβούλου, Ὀρθαῖος Μαντία.

W.-F. Z. 3/4 *Δαμα|ρέτου*. — 5 *ἐπίστευσε*. — 11 *Μνασίθεος*. — 12 *ἰδιῶται*, dann *Φαίν[ι]ς*, Stein °ΝΣ. — Nach Z. 13 folgt der Rand des Polygons. — Z. 4 beginnt: [.]Ι^ΕΤ°, zu Anfang ein Loch, dann Jota ziemlich vollständig, hierauf *ν* verstümmelt, also ist *Δαμα|ινέτου* gesichert. — Die Beispiele von Inconsequenz sind in dieser Nummer sehr zahlreich: *τοῖ*, *Πυθίοι*, *θεοῖ* steht neben *τῶι*, *ὧιτε*; *οἱ* (Z. 8) zweimal neben *τοί* (Z. 8, 9); dialektisches *ἱαρεῖς* (Z. 8, 9) u. attisches *Δημητρίου* (Z. 9); *Φανατεύς* (Z. 4; vgl. 1715, 1; 1770, 1) u. *Φανοτεύς* (Z. 9); *Ἀμφιδάμου* (Z. 1) mit °*μφ*°, aber *Ἄθανβος* (Z. 10) mit °*νβ*° (vgl. *περιτυνχάνοντες* (Z. 8); Z. 8 fehlt die Fortsetzung des Gedankens; wir erwarten wenigstens noch *συλέοντες* (1759, 7).

Zeit. Priesterschaft III: October/November 174.

1788 *W.-F.* 123. C. v. B.

Ἄρχο[ντο]ς Κλέωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Σώπολις Ἀσάνδρου | Δε[λ]φὸς τ[ῶι] Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Ἀντιγόνα, σ[υ]νευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Ἀσάνδρου, ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀντιγόνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι ἐλευθέ||ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. παραμενέτω δὲ | Ἀντιγόνα παρὰ Σώπολιν ἕως κα ζῇ Σώπολις ποιοῦσα τὸ ποτιτασσόμενον | πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως· εἰ δέ κα μὴ ποιῇ, κύριος ἔστω Σώπολις κολάζων Ἀντιγόναν ὧι κα θέλῃ τρόπωι ἢ ἄλλος ὅν κα Σώπολις κελεύῃ. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἄσανδρος Σωπόλιος καὶ Ἀστόξενος Διο||νυσίου. εἰ δέ τις αὐτᾶς ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω συλέ|ων ὁ παρατυχὼν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος | πάσας

δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱε[ρ]εῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος Καλλίερος, Καλλίας Ἐμμενίδα, Αἰακίδας Βαβύλου, Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος, Ἀμυνέας.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος.* — 2 *[Δελ]φὸς τῶι.* — 3 *συνευδοκέοντος.* — 12 *ἱερεῖς.* 13 *Ἐχέ-* st. *Ἀρχέλαος* (vgl. 1790, 8). — In Z. 1 steht nach *Σώπολις*: ΑΝΔ, u. ΣΑ ist darüber nachgetragen; irrtümlich also *W.-F.*'s Bemerkung S. 308: „Les deux premières lettres du mot *Ἄσανδρος* sont au-dessus de la ligne“. — Z. 5 *W.-F. παραμεινέτω*: dafür ist entweder *παραμε⟨ι⟩νέτω* oder *παραμενέτω* zu schreiben; die scheinbare Hasta nach ΜΕ kann Riss sein. — Am Ende von Z. 8 kann man zweifeln, ob Jota noch eingeschlagen wurde. — Nach Z. 13 ist noch eine Zeile vorgezogen, aber nicht benutzt worden. Ein Querriss trennt No. 1788 von 1789.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1789 *W.-F.* 124. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἀγελάου μηνὸς Δίου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Πραξίδαμος Κράτητος Ἀμφισσεὺς σώματα γυναικεῖα | δύο αἷς ὀνόματα Δαζίμα καὶ Ἡσύχιον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ὥστε ἐλευθέρας | εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, καθὼς ἐπί|στευσαν τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, διατριβούσας εἶ κα αὐ[τ]αὶ θέλωντι. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Λυσίπονος Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· οἱ ἄρ|χοντες Βάκχιος, Ἀριστίων, Ἀμυνέας, ἰδιῶται Πραξίας, Ἀστόξενος | Δελφοί, Κλεύμαχος Χαραδραῖος, Μνασίδαμος, Εὔνικος, Εὐκλείδας, | Ἀρχέδαμος Ἀμφισσεῖς.

In Z. 5 liess der Steinmetz anfangs zwischen *καὶ τιμάν* den Artikel weg, trug ihn dann aber über der Zeile nach. — *W.-F.* Z. 7 *αὐταί.* — Die angefangene elfte Zeile blieb zu ³/₄ frei; darauf folgt Nummer 1790

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 170/169.

1790 *W.-F.* 125. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ζώπυρος | Νίκωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Πύῤῥος, τιμᾶς ἀργυρίου στατήρων εἴκοσι. καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Πύῤῥος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν ‖ καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πολύων Σίμωνος Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Τα-

ραντῖνος, | ἰδιῶται Δάμων Δεξώνδα, Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος, Ἄσανδρος | Δι[ονυ]σίου, Εὐκλ⟨Εὐκλ⟩είδας Κ[(αλλ)]ε[ίδα].

Zu Anfang von Z. 3 schlug der Steinmetz ΩΙΟΝΟ dittographisch ein und setzte ΜΑΓΥΡΡΟΣ darauf: Μ steht auf Ω, zwischen Μ u. Α steht Jota, zwischen Α u. Γ blieb ο ungetilgt, Γ deckt sich mit ν, u. rechts unterhalb des υ sieht man noch das zweite Omikron. — Z. 5 schreibe ich mit *W.-F.* *τόμ*, aber das 3. Zeichen ist ausgebrochen und nicht mehr erkennbar; *μ* und *ν* möglich. — *W.-F.* Z. 9 *Εὐκλείδας Καλλείδα* ohne Notiz, der Stein hat aber *Εὐκλ Εὐκλ̓είδας* ΚΛΔΑΕ..., also nach °Ε 3 ausgeschlagene Zeichen; es hat gewiss *Καλλείδα* sein sollen. Als der Steinmetz mit dem Namen fertig war, merkte er, dass er sich mit dem 2.—4. Zeichen versehen hatte, fing an den Namen zu tilgen, that's aber nicht ganz. Darauf folgt nichts, Z. 9 blieb bis zu Ende frei. Ohne Zwischenraum beginnt unmittelbar darunter Nummer 1791.

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 170/169.

1791 *W.-F.* 126. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀμύντας | Σωσία Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Γλαυκίας, | ὃ ἐπρίατο παιδάριον παρὰ Χαίριδος καὶ Εὐχαρπίδα Λεπαδέων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει· βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, ‖ Ἀνδρόνικος Πατρέα Δελφοί· ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν Γλαυκίαν καὶ ἀνέφαπτον | [ἀ]πὸ πάντων τὸμ πάντα βίον καὶ ποιεῖν Γλαυκίαν ὅ κα θέλῃ αὐσαυτοῦ κυριεύοντα | καὶ ὄντα ἐλεύθερον, καθὼς ἐπίστευσε Γλαυκίας τὰν ὠνὰν τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθί(ωι). κατενενκάτω δὲ Γλαυκίας τὸν ἔρανον, τὸν συνᾶξαν Ἄθαμβος καὶ Εὐα|γόρας, τὸ ἥμισσον φέρων κατὰ τετράμηνον, στατῆρας πέντε καὶ δέκ' ὀβολούς, ‖ ἐπὶ τὸ Ἀμύντα ὄνομα, ἄχρι κα λήξῃ ὁ ἔρανος· εἰ δέ κα μὴ κατενέγκῃ, ἄκυρος ἔστω | ἁ ὠνά. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος | καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστίων, ἰδιῶται Ἀρχέλα[ο]ς Πραόχου, | Ἀρχέλαος Θηβαγόρα, Κλέων Δίωνος, Καλλίερος.

W.-F. Z. 6 *ἀπό*. — 8 *Πυθί[ωι]*, keine Lücke, sondern *ωι* ist vom Steinmetz übergangen worden. — Z. 9 *κατά* steht auf einer ausgeschlagenen Stelle. — *W.-F.* Z. 12 *Ἀρχέλαος*. — Nach Z. 13 ist behauener Raum bis zum Ende des Polygons.

Derselbe Freilasser begegnet 1800, 1. — Z. 12 steht der Nominativ statt des erwarteten *τῶν ἀρχόντων*; es fehlen *Βάκχιος* und *Ἀμυνέας* (1789, 9 u. 1792, 20). Vgl. 1690, 8; 1791, 12; 1891, 33.

Zeit. Priesterschaft IV: November/December 170.

1792 *W.-F.* 127. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Βοαθοίο[υ], | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ξενοφάνεια Παρ|νασσίου, Τελεσὼ Μνασικράτεος, Κλέων Παρνάσσιος Κλευδάμου τῶι Ἀπόλλωνι ‖ τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀρι(σ)τό|λα, συνεπαινεόντων Κλευδάμου τοῦ Μαντί|α καὶ Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, τιμᾶς ἀργυρίου | τριῶν ἡμιμναίων, καθὼς ἐπίστευσε Ἀριστόλα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ‖ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀρχέλας Πυθοφάνεος. εἰ δέ | τίς κα ἅπτηται Ἀριστόλας ἐπὶ καταδουλισμῶι, | βέβαιον παρεχόντω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμε|νοι Ξενοφάνεια, Τελεσώ, Κλέων, Παρνάσσιος ‖ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀρχέλας· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πρά|κτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. [ὁ]μοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐ|λευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἄρχοντες Βάκχιος, Ἀριστίων, ἰδιῶται Σωτύλος, Ξένων, Μαντίας, Δάμων, Γλαῦκος, Νίκων.

W.-F. Z. 1 *Βοαθοίου.* — 5 *Ἀριστόλα*, Stein ΑΡΙΤΟ°, ohne dass Sigma nachgetragen wurde, was gerade beim Namen in der Urkunde auffällig ist. — 13 *τῶι θεῶι*, aber beide Mal fehlt Jota. — 16 *ὁμοίως*. — 20 *Ἀρίστων* statt *Ἀριστίων*, was doch auch ein Vergleich mit 1789, 9 u. a. verlangt. — Nach Z. 21 mehrere vorgezogene, aber unbenutzte Linien.

Auffällig, dass 4 Personen Besitzer der *Ἀριστόλα* sind u. eigentlich 6 (vgl. Z. 6 u. 7) Personen freilassen. Es handelt sich aber nur um 1½ Mine. — Z. 19 fehlen die Priester, vgl. 1791.

Zeit. Priesterschaft IV: September/October 170.

1793 *W.-F.* 128. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Ἀριστοτέλεος Τειθρωνίου μηνὸς ἑβδόμου, ἐν Δε[λ]φοῖς δὲ ἄρχ[ο]ντος Ξενέα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ [τοῖσ]δε ἀπέδοτο Ἁγίας Πολυξένου Λιλ(αιεὺς) | [τ]ῶι Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυθίωι σώματα δύο, ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖ‖ον, οἷς ὀνόματα Στρατονίκα καὶ Στρατόνικος, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν δύο ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς | ἐπίστευσαν Στρατονίκα καὶ Στρατόνικος τῶι θ[ε]ῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφ[α]πτοι | ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ‖ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτήρ· Εὐξίας Ξενοφῶ|ν(τ)ος, κατὰ τὸν νόμον. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Στρατο-

νίκας | ἢ Στρατονίκου, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἁγίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὐξίας· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ ‖ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Στρατονίκαν καὶ Στρατόνικον ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι | ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσα[ς] δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· τῶν ἀρχ[ό]ντων Πολύων Τιμοκλεῦς, Ξένων | Ἀτεισίδα Δελφοί· Ἀμυνέας Κρίτωνος, Ἀριστογένης ‖ Νικέα, Πολύγνωτος Πολυξένου, Τιμοκράτης Ξένωνος, | Νικάνωρ Ἀγεμάχου Λιλαιεῖς.

W.-F. Z. 2 *ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος.* — 3 *ἐπὶ τοῖσδε*, am Ende *Λι[λ]α[ιε]ύ[ς] τῶι* |, sichtbar nur ΛΙΛ; der Steinmetz wollte natürlich *Λιλαιεύς* einschlagen (vgl. Z. 21), aber er vergass es bei der Zeilenwende. Die nächste Zeile beginnt mit [τ]ῶι. — *W.-F.* Z. 4 *Ἀπόλλωνι*, einfache Consonanz oft, s. Index. — 7 *θεῶι.* — 8 *ἀνέφαπτοι.* — 10/11 *Ξενοφῶ ν[τ]ος*, Stein °ΩΝΟΣ (so auch S. 308 angemerkt). — 17 *πάσας.* — 18 *ἀρχόντων.* — Es folgt eine kleinere unbehauene Stelle, dann gleich ein Substruktionsblock.

Z. 6 fehlt zwischen den 3 Genitiven *καί*, wie bei Zahlen (vgl. 1794, 2), so auch 1805, 2 u. o.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Das Archontat des *Ξενέας Βαβύλου* und die Buleuten des zweiten Semesters *Πολύων, Ξένων* [und *Λάμων*] sind z. B. durch 1728, 1729, 1750 bekannt.

1794 *W.-F.* 129. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενοχάρεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρχιάδας Δεξιθέου Δελφὸς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Φίλαγρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευ|σε Φίλαγρος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χ[ρ]όνον, | ποιῶν ὅ κα θέλη [κ]αὶ ἀπ[ο]τρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἀλκῖνος, Κλέων Δίω[ν]ος. εἰ δέ τίς κα ἅπτη‖ται Φιλάγρου, βέβαιον παρε[χ]όντω τὰν ὠ[ν]ὰν τῶ θεῶ ὅ τε ἀποδόμενος Ἀρχιάδας καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἀλκῖνος, Κλέων· | εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ὄντω κατὰ τὸν νόμον Φιλάγρω τε αὐτῶ καὶ ἄλλω τῶ θέλοντι. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς | Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀνδρόνικος, Δρομοκλείδας, Ἀλκῖνος, ἰδιῶται Αἰακίδας Φιλαιτώλου.

W.-F. Z. 3 *χρόνον.* — 4 *καὶ ἀποτρέχων*, dann *Δίωνος.* — 5 *παρεχόντω τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι*, aber beide Male fehlt Jota adscr. — Die Form *ἰδιῶται*

ist so geschrieben, dass IΩ neben einander steht und ΔI darüber klein nachgetragen ist. Zum Plural vgl. 1904, 12, dann 1791, 12.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 176/175.

1795 *W.-F.* 130. C. v. B.

[Στ]ραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἀρχεδάμου Φόλα τὸ τρίτον μηνὸς Βουκατίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἀρχελάου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Λαμπρίας | Παγκλέος Ὁμιαιάδας τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ὀλβία ἅμ πρότερον ἐπρίατο παρὰ Τελεσαγόρου καὶ ⟨Αρ⟩Ἀριστοβούλας, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καθὼς ἐπίστε[υ]σε Ὀλβία τῶ θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρό|νον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Ξενέας Βαβύλου Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ὀλβίας ἐπὶ καταδου||λισμῶι, ὑπόδικος ἔστω Ὀλβίαι. καὶ ὁμοίως βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀπο[δ]όμενος Λαμπρίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ξενέας· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι βέβαιον τὰν ὠ|νὰν τῶι θεῶι, ὑπόδικοι ἐόντω κατὰ τοὺς νόμους αὐτᾶι τε Ὀλβίαι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ὑπὲρ Ὀλβίαν. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύρι᾽ ὄντω συλέοντες | Ὀλβίαν ἐλευθέραν οὖσαν καὶ ἐνδικαζόμενοι ἀζάμιοι [ὄ]ντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Βούλων, Μελισσίων, Ξένων.

W.-F. Z. 1 *στραταγέοντος*. — 2 *Ὁμιαιάδας*, es ist aber unentschieden, ob das 4. Zeichen *λ*, *δ* oder *α* zu lesen ist. — *Ἀριστοβούλας*, ohne Angabe der Dittographie, die der Steinmetz selbst tilgte. — 3 *ἐπίστευσε Ὀλβία τῶι θεῶι*, nach *τῶ* ist eine Lücke, so dass *τῶ[ι]* u. *τῶ* gelesen werden kann. Vielleicht fand der Steinmetz die Lücke schon vor, als er Z. 3 einschlug, und liess Jota weg, weil er das kleine Wort für's Auge nicht dadurch zerreissen wollte, dass er *τῶ* links u. Jota rechts von der Lücke setzte. — Z. 4/5 geben *W.-F.* *καταδου[λ]ισμῶι*, aber das *λ* sah ich ganz klar. *W.-F.* Z. 5 *ἀποδόμενος*. — 6 *κύρι[οι] ὄντω*, vgl. aber 1748, 12, Stein ΚΥΡΙ-ΟΝΤΩ ohne Lücke. — 7 *ὄντες*, dann *Ἀπόλλωνος*, auf dem Steine einfache Consonanz, s. Index.

Wie A. Mommsen zuerst sah, ist Z. 1 *τὸ τρίτον* ein Versehen des Steinmetzen; es muss nach 1843, 1 u. 1987, 2 vielmehr *τὸ τέταρτον* heissen.

Zeit. Priesterschaft III: November/December 175.

1796 *W.-F.* 131. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχέλα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο

Θεύφιλος Εὐάρχου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνυμα Πρόθυμος τὸ γένος Καππάδο|κα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καθὼς ἐπίστευσε Πρόθυμος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Καλλικλῆς Τίμωνος Δελφός. παραμεινάτω δὲ [Π]ρό|θυμος παρὰ Θεύφιλον ἄχρι κα ζώη Θεύφιλος, ποιέων τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ κα μὴ παραμείνη η μὴ ποιῆ [τὸ πο]τιτασσόμενον δυνατὸς [ἐ]ών, κύριος ἔστω | Θεύφιλος κολάζων ὧι κα θέλῃ τρόπωι ἧ ὅν κα Θεύφιλος κελεύσῃ. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσῃ Θεύφιλος, ἐλεύθερος ἔστω Πρόθυμος κυριεύων αὐτοσαυτοῦ καὶ ποιέων ὅ κα θέλῃ κα[ὶ] ἀπο||τρέχων οἷς κα θέλῃ, ποιήσας τὰ νομιζόμενα τὰ ἐν τὰν ταφὰν καὶ ἀλλαθεάδας, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Προθύμου ἐπὶ καδουλι|σμῶι τελευτάσαντος Θευφίλου, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὁ βεβαιωτ(ή)ρ Καλλικλῆς κατὰ τὸν νόμον. εἰ δέ κα μὴ παρέχῃ βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμος ἔστω Προθύμωι τε αὐτῶι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ὑπὲρ Προθύμου. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύ[ρ]ιοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπό|δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ταραντῖνος, Καλλίας, Ἀρχέλαος, ἰδιῶται Χάρης, Καλλίερος, Μαντίας.

W.-F. Z. 2 *παραμεινάτω δὲ Πρό|θυμος.* — 3 [τὸ] *ποτιτασσόμενον δυνατὸς* [ἐ]*ών*, vor ΩN ist Bruch, so dass man auf *ὢν* u. [ἐ]*ών* raten kann. — 4 *ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων.* — Z. 5 versah sich der Steinmetz bei *ὠνάν*, indem er ΩAN einschlug u. das fehlende *ν* dann zwischen *ω* u. *α* darüber setzte. — *W.-F.* Z. 5 *καταδουλισμῶι*, Stein *καδουλισμῶι*, was ich beibehalte, s. *κά* für *κατά* im Index. — 6 *βεβαιωτήρ*, Stein °ΩTP, dann *εἰ δὲ μὴ παρέχῃ*, also ohne *κα*, was auf dem Steine nach *δέ* steht. — Z. 7 ein neues Versehen des Steinmetzen: er schlug ΘΕΟΝΤΙ ein und trug über *ε* u. *ο* das *λ* nach; ebenso bei *ὡς ἐλεύθερον*, wo er Σ nachtrug. — *W.-F.* Z. 7 *κύριοι.* — Sie rechnen von *ἰδιῶται* bis Schluss als Z. 9, die 4 Wörter bilden aber den Schluss von Z. 8.

Auffällig ist das Fehlen des Artikels in Z. 5 vor *ἀλλαθεάδας*; er steht in den Parallelstellen 1731, 10; 1775, 29, wo allerdings nicht *τὰ νομιζόμενα* davor steht und mit *ἀλλαθεάδας* verbunden ist. Ob lieber (*τὰς*) davor einzuschalten ist? Dass Versehen vorkommen, ist ja oben gezeigt.

Zeit. Priesterschaft III: Mai/Juni 174.

1797 *W.-F.* 132. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Πατρὼ Δείνωνος Δελ|φὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα

γυναι|κεῖον αι ὄνομα Καριὰς τὸ γένος Ἐλυμαίαν, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Κα|ριὰς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ[ρ]α | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα | βίον, ποέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλιος· Μενέστρατος Εὐχαρίδα Δελ‖φός. μάρτ[υ]ρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύν|τας, Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἧρυς, ἰδιῶται Δαμοσθένης, Πράξων, Λυκίδας, Μενε|κράτης, Μαντίας, Κλεύδαμος.

W.-F. Z. 6 *ἐλευθέρα.* — 10 *μάρτυρες.*

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1798 *W.-F.* 133. *Ditt.* 459. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο | Θ[ε]υδώρα Πολύωνος, συνεπαινεόντων τ[ᾶ]ς | ἀδελφᾶς Ἡρακλείας καὶ Κλεώνδα τοῦ Κλευμά|χου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ‖ ἇι ὄνομα Δαμαρχὶς τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βε|βαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Μενέστρατος Εὐχαρίδα, Δρομοκλείδας Ἁγίωνος. καθὼς ἐπίστευσε | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Δαμαρχίς, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον. παραμεινάτω δὲ Δαμαρχὶς παρὰ Θευδώραν ἕως κα ζῇ Θευδώρα π[οιέ]ουσ[α] τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. ὅσα | δ[έ] κα κτήσηται Δαμαρχὶς μένουσα παρὰ Θευ‖δώραν, Δαμαρχίδος ἔστω. ὁμοίως δὲ καὶ εἰ | γε[ν]εὰν ποιήσαιτο Δαμαρχὶς Θευδώρας βιούσας καὶ μένουσα παρὰ Θευδώραν, ἐλευθέρα ἔστ[ω] | καὶ ἀνέφαπτος ἁ γ[ε]νεὰ καθὼς καὶ Δαμαρχὶς ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, εἴτε καὶ ἓν γένοιτο αὐ|τᾶι εἴτε καὶ πλείονα παιδάρια. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Ἀμύντας⟨τας⟩, Ταραντῖνος καὶ τοὶ ἄρ|χοντες Ἧρυς, Πασίων, Καλλίας, ἰδιῶται Εὐάγγελος, | Μαντίας Δαμοχάρεος, Φίλων Ἀριστέα, Μελισσί|ων.

W.-F. Z. 2 *Θευδώρα*, am Ende *τᾶς.* — 12/13 *ποι[έ]ουσα*, aber der Rand von Z. 13 beginnt mit *ουσ[α].* — 14 *δέ κα*, am Ende *Θευδ|* statt *Θευ*; denn Z. 15 beginnt mit *δώραν.* — 16 *γενεάν.* — 17 *ἔστω.* — 18 *γενεά.* — 20 *μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς.* — 21 *τοῦ* zu Anfang, steht aber Ende von Z. 20 — 21 *Ἀμύντας*, ohne Angabe der Dittographie; 21 Ende *καὶ οἱ.* — 22 *|ἄρχοντες*, während doch *ἄρ* am Ende von Z. 21 steht; davor *τοί*, aber Z. 20 *οἱ.* — 22 *Καλλείδας* statt *Καλλίας.* Vgl. 1751, 6.

Bemerkenswert ist der Pleonasmus in der Verbindung *εἴτε καὶ — εἴτε καί*; der (offenbar unter Einwirkung von *ὥστε* u. a.) verblasste Be-

griff von *τέ* wird erneuert, u. zwar an der gleichen Satzstelle, während man **καὶ εἴτε — καὶ εἴτε* erwarten könnte.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1799 *W.-F.* 134. C. v. B.

Ἄρχοντος Σωσινίκου μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Λάρισα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Μιθραδά[τ]ης τὸ γέ|νος, Καππάδοκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Μιθραδάτης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτὴρ κα[τ]ὰ τ[ὸ]ν νό|μον [τ]ᾶς πόλιος· Μνάσων Ξένωνος Δελφός. παραμεινάτω δὲ Μιθραδάτης παρὰ Λάρισαν ἄχρι κα ζώη Λάρισα ἀνεγκλήτως [π]ο[ιέ]ων τὸ | ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ παραμείναι Μιθραδάτης ἢ μὴ ποέοι πᾶν τὸ πο[τ]ιτασσόμενον δυνατὸς ἐών, κυρία ἔσ[τ]ω Λάρισα κο||λάζουσα ὧι κα θέλη τρόπωι ἢ ὅν κα Λάρισα κελεύση, πλὰμ μὴ π[(ω)]λησάτω· εἰ δέ [τί] κα πάθη Λάρισα, ποιησάτω τὰ νομιζόμενα πάντα Μιθραδάτης ἐκ τῶν Λαρίσας | ἐξ ὧν κα ἔχη βέλτισ⟨τισ⟩τα ἐν τῶι πρώτωι ἐνιαυτῶι, εἴ κα ὁ καιρὸς αὐτῶι ἐκποιῆ, καὶ εἴ τί κα ἦμαι περισσὸν τῶν Λαρίσας, αὐτὸς ἐχέτω, εἴ κα μὴ ὁ υἱὸς αὐτᾶς ἐπανέλθη· | εἰ δέ κα ἐπανέλθη πρὸ τοῦ τὰ νομιζόμενα συντελέσαι, παραδοὺ⟨ο⟩ς Μιθραδάτης τὰ Λαρίσας πάντα τ[ῶι] υἱῶι τῶι Λαρίσας ἐλεύθερος ἔστω· εἰ δέ κα μὴ παρα[γένη]ται, ποιήσας τὰ νομιζόμενα Μιθραδάτης ἐλεύθερος ἔστω καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, κυριεύων αὐτοσαυτοῦ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη· εἰ [δέ τίς]| κα ἅπτηται Μιθραδάτεος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὁ βεβαιωτὴρ Μνάσων· εἰ δέ κα μὴ παρέχη βέβαιον τῶ[ι θ]εῶι τὰν ὠνάν, [πράκτι]|μος ἔστω Μιθραδάτει τε αὐτῶι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ὑπὲρ Μιθραδάτη κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Μιθραδάτην | ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι οἱ συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀλκῖνος, Ἀνδρομένης, Δρομοκλείδας, | ἰδιῶται Μαντίας, Φρῦνος, Καλλείδας.

W.-F. Z. 1 *Μιθραδάτης.* — 2/3 *κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλιος.* — 3 *ποιέων*, deshalb ergänzte ich *[π]ο[ιέ]ων*, was auch dem Raume nach angeht, trotz *ποέοι* in Z. 4; vgl. Z. 5 *ποιησάτω.* — 4 *πᾶν τὸ ποτιτασσόμενον*, dann *ἔστω.* — Z. 5 liest man ΠΛΑΜΗ, u. *μ* ist darüber nachgetragen. Darauf bei *W.-F.* *πωλησάτω*, ich habe darüber keine Notiz gemacht; möglicherweise nur Druckfehler, oder *π[(ω)]λ°*

zu schreiben. Letzteres findet sich auch in den Parallelstellen 1723, 17 u. 2019, 12. — *W.-F.* Z. 5 *εἰ δέ τί κα.* — 6 *βέλτιστα*, ohne Angabe der (allerdings vom Steinmetz selbst getilgten) Dittographie. — In Z. 6 versah sich der Steinmetz, indem er ΕΙΚΠΟΙΗ einschlug und ΚΑΟΚΑΙΡΟΣΑΥΤΩΙΕ darüber nachtrug. — *W.-F.* Z. 7 *παραδούς*, Stein wie oben, also Anfang zu einer Dittographie, die der Steinmetz durch Ausschlagen des ο selbst verbesserte. — *W.-F.* Z. 7 *Μιθραδάτης*, Stein *δτης*, u. α ist zwischen δ u. τ darüber nachgetragen; dann *τῶι υἱῶι*, am Ende *παρα[γ]ένη*, aber die Zeilenausgänge 7—9 sind jetzt unvollständig, und der Zeichenverlust steigt von 4 zu 5 u. 6, Z. 8 Ende nämlich *εἰ [δέ τις]*, was *W.-F.* noch voll geben, Z. 9 *[πράκτι]* — so auch schon *W.-F.* — In Z. 9 haben *W.-F.* *τῶι θεῶι*, Z. 11 rechnen sie *ἰδιῶται* als Schluss, es beginnt aber Z. 12.

Die Freilasserin ist consequent (nämlich 10mal) mit einfacher Consonanz geschrieben. — Das Verbum *ἐκποιεῖν* ist Z. 6 intr. gebraucht (= ausreichend sein). — Zu *ἦται* Z. 6 s. den Index, zur Thatsache, dass der Freigelassene erbt, 2100, 16.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 173.

1800 *W.-F.* 135. C. v. B.

Ἄρχοντος Σωσινίκου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀμύντας Σωσία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Πλάτωρ τὸ γένος Ἰταλόν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Πλάτωρ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κλεόδαμος | Κλέωνος. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Πλάτορος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀμύντας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλεόδαμος· εἰ δὲ μή, πράκτιμοι ὄντω Πλάτορί τε αὐτῶι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ὑπὲρ Πλάτορα κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ὄντω συλέοντες Πλάτορα ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας | καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀνδρομένης, Ἀλκῖνος, Δρομοκλείδας, ἰδιῶται Κράτων, Καλλίερος, Μαντίας.

Der Name des Freilassers, den man sich im Texte von *W.-F.* aus Z. 4 nach *ἀπέδοτο* ergänzen musste, steht wirklich Z. 1; *W.-F.* nur *ἀπέδοτο Σωσία*. Derselbe Mann übrigens 1791, 1. — Die Wörter *σῶμα ἀνδρεῖον* haben, wie andre dieser Inschrift, rote Farbenspuren. — *W.-F.* rechnen *Κλεόδαμος* zu Z. 4, es steht der Name aber Ende von Z. 3. — Zu Z. 5 merken *W.-F.* S. 308 an: l'inscription porte ΤΩΙ ΑΛΛΩΙ ΤΩΙ. Die Note ist aber unrichtig: es steht *τῶι* nicht vor *ἄλλωι*, sondern nur nach diesem.

Wahrscheinlich galt dem Griechen *Πλάτωρ* soviel wie „*Πλάτων*"; vgl. auch *Πλάτης*.

Zeit. Priesterschaft III: April/Mai 173.

1801 *W.-F.* 136. C. v. B.

Ἄρχοντος Σωσινίκου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φίλων Τελεσάρχου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Λέαινα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε. βεβαιωτῆρες· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Μενέστρατος Εὐχαρίδα Δελφοί. παραμεινάτω δὲ Λέαινα παρὰ Φίλωνα ἄχρι οὗ κα ζώη | Φίλων ἐργαζομένα καὶ ἀκούουσα Φίλωνος· εἰ δέ κά τι τούτων μὴ [π]οιῇ, ἐξουσία ἔστω Φίλωνι ποεῖν Λέαιναν ὅ κα θέλη. ἐπεὶ δέ κά τι πάθη Φίλων, | ἐλευθέρα ἔστω Λέαινα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων κυριεύουσα αὑσαυτᾶς καὶ πράσσουσα ὅ κα θέλη, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶ θεῶ Λέαινα, ‖ ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα εἶμεν, καὶ ἐγδαμείτω οἷς κα θέλη, κατοικείτω δὲ ἐν Δελφοῖς καὶ στεφανωέτω τὰν Φίλωνος εἰκόνα καθ' ἕκαστον μῆνα δὶς δαφνίνω | στεφάνω πλεκτῶ νουμηνίαι καὶ ἑβδόμαι. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας, οἱ ἄρχοντες Ἀλκεῖνος, | Ἀνδρομένης, ἰδιῶται Ταραντῖνος, Ἧρυς, Δείνων, Πολυκράτης, Καλλίερος, Λυκίδας, Ἐχεκλῆς.

W.-F. Z. 3 *ποιῇ*. — Die Inschrift ist sehr deutlich erhalten. Derselbe Freilasser 1807, 2, daselbst in Z. 19 ff. (= 2085, 5) derselbe Passus wie hier Z. 5. — Zu *στεφανωέτω* vgl. *ἀπαλλοτριώουσα* 1684, 8; 1718, 13, s. auch Index. — Bemerkenswert die Schreibung *ἐγ-δαμείτω* Z. 5.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 173.

1802 *W.-F.* 137. C. v. B.

Ἄρχοντος Αἰακίδα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δεξικράτης Μνασιθέου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σόβαρον, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Σόβαρον τὰν ὠνὰν αὑσαυτᾶς τῶι Ἀπόλ(λ)ωνι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα χρόνον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Καλλικλῆς Τίμωνος Δελφός. ἐξέστω δέ, εἴ τις ἐφά|πτοιτο Σοβάρου, συλῆν τὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ἐλευθέραν οὖσαν Σόβαρον ἀζαμίωι ὄντι καὶ ἀνυποδίκωι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ‖λωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Εὐκράτης, Ξενέας, Δαμοκράτης, ἰδιῶται Ἀρχέλας Πυθοφάνεος, Καλλίερος, Μαντίας Δαμοχάρεος Δελφοί.

.-F. Z. 2 *Ἀπόλ[λ]ωνι*, Stein °ΟΛΩ°, s. Index. — 3 *τὸν πάντα*. — Das Wort *ποιοῦσα* in Z. 3 ist tiefer in ausgeglatteten Raum hineingemeisselt, weil sich der Steinmetz offenbar versehen hatte. Nach *ποιοῦσα* noch ausgeglätteter Raum für 3 Zeichen. Aehnlich Z. 5 mit dem Namen *Ἄθαμβος*. Das *θ* hat nach l. u. r. auffällige Abstände vom *A*; in ausgeglätteten Raum von der Breite zweier Zeichen setzte der Steinmetz, sich selbst corrigierend, das *θ* ein.

Zum Infinitiv *συλῆν* Z. 4 vgl. 1803, 3, 6; *συλήοντες* 2100, 10; 2107, 12 — Der Name *Σόβαρον* gehört zu [*Ἐμ-*]*βάρης*, [*Ἔμ-*]*βαρος* u. ist mit Aphäresis aus *Ἰσόβαρον* hervorgegangen (vgl. *Σο-μένης* u. a. Verf. Stud. I, 148). — Bemerkenswert ist die Stellung *τὰν ὠνὰν αὐσαυτᾶς* Z. 2. — Zu Z. 3 vgl. 1803, 3.

Zeit. Priesterschaft III: Mai/Juni 172.

1803 *W.-F.* 138. C. v. B.

Ἄρχοντος Αἰακίδα μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νίκων Θευξένου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἰωνίς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς | ἐπίστευσε Ἰωνὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόν(ον). βεβαιωτήρ· Κλεόδαμος Κλέωνος. ἐξέστω δέ, εἴ τις | ἐφάπτοι⟨τοι⟩το Ἰωνίδος, συλῆν τὸμ παρατυγχάνοντα ὡς ἐλευθέραν οὖσαν Ἰωνίδα ἀζαμίωι ὄντι καὶ ἀνυποδίκωι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. ἀπέδο[ν]το δὲ Νίκων Θεοξένου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι καὶ κορίδιον ἇι ὄνομα Ἡδύλα, τιμᾶς ἀργυρίου τριῶν ἡμιμναίων ἐπὶ τοῖσδε· ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν ‖ καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸ⟨το⟩μ πάντα χρόνον Ἡδύλαν, νομιζομέναν θυγατέρα Δωρίματος καὶ ποέουσαν Δωρίματι ὅσα νομίζεται τοῖς γονέοις. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἡδύλας, ἐξουσίαν εἶμεν Δωρίματι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι συλῆν Ἡδύλαν ὡς ἐλευθέραν ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτήρ· Κλεόδαμος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Εὐκράτης, Ξενέας, Δαμοκράτης, ἰδιῶται Ἀνδρόνικος | Φρικίδα, Ἀρισιίων Ἄγωνος, Μαντίας [Δα]μοχάρεος, Καλλίερος.

W.-F. Z. 2 *χρόνον*, Stein nur XFON. — 3 *ἐφάπτοιτο* u. 5 *τόμ*, ohne Notiz über die ausgeschlagene Dittographie. — 5 ohne *Ἡδύλαν* nach *χρόνον*, Stein ΗΔΥ▨ΛΑΝ, also nach ΗΔΥ ist ein dittographisches Zeichen getilgt; 5 Ende *γονε[ῦσι]*, aber *γονέοις* ist deutlich. — 8 *Δαμοχάρεος*. — In Z. 6 vergass der Steinmetz das *ς* von *ἀζαμίοις*, trug es aber über Jota nach.

Der Verkäufer begegnet auch 1808, 24. — Zum Passus *ἐξέστω δέ* Z. 2 vgl. 1802, 3 ff.; zur Construktion vgl. 1724, 5; 1757, 16; 1778, 6; 1918, 12.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 172.

1804 *W.-F.* 139. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευφάνεος μην[ὸ]ς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἰατάδας Πάτρωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀφροδισία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, συνεπαινεούσας καὶ Ἀρχίου. κατενεγκάτω δὲ Ἀφροδι|σία τὸν [ἔ]ρανον τὸν Βρομίου οὗ ἐγγυεύει Ἰατάδας μὴ ἀκαταβολέουσα μηδὲ καταβλάπτουσα Ἰατάδαν· εἰ δὲ μὴ κατενέγ|και Ἀφροδισία τὸν ἔρανον ἢ καταβλάψ⟨α⟩αι τι Ἰατάδαν ἐκ τοῦ ἐράνου, ἀτελὴς καὶ ἄκυρος ἁ ὠνὰ ἔστω ἁ τῶ θεῶ. ἐλευθέρα ‖ δὲ ἔστω Ἀφροδισία τὸμ πάντα χρόνον, ποιήσασα τὰ γεγραμμένα τὰ ἐν τᾶ συγγραφᾶ, καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα χρόνον. βεβ[αι]ω[τῆ]ρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀρίστων Νικοδώρου, Νικόδωρος Ἀρίστωνος, Μαντίας Κλευδάμου. εἰ δέ τις ἅ[π]τ[ο]ιτο Ἀφροδισίας ἐπὶ καταδουλισμῶ κατενεγκάσας τὸν ἔρανον καθὼς γέγ[ρα]πται καὶ ἀβλα|βέος γενομένου Ἰατάδα ἐκ τᾶς ἐγγύας, παρεχόντω βέβαιον τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος [Ἰατάδα]ς καὶ [ο]ἱ βεβαιω|τῆρες Ἀρίστων, Νικόδωρος, Μαντ[ία]ς. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύρι' ἔστω συλέοντ|ες Ἀφροδισί|αν ὡς ἐλευ‖θέραν οὖσαν ἀζάμιοι καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ [Ἀπόλλωνος Ἄ]θαμβος, | Ἀμύντας καὶ ὁ ἄρχων Μελισσίων, ἰδιῶται Φίλων, Καλλίερος, Κλευφάνης.

W.-F. Z. 1 *μηνός*. — 3 *τὸν ἔρανον*. — Nach *Βρομίου* Z. 3 sind 2 Zeichen völlig getilgt, wohl dittographisches ⟨*ου*⟩. — *W.-F.* Z. 4 *καταβλάψαι*, aber nach *ψ* noch Λ, das unvollendet blieb, dann erst *αι*. — 5 *τὸν πάντα*, nach *γεγραμμένα* fehlt *τά*. — 6 *βεβαιωτῆρες*. — 7 *ἅπτοιτο*, dann *καταδουλισμῶι*, am Ende *γέγραπται*. — 8 [*Ἰατάδας*] *καὶ οἱ βεβ°*. — 9 *Μαντίας*, Ende *ἐ λευθέραν*, vielmehr *ἐλευ|θέραν*. — 10 [*Ἀπόλλωνος*] *Ἄθαμβος*.

Z. 9 haben *W.-F.* die Ueberlieferung *οἱ παρατυγχάνοντες* ΚΥΡΙΕΣΤΩΣΥΛ° geändert in *κύρι[οι] ἐ[όν]τω συλέοντ[ες]* u. damit einen schönen Rest des Satzsandhi vernichtet. Ueber *κύρι'* s. 1748, 12, u. *ἔστω* für *ἔστων* vor Σ ist nach der allgemeinen Regel (s. 1832, 21); man könnte beide Worte an einander rücken *ἔστωσυλέοντ[ες]* oder *ἔστω(ν) συλέοντ[ες]* schreiben. — *Ἄρχιον* Z. 2 ist Frau oder Tochter des Freilassers. — Der Ausdruck *ἁ ὠνὰ ἁ τῶ θεῶ*, der mit *ὠνὰ τοῦ θεοῦ* wechselt (1730, 7; 1731, 11, vgl. 1749, 6), hat in *ἐπὶ ἱεραπόλου τοῖ Ἀπόλλωνι, γραμματέος τᾶι βουλᾶι* (GDJ. 1379, 1, 3) u. a. Analogien.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 171.

1805 *W.-F.* 140. C. v. B.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμοσθένης Ἀρχέλα Δελφός, συνεπαινεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτ[οῦ] . . . . ., Κλέωνος, | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος σῶμα ἀνδρεῖον οἷ ὄνομα Κτήσων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο στατήρων εἴκοσι, καὶ τὰν τιμὰν [ἔχει πᾶσα]ν, καθὼς | ἐπίστευσε Κτήσων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη. [βεβαιω]τὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Ἄσων Νικοβούλου. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Κτήσωνος ἐπὶ καταδουλισμῶι, [β]έβαιον παρεχόντων τῶι θ[εῶι τὰν] ὠν[ὰν] ὅ τε ‖ ἀποδόμε[ν]ος Δαμοσθένης καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύρι[ο]ι ἐόντων | συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ταραντῖν[ο]ς, ἰδιῶται | Καλλίστρατος, Εὐκλείδας, Μένης, Ἀνδρομένης.

W.-F. Z. 1 *αὐτ[οῦ]*, könnte freilich auch Anfang eines Namens sein. — 3 *θέλη*, möglich auch *θέλη[ι]*. — In Z. 3 versah sich der Steinmetz, indem er die Silbe *πο* wegliess und ΑΠΑΝ° einschlug, später trug er *πο* über ΑΠ nach. — *W.-F.* Z. 4 *Κλέων Νικοβούλου*, ich sah nur ΑΣΩΝ, also *Ἄσων* oder höchstens *(Κ)[(λ)]έων*. — 4 *βέβαιον*, dann *ὠ[νά]ν* st. *ὠν[άν]*. — 5 *ἀποδόμενος*, am Ende *ἐόντ[ων]*, aber das Wort ist klar. — 6 *κύριοι*. — 7 *Ταραντῖνος*. — Der Fehler *οἱ βεβαιωτῆρες* (vgl. Z. 3) steht Z. 5 auf dem Steine. — Nach Z. 8 ist noch behauener, aber unbenutzter Raum bis zum Rande des Polygons.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1806 *W.-F.* 141. C. v. B.

Ἄρχοντος Μένητος μηνὸς Ἡραίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἐργασίων | Σίμωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί|ωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νι‖καία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς | ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | Νικαία, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντω[ν] τὸν | πάντα βίον, ποιέουσαν ὡς πατέρι Ἐργα‖σίωνι τὰ νομιζόμενα· βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Ἀμφίστρατος Ἀμφιστρά|του· συνεπαινεούσας τᾶ(ς) ματρὸς | Καλλιβούλας. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | Νικαίας, βέβαιον παρεχόντων τῶι ‖ θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | Ἐργασίων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀμφίστρατος. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι | ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν | ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας· | Ἀν-

δρόνικος Πατρέα, Εὐκλείδας ‖ Καλλείδα, Βούλων Πεισιστράτου, | Ζώπυρος.

W.-F. Z. 8 πάντων. — 9/10 Ἐργασίωνι | τὰ. — 12 τᾶ[ς] ματρός, Stein ΤΑΜΑ°; vor συνεπαινεούσας haben sie eine starke Interpunktion. Ich behalte sie bei, weil ich den gen. abs. als Nachtrag zu ἀπέδοτο ansehe und nicht mit dem Namen des Bürgen und seiner Wahl verbinde. — In Z. 18 schlug der Steinmetz zuerst das dialektische κατὸν ein und setzte dann über αν noch τα, damit man κατὰ τὸν lesen solle. — Der Rest der Zeile 26 ist freigelassen, dann folgt mit kleineren Zeichen die Nummer 1807.

Zeit. Priesterschaft III: October/November 171.

1807 *W.-F.* 142. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσθένεος μηνὸς | Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φίλων Τελε|σάρχου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ|ναικεῖον ἇι ὄνομα Ἱστιώ, τιμᾶς ἀ[ργυ]ρίου ‖ μνᾶν δύο, βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον· Δρ[ο]μο|κλείδας Ἁγίωνος Δελφός. παραμεινά|τω⟨ι⟩ δὲ Ἱστιὼ παρὰ Φίλωνα μέχρι κα ζώ[η Φ]ίλων, | ποιέουσα πᾶν τὸ ποτιτασσόμεν(ον) τὸ δυ[ν]ατόν· | εἰ δέ κα μὴ ποιῇ Ἱστιὼ ἢ μὴ παραμ[ε]ίνῃ, ἐξέ|στω Φίλωνι ἢ ἄλλω ὑπὲρ Φίλωνα κολάζειν | ὥς κα θέλωντι ἀζαμίοις ὄντοις κ[α]ὶ ἀνυποδί[κ]οις. | εἰ δέ τί κα πάθῃ Φίλων, ἐλευθέρα [ἔ]στω Ἱστιὼ | κυριεύουσά τε αὐτοσαυτᾶς κα[ὶ] ἀποτρέχουσα | οἷς κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ ‖ δέ τίς κα ἅπτηται Ἱστιοῦς ἐπεί κα [τε]λευτάσῃ | Φίλων, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαι[ω]τὴρ τῶι θε|ῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμο[ί]ω[ς] δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι [ἔ]όντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. στεφανούτω δὲ κατὰ μῆνα ‖ νουμηνία καὶ ἑβδόμα τὰν Φίλων[ο]ς εἰκόνα δαφνίνω | στεφάνω πλεκτῶ. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, | Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχ[ο]ντες Βούλων, Με[(λ)]ισίων, Ξένων, ἰδιῶται | Μαντίας Κλευδάμου, Ξενέας Βαβύλου, Καλλίερος Δελφοί.

W.-F. Z. 4 ἀργυρίου. — 5 κατὰ τὸν νόμον· Δρομοκλείδας, Stein κατόν. — 6 παραμεινάτω, nach ω noch Jota (oder ist es nur ein Riss?). — 7 ζώη Φίλων. — 8 τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατόν, Stein °ΜΕΝΤΟΔ°. — 9 παραμείνῃ. — 10 Φίλων[α]. — 11 καὶ ἀνυποδίκοις. — 13 κυριέουσα, mit der Bemerkung S. 308: lisez κυριε[ύ]ουσα, aber Stein °ΙΕΥΟΥ°. — 15 τελευτάσῃ. — 16 βεβαιωτήρ. — 17 ὁμοίως. — 20 Φίλωνος εἰκόνα [δα]φνί[νω]. — 22 ἄρχοντες Βούλων, Μελισίων, Stein ΜΕΔΙΣΙΩΝ (mit einem Sigma, vgl. 1795, 8). — In Z. 21 steht μάρτυρες auf einer ausgeschlagenen Stelle. — Nach Z. 23 folgt Rand des Polygons.

Derselbe Freilasser 1801, 1. Die Thatsache, dass Nr. 1807 u. 2085 sich nahezu decken, erkannte bereits E. Curtius, Gött. Nachr. 1864, S. 147: „Es scheint aus Versehen dasselbe Aktenstück zweimal auf die Mauer geschrieben zu sein." Für die Erklärung des Versehens sind wir nur auf Vermutungen angewiesen. Die beiden Nummern sind auf der Polygonalmauer nicht sehr weit aus einander, s. Pomtow's Plan; Nr. 2085 steht zwischen 1866 und 1867. Die Abweichungen der Formulare von einander sind so gering, dass die Annahme ausgeschlossen ist, das eine solle Nachtrag zum andern sein oder das eine sei das erweiterte, ausführlichere, mehr Einzelheiten enthaltende.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 175/174.

1808 *W.-F.* 143. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντί[α μη]|νὸς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο [Ἀρχέλαος] | Θηβαγόρα Δελφός, συνεπαινεόντ[ων τῶν υἱ]|ῶν, κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος [σῶ|μ[α] ἀ[ν]-δρεῖον ὧι ὄνομα Φίλων, τιμᾶς ἀρ[γ]υρίου | μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Φίλων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη || καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες κα|τὰ τὸν νόμον· Βαβύλος Αἰακίδα Δελφός, Ἀμφισσεῖ|ς⟨εῖς⟩ Μεγακλῆς, Θηβαγόρας, Δωρόθεος. εἰ δέ τίς κα | ἐφάπ[τ]ηται Φίλωνος, βέβαιον παρεχόντων | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀρχέλαος || καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Βαβύλος, Μεγακλῆς, Δωρόθεος, Θηβαγόρας. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πρά|κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλι|ος. ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον || ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πά|σας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱε|ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραν|τῖνος, ἰδιῶται Ἀρχέλαος Πραόχου, Βούλων, Σώτιμος, Νίκων Θευξένου, || Θευγένης, Πύθων, Δαμάνθης, Στράτα|γος, Μενεκράτης, Μελισσίων.

W.-F. Z. 2 *Ἀρχέλαος*, was jetzt fehlt. — 3 *συνεπαινεόντων τῶν υἱ|ῶν* voll. — 4. *σῶμα ἀνδρεῖον.* — 5 *ὦ[ι]*, aber Jota ist klar, dann *ἀργυρίου.* — Z. 6 ist *τὰν* über KAITIMAN nachgetragen. — Z. 11 könnte man die Dittographie auch als *Ἀμφισσεῖ⟨σεῖ⟩ς* auffassen. — *W.-F.* Z. 13 *ἐφάπτηται.* — 24 *Θεοξενίου* (vgl. 1803, 1). — 25 *Στραταγός.* — Auf Z. 26 folgen noch 5 vorgezogene, unbenutzte Linien.

Zeit. Priesterschaft IV: März/April 168.

1809 *W.-F.* 144. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία | μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ

τοῖσδε ἀπέδο|το Γλα[υ]κίας Σωτηρίχου τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα ‖ Εὔτυχος τὸ γένος Γαλάταν, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει | πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰ[ν] | ὠνὰν Εὔτυχος, ἐφ' ὧιτε αὐτὸν εἶμε[ν] | ἐλεύθερον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν‖των τὸμ πάντα βίον, ποιέοντα ὅ κα | θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἁρμό|διος καὶ Κλείδικος. μάρτυροι· τοὶ ἱε|ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ ‖ Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων | Ἄσανδρος, Ἄρχων, ἰδιῶται Σώτιμος, | Ἀριστίων, Ἀνδρόνικος, Εὐκλείδας, | Φίλων.

W.-F. Z. 3 *Γλαυκίας*. — 7 *τάν*. — 8 *εἶμεν*. — 14 lassen *καὶ* nach *Ἀμύντας* weg. — Zu Anfang von Z. 6 versah sich der Steinmetz: er schlug nach *γυριο* gleich das *μ* von *μνᾶν* ein, corrigierte dies aber noch rechtzeitig in *υ* und setzte *μνᾶν* dahinter, mit einem zweiten *μ* beginnend. — Der Construktionswechsel in Z. 10/11 beruht auf Vermischung der Formulare. Vgl. 1813, 8.

Zeit. Priesterschaft IV: August/September 169.

1810 *W.-F.* 145. Nach einem Abklatsche controliert v. B.

[Στραταγέ]οντος τῶν Αἰ|[τωλῶν Π]ρεάνδρου Φόλα μη[ν]ὸς Δίου, ἐν [Δελφοῖς δὲ ἄρχον|τος Μέν]ητος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ το[ῖσ]δε ἀ[π]έδο[το Μνασίλα|ος Δαμ]οκλέος Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλ[λ]ωνι τῶι Πυθί[ωι] καὶ τᾶι Ἀρτέμι[τ]ι σῶμα γ[υ]ναικεῖ|ο[ν] ἇι ὄνομα Ζωπύρα τ[ὸ] γ[έ]νος Ἰλλύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔ[χ]ει, καθὼς | ἐπίστευσε τῶ[ι] θεῶι τὰν ὠνὰν Ζωπύρα, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπ[τ]ον ἀπὸ πάν|των τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πολέμαρ[χ]ος Παυσανία Δελφός. [εἰ] δέ τίς κα | ἅπτηται Ζωπύρας, βέβα[ι]ον παρεχόντων τοῖς θεοῖς τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδό[μ]ενος Μνασίλα|ος καὶ ὁ β[ε]βαιωτὴρ Πολέμα[ρ]χος· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω[ν κατ]ὰ τὸν νόμον. ‖ ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς [ἐλευθέ]ραν οὖσαν ἀζά|μιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δί[κ]ας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱε[ρεῖς τοῦ] Ἀπόλλωνος | [Ἄ]θαμβος, Ἀ[μ]ύντας· Διδύμα[ρχ]ος, Διονύσιος Ἀμβρύσιοι, Θευφάνης Ἀ[ρ]ι[στομάχ]ου Τριτεύς, Ἡρα|[κ]λείδας Ἀμφισσεύς, Πεισέας, Κάλλων, Εὐκλείδας, Καλ[λ]ίερος Δελφοί.

Die Stelle der Polygonalmauer, welche die Nummern 1810—1811, 1812—14, 1815—17, 1836/37 trägt (s. Pomtow, Beitr. Tafel III), konnte ich nicht mit dem Auge controlieren. S. Anm. zu 1710. Es gelang mir

aber ein Abklatsch, der die Nummern 1810—1812 (Z. 14) enthält. Auf ihm basiert mein Text oben. Für 1813—1817 habe ich keine Unterlage: Das Erdreich, welches ich auswerfen liess, schoss augenblicklich wieder nach, wenn der Arbeiter fertig war. Die Stelle 1810—1812 konnte ich, bevor ich den Abklatsch auflegte, nicht sorgfältig reinigen, so dass mehrere Zeichen nicht gekommen sein mögen, weil Erde hineingedrückt war. Möglicherweise ist also die Stelle besser erhalten, als ich nach meinem Abklatsche annehmen musste und als ich sie oben gegeben habe. Hier müssen Andre mit Nachprüfung helfen.

W.-F. Z. 1 *στραταγέοντος τῶν Αἰ*|. — 2 *τωλῶν Προάνδρου Φόλα μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχον*|. — 3 *τος Μένητος*, dann *τοῖσδε ἀπέδοτο Μνασίλα*|*ος*. — 4 *Δαμοκλέος*, dann *Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι καὶ τᾶι Ἀρτέμιτι σῶμα γυναικεῖ*|*ον*. — 5 *τὸ γένος*, zuletzt *ἔχει*. — 6 *τῶι θεῶι*, später *ἀνέφαπτον*. — 7 *Πολέμαρχος*, dann *εἰ*. — 8 *βέβαιον* und *ἀποδόμενος*. — 9 *ὁ βεβαιωτὴρ Πολέμαρχος*, am Ende *ἐόντων κατὰ τὸν νόμον*. -- 10 *ὡς ἐλευθέραν*. — 11 *δίκας*, dann *οἱ* (statt *τοὶ*) *ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος*. — 12 *Ἄθαμβος, Ἀμύντας Διδύμαρχος*, später *Ἀριστομάχου*. — 12/13 *Ἡρα κλείδας*. — 13 *Καλλίερος*. Zeile 13 ist nicht bis zu Ende benutzt.

Mit welchem Dental die Endung des Götternamens *Ἄρτεμις* in Z. 4 geschrieben war, lässt sich aus dem Abklatsche nicht mit Sicherheit herauslesen; *W.-F.* geben *Ἀρτέμιτι*. Uebrigens ist der Zusatz *καὶ τᾶι Ἀρτέμι*[*τ*]*ι* singulär.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 171/170.

1811 *W.-F.* 146. Nach einem Abklatsche controliert von B.

[Ἄ]ρχοντος Μένητος μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπ[έ]δοτο Πράξων Μαντία τῶι Ἀπόλλωνι | [τ]ῶι Πυ[θ]ίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα [Ε]ὔνους, ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Εὔνους | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὥτωι ἐλ[ε]ύθε[ρ]ος εἶμεν. παραμεινάτω Εὔνους πα[ρ]ὰ Πράξωνα ἔτη δέκα | [π]οιῶν τὸ ποτιτασσόμενον. εἰ δέ κα μὴ θέλη παραμένειν, καταφερέτω Π[ρ]άξωνι τοῦ ἐνιαυτοῦ ‖ [ἑ]κάστου οὗ κα μὴ παραμένη ἀργυρίου [σ]τατῆρας τριάκοντα καὶ εἴ κα [παρ]αμ[είν]η ἢ κατ[ε]νέγκη | [τ]ὸ ἀργύριον τὸ γεγραμμένον οὗ κα μὴ παραμείν[η] χρόνου, ἐλεύθερος [ἔστω κα]ὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων· εἰ δέ κα μὴ παραμείνη ἢ μὴ καταβάλη τὸ ἀργύριον οὗ κα [μὴ] παραμεί[νη] χρόνου, ἄκυρος ἔστω ἁ ὠνά. βεβα[ι]ωτῆρες· Δ[ι]όδωρος Μνασι[θέου], | Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος. μάρτυρες· οἱ [ἄρ]χοντες Δ[εξι]κράτης, Πραξία[ς] ‖ καὶ ἰδιῶται Ἀσ[τ]όξενος, [Ἀ]ρισ[στ]οκράτης, Καλλι[κλ]ῆς, Βάκχιο[ς].

S. die Anmerkung zu 1810.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*, dann *ἀπέδοτο*. — 2 *τῶι Πυθίωι*, später *Εὔνους ἀργυρίου*. — 3 *ἐλεύθερος*, dann *παρὰ Πράξωνα*. — 4 *ποιῶν*; nach *καταφερέτω*,

in meinem Exemplar wenigstens, *Πράξων*, aber der verlangte Dativ blickt aus dem Abklatsche heraus. — 5 *ἑκάστου*, dann *στατῆρας*, ferner *εἴ κα παραμείνῃ ἢ κατενέγκῃ*. — 6 *τὸ ἀργύριον*, in der Mitte *παραμείνῃ*, am Ende *ἐλεύθερος ἔστω καί*. — 7 *κα μή*. — 8 *παραμείνῃ*, es wäre Platz für °*μεί[νηι]* da; ferner *βεβαιωτῆρες· Διώδορος*, wohl nur Druckfehler, dann voll *Μνασιθέου*. — 9 *ἄρχοντες· Δεξικράτης, Πραξίας*. Beide sind uns durch *W.-F.* 12, 1/2 gesichert. Ich sehe auf dem Abklatsche *Δ[....]κράτης* und kann mir die zu grosse Lücke nicht erklären. — *W.-F.* Z. 10 *Ἀστόξενος, Ἀριστοκράτης, Καλλικλῆς, Βάκχιος*. Die so grosse Lücke des Abklatsches beim zweiten dieser Namen führe ich auf obige Schreibung zurück; ich sehe [.]*ρισ*[..]*οκράτης*. — Der Abklatsch bestätigt also Z. 3 das Asyndeton (vgl. 1821, 9).

Das Dokument ist insofern bedeutsam, als es den seltenen Fall enthält, dass die *παραμονά* durch Zahlung (anstatt der Dienstleistung, Z. 4) gekürzt werden kann.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 170.

1812 *W.-F.* 147. Nach einem Abklatsche controliert v. B.

Ἄρχο[ν]τος Πύ[ῤῥου μην]ὸς [Β]ου[κα]τίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο [Κ]λ[ευβούλα | Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι] Πυθίωι σῶμα ἀνδρε[ῖ]ον ὧι ὄνο[μα] Τ[η]ρεύς, | τιμᾶς [ἀρ]γυρίου μνᾶν [τριῶ]ν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, [κ]αθὼς ἐπί[στευσε Τ]ηρεὺς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλ[ε]ύθερος [ε]ἶμεν ‖ καὶ ἀν[έφα]πτος [ἀ]πὸ πάντ[ω]ν τὸν πάντα [χ]ρόνον, ποιέων ὅ κ[α θέ]λῃ καὶ ἀ[πο]τρέ[χω]ν οἷς κα [θ]έλῃ. εἰ δέ τίς [κ]α ἐφάπτηται Τηρ[έος] | [εἴ]τε [τῶ]ν ἐπινόμων τῶν Κλεοβούλα[ς ..] εἴτε ἄλλος τις, βέβαιον | [παρε]χόντω [τ]ὰν ὠν[ὰ]ν ἅ τε ἀποδομένα Κλεοβούλα ἢ οἱ ἐπίνομοι οἱ | [Κλεοβούλας καὶ ὁ] βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι. καὶ ὁμοίως ὁ πα‖[ρατυ]γχάνων κύ[ρ]ιος ἔστω σ[υλ]έων Τηρῆ ἐ[πὶ τ]ὸν | θεὸν ὡς ἐλ[ε]ύθερ[ον ὄ]ντα ἀζάμιος ὢν καὶ | [ἀνυπ]όδικο[ς] πάσας δί[κ]ας καὶ ζαμίας. μάρ[τυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω]νος Ἀμύντας, | [Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες] Ἄθαμβος ‖ Ἀθανίωνος, Ἀρχέλαος Δαμο[σ]θένεος, Δίων Ἀλέξωνος, ἰδιῶται | Ἀλέξων Χαριξένου, Ἧρυς Εὐδώρο[υ].

S. Anmerkung zu 1810.

Von Z. 15 an habe ich den Text nach *W.-F.* gegeben, von Z. 1—14 nach dem Abklatsche. Da habe ich Vieles unvollkommen oder gar nicht lesen können, was oben im Einzelnen ausgedrückt ist. *W.-F.* geben von *ἄρχοντος* ab bis *Ἄθαμβος* (Schluss von Z. 14) den ganzen Text als lückenlos und unbeschädigt. Es fehlt der Name des Bürgen.

Das gleiche Schwanken im Vocalismus einer Namensform, wie nach *W.-F.* hier bei *Κλευβούλα* (Z. 1) und *Κλεοβούλας* (Z. 7), findet sich oft, s. 1722, 1744 u. sonst. Mir ist's unmöglich, auf dem Abklatsche das Ende von Z. 1 zu controlieren — Z. 7 bleibt nach Ergänzung des *ς* zu *Κλεο-*

βουλας vor folgendem *εἴτε* Raum von 2 Zeichen, den ich mir nicht erklären kann; ob °*λας*⟨*ας*⟩ dort stand?

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1813 *W.-F.* 148.

Ἄρχοντος ἐν Τριτέα Εὐνοΐδα μηνὸς Γιγαντίο[υ, ἐν] | Δελφοῖς [δὲ] ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀ[πέ]δοτο Φίλων Φιλλέα Τριτεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι [Πυ]θίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Φιλοκλῆς, ‖ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Φιλοκλῆς τὰν ὠνὰν τῶι | θεῶι, ἐφ' ὅτω ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη ‖ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ | τοὺς νόμους καὶ τὰν συμβολάν· Ἄθαμβος Ἀθανί|ωνος Δελφός, Λυκῖνος Φιλλέα Χαλειεύς. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ | τῶν ἀρχόντων Ἄθαμβος, ἰδιῶται Φίλαγρος, Ἀρι‖στίων, Τυρβαῖος Δελφοί, Πολύξενος Τολο|φώνιος, Ξενέας Τριτεύς.

S. Anmerkung zu 1810.

W.-F. bemerken S. 308 zu der kurzen Z. 6: La fin de cette ligne paraît avoir été anciennement effacée. — Das Nebeneinanderstehen von nom. *ἐλεύθερος* und *ποιέων* und acc. *ἀνέφαπτον* in Z. 8/9 geht auf Verwechslung der Formulare durch den Steinmetz zurück, s. 1824, 4/5; 1833, 7/8 u. a.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1814 *W.-F.* 149.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Εὐαγγέλου μηνὸς | Βοαθόου, ἀπέδοτο Εὐκλῆς Ἐτυμώνδα Δελ|φὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ|ον ὧι ὄνομα Πρῶτος τὸ γένος Ἄραβα, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶι Πρῶτος, ἐφ' ὧιτε ἀνέφα|πτος εἶμεν ἀπὸ πάντων τὸν ἅπαντα | χρόνον, ποιέων ὅ κα θέληι. βεβαιωτήρ· | Ἀστόξενος Διονυσίου. μάρτυροι· ‖ οἱ ἄρχοντες Ἀστόξενος, Δεξιά|δας, Ξενόκριτος Ταραντίνου, | ἰδιῶται Εὔδοκος, Ἀριστό|μαχος Ὀλυμπογένεος, Φίλα|γρος Διοδώρου, Νικόμαχος ‖ Δεξίππου, Ἄρχων Καλλία, Ἀρ|χέλαος Πυθοφάνεος.

S. Anmerkung zu 1810.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); vgl. 1876, 16.

1815 *W.-F.* 150.

Ἄρχοντος Θευξένου τοῦ Καλλία μηνὸς | Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε

ἀπέδοτο Κάλλων Ἀριστοδά|μου, Ἀγαθὼ Τίμωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀφροδισία, τιμᾶς ἀργυρίου ‖ μνᾶν τεσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε | Ἀφροδισία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀπ|οτρέχουσαν οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς | πόλιος· Νικίας Κάλλωνος. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Ἀφροδισίαν, ‖ κύριοι ὄντω συλέοντες κατὰ τὰν ὠνὰν καὶ ἀναγραφὰν τὰν ἐν τῶι | ἱερῶι ἀναγεγραμμέναν. μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταρα|ντῖνος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἰατάδας Πάτρωνος, Αἰακίδας Φ|ιλαιτώλου, Ξένων Βούλωνος, ἰδιῶται Φίλων Ἀριστέα, Νικέας Ἀγη|σάρχου, Καλλίερος, Ὀρέστας Εὐχαρίδα, Πάτρων Ἰατάδα, Κλεύξενος ‖ [..]ασίππου.

S. Anmerkung zu 1810.

Die Freilasser sind gewiss Eheleute, so erklärt sich leicht der Singular *ἔχει* (Z. 5) in der Quittungsformel. — Der Constructionswechsel Z. 6/7 in *ποιοῦσαν* geht auf Vermischung der Formulare durch den Steinmetz zurück. — Unklar bleibt, ob Z. 15 [*Ἀγ*], [*Ἐρ*] oder a. zu lesen ist. — Einfache Consonanz wie in *τεσάρων* Z. 5 begegnet auch anderwärts, s. Index.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1816 *W.-F.* 151.

Ἀγαθῇ Τύχῃ. — Ἄρχοντος Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος καὶ μηνὸς Ἀμαλίου, | ἀπέδοτο Σπαῖρος Ἀκρισίου Ναυπάκτιος, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱ|ῶν, σῶμα ἀνδρεῖον τὸ γένος Θρᾶικα ὧι ὄνομα Φιλόνικος τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι ἐπ᾽ ἐλευθερία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. ‖ βεβαιωτήρ· Χαρίξενος Ἀλέξωνος Δελφός. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ τῶν ἀρχόντων Σώστρατος Σωτύλου, | ἰδιῶται Μένης, Κλέων Κλευδάμου, Κόσις Λυκίσκου, Δεξώνδας Δρομοκλείδα, | Θεόξενος Ἰατάδα.

S. Anmerkung zu 1810.

Z. 1 können wir *καί* durch „und zwar“ übersetzen. — Ist *Σπαῖρος* graphischer Ausdruck von *Σπhαῖρος*? *Ἀκρίσιος* knüpft an den Danaemythus an. — *Κόσις* zu deuten unterlasse ich lieber, bis die Lesung controliert ist. — Nach den ersten 2 Worten lasse ich den von *W.-F.* gegebenen Querstrich; ob er „freien Raum“ bezeichnen soll, wird nicht gesagt.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1817 *W.-F.* 152.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο Ἀλέξανδρος Ἀντιγόνου τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Βόηθος τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Βόηθος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ὥστε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ ‖ τὸν νόμον· Χαρίξενος. εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γένοιτο περὶ Βόαθον, ἅ κα κατα|λίπη Βόαθος Ἀλεξάνδρου ἔστω καὶ τοῦ υἱοῦ. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Πραξίας, | τῶν ἀρχόντων Σώστρατος, ἰδιῶται Ἀρίστων, Ἀλκῖνος, Λαιάδας, Σωσίνικος.

S. Anmerkung zu 1810.

Zum Wechsel der Formen *Βόηθος* und *Βόαθος* vgl. 1748, 2,5. — Die Bestimmung von Z. 5 ff. hat in 1718, 14 eine Parallele. — Solche Versehen wie Z. 6 *οἱ ἱερεῖς· Πραξίας* kommen öfters vor. Der Steinmetz kommt aus einem Schema ins andre. Wir brauchen nicht ⟨*Ἀνδρόνικος*⟩ dahinter zu setzen. Vgl. 1708, 31; 1862, 5; 1880, 12.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1818 *W.-F.* 153. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ὑβρίστα Ἀκρινιέος μηνὸς Ὁμολοίου, ἐν Δελφοῖς [δὲ ἄρχον]τος Πύῤῥου, ἀπέδοτο Τιμάγορος Δεξιεὺς | τῶι Ἀπόλλωνι σώματα γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Ἄρκισα, Κλεώ, ὥστε ἐλευθέρας εἶμεν, [τιμᾶς ἀ]ργυρίου [illegible] *παραμεινάντω δὲ Ἄρκισα, Κλεὼ | παρὰ Τιμάγορον ἄχρι κα ζώη Τιμάγορος τὸ δέον ποιοῦσαι. ἐπεὶ δέ κά τι πάθη Τιμάγορος, το[ῦ θεοῦ] ἔστω Ἄρκισα, Κλεὼ κυριεύουσαι αὐσαυτᾶν, | ἐλεύθεραι οὖσαι καὶ ἀνέφαπτοι τὸμ πάντα χρόν(ον) ἀπὸ πάντων, καθὼς ἐπίστευ[σ]αν τῶ[ι θ]εῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτῆρες· Μικκύλος, Ἐμμενίδας Δεξικράτεος Δελφοί, Πλείσταινος Καλλιπολίτας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ταραν[τῖ]νος, Ἀμ[ύντ]ας [κ]αὶ τοὶ ἄρχοντες Ἄθαμβος, Ἄσ[α]νδρος, Ἡράκων Δελφοί, Διω[...] Δεξιεύς, Δεξίας Καλλιπολίτας, Ἀρχέλας Πραόχου, Βάκχιος Δελ[φ]οί.*

W.-F. Z. 1 *ἐν Δελφοῖς δ[ὲ ἄρχ]οντος*, am Ende *Δεξιεύ[ς]*, das Wort ist aber jetzt noch klar. — 2 [*τιμᾶς*] *ἀργυρίου*. — 3 *τοῦ* [*θεοῦ*]. — 4 *χρόν*[*ον*], Stein nur XPON, dann *ἐπίστευσαν τῶι θεῶι*. — 5 *Ἐμμενίδας Δεξικράτεος Δελφοί, Πλείσταινος Καλλιπολίτας, Ἀρχέλας Πραόχου, Βάκχιος Δελ*[*φο*]*ί*, nach *Καλλιπολίτας* fehlen also 16 Wörter, die Priester, Archonten u. einige Zeugen.

Für das Ethnikon *Δεξιεύς* finde ich keinen Beleg. — *Ἄρκισα* stelle ich zu *Ἄρκ-υλος, Ἀρκέων*, mit einfachem *σ* wie *Λάρισα* (s. Index); vgl. den EN. *Ἄρκισσος*. — Ueber die Abkürzung Z. 2 s. 1770, 2 u. den Index. — Z. 8 habe ich nach *Δελφοί* ΔΙΩ . . aufgeschrieben, was ich wegen *Δεξιεύς*

nicht zu *(ἰ)διῶ[ται]* ergänzen zu dürfen glaube; es wird ein Name wie *Διώνδας* oder ä. darin stecken. — Der Monat fehlt; es ist der *Βύσιος*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1819 *W.-F.* 154. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμεν[ί]δα μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ δευτέρου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μαραῖ[ος] Μαραίου Δελ[φ]ὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Κωμικὸς [καὶ ἄλ]λο γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἰωνίς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευ-[σαν] Κωμικὸς καὶ Ἰωνὶς τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀριστίων Ἄγωνος. παρα|μεινάντω δὲ Κωμικὸς καὶ Ἰωνὶς παρὰ Μαραῖον ἄχρι κα ζώη Μαραῖος π[ο]έοντες τὸ πο[τ]ιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· ‖ εἰ δέ τί κα μὴ ποιήση Κωμικὸς ἢ Ἰωνὶς τῶμ ποτιτασσομένων ὑπὸ Μα[ρ]αίου καθὼς γέγραπται δυνατοὶ ἐόντες, ἐξέ στω Μαραίωι, ὁπότερός κα μὴ ποιῆ τὸ ποτιτασσ[ό]μενον, κολ[ά]ζειν καθώς κα αὐτὸς θέληι καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Μαραῖον | ὅγ κα Μαραῖος κελεύη ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοι[ς π]άσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δέ τί κα πάθη Μαραῖος, | ἐλεύθεροι ἐόντω Κωμικὸς καὶ Ἰωνὶς κυριεύοντες αὐτοσαυτῶν καὶ ποιέοντες ὅ κα θέλωντι. εἰ | δέ τι νοσφίξαιντο Κωμικὸς ἢ Ἰωνὶς τῶμ Μαρα[(ί)]ου καὶ ἐξελεγχθείη⟨ι⟩σαν, ἄκυρος ἔστω αὐ|τῶν ἁ ὠνὰ καὶ ἀτελής. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ | ἄρχοντες Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἄσανδρος Διονυσίου, ἰδιῶται Ἀστόξενος, Ἄρχων | Καλλία, Φρῦνος, Πάτρων, Ἰατάδας, Μένης. ἁ ὠνὰ παρὰ Μένητα.

W.-F. Z. 1 *Ἐμμενίδα μηνός*, dann *Μαραῖος Μαραίου Δελφός*. — 2 *[κ]α[ὶ] ἄλλο* jetzt ist mehr weggebrochen, dann *ἐπίστευσ[αν]*. — 4 *ποέοντες τὸ ποτιτασσόμενον*. — 5 *ὑπὸ Μαραίου*. — 6 *τὸ ποτιτασσόμενον, κολάζειν*. — 7 *ὅ[ν] κα*, also unnötige Correktur der Ueberlieferung ΟΓ, dann *ἀνυποδίκοις πάσας*. — 9 *Κωμικὸς καὶ Ἰωνὶς* statt *Κ. ἢ Ἰ.*, dann *τῶμ Μαραίου*, St. ΜΑΡΑΡΟΥ. — Auch sonst versah sich der Steinmetz: Z. 6 ist über ΚΑΑΥΤΟΣ das fehlende *θώς κα* nachgetragen; ebenso vergass er Z. 7 *κελεύη* und meisselte es über die Zeile, Z. 12 das Schluss-*ς* von *Ἰατάδας*, trug es aber gleichfalls nach. Ein Jota adscriptum zuviel schlug der Steinmetz in *ἐξελεγχθείη⟨ι⟩σαν* Z. 9 ein: möglich, dass er, weil er das Formular auswendig wusste, an den Singular zunächst dachte, dann aber sah, dass 2 Personen Subjekt sind, und durch Anfügung von *σαν* an die volle Singularform (s. *θέληι* Z. 6) den Plural daraus machte. Möglich auch blosses Versehen wie in 1838, 4 *οἰκογενῆ⟨ι⟩*, 2015, 10 *ἔτη⟨ι⟩* u. so oft.

Der Stamm der Namensform *Μαραῖος* kehrt in *Ἀμφί-μᾶρος, Εὐ-μάρης* wieder und ist wie *Νικαῖος* weitergebildet.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). — Irrtümlich ist die Bestimmung der Inschrift, wie sie *Bischoff, de fastis* p. 354 versucht, was sich aus der Vergleichung der Semesterbehörden und der Priesterschaften ergiebt. Ausserdem hat der Teil der Polygonalmauer, auf dem diese Nummer steht, keine einzige Inschrift aus der Zeit der II. Priesterschaft.

1820 *W.-F.* 155. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμένης Ὀρέ|στα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσίχα, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς [ἐπ]ί-στευσε Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ᾽ ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν ε[ἶμε]ν καὶ ἀνέφαπτον, ποιοῦσαν ὅ ‖ [κ]α θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν ν[όμ]ον· Ξενόκριτος Ταραντίνου. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἀμύντας, [Τα]ραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων | Ἀριστίων, Ἄσανδρος, ἰδιῶται Ἀγησίλας, Ἐμμενίδας Δεξικρά|τεος, Μένης.

W.-F. Z. 3 *ἐπίστευσε*. — 4 *εἶμεν*, nach *ἀνέφαπτον* noch *ἀπὸ πάντων*, was nicht auf dem Steine steht. — 5 *κα θέλη*, dann *νόμον*. — Die Anfangszeichen der Zeilen 2—6 haben etwas gelitten, *κ* von Z. 5 fehlt ganz.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1821 *W.-F.* 156. C. v. B.

Ἄρχοντος Αἰακίδα μηνὸς Βουκατίου, | ἀπέδοντο Φιλήμων καὶ Ἀρχίππα τῶι θε|ῶι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀρχέπο|λις, τιμᾶς ἀργυ[ρίο]υ μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπί‖στευσε Ἀρχέπολις τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντ[ω]ν. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νό|μους τᾶς πόλιος· Δαμάνθης, Ἀριστείδας, | Ἱεροκλῆς. βέβαιον παρεχόντω τῶι θε|ῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ οἱ βεβαιω|τῆρες κατὰ τοὺς νόμους. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἄ|θαμβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ὀρθαῖος, Δαμο|σθένης, ἰδιῶται Ξ[έ]νων, Ὀρθαῖος, Καλ(λ)ίερος, Ἄθαμ|βος, Ξεννίας, Ἀρχέλαος, Δείνων.

W.-F. Z. 4 *ἀργυρίου*. — 7 *πάντων*. — 9 *παρεχόντων*, aber Schluss-ν fehlt. — 13 *Ξένων*, dann *Καλλίερος*, aber Stein ΚΑΛΙ°; am Ende *Ἄθαν-* st. *Ἄθαμ-βος*. — Z. 9 Asyndeton wie 1733, 8/9; 1811, 3; 1975, 13. — Mit *Ξενν-ίας* vgl. *Φιλλ-έας* (1813, 3) u. a.

Zeit. Priesterschaft III: August/December 173.

1822 *W.-F.* 157. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλ[λία μ]ηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο

Καλλικλῆς Τίμωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, | συνε[υ]δοκέοντος τοῦ υἱοῦ Τίμωνος, σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Μῆ|δος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Μῆδος τ[ῶι] ‖ θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸμ πάντα χρόνον, | ποιῶν ὅ κα θέλη κα[ὶ] ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος· Τίμων Καλλικλέος. εἰ δέ τίς κα ἐνάπτηται Μήδου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέ|βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Καλλικλῆς καὶ ὁ βεβαιω|τὴρ Τίμων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ὄντω συλέον|τες Μῆδον ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄθαμβος, Κλέων, Καλλικλῆς, | ἰδιῶται Εὐάγγελος, Ἀριστέας, Ἐπίνικος, Μένης.

W.-F. Z. 1 *Καλλία μηνός*. — 3 *συνευδοκέοντος*. — 6 *θέλη καὶ ἀπο°*.
Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1823 *W.-F.* 158. C. v. B.

Ἄρχοντος Μενεστράτου μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πατρέας Ἀν[δ]ρονείκου Δελφὸς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνόματα Νέων, Χαρίας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσ⟨σ⟩αν Νέων καὶ Χαρίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιέο[ν]τες ὅ κα θέλωντι ‖ κ[α]ὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀνδρόνι|κος Φρικίδα. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Νέωνος ἢ Χαρία ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόν|των τῶι θεῶι [τ]ὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Πατρέας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀνδρόνικος· | εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βεβαίαν τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ὅ τε ἀποδ[ό]μενος Πατρέας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | Ἀνδρόνικος, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες ‖ κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέρου[ς] ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ | ζαμίας. παραμινάτω δὲ Νέων παρὰ Ἀρίστιον τὰν Καλλία θυγατέρα ἔτη ἕ[ξ] ποιέων τὸ ἐπιτασσόμενον τὸ δυνατόν· εἰ δέ κα μὴ ποιῇ ἢ μὴ παραμένοι, καθὼς γέγραπται, [κυρ]ία ἔστω Ἀρίστιον καὶ | ἄλλος ὑπὲρ Ἀρίστιον ὅγ κα Ἀρίστιον κελεύση κολάζοντες τρόπωι ὧι κα αὐτοὶ θέλωντι ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας.

μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ ‖ οἱ ἄρχοντες Θεύξενος, Μνασίθεος, Ἁγίων καὶ ἰδιῶται Ἐμμενίδας Καλλία, Ἄθαμβος Ἁβρομάχου, Ἀριστόδημος Ἄγωνος, Δαμότιμος Ἀνδρονίκου, Ζωΐλος, Ἀριστόξενος, Μένης, Νικόμαχος, Τιμόκριτος, Σω|δαμίδας.

W.-F. Z. 1 *Ἀνδρονείκου*; der Name kommt noch Z. 5 u. 16 vor, aber in der Form °*νικ*°, vgl. dazu Z. 11 *παραμινάτω*; 1723 Anm. — Z. 3 nur *ἐπίστευσαν*. — 4 *ποιέοντες*. — 5 *καὶ ἀποτρέχοντες*. – 5/6 *Ἀνδρόνι|νος*, Druckfehler (s. auch 1824, 6). – 7 *τὰν ὠνάν*. — 8 *βέβαιον*, wie sonst immer u. Z. 6, der Stein hat aber die Femininform *βεβαίαν*. – 8 *ὅ τε ἀποδόμενος*. – 10 *ἐλευθέρους*. — 11 *ἔτη ἕξ*. — 12 *κυρία ἔστω*. – 15/16 *Ἀριστόδαμος*, statt der Form der *κοινή*. — Der Wechsel von Conj. u. Opt. in demselben Satze wie Z. 12 kommt öfter vor, z. B. GDJ. 1413, 20; 1830, 10. — Zu Z. 8. Wenn auch *βέβαιον* als Femininalform die Regel ist (so Z. 6), so habe ich doch nicht *βέβαι[(ο)]ν* schreiben wollen: Inconsequenz begegnet in diesen Inschriften allenthalben, in unserer Nummer selbst z. B. Z. 16 °*δημος* u. *Δαμότιμος* neben einander. Möglich ist freilich, dass das Auge des Steinmetzen auf die Endungen der zwei folgenden Wörter abirrte. – Welche Beziehungen *Πατρέας* zu *Καλλίας* (Z. 11) hatte, bei dessen Tochter *Νέων* zu bleiben hat, ist unklar, desgleichen, ob dieser *Καλλίας* Vater des Archonten *Θεύξενος* (vgl. 1824, 1/2) oder des Bürgen *Ἐμμενίδας* (Z. 15) oder ein andrer war.

Zeit. Priesterschaft IV (170 – 157/6). Die Inschrift nennt zwar nur den Priester Amyntas, der der 3., 4. u. 5. Priesterschaft angehört, wird aber durch die Archonten in die 4. verwiesen; vgl. Z. 1 mit 1824, 1; Z. 15 mit 1824, 7.

1824 *W.-F.* 159. C. v. B.

Ἄρχοντος Μενεστράτου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Θευξένου τοῦ | Καλλία, Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου, γραμματεύοντος Μνασιθέου τοῦ Δεξικράτεος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πασίων Κλέωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Εὐτυχὶς τὸ γένος Θρᾶισσαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὐτυχὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφα‖πτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέουσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχοι[σ]αν ἆ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους | τᾶς πόλιος· Ἀνδρόνικος Φρικίδα. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Θεύξενος, Μνασίθεος· Τιμόκριτος, Σωτίων, Χαρίξενος, Μένης, Ξενόφαντος Φίλωνος.

W.-F. Z. 2 ohne *τοῦ* nach *Μνασιθέου*. — Z. 4 *ἀνέ|-* statt *ἀνέφα-*. — 5 ° *πτο[ν]*, Stein °*πτος*, wie sie auch S. 308 anmerken. Das Schwanken im

Formulare s. auch 1813, 8 u. öfter. — *W.-F.* Z. 5 *ἀποτρέχουσαν*. — 6 nur bis *Ἀμύντας*, während die Zeile bis *ἄρχον*|- geht. – 7 u. 8 fälschlich aus 1825, 7 u. 8 herübergenommen. Die Inschrift hat nur 7 Zeilen, die 7. lautet, wie oben angegeben ist.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); gleichzeitig mit 1823 (vgl. 1823, 14/15 mit 1824, 6/7).

1825 *W.-F.* 160. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἡραίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Εὐαγόρα, Καλλιμάχου τοῦ Βαβύλου, γραμ|ματεύοντος Εὐαγγέλου τοῦ Σωδαμίδα, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλευπάτρα, Νικαρχίδας, Ἀριστόκληα τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσιπάτρα τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσιπάτρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέουσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσαν ἇ κα θέλη. | βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἐμμενίδας Καλλία. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Εὐαγόρας, Καλλίμαχος, Εὐάγγελος, ἰδιῶται Μένης, Μνασίθεος, Εὐάγγελος Πάτρωνος, | Δέξιππος, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 2 ohne *τοῦ* nach *Εὐαγγέλου*. — Der Stein hat den Singular *ἀπέδοτο* trotz der 3 Namen, die folgen; so auch 1847, 1; 1879, 1; 1908, 6 und anderwärts. Die 3 Verkäufer sind wohl Geschwister und teilen sich in die 3 Minen des Loskaufspreises. — Mit der Schreibung *Ἀριστόκληα* vgl. *Ἡρακλήου* 1685, 1 u. s. im Index.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1826 *W.-F.* 161. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου τοῦ Φριχίδα μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐκράτης Ἐπικράτεος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ | ὑοῦ Κλέωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Εὐφροσύνα τὸ γένος Θρᾶισαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὐφροσύνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Πασίων Κλέωνος. παραμεινάτω δὲ Εὐφροσύνα παρὰ ‖ Εὐκρά[τ]η ἄχρι οὗ κα ζώη Εὐκράτης ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα πάθη Εὐκράτης, | ἐλευθέρα ἔστω Εὐφροσύνα κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη, καθὼς ἐπίστευσε τῶι

[Θ]εῶι τὰν | ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Εὐφροσύνας τελευτάσαντος Εὐκράτεος, βέβαιον παρεχέτω | ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παραιυγχάνο[ν][τ]ες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐ[λ]ευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ‖ τοῦ Πυθίου Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Νικόμαχος, Ἄρχων καὶ ἰδιῶται Ἀνδρόνικος Φρικίδα, Μένης, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 5 *Εὐκράτη.* — 6 *θεῶι.* — 7 *ὠ[ν]άν*, aber *ν* ist klar. — 8 *παρατυγχάνοντες.* — Zu den Schreibungen *ὑοῦ* (Z. 3) — vgl. 1827, 2 — u. *Θρᾶισαν* (Z. 2) liefert der Index viele Belege. — Bemerkenswert ist die Erwähnung des *Ἀνδρόνικος Φρικίδα* in Z. 10 unter den Privatzeugen, während er doch nach Z. 1 *ἄρχων* ist. Vgl. 1756, 9. Zur Semesterbehörde gehört als Dritter *Ἄθαμβος Ἀβρομάχου.*

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1827 *W.-F.* 162. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου τοῦ Φρικίδα μηνὸς Εἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ[δ]οτο Μενεκράτηα Μεναίου, συνευδοκέοντος καὶ | τοῦ ὑοῦ Θευδότου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα

W.-F. Z. 1 *ἀπέδοτο.* — Mit der Schreibung *Μενεκράτηα* vgl. *Ἀριστόκληα* 1825, 2; *Ἱερόκληα* 1919, 5. — Blieb unvollendet.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); aus dem gleichen Archontate wie 1826.

1828 *W.-F.* 163. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι Θεαγένεος μηνὸς Πανηγυρίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Πύρρου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο [Φ]ειστίων Μνασιλάου Ἀμφισσεὺς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ὧι ὄ(νο)μα Ἀνθράκιον μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευ|σε τῶ θεῶ, ⟨ἐφ' ὧιτε⟩ ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιέουσαν ὅ κα θέλη. ‖ εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Ἀνθρακίου, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν ὑπὲρ τὸν θεόν. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Μενεκλῆς Ξενάνθου Ἀμφισσεύς, Ἵππων Ἀθανίωνος Δελφός. | μάρτυροι· Ἀμύντας ὁ ἱερεύς, Διόδωρος Μνασιθέου, Ἀνδρομένης Νικάνορος, Ἀρχέλ[αος Δαμο]σθένεος, Μένης Δελφοί, Ἄνδρων Δρωπίνα, Ἀντίμαχος Εὐβουλίδα, Λύκος, Ἀστὸς Ἀμφισσεῖ[ς].

W.-F. Z. 2 *Φειστίων.* Der Name setzt ein Verbaladjektivum **φειστός* „schonend" voraus. — *W.-F.* Z. 3 [*ὄν*]*ομα*, mit der Bemerkung S. 308: le texte

porte simplement OMA; also ist entweder (ὄν)ομα oder ὄ(νο)μα zu schreiben. — Z. 7/8 Ἀρχέ[λαος] | Δαμοσθένεος, aber Z. 8 beginnt mit |σθένεος, also schloss Z. 7 einst, wie oben angegeben. — 8 Ἀμφισσεῖς. — Diese 8. Zeile schliesst mit Ἀμφισσεῖ[ς] ab, die nächste bildet No. 1829. — Auffällig ist Z. 5 die Stellung von ὑπὲρ τὸν θεόν, da es doch zu συλέων gehört; vgl. 1831, 5; auffällig auch das Fehlen von ἐφ' ὥιτε Z. 4 (vgl. 1959, 7) und τὰν ὠνάν davor (1912, 6).

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Die Angaben von 1828, 7 und 1829, 12/13 ergänzen sich zur genannten Priesterschaft. Bei Vergleich von 1828, 1/2 mit 1829, 1/2 ergiebt sich, dass man 1828, 2 τοῦ πρώτου zu Ποιτροπίου zu supplieren hat. Ἀρχέλαος Z. 7 ist Archont.

1829 *W.-F.* 164. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι Θεαγένεος μηνὸς Παναγυρίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ πρώ|του, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Θεύξενος Τέχνωνος Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Στράτιον τὸ γένος ἐξ Ἀπαμείας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Στράτιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθ[έ]|ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Πασῖνος Ἀμφισσεύς, Ἀρ||χέλαος Πραόχου Δελφός. παραμεινάτω δὲ Στράτιον παρὰ Θεύξενον ἄχρι κα ζώη Θεύξενος ποιέουσα | τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήσηι τῶμ ποτιτασσομένων ὑπὸ Θευξένου | καθὼς γέγραπται δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Θευξένωι κολάζειν καθὼς κ' αὐτὸς θέλη καὶ ἄλλωι ὑπ[(έ)]ρ Θεύξενον ὅγ κα | Θεύξενος κελεύσηι ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθηι Θεύξενος, ἐλευθέρα | ἔστω Στράτιον κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέουσα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη, καθὼς ἐπίστευσε Στράτιον ‖ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Στρατίου τελευτάσαντος Θευξένου, βέβαιον παρεχόντων | οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ταραντῖνος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Ἀρχέλαος καὶ ἰδιῶται Δρομοκλείδας, Πά|τρων, Ἄσανδρος, Ξενοκράτης Δελφοί, Τιμοκράτης, Δίων, Εὐβουλίδας, Διότιμος, Τίμων, Ἀγήσανδρος, Αἴ||κωπος Ἀμφισσεῖς.

Welches Ἀπαμεία in Z. 3 gemeint ist, lässt sich nicht sagen. Mehrere Sclaven sind Syrier, und so ist der Zusatz τῆς Συρίας, der sich bei den

Schriftstellern für diese Stadt findet, vielleicht auch hier hinzuzudenken. — *W.-F.* Z. 3 Ende ἐλευ[θέ]ρα. — Nach ἀνενκλήτως Z. 6 sind 3 Zeichen ausgeschlagen. — Z. 7 zu beachten die Elision, da sonst die Inschriften meist die Pausaformen geben, z. B. 1830, 13. — *W.-F.* Z. 7 ὑπ[έ]ρ, St. υπυρ. — 9 κυριέουσα, corrigiert auf S. 308; dann zweimal θέλῃι, aber beim 2. Male fehlt Jota. — 12 [ώ]ς, aber ω ist klar. — Die 15. Zeile blieb zu 3/4 unbenutzt, dann folgt behauener, aber leerer Raum.

Zeit. Priesterschaft IV (170–157/6). Die Angaben von 1829, 12/13 und 1828, 7 ergänzen sich zur genannten Priesterschaft.

1830 *W.-F.* 165. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Ἐνδυσποιτρο|πίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλευνίκα Μενεδάμου Δελ|φὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι | ὄνομα Ἀμμία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, κα‖θὼς ἐπίστευσε Ἀμμία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευ|θέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν [ν]όμον· Εὐκλείδας Καλλείδα, Ἄρχων | Νικοβούλου Δελφοί. παραμεινάτω⟨ι⟩ δὲ Ἀμμία παρὰ Κλευνί|καν ἄχρι κα ζώη Κλευνίκα ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμε‖νον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήση Ἀμμία τῶν ποτι|τασσομένων ὑπὸ Κλευνίκας ἢ μὴ παραμείναι καθὼς γέ|γραπται δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Κλευνίκα κολάζειν | καθὼς κα αὐτὰ θέλῃι ἢ ἄλλον ὅν κα Κλευνίκα κελεύῃι | ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμί‖ας. εἰ δέ τί κα πάθῃι Κλευνίκα, ἐλευθέρα ἔστω Ἀμμία | κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέουσα ὅ κα θέλῃι, κα|θὼς ἐπίστευσε Ἀμμία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς | κα ἅπτηται Ἀμμίας ἐπὶ καταδουλισμῶι τελευτα[(σ)]άσα[ς] | Κλευνίκας, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες ‖ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ | παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μὴ ἐξέστω δὲ Ἀμμίαι ἀλλ⟨ει⟩εῖ | οἰκεῖν ἀλλ᾽ ἢ ἐν Δελφοῖς· εἰ δὲ μὴ οἰκέοι ἢ μὴ ‖ ποέοι τὰ ⟨γε⟩γεγραμμένα, ἄκυ|ρος ἔστω ἁ ὠνὰ μηδὲ τοὶ | βεβαιωτῆρες βεβαιούντων. | μάρτυρες· τοὶ ἱε[ρ]εῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύν|τας, Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀνδρόνικος, ‖ ἰδιῶται Νικόμαχος Δεξίππου, Μελισσίων, | Σωσικράτης Ἀρίστωνος.

W.-F. 5/6 ἐλ|ευθέρα statt ἐλευ|θέρα. — 7 βεβαιωτὴρ statt des Plurals, dann νόμον voll. — 8 nur παραμεινάτω, aber S. 308 die Notiz über das falsche Jota. — Nach [ν]όμον in Z. 7 ist freier Raum von der Grösse eines Zeichens, durch welchen der Name hervortreten soll. — Z. 10 u. 11

wechseln Conjunctiv und Optativ wie 1823, 12. — *W.-F.* Z. 18 *τελευτα-[σ]ά[σας]*, St. °*τατασα*[. — 23 *ἀλλογ[εν]εῖ*, mit der Anmerkung auf S. 308: à la fin de la ligne 23, on ne voit distinctement que les lettres ΑΛΛ, et plus loin un E. La meilleure manière de lire serait: *μὴ ἐξέστω δὲ Ἀμμίαι ἀλλ[αχ]ε[ῖ] οἰκεῖν ἀλλ' ἢ ἐν Δελφοῖς.* On retrouvera cette même construction au n° 420, ligne 4 (= 2085, 4). Nach ΑΛΛ, was klar ist, sprang der Stein zweimal aus, und deshalb schlug der Steinmetz die Zeichen ΕΙ nochmals ein. Die Reste der 2 ausgesprungenen Zeichen führen nicht auf ΑΧ oder ΟΓ, sondern eben auf ΕΙ (ebenso wiederholte der Steinmetz in der 25. Zeile das misslungene *γε*); zwischen den missratenen 2 Zeichen und dem neu angesetzten ΕΙ ist ein kleines Loch von der Höhe der Zeichen und der Breite von 2 Zeichen. Die Stelle sieht so aus: ΑΛΛΓΙ[illegible]ΕΙ. Zur Locativform *ἀλλεῖ* vgl. *εἶ* (z. B. 1872, 7), *πεῖ, τεῖδε* u. s. w. — *W.-F.* Z. 24 *οἰκεῖν ἄλ[λ]α ἤ*, aber *ἀλλ' ἢ* ist klar, vgl. 2085, 4. — 25 *τὰ γεγραμμένα*, ohne Angabe der Dittographie. — 28 *ἱερεῖς*. — Z. 26 bemerkenswert *μηδὲ* bei vorhergehendem positiven Imperativ, vgl. 1891, 31. — Die 31. Zeile ist bis zu Ende freigelassen. Nach kleinem Zwischenraume folgt gleich No. 1831.— Zu Z. 13. Es ist sonst (z. B. 1829, 7) *ἄλλωι* üblich; hier also attrahiert.

Zeit. Priesterschaft IV: April/Mai 168.

1831 *W.-F.* 166. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο Νίκων | Θευξένου τῶι Ἀπόλλωνι παιδάριον ὧι ὄνομα Ἄντ-αλλος, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, ὥστε εἶμεν ἐλεύθερον καὶ ἀν-έφαπτον | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. εἰ δέ τις ἐνάπτοιτο ἢ ἄγοι, κύριος || ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὑπὲρ τὸν θεὸν ὡς ὄντα ἐλεύθερον | ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος π(άσ)ας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ | τῶι θεῶι κατὰ τὸν νόμον· Ἀριστό-μαχος Ἐτυμώνδα. μάρτυροι· | οἱ ἱερεῖς Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος Ἀνδρόνικος Φρικίδα, | Ξένων Βου-λωνος, ἰδιῶται Σωτύλος, Ἀρχίας, Μελισσίων, || Ἄθαμβος, Ἀρχέλας Πυθοφάνεος, Μαντίας, Αἰακίδας, | Ἀμύντας.

Z. 6 hat der Stein ΠΑ_[illegible]Σ, also *π(άσ)ας*, Z. 8 nach *Ἀμύν*° ΤΑΣΠΟΛΙΟΣ, und darüber mit kleineren Zeichen *καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς*, also das doppelte ΤΑΣ der Vorlage war die Veranlassung zum Versehen. — Z. 11 ist bis zu Ende unbenutzt, dann folgt behauener Raum bis zum Rand des folgenden Polygons. — Der Name *Ἄντ-αλλος* ist delphisch, s. darüber u. über megarisch *Ἀντ-αλλίς* Philol. 48, 386. — Die Hinzufügung von *τῶι θεῶι* zu *βεβαιωτήρ* (Z. 6/7) ist singulär.

Zeit. Priesterschaft IV: Januar/Februar 168.

1832 *W.-F.* 167. *Ditt.* 453. C. v. B.

Ἄρχοντος Αἰακίδα τοῦ Φιλαιτώλου μηνὸς Δαιδαφορίου,

ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀμύντας | Σωσία Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτήριχος τὸ γένος | Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Σωτήριχος τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλη ‖ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης Ὀρέστα. παραμεινάτω | δὲ παρὰ Ἀμύνταν Σωτήριχος ἔτη ὀκτὼ ἀνενκλήτως· εἰ δὲ ὁ μὲν φαίη ἀνενκλήτως παραμένειν | καὶ μηθὲν κατὰ Ἀμύντα κακὸν πράσσειν μηδὲ κατὰ τοῦ υἱοῦ Ἀμύντα, Ἀμύντας δὲ εἰ ἐνκαλέοι ἢ ὁ υἱ|ὸς αὐτοῦ Ἀμύντας Σωτηρίχω, κριθέντω ἐν ἄνδροις τρίοις οὓς συνείλοντο, Διοδώρω Μνα|σιθέου, Κλευδάμω Κλέωνος, Ἀρχελάω Θηβαγόρα· ὅ τι δέ κα οὗτοι κρίνωντι ὀμόσαντε[ς], ‖ τοῦτο κύριον ἔστω· εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γένοιτο περί τινα τῶν κοινῶν ἐν τοῖς ἐτέοις τοῖς γε|γραμμένοις, ἐφελέσθων ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐφαιρεθεὶς κρινέτω μετὰ τῶν καὶ ὡς συ|νηρημένων· εἰ δὲ μὴ θέλοι Ἀμύντας ἢ Σωτήριχος ἀντὶ τῶν ἀπογενομένων κοινῶν εἴτε | ἑνὸς εἴτε πλειόνων συνεφαιρεῖσθαι τοὺς κοινοὺς τῶι θέλοντι αὐτῶν ἐφαιρεῖν, καὶ κύρι|οι ἐόντω οἱ καταλ[ι]πόμενοι εἴτε εἷς εἴτε πλείονες εἶεν οἱ κρίνοντες, καθὼς ἐπάνω γέγραπται· ἄρ[χ]ει τοῦ χρόνου μὴν Ποιτρόπιος ὁ ἐπ' Αἰακίδα· εἰ δέ τί κα πάθη Ἀμύντας ἐν τοῖς ὀκτὼ ἐτέοις, παραμε|νέτω [Σ]ωτήρι[χ]ος παρὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀμύνταν ποιῶν πάντα καθὼς ἐπάνω γέγραπται ἄχρι κα διε|ξέλθωντι τὰ ὀκτὼ ἔτη· τὸ δὲ ἔγκλημα μὴ μακρότερον ἐπικαλείσθω διμήνου· ἐπεὶ δέ κα διεξέλ|θη ὁ χρόνος τὰ ἔτη τὰ ὀκτὼ καὶ παραμείνη Σωτήριχος παρὰ Ἀμύνταν τὸν ἀποδόμενον | καὶ τὸν υἱὸν Ἀμύνταν, ἀποτρεχέτω Σωτήριχος οἷς κα θέλη. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωτηρί‖χου, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀμύντας καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμύν|τας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δαμένης βεβαιούτω. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἔστω συλέ|οντες Σωτήριχον ἐπὶ τὸν θεὸν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δὲ μὴ πα|ραμείναι Σωτήριχος παρὰ Ἀμύνταν καθὼς γέγραπται, ἅ τε ὠνὰ ἀτελὴς καὶ ἄκυρ[ο]ς ἔ[σ]τω | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ μὴ βεβαιούτω. εἰ δὲ μαλακισθείη Σωτήριχος, ὃ μὴ γίνοιτο, πλεῖον διμήνου, ἐ‖παποδότω τοῦ πλείονος χρόνου Σωτήριχος Ἀμύντα καὶ ποτιπαραμεινάτω. μάρτυρες· οἱ | ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἧρυς Εὐδώρου, | Καλλίερος,

Νίκων, Κράτων Νικοδάμου, Θεόφραστος, Κλεόδαμος Κλέωνος. τὰν ὠνὰ[ν] | κα[ὶ] τὸ ὁμόλογον φυλάσσει Καλλίερος.

Z. 6 schlug der Steinmetz beim Zahlwort *ὀκτώ* nach OK gleich Ω ein; als er sein Versehen merkte, setzte er T in die Figur des Omega hinein und wiederholte nach dem scheinbaren Doppelzeichen das *ω*. — *W.-F.* Z. 8 *Σωτήριχ[ον]*, aber der Stein hat die so übliche Construction *ἐγκαλεῖν τί τινι* (z. B. 1689, 8). — 9 *ὀμόσαντες*. — 11 *μετὰ τῶν*? *καὶ ὥς συνηρημένων* mit der Bemerkung auf S. 308: L'inscription porte ΚΑΙΩΣ. Peut-être faut-il lire *μετὰ τῶν κ[οι]νῶς συνηρημένων*. Die Zeichen fand ich tadellos eingeschlagen, und ich behalte bei, was der Stein klar giebt. D. h. — „mit den ohnehin, so schon, mit den bereits gewählten" (so auch Ditt.). *καὶ ὥς* „auch so schon" ist, wie lat. *sic quoque*, identisch mit *καὶ δή*, *καὶ ἄλλως*. Möglich ist auch folgende Interpretation: Die Nachwahl geschieht wie die erste. Die beiden Parteien wählen zusammen (1832, 8; 1858, 7; 1696, 10; 1971, 14), also — „mit den „gleichfalls so", gleichfalls von beiden Parteien gewählten". Solche triumviri heissen entweder *οἱ συν-ηρημένοι* oder *οἱ κοινοί*. Von der Thatsache, dass die beiden Parteien, Freilasser und Freigelassener, ihr Richtercollegium gemeinsam aufstellen, müssen wir auch ausgehen, wenn wir Z. 12 ff. übersetzen: „wenn aber der Freilasser Amyntas statt eines oder mehrerer der ausgeschiedenen Richter mit dem Freigelassenen Soterichos, welcher die Nachwahl vornehmen will, die erforderliche oder die erforderlichen Neuwahlen von resp. 1 oder 2 Richtern nicht mit vornehmen will, so soll auch der Rechtsspruch der Uebriggebliebenen, mag's einer oder 2 sein, giltig sein; ebenso für den Fall, dass Soterichos sich von der von Amyntas beabsichtigten Neuwahl ausschliesst." Zu *κύριοι ἐόντω* habe ich *κρίνοντες* aus dem Nebensätzchen zu supplieren; daselbst hat es, weil qualitativ, den Artikel, und *καθὼς ἐπάνω γέγραπται* meint *ὀμόσαντες* in Z. 9. — *W.-F.* schreiben Z. 13 *ἑνὸ[ς]*, aber *ο* u. *ς* sind, beide verletzt, noch sichtbar; ferner Z. 14 *οἱ καταλεγόμενοι*, u. Ditt. behält es bei. Der Stein hat: °ΤΑΛΓΟΜ°; unsicher sind die zwei Zeichen zwischen *α* u. *ο*. Aller Wahrscheinlichkeit nach ist das erste davon *λ*. Das 2. vervollständige ich mir lieber zu *π* statt zu *γ*. Wäre es *γ*, so wäre für das von *W.-F.* angenommene Ε gar kein Platz da. Viel leichter ist Jota zwischen *λ* u. *π* hineinzudenken. — So nur kommt eine Form heraus, die hier Sinn hat: *οἱ περιγενόμενοι, οἱ καταλειπόμενοι*, „die Hinterbliebenen". Wer am aor. med. *καταλ[ι]πόμενοι* Anstoss nimmt, könnte sagen, der Steinmetz versah sich, schlug *καταλπόμενοι* ein und hat *ει* nachzutragen vergessen; dann wäre *καταλ(ει)πόμενοι* zu schreiben. Ich kann mich nicht entscheiden, weil ich zu notieren vergass, ob der Raum über den in Rede stehenden Zeichen den Nachtrag von *ει* ermöglicht hätte oder nicht. — *W.-F.* Z. 14 *ἄρ|-*, statt *ἄρ[χ]|-*; denn Z. 15 beginnt mit |*ει*. — 16 *Σωτήριχος* vollständig. — 17 *μικρότερον* statt *μακρότερον*, was E. Curtius Gött. Gel. Nachr. 1864, S. 156 schon erriet. Ditt. behält *μικρότερον* bei und fügt hinzu: „quo spectet hoc duorum mensium spatium non perspicio." Meiner Ansicht nach sah schon E. Curtius das Richtige: es soll damit eine Präclusivfrist festgestellt werden, weil

man annahm, dass nach Verlauf von mehr als 2 Monaten Schuld und Unschuld der bei einem häuslichen Conflicte Beteiligten sich nicht mehr leicht werde constatieren lassen. — Z. 21 hat der Stein nach ΠΑΡΑΤΥ ein Zeichen, das *γ* und *ν* zugleich sein kann, und es ist fraglich, ob der Steinmetz *γ* oder *ν* corrigierte. Am Schlusse der Zeile hat der Stein nur: *κύριοι ἔστω συλέοντες* — *W.-F.* *ἔστω[σαν]* — mit *ἔστω* st. *ἔστων* vor *Σ* wie 1804, 9. — *W.-F.* Z. 23 *ἄκυρος ἔστω*. — 24 *γένοιτο* statt *γίνοιτο*. — 27 *ὠνάν*. — 28 *καί* vollständig. — Z. 28 bleibt bis zu Ende frei; dann kommt No. 1833. — Der Freilasser ist derselbe wie 1791, 1800. — Der eine Richter (Z. 9) *Κλεύδαμος Κλέωνος* ist zugleich unter den Zeugen (Z. 27). Zum Wechsel der Namensform vgl. 1722, 1744, 1785 u. so oft. — Das Neutrum Plur. hat oft den Plural des Verbums neben sich, Z. 17. In Z. 18 ist der Plural Erklärung zu *ὁ χρόνος*: „wenn aber die Zeit, „nämlich, oder das h.“ die 8 Jahre, verstrichen sein wird“. – Zu Z. 24. Eine Verlängerung der *παραμονά* ist also möglich, wenn ein Teil davon durch Krankheit des Freigelassenen verloren gegangen war; nie hat Krankheit den Loskauf ungiltig gemacht (1878, 16).

Zeit. Priesterschaft III: November/December 173.

1833 *W.-F.* 168. C. v. B.

Ἄ[ρ]χοντος Κλέωνος μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Νικίσπα Μεγιστοτίμου, συνεπαινεουσῶν | καὶ τᾶν θυγατέρων Λύκας καὶ Νικοπολίος καὶ Νικαίας, τῶι | Ἀπόλλω(ι)νι τῶι Πυθίωι κορίδιον ἇι ὄνομα Τιμοκράτεια, ‖ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε | Τιμοκράτεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτὰν ἐλευ|θέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέ|ουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀντίφιλος Διαγόρα. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος ‖ καὶ τῶν ἀρχόντων Καλλίας, ἰδιῶται Ἄνδρων Ζηνέα, | Πολέων Τιμοκλέος, Εὐκλείδας Καλλείδα.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*. — Zu Z. 2 Ende auf S. 308: Les trois dernières lettres du mot *συνεπαινεουσῶν* ont été oubliées par le graveur. Das ist irrtümlich; denn die 3 Zeichen stehen da, wenn auch ein wenig beschädigt. — Z. 3 *Νίκας* statt *Νικαίας*. — Z. 4 *Ἀπόλλωνι*, ohne Angabe des falschen Jota. — 7 *τόν* statt *τόμ*. — Unter Z. 11 ist eine unbehauene Stelle bis zum Rand des Polygons. — Trotz *ἐλευθέραν* und *ἀνέφαπτον* (Z. 6/7) steht *ποιέουσα* in Z. 7/8: das ist die gleiche Vermischung der Formulare wie 1813, 8; 1824, 4 u. o. — Bemerkenswert der Gen. *Νικοπολίος* Z. 3.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1834 *W.-F.* 169. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος [μηνὸς Εἰλαίου, ἐπ]ὶ το[ῖσδε] | ἀπέδοτο Σωσύλος Κεφ[αλλὰν ἐν Δελφοῖς οἰκέων] τῶι Ἀ[πόλλω]νι

τῶι Πυθίωι σῶμα γυ[ναικεῖον ἇι] ὄ[νο]μ[α Ἵλαρ]ον, τιμᾶ[ς ἀργυρ]ίου μνᾶν τεσσά[ρων, καθὼς ἐπίστ[ευσε Ἵλαρον] τῶι θεῶι τὰν ὠν[άν, ἐφ' ὧι]τε ἐλευθέραν ‖ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπ[ὸ πάντω]ν τὸμ πάντα βίον, ποι[οῦσαν] ὅ [κ]α θέλη καὶ | ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέ[λη. βε]βαιωτὴρ κατὰ τὸν ν[όμο]ν· Πραξίας Εὐδόκου | Δελφός. εἰ δέ τίς κα καταδουλίζηται Ἵλαρον, βέβαιον παρ[εχ]έτω ὅ τε ἀποδόμε|νος Σωσύλος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πραξίας· εἰ δέ κα μὴ [παρ]έχωντι, πράκτι|μοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντε[ς κ]ύριοι ἐόντω ‖ συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύ[(ν)]τας καὶ οἱ ἄρχοντες Πραξίας, Ἀνδρόνικος, Ἀριστίων, ἰδιῶται | Μαντίας Φιλαιτώλου, Μελισσίων, Βούλων.

Die Inschrift ist mehrfach lädiert. *W.-F.* geben Z. 1 in Klammern *Ε[ἰ[ιαίου, ἐπὶ]*, aber das Jota sah ich noch, während ich vor der Lücke und am Ende mehr abgebröckelt fand. — Z. 2 *Δελ[φοῖς οἰκέων]*. — 3 *ὀνο[μ]α [Ἵλαρο]ν*, aber *μ* fand ich noch vor, ebenso das *ο* vom Namen. — 4—9 nichts in Klammern. Wer sich die Lücken auf Grund obigen Textes vergegenwärtigt, sieht, wie die Verletzung nach l. und nach unten zu sich vergrössert hat. — Am Schlusse von Z. 11 versah sich der Steinmetz, er schlug ΑΜΥΜ|ΤΑΣ ein. — Die Zeichen *καταδ°* (Z. 7) stehen auf einer Correktur, wahrscheinlich hatte der Steinmetz zuerst *ἄπτη°* eingeschlagen. — Die 13. Zeile reicht bis *Βούλων*, das übrige Stück der Zeile ist unbenutzt gelassen.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 176.

1835 *W.-F.* 170. C. v. B.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξένων Πειθαγόρα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωσίας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων ἡμιμναίου, καὶ τὰν | τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, (ἀποτρέχων) ἇ κα θέλη, ποιέων ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ ‖ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀστόξενος Διονυσίου ⟨ἇ κα θέλη⟩. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ | Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, ἀρχόντων Ἄθανβος, ἰδιῶται Εὐκλείδας, Μένης, Βαβύ|λος, Ἀμυνέας, Ἀντιχάρης, Ἄνδρων.

W.-F. nehmen *τῶι* nach Z. 2, es schliesst damit Z. 1 ab. — 4 *βίον, ἇ κτλ.*, aber man wird schwerlich um die Einsetzung von *ἀποτρέχων* nach *βίον* herumkommen. Dass *ἇ κα θέλη* in der Vorlage stand, beweist die Wiederholung der Formel an unrechter Stelle in der nächsten Zeile; wegen des

ähnlichen Ausgangs von *βίον* und *Διονυσίου* passierte dem Steinmetzen das Abirren des Auges von Z. 5 nach Z. 4. *ἅ κα θέλη* aber geben die Formulare immer nur abhängig von *ἀποτρέχω* (z. B. 1824, 5; 1825, 5), und so nahm ich (*ἀποτρέχων*) in den Text auf; denn die Beziehung des Sätzchens (über *ἀνέφαπτος* weg) auf *ἐλεύθερος* scheint mir gekünstelt, weil der etymologische Sinn von *ἐλεύθερος* verblasst war. Das Asyndeton ist dasselbe wie in Z. 6. Weshalb der Steinmetz sparte, ist nicht ersichtlich; denn von den vorgezogenen Linien blieben nach der siebenten noch 3 frei und unbenutzt. Nach dem in Rede stehenden Sätzchen *ἅ κα θέλη* ist übrigens eine kleine Lücke, in der Jota gestanden haben könnte, also möglicherweise *θέλη*[ι] neben *θέλη* in derselben Zeile, wie so oft.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1836 *W.-F.* 171.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νικὼ Χαριξένου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σώματα ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνόματα Σωσίβιος, Σωτίων καὶ γυναικεῖον ἓν κοράσιον ὧι ὄνομα | Σωσώ ἐνδογενεῖς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δεκαδύο. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἀνδρόνικος Πατρέα, | Ἀστόξενος Διονυσίου Δελφοί. παραμεινάντω δὲ Σωσίβιος, Σωτίων, Σωσὼ παρὰ Νικὼ ἄχρι κα ζώη Νικὼ ‖ ποέοντες τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποέωντι τῶν ποτιτασσο|[μέ]νων ὑπὸ Νικοῦς καθὼς γέγραπται δυνατοὶ ἐόντες, ἐξέστω Νικοῖ κολάζειν καθώς κα αὐτὰ θέ|λη καὶ ἄλλω ὑπὲρ Νικοῦ ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθη Νικώ, ἐλεύθεροι ἐόντω Σωσίβιος, Σωτίων, Σωσὼ κυριεύοντες αὐτοσαυτῶν καὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι καὶ ποέον|τες ὅ κα θέλωντι, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωσιβίου ἢ Σωτίωνος ἢ Σωσοῦς ‖ ἐπεί κα τελευτάση Νικώ, βέβαιον παρεχόντω οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως | δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ὄντω συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπό|δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, τῶν δὲ ἀρχόν|των Ἥρυς Πλείστωνος, ἰδιῶται Κριτόλαος, Ἐ(χέ)φυλος, Φιλοκράτης, Ξένων, Νεύστρατος. Ἄσανδρος, | Ἀριστόμαχος Ἐτυμώνδα.

S. Anmerkung zu 1810.

Z. 2 ist *κοράσιον* Erläuterung zu *σῶμα γυναικεῖον ἕν*, wie 1832, 18 *τὰ ἔτη τὰ ὀκτὼ* zu *ὁ χρόνος*. — Für Z. 13 merken *W.-F.* auf S. 308 an: *Ἐ[χέ]φυλος*. Inscr. ΕΦΥΛΟΣ. In der Form *Ἐχέφυλος* steht der Name z. B. 1686, 13.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1837 *W.-F.* 172.

Ἄρχοντος Κλέωνος μηνὸς Ἡ[ρακλεί]ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Εὐδαμίδας Σωκρά|τεος καὶ Στραταγὶς Εὐαρχίδα σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δικαίαρχος καὶ ἄλλο γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Λαοδίκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καθὼς ἐπίστευσαν Δικαίαρχος | καὶ Λαοδίκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάν||των τὸμ πάντα βίον. καὶ εἴ τις ἐνάπτοιτο αὐτῶν, ὁ παρατυχὼν συλέων κύριος ἔστω καὶ οἱ βεβαιωτῆ|ρες βεβαιούντων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἶμεν δὲ ἐλευθέρους αὐτοὺς ἀπὸ τᾶσδε τᾶς ἁμέρας, ποέον|τας ὅ κα θέλωντι [.................]. βεβαιωτῆρες· Νικόλαος Ἀμφισσεύς, | Ἄσανδρος Ξένωνος Δελφός. μάρτυρες· [οἱ] ἱερεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄσανδρος, Ξένων, ἰδιῶται [...]ων, Μαντίας, Δίων, Ἀρχέλαος.

S. Anmerkung zu 1810.

Für die Lücke in Z. 7 geben *W.-F.* 17 Punkte an, für die in Z. 9 drei. Falsch ist die Ergänzung Ἡ[ραί]ου Z. 1; denn im 2. Semester (1780, 5) beginnt nur Ἡράκλειος mit *Η*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1838 *W.-F.* 173. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Καλλία μηνὸς Ποιτροπίου, ἀ|πέδοτο Αἴνησα Αἰνέα Δελφίς, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Ἀστία, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Πα[ρ]αμονὰ τὸ γένος | οἰκογενῆ⟨ι⟩, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστε[υ]||σε Παραμονὰ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέουσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχου[σαν] | οἷς κα θ[έ]λη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀστίας Ἀμινία. εἰ δέ τις ἐφά[πτοι]|το Παραμονῆς ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰ[ν ἅ τε] | ἀποδομένα Αἴνησα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀστίας· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβα[ιο]ν τὰν ὠνὰν || τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντ⟨ι⟩ων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ ο[ἱ] παρατυγ|χάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν [ἐ]οῦσαν ἀζάμι|οι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ [ἱε]ρε[ὺ]ς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Πεισίθεος, Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Ἄθαμβος Ἀγά|θωνος, ἰδιῶται Χαρίξενος Ἀλέξωνος, Φιλοκράτης Θευφράστου, Ἀντιχάρης Ἀξα|ράτου, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 3 Παραμονά. — 4 im Text οἰκογενῆ, S. 308 die Notiz über fälschlich hinzugesetztes Jota (vgl. dazu 1751, 1; 1819, 9 u. a.). — 4 Ende ἐπίστε- st. ἐπίστε[υ]|, denn Z. 6 beginnt mit σε. — 7 θέλη, am Ende ἐφάπ[τοι]|το, ich fand 4 Buchstaben weggebrochen, wie Z. 8. — 9 βέβαιον. — 10 ἐόντων, ohne Notiz über das falsche Jota; am Ende οἱ. — 11 ἐοῦσαν. — 12 ὁ ἱερεύς.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Z. 13 ist zwar nur Ἀμύντας genannt, sein College wird aber durch Nummer 1839 (Z. 15) bestimmt, die nur 4 Monate jünger ist.

1839 *W.-F.* 174. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Καλλία μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Αἰακίδας Φιλαιτώλου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί|ωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωτηρὶς τὸ γένος Θρᾶισσαν, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί‖στευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Σωτηρίς, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέουσαν | ὅ κα θέλη, καὶ ἀποτρέχειν οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος· Ἀριστίων Ἄγωνος. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | Σωτηρίδος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶ[ι] ‖ ὅ τε ἀποδόμενος Αἰακίδας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀριστίων. εἰ δέ κα | μὴ παρέχωντι, πράκτιμο[ι] ἐόντ[ων κ]ατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ κ[αὶ] | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωτηρὶν ὡς | ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, ‖ Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄθαμβος Ἀγάθωνος, Ἄθαμβος | Ἀθανίωνος, ἰδιῶται Μένης, Ἀνδρόνικος, Φίλαγρος, Ἀριστί|ων, Δαμένης.

W.-F. Z. 3 nur Θρᾶισαν. — 7 ἀποτρέχουσαν st. des Inf.; vgl. 1824, 4/5; 1854, 16/17. — 9 θεῶι voll. — 11 πράκτιμοι ἐόντω[ν κατὰ] τὸν νόμον. — 11 Ende καὶ voll. — 12 παρατυγχ°. — 15 Ἄθαμβος, unsicher; möglich auch Ἄθανβος.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1840 *W.-F.* 175. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀλέξανδρος | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄ[ν]ομα Σωτηρὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί|ωι, καθὼς ἐπίστευσε Σωτηρὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε ἀνέ|φαπτος καὶ ἐλευθέρα εἶμεν ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη, τιμᾶς ἀργυρίου ΜΜΜ, *καὶ τὰν τι|μὰν ἀπέχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Φί|[λ]ων Ἀριστέα. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πρα-*

ξίας, Ἀνδρόνι|κος καὶ οἱ ἄρχοντες Τιμόκριτος, Ἀνδρομένης, Θεόξενος, ἰδιῶται Φίλων, | Ἰάσων.

W.-F. Z. 2 ὄνομα. — 5 ἀργυμίου Druckfehler. — 6/7 Φί|λων. — 9 Πασίων statt Ἰάσων. Davor kleine Lücke. Ob in ihr noch etwas stand? Der Name steht nicht zu Anfang der neuen Zeile, sondern ist unter das Ende von Z. 8 gesetzt. Dieselbe Namensbildung s. 1915, 3. — Aus Z. 6 ist die Variation in der Quittungsformel beachtenswert, ἀπέχειν wie unser „weghaben“, so auch 1956, 3.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1841 W.-F. 176. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Θευξενίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἄθαμβος Ἀγάθωνος | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Κτήσων τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει | πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Κτήσων τὰν ὠνὰν | τῷ θεῷ, ὥστε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | τὸν πάντα βίον ἀπὸ πάντων, ποιῶν ὅ κα θέλη Κτήσων. βεβαιωτήρ· Ἄθαμβος Ἀβρομάχου. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς ‖ τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος καὶ ὁ ἄρχων Κλέων, ἰδιῶται | Νίκαρχος Ἐράτωνος, Λεξώνδας Δάμωνος, Κλευκρά|της Εὐρυμήδεος, Φιλαίτωλος Φαίνιος.

Diese Inschrift ist bis auf 3 beschädigte Zeichen in Z. 4, 6 u. 12 gut erhalten.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1842 W.-F. 177. C. v. B.

Ἀγωνοθετέοντος Φιλονίκου Δυμᾶνος μηνὸς δεκάτου, ἐν δὲ Φυσκέοις | ἄρχοντος Πολυκλέος μηνὸς Ὑχαίου, ἀπέδοτο Εὔανδρος Κυραιεύς, | συνευδοκεούσας τᾶς γυναικὸς Δαμύλλας καὶ τοῦ υἱοῦ Ξενία καὶ τᾶς | θυγατέρος Σωκρατείας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ‖ γυναικεῖον οἰκογενὲς ἇι ὄνομα Σωσικράτεια, τεχνῆτιν | αὐλητρίδα, ἐπ' ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα. προα|ποδόται κατὰ τὸν νόμον· Ἀρίστων Διοίτα, Ζεῦξις Δαμο|κλέος Φυσκεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ Λυκίδαν Σωκρατίδα, Πολέμαρχον Φιλίνου. μάρτυροι· Δαμόφιλος, Παμφαίδας, Νικό|μαχος, Κρινίας Λεοντίου, Καλλίστρατος Δα|μοκρίτου, Διότιμος, Ζεῦξις Λέωνος, Βουθήρας Δα|μάρχου, Μέλανθος, Εὔνικος, Σώφιλος.

Diese Inschrift ist bis auf 2 beschädigte Zeichen in Z. 3 u. 8 gut erhalten. — Der seltsame Monatsname steht so auf dem Steine, und ich gebe Bischoff Recht, dass er die gemachten Aenderungsvorschläge abweist, *de fastis*

p. 360. — Ist das Ethnikon *Κυραιεύς* gleich **Κιρραιεύς*? — Zu Z. 5/6 *τεχνῆτιν αὐλητρίδα* vgl. 2094, 13 *τεχνεῖταν σκυτῆ*. — Was in Delphi *βεβαιωτήρ* heisst, ist bei den Lokrern *προαποδότας* (vgl. 2028, 14). In 1990, 9 steht das Verbum *προαπέδοτο* „den Verkäufer vertrat". *προαποδότας* ist also wie *πρόξενος* „Vertreter der *ξένοι*" gebildet. — Der Name *Παμ-φαίδας* (Z. 9) gehört in seinem zweiten Teile zum Stamme in *φαίδ-ιμος, φαιδ-ρός, Φαιστός* (Vf. Stud. I, 289).

Zeit. Unbestimmt. Es fehlt die Angabe der delphischen Behörden. Die Inschrift steht auf der Mauer zwischen Nr. 1841, welche der IV. Priesterschaft (170—157/6) angehört, und 1843, welche mit Mai/Juni 174 datiert ist: danach scheint die Abfassungszeit durch die Jahre 174 u. 156 begrenzt zu sein. *Φιλόνικος Δυμᾶν* ist Bürge 1851, 12, und diese Inschrift stammt aus der IV. Priesterschaft (170—157/6).

1843 *W.-F.* 178. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου Φόλα τὶ τέταρτον | μηνὸς Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ Ἀρχελάου τοῦ Δαμο|σθένεος μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Λύκος | Ἀρίστωνος Ἑρμάττιος σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Λυ||κίσκα καὶ ἄ[(λ)]λο ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Καλλίμαχος | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | ὀκτώ, καθὼς ἐπίστευσαν Λυκίσκα καὶ Καλλίμαχος | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτοι ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα || θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντες οις κα θέλωντι. βεβαιω|τῆρες κατὰ τὸν νόμον· Θευδωρίδας Ἀνδρομένεος, Ἀρισταγόρας Εὐθυδάμου Δελφοί, Νικόλαος Εὐ|⟨Εὐ⟩βούλου Καλλιπολίτας. παραμεινάντω δὲ Λυκί|σκα καὶ Καλλίμαχος παρὰ Λύκον ἔτη πέντε ποιέ|[ο]ντες τὸ ποτιτα[σ]σόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. | ἄρχει τοῦ χρόνου μὴ[ν] Ἀγύειος ὁ ἐπὶ Ἀρχεδάμου στρα|ταγοῦ, ὡς δὲ Δελφοὶ ἄγοντι, μὴν Ἡράκλειος ὁ ἐπὶ Ἀρχε|λάου. ἐπεὶ δέ κα διεξέλθη ὁ χρόνος, ἀποτρεχόντω ἐλεύ|θεροι Λυκίσκα καὶ Καλλίμαχος. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Λυ||κίσκας ἢ Καλλιμάχου, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Λύκος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συ|λέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἐπὶ τὸν θεὸν ἀζάμιο[ι] | ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· || τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ τῶν | ἀρχόντων Ἀρχέλαος, ἰδιῶται Δαμένης, Ξένων Γλαύκου, | Εὐκλείδας Καλλείδα, Ἐπιχάρης, Γλαῦκος Ξέν(ων)ος, Καλλίε|ρος. τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι Γλαῦκος Ξένωνος, | Καλλίερος ὁ νεωκόρος.

W.-F. Z. 2 *ὑοῦ* statt *τοῦ*. — 5 *ἄλλο*, Stein ΑΛΛΟ. — 12/13 *Νικόλαος* |

Εὐβούλου, ohne Angabe der Dittographie. — 14/15 *ποιέ|οντες τὸ ποτιτασσόμενον* voll. — 16 *μὴν*. — 18 Der Stein hat im Ausgange des Imperativs ΟΤΩ, und *ν* ist über *ο* u. *τ* nachgetragen. — 22/23 *συ|λέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας*. Es fehlt also eine ganze Zeile. — Z. 27 vergass der Steinmetz erst das Schluss-*ς* von *Ἐπιχάρης*, trug es dann aber nach. Nach *Γλαῦκος* fehlt wieder eine Zeile bei *W.-F.* Ihr Schluss giebt nur: *Γλαῦκος Ξένωνος*, | *Καλλίερος ὁ νεωκόρος*. Die Inschrift hat demnach 29 Zeilen, nicht 27. Für Z. 27 notierte ich mir *Ἐπιχάρης, Γλαῦκος, Ξένος, Καλλίε ρος*: im 3. Namen vermute ich ein Versehen, daher obige Lesung. *Γλαῦκος Ξέν(ων)ος* ist gewiss der Sohn von *Ξένων Γλαύκου* in Z. 26 und sicher derselbe, der in Z. 28 genannt wird.

Es h. Z. 16/17: *ἄρχει τοῦ χρόνου μὴ[ν] Ἀγύειος ὁ ἐπὶ Ἀρχεδάμου στραταγοῦ, ὡς δὲ Δελφοὶ ἄγοντι μὴν Ἡράκλειος ὁ ἐπὶ Ἀρχελάου*. So interpungieren *W.-F.* Klarer macht die Sache ein Komma nach *ἄγοντι*; denn *μὴν Ἡράκλειος* ist das zweite Subjekt zu *ἄρχει*. Die Bedeutung von *ἄγοντι* entwickelt sich aus den Phrasen *ἡμέραν, ἔτος, βίον ἄγειν*: „wie aber die Delphier leben", d. h. kalendarisch rechnen. Vgl. 1720, 2; 1747, 2 u. a.

Das Ethnikon *Ἑρμάττιος* ist singulär.

Zeit. Priesterschaft III: Mai/Juni 174.

1844 *W.-F.* 179. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Πανταλέωνος Πλευρωνίου | τὸ πρῶτον μηνὸς Προκυκλίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Νικοβούλου | μηνὸς Βοαθοίου, ἀπέδοτο Λαμπρίας Ἀλεξομενοῦ Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Βιότα τὸ γένος ἐκ Χαλκίδος ἐκ τῆς ‖ Εὐβοίας αἰχμάλωτον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Βιότα | τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ὥστε εἶμεν ἐλευθέρα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, | οἰκέουσα καὶ πολιτεύουσα εἶ κα αὐτὰ θέλῃ. ἃ δὲ πρότερον ὠνὰ ἂν εἶχε Λαμ|πρίας Βιότας ἀρμένα καὶ ἀτελὴς ἔστω. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Βιότας, οἵ τε βεβαι|ωτῆρες συνεπισχυόντω Βιόται καὶ ἄλλος ὁ θέλων κύριος ἔστω συλέων Βιό|ταν ὡς οὖσαν ἐλευθέραν ἀζάμιος καὶ ἀνυπόδικος ἐὼν πάσας δίκας καὶ πά|σας ζαμίας. βεβαιωτῆρες· Καλλικλῆς Ἀριστίωνος, Ἄλεξις Ξενοδόχου Ἀμφισσεῖς. | μάρτυροι· Ἄνδρων Μινάκου, Ἀγήσανδρος Πύθωνος, Δάμων Ἀριστοδάμου, Δάμων Θεοδώρου, Δωρόθεος Ἀρχελάου, Καλλίμαχος Ἀσιδάμου, Ἀρχέδαμος Σωκρατίδα, | Ξενοκράτης Χαιρεδάμου, Θεύδωρος Σωξένου, Ἀμύντιος, Πυθέας, Ἀμύντας ‖ Τιμαγένεος Ἀμφισσεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ Ἀμύνταν Τιμαγένεος Ἀμφισσῆ.

Bis auf 4 verletzte Zeichen ist die Inschrift tadellos erhalten. — Ueber den Namen *Βιό-τ-α* s. Vf. Stud. I, 59; wegen *ἀρμένος* s. 1746, 5. — 9

Vereinzelt ist in diesen Urkunden das Verbum *συνεπισχύω* „beistehen“. — 12 Mit *Μίναχος* vergleiche ich Namen wie *Ἀμιν-ίας* 1690, 5; 1838, 7 und glaube, dass Aphäresis des Anlauts anzunehmen ist. — Wegen *Ἀσίδαμος* Z. 13 s. zu 1757, 17.

Der Satz von Z. 7 *ἁ δὲ πρότερον ὠνὰ ἂν εἶχε Λαμπρίας Βιότας ἀρμένα καὶ ἀτελὴς ἔστω* scheint vorauszusetzen, dass schon vor dem nunmehr endgültigen Freilassungsakte einmal Verhandlungen zwischen *Λαμπρίας* und *Βιότα* über die Freilassung gepflogen wurden und *Λαμπρίας* bereits bestimmte Bedingungen aufgesetzt hatte. Wenn von diesem ersten Entwurfe ausdrücklich die Hinfälligkeit ausgemacht wird, so hat es den Anschein, als ob er für *Βιότα* härter war, vielleicht die Clausel wegen *παραμονά* enthielt. Wahrscheinlich wird *Βιότα* durch Erhöhung des Loskaufspreises günstigere Bedingungen erhalten haben.

Zeit. Priesterschaft II: September/October 186.

1845 *W.-F.* 180. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξέ[νου μηνὸς Ποιτροπ]ίου, ἀπέδοτο Σώστρατο[ς Σωτύλου Δελφὸς τῶι Ἀπ]ό[λ]λω⟨ι⟩νι τῶι Πυθίωι σῶμ[α ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Πυῤῥίας,] | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τε[σσάρων, καὶ τὰν τιμὰ]ν [ἔχει]. ‖ βεβαιωτὴρ· Δεξικράτης. κα[θὼς ἐπίστευσε] Πυῤῥ[ί]ας | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε [ἐλεύθερος ε]ἶμ[εν κ]αὶ ἀ|νέφαπτος ἀπὸ πάντων ἕως κα [ζῇ Πυῤῥία]ς. εἰ δέ τίς |κα] ἐφά|πτηται Πυῤῥία ἐπὶ καταδουλισμῶι, [βέβαιον] παρεχόντ[ων τῶι] | θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Σ[ώστρα]τος κ[α]ὶ [ὁ βεβαιω|]τὴρ Δεξικράτης· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πρ[ά]κτιμο[ι ἐόντων κα]|τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ π[αρ]ατυχ[ὼν κύ]ριο[ς] | ἔστω συλέων ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος [ὢ]ν κ[αὶ ἀνυπό]δικ[ος] | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπό[λλ]ω[ν]ος | Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες Αἰακίδας, [Ξ]έ[νων], ‖ Ἰατάδας· Διόδωρος, Καλλίας, Πραξίας, Μένης, Ζώπυρος.

Die Inschrift hat ausserordentlich gelitten, seitdem *W.-F.* den Polygon abschrieben. Sie geben die ersten 4 Zeilen vollständig, nur in Z. 3 *Πυ[ρ̣]ρ́ίας*, und machen auch S. 308 auf den falschen Zusatz von Jota im Götternamen (Z. 2/3) aufmerksam; vgl. 1751, 1 u. oft. — Von Z. 5 ab werden die Zeilenschlüsse etwas vollständiger; *W.-F.* notieren nur das Fehlen von -[*ος*] am Ende von Z. 12. Die Stellen, die ich controlieren konnte, sind von ihnen richtig gegeben bis auf *καὶ οἱ ἄρχοντες* Z. 14, wo sie irrtümlich *τοὶ* geben, also Z. 13 *τοὶ* und Z. 14 *οἱ*. — Die Interpunktion nach *Ἰατάδας* Z. 15 rechtfertigt ein Vergleich mit 1846, 13; 1847, 10. — Z. 15 ist bis zu Ende benutzt. Nach kleinem Zwischenraume folgt No. 1846.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1846 *W.-F.* 181. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Δαμὼ Κρατέρου Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἇι ὄνομα Εὐφροσύνα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν | τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὐφροσύνα τῶι θεῶι τὰν || ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πραξίας Εὐδόκου Δελφός. | παραμεινάτω δὲ Εὐφροσύνα παρὰ Δαμὼ ἄχρι κα ζώη Δαμώ. εἰ δέ τί κα | πάθη Δαμώ, ἐλευθέρα ἔστω Εὐφροσύνα κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς κα(ὶ) ποιέου|σα ὅ κα θέλη, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ κατα|δουλισμῶι Εὐφροσύνας τελευτασάσας Δαμοῦς, βέβαιον παρεχέ(ι)τω ὁ βεβαιω|τὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύρι|οι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πά|σας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τῶν ἀρχόντων Ξένων, Ἰατάδας, ἰδιῶται Δίων | Φιλιστίωνος, Ἀριστόμαχος Ὀλυμπογένεος, Εὐκλείδας Καλλείδα, Φίλων, || Νικίας Νίκωνος.

W.-F. Z. 8 *καὶ ποιέουσα*, aber das Jota von *καί* ist vom Steinmetzen weggelassen worden. — 10 Die irrtümliche Form *παρεχείτω* merken sie S. 308 an. Aus Versehen schlug der Steinmetz erst den Indicativ ein und machte dann den Imperativ daraus, ohne das überflüssige Zeichen zu tilgen. — 12/13 *πά σας*. Das Ende von 12 sieht wie ΠΑΙ aus. — Der Passus von Z. 4 ist in Z. 9 wirklich wiederholt. — Nach Z. 15 sind noch mehrere Zeilen vorgezogen. Dann folgt Nr. 1847.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); vgl. Z. 1 mit 1845, 1 u. Z. 13 mit Z. 14/15 derselben Nummer.

1847 *W.-F.* 182. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο Κλέων Κλευξένου, Φαινέ[ας] Κλέωνος, συνευδοκεόντων τῶν υἱῶν Κλευξένου καὶ Νικοδάμου, | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσὼ τὸ γένος Θρᾷισσαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. βεβαιω|τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος. καθὼς ἐπίστευ|σε Σωσὼ τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπό[λ]λωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Μελισσίων, Φίλαγρος, Φίλων Ἀριστέα, |

Εὐφρόνιος, Ἀρτεμίδωρος, Παντάγαθος, Ἀρχέλαος Πυθοφάνευς καὶ ‖ τῶν ἀρχόντων Ἰατάδας.

W.-F. Z. 6 *ἐφ' ὤιτε.* — 7 *Ἀπόλ|λωνος;* möglich *Ἀπό[λ]|λωνος* oder *Ἀπό λ(λ)ωνος* (s. 1761, 4). — 9 *Ἐχέ°* statt *Ἀρχέλαος.* — Z. 8 hat der Stein *ποιοῦσα* st. *°σαν.* Das ist also Vermischung der Formeln, wie 1697, 5/6; 1824, 4; 1900, 4. — Die Z. 10 steht unter der 2., rechten Hälfte von Z. 9; darunter rechts unbehauener Raum, l. beginnt No. 1848.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1848 *W.-F.* 183. C. v. B.

Ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Ἀμύντας Σωσία Δελφός, συνεπαινέοντος | Ἀμύντα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλι[ο]ς σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα ‖ Θευδώραν καὶ κοράσιον ἇι ὄνομα Σωσίκλεια καὶ παι|δάριον ὧι ὄνομα Θεύξενος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν Θευδώρα καὶ | Σωσίκλεια καὶ Θεύξενος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ ‖ πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχον|τες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· Ἀρχέ[ας] Νικοβούλου, Φιλοκράτης Ξένωνος. εἰ δέ τίς κα [ἐφ]άπτηται Θευδώρας καὶ Σωσι|κλείας ἢ Θευξ[έ]νου, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι ‖ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀμύντας καὶ οἱ βεβαιωτῆ|ρες· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, ὑπόδικοι ἐόντων | κατὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ παρατυ|χάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέρους | ὄντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας ‖ καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | Ταραντεῖνο[(ς)], ἰδιῶται Δικαίαρχος, Ἀντιχάρης Ἀζαράτου, | Δορκύλος, Ἀριστοκλῆς, Κλέων Κλευξένου, Γοργίας.

W.-F. Z. 4 *πόλιος.* — 5 *Θευδώρα,* Stein °ΑΝ, und ich lasse die constructio *κατὰ σύνεσιν;* vgl. 1864, 2. — 12 *τᾶς πόλιος· Ἀριστόβουλος, Φιλοκράτης;* der erste Name ist falsch. — 13 *ἐφάπτηται.* — 14 *Θευξένου.* — 16 Nach *ἐόντων* sind einige Zeichen ausgeschlagen. — 17 *κα[τὰ] τὸν νόμον,* vgl. 1718, 9 u. Index. — *W.-F.* Z. 21 *Ταραντῖνος,* St. °TEINON, wie sie auch S. 308 anmerken. — 22 lassen sie *Κλέων* nach *Ἀριστοκλῆς* weg — Derselbe Freilasser wie 1800, 1. — Zur Construction in Z. 9 u. 10 vgl. 1847, 6/7.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1849 *W.-F.* 184. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος μηνὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο Πάσιχον Πάσωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα | Δημητρία τὸ γένος Θρᾶισσαν, συνευδοκέ[ο]ντος Φιλοκρά|τεος τοῦ Θευφράστου, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς || ἐπίστευσε Δαματρία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι ἐλευθέρα εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. παραμεινάτω δὲ | Δαματρία παρὰ Πάσιχον ἕως κα ζώη Πάσιχον ποιοῦσα τὸ ποτιτασσό|μενον πᾶν [τ]ὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Φιλο|κράτης Θευφράστου, Ξένων Γ(λ)αύκου, Βάκχιος Ἄγρωνος. εἰ δέ τις αὐτᾶς ἐφά||πτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν ὡς ἐλευθέραν οὖ|σαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Τα|ραντῖνος, Ἀμύντας, οἱ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Καλλίμαχος, ἰδιῶται Μελισσίων, | Γλαῦκος, Ἀριστίων, Νικόμαχος, Σωδαμίδας, Δίων.

W.-F. Z. 3 *συνευδοκέοντος*. — 8 *τὸ δυνατόν*. — 9 *Γ[λ]αύκου*, St. ΓΑΥΚ°, ohne Correktur. — Zu dem Wechsel der dorischen (Z. 5, 7) u. attischen (Z. 3) Form vgl. den Wechsel derselben Namensform in No. 1748, von *Ἑστιώ* und *Ἱστιώ* in 2085, 2, 4.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1850 *W.-F.* 185. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενοχάρεος μηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο Φιλὼ Χαρίνου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Νικασώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἐννέα, καθὼς ἐπίστευσε Νικασὼ τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν Νικασὼ καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάν|τα χρόνον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες· Λύκος Κάλλωνος, Ἀνδρόνικος Πατρέα. || μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ ἰδιῶται Δαμένης, Μαντίας Φιλαι|τώλου, Καλλίερος, Θέων, Κρίτων Κράτωνος.

Die Inschrift ist tadellos erhalten und fehlerlos von *W.-F.* wiedergegeben. Ich fand nur 2 Zeichen in Z. 4 verletzt.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 175.

1851 *W.-F.* 186. C. v. B.

Ἀγωνοθετέοντος τῶν Λοκρῶν Λύκωνος Φυσκέ[ο]ς μηνὸς | Διονυσίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Θευξένου μηνὸς Ποιτροπίου, | ἀπέδοτο Ἐπιτέλης Ἀλκαμένε[ο]ς Φυσκεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Μηνόφιλος τὸ γένος Κα[(π)]πάδοκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ

τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ|σαν, καθὼς ἐπίστευσε Μηνόφιλος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε | ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων ἕως κα βιώη, ποιέων ὅ κα θέ|λη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Μηνοφίλου, βέβαιον παρεχόντων τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι. καὶ ὁμοίως || ὁ παρατυγχάνων κύριος ἔστω συλέων Μηνόφιλον ἐπὶ τὸν θεὸν ὡς | ἐλεύθερον ὄντα ἀνυπεύθυνος ἄν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον· Φιλόνικος Δυμᾶν. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ταραντῖνος· | Πολέμαρχος, Λύκων, Στράταγος, Ἀρίστων, Πλείσταινος, Ζώπυ|ρος, Καλλικράτης, Κρινίας, Λύκων Λυκέα Φυσκεῖς, Καλλίξενος Εὐ||ανθεύς, -- Εὐκλείδας, Μένης Δελφοί.

W.-F. Z. 1 *Φυσκέος.* — 3 *Ἀλκαμένεος.* — 4 *Καπ πάδοκα*, auf dem Steine endet Z. 4 mit KAKI. — 15 Vor *Εὐκλείδας* ist unbenutzter Raum von der Grösse zweier Zeichen; vgl. 1697, 11. — Z. 12 *Δυμᾶν* kann nicht Phylenname sein; ein solcher Zusatz wäre ganz gegen die Regel. Es ist Ethnikon und steht auch 1842, 1. — Die Schreibung *Εὐανθεύς* (Z. 14) statt *Οἰανθεύς*, welche auf volksetymologischer Umbildung des Städtenamens zu beruhen scheint, steht z. B. auch 1951, 10.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1852 *W.-F.* 187. C. v. B.

Ἄρχοντος Σωσινίκου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Πάσιχον Εὐαγόρα Δελφὶς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σω|σίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν || τιμὰν ἔχει, καθὼς αὐτὰ ἐπίστευσε Σωσίχα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος τὸμ πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Εὐαγόρας Ἀβρομάχου Δελφός, Εὔαρχος Εὐάρχου Ἀμφισσεύς. μάρτυ||ρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, ὁ ἄρχων | Γλαῦκος, ἰδιῶται Ἀγέας, Μαντίας Κλεοδάμου, | Ἀριστώνυμος, Ξένων Δελφοί, Ἀσίδαμος, Ἄνδρων Ἀμφισσεῖς. παραμεινάτω δὲ Σωσίχα Πασίχωι | μέχρι κα βιοῖ ποιοῦσα ὅ κα κέληται Πάσιχον. || εἰ δέ κα μὴ παραμένη ἢ μὴ ποιῆ τὸ ποιτασσόμε|νον Πασίχωι τὸ δυνατόν, κυρία ἔστω Πάσιχον | κολάζουσα ὥς κα θέλη.

Wie in No. 1780, bildet auch hier die Angabe der Zeugen nicht den Schluss der Urkunde. Hier folgt die wichtige Bestimmung der *παραμονά*. Der Steinmetz vergass sie offenbar nach Z. 7 und setzte sie deshalb an den Schluss. Die Erhaltung der Urkunde ist recht gut; nur 4 Zeichen

sind verletzt. Z. 14 steht der conj. praes. *βιοῖ*. — Z. 15 schreiben *W.-F.* *τὸ πο[τ]ιτασσόμενον* (vgl. 1721, 5; 1870, 4).

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 174/173.

1853 *W.-F.* 188. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Θόα Τριχονίου τὸ τέταρτον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Αἰακίδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Εὔδαμος Τιμαίου Ἀρσινοεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Εὐθυμένης τὸ γένος Λάκωνα, τιμᾶς ἀργυρίου τριῶν ἡμιμναίων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Εὐθυμένης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, ποιῶν || ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτήρ· Πραξίας Εὐδόκου Δελφός, κατὰ τὰν συμβολὰν καὶ τοὺς νό|μους. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Εὐθυμένεος, βέβαιον παρεχόντω τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | τῶι θεῶι. καὶ ὁμοίως ὁ παρατυγχάνων κύριος ἔστω συλέων Εὐθυμένη ἐπὶ τὸν θεὸν ὡς ἐλεύθε|ρον ὄντα ἀνυπεύθυνος ὢν πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· Ἀμύντας ὁ ἱερεύς, Ὀρθαῖος ὁ ἄρχων, ἰδιῶται Κλεό|δαμος Κλέωνος, Διόδωρος, Δεξικράτης Μνασιθέου Δελφοί, Χαιρέλαος Χαλειεύς, Ἀρχέδαμος Ἀμ||φισσεύς, Ἀριστοκλῆς Ἀρσινοεύς.

Die Inschrift ist bis auf das erste *ε* in *ἔχει* (Z. 3) tadellos erhalten und von *W.-F.* richtig publiciert. — Dass das ätolische *Ἀρσινόη* (Z. 2) gemeint ist, darf man aus den Ethnicis in Z. 9 u. 10 schliessen.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 173/172.

1854 *W.-F.* 189. *Cauer* 216. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Παναιτώλου Φυταιέ|ος μηνὸς Ὁμολωΐου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ξενέα | μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κριτόδαμος | Δαμοκλέος Φυσκεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι || σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Μαιφάτας τὸ γένος Γαλά|ταν καὶ γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀμμία τὸ γένος | Ἰλλύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἑπτά. παραμεινάτω δὲ | Μαιφάτας καὶ Ἀμμία παρὰ Κριτόδαμον ἅς κα ζώη Κριτό|δαμος ποιέοντες Κριτοδάμωι τὸ ποτιτασσόμενον· || εἰ δέ κα μὴ παραμείνωντι ἢ μὴ ποιέωντι τὸ | ποτιτασσόμενον, ἄκυρα καὶ ἀτελὴς αὐτοῖς | ἁ ὠνὰ ἔστω. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσηι Κριτό|δαμος, ἐλεύθεροι ἔ(σ)τω Μαιφάτας καὶ Ἀμμία | καὶ ἁ ὠνὰ μενέτω τῶι θεῶι, καθὼς ἐπίστευσαν, || ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ

ἀνεφάπτους ἀπὸ | πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι | καὶ ἀποτρέχοντας οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Φίλων Ἀρι|στέα, Ἀστόξενος Διονυσίου. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς ‖ Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Δεξικρά|της, Σώτιμος, Καλλίμ⟨μ⟩αχος, Εὐάγγελος, Ἀ⟨ι⟩|χαιὸς Δελφοί, Λυκίσκος, Μενέδαμος Φυσκεῖς.

W.-F. merken S. 308 zu Z. 13 an, dass der Stein ΕΞΩΝ st. *ἔστων* habe. Ich notierte ΕΤΩΝ; in einem Riss darüber könnte man die Nachtragung von *σ* vermuten, dann wäre *ἔστων* zu schreiben. — 17 *ἀποτρέχοντες*, Stein °ΤΑΣ, also Vermischung der Construktionen, wie so oft; umgekehrt 1911, 7. — 21 *Καλλίμαχος*, am Ende *Ἀ|χαιός*, beide Male ohne Angabe des überflüssigen Zeichens. *Ἀχαιός* begegnet in den verschiedensten Gegenden als Eigenname.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1855 *W.-F.* 190. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Νικάνδρου Τριχονέος τὸ τρίτον | μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀγησὼ Ἀνφισσὶς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωσίας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ‖ τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὰν συνβολὰν καὶ τὸν νόμον· Ἀριστόμαχος Ἀνφισσεύς, Δεξικρά|της Δελφός. παραμεινάτω δὲ Σωσίας Ἀγησοῖ ἄχρι κα ζώηι Ἀγησὼ ποέ|ων τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ κα μὴ παραμένη μηδὲ | ποιῇ τὸ ποτιτασσόμενον δυνατὸς ἐών, ἐξέστω Ἀγησοῖ κολάζειν | ὥς κα αὐτὰ θέλῃ. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσῃ Ἀγησώ, ἐλεύθερος ἔστω | Σωσίας κυριεύων αὐτοσαυτοῦ καὶ ποέων ὅ κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωσί[(α)] ἐπὶ καταδουλισμῶι | τετελευτακούσας Ἀγησοῦς, βέβαιον παρεχέτωσαν οἱ βεβαιωτῆ|ρες τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυνχάνοντες κύριοι ἐόν|τω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἄθανβος, Ἀμύντας | καὶ οἱ ἄρχοντες Πραξίας, Ἀνδρόνικος, Ἀριστίων, ἰδιῶται Καλλίας, | Δαμοκράτης Δελφοί, Γενναῖος Ἀνφισσεύς.

W.-F. Z. 8 Ende [*ἢ μὴ*] statt *μηδέ*, was deutlich dasteht. — 12 *Σωσία*, Stein ΣΩΣΙΑ, also °[(α)]. — 14 [*ἐόν*]*τω*, aber *ἐόν*| ist klar. — Die Formel von Z. 5 wird in Z. 11 wiederholt. — Zu Formen wie *τετελευτακούσας* Z. 13 s. die Analoga bei Curtius, Verbum II², 202. — Consequent wird

der Nasal vor Guttural (Z. 14) und Labial (Z. 3, 6 zweimal, 16, 18) als ν gegeben, inconsequent ist der Steinmetz mit Jota adscriptum (Z. 7 ζώηι, aber ohne Jota Z. 8, 9, 10 zweimal).

Zeit. Priesterschaft III: März/April 176.

1856 *W.-F.* 191. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν | Πανταλέωνος Πλευρωνίου τὸ τρί|τον μηνὸς Πανάμου, ἐν Δ[ε]λφοῖς | δὲ ἄρχοντος Αἰακίδα [μ]ηνὸς ‖ Βουκατίου, ἀπέδοτο Λαιάδας | Ἀριστάρχου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀ|πόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυ|ναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Νικο|στράτα, Ὀλυμπιὰς τὸ γένος Πεῤ‖ῥαιβάς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἑ|πτά, ὥστε ἐλευθέρας εἶμεν | καὶ ἀνεφάπτους τὸν πάντα | χρόνον, καθὼς ἐπίστευσαν | τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. βεβαιω‖τὴρ κατὰ τὸν νόμον· Λό[χ]α|γος Ἀγήτα Καλλιπολίτας. | μάρτυροι· Βάκχιος, Ἀμύν|τας, Δαμοσθένης, Ἀρχέλα|ος, Πολέμαρχος Δελφοί, Δά‖μαρχος, Ἀγάσανδρος, Ξενο|κράτης, Καλλίμαχος, Ἀσί δαμος, Γενναῖος Ἀμφισσεῖ[ς], | Στράτιος, Τιμόξενος Καλ|λιπολῖται, Μητρόδωρος ‖ Φυσκεύς, Μενέμαχος, Ἀγέ|μαχος Ναυπάκτιοι. τὰν ὠ|νὰν φυλάσσοντι Ἀρχέλα|ος Θηβαγόρα, Πολέμαρχος | Πανσανία Δελφοί.

W.-F. Z. 3 Δελφοῖς. — 4 μηνός. — 15 Λοχαγός. — Unter den Zeugen sind nicht, wie sonst, ausgeschieden Priester und Archonten; Ἀμύντας Z. 17 ist Priester, Δαμοσθένης Z. 18 Archont.

Zeit. Priesterschaft III: August/September 173.

1857 *W.-F.* 192. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξένων | Σωπάτρου Δελφὸς σῶμα ἀνδρεῖον ᾧι ὄνομα Δημήτριος τὸ γένος Σύρον τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Δημήτριος τῶι θε|ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦντα ὅ κα ‖ θέλῃ καὶ ἀποτρέχοντα ἃ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· | Σωτύλος Σωστράτου Δελφός. βέβαιον δὲ παρεχέτω ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιω|τὴρ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος. κύριος δὲ ἔστω Δημήτριος αὐτοσαυτὸν συλέων | καὶ ὁ παρατυχὼν ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρχόντων Διόδωρος ‖ Μνασιθέου, ἰδιῶται Ἐχέφυλος, Καλλίας, Πολίων, Ἵππων, Κλέανδρος, Δίων Ἐπισθένεος.

Diese Nummer ist tadellos erhalten und von *W.-F.* fehlerfrei wiedergegeben. *Z.* 7 ist *τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι* erst vergessen gewesen, später aber über der Zeile nachgetragen worden. — Bezeichnend ist, dass der Delphier seinen Sclaven mit ggr. Namensform nennt (vgl. 1748, 1787, 1849). — Z. 5 *ἅ κα θέλῃ*, wie 1825, 5. — Z. 6 ist das Objekt zu ergänzen dem Leser überlassen (vgl. 1975, 12).

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 169/168.

1858 *W.-F.* 193. *Ditt.* 460. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Βυσίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἐχέμηλος Ἀριστοτέλεος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀφροδι|σία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Εὐκράτης Ἐπικράτεος, Κλέων Δίωνος, Ἀριστοτέλης ‖ Ἐχεμήλου Δελφοί. παραμεινάτω δὲ Ἀφροδισία παρὰ Ἐχέμηλον ἄχρι κα ζώη Ἐχέμηλος ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· | εἰ δέ τί κα μὴ ποιῆ Ἀφροδισία τῶν ποτιτασσομένων ὑπ' Ἐχεμήλου καθὼς γέγραπται δυνατὰ ἐοῦσα, κριθέντων ἐν ἄνδροις τρίοις | οὓς κα συνέλωνται· ὅ τι δέ κα οὗτοι κρίνωντι ὀμόσαντες, κύριον ἔστω. εἰ δέ τί κα πάθη Ἐχέμηλος, ἐλευθέρα ἔστω Ἀφροδισία | κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅ|πτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἀφροδισίας τελευτάσαντος Ἐχεμήλου, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κα‖τὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Ἀλκῖνος, Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, | Καλλείδας Εὐκλείδα, Ξένων Πειθαγόρα, Εὐκλείδας καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀνδρόνικος.

Diese Nummer ist tadellos erhalten; nur 4 Zeichen (in Z. 3, 9, 10, 11) sind verletzt. Die Wiedergabe bei *W.-F.* ist korrekt. — Die Formel von Z. 3 findet sich Z. 8 wiederholt.

Zeit. Priesterschaft IV: Februar/März 168.

1859 *W.-F.* 194. C. v. B.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀστύοχος Γνωσιλάου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ | υἱοῦ Ἀριστάρχου, καὶ Σωτήριχος Σωτηρίχου Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι

Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα | Ἁβροσύνα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἁ|βροσύνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, || ποιοῦσαν ὅ κα θέλη. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι — . ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων | Ἁβροσύναν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτῆρες κα|τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Δάμων Ξενοστράτου, Πατρέας Ἀνδρονίκου. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ τοὶ ἄρχοντες Γενναῖος, Σώστρατος, Ἁγίων Ἐχεφύλου, ἰδιῶται Ἰατάδας, Ἀλέξων | Δίωνος, Ἀριστέας, Ἁγίων Κλεοδάμου, Καλλείδας Εὐκλείδα, Βάκχιος.

Wegen des Freilassers *Ἀστύοχος* und seines Sohnes *Ἀρίσταρχος* vgl. 1707. — Diese Nummer ist sehr gut erhalten, verletzt nur *τοῦ* Z. 1, 2 Zeichen in Z. 5, je eins in Z. 7, 8. — Zur Lücke in Z. 5 merken *W.-F.* S. 308 an: entre *καταδουλισμῶι* et *ὁμοίως*, le graveur a évidemment oublié un membre de phrase. Diese Phrase schliesst oft mit *τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι*, und dieses °*ωι* mag Schuld gewesen sein, dass er entweder in die nächste Zeile der Vorlage übersprang oder nach zeitweiliger Einstellung der Arbeit diese eine Z. tiefer wieder aufnahm.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1860 *W.-F.* 195. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νικίας Κάλλωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σώσανδρος τὸ γέ|νος Γαλάταν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Σώσανδρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸμ πάντα χρόνον, ποέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ξενοκράτης Σωσίκου. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωσάν|δρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Νικίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ξενοκράτης· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι τὰν || ὠνὰν βέβαιον τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον αὐτῶι τε Σωσάνδρωι καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Σώσανδρον ὅν κα Σώσανδρος θέλη. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα|τυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Σώσανδρον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀριστοκράτης, Ἀρχίας, Δαμοφάνης, ἰδιῶται Ξενέας, Εὐαγόρας, Μαντίας Δαμοχάρεος.

W.-F. haben Z. 1 *ἐπὶ τοῖσδε* weggelassen. — 3 *κατὰ τὸν*, Stein ΚΑΤΟΝ. — 6 Sie bemerken S. 309: Après *Σώσανδρον*, on lit ΣΩΣΑΝ, mais ces dernières lettres ont été effacées. Der Name war aus Versehen zweimal eingeschlagen worden, wurde aber nicht ganz getilgt; man erkennt noch die Anfangszeichen.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1861 *W.-F.* 196. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νικίας Κάλλωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Νίκων τὸ γένος Φωκῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν δύο καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε Νίκων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποέ|ων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβ[αι]ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Μαντίας Δαμοχάρεος. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Νίκωνος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Νικίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Μαντίας· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι τὰν ὠνὰν βέβαιον τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω ‖ κατὰ τὸν νόμον αὐτῶι τε Νίκωνι καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Νίκωνα ὅν κα Νίκων θέλη ἀζαμίωι ὄντι καὶ ἀνυποδίκωι πάσ(ας) δίκας καὶ ζαμίας. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Νίκωνα ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσ(ας) δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ (ἱ)ερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀριστοκράτης, ἰδιῶται Δεξικράτης, Μνασίθεος Ταραντίνου, Σωτύλος, Δίων Ἀλέξωνος.

W.-F. Z. 3 *βεβαιωτήρ*. — 5 u. 6 *πάσας*, Stein beide Male nur ΠΑΣ. — 6 *τοὶ ἱερεῖς*, auf S. 309 mit der Angabe: Inscr. ΤΟΙΕΡΕΙΣ. — Ebendaselbst heisst es: Après *Ἀπόλλωνος*, à la fin de la ligne, on distingue encore les lettres ΤΑ effacées par le graveur. Im Reste des zweiten Zeichens erkennt man unschwer *α*. Gewiss wollte der Steinmetz *Ταραντῖνος* zuerst einschlagen, änderte dies aber zu Anfang der nächsten Zeile.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1862 *W.-F.* 197. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενοχάρεος μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Στράταγος Τηλεφάνεος τῶι Ἀπόλλωνι τ[ῶι] Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σόφων, ὃν ἐπρίατο παρὰ Πολεμάρχου τοῦ Τεισάνδρου Ὀφιέος, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Σόφων τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτ|ος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιω-

τὴρ κατὰ τοὺς νό||μους τᾶς πόλιος· Σωτύλος Σωστράτου. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀνδρόνικος, Δρομοκλείδα|ς καὶ ἰδιῶται Κλεόδαμος Κλέωνος, Γλαῦκος, Ἀγέας, Σωδαμίδας, Μνάσων.

Diese Nummer ist bis aufs Ende v. Z. 1 tadellos erhalten. *W.-F.* geben sie genau wieder. — Derselbe Freilasser begegnet auch 1704, 1. — Dass der Steinmetz *οἱ* (*ἱερεῖς* oder *ἄρχοντες*) einschlägt und dann nur einen Namen (Z. 5), kommt auch sonst vor (z. B. 1791, 12; 1880, 12; 1891, 33).

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 176/175.

1863 *W.-F.* 198. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Εὐπολέμου τὸ δεύτερον μηνὸς Προκυκλίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξενοχάρεος | μηνὸς Βο⟨ι⟩αθοίου, ἀπέδοτο Δωρόθεος Λύκου Δρυοπαῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Καλλιστράτα, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, ἃν αὐτὸς ἐπρίατο παρὰ Φειδίου Δελφίδος, ὥστε εἶμεν ἐλευθέραν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, | καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι Καλλιστράτα τὰν ὠνάν. βεβαιωτὴρ κ(α)τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· Σωτύλος Σωστράτου || Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἀμύντας, Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Δελφῶν Δρομοκλείδας, Ἀνδρόνικος, Ἀλκῖνος, ἰδιῶται Σιμάδας, | Νικόλαος Ἡρακλειῶται, Ἀντίφιλος, Καλλίερος Δελφοί. ἁ ὠνὰ παρὰ τοὺς ἄρχοντας καὶ παρὰ Ἀνδρόνικον Ἡρακλεώταν.

W.-F. Z. 4 *κατὰ*, Stein ΚΤΑ, und *α* ist nicht nachgetragen. — 5 Stein ΜΑΤ°, und *ρ* ist oben zwischen *α* u. *τ* hinzugesetzt. — 6 am Ende Stein °ΚΛΕΩΤΑΝ; *W.-F.* °*κλε*[*ι*]*ώταν*. Ich lasse die Ueberlieferung, vgl. *Χαλεῆ* 1693, 11, *Ἡρακλεῶται* 1895, 3 u. a. — Auf das Versehen im Monatsnamen (Z. 2) machen *W.-F.* nicht aufmerksam.

Zeit. Priesterschaft III: September/October 176.

1864 *W.-F.* 199. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Εὐπολέμου τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξενοχάρεος μηνὸς Ποιτροπίου, | ἀπέδοτο Εὐαγόρα Πάτρωνος Ἀνφισσὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Νικόστρατος οἰκογενής, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τεσσάρων, ὥστ᾽ εἶμεν ἐλεύθερον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | Νικόστρατος. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· Δώρων Φιλοδάμου Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς

Ἀμύντας, ‖ Ἄθανβος καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Δελφῶν Δρομοκλείδας, Ἀνδρόνικος, Ἀλκῖνος, ἰδιῶται Ἀρίσταρχος, Καλλίερος, Κλεόδαμος | Ἀτεισίδα.

Bis auf das Schluss-ς der vorletzten Zeile ist alles tadellos erhalten und bei *W.-F.* richtig wiedergegeben. — Z. 2 wäre *οἰκογενῆ* die Regel: ich lasse die Attraktion. Der umgekehrte Fall begegnete 1848, 4. — 3 *ὥσσ' εἶμεν*. Die Sandhischreibungen sind selten. — Der Nasal ist vor dem Labial inconsequent geschrieben, Z. 2 u. 5 als *ν*, Z. 4 als *μ*.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 176/175.

1865 *W.-F.* 200. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσθένεος μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μένανδρος Κλεοξένου Θελπ|⟨π⟩ούσσιος ἐν Δελφοῖς κατοικέων σ⟨σ⟩ώματα δύο οἷς ὀνόματα Ζωπύρα, Τίμανδρος, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι, ἀργυρίου | μνᾶν ὀκτώ, ὥστε αὐσωτῶν κυριεύειν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Ἀρίστων Ἀριστοκράτεος Λιλαιεύς. παραμεινάντω δὲ ἕως κα | Μένανδρος ζῇ Ζωπύρα καὶ Τίμανδρος ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατὸν Μενάνδρω. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσῃ Μέναν‖δρος, ἐλεύθεροι ἐόντω καὶ -- ἀνέφαπτοι ἀπὸ πα(ν)τὸς Ζωπύρα καὶ Τίμανδρος. εἰ δέ κά τις ἐφάπτοιτο, κύριος ἔστω ὁ ἀντιτυγχάνω[ν] | ὑπὲρ τὸν θεὸν καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. μάρτυρες· οἱ ἱ(ε)ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθανβος, Ἀμύντας καὶ οἱ βουλευταὶ Μελισσίων, Ξένων, | Βούλων καὶ ἰδιῶται Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος, Μένης, Καλλίερος, Ἄρχων Φυσκεύς.

W.-F. Z. 1/2 *Θελ|πούσσιος*. — 2 *σώματα*. — 5 nach dem ersten *καὶ* unbenutzter Raum von einer Breite wie für 2 Zeichen. — *W.-F.* *πα[ν]τός;* Stein ΠΑΤΟΣ, ohne Correktur. — 5 am Ende *ἀντιτυνχάνων*. — 6 *οἱ ἱ[ε]ρεῖς*, Stein ΟΙΙΡΕΙΣ, ebenso 1866, 5; 2085, 5. Danach scheint es, dass der Steinmetz, der diese 3 Nummern einschlug, — und zwar zu verschiedener Zeit — wirklich so sprach. — Mit dem Sätzchen *καθὼς — θεῶι* in Z. 2 ist der Steinmetz aus dem Formular herausgekommen. — Der Dativ *Μενάνδρω* Z. 4 gehört natürlich zu *παραμεινάντω* in Z. 3 (vgl. 1852, 13 u. a.). — Z. 5 fehlt zu *κύριος ἔστω* die verbale Ergänzung *συλέων* (vgl. z. B. 1869, 7). — Die Schreibung des Nasals ist hier consequent, Z. 5 *ἀντιτυνχάνω[ν]*, Z. 6 *Ἄθανβος*. — Ueber *Θελπούσσιος* s. Meister II, 105.

Zeit. Priesterschaft III: October/November 175.

1866 *W.-F.* 201. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστίων Ἐχεκρατίδα Δελφὸς τῶι | Ἀπόλ-

λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Δορκάς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δυῶν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀνδρόνικος | Φρικίδα Δελφός. παραμεινάτω δὲ Δορκὰς παρὰ Ἀριστίωνα ἄχρι κα ζώῃ Ἀριστίων ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν | εὐνόως. εἰ δέ τί κα πάθῃ Ἀριστίων, ἐλευθέρα ἔστω Δορκὰς καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων κυριεύουσα αὐσωτᾶς, καθὼς ἐπίστευσε ‖ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· τοὶ ἱ(ε)ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθανβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ξένων, - - - Βούλων, Μελισσίων.

Ausser den verletzten Zeichen in *ἄχρι* (Z. 3) und *καθώς* (Z. 4) und der Schreibung ΤΟΙΙΡΕΙΣ (s. 1865, 6) ist alles korrekt, und *W.-F.* geben es so. — Z. 5 ist nach *Ξένων* unbenutzter Raum wie für 3 Zeichen. — Wegen *Ἄθανβος* s. 1865, 6. — Auf 1866 folgt 2085, dann 1867.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 175/174.

1867 *W.-F.* 202. *Ditt.* 452. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμοκράτεια Δαμοχάριος Δελφὶς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωσίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ὥστε παραμεῖναι ἔτη ἓξ φέρου|σαν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἡμιμναῖον. εἰ δέ τί κα πάθῃ Δαμοκράτεια, φερέτω Σωσίχα τὸ ἡμιμναῖον Καλλείδα Γοργίππου | ἢ ὧι κα Δαμοκράτεια παρατάξῃ. ἄρξει δὲ τοῦ χρόνου μὴν ὁ Ἀπελλαῖος ὁ ἐπὶ Ξενοχάρεος. εἰ δέ κα διεξέλθωντι τὰ ἓξ ἔτη, ‖ ἐλευθέρα ἔστω Σωσίχα τὸν πάντα βίον κυριεύουσα αὐσαυτᾶς, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. | βεβαιωτ(ή)ρ· Ξενόστρατος, εἴ κα κατενέγκῃ τὸ ἀργύριον. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωσίχας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέ|τω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Δαμοκράτεια καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ξενόστρατος. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι βέβαιον τὰν | ὠνάν, πράκτιμοι ὄντω τῶι θέλοντι ὑπὲρ τὸν θεὸν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ὄντω συλέοντες | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ἄθαμβος, ‖ Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀνδρόνικος, Πραξίας, Ἀριστίων, ἰδιῶται Δαμοχάρης, Ἧρυς, Καλλίκων, Κλευφάνης, Καλλίερος.

Der Steinmetz war nicht sehr sorgfältig: Z. 1 schlug er *Δαμοράτεια* ein und trug *κ* darüber nach; Z. 3 *ἡμιναῖον* und setzte *μ* unter *ι* u. *ν*; Z. 5 verschlug er sich nach *θεῶι*, denn *τὰν* steht in tiefer, ausgeschlagener Stelle; Z. 6 meisselte er *βεβαιωτρ* ein, ohne zu corrigiren; Z. 8 *τὸν* ⟨*θ*..⟩

θεόν, schlug aber dittographisches ⟨*θεο*⟩ wieder aus, doch so, dass Θ noch durchscheint; Z. 9 nur *Ἀπόλωνος* (vgl. 1761, 4); Z. 10 Ende ΚΛΛΙ°, und er trug Α über ΚΛ nach. Von diesen Versehen notieren *W.-F.* S. 309 nur die von Z. 6 u. 9. — Bemerkenswert ist Z. 6 der Zusatz zu *βεβαιωτήρ*: er ist verantwortlich von dem Tage ab, an dem die Zahlung der letzten Rate des Lösegeldes erfolgt. Die Zeit der Bezahlung beginnt mit dem 1. Monat (*Ἀπελλαῖος*) des auf *Μελισσίων* folgenden Archontates (Z. 4), d. h. mit dem nächsten „Ersten", weil die Freilassung ja im letzten Monate (*Ἰλαῖος*) des Archontates von *Μελισσίων* erfolgte.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 176.

1868 *W.-F.* 203. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξενοχάρεος μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστοκράτεια Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νικασώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Νικασὼ | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ ὧιτ' ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιέουσα ὅ κα θέλῃι καὶ | ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃι. βεβαιωτήρ· Δαμένης, κατὰ τὸν νόμον. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Νικασοῦς, ‖ βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Ἀριστοκράτεια καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δα|μένης· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀνδρόνικος, Δρομοκλείδας, | ἰδιῶται Διόδωρος, Βάκχιος, Καλλίερος, Θεοδωρίδας, Γοργίας, Βούλων.

Erhaltung der Inschrift und Wiedergabe derselben bei *W.-F.* tadellos. — Z. 3 Vermischung der Formeln wie 1847, 6/7 u. a. In *ἐφ' ὧιτ' ἐλευθέραν* Sandhischreibung (1864, 3).

Zeit. Priesterschaft III: October/November 176.

1869 *W.-F.* 204. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Νικάνδρου Τριχονίου τ[ὸ] τρίτον μηνὸς Διονυσίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Μελισσ[ίω]νος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Θωπίας Καλλιπολίτας σώ[μα]τα | δύο, Κλεοπάτραν καὶ Δικαίαρχον τὸν υἱὸν αὐτᾶς, οἰκογενῆ τῶι Ἀπ[ό]λλω‖νι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, ὥστε ἐλεύθερα εἶμεν καὶ ἀ|νέφαπτα τὸν πάντα βίον, ποέοντα ἅ κα θέλωντι· εἰ δέ τίς κα ἐπιλαμβά|νηται ἐπὶ καταδουλώσει, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὑπὲρ τὸν

θεόν. βεβαιωτήρ· Ἄγρων Δελφός. μάρτυροι· οἱ ἄρχοντες Πραξίας, Ἀνδρόνικος, Ἀρι|στίων καὶ οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται Μελισσίων, Πάτρων, Νίκων.

W.-F. Z. 2/3 *Μελισσί[ω]νος.* — Der Name *Θωπ-ίας* schliesst sich ans Appellativum *θώψ* an. — Da gegen die sonstige Gewohnheit die Adjektiva im Satze mit *ὥστε* (Z. 5) nach *σώματα* (Z. 3) construiert sind, ist auch *οἰκογενῆ* Z. 4 als acc. pl. ntr. anzusehen. — Z. 6 fehlt in der *πρότασις* u. *ἀπόδοσις* das Pronomen.

Zeit. Priesterschaft III: April/Mai 176.

1870 *W.-F.* 205. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρίστιον Ἀριστομάχου Δελ[φὶς] | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωσίπολις, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης Ὀρέστα Δελφός. παραμεινάτω δὲ Σωσ[ί]πο[λις] | παρὰ Ἀρίστιον ἄχρι κα ζώη Ἀρίστιον ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν εὐνόως. [εἰ δέ τί] ‖ κα πάθη Ἀρίστιον, ἐλευθέρα ἔστω Σωσίπολις καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων κυριεύουσ[α αὐτοσαυ]|τᾶς, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβ[ος], | Ἀμύντας, τῶν ἀρχόντων Ἀνδρόνικος, Ἀριστίων· Ἄνδρων, Κριτόλαος, Πύθων, Μαντία[ς].

W.-F. Z. 5 *κυριεύουσα* [*αὐτοσαυ*].. — Zu Z. 4 bemerken sie S. 309: dans *ποτιτασσόμενον*, le premier T est au-dessus de la ligne; es ist also *τ* nachgetragen. Eine lehrreiche Correktur: der Steinmetz sprach *ποιτ°* (vgl. 1852, 15). — Die Interpunktion nach *Ἀριστίων* Z. 7 rechtfertigt ein Blick auf 1869, 8.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 176.

1871 *W.-F.* 206. C. v. B.

[Ἄ]ρχοντος Ξενοχάρεος μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ[δ]οτο Δρομοκλείδας Ἁγίωνο[ς τῶι | Ἀ]πόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωστράτα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶ[ν τεσ|σ]άρων, καθὼς ἐπίστευσε Σωστράτα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν κα[ὶ ἀνέ]|φαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη. βεβαιωτήρ· Μνάσων Ξένωνος. μά[ρτυρες]· ‖ οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀνδρόνικος, Ἀλκῖνος, ἰδιῶται Μαντίας, Κλέω[ν].

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*, dann *ἀπέδοτο*. — 2 *Ἀπόλλωνι*. — 5 Vor OI ist Bruch, also auch [*τ*]*οὶ* möglich.

Zeit. Priesterschaft III: Juli/August 176.

1872 *W.-F.* 207. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Βοιωτῶν Εὐρέα μηνὸς Βουκατίου, ἐν Δελφοῖ[ς] | δὲ ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φαλα|κρίων Θεσπιεὺς σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀριστονίκα τὸ γένος Μακέ|ταν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, ὥστε ἐλευθέ‖ραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, καθὼς | ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι Ἀπόλλωνι, διατρίβειν δὲ Ἀριστονίκαν | εἴ κα αὐτὰ θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὰν συμβολάν· Θεόξενος Πυθο|νίκου Ἀντικυρεύς. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας· ⟨ἰδιῶται⟩ | Δεξικράτης, Ἀρχέλαος Πραόχου· Πραξίας, Εὔαρχος.

W.-F. Z. 1 *Δελφοῖς*. — 3 *Μακέταν*, auch 1925, 2 femin.; sonst *Μακέτις*. — 8 *ἰδιῶται* ist hier falsch; denn *Δεξικράτης* und *Ἀρχέλαος* sind i. J. 177 Archonten. Daher nach *Πραόχου* oben die grössere Interpunktion; erst dorthin gehört das Wort *ἰδιῶται*.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 177/176.

1873 *W.-F.* 208. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἄγων Ἀρι|στοδάμου, Μυρτὶς Ἀθανίωνος Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Ἑρμογένης, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | Ἑρμογένης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ‖ [ἀ]πὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέ|[λ]ηι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πραξίας Εὐδόκου Δελφός. μάρτυρες· οἱ | [ἱε]ρεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ ὁ ἄρχων Ἀνδρόνικος, ἰδιῶται Καλλί|κων, Καλλίας, Βάκχιος.

W.-F. Z. 5 *ἀπό*. — 5/6 *θέ[λη]ι*.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 176.

1874 *W.-F.* 209. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσ[σαι Βυριά]δα μ[η]|νὸς Παναγυρίου, ἐν Δελ[φοῖς δὲ] ἄρχον|τος Ἄρχωνος τοῦ Νικοβ[ούλου] μ[η]|νὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδ[ε] ἀπέδο[το] ‖ Στρατόνικος Ἀντάνδρου Στιεὺς τῶι [Ἀπό]λ|λωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖ[α] δύο | αἷς ὀνόματα Κλύτα καὶ Στρατονίκα, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, κ[α]|θὼς ἐπίστευσαν Κλύτα καὶ Στρατονίκα τῶι θεῶι τ[ὰν] ‖ ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ-

θερα(ι) εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ | πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νό|μον· Ἀντίφαρις Δαμοκλέος Στιεύς, Δαμόστρατος Φιλω νίδα Πελέος. παραμεινάντω δὲ Κλύτα καὶ Στρατονίκα | παρὰ Στρατόνικον ἄχρι κα ζώη Στρατόνικος ποιέουσαι τὸ πο|τιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ τί κα μὴ ποιήσωντι Κλύτα ἢ Στρα|τονίκα τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Στρατονίκου καθὼς γέγραπται δυνα|ταὶ ἐοῦσαι, κριθέντων ἐν ἄνδροις τρίοις οὓς κα συνέλωνται. ὅ τι δέ κα οὖ|τοι κρίνωντι ὀμόσαντες, κύριον ἔστω. εἰ δέ τί κα πάθηι Στρατόνικος, | ἐλεύθεραι ἐόντων Κλύτα καὶ Στρατονίκα κυριεύουσαι αὐτοσαυτᾶν ‖ καὶ ποιέ⟨υ⟩ουσαι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχουσαι οἷς κα θέλωντι, καθὼς | ἐπί[σ]τευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ κατα|δ[ο]υλισμῶι Κλύτας ἢ Στρατονίκας τελευτάσαντος Στρατο|νίκου, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν‖των συλέοντες ὡς ἐλευθέρας οὔσας ἀζάμιοι ὄντε[ς] καὶ | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί [κ]α κατα[σ]κ[ε]υ|ώσωνται Κλύτα καὶ Στρατονίκα παρὰ Στρατόνικον αὐ|σωταῖς, ἀπ[ο]τρεχόντων ἔχουσαι ἅ κα κατασκευώ|σωνται ἐπεί κα τελευτάση Στρατόνικος. μάρτυρες· ‖ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ [ο]ἱ | ἄρχοντες Εὐαγόρας, Καλλίμαχος, ἰδιῶται Δαμοκράτης Δάμω|νος, Ἀγαθοκλῆς Ἁρμοδίου Δελφοί, Εὐκλείδας, Τιμόκριτος, Ἀ|μύντας, Δαμαίνετος, Εὐξίθεος Πραξία, Νικοτέλης, | Μέλισσος, Πραξίας Στιεῖς, Δαμαίνετος Ἀριστο‖βούλου, Ἁρμόδαμος Ἀμφισσεῖς.

W.-F. Z. 1—9 ohne jede Lücke. — 10 Stein °ΘΕΡΑ. S. 309 fügen sie hinzu: L' I est au-dessus de la ligne. Ich habe diese Notiz nicht bestätigt gefunden. — 12 Mit dem Namen *Ἀντίφαρις* vgl. *Ἀμ-φαρείδας* im Index. — 13 *Πελέος*, ohne Erklärung. Ich meine, dass *Πελέος* dialektisch für *Πτελέος* steht. So ist epid. *πελέα* st. *πτελέα* belegt, s. Vf. „Aus Epidauros" S. 31, Z. 44. *Πτελέος* d. i. *Πτελε(ῖ)ος* aber sehe ich als Ethnikon zu *Πτελεόν* an, der thessalischen Hafenstadt am Sinus Pagasaeus. Zum Ausfall von Jota vgl. *Χαλεεῖς* 1693, 16 u. a. Auch vom Städtenamen wird bei den Autoren ein doppelter Anlaut bezeugt. — Der Steinmetz schlug erst den Singular *παραμεινάτω* ein, der ja auch trotz der 2 Nominative möglich wäre, setzte dann aber N über A und T (s. *W.-F.* S. 309). — 17/18 *αὐτοί* statt *οὗτοι*. — 20 Stein *ποιευουσαι*. Vielleicht dachte der Steinmetz an das von ihm so oft eingeschlagene *κυριεύουσαι*, das ja hier unmittelbar vorhergeht (vgl. 1740, 8). — 21 *ἐπίστευσαν*, am Ende *κατα|δουλισμῶι*. — 25 *ἀζάμιοι ἐόντες*. — 27 zu *παρὰ Στρατόνικον* suppliert man *μένουσαι*, vgl. 1798, 13. — 28 *ἀποτρεχόντων*. — Wenn man annehmen

dürfte, dass *Βυριάδας* (Z. 1) für *Βυρ(ρ)ιάδας* d. i. *Βυρσιάδας* steht, so wäre der Name leicht verständlich; aus Delphi belegt durch 1740, 13.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1875 *W.-F.* 210. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Τιμὼ Ἀριστομένεος καὶ τοὶ υἱο[ὶ] | αὐτᾶς Πατρέας καὶ Δαμότιμος Ἀνδρονίκου | Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα || ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Χαρίας, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Μέντωρ Καλλιέρο[υ]. καθὼς | ἐπίστευσε Χαρίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα || βίον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. εἰ | δέ τίς κα ἐφάπτηται Χαρία ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον | παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμε|νοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Μέντωρ· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, | πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοί|ως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέ|οντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμι' ἐόντες καὶ ἀνυ|πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Μνα|σίθεος, Ἀγησίλαος, Ἧρυς Εὐδώρου, Κλεύδαμος Πολυκλεί||του, Εὐκλείδας, Ξεναγόρας.

W.-F. Z. 7 *Καλλιέρου.* — 10 *θέλη* zuerst ohne, dann mit Jota — so der Stein. — Zu Z. 16 notieren *W.-F.*: Inscr. ΑΙΑΜΙΟΝΤΕΣ. Darin fehlt E von *ἐόντες*. Im Texte geben sie *ἀζάμι[οι] ἐόντες*. Ich lasse den Sandhi; vgl. 1748, 12; 1795, 6.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1876 *W.-F.* 211. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐαγγέλου τοῦ Σωδαμίδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Λύκα Θρασυκλέος καὶ ὁ υἱὸς αὐτᾶς Σώνικος Κάλλω|νος Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Σωσικράτεια, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμι|μναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νό|μον· Ἀνδρόνικος Φρικίδα, Ε[ὔ]δοκος Πραξία · Δελφοί. καθὼς ἐπί|στευσε Σωσικράτεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ|ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέου[σα] | ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σ[ω]||σικρατείας ἐπὶ καταδουλ[ισμ]ῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι [τὰ]ν | ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Λύκα

καὶ Σώνικος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες | Ἀνδρόνικος καὶ Εὔδοχος· εἰ δέ τί κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι | ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγ|χάνοντες κύριοι ἐό[ν]των συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ‖ ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι [πάσας δίκ]ας καὶ ζαμίας. ὁ ἱε|ρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος· Ἀστόξενος· Πραξίας, Θευγένης, Μέ|νης, Εὐκλείδας, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 6 *Εὔδοκος*. Nach *Πραξία* -, oben ein Querstrich. Gewiss wollte der Steinmetz nach A statt Δ gleich E einschlagen, merkte aber sein Versehen und meisselte nun hinter diesen Zeichenplatz das volle Wort *Δελφοί*. — 8 *ποιέουσα*. — 9 *Σω|σικρατείας*. — 10 *καταδουλισμῶι*. — 10 Ende *τὰν | ὠνάν*. — 14 *ἐόντων*. — 15 *πάσας δίκας*. — Z. 15 vergass der Steinmetz das Wort für „Zeugen". *Ἀστόξενος* ist wohl der Archont.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1877 *W.-F.* 212. C. v. B.

Στραταγέοντος ἐμ Φωκέοις Εὐ[ξ]ιθέου Ὑαμπολί|[τ]ου μηνὸς Λαφρίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Μενεστράτ|[ου] μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀγασικλῆς Κρίτων[ος | Λιλαι]εὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δη[μή-τριος] ‖ τὸ γένος Ἀρμένιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευσε [Δημήτρι]|ος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτο[ς ἀπὸ πάν]|των τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέ[λη. βεβαιω]|τῆρες κατὰ τὰν συμβολάν· Νεόστρατος Παλαίωνος Δελφό[ς, Ἐπιχαρί]|δας Εὐδάμου Λιλαιεύς. ε[ἰ] δέ τις ἐφάπτοιτο Δημητρίου ἐπὶ καταδουλισ[μῶι, βέ]‖βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀγασικλῆς καὶ [οἱ βεβαι]|ωτῆρες Νεόστρατος καὶ Ἐπιχαρίδας. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες [κύριοι]| ἐόντω συλέοντες Δημήτρ[ι]ον ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπ[όδικοι πά]|σας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος καὶ τῶ[ν] | ἀρχόντων Μνασίθεος, Θεόξενος, ἰδιῶται Καλλείδας, Ἀντιχάρης.

W.-F. Z. 1 *Εὐξιθέου*. — 4 Wegen der Ergänzung [*Λιλαι*]*εύς* vgl. Z. 9; so *W.-F.* S. 309. — 6 *ἀνέφαπτος* [*ἀπὸ πάν*]|. — 8 Nach *κατὰ* sind 2 dittographische Zeichen ausgeschlagen; vgl. 1878, 6. — 8 Ende *Δελφός, Ἐπιχαρί*|. — 9 *εἰ δέ*. — 9 Ende *καταδουλισμῶι, βέ*|. — 10 *καὶ οἱ βεβαι*|. — 11 *κύριοι* ohne Klammern. — 12 *Δημήτριον* voll. — 12 Ende *ἀνυπόδικοι πά*|. — Die Zeilenenden von 8—12 haben also jetzt stärker gelitten. — Zu *Ἀγασικλῆς* Z. 10 merken *W.-F.* S. 309 an: Inscr. ΑΓΑΣΙΚΛΗΙΣ. Der Polygon hat aber nur °*κλῆς*. Zwischen *η* und *ς* ist ein Riss im Steine. —

Consequent ist *ἐμ Φωκέοις* Z. 1 und *τὸμ πάντα* Z. 7. — Wie 1857, 3 der Delphier seinen Sclaven mit ggr. Form nennt, so hier (Z. 4, 9) der *Λιλαιεύς*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1878 *W.-F.* 213. *Ditt.* 462. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Μενεστράτου μηνος Ἀμαλίου, ἐν δὲ Λοκροῖς ἀγωνοθετέοντος [Εὐ]|θυδάμου Φυσκέος μηνὸς ἕκτου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Καλλίξενος Εὐαρχίδα Μυανεὺς τῶι [Ἀ]|πόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σῶσος τὸ γένος Γαλάτ[α]ν, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Σῶσος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧ[ιτε ἐλ]εύθερος εἶμεν καὶ ἀνέ||φαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οις κα θέλῃ. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ⟨τα⟩ τὰν συμβολάν· Ἐμμενίδας Δεξικράτεος Δελφός, Πολύκριτος Καλλιξένου Μυα|νεύς. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σῶσον, βέβαιον παρεχόντων ὅ τε ἀποδόμενος Καλλίξενος καὶ | οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ὄντω κατὰ τὰν συμβολάν. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ὄντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμι||οι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. κατενεγκάτω δὲ τὸν ἔρανον Σῶσος τὸν | συνᾶξε [Ἀ]μυνέας Χαριξένου τετταρακονταμνα(ῖ)ον, τὸ ἥμισσον αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Καλλιξένου ὄνο|μα, ἄχρι κα ἐξενεγχθῇ ὁ ἔρανος, καὶ οὕτω βέβαιος ἔστω ἁ ὠνὰ τῶι θεῶι· εἰ δὲ μὴ κατενέγκαι, ἀ|γώγιμος ἔστω Σῶσος Καλλιξένωι αὐτὸς καὶ τὰ αὐτοῦ πάντα. εἰ δέ κα τελευτάσῃ Σῶσος ἄτεκνος, | τὰ καταλειφθέντα ὑπάρχοντα Σώσου πάντα Καλλιξένου ἔστων. εἰ δέ τινι ζώων δόσιν ποέοιτο τῶν ‖ ἰδίων Σῶσος, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω. τὰ δὲ ἔργα συντελείτω Σῶσος τὰ Καλλιξένου πάντα, ἄχρι κα ὁ ἔ|ρανος κατενεγχθῇ· εἰ δέ κα μὴ συντελῇ Σῶσος τὰ ἔργα καθὼς ἐπάνω γέγραπται, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω, | εἰ μὴ ἄῤῥωστος γένοιτο Σῶσος, καὶ τεχνίταν ἐγδιδαξάτω Σῶσος Καλλιξένω, εἴ κα δώῃ Καλλίξενος τὸ | παιδάριον Σώσω. ἁ ὠνὰ παρὰ μὲν Δελφὸν Ἄρχωνα Καλλία, παρὰ δὲ Λοκρὸν Ἐρύμανδρον Κριτοδάμου | Μυανῆ. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρχόντων Θεόξενος, ἰδιῶται Ἵππων, Ἄρ||χων Κ(α)λλία, Μαντίας Δαμοχάρεος, Ἀρχέλας Δαμοσθένεος, Ἄρχων Νικοβούλου Δελφοί, Ἀλεξίμαχος | Δαμοτίμου, Δάμων Θευδώρου Ἀμφισσεῖς.

Z. 4 Die eingeklammerten Zeichen stehen in einer Lücke, aber so unkenntlich, dass man, wenn man nicht weiss, was folgt, sie nicht errät. —

6 Die Dittographie notieren *W.-F.* S. 309. Vgl. 1877, 8. — Z. 11 *Ἀμυνίας*, dann *τετταρακονταμνα[ῖ]ον*, Stein °ΜΝΑΟΝ; vgl. 1863, 6; 1874, 13. — 19 *Ἀπόλλωνος*, Stein °ΟΛΩ°. Der Steinmetz versuchte das zweite *λ* über dem ersten nachzutragen, dabei sprang aber der Stein aus. Vgl. 1761, 4. — 20 *Καλλία*, Stein ΚΛΛΙΑ. — Zur lokrischen (vgl. Z. 18) Stadt *Μύων* oder *Μυωνία* gehört bei den Autoren das Ethnikon *Μύονες*, *Μυονεῖς*, *Μυᾶνες* (richtiger *Μυανῆς* Ditt. a. a. o.). — Zum Passus Z. 10 ff. vgl. 1772, 17; 1804, 2; zu Z. 14/15 vgl. 1759, 10, wo auch im Falle eines Vermächtnisses die ganze Schenkung für ungültig erklärt wird, dagegen 1696, 13; 1891, 21 nur das Vermächtnis. — Bemerkenswert die Schreibung *ἐγ-διδαξάτω*, vgl. *ἐγδαμείτω* 1801, 5.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Die Inschrift steht zwischen 1877 und 1879, von denen jede beide Priesternamen *Ἀμύντας*, *Ταραντῖνος* hat. Die Behörde des Semesters s. 1824, 1/2.

1879 *W.-F.* 214. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου τοῦ Φριχίδα μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέδοτο Δίων Φι|λιστίωνος, Μένων Εὔκωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα τρί|α, Ζωΐλαν τε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτᾶς, Ἀπολλόδωρον καὶ Ἀνδρομένη, καθὼς ἐπίστευ|σε Ζωΐλα καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀνδρομένης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, τιμᾶς ἀρ||γυρίου μνᾶν ἑπτά. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δίων Ἀλέξωνος. εἰ δέ τις | ἐφάπτοιτο Ζωΐλας ἢ Ἀπολλοδώρου ἢ Ἀνδρομένεος ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριοι ἔστω|σαν αὐτοί τε αὐτο⟨το⟩ὺς συλέοντες ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ ἄλλος ὁ παρεντυγχάνων κύριος | ἔστω συλέων ἀνυπόδικος ἐὼν καὶ ἀζάμιος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρχοντες, ἰδιῶται Ἄρχων Νικοβούλου, Ἀρχέλαος Δαμοσθένεος, Ἰατάδας, Μένης.

W.-F. Z. 7 *αὐτούς*, ohne Angabe der Dittographie. — Der Singular *ἀπέδοτο* bei 2 Personen, wie 1777, 1; 1773, 4; 1847, 1 u. a.; vgl. Z. 3/4. — Z. 9 S. die Archonten 1826, 10.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1880 *W.-F.* 215. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι Ἀριστοδάμου τοῦ Δάμωνος μηνὸς Ἀγροστυῶνος, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Καλλία μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δωρόθεος Ἀρχε|λάου, συνεπαινέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Ἀρχελάου, Ἀμφισσεῖς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Περιγένης τὸ γένος Μακεδόνα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσά||ρων καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Περι-

γένης τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα | θέληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος Δελφός, Θηβαγόρας Ἀρχελάου Ἀμ|φισσεύς. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Περιγένεος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰ[ν] | ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Δωρόθεος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἄθαμβος καὶ Θηβαγόρας. εἰ δέ κα μὴ πα‖ρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμί|ας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρχόντων Ἄθαμβος Ἀθανίωνος καὶ ἰδι|ῶται Χαρίξενος, Ἀλεξίμαχος, Φιλόξενος, Ἀρχέλαος Δωρο|θέου Ἀμφισσεῖς, Δελφοὶ Εὐκλείδας, Πολύων, Μένης, Πατρέας.

Diese Nummer ist sehr gut erhalten. Nur Z. 1, 2 und 6 findet sich je ein verletztes Zeichen. — *W.-F.* Z. 7/8 Ἀμ|φισσεύ[ς]. Aber Σ ist noch zwischen Υ und das folgende Ε gedrängt. Dagegen fand ich nicht wieder das Schluss-ν der Zeile; *W.-F.* τάν|. — Zu οἱ ἱερεῖς Z. 12 vgl. 1862, 5; 1891, 33. — Ueber die Schwankungen in der Schreibung des Monatsnamens in Amphissa (Z. 1) s. den Index.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6). Die Inschrift steht zwischen 1879 und 1881, sie fällt auch in die Zeit, wo Ἀμύντας (Z. 12) den *Ταραντῖνος* zum Collegen hatte. Die Behörde s. 1838, 13.

1881 *W.-F.* 216. C. v. B.

Ἄρχοντος Μενεστράτου μηνὸς Ἀ|μαλίου, ἀπέδοτο Γενναῖος Θαρσύα, | συνευδοκεούσας καὶ τᾶς θυγατέρος | αὐτοῦ Ἀγησαρέτας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι ‖ Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀρ|τέμων τὸ γένος Γαλ⟨λ⟩άταν, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔ|χει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀρτέμων | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος ‖ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸμ πάντα χρόνον, | ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων | οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος· Ἀντιχάρης Ἀζαράτ[ο]υ | Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἐνάπτηται Ἀρτέμωνος ἐπὶ | καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Γενναῖος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀντιχάρης κα|τὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συ|λέοντες Ἀρτέμωνα ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀ|νυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλω‖νος Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Μνασίθεος, Θεύξενος,

Ἁγίων καὶ ἰδιῶ|ται Χαρίξενος Ἀλέξωνος, Δάμων Δαμοκράτεος, Ἀλέξων | Χαριξένου, Νικόμαχος, Γενναῖος Ἡράκωνος, Καλλιγέ[νη]ς Κλευδάμου, Ἀγαθοκλῆς Ἀντιχάρεος, Τιμόκρι[τος].

W.-F. Z. 5 *ῷ* statt *ῶι*. — 6 *Γαλάταν*, mit der Bemerkung auf S. 309: Inscr. ΓΑΛΙΛΑΤΑΝ. Aber das Jota ist falsch. Stein ΓΑΛΛΑΤΑΝ. — 13 *Ἀζ[αράτου]*. — 20 *W.-F.* S. 309: Inscr. ΑΤΙΩΝ, aber *γ* ist klar. — 23 *Τιμόκρι[τος]*. Am Schlusse von Z. 23 steht *Τιμοκρι-*, und danach ist eine rissige Stelle. °*τος* stand deshalb gewiss an der entsprechenden Stelle, wo Z. 23 Anfang *[νη]ς* stand.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); diese Nummer hat dieselben Archonten wie 1878.

1882 *W.-F.* 217. C. v. B.

Ἄρχοντος Μένητος | μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Κλέων Φιλιστίδου Ὠρώ|πιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ||θίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Ἀγαθίας τὸ γένος ἐξ Ὀποῦν|τος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καθὼς ἐπίστευσ[ε] Ἀγαθίας | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθε||ρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ | τὸν νόμον· Ἀμυνέας Χαριξένου, Δίων | Ἀλέξωνος Δελφοί. παραμεινάτω δὲ | Ἀγαθίας παρὰ Κλέωνα ἄχρι κα ζώῃ || Κλέωνι ποιέων τὸ ποτιτασ[σ]όμενον | πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ τί | κα μὴ ποιήσῃ Ἀγαθίας τῶν ποτιτασσο|μένων ὑπὸ Κλέωνος καθὼς γέγραπται | δυνατὸς ἐών, ἐξέστω Κλέωνι κολάζειν || καθὼς κα αὐτὸς θέλῃ κ[α]ὶ ἄλλωι ὑπὲρ | Κλέωνα ὃν Κλέων κελεύσῃ ἀζαμίοις ὄν|τοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμί|ας. εἰ δέ τί κα πάθῃ Κλέων, ἐλεύθε[ρ]ος ἔστω | Ἀγαθίας κυριεύων αὐτοσαυτοῦ καὶ ποιέ||ων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ, | καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. | εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῶι | Ἀγαθία τελευτάσαντος Κλέωνος, βέβαι|ον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θε||ῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοί|ως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι | [ἐ]όντω[ν] συλέοντες ὡς ἐλεύθερον | ὄντα [ἀ]ζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· || τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, | Ἀμύντας, ἰδιῶται Εὐκλείδας, | Ἄρχων, Εὐάγγελος, Καλλίερος.

W.-F. Z. 3/4 *Ὠρώ|[π]ιος*, aber *π* ist klar. — 8 *ἐπίστευσε*. — 14/15 *ἄχρι κα ζώῃ | Κλέων, ποιέων τὸ ποτιτασσόμενον*, der Stein hat aber den Dativ, und dieser gehört doch zum Satze nach *ζώῃ*. Vgl. 1865, 4, anders

1852, 13. — 20 *καὶ ἄλλωι*. — 23 *πάθ[η]*, dann *ἐλεύθερος*. — 32 *[ἐ]όντων*. — 33 *ἀζάμιοι*.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 170.

1883 *W.-F.* 218. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχω[νος] | μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ ⟨[τ]ο⟩ | τοῖσδε ἀπέδοτο Διονύσιος | [Ἀθ]ανίωνος, συνευδοκεούσας τᾶς ‖ γυναικὸς Ξεναρχίδος καὶ τᾶς | θυγατρὸς Τιμάδος καὶ τοῦ υἱοῦ | Κλέωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί|ωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Στρατο|νίκα, τιμᾶς ἀργυρίου δύο μνᾶν, καὶ τὰν ‖ τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Ἀσστίξενος Διο|νυσίου Δελφός. καθὼς ἐπίστευ|σε Στρατονίκα τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀ‖νέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βί|ον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέ|χουσα οἷς κα θέλη. εἰ δέ τις ἐφά|πτοιτο Στρατονίκας ἐπὶ καταδου|λισμῶι, βέβαιομ παρεχέτω τῶι θε|ῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | Διονύσιος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀ|στόξενος· εἰ δέ τί κα μὴ πα[ρέ]χων|τι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ [τ]ὸν νό|μον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά‖νοντες κύριοι ἐόντων συλέον|τες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζά|μιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἀμύντας, Ταραντῖ|νος καὶ οἱ ἄρχοντες Σώ|τιμος, Χαρίξενος, Νικό|μαχος· Βούλων, Μαντί|ας, Εὐκλείδας, Σω|σίας, Πεισίστρατος.

W.-F. Z. 1 *Ἄρχωνος*. — 2 *ἐπὶ|*, ohne Angabe der Dittographie. — 4 *Ἀθανίωνος*. — 11 *Ἀστόξενος* im Texte, ΑΣΣΤΟ° in den *Notes* S. 309. — 19 *βέβαιον*. Bemerkenswerter Sandhi; vgl. auch Z. 15 u. 1886, 12. — 22 *παρέχων|τι*. — Wegen der Archonten s. 1886, 22/23.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1884 *W.-F.* 219. *Ditt.* 457. C. v. B.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀλέξων Χαριξένου, συνευδο[κ]εόντων κα(ὶ) τῶν υἱῶν αὐτοῦ Δίωνος, Χαριξένο[υ], | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄν‖ομα Θραικίδας τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρί[ου | μν]ᾶ[ν] τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Θραικίδας τῶι | [θεῶι] τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν ἐπε[ί κ]ά τ[ι | πάθη Ἀ]λέξων. παραμεινάτω δὲ Θραικίδας παρὰ Ἀ‖[λέξωνα τ]ὸ κελευόμενον ποιῶν πᾶν· εἰ δὲ μή, ἄκυ[ρος ἔστ]ω Θραικίδαι ἁ ὠνά. εἰ δέ κά τι πάθη Ἀλέξω[ν, | τρεφ]έτω Θραικίδας Δορκάδα, εἴ κα θέλη [ο]ἰκεῖν ἐν τα‖[ύ]τῶι· εἰ δὲ μή, ἐν-

βαλλέτω Θραικίδας Δορκάδι | τροφὰν τοῦ μηνὸς ἑκάστου πυρῶν τέσσαρα ἡ|μίεκτα, οἴνου πρόχον. ἁ δὲ [ὠ]νὰ αὕτα κυρία ἔστ[ω], || εἴ τί κα πάθη Ἀλέξων. βεβαι[ω]τὴρ κατὰ τοὺς ν[ό]μ[ο]|υς τᾶς πόλιος· Δίων Ἀλέξωνος. μάρτυρ[ες· οἱ | ἱ]αρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραν[τῖ]|νος, ἄρχοντες Ἀρχέλας Δαμοσθένε[ος], | Δίων Ἀλέξωνος, Ἄθανβος Ἀθανίωνο[ς, ἰδι]|ῶται Ὀρέστας [Ε]ὐχαρίδα, Κλεύξενο[ς Μν]|ασίππου, Μένης [ὁ] ναχόρος. αὕτα δὲ ἁ ὠν[ὰ] | κυρία ἔστω Θραικίδαι, ε[ἴ] τί κα πάθη Ἀλέ[ξων], | ποιοῦντι ἃ δεῖ νιν Δορκάδι· εἰ δὲ μὴ | ποιέοι, ἄκυρος ἔστω ἁ ὠνά.

In den Nummern 1884 und 1885 sind noch viele rote Farbenspuren zu sehen.

W.-F. Z. 2 *συνευδοκ|εόντων*. — 3 *καὶ τῶν*. — 3 Ende *Χαριξένου*. — 4 *ὧι*, man könnte auch *οἷ* lesen, so undeutlich ist die Stelle geworden, s. 1885, 3. — 5 *ἀργυρίου*. — 6 [*μν*]*ᾶν*. — 7 *ἐπεί κά τ*[*ι*]|. — 8 |[*πάθη*]. — 9 [*λέξωνα*] *τὸ κελευόμενον*. — 10 *Ἀλέξων*. — 11 [*ο*]*ἰκεῖν* [*σὺν*] | *αὐτῶι*, ich sehe *ἐν τα*|[*ὐ*]*τῶι* sc. *οἴκῳ*. — 12 *Θραικίδ*[*ας*], doch noch halbwegs sichtbar. — 13 *τέσσαρα ἑ*|*μίεκτα*, also *ἡ*|*μι*°. — 14 *ἁ δὲ ὠνὰ*, Ende *ἔστω*. — 14 Anfang [*εἴ*], dann *βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς* [*νόμο*]|*υς*. — 16 *μάρτυ*[*ρες· οἱ*]|. — 17 Anfang *ἱαρεῖς*, Ende *Ταραντῖ*|*νος*. — 18 *Δαμοσθέν*[*εος*]|. — 19 *Ἀθανίωνος. ἰδι*|*ῶται*. — 20 *Εὐχαρίδα*, *Κλεύξενος*|. — 21 beginnt mit ΑΣΙΠΠΟΥ, also hat *Μν* noch am Ende von Z. 20 gestanden. *W.-F.* aber Z. 21 | [*Μν*]*ασίππου*. — 21 *Μένης* [*Ξένων*]*ος*. Nach *Μένης* habe ich mir notiert: [.]*να*[.]*ορος*. Das 4. Zeichen sah mir vor dem Steine wie *τ* aus, und ich conjicierte damals [*Ὀ*]*νά*[*τ*]*ορος*. Jetzt ist mir aber *ὁ ναχόρος* gewiss. Vgl. z. B. 1897, 7 und 1913, 17. — 21 Ende *ὠνὰ* | *κυρία*. — 22 *εἴ τί κα πάθη Ἀλέξων*. — 24 schliessen *W.-F.* mit *ἄκυρος ἔστω*. In eine Steinlücke sah ich noch hineingemeisselt *ἁ ὠνά*. — Z. 11 Aus dem Bedingungssatze in Z. 11 lässt sich schliessen, dass *Δορκάς* ebenfalls eine Freigelassene des *Ἀλέξων* war. — Z. 14 *πρόχον* steht für *πρόχοον* wie *χρυσοχός* für *χρυσοχόος*; s. Vf. Stud. I, 257. — Der Satz in Z. 14/15 wird Z. 22/33 wiederholt, weil oben die Clausel fehlte.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1885 *W.-F.* 220. C. v. B.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσ⟨σ⟩δε ἀπέδοτο Ἀρισταγόρας Εὐθυδά|[μ]ου σῶμα ἀνδρεῖον οἷ [ὄ]νομα Ἀγαθοκλῆς τοῖ | [Ἀ]πόλλωνι τοῖ Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μν[ᾶν] τρ[ιῶν], || καθὼς ἐπίστευσε Ἀγαθο[κ]λῆς τῶι θεῶι τὰ[ν] | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερ[ο]ς εἶμεν καὶ ἀνέφαπτ|[ο]ς ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποι[ῶν ὅ κ]α θέ[λ]η καὶ ἀποτρέχων ο[ἷ]ς κα θέλη. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Φίλων

'Αριστέα. εἰ δέ τίς κ[α] ‖ ἐφάπτηται 'Αγαθοκλέος, βέβαιον παρεχέ|[τω] ὁ βε[β]αιωτὴρ Φίλων 'Αριστέα. εἰ δέ κα μὴ [πα]|ρέχῃ, πράκτιμος ἔστω κατὰ τὸν νόμον. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυνχάνοντες κύρι|οι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερ(ο)ν ὄντα ‖ ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι π[ά|σ]ας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱε[ρ]εῖ(ς) τ[οῦ] 'Απόλλωνος 'Αμύντας, Ταραν|τῖνος, ἰδιῶται Βούλων, 'Αστύλ[α]|ς, Μαντίας Κλευδάμου, 'Αρχέλαο[ς].

S. die erste Bemerkung zu 1884.

W.-F. Z. 2 *τοῖσδε.* Als der Steinmetz ΤΟΙΣ eingeschlagen hatte, kam er an eine Stelle, die unbenutzbar war. Sie hat nur die Grösse eines Zeichens. Hinter ihr setzte er mit ΣΔΕ ein. Der Fall liegt hier also anders als wie bei *'Ασστόξενος* 1833, 11. — 2/3 *Εὐθυδά|μου.* — 3 *οἱ* (s. 1884, 4) *ὄνομα,* am Ende *τοῖ.* Am Steine schien es mir eher *τῶι* zu sein, doch ist, da die Zeichen nur gekritzelt sind, nichts Bestimmtes zu sagen. — 4 [*μνᾶν*] *τρι*[*ῶν*]. — 5 *'Αγαθοκλῆς* [*τῶι θ*]*εῶι τὰ*[*ν*]|. — 6 *ἐλεύθερος εἶμεν* [*καὶ*] *ἀνέφαπ|τος.* — 7 Der Anfang lautet |[ο]ς. — 7 Ende *W.-F. ποι*[*ῶν ὅ*] st. *ποι*[*ῶν ὅ κ*]|*α,* denn mit *α* beginnt die Zeile. — 8 *θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς.* — 9 Ende *δέ τίς* [*κα*]|. — 11 *βεβαιωτὴρ Φίλων.* — 13 *ὁμοίως* unglaublich schlecht eingeritzt. — 14 *ἐλεύθερον,* Stein °ΘΕΡΝΟΝΤΑ. — 15 *ὄντες* st. *ἐόντες.* — 15 Ende *πά*|[*σα*]*ς.* — 16 [*οἱ ἱε*|*ρ*]*εῖς τοῦ 'Α.* — 18 *Βούλων Στρα*[*τοκλ*]*έ*[*ο*]*ς,* ich erkenne *'Αστύλ*[*α*]|*ς.* — 19 [*Κλ*]*ευδάμου, 'Αρχέλαος.* — Zum Wechsel der Schreibung in den Dativen der 2. Decl. auf *-οι* und *-ωι* Z. 3 u. 4 s. z. B. 1729, 4 u. a. — Ob Z. 19 *'Αρχέλαο*[*ς*] der Archont ist? Vgl. 1812, 15; 1884, 18.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1886 *W.-F.* 221. *Ditt.* 464. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἄρχωνος μηνὸς 'Αμαλίου, ἀπέδοτο | 'Αντιχάρης 'Αζαράτου τῶι 'Απόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα 'Αγάθων τὸ | γένος Γαλάταν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τρι|ῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε | 'Αγάθων τῶι [θ]εῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸμ πάν|τα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέ|χων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν ‖ νόμον τᾶς πόλιος· Δαμένης 'Ορέστα⟨ς⟩. | εἰ δέ τίς κα ἐνάπτηται 'Αγάθωνος ἐπὶ | καταδουλισμῶι, βέβαιομ παρεχόντω | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμε|νος 'Αντιχάρης καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δα|μένης κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐ|όντω συλέοντες 'Αγάθωνα ὡς ἐλεύ[θε]|ρον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυ|πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρ‖τυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ 'Απόλλωνος | 'Αμύντας, Ταραντῖνος καὶ οἱ ἄρ|χοντες Σώτιμος, Χαρίξενος, | Νικόμαχος

καὶ ἰδιῶται Ἄθαμ|βος, Εὐκλείδας, Δρομοκλείδας, ‖ Παρμενίων, Φίλων, Νεύστρα|τος, Μένης.

W.-F. Z. 6 θεῶι. — 10 Ὀρέστα, Stein ΟΡΕΣΤΑΣ, also °τα(ς), wie 1736, 1 oder °τας, also gen. auf °ας, wie Δικαίας 1732, 12. In diesem Falle ist die zweite Vermutung bedenklich, weil Δαμένης Ὀρέστα öfter belegt ist (s. Index). — 17/18 ἐλεύ|θερον, aber Z. 18 beginnt am Rande mit ρον. — Zum Sandhi in Z. 12 vgl. 1883, 19.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

1887 W.-F. 222. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Εὐαινέτου | Ἀμβρυσσίου μηνὸς ὀγδόου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχον|τος Λαιάδα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Θρασύμαχος Λοχάγου Λιλαιεὺς τῶι Ἀ|πόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Ἀγαθοκλῆς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, | καθὼς ἐπίστευσε Ἀγαθοκλῆς τῶι θεῶι τὰν ὠ[ν]άν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφ[απ]τος ἀπὸ | [π]άντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀπο|[τ]ρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν | νόμον· Εὔαρχος Μενέστα, Πραξίας Εὐδόκου Δελ|φοί. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ἀγαθοκλέος, βέβαιον παρε|χόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Θρασύ|μαχος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Εὔαρχος, Πραξίας· εἰ δέ κα μὴ ‖ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως | δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ Ταραντῖνος καὶ τοὶ ‖ ἄρχοντες Ἀρχέλαος Πραόχου, Μνασίθεος Ταραντί|νου, Φιλοκράτης Ξένωνος.

W.-F. Z. 8 ἀνέφαπτος. — 9 πάντων. — 9/10 ἀπο|τρέχων.

Zeit. Priesterschaft IV: Mai/Juni 169.

1888 W.-F. 223. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἀγελάου Ναυπα|κτίου μηνὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Κλευ|δάμου τοῦ Μαντία μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Νίκαιος Νίκωνος Ἐριναῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι ‖ Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀγαθοκλῆς, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς | ἐπίστευσε Ἀγαθοκλῆς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ | πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀπο‖τρέχοντα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν (ν)όμον· | Φερένικος Νικοβούλου Ἐριναῖος. εἰ δέ

τίς κα ἅπτηται | Ἀγαθοκλέος, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι ὅ τε ἀποδόμενος Νίκαιος καὶ ὁ βεβαιω|τὴρ Φερένικος· εἰ δέ κα μὴ παρέ||χωντι, πράκτιμοι ἐόντων | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ὄν|των συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ἐόν|τα ἀζάμιοι καὶ ἀνυπόδικοι ὄντες πά||σας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω|νος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, | ἰδιῶται Θεύξενος, Καλλεί|δας, Εὐκλείδας, Ἐμμενίδας ‖ Δελφοί, Ξένυλλος, Εὔαρχος | Τολφώνιοι, Σώπολις Ἐριναῖος.

W.-F. Z. 10 κατὰ τὸν νόμον, Stein TONOMON. — Wie hier ν, so vergass der Steinmetz Z. 24 das eine μ; er schlug EME° ein, setzte dann aber M klein über M und E. — Zum Construktionswechsel in Z. 8—10 vgl. 1847, 17 u. a. — Z. 12 ist das Objekt zu supplieren, vgl. 1857, 6; 1885, 10.

Zeit. Priesterschaft IV: August/September 169.

1889 *W.-F.* 224. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία | μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐν δὲ Ἀμφίσ(σ)αι ἄρχοντος Χαριξένου | μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Σωσὼ Δαμοξένου Ἀμ(φ)ισσὶς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον (ὧι) ὄνυμα Σωσίφιλος τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶ[ς], | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίφιλος | τὰ[ν] ὠνὰν τῶ θεῶ, ἐφ' ὅτω ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτ[ο]ς ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτῆ|ρες κατ[ὰ τ]οὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀστόξενος Διονυσί||ου Δελφ[ό]ς, Εὐθύδαμος Πασίνου Ἀμφισ(σ)εύς. εἰ δέ τις | καταδουλί⟨σ⟩ζοιτο Σωσίφιλον, κύριος ἔστω ὁ πα|ρατυ[χὼ]ν συλέων Σωσίφιλον ὡς ἐλεύ|θερον ὄ[ντα] ἀνυπόδικος ἐὼν καὶ ἀζάμιος | πάσας δίκα[ς] καὶ ζ[α]μίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺ||ς τοῦ Ἀπό[λ]λω[νο]ς Ἀμύντας καὶ τῶν | ἀρχόντων Ἄθ[αμβο]ς καὶ ἰδιῶται | Ἀρχέλαος, Ἀρι[στίων Δ]ελφοί, Κλε . . | . . . . | [Ἀμ]φισσε[ῖς].

W.-F. Z. 2. Ἀμφίσ[σ]αι. Der Steinmetz war in der Schreibung inconsequent: Z. 2 Ἀμφίσαι, Z. 10 Ἀμφισεύς, aber Z. 3 Ἀμ[φ]ισσίς u. Z. 19 [Ἀμ]φισσε[ῖς]. — Z. 3 Ἀμφισσίς, dazu in den *Notes* S. 309: Inscr. ΑΜΙΦΣΣΙΣ. Das ist falsch. Nach AMI folgt ein Riss, dann ΣΣΙΣ, also vergass der Steinmetz das φ. — 4 ὄνυμα sicher, vgl. 1703, 2 ὀνύματα. — 5 μνᾶς|. — 7 τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ. — 7 Ende ἀνέ|φαπτος. — 9 κατὰ τοὺς νόμους. — 10 Δελφός, dann Ἀμφισσεύς. — 11 καταδουλίζοιτο, mit dem Verweise auf obige Schreibung S. 309. Nach Σω schlug der Steinmetz Λ ein, corrigierte sich aber gleich, indem er dahinter Σ drängte. — 13 ὄ[ντ]α. — 14 δίκας καὶ ζαμίας. — 15 Ἀπόλλωνος. — 16 [Ἄ]θαμβ[ο]ς, danach fehlt καί. — 17 Ἀριστίω[ν Δε]λφοί. —

19 [Ἀμ]φισσεῖς. — Aus allem ergiebt sich, dass die Inschrift sehr gelitten hat. — Der Nominativ *Σωσίφιλος* in Z. 5 drängt zu der Annahme, dass der Steinmetz vor *ὄνυμα* den Dativ *ὧι* ausliess. Wenn *ὄνυμα* accusativus graecus sein sollte, wäre mit *Σωσίφιλον* fortgefahren worden.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); vgl. z. B. 1822, Z. 1 u. 11.

1890 *W.-F.* 225. C. v. B.

Ἄρχοντος [Ἄ]ρχωνος μηνὸς Ἰλαίο[υ, ἐπὶ] | τοῖσδε ἀπέδοντ[ο] Κλεύδαμος Μαντία [καὶ] | Καλλικράτεια Καλ[λιγ]ένεος Δελφοί, συνε[παι]|νέοντος καὶ τοῦ υἱ[οῦ Κα]λλιγένεος, τῶι Ἀπ[όλλω]||νι τῶι Πυθίωι σῶμα γ[υναικε]ῖον ἇι ὄνομα Δαμ[ατρία], | τιμᾶς ἀργυρίου πέντε [ἡμιμναί]ων, καθὼς ἐπίσ[τευσε] | Δαματρία τῶι θεῶι τὰ[ν ὠνάν, ἐ]φ᾽ ὥιτε ἐλευθέρ[αν εἶ]μεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ [πάντων τ]ὸμ πάντα βίον. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Αἰακ[ίδας Φιλα]ιτώλου Δελφός. παρα||μεινάτω δὲ Δαματρία παρὰ Κ[λεύδαμ]ον καὶ Καλλικράτειαν | ἄχρι κα ζώωντι Κλεύδαμος κ[αὶ Καλ]λικράτεια ποιέουσα | τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυν[ατὸ]ν ἀνενκλήτως· εἰ δέ τί | κα μὴ ποιήσῃ Δαματρία τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Κλευ|δάμου καὶ Καλλικρατείας καθὼς γέγραπται δυνατὰ || ἐοῦσα, ἐξέστω Κλευδάμωι καὶ Καλλικρατείαι κολάζε[ι]ν | καθώς κα αὐτοὶ θέλωντι καὶ ἄλλω ὑπὲρ Κλεύδαμον καὶ | Καλλικράτειαν ὅ[ν] κα Κλεύδαμος καὶ Καλλικράτεια κελεύ|σωντι ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ | ζαμίας· εἰ δέ τί κα πάθωντι Κλεύδαμος καὶ Καλλικράτεια, ἐ||λευθέρα ἔστω Δαματρία κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποι|έουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃι, καθὼς ἐπίστευ|σε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδου|λισμῶι Δαματρίας τελευτάσαντος Κλευδάμου καὶ Καλλικρατείας, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν || ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι | ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ρες· τῶν ἀρχόντων Χαρίξενος, Νικόμαχος, ἰδιῶται | Ξενέας, Ἀστύοχος, Εὐκλείδας, Ξεναγόρας, || Μένης, Τίμων, Σωσίας Λεπτίνα.

Seitdem *W.-F.* ihre Abschrift nahmen, hat die Inschrift 2 bedeutende Verletzungen erfahren: erstens sind die Zeilenenden von 1—7 abgestossen; zweitens hat sich in der Mitte der Zeilen 1—12 eine Lücke gebildet, die von Z. 1—6 an Breite zunimmt, bei 6—8 die grösste Breite hat und bis 12 wieder abnimmt. *W.-F.* geben alles, was ich in Z. 1—12 eingeklammert habe, noch voll. — In Z. 10 habe ich zu notieren, dass beim Worte *παρά* in Π wie in Ρ corrigiert ist; hier hatte sich der Steinmetz ur-

sprünglich versehen — *W.-F.* Z. 15 *κολάζειν*, 17 *ὃν* voll. — In Z. 21 hat wirklich das erste *θέλη* kein Jota, das zweite hat es.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6); vgl. 1886, Z. 1 u. 21/22.

1891 *W.-F.* 226. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος τοῦ Ξένω|νος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Ἀστόξενος Διονυσί[ο]υ τῶι Ἀπόλ(λ)ων[ι] | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνο[μ]α ‖ Σαραπιάς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς | ἐπίστευσε Σαραπιὰς τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέραν εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάν‖τα χρόνον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀριστί|ων Ἄγωνος. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτη|ται Σαραπιάδος ἐπὶ καταδουλισ‖μῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμε|νος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιω|τὴρ Ἀριστίων Ἄγωνος. εἰ δὲ | μὴ παρέχοιν βέβαιον τὰν ‖ ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐό|ντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα‖[τυγχάνον]τες κύριοι ἐόν|[των συλέοντ]ες Σαραπιάδα ὡς ἐ‖[λευθέραν] οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀ‖[νυπόδικοι π]άσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ κά τι | [πάθηι Σαραπιὰς] καὶ ἔχηι γενεὰν ἀπὸ τᾶς ἀρχᾶς | [τᾶς Φιλοκ]ράτεος τοῦ Ξένωνος, κυρία ἔστω ἔχουσα | [ἁ γενεὰ τὰ] Σαραπιάδος· εἰ δὲ ἀγένειος εἴη Σαραπιὰς Ἀστοξέ‖[νωι, πάντα] τὰ ὑπάρχοντα τὰ Σαραπιάδος Ἀστοξένου ἔστω | [καὶ τῶν] ἐκγόνων Ἀστοξένου, μηδὲ δόσιν ποησάτω Σαραπι|[ὰς μη]θενὶ τῶν ὑπαρχόντων τῶν ἰδίων· εἰ δὲ ποιήσαιτο, ἄκυρος | ἁ δόσις ἔστω. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀρι|στίων Ἄγωνος, ἰδιῶται Μένης, Φίλαγρος, Ἀλέξανδρος.

W.-F. Z. 3 *Διονυσίου*, dann *Ἀπόλ[λ]ωνι*, Stein °ΟΛΩ°, vgl. 1761, 4 und Index. — 4 *ὄνομα*. — 8 *ἐφ' ὧιτε* statt *ἐφ' ὅτωι*. — 10 *θέλη* ohne, 11 mit Jota, so hat's der Stein auch. — Z. 17 Nach *βεβαιω* ist dittographisches *τηρ* — oder vielleicht auch nur *τη* — ausgeschlagen. — Schon *W.-F.* notierten von Z. 24—32 an den Zeilenanfängen eine starke Verletzung. Diese hat jetzt noch etwas zugenommen. *W.-F.* Z. 22/23 *παρα|τυγχάνοντες* noch voll. — 23/24 *ἐόν[των]*. — 24/25 *ἐ|[λευθέρ]αν*. — 25/26 *ἀ|[νυπόδικοι]*. — 27 |*[πάθηι Σαραπιά]ς*. — Z. 28—30 fehlen zu Anfang 8 Zeichen. Dem entspricht die auch sachlich zu billigende Ergänzung von *W.-F.* in Z. 29 genau. — Zum Constructionswechsel nach *ἐφ' ὅτωι* in Z. 10 und 11 vgl. 1847, 7. — Z. 31 ist *μηδὲ* nach positivem Imperativ bemerkenswert, so auch 1830, 26, vgl. dagegen z. B. 1696, 13 *Λιρίου ἔστω καὶ μὴ ἔστω κτλ.*; 1832, 7. — Z. 31 steht *ποησάτω*, 32 *ποιήσαιτο*. — Zum Plural *οἱ ἄρχοντες* Z. 33 vgl. 1791, 12; 1862, 5; 1880, 12.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). Der College des *Ἀνδρόνικος* ist *Ἀμύντας*, vgl. 33 mit 1911, 8; 1924, 20. Die Collegen des *Ἀριστίων* sind *Ἀστόξενος* (1892, 16; 1893, 13) und *Ξένων* (1893, 12; 1897, 8).

1892 *W.-F.* 227. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοντο Εὐάγγελος | Πάτρωνος καὶ Ἄθαμβος Ἀγάθωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Πρόθυμος τὸ γένος Ἄραβα, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τεττάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπί‖στευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Πρόθυμος, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος εἶ|μεν τὸν πάντα χρόνον, αὐτὸν ποιοῦντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέ|χοντα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἰα|τάδας Πάτρωνος. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Προθύμου ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ‖ ἀποδόμενοι Εὐάγγελος καὶ Ἄθαμβος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | Ἰατάδας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πρά|κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα|ρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Πρόθυμον ὡς ἐ|λεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας ‖ δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρό|νικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἀστόξενος, ἰδι|ῶται Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, Φίλαγρος Φίλωνος, Βαβύλος, Δεξώνδας Δάμωνος.

Die Inschrift ist bis auf 3 lädierte Zeichen (Z. 7, 10, 16) tadellos erhalten und so von *W.-F.* wiedergegeben. — Derselbe Constructionswechsel wie Z. 6/7 auch 1854, 16 u. 17.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1893 *W.-F.* 228. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνος Ἰλαίου, ἀπέ|δοτο Θεύδοτος Εἰραναίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Εὔτυχος τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί‖στευσε Εὔτυχος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέ|ων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλ[ιος]· | Ἄθαμβος Ἀθανίωνος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ὅ τε ἀποδ[ό]μενος Θεύδοτος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄθαμβος, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον ‖ τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Εὔτυχον | ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ

ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ξένων Φιλοκράτεος, | Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἀστόξενος Διονυσίου καὶ ἰδιῶται Ἵππων, | Καλλικλῆς, Κλέων Κλευδάμου, Πολύξενος, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 7 πόλιος. — 8 ἀποδό|μενος. — Bis auf den kleinen Abbruch an den Enden von Z. 7 u. 8 und die Verletzung zweier Zeichen in Z. 9 u. 10 tadellos erhalten und so von *W.-F.* wiedergegeben.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1894 *W.-F.* 229. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἥρυος τοῦ Πλειστωνος μηνὸ[ς] Βυσίου, ἀπέδοτο Αἰακί|δας Φιλαιτώλου τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα γυναικεῖ[ον] ἇι ὄνομα Σαφφὼ τὸ γέ|νος Τιβαρανάν, τιμᾶς ἀργυ[ρ]ίου μνᾶν τριῶν, καὶ [τὰν τι]μὰν ἔχει, καθὼς ἐπί|στευσε τὰν ὠνὰν Σαφφὼ τῶι θεῶι, ⟨ἐφ' ὥτωι ἐλευθέραν [ε]ἶμεν Σαφφώ⟩, συνευδο||κεόντων καὶ τῶν υἱῶν Αἰακίδα, Φιλαιτώλου καὶ Αἰνησία, ἐφ' ὥτωι ἐλευθέραν εἶμεν | Σαφφὼ καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θ[έ]λῃ κα[ὶ] ἀποτρέχουσαν ο[ἷ]ς κα θέ|λῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Νικόμαχος Δεξίππου. εἰ [δ]έ τις ἅπτοιτο [Σ]αφ[φ]οῦ[ς] | ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βε[β]αιωτήρ· | εἰ δὲ μὴ παρέχοιν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ὄντω κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιο[ς. ὁ]μοίως δ[ὲ] || καὶ οἱ παρεντυγχάνοντες κύ[ρ]ιοι ἐόντω συλέοντες Σαφ[φ]ὼ ὡς ἐλευθέραν οὖσαν καὶ ἀνέφα|πτον ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μά[ρτ]υροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνο[ς

Diese Nummer hat sehr gelitten. *W.-F.* Z. 1 μηνὸς Βυσίου. — Der nach Φιλαιτώλου Z. 2 weggelassene Passus συνευδοκεόντων κτλ. folgt nachträglich Z. 4/5. — *W.-F.* 2 γυναικεῖον. — 3 ἀργυρίου, dann καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. — 4 εἶμεν. Das von mir in ⟨ ⟩ Gesetzte gehört nach Z. 5. Der Steinmetz geriet offenbar in die falsche Zeile der Vorlage. S. ein ähnliches Beispiel 1922, 9. — 5 Αἰν[ησ]ία. — 6 ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς. — 7 εἰ δέ τις ἅπτοιτο Σαφφοῦς. — 8 βεβαιωτήρ. — 9 τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ | καί. — 10 κύριοι, dann Σαφφώ. — 11 μάρτυροι, dann τοῦ Ἀπόλλωνος [.......]. — Die folgenden 2 vorgezogenen Linien, also 12 u. 13, blieben unausgefüllt. — Ueber die Variationen in der Schreibung des Namens Σαπφώ s. Vf. Stud. I. 60. — Die Τιβαρηνοί heissen bei den Autoren auch Τιβαρανοί, dazu das Adj. Z. 3. — Z. 5 Drei Wörter werden in diesen Denkmälern öfters so verbunden wie Αἰακίδα, Φιλαιτώλου **καὶ** Αἰνησία (vgl. 1776, 16/17; 1784, 8); damit wechselt Asyndeton und Polysyndeton, also alle 3 Arten sind möglich.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1895, 14.

1895 *W.-F.* 230. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐμ μὲν Ἡρακλεία Ἀριστοβούλου Πάτρωνος Θεοδώρου μηνὸς Ἡάτου, ἐν Δελφο(ῖ)ς δ[ὲ] ἄρχοντος | Ἥρυος τοῦ Πλείστωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολέμαρχος Φύσκου, συνευδοκέ|οντος καὶ τοῦ ὑοῦ Λέωνος καὶ Λανίκας, Ἡρακλεῶται, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἆι ὄνομα Δωρὶς τὸ γένος Θρᾶισαν καὶ τὸν ὑὸν αὐτᾶς ὧι ὄνομα Ἀπολλόδωρος τὸ γένος ἐνδογ[ε]νῆ, τι‖μᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Δωρὶς καὶ Ἀπολ|λόδωρος τῶ θεῶ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους ε[ἶ]μεν καὶ ἀνεφάπτους ὑπὸ πάν|των τὸν πάντα βίον, ποιέοντας ὅ κα θέλωντι. βεβα[ι]ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Πα|τρέας Ἀνδρονίκου Δελφός, Καλλίξενος Ἀλεξάνδρ[ο|υ] Ἡρακλεώτας. εἰ δέ τίς κα ἐφά|πτηται Δωρίδος ἢ Ἀπολλοδώρου ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρεχόντων τῶι θε‖ῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Πολέμαρχος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Πατρέας, Καλλί|ξενος. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντ[ι], πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι [ἐ]όντων συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ἐόντας | ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μ[ά]ρτυ|ροι· τοὶ ἱε[ρ]εῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος καὶ ‖ τῶν ἀρχόντων Τελέσαρχος Δαμοτέλ[ε]ος καὶ ἰδιῶται | μάρτυρες Δελφοὶ Ἰατάδας Πάτρωνος, [Γ]ενναῖ|ος, Νίκα[ρ]χος [Ἐρά]τωνος, Βαβύλος, Σκό|πα[ς], Θευγένης Ἱεροκλέος, | Τυρβαῖος.

W.-F. Z. 1 *ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος.* — 2 *Φύσ[κ]ου.* — 4 *ἐνδογενῆ.* — 6 *εἶμεν.* — 7 *βεβαιωτῆρες.* — 8 *Ἀλεξάνδρου.* — 11 *παρέχωντι.* — 12 *ἐόντων.* — 13 *μάρτυ|ροι.* — 14 *ἱερεῖς.* — 15 *Δαμοτέλεος.* — 16 *Γενναῖος.* — 17 *Νίκαρχος Ἐράτωνος.* Nach dem Nominative fand ich eine Lücke. Wieviel Zeichen darin standen, ist nicht zu berechnen, weil der Stein hier sehr rissig ist. Oben schloss ich mich der Lesung von *W.-F.* an. — Inconsequent ist Z. 1 *ἐμ μέν*, Z. 7 *τὸν πάντα*. — Die Bestimmung eines Mannes durch 2 Vorfahren ist in Delphi nicht üblich, anders in *Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι*. — Ganz singulär ist Z. 1 *Ἥατος*. — Vor *Λανίκας* (d. i. *Λᾱ-νίκας*) hätte der Steinmetz, wie sonst, *τᾶς θυγατρὸς* setzen sollen. — Für die Apposition *Ἡρακλεῶται* Z. 3 war der Hauptbegriff *Πολέμαρχος* bestimmend, nicht das Zunächststehende. — Z. 6 bemerkenswert *ὑπὸ* statt *ἀπὸ πάντων*. So auch 1911, 6/7; 1932, 8. — Zu *ἰδιῶται μάρτυρες* Z. 15/16 vgl. 1713, 10; 1953, 6.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1896 *W.-F.* 231. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο | Κλεύδικος Δωροθέου τῶι θεῶι σῶμα γυναικεῖον | ἆι ὄνομα Ἐπιστροφά, τ[ι]μᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, | καὶ παιδάριον ὧι ὄνομα Παροίτας, τιμᾶς ἀργυρί‖ου μνᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει παρὰ Ἐπιστροφᾶς | καὶ Παροίτα. τὰν δὲ ὠνὰν ἐπίστευσαν τῶι θεῶι, | ἐφ᾽ ὅτωι ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάν|των τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτήρ· Δαμένης Ὀρέστα. μάρτυροι· Ἀνδρόνικος ὁ ἱερεύς, Ἀριστίων ‖ Ἄγωνος ἄρχων, Μένης, Εὐχαρίδας, Κλέων, Δικαίαρχος.

W.-F. Z. 3 *τιμᾶς.*

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1897 *W.-F.* 232. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Ἀγα|θοκλῆς Ἀντιχάρεος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι ἐπ᾽ ἐλευθερίαι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σω|σιβία τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τρι‖ῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Ἀντιχάρης Ἀζαράτου. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλω|νος Ἀνδρόνικος, νεωκόρος Μένης, ἄρχοντες Ἀριστί|ων, Ἀστόξενος, Ξένων, ἰδιῶται Ἀρχίας Ἀρχελάου, Ἐμμε|νίδας Δεξικράτεος, Εὐκλ[είδ]ας Καλλείδα, ‖ Μνασικράτης Καλλιξένο[υ, Τι]μόξενος, Εὐκλεί|δας.

W.-F. Z. 3 *ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ*, Stein °ΙΑΙ. — 9 *Εὐκλείδας*, aber von *ειδ* sind nur die obersten Spitzen der Zeichen zu sehen.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1898 *W.-F.* 233. C. v. B.

[Ἄρχοντ]ος Ἀθάμβου μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Τεί|[σ]ιχο[ν Ὀ]ρθαίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα παι|δάριο[ν] ὧι ὄνομα Ἡρακλείδας, ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. | ἐλε[ύ]θερος δὲ ἔστω Ἡρακλείδας καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν‖των, [κ]αθὼς αὐτὸς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε | ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων. βεβαιωτήρ· Ἀστό|ξενος Διονυσίου. εἰ δέ τις ἐνάπτοιτο Ἡρακλείδα ἐπὶ καταδουλισ|μῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλεύθερον ὄντα. μάρτυροι· | οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος [κ]αὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστί|ων, Εὔδωρος, ἰδιῶται Καλλείδας, Νικάσιππος.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος.* — 1/2 *Τείσιχον Ὀρθαίου.* — 2/3 *παι|δάριον.* — 4 *ἐλεύθερος.* — 5 *καθὼς αὐτὸς ἐπίστευσε.* — 9 *καὶ οἱ.*

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1709.

1899 *W.-F.* 234. *Ditt.* 461. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Διονύσιος καὶ Πολίτας οἱ Ἀσάνδρου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Δάμων, τιμᾶς ἀργυρίου μ(ν)ᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Δάμων | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων ‖ τὸμ πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Ἀστόξενος Διονυσίου, Δίων | Ἀλέξωνος. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Δάμωνος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρ[ε]|χόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Διονύσιος καὶ Πολίτας καὶ οἱ βεβαιω|τῆρες Δρομοκλείδας, Ἀστόξενος, Δίων· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι ‖ θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐό[ν]τω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμί|ας. εἰ δὲ χρείαν ἔχοι Διονύσιος, συνιατρευέτω Δάμων μετ' αὐτοῦ ἔτη πέντε λαμβάνων | τὰ ἐν τὰν τροφὰν πάντα καὶ ἐνδ[(ι)]δ[(υ)]σκόμενος καὶ στρώματα λαμβάνων. μάρ[τ]υρες· ὁ ἱα|ρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀριστίων Ἄγωνος καὶ ἰδιῶται Σωσικρ[ά]‖της, Φιλαίτωλος Φαίνιος, Διόδωρος Ἡράκωνος, Εὐκλείδας, Δρομοκλείδας, Ἀ[σ]τόξενος, Δίων.

W.-F. Z. 3 *μ[ν]ᾶν*, Stein MAN. — 7/8 *παρε|χόντω*. — 10/11 *ἐόν|τω*. — 13 *μάρτυρες*. — 14/15 *Σωσικρά|της*. — 15 *Ἀστόξενος*. — Zum Wechsel in der Construction nach *ἐφ' ὅτωι* vgl. 1824, 4/5. — Nach Z. 4 u. 5 erhält *Δάμων* volle Freiheit, erst Z. 12 wird eine Clausel angefügt, die singulär ist: für 5 Jahre eine Art *παραμονά* gegen Gewährung von Unterhalt, Kleidung und Betten. — Zur Form *ἐν-δυ-δισκόμενος* Z. 13 (so der Stein) ist zu bemerken: Parallelen wie *τι-τύ-σκο-μαι* lehren, dass regelrecht nur die Schreibung *ἐν-δι-δυ-σκόμενος* sein kann. Der Steinmetz hat offenbar die Silben vertauscht. Im NT. h. *ἐν-δι-δύσκω* „anziehen lassen", hier steht das Particip für *ἐνδυόμενος*.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1709.

1900 *W.-F.* 235. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀστόξενος | Διονυσίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νῦσα, τ[ι]μᾶς ἀργυρί|ου

μνᾶν δέκα, καθὼς ἐπίστευσε Νῦσα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέραν εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσα ἃ κα θέλη καὶ ἀπο‖τρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον τᾶς πόλιος· Διονύσιος [Ἀ]σάνδρου. | εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Νύσας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι ‖ πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τῶν ἀρχόντων Ἀλκῖνος, ἰδιῶται Πλείστων, Δίων, | Ἀρτεμίδωρος, Ξένων, Καλλείδας.

W.-F. Z. 2 *τιμᾶς*. — 5 *κα[τὰ] τὸν νόμον*, Stein KATON, dagegen wie ggr. Z. 8. — 5 Ende *Ἀσάνδρου*.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891. Die Collegen des *Ἀλκῖνος* heissen *Βάκχιος* (1901, 8; 1902, 5; 1903, 13) und *Λαιάδας* (1924, 21).

1901 *W.-F.* 236. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐμ μὲν Δελφοῖς Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐν δὲ Λο|κροῖς ἀγωνοθετέοντος Νικέα τοῦ Δαμαρμένου Οἰανθέος μηνὸς τετάρτου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Καλλικράτεια Δεξικράτεος Τριτίς, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς Δαμοφίλου, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Φιλοκράτης τὸ γένος Ἀπειρώταν, τι‖μᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάν|τα βίον, καθὼς ἐπίστευσε Φιλοκράτης τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ποιέων ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸ σύμβολον· Εὐάγγελος Πάτρωνος Δελφός, κελεύσαντος Δαμοφίλου. | μάρτυροι· τῶν ἀρχόντων Βάκχιος· Θεύξενος, Ἁγίων, Κλεόδικος, Ἀρτεμίδωρος, | Καλλείδας Εὐκλείδα, Εὐκράτης Καλλίκωνος Δελφοί, Θεοφάνης, Δαμόφιλος ‖ Τριτεῖς.

Bis auf die verletzten Zeichen in *μηνὸς τετάρτου* Z. 2 und *καί* in Z. 3 tadellos erhalten. S. 309 haben *W.-F.* die Anmerkung zu Z. 3: Inscr. ΤΡΙΤΙΙΣ. Das ist unrichtig; denn sie rechnen dann einen Steinriss für Jota. — Inconsequent *ἐμ μὲν* Z. 1, *τὸν πάντα* Z. 5; *Θεύ-ξενος* Z. 8 neben *Κλεό-δικος* und *Θεο-φάνης*. — Zur Schreibung *Οἰανθεύς* vgl. 1851, 14. — Z. 6 trug der Steinmetz das vergessene Sätzchen *ποιέων ὅ κα θέλη* nach; die Vorlage hatte es sicher nach *βίον*. — Z. 7 Der Zusatz *κελεύσαντος Δ.* wie 1785, 14. — Z. 8 nur ein Archont ist Zeuge; Z. 9 *Δαμόφιλος* ist der Gatte.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1900.

1902 *W.-F.* 237. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοντο Ἀναξὶς Ἐμμενίδα | καὶ Ἐμμενίδας Δεξικράτεος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Διονύσιος τὸ γένος Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχον|τι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Ἄρχων Καλλία. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ||λωνος Ἀνδρόνικος καὶ τῶν ἀρχόντων Βάκχιος κα[ὶ] Ἀλκῖνος καὶ ἰδιῶται | Ἀστόξενος, Φίλαγρος Διοδώρου, Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Σωσύλος Ἀλκία.

Das Sigma von *νόμους* (Z. 4) fand ich verletzt, vom zweiten *καὶ* in Z. 5 sah ich Jota nicht: sonst ist die Inschrift tadellos erhalten und so von *W.-F.* wiedergegeben.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1900.

1903 *W.-F.* 238. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Ἀστόξενος Διονυσίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτή|ριχος τὸ γένος Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Σωτήρι|χος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάν||τα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέ[λ]η. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλιος· Ἀριστίων Ἄγωνος. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Σωτηρίχου ἐπὶ καταδου|λισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀστόξενος | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀριστίων· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, | πράκτιμο[ι] ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ ο[ἱ] || παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον | ἐόντ-α ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἄρχοντες Βάκχι|ος καὶ Ἀλκῖνος καὶ ἰδιῶ|ται Σωσύλος Ἀλκία, Ξε||νόκριτος, Ἀντίφιλος, | Πλείστων, Ξένων Ξε|νοκρίτου, Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 5 *οἷς κα θέλη*. — 9 *πράκτιμοι*. — 9 Ende *οἱ*. — 10 [*πα*]*ρατ°*, aber *πα* ist klar. — Zu Z. 11 notieren sie S. 309: Inscr. . ΟΝΤΑΑΑΞΑΜΙΟΙ. Das ist unrichtig. Nach *ἐοντ*, dessen *ε* deutlich, ist ein Bruch, in dem ein *α* anzunehmen nicht angeht. Das *α* von *ἐόντα* setzte der Steinmetz hinter diesen Bruch und dann *ἀζάμιοι*: also ΕΟΝΤ//ΑΑΞΑ°. — 15 *Ἀντίοχος* statt *Ἀντίφιλος*.

Zeit. Priesterschaft V (156—151). S. No. 1900.

1904 *W.-F.* 239. C. v. B.

[Ἄ]ρχοντος Ἥρυος τοῦ Πλείστωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Δρομοκλείδας Ἁγίωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον ὧι ὄνομα Σωσᾶς, | [κ]αθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Σωσᾶς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς κ-αὶ στατήρων πέντε, | ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν Σωσᾶν τὸμ πάντα βίον, ποιοῦντα ὅ κα θέλη, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Εὐάγγελος Πάτρωνος. πα|ραμεινάτω δὲ Σωσᾶς παρὰ Ἀρτεμίδωρον μανθάνων τὰν τέχναν τὰν γναφικὰν τὸν χρό|νον τὸν ἐν τᾶι συγγραφᾶι γεγραμμένον, ὃν καὶ παρισχέτω Σωσᾶς Δρομοκλείδαν ἀβλαβῆ ὑπὸ | τᾶς συγγραφᾶς. ἐπεὶ δέ κα μάθη Σωσᾶς τὰν τέχναν τὰν γναφικὰν καὶ ἀπέλθη παρὰ Ἀρτεμι|δώρου, ἐργαζέσθω τὰ ἔργα τᾶι γναφικᾶι τέχναι τὰ ἐν τὰν Δρομοκλείδα οἰκίαν πάντα· εἰ δέ τι ‖ μὴ ποιήσαι Σωσᾶς τῶν γεγραμμένων, κύριος ἔστω Δρομοκλείδας ἐπιτιμέων Σωσᾶι τρό|πωι ὧι θέλοι. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ξενέας, Ἀριστόβουλος, ἰδιῶ|ται Τιμόκριτος.

W.-F. Z. 1 ἄρχοντος. — 3 καθώς. — Zu dem καὶ vor στατήρων (Z. 3) ist zu bemerken, dass der Steinmetz nach κ einen ungeeigneten Zeichenplatz unbenutzt liess und danach α und ι einschlug. — Der Passus von Z. 6 ab ist eigenartig: Σωσᾶς soll bei Ἀρτεμίδωρος das Tuchscherergewerbe erlernen und diese Zeit über seinen Freilasser um nichts von dem verkürzen, was die Originalurkunde ausmacht. Hat er ausgelernt, so hat er dieses Gewerbe zu des Δρομοκλείδας Nutzen zu treiben. — Bemerkenswert ist Z. 7 der Gebrauch von ἀπό: wenn man von den Bestimmungen der Originalurkunde aus die Sache ansieht u. beurteilt; παρίσχω mit doppeltem acc. — Z. 11 ἰδιῶται Plural, obwohl nur ein Name folgt, wie 1791, 12 οἱ ἄρχοντες, 1880, 12 οἱ ἱερεῖς. — Z. 12 schliesst schon mit Τιμόκριτος, Z. 13 und 14 sind unbenutzt gelassen.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1905, 9.

1905 *W.-F.* 240. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἥρυος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἄθαμβος Ἀγάθωνο[ς] | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀμβροσία τὸ γένος Σύρα, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀμβροσία τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ⟨πο⟩ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαι‖ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἄθαμβος Ἀβρομάχου. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ἀμβροσίας ἐπὶ κατα|δουλισσμῶι, βέβαιον παρεχέτω

Druck der Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth in Göttingen.

Sammlung

der

Griechischen Dialekt-Inschriften

von

J. Baunack, F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz, W. Deecke, A. Fick, O. Hoffmann, R. Meister, P. Müllensiefen, W. Prellwitz.

Herausgegeben

von

Dr. H. Collitz.

Zweiter Band. IV. Heft.

Die delphischen Inschriften.

(2. Teil: No. 1906–2087.)

Bearbeitet

von

Johannes Baunack.

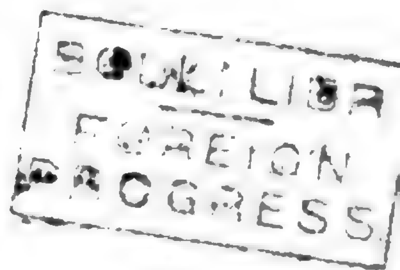

Göttingen,

Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht.

1892.

[redacted] **Der 3. (Schluss-)Teil der delphischen Inschriften wird 1893 erscheinen.**

Verbesserungen und Nachträge zu den delphischen Inschriften.

1687, 5. Möglich *Διόδωρος Ἡράκωνος* (1718, 6; 1943, 7) und *Δ. Μνασιθέου* (1787, 11; 1828, 7; 1857, 9/10; 1963, 2; 1992, 4). Jener ist an den angeführten Stellen als Bürge bezeugt. — **1692**, 3. Ob hier *Ἀριστὼ Ἥρυος* aus 1697, 3 hilft? — **1701**, 12. Es giebt 1796, 1 einen *Θεύφιλος Εὐάρχου*. — **1709**, 2. Betone *Ἀναξίς*. Vgl. 1936, 3. — **1729**, 20 lieber *Πραό⟨υ⟩χου*. Vgl. Verf. Stud. I 233 Anm. 1. Die Form *Πράοχος* begegnet sehr oft, 1761, 8/9; 1791, 12 u. s. w. — **1730**. Zeit. Genauer: Juli—Januar 173. — **1743**, 14. Möglich, dass der Steinmetz *Ἀθανίων Ἀρίστ[ωνος]* — vgl. 1723, 21/22 — irrtümlich aus der tieferen Zeile seiner Vorlage, die die *ἰδιῶται* enthielt, heraufnahm, dass überhaupt nur 2 Archonten zeugten (vgl. die Bemerkung zu Z. 14). — **1747**, 1 lies *Ὑαμπολί(τ)ου*, Z. 10 *Ἀρισ[τογέν]ης Νικέα* (vgl. 1700, 2; 1793, 19/20). — **1757**, 1. Betone *Ἀγρεστυῶνος*. — **1774**, 1. Die Schreibung *Αἰγίρα, Αἰγιράτας* ist die für die ältere Zeit beglaubigte, jünger ist *Αἰγείρα*. S. Wilhelm, Arch. Mitteil. 1892 S. 112, Z. 34 *[Ἀγ]αθάρχωι Δημοκρίτου Ἀχαιῶι ἐξ Αἰγίρας* u. S. 119 Anm. 10; CIGS 411, 2 *Αἰγειράτης*; 540, 2 *Αἰγιράτη[ς]*. — **1781**, 6. Nach meinen Bemerkungen über die Lücke hilft *Νίκων Θεοξένου* (1803, 1; 1808, 24) nicht. — **1787**, 9. Die Form *Φανοτεύς* vermutet man auch CIGS 1730, 9 *[Φα]νοτεῖα*, dagegen steht *Φανατεύς* 3376, 3, *Φανατεῖς* 3376, 17. — **1801**. Dazu vgl. 1751, 4 ff. — **1806**, 11 ist das betonte *ά* von *Ἀμφιστράτου* in meinem Abzuge ganz undeutlich. — **1815**, 14/15 vgl. mit 1884, 20. — **1833**, 3. Betone *Νικοπόλιος*. Neben der Flexion *-ίς, -ίδος, -ίδι, -ίδα* (z. B. vollständig in 1767 *Μελισσίς*) und *-ίς, -ίδος, -ίδι, -ίν* (z. B. vollständig *Καλλίς* in 1755) existiert bei den femininalen Eigennamen noch die der Maskulina auf *-ις, -ιος, -ει, -ιν*, der ich auch gleichen Accent gebe. Vgl: 2031. — **1863**. Zur Schreibung *Βοιαθοίου* (Z. 2) vgl. *Βοιηδρομιῶνος* Ditt. 143, 3; *βοιηθήσω* 171, 68; 77. — **1917**, 11. Vgl. die Bemerkung zu 2042, 2. Nach der Zusammensetzung des Vatersnamens lässt sich auf *[Ἀνδρ]όλαος* schliessen, was genau in die Lücke passen würde. — **1936**. Ueber das im Citat aus *W.-F.* (S. 310) erwähnte Mauerloch s. Pomtow Beitr. 31. — **1949**, 16. Vgl. 1869, 3, wo über *Θωπίας* eine Bemerkung. — **1995**, 3. Der Name *Κοσσύφα* auch 2091, 7.

Johannes Baunack.

ὁ βεβαιωτὴρ Ἄθαμβος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι | ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἀνδρόνικος, Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀθανίων, ἰδιῶται Ἡρακλείδας, Μένης, Γλαῦ‖[κ]ο[ς] Ξένωνος, Εὐθύδαμος, Τίμων Ξενία.

W.-F. Z. 1 Ἀγάθωνος. — 3 fehlt Ἀμβροσία nach ἐπίστευσε. — 4 ohne Angabe der Dittographie. — 6 Anfang δουλισμῶι, S. 309 die Notiz über °ΣΣ°. — 9/10 Γλαῦ κος. — Z. 2 erwarten wir Σύραν, aber solche Attraktionen finden sich, vgl. 1864, 2; 1938, 6; 1945, 4.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1906 *W.-F.* 241. C. v. B.

[Ἄ]ρ[χ]οντος ἐν Δελφοῖς Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Πραξίας Εὐδόκο[υ τ]ῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Μηνᾶς τὸ γένος Βειθυνόν, [τ]ιμᾶ[ς] ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Μηνᾶς | τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν Μηνᾶν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν‖των τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦντα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα θέλῃ. βεβαιω|τὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀστόξενος Διονυσίου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο | [Μη]νᾶ ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε | [ἀπ]οδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες

W.-F. Z. 1 ἄρχοντος. — 1/2 Εὐ|δόκου τῶι. — 3 τιμᾶς. — 8 ἀποδόμενος. — S. 309 bemerken sie: Inscription inachevée dans l'original. Hinter den 8 Zeilen ist noch viel Platz auf dem Steine. Einige Linien sind schon vorgezogen.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1691, 1709 u. a.

1907 *W.-F.* 242. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐαγγέλου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Ἀρίστων Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλεονίκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Κλεονίκα τῶι θεῶι, ἐφ᾽ ὧτε ‖ ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα | βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Καλλίστρατος, | Ἀριστόμαχος Δελφοί. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Κλεονίκας, | βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος ‖ Ἀρίστων καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δέ κα μὴ παρ-

ἔχωντι, | πρᾶξιν ποιούντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυν|χάνοντες κύριοι ὄντω συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν | ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· Ἀνδρόνικος· Πραξίας, Δαμοχάρης, Καλλίων, ‖ Ταραντῖνος.

W.-F. Z. 4 *ὧιτε*, aber Jota fehlt. — In Z. 11 vergass der Steinmetz zunächst *τ* von *παρατυν|°*, setzte es aber oben zwischen A und Y noch nachträglich ein. Er liess uncorrigiert die Weglassung des Objekts in Z. 4. Vgl. 1705, 5; 1865, 2; 1912, 6. — Der Nasal ist hier aus- und inlautend noch consequent geschrieben: *εἶμεν καί* (Z. 5), *Ἀρίστων καί* (Z. 10), *Εὐαγγέλου* (Z. 1) und *παρατυνχ°* (Z. 11), dann *τὸν πάντα* (Z. 5) und *πρᾶξιν ποι°* (Z. 11).

Zeit. Vielleicht Priesterschaft III: Juni/Juli 178. Es fehlen die Priester, aber der 1. Zeuge ist gewiss der Archont *Ἀνδρόνικος*; vgl. 1918, 15.

1908 *W.-F.* 243. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Ἀλεξάνδρου Κα|λυδωνίου μηνὸς Λαφριαίου, τῶν δὲ Λοκρῶν ἀγωνο|θετέοντος Τελεσάρχου τοῦ Δαμοτέλεος μηνὸς Δι|νῶνος, ἐν δ' Οἰανθείαι ἄρχοντος Ἁρμοδάμου μηνὸς | Ἀπελλαίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Φιλοκράτεος | μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου, ἀπέδοτο Ἀρίστων Δη|μητρίου, Θεόδοτος Ἀρίστωνος Οἰανθεῖς τοῖ Ἀπόλλω|νι τοῖ Πυθίοι σῶμα ἀνδρεῖον ἐπ' ἐλευθερίαι ὧι ὄνομα | Νικόστρατος τὸ γένος ἐξ Ἄνεος, τιμᾶς ἀργυρίου ‖ μνᾶν τεσσάρων. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους· Λέ|ων Πυθέα Οἰανθεύς, Ἁρμόξενος Πολυπείθεος Στράτι|ος. μάρτυροι· Ξενίας, Λέων Δάμωνος Ἀρσινοεῖς, Λέων | Πυθέα Οἰανθεύς, Ξενοκράτης Εὐδαμίδα Χα|λῃεύς, Ξενοκράτης Ξενοκράτεος, Ἁρμόξενος, ‖ Πολύφρων Πολυπείθεος, Ἀρίστων Πύῤῥου, Τί|μων Τιμοθέου Στράτιοι, Θεύδοτος Ἀριστίω|νος Οἰανθεύς, Ξενόκριτος Ποτάμωνος Τριχο|νεύς. τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι Πολύφρων | Πολυπείθεος Στράτιος, Ἀρίστων Πύῤῥου ‖ Στράτιος.

Erhaltung und Wiedergabe bei *W.-F.* tadellos. Sehr inconsequent ist der Steinmetz, wenn er *Θεόδοτος* (Z. 7) und *Θεύδοτος* (Z. 16), bald Dative auf *-οι* (*τοῖ, Πυθίοι*), bald auf *-ωι* (*ὧι*) einschlägt, wenn er Z. 6 den Singular (vgl. so auch 1847, 1; 1879, 1), Z. 18 den Plural bei zwei asyndetisch angereihten Subjekten giebt. Zum Dialekte der *Οἰανθεῖς* (vgl. 1851, 14) stimmt die Form *Δημητρίου* nicht. S. 1922, 5. Mit *Χαλῃεύς* Z. 13 (s. 1927, 3) vgl. Schreibungen wie *Ἡρακλῄου* (1685, 1), *Μενεκράτηα* 1827, 1, *ἀνδρῆον* 1785, 4. Die Bürgen sind nochmals unter den Zeugen genannt (s. 1922), ebenso der zweite Verkäufer (ob der Sohn des ersten?).

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1900.

1909 *W.-F.* 244. Cauer 214. C. v. B.

Ἄρχοντος Πραξία μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέ|δοτο Φιλοκράτης Θεοφράστου Δελφὸς | τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Πυθίοι σῶμα ἀνδρεῖον | οἷ ὄνομα Κῶμος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δεκα‖τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε τοῖ θεοῖ τὰν ὠνὰν Κῶμος. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πραξίας Εὐδόκου. κατενενκάτω δὲ Κῶ|μος Φιλοκράτει ἀργυρίου μνᾶς δεκατρεῖς ἐν ἐτέοις δεκατρίοις | φέρων τοῦ ἐνιαυτοῦ μνᾶν ἐν τὸν ἔρανον τὸν Ἀρχελάου. εἰ δέ τι | πάθοι Φιλοκράτης, κατενενκάτω τὸ ἀργύριον τοῖς ἐπινόμοις Θεο|φράστοι, Ξένωνι Κῶμος, ἑκατέροι τὸ μέρος. εἰ δὲ τοῦ ἐπιλοίπου | ἀργυρίου τις ἐνάπτοιτο Κώμου ἢ ἀντιποιέοιτο κατενένκαντος | τὸ ἀργύριον, κύριοι ἐόντω οἱ βουλευταὶ καὶ ὁ θέλων συλέων | ἐπ᾽ ἐλευθερίαι ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι. μάρτυ|ρες· οἱ ἄρχοντες Καλλίας, Δαμένης, Βάκχιος· Ἧρυς Πλείστωνος, ‖ Κλεόδαμος Ἀτεισίδα, Πάτρων Ἰατάδα, Εὔαρχος Μενέστα, Δίκα|ιος, Δέξιππος, Κλέων Ξενοφίλου.

Bis auf 2 Zeichen in Z. 6 und das π in ἐπιλοίπου Z. 10 ist alles gut erhalten und correct von *W.-F.* wiedergegeben. Z. 6 Ende sieht wie ΚΩΙ aus, so dass man Κῶ⟨ι⟩|μος zu schreiben versucht sein könnte. Das verbietet die Beobachtung über die Dative der 2. Decl., wovon gleich hernach. Ich fasse lieber die Sache so auf, dass der Steinmetz anfänglich nach ΚΩ noch μ einschlagen wollte, nach dem 1. Schlage aber, der die linke Seitenhasta des μ darstellt, die Unzulänglichkeit des Platzes für die ganze Silbe erwog und deshalb das Zeichen voll auf den Anfang von Z. 7 setzte. Allerdings muss auf Grund von Z. 15/16 constatiert werden, dass er ein Abteilen nach Silben nicht beabsichtigte. — Von dem Dative der 2. Decl. kommen 8 Formen vor, und sie endigen durchgängig auf -οι; vgl. Z. 3, 4, 5, 9, 10. Consequent heisst der Nasal vor einem Guttural ν, sowohl aus- (Z. 5 zweimal) als inlautend (Z. 6, 9, 11). — Mit κατενένκαντος Z. 11 vgl. κατενέγκαι 1804, 3; κατενεγκάτω 1804, 2; κατενεγκάσας 1804, 7.

Zeit. Priesterschaft III: Jan./Febr. 177; vgl. Z. 14 mit 1929, 9/10.

1910 *W.-F.* 245. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέδοτο Ἐμμενίδας Καλλία | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλεώ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Θεόξενος Καλλία. καθὼς ἐπίστευσε Κλεὼ τῶι θεῶ τὰν ὠνάν, ‖ ἐφ᾽ ὧι ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέ|χουσα ἇ κα θέλη. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται ἐπὶ καταδουλώσει Κλεοῦς, | βέβαιον παρεχόντω τὰν

Z. 7 ist nicht fortgesetzt worden, ausserdem ist für 2 andere Zeilen Platz gelassen. — *W.-F.* Z. 4 τῶι θεῶι, aber θεῶ hat der Stein.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1691, 1709 u. a.

1911 *W.-F.* 246. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο Κρατὼ Μεσατέος, | συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Μεσατέος καὶ Νικάρχου, τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἅι ὄνομα Εἰράνα τὸ γένος Ἀρ|μενίαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαι||ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Νίκαρχος Ἐράτωνος. καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν Εἰράνα τῶι θεῶι, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ὑπὸ πάντων, ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα ἅι κα θέλη. μάρτυροι· | τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος καὶ ἰδιῶται Φιλοκράτης, | Ἄθαμβος Ἁβρομάχου, Μελισίων, Σωσίνικος.

W.-F. Z. 6 ἀνέφαπτο[ς], 7 μάρτυ[ροι], aber beide Zeilenenden stehen klar da. — S. 309 merken sie über die Schreibung des Götternamens in Z. 8 an: *Inscr.* ΑΠΟΛΩΝΟΣ. Vgl. 1761, 4 u. Index. — Ueber den Namen *Μεσατεύς* s. zu 1708, 33, die Freilasserin 1721, 1. — Zu Z. 7 vgl. 1854, 16/17; zu *ἀνέφαπτος ὑπό* 1895, 6. — Z. 8 *Φιλοκράτης* ist wohl der *ἀρχ. ἐπών.* Vgl. 2022.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1912 *W.-F.* 247. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσα Δωροθέου μηνὸς Ἀγραστιῶνος, ἐν Δελφοῖ|ς δὲ ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο Δαμαίνετος | Ἀριστοβούλου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Φυσίς, ἃν ἐπρίατο αὐτὸς παρὰ Ἀριστάρχου καὶ Δαμῶς Ἐριναίων, || τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, τὰν τιμὰν ἔχει, ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, καθὼς αὐτὰ ἐπίστευσε Φυσὶς τῶ θεῶ. βεβαιωτήρ· Λύκωπος Λύκου Ἀμφισσεύς. ἁ ὠνὰ ἐν τῶ ἱερῶι καὶ παρὰ τὸν | νακόρον Μένητα καὶ ἀντιγραφὰ παρὰ Πανκλῆ. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς | Ἀνδρόνικος καὶ ὁ νακόρος Μένης καὶ ἰδιῶται Πανκλῆς, Τίμων, || Δωρόθεος, Θεότιμος.

Diese Inschrift ist noch jetzt tadellos erhalten und von *W.-F.* bereits correct wiedergegeben worden. Die Behandlung der Dative der 2. Decl. ist wirklich so inconsequent, wie es der Text oben zeigt: Das Jota fehlt 4mal (Z. 1, 6, 7) und steht 5mal (Z. 3, 4, 7). — Z. 6 gab der Steinmetz ohne *τὰν ὠνάν*, so auch 1913, 13 u. a. — Der *Δωρόθεος* von Z. 10 ist gewiss der Archont aus Amphissa, der zur Feierlichkeit des Loskaufs mit dem Freilasser und dem Freizulassenden zugleich ins delphische Hieron hinaufgepilgert war. — Die Nummern 1912 und 1913 sind gleichzeitig, auch ihre Abfassung ist eine gleichartige, vgl. 1912, 7 ff. u. 1913, 14 ff.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1913 *W.-F.* 248. C. v. B.

[Ἄρχοντ]ο[ς ἐν Ἀμφίσσαι Δω][ροθέου] μη[νὸς Ἀγραστιῶ]-[νος, ἐν Δ]ε[λφοῖς δὲ ἄρχον][τος Φιλοκράτεος μη]‖[νὸς Βου]-κ[ατίου, ἀπέ]δοτο | [Λύκωπος Ἀμφισσε]ὺς τῶ Ἀπ[όλλωνι τῶ Πυθί]ω σῶμα | γυ[ναικεῖον ἇι ὄνομ]α Ἀρίστιον γ[ένος οἰκο]γενῆ, τιμᾶς ‖ ἀργυ[ρί]ο[υ μνᾶν] τριῶν, τὰν τιμ[ὰ]ν ἔχει, ὥ[στε ἐλ]ευθέραν εἶμεν Ἀ|ρίστιον καὶ [ἀνέ]φαπτον ἀπὸ πάν|των, καθὼς αὐ[τ]ὰ [ἐπί]στευσε Ἀρίστιον | τῶ θεῶ. βεβαιωτὴρ· [Π]αγκλῆς Λαάρχου Ἀμ‖φισσεύς. ἁ ὠνὰ ἐν τῶ ἱερῶ καὶ παρὰ τὸν να|κόρον Μένητα καὶ ἀντίγραφον παρὰ Παγκλῆ. | μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἀνδρόνικος καὶ ὁ νακόρος | [Μέ]νης καὶ ἰδιῶται Παγκλῆς, Τίμων, Δωρόθεος, | [Θεό]τιμος.

W.-F. geben die Inschrift ohne jede Lücke. Oben ist durch Klammern und Schraffierung klar gemacht, in welch schlechtem Zustande der Stein sich jetzt befindet. Die Z. 1—5 sind fast ganz weg, von Z. 6 und 7 ab erhielten sich die Anfänge und Enden besser, und die Lücke nimmt allmählich ab, bis Z. 14 nur 1 Zeichen noch fehlt. Der Riss reicht aber noch in Z. 15 hinein, so dass man daselbst entweder *ἐν τῶ ἱερῶ* oder *ἐν τῶι ἱερῶ* lesen könnte; ersteres geben *W.-F.* — In Z. 18 u. 19 sind die Anfänge der Zeilen um 2 bis 3 Zeichen ausgebrochen. — Aus der Gleichzeitigkeit der Abfassung mit 1912 (s. daselbst die Anmerkung) erklärt sich die Uebereinstimmung beider Nummern in den Persönlichkeiten und in ihrer Abfassung. — Ob nicht Z. 9, wie sonst, *τὸ γένος* stand? Also τ[ὸ *γένος οἰκο*]*γενῆ*?

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1914 *W.-F.* 249. C. v. B.

[Ἄρχον]τος Φιλοκράτεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο | [Δαμὼ Τ]ιμαγόρου, συνευδοκεόντων τᾶς θυγατέρος | [αὐτᾶς Νι]κίου καὶ τῶν τᾶς θυγατέρος υἱῶν Λυκίσκου, | [Ξένωνος], τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι[κεῖον ἇι ὄνο]μα Βολλίθα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυ‖[ρίου μνᾶν δύο], καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν [Βολλίθα τῶι θεῶι, ἐφ᾽] ὅτωι ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸμ πάν[τα βίον, ποιέουσα ὅ κ]α θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ | [κατὰ τὸν νόμον· Βάκχιος] Ἄγρωνος. μάρτυροι· τῶν ἀρχόντων Ἀλκί[νος, Βάκχιος, ἰδιῶται] Δαμ[ένη]ς, Ἀνδρομένης Βαβύλου.

W.-F. fanden die Inschrift fast ganz unlädiert: Z. 7 u. 8 fehlten zu Anfang nur 2 Zeichen; daher hat ihr Text Z. 7 [*Βό*]*λλιθα* und 7/8 *πάν*|[*τα*]. Seitdem hat die Abbröckelung des Steines sehr zugenommen, und sämtliche Zeilenanfänge sind betroffen, und zwar so, wie ich's oben durch

Klammern ausgedrückt habe. In den Zeilenenden sind nur vereinzelte Zeichen beschädigt (vgl. die Schraffierungen in Z. 1, 5, 6, 8 u. 9). — Wenn *Βολλίθα* (*W.-F.* *Βόλλιθα*) griechisch ist, so vergleicht man der Bildung nach *Ἄλκι-θο-ς*. Im ersten Teile könnte *βολο-* stecken (*Εὔ-βολο-ς*, *Εὐθυ-*, *Ἐπή-βολος* u. s. w.). Die Verdoppelung des *λ* wäre dieselbe wie in *Ἑλλ-άς* neben *Ἕλος*, in *Πτολλ-αρίωνος* CJ. 1296, *Πολλ-ίς* oben 1702, 2, *Φιλλ-έας* 1730, 2, das Jota dasselbe wie in *Τελικράτης*, *Ἀρχιτέλης*, *Πειθίδημος*, *Ἀπολλίδωρος* (Vf. Stud. I 62).

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1900.

1915 *W.-F.* 250. C. v. B.

Ἄρχοντος [Φιλο]κράτε[ο]ς μηνὸς Θευξενίου, ἀπέδοτ[ο] Φίλων Ἀριστέα, συνευδοκεόντ[ω]ν καὶ τῶν υἱῶν Τίμωνος, σῶμα ἀνδρεῖ|[ο]ν ὧι ὄνομα Ἰάσων τὸ γέ[νος Ἀ]ρμένιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσά ρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει [πᾶσαν], καθὼς ἐπίστευσε Ἰάσων τῶι θεῶι ‖ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ[θερο]ν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον, ποιέων [ὅ κα] θέλῃ· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἰάσωνος ἐπ[ὶ] | καταδουλ[ι]σμῶι, κύριος ἔ[στω] συλέων ὁ παρατυχὼν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀ|νυπόδικος πάσας δίκας κ[αὶ] ζαμίας. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Τίμων Φίλω[νο]ς, Φίλων Ἀριστέα. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς ‖ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνι[κ]ος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἀστόξε|νος, ἰδιῶται Εὐκλείδας Κ[άλλ]ωνος, Τείσων Θευχάριος, Μένης.

Die Inschrift steht auf demselben Polygon wie 1913 und 1914. Die Verletzungen, die wir dort beobachteten, setzen sich hier fort. Wie man aus dem Texte sieht, haben alle Zeilen in der Mitte eine Lücke. Sie ist in Z. 4 am breitesten: da fehlen 5 Zeichen, und wird nach oben und unten schmäler, so dass Z. 1 u. 2 und Z. 10 nur ein Zeichen mangelt; Z. 11 sind wieder 3 ausgebrochen. *W.-F.* sahen auch diese Inschrift völlig intakt und geben den Text ohne jedes Klammerzeichen. — Der Freilasser begegnet öfter als Zeuge (1733, 11; 1760, 13; 1798, 23; 1815, 13). Seltsam ist, dass hier sein Name Z. 1 als der des Freilassers und Z. 9 als der eines Bürgen angeführt wird, seltsam, dass Z. 2 trotz des Plurals *τῶν υἱῶν* nur *Τίμωνος* folgt. In Z. 9 erkläre ich mir die Confusion so, dass der Steinmetz die Periode von *κύριος* (Z. 7) ab noch im Sinne hatte, damit zusammen erst das Subjekt *ὁ παρατυχών*, dann aber auch ⟨*καὶ*⟩ *βεβαιωτῆρες* construierte und, wie er *Τίμων Φίλωνος* eingeschlagen hatte, meinte, es gehe *οἱ ἀποδόμενοι* voraus und so ganz irrtümlich *Φίλων Ἀριστέα* unter die Bürgen setzte. Der Sohn ist es ja oft, vgl. 1684, 7; 1739, 13; 1788, 9. Möglich ist auch, dass ihm die Phrase *βέβαιον δὲ παρεχόντω τὰν ὠνὰν ὁ βεβαιωτὴρ καὶ ὁ ἀποδόμενος* vorschwebte.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1916 *W.-F.* 251. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐα[γγέ]λου μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Αἰνήσιον Μαντί[α Δε]λφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον [ὧ]ι ὄνομα [Σω]σίνης, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, κ[α]||θὼς ἐπίστευσε Σωσίνης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτ[ῆρ]ες ‖ [κα]τὰ τὸν νόμον· Α[ἰ]ακίδας, Μαντίας Φιλαιτώλου Δελφοί. [π]α[ρ]α|μεινάτω δὲ Σωσίνης παρὰ Αἰνήσιον ἔτη ἓξ [π]οέων τὸ ποτιτ[α]σ|σόμενον πᾶν τὸ δυνα[τ]ὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ κα παραμείνῃ τὰ ἓξ | ἔτη καθ[ὼ]ς γέγρα[π]ται, [ἐ]λεύθερος ἔστω Σωσίνης κυριεύων αὐ|[τ]οσαυτοῦ [κ]αὶ ποιέων ὅ κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ‖ ὠνάν. [ε]ἰ δ[έ] τίς κα ἅπτηται Σωσίνεος διελθόντος τοῦ χρόνου | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε | ἀ[ποδο]μέ[να Α]ἰνήσιον καὶ οἱ βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον. ὁμοί|ως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς | ἐλ[ε]ύθερον ὄντα ἀζάμ[ι]ο[ι] ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας ‖ [κ]αὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμ[β]ος, τῶν δὲ ἀρχόντων | Βούλων, Μελισσ[ί]ων, ἰδιῶται Δαμοχάρης Καλλείδα, | Σώσιππος, Λαχάρης, Ἐπιχάρης.

In dieser Nummer sind viele einzelne Zeichen ausgebrochen und verletzt. — *W.-F.* Z. 2 *Μαντία [Δε]λφίς.* — 3 *ὧι ὄνομα Σωσίνης*, am Ende *κα|θώς.* — 4 *βεβαιωτῆρες.* — 5 *κατά*, dann *Αἰακίδας*, am Ende *παρα|μεινάτω.* — 6 *ποέων τὸ ποτιτασ|σόμενον.* — 7 *δυνατόν.* — 8 *καθὼς γέγραπται, ἐλεύθερος.* — 8/9 *αὐ|τὸς αὑτοῦ καί.* — 10 *εἰ δέ τίς κα.* — 12 *ἀποδομένα Αἰνήσιον.* — 14 *ἐλεύθερον*, dann *ἀζάμιοι*, wo man zwischen *ἀζάμ[ι]ο[ι] ὄντες* und *ἀζάμ[ι]' ὄντες* (vgl. 1748, 12) schwanken könnte. — 15 *καὶ ζαμίας*, dann *Ἄθαμβος.* — 16 *Μελισσίων.*

Der Name *Σωσί-ν-ης* vergleicht sich mit solchen wie böot. *Βιό-ττ-εις* und ist gleichsam Kurzform zu *°νίκ-ης* (in *Κλεο-νίκ-εος* arkad. GDJ. 1231 B, 8, im Suffix umgebildet wie *Θεο-φίλ-εος* 3348, 1).

Zeit. Priesterschaft III: September/October 179.

1917 *W.-F.* 252. C. v. B.

Στραταγ[έ]οντος Λοχάγου Καλλιπολίτα μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντ[ος Ε]ὐαγγέλου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀρι|στομένη[ς, Κ]αλλίμαχος Ἀριστοκλέος Ἀμφισσεῖς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθ[ίωι] σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀγαθοκλῆς, τιμᾶς ἀργυρίου || μνᾶν τρι[ῶ]ν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε Ἀγαθοκλῆς τῶι θε|ῶι τὰ[ν ὠ]νά[ν], ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νό|μον καὶ τὰν

συμβολάν· Πασῖνος Ἀγρολέωνος Ἀμφισσεύς, Ἀνδρό|νικος Πατρέα Δελφός. μάρτ[υ]ρες· Μνάσων Ξένωνος, Σώτιμος | [Μέ]νωνος Δελφοί, Στράτων, Κλέανδρος, Δωρόθεος Ἀρχελάου, | [. . . (.)]όλαος Ἀνδρομένεος Ἀμφισ[σ]εῖς.

In den Anfängen der ersten 6 Zeilen befindet sich jetzt nach dem 6. oder 7. Zeichen eine Lücke: *W.-F.* Z. 1 *στραταγέοντος*. — 2 *ἄρχοντος Εὐαγγέλου*. — 3 *Ἀρι|στομένης, Καλλίμαχος*. — 4 *Πυθίωι*. — 5 *τριῶν*. — 6 *τὰν ὠνάν*. — 9 *μάρτυρες*. – 9/10 *Σώτιμος | . . νωνος*. Ich notierte für den Zeilenanfang: „2 bis 3 Zeichen möglich“. Höchst wahrscheinlich ist der Freilasser von 1724, 2 hier gemeint. — 11 | . . . *όλαος*. Ich notierte: „3 bis 4 Zeichen möglich“. Am Schlusse *Ἀμφισσεῖς*.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 179/178.

1918 *W.-F.* 253. *Ditt.* 449. C. v. B.

[Ἄρχον]τος Εὐαγγέλου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο||[ντο Ἱε]ροκ[λῆς] καὶ Ἱερόκλεια τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα γυναικε||[ῖον ἇι ὄν]ο[μα] Ἀγαθαμερίς, τιμᾶς ἀργυρίο[υ] μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπί||[στευσε Ἀγαθα]μερὶς τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. βε[β]αιωτὴρ κατὰ τὸν νό||[μον τᾶς πόλι]ος· Μνάσων Ξένωνος. παραμεινάτω δὲ Ἀγαθα||[μερὶς παρ]ὰ Ἱεροκλῆ καὶ (Ἱ)ερόκ⟨κ⟩λειαν ποιοῦσα τὸ ποτιτασσό||[μενον πᾶν τὸ] δυνατὸν ἄχρι κα ζώη Ἱερ⟨ρ⟩οκλῆς καὶ Ἱερόκλεια. εἰ δέ τί κα | [πάθ]ωντι Ἱεροκλῆς καὶ Ἱερόκλεια, τοῦ θεοῦ ἔστω Ἀγαθαμερὶς τὸ[ν] πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαιον || [δ]ὲ παρεχόντω τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι οἵ τε ἀποδόμενοι Ἱεροκλῆς καὶ Ἱερόκλεια καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Μνάσων, Θευγ|ένης. εἰ δέ τίς κα ἀνθάπτηται Ἀγαθαμερίδος, κύριος ἔ(σ)τω ὁ ἀντιτυγχάνων συλέων ὡς ἐλευθέρας οὔσας, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν Ἀγαθαμερίς, ἀζαμίοις ἐόντοις | καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας. μάρτυρες· Μελισσίων, | Καλλικλῆς, Διον[ύ]σιος, Σωδαμίδας, Θρασέας, || τῶν ἀρχόντων Ἀνδρόνικος.

Die Zeilenanfänge von 1—10 haben hier sehr gelitten: *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος*. — 1/2 *ἀπέδο[ντο Ἱε]ροκ[λῆς]*. — 2/3 *γυναικε|[ῖον ἇι ὄνομα]*. — 3/4 *ἐπί[στευσε Ἀγαθα]μερίς*, ebenso Z. 4—9 mit denselben Lücken wie oben. — 10 *δὲ παρεχόντω*. — Auch im Innern der Zeilen sind einige Zeichen verloren gegangen: *W.-F.* Z. 3 *ἀργυρίου*. - 4 *βεβαιωτήρ*. — 6 *καὶ Ἱερόκλειαν*, Stein ΚΑΙΕΡΟΚΚΛ° (s. 1919, 2). — 7 *Ἱεροκλῆς*, ohne Angabe der Dittographie. — 11 mit der Notiz S. 309: *ἔ[σ]τω*. *Inscr.* ΕΤΩ. — 14 *Διονύσιος*. — Der Steinmetz war sehr wenig sorgfältig: Z. 1 liess er *ιου*, die 3 letzten Buchstaben des Monatsnamens, weg und setzte sie über ΠΕ; Z. 12 liess er AN weg und setzte sie über, und zwar in ΩΝΑΓ über die An-

fangsbuchstaben des Namens; zu diesen Flüchtigkeiten gehören auch die zwei zu Z. 6 und 7 angemerkten Dittographien und die Weglassung eines Zeichens in Z. 6. Wenn er Z 4/5 nur einen Bürgen einschlägt, so möchte man's auch zu den Versehen rechnen, dass er Z. 10 auf einmal 2 bringt. *W.-F.* sagen deshalb S. 309: L'insertion de ce dernier nom ne peut être attribuée ici qu' à une erreur du lapicide. Dans toute cette inscription, il y a un grand désordre de rédaction, und Dittenberger pflichtet ihnen bei: hoc nomen incuria lapicidae loco plane alieno insertum esse monuerunt *W.* et *F.* Ich meine aber, dass das Versehen in Z 4/5 zu suchen ist, dass der Steinmetz nach *βεβαιωτήρ* (vgl. 1743, 4/5; 1991, 7) die 2 Namen von Z. 10 auch dort zu geben hatte. Dass der Name *Θευγένης* nicht aus der Luft gegriffen ist, lehrt 1778. Nach Z. 1 dieser Inschrift ist *Θευγένης* Sohn von *Ἱεροκλῆς* und *Ἱερόκλεια*, und nach Z. 3/4 ist er Bürge bei der Freilassung von *Κλεώ*. So ist's doch sehr wahrscheinlich, dass hier dieselben Verhältnisse anzunehmen sind. Wie 1724, 5; 1757, 16; 1778, 6, begegnet auch hier Z. 12 eine auffällige Constructionsvermengung. Der Genitiv *ἐλευθέρας οὔσας* wie 1979, 14; 2006, 11. — Zur ganzen No. vgl. No. 1919.

Zeit. Priesterschaft III: April/Mai 178.

1919 *W.-F.* 254. *Ditt.* 450. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα μηνὸς Ἀπελλαίου, ἀπέσταν καὶ ἀπε|λύθην Ἱεροκλῆς καὶ (Ἱ)ερόκλεα Ἀγαθαμερίδος τᾶς παραμο|νᾶς τᾶς παρὰ Ἱεροκλῆ καὶ Ἱερόκλεαν τᾶς ἀναγεγραμ[μέ]|νας ἐν τῶ ἱερῶ, τᾶς ἔδει παραμεῖναι Ἀγαθαμερίδα παρὰ ‖ Ἱεροκλῆ καὶ Ἱερόκληαν ἄχρι κα ζώωντι Ἱεροκλῆς καὶ Ἱε ρόκλεα, λαβόντες ἀργυρίου Μ Μ Μ. μάρτυρες· Ἀστόξενος, | Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Φίλων Ἀριστέα, Φίλαγρος, Ἀντι|χάρης, Ὀρθ[αγ]όρας, Δαμάνθης, Φιλοκράτης Ξένωνος.

Diese Nummer ist ein Nachtrag zu 1918. Auf dem Polygone steht sie unter 1920, rechts neben 1918. — *W.-F.* Z. 2 *καὶ Ἱερόκλεια* (vgl. 1918, 6). — 3 *τᾶς ἀναγεγραμμέ|νας ἐν τῶ ἱερῶ;* gemeint ist natürlich der Passus Z. 5 ff. von 1918. — 8 *Ὀρθαγόρας*. — Im 1. Monat des delphischen Jahres 170/169 wird also *Ἀγαθαμερίς* gegen Entrichtung von 3 Minen der *παραμονά* enthoben, die sie seit April/Mai 178 den Freilassern geleistet hatte. — Bemerkenswert ist die 3. pl. *ἀπελύθην* (vgl. *διελέγην* kretisch Cauer [2] 123, 7); sonst lauten die Formen auf *°εν* aus, s. *διελέγεν* im Index. — Die 3 Schreibungen *Ἱερόκλεια* (1918, 2), *Ἱερόκληα* (1919, 5; vgl. *Ἡρακλήου* 1685, 1; dann 1827, 1) und *Ἱερόκλεα* (1919, 2, 3, 6) sind beachtenswert.

Zeit. Priesterschaft IV: Juli/August 170.

1920 *W.-F.* 255. C. v. B.

Ἄρχοντος Μαντία μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτ[ο] | Ἀρίστα Σωτηρίχου Δελφὶς τοῖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίω σώματα γυναικεῖα

δύο αἷς ὀνόματα Ζωπυρ'ὶς καὶ Ἀρχεπολίς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, ‖ καθὼς ἐπίσστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βε|βαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Μνάσων | Ξένωνος. παραμεινάτω δὲ Ζωπυρὶς καὶ Ἀρχε|πολὶς ἄχρι κα Ἀρίστα ζῆ, ποιοῦσαι τὸ ποτιτα[σ]|σόμενον. ἐπεὶ δέ κα διαλίπη Ἀρίσστα, ἐλεύθερα‖ι ἔστωσαν κυριεύουσαι αὐταὶ ἑαυτᾶν, καθὼς | ἐπί[(σ)]τευσαν τὰν ὠνὰν τῶ θεῶι. βέβαιον δὲ π[αρε]|χέτω ἅ τε ἀποδομένα τῶ θεῶι καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δέ | κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος. μάρτυρες· οἱ ἄρχ[ο]ντες Σωδαμίδας, ‖ Ξενέας καὶ προστάτας Ξενόστρατος καὶ ἰδιῶται | Ἀνδρόνειχος, Καλλικλῆς, Ἀμύντας, Ἱεροκλῆς, Σκόπας, | Ἀμφίστρατος, Βούλων.

W.-F. Z. 1 *ἀπέδοτο.* — 2 *τῶι Πυ|θίῳ.* — 5 *ἐπίστευσαν.* — 8 *ποτιτασ|σόμενον.* — 9 *Ἀρίστα*, mit der Bemerkung auf S. 309: *Inscr.* ΑΡΙΣΣΤΑ. — 11 *ἐπίστευσαν*, u. S. 310 sagen sie: *Inscr.* ΕΠΙΕΤΕΥΣΑΝ. Sieht allerdings so aus. — 14 *ἄρχοντες.* — 15 *Ξενόστρ[α]τος*, mit der Bemerkung S. 310: *Inscr.* ΞΕΝΟΣΤΡΤΟΣ, aber Α steht über ΤΡ deutlich, war also nachgetragen worden. — Die Doppelschreibung eines Σ vor folgender Consonanz begegnet so oft, dass ich Z. 5 *ἐπίσστευσαν* und Z. 9 *Ἀρίσστα* nicht ändern wollte. Freilich ist der Steinmetz sehr inconsequent: die Dative der 2. Decl. stehen Z. 11 u. 12 so neben einander: *τῶ θεῶι*, Z. 5 aber *τῶι θεῶι*, und Z. 2/3 gar *τοῖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίω.* — Z. 9 *διαλίπη* ohne *βίον*, also scheinbar *intr.*, wie ggr. *τελευτᾶν.* — Zu *προστάτας* vgl. 1950, 17, wo zwei nach, und 1996, 6, wo zwei vor den Archonten genannt sind.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 179.

1921 *W.-F.* 256. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι Εὐάρχου | τοῦ Σω[κρ]άτεος μηνὸς Ἀγρυστνεῶνος, | ἐν Δ[ελ]φοῖς δὲ ἄρχοντος Ἥρυος μηνὸς Βο[υ|κα]τ[ίου, ἀ]πέδοτο Εὐξίθεος Ἀμύντα Ἀμφισσεὺ[ς] ‖ τ[ῶι Ἀπ]όλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον [ἆι] | ὄνομα Διονυσία τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργ[υ]|ρίου μνᾶν ἑπτά, καὶ τὰν [τ]ιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ κατ[ὰ] τὸ σύμβο|λον καὶ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· Ἄθαμβος Ἀθανί|ωνος Δελφός. καθ[ὼ]ς ἐπίστευσε Διονυσία τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ‖ ἐφ' [(ὅ)]τω ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον. εἰ δέ τίς (κα) καταδουλίζηται Διονυσίαν, κύριος | ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζά|μι[ο]ς ὢν καὶ ἀνυπόδικος πά[σα]ς δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ροι· οἱ ἱερεῖς Ἀ[μ]ύντας, Ἀνδρόνικος, ὁ νακόρος Μένης, Ἀριστέ‖ας, Νίκαρχος, Ἐχέφυλος, Ἵππων.

W.-F. Z. 2 *Σωκράτεος.* — 3 *ἐν δὲ Δελφοῖς.* Ihre Bemerkung auf S. 310: *Inscr.* ΕΝΔΕΔΕΛΦΟΙΣΔΕ beruht auf falscher Ergänzung der Lücke. — 3/4 *Βο[υ]|κατίου, ἀπέδοτο.* — 5 *τῶι Ἀπόλλωνι.* — 6/7 *ἀργυ|ρίου.* — 7 *τὰν τιμὰν ἔχει.* — 7 *κατὰ τὸ σύμβολον.* — 9 *καθὼς ἐπίστευσε.* — 10 *ἐφ' [ὅ]τω,* Stein ΩΤΩ. — 12/13 *ἀζά|μιος.* — 13 *πάσας δίκας.* — 14 *Ἀμύντας.* — In Z. 11 setze ich nach *τις* ein *κα* ein und vermute, dass das folgende Wort den Anlass zum Versehen gab. — Zur Form *Ἀγρυστυεών* (Z. 2) vgl. 1912, 1; 1757, 1; 1880, 1.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1922 *W.-F.* 257. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι Εὐάρχου τοῦ Σωκράτεος μηνὸ[ς] | Ἀμῶνος, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἥρυος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ | τ[ο]ῖσδε ἀπέδοτο Μοσκίων Κλεαινέτου, Κλέων Ἀρίστωνος | Ἀμφισσεῖς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ‖ ὧι ὄ[νο]μα Δημήτριος τὸ γένος Φρύγα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | πέντε, κ[α]ὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Δημή|τριος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ(θε)ρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέ|λη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον (καὶ) κατὰ τὸ σύνβολον· Ξένων Εὐαινέ‖του Ἀμφισσ[ε]ύς, Ἀντιχάρης Ἀζαράτου Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Δημητρί|ου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀ|ποδόμενο[ι] καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κα|τὰ τὸν ν[ό]μον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρ‖τυροι· Δαμύλος, Μελίτων, Ἀρίστων, Νικίας, Κλέανδρος, Ἀμύντας, Καλλίμαχος, Πλείσταρ|χος Ἀμφι[σ]σεῖς, Ἀντιχάρης Ἀζαράτου, Τιμόκριτος Δελφοί.

W.-F. Z. 1 *μηνὸς | Ἀμῶνος.* — 3 *τοῖσδε.* — 5 *ὄνομα.* — 6 *καὶ τὰν τιμάν.* — 7 *ἐλεύθερος,* und S. 310 die Bemerkung: *Inscr.* ΕΛΕΥΡΟΣ. — 9 *Βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον [καὶ] κατὰ τὸ σύνβολον· Ξένων Εὐαινέ του Ἀμφισσεύς.* Sie setzen S. 310 hinzu: le texte porte: *Βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον Ξένων κατὰ τὸ σύνβολον Εὐαινέτου Ἀμφισσεύς.* Erreur évidente. Es ist also Umstellung des Namens nötig und Ergänzung von *καί* nach *νόμον.* — 11/12 *ἀ|ποδόμενοι.* — 13 *νόμον.* — 16 *Ἀμφισσεῖς.*

Da man doch wohl sicher im Namen *Μοσκίων* (Z. 3) den Stamm *μοσχο-* suchen darf, so ist °*σκ*° beachtenswert. Wir haben darin wohl keinen rein lautlichen Vorgang zu sehen, sondern vielleicht eine bewusste, scherzhafte Anlehnung des Stammes an das geläufige Suffix *-ισκο-ς* (vgl. *Βοΐσκος, Ταυρίσκος, Τραγίσκος, Λυκίσκος, Κυνίσκος, Λεοντίσκος*). Oder steht gar *Μοσκίων* mit syllabischer Aphäresis für *Μοσχ-ισκ-ίων*? — Die Form

Δημήτριος kommt bei dorischen Freilassern öfters vor (s. 1748; 1877, 9). — In Z. 8 u. 9 steht wirklich hinter einander: *τὸμ πάντα* und *σύνβολον*. — Es ist ungewöhnlich, dass der Bürge besonders unter den Privatzeugen aufgeführt wird. Vgl. jedoch 1764; 1908; 1913; 1923; 1954—1956.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1921, 14.

1923 *W.-F.* 258. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἥρυος τοῦ Πλείστωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μαντί|ας Κλευδάμου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀρμένιος, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο σταιήρων ἑπτά, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε Ἀρμένιος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος ε[ἶ]μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ|πὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλ[ι]ο[ς]· Εὐκλείδας Καλλείδα. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτη|ται Ἀρμενίου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | ὅ τε ἀποδόμενος Μαντίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὐκλείδας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαι|ον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ‖ ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἀρ|μένιον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος, ἰδιῶται Ἄθαμβος Ἁβρομάχου, | Φίλων Ἀριστέα, Εὐκλείδας, Ἀντιχάρης Ἀζαράτου καὶ τῶν ‖ ἀρχόντων Εὐκλῆς Καλλιστράτου.

W.-F. Z. 4 *εἶμεν*. — 6 *πόλιος*. — Die Inschrift ist recht gut erhalten, lädiert sind nur einige Zeichen in Z. 7, 10, 11 u. 13. — Der Bürge wird nochmals unter den Zeugen genannt, s. 1922.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1924 *W.-F.* 259. C. v. B.

[Ἄρχοντος] Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνὸς Βοαθοίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | [Εἰρά]να Νικία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖο[ν] ἇι ὄνομα Ὠφε[λίμ]α, τ[ι]μ[ᾶ]ς ἀργυρίου μνᾶν [τ]ριῶν, καὶ τὰν τιμὰ[ν ἔ]χει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ὠφελίμα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ π[ά]ντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατ[ὰ] | [τὸν νόμον Νικί]ας Κάλλωνος, Γενναῖος Ἡράκωνος. πα[ραμεινάτω δ]ὲ Ὠφελίμ[α] παρὰ Ε[ἰ]ράναν ἄχρι κα ζώῃ Εἰράνα | [ποιέουσα τὸ] ποιιτασσόμ[ε]νον πᾶν τὸ δυνατόν· [εἰ δέ τί κα μ]ὴ ποιήσαι Ὠφελίμα τῶν πο‖[ιιτασσομέ]νων

ὑπὸ Εἰράνας καθὼς γέγραπται | [δυνατὰ] ἐοῖσα, κυρία ἔστω Εἰράνα κολάζουσα Ὠφελίμαν τρό[πωι ὧ]ι κα θέλῃ καὶ ἄλλος ὑπὲρ Εἰράν(αν) ὅν κα Εἰράνα κελεύῃ. εἰ δέ | [τί κα π]άθῃ Εἰράνα, ἐλευθέρα ἔστω Ὠφελίμα κυριεύουσα αὐτο[σαυ]τᾶς καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ καὶ ποιέουσα ὅ κα θέλῃ, κα[θ]ὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ὠφελί|μας ἐπὶ καταδουλισμῶι τελευτασάσας⟨ας⟩ Εἰράνας, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας ‖ καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖ[ς] τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Ἀμύν|τας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀλκῖνος, Λαιάδας, ἰδιῶται Ξένων Σωσιξέ|νου, Κάλλων Σατύρου, Τείσων Κλεάνδρου, Τιμοκλῆς Πολύωνος, | Ἡράκων Παρνασσίου, Πλείστων Πράξωνος.

Schon *W.-F.* fanden in dieser Nummer Lücken: sie geben Z. 1 [ἄρχον]τος. — 2 [Εἰράν]α. — 2/3 Ὠφε[λίμα], | [τιμᾶ]ς. — 3/4 ἐπίστευ[σε Ὠφ]ελίμα. Ich fand in Z. 1 noch τος weggebrochen. Z. 2 sah ich noch ν, also [Εἰρά]να. Beim Uebergange von Z. 2/3 gaben sie, wie sich aus dem von mir erkannten Texte oben ergiebt, das Ende von Z. 2 falsch an. Den Anfang von Z. 4 fand ich deutlich bis auf das ε in Ὠφελίμα. — Im Innern der Zeilen 1/4 sahen *W.-F.* Z. 2 γυναικεῖον. — 3 τριῶν, dann τιμὰν ἔχει. — In Z. 5 geben sie πάντων, am Ende κατὰ|. — Von Z. 6—15 ist jetzt der Anfang so weggebrochen, wie es oben durch Klammern angegeben wird. *W.-F.* geben Alles intakt. — Im Innern der Zeilen 6—15 haben *W.-F.* Z. 7 Ὠφελίμα παρὰ Εἰράναν. — 8 ποτιτασσόμενον. — 12 Εἰράν[αν] ὅν, und S. 310 merken sie dazu an: *Inscr.* ΕΙΡΑΝ. Le graveur a oublié de répéter les deux dernières lettres. — Z. 16 beging der Steinmetz den umgekehrten Fehler; *W.-F.* ohne Notiz darüber. — *W.-F.* Z. 20 ἱερεῖς. — Z. 9 κὰ neben ποιῆσαι; vgl. 1823, 12; 1830, 10/11.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1925 *W.-F.* 260. C. v. B.

Ἄρχοντος Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Κλύ|τα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀθηναΐς τὸ γένος Μακέταν, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀθηναΐς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ κα[ὶ] ‖ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Νικόμαχος Δεξίπ|που. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἀθηναΐδος, βέβαιον παρεχέτω τὰν ὠνὰν τῶι | θεῶι ἅ τε ἀποδομένα Κλύτα καὶ

ὁ βεβαιωτὴρ Νικόμαχος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα|τυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἀθηναιΐδα ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐ||όντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Ἀθηναιΐς παρὰ Κλύ|ταν ἄχρι οὗ κα ζώη Κλύτα⟨ν⟩ ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ | ποιέοι τὸ ποτιτασσόμενον, κυρία ἔστω Κλύτα κολάζουσα τρόπω ὧ κα αὐτὰ θέλη. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχον|τες Ἀστόξενος Διονυσίου, Ἀριστίων Ἄγωνος καὶ ἰδιῶται Πολύων || Τιμοκλέος, Ἰατάδας.

W.-F. Z. 4 καί|. — 11 Κλύτα, u. S. 310 merken sie an: L'inscription porte ici Κλύταν au lieu de Κλύτα. Mit dem Accusativ ist allerdings nichts zu machen. Möglich ist, dass der Steinmetz auf seiner Vorlage das 4 Worte vorher stehende Κλύταν wiedersah; möglich auch, dass seine Vorlage Κλύται hatte und dass er diese verlas, Κλύται, den Dativ also, vgl. 1882, 15. Es ist demnach Κλύτα⟨ν⟩ oder Κλύτα[(ι)] zu schreiben. — Die Form Μαχέταν steht auch 1872, 8. — Der Genitiv Ἀθηναΐδος (Z. 6) nur hat ein Jota, Z. 2, 3, 9, 10 steht °ναιΐς. — Der Steinmetz setzte Jota adscriptum 13mal, liess es aber weg Z. 5 θέλη, Z. 11 ζώη und 12 τρόπω, ὧ, also 4mal.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1926 *W.-F.* 261. C. v. B.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλεόδικο[ς Δωροθέου, συνευδοκεόν]|των καὶ τῶν υἱῶν τῶν Κλεοδίκου Δωροθέου καὶ Γλαυκία, [σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Εὔνους] | τὸ γένος Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν [τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε] | Εὔνους τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθ[ερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ] || πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρ[έχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἡρακλεί]|δας Καλλία. εἰ δέ τις ἐφάπτο[ιτο Εὐνόου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον [παρεχ]όντω οἵ τε ἀποδό]|μενοι καὶ ὁ βεβαι[ωτήρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι [τὰν ὠνάν], πράκτιμοι ἐόντων] | κατὰ τ[ὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάν[οντες κύ]ριοι ἐόντων συλέ]|οντ[ες ὡς ἐλεύθερον ὄντα καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πά[ντων ἀζ]άμιοι [ὄν]τες καὶ ἀ]||[νυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· [οἱ ἱερεῖς το]ῦ Ἀπόλλωνος Πρα]|[[ξίας, Ἀν]δρόνικος, [Ἐμμε]νίδας τῶν ἀρχόντων, Μένης, [Πεισί]θεος [Ξέ]νωνος], | [. . . . . δας Ἀλ[έξων]ος, Εὐκλείδας, Δάμαρχος].

Diese Inschrift ist sehr zerstört. Von Z. 10—12 sah ich gar nichts. Ich gebe sie nach *W.-F.* in Klammern und lasse innerhalb derselben die Klammern, die schon *W.-F.* wegen der Lücken setzen mussten. So hielt ich's auch in den Z. 6—9, von denen ich nur die Anfänge noch fand. Von Z. 1—9 werden die erhaltenen Anfänge immer kleiner, weil rechts von Z. 1 ab ein Bruch anhebt, der mit den Zeilen nach links zu immermehr zunimmt und schliesslich bei Z. 10 den Anfang mit wegriss. Zu Anfang von Z. 7 notierte ich mir: „Vor *μενοι* möglich [. .]". Es lässt sich bei dem jetzigen Zustande nicht mehr ausmachen, ob Z. 6 mit *ἀπο*| schloss u. Z. 7 [*δό*]*μενοι* zu schreiben ist. — Z. 11 geben *W.-F.* die beiden Priesternamen, dann Komma, hierauf [*Ἐμμε*]*νίδας· τῶν ἀρχόντων Μένης, κτλ.* Aus 1927, 7, wo die Behörde des ersten Semesters angegeben ist, geht wohl hervor, dass [*Ἐμμε*]*νίδας* (sc. *Καλλία*) *τῶν ἀρχόντων* zusammengehört und dass mit dem *νακόρος Μένης* die Reihe der Privatzeugen beginnt. Aus demselben Jahre ist ein *Ἐμμενίδας Δεξικράτεος* noch als Privatzeuge bekannt (2022, 9); dieser kann um *τῶν ἀρχόντων* willen, was auf *Μένης* nicht passt, nicht gemeint sein.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1927 *W.-F.* 262. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφ[οῖς Δε]ξώνδα τοῦ Δάμωνος μηνὸς Ἀ[πελλαίου], [ἐν δὲ] Χαλείωι | [ἄρχον]τος Λαχ[άρεος τοῦ] Σκύθα καὶ μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο | [Δαμ]όνικος Δαμο[νίκου], Ἀγησίπολις Δωροθέου Χαλεῖς σῶμα γυναικεῖον τῶι θεῶι | ἇι ὄνομα Ἀριστονίκα τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καθὼς ἐπίστευ‖σε Ἀριστονίκα τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὅτω ἐλευθέρα ἔσται καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα χρό|νον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸ σύμβολον· Ξένων Βούλωνος Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἄρχοντες | τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν Ἐμμενίδας Καλλία, Ἀλκῖνος Ἀρχιάδα, Πράοχος Ἀρ|χελάου Δελφοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος, ἰδιῶται Θρασυ|κλῆς Πραξία, Εὐαγόρας, Μένης ὁ νεωκόρος, Ξενόκριτος Στ[η]σιμένεος, Εὐκλεί‖δας Κάλλωνος Δελφοί.

Diese Inschrift ist fast ganz weggebrochen. Ich fand nur noch Z. 5 *ἀνέφαπ*]*τος τὸν* [*πάντ*]*α χρό*|[*νον*]. — 6 *μάρτυρε*]*ς· οἱ ἄρχοντες*|. — 7 *Ἀρχιά*]*δα, Πράοχος Ἀρ*|[*χελάου*]. — 8 *Ἀνδρόνι*]*κος, ἰδιῶται Θρασυ*|[*κλῆς*]. — 9 *Στη*]*σιμένεος, Εὐκλεί*|[*δας*]. Daraus ergeben sich zwei kleine Abweichungen von *W.-F.*, nämlich Z. 7 geben sie *Ἀρχιά*[*δ*]*α*, Z. 9 *Στ*[*ησ*]*ιμένεος*. Diese beiden Aenderungen sowie die Schraffierung von *τόν* sind das einzige, was ich zur Richtigstellung des Textes beisteuern konnte. Wie gesagt, ist alles Andere weggebrochen. Sonst ist der oben gegebene Text ganz mit *W.-F.* übereinstimmend. An den vielen Klammerzeichen sieht man, dass schon *W.-F.* die Inschrift sehr zerstört fanden. In Z. 1 schreiben sie *μηνός*

Ἀ[. . . . . .]. Wer aber 1926, 11 u. 1927, 7 vergleicht, sieht, dass beide Inschriften aus dem 1. Semester von des *Δεξώνδας* Archontate sind. Nur ein Monat fängt in diesem mit *Α* an. Das ist der *Ἀπελλαῖος*, also kann über die Ergänzung kein Zweifel sein. Daraus folgt, dass der Monat, der in Delphi *Ἀπελλαῖος* hiess, auch (Z. 2) in *Χάλειον* diesen Namen führte, während die andre lokrische Stadt *Οἰάνθεια* nach 1908, 5/6 die delphische Zeitangabe *μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου* mit *μηνὸς Ἀπελλαίου* identificiert. — Den Wechsel in der Schreibung Z. 1 *Χαλείωι* u. Z. 3 *Χαληεῖς* (1908, 13) braucht man nicht zu bezweifeln, vgl. *Ἱερόκλῃα* und *Ἱερόκλεια* in 1918 und 1919. Inconsequent war ja der Steinmetz auch Z. 4 mit dem Jota adscriptum. — Zu Z. 3. Oder ob *Ἀγησιπολίς*? Ob Eheleute?

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1928 *W.-F.* 263. C. v. B.

[Ἄρχοντος Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος, βουλευόντων τὰν δε]υτέραν ἑξάμηνον Ἁγί‖[ωνος τοῦ Ἐχεφύλου, Γενναίου τοῦ Ἡράκωνος, γραμμ]ατεύοντος Σωστράτου τοῦ | Σωτύλου καὶ μ[ηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο Βάκχιος Πάτ]ρωνος, συνευδοκέοντος καὶ | τοῦ υἱοῦ Ἁγίω[νος, Χαρίξενος Ἀλέξων]ος, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱ‖ῶν Ἀλέξωνος, Πολε[μάρχου, τ]ῶι Ἀπ[όλλων]ι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄ|νομα Ἄμμιλα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων στατήρων δεκαδύο, καὶ τὰν | τιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ κατὰ τ[οὺ]ς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀστόξενος Διονυσίου. καὶ ἀπ[οτρεχ]έτ[ω] ἔχουσα Ἄμμιλα [ἅ] κα κατασκεώσηται παρὰ Χαρίξενον. | μάρτυ[ρ]οι· τ[ο]ὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω[νο]ς Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ τῶν ἀρ‖[χόντων Γενν]αῖος, Σώστρατος, ἰδιῶται Ξεναγόρας, Τιμόκριτος, Σωσί|νικος, Ἄθαμβ[ος] Ἁβρομάχου.

Der Anfang dieser Nummer ist jetzt sehr zerstört. — *W.-F.* Z. 1 u. 2 voll. — 3 *μ[ηνὸ]ς Βυσίου, ἀπέδοτο Βάκχιος [Πάτ]ρωνος*. — 4 *Ἁγίω[νος], Χαρίξενος Ἀλέ[ξ]ω[ν]ος*. — 5—9 ohne jede Lücke. — 10 Anfang ‖[*χόντ*]*ων*. — 11 *Ἄθαμβος*. Aus den Lücken wie in Z. 3 u. 4 ersieht man, dass Stücke, die einst zwischen 2 Lücken stehen geblieben waren, nunmehr auch noch ausgebrochen sind. — Der Name *Ἄμμ-ιλα* gehört zu solchen wie *Ἀμμίας* 1448a, 11, *Ἀμμία* CJ. 1211b, 10 (Hermione). — Mit *κατασκεώσηται* vgl. *κατα[σ]κ[ε]υώσωνται* 1874, 26 u. 28.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1929 *W.-F.* 264. C. v. B.

Ἄρχοντο[ς Πρα]ξία μηνὸς . . . . . ., [ἀπέδοντ]|ο Ἀρχέλας [Θ]ιβαγόρα, Κράτων . . . . [τῶ]|ι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ[ναικεῖον] | ἆι ὄνομα Ἀντιγόνα, τιμᾶς ἀργ[υρίου μν]|ᾶν δέκα, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θ[εῶι τὰ]ν ὠ|νὰν Ἀντιγόνα, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέρ[αν] εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα χρόνον,

ποιέουσα[ν] | ἅ κα θέλῃ. βεβαιωτήρ· Πραξίας Εὐδόκου. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθανβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρ‖χον⟨...⟩τες Καλλίας, Βάκχιος, Δαμένης· Διόδω|ρος, Ταραντῖνος.

Die Wiedergabe bei *W.-F.* ist sehr mangelhaft. Falsch sind die Zeilenanfänge in 1—3 u. 5. — *W.-F.* Z. 1 *ἄρχον[τος Πρα]ξία*. — 1/2 [*ἀπέδον*]|*το*, aber Z. 2 beginnt mit |*ο*, also stand *τ* auf Z. 1. Möglich ja auch [*ἀπέδοτ*]|*ο*, vgl. z. B. 1847, 1. — 2 *Θηβαγόρα*. — 2/3 .. |[*τῶι*], aber Z. 3 hat Jota im Anfange, also ist [*τῶ*]|*ι* beim Uebergange zu schreiben. — 4/5 *ἀργ*[*υρίου*] | [*μν*]*ᾶν*, aber |*αν* ist Anfang, folglich haben wir [*μν*]|*ᾶν* zu geben. — 5 *τῶι* [*θεῶι*] *τὰν ὠ*|*νάν*. — 6 *ἐλευθέραν*. — 7 *ποιέουσαν*|. Ich fand *ν* nicht wieder. Ob es überhaupt da stand? — In Z. 10 wurde nach |*χον* ein Platz wie für 3 Zeichen übersprungen, weil das Material des Steines die Benutzung nicht zuliess. Die Archonten sind übrigens (vgl. 2033, 2) alle drei genannt. — Derselbe Freilasser begegnet 1772, 2, unter den Privatzeugen daselbst auch ein *Κράτων* (Z. 20), *Ἀρχέλαος* ausserdem 1749, 1; 1762, 1; 1808, 1; 1770, 4 (als Bürge); 1791, 13 (als Zeuge). Aus den Vergleichungen lässt sich für die Ergänzung von Z. 2 nichts gewinnen, weil, wie gesagt, in den angeführten Inschriften nur einmal ein *Κράτων* vorkommt, und zwar ohne Vatersnamen.

Zeit. Priesterschaft III: in der Zeit von Januar bis Juli 177.

1930 *W.-F.* 265. C. v. B.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Ξέ|νων Φιλοκράτεος, συνευδοκεόντων τῶν υἱῶν Φιλοκράτεος καὶ Πεισιθέου, | τῶι θεῶι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δρόμων, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος εἶμεν. βεβαιωτὴρ κατὰ ‖ τὸν νόμον· Δρομοκλείδας Ἁγίωνος. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἀνδρόνικος, οἱ βου|λευταὶ Ἀριστίων, Ἀστόξενος, ἰδιῶται Μένης, Βάκχιος, Ξενομένης, Ὀρέστα[ς].

Bis auf das letzte Zeichen der Inschrift ist alles erhalten, und zwar gut, nur *τ* und *α* der letzten Silbe haben Lädierungen. Schon damals, als *W.-F.* die Inschrift abschrieben, fehlte *ς*; sie geben *Ὀρέστα*[*ς*]. — Die Regel wäre es gewesen, wenn der Steinmetz den Preis nach *Δρόμων* Z. 3 eingeschlagen hätte.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151). S. No. 1891.

1931 *W.-F.* 266. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀγησάνδρου μηνὸς Ἀπόλλωνος, ἀπέδοτο Δ[ά]μω[ν], συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν Σωσιβίου καὶ | Ἁρμοδάμου, τ[ῶ] Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω σώματα δύο, τὸ μὲν κοράσιον ὧι ὄνομα Εὐρυδίκα, τὸ δὲ ἀνδρεῖον παιδάριον | ὧ ὄνομα Νεικ-

αρχος, ἐνδογενεῖς, τειμᾶς ἀργυρίου μν[ᾶ]ν δέκα, ἐπ' ἐλευθερία, ὥστε ἐλευθέρους εἶμεν Εὐρυδίκαν | καὶ Νείκαρχον καὶ ἀνεφάπτους, καθὼς ἐπίστευσαν τῶ θεῶ τὰν ὠνάν. τὰν τειμὰν ἔχει. || βεβαιωτήρ· Πασ⟨σ⟩[ῖ]νος Θεοτείμου. μάρτυρες· Μενίσκος Πολυξενίδα, Δεξίθεος Πλειστάρχου, Δ[ω]ρόθεο[ς] Αὐ[τοφ]όνου. τὸ ἀντίγραφον φυλάξοντι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἁγίων, Πυῤ(ῥ)ίας.

Die Zeichen sind nur eingeritzt. *W.-F.* Z. 1 *Δάμων*. — 2 *τῷ Ἀπόλλωνι*, möglich τ[ω] oder τ[ῶι]. — 3 *Νίκαρχος*, dann *μνᾶν*, am Ende *Εὐρυδίκα[ν]|*. — 4 *Νίκαρχον*. — 5 *Πασῖνος*, mit der Bemerkung auf S. 310: *Inscr.* ΠΑΣΣΙΝΟΣ. — 5/6 *Πλείστ[ω]|νος*, aber *Πλειστάρ|χου* ist sicher. — 6 *Δωρόθεος Δεξιθέου*, wofür ich *Δ[ω]ρόθεο[ς]* ΑΥ ... ΟΝΟΥ abschrieb. Den Zeichen nach passt *Αὐ[τοφ]όνου*. — 7 *Πυῤ[ῥ]ίας*, mit der Bemerkung auf S. 310: *Inscr.* ΠΥΡΙΑΣ. — Mit *μηνὸς Ἀπόλλωνος* ist doch wohl nichts anderes als *Ἀπελλαίου* gemeint (Bischoff, de fastis Gr. a. S. 351). — Weil *W.-F.* in Z. 3 und 4 falsch lasen, schien die Behandlung der Stämme *νεικα-* und *τειμα-* in dieser Inschrift inconsequent zu sein: sie ist es aber nicht. — Bemerkenswert Z. 4 das Asyndeton. Vgl. 1821, 9.

Zeit. Priesterschaft XII (kurz nach 100 vor Chr.); vgl. 2110, 20; 2111, 12.

1932 *W.-F.* 267. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου μηνὸς Δαιδαφορίου, [ἀπέ]δοτο Κρανίχα Φερεκράτεος, συνευδοκέοντος τοῦ ἀνδρὸς [Καλλέ]α καὶ τοῦ ὑοῦ Ξένωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | [γ]υναικεῖον ἆι ὄνομα Πίθανον τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου || μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βεβ[α]ιωτῆρες· Καλλέας Ξένω|νος, Ἄθαμβος Ἀθανίωνος. καθὼς ἐπίστευσε Πίθανον τῶ θεῶ τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὅτω ἐλευθέρα εἶμεν τὸν πάντα βίον καὶ ἀνέφαπτος | ὑπὸ πάντων, ποιοῖσα ὅ κ[α θέλη

W.-F. geben die Inschrift ohne jede Lücke, sowohl in den Zeilenanfängen 2—4 als bei *βεβαιωτῆρες* Z. 5. — Z. 8 reicht der Text eben nur bis *ποιοῦσα ὅ κ[α*, diese Zeile blieb unvollendet. Ausserdem sieht man noch 4 Zeilen vorgezogen, die gleichfalls unbenutzt gelassen wurden. — Fick, die griechischen Personennamen S. 186, stellt den Namen *Κρανίχα* zu der in *κραίνω* steckenden Wurzel; vgl. dazu *Κραῖν-υς* 1351, 7. — Zu *ἀνέφαπτος ὑπό* vgl. 1895, 6.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1709.

1933 *W.-F.* 268. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐαγγέλου μηνὸς | Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ-

δοτο | Ὀρθαῖος Χάρητος Δελφὸς | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀριστοκράτεια, ‖ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, | καθὼς ἐπίστευσε Ἀριστοκράτεια | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα | ὅ κα θέλη. βεβαιωτήρ· Καλλίας Καλλιμάχου ‖ Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἄθανβος, Ἀμύντας· Κλέ[α]νδρος, Μαντίας, Καλλίκων.

W.-F. Z. 1 *Εὐαγγέλου*, aber der Stein hat *Εὐανγ°*, was mit Schreibungen wie *τὸν πάντα* Z. 8. u. *Ἄθανβος* Z. 11 übereinstimmt. — 11 *Κλέανδρος*.

Zeit. Priesterschaft III: November/December 179.

1934 *W.-F.* 269. C. v. B.

Ἄρχοντος Πατρέα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέ|δοτο Κλέων, Ἀλκῖνος τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι | ὄνομα Ἴακχος, ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Δαιάδας Βαβύλου. μάρτυροι

Nur *μ* in *σῶμα* ist verletzt. — Es sind noch 2 Zeilen frei; weshalb sie unbenutzt blieben, lässt sich nicht sagen. — Zu *ἀπέδοτο* vgl. 1879, 1.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151); vgl. 1688—1690.

1935 *W.-F.* 270. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἥρυος τοῦ Πλείστωνος μηνὸς Ποιτροπίου, | ἀπέδοτο Μενεκράτηα Μεναίου, συνευδοκέοντος καὶ | τοῦ υἱοῦ Θευδότου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον κορίδιον ἇι ὄνομα Καλλικράτηα, τιμᾶς ἀργυ‖ρίου στατήρων εἴκοσι πέντε, καὶ τὰν τειμὰν ἔχει πᾶσαν, | [κ]αθὼς ἐπίστευσε Καλλικράτηα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|[τ]ε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ θυγάτηρ Σωσίχ[α]ς καὶ Ἑρμογένεος τοῦ Διοσκου|[ρί]δα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέουσα ὅ κα θέ|[λη] καὶ ἀποτρέχουσα οις κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό‖[λιο]ς· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Καλλικρατείας ἐπὶ | [κατα]δουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδο|[μένα] Μενεκράτηα καὶ ὁ υἱὸς αὐτᾶς Θεύδοτος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄθαμβος Ἀθανίω|[νος· ε]ἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ | [τὸν] νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συ‖[λέον]τες Καλλικράτηαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπό|[δικοι π]άσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς

τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, | [Ἀνδρό]νικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ξενέας, Δεξώνδας Πολυκράτεος, Ἀριστό|[βουλο]ς Πάτρωνος, ἰδιῶται Διονύσιος, Τιμόκριτος, Ἄθαμβος Ἀθανί|[ωνος].

W.-F. geben nur 18 Zeilen und setzen [*ωνος*] an den Schluss von Z. 18. Das ist unmöglich. Es muss |*ωνος* Z. 19 gebildet haben. Als *W.-F.* die Inschrift abschrieben, fehlte es bereits, ebenso der Anfang der Z. vorher: sie geben Z. 17/18 *Ἀριστό*|[*βο*]*υλος*. Der Bruch, der damals schon angefangen war, hat sich jetzt nach oben hin fortgesetzt und hat die Zeilenanfänge von Z. 17—Z. 6 geschädigt. Was in meinem Texte in Klammern steht, geben *W.-F.* noch voll. In Z. 17 und 16 bis zu 6 Zeichen breit, nimmt er nach oben zu ab; Z. 7 u. 6 fehlt bloss noch ein Zeichen, und Anfang von Z. 5 ist *ϱ* beschädigt. Sonst ist alles gut erhalten; verletzt ein Zeichen in Z. 12 und 18, Z. 7 ist *α* in *Σωσίχ*[*α*]*ς* ausgebrochen. Z. 5 geben *W.-F.* fälschlich *τιμάν* st. *τειμάν*. — Zum Wechsel der Schreibungen *Καλλικράτεια* (Z. 10) und *Καλλικράτηα* (Z. 4, 6, 15; vgl. *Μενεκράτηα* Z. 2, 12) s. 1918 und 1919 *Ἱερόκλεια*. — Nach Z. 7 erhält das junge Mädchen nur bedingte Freiheit. *Μενεκράτηα* verkauft es an das Ehepaar *Ἑρμογένης-Σωσίχα* (vgl. den Fall in 1694), welches das Mädchen an Kindes Statt annimmt. — Der Bürge steht nochmals unter den Zeugen, vgl. 1922.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

1936 *W.-F.* 271. C. v. B.

[Ἄρχον]τος Εὐκλέος μηνὸς Βοαθοίου, ἀπέδοτο Ἀναξὶς | [Ἐμμεν]ίδα, συνευδοκέοντος καὶ Ἐμμενίδα τοῦ υἱοῦ | [τοῦ Ἀναξ]ίδος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | [ὧι ὄνομα] Πλεῖστος τὸ γένος Κίλικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν || [τεσσάρω]ν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Πλεῖ|[στος τῶι θ]εῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφα|[πτος ἀ]πὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιῶν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέ|[χων οἷ]ς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν [νόμον] τᾶς πόλιος· Μνασίθε[ος Διο]δώρου. ε]ἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Πλείστου [ἐπὶ κατ]αδουλισμῶι, κύρι[ος ἔστω || αὐτ]οσαυτὸν συλέων Πλεῖστος καὶ ἄλλος ὁ παρατυγ[χάνων | ἀζ]άμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δ[ίκας κ]αὶ πάσας ζαμίας. μάρ[τυρες· ὁ] | [γρα]μματεὺς τῶν ἀρχόντων Πολίτας καὶ ἰδιῶται Πρα[|], Θεόξενος Καλλία, Διονύσιος Ἀσάνδρου, Καλλικρά[της | , Τ]αραντῖνος Μνασιθέου, Ἐπίμηλος Σελεύκου, Φιλοκ[ράτης || α]χος.

Die Nummern 1936 und 1937 haben sehr gelitten. *W.-F.* bemerkten schon S. 310: Les deux inscriptions, placées près d'un trou qui semble avoir servi à l'écoulement des eaux, ont presque entièrement disparu sous une couche de matières calcaires anciennement déposées par ces eaux.

Als *W.-F.* die Inschrift abschrieben, fehlten bereits die Zeilenanfänge von 10—15. Jetzt sind sie auch in Z. 1—9 weggebrochen, am breitesten in Z. 3—6, wo 6/8 Zeichen fehlen.

W.-F. gaben die Inschrift so, als ob das Innere jeder Zeile eine Lücke habe, die in einzelnen Zeilen bis zu 13 Zeichen angewachsen sein sollte. Diese Lücken sind nicht da. Freilich bietet die Lesung manchmal grosse Schwierigkeiten.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*, dann *μηνὸς* [. . . . . *ἀπ*]*έδοτο*. — 2 *Ἐμμενίδα*, dann *συνευδοκέον*[*τος καὶ Ἐμμ*]*ενίδα*. — 3 *τοῦ Ἀναξίδος*, dann *Ἀπόλλωνι* [*τῶι Πυθίωι*] *σῶμα*. — 4 *ὧι ὄνομα*, dann *τὸ γένος* [. . . . . . . *τιμ*]*ᾶς*. — 5 *τεσσάρων*, dann *ἔχει* [*πᾶσαν*, *καθὼς*] *ἐπίστευσε*. — 5/6 *Πλεῖ*|*στος τῶι θεῶι*. — 6 *ἐφ' ὧιτε* [*ἐλεύθερος εἶ*]*μεν*. — 6/7 *ἀνέφα*|*πτος ἀπὸ πάντων*. — 7 *τὸν πάντα* [*βίον ποιέων ὅ κα*] *θέλη*. — 7/8 *ἀποτρέ*|*χων οἷς κα θέλη*. — 8 *κατὰ* [*τοὺς νόμους τᾶς*] *πόλιος*. — 8/9 *Μνασίθε*[*ος Διο*]|*δώρ*[*ου*]. *Εἰ δέ τις*. — 9 *ἐφάπτοιτο Πλε*[*ίστου ἐπὶ καταδουλισμῶι*, *κύρι*[*ος ἔστω*]||, also mit Weglassung einer Klammer, so dass man die Grösse der Lücke nicht wusste. — 10 [*αὐ*]*τός*, dann *Πλεῖ*[*στος καὶ*] *ὁ παρατυγ*[*χάνων*]||. — Wie viel auf die Zeilenschlüsse in 8, 9 zu setzen ist, bleibt unsicher. Die Ergänzungen können zum Teil auch auf den Anfängen der nächsten Zeilen gestanden haben. — 11 [*ἀζά*]*μιος*, dann *ἀνυπόδικος* [*πάσας δίκας καὶ πάσ*]*ας ζαμίας*, am Schlusse *Μ*[*άρτυρες* . . . .]||. — 12 [*γρα*]*μματεύς*, *τῶν ἀρχόντ*[*ων* . . . . *ἰ*]*διῶται Πρα*[. . . .]||. — 13 [. . . . . .] *Θεόξενος Καλλία* [. . . . .]*ου*, *Καλλικρά*[*της* . . .]||. — 14 [. . . . . . .] *Ταραντῖνος Μνα*[. . . . .]*υχου*, *Φιλοκ*[*ράτης* . . .]||. — 15 [. . . . . .]*αχος*. — Die Angaben über die Grösse der Lücken durch Punkte sind bei *W.-F.* durchaus ungenau, so geben sie z. B. Z. 12 *ἀρχόντ*[*ων* . . . . *ἰ*]*διῶται*, wofür ich vom Steine *ἀρχόντων Πολίτας καὶ ἰδιῶται* abschrieb, Z. 13 *Καλλία*[. . . . .]*ου*, wo ich 15 st. 8 Zeichen in der Lücke fand. — In Z. 14 bin ich unsicher in der Angabe des Namens nach *Μνασιθέου*. Ich notierte: ΕΓΙΛ ΙΙΛΟΣ. — Z. 4 notierte ich ΚΙΛΙΚΛ. — Nach Z. 1 u. 3 schreibe 1709, 2 *Ἀναξίς*.

Aus demselben Archontate sind 2095 und 2096, welche als Priester *Πραξίας* und *Ἀνδρόνικος* nennen, also die VI. Priesterschaft, aus demselben 1. Semester die Nummern 2089 und 2109, wozu, wie meine Lesung zeigt, noch 1937 kommt. Mit Zuhülfenahme dieser Nummern zeigt sich denn, dass wir Z. 12 nicht nach [*γρα*]*μματεύς* mit Komma interpungieren dürfen, wie *W.-F.* es thaten; denn *Πολίτας* ist eben nach 2089, 3 und 2109, 2 der *γραμματεύς*. Dadurch wird wahrscheinlich, dass Z. 11 mit *ὁ* schloss, und dass entweder zwischen *μάρ*[*τυρες* und diesem *ὁ* noch ein oder beide Priester standen, was mir zuviel Raum zu fordern scheint, oder dass gar nichts weiter dazwischen stand. — Der Bürge begegnet z. B. 1938, 4/5.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1937 *W.-F.* 272. C. v. B.

[*Ἄρχοντος ἐν Δε*]*λφοῖς Εὐκλέος*, *ἐν δὲ Λοκροῖς* [*ἀγω*]*νοθετέο*[*ν*]*τος Ἀρισ*[| *ἀπέδοτο Κ*]*αλλίξενος Εὐαρχίδα Μνανεὺς τῶι Ἀπόλλων*[*ι τ*]*ῶι Πυθ*[*ίωι* | *σῶμα ἀνδρ*]*εῖον ἐνδογενὲς*

ὧι ὄνομα [Εὔ]δοτος, τιμᾶς ἀργυρί[ου | μνᾶν τεσσάρ]ων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτήρ· Νικόλαος Τε[. . . . . ‖]ς. μάρτυροι· Ἀριστόδαμος Ἀμύντα, Ἀστίας ΒΙΑΧΑ[ ]*ος Ἀρχιδάμου, Τιμόδαμος Πολέμωνος Μυανεῖς, Θεο-* [|]*μόφιλος Ἀριστομάχου* TFITCI . . ΑΣΩΝ *Δαμένεος* ΑΛ[| *Ἀπ]ολλωνίου καὶ οἱ ἄρχοντες [τᾶς] πόλιος τῶν Δελ[φῶν | Εὔδοκ]ος Πραξία, Ἀγησί[λ]αο[ς, Πο]λίτ⟨.⟩ας Ἀσάν[δρου].*

S. die Anmerkung zu 1936. Es ist sehr schwer hier sicher zu lesen. *W.-F.* Z. 1 *ἐν δ[ὲ . . . .]εοντος Ἀρισ[. . . . . .]‖.* — 2 *Εὐα[. . . . . τῶι Ἀπόλ]λωνι τῶι Πυ[θίωι]‖.* — 3 *ὧι [ὄνομα Νικόλαος], τιμᾶς ἀργυρί[ου].* — 4 *ἔχει, [καθὼς ἐπίστευσε] Νικόλαος τῶι [θεῶι]‖.* — 5 ‖*τὰν ὠνὰν* [. . . . .] *Μάρτυροι· Ἀριστόδ[αμος . . . .]‖.* — 6 ‖[. . . . .] *Ἀρχιδάμου, Τιμόδα[μος‖.* — 7 ‖[. . . . . *Θε]όφιλος, Ἀριστόμαχ[ος . . . .]‖.* — 8 ‖[. . . . . . . *Ἀπ]ολλωνίου* [. . . . .]‖. — 9 ‖[. . . . .]*ος Πραξία, Ἀγησ[. . . . . . .]‖.*

Die Lücken für die Anfänge in Z. 1—4, die oben gegeben sind, sind dieselben wie bei *W.-F.*; da liess sich nichts Neues gewinnen. Dagegen gelang es, die Lücken in der Mitte der Zeilen 1—4 auszufüllen. Die Erkenntnis, dass der Freilasser *Καλλίξενος Εὐαρχίδα* ein *Μυανεύς* ist, lässt sich so verwerten, dass wir Z. 5 Anfang dasselbe Ethnikon für den Bürgen einsetzen: also *Νικόλαος Τε[. . . . . | Μυανεύ]ς*. *W.-F.* sahen in *Νικόλαος* den Freigelassenen, daher ihre Ergänzung in Z. 4/5, die ganz der Ueberlieferung widerspricht, und daher auch die Einsetzung des Namens in Z. 3, wo ich beispielsweise *[Εὔ]δοτος* ansetze. Im Anfange von Z. 6 konnte ich 2 Zeichen, von Z. 7 nur 1 Zeichen mehr erkennen als *W.-F.* Dagegen fand ich mehr für die Zeilenenden. So ergiebt sich zunächst, dass 4 *Μυανεῖς* Zeugen waren, wenn ich auch den Vatersnamen vom 2. und den Rufnamen vom 3. nicht ermittelte. Dann geht aus meiner Lesung in Z. 6/8 hervor, dass 4 bis 5 Männer aus Delphi als Zeugen fungierten. Oder ob 2 davon *Τριτεῖς* waren? Z. 8/9 endlich fand ich die Reste von den Namen der 3 Archonten, vgl. dazu 2089, 2/3. Die Archonten an letzter Stelle zu erwähnen ist selten, doch begegnet es, vgl. 1785, 19/20. Ueber dieses allgemeine Resultat komme ich nicht hinaus. Gewiss wird sich, wenn der Index fertig sein wird, der eine oder der andere Name vervollständigen lassen. Es ist übrigens unmöglich, in Z. 7 die Zeichen mit Lettern so wiederzugeben, wie sie auf dem Steine aussehen. Im Namen des Archonten *Πολίτας* Z. 9 ist nach *τ* eine unbenutzte Zeichenstelle; doch schien es mir, als ob eine Querhasta am oberen Linienrande eingeschlagen wäre. Man könnte sie auf ein dittographisches *τ* beziehen, das der Steinmetz, weil er sein Versehen merkte, nicht vervollständigte. — Z. 1 fehlt der Monat.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140). Vgl. die Anmerkung zu 1936.

1938 *W.-F.* 273. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου τοῦ Μενεστράτου μηνὸς Θεο|ξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀθάμβου τοῦ | Ἁβρομάχου, Γλαύκου τοῦ Ξένωνος, γραμματεύοντος Σωξένου | τοῦ Ἐχεφύλου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀντιγένης καὶ Μνασίθεος καὶ ‖ Καλλικράτης τοὶ Διοδώρου υἱοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Σωτήριχος τὸ γένος Ἀρμένιος, καθὼς ἐπίστευσε Σω|τήριχος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δεκαοκτώ, καὶ τὰν | τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, ἐφ' ⟨ὅτ⟩ῶιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέον‖τα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα θέλη. βεβαιω|τῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· [Ε]ὔδοκος Πρα|ξία, Ἀγησίλαος Ταραντίνου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι Σωτηρίχου, βέβαιον παρεχόντω τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶι οἵ τε ἀποδόμενοι Ἀντιγένης καὶ Μνα|σίθεος καὶ Καλλικράτης καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δὲ μὴ | παρέχοιν τῶι θεῶι βέβαιον τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐ|όντω κατὸν νόμον τᾶς πόλιος. κύριος δὲ ἔστω προι|στάμενος Σωτηρίχου καὶ συλέων Σωτήριχον ὁ πα|ρατυχὼν ἐπ' ἐλευθερίαι ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδι‖κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. κυριευέτω δὲ καὶ τῶν ἔ|χει καὶ κατεσκεύωται φοροφορέων Σωτήριχος πάν|των, καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βέβαια παρεχόντω Σωτηρί|χωι πάντα. μάρτυροι· Πυῤῥίας Ἀρχελάου, Ὑβρίας, | Σέλευκος, Μνασίας, Ἐπίνικος, Σώστρατος, Γλαῦκος ‖ Ξένωνος, Τίμων Καλλικλέος, Ἄθαμβος Ἁβρομάχου, | Θεύξενος, Λύκος, Ἀρτεμίδωρος, Ἁγίων Κλεοδάμου, Ξε|νόκριτος Στησιμένεος, Ξένων Σωσιξένου, Ἀστό|ξενος καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πρα|ξίας.

Z. 8. Es steht wirklich *ἐφ' ὅτωιτε* auf dem Steine, und man kann zwischen den Schreibungen *ἐφ' ⟨ὅτ⟩ῶιτε* und *ἐφ' ὅτωι⟨τε⟩* schwanken. Möglich auch, dass der Steinmetz *ἐλεύθερόν τε εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον* (vgl. 1944, 14) einschlagen wollte, *τὲ* aber zu früh einmeisselte. — *W.-F.* Z. 11 *Εὔδοκος*. — 17 *κα[τὰ] τὸν νόμον*, aber S. 310 die Anmerkung: Inscr. KATON. Zu *προιστάμενος* in Z. 17 vgl. 1726, 6; 1951, 9. — 21 *κατεσκέωσται*, vgl. *κατασκευώσωνται* 1874, 26, 28, *κατασκεώσηται* 1928, 8 von *κατα-σκευόω*; dazu ist *κατεσκεύωται* regelrechtes perf. med. — Die Form *φοροφορέων* beanstandete Ernst Curtius, Gött. Nachr. 1864 S. 148; er wollte *φορεαφορέων* lesen und dem *Σωτήριχος* den Dienst des Sänftenträgers zuweisen. Aber — abgesehen von der Schwierigkeit, die die Form bereiten würde — wenn eine besondere Verpflichtung dem Freilasser gegenüber hätte ausgesprochen werden sollen, wäre sie in einem besonderen Satze formuliert worden, und nicht nebenbei in dem Satze, wo vom Vermögen des Freigelassenen die Rede ist. Dieser erhält das Recht über sein ganzes Vermögen, das er besitzt und b e i r e g e l m ä s s i g e r E n t r i c h t u n g e i n e r A b g a b e

erworben hat, also *τὸν φόρον φορέων*. Fraglich bleibt, ob er selbst zu der Abgabe verpflichtet war oder sein Freilasser; dann müsste *φόρος* im prägnanten Sinne gebraucht sein. Dass sich jener ausmachen konnte, dass sein Freigelassener für ihn eine regelmässige Abgabe bezahle, dafür liefert 1731, 9 ein Beispiel. Denkbar wäre auch, dass der Sinn *φορτο-*, *φορμο-φορέων* wäre und die Art des Erwerbs damit ausgedrückt würde. — In der Aufzählung der Zeugen ist die gewöhnliche Reihenfolge nicht eingehalten worden. Mitten unter den Privaten stehen 2 Archonten, *Γλαῦκος* (Z. 24) und *Ἄθαμβος* (Z. 25). — Der Text der Inschrift ist sprachlich nicht consequent; vgl. Z. 5 *τοὶ* und Z. 28 *οἱ*; Z. 10 *θέλῃι* neben *θέλῃ*; Z. 26 *Θεύ-ξενος* neben *Κλεο-δάμου*. — Zu *Ἀρμένιος* Z. 6 vgl. 1905, 2.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1939 *W.-F.* 274.

[Ἄρχοντος ἐ]ν Ἀμβρύσσω Ἐπιτέ[λ]ου (?) μηνὸς δευτέρου, ἐν | Δελφοῖς ἄρχοντος Κλεάνδρου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο τῶι Ἀ|πόλλωνι

So *W.-F.*; ich selbst habe keine Notizen zu dieser Nummer. Auf S. 310 bemerken sie: cette inscription semble avoir été effacée à dessein. Il est difficile de dire si, à la première ligne, il faut lire *Ἐπιγένου* ou *Ἐπιτέλου*. — Pomtow hat, wie er Jahrb. f. cl. Ph. 1889 S. 520 sagt, die „getilgte fünfzehnzeilige Inschrift" gelesen und will sie „zusammen mit der ebenfalls vervollständigten No. 2102" mitteilen. Nach ihm ist die Inschrift der 12. Priesterschaft zuzuweisen.

Zeit. Priesterschaft XII (kurz nach 100 vor Chr.); vgl. 1931.

1940 *W.-F.* 275. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου | μηνὸς Βυσίου, ἀπέδο‖[το Ἄ]θαμβος Ἀθανίωνος | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ‖ σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα | Σωσώ, ἂν ἐπρίατο παρὰ Εὐαμέ‖ρου, τὸ γένος Μακέταν, καθὼς ἐπί‖[σ]τευσε Σωσὼ τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, | [τι]μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν ‖ [τι]μὰν ἔχει πᾶσαν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ|ραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν‖των τὸν πάντα βίον. εἰ δ[έ] τις ἐφάπτοι‖[το Σω]σοῦς, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν | [συλέων] ὡς ἐλευθέραν οὖσαν. βεβαιω‖[τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶ]ς πόλιος· Φίλων. | [μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ] Ἀπόλλω[νος Ἀνδρόνικος, Πραξίας, unvollendet].

Die Ergänzung der Priester ergiebt sich z. B. aus 1942, 23. Nach Z. 16 scheinen 5 bis 6 Zeilen wieder ausgeschlagen worden zu sein. *W.-F.* bemerken dazu S. 310: Cinq lignes ont été effacées. A côté de cette inscription s'en trouvait une autre (bei Pomtow 278a, b), qui parait avoir été entièrement détruite, mais dont on voit encore les traces. —

Die Inschrift hat sehr gelitten. *W.-F.* sahen schon die Zeilenanfänge von 14 ab nicht mehr; jetzt fehlt auch der von Z. 13 u. die von 8—10. — *W.-F.* Z. 2/3 *ἀπέδο|το*. — 3 *Ἄθαμβος*. — 7/8 *ἐπί|στευσε*. — 9 *τιμᾶς*. — 10 *τιμάν*. — 12 *εἰ δέ τις*. — 12/13 *ἐφάπτοι|το Σωσοῦς*. — *Μακέταν* Z. 7 vgl. 1872, 3.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1941 *W.-F.* 276. C. v. B.

Ἄρχ[ο]ντος Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος, μη|νὸς unvollendet gelassen.

Es ist $1^1/_2$ Zeile frei und unbenutzt gelassen. — *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1942 *W.-F.* 277. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου μηνὸς Ποιτροπίου, | ἀπέδοτο Θευγένης καὶ Λείριον τῶι Ἀ|πόλλωνι τῶι Πυθίωι κορίδια δύο ἐπ' ἐ|λευθερίαι, ἃ ἐξεθρέψαντο αὐτοί, αἷς ὀ||νόματα Σωσὼ καὶ Διονυσία, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχον|τι πᾶ[σ]αν. βεβαι[ω]τὴρ κατὰ τὸν νό|μον· Εὔδοκος. [π]αραμει- νάν|των δὲ Σωσὼ καὶ Διον[υ]σία παρὰ ‖ Θευγένη καὶ Λίριον ἇς κα ζώωντι | Θεογένης καὶ Λίριον ποιοῦσαι τὸ ποτιτασ|σόμενον [τ]ὸ δυνατόν· εἰ δὲ μή, κύριος ἔ|στω Θεογένης καὶ Λίριον κολάζοντες | τρόπωι ὧι κα θέλωντι. ἐπεὶ δέ κά τι πάθων||τι οὗτοι, ἐλεύθεροι ἔστωσαν Σωσὼ καὶ Δι|ονυσία, καθὼς ἐπίστευσαν τὰν ὠνὰν | τῶι θεῶι, καὶ αὐταὶ καὶ τὰ αὐτᾶν πάντα. εἰ | δέ τίς κα ἀνθάπτηται Σωσῶς καὶ Διο|νυσίας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔ|στω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέ|ρας οὔσας ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱε|ρεῖς Πραξίας, Ἀνδρόνικος.

W.-F. Z. 7 *πᾶσαν*, dann *βεβαιωτήρ*. — 8 *παραμεινάν|των*. — 9 *Διονυσία*. — 12 *τὸ δυνατόν*. — Zur Inconsequenz in der Schreibung der Namen der Freilasser (*Θεογένης* Z. 11 und 13, *Θευγένης* Z. 2 und 10; *Λείριον* Z. 2, *Λίριον* Z. 10, 11 und 13) vgl. 1763; 1779.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1943 *W.-F.* 278. C. v. B.

[Ἄρχοντ]ο[ς] Ἀρχία μηνὸς Ἀμαλίο[υ], ἀπέδοτο | [Δαμένης Ὀρ]έστα τῶι Ἀπόλ[λω]νι τῶι Πυ[θ]ίωι | [σῶμα γυναι]κεῖ[ο]ν ἇι ὄνομα Ἰ[σιδ]ώ[ρ]α, τιμᾶς ἀρ||[γυ]ρίου μνᾶν τεσσά[ρων], καθ[ὼς ἐπίστε]υσε [Ἰσι]δώ[ρα ‖ τ]ῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλε[υθ]έραν εἶμ[εν | α]ὐτὰν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ [πάν]των τὸν

π[ά]ν[τ]α | χρόνον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Διόδωρος Ἡράκω|νος. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖ[ς] Ἀνδρόνικος [unvollendet].

Die Inschrift bricht mit *Ἀνδρόνικος* ab. Für die Fortsetzung war aber noch Platz, sogar bis zu 8 Zeilen. — Jetzt ist viel abgebröckelt. *W.-F.* Z. 1 [*ἄρχοντος*], dann *Ἀμαλί[ου]*. Hier klammern sie also 2 Zeichen zu viel ein. — 2 [*Δαμένης*] *Ὀρέστα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι*. — 3 [*σῶμα γυναι*]*κεῖον*, dann *Ἰσιδώ[ρα]*, aber *α* ist klar. — 4 *τεσσά[ρω]ν, καθ[ὼς ἐ]πίστευσε Ἰσι[δ]ώ[ρα]*. — 5 *τῶι θεῶι*, dann *ἐλευθέραν εἶμεν*. — 6 *αὐτάν*, dann *ἀπὸ πάντων τὸν πάντα*. — 8 *ἱερεῖς*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140). S. No. 1973.

1944 *W.-F.* 279. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἱέρων Θεοδότου | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι παιδάριον | ἐνδογενὲς ὧι ὄνομα Θεόκριτος, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βεβαιωτῆρες κα|τὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Κλέανδρος | Θεοχάριος, Τίμων Φίλωνος. παραμεινά|τω δὲ Θεόκριτος παρὰ Ἱέρωνα καὶ Ζωδίχαν | τὰν ματέρα ἕως κα ζῶντι ποιῶν τὸ ποτι‖τασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. ἐξουσίαν | δὲ ἐχόντων κολάζοντες ὧι κα θέλωντι | τρόπωι Θεόκριτον, εἴ κα μὴ παραμένη, καὶ ἁ | ὠνὰ αὐτοῦ ἄκυρος ἔστω. εἰ δέ τί κα πάθωντι, | ἐλεύθερός τε ἔστω καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν‖των τὸμ πάντα χρόνον, ποιῶν ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. εἰ δέ τις ἐ|φάπτοιτο Θεοκρίτου ἐπὶ καταδουλισμῶι | παθόντος τι Ἱέρωνος ἢ Ζωδίχας, παρεχόν|των βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἱ βεβαι‖ωτῆρες. καὶ ὁμοίως οἱ παρατυγχάνοντε[ς] | κύριοι ὄντων Θεόκριτον συλέοντες ὡς ἐ|λεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ|πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πρα‖ξίας καὶ οἱ ἄρχοντες Καλλίμαχος, Γενναῖ|ος, Δαμόστρατος· Μένης.

Noch jetzt fast tadellos erhalten. In den Z. 20, 22, 24 ist je ein *ε* verletzt; Z. 20 Ende fehlt *ς*, *W.-F.* *παρατυγχάνοντες*. — Z. 12 setzen *W.-F.* Kolon vor *εἴ κα*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1945 *W.-F.* 280. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Δώρημα Νίκωνος τῶι [Ἀ]πόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομ[α] | Ἀφροδισία τὸ γένος Σύρα καὶ παιδάριον ὧι ὄνο‖μα Ἀπολλώνιος οἰκογενές, τιμᾶς ἀργυρί|ου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισί|α καὶ Ἀπολλώνιος τῶι θεῶι τὰν

ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα χρόνον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ‖ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ | τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Πασίων Κλέωνος, Καλλείδας Εὐ|κλείδα. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισσμῶι Ἀφροδισίας ἢ Ἀ|πολλωνίου, βέβαιον παρεχόντων τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι | ἅ τε ἀποδομένα Δώρημα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δὲ μὴ πα[ρ]έχ[ω]ν[τι] βέβαι‖ον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον [τᾶς] πόλι|ος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συ[λ]έοντες ὡς ἐ|λευθέρους ἐόντας Ἀφροδισίαν καὶ Ἀπολλώνιον ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδι|κοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Ἀφροδισία καὶ Ἀπολλ[ώ]νιος | παρὰ Δώρημα ἄχ[ρ]ι κα ζώη Δώρημα, ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν ‖ τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποιέοιν τὸ ποτιτασσόμενον, κυρία ἔ[σ]τω | Δώρημα κολάζουσα τρόπωι ὧι κα αὐτὰ θέλη. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ οἱ | ἄρχοντες Καλλίμαχος, Γενναῖος, Δα|μόστρατος καὶ ἰδιῶται Τιμοκλῆς Πολύω‖νος, Ξένων Ξενοκρίτου, Ξενέας Βαβύλου, Τίμων | Φίλωνος, Πολύκλειτος Κλεοδάμου, Μένης, | Εὐκλείδας Καλλείδα, Τείσων Θευχάριος.

W.-F. Z. 2/3 Ἀπόλ|λωνι. — 3 ὄνομα. — 12 καταδουλισμῶι mit einem σ, s. Index. — 14 παρέχ[ωντι]. — 18 Ἀπολλ[ώνιος]. — 19 ἄχρι, dann °τασσόμεναν. — 20 ἔστω. — 21 ἱερ[εῖς], aber das Wort ist ganz klar. — Die Freilasserin und ihr Vater kommen 1803 vor. — Zu Σύρα Z. 4 vgl. 1905, 2.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1946 *W.-F.* 281. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχία μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοντο Ἀ|στόξενος Διονυσίου, Χαρῖνος Παρνασσίου τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσίχα τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ ‖ τὰν τι[μ]ὰν ἔχοντι, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίχα τὰν ὠνὰν | τῶ θεῶ, ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ | πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσαν [ὅ] κα θέλη καὶ ἀπο|τρέχουσαν ὅπ'⟨. . .⟩ ἂν ⟨κα⟩ θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλι⟨. . .⟩ος· Ἀρχέλαος Πραόχου. μάρτυροι· οἱ ἄρχον|τες [Δ]ρομοκλείδας, Ἐμμενίδας, ἰδιῶται Διόδωρος, Κλέων.

W.-F. Z. 5 τιμάν. — 7 ὅ κα θέλη. — 10 Δρομοκλείδας. — In Z. 8 u. 9 findet sich eine Stelle, die der Steinmetz nicht benutzte; Z. 9 ist ΠΟΛΙ ΟΣ zu sehen und unmittelbar darüber — ein Beweis, dass nichts fehlt —, Ο ΠΑΝΚΑΘΕΛΗ. Dazu merken *W.-F.* S. 310 an: Ὀπαν[ί]κα.

Inscr. ΟΠΑΝΚΑ. Aber das temporale Adverb wäre gegen die sonst übliche Phraseologie. Diese verlangt *οἶ, οἷς, ᾶι, εἶ*. Im Texte geben sie: *ὅπ' ἂν κα θέλῃ*. Diese Vermutung ist sicherlich besser als die Nachtragsbemerkung; sie denken dabei an das lokale Adverb *ὅποι* (oder *ὅπαι*), sagen aber nicht, wie sie *ἂν κα* erklären. Attische Formen und Gebrauchsweisen begegnen zuweilen mitten im dorischen Dialekte, so *ἂν* 1766; Z. 7 steht *ποιοῦντα ὅ κα θέλῃι* und *ἀποτρέχοντα οὗ ἂν θέλῃ* neben einander. Es wäre also möglich, dass der Steinmetz auch hier *ὅποι ἂν* in der Form *ὅπ' ἂν* einschlug, dann aber absichtlich oder unabsichtlich die dorische Partikel noch hinzusetzte; im letzteren Falle ist *ἂν* ⟨*κα*⟩ zu schreiben, im ersteren wäre anzunehmen, dass er *ὅποι κα* oder *ὅπαι κα* habe corrigieren wollen, die Correktur aber auszuführen vergass (*ὅπα*[(*ι*)] *κα θέλῃ*). Elisionen von schliessendem *οι* kommen vor, s. *κύρι'* 1795, 6; *ἀζάμι'* 1748, 12.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140). S. No. 1973.

1947 *W.-F.* 282. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχία μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέδοτο Νικάσιππος Καλλία | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωφρό|να τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν. κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος βεβαιωτήρ· Μνασί||ας Ἀγαθοκλέος. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος | καὶ οἱ ἄρχοντες Ἐμμενίδας, Ξεν[ό]κριτος, ἰδιῶται Μένης, Ἀρχέλα|ος, Μενέστρατος, Ἡρακλείδας, Καλλία[*ς*].

W.-F. Z. 6 *Ξενόκριτος*. — 7 *Καλλίας*. Ob aber *Καλλία* oder *Καλλία*[*ς*] zu lesen ist, lässt sich wegen der Risse im Steine nicht entscheiden. — In Z. 4 erklärt sich die auffällige Stellung von *βεβαιωτὴρ* wohl so, dass der Steinmetz das Wort nach *πᾶσαν* vergass; ebenso 1948, 5.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140). S. No. 1973.

1948 *W.-F.* 283. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸ[*ς*] *Ποιτροπίου, ἀπέδο|το Θράσων Εὐπαλίδα Λιλαιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δρόμων | ἐπ' ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ || τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. κατὰ τοὺς νόμους βε|βαιωτήρ· Πολυκράτης Ξενοφῶντος Λιλαι|εύς. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἀνδρόνικος τοῦ Ἀ|πόλλωνος· Μένης, Ἡρακλείδας, Κλέων | Κλεοδάμου καὶ οἱ ἄρχοντες Καλλίμαχος || Βαβύλου, Γενναῖος Ἡράκωνος, Δαμέστρα|τος Μενεστράτου.*

W.-F. Z. 1 *μηνός*. — Sonst gut erhalten; 2 verletzte Zeichen in Z. 2, eins in Z. 7. — In Z. 5 interpungieren *W.-F.* nicht nach *πᾶσαν*, sondern erst nach *νόμους*. Wahrscheinlich ist, wie 1947, 4, *κατὰ τοὺς νόμους* zu *βεβαιωτὴρ* zu ziehen. Ungewöhnliche Stellung ja auch Z. 7/8. — Vgl. 1746, 7.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1949 *W.-F.* 284. C. v. B.

Στραταγέοντος Πανταλέω[νος μη]νὸς Παν[άμ]ου, ἐν δὲ | Δελφοῖς ἄρχοντος Εὐκράτεος [μη]νὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Στράτιος Στρατάγου Α[ἰθανι]εύ[ς], Νέαρχος Ἐρι-ναῖος | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Καλλίδαμος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ‖ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Καλλίδαμος | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ | πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων | οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες [κ]ατὰ τὸν νόμον· Λέων Ἴσιος, Λύκω|πος Αἰθανιεύς, Δεξικράτης Δελφός. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα‖τ[υ]γχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον | ὄντα ἐπὶ τὸν θεὸν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπό-δικο[ι | π]άσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | Ξέ-νων, Ἄθαμβος· Ἀρχ[έ]λαος, Εὐ[κρ]άτ[ης], | Σωσίνικος, Πρα-ξίας, Διόδωρος, Καλ[λί]ας, ‖ Ἁβρόμαχος, Σωτύλος Δελφοί, [Λόχ]αγ[ος], | Θωπίας Φυρταῖος.

W.-F. Πανταλέω[νος μην]ὸς Πανάμου. — 3 Α[ἰθανι]εύς. — 7 θέλῃ, es könnte auch das, was Jota sein soll, ein Riss sein, also θέλη oder θέλῃ. Z. 8 aber steht θέλῃ. — 8 κατά. — 9/10 παρα τυνχάνοντες. — 11/12 ἀν-υπόδικοι | πάσας. — 13 Ἀρχέλαος, Εὐκράτης. — 14 Καλλίας. — 15 Λοχαγός; nach diesem Namen Komma. Der Singular Φυρταῖος könnte die Annahme veranlassen, dass Θωπίας ein Genitiv wie Δικαίας 1732, 12 sei; möglicherweise aber ist Φυρταῖο[(ι)] zu schreiben. Oder ist Λόχαγος Ἀγήτα Καλλιπο-λίτας (1856, 15) gemeint, derselbe, der i. J. 179 ätolischer Strateg war?

Zeit. Priesterschaft II: August/September 185. Vielleicht sind Ἀρχέ-λαος (Z. 13) und Ἁβρόμαχος (Z. 15) die Archonten des ersten Semesters (Juli—Januar 185).

1950 *W.-F.* 285. C. v. B.

[Στ]ρατα[γ]έοντ[ος] Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ τρίτον | μη-νὸς Εὐθυαίου, ἐν Δελ[φοῖς] δὲ ἄρχοντος Εὐκράτεος μηνὸς | Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπ[έδ]οτο Σωσίπατρος Λαττάβου Ναυ-πά|κτιος τῶι Ἀπόλλωνι [τ]ῶι Πυθίωι [σ]ῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα ‖ Φιλαρχίδας τὸ γένος Λάκωνα, τ[ι]μᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, | καθὼς ἐπίστευσε Φιλαρχίδας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε | ἐλεύθε[ρ]ος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντω[ν] | τὸν πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον· Πράοχος Ἀρχελάου Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Φιλαρ‖-χίδα, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδό|μενος Σωσίπατρος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πράοχος· εἰ δέ κα μὴ | παρ-έχωντι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ

παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύ|θερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας || καὶ ζαμίας. μάρ[τ]υρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, | Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ὀρθαῖος Ἀτεισίδα, Κράτων Νικοδάμου, | Σωδαμίδας Εὐαγγέλου καὶ τοὶ προστάται Ζηνέας, Καλλίκων, | ἰδιῶται Θεύφραστος, Ξενοκράτης Πραόχου, Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος, Πολύκλειτος Πεισίλα, Εὐκλείδας Καλλείδα, || Θεύχαρις Κλεάνδρου.

Während von Z. 8 ab alles bis auf das verletzte *υ* am Ende von Z. 13 und das *τ* von *μάρ[τ]υρες* in Z. 15 wohlerhalten ist, hat sich in den Z. 1—7 viel abgebröckelt. *W.-F.* Z. 1 *στραταγέοντος.* — 2 *Δελφοῖς.* — 3 *ἀπέδοτο.* — 4 *τῶι Πυθίωι σῶμα.* — 5 *τιμᾶς.* — 7 *ἐλεύθερος*, am Ende *πάντων*. — 15 *μάρτυρες.* — Zu *προστάται* Z. 17 vgl. 1920, 15; 1996, 6.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 184.

1951 *W.-F.* 286. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου τὸ τρίτον Καλυδωνίου μηνὸς Εὐθυαίου, | ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Εὐκράτεος μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο Κρινόλαος | πατρὸς Πυσπάλου Ἄξιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἆι ὄνομα Μελίτα τὸ γένος Λυδά, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων στατήρων || δεκαοκτὼ δραχ(μ)ᾶς· βεβαιωτῆρες· Πολέμαρχος Παυσανία Δελφός, Στρόμβιχος | Πυσπάλου, Ξενοίτας Ἀντόχου Ὀάξιοι· ἐφ' ὧι Μελίταν ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε Μελίτα τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν. εἰ δέ τις ἐπιλαμβάνοιτο Μελίτας, ἐξουσία ἔστω τῶι περιτυχόντι συλέοντι καὶ προϊσταμένωι Μελίτας ὑπὲρ τὸν θεόν. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς || Ξένων, Ἄθαμβος· Κράτων Νικοδάμου, Σωδαμίδας Εὐαγγέλου· | Ἡράκλειτος, Θεογένης, Λέων Εὐανθεῖς.

W.-F. merken auf S. 310 zu Z. 5 an: *Inscr.* ΔΡΑΧΑΣ (im Texte *δραχ[μ]ᾶς*) und zu Z. 6: *Inscr.* ΑΝΤΟΧΟΥΟΑΞΙΟΙ (im Texte *Ἀντόχου, Ἄξιοι*). Sie sehen also das eine O als Anfang zu einer Dittographie an. Aber das Namenpaar *Ἄξιος* — *Ὀάξιος* (Vf. Stud. Nicol. 1884, 34) ist aus Kreta bekannt, und deshalb habe ich es auch hier gelassen. Bei *δραχ(μ)ᾶς* habe ich keine Correctur finden können. — Die Inschrift ist tadellos erhalten; verletzt sind nur ein Σ in Z. 5 und ein Jota in Z. 8. — Singulär ist der Zusatz *πατρὸς* Z. 3: soll wohl ausdrücken, dass aus dem Geschlechte des *Πύσπαλος* der Sohn, nicht ein gleichnamiger Enkel gemeint ist; dann müsste *Πύσπαλος*, der Vater, nach sich einen Sohn „*Πύσπαλος*" genannt haben, und dieser wieder seinen Sohn nach seinem Bruder. — In Z. 10 folgen auf die 2 Priester 2 Archonten (vgl. 1950, 16/17), dann 3 Private aus *Οἰάνθεια* (vgl. 1851, 14). — Ein anderes Beispiel von Beziehungen

zwischen Delphi und Kreta aus einigen Jahren vorher liefert GDJ 1412; dort auch Z. 4 die Form *Ὀαξίων* und Z. 5 *Ὀάξιος*. — Zu Z. 9 vgl. 1726, 6; 1938, 17.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 184.

1952 *W.-F.* 287. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Εὐκράτεος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, στραταγέοντος δὲ Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ τρίτον μηνὸς | Διονυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πραξίδαμος Ἀμφισσεὺς σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δάζιμος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, | ἀργυρίου μνᾶν ἑπτά, καθὼς ἐπίστευσε Δάζιμος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, ποιέοντα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτήρ· Εὔδικος Χαριξένου. ὑπηρετείτω⟨ι⟩ δὲ Δάζιμος Πραξιδάμωι τὰ δυνατὰ μέχρι οὗ κα βιώ⟨ι⟩η Πραξίδαμος. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος καὶ τῶν ἀρχόντων Κράτων, Σωδαμίδας· Εὐκράτης, Δάμων, Λεπτίνας Δελφοί, | Νίκων, Ταυρίων, Ἀλεξίμαχος, Ἀρίσταρχος, Κλεύδαμος Ἀμφισ(σ)εῖς.

Das falsche Jota adscr. in *ὑπηρετείτω⟨ι⟩* Z. 4 merken *W.-F.* S. 310 an, Z. 6 schreiben sie *Ἀμφισσεῖς*, Stein ΦΙΣΕΙΣ. — Dieselbe Phrase, wie in Z. 4, auch 1690, 6. — *W.-F.* Z. 4 *βιώιη*; es ist wie *ὑπηρετείτω⟨ι⟩* in derselben Zeile, wie *ζώ⟨ι⟩η* 1749, 3 zu beurteilen. Andre Beispiele s. 1819 Anm. Regelrecht ist die Form z. B. 1851, 7; 1967, 10.

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 184.

1953 *W.-F.* 288. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Νικοβούλου μηνὸς Ἡρακλήου, ἀπέδοτο Σωκρατίδας | Ἀρχεδάμου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι ἐν Δελφοῖς σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Σώσανδρος τὸ γένος οἰκογενῆ ἐξ Ἀμφίσσας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο καὶ ἡμι|μναίου. βεβαιωτήρ· Καλλίμαχος Μνασιδάμου Ἀμφισσεύς. καὶ τὸ ἀργύριον ἔλαβε ‖ ἐν τῶ ναῶ ἐπὶ τοῦ ὀδοῦ κατὰ τὸ μέγα θύρωμα. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος, τῶν ἀρχόντων Εὐκράτης, μάρτυροι οἱ ἰδιῶται Ξένων, Εὐθυκλῆς, | Δωρόθεος Ἀμφισσεῖς, Δελφὸς Ἀρχέλαος Πραόχου.

Die Inschrift ist tadellos erhalten; nur das erste Σ in *Ἀμφισσεῖς* (Z. 7) ist verletzt. — Ueber die Schreibung *Ἡρακλήου* s. Index. - In Z. 6 interpungieren *W.-F.*: *Εὐκράτης. Μάρτυροι· οἱ ἰδιῶται*, aber die 3 letzten Worte gehören zusammen, wie *ἰδιῶται μάρτυροι* 1713, 10; der attributive Begriff ist mit hinzugefügtem Artikel nachgestellt. — Statt der üblichen Quittungsformel *τὰν τιμὰν ἔχει* steht hier das interessante Sätzchen von Z. 4/5. — Zu *μάρτυροι οἱ ἰδιῶται* Z. 6 vgl. noch 1895, 15/16.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 185.

1954 *W.-F.* 289. C. v. B.

Ἀγωνοθετέοντος τῶν Λοκρῶν Νικέα τοῦ Δαμαρμένου Οἰανθέ|ος τὸ δεύτερον μηνὸς δωδεκάτου, ἄρχοντος δὲ ἐν Τολφωνίᾳ (Ἀ)νδρο|νίκου τοῦ Φιλοδάμου μηνὸς Ἀπελλαίου, ἀπέδοτο Χαιρέλαος | Τολφώνιος, συνευδοκεόντων τῶν υἱῶν Χαιρεσιλάου, Δαμο||φάντου, Τιμολάου Τολφωνίων, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐ|λευθερίαι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀριστονίκα καὶ ταύτας | παιδάριον ὑποτιτθίδιον ὧι ὄνομα Ἀρίστων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | ὀκτώ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀγησίδαμος Στρατολάου | Τολφώνιος. μάρτυροι· Ἀγησίδαμος, Ἀνδρόνικος Φιλοδάμου, Ξενο||φάνης Φιλονίκου, Εὔαρχος Ἀντιφάνεος, Ἀρχέλαος Ἡράκωνος, | Κρατίδας Κρατίνου, Ὑπερβαλλώνδας Σκάδα, Φιλόδαμος Κλεομάν|τιος, Μενεκλῆς Δάμωνος, Φιλόδαμος Φιλονίκου, Τιμόλαος, Χαιρε|σίλαος, Δαμόφαντος Χαιρελάου Τολφώνιοι, Φίλων Φιλω||[ν]ίδα Φυσσκεύς. τᾶς ὠνᾶς ἀντίγραφον ἔχοντι Ἀ[ν]||δρόνικος Φιλο[δ]άμου Τολφώνιος, Μητρ[ό]||δωρος Προξένου Φυσσκεύς.

Z. 2 hat der Steinmetz ein α übergangen, Stein °ΩΝΙΑΝΔ°. — Die Autoren haben zwar *ὑπό-τιτθο-ς* und *ὑπο-τίτθ-ιο-ς*, nicht aber das obige (Z. 7) Deminutiv. — *W.-F.* Z. 13/14 *Φιλω|νίδα*. — 14 *Φυσκεύς*, mit der Bemerkung S. 310: *Inscr.* ΦΥΣΣΚΕΥΣ. — 15 *Φιλοδάμου*. — 15/16 *Μητρό|δωρος*. — 16 *Φυσκεύς*, ohne die Bemerkung zu Z. 14. Hier wie dort aber steht *σσ*. — Der erste Zeuge ist der Bürge (vgl. 1922; 1955), der zweite der auswärtige Archon; Z. 12/13 stehen die 3 Söhne des Freilassers.

Zeit. Die Zeitbestimmung von Z. 1 steht auch 1901, 1/2: dort aber ist die V. Priesterschaft (etwa 156—151) sicher. Wir erwarten hier: *ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Φιλοκράτεος μηνὸς Ἀπελλαίου.*

1955 *W.-F.* 290. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο Θεύ[δο]τ[ο]ς [. .]ρα[τ] | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα δύο Σωσίχαν κα[ὶ] | Σωσώ, καθὼς ἐπίστευσαν ἑκάτεραι τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε ἀνέ[φαπ]τοι | εἶμεν καὶ ἐλεύθεραι τὸν π[άντ]α βίον ἀπὸ πάντων, ποιοῦσαι ὅ κα θέλωντι [καὶ] πο||ρευόμεναι οἷς κα θέλω[ντι, τ]ιμᾶς ἀργυρίου ΠΜ Μ Μ Μ *τὰς δύο, καὶ τὰν τιμ[ὰ]ν | ἔχει πᾶσαν. βεβαιω[τή]ρ· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος. παραμεινάτω δὲ Σωσὼ | παρὰ Θεύδοτον ἔτ[η] δύο ποιοῦσα τὸ ποτιτασσόμενον ἀνεγκλήτως. | εἰ δέ τις ἐφάπτ[οι]το Σωσοῦς ἢ Σωσίχας ἐπὶ [κ]αταδουλισμῶ, κύριος | ἔστω ὁ παρατυ[χὼ]ν συλέ[ω]ν ἐπὶ τὰν τοῦ θεοῦ ὠνὰν ὡς ἐλευθέρας οὔσας, καὶ ὁ (βε)||βαιωτὴρ [β]εβ[αιούτω τ]ῶι θεῶι. μάρτυροι.*

οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, | Πραξίας καὶ οἱ ἄ[ρχοντες] Θρασ[υκλ][(ῆ)]ς, Ἀντιγένης, Εὐκλῆς, ἰδιῶται Ἄθαμβος Ἀθανίωνος, Ἐμμενίδας | Καλλία, Εὐ[κράτης] Καλλίκ[ωνος].

W.-F. Z. 1 *Θεύδοτος* [.]*ρατ*[...]. Vor *ρα*[*τ*] haben 2 Zeichen Platz gehabt, und das *τ*, was *W.-F.* geben, habe ich nicht wiedergefunden. So wäre es denn möglich, dass aus 1709, 11 u. 1893, 2 der *Θεύδοτος Εἰραναίου* helfen könnte und [*Εἰ*]*ρα*[*ναίου*] in Z. 1 einzusetzen wäre. Diese Inschrift ist aus der sechsten Priesterschaft, jene aus der fünften; zeitlich lässt sich also die Vermutung rechtfertigen. Uebrigens 1893, 8 derselbe Bürge wie hier Z. 6. — 2/3 *Σωσίχαν καὶ* | *Σωσώ*. — 3 *ἀνέφαπτοι*. — 4/5 *καὶ πο*|*ρευόμεναι*. — 5 *οἷς κα θέλωντι, τιμᾶς*, dann [M]; es ist ein grosses Γ, welches M in sich einschliesst; am Ende *τιμὰν* | *ἔχει*. — 6 *βεβαιωτήρ*. — 7 *ἔτη*. — 8 *ἐφάπτοιτο*, dann *ἐπὶ καταδουλισμῷ*. — 9 *ὁ παρατυχὼν συλέων*. Die Zeile schliesst mit *καὶ ὁ*, also muss (*βε*) ergänzt werden: *W.-F.* *καὶ ὁ βε*|*βαιωτήρ*. — 10 *βεβαιούτω τῶι θεῶι*. — 11 *οἱ ἄρχοντες Θρασυκλέος*. Der Steinmetz schlug den Genitiv ein, weil er an die übliche Zeitbestimmung durch Archonten im Genitiv dachte, liess sein Versehen unverbessert, setzte aber die nächsten 2 Namen in den Nominativ. Ich sah nur *Θρασ*[*υκλέ*]*ος*. Vgl. 1707, 10. — 12 *Εὐκράτης Καλλίκωνος*. — Der Bürge wird unter den Zeugen genannt, vgl. 1922 Anm.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1956 *W.-F.* 291. C. v. B.

Ἄρχον[τος Εὐδ]ώρου μ[ηνὸ]ς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Κλεονίκα, συνευδοκε|όντων [τῶν υἱῶν Νί]κωνος [κα]ὶ Κλεολάου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|ον ἇι [ὄνομα Ἀντι]γόνα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει. βεβαι|ω[τὴρ κατὰ τὸν] νόμον· Ἐμμενίδας Καλλία. καθὼς ἐπίστευσε Ἀντιγόνα τὰν ὠνὰν ‖ [τῶι θεῶι, ἐφ' ὧι]τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον. | [εἰ δέ τις ἅπτοι]το Ἀντιγόνας ἐπὶ καταδουλισσμῶι, κύριος ἔστω συλέων ὁ πα|[ρατυγχάνω]ν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος, καὶ ὁ βε|[βαιωτὴρ] βεβαιούτω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δὲ μή, ὑπόδικος ἔστω κα[τὰ τὸν νό]μον. μάρτυροι· Ἐμμενίδας, Εὔδωρος, Τιμόκριτος, Μένης, Ἀλκέτας, ‖ [Εὐκλεί-δ]ας. τὸ ἀντίγραφον τᾶς ὠνᾶς φυλάσσει Μένης.

Wie die Klammern oben zeigen, geht eine Bruchstelle durch die Zeilenanfänge von 1—10. *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος Εὐδώρου μηνός*. — 1/2 *συνευδοκε*|*όντων τῶν υἱῶν Νίκωνος καὶ Κλεολάου*. — 3 *ἇι ὄνομα Ἀντιγόνα*. — 3/4 *βεβαι*|*ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον*. — 5 *τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε*. — Z. 6—10 fanden *W.-F.* die Anfänge gleichfalls unverletzt. — Eine kleine Ungenauigkeit lassen sie sich zu Schulden kommen, wenn sie Z. 6 *καταδουλισμῶι* mit einfachem Σ geben. — Das Verbum *ἀπέχει* begegnet in der Quittungs-

formel auch 1840, 6; 2028, 18. — Der erste Zeuge ist wohl der Bürge (vgl. 1922 Anm.), der zweite der ἄρχων ἐπών. (vgl. 2022).

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1957 *W.-F.* 292. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο Τείσιχον Ὀρθα[ίου], | συνευδοκέοντος Ἀστοξένου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Φιλωτὶς ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίο[υ] | μνᾶν τριῶν ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ κατὰ ‖ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀριστίων Ἄγωνος. μάρτυροι· οἱ ἱε|ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας· Μένης ὁ ναοκόρος | καὶ οἱ ἄρχοντες Θρασυκλῆς, Εὐκλῆς, ἰδιῶται Ἀστόξενος, Δη|μήτριος, Διονύσιος Ἀστοξένου.

W.-F. Z. 1 Ὀρθαίου. — 3 ἀργυρίου, also jetzt sind die Enden von Z. 1 und 3 beschädigt, ebenso das Schluss-Σ in Z. 6. — Z. 2 verschlug sich der Steinmetz im Namen Ἀστοξένου: er schlug erst A ein, dann nochmals A, suchte letzteres auszuglätten und setzte dicht dahinter Σ, also A■ΣΤΟ°, aber die Umrisse vom getilgten A sind noch zu sehen. — Sonst ist alles tadellos eingeschlagen und erhalten. — Der Name Φιλωτίς setzt das Verbaladjektivum φιλωτός voraus, wie Εὐ-φίλητος das von φιλέω; ebenso schliesst sich daran an Φιλώτ-ιον, Φιλώτ-ας u. a. — Zu Δημήτριος (Z. 7) vgl. 1748; 1857; 1877; 1922. Die anderen Privatzeugen sind vielleicht Gatte und Sohn.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1958 *W.-F.* 293. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δικαία Φίλω|νος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς Δαμοφάντου καὶ τοῦ υἱοῦ Δαμοκράτεος, τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νικαία τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τριῶν καὶ στατήρων εἴκοσι, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νι‖καία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν αὐτὰν καὶ τὰ ἐξ αὐτᾶς πάντα | καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὶμ πάντα βίον, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀ|ποτρέχουσαν οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀντιγέ|νης Διοδώρου. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Νικαίας ἢ τῶν ἐκ ταύτας ἐπὶ καταδουλισ|μῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Δικαία καὶ Δα‖[μ]όφαντος καὶ Δαμοκράτης καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀντιγένης. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέ|βαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Νικαίαν καὶ τὰ ἐκ ταύτας πάντα | ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας

καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Θεύξενος, Τιμόκριτος· Ἀρ||τεμίδωρος, Θεύδοτος, Ξένων, Ἧρυς, Δαμοκράτης, Καλλίκων, Ἀριστόμαχος, Εὐκράτης Καλλίκωνος, Ἀριστέας, Ἐκέφυλος.

W.-F. Z. 9/10 *Δα|μόφαντος.* — Alles tadellos erhalten bis auf einige verletzte Zeichen in den Z. 13, 15 und 16 und bis auf das *μ* zu Anfang von Z. 10. — Von der Behörde (z. B. 1840, 8) sind nur zwei Zeugen. Unter den Privaten steht der Sohn.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1959 *W.-F.* 294. C. v. B.

[Σ]τραταγέοντος [Ἀ]λεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ τρίτον | μηνὸς Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Εὐκράτεος | μηνὸς Ἡρακλείου, ἐ[π]ὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μελάντας | Ἡρακλειώτας σῶμα ἀνδρεῖον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι || ὧι ὄνομα Παρά[μ]ονος τὸ γένος ἐξ Ἡρακλείας τᾶς ἐκ τοῦ | Πόντου φάμενος εἶμεν, ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευ|σε Παράμονος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ⟨ἐφ' ὧιτε⟩ ἐλεύθερος | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, | ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιω||τῆρες· Ἀβρόμαχος Εὐαγόρα, Σωδαμίδας. μάρτυρες· | οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Δεξικράτης, Ἀμύντας, | Ταραντῖνος, Πράοχος, Μνάσων.

W.-F. Z. 1 *στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου.* — 3 *ἐπὶ τοῖσδε.* — 5 *Παράμονος.* — Zu Z. 7 merken *W.-F.* S. 310 an: Il faut sous-entendre *ὥστε* devant *ἐλεύθερος.* Mit dieser Weglassung (vgl. 1828, 4; 2039, 3) hängt gewiss zusammen, dass die Zeile 7 weniger Zeichen hat als die andern. — Der 2. Bürge h. *Σωδαμίδας.* Ein *Σωδαμίδας Εὐαγγέλου* ist in demselben Semester Archont. Vielleicht ist derselbe hier Bürge, und die Weglassung des Vatersnamens begreift sich beim Archonten eher als bei einem andern.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 184.

1960 *W.-F.* 295. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξένωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδ[ο]το | Δαμόφαντος Δαμοκράτεος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Βιβία, καθὼς ἐπίστευσε Βιβία | τὰν ὠνὰν τῶι [θ]εῶι, ἐφ' ὧιτε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν. || βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον· Καλ(λ)ίστρατος Μαντία | Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ξένων | καὶ τοὶ ἄρχοντες Κλεύδαμος, Ἀγάθων· Φαῖνις, | Δίων, Ἀμύντας, Εὐχαρίδας.

W.-F. Z. 1 *ἀπέδοτ[ο].* Aber Omikron ist rechts unmittelbar neben

die senkrechte Hasta des T in kleiner Gestalt gesetzt, so dass das rechte Stück der oberen Querhasta darüber hinausragt. Jetzt fehlt das Omikron vor *το*. — 4 *τῶι θεῶι*, am Ende *εἶμε[ν]*, aber *ν* ist über E gesetzt. — In Z. 5 steht nach KAT ein Zeichen, das A und O zugleich ist, d. h. A ist wohl auf O darauf gesetzt; dann folgt N, hierauf ein Zeichen, in dem auf O ein N gesetzt ist. Der Steinmetz schlug also KATONNOMON ein und fing an *κατὰ τὸν* hineinzucorrigieren, vollendete aber die Correctur nicht. — 5 *Καλ[λ]ίστρατος,* Stein ΚΑΛΙ°; es ist möglich, dass der Steinmetz *λ* unten am Fusse des ersten *λ* nachtragen wollte. Dabei sprang ihm aber der Stein aus. *W.-F.* S. 310: *Inscr.* ΚΑΛΙΣΤΡΑΤΟΣ. — Der Freilasser ist gewiss derselbe, der in 1958, 2 als Gatte der *Δικαία* bezeichnet ist. Wie oft (vgl. *πάππος τε καὶ ὁμώνυμος* bei Plato), führen in diesem Hause Grossvater und Enkel gleiche Namen. — Z. 7 sind nur 2 Archonten genannt; *Ξενόστρατος* (1965, 10) fehlt. — Zu *Βιβία* ist 1985, 3 *τὸ γένος Ῥωμαίαν* hinzugesetzt. — Vor *καθώς* (Z. 3) fehlt die Loskaufssumme.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 189/188.

1961 *W.-F.* 296. C. v. B.

Ἄρχοντος Κράτωνος μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Λύκα Δώρου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Εὔπρα|ξις, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπί||στευσε Εὔπραξις τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧι|τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέλῃ | καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τὸν νόμον· Ἁγίων Καλλικρά||τεος, Πεισίλαος Νικοδάμου Δελφοί. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ξένων, Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόντων | Σωσίνικος, Πεισίλαος, ἰδιῶται Δαμο|χάρης, Πραξίας, Διόδωρος, Καλλίας, || Δεξικράτης.

Diese Inschrift ist tadellos erhalten und von *W.-F.* genau wiedergegeben. — Ist der Bürge *Πεισίλαος Νικοδάμου* der Archont?

Zeit. Priesterschaft II: März/April 183.

1962 *W.-F.* 297. C. v. B.

*Ἄρχοντος Δαμοσ[θένεος μηνὸς Δαιδαφο]ρίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Ἀρίσ[τιον Ἀρχεδάμου Χαλεῖϊς τῶι Ἀ]πόλλωνι | τῶι Πυθίωι σώμ[ατα δύο γυναικεῖα αἷς ὀν]όματα Παρμονὶς | καὶ Δόξα καὶ ἀν[δρεῖον ἐν ὧι ὄνομα Περδί]κκας, τιμᾶς ἀργυ||ρίου μνᾶν ἐννέ[α, καθὼς ἐπίστευσαν Π]αρμονὶς καὶ Δόξα | καὶ Περδίκκας τῶι θε[ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽] ὧιτε ἐλευθέρους | εἶμεν καὶ ἀνεφάπτου[ς] ἀ[πὸ πάντων τ]ὸμ πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀπο[τρέ]χοντες οἷς κα θέλωντι. | [β]εβα[ι]ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· [Τα]ραντῖνος Ἄρχωνος Δελφός. || εἰ δ[έ] τίς

κα ἅπ[τ]ηται Παρμονίδος ἢ Δόξας ἢ Περδίκκα, βέβαιον | παρεχ[ό]ντω τῶι θ[ε]ῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Ἀρίστιον καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ταραντῖν[ο]ς· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ | τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι ‖ πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τῶν ἀρχόντων Κλεόδαμος, | Μαντίας, ἰδιῶται Ἀνδρόνικος Πατρέα, Δεξικράτης Μνασιθέου, | Εὐκλείδας Καλλε[ί]δα.

Das obere Stück der Inschrift hat sehr gelitten. *W.-F.* Z. 1 *Δαμοσ[θέ]νεος*. — 2 *Ἀρίστ[ιον Ἀ]ρχεδάμου*. — 3 *σ[ώματα] δύο γυναικεῖα αἷς [ὀ]νόματα*. — 4 *ἀνδ[ρεῖ]ον ἓν ὧι ὄνομα Πε[ρδί]κκας*. — 5 *ἐννέ[α, κ]αθὼ[ς] ἐπίστευσα[ν Π]αρμονίς*. — 6 *θε[ῶι] τὰν ὠνάν, [ἐφ'] ὧιτε*. — 7 *ἀνεφάπτου[ς] ἀπὸ πάν[των τ]όμ*. — 8 *ἀποτρέχοντες*. — 9 *βεβαιωτήρ*, dann *Ταραντῖνος*. — 10 *εἰ δέ τίς κα ἅπτηται*. — 11 *παρεχόντω τῶι θεῶι*. — 12 *Ταραντῖνος*. — 17 *Καλλείδα*. Die Klammern zeigen, dass schon zur Zeit, da *W.-F.* die Abschrift nahmen, in den Z. 3—7 je 2 kleine Lücken waren. Das zwischen ihnen stehende Stück ist jetzt auch herausgebrochen. Dabei sind in Z. 1 und 2 bedeutende Verluste entstanden, in Z. 8—12 kleinere.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 182.

1963 *W.-F.* 298. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Διόδωρος Μνασιθέου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Λύκα, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τεσσάρων ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε ‖ Λύκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέουσα | ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον· Χαρίξενος Ἀμυνέα | Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἄρχοντες Κλεύδαμος, Πεισίλαος, ἰδ[ι]ῶται Ἀνδρόνικος Πατρέα, Εὐκλείδας Καλλείδα, ‖ Κρά[τ]ων Φρικίδα, Φιλίσκος.

W.-F. Z. 9 *ἰδιῶται*. — 10 *Κράτων*. — Verletzt ist nur das *ν* in *γυναικ°* Z. 3. — Z. 7 geben *W.-F.*: *κα[τὰ] τὸν νόμον*, merken aber S. 310 an: *Inscr.* ΚΑ pour *κατά*.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 182.

1964 *W.-F.* 299. C. v. B.

[Ἄρχο]ντ[ο]ς Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσ|[δε ἀ]πέδοτο Νίκων Τίμωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | [Πυθί]ωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Μάρσις, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | [τριῶ]ν, καθὼς ἐπίστευσε Μάρσις τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ‖ [ἐλε]ύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν

πάντα | [βίον, π]οιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι. βε|[βαι]ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κράτων Νικοδάμου Δελφός. | [μ]άρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες | [Δ]αμένης, Κράτων, ἰδιῶται Ἀρχέλαος, Δίων, Θεύξενος, ‖ Κλεύδαμος Πολυκλείτου.

Die Anfänge der Z. 1—9 sind verletzt. Dass es der von Z. 10 nicht ist, kommt daher, dass die beiden Namen unter die Mitte von Z. 9 gegesetzt sind. *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος.* — 1/2 *τοῖσ|[δ]ε ἀπέδοτο.* — 3 *[Πυ]θίωι.* — 4 *τριῶν.* — 5 *ἐλεύθερος.* — 6 *βίον ποιέων.* — 6/7 *βε βαιωτήρ.* — 8 *μάρτυρες.* — 9 *Δαμένης.* — Sind Bürge und Archont identisch?

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 180.

1965 *W.-F.* 300. C. v. B.

[Ἄ]ρχοντος Ξένωνος μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Ἀγήσιον Ξενοδόκου Ἀνφισσὶς τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Π|υθίοι σῶμα ἀνδρεῖον οἷ ὄνομα Λυδός, ἀργυρίου μνᾶν | τεσ(σ)άρων, καθὼς ἐπίστευσε Λυδὸς τοῖ θεοῖ τὰ‖ν ὠνάν, ἐφ' οἷτε αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπ|τον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποέοντα ὅ κα θέλη. | παραμενέτω δὲ Λυδὸς παρ' Ἀγήσιον ἄχρι κα ἄνδρα [(λ)]|άβηι Ἀγήσιον, ποιῶν τὸ δέον. βεβαιωτὴρ κατὸν νόμο|ν· Σωκράτης Εὐάρχου Ἀμφισσεύς. μάρτιροι· ὁ ἱαρεὺς Ἄ θανβος, ὁ ἄρχων Ξενόστρατος· Ἄνδρων, Ἀρχέλαος Πολυ|[κράτ]εος, Φίλων Ἀνφισσεῖς.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος.* — 4 *τεσ[σ]άρων*, dazu auf S. 310: *Inscr.* ΤΕΣΑΡΩΝ. Vgl. 1761, 5; 1815, 5; 1969, 7. — Z. 5 schlug der Steinmetz ΕΛΥΘ ein und trug Ε über *λυ* nach. — Z. 7/8 steht Δ|Α°, *W.-F.* *λ|άβηι.* — 8 *κα[τὰ] τόν*, Stein ΚΑΤΟΝ. — Die Dative der *o*-Flexion gehen consequent siebenmal auf *-οι* aus, dagegen ist der Steinmetz inconsequent, wenn er Z. 6 *θέλη* und Z. 7/8 *λάβηι*, Z. 6 *ποέοντα* und Z. 8 *ποιῶν*, Z. 2 *Ἀνφισσίς*, 11 *Ἀνφισσεῖς*, 9/10 *Ἄθανβος*, aber Z. 9 *Ἀμφισσεύς*, 6 *τὸν πάντα* einschlägt; vgl. 1970.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 189.

1966 *W.-F.* 301. C. v. B.

[Ἄρ]χοντος Ἀρισταινέτου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσ[δε ἀ]πέδοντο Δικαία Ἀπολλοδώρου, Αἰτωλά, Ἀγησαρέτα | [Γεν]ναίου Δελφίδες τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ[ον ὧ]ι ὄνομα Δαμώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς (ἐ)πίστευ[σε] Δαμὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ|[φ]απτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | [Γ]ενναῖος Θαρσύα Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ

Ἀπόλλω||[ν]ος Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀμύντας, Ἀρχέλαος, || [Πρ]άξων, ἰδιῶται Ἀρχιάδας, Δαμοχάρης, Σωτύλος, | [. . . . (.)]κράτης.

W.-F. Z. 1 ἄρχοντος. — 4/5 καθὼς ἐπίστευ|σε, Stein °ΩΣΠΙ°. — 5/6 ἀνέφαπτος. — 8/9 Ἀπόλλω|νος. — Schon *W.-F.* beobachteten, dass die Anfänge von Z. 2—4, 8, 10 und 11 weggebrochen waren. Das hat sich jetzt auch auf Z. 1, 5, 6 und 9 ausgedehnt.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 183.

1967 *W.-F.* 302. C. v. B.

[Ἄρχο]ντος Εὐδώρου μηνὸς | [Ποιτρ]οπίου, ἀπέδοτο Φίλων | [Ἀρισ]τέα τῶι Ἀπόλλωνι | [τῶι Π]υθίωι σῶμα ὧι ὄνομα || [Ζωπυ]ρίων, τιμᾶς μνᾶν δύο, | [καὶ τὰ]ν τιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ | [κατ]ὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλι|[ος]· Εὐάγγελος Πάτρωνος. πα|ραμεινάτω δὲ Ζωπυρίων || παρὰ Φίλωνα ἕως κα βι|ώηι Φίλων. μάρτυροι· | ὁ ἱερεὺς Πραξίας, | Ἀνδρόνικος, | τῶν ἀρχόντων || Καλλίμαχος· Μένης, | Φίλαγρος, Πεισίθε|ος Ξένωνος, Βούλων.

W.-F. Z. 1 ἄρχοντος. — 7 [κατὰ τ]οὺς νόμους. — 7/8 πόλι|[ος· Ε]ὐάγγελος. — Z. 12 steht ὁ ἱερεύς, und es folgen 2 Namen, ähnlich βεβαιωτήρ mit 2 Namen in 1743, 4/5; 1991, 7; 1918, 5.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1968 *W.-F.* 303. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρισταινέτου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Κλεώνυμος Ἐχεδάμου Ἐριναῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ῥόδιον οἰκογενῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν δύο· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Μικκύλος Νικο||κράτεος Ἐριναῖος· ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν Ῥόδιον, καθὼς ἐπί|στευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. παραμεινάτω δὲ Ῥόδιον παρὰ Κλεώνυ|μον ἄχρι κα ζώηι Κλεώνυμος· εἰ δέ κα μὴ παραμείνη Ῥόδιον, κύριος | ἔστω Κλεώνυμος ἐπιτιμέων τρόπωι ὧι κα θέληι. μάρτυρες· | τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Εὐκράτης, Κλέων, ἰδιῶται || Εὐκλείδας, Δαμοχάρης, Καλλίκων, Δίων, Ἀρχέλαος.

Diese Inschrift ist bis auf das letzte Zeichen von Z. 9, welches lädiert ist, tadellos erhalten und von *W.-F.* richtig wiedergegeben.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 182.

1969 *W.-F.* 304. C. v. B.

Στραταγέοντος Δαμοκρίτου Καλυδω|νίου τὸ δεύτερον μηνὸς

Δείου, ἐν [Δ]ελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐχεφύλου μηνὸς | Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Σωτίων Σιμ‖άκου Δαυλιεὺς τοῖ Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικέον ἇι ὄνομα Ἀρίστεια, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσ(σ)άρων, καθὼς | αὐτὰ ἐπίστευσε Ἀρίστεια τὰν ὠνὰν τῶι Ἀπ|όλλωνι. παραμινάτω δὲ Ἀρίστεια παρὰ Σωτίω‖να ἄχρι κα ζῆ Σωτίων ποιοῦσα [(τ)]ὸ ποτιτασ(σ)όμε|νον τὸ δυνατόν. εἰ δέ κα μ[(ὴ)] πειθαρχῆ Ἀρίστεια, | ἐξουσία ἔστω Σωτίωνι ἐπιτιμῆν ⟨TI⟩ (τρόποι οἷ κα θέλη). βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τὸν νόμον· Μνάσων, Ἀγέστρατος, Δαμόνι|κος Δαυλιεῖς. βέβαιον δὲ παρεχόντω οἱ βεβαιωτῆ‖ρες τὰν ὠνὰν τοῖ Ἀπόλ(λ)ωνι. ἐπεὶ δέ κα Σωτίων | τι πάθη, ἐλευθέρα ἔστω Ἀρίστεια. εἰ δέ τίς κα ἐ|φάπτηται Ἀριστείας, ἐξουσίαν ἐχέτω ὁ παρα|τυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμ[ι]|ος καὶ ἀνυπόδ[ι]κος ἐὼν πάσας δίκας. μάρτυροι· ‖ οἱ (ἱ)ερ(ε)ῖς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ξένων, Ἄθαμβος· Δίων, | Χαρίξενος, Ἀρχέλας, Εὐάγγελος Δελφοί, Αἰσχρί|ων, Πύστακος, Ἀγέλαος, Εὔξενος, Σωσύλος, | Ἱπποκλῆς Δαυλιεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες Δελφῶν : Φιλαίτωλος, Ξένων, Ἀστύοχος.

W.-F. Z. 2 *ἐν Δελ|φοῖς.* — 5 *Ἀπόλλωνι,* der Stein hat Z. 5, 15 u. 20 einfache Consonanz (s. 1761,4), nur 8/9 *Ἀπόλλωνι.* Die Gemination ist gleichfalls unterlassen in *τεσ(σ)άρων* Z. 7 (vgl. 1965,4) und *ποτιτασ(σ)όμενον* Z. 10. — 6 *γυναικεῖον,* mit der Bemerkung auf S. 310: *Inscr.* ΓΥΝΑΙΚΕΟΝ; vgl. *ἀνδρέον* 1729, 5; 1758, 3. — 7 *τεσ[σ]άρων.* — 9 *παραμ[ε]ινάτω,* vgl. *(ἱ)ερῖς* Z. 20. — 10 *ποιοῦσα τὸ ποτιτασ[σ]όμενον,* Stein ΠΟΙΟΥΣΑΝΟ, und es scheint, als ob der Steinmetz in dem falschen *ν* habe corrigieren, es zum *τ* habe umändern wollen. Auf S. 310 merken sie an: *Inscr.* ΠΟΤΙΤΑΣΣΟΜΕ°, was falsch; denn °ΤΑΣΟ° steht auf dem Steine. — 11 *μ[ή],* Stein ΜΕ, wie *W.-F.* auch S. 310 verzeichnen. — 12 *ἐπιτιμῆν* [*τρόποι οἷ κα θέλη*]. Über die Überlieferung klärt die Anmerkung auf S. 310 auf: On lit ici dans l'original ΕΠΙΤΙΜΗΝΤΙ (dann *βεβαιωτῆρες*). A la fin de l'inscription, ligne 24, se trouvent les mots ΤΡΟΠΟΙΟΙΚΑΘΕΛΗ. Il faut les considérer comme un renvoi à la ligne 12; ΤΙ n'est que le commencement de ΤΡΟΠΟΙ. La phrase était restée inachevée par la négligence du graveur; er hörte mitten im *ϱ* auf. — 18/19 *ἀζάμι|ος.* — 19 *ἀνυπόδικος.* — 20 *ο[ἱ] ἱερ[ε]ῖς,* Stein ΟΙΕΡΙΣ, wie auch *W.-F.* S. 311 notieren. Entweder *οἱ (ἱ)ερ(ε)ῖς* oder *οἱ (ἱ)ερῖς* (vgl. *παραμινάτω* Z. 9). — 21/22 *Αἴσχρ|ων* st. *Αἰσχρί|ων.* — Auch in dieser Nummer (vgl. 1965, 1970) ist der Steinmetz sehr inconsequent: Neben *τοῖ* (Z. 5, 15), *τρόποι οἷ* (Z. 24) steht *τῶι* (Z. 5, 8) *Πυθίωι* (Z. 5); wegen der Gemination in *Ἀπόλλωνι* vgl. zu Z. 5; es findet sich itacistische Schreibung (Z. 9 und 20) neben diphthongischer; neben *Εὐάγγελος* (Z. 21) steht *Ἄθαμβος* (Z. 20) mit *μ.* — Der Name *Πύστ-ακος* geht offenbar, wie *Πυστ-ίλος,* auf das Verbaladjektiv *πυσ-τό-ς* zurück. — Auffällig das Fehlen des Artikels vor *Δελφῶν* Z. 23.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 193/192.

1970 *W.-F.* 305. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρχὼ Δορκίνα Ἀμφι|σσὶς τοὶ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Λυσώ, ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, κα|θὼς ἐπίστευσε Λυσὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὦτε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀ|νέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιέ(ο)υσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Γοργίας ‖ Νίκωνος Ἀνφισσεύς, βουλευόντων Γλαύκου, Καλλία, Δεξικράτεος. μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθανβος· Νίκων, Ξενότιμος, Ἀρχίδαμος Ἀνφισσεῖς, Θεύ|ξενος, Δίων Κλέωνος, Ἀριστόμαχος, Νικόμαχος Εὐρυδάμου, [Ὀ]ρέστας Εὐχαρίδα.

Das Schluss-*ν* von *Νίκων* (Z. 6) vergass der Steinmetz zuerst, trug es dann aber über Ω nach. — *W.-F.* bemerken S. 311 zu Z. 2: „*Inscr.* ΓΥΝΑΙΚΕΟΝ, es beruht diese Angabe aber auf einem Versehen. — Alles ist tadellos erhalten, verletzt nur 2 Zeichen in Z. 6 und das ρ nach der Lücke in Z. 7. — Man sieht nicht ein, warum hier nach dem Bürgen die delphische Behörde des zweiten Semesters genannt wird. Vgl. 2044, 6; 2068, 12; 2079, 4. — Neben viermaligem *-ωι* steht Z. 3 *ἐφ' ὦτε* und Z. 2 *τοῖ*; neben *Ἀνφισσεύς* 5, *Ἀνφισσεῖς* 6, *Ἄθανβος* 6 steht Z. 1 *Ἀμφισσίς*; vgl. 1965. — *W.-F.* Z. 4 *ποιεῦσαν*. Vgl. 1761, 6.

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 189.

1971 *W.-F.* 306. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου τοῦ Ἀμύντα μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Σκόπας | Θεοφίλου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Θεοφίλου, τῶι θεῶι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Εὔτυχος τὸ γένος Γαλάταν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὔτυχος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐ‖φ' ὅτωι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον πάντα τὸν βίον, ποιέ[ο]ντα ὅ κα θέληι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλώσει, κύ‖[ρι]ο[ς] ἔστω συλέων Εὔτυχος αὐσαυτόν. ὁμοί|ως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων ὡς ἐ|λεύθερον Εὔτυχον ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ ‖ κατὰ τὸν νόμον· Δρομοκλείδας. παραμεινάτω δὲ Εὔτυχος παρὰ Σκόπαν ποιέων τὸ ποτιτασ|σόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἄχρι οὗ κα ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόφιλος ἐν ἁλικίαν ἐλθὼν γυναῖ|κα λάβηι· εἰ δέ τι ἀντιλέγοισαν αὐτοὶ ποτὶ αὐτοὺς περὶ τοῦ ποιεῖν τὸ ποτιτασσό|μενον, ἐπικριθέντω | συνελόμενοι ἄν[δ]ρας τρεῖς, καὶ ὅ κα | οὗτοι ὀμόσαντες | κρίνωντι, κύριον ἔστω. μάρτυροι· | οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀ[πόλλωνος].

An dieser Nummer bemerkte ich viele rote Farbenspuren. — Die Stellung *πάντα τὸν βίον* Z. 5 ist in diesen Denkmälern die ungewöhnliche. — *W.-F.* Z. 6/7 *κύ*|[*ριο*]*ς*, aber *ο* ist sichtbar. — 7 *αὐ*[*τὸ*]*ς αὐτόν*, mit der Bemerkung auf S. 311: *Inscr.* ΑΥΣΑΥΤΟΝ. — Die Inschrift ist sehr gut erhalten; verletzt ist je ein Zeichen in Z. 11 und 12. — Zu Z. 19, die *W.-F.* mit *οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος* .... wiedergeben, sagen sie S. 311: cette inscription est demeurée inachevée. Unmittelbar dahinter ist 4 Monate später 1972 gesetzt; vielleicht waren die Priester die einzigen Zeugen. — Zum Passus 12—18 vgl. die Anm. zu 1694.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1972 *W.-F.* 307. C. v. B.

Ἄρχοντος Εὐδώρου μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Σῖμον | Ἀμεινία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Σωσικράτεια, ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει | πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ξένων Κλέω|νος. παραμεινάτω δὲ Σωσικράτεια παρὰ Σῖμον ἕως κα ζώη | Σῖμον ποιοῦσα τὸ δυνατὸν πᾶν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τι πάθοι Σῖμον, | ἐλευθέρα ἔστω Σωσικράτεια, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὅτωι | ἔσται ἐλευθέρα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποι|οῦσα ὅ κα θέλῃ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ κατα[δ]ουλισμῶι Σωσικρατείας, ‖ κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν | καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἄρχοντες Θρα|συκλῆς, Ἀντιγένης, Εὐκλῆς· Ἀρτεμίδωρος, Ἰατάδας, Ἀριστόδαμος, | Ἀριστέας.

W.-F. Z. 9 *καταδουλισμῶι.* — Verletzt ist nur das *ω* in *Σωσικράτεια* Z. 7.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1973 *W.-F.* 308. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχία μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Κλεοπάτρα Νι|καρχίδα, συνευδο[κ]έοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Νικαρχίδα, σῶμα γυναικῆον ἇι | ὄνομα Ποθεινόν, καθὼς ἐπίστευσε τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι Ποθεινὸν | ⟨τῶ θεῶ⟩ τὰν ὠνάν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. ‖ βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Εὔδοκος. μάρτυροι· οἱ ἱε|ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας Εὐδόκου, Ἀνδρόνικος Φρικίδα καὶ οἱ ἄρχοντες Ἐμμε[ν]ίδας [Κ]αλλία, Δρομοκλείδας, Ξενόκριτος καὶ ἰδιῶται Μένης, | [. . .]ς, Πασίων.

W.-F. Z. 2 *συνευδοκέοντος*, dann *γυναικεῖον*, vgl. *ἀνδρῆον* 1785, 4 und 1919, 5. — 5 [*βε*]*βαιωτήρ*, aber die erste Silbe ist klar. — 7 *Ἐμμενίδας*

Καλλία. — Hinter dieser Nummer sind mehrere Zeilen getilgt, etwa 15. Das ist zuviel Raum für die Anführung von Zeugen. Hier stand noch ein ganzes Dekret (Pomtow nennt es 308a). Mit der Entzifferung habe ich mich nicht beschäftigt, aber soviel erkannte ich aus den lesbaren Resten der 2 letzten, vor dem unbearbeiteten Steinstücke stehenden Zeilen, dass sie den Schluss eines Dekretes bildeten. — In der Betonung des Sclavennamens kann man schwanken; es ist die Betonung *Ποθεινός* st. *Ποθεῖνος* überliefert. — Z. 4 ist *τῶ θεῶ* irrtümlicher Zusatz, den *W.-F.* nicht ausscheiden.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

1974 *W.-F.* 309. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ἡραίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος | Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσίχα τὸ γένος ‖ ἐγ Βοιωτίας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπί|στευσε Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ‖ ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Κλεύδαμος Κλέω|νος Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος | καὶ τοὶ ἄρχοντες Πεισίλας, Μαντίας, ‖ Κλεύδαμος, ἰδιῶται Πράξων, | Γλαῦκος, Πραξίας, Λύσων, Δάμων.

Diese Inschrift ist tadellos erhalten und von *W.-F.* richtig wiedergegeben. — Zu *ἐγ Βοιωτίας* Z. 5 vgl. 1801, 5 *ἐγ-δαμείτω*; 1878, 7 *ἐγ-διδαξάτω*. — Z. 14 steht die Form *Πεισίλας*, 1963, 8 *Πεισίλαος*, vgl. dazu 1713, 2; ebenso *Ἀρχέλας* 1761, 8 und *Ἀρχέλαος* 1774, 8. — Ist der Bürge *Κλεύδαμος Κλέωνος* der Archont?

Zeit. Priesterschaft II: October/November 182.

1975 *W.-F.* 310. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ δεύτερον μηνὸς | Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία μηνὸς | Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδ⟨.⟩οντο Πρώταρχος, Κλέα Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ[θίωι] | σώματα πέντε οἷς ὀνόμα(τα) Ἀνθράκιον, Βερενίκα, Λύκα, Φύλαξ, ‖ Ἀνδριάς, ἀργυρίου μνᾶν ἴκοσι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον | καὶ τὰν ὁμολογίαν· Νικόδαμος, Πολύκλειτος Πεισίλα, Εὐχαρίδας Φαίνιος, | Δαμοσθένης Ἀρχέλα. παραμενόντω δὲ Ἀνθράκιον, Βερενίκα, Λύκα, Φύλαξ, | Ἀνδριὰς παρὰ Πρώταρχον καὶ Κλέαν ποέοντες τὸ ποτιτασσόμενον | ἄχρι κα ζώωντι Πρώταρχος καὶ Κλέα. εἰ δέ τί κα πάθῃ Πρώταρχος ἢ Κλέα, ‖

τοῦ θεοῦ ἔστω Ἀνθράκιον καὶ Βερενίκα καὶ Λύκα καὶ Φύλαξ καὶ Ἀνδριάς, | ἐλεύθεροι ὄντες καὶ ἀνέφαπτοι τὸν πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν Ἀνθράκιον, Βερενίκα, Λύκα, Φύλαξ, Ἀνδριάς. βέβαιον δὲ παρεχόντω, | εἴ τίς κα ἅπτηται αὐτῶν· κύριοι ἐόντω οἱ ἀντιτυγχ[ά]νοντες | συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντας, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι ‖ τὰν ὠνάν, ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | τοὶ [ἱε]ρεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Κλεόδαμος, Λύσων, Παρνάσσ[ιος]· | Ἀριστόβ[ου]λος Δελφοί.

W.-F. Z. 3 ἀπέδοντο. Nach ἀπεδ schlug der Steinmetz ein fehlerhaftes E wieder aus und setzte οντο dahinter. — 4 ὀνόματ[α], mit der richtigen Bemerkung auf S. 311: *Inscr.* ONOMA; der Steinmetz überging also die Silbe °(τα). — 5 [ε]ἴκοσι. — Z. 6 ist nach ὁμολογίαν ein kleiner freier Raum. Vgl. 1830, 7 u. a. — Z. 9 hat der Stein ΖΩΝΤΙ; über der Zeile zwischen Ω und N ist im Steine etwas zu sehen, was man auf ein nachgetragenes ω beziehen könnte; also entweder ζώωντι oder ζώ(ω)ντι. — Z. 11 vergass der Steinmetz das ν von ἐπίστευσαν, setzte es aber über A noch hinzu. — *W.-F.* Z. 13 ἀντιτυγχάνοντες. — 17 οἱ ἱερεῖς. — Zu Z. 12. Im gleichen Formulare wird sonst der Nominativ zu παρεχόντω näher bestimmt (1979, 12; 1857, 6). — Das Asyndeton in Z. 13 hat Analogien: 1733, 8/9; 1811, 3; 1821, 9. — Bei *W.-F.* fehlt Z. 15 nach ὠνάν die Interpunktion. — Z. 17 stehen nach den beiden Priestern die 3 Archonten (vgl. 2012, 1; 2080, 2).

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 195.

1976 *W.-F.* 311. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρισταινέτου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλέα Φαίνιος | Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι π[α]ιδάριον ὧι ὄνομα Νίκων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Νίκων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι ἐλεύθερος εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες ‖ κατὰ τὸν νόμον· Πεισίλας Νικοδάμου, Ἀγέας Ἀλεξάνδρου Δελφοί. μάρτυρες· | ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀρχέλαος, Πράξων, ἰδιῶται | Δαμοχάρης, Εὐχαρίδας, Ἀνδρομένης.

W.-F. Z. 2 παιδάριον. — 3 ἐφ' ὥστε ἐλεύθερος, Stein nur ἐφ' ὧι; vgl. 1736, 3; 1980, 5; 1983, 10; 1985, 20 u. so oft. — Zu *Πεισίλας* (Z. 5) vgl. 1974, 14. — Der Zeuge *Εὐχαρίδας* (Z. 7) ist wohl der Bruder (1975, 6) der Freilasserin.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 183.

1977 *W.-F.* 312. C. v. B.

Στραταγέοντος Πολυξένου Τειθρωνίου μηνὸς Ἀφαμίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πραξία μηνὸς Ἰλαίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολύξενος Λεοντομένεος Λιλαιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώ[ματα] γυναι|κεῖα δύο αἷς ὀνόματα Κλεονίκα, Κλεώ, τιμᾶς ἀρ[γυρίο]υ μν[ᾶν], ὥστε [ἐλε]υθέρας [εἶμ]εν κ[αὶ] ἀνεφά|πτους⟨ο⟩ ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, καθὼς [ἐπίστευσαν τὰν ὠν]ὰν τῶι Ἀπόλλωνι, διατρίβε[ιν] τε ‖ Κλεονίκαν καὶ Κλεὼ εἴ κα αὐταὶ [θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὰν] συμβολάν· Εὔαρχος Μέστα. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς [Τα]ρα-ντῖνος, Διόδωρος, Δεξικράτης, | Εὐκλε[ίδα]ς.

W.-F. Z. 2 *σώματα*. — 3 *τιμᾶς ἀργυρίου μν[ᾶν]* . . ., also die Zahl fehlte schon früher; dann *ὥστε ἐλευθέρας εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους*. — 4 Zu Anfang ist nach °*πτους* entweder ein fehlerhaftes, den Anfang zu einer Dittographie bildendes Omikron oder eine dem ähnliche Steinverletzung anzuerkennen. — 4 Ende *διατρίβειν τε*. — 5 *Κλεονίκα*, der Nominativ ist aber nur Versehen von *W.-F.*, der Stein hat den regelrechten Accusativ. — 6 Nach *ἱερεῖς* Lücke. Ich habe sie zu bestimmen vergessen. Der erste Name, der im Texte folgt, gehört nicht zur Priesterschaft. Diese heisst: *Ἄθαμβος — Ἀμύντας*. Tarantinos ist also (wie 1929, 11) Privatperson. *W.-F.* geben: *[Τ]α[ρα]ντῖνος;* zwischen *ρα* und *ν* notierte ich eine kleine Lücke. — 7 *Εὐκλεί[δα]ς*.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 177.

1978 *W.-F.* 313. C. v. B.

[Στραταγέ]οντος Θόα τ[ὸ δεύτερον] μηνὸς Ἀγυείου, ἐν | [Δελφοῖς δ]ὲ ἄρχοντος Πειθ[αγόρα μ]ηνὸς Ἡρακλείου, | [ἐπὶ τοῖσδ]ε ἀπέδοτο Ἀγέστρατος Ὀφιεὺς τῶι | [Ἀπόλλων]ι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Φαλακρ[ί]ων, ‖ τιμᾶ[ς ἀρ]γυρίου μνᾶν τεσσάρων. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νό|μον καὶ τὰν συμβολάν· Τηλεφάνης, Κλέων Πλυγονεῖς. παρα|μεινάτω δὲ Φαλακρίων παρὰ Ἀγέστρατον ἔτεα ὀκτὼ ποιέ|ων τὸ ποτιτασσόμενον ἀνεγκλήτως τὸ δυνατόν. ἐπεὶ δέ κα | παραμείνη Φαλακρίων παρὰ Ἀγέστρατον τὰ ὀκτὼ ἔτη, ἀπο‖λελυμένος ἔστω Φαλακρίων ἀπὸ Ἀγεστράτου ἐλεύθερος | ὢν καὶ ἀνέφαπτος τὸμ πάντα βίον, κυριεύων αὐτοσαυτοῦ | καὶ ποιέων ὅ κα θέλη. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος | καὶ ἰδιῶται Δαμοχάρης, Στράτων, Παρνάσσιος Δελφοί, | Μάχων, Ἀρισταγόρας, Σωσικράτης, Λύκος Πλυγονεῖς.

Die ersten 3 Zeilen fand ich gerade so verletzt, wie *W.-F.* es notieren. — *W.-F.* Z. 4 *[Ἀπόλλω]νι*, am Ende *Φαλακρίων*. — 5 *τιμᾶς ἀργυρίου*. Also die Verletzung der Inschrift hat bereits in Z. 4 u. 5 hinüber-

gegriffen. Dagegen ist von 6—14 alles tadellos erhalten, ausgenommen das *ϱ* von *παρα-* am Ende von Z. 6 und das *α* von *δυνατόν* Z. 8. — Sicher ist, dass Z. 7 und 9 die Formen *ἔτεα* und *ἔτη* wechseln. — Zu *Φλυγόνιον* h. hier, wie oft in diesen Denkmälern (1989, 8, s. Index), das Ethnikon *Πλυγονεύς* statt **Πλυγονιεύς*. — Bei den Autoren h. die ätolische Völkerschaft bald *Ὀφιεῖς* (wie Z. 3), bald *Ὀφιονεῖς*.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 193.

1979 *W.-F.* 314. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐχεφύλου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολύ|ων Νικάρχου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα ἀνδρεῖα | δύο οἷς ὀνόματα Σίμων, Ταυρίων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν ὁμολογίαν· Μίκκων Ξενώνδα Δελφός. ‖ παραμενόντων δὲ Σίμων, Ταυρίων παρὰ Πολύωνα ἄχρι κα ζώηι | Πολύων ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον· εἰ δέ κα μὴ ποιέωντι τὸ ποτι|τασσόμενον ἢ ἄλλο τι κακοποιέωντι, ἐξέστω κολάζειν ὡς κα αὐ|τὸς θέληι Πολύων καὶ ὅν κα κελεύηι Πολύων. εἰ δέ τί κα πάθηι Πολύων, | τοῦ θεοῦ ἔστωσαν Σίμων, Ταυρίων ἐλεύθεροι ὄντες καὶ ἀνέφαπτοι ‖ τὸμ πάντα βίον, ποιέοντες ὅ κα θέλωντι, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν Σίμων, Ταυρίων. βέβαιον δὲ παρεχόντω τῶι Ἀπόλλω|νι τὰν ὠνάν, εἴ τίς κα ἐφάπτηται αὐτῶν, ὁ βεβαιωτὴρ Μίκκων καὶ ὁ ἐπί|νομος τῶν Πολύωνος. κύριοι δὲ ἐόντων καὶ οἱ ἀντιτυγχάνοντες | συλέοντες ὡς ἐλευθέρων ὄντων, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι ‖ Ἀπόλλωνι τὰν ὠνὰν Σίμων, Ταυρίων, ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱ(ε)ρεῖς Ξένων, Ἄθαμβος | καὶ τοὶ ἄρχοντες Ξένων, Φιλαίτωλος, Ἀστύοχος καὶ ἰδιῶται | Δίων, Θρασυκλῆς, Ἀρχέλαος, Ἀρχιάδας, Δαμοχάρης, Ἀγάθων Δελφοί.

Diese Inschrift ist tadellos erhalten. Bei *W.-F.* stehen zwei Fehler: Z. 7 *ἄλλο τι ποιέωντι*; Z. 17 *καὶ οἱ*. — In Z. 16 hat der Stein: ΤΟΙΙΡΕΙΣ; auf S. 311 merken sie es an. — Beachtenswert die Uebereinstimmung im Formulare von 1979, 8—16 mit 1975, 9—16 und die Abweichung in *ὡς ἐλευθέρων ὄντων* Z. 14 gegenüber *ὡς ἐλευθέρους ὄντας* 1975, 14. Der Anschluss des Genitivs an *ἀντιτυγχάνοντες* — über *συλέοντες* hinweg — ist ungewöhnlich. Vgl. 1918, 11; 2006, 11; 2069, 17.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 193.

1980 *W.-F.* 315. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο

Φιλήμων Σωκλέος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Βακχὶς οἰκογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, || καθὼς ἐπίστευσε Βακχὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐ|τὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, | ποέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀβρόμαχος | Εὐαγόρα Δελφός. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος· Παρνάσσιος, Δαμοχά|ρης Καλλείδα, Νικόμαχος Νικαγόρα, Μενέστρατος, Κράτων || Φρικίδα, Ἀριστώνυμος Δελφοί, Μεγακλῆς.

Der Text dieser Inschrift ist tadellos erhalten und von *W.-F.* richtig wiedergegeben. — *ἐφ' ὧι* (Z. 5) kommt auf älteren Inschriften verhältnismässig häufig vor, vgl. 1976, 3; 1981, 4; 1983, 6; 1985, 5; 1986, 6 u. s. w. — Dass *Μεγακλῆς* Z. 10 nach *Δελφοί* steht, ist wohl so zu erklären, dass der Steinmetz den Namen erst vergass. Ist *Μεγακλῆς* aber der *Ἀμφισσεύς* von 1808, 12; 15; 2057, 11, so fällt die Weglassung des Ethnikons auf.

Zeit. Priesterschaft II: September/October 190.

1981 *W.-F.* 316. C. v. B.

Στραταγέοντος Νικάνδρου Τριχονίου μηνὸς Προκυκλίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Κλεύμαχος Ἀμφισσεὺς Σωσίαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας τῶι Ἀπόλλωνι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι || αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, ποέοντα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Ἀρίστων Χαιρεσιλάου Μυανεύς. τὰν τιμὰν ἔχει. μάρτυροι· Τήλων | Φιλοξένου, Κλέων Σωξένου, Ἀριστόμαχος Κλεαίου, Θηβαγόρας, | Δωρόθεος.

Zum Texte ist nur zu bemerken, dass das *χ* von *ἔχει* über den 2 *ε* steht, also nachgetragen ist. — S. 311 machen *W.-F.* zu Z. 6 *Τήλων* die Anmerkung: Il faut peut-être lire *Ζήλων*. Aber warum nur? *Τήλων* gehört in die Reihe der Kurznamen, wie *Τηλ-έας, Τήλ-ιος, Τῆλ-υς*, und ist die Vorstufe zu *Τηλώνδας*, dem Namen eines Kabiren (vgl. Paus. IX, 25, 8).

Zeit. Priesterschaft II: September/October 190.

1982 *W.-F.* 317. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων Γλαύκου τοῦ Ξένωνος, Δεξικράτεος τοῦ Μνασιθέου, Καλλία τοῦ Ἐμμενίδα, μηνὸς | Ἀμα[λί]ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἄρμιχον, Ἀρισταγόρα, Τελεσὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα δύο, ἀνδρεῖον καὶ

γυναικεῖον, | [οἷς ὀνόμ]ατα Σωσίας καὶ Πύῤῥισα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι, καθὼς ἐπίστευσαν Σωσίας καὶ Πύῤῥισα | [τῶι θεῶι] τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον καὶ ποιέοντας ‖ [ὅ κα θέλ]ωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τὸν τᾶς πόλιος· Ἁγίων Καλλικράτεος, Ἁβρόμαχος Εὐαγόρα. | [μάρτυ]ρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ ἰδιῶται Δίων Κλέωνος, Δαμοχάρης Καλλείδα, Ἐπικράτης | [Ἀρ]ιστοτέλεος, Καλλίκων Εὐκράτεος, Σέλευκος, Μενεκράτης, Ἀγησίας.

Die Lücken, die *W.-F.* in den Zeilenanfängen 2—7 gaben, fand ich bestätigt; Z. 7 haben sie [Ἀρι]στοτέλεος, aber Jota ist noch halbwegs zu sehen. — Zu Z. 2. Den ersten Frauennamen schreiben *W.-F.* hier Ἄρμιχον, 1761, 2 aber Ἄρμιχον (s. unter dieser Nummer die Bemerkung). Vgl. 2007, wo dieselben Freilasserinnen.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 189.

1983 *W.-F.* 318. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον | μηνὸς Ἀθαναίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχον|τος Πειθαγόρα μηνὸς Ἡραίου, ἐν δὲ Τεί|θρωνι ἄρχοντος Πολυξένου, ἀπέδοντο ‖ Εὐκράτης, Νικὼ Ἐχεδαμιεῖς ἐν Τείθρωνι | κατοικέοντες, συνευδοκεόντων τῶν παιδαρίων | Μενεδάμου, Εὐπάδος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωπύρα, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν πέντε στατήρων εἴκοσι πέντε, καθὼς ἐπι‖στευσε Ζωπύρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ [τ]ὰν συμβολάν· Εὔκρι|τος Τειθρώνιος, Σωγενίδας Ἐχεδαμιεύς. μάρτυρες· Πολύξε|νος, Ἀγασίδαμος, Τέλων Τειθρώνιοι, Ἀγασίας, Ἀρχίας, ‖ Λυσίας, Τίμων, Χαρίδαμος. ἁ ὠνὰ παρὰ Πολύξενον, Ἄθαμβον.

Die Erhaltung der Inschrift ist fast tadellos. *W.-F.* Z. 12 τάν. In Z. 15 ist es wegen eines Risses auf dem Steine nicht ganz klar, ob Ἄθαμβ° oder Ἄθανβ° zu lesen ist; das μ ist wahrscheinlicher. — Den Namen Εὐ-π-άς vgl. mit den vom Vf. Stud. I 59 gesammelten Beispielen. — Wie 1954, 9, wohnt hier nach Z. 13 der auswärtige ἄρχων der Freilassung bei. — Der zweite, der die ὠνά aufbewahrt, ist der Priester.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 194.

1984 *W.-F.* 319. C. v. B.

Στραταγέοντος Δαμοκρίτου τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐχεφύλου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε

ἀπέδοτο | Ἀριστόδαμος Τιμοδάμου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Γοργὼ καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς Νικόβουλον, ἀργυρίου μνᾶν ‖ ἕξ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Νικόλαος Πολυξένου | Ἀμφισσεύς. παραμεινάτω δὲ Νικόβουλος πὰρ Ἀριστόδαμον ἔτεα δύο μετὰ | τὰν Πασίνου ἀρχάν· ἐπεὶ δέ κα παραμείνῃ Νικόβουλος τὸγ γεγραμμένον | χρόνον, ἐλεύθερος ἔστω καὶ ἀνέφαπτος τὸμ πάντα βίον κυριεύων αὐτοσαυ|τοῦ καὶ ποιῶν ὅ κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυρες· ‖ τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος καὶ ὁ ἄρχων Ξένων Δαμο|χάρεος⟨ς⟩· Ζηνέας, Ξένων Φιλοκράτεος Δελφοί, Φιλοκλῆς Ἐλατεύς, | Κλεόδαμος, Λυκίσκος Ἀμφισσεῖς, Μνασικράτης Οἰανθεύς. ἁ ὠνὰ | παρὰ Ξένωνα τὸν ἱερῆ.

W.-F. Z. 6 *παρὰ Ἀριστόδαμον*. Vgl. 2068, 13. — Zu Z. 10 *τοὶ ἱερεῖς*. Auf dem Steine sieht es so aus: ΤΟΙΕΕΡΕΙΣ. Nach *τοί* also schlug der Steinmetz versehentlich gleich E ein; sofort merkte er sein Versehen, setzte E nochmals dahinter und suchte das erste bis auf die senkrechte Hasta zu tilgen. — Z. 10/11 *Δαμο|χάρεος*, mit der Bemerkung auf S. 311: Le graveur avait d'abord mis ΧΑΡΗΣ. Il a corrigé ensuite en ΧΑΡΕΟΣ. Zwischen H u. Σ setzte er o in kleiner Form; die linke senkrechte Hasta des H versah er oben und unten mit einer schmalen, wagerechten Seitenhasta, um so H in E zu ändern, liess aber die rechte senkrechte Hasta des H unberührt. Schliesslich versah er sich noch einmal: hinter das verbesserte |*χαρεος* setzte er ein dittographisches *ς*.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 193/192.

1985 *W.-F.* 320. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου μηνὸς Δ[ί]ου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Φαίνιος | μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μενοίτας Κριτολάου Θρονιεὺς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Βιβία τὸ γένος | Ῥωμαίαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Βιβία τῶι θεῶι ‖ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα | βίον καὶ ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβο|λάν· Λέων Λύκου Αὐγαιεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ | ἄρχοντες Ἀνδρόκριτος, Κλεόδαμος, ἰδιῶται Δαμοχάρης, Εὐκλείδας, | Ἀρίσταρχος Δελφοί, Πολεμίτας, Τιμάγορος, Σύμμαχος Δεξιεῖς.

W.-F. Z. 1 *Δίου*. — 7 *Ἀνταιεύς*. Aber nach A ist die untere Hälfte einer senkrechten Hasta, in regelrechter Breite davon entfernt wieder das Gleiche zu sehen. Bestimmt giebt es keine Spur von dem Querstrich,

der zu N gehören müsste. So vervollständige ich lieber Aι zu AYΓ. Es lag *Αὐγειαί* oder *Αὐγαιαί* in der Nähe von *Θρόνιον*. — Der Name *Βιβία* auch 1960, 3.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 191/190.

1986 *W.-F.* 321. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου Φόλα μηνὸς Βουκατίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Φαίνιος μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Θέρσιππος | Νίκωνος Ὀπούντιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Κρόκος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν ‖ τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Κρόκος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, ποιέοντα ὅ κα θέληι καὶ ἀναστρεφόμενον εἷ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμ|βολάν· Ταραντῖνος Ἄρχωνος Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος καὶ ἄρχοντες Ἀνδρόκριτος, Ξένων, ἰδιῶται Ζηνέας, ‖ Ἀρχέλαος, Νικόμαχος Δελφοί, Διονύσιος, Ἀλέξων Πλυγονεῖς. | ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν ναοκόρον Καλλικλῆ.

Diese Inschrift ist tadellos erhalten und tadellos von *W.-F.* wiedergegeben. — Z. 9 ist das Fehlen des Artikels vor *ἄρχοντες* auffällig.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 191.

1987 *W.-F.* 322. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλ[ῶν | Ἀρχεδάμ]ου Φόλα τὸ τέταρτο[ν] μηνὸς Ἱππο[δρ]ο[μίου, | ἐν Δ]ελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἀρχελάου τ|[οῦ Δα]μοσθένεος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδ‖[ε ἀπ]έδοντο Ἰρανίων, Ξενίων Δάμωνος Καλλ[ιπο]λῖται σώματα δύο, γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον, | [(ο)]ἷς [ὀ]νόματα Ἀστερόπα, Νικόμαχος τὸ γένος ἐξ Ἀ|θαμανίας, ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Ἀστε|ρόπα καὶ Νικόμαχος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρ‖ους καὶ ἀνεφάπτους (εἶμεν) τὸν πάντα [β]ίον, ποιοῦντες ὅ κα θέλων[τι]. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἀλκῖνος Ἀρχιάδα Δελφός, | Ἀγέλαος Ἀγχεμάχου Καλλιπολίτας, Μενέδαμος Δαμοκλ[έος] | Φυσκεύς. μάρτυροι· τοὶ ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμ[βο]ς, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Ταραντῖνος, Ἀρχέλαος ‖ Πραόχου, Καλλίας, ἰδιῶται Χαρίξενος, Δεξικράτης, | Ἀρχέλαος, Καλλίαρος, Δορίμαχος, Ἀλέξανδρος. | Ὀρέστας.

Im ersten Worte liess der Steinmetz TA weg, setzte es aber nachträglich über ΓE. — Die Lücke von 1/2 ergänzten *W.-F.* richtig mit der Bemerkung auf S. 311: Pour la restitution *Ἀρχεδάμου*, voir 178, 1 (= 1843, 1).

Falsch aber war, dass sie hier Z. 2 *τὸ τρίτον* gaben, während doch 1843, 1, auf das sie verwiesen, *στραταγέοντος Ἀρχεδάμου Φόλα τὸ τέταρτον* lautet. Sie waren offenbar irre gemacht durch 1795, 1, wo sich der Steinmetz thatsächlich versah und *τὸ τρίτον* einschlug. Das Versehen entschuldigt, wer die Ueberlieferung am Steine gesehen hat; auch Pomtow hätte es thun sollen. In der Anmerkung zu S. 4 seiner „Beiträge" sagt er: „Der Stein hat TOTETAPON (sic)." Aber errare humanum est. So steht eben nicht auf dem Steine, erstens nicht mit solcher Klarheit der Zeichen, zweitens nicht diese lautlich unerklärliche Form. Zwischen ΤΟΣΤΩΝΑΙΤ der ersten Zeile und ΦΟΛΑΜΗΝΟΣΙΠ° der zweiten Zeile hat der Steinmetz das vergessene *τὸ τέταρτον* nachgetragen, und zwar steht *τὸ* unter dem *ο* von *τος* und über dem Λ von *Φόλα*; zwischen A von *Φόλα* u. M von *μηνὸς* ist *τ* so hineingedrängt, dass es unter das Σ von °ΤΟΣ zu stehen kommt; über M von *μηνὸς* ist ganz klein *ε* gesetzt, so dass es in den Zwischenraum zwischen Σ von °*τος* und Τ von *τῶν* hineinragt; unter ΤΩ von *τῶν* und über dem Η von *μηνὸς* steht ΤΛ, also ohne Querstrich im Alpha; unter dem N von *τῶν* und zwischen NO von *μηνὸς* ist *ρ* eingezwängt; über dem Zwischenraume von ΟΣ in *μηνὸς* und unter NA von *τῶν* *Αἰτ*° steht klar und bestimmt Τ; unter dem Jota von ΑΙΤ° steht im Linienzwischenraume ganz klein, aber deutlich Omikron, und daneben, nach rechts, ist der Anfang zu N, die linke Steilhasta, zu sehen, sonst nichts. Also *ν* ist entweder einst nicht fertig oder jetzt undeutlich geworden. Diese kleine Hasta steht im Zwischenraume über ΙΠ° und unter Τ von *Αἰτ*°. Demnach habe ich *τὸ τέταρτο*[*ν*] zu schreiben, und die Unform *τέταρον* ist aus der Welt geschafft. — *W.-F.* Z. 2 *Ἱππ*[*οδρ*]*ομίου*. — 3 *ἐν Δελφοῖς*. — 4 Ende *τοῖσ*[*δ*]|*ε*. — 5 |*ε ἀπέδοντο*, dann freier Raum mit 17 Punkten. Die Namen sind aber leidlich zu erkennen. In *Ξενίων* ist Ω nicht ganz vollständig. — 5/6 *Καλλ*|*ιπολῖται*. — 7 [*ο*]*ἷς ὀνόματα*, Stein ΑΙ∠. — 7/8 *τὸ γένος ἐξ* | *Θαμανίας*. Am Zeilenende steht nach *ἐξ* noch Λ, am Zeilenanfange ΟΑΜ°, was zweifellos *Ἀ*|*θαμανίας* ergiebt. Das *ξ* der Präposition hätte sie doch auf vokalischen Anlaut führen sollen. — 10 ohne *εἶμεν* nach *ἀνεφάπτους*; dann *βίον*. — 11 Die 3 Wörter *Ἀλκῖνος Ἀρχιάδα Δελφός* sind halbwegs lesbar; es scheint aber, als ob der Steinmetz sie habe ganz tilgen wollen. — *W.-F.* Z. 12 *Ἀγχ*[*ι*]*μάχου*. Ich habe *Ἀγχεμάχου* belassen. Vgl. *ἀγχέμαχος* bei Homer und *ἀνκέμὸ*[*λον*] in den Gortyner Fragmenten 81, 3 (Verf. Cretica, S. 57). — Die Enden von Z. 10, 12 und 13 sind jetzt noch so erhalten, wie sie *W.-F.* sahen. — In Z. 16 ist wirklich *Καλλίαρος* eingeschlagen, also consequent mit *ἱαρεῖς* Z. 13. — Der *Ἀρχέλαος*, der unter den *ἰδιῶται* steht, ist vielleicht der *ἄρχων ἐπών*. Vgl. 1993, 8.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 174.

1988 *W.-F.* 323. C. v. B.

[Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον μηνὸς Προκυκλίου,] ἐν Δελφ[οῖς δὲ] ἄρχον|[τος Πειθαγόρα μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φιλ]οκρά[της Θε]οφράστου | [Μνανεὺς τὰν ἰδίαν

ϑεράπαιναν ἆι ὄνομα Καρίνα τῶι] Ἀπόλ[λωνι τ]ῶι Πυϑίωι, | ἀργυ[ρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσ]αν, καϑώ[ς ἐπίστ]ε[(υ)]σε ‖ Καρ[ίνα] αὐ[τὰ τ]ῶι ϑεῶι τὰν [ὠνάν, ἐφ᾽ ὧι αὐτὰν ἐλευ]ϑέραν [εἶμ]εν, ποέου[σα]ν [ὅ κα] ϑέλη καὶ εἶ κα ϑέλη. βεβαι[ωτήρ· Ξένων Φιλοκ]ρ[ά]τεος, | [κ]ατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβο[λ]ά[ν. μάρτυρε]ς· τοὶ ἱε[ρεῖ]ς | [τ]οῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυϑίου Ξέ[νων, Ἄϑαμβ]ος καὶ τοὶ [ἄ]ρχοντ[ες | τ]ῶν Δελφ[ῶ]ν Ἀβρόμα[χ]ος, Εὐρύμα[χος], Βαβ[ύ]λος· Σωσίνικος Ἀμφισσεύ[ς, ‖ Ὀ]ρϑα[ῖ]ος, Λυσίας, Πο[λ]ύκλε[ι]τος, Στρά[μβ]ος Οἰνοαῖος, Νικόδαμος.

Diese Inschrift hat sehr gelitten; der Stein bröckelt ab. Im Anfange ist sie jetzt fast ganz zerstört; von Z. 1—3 sah ich nur je 4 volle Zeichen, in Z. 1 ein fünftes halb; Z. 4 notierte ich *πᾶσ]αν, καϑώ[*]ΣΗΣΕ, was ich mir nicht erklären kann, da die Formel doch nach *καϑώς* das Verbum *ἐπίστευσε* hat. Ob *ἐπίστ]ε[(υ)]σε*? Schon *W.-F.* fanden die Stelle 1—4 lückenhaft: sie notierten in Z. 1 und 2 je zwei Lücken, Z. 1 *στραταγέοντ[ος Θόα τὸ δεύτερον μην]ὸς* und *Δελ[φοῖς δ]ὲ*; Z. 2 *Βοαϑό[ου, ἐπὶ τ]οῖσδε ἀπέδοτο Φιλοκράτ[ης Θε]οφράστου*; ferner in Z. 3 und 4 je eine, Z. 3 *Ἀπόλ[λωνι τ]ῶι*; Z. 4 *καϑώ[ς ἐ]πίστευσε*. Von Z. 5 ab ist mehr sichtbar geblieben, wenn auch die Zeichen oft arg verstümmelt sind. *W.-F.* Z. 5 *Καρίνα αὐτὰν τῶι ϑεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧι αὐτὰν ἐλευϑέραν [εἶμ]εν ποέου*. Ich bin misstrauisch gegen das *αὐτὰν* nach *Καρίνα* und habe oben in die Klammer gesetzt, was wir erwarten; beim Namen steht der Nominativ von *αὐτός* z. B. 1726, 2; 1729. 6; 1760, 7; 1772, 7; 1852, 5; bei *τὰν ὠνὰν* 1802, 2 *αὐσαυτᾶς*. Möglich wäre freilich auch, dass der Steinmetz wirklich *αὐτὰν* einschlug, weil sein Auge auf das *αὐτὰν* nach *ἐφ᾽ ὧι* in derselben Zeile abirrte. — Z. 6 *]σαν ὅ κα ϑέλη καὶ εἶ κα ϑέλη*, verständlich übrigens ohne das sonst formelhafte *ἀποτρέχουσαν* nach *καί*. Dann *βεβαιωτήρ· Ξένων Φιλοκράτεος*. — Wie Z. 6, so geben *W.-F.* auch 7—10 voll, ohne jede Klammer. Zu *Στράμβος* Z. 10 merken sie S. 311 an: Ce nom (*Στράμιος*) est d'une lecture difficile. L'inscription semble porter ΣΠΡΑΜΙΣΟΣ. Für den 2. Teil des Namens sehe ich nur °α[. .]ος. Beim zweiten Zeichen des Anfanges, beim Tau, setzte der Steinmetz die senkrechte Hasta nicht in die Mitte der oberen wagerechten, sondern zu weit rechts. Deshalb glaubten *W.-F.* π lesen zu müssen, aber die linke senkrechte Hasta fehlt bestimmt. Vgl. 2041, 17.

Zeit. Priesterschaft II: September/October 194. Der Anfang der Inschrift lässt sich nach 1983, 1—3 restituieren, wie *W.-F.* schon in der Anmerkung S. 311 angaben: pour le nom du stratége, voir 318, 1.

1989 *W.-F.* 324. C. v. B.

Στραι[α]γέοντος Φαινέα τὸ δεύτ[ε]ρον μηνὸς Δίου, ἐν Δελ[φοῖς δὲ ἄ]ρχοντος Κλευδάμου | μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστόμαχος Ἀριστοβούλ[ου] Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι (σῶμα γυναικεῖον) | ἆι ὄνομα Ἀνϑράκιον τὸ γέν[ος Φ]οίνισσαν,

ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Ἀν|⟨Ἀν⟩θράκιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶ[με]ν, ποέουσαν ὅ κα θέ‖λῃ. βε[β]αιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· [......(.) Ἀ]ρίσταρχος Μαντία. μάρτυρ|οι· --- Εὐχαρίδας, Καλλικλῆς, | Ὀρέστας, Φαῖνις Δελφοί, | Ἄρχων, Εὔαρχος Πλυγονεῖς.

Die Zeichen dieser Inschrift sind klein und stehen nicht tief im Steine. Mir wollte es den Anschein erwecken, als ob sie eingeritzt wären. Wo die Nummer steht, ist der Stein sehr bröcklich. *W.-F.* Z. 1 *στραταγέοντος*, dann *δεύτερον* und *ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος*. — 2 *Ἀριστοβούλου*. S. 311 sagen sie zum Schlusse: à la fin de cette ligne, le graveur a oublié *σῶμα γυναικεῖον*. Uebrigens nicht unbedingt nötig. — 3 *τὸ γένος Φοίνισσαν*. — 3/4 ohne Angabe der Dittographie. — 4 *εἶμεν*. — 5 *βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀρίσταρχος*. Nach *νόμον* ist ein Loch. Das macht einen Raum wie für 6–7 Zeichen aus. Wir müssen unentschieden lassen, ob das Loch von Anfang an da war oder ob Zeichen dort standen. Diese könnten freilich nur dittographische gewesen sein, weil die üblichen Zusätze zu *νόμον* wie *τᾶς πόλιος*, *καὶ τὸ σύμβολον* und andre zuviel Zeichen haben. Dass der Raum unbenutzt blieb, liesse sich daraus schliessen, dass der Steinmetz auch Z. 6 nach |οι drei Zeichenplätze überging, wohl, weil sie ihm ungeeignet, bröcklich erschienen, und dass der Stein nach *Καλλικλῆς* wieder eine Lücke hat, vielleicht beim Einmeisseln aussprang, weshalb der Steinmetz eine Zeile tiefer fortfuhr. So würde sich erklären, dass die Zeilen 6—8 gegen Z. 1—5 so klein sind. Auffällig ist, dass darin kein Priester, kein Archont genannt wird.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 192/191.

1990 *W.-F.* 325. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Κα[λ]υδωνίου | τὸ δεύτερον μηνὸς Ἀγυείου, ἐν δὲ Δελ[φ]ο[ῖς] ἄρχοντ|ος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέδοτο | Ἄλεξις, συνευδοκέοντος τοῦ υἱοῦ Ξενία, Ἀμφισσεῖς ‖ τῶ Ἀπόλλωνι ⟨ἐπὶ τοῖσδε⟩ τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Νίκανδρος τὸ γένος Λάκων, καθὼς ἐπίσ|τευσε Νίκανδρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θερος εἶμεν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τ[ε]τ(τ)άρων. | προαπέδοτο κατὰ τὸν νόμον Ξενέας Θευτίμο[υ]. ‖ μάρτυροι· Δελφοὶ Ἀρχέλαος, Ξεν[ο]κρά[τ]ης, | Ἀρχέλαος, Εὐρύμαχος, Ἀθανίων, Ἀμφισ|σεῖς Φίλων, Σωσίπολις, Κρατῖνος.

W.-F. Z. 1 *Καλυδωνίου*. — 2 *Δελφοῖς*. — 6/7 *ἐπί|στευσε*, aber Z. 6 schliesst mit Σ. — 8 *τετάρων*; vgl. *τεττάρων* 1686, 5; 1795, 3; 1796, 2; 1847, 4; 1892, 4; 2031, 4. — 9 *Θευτίμου*. — 10 *Ξενοκράτης*. — Z. 4 *Ἀμφισσεῖς* wie 1895, 3 *Ἡρακλεῶται*. — Z. 5 hängt die unnatürliche Stellung von *ἐπὶ τοῖσδε* mit einem Versehen des Steinmetzen zusammen, deshalb

setzte ich die Wörter in ⟨ ⟩. — Wegen *προαπέδοτο* Z. 9 vgl. 1842 Anm. — Wie in No. 1989, steht hier unter den Namen der Zeugen kein Priester, kein Archont, und zweimal ohne Zusatz *Ἀρχέλαος*.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 195.

1991 *W.-F.* 326. C. v. B.

Ἄρχο[ν]τος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Βυσί[ου]· ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπ[έδ]οτο Αἰακίδας Φιλαιτώλου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυ[θ]ίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Πυῤῥίας τὸ γένος Λυ[δ]|όν, τιμᾶς ἀργυρίου μ[ν]ᾶν τριῶν, καθὼς ἐπ[ί]στευσε Πυ[ῤ]|ῥίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν κ|αὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, [π]οέων | ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης | Ὀρέστα, Πραξία[ς Ε]ὐδόκου Δελφοί. μάρτυρες· τοὶ | ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες ‖ Ἧρυς Εὐδώρου, Ξενοκράτης Πραόχου· Ἁγί|ων, Δίων, Φαῖνις.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*, dann *Βυσίου*. — 2 *ἀπέδοτο*. — 3 *Πυθίωι*. — 3/4 *Λυδ|όν*. — 4 *μνᾶν*, dann *ἐπίστευσε*. — 4/5 *Πυῤ|ῥίας*. — 6 *ποιῶν* st. *ποέων*. — 7 *βεβαιωτῆρες*. Der Stein hat aber den Singular. So auch, obwohl 2 Namen folgen, 1743, 4/5; ähnlich *ἱερεύς* 1967, 12/13. — *Ἁγίων* ist nicht der dritte Archont (dieser h. *Ὀρθαῖος*), sondern Privatzeuge.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 187.

1992 *W.-F.* 327. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμο|σθένεος μηνὸς | Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Διόδωρος ‖ Μνασιθέου Δελφὸς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί|ωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄ|νομα Ἀγάθων τὸ γένος | Μαιῶταν, τιμᾶς ἀργυρί|ου μνᾶν τεσσάρων καὶ ἡ|μιμναίου, καθὼς ἐπίστευ|σε Ἀγάθων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν‖των τὸν πάντα βίον, ποιέων | ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Χαρίξενος Ἀμυ|νέα Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱε|ρεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ ἰδι‖ῶται Καλλίας Ἐμμενίδα, | Κρατίδας Φειδία, Καλλίκων | Εὐκράτεος.

W.-F. Z. 10/11 *καὶ | ἡμιμναίου*. — 21/22 *Καλλίκων | Δεξικράτεος*. Der Mann ist ja aber mehrfach (1697, 2; 1698, 2) als Sohn des *Εὐκράτης* bezeugt, und es steht auch wirklich Z. 22 *Εὐκράτεος* auf dem Steine.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 182.

1993 *W.-F.* 328. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ δεύτερον μηνὸς |

Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία μηνὸς Ἡρακλείου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Διονύσιος, Σώπολις οἱ Ἀσάνδρου Πλυ[(γ)]ο⟨οο⟩νεῖς | Ἁρμονίαν τὸ γένος Λακεδαιμονίαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου | μνᾶν δέκα, καθὼς ἐπίστευσε Ἁρμονία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν | ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· | Μελάνθιος, Ἀγοραῖος Ὑπαταῖοι. μάρτυροι· Ξένων Βούλωνος, Ἄθαμβος | Ἀγάθωνος οἱ ἱερεῖς· Παρνάσσιος· Καλλίκων, Ὀρθαῖος, Δαμοχάρης | Δελφοί, Λέων Ἴσιος, Λεοντομένης Βούττιος.

W.-F. Z. 3 *Πλυγονεῖς*, Stein ΠΛΥΠΟΟΟΝΕΙΣ, nach *οἱ Ἀσάνδρου*, vgl. 1899, 2. — Z. 8 ist nach den Priestern der *γραμματεύς* des 2. Semesters genannt, s. 2012, 2; 2080, 2; möglich ist, dass *Ὀρθαῖος* Z. 8 der *ἄρχων ἐπώνυμος* ist, vgl. zu 2022. — Im zweiten Worte der Inschrift sind 2 Zeichen verletzt, sonst ist die Erhaltung tadellos.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 195.

1994 *W.-F.* 329. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος τὸ πρῶτον μηνὸς Εὐθυαίου [ὡ]ς Αἰτωλοὶ ἄγοντι, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Διοδώρου τοῦ Μνασιθέου μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέ[δ]οτο Καλλικλῆς Δελφὸς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Παρθενὶς τὸ γένος ἐχ Χαλκίδος, ἀργυρίου | μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Παρθενὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν | ὅ κα θέληι. βεβαιωτῆρες ἐπὶ τούτοις κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Λύκωπος Ἀμφισσεύς, | Μένων Δελφός. μάρτυρες ἐπὶ τούτοις· ἱερεὺς Ἄθαμβος, ἄρχοντες Δίων, Καλλικράτης, ἰδιῶται Ἧρυς, | Κράτων, Ἰατάδας, Βούλων, Λύκων Δελφοί, Ἀγήσων, Εὔχειρος, Ἡράκων Ἀμφισσεῖς, Κρατῖνος Τριτεύς.

W.-F. Z. 1 *ὡς*. Vgl. 1843, 16/17. — 2 *ἀπέδοτο*. — Erhaltung also ziemlich gut, nur 2 Zeichen fehlen, nur 5 sind verletzt (in Z. 1, 2, 3, 6, 7). — Mit *ἐχ Χαλκίδος* vgl. *ἐγδαμείτω* 1801, 5; *ἐγδιδαξάτω* 1878, 17. — Singulär ist der Zusatz *ἐπὶ τούτοις* zur Formel nach *βεβαιωτῆρες* und *μάρτυροι* (vgl. 1995, 6); er correspondiert mit dem sonst vor *ἀπέδοτο* üblichen *ἐπὶ τοῖσδε*. Vollständig müsste es *β. τᾶς ἐπὶ τούτοις ὠνᾶς* heissen. Vgl. 2084, 12.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 194.

1995 *W.-F.* 330. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος τὸ πρῶτον μηνὸς Ὁμολωΐου ὡς Αἰτωλοὶ ἄγοντι, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Διοδώρου τοῦ Μνασιθέου μηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο Λύκωπος | Ἀμφισσεὺς

τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κοσσύφα τὸ γένος | οἰκυγενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν (καὶ) ἀνέφαπτον, καθὼς ἐπίστευσε αὐτὰ τῶι θεῶι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀγήσων Στρομβίχου | Ἀμφισσεύς. μάρτυρες ἐπὶ τούτοις· ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος, ἄρχων Δίων, ἰδιῶται Νίκων, | Ἀριστόδαμος, Ξενόδοκος, Ἡράκων Ἀμφισσεῖς, Βούλων, Δαμοχάρης, Λύκων Δελφοί, | Διονύσιος Πλυγονεύς.

Diese Inschrift ist sehr gut erhalten; verletzt fand ich nur je 2 Zeichen in Z. 3 und 7, eins in Z. 5. — *W.-F.* Z. 4 [*καὶ*]. Der Steinmetz vergass das Wort, wie sie S. 311 anmerken. — Die Nummern 1994 und 1995 sind nur einen Monat aus einander, daher die Aehnlichkeit in der Datierung, im Formular (Z. 6); auch die Namen wiederholen sich zum Teil. — Für den Namen *Κοσσύφη* (d. i. Amsel) verzeichnet Pape-Benseler den Beleg: Philet. bei Ath. 13, 587. — Z. 5 fehlt das Objekt, wie 1705, 5; 1828, 5; 1865, 2 u. a.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 194.

1996 *W.-F.* 331. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἐχεσθένης Κρινο|λάου Σκαρφεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωΐλα οἰκο|γενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ζωΐλα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸμ πάντα βίον, ποέουσαν ὅ κα θέ||ληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Θεύξενος Δρομοκλείδα, Ἀθανίων Ἡρία. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ξένων καὶ τοὶ προστάται Δίων, Νικόδαμος καὶ τοὶ | βουλευταὶ Γλαῦκος, Δεξικράτης, Καλλίας, ἰδιῶται Ἀνδρομένης, | Διονύσιος, Δίων, Εὔξίθεος.

Nur 3 Zeichen (am Zeilenschluss in 5 zwei, am Anfang von Z. 8 eins) fand ich verletzt. Zu *βουλευταί* Z. 7 merkte ich mir an: Dadurch, dass der Steinmetz die vorgezogene Linie hier etwas tief nahm, sieht die Form wie ΒΟΥΔΕΥ° aus. — Zu *προστάται* (Z. 6) vgl. 1920, 15; 1950, 17; 2076, 7.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 189.

1997 *W.-F.* 332. C. v. B.

Ἄρχοντος Λαιάδα [μη]νὸς | Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Καλλίξ[ε]νος Ἀρχία Οἰανθεὺς τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλεώ, τιμᾶ[ς] | ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βεβαιωτὴ[ρ] | κατὰ τὸν νόμον· [Ν]ικόστρατος Π[ολεμ]άρχου Οἰανθε[ύς. καθ]ὼς ἐπίστευ[σε] | Κλεὼ τῶι θ[εῶι τὰν] ὠνάν.

μάρτυ[ρες· Καλλία[ς, Εὔαρχ]ος, Εὐκλῆς | [κ]αὶ οἱ ἱ[ε]ρεῖς [Ἀμύντας], Ταραντῖνο[ς | κα]ὶ οἱ ἄ[ρ]χοντε[ς Βάκχιο]ς, Ἀριστίων.

Diese Inschrift steht rechts von 1988 und 1989, und der Stein ist auch hier, wie dort, bröcklich. Daher die schlechte Erhaltung. *W.-F.* Z. 1 *μηνός*. — 2/3 *Καλλί|ξενος*. — 5 *τιμᾶς*. — 6 *βεβαιωτήρ*. — 7 *Νικόστρατος Πολε[μ]άρχου*. — 8 *Οἰανθε[ύς· κ]αθὼς ἐπίστευσε*. — 9 *τῶι θε[ῶι τὰ]ν*. — 10 *Καλλίας, Εὔ[αρ]χος*. — 11 |[*κ*]*αὶ οἱ ἱ[ε]ρεῖς Ἀμύ[ντα]ς, Ταραντῖνος*. — 12 [*κα*]*ὶ οἱ ἄ[ρ]χοντες Βα[βύλο]ς, Ἀριστίων*. Darin ist die Ergänzung *Βα[βύλο]ς* bestimmt falsch; denn mit *Ἀριστίων* (und *Ἀμυνέας*) ist von Juli—Januar 170 *Βάκχιος* Archont. In dieser Form steht der Name 1739, 15; 1740, 13; 1789, 9; 1792, 20, während er 1742, 11; 1772, 19 *Βάχχιος* geschrieben ist.

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 170/169.

1998 *W.-F.* 333. C. v. B.

Στραταγέον[το]ς Φαινέα τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρ[χ]οντος Κλευδάμου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδον|[τ]ο Τιμόλαος καὶ Ἄρμενος Αἰνέα Ἀμφισσεῖς τῶι Ἀπόλλωνι | [τῶι] Πυθίωι παιδάριον ὧι ὄνομα Σωτέλης, καθὼς αὐτὸς ἐπίστευσε || [Σω]τέλη[ς τ]ῶι θεῶι τὰν ὠνάν, κυριεύων αὐτοσαυτοῦ, ποέων ὅ κα | θέλῃ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βεβαιωτῆρες· Ἀμύντας Τιμαγένεος, Εὐδαμίδας Λαάρχου Ἀμφισσεῖς. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἄθαμβος· Βούλων, Ἐτυμώνδας, Κλεύδαμος, Χαρίξενος Δελφοί, | Διονύσιος, Σώπολις, Αἴγιμος Πλυγονεῖς.

W.-F. Z. 1 *στραταγέοντος*. — 2 *ἄρχοντος*. — 2/3 *ἀπέδον|το*. — 4 |[*τῶ*]*ι*. — 5 *Σωτέλης τῶι θεῶι*. — Der Passus Z. 4—6 macht den Eindruck, als ob der Steinmetz aus dem Formulare herausgekommen wäre; jedenfalls ist der Preis eine Art Nachtrag für Z. 4. — Unter den 4 nach dem Priester genannten Zeugen ist kein Buleut, vielleicht der *ἄρχων ἐπών*. Vgl. 1993, 8.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 192/191.

1999 *W.-F.* 334. C. v. B.

[Ἄ]ρχοντος Κλεοδάμου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρχέλαος Πυθο|[φάν]εος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Χαρίτα, τιμᾶς | [ἀργυ]ρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Χαρίτα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | [ἐφ'] ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸμ πάντα βίον, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαι|[ωτ]ὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πράοχος Ἀρχελάου Δελφός. μάρτυρες· τοὶ

ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος | καὶ ὁ ἄρχων Δαμοσθένης, ἰδιῶται Ἀρχίδας, Μίκκων, Κράτων, Δίων.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος.* — 6 *Ἀρχίας.*

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 191.

2000 *W.-F.* 335. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα μηνὸς Πανάμου, ἐν δὲ Δελφοῖς | ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο|το Ξενοκράτης Ἀμφισσεὺς Ἀρίστωνα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι τὸ γένος Σαυνίταν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, κα|θὼς ἐπίστευσε Ἀρίστων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὸν | ἐλεύθερον εἶμεν, ποέοντα ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Μνασίλαος Εὐδαμίδα Ἀμφισσεύς. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος· Λύκος Νικομάχου, Ἄλεξις Ξενο|δόκου, Δαμόξενος, Ἀριστογείτων, Ἀρχέδαμος Σωκρατί‖δα, Ἀγήσανδρος Πύθωνος, Σωκράτης Εὐάρχου, Ξένων | Χαριλάου Ἀμφισσεῖς, Πράοχος, Κλέων Καλλιγένεος, Νικί|ας Ἀρίστωνος Δελφοί.

Verletzt sind 6 Zeichen, eins in Z. 1, 3 in Z. 7 und 2 in Z. 12. — *W.-F.* Z. 8/9 *Ξενο|δίκου*, aber °*δόκου* ist sicher. Vgl. 2010, 14. — Ueber die Wortstellung in Z. 3/4 s. 2002, 3/4.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 197.

2001 *W.-F.* 336. *Ditt.* 447. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα μηνὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Ἐμμενίδα μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμέας | ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν βασιλικῶν | Ἀρτεμιδώραν τὰν βασιλικὰν παιδίσκαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ‖ ἀργυρίου στατήρων τεσσαράκοντα τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | Ἀρτεμιδώρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποιεῖν | ὅ κα θέλῃ, εἶμεν εἴ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον· Ἐτυμώνδας | Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς καὶ ἰδιῶται Νι[κό]δαμος, Ὀρθαῖος, | Πολίκλειτος, Θεύτιμος Ἀμφισσεύς.

W.-F. Z. 7 *κατὰ τὸν νόμον.* — 8 *Νικόδαμος.* — Hier lässt ein Hofbeamter des Königs Attalos eine königliche Magd frei. Aus Livius (XXXIII, 1, 1) wissen wir, dass Attalos im Frühjahr des J. 197 in einer Versammlung der Böoter zu Theben, als er sprechen wollte, — senior iam et infirmior quam ut contentionem dicendi sustineret — zusammenbrach (ebenda § 2), zur Kräftigung seiner Gesundheit zunächst dort verblieb, dann aber aeger ab Thebis Pergamum advectus etwa im Herbste desselben Jahres verstarb (Liv. XXXIII, 21, 1). — Dass die ersten 3

Privatzeugen Delphier sind, lässt sich wohl für *Νικόδαμος* aus Nr. 2041 (Z. 15), die demselben Semester entstammt, und für die beiden andern aus der 1 Jahr nur jüngeren Nr. 2080 (Z. 10/11) folgern.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 197. Vgl. A. Mommsen, Philol. XXIV, 25.

2002 *W.-F.* 337. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξαμενοῦ μηνὸς Ἀθαναίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Γλαῦκος | Π[λ]υγονεύς, Ἐχεκλῆς Πλυγονεὺς Ἁρμὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καθὼς ‖ ἐπίστευσε Ἁρμὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν | εἶμεν, ποιεῖν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Πάτρων | Πλυγονεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ξένων· Εὐρυμήδης, | Ζηνέας Ἁγνία, Παρνάσσιος Κλέωνος, Νικαγόρας Δελφοί, | Ἄρχιππος [Ν]αυπάκτιος, Χαιρώνδας Ἀμβρύσσιος.

W.-F. Z. 3 Anfang *Πλυγονεύς*. — 9 *Ναυπάκτιος*. — Die Stellung der Wörter in Z. 3/4 wie in 2000, 3/4; 2004, 4/5.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 197.

2003 *W.-F.* 338. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ|πέδοντο Καλλίστρατος Ἀθανίωνος, Ξενοκράτης Θευ|κύδεος σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωκράτης τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐ‖πίστευσε Σωκράτης τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧι|τε αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ | πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Δαμοκράτης Ἀθανίωνος. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμβος, | Ἀμύντας· Εὐκλείδας Καλλε[ί]δα, Κλέων Καλλιγένεος, Δα‖μοχάρης, Σωσίας.

W.-F. Z. 9 *Καλλείδα*.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 176.

2004 *W.-F.* 339. C. v. B.

Στραταγέοντος Νικάνδρου μηνὸς Εὐθυαί|ου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Καλλικράτεος | μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Θευκρίτα Ἀμφισσὶς Νικαίαν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ ‖ Πυθίῳ τὸ γένος οἰκογενῆ, ἀργυρίου μνᾶν τεσ|σάρων, καθὼς ἐπίστευσε Νικαία τῷ θεῷ τὰν ὠ|νάν, ἐ[φ'] ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν

ποιοῦσαν ὅ κα θέλη. | βεβαιωτ[ῆ]ρες κατὰ τὸν νόμον· Παντέας, Εὔδικος | Χαριξένου Ἀμφισσεῖς. τὰν τιμὰν ἔχει. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς || Ξένων καὶ τοὶ ἄρχοντες Γλαῦκος, Δεξικράτης, Καλλίας· Ἁβρόμαχος Δελφ⟨φ⟩οί, Ἀλέξων, Ἄνδρων, Κλέανδρος, Καλλικράτης Ἀμφισσεῖς, | Πυῤῥίων Φα[λ]λικαῖος, Οἰνοτίων Τολφώνιος. ἁ ὠνὰ παρὰ Ἀρ|χέλαον Δελφόν, Ἀλέξωνα Χαριξένου Ἀμφισσῆ.

W.-F. Z. 7 *ἐφ' ὧι*. — 8 *βεβαιωτῆρες*. — 10/11 *Δελ|φοί*. — 12 *Φαλικαῖος*. Dazu notierte ich mir: Stein ΦΑ▨ΛΙΚ°, nach *Φα* ein Loch, in dem ein Zeichen gestanden haben könnte. Da *Φαλίκα* und sein Ethnikon an andern Stellen bald mit *λ*, bald mit *λλ* geschrieben sind, kann man hier noch zweifeln; ich habe hier letzteres im Anschluss an CJ 1707, 10 vorgezogen, wo *Λρωπίδας Φαλλικαῖος* steht. — Ueber die Wortstellung in Z. 4/5 s. 2002, 3/4. — Das Jota in *ὧι* Z. 7 ist sicher. Es ist hier inconsequent. — Zu *τοὶ ἱερεῖς* vgl. 1817, 6; 1862, 5. — Zu Z. 10. Es zeugen alle drei Archonten; *Ἀβρόμαχος* ist Privatzeuge. — Merkwürdig ist, dass *Ἀρχέλαος*, bei dem die *ὠνά* verbleibt, beim Freilassungsakte nicht zugegen ist.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 189.

2005 *W.-F.* 340. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βυσίου, ἐπ[ὶ τοῖ]σδε ἀπέδοτο | Εὐθίας Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἇι ὄνομα Καλλίς, τιμᾶς ἀργυρί[ο]υ μνᾶν τριῶν, καθὼς | ἐπίστευσε Καλλὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτὰν ἐ||λευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸμ πάντα βίον, ποέου|σαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Δεινίας Ἀλέξιος Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω|νος Ξένων, Ἄθαμβος· Φυσκίων, Νίκων, Ἀγήσων Ἀμφισ|σεῖς, Ξενόστρατος, Καλλίας, Θεύξ[ε]νος Δελφοί.

W.-F. Z. 1 *ἐπὶ τοῖσδε*. — 2 *Πυθίας* statt *Εὐθίας*. Dieser Name kann doppelt aufgefasst werden, entweder als *Εὐ-θ-ίας* (: *Εὔ-θυμος* = *Βί-θ-υς* 2009, 5: *Βιό-θυμος*) oder als *Εὐθ-ίας* (von *εὐθυ-*). — 3 *ἀργυρίου*. — 9 *Θεύξενος*. — Zu Z. 9. Möglicherweise ist *Καλλίας* der Archont des Semesters Januar/Juli 189.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 189.

2006 *W.-F.* 341. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Νικὼ Διοδώρου, Ἀστίας Νικοστράτου | Δελφοὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σώτιον τὸ γένος

Θρᾶισσαν, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τεσσάρων. βεβαιωτῆρ[ε]ς κατὰ τὸν νόμον· Νικόμαχος Νικαγόρα, Πολύξενος Δάμωνος Δελ|φοί. παραμενέτω δὲ Σώτιον παρὰ Νικὼ ἄχ[ρ]ι οὗ κα ζώη Νικώ. ἐπεὶ δέ κά τι πάθηι Νικώ, τοῦ θεοῦ ἔστω Σώ||τιον, κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς, [ἐλ]ευθέρα οὖσα καὶ ἀνέφαπτος τὸμ πάντα χρόνον, καθὼς ἐπί|στευσε Σώτιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαιον δὲ παρεχόντων τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι | Νικὼ καὶ Ἀστίας καὶ οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων | τῶι θεῶι καὶ Σωτίωι καὶ τῶι ὑπὲρ τὸν θεὸν θέλοντι πράσσειν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡμιολίου μνᾶν | ἕξ· οἱ δὲ πράσσοντες ἀζάμι' ἐόντων καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. || εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωτίου τελευτασάσας Νικοῦς, κύριοι ἔστων οἱ (ἀντιτυγχάνοντες) συλέοντες | ὡς ἐλευθέρας οὔσας καὶ τοῦ θεοῦ ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος | καὶ ἰδιῶται Δαμοχάρης Καλλείδα, Νικαγόρας Νικομάχου, Πειθαγόρας | Ξένωνος, Ξενόστρατος Ἐχύλλου Δελφοί.

W.-F. Z. 3 *βεβαιωτῆρες.* — 9 *ἀζάμιοι ἐόντων.* Von den 2 Möglichkeiten *ἀζάμι(οι) ἐόντων* oder *ἀζάμι' ἐόντων* habe ich um 1748, 12; 1875, 16 willen die letztere gewählt. — Z. 8 ist zu *πράκτιμοι ἐόντων* der inf. epexegeticus *πράσσειν* noch hinzugesetzt. Dass bei *πράκτιμος* die Summe im Genitiv steht, lehrt z. B. 1697, 9; 1698, 10. An beiden Stellen ist die Bussumme das Sechsfache des Loskaufspreises, sonst (2012, 6; 2049, 11; 2072, 9) das Lösegeld selbst und dann noch anderthalbmal soviel. So haben wir auch hier Z. 8 zu verstehen, so dass also 4+6 Minen zu zahlen wären. Zu *αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡμιολίου* denke ich mir aus Z. 2/3 *ἀργυρίου* oder *λύτρου* hinzu. Was in diesem Falle *τὸ ἡμιόλιον* ist, ist Z. 8/9 erklärend hinzugesetzt; vgl. den ähnlichen Fall des erklärenden Zusatzes 1832, 18 *ὁ χρόνος τὰ ἔτη τὰ ὀκτώ.* — Der Genitiv *ὡς ἐλευθέρας οὔσας καὶ τοῦ θεοῦ* (sc. *οὔσας*) wird nur verständlich, wenn ich den Ausfall von *ἀντιτυγχάνοντες* zwischen *οἱ* und *συλέοντες* (vgl. 1979, 13/14; 2010, 11) annehme. Die neben einander stehenden *ὁμοιοτέλευτα* veranlassten das Versehen. Oder ob gen. abs.?

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 189.

2007 *W.-F.* 342. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων Γλαύκου τοῦ Ξένωνος, | Δεξικράτεος τοῦ Μνασιθέου, Καλλία τοῦ Ἐμμενίδα, μηνὸς Θεοξενίου, | ἐπὶ το[ῖ]σδε ἀπέδοντο Ἅρμιχον, Ἀρισταγόρα, Τελεσὼ τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Κτήσων, τιμᾶς ἀργυ||ρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι,

καθὼς ἐπίστευσε Κτή|σων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον καὶ ποέοντα ὅ κα θέλῃ. βεβα[ι]ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἁγίων Καλλικράτεος, | Ἁβρόμαχος Εὐαγόρα. μάρτυρες· Μνάσων Ξένωνος, Κλεόδαμος || Κλέωνος, Ἁγίων, Παρνάσσιος Κλέωνος, Αἰακίδας Βαβύλου, | Πεισίλας, Πύῤῥος, Δαμοχάρης Καλλείδα, Αἰακίδας.

Als *W.-F.* die Inschrift abschrieben, fehlte nur ein Zeichen am Ende von Z. 7. Auch jetzt ist die Erhaltung noch sehr gut: es fehlt ein 2. Jota in Z. 3; verletzt sind nur 2 Zeichen in Z. 2, je eins in Z. 3, 5, 6 u. 10. — Wegen der Verwandtschaft der Freilasserinnen vgl. 1761 und namentlich die 2 Monate jüngere Inschrift 1982. — Von den Bürgen wird der eine unter den Zeugen genannt, vgl. 1922.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 189.

2008 *W.-F.* 343. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Γλαῦκος | Ξένωνος, Θεύξενος Δρομοκλείδα, Ἀνδρομένης Νικάνορος Δελφοὶ | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Δαμὼ οἰκογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Δαμὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, || ἐφ' ὧιτε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα | βίον, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Δεξικράτης | Μνασιθέου, Ἐτυμώνδας Εὐκλέος. μάρτυρες· τῶν ἀρχόντων Καλλί|ας, ἰδιῶται Δαμοχάρης, Εὐκλείδας, Τιμόθεος, Διόδωρος, Χαρίξε|νος.

Z. 7 schlug der Steinmetz ΤΩΑΡΧ° ein und trug das Ν des Artikels über der Zeile zwischen Ω und Α nach. Die Inschrift ist bis auf 2 Zeichen in Z. 1 und je eins in Z. 6 und 8 tadellos erhalten. — Der Bürge *Δεξικράτης* ist Archont, ebenso der erste Verkäufer.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 189.

2009 *W.-F.* 344. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρισταινέτου μηνὸς | Ἐνδυσποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀρχέ|πολις Τιμοκλέος Λαρισαῖος τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ||ον ὧι ὄνομα Βίθυς τὸ γένος Θρᾶικα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καθὼς | ἐπίστευσε Βίθυς τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. | βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους· | Μνάσων Δικαιάρχου Ἐχιναῖος, || Κράτιππος Μεγώνδα Θηβαῖος· παρόν|τος τοῦ ἄρχοντος Εὐκράτεος | [τ]οῦ Καλλίκωνος. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς | Ξένων, Ἄθαμβος· Μνάσων Ξένωνος, | Πεισίλαος, Χαρίξενος, Καλλίκων Δελ||φοί, Ἀριστομένης, Μίκκος Ἐριναῖοι.

W.-F. fanden die Inschrift tadellos erhalten. Jetzt fehlt Z. 12 das erste Zeichen, Z. 10 und 11 ist dasselbe beschädigt, ebenso das letzte in Z. 10 und das *η* in *βεβαιωτῆρες* Z. 8. — Der Name *Βί-θ-υς* repräsentiert in Kurzform wohl den Namen *Βιό-θυμος* (vgl. *Εὐ-θ-ίας* 2005, 2) oder einen ähnlichen mit *Βιο-θ°* anhebenden. — Ungewöhnlich ist die besondere Anführung des Archonten in einem kleinen Sätzchen (Z. 11); gewöhnlich steht er unter den Zeugen, und zwar hinter den Priestern. Vgl. 1970, 5; 2079, 4.

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 182.

2010 *W.-F.* 345. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ δεύτερον μηνὸς Ὁμολωΐου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Πολύξενος Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Κλεοπάτρα, συνευδοκεόντων τῶν υἱῶν τῶν Πολυξένου Ἀρίστωνος, | Πολυξενίδα, ‖ ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. βεβαιωτῆρες· [R. f. 15 Zeichen, die ausgeschlagen wurden] *Δαμοφάνης Γενναίου, Φίλων | Δαμέα Ἀμφισσεῖς, Νικόδαμος Πεισίλα Δελφός* [Zeile 6 ist das letzte Drittel, Zeile 7 ist ganz, Zeile 8 das erste Drittel ausgeschlagen] *Κλεοπάτρα ἐλευθέρα οὖσα, κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέ|ουσα ὅ κα θέληι τὸμ πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαιον δὲ παρεχόν|των τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Πολύξενος καὶ τοὶ βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον. | εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Κλεοπάτρας, κύριοι ἔστων οἱ ἀντιτυ⟨γ⟩γχάνοντες συλέοντες ὡς ἐλευ|θέρας οὔσας, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. ταῦτα δὲ ἐγένετο ἀνάμεσον τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ βωμοῦ. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος· | Ἀγάθων, Δαμοχάρης, Θεύξενος, Ἀναξανδρίδας Δελφοί, Ἄλεξις Ξενοδόκου, Νίκανδρος ‖ Νίκωνος, Ἀρχέδαμος Σωκρατίδα Ἀμφισσεῖς, Εὔκριτος, Ἀγαθοκλῆς Πλυγονεῖς.*

Das N vom Artikel vor *Πολυξένου* in Z. 4 ist über der Zeile nachgetragen. — Als der Steinmetz die oben angegebenen Zeilen 6/8 tilgte, ging er offenbar zu weit, indem er (oder ein mutwilliger Zerstörer?) den Anfang des in Z. 8 stehenden Satzes mit wegnahm, etwa *τοῦ δὲ θεοῦ ἔστω* (vgl. 2006, 4) *Κλεοπάτρα κτλ.* oder *εἰ δέ τί κα πάθηι Πολύξενος, τοῦ θεοῦ ἔστω Κλεοπάτρα κτλ.* (vgl. 1918, 7; 1975, 9; 2041, 7). — Z. 11 notieren *W.-F.* die Dittographie nicht. Wegen der Construction vgl. 2006, 10/11. — Zu Z. 13 vgl. 2011, 6; 2041, 13/14; 2049, 17/18; 2072, 16; 26.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 195.

2011 *W.-F.* 346. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ δεύτερον μηνὸς Ὁμολωΐου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὀρθαίου μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Τείσων Πλυγο|νεὺς ἐν Δελφοῖς κατοικέων Ἐργασίωνα τὸν ἴδιον θεράποντα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι, ἀργυρίου τριῶν μνᾶν, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι Ἐργασίων τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι || ἐλεύθερον εἶμεν, ποιεῦντα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Κλέανδρος Πλυγονεύς, Νικόδαμος Δελφός. ταῦτα δὲ ἐγένετο πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ | βωμοῦ. μάρτυροι· Πράοχος, Ταραντῖνος, Ἀβρόμαχος, Θεύφραστος, Κλεόδαμος Δελφοί, | Λέων Ἴσιος, Ἀγέμαχος Ἴσιος, Στράτων Εὐανθεύς. τὰν ὠνὰν ἔξει τῶι θεῶι Ἀβρόμαχος Δελφός, Λέων Ἴσιος.

Die Inschrift ist tadellos erhalten und so von *W.-F.* wiedergegeben. Z. 5 steht wirklich die Form *ποιεῦντα*, und sie ist neben *Θεύ-φραστος* (Z. 7) consequent. — Zu Z. 6 vgl. 2010, 13. — Es ist möglich, dass *Κλεόδαμος* Z. 7 der Archont des Semesters Januar—Juli 195 ist. — Zur Schreibung *Εὐανθεύς* vgl. 1851, Z. 14.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 195.

2012 *W.-F.* 347. C. v. B.

Ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων Λίσωνος, Κλεοδάμου, | γραμματεύοντος Παρνασσίου, ἀπέδοτο Νικόδαμος Πεισίλα Κλεονίκαν τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι ἀργυρίου πέντε ἡμιμναίων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Κλεονίκα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτήρ· Γλαῦκος || Ξένωνος, κατὸν νόμον. βέβαιον δὲ παρεχέτω⟨ι⟩ ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δὲ μή, | ἀποτεισάντων αὐτὰ καὶ τὰ ἡμιόλια. μάρτυρες· Ξένων, Ἄθαμβος· Καλλικλῆς, Ἀριστόμαχος, | Πεισίστρατος.

Diese Nummer ist tadellos erhalten. *W.-F.* Z. 5 *κα[τὰ] τὸν νόμον*, auf S. 311 dazu die Notiz: *Inscr.* KA pour *κατά*. Ibid. ΠΑΡΕΧΕΤΩΙ. — Z. 5 fehlt das Objekt, wie öfter (z. B. 1888, 12). — Zu *ἀποτεισάντων αὐτά* (Z. 6) ist aus Z. 3 *ἡμιμναῖα* zu supplieren. Vgl. die Anm. zu 2006. — Zeugen sind die zwei Priester und drei Private.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 195.

2013 *W.-F.* 348. C. v. B.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολυξένα Κράτωνος τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ-

ναικεῖον ἇι ὄνομα Μιλησία, τιμᾶς ἀργυρίου τριῶν ἡμιμναί|ων, καθὼς ἐπίστευσε Μιλησία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Παρνάσσιος || Κλέωνος. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ βουλευταὶ Γλαῦκος, Δεξικρά|της, Καλλίας, ἰδιῶται Δαμοχάρης, Κράτων Φριχίδα, Εὐκλείδας, Ἄνδρων, Σώπολις. | τὰν τιμὰν ἔχει.

Bis auf das zweite α in Ἄθαμβος (Z. 5) tadellos erhalten.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 189.

2014 *W.-F.* 349. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φίλων Τελε|σάρχου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι [τ]ῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἄνα τὸ γένος Ἰλλυρὰν, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Ἄνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἐτυμώνδας Εὐκλέ||ος, Ἀγάθων Ἀθάμβου Δελφοί. παραμεινάτω δὲ Ἄνα παρὰ Φίλωνα ἄχρι κα ζώηι Φίλων ποέουσα | τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιῆι Ἄνα τῶν ποτι|[τ]ασσομένων ὑπὸ Φίλωνος καθὼς γέγραπται δυνατὰ οὖσα, ἐξέστω Φίλωνι κολάζειν | καθώς κα αὐτὸς θέληι καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Φίλωνα ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθηι Φίλων, ἐλευθέρα ἔστω Ἄνα κυριεύουσα αὐτο||σαυτᾶς καὶ ποέουσα ὅ κα θέληι, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτη|ται Ἄνας τελευτάσαντος Φίλωνος, βέβαιον παρεχόντω οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν | ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέον|τες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος, ἰδιῶται Χαρίξενος Ἀμυνέα, Ἁβρόμαχος, Πράξων Μαν||τία, Δίων Κλέωνος, Κράτων Νικοδάμου, Ἁγίων Ἁγίωνος, Δαμοχάρης Καλλείδα.

W.-F. gaben die Inschrift lückenlos. Jetzt fehlt nur das 1. Zeichen in Z. 7, und einige (je eins in Z. 2, 3, 6, 7, 13 und je zwei in Z. 8 u. 11) sind lädiert. — Ist der erste Bürge der Archont?

Zeit. Priesterschaft II: October/November 188.

2015 *W.-F.* 350. C. v. B.

Ἄρχοντος Μαντία τοῦ Πολύωνος μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Ἀριστοκράτεια Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νικασώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης. παραμεινάτω δὲ Νικα‖σὼ παρὰ Ἀριστοκράτειαν ἔτη ὀκτὼ ἀνεγκλήτως ποιέουσα | τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποέοι, κυρία | ἔστω Ἀριστοκράτεια κολάζουσα καθώς κα θέληι. εἰ δέ τι | πρότερον πάθοι Ἀριστοκράτεια, τὸν κατάλοιπον χρόνον | παρὰ Ἀριστονίκαν μεινάτω· ἐπεὶ δέ κα διέλθωντι ‖ τὰ ὀκτὼ ἔτη⟨ι⟩, ἐλευθέρα ἔστω κυριεύουσα αὐτοσαυ|τᾶς, ἀνέφαπτος ἐοῦσα ἀπὸ πάντων τὸν πάν|τα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέληι, καθὼς ἐπίστευ|σε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυρες· τοὶ ἄρχον|τες Διόδωρος, Ξένων, Σωσίνικος.

W.-F. merken auf S. 311 zu Z. 10 an: *Inscr.* ΕΤΗΙ. Im Texte haben sie *ἔτη* gegeben. — Die Zeichen sind bis auf drei (Z. 4, 7, 12) unbeschädigt geblieben. — Zu Z. 9/10. Der Plural des Verbums, wenn ein Neutrum im Plural Subjekt ist, findet sich auch sonst (1832, 16; 1867, 4; 1878, 14); der Singular steht z. B. 1891, 30.

Zeit. Priesterschaft III: August/September 180.

2016 *W.-F.* 351. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτ[ου μη]νὸς Θε[οξε]|νίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολύκριτος Δ[αμ]οτίμου Ἀμφι|σσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Κράτερος τὸ γένος ἐξ Ἀμφίσσας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ‖ τρι⟨τρι⟩ῶν, καθὼς ἐπίστευσε Κράτερος τὰν ὠνὰν τῶι | θεῶι, ἐφ' ὧιτε [α]ὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον | τὸν πάντα βίον, ποέοντα ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Νικίας Φυσκεύς. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ξ(έ)νων, Ἄθαμ|βος· Δίων, Μένων, Ἀρχέλας, Ἁρμόδιος, Δαμοσθένης, ‖ Ταραντῖνος.

W.-F. Z. 1 *Πολυκλείτου μηνὸς Θεοξε|νίου.* — 2 *Δαμοτίμου.* — 5 *τριῶν*, S. 311 mit der Anmerkung: *Inscr.* ΤΡΙΤΡΙΩΝ. — 6 *αὐτόν.* — 8 *[Ξ]ένων*, S. 311 mit der Notiz: au lieu de *Ξένων*, l'inscription porte ΕΝΩΝ. Ueber das erste Zeichen davon lässt sich streiten. Mir schien Ξ da zu stehen und Ε zu fehlen. Vgl. 2040, 4.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 187.

2017 *W.-F.* 352. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλευδάμου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Σωτύλος Σωστράτου, συνεπαινεούσας | τᾶς γυναικὸς Ἀρισ[το]νίκας καὶ τᾶς θυγατέρος Νικαίας | καὶ τοῦ υἱοῦ [Σω]-

στράτου τῶι Ἀπόλλωνι ‖ τῶι Πυθίωι σῶμ[α ἀν]δρεῖον ὧι ὄνομα Στόλος, ¦ τιμᾶς ἀργυ[ρίου μνᾶν] | τεσσάρων, [καὶ τὰν τιμὰν] | ἔχει, καθὼς [ἐπίστευσε] | Στόλος τ[ῶι θεῶι τὰν ὠνάν], ‖ ἐφ' ὧιτε ἐλ[εύθερος εἶμεν καὶ] | ἀνέφαπτ[ος ἀπὸ πάντων τὸν] ¦ πάντα βί[ον. βε]‖βαιωτὴρ κ[ατὰ τὸν νόμον· Ἀστό]ξενος Διονυ[σίου. μάρτυρες· Τα]‖ραντῖνος ὁ ἱε[ρεὺς καὶ τῶν ἀρχόντων Ἄσαν]‖δρος, Ἄρχων· Ὀρ[έστας], | Φίλαγρος, Ἀντι[ ]‖ξενος.

W.-F. Z. 3 *Ἀριστονίκας*. — Die von ihnen notierten Lücken in Z. 4—12 fand ich richtig angegeben. — *W.-F.* Z. 12/18 *[βε]βαιωτήρ· Χ[αρί]ξενος Διονυ[σίου. μάρτυρες· Τα]ραντῖνος ὁ ἱε[ρεὺς ......]δρος, Ἄρχων, | Φίλαγρος, Ἀ[στό]ξενος*. Von diesen Zeilen lassen sich 14/15 am leichtesten heilen. Nach dem einen Priester dürfen wir Archonten erwarten. Die Behörde heisst aber *Ἄσανδρος, Ἄρχων, Διόδωρος*. Davon steht der zweite voll in Z. 16. Das *|δρος* werden wir zu *[Ἄσαν]|δρος* zu ergänzen haben, das entweder unmittelbar auf *ἱε[ρεύς* folgte oder mit den verbindenden Worten *καὶ τῶν ἀρχόντων* (wie in 1809, 1830, 1857, 1858, die aus demselben Archontate stammen). Nach *Ἄρχων* (Z. 16) notierte ich mir noch: ΘΡ. Unter den Zeugen des Archontates *Κλεόδαμος* begegnet aber öfters (1762, 1763, 1764) ein *Ὀρέστας*, und das bestimmte mich zur Lesung *Ὀρ[έστας]* statt *Θρ[ ]*. In Z. 17 ist *Ἀντι-* klar (*W.-F.* *Ἀ[στό]-*). Ob dies gleich mit Z. 18 zu verbinden ist, muss dahingestellt bleiben; aus dieser Zeit ist z. B. ein *Ἀντίκριτος* (1740, 14) belegt und mehrfach ein *Χαρίξενος Ἀλέξωνος* (1762, 7). Jetzt bleibt noch Z. 13/14. Der Name *Χ[αρί]ξενος Διονυσίου* ist falsch. *Ἀστόξενος Διονυσίου* kommt oft vor. Da ich nun nach *βεβαιωτήρ* sicher *κ* sah, so wird die Zeile etwas länger anzunehmen und die obige Lesung einzusetzen sein; dann wären in Z. 13 fünfzehn, in Z. 14 vierzehn Zeichen weggebrochen. Da wir auch in Z. 11 vierzehn zu ergänzen haben, wird wahrscheinlich, dass *W.-F.* in Z. 12 *|πάντα βί[ον. Βε-]* zu wenig ergänzen und dass vielleicht nach *βί[ον* noch *ποιέων ὅ κα θέλῃ* einzusetzen ist.

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 169/168.

2018 *W.-F.* 353. C. v. B.

[Ἄρ]χοντος Κλεώ[ν]δα τοῦ Μενεκ[ ] ¦ [μ]ηνὸς Ἀπελλαίου, [β]ουλευό[ν]των [τὰν πρ]‖ώτα(ν) ἑξάμηνον Ἁγ(ί)ωνος τοῦ [Κλεοδά]‖μου, Πάτρω(ν)ος τοῦ Ἰατάδα, γραμμα‖[τεύο]ντος δὲ τᾶς βουλᾶς Αἰνέα τοῦ Φίλω(ν)ος, ἐπὶ τοῖ‖[σδε ἀπέ]δοτο Ξενὶς Μενεστράτου, συνευδοκεόν|τω[ν κ]αὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Εὐκλείδα καὶ Μενε|στρ[άτο]υ, τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον οἰκογε|νὲς ὧι ὄνομα Κάρπος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέ‖κα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ‖[σε] Κάρπος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, [ἐ]φ' ὧτε ἐλεύθερος | [εἶμε]ν καὶ ἀνέφα[(π)]τον ἀπὸ

πάντων τὸν πάντα βίον, | [ποιο]ῦντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρ[έ]χοντα οἷς κα θέλη. βε‖[β]αιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πό‖[λι]ος· Λαιάδας Βαβύλου. εἰ δέ τις ἐφάπ|τοιτο Κάρπου ἐπὶ καταδουλι[σ]μῶι, βέβαιον | παρεχόντω τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα [Ξ]ε|νὶς καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Λαιάδας· κύριος (δ)ὲ ἔστω καὶ ἄλ|λος ὁ παρατυχ[(ὼ)]ν συλέων Κάρπον [ὡς] ἐλεύθερον [ὄν‖τα] ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας | [καὶ] ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθ[α]μβος Ἁβρομάχου | καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας καὶ ἰδιῶται Τιμοκρά|της Εὐκράτεος, Πεισίστρατος Βούλωνος· ‖ Ἁγίων Κλεοδάμου· Δαμόστρα[τ]ος | Μενεστράτου.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος Κλεώνδα τοῦ Μενε[. . . . .]|*. — 2 *μηνός*, dann *[β]ουλ[ε]υόντων [τὰν πρ]|ώτα[ν]*. — 3 Stein |ΩΤΑΕΞ°, es fehlt *ν*. Vielleicht war es nachträglich über die Zeichen gesetzt worden. — 3 Ende *Ἄγωνος τοῦ [. . . . . ., Δαμε . . . .]|νου*. Ich konnte nach *τοῦ* nichts mehr finden. Was *W.-F.* geben, muss ja falsch sein. Hier kann nur e i n Archont gestanden haben, weil Z. 4 und 5 die andern 2 überliefern. Hilft, fragen wir da, eine andre Urkunde? Aus dem gleichen Semester stammt Anecd. 13, eine Inschrift, in deren Ueberlieferung freilich ebensoviele Fehler stecken wie hier in unserer Nummer. Dort h. es Z. 3/4 *Ἁγίωνος τοῦ | Κλεοδάμου* (Stein *Κλευδάμου*). Wer die Zeilenlänge von Z. 2 und von 4—7 vergleicht mit der, die Z. 3 nach *W.-F.* gehabt haben soll, stösst auf ein Missverhältnis. Da wir nun nur einen Namen brauchen, so wird klar, dass wir das, was *W.-F.* abschrieben, mindestens in *τοῦ [Κλεο]δάμ⟨ε|ν⟩ου* zu ändern haben. Ich traue aber dem *Δαμε* so wenig, dass ich st. *[Κλεο]δάμ⟨εν⟩ου* lieber *[Κλεο]δά|μου* einsetze, wenn ich mir auch für Z. 4 Anfang *|νου* notierte. Das, wozu mich die Erwägungen drängen, ergiebt das, was ich Z. 25 klar und bestimmt las; dort steht der A r c h o n t unter den Privatzeugen. — 4 *Πάτρωνος τοῦ Ἰατάδα*, ohne anzumerken, dass der Stein ΠΑΤΡΩΟΣ giebt; ebenso Z. 5 ΦΙΛΩΟΣ. Wenigstens sieht es so aus; vielleicht war *ν* auch hier (s. Z. 3) nachgetragen. — 4 Ende *γραμμα[τεύο]|ντος*. Von dieser Zeile an aber ist es klar, dass die Ergänzungen an den Zeilenanfängen standen, also *γραμμα|[τεύο]ντος*. — 5/6 *ἐπὶ τοῖς[δε ἀπέ]|δοτο*. — 6/7 *συνευδοκεόν[των] | [κ]αὶ τῶν*. — 7/8 *Μενε|στρ[άτο]υ*. — 8 *τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι*, aber *τῶι Πυθίωι* fehlt und *τῶι Ἀπόλλωνι* steht zwischen Z. 7 und 8. Der Steinmetz schlug nach *|στράτου* gleich *σῶμα* ein und trug über *το]*ΥΣΩΜΑ *κτλ. τῶι Ἀπόλλωνι* nach. — 10/11 *ἐπίστευ[σε]| Κάρπος*. — 11 *ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερο[ν εἶμε]|ν*, aber die Zeile schliesst mit *ἐλεύθερος|*. Wegen des Nominativs und folgenden Accusativs vgl. 1899, 4/5. — 12 *ἀνέφαπτον*, Stein °ΦΑΝΤ°. — 12/13 *βίον [ποιο]|ῦντα*. — 13 *ἀποτρέχοντα*. — 13/14 *βε|βαιωτήρ*. — 14 *τοὺς νόμους*, das Sigma des Artikels ist nachgetragen und steht über ΥΝ in ΤΟΥΝΟΜ°. — 14/15 *πό|λιος*. — 16 *ἐπὶ καταδουλισμῶι*, Stein ΕΠΓΙ, also nach *π* ist dittographisches *ε* getilgt und Jota daneben gesetzt. — 16/17 *βέβαι[ον] | παρεχόντω*, aber *βέβαιον* ist klar. —

17/18 ἀποδομένα | Ξενίς, aber Z. 18 fängt mit |ΝΙΣ an. — 18 κύριος ἔστω, nach κύριος hat der Stein ΕΕΣΤΩ, offenbar hatte die Vorlage δὲ mit. — 19 παρατυχ[ών], auf S. 311 mit der Anmerkung: *Inscr.* ΠΑΡΑΤΥΧΟΝ. — 19 Ende ἐλεύθερον ὄν[τα]|. Ich fand nur °θερον. Es ist fraglich, ob am Schlusse dieser Zeile noch etwas stand. Wenn sie früher wirklich auf °ΡΟΝΟΝ schloss, so gehört mindestens [τα] zur nächsten Zeile. — 21 |καὶ ζαμίας. — 22 Ἄθαμβος. — 25 Δαμόστρατος. Der Zeuge davor ist der Z. 3 eingesetzte Archont (s. oben).

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2019 *W.-F.* 354. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἀρχία μηνὸς | Ἐνδυσποιτροπίου, ἐν δὲ Λοκροῖς ἀγω|νοθετέοντος Λύκωνος τοῦ Λυ|κέα Φυσσκέος μηνὸς Ποκίου, ἐπὶ τοῖσ||δε ἀπέδοτο Ἀριστόφυλος Κριτολάου Φυσ|σκεύς, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κριτολάου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ|ναικε[ῖ]ον ἇι ὄνομα Λαδίκα τὸ γένος Σύ|ραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει. παραμεινάτω δὲ Λαδίκα πα||ρὰ Ἀριστόφυλον ἄχρι κα ζῇ Ἀριστόφυλος ἀνενκλήτ[(ω)]ς | ποιοῦσα πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποιέοι ἢ μὴ παραμένῃ καθὼς γέγραπται, | κύριος ἔστω Ἀριστόφυλος κολάζων οἷ κα θέλῃ τρόπωι, πλὰν μὴ πωλησά|τω⟨ι⟩ μηθενί. εἰ δὲ ἀποδοῖτο, ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Λαδίκαν | ὡς ἐλευθέραν. εἰ δέ κά τι πάθῃ Ἀριστόφυλος, ἐλευθέρα ἔστω Λαδί||κα κατὰ τὰν ὠνὰν τοῦ θεοῦ καὶ κυρία ἔστω ποιοῦσα ὅ κα θέ|λῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο ἢ ἐφά|πτοιτο [Λ]αδίκας, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖ|σαν ἀνυπόδικος ὢν πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸ | [σ]ύμβο[λ]ον· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος Δελφός, Νικόμαχος Ἀρνία Φυσ||σκεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνι|κος καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος Δρομοκλείδας, Ξενόκριτος, ἰδι|ῶται Εὐάγγελος, Τείσων Θευχάριος, Ἡρακλείδας, Λυσίας, | Μαντίας Κλευδώρου Δελφοί, Ἀγησίλαος Κλέωνος, Νικόμαχος | Ἀρνία Φυσσκεῖς.

Das Ethnikon Φυσσκεύς ist in dieser Inschrift consequent mit σσ geschrieben, *W.-F.* aber geben Z. 4 Φυσκέος, 19/20 Φυ|σκεύς und 24 Φυσκεῖς (hierzu S. 311 die Note: *Inscr.* ΦΥΣΣΚΕΙΣ). An einer Stelle Z. 5/6 haben sie richtig Φυσ|σκεύς. — Dass Z. 6 so unverhältnismässig lang ist, erklärt sich dadurch, dass man in diese Zeile Worte mit aufnehmen muss, die zwischen die Zeilen eingeschlagen sind. Zwischen Z. 5 und 6 ist συνευδοκέοντος καὶ τοῦ und zwischen Z. 6 und 7 υἱοῦ αὐτοῦ Κριτολάου eingemeisselt: also die Einwilligung des Sohnes ist nachgetragen. — *W.-F.* Z. 6/7 γυ|ναικεῖον. — 10 ἀνενκλήτως. Der Stein aber hat °ΤΟΣ. Offenbar sind die

Formulare vermengt, das, wo *ποιοῦσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνένκλητος οὖσα* Regel ist, mit dem, wo es einfach heisst *ποιοῦσα πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως*. — 12 [ὦ]ι, mit der Bemerkung auf S. 311: *Inscr.* Ol. Einen Anlass zur Aenderung kann ich nicht finden. Vgl. z. B. 1787, 4 *τοῖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίοι* u. so oft. — 12/13 *πωλησάτω*. Zur Form *μηθενί* vgl. 1751, 5. — 14/15 *Λαδ ίκα*. — 17 *Λαδίκας*. — 19 *σύμβολον*. — 21/22 *ἰδ|ιῶται*. — 23 *Κλεοδώρου*. — Der Zeuge *Τείσων Θευχάριος* kommt 1707 Z. 14 in der Form *Τίσων* vor, der letzte Zeuge ist der Bürge. — Zum Conj. in Z. 11 vgl. 1823, 12.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2020 *W.-F.* 355. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχία τοῦ Ἀρχελάου μηνὸς Ἡρακλήου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀλκε|νείδας Εὐφρονίου τῶι Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρῆον παιδάριον ὧι ὄ|νομα Λυσίας, τειμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευσε Λυσίας τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα ‖ θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Εὐκράτης Καλ|λίκωνος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Λυσία ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαιον παρεχόν|τω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀλκενείδας καὶ ὁ βε|βαιωτὴρ Εὐκράτης. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέ[(ο)]ντες ὡς ἐλεύθερον ἐόντα. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ ‖ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἐμμενίδας | Καλλία, Ξενόκριτος, Δρομοκλείδας καὶ ἰδιῶται Εὐκρά|της Καλλίκωνος, Πράοχος, Νικάσιππος Νίκωνος, Ἀρίστων Ὀρ|θαγόρα, Τιμόκριτος.

Die Namensform des Freilassers geben *W.-F.* Z. 1 *Ἀλκει|νείδας* und Z. 7 *Ἀλκενείδας*. Richtig ist die letztere. Von **Ἀλκέ-ν-ης* (vgl. *Ἀλκέ-μαχος*, *Ἀλκέ-μ-ων* und wegen des 2. Teiles *Σωσί-ν-ης* 1916) ist *Ἀλκε-νε-ίδας* gebildet. — *W.-F.* Z. 2 *Ἀπόλλωνι*. Vgl. 1761, 4. Stein ΑΠΟΛΩΝΙ. — 6 *καταδουλισμῶι*. Vgl. 1685, 5 u. oft. — 9 *συλέοντες*, Stein ΣΥΛΕΩΝΤΕΣ. Offenbar schlug der Steinmetz aus Versehen erst den Singular ein und machte daraus ohne zu corrigieren den Plural durch Anfügung von ΤΕΣ. — Die Erhaltung der Inschrift ist eine sehr gute, je ein verletztes Zeichen nur Z. 1, 3, 5, zwei in Z. 7. — In Inschriften der sechsten Priesterschaft kommt die Schreibung *η* st. *ει* wie in *Ἡρακλήου* und *ἀνδρῆον* öfters vor (1685, 1; 1973, 2). — Der Bürge steht nochmals unter den Zeugen, s. 1922.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2021 *W.-F.* 356. C. v. B.

Ἄρχοντος Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος μηνὸς Ἰλαί|ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Λέαινα τῶι Ἀπόλλω⟨ι⟩|νι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι-

κεῖον ἇι ὄνομα Εὔκλε|α, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο ἡμιμναίου, καὶ τὰν ‖ τιμὰν ἔχει πᾶσαν, συνευδοκεούσας καὶ | τᾶς θυγατέρος αὐτᾶς Φιλοκ[ρ]ατείας, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Εὔκλεα, ἐφ' ὅτωι ἔλευ θέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα χρόνον ἀ|πὸ πάντων καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βε‖βαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἁγί|ων Κλεοδάμου. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀ|πόλλωνος Ἀνδρόνικος Φριχίδα, Πραξίας Εὐδόκου· Σώστρατος Σωτύλου· Πολύκλειτος Κλεοδά|μου, Καλλείδας Εὐκλείδα, Μένων Σω[τ]ίμου, Διονύ‖σιος Ἀστοξένου, Ἰατάδας, Ἄσανδρος, Πολίτας Ἀσάνδρου.

W.-F. Z. 2/3 *Ἀπόλλωνι.* Vgl. 1751, 1. — 6 *Φιλοκρατείας.* — 8 *τόμ* statt *τόν.* — 14 *Σωτίμου.* — Z. 15 steht nach *Ἰατάδας* wohl *Ἄσανδρος*, wie *W.-F.* angeben. Das erste Zeichen des Namens hat freilich eine eigentümliche Gestalt. Eine vom oberen Zeilenrande bis in die Zeilenmitte gehende senkrechte Hasta teilt sich in 2 nach r. u. l. schräg liegende kleinere Hasten, so dass die ganze Figur wie ein umgestülptes Y aussieht, also etwa so ⅄. Ich vermute, dass der Steinmetz, nachdem er *Ἰατάδας* eingeschlagen hatte, diesen Namen nochmals einmeisseln wollte, als er aber mit Jota begann, sein Versehen merkte und so ein A daraus zu bessern suchte. — Z. 16 ist nach *Ἀσάνδρου* freier Raum für 5 Zeichen. Danach beginnt in derselben Zeile Nummer 2022. Sonst ist neue Zeile Regel. — Z. 13 steht nach den 2 Priestern ein Archont, *Σώστρατος Σωτύλου* (vgl. 1859, 8).

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2022 *W.-F.* 357. C. v. B.

Ἄρχοντος Δεξώνδα τοῦ Δάμω|νος μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἐρά|των καὶ Ἀρισταγόρας Νικάρχου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄν[ο]μα Σωτη[ρ]ίδας τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου ΣΣΣ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. ‖ βεβαιωτήρ· Μεσατεὺς Ἐράτωνος. καθὼς ἐπίστευσε Σωτηρίδας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧ[ι]‖τε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέ|χων οἷς κα θέλη. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωτηρίδα ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων οἵ τε ἀποδόμε|νοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ ἰδιῶ|ται Δεξώνδας, Ἐμμενίδας Δεξικράτεος, Ἰατάδας καὶ τῶν ἀρχόντων Γενναῖος.

W.-F. Z. 4 *ὄνομα Σωτηρίδας.* — 5/6 *ἐφ' ὧι|τε.* Ich notierte: ὧ oder ὧ[ι]. — Der erste Privatzeuge ist vielleicht der *ἄρχων ἐπώνυμος* wie 1756, 9; 1826, 10; 1834, 13; 1869, 9; 1911, 8; 1993, 8. In 1816, 7 wird

aber im Gegensatz zu *Δεξώνδας Δάμωνος* ein *Δεξώνδας Δρομοκλείδα* unter den Privatzeugen genannt; man könnte hier auch an diesen denken. — Ueber *Μεσατεύς* (Z. 5) s. zu 1708, 33.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2023 *W.-F.* 358. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Δαιδαφορίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πυθίνας Ἀνδρέα Ἀμβρύσσι|ος τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇ ὄνομα | Ἀμβροσία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπί||στευσε τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν Ἀμβροσία, ἐφ' ὧ αὐτὰν ἐλευ|θέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιοῦ|σαν ὅ κα θέλη. βεβαιωτήρ· Ξενοκράτης Μεδεώνιος. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες | Κλεύδαμος, Μενέστρατος, Μαντίας, ἰδιῶται Ξένων || Γλαύκου, Διόδωρος, Ἀριστίων.

In dieser Inschrift ist nur ein einziges Zeichen (Z. 2) verletzt. — Thatsächlich hat die Form *Πυθίωι* (Z. 3) das Jota; sie steht 7 Formen ohne Jota (Z. 3, 5, 7) gegenüber.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 181.

2024 *W.-F.* 359. C. v. B.

Στ[ραταγέοντος Νικάνδρου Τρι]χονέος μηνὸς Πανάμου, | ἐν [Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξένων]ος τοῦ Ἀτεισίδα μηνὸς | Βο[υκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντ]ο Ἁρμοδίκα Ξενοδόκου, | Ξ[ενόδοκος, Δίων Εὐάρχου Ἀμφι]σσεῖς Νίκωνα, Σωσίαν τῶι Ἀπόλ||[λωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μν]ᾶν δέκα, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας καὶ Νίκων | [τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτ]οὺς ἐλευθέρους εἶμεν, ποέοντας | [ὅ κα θέλωντι. β]εβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Σώξενος | [Κλέωνος. μ]άρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος· Ξενόστρατος | [Κλέωνο]ς· Ἐχέφυλος Δελφοί.

Die linke Hälfte der Inschrift fehlt fast ganz; Z. 1—4 sind nur die Anfangszeichen stehen geblieben. *W.-F.* gaben Z. 1—4 ohne Lücke. Wenn sie am Schlusse von Z. 1 *Πανάμο[υ]* schreiben, so ist das ein Versehen; denn °*μου* ist klar. In dem Innern der Z. 5—9 fanden sie kleinere Lücken, die sich nach links so erweiterten, dass die linken Hälften der Zeilen ganz wegbrachen: *W.-F.* Z. 5 *ἀργυ[ρίου μ]νᾶν*. — 6 *τῶι θεῶι [τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐ]τούς*. — 7 *ὅ κα θέλω[ντι]. βεβαιωτήρ*. — 8 *Κλέων[ος. μ]άρτυρες*. — 9 *Κλέων[ο]ς*. — Der zweite Zeuge ist Archont (1965, 10).

Zeit. Priesterschaft II: August/September 189.

2025 *W.-F.* 360. C. v. B.

[Ἄρχοντ]ος Ξένωνος μηνὸς Θεοξενίου, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρχοντος Ἀρχεδά|[μ]ου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Μνασίλαος Εὐδαμίδα Ἀμ|φισσεύς, Ἀγάθων Ἀπολλωνίου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | [γ]υναικεῖον ἆι ὄνομα Νικαία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπί‖στευσε Νικαία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Εὐδαμίδας | Λαάρχου Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Δαμοχάρης, Ἁγίων, | Δαμένης Δελφοί, Καλλικράτ[η]ς, Ἄνδρων, Κλέων Ἀμφισσεῖς.

W.-F. geben den Text lückenlos. Jetzt haben die Zeilenanfänge in 1—5 gelitten, ausserdem die letzte Zeile. — Zu Z. 7/8. Die drei delphischen Zeugen sind Private.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 188.

2026 *W.-F.* 361. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξέ[ν]ωνος τοῦ Ἀτεισίδα μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Θαῤῥίκων Τιμοκλέος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυ|ναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Ζωπυρίς, Δικαιαγόρα καὶ ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνό|ματα Νικόβουλος, Ξενομένης, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δώδεκα, καθὼς ἐπί‖στευσαν Ζωπυρίς, Δικαιαγόρα, Νικόβουλος, Ξενομένης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους τὸμ πάντα βίον, ποέ|οντας ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἁγίων Ἁγίωνος, Ἀρχέ|λαος Πυθοφάνεος, - - - Μαχάτας Νικοβούλου Δελφοί, - - - Μένανδρος Τιμαίου | Ἀπολλωνιεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος, ἰδιῶται Ὀρθαῖος Χάρη‖τος, Κλεόδαμος Κλέωνος, Πράξων Πλείστωνος, Ἄνδρων Ζηνέα, Διό|δωρος Μνασιθέου.

W.-F. Z. 1 *Ξένωνος*. Bis auf dieses eine Wort ist alles tadellos erhalten. — Z. 8 ist zweimal ein Raum wie für 3 Zeichen unbenutzt geblieben. — Der Name *Θαρρ-ίκων* ist wie *Καλλ-ίκων* gebildet. Viel häufiger gehen delphische Namen auf Stamm *θρασυ-* zurück. 1966, 8 steht *Θαρσύα*. — Zu Z. 10. Ein *Κλεόδαμος* ist im Semester Januar—Juli 188 Archont. Es bleibt unentschieden, ob es *Κλ. Κλέωνος* war.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 188.

2027 *W.-F.* 362. C. v. B.

[Στρατ]αγέον[το]ς Νικάνδ[ρ]ο[υ Τριχονίου τ]ὸ τρίτο[ν | μην]ὸς Εὐθυαίου, ἐν Δελφοῖς [δὲ] ἄρχ[οντος Μελ]ισσίω|νος μηνὸς

Ἀμαλίου, ἐπὶ το[ίσ]δε ἀπέ[δοτο Ἀριστο]κλέα | Εὐξιθέου Δρυ(ο)παῖος τῶι Ἀπόλ[λω]νι τῶι Πυθίωι [σῶμ]α ἀν‖δρεῖον ὧι ὄνομα Μηνόφιλο[ς] τὸ γένος ἐκ Πιονιᾶν, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Μηνό|φιλος τῶι θεῶι τὰν ὠνά[ν], ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέων | ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Λυσίπονος ‖ Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, | Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχοντες Πραξίας, Ἀνδρόνικος, | Ἀριστίων, ἰδιῶται Χαρίξενος, Μένιππος, Καλλίκων.

W.-F. Z. 1 *στραταγέοντος Νικάνδ[ρου Τριχονί]ου τὸ τρίτον*, mit der Bemerkung S. 311 wegen ihrer Ergänzung: Cf. 316, 1 (= 1981, 1). Vgl. vielmehr 1855, 1; 1869, 1. — 2 [*μην*]*ὸς*, dann *ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Μελισσίω|νος*. — Von Z. 3 ab bis zu Ende lückenlos. — 4 *Δρυπαῖος*, vgl. 1863, 2. — Zu Z. 5. ΠΙΟΝΙΑΝ steht klar auf dem Steine, davor zwei dunkle Zeichen. *W.-F. ἐκ*. Beim ersten könnte man auch an *κ* denken, beim zweiten an Υ oder Ρ, doch trafen wohl *W.-F.* mit *ἐκ Πιονιᾶν* das Richtige (*Πιονίαι* eine mysische Stadt). — Ueber Masculina wie *Ἀριστοκλέα* (Z. 3) s. Verf. Stud. I, 233 und oben zu 1732. *W.-F.* betonen *Ἀριστόκλεα*.

Zeit. Priesterschaft III: Januar/Februar 176.

2028 *W.-F.* 363. C. v. B.

Ἀγωνοθετέοντος Λύκωνος τοῦ Λυκέα | Φυσκέος μηνὸς ὀγδόου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχον|τος Ἀρχία μηνὸς Θευ|ξενίου, ἀπέδοτο Ἀρι|στόμ[α]χος Τριτεύς, | [συν]ευδοκέον|[τος τ]οῦ πατρὸς Θευ|[φ]άνεος, τ[ῶι Ἀ]πόλλω|[ν]ι τῶι Πυθί[ωι σ]ῶμα ἀν‖δρεῖον ὧι ὄνομα Θεύξε|νος ἐπ᾽ ἐλευθερίαι ἀνέ|φαπτον, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων στατήρων | πέντε. προαποδόται κατὰ ‖ τὰν συμβολάν· Νικέας Ἀριστείδα Τολ|φώνιος, Εὔνικος Λασθένεος Τριτεύς. | ἁ ὠνὰ παρ᾽ Εὐξιτέλῃ Τριτῇ καὶ παρὰ Μέ|νητα Δελφόν. τὰν τιμὰν ἀπέχει. | μάρτυροι· Ἀνδρόνικος Φρικίδα ὁ ἱερεύς, ‖ Μένης Πεισιστράτου, Ἀθανίων, Δα|μοφάνης Ἀρίστιωνος Δελφοί, Κλεόδαμος, | Εὐάγορος, Εὐξιτέλης, Εὔνικος, Π[ε]ι|σέας, Δαμόφιλος, Νικέας.

W.-F. Z. 4/5 *Ἀριστόμαχος*. — 6 *συνευδοκέοντ*|[*ος*], aber Z. 6 schliesst mit °*έον*|. — 7 |[*ος τ*]*οῦ*. — 7/8 *Θευ*|[*φ*]*άνεος*. — 8 *τῶι Ἀπόλλωνι*|, aber Z. 8 endet mit °*όλλω*|. — 9 *Πυθίωι σῶμα*. — 17 *παρὰ Μέ|νητα*, vgl. Z. 20. — 20 *Μάνης* (statt *Μένης*) *Ἀρίστωνος*, *Δελφοί· Κλεύδαμος*, sie haben also eine Zeile übersprungen; zwischen *Μένης* und *Ἀρίστωνος* fehlen 3 Namen. Sie geben die Form *Κλεύ-δαμος*, was zu *Θευ-*[*φ*]*άνεος* Z. 7 und *Θεύξενος* Z. 10 ja stimmt. Leider ist das, was ich abschrieb, nicht ganz klar; es scheint mir aber eher, als ob ich *Κλεό-δαμος* aufgezeichnet hätte.

Die Männer von ihm ab sind z. T. *Τριτεῖς*. Der *Εὔνικος* Z. 22 ist natürlich derselbe, der Z. 16 als *Τριτεύς* bezeichnet wird. Der *Νικέας* am Ende ist *Τολφώνιος* (Z. 15). — Wegen *προαποδόται* Z. 14 vgl. 1842 Anm.; wegen *ἀπέχει* Z. 18 vgl. 1956, 3. — Beide Bürgen unter den Zeugen, s. 1922.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140). Vgl. 2019; 2020.

2029 *W.-F.* 364. C. v. B.

[Ἄρ]χοντο[ς Ἐμμενίδα τοῦ] Καλλία [μ]ηνὸς Ἀπελλαί[ου], ἐπὶ το[ῖσδε ἀπ]έ|δοτο Κλέων Κλευδάμου, συνεπαινεούσας Ξενοφανείας τᾶς [μα]τρὸς | Κλευδάμου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Ἰουδαῖος τὸ γένος Ἰουδαῖον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, ἐ||φ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα | βίον, καθὼς ἐπίστευσε Ἰουδαῖος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ποιέων ὅ κα θέ|λῃι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ξένων Γλαύκου, Ἀριστίων | Ἄγωνος. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος | καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀριστίων, Ἄσανδρος, Ἀριστόμαχος, ἰδιῶται || Σωδαμίδας, Θεύφραστος, Τείσων, Γλαῦκος Ξένωνος, Μένης.

W.-F. geben den Text lückenlos. Z. 1 und 2 haben jetzt gelitten, wie oben angegeben ist. Sonst ist nur je ein Zeichen in Z. 4 und 7 beschädigt. — Die ungewöhnliche Reihenfolge des Formelhaften in Z. 5 und 6 hängt wohl nicht (s. Anm. zu 1901) mit einem Versehen des Steinmetzen zusammen; denn sie kehrt in der nächsten Nummer wieder und war schon 1901, 6 da: der Satz *καθὼς* — *ὠνάν* hat wohl als Parenthese zu gelten. — Da die Behörde in Z. 9 überliefert ist, wird jeder Zweifel über die Ergänzung des *ἄρχων ἐπώνυμος* in Z. 1 ausgeschlossen. Vgl. 1734, 9; 1735, 10; 1737, 10 und die folgende Nummer Z. 12. — Der zweite Bürge ist Archont.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

2030 *W.-F.* 365. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Βοαθόου, ἐν δὲ Ἐρινεῶ | δαμιοργέοντος Φιλοκράτεος τοῦ Καλλικράτεος μηνὸς | Ἀρχοστασίου, ἀπέδοτο Δικαιόπολις σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωσίλα τὸ γένος οἰκογενὴς τῶι Ἀπόλ(λ)ω||νι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσ(σ)άρων, | ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν|των τὸν πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίλα | τῶ θεῶ τὰν ὠνάν, ποιοῖσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἐχέδαμ||ος Κλεωνύμου, Νῖκις Νικοβούλου Ἐριναῖοι. | μάρτυρες· οἱ ἱερ(ε)ῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταρ(αν)τῖ|νος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀριστίων, Ἄσανδρος, Ἀριστόμ|αχος, ἰδιῶται Εὐκράτης, Χαρίξενος, Διόδωρος | Δελφοί, Εὐτέλης Ἐριναῖος.

W.-F. Z. 1 Ende *Ἐρινεῶι*, aber Jota fehlt hier. Im ganzen stehen 4 Formen mit Jota (Z. 4 und 5) ebensovielen ohne Jota (Z. 1, 6, 8) gegenüber. — 4 *Ἀπόλ[λ]ωνι*, S. 311 mit der Note: *Inscr.* ΑΠΟΛΩ. Vgl. 1761, 4. — 5 *τεσσάρων*, Stein ΤΕΣΑ°. Ueber ΣΑ ist im Steine ein Loch. Ob darin Σ nachgetragen war? Vgl. 1815, 5. — 6 *πά[ν]|* und Z. 7/8 *Σωσ|[ίλα]*, aber die von *W.-F.* eingeklammerten Zeichen stehen auf dem andern rechts anstossenden Steine. Z. 8 beginnt mit |*τῶ θεῶ*. — Zu Z. 11 merken *W.-F.* S. 311 an: *Inscr.* ΙΕΡΙΣ. Ibid. *Inscr.* ΤΑΡΤΙ, deshalb geben sie im Texte *ἱερ[ε]ῖς* und *Ταρ[αν]τῖ|νος*. Da itacistische Schreibungen wie *ἵ*, *ἴκοσι*, *°μινάτω* etc. begegnen, könnte man auch an *ἱερῖς* denken. — Zu *οἰκογενής* Z. 4 vgl. 1729, 5; zum Passus in Z. 6/8 vgl. 2029, 5/6.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

2031 *W.-F.* 366. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς | ⟨μηνὸς⟩ Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νικόπολις | Δελφὶς Μνασίαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, | ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καθὼς ἐπ‖ίστευσε Μνασίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ᾽ ὧιτε αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦντα | ὅ κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν ‖ νόμον· Πραξίας Εὐδόκου Δελφός. | μ⟨ρ⟩ά(ρ)τυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, | Ξένων⟨ων⟩ καὶ οἱ ἄρχοντες Π|εισίλαος, Κλεόδαμος, Μαντίας, | ἰδιῶται Ἀ⟨να⟩ναξανδρίδας, | Καλλίας, Χαιρεφάνης, | Ἄνδρων. παραμιν⟨ι⟩άτω [δὲ] | παρὰ Νικόπολιν ἄχρι οὗ | κα ζῇ Νικόπολις [π]οιῶν τὸ δέ|ον Νικοπόλει.

Diese Inschrift zeigt noch verschiedene Spuren roter Farbe. Die Arbeit des Steinmetzen ist geradezu liederlich zu nennen. — *W.-F.* Z. 2. Le mot *μηνὸς* est répété au commencement de cette ligne (S. 311). — 4/5 *ἐπί|στευσε*, aber Jota steht auf Z. 5. — Z. 5 wurde der Steinmetz nach |*ιστε* durch das *ε* von *υσε* irre und schlug schon *MN* ein, corrigierte aber so, dass er unter M das Y setzte und das Σ auf das falsche N; hierauf fuhr er mit EMNA° fort. — 6 *ἐφ᾽ ὧιτε*. Das *τε* schlug der Steinmetz zweimal hinter einander ein; auf das zweite setzte er das A von *αὐτόν*. — Z. 8 wollte der Steinmetz *ποιοῦσαν* einmeisseln. Mit ΠΟΙΟΥΣ kam er bis an ein Loch, auf dessen rechter Seite er TA einschlug, was die Aenderung des Σ in N zur Folge hatte. — 11 *μάρτυρες*. Der Steinmetz vergass *ρ* zwischen *α* und *τ* und setzte es nachträglich vor *α*. — *Οἱ ἱερεῖς* sieht auf dem Steine so aus: ΟΙΕΕΡ°. Vgl. 1984, 10. Der Steinmetz tilgte also die Querhasten des falschen E und suchte so Jota daraus zu machen. — 12 *Ξένων*, *W.-F.* ohne Angabe der Dittographie, ebenso in Z. 14. — Z. 15 lassen sie ganz weg. — 16 *παραμεινάτω δὲ*. — 18 *ποιῶν*. — Zu *τεττάρων* Z. 4 vgl. 1990, 8; zur Flexion *Νικόπολις °λει, °λιν* vgl. 1833, 3 den Genitiv *°λιος*. Es ist die der Maskulina auf *-ις*. Vgl. Pape-Benseler s. *Φιλῶτις* und *Χλῶρις*.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 182.

2032 *W.-F.* 367. C. v. B.

[Ἄρχ]οντος ἐν Δελφοῖς Μαντία τοῦ Πολύ|ωνος μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Δαμ[όφιλ]ος Διονυσοδώρου Θηβαῖος τῶι Ἀπόλ|λωνι τ[ῶι] Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα || Καρίων, τιμᾶς ἀργυρίου δραχμῶν Αἰγιναίων χιλί|ων ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, κα|⟨κα⟩θὼς ἐπίστευσε Καρίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλεύθερος εἶναι καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάν|τα βίον, ποιέων ὃ ἂν θέληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· || Χαρίξενος Ἀμυνέα, Μνάσων Ξένωνος Δελφοί, | Ἀγαθοκλῆς Ἀντιχάρους [R. f. 8—9 Z.]. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | Καρίωνος φάμενος ὠνὰν ἔχειν, βέβαιον παρε|χόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Δαμόφιλος καὶ οἱ βεβαι|ωτῆρες· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοί||ως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθε|ρον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἀθ⟨αθ⟩αμβος, Ἀμύντας καὶ τοὶ ἄρχοντες Διόδωρος, Ξένων, | Σωσίνικος, ἰδιῶται Μαντίας Φιλαιτώλου, Παναίτωλος Φιλαιτώλου, Καλλίκων Εὐκράτους.

W.-F. Z. 1 *ἄρχοντος*. — 1/2 *Πολύ|ωνος*. Das ω ist so undeutlich, dass man auch *Πολύ||[ω]νος* schreiben könnte. — 3 *Δαμόφιλος*. — 4 *τῶι Πυθίωι*. — 6/7 *πᾶσαν, | καθώς*, ohne Angabe der Dittographie. — 11 nach *Ἀντιχάρους* nur 6 Punkte. — 17 Auf die Dittographie in dieser Zeile verweisen sie S. 311. — Z. 12 bedeutet *ὠνά* das durch Kauf erworbene Eigentumsrecht (vgl. 1746, 4). — Bemerkenswert ist die Angabe des Preises in äginetischer Münze und die Beimischung von Atticismen (Z. 5, 8, 9, 11; vgl. 1766, 5 und 7).

Zeit. Priesterschaft III: September/October 180.

2033 *W.-F.* 368. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Πολυξένου Τειθρωνίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Πραξία, βου|λευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμ|ηνον Καλλία, Δαμένεος, Βακχίου, μηνὸς ὡς Φωκεῖς ἄγοντι Ἀφαμίου, ὡς δὲ | Δελφοὶ ἄγοντι Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νίκαρχος Λιλαιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμ(α) ἀνδρεῖ|ον ὧι ὄνομα Κάλλων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε Κάλλων τῶι θεῶι || τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀπο|τρέχων οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Εὔδαμος Ἐπι-

χαρίδα Λιλαιεύς. μάρτυρες· ὁ ἱε|ρεὺς Ἄθαμβος· Ἀριστόμαχος Ἀριστωνύμου, Ἀριστόμαχος Ἀρίστωνος, Ὀρθαῖος Χάρητος, Μενεκράτης Σωτηρίδα, Μένων Φίλω|νος καὶ ὁ νεωκόρος Καλλίκων.

W.-F. Z. 2 *Βαχχίου.* — 3 *σῶμ[α] ἀνδρεῖ|ον,* mit der Bemerkung S. 311: *Inscr.* ΣΩΜΑΝΔΡΕΙ. Die Lesung *σῶμ' ἀνδρεῖον* würde in diesen Denkmälern keine Analogieen haben. — 8 [*καὶ ὁ ν*]*εωκόρος*, aber die eingeklammerten Zeichen sind klar, nur *ε* ist beschädigt. — Zu *ἄγοντι* vgl. 1843, 16/17.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 177.

2034 *W.-F.* 369. C. v. B.

Ἄρχοντος [Ν]ικοβούλου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νεοπάτρα Ὀρθαίου | Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Ζωπύ|ρα, Σωσίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσαν Ζωπύρα, Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρας εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ ‖ πάντα βίον βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης Ὀρέστα Δελφός. παραμε[ι]νάν|των δὲ Ζωπύρα, Σωσίχα παρὰ Νεοπάτραν ἄχρι κα ζώηι Νεοπάτρα ποέουσαι | τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιέωντι | Ζωπύρα ἢ Σωσίχα τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Νεοπάτρας καθὼς | γέγραπται δυναταὶ οὖσαι, ἐξέστω Νεοπάτραι κολάζειν καθὼς ‖ κα αὐτὰ δείληται καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Νεοπάτραν ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυ|ποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθηι Νεοπάτρα, ἐλεύθεραι | ἔστων Ζωπύρα καὶ Σωσίχα κυριεύουσαι αὐτοσαυτᾶν καὶ ποέουσαι ὅ κα θέλων|τι, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ζωπύρας | ἢ Σωσίχας ἐπεί κα τελευτάσηι Νεοπάτρα, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι ‖ θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέοντες ὡς ἐλευθέρας οὔσας ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα ἀζετωθέωντι περὶ Νεοπάτραν πεπο|νηρευμέναι ἢ τῶν Νεοπάτρας ὑπαρχόντων τι, κύριοι ἐόντω οἱ ἐπίνομοι κολά|ζοντες αὐτὰς καθ' ὅ τι κα αὐτοῖς δοκῆι ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι ‖ πάσας δίκας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος, τῶν ἀρχόντων Εὐκλείδας, | ἰδιῶται Ἱεροκλῆς, Χαρίξενος, Βάχχιος.

W.-F. Z. 1 *Νικοβούλου.* — 5 *παραμεινάν|των.* — 8 *Νεοπάτρα,* corrigiert in „Errata" S. 314. — 21 *Βάκχιος.* — Die ungewöhnlichen Formen aus dem delphischen Dialekte in Z. 10 und 17 fand ich bestätigt. — Ueber

den Passus in Z. 17 ff. handelte ich Stud. I, 248. Dort gewann ich durch Vergleichung von 2034, 17 mit 1819, 9 den Sinn von *ἀζετόω*, gab die Etymologie dieses Verbums und die Uebersetzung der Stelle: „Wenn sie aber überführt werden, sich irgendwie an der Neopatra oder an etwas vom Eigentume der Neopatra vergangen ⟨d. h. letzteres veruntreut⟩ zu haben, so sollen etc."

Zeit. Priesterschaft II: August/September 186.

2035 *W.-F.* 370. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολέμων Ἀγα|σάνδρου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|[ο]ν ἆι ὄνομα Ζωπύρα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ζωπύρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων ‖ τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κ[α] θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ ⟨ο⟩ τὸν νόμον· Εὐκλείδας | Θεοδώρου Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόν|των Εὐκλείδας, ἰδιῶται Μνάσων, Πειθαγόρας, Δαμοχάρης Δελφο[ί], | Ἀριστομένης, Δαμαίνετος, Φίλων Ἀμφισσεῖς.

W.-F. Z. 2/3 *γυναικεῖ|ον*. — 5 *τὸν* statt *τόμ*, dann *ὅ κα θέλῃ*. Nach *κ* ist der Stein beschädigt, und *α* muss man erraten. — Nach *κατὰ* scheint ein Omikron eingeschlagen worden zu sein. — 7 *Δελφοί*. — Ist der Bürge der Archont?

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 186/185.

2036 *W.-F.* 371. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου τὸ τρίτον μηνὸς Ἀγυείου, ἐ[ν] Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὔνικος | Εὐνίκου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἆι ὄνομα Ἐπιμελὴς τὸ γένος Θρᾷισσαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ‖ ἐπίστευσε Ἐπιμελὴς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν | κα[ὶ] ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Ἀγήσων | Στρομβίχου Ἀμφισσεύς, Δαμοχάρης Καλλείδα, Ὀρθαῖος Μαντία Δελ[φοί]. | παραμεινάτω δὲ Ἐπιμελὴς παρὰ Ἀγήσωνα ἄχρι κα ζώῃ Ἀγήσ[ων] ‖ ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ [δέ τι] | κα πάθῃ Ἀγήσων, ἐλευθέρα ἔστω Ἐπιμελὴς κυριεύουσα αὐτοσαυτ[ᾶς καὶ] | ποέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ, καθὼς ἐ[πί]σ[τευσε] | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ἐπιμελέος ἐπὶ κατα[δουλισμῶι] | τελευτάσαντος Ἀγήσωνος ἢ καὶ πρότερον,

βέβαιον παρεχό[ντων] ‖ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Εὔνικος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἀγήσων, Δ[αμοχάρης], | Ὀρθαῖος κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυ[γχάνον]|τες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντ[ες καὶ] | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπό[λλωνος] | Ξένων, Ἄθαμβος, ἰδιῶται Ἀμύντας, Πραξίας, Καλλίας, Κράτων, Νικό[βου]‖λος, Ἀριστοκράτης Δελφοί, Λαμπρίας Καλλία, Ἀπολλόδωρος | Ἀμφισσεῖς.

W.-F. Z. 1 *ἐν Δελφοῖς.* — 6 |*καὶ ἀνέφαπτος.* — 8—19 geben sie zerstörte Zeilenschlüsse. Diese fand ich fast genau so, wie sie dieselben verzeichnen; nur ist Z. 12 etwas mehr (*W.-F. ἐπίσ[τευσε]*), Z. 15 etwas weniger weggebrochen (*W.-F.* [*Δαμοχάρης*]).

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 181.

2037 *W.-F.* 372. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου | τὸ τρίτον μηνὸς Εὐθυαίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Δαμοσθένεος μη|νὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρί‖στων Ἐπηράτου Χ[α]λειεὺς τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Πυῤῥίας, τιμᾶς ἀργυ[ρί]ου μνᾶν δύο, κα|θὼς ἐπίστευσε Πυῤῥία[ς] τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ‖ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βί|ον, ποέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ | τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Εὐθύδα|μος Εὐθυμάχου Ἀμφισσεύς, Κριτόλα|ος Ἀγελάου Δελφός. μάρτυρες· τῶν ‖ ἀρχόντων Ἀστύοχος, ἰδιῶται Εὐβου|λίδας Ἀμφισσεύς, Ἀνδρόνικος, Ἄνδρων, | Ἧρυς, Δαμοχάρης Δελφοί.

Zu Z. 4. Nach dem M von *Ἀμαλίου* ist ein *ο* von einem Versehen übrig geblieben. — *W.-F.* Z. 5 *Χαλειεύς.* — 7 *ἀργυρίου.* — 8 *Πυῤῥίας.* — 10 *τόμ*, möglich auch *τόν*, so unklar ist das Zeichen. — Zu Z. 17. Ein *Ἧρυς* ist neben *Ἀστύοχος* (Z. 15 — und *Σωδαμίδας*) Archont.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 181.

2038 *W.-F.* 373. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ το[ῖσ]δε ἀπέδοτο Μενέστας τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Γνωσιφίλα τὸ γένος ἐξ | Σπερχειᾶν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. ‖ βεβαιωτήρ· Χαρίξενος Ἀμυνέα. καθὼς ἐπίστευ|σε Γνωσιφίλα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. παραμεινά|τω δὲ Γνωσιφίλα παρὰ Μενέσταν ἄχρι κα ζώῃ | ποέουσα τὰ δυνατὰ ἀνεγκλήτως. εἰ δέ κα πάθῃ τι Μενέ|στας, ἀποτρεχέτω ἐλευθέρα Γνωσιφίλα ὅπαι κα ‖ θέλῃ. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος

καὶ τοὶ | ἄρχοντες Εὐκλείδας, Ξενόστρατος, ἰδιῶ[τ]αι Δίων, | Κλεόδαμος, Δαμοχάρης, Εὐκράτης, Πολέμαρχος, Μέ[νη]ς.

W.-F. Z. 1 *τοῖς|δε.* — 11 *ἰδιῶται.* — 12 *Μένης.* Diese Zeile ist bis zum Rande benutzt. Die nächste Zeile bringt die nächste Nummer. — Beispiele zur Schreibung ΕΞΣΠ° Z. 3/4 s. Ditt. Syll. S. 782. Der Plural *Σπέρχειαι* ist bei griechischen Autoren nicht überliefert, wohl aber Liv. 32, 13 (circa Sperchias et Macran quam vocant Comen).

Zeit. Priesterschaft II: August/September 186.

2039 *W.-F.* 374. C. v. B.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Ἡρα[κ]λείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀν[δρ]όνικος Πατ[ρέ]α Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Βασίλιον τὸ γένος ἐξ Ἀ[ ]ας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπί|στευσε Βασίλιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, (ὥστε) ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀν[έφ]απ[τ]ον, ποέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὸν νόμον· Κλεόδαμος Κλέωνος, Σωδαμίδας Εὐαγ[γέλο]υ Δελ[φ]οί. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος, ἰδιῶται Μνάσων, Ἀστίοχος, Ἀμειν[ί]ας.

W.-F. Z. 1 *Ἡρακλείου*, dann *Ἀνδρόνικος Πατρέα.* Der Genitiv des Archonten h. *Πεισίλα.* Die Namen auf °*λαος* wechseln in diesen Denkmälern öfters mit denen auf °*λας*; letztere sind wohl als eine Art Koseform anzusehen. 2054, 1 steht dafür *Πισιλάου.* Andere Beispiele s. 1713, 2; 1761, 8 und 1774, 8; 1884, 18; 1963, 8 und 1974, 9. — *W.-F.* Z. 2 *ἐξ Δ....ας.* Die Menge der fehlenden Zeichen lässt sich wegen Ungleichheit der Schrift nicht genau bestimmen. Dass nach *ἐξ* an *Δ* nicht zu denken ist, sagen die Lautgesetze. Ich schrieb mir an den Rand: Ob *ἐξ Ἀ[θαμανί]ας*, wie 1987, 7/8, *Ἀ[μφίσσ]ας*, wie 2053, 5? — Z. 3 vor *ἐλευθέραν* habe ich — nach *W.-F.* S. 312 Note — (*ὥστε*) eingesetzt, weil an einen imperativischen Infinitiv (wie z. B. 1837, 6) wegen des Fehlens von *δὲ* nach *ἐλευθέραν* nicht gedacht werden darf. — *W.-F.* Z. 3 *ἀν[έφ]α[πτ]ον.* — 4 *Δελφοί.* — 5 *Ἀμεινίας.* — Ob der erste Bürge der Archont ist? — Die Zeile 5 ist nicht bis zu Ende benutzt.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 186.

2040 *W.-F.* 375. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ[δοτο Ὀρ]θαῖος Χάρητος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σκόπας, τιμᾶς ἀργ[υρί]ου μ[νᾶν] τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Σκόπας τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτ[ος ἀπὸ π]άντων τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέληι. βεβαιω|τῆρες κατὰ τὸν νόμον· Χαρίξενος Ἀμυνέα, Πεισ[ίλαος Νικο]δάμου Δε[λ]φοί. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς

Ξένων, Ἄθαμ‖β[ο]ς, τῶν δὲ ἀρχόντων Δεξικράτης, ἰδιῶται Θεόδ[, Κ]αλλίας, Βάχχιος, Πράοχος, Δίων.

W.-F. Z. 1. Ihre Ergänzung *ἀπέ[δοτο Ὀρ]θαῖος* ist zweifellos richtig, wie 2026, 9; 2033, 7 und andre Stellen beweisen. — 2 *ἀργυρίου μνᾶν.* — 3 *ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων.* — 4 *Πεισί[στρατος Κλεο]δάμου*, dann *Δελφοί.* — 4/5 *Ἄθαμβος.* — 5 *Θεόδ[ωρος], Καλλίας.* — Zu Z. 4. Im Namen *Ξένων* vergass der Steinmetz anfangs das E, trug es aber später über der Zeile zwischen Ξ und N nach. Vgl. 2016, 8. — Im Gegensatz zu *W.-F.* habe ich Z. 4 *Πεισ[ίλαος Νικο]δάμου* einsetzen lassen, weil ich diese Persönlichkeit 3 Jahre später (1961, 10; 1976, 5) auch als Bürgen fungieren sehe, während ich einen *Πεισίστρατος Κλεοδάμου*, ebenso einen *Θεόδωρος* (Z. 5) in den Inschriften der nächsten Archontate nicht finde.

Zeit. Priesterschaft II: September/October 186.

2041 *W.-F.* 376. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξομενοῦ μηνὸς Ἀθαναίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς | Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Αἰακίδας Βαβύλου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα τρία οἷς ὀνύματα Σωτη[ρὶ]ς καὶ υἱὸς αὐτᾶς Ξένων καὶ θ|υ|γάτηρ Σωτώ, ἀργυρίου μνᾶν δώδε|κα. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν ὁμολογίαν· Ἀναξανδρίδας Χαιρεφάνευς, Ἁγίων | Καλλικράτευς, Νικίας Ἀριστίωνος Δελφοί. παραμενέτω δὲ Σωτηρὶς καὶ Ξένων καὶ Σωτὼ | παρὰ Αἰακίδαν ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατὸν ἄχρι κα ζώη Αἰακίδας· εἰ δέ | τί κα πάθη Αἰακίδας, τοῦ θεοῦ ἔστω Σωτ[η]ρὶς καὶ Ξένων καὶ Σωτώ, ἐλεύθεροι ὄν|τες κυριεύοντες αὑσ[α]υτῶν καὶ ποέοντες ὅ κα θέλωντι τ⟨ον⟩ὸν πάντα βίον, καθὼς | ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Σωτηρὶς καὶ Ξένων καὶ Σωτώ. βέβαιον δὲ παρεχόντω ‖ τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Αἰακίδας καὶ τοὶ βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον. | εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωτηρίδος ἢ τοῦ υἱοῦ Ξένωνος ἢ τᾶς θυγατέρος Σωτοῦς, κύριοι ἔστων | οἱ ἀντιτυγχάνοντες συλέοντες ὡς ἐλευθέρων ὄντων, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι | τὰν ὠνά[ν], ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. ταῦτα δὲ ἐγένετο [ἀνά]μεσον τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ βωμ[ο]ῦ. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω‖[ν]ος Ξένων Βούλωνος, Ἄθαμβος Ἀγάθωνος· Στράτων Βούλωνος, Νικόδαμος | Πισίλα, Ἁγίων Ἐχεφύλου, Ζηνέας Ἀγνία, Εὐάγγελος Μεγάρτα Δελφοί, Πράξων Πλεί|στωνος, Κρατίδας Οἰνάψιος, Ἡρακλείδας Περγαμηνός, Στράμβος Οἰνοαῖος.

W.-F. Z. 3 *Σωτηρὶς καὶ υἱός*, dann *θυγάτηρ.* — 7 *Σωτηρὶς καὶ Ξένων.* — 8 *αὑ[το]σ[α]υτῶν*, mit der Bemerkung auf S. 312: *Inscr.* Α.Σ.ΥΤΩΝ.

Das Letztere stimmt nicht; denn das *υ* nach *α* ist sichtbar. — 8 Ende *τὸν πάντα βίον*. Im Artikel misslang das *ον*, deshalb wiederholte es der Steinmetz. — 10 *οἱ* statt *τοὶ* vor *βεβαιωτῆρες*. — 11 Sie merken S. 312 an: *Σωτηρίδος*, oublié d'abord, a été gravé ensuite au-dessus de la ligne. — 13 *τὰν ὠνὰν*. — 14 *ἀνάμεσον*, dann *βωμοῦ*. Vgl. zu diesem Passus 1953, 4/5; 2010, 13; 2011, 6. — 14/15 *Ἀπόλλω|νος*. — 17 *Κρατείδας* statt *Κρατίδας*. — Die Zeile 17 ist nicht bis zu Ende benutzt; dann folgt gleich die nächste Nummer. — Die Form *ὀνύματα* (Z. 3) ist sicher; vgl. 1703, 2; 1889, 4. — Die Vocale *εο* werden verschieden behandelt; sie bleiben, wenn sie den Accent haben (*στραταγέοντος* (Z. 1), *ποιέοντες* (Z. 6), *ποέοντες* (Z. 8), *συλέοντες* (Z. 12), *ἐόντες* (Z. 13) — vgl. dagegen z. B. 2011, 5 *ποιεῦντα*) —; sie werden in unbetonter Silbe *ευ* geschrieben (*Χαιρεφάνευς* (Z. 4), *Καλλικράτευς* (Z. 5). — Der Form *τοί* (Z. 10) steht Z. 14 *οἱ* gegenüber; inconsequent ist ja der Steinmetz auch sonst, vgl. *ποιέοντες* Z. 6 und *ποέοντες* Z. 8; Jota adscr steht 7mal, fehlt 4mal. — Zum Genitiv *ὡς ἐλευθέρων ὄντων* Z. 12 vgl. 2049, 13. — Mit der Form *Μεγ-άρτα* Z. 16 vgl. Namen wie *Πυλ-άρτης*. — Unter den Zeugen nach den zwei Priesternamen ist ein *Ἀγίων* genannt. Ist dieser der Archont oder der Bürge? Ob auch *Πράξων* Z. 16 Ende? — Der letzte Name steht auch 1988, 10. Häufiger ist die Form *Στρόμβος*. *Στράμβ-ος* : *Στρόμβ-ος* = *λαμβ-άνω* : *λέ-λονβ-α* (kret.) = *λαγχ-άνω* : *λέ-λογχ-α*.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 197.

2042 *W.-F.* 377. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξομενοῦ μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Ἀριστομένης Ἀμφισσεὺς Μήνιον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι τὸ γένος Λευκανόν, ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, | καθὼς ἐπίστευσε Μήνιος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, ποιέοντα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Δωρόθεος Εὐξένου. τὰν τιμὰν ἀπέχει. μάρτυροι· Ξένων ὁ ἱερεύς· Νίκων Θευξένου, Δαμόξε||νος, Λύκος Νικομάχου, Μνασίλαος Εὐδαμίδα Ἀμφισσεῖς, Δάμων Ἀρίστωνος, Ἰατάδας Πάτρωνος, Καλλεί|δας Δαμοχάρεος, Ἡράκων Διοδώρου, Δαμοσθένης Ἀρχέλα Δελφοί.

Die Inschrift ist sehr gut erhalten. Z. 1 ist ein, Z. 5 sind 2 Zeichen verletzt. Um so auffälliger ist, dass *W.-F.* Z. 5 *Στράτωνος* statt *Πάτρωνος* geben. Diese Persönlichkeit gerade kommt ja so oft vor. Beide Namen stehen 1804, 1, wo er Freilasser, 1815, 12, wo er Archont, 1781, 6, wo er Zeuge ist. — In der Quittungsformel (Z. 4), asyndetisch (vgl. 1931, 4) angeschlossen, steht *ἀπέχει* wie 1840, 6; 1956, 3; 2028, 18. — Ob der Freilasser der Vater des Zeugen in 1917, 11 ist? Die Abfassungszeiten der Inschriften 2042 und 1917 sprechen nicht dagegen. Derselbe Mann wohl auch 2047, 8.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 196.

2043 *W.-F.* 378. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξομενοῦ μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Θεοξενίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πάτρων Πελέος Πυκινὰν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυϑίωι τὸ γένος Μεσσαπίαν, ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καϑὼς ἐπίστευσε Πυκινὰ τῶι ϑεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευϑέραν εἶμεν, ποιέουσαν | [ὅ] κα ϑέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δωρόϑεος Τιμασίου Ἀμφισσεύς. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἄϑαμβος· Ἀνδρό||κριτος Εὐαγόρα, Κλεόδαμος Κλέωνος, Ξένων Γλαύκου Δελφοί, Εὐαίνετος Καλλιλάου, Θεοδωρίδας Φίλωνος | Πλυγονεῖς.

In Z. 4 ist das erste Zeichen ausgebrochen. *W.-F.* noch | *ὅ κα ϑέληι.* Sonst ist alles tadellos erhalten und so von *W.-F.* wiedergegeben. — Ueber das Ethnikon *Πελέος* (Z. 2) vgl. 1874, 13.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 196.

2044 *W.-F.* 379. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξομενοῦ μηνὸς Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο|το Πανσανίας Δαμαινέτου Ἀμφισσεὺς Ὀνασὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυϑίωι τὸ γένος Λάκαιναν, ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καϑὼς ἐπίστευσε Ὀνασὼ τῶι ϑεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευϑέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα ϑέληι. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Κλέανδρος Χαριξένου Ἀμφισσεύς. μάρτυροι· Ξένων Βούλωνος ὁ ἱερεύς, Καλλίκων, Μνάσων ‖ Ξένωνος Δελφοί, Σώπολις Ἀσάνδρου Πλυγονεύς, Γοργίας Λακράτεος Λιλαιεύς, Διόδωρος Φιλάγρου Ἀμφισσεύς, | βουλευόντων Ταραντίνου, Πατρέα, γραμματεύοντος Ἥρυος το[ῦ] Εὐδώρου. ἁ ὠνὰ⟨..⟩ παρὰ Ξένωνα Δελφόν, Καλλικλῆ | Ἀμφισσῆ.

W.-F. Z. 6 *τοῦ Εὐδώρου.* — Nach *ἁ ὠνά* in derselben Zeile sind zwei dittographische Zeichen ausgeschlagen. Darauf schreiben *W.-F.* *παρὰ Μένωνα Δελφόν*, es steht aber *παρὰ Ξένωνα Δελφόν* da, was natürlich den Priester meint.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 196.

2045 *W.-F.* 380. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξομενοῦ μηνὸς Ἱπποδρομίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐμμενίδα μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Ξουϑίας Δαμοτίμου Πλυγονεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυϑίωι

Ἡδίσταν τὸ γένος Βρεττίαν, ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε Ἡδίστα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέ|ουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Σέλευκος Ἐπινίκου, Μάχων Λοχάγου Πλυγονεῖς, Ἀρχέλαος || Πυθοφάνεος Δελφός. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Ἐμμενίδας, Ἁγίων, Πράοχος, Ἀρχιάδας Δελφοί, Σῶσος | Ξενοφῶντος, Λεοντομένης Φαινομάχου Πλυγονεῖς.

Bis auf das ε in ἐν (Z. 1) und das τ in μάρτυροι (Z. 5) steht noch alles klar auf dem Polygone. Die Wiedergabe bei *W.-F.* ist ganz korrekt. — Der erste unter den Zeugen nach den Priestern ist wohl der ἄρχων ἐπώνυμος, vgl. 1911, 8; 2022, 9; 2051, 11; 2080, 9; 2091, 16.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 196.

2046 *W.-F.* 381. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρίστων ⟨. . . . .⟩ Δάμωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλεὼ τὸ γένος Ἰλλυράν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Ἀθανίων Δαμοκράτεος· ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν Κλεώ, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. παραμει|νάτω δὲ Κλεὼ παρὰ Ἀθανίωνα ἄχρι κα ζώῃ Ἀθανίων. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχον||τες Δεξικράτης, Εὐκλείδας, Ξενόστρατος.

W.-F. merken S. 312 zu Z. 1 an: entre Ἀρίστων et Δάμωνος, un mot est effacé. Es sind 5 Zeichen gewesen. — Sonst fand ich alles mit dem Texte von *W.-F.* übereinstimmend; verletzt ist nur je ein Zeichen in Z. 2 und 3. — Die Angabe über den Bürgen erscheint als eine Art Parenthese wie z. B. 1951, 5 ff. — Z. 2 ist nicht etwa an Ἰλλυρ(ί)αν zu denken; denn delphisch h. das Wort Ἰλλυρός. Vgl. 1810, 5.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 186.

2047 *W.-F.* 382. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου Φόλα τὸ τρίτον μηνὸς Ἱπποδρομίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Δαμοσθένεος μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Αὐτοκλῆς Δαμαινέτου Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Φίλα τὸ γένος Θρᾶισσαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Φίλα τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφα||πτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὰν συμβολὰν | καὶ κατὰ τὸν νόμον· Ἡρακλείδας

Ἀμφισσεύς, Δαμοκράτης Δελφός. μάρτυρες· | Ἄθαμβος ὁ ἱερεύς, οἱ ἄρχοντες Σωδαμίδας, Ἧρυς· - Καλλίκων, Εὐκλείδας, Νίκων | Δελφοί, Ἀριστομένης, Εὐβουλίδας Ἀμφισσεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ Καλλίκωνα καὶ | Εὐβουλίδαν.

W.-F. merken S. 312 zu Z. 7 an: Entre *Ἧρυς* et *Καλλίκων*, un petit vide. Statt mit *ἰδιῶται* nach *Ἧρυς* fortzufahren, liess der Steinmetz freien Raum von der Grösse wie für ein Zeichen. Das ist seine Interpunktion (so auch z. B. 1697, 11; 1698, 7). Der 3. Archont war *Ἀστύοχος* (vgl. z. B. 2037, 15). Die Inschrift ist ausgezeichnet erhalten, verletzt nur je 1 Zeichen in Z. 1 und 8. Die Wiedergabe bei *W.-F.* fand ich correct.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 181.

2048 *W.-F.* 383. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶμ Φωκέων Πολυξένου | Τειθρωνίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρ[χ]οντος Πραξία, βου|λευόντων Μνάσωνος, Σωτίμου, Ἀμφιστράτου, μηνὸς | Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ξένων, Πολυ||κράτης Λιλαιεῖς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δαμοκράτης, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Δαμοκράτης τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, || ποέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | καὶ τὰν συμβολάν· Πολύξενος Λεοντομένεος | Λιλαιεύς. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύν|τας, τῶν δὲ ἀρχόντων Μνάσων, Σώτιμος, ἰδιῶ|ται Λέων, Διόδωρος, Καλλικράτης Δελφοί, Ξένων Φίλωνος, Ἀντικράτης, Καλλικλέας Λιλαι|εῖς.

W.-F. Z. 2 *ἄρχοντος*. — Z. 9 ist nach *ἀνέφαπτος* dittographisches ⟨*απτος*⟩ wieder ausgeschlagen worden. — Zu Z. 15 sagen *W.-F.* S. 312: L' A de ΚΑΛΛΙΚΛΕΑΣ semble avoir été corrigé en Υ. Il faudrait alors lire *Ἀντικράτης Καλλικλεῦς*. Diese Anmerkung beruht auf einem Versehen. Der Stein hat °ΚΛΕΑΣ ganz klar. Das ist ein nom. masc. wie z. B. böot. *Σω-κλίας* (GDJ 554, 15). Aus der Flexion *°κλέ-ης*, *°κλέ-ε-ος* u. s. w. entnimmt der Sprechende einen Stamm *κλε-* und bildet ihn weiter zu *°κλέ-ας*, wie *μαντι-* zu *Μαντί-ας*. Vgl. das Femininum *Κλέ-α* 1975, 3. — Zu beachten, dass die Sandhischreibung nur beim Artikel sich findet (Z. 1 *τῶμ Φωκέων*, Z. 9 *τὸμ πάντα*, vgl. dagegen Z. 3 *βουλευόντων Μνάσωνος*, 7 *μνᾶν πέντε*). — Ganz ungewöhnlich ist in diesen Denkmälern die Correlation von *τὲ* — *δέ*, wie wir sie Z. 12/13 lesen.

Zeit. Priesterschaft III: November/December 178.

2049 *W.-F.* 384. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀγήτα τὸ δεύτερον μηνὸς Ὁμολωΐου, ἐν Δελ-

φοῖς δὲ ἄρχοντος | Εὐαγγέλου μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Λέαινα Ἐμπέδωνος, Ἀριστόμαχος | Ἀρίστωνος Πλυγονεῖς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ὧι ὄνομα Σάτυρος, ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν ὁμολογίαν· Πύῤῥος Καλλιδάμου ‖ Ναυπάκτιος, Ἐμμενίδας Νικαίδα Δελφός. παραμενέτω δὲ Σάτυρος παρὰ Λέαιναν | καὶ Ἀριστόμαχον ἄχρι κα ζῶντι Λέαινα καὶ Ἀριστόμαχος. ἐπεὶ δέ κά τι πάθωντι Λέαινα | καὶ Ἀριστόμαχος, τοῦ θεοῦ ἔστω Σάτυρος κυριεύων αὐτοσαυτοῦ, ἐλεύθερος ὢν καὶ | ἀνέφαπτος τὸν πάντα χρόνον, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαιον δὲ παρε|χόντων τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Λέαινα καὶ Ἀριστόμαχος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι· ‖ εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω τῶι θεῶι καὶ Σατύρωι καὶ τῶι ὑπὲρ τὸν θεὸν ἢ Σάτυ|ρον θέλοντι πράσσειν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡμιολίου μνᾶν ἕξ· οἱ δὲ πράσσοντες ἀζάμιοι ἐόντω καὶ | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σατύρου τελευτασάντων Λεαίνας | καὶ Ἀριστομάχου, κύριοι ἐόντω οἱ συλέοντες ὡς ἐλευθέρου ἐόντος καὶ τοῦ θεοῦ ἀζάμιοι | ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα ἐπικαλέωντι Λέαινα ἢ Ἀριστόμα|χος Σατύρωι ἢ Σάτυρος ποτὶ Λέαιναν ἢ Ἀριστόμαχον, κριθέντων ἐν τοῖς ἱερέοις τοῦ Ἀπόλλωνος | καὶ ἐν Κρίτωνι Νικαίδα, καὶ ὅ τι κα οὗτοι κρίνωντι, κύριον ἔστω· εἰ δέ τί κα πάθη Κρίτων, ἄλλον | ἀνθελέσθων Λέαινα καὶ Ἀριστόμαχος καὶ Σάτυρος ὅν κα αὐτοὶ θέλωντι. ταῦτα δὲ ἐγένετο | ἀνάμεσον τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ βωμοῦ. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Εὐκλῆς, Ξένων | καὶ τοὶ προσ(τά)ται Νικόδαμος, Κλέων· Ζηνέας Ἁγνία, Ἄθαμβος, Καλλίας Ἐμμενίδα, Δαμοχάρης ‖ Καλλείδα, Νικαγόρας Νικομάχου Δελφοί, Διονύσιος, Σώπολις Ἀσάνδρου, Ἁρμόδιος Πλυγονεῖς, | Δωρόθεος Εὐξένου Ἀμφισσεύς.

Die Inschrift ist ausgezeichnet erhalten, verletzt nur je ein Zeichen in Z. 3 und 12, 2 in Z. 1. Um so auffälliger ist, dass *W.-F.* Z. 18 statt *Εὐκλῆς* den Priester *Εὐκλείδας* gaben. Aber was A. Mommsen (Philol. XXIV p. 10) für diese Zeile verlangte, eben das fungierende Priesterpaar *Εὐκλῆς, Ξένων*, hat ja der Stein (so schon Pomtow, Beiträge zur Topographie von Delphi, 4 Anm. 2.). — Zu Z. 19 merken *W.-F.* S. 312 an: *Inscr.* ΠΡΟΣΤΑΙΤΑΙ. Das ist ein falscher Nachtrag. Auf dem Steine liest man nur ΠΡΟΣΤΑΙ, d. h. der Steinmetz vergass *τα*, also ist *προστά(τα)ι* oder *προσ(τά)ται* zu schreiben; *W.-F.* geben im Texte *προστά[τα]ι*. — Z. 21 hat nur die 3 Namen, der Rest der Zeile ist freigelassen. In der nächsten Zeile beginnt die nächste Nummer. — Parallelstellen zu Z. 10 und 11 sind

2006, 8; 2072, 9. — In Z. 13 erklärt sich der Genitiv *ὡς ἐλευθέρου ἐόντος καὶ τοῦ θεοῦ* am leichtesten, wenn man annimmt, dass der Steinmetz *οἱ ἀντιτυγχάνοντες συλέοντες* (vgl. z. B. 1918, 11; 1979, 13/14) in der Vorlage hatte, das erste Particip aber wegliess. Für die Auffassung als gen. absolutus (2006, 10; 2010, 11; 2041, 12) giebt vielleicht 2086, 10 ein Analogon. — Zu Z. 14 vgl. 1694, 9 ff.; zu Z. 17/18 vgl. 2010, 12; zu *προστάται* Z. 19 vgl. 1920, 15; 2072, 13.

Zeit. Priesterschaft I: Beginn unbekannt. Wahrscheinlich von kurzer Dauer. Bisher nur durch vier Inschriften aus drei Archontaten bezeugt. Reicht bis 198 vor Chr. Geb. Vgl. Pomtow, Fleckeisens Jhrb. 35, 514.

2050 *W.-F.* 385. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Ὀρθαίου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἐχεκλῆς, Μενῶι ἁ γυνὰ | Ἐχεκλέος Πλυγονεῖς Ἡράκλειαν τὸ γένος Λάκαιναν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, | ἀργυρίου μνᾶν ἓξ στατήρων δεκαπέντε, καθὼς ἐπίστευσε Ἡράκλεια ‖ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποιέουσαν ὅ κα θέ[λ]ηι. | βεβαιωτὴρ κατὸν νόμον· Πρόξενος Εὐθύλλου Ἀμφισσεύς. μ[ά]ρτυρες ὁ [ἱερ]εὺς | Ἄθαμβος· Ἄγρων Δελφός, Ἄρχων, Ἀντικλῆς, Ἀγέας Πλυγονεῖς, Δαμοφάνης, Μένανδρος, Τολμίδας Ἀμφισ(σ)εῖς.

W.-F. Z. 2 *Μενὼ ἁ γυνά*, aber der Stein hat *Μενώι*, eine Form, die wir nicht antasten dürfen. Vgl. 2100, 2 *Φιλώι*. Die Notiz Herodians (2, 545), dass solche Formen *ι προσγεγραμμένον* hätten, ist durch inschriftliche Funde reichlich bestätigt worden, s. G. Meyer, Gr. Gramm. § 325. In Nummer 1705, 1/2 steht der Name ohne Jota. — 5 *θέληι*. — 6 *κα[τὰ] τὸν νόμον*, auf S. 312 mit der Bemerkung: *Inscr.* KATON. — 6 Ende *Μάρτυρες· ὁ ἱερεύς*. — 7 *Ἄθαμβος· Ἀγ... Δελφός*. Ich las *Ἄγρων* heraus und notierte mir dazu aus 1710, 16 *Βάκχιος Ἄγρωνος*, ein Beweis, dass der Name in Delphi üblich war. — 8 *Ἀμφισσεῖς*, aber der Stein hat *°ισεῖς*, wie oft in diesen Nummern (2053, 4; 11). — Bei der Zeitbestimmung haben wir zu beachten, dass zu *Ὀρθαίου* Z. 2 *τοῦ Μαντία* zu ergänzen ist.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 196/195.

2051 *W.-F.* 386. C. v. B.

Στραταγέοντος Λυκίσκου Στρατίου μηνὸς Δίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Πραξία μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοντο Ἀρχέδαμος, Μένανδρος Διοτίμου Ἀμφισ|σεῖς σῶμα γυναικεῖον ᾇ ὄνομα Ἀριστὼ τῶι Ἀπόλλω[νι] ‖ τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ὥστε ἐλευθέραν | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, | καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι Ἀπόλ(λ)ωνι, διατρίβειν τε | Ἀριστὼ εἴ κα αὐτὰ θέληι.

βεβαιωτὴρ κατὰ τὰν συμβολάν· | Λύκος Νικομάχου Ἀμφισσεύς. μάρτυροι· [οἱ] ἱερεῖς ‖ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται | Χαρίξενος, Ξένων, Ἀνδρόνικος, Πραξίας | Δελφοί, Εὐτυχ[ίδα]ς, Καλλίας, Ξένανθος, | Ἀριστοκράτης Ἀμφισσεῖς.

W.-F. Z. 4 Ἀπόλλωνι. — 7 Ἀπόλλωνι, der Stein aber hat hier °όλω°, vgl. 1761, 4. — 9 οἱ ἱερεῖς. — 12 Εὐτυχίδας. — Der 4. Privatzeuge aus Delphi ist wohl der ἄρχων ἐπών. S. 2045 Anm. - Nach Z. 13 ist noch behauener, aber unausgefüllter Raum auf dem Polygone.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 178/177.

2052 *W.-F.* 387. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Βοαθόου, βουλευόντων τὰν π[ρώ]|ταν ἑξάμηνον Εὐαγόρα, Καλλιμάχου, Εὐαγγέλου, ἀπέδοτο Δίων Ἀλέξω[νος] | τῶ[ι] Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀντιγόνα τὸ γένος Θρᾶισσαν, [τιμᾶς] | ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νό[μους] ‖ τᾶς πόλιος· Φίλων Ἀριστέα. βέβαιον δὲ παρεχέτω τῶι θεῶι ὅ τε ἀποδό[μενος] | Δίων καὶ ὁ βεβαιωτήρ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀντιγόνας, κύριος ἔστω συλ[έων] | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν καὶ ὁ παρατυχὼν ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκα[ς] | καὶ ζαμίας. μάρτυροι· Ἀμύντας ὁ ἱερεύς, Εὐαγόρας, Εὐάγγελος· Βούλων, Μικκίλος, | Φίλων, Ἀριστόβουλος, Ἡρακλείδας.

W.-F. sahen die Enden der Z. 1—7 noch vollständig. Jetzt ist das Stück weggebrochen, welches die oben eingeklammerten Zeichen trug. — 3 τῶι Ἀπόλλωνι. — 8 Εὐαγόρας Εὐαγγέλου, der Stein aber giebt zwei Nominative. Das sind die zwei Z. 2 genannten Archonten (vgl. 1825, 1). Unter den Privatzeugen wird ein Φίλων genannt, vielleicht derselbe, der Bürge ist. Vgl. 1922. — Z. 5 ist, wie öfter, das Objekt zu ergänzen dem Leser überlassen. Vgl. 1857, 6. — Die Z. 9 blieb zur Hälfte frei, dann folgt aus der grossen Liste der πρόξενοι (*W.-F.* 18) die Stelle 313 ff.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

2053 *W.-F.* 388. C. v. B.

Στραταγέοντος Νικάνδρου τὸ δεύτερον μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Κράτωνος μηνὸς Θεοξενίου, ἀπέ|δοτο Καλλίμαχος Μνασιδάμου Ἀμφισ(σ)εὺς τῶι Ἀπόλλωνι ‖ τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσὼ τὸ γένος ἐξ Ἀμφίσσας, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε | Σωσὼ τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧ αὐτὰν ἐλευ|θέραν εἶμεν, ποιοῦσαν

ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Πασῖνος Ἀμφισσεύς. μάρτυ||ρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Λαμπρίας, Ἀλέξων, Τιμάσιος, Πολύκριτος, Ἀριστομέ[ν]ης Ἀμφισ(σ)εῖς, | Λύκος, Σώτιμος, Ἀνδρόνικος. ἁ ὠνὰ παρὰ | Μνάσω[ν]α Δελφόν.

Z. 2 beginnt mit |*εύτερον*, also ist die Wiedergabe bei *W.-F.* Z. 1/2 *δε|ύτερον* ungenau. Die Inconsequenzen des Textes suchen *W.-F.* durch Correcturen zu tilgen: sie geben Z. 4 *Ἀμφισσεύς*, Z. 11 *Ἀμφισσεῖς*, wo einfache Consonanz überliefert ist, mit °σσ° wie Z. 5, wo dies wirklich steht; sie geben Z. 7 nach *τῶι θεῶι* auch *ἐφ' ὧι*, während *ὦ* nur auf dem Steine zu lesen ist. Auch bei *θέλη* Z. 8 fehlt ja Jota. — *W.-F.* Z. 11 *Ἀριστομένης*. — 13 *Μνάσωνα*. — Der dritte von den delphischen Zeugen, *Ἀνδρόνικος*, ist wohl der Archont. — Unter Z. 13 ist der Rand des Polygons.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 183.

2054 *W.-F.* 389. C. v. B.

Ἄρχ[οντο]ς Πισιλάου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέ[δοτο] Φίδιον Εὐκλέος Δελφίς, συνεπαινεούσας | Εὐκλ[είας] τᾶς Δαμοκράτευς θυγατρὸς Δελφίδος, τῶι | Ἀπόλ[λω]νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτήρι||χος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευσε Σωτή||[ριχ]ος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ | [ἀν]έφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέοντα ὅ κα θέ|λῃι. βεβαιω⟨ι⟩τῆρες κατὰ τὸν νόμον· Δαμοκράτης Καλλιγέ|νευς, Δίων Κλέωνος Δελφοί. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀ||πόλλωνος Ξένων, Ἄθανβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ξένων, | Θεόφραστος, Ἀριστοτέλης, ἰδιῶται Πράοχος, Καλ λίστρατος, Καλλικλῆς, Ἀριστόμαχος.

Die Zeilenanfänge in 1—4, 6 und 7 haben jetzt gelitten. *W.-F.* Z. 1 *ἄρχοντος*. — 2 *ἀπέδοτο*. — 3 *Εὐκλείας*. — 4 *Ἀπόλλωνι*. — 5/6 *Σωτή|ριχος*. — 7 *ἀνέφαπτον*. — Z. 8 ist das irrtümliche Jota in *βεβαιω⟨ι⟩τῆρες* über der Zeile zwischen *ω* und *τ* eingesetzt. Andere Beispiele der Art s. 1751, 1; 1819, 9. — *Φίδιον* ist gewiss soviel als *Φείδ-ιο-ν*. Vgl. dazu die Schreibung *Πισιλάου* in Z. 1. — Der 1. Bürge ist wohl der Gatte von *Φίδιον*.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 187/186.

2055 *W.-F.* 390. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Πρόξενος Τιμασίου Φαλικαῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Βοΐσκα καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς Λυ|κίσκον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καθὼς ἐπίστευσαν Βοΐσ||κα καὶ Λυκίσκος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν | καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέον|τας ὅ

κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κλεόδα|μος Εὐθυμάχου Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόντων Εὐκλείδας, ἰδιῶται Ἀρχέ||λαος Πραόχου, Δαμοχάρης, Νικάνωρ Δελφοί, | Μνασίλαος, Ἀρίσταρχος Ἀμφισσεῖς.

Z. 5 ist das Σ der Bildungssilbe -ισκο- über IK in kleiner Gestalt nachgetragen. Ich fand alles tadellos erhalten, verletzt nur μ in εἶμεν (Z. 5) und ς in Δαμοχάρης (Z. 10). — Ueber Φαλικαῖος vgl. 2004, 12.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 186/185.

2056 *W.-F.* 391. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχελάου μηνὸς | Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Ξενοφάνεια Κλεοδά|μου, συνεπαινέοντος καὶ || τοῦ υἱοῦ Κλεοδάμου, σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλύτα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, κα|θὼς ἐπίστευσε Κλύτα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτος τὸμ πάντα βίον, | ποιέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς | πόλιος· Εὐκράτης Καλλί[κ]ωνος. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας | καὶ τοὶ ἄρχοντες Ταραν|τῖνος, Καλλίας, Ἀρχέλα|ος, ἰδιῶται Ἄθαμβος || Ἀθανίωνος, Εὐκράτης | Καλλίκωνος, Γλα[ῦ]κος | Ἡρακ[λ]είδα.

W.-F. Z. 21 Γλα[ῦκ]ος. — 22 Ἡρακλείδα. — Sonst ist alles tadellos erhalten. Das τ im Anfange von Z. 7 ist lädiert. — Am Ende von Z. 5 hinter σῶμα und Z. 8 hinter Κλύτα fand ich eine Querhasta, die gewiss keinen andern Zweck haben soll, als die auf dem Steine rechts anstossende Nummer der Liste der πρόξενοι (*W.-F.* 18) als nicht zu 2056 gehörig abzuheben. — Unter Z. 22 ist noch behauener Raum bis zum Rande des Polygons. — Der Bürge wird auch hier (vgl. 1922) nochmals unter den Zeugen genannt.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 174.

2057 *W.-F.* 392. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος τοῦ Ἀρχελάου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Γοργία[ς Δ]ακράτεος Μεδεώνιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμ[α] ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωσίας, ἀργυ|ρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας τῶι θεῶι τὰν ὠ||νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερ[ο]ν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν|⟨ν⟩των τὸν πάντα βίο[ν], ποιῶν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴ|ρ καττὸν νόμον· Ἀρχέ[λ]αος Θηβαγόρα Δελφός. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθανβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Πεισίλαος, Μαντίας, Κλεύδαμος, ἰδιῶται Λυσω||ν, Σωτύλος, Φιλῖνος, Ὀρθαῖος, Ἀρισταίνετος |

ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον· Πασῖνος Ἀμφισσεύς. μάρτυ|ρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Λαμπρίας, Ἀλέξων, Τιμάσιος, Πολύκριτος, Ἀριστομέ[ν]ης Ἀμφισ(σ)εῖς, | Λύκος, Σώτιμος, Ἀνδρόνικος. ἁ ὠνὰ παρὰ | Μνάσω[ν]α Δελφόν.

Z. 2 beginnt mit ⸌εύτερον, also ist die Wiedergabe bei *W.-F.* Z. 1/2 δε|ύτερον ungenau. Die Inconsequenzen des Textes suchen *W.-F.* durch Correcturen zu tilgen: sie geben Z. 4 Ἀμφισσεύς, Z. 11 Ἀμφισσεῖς, wo einfache Consonanz überliefert ist, mit °σσ° wie Z. 5, wo dies wirklich steht; sie geben Z. 7 nach τῶι θεῶι auch ἐφ' ὧι, während ὦ nur auf dem Steine zu lesen ist. Auch bei θέλη Z. 8 fehlt ja Jota. — *W.-F.* Z. 11 Ἀριστομένης. — 13 Μνάσωνα. — Der dritte von den delphischen Zeugen, Ἀνδρόνικος, ist wohl der Archont. — Unter Z. 13 ist der Rand des Polygons.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 183.

2054 *W.-F.* 389. C. v. B.

Ἄρχ[οντο]ς Πισιλάου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέ[δοτο] Φίδιον Εὐκλέος Δελφίς, συνεπαινεούσας | Εὐκλ[είας] τᾶς Δαμοκράτευς θυγατρὸς Δελφίδος, τῶι | Ἀπόλ[λω]νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτήρι||χος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευσε Σωτή||[ριχ]ος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ | [ἀν]έφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέοντα ὅ κα θέ|λῃι. βεβαιω⟨ι⟩τῆρες κατὰ τὸν νόμον· Δαμοκράτης Καλλιγέ|νευς, Δίων Κλέωνος Δελφοί. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀ||πόλλωνος Ξένων, Ἄθανβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ξένων, | Θεόφραστος, Ἀριστοτέλης, ἰδιῶται Πράοχος, Καλ|λίστρατος, Καλλικλῆς, Ἀριστόμαχος.

Die Zeilenanfänge in 1—4, 6 und 7 haben jetzt gelitten. *W.-F.* Z. 1 ἄρχοντος. — 2 ἀπέδοτο. — 3 Εὐκλείας. — 4 Ἀπόλλωνι. — 5/6 Σωτή|ριχος. — 7 ἀνέφαπτον. — Z. 8 ist das irrtümliche Jota in βεβαιω⟨ι⟩τῆρες über der Zeile zwischen ω und τ eingesetzt. Andere Beispiele der Art s. 1751, 1; 1819, 9. — Φίδιον ist gewiss soviel als Φείδ-ιο-ν. Vgl. dazu die Schreibung Πισιλάου in Z. 1. — Der 1. Bürge ist wohl der Gatte von Φίδιον.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 187/186.

2055 *W.-F.* 390. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Πρόξενος Τιμασίου Φαλικαῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Βοῖσκα καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς Λυκίσκον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καθὼς ἐπίστευσαν Βοῖσ||κα καὶ Λυκίσκος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν | καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέον|τας ὅ

κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κλεόδα|μος Εὐθυμάχου Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόντων Εὐκλείδας, ἰδιῶται Ἀρχέ|λαος Πραόχου, Δαμοχάρης, Νικάνωρ Δελφοί, | Μνασίλαος, Ἀρίσταρχος Ἀμφισσεῖς.

Z. 5 ist das Σ der Bildungssilbe *-ισκο-* über IK in kleiner Gestalt nachgetragen. Ich fand alles tadellos erhalten, verletzt nur *μ* in *εἶμεν* (Z. 5) und *ς* in *Δαμοχάρης* (Z. 10). — Ueber *Φαλικαῖος* vgl. 2004, 12.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 186/185.

2056 *W.-F.* 391. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχελάου μηνὸς | Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Ξενοφάνεια Κλεοδά|μου, συνεπαινέοντος καὶ ‖ τοῦ υἱοῦ Κλεοδάμου, σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Κλύτα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, κα|θὼς ἐπίστευσε Κλύτα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτος τὸμ πάντα βίον, | ποιέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς | πόλιος· Εὐκράτης Καλλί[κ]ωνος. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας | καὶ τοὶ ἄρχοντες Ταραν|τῖνος, Καλλίας, Ἀρχέλα|ος, ἰδιῶται Ἄθαμβος ‖ Ἀθανίωνος, Εὐκράτης | Καλλίκωνος, Γλα[ῦ]κος | Ἡρακ[λ]είδα.

W.-F. Z. 21 *Γλα[ῦκ]ος*. — 22 *Ἡρακλείδα*. — Sonst ist alles tadellos erhalten. Das *τ* im Anfange von Z. 7 ist lädiert. — Am Ende von Z. 5 hinter *σῶμα* und Z. 8 hinter *Κλύτα* fand ich eine Querhasta, die gewiss keinen andern Zweck haben soll, als die auf dem Steine rechts anstossende Nummer der Liste der *πρόξενοι* (*W.-F.* 18) als nicht zu 2056 gehörig abzuheben. — Unter Z. 22 ist noch behauener Raum bis zum Rande des Polygons. — Der Bürge wird auch hier (vgl. 1922) nochmals unter den Zeugen genannt.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 174.

2057 *W.-F.* 392. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος τοῦ Ἀρχελάου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Γοργία[ς Δ]ακράτεος Μεδεώνιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμ[α] ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωσίας, ἀργυ|ρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερ[ο]ν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν|⟨ν⟩των τὸν πάντα βίο[ν], ποιῶν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴ|ρ καττὸν νόμον· Ἀρχέ[λ]αος Θηβαγόρα Δελφός. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθανβος καὶ τοὶ ἄρχοντ ες Πεισίλαος, Μαντίας, Κλεύδαμος, ἰδιῶται Λυσώ|ν, Σωτύλος, Φιλῖνος, Ὀρθαῖος, Ἀρισταίνετος |

Δελφοί, Μεγακλῆς, Δρωπίνας, Ἀσύλος Ἀμφ|ισσεῖς, Ξενοκρά-τ[η]ς Μεδεώνιος. ἁ ὠνὰ π αρὰ Ὀρθαῖον Δελφόν, [Μ]εγακλῆ Ἀμφισσῆ.

Die Zeichen dieser Nummer sind nur eingeritzt. — *W.-F.* Z. 2 *Γοργίας [Δ]ακράτεος*. Vgl. 2044, 5. — 3 *σῶμα*. — 5 *ἐλεύθερον*. — 5/6 *πά|ντων*, ohne Angabe der Dittographie. — 6 *βίον*. — 7 *κατ[ὰ] τὸν νόμον*, auf S. 312 mit der Bemerkung: *Inscr.* KATTON. — 7 *Ἀρχέλαος*. — 10 Ende *Ἀρισταίνετο[ς]*, aber *ς* ist klar. — 11 *Μεγακλῆς, Δίων, ..ασύλος*. Der Name *Δρωπίνας* ist aus Amphissa durch 1828, 8 bezeugt. — 12 *Ξενοκράτης*. — 13 *Μεγακλῆ Ἀμφισσ[ῆ]*, aber *η* ist klar.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 182.

2058 *W.-F.* 393. C. v. B.

Στραταγέοντος Νικάνδρου | Τριχονιέος τὸ τρίτον μηνὸς | Ἱπποδρομίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Μελισσίωνος ‖ μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ πέδοτο Νικόστρα[τ]ος Ἀλέξω νος Ποταναῖος τῶι Ἀπόλ λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Πρωτέας ἐνδο‖γενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | Πρωτέας τῶι θεῶ[ι] τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε⟨ε⟩ ἐλεύθερος εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάν|τα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη. | βεβαιωτήρ· Δαμένης. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμ βος, Ἀμύντας καὶ τῶν ἀρ χόντων Ἀνδρόνικος, Ἀρι‖στίων, ἰδιῶται Μαντίας, | Δαμοχάρης, Δαμοσθένης, | Νίκων.

W.-F. Z. 6 *Νικόστρατος*. — 12 *θεῶι*, man könnte vielleicht ein Restchen im Steine auf den Ansatz zum Jota beziehen. — 13 *ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος*, ohne des überflüssigen E zu erwähnen, was der Steinmetz selbst zu tilgen suchte. — Die Z. 22 enthält weiter nichts als den Namen *Νίκων*. Darunter ist freier, unbenutzter Raum von der Höhe 0,11. — Das Ethnikon *Ποταναῖος* z. B. auch 2072, 16.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 176.

2059 *W.-F.* 394. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου τὸ δεύτερον μηνὸς Ἑρμάου, ἐν δὲ Δελ|φοῖς ἄρχοντος (Ὀρθαίου τοῦ) Μαντία μηνὸς Θευξενίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολύστα⟨τα⟩ς Α‖?ΛΙΙ.(.) *τῶι Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυθίωι Σωσὼ | καὶ τὰν θυγατέρα Σωσῶς⟨ως⟩ ἇι ὀνο μα Ξενώ, ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καθὼ|ς αὐταὶ ἐπίστευσαν Σωσὼ καὶ Ξενὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' οἷ αὐτὰς ἐλευθέρας εἶμεν, ποιούσας ὅ κα θέλωντι| βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀρίσ⟨ισ⟩τω|ν Ἐπηράτου Χαληεύ⟨ευ⟩ς. μάρτυροι· Βο|ύλων Ξένωνος, Ἀγάθων, Νικόδαμος, | Ἄθαμβος, Ὀρέστ[α]ς,* ΛΥ⅃ΑΓUΙΑΣ.. ΥΡΟΙΣ.

W.-F. geben: Z. 1 *Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου.* — 2 *τὸ δεύτερον μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελ[φοῖς]*|. — 3 *δὲ ἄρχοντος Μαντία μηνὸς Θευξενίου,* . — 4 *ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο* [|. — 5 | .... *τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι*. — 6 *καὶ* ....|. — Auf S. 312 fügen sie die Bemerkung hinzu: Le reste de cette inscription est illisible.

Die Lesung dieser 14zeiligen Inschrift bietet grosse Schwierigkeiten. Vor dem Polygone stehend, setzte ich eine Abschrift auf. Daheim verglich ich diese mit einem Abklatsche. Dieser giebt, weil die Zeichen nur eingeritzt sind, trotz des dünnsten Papiers nicht alle. Die Zeichen sind ganz unregelmässig, die Zeilen nicht gerade, namentlich die ersten 10. — Vor *στραταγέοντος* (Z. 1) sehe ich auf dem Abklatsche noch ein *Σ*, was wohl das Ende einer Zeile von der Liste der *πρόξενοι* bildete, Z. 2 vor *τό*, wovon der Abklatsch *τ* undeutlich lässt, ein *N*, wohl gleichen Wertes wie *Σ* in Z. 1. Ob nach *Ἀλεξάνδρου* in Z. 1 noch etwas stand, lässt sich nicht sagen, da ein Bruch hinter der Endung beginnt. — In Z. 2 steht *Ἑρμάου*. So schrieb ich wenigstens ab, und aus dem Abklatsche ersehe ich auch nichts anderes. Es ist wie *ἀνδρέον* 1729, 5, *γυναικέον* 1969, 5 u. a. zu beurteilen. — Z. 3 schrieb ich ab |*φοῖς*. Der Abklatsch lässt davon gar nichts erkennen. A. Mommsen wies einst schon darauf hin, dass hier *Ὀρθαίου τοῦ* vor *Μαντία* vom Steinmetzen ausgelassen sei (vgl. 2012, 1). Ein Nachtrag über oder unter Z. 3 ist aus dem Abklatsche nicht zu erkennen. — 4 Für den Freilasser erkenne ich ΠΟΛΥΣΤΑΤΑΣ. Darin nehme ich eine Dittographie an. Deren begegnen im ganzen 4 (Z. 4, 6, 11, 12). Anfangs hatte ich dagegen Bedenken, weil ich das Wort nach diesem Freilassernamen nicht deuten konnte und glaubte, dass ich die Zeichen für die 2 Worte falsch bezöge. Bei wiederholter Prüfung aber blieb ich bei *Πολύστα⟨τα⟩ς*. Wegen der Bildung vgl. *Μενέ-στας, Μέ-στας.* — Z. 4/5 schrieb ich *Ἀ|θάνι(ο)ς* ab und merkte dazu an: Unsicher. Darin bestärkt mich der Abklatsch. Vom |*ϑ* sehe ich da gar nichts. Nach |?Α sehe ich 3 senkrechte Hasten in etwa gleichem Abstande, deren Beziehung zu einander mir dunkel bleibt. Darauf ist ungefähr für 2 Zeichen noch Platz. Das 2. davon mag *Σ* gewesen sein. — Wegen *Ἀπόλ(λ)ωνι* vgl. 1761, 4. — 7/8 dieselbe Silbenzerreissung beim Zeilenübergange Z. 10/11 und 11/12. — Zur Form *Χαληεύς* vgl. 1908, 13; 1927, 3. — Z. 14 Ende schrieb ich ab: *Λυσαγοίας, Σκύρ[ιο]ς.* Beides befriedigt mich selbst nicht. Nach dem Abklatsche rate ich auf *Λυσαγόρας*. Soll man das zweite Wort *Σκύρθις* lesen und an *σκύρθαξ, σκυρθάλιος* anlehnen oder Versehen annehmen und *Σκύρ[ιο]ς* lesen, wie der Vater des Aegeus hiess? — Die Behörde ist durch keinen Namen vertreten. Der Bürge begegnete schon 2037, 4.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 195.

2060 *W.-F.* 395. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρισταινέτου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Νίκων Νικιάδα Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι κορίδιον ἆι ὄνομα Εὐάνδρα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶ|ν δύο, καθὼς

ἐπίστευσε Εὐάνδρα τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧι ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ|πὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλ[η]. | παραμεινάτω δὲ Εὐάνδρα τὸ δέον ποιοῦσα Νίκωνι | ἕως κα ζῇ Νίκων, ἀνέγκλητος οὖσα καὶ ποιοῦσα τὸ δέον. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Χαρίξενος, ‖ Ἀμύντας. οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος· μάρτυροι· Ξένων | Ἀτισίδα, Κλεύδαμος Κλέωνος, | Λέων Πυθέα.

W.-F. Z. 2 *Νικία* statt *Νικιάδα*. — 3, 4, 7 *Ἐχάνδρα*, aber die Freigelassene heisst *Εὐάνδρα*. — 6 *θέλη*. — 9 *Χαρίξενος* ...., auf S. 312 dazu die Bemerkung: Après *Χαρίξενος*, un nom rayé. Weshalb der Name ausgeschlagen wurde, lässt sich nicht sagen. Nach der Ueberlieferung müssen wir *Ἀμύντας* zu den Bürgen rechnen; es ist vielleicht der eine Archont. Dagegen findet es sich nicht, dass die Priester als Bürgen verwandt werden. Also müssen wir nach *Ἀμύντας* Interpunktion setzen (*W.-F.* Z. 10 |*Ἀμύντας οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος. Μάρτυροι· Ξένων*|) und annehmen, dass der Steinmetz aus Versehen *οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος* eher als *μάρτυροι* einschlug. Priester aber sind *Ξένων Βούλωνος* und *Ἄθαμβος Ἀγάθωνος*. Ihre Namen fehlen, doch ist mir nicht unwahrscheinlich, dass sie in der Vorlage standen, das doppelte *Ξένων* aber, der Name des Priesters und der des ersten Privatzeugen, Anlass zum Irrtum gab. Nicht ganz sorgfältig war ja der Steinmetz auch in Z. 7/8. Dass die Vorlage zweimal in dem kleinen Sätzchen *ποιοῦσα τὸ δέον* gehabt haben sollte, scheint nicht recht glaublich; vielleicht ist *ἀνέγκλητος οὖσα ⟨καὶ ποιοῦσα τὸ δέον⟩* zu schreiben. — 12 [*Κλ*]*έων Πυθέα*. Sichtbar ist *Λέων Πυθέα*. Vor *Λέων* ist ein Bruch, der vor der Einmeisselung dagewesen zu sein scheint, und *Λέων Πυθέα* ist ja eine z. B. durch 1908, 13 bekannte Persönlichkeit.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 183/182.

2061 *W.-F.* 396. Cauer 213. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Βου[κ]ατίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλεοβούλα Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωπύρα (τὸ δὲ | πρότερον ἦν Σῖμον), τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐ|πίστευσε Ζωπύρα τῶι θεῶι, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέ|λη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν | νόμον· Δεξικράτης, Πεισίλαος Δελφοί. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | Ζωπύρας τᾶς πρότερον καλειμένας Σίμου, βέβαιον παρεχόν|τω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Κλευβούλα καὶ οἱ | βεβαιωτῆρες Πεισίλαος, Δεξικράτης· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πρά|κτιμοι ⟨ε⟩ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλευθέραν

οὖσαν | ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. - μάρ‖τυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος - Ἄθαμβος, οἱ ἄρχοντες | Πεισίλαος, Κλεόδημος· Διονύσιος Ἀρίστωνος Βοιώτιος, Καλλίκων, Ἀγασέας, Ἀριστίων Δελφοί.

W.-F. Z. 1 *Βουκατίου.* — 2 *Κλεοβούλα*, ebenso Z. 10. Aber an der letzteren Stelle steht *Κλευβούλα*. Aehnliche Beispiele 1722, 3 und 6: 1744, 1 und 6. — 12 *ἐόντω*, ohne Angabe der Dittographie. Der Steinmetz suchte das erste ε selbst zu tilgen. — 14 *ἀζάμιοι ὄντες*. Nach ἀζάμιοι ist zwar eine Lücke im Steine, so dass man an [ἐ]όντες denken könnte, sie scheint aber das ε nicht enthalten zu haben. — Z. 14 und 15. Nach *ζαμίας*, ebenso nach *Ἀπόλλωνος* ist ein kleiner freier Raum als eine Art Interpunktion. — Die Dative der 2. Declination sind so inconsequent behandelt, wie es oben die Z. 2, 3, 5, 10 haben. — Zur Form *καλειμένας* Z. 9 vgl. GDJ 1539b, 17; *ἀφαιρείμενος* 2082, 6; 2115, 8 u. a. — Auffällig ist Z. 16 der Atticismus *Κλεόδημος*. Vgl. 1823, 16 *Ἀριστόδημος*. — Bei *ἐπίστευσε* Z. 5 ist das Objekt zu supplieren wie 1705, 5; 1912, 6 u. a. — Der 2. Bürge ist wohl der Archont.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 182.

2062 *W.-F.* 397. C. v. B.

Ἄρχοντος Μαντία μηνὸς Θευξενίου, ἀπέδοτο | Ἀλέξων Δελφός, συνευδοκεόντων τῶν υἱῶν | Χαριξένου, Δίωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἅι ὄνομα Δορκά[ς] ‖ τὸ γένος Θρᾶισσαν, ἐπεὶ καὶ αὐ[τὰ] ἐπίστε[υ]σε τῶι θεῶι, ὥστε ἐλευθέρα εἶ[μεν], τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. β[εβαι]ωτ[ῆ]ρες κατὰ τὸν νόμον· Βαβύλο[ς Αἰ]α|κίδα, Ἀγασέας Πολυτιμίδ[α. ἔστ]ω ‖ δὲ ἁ ὠνὰ αὐτ[ᾶς] κυρία καὶ βέβαιος τῶι | θεῶι, ἐπεί κα Ἀλέξων τι πάθη. μάρτυροι· | Διόδωρος, Πολέμαρχος, Γλαῦκος, | Ταραντῖνος, Ἀρίστων, Ἁρμόδιος.

W.-F. Z. 2 *τῶν ὑῶν.* — 4 *Δορκάς.* — 5 *αὐτὰ ἐπίστευ σε.* — 6 Ende ε[ἶμε]ν, ich sah εἶ[μεν] und dahinter noch *τιμᾶς*, was *W.-F.* weglassen. — 7/8 *β[εβαι]ωτῆ ρες.* — 8 *Βαβύλο[ς Αἰα] κίδα.* — 9 *Πολυτιμίδ[α· ἔστω]*. — 10 *αὐτᾶς*, ich sah nur *αὐτ[ ]*. Die Parallelstelle 2064, 6/7 hat ΑΥΤΑ. Das ist wohl *αὐτᾶ(ς)*. S. die Bemerkung daselbst. — 10 *βέβαι[ο]ς*, aber °*αιος* ist klar. — 12 *Γλαῦκος* weggelassen. — Nach Z. 13 unbehauener Rand des Polygons. — Z. 5 *ἐπίστευσε* ohne Objekt, s. vorige Nummer.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 179.

2063 *W.-F.* 398. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς | [(Ἀ)]μαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρίστι|ον Ἀρίστωνος Δελφὶς σῶμα γυναικεῖον | ἅι ὄνομα Δαμὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν

ἐπίστευσε Εὐάνδρα τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧι ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ|πὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλ[η]. | παραμεινάτω δὲ Εὐάνδρα τὸ δέον ποιοῦσα Νίκωνι | ἕως κα ζῇ Νίκων, ἀνέγκλητος οὖσα καὶ ποιοῦσα τὸ δέον. | βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Χαρίξενος, || Ἀμύντας. οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος· μάρτυροι· Ξένων | Ἀτισίδα, Κλεύδαμος Κλέωνος, | Λέων Πυθέα.

W.-F. Z. 2 *Νικία* statt *Νικιάδα*. — 3, 4, 7 *Ἐχάνδρα*, aber die Freigelassene heisst *Εὐάνδρα*. — 6 *θέλη*. — 9 *Χαρίξενος* ...., auf S. 312 dazu die Bemerkung: Après *Χαρίξενος*, un nom rayé. Weshalb der Name ausgeschlagen wurde, lässt sich nicht sagen. Nach der Ueberlieferung müssen wir *Ἀμύντας* zu den Bürgen rechnen; es ist vielleicht der eine Archont. Dagegen findet es sich nicht, dass die Priester als Bürgen verwandt werden. Also müssen wir nach *Ἀμύντας* Interpunktion setzen (*W.-F.* Z. 10 *Ἀμύντας οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος. Μάρτυροι· Ξένων*|) und annehmen, dass der Steinmetz aus Versehen *οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος* eher als *μάρτυροι* einschlug. Priester aber sind *Ξένων Βούλωνος* und *Ἄθαμβος Ἀγάθωνος*. Ihre Namen fehlen, doch ist mir nicht unwahrscheinlich, dass sie in der Vorlage standen, das doppelte *Ξένων* aber, der Name des Priesters und der des ersten Privatzeugen, Anlass zum Irrtum gab. Nicht ganz sorgfältig war ja der Steinmetz auch in Z. 7/8. Dass die Vorlage zweimal in dem kleinen Sätzchen *ποιοῦσα τὸ δέον* gehabt haben sollte, scheint nicht recht glaublich; vielleicht ist *ἀνέγκλητος οὖσα* ⟨*καὶ ποιοῦσα τὸ δέον*⟩ zu schreiben. — 12 [*Κλ*]*έων Πυθέα*. Sichtbar ist *Λ έ ω ν Πυθέα*. Vor *Λέων* ist ein Bruch, der vor der Einmeisselung dagewesen zu sein scheint, und *Λέων Πυθέα* ist ja eine z. B. durch 1908, 13 bekannte Persönlichkeit.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 183/182.

2061 *W.-F.* 396. Cauer 213. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Βου[κ]ατίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλεοβούλα Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωπύρα (τὸ δὲ | πρότερον ἦν Σῖμον), τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐ|πίστευσε Ζωπύρα τῶι θεῶ, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέ|λη καὶ ἀποτρέχουσα οις κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν | νόμον· Δεξικράτης, Πεισίλαος Δελφοί. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | Ζωπύρας τᾶς πρότερον καλειμένας Σίμου, βέβαιον παρεχόν|τω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Κλευβούλα καὶ οἱ | βεβαιωτῆρες Πεισίλαος, Δεξικράτης· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πρά|κτιμοι ⟨ἐ⟩όντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλευθέραν

οὖσαν | ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. - μάρ||τυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος - Ἄθαμβος, οἱ ἄρχοντες | Πεισίλαος, Κλεόδημος· Διονύσιος Ἀρίστωνος Βοιώτι|ος, Καλλίκων, Ἀγασέας, Ἀριστίων Δελφοί.

W.-F. Z. 1 *Βουκατίου.* — 2 *Κλεοβούλα*, ebenso Z. 10. Aber an der letzteren Stelle steht *Κλευβούλα.* Aehnliche Beispiele 1722, 3 und 6; 1744, 1 und 6. — 12 *ἰόντω*, ohne Angabe der Dittographie. Der Steinmetz suchte das erste *ε* selbst zu tilgen. — 14 *ἀζάμιοι ὄντες.* Nach *ἀζάμιοι* ist zwar eine Lücke im Steine, so dass man an [*ἐ*]*όντες* denken könnte, sie scheint aber das *ε* nicht enthalten zu haben. — Z. 14 und 15. Nach *ζαμίας*, ebenso nach *Ἀπόλλωνος* ist ein kleiner freier Raum als eine Art Interpunktion. — Die Dative der 2. Declination sind so inconsequent behandelt, wie es oben die Z. 2, 3, 5, 10 haben. — Zur Form *καλειμένας* Z. 9 vgl. GDI 1539b, 17; *ἀφαιρείμενος* 2082, 6; 2115, 8 u. a. — Auffällig ist Z. 16 der Atticismus *Κλεόδημος*. Vgl. 1823, 16 *Ἀριστόδημος*. — Bei *ἐπίστευσε* Z. 5 ist das Objekt zu supplieren wie 1705, 5; 1912, 6 u. a. — Der 2. Bürge ist wohl der Archont.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 182.

2062 *W.-F.* 397. C. v. B.

Ἄρχοντος Μαντία μηνὸς Θευξενίου, ἀπέδοτο | Ἀλέξων Δελφός, συνευδοκεόντων τῶν υἱῶν | Χαριξένου, Δίωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Δορκὰ[ς] | τὸ γένος Θρᾷισσαν, ἐπεὶ καὶ αὐ[τὰ] ἐπίστε[υ]σε τῶι θεῶι, ὥστε ἐλευθέρα εἶ[μεν], τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. β[εβαι]ωτ[ῆ]||ρες κατὰ τὸν νόμον· Βαβύλο[ς Αἰ]α|κίδα, Ἀγασέας Πολυτιμίδ[α. ἔστ]ω || δὲ ἁ ὠνὰ αὐτ[ᾶς] κυρία καὶ βέβαιος τῶι | θεῶι, ἐπεί κα Ἀλέξων τι πάθη. μάρτυροι· | Διόδωρος, Πολέμαρχος, Γλαῦκος, | Ταραντῖνος, Ἀρίστων, Ἁρμόδιος.

W.-F. Z. 2 *τῶν ὑῶν.* — 4 *Δορκάς.* — 5 *αὐτὰ ἐπίστευ σε.* — 6 Ende *ε*[*ἶμε*]*ν*, ich sah *εἶ*[*μεν*] und dahinter noch *τιμᾶς*, was *W.-F.* weglassen. — 7/8 *β*[*εβαι*]*ωτῆ ρες.* — 8 *Βαβύλο*[*ς Αἰα*]*κίδα.* — 9 *Πολυτιμίδ*[*α· ἔστω*]|. — 10 *αὐτᾶς*, ich sah nur *αὐτ*[ ]. Die Parallelstelle 2064, 6/7 hat ΑΥΤΑ. Das ist wohl *αὐτᾶ*(*ς*). S. die Bemerkung daselbst. — 10 *βέβαι*[*ο*]*ς*, aber °*αιος* ist klar. — 12 *Γλαῦκος* weggelassen. — Nach Z. 13 unbehauener Rand des Polygons. — Z. 5 *ἐπίστευσε* ohne Objekt, s. vorige Nummer.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 179.

2063 *W.-F.* 398. C. v. B.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς | [(Ἀ)]μαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστί|ον Ἀρίστωνος Δελφὶς σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Δαμὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν

τεσσάρων, καθὼς | ἐπίστευσε Δαμὼ τῶι θεῶι τὰν ὠ⟨ν⟩νάν, ἐφ' οιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποι|οῦσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν ‖ νόμον· Δεξικράτης, Νεόστρατος. | μάρτυρες· οἱ ἄρχοντες Σωδαμίδας, | Ἧρυς· Ἀνδρόνικος, Καφησίας, [(Δ)]υκῖνος.

W.-F. Z. 2 *Ἀμαλίου*, S. 312 mit der Bemerkung: *Inscr.* ΟΜΑΛΙΟΥ. — 5 *καθ[ὼς]*, aber die eingeklammerten Zeichen sind klar, ebenso Z. 11, wo *W.-F.* *Σωδαμίδ[ας]* geben. — Z. 6/7 *ὠ|νάν*, ohne Angabe der Dittographie, die der Steinmetz allerdings zu tilgen suchte. — Das letzte Wort sieht auf dem Steine wie ΔΥΚ° aus. Es ist möglich, dass sich der Steinmetz versah, oder dass durch die Zeilenlinie, die zu stark vorgeritzt war, die Figur von Λ das Aussehen eines Δ erhielt. — Auf Z. 12 folgt eine brüchige Stelle, darunter unbenutzter Raum bis zum Rande des Polygons. — Ob Z. 12 *Καφ[(ι)]σίας*?

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 181.

2064 *W.-F.* 399. C. v. B.

Ἄρχοντος Μαντία μηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο | ⟨. . . . . . .⟩ Καφὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶ[ι] Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζωπύρα, ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων, ἐπεὶ καὶ ⟨τ⟩αὐτὰ ἐπίστευσε τῶι θεῶι, ‖ ὥστε ἐλ[ε]υθέραν εἶμεν. βεβαιωτὴρ κατὰ [τ]ὸν νόμον· | Δαμοκράτης Καλλιγένεος. ἔστω δὲ ἁ ὠνὰ αὐ τᾶ(ς) κυρία καὶ βέβαιος τῶι θεῶι, ἐπεί κα Καφὼ τι | πάθῃ. μάρτυροι· Πολυκράτης, Σωδαμίδας· Φαῖν|ις, Μενέστρατος.

W.-F. Z. 2 *Καφώ*, auf S. 312 mit der Bemerkung: Avant *Καφώ*, un petit vide. Die Sache verhält sich so: Es ist ein Wort ausgeschlagen. Ich zählte 7 Zeichen. Soviel hat aber gerade das vorhergehende. Also wird bei der Zeilenwende der Steinmetz das Verbum zweimal eingeschlagen und die 2. Form nachträglich getilgt haben. — 2 *τῶι Πυθίωι.* — 4 *ἐπεὶ καὶ αὐτὰ ἐπίστευσε.* Der Stein hat aber ΤΑΥΤΑ. Dies *ταῦτα* zu lesen und als stellvertretend für das fehlende Objekt (s. 2061, 5; 2062, 5) *τὰν ὠνάν* anzusehen, empfiehlt sich wohl weniger als ⟨*τ*⟩*αὐτὰ* zu schreiben, vgl. die Parallelen 2062, 5 u. a. — 5 *ἐλευθέραν*, dann *κατὰ τὸν νόμον.* — 6/7 *αὐ|τᾶς*, der Stein hat aber |ΤΑ, und eine Nachtragung von Σ über oder unter der Zeile ist nicht zu finden. Vgl. 2062, 10. — 8/9 *Φαί νις* statt *Φαῖν ις*. Die 2 Zeugen davor sind Archonten. — *Κᾶφ-ώ* (Z. 2) ist *ὑποκοριστικόν* zu *Κηφισώ, Κηφισοδώρα* u. ä. — Z. 9 ist nicht bis zu Ende benutzt; es folgt gleich No. 2065.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 179.

2065 *W.-F.* 400. C. v. B.

Ἄρχοντος Μαντία μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φιλοκράτης Θευφρά|στου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι

σῶμ(α) ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀπολλώνιος τὸ | γένος Μυσός, τιμᾶ(ς ἀ)ργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀπολλώνιος τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι ἐλεύθερ(ο)ς εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαι‖ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἧρυς Πισιθέου, Δάμαρχος Εὐτυχίδα Μυανεύς. παραμει|νάτω δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ [Φ]ιλοκράτη ἄχρι κα Φιλοκράτης ζώη ποέων τὸ ποιτασσόμ|⟨μ⟩ενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ τι μὴ ποέοι Ἀπολ[λ]ώνιο[(ς)] [τῶ]ν ποιτασ(σ)ομέν|ων ὑπὸ Φιλοκράτεος κα[θ]ὼς γέγραπται δυνατὸς ὤν, ἐξέστω Φιλοκράτει κολάζειν καθώς | ⟨καθώς⟩ κα αὐτὸς δείληται καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Φιλοκράτη ἀζαμίοις καὶ ἀνυποδίκοις ὄντοις ‖ πάσας δίκας ἢ ζαμίας. εἰ δέ τι πάθοι Φιλοκράτης, ἐλεύθερος ἔστω Ἀπολλώνιος κυριεύων | αὐτοσαυτοῦ καὶ ποιῶν ὅ κα θέλ[η], καθὼς ἐπίστευσε Ἀπολλώνιος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. | εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ἀπολλωνίου τελευτάσαντος Φιλοκράτεος, βέβαιον παρεχόντω | [ο]ἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ τοὶ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἔστων συλέοντες Ἀπολλώνιον ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυ‖πόδικοι πάσ[α]ς δίκας καὶ ζαμίας. - μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας· ἄρχοντες Πολυκρά-|της, Σωδαμίδας.

W.-F. Z. 2 *σῶμα ἀνδρεῖον*, Stein aber ΣΩΜΑΝΔΡ°. Vgl. 2033, 3. Wegen der Reihe von Versehen des Steinmetzen, die diese Anmerkung bespricht, haben wir hier eher *σῶμ(α) ἀνδρεῖον* als beabsichtigtes *σῶμ' ἀνδρεῖον* anzusetzen. — 3 *τιμᾶς ἀργυρίου*, Stein aber ΤΙΜΑΡΓ°. Es scheint so, als ob der Steinmetz versucht hätte, *ς* und dann *α* nachzutragen; also *τιμᾶ(ς ἀ)ργ°* und nicht *τιμ(ᾶς) ἀργ°*. — 4 *ἐλεύθερος*, Stein aber °ΘΕΡΣ. Vielleicht war ein kleiner Kreis, der Omikron darstellen sollte, zwischen P und Σ gedrängt. — 6 *παρὰ Φιλοκράτη*. — 6 Ende *ποέων τὸ ποτιτασ[σ]όμε|νον*. Darin sind drei Fehler. Unrichtig ist auch ihre Bemerkung auf S. 312: *Inscr.* ΠΟΤΙΤΑΣΟΜΕ|. Z. 7 beginnt mit |*⟨μ⟩ενον*. In dieser Zeile steht nochmals dieses Particip. Da geben *W.-F.* *ποτιτασσομέν|ων*, also mit zwei Fehlern. Die Form *ποι°* begegnete schon 1721, 5; 1852, 15; 1870, 4. — 7 Ende *Ἀπολλώνιος*, Stein aber °ΝΙΟΝ, dann *τῶν*. — 8 *καθὼς*. — 8/9 *κολάζειν | καθώς κα*, ohne Angabe der Dittographie. — 10 *καὶ* statt *ἢ* vor *ζαμίας*. — 11 *θέλη*. — 13 |*οἱ βεβαιωτῆρες*, am Ende *οἱ παρατυγχάνον|τες*, aber an der zweiten Stelle hat der Stein *τοὶ* wie in Z. 15. — 14 *ἀζάμιοι ὄντες*. Der Steinmetz schlug nur ΟΝΤΕ ein und versuchte Σ über Ε nachzutragen, gab aber nur ∠. — 15 *πάσας δίκας*, Stein ΠΑΣ. Ueber Σ sieht man ein nachgetragenes Σ, über Α eine Lücke, in der nachgetragenes Α stand, aber verloren ging. — Nach *ζαμίας* ist kleiner freier Interpunktionsraum, vgl. 2061, 14 u. 15. — 15 Ende lassen *W.-F.* zwischen *Ἀμύντας* und *Πολυκρά|της* das Wort *ἄρχοντες* weg. — Die Z. 16

steht in der Mitte unter Z. 15, dann folgt eine unbehauene Stelle des Polygons. — Dass Ἧρυς Πισιθέου (Z. 5) Delphier ist, kann man hier erraten. Wir wissen es aus 1784, 7; 1727, 11; 1773, 12.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 179.

2066 *W.-F.* 401. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Καλλικράτεια Ἀρισταγόρα Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι | ὄνομα Σωστράτα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σωστράτα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα ‖ βίον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἁγίων Καλλικράτεος, Ἀρισταγόρας Εὐθυδάμου | Δελφοί. παραμεινάτω δὲ Σωστράτα παρὰ Καλλικράτειαν ἄχρι κα ζώηι Καλλικράτεια | ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιῆι Σωστρά|τα τῶν ποτιτασσομένων ὑπὸ Καλλικρατείας καθὼς γέγραπτ[αι δυ]νατὰ οὖ|σα, ἐξέστω Καλλικρατείαι κο[λ]άζειν καθώς κα αὐτὰ δείληται καὶ ἄλλωι ‖ ὑπὲρ Καλλικράτειαν ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | εἰ δέ τί κα πάθηι Καλλικράτεια, ἐλευθέρα ἔστω Σωστράτα κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ | ποέουσα ὅ κα θέληι, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωστρά|τας ἐπεί κα τελευτάσηι Καλλικράτεια, βέβαιον παρεχόντω οἱ βεβαιωτῆρες [τ]ῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ‖ ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπό|δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺ[ς] Ξένων, τῶν δὲ ἀρχόντων Πρα|[ξ]ίας, ἰδιῶται Δα[μ]οχάρης Καλλείδα, Χ[α]ρίξενος Ἀμυνέα, Εὐκλείδας Καλλείδα.

W.-F. Z. 8 γέγραπται, δυνατά. — 9 κολάζειν. — 13 Ende τῶι. — 16 ἱερεύς. — 16/17 Πρα|ξίας. — 17 Δαμοχάρης, dann Χαρίξενος. — Mit Καλλείδα schliesst die letzte Zeile. Darunter sind 3 Zeilen freigelassen.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 188.

2067 *W.-F.* 402. C. v. B.

Ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Ξενοκράτης Ἀριστοδάμου Μεδεώνιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|ον ἇι ὄνομα Κασία οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Κασία | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάν‖τα βίον, ποέουσα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ

κατὰ τὸν νόμον· Ἀρχέλαος Θηβαγόρα Δελφός. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Π[ρ]α[ξ]ίας, Ἐτυμώνδας, | ἰδιῶται Πράοχος, Καλλίας Ἐμμενίδα, Δαμοχάρης Καλλείδα, Δωρόθεος Ξενία.

Die Worte *τῶι θεῶι* stehen in einer Stelle, in der vorher Zeichen getilgt wurden. — *W.-F.* Z. 6 *Πραξίας*. — Mit *Ξενία* schliesst die Zeile ab. Es folgen 5 vorgezogene, aber unbenutzte Linien. — Der Freilasser ist 2057, 12 Zeuge und hat denselben Bürgen, der 2057 fungiert.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 188/187.

2068 *W.-F.* 403. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον μηνὸς Ἀθαναίου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Καλλενίκα Δαμαινέτου Ἀνφισὶς Νικαίαν, Νικέαν, | Νικόστρατον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τὸ γένος Λάκαινα, || ἀργυρίου μνᾶν δώδεκα, καθὼς ἐπίστευσε Νικαία, Νικέας, | Νικόστρατος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτοὺς ἐλευθέ|ρους εἶμεν, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Πρόξενος Εὐθύλλου Ἀνφισεύς. μάρτυροι· Ξένων | Βούλωνος, Ἄθανβος Ἀγάθωνος οἱ ἱερεῖς, Πολυκράτης Δεξών||δα Δελφοί, Τιμοκράτης Ἀριστογίτονος, Κλεύμαχος Κυδρίω|νος Ἀνφισεῖ(ς), Νικάσιπος Καλλία, Στράτων Ἰσκέα Πλυγονεῖς, | βου(λευ)όντων Ἀβρομάχου τοῦ Εὐαγόρα, Εὐρυμάχου τοῦ Εὐρυδάμου, | γραματεύοντος Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα. ἁ ὠνὰ πὰρ Ξένωνα τὸν | ἱαρῆ, πὰρ Κλε(ύ)μαχον Κυδρίωνος Ἀνφισῆ.

W.-F. ändern den Namen der Freilasserin aus *Καλλενίκα* (vgl. S. 312 die Anmerkung: *Inscr.* ΚΑΛΛΕΝΙΚΑ) in *Καλλ[ι]νίκα*. Diese Form *Καλλε°*- ist aber in der Namenbildung auch sonst überliefert und hat in den vom Vf. Stud. I. p. 62 angeführten Beispielen Analogien. Vgl. *W.-F.* 478, 1. — Zu *ἐπίστευσε* in Z. 5 merken sie S. 312 an: *Inscr.* ΕΠΙΣΤΕΦΣΕ. Es ist aber nicht Φ, sondern Υ ist sehr ungelenk (vgl. dasselbe Zeichen in *Ἡραίου* Z. 2 — im Drucke unausführbar —). — 11 *Ἀνφισεῖ[ς]*, Stein °ΣΕΙ. An den Dual ist wohl nicht zu denken. — Zu Z. 12 sagen sie S. 312: dans *βουλευόντων*, les lettres ΛΕΥ sont audessus de la ligne. Von dieser Nachtragung fand ich nichts. Es sieht so aus, als ob mit Λ der Anfang gemacht worden wäre. — 13 *γραμματεύοντος*, Stein ΓΡΑΜΑ°, und ich habe die einfache Consonanz wie auch in *Νικάσιπος* (Z. 11), *Ἀνφισὶς* (Z. 3), *Ἀνφισεῖ(ς)* (Z. 11) und *Ἀνφισῆ* (Z. 14) gelassen. Der Steinmetz archaisiert; das lehren besonders auch seine Schriftzeichen. — *W.-F.* ändern Z. 13 und 14 *παρ[ὰ]*, setzen aber S. 312 hinzu: *Inscr.* ΠΑΡ. S. 2077, 10. — 14 erkennen sie die Form *Κλέμαχον* nicht an, weil Z. 10 *Κλεύμαχος* steht. Sonst kommen ja solche vor, vgl. *Κλέθεμις* Mion. Suppl. III, 125 und die megarischen

Namen *Θέγειτος* u. a. Verf. Stud. I, 229. — Die Z. 14 ist nicht bis zu Ende benutzt, darunter z. T. (rechts) unbehauener Polygon, z. T. (links) eine neue Inschrift. — *Νικέας* und *Νικόστρατος* werden die Kinder von *Νικαία* sein. Das kann man auch daraus erraten, dass der Zusatz *τὸ γένος Λάκαινα* Z. 4 gemacht wird. Er steht nicht an der erwarteten Stelle, ist wohl für eine Art Nachtrag anzusehen und so construiert, als ob der sonst übliche Relativsatz mit dem Namen (*ὧι ὄνομα Νικαία*) vorausginge.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 194.

2069 *W.-F.* 404. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον μηνὸς Ὁμολωΐου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Πειθαγόρα μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Καλλι|κράτης καὶ Τιμαγόρα Πλυγονεῖς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα | γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Ἀριστώ, Πλειστὼ καὶ ἀνδρεῖα δύο οἷς ‖ ὀνόματα Τιμάγορος, Τίμων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δεκαέξ. βεβαι|ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Πατρέας Δελφός, Λύ|κος Κάλλωνος Πλυγονεύς. παραμενόντων δὲ Ἀριστώ, Πλειστώ, | Τιμάγορος, Τίμων παρὰ Καλλικράτη καὶ Τιμαγόραν ποέοντες | τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατὸν ἄχρι κα ζώηι Καλλικράτης ‖ καὶ Τιμαγόρα. εἰ δέ τί κα πάθωντι Καλλικράτης καὶ Τιμαγόρα, | τοῦ θεοῦ ἔστων Ἀριστώ, Πλειστώ, Τιμάγορος, Τίμων, ἐλεύθεροι | ὄντες, κυριεύοντες αὐτοσαυτῶν καὶ ποιέοντες ὅ κα θέλωντι | τὸν πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαι|ον δὲ παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Καλλι‖κράτης καὶ Τιμαγόρα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ | κατὰ τὰν συμβολάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Πλειστοῦς, Ἀριστοῦς, | Τιμαγόρου, Τίμωνος, κύριοι ἔστων οἱ ἀντιτυγχάνοντες συλέ|οντες ὡς ἐλευθέρων ὄντων, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας. εἰ δέ τί κα ‖ πάθωντι Καλλικράτης καὶ Τιμαγόρα, τὰ ὑπάρχοντα ἔστων | Ἀριστοῦς, Πλειστοῦς, Τιμαγόρου, Τίμωνος. μάρτυρες· τοὶ ἱε|ρεῖς Ξένων, Ἄθαμβος, ἰδιῶται Δαμοχάρης Δελφός, Κλέων | Περδίκκα, Εὐκλείδας, Δίων Πλυγονεῖς.

W.-F. Z. 5 nur *δέκα* statt *δεκαέξ*. Verletzte Zeichen nur in Z. 4, 5, 9 und 10, sonst ist alles tadellos erhalten. — Zum Genitiv *ἐλευθέρων ὄντων* Z. 18 vgl. 2049, 13. — Ein *Εὐκλείδας* ist Archont. Ob nur *Κλέων* und *Δίων* Leute aus *Φλυγόνιον* sind? — Zwischen der Z. 23 und der folgenden Nummer ist eine Zeile Zwischenraum.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 198.

2070 *W.-F.* 405. C. v. B.

Βουλαρχέοντος τοῦ Λοκρικοῦ τέλεος Δαμοτέλεος Φυσ|κέος μηνὸς Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξένωνος | τοῦ Ἀτεισίδα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀγή|σανδρος Πύθωνος Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ‖ σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Νίκων τὸ γένος Μεγαρέα, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Νίκων τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτον, ποέοντα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Σωκράτης Εὐάρχου Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ξέ‖νων, τῶν δὲ ἀρχόντων Ξένων, ἰδιῶται Δαμοχάρης, | Πραξίας, Ἀρχέλας Δελφοί, Ξένων, Θεύτιμος Ἀμφισσεῖς.

Zu Z. 1 vgl. A. Mommsen, Philol. 24, S. 39 Anm. 75. — Erhaltung tadellos; lädiert nur je ein Zeichen in Z. 3, 5, 6 und 9. — Hier h. 4 Leute *Ξένων*: den *ἀρχ. ἐπ.* und den Priester können wir durch die Vatersnamen näher bestimmen. — Nach dem Zwischenraume von einer Zeile folgt No. 2071.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 188.

2071 *W.-F.* 406. *Ditt.* 451. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πραξία μηνὸς Ἀπελλαίου, | Ἄσανδρος Μενάνδρου Βεροιαῖος ἀνατίθησι τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἐλευθέραν ἐμ παραθήκηι | Εὐπορίαν τὴν αὐτοῦ παιδίσκην καταβεβληκυῖαν ‖ δραχμὰς Ἀλεξανδρείας διακοσίας. συμ|παραπεμψάτω δὲ Ἄσανδρον εἰς Μακεδονίαν | καὶ ἔστω οὕτως ἐλευθέρα. μάρτυρες· | Μένανδρος Εὐφρονίου, Ἀμύντας Λάτου, | Παράμονος Καλλιστράτου.

W.-F. Z. 4 *αὐτοῦ*. — Z. 8 St. ΛΑΤΟY, danach Bruch. Ob mehr wegbrach? Dittenberger *Λά(γ)ου*. Neben *Λᾱ-τιμος* lässt sich ein *Λᾱ-το-ς* wohl rechtfertigen. Vf. St. I 59. — Zu *ἀνατίθησι ἐλευθέραν ἐμ παραθήκηι* bemerkt Dittenberger: Praeterea *ἀνατιθέναι* in titulis manumissionum Delphicis non usurpari nisi si gratis servus manumissus esset, monuit E. Curtius (Gött. Nachr. 1864, 139), neque eius rei causa in obscuro est. Hic autem ex additamento *ἐμ παραθήκῃ*, quod nusquam alibi invenitur, apparet, non deum pretio sibi a servo dedicato eum redemisse, sed post manumissionem demum libertatem Euporiae tutelae dei Delphici commendatam esse. — Diese besondere Form erklärt das Fehlen des Bürgen. — Der Dialekt dieser Urkunde ist fast durchaus der attische. — Unter Z. 9 ist links unbehauener Stein.

Zeit. Priesterschaft III: Juli/August 178.

2072 *W.-F.* 407. C. v. B.

Στραταγέοντος Χαλέπο[υ μη]νὸς Εὐθυαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὑβρία μηνὸς Ἀμαλίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μένα[ρχ]ος Μενάνδρου Πλυγονεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα | δύο οἷς ὀνόματα Ξένων, Πειθόλαος, ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν | συμβολάν· Πολύκλειτος Πεισίλα, Ἁγίων Καλλικράτεος Δελφοί. παραμενόντω δὲ Ξένων καὶ Πειθό‖λαος παρὰ Μέναρχον ἄχρι κα ζώηι Μέναρχος. ἐπεὶ δέ κά τι πάθη Μέναρχος, τοῦ θεοῦ ἔστων Ξένων | καὶ Πειθόλαος κυριεύοντες αὐτοσαυτῶν ἐλεύθεροι ὄντες καὶ ἀνέφαπτοι τὸν πάντα χρόνον, | καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βέβαιον δὲ παρεχόντω τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | Μέναρχος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω τῶι θεῶι καὶ Ξένωνι | καὶ Πειθολάωι καὶ τῶι ὑπὲρ τὸν θεὸν θέλοντι πράσσειν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡμιολίου μνᾶν δεκαδύο. ‖ οἱ δὲ πράσσοντες ἀζάμιοι ἐόντω καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται | Ξένωνος ἢ Πειθολάου τελευτάσαντος Μενάρχου, κύριοι ἔστων οἱ συλέοντες ὡς ἐλευθέρους | ὄντας καὶ τοῦ θεοῦ ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς | Εὐκλῆς, Ξένων καὶ οἱ προστάται Μαντίας, Αἰακίδας καὶ ὁ νεωκόρος Κλέων Ὀρέστα, Ἄθαμβος, | Ταραντῖνος, Πράοχος, Βαβύλος Λυσιδάμου, Δίων Κλέωνος, Πρώταρχος, Εὐκλείδας, Δαμοχάρης, ‖ Φιλαίτωλος, Βούλων Ξένωνος Δελφοί, Πυθέας, Δαμόξενος, Μείδων, Αἴγιμος Πλυγονεῖς, Νέαρχος | Ποταναῖος, Εὔτυχος Φαρσάλιος. - - ταῦτα δὲ ἐγένετο ἀνάμεσον τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ βωμοῦ. | ὀμοσάτω δὲ Μέναρχος ἐναντίον τῶν ἱερέων τὸν νόμιμον ὅρκον παρὰ τὸν Ἀπόλλω μήτε αὐτὸ-ς | ἀδικησεῖν Ξένωνα μηδὲ Πειθόλαον ἇς κα ζῆ μηδὲ ἄλλωι ἐπιτρεψεῖν· εἰ δὲ ἢ αὐτὸς ἀδικέοι ἢ ἄλλωι | ἐπιτρέψαι, ἔνοχος ἔστω Μέναρχος τῶι τε ἐφιορκεῖν καὶ παραβαίνειν τὰ συγκείμενα, καὶ ὁμοίως ‖ κύριοι ἐόντω οἵ τε βεβαιωτῆρες καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἀποκαθιστάοντες Ξένωνα καὶ Πειθόλαον ἐν τὸ | ἱερὸν ἀζάμιοι καὶ ἀνυπόδικοι ὄντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. τὸν αὐτὸν δὲ ὅρκον ὀμοσάντω Ξένων | καὶ Πειθόλαος Μενάρχωι παραμενεῖν παρὰ Μέναρχον ἔντε κα ζώη μετὰ πάσας εὐνοίας δουλεύοντες | καὶ ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον. εἰ δέ τί κα ἐπικαλῆ Μέναρχος Ξένωνι ἢ Πειθολάωι ἢ Ξένων ἢ Πει|θόλαος ἀντιλέγωντι ποτὶ Μέναρχον, κριθέντω ἐν τοῖς ἱερέοις τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Κλέωνι Δίω[ν]ος, ‖ καὶ ὅ τι κα οὗτοι κρίνωντι, κύριον ἔστω. εἰ δέ τί κα πάθη Κλέων,

ἄλλον ἀνθελέσθω Μέναρχος Δελφὸν | ὅν κα αὐτὸς θέλῃ. ὤμοσαν ποτὶ τῶι βω⟨ι⟩μῶι τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι ἔναντι τῶν ἱερέων καὶ τῶμ | μαρτύρων.

W.-F. Z. 1 *Χαλέπου μηνός.* — 2 *Μέναρχος.* — 15 *Μειδίων* statt *Μείδων*, am Ende *Νέαρχος* (ihr *Νέασχος* ist Druckfehler, s. S. 314). — 16 geben sie nach *Φαρσάλιος* —, also einen Querstrich, der die Lücke andeutet, die der Steinmetz absichtlich liess. Es beginnt ein neuer Passus. — 17 *αὐτὸν* statt des erwarteten nom. Zwischen °*το* und *ς* ist ein Zeichenplatz unbenutzt geblieben. — 18 *ἀδικήσειν*, ebenso *ἐπιτρέψειν* und *παραμένειν* (Z. 22). — 24 *Δίωνος.* — 25 *εἰ δέ κα*, also *τὶ* weggelassen. — 26 *βωμῶι*, ohne das falsche Jota, darauf *καὶ αὐτᾶι ἁμέραι* statt *τᾶι αὐτᾶι ἁ.* — Z. 27 blieb nach dem einen Worte, das sie bildet, frei, ausserdem noch eine volle Zeile darunter. — Zum Passus in Z. 8/9 vgl. 2006, 8; 2049, 11; 2080, 9; zu *προστάται* Z. 13 vgl. 1920, 15. — Das Ethnikon *Ποταναῖος* steht auch 2058, 7. — Dieselbe Ortsbestimmung wie Z. 16 auch 2010, 13; 2011, 6. — Die Formen *ἐναντίον* und *ἔναντι* (Z. 17 und 26) wechseln mit einander ab; vgl. gortynisch *ἀντὶ μαιτύρōν* (IvG. 86). — Zu Z. 17. Man leistet den Eid, indem man an's Götterbild herantritt, vgl. gortynisch *δικάκσαι τὰν γυναῖκ' ἀπομόσαι τὰν Ἄρτεμιν πὰρ Ἀμυκλαῖον πὰρ τὰν Τοκσίαν.* — Z. 19 beachtenswert *ἐφιορκεῖν* wie *ἐφιορκοῦντι* auf der Mysterieninschrift von Andania (Z. 6); Ditt. 171, 69; 78. — *ἀποκαθιστάοντες* (Z. 20) hat Uebergang in die thematische Flexion; etwas ähnliches bieten Formen wie *τετελευτακούσας* 1855, 13. — Zum Passus Z. 23 ff. vgl. 1694, 9 ff.

Zeit. Priesterschaft I (s. 2049): — 198 vor Chr.

2073 *W.-F.* 408. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὀρθαίου μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀξίοχος Ὑπαταῖος Στρατυλλὶν τὰν ἰδίαν θεράπαιναν τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου δύο μνᾶν, καθὼς ἐπίστευσε Στρατυλλὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον || καὶ τὰν συμβολάν· Ἀρχέλαος Ἀμφισσεύς, Σώπατρος, Παντέλης Ὑπαταῖοι, Ο⟨ο⟩ἰνόβιος | Καλλισταῖος. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος καὶ ἰδιῶται Ταραντῖνος, | Ἐμμενίδας, Ὀρέστας, Πολύκλειτος, Νικαγόρας Δελφοί, Μελάνθιος Ὑπαταῖος.

Die Dittographie in Z. 5 suchte der Steinmetz selbst zu tilgen. — Die Z. 7 ist fast bis zu Ende benutzt. In der nächsten Zeile steht Nr. 2074. — Erhaltung tadellos, verletzt ist nur das *τ* in *Παντέλης*.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 198/197.

2074 *W.-F.* 409. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα μηνὸς Εὐθυαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ὀρθαίου μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Τιμόλοχος Βοαῖος τὰς ἰδίας θεραπαίνας αἷς ὀνόματα Σωκρατὶς καὶ τὰν θυγατέρα Σωκρατίδος | Καλλίκλειαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν πέντε· τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· καθὼς ἐπίσ|τευσε Σωκρατὶς καὶ ἁ θυγάτηρ αὐτᾶς Καλλίκλεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰς ἐλευθέρας || εἶμεν, ποιούσας ὅ κα θέλωντι καὶ εἶ κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | καὶ τὰν συμβολάν· Τιμόλοχος Φειδολάου Βοαῖος. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος τοῦ Πυθίου Ἄθαμβος, Ξένων καὶ τοὶ ἄρχοντες Πάτρων, Ὀρέστας, Ἐπικράτης, | ἰδιῶται Κλεώνυμος, Ἐχέφυλος Ἁγίωνος, Πρώταρχος Δελφοί. ἁ ὠνὰ παρὰ Ἄθαμβον | Δελφόν, Κλεώνυμον Ἐριναῖον.

Ausser je 3 Zeichen in Z. 1 und 3, je 2 in Z. 2 und 4 ist alles tadellos erhalten und richtig von *W.-F.* wiedergegeben. — Z. 9 bleibt nach den 3 Namen unbenutzt, und zwischen den Nummern 2074 und 2075 ist eine Zeile Zwischenraum. — Z. 2 beachtenswert das Anakoluth. — Ueber *Βοαῖος* Z. 2 und 6 vgl. Ahrens II, 566. — Z. 8 bezieht sich *Δελφοί* nur auf *Ἐχέφυλος* und *Πρώταρχος*; nach *Κλεώνυμος* wäre *Ἐριναῖος* zu erwarten. Vgl. Z. 9.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 197.

2075 *W.-F.* 410. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου μηνὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα μηνὸς Βουκατίου | Πυθίοις, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Φιλλέας, Πάτρων Οἰνοαῖοι τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Ζωπυρίων τὸ γένος Λάκωνα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Ζωπυρίων | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, ποιέοντα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν || συμβολάν· Κρινόλαος, Λύκος Οἰνοαῖοι. μάρτυροι· Ξένων, Ἄθαμβος οἱ ἱερεῖς, Καλλείδας, Ἀρχέλαος, Δεξικράτης, | Νικίας Δελφοί, Σέλευκος Πλυγονεύς, Λύκος, Φάλανθος, Πλείσταινος Καλλιπολῖται, Θηβαγόρας | Ἀμφισσεύς.

Ueber *Πυθίοις* Z. 2 vgl. A. Mommsen, Delphika S. 155. — Der Name *Φιλλ-έας* begegnet auch 1813, 3; vgl. 1821 Anm. — Zu Z. 4. *θεῶι* sieht wie ΘΕΩΦ aus: das Jota ist in ein irrtümliches Omikron hineingeschlagen. — In Z. 4 schlug der Steinmetz erst KATON ein, setzte dann aber TA über T. Vgl. 1806, 18; 1960, 5. — Der *Λύκος* in Z. 6 ist wohl der Bürge. — *W.-F.* geben nur 6 Zeilen und lassen Z. 7 *Ἀμφισσεύς* weg. Derselbe Mann ist 1808, 12; 16 Bürge. Diese Zeile 7 ist weiter nicht benutzt; es folgt eine freie vorgezogene Zeilenlinie.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 194.

2076 *W.-F.* 411. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Θόα Τριχονέος τὸ τρίτον μηνὸς Ἱπποδρομί|ου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἠλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀντιφά|νης Δαμέα Μυανεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Παρθένα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Παρθένα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ‖ ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν αὐτὰν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων. βεβαιωτὴρ κατὸν | νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Πολύων Σίμωνος Δελφός. μάρτυρε⟨ι⟩ς· τῶν ἀρχόντων | Δαμένης καὶ ὁ προστάτας Δαμοχάρης καὶ ἰδιῶται Ἀνδρόνικος Φριχίδα, Αἰακίδας | Φιλαιτώλου, Χαρίξενος Ἀμυνέα, Ζώπυρος Δελφοί, Καλλίξενος Εὐαρχίδα, Πασέας | Δάμωνος Μυανεῖς.

W.-F. Z. 5 *κα[τὰ] τόν*, Stein KATON, wie sie S. 312 auch anmerken. — Z. 6 scheinbar *μαρτύρεις*, was *W.-F.* in den „Notes" p. 312 geradezu geben; ich halte den Strich für Verletzung des Steines. Möglich auch, dass der Steinmetz an das auf dieses Wort so oft folgende, an *ἱερεῖς* dachte. — Z. 9 ist nicht bis zu Ende benutzt. In der nächsten Zeile steht No. 2077. — Sämtliche Zeichen sind unbeschädigt geblieben.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 180.

2077 *W.-F.* 412. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶμ Φωκέων Εὐαινέτου Ἀμβρυσσίου μη|νὸς Ἀμαλίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Δαι|δαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μέλισσα Λιλαῒς σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνο|μα Ἀριστὼ οἰκογενὲς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρί‖ου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίσ⟨ι⟩τευσε Ἀριστὼ τῶ θεῶ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον οὖσαν ποεῖν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὸ σύμβολον· Δάμων [Τε]ιθρώνιος, Διογένης Δελφός. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται Καλλίκων, | Ἵππων, Ἄθαμβος, Καλλίερος Δελφοί, Κᾶφις, Ξενοφῶν ‖ Λιλαεῖς. ἁ ὠνὰ πὰρ Ἀνδρόνικον τῶ θεῶι.

W.-F. merken S. 312 zu Z. 1 an: „L'*Y* de *Εὐαινέτου* a été changé en un *Ψ*"; mir scheint der Stein hier ausgesprungen zu sein. — 5 *ἐπίστευσε*. — 7 *Τειθρώνιος*. — 10 *παρὰ Ἀνδρόνικον* vgl. *πὰρ* 2068, 13 und 14. Oder sollen wir *παρ' Ἀνδρόνικον* schreiben (vgl. 1984, 6)? — 10 Schluss *τῶ θεῶ*. Sieht wie *θεῶι* aus; vielleicht auch nur ein Riss nach *ω*. Die Form *θεῶ* stimmt zu den Dativen in Z. 5; vgl. aber Z. 4. Wegen der Verbindung dieses Dativs mit *ἁ ὠνά* vgl. 1804, 4. — Z. 10 ist nicht bis zu Ende benutzt; es folgt ohne Zwischenraum 2078. *Λιλαεῖς* beginnt

nicht die Zeile, sondern davor steht das Alphabet α bis π. Der Steinmetz hatte also die wenigen Worte von Z. 10 in die Mitte unter die übrigen Zeilen gesetzt. Ein andrer füllte den freigelassenen Raum zu Anfang mit der genannten Spielerei aus. Vgl. 1753, 11; 1755, 15; 1756, 9; 1775, 9. — Zu Z. 9. *W.-F.* *Κάφις*. Lieber *Κᾶφις*. Stammverwandt ist gewiss der Name *Καφώ* 2064, 2. — Zum Constructionswechsel in Z. 6 vgl. 1697, 5/6; 1824, 4/5.

Zeit. Priesterschaft III: November/December 177.

2078 *W.-F.* 413. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κρίτων Κράτωνος τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα τρία αἷς ὀνόματα Σωσίχα, Κλέα, Κρατώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, κα|θὼς ἐπίστευσαν τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ὥστε αὐτὰς εἶμεν ἐλευθέρας καὶ ἀνεφάπτους τὸμ πάν|τα βίον ἀπὸ πάντων, ποιούσας ὅ κα θέλωντι αὐταὶ Σωσίχα, Κλέα, Κρατώ. βεβαιωτῆρες κατὰ ‖ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀρχέλαος Πυθοφάνεος, Ὀρθαῖος Ἀτεισίδα. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας | καὶ τοὶ ἄρχοντες Πραξίας, Ἀνδρόνικος, Ἀριστίων καὶ ἰδιῶται Δαμοσθένης, Ἧρυς, Καλλίκων.

Z. 2 beginnt mit *τῶι*, *W.-F.* irrtümlich Z. 1/2 *Ἀπόλλωνι* [*τῶι*] | *Πυθίωι*. — 3 *τόν* statt *τόμ*. — 6 *Καλλίων* verlesen. Erst schlug der Steinmetz °ΛΚΩΝ ein, und dann drängte er noch Jota dazwischen. — Sämtliche Zeichen sind gut erhalten, ausgenommen das *ς* in *ἀνεφάπτους*. — Nach Z. 6 folgt ohne Zwischenraum No. 2079.

Zeit. Priesterschaft III: März/April 176.

2079 *W.-F.* 414. C. v. B.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Βυσίου, ἀπέδοτο Μυρτὶς Ἵππωνος Δελφὶς τῶι Ἀπόλ(λ)ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἆι ὄνομα Θευδότα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Θευδότα τὰν ὠνὰν | τῶι θεῶι. παραμεινάτω δὲ Θευδότα παρὰ Μυρτίδα ἀνεγκλήτως ἕως κα αὐτὰ ζώῃ. βεβαιωτήρ· | Ἀριστείδας Ἵππωνος Δελφός· παρόντος καὶ τοῦ ἄρχοντος Πραξία. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος· Καλλίκων, ‖ Ἀρισταγόρας, Κρίτων, Ἧρυς, Καλλικράτης.

W.-F. Z. 1 *Ἀπόλλωνι*, Stein °ΟΛΩ°, s. 1761, 4. Die Zeichen stehen übrigens in einer ausgeschlagenen Steinstelle. — Bei *W.-F.* fehlen die Anfänge von Z. 3 und 4. Diese stehen auf dem links anstossenden Steine, so für 3 *τῶι θε* (*W.-F.* [*τῶι θε*]*ῶι*) und für 4 *Ἀριστείδ* (*W.-F.* [. . . . .]*ας*). Letzterer ist wohl der Bruder der Freilasserin. — 3 Man kann zwischen *παραμεινάτω* und *παραμεινάτω⟨ι⟩* schwanken. Ob nach °*τω* Hasta oder Riss an-

zuerkennen ist, lässt sich nicht sagen. — 4 Zum Zusatz *παρόντος κτλ.* vgl. 1970, 5; 2009, 11. — 4 Ende *W.-F.* *Καλλίκω[ν]*, aber *ν*, das der Steinmetz nicht mehr in horizontaler Linie hinbrachte, schlug er über Ω ein. Mit diesem Namen beginnen die Privatzeugen. — Nach Z. 5, die nicht bis zu Ende ausgenutzt wird, ist ein kleiner behauener, aber unbenutzter Raum.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 176.

2080 *W.-F.* 415. C. v. B.

Ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία μηνὸς Βυσίου, βουλευόντων | Κλεοδάμου, Λύσωνος, γραμματεύοντος Παρνασσίου, [ἐπὶ] τοῖσδε | ἀπέδοτο Ἐράτιον Ἡρακλείδα Δελφὶς Σωτὼ Δόρκωνο[ς τῶι] Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσ[αν, κ]αθὼς ‖ ἐπίστευσε Σωτὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν [εἶ]μεν, | ποιέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ἀρίστων Πρα[ό]χου, | Δάμων Ἀνδρομένεος Δελφός. βέβαιον δὲ παρεχόντων τὰν ὠν[ὰν] | ἅ τε ἀποδομένα Ἐράτιον καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δὲ μὴ παρέχωντι, | πράκτιμοι ἔστων αὐτῶν καὶ τῶν ἡμιολίων. μάρτυροι· Ὀρθαῖος, Ἁγίων, ‖ Λύσων, Πολύκλειτος, Γλαῦκος Δελφοί. ἁ ὠνὰ παρὰ τοὺς ἄρχοντας | Κλεόδαμον, Λύσωνα.

Ueber die Lage des Polygonalblockes vgl. Pomtow, Beitr. 99.

Zu Z. 1 bemerken *W.-F.* S. 312: Dans la partie supérieure de cette inscription, à gauche (vielmehr à droite!), la fin des lignes manque. Elle était sans doute gravée sur la pierre voisine, qui a disparu. Sie stehen ja aber auf dem anstossenden Blocke. *W.-F.* Z. 1 *βουλευ[όντων ....]|*; nach dem Particip fehlt, wie der Zusammenhang zeigen musste, nichts. — 2 *Παρνασσίου ....|*. — 3 *Δόρκωνο[ς ....]|*. — 4 *πᾶσ[αν, καθὼς]*. — 5 *ἐλευθέραν [εἶμεν]*. — 6 *Πρα[...]|*. — Zum Passus in Z. 9 *πράκτιμοι κτλ.* vgl. 2006, 8; 2049, 11; 2072, 9. In den Parallelen steht der Singular: *αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡμιολίου*, und das Ergebnis der Addition ist immer erklärender Zusatz. — Unter den Zeugen wird ein *Λύσων* genannt. Es ist wohl der Archont (vgl. Z. 2). In dem ersten haben wir wohl den *ἀρχ. ἐπων.* zu suchen (vgl. 2045, 5).

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 195.

2081 *W.-F.* 416. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου τὸ δεύτερον | μηνὸς Πανάμου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Διοδώρου μηνὸς Βου|κατίου, ἀπέδοτο Δάμων Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωκρίτα, ἀργυρίου μνᾶν πέντε, ‖ καθὼς ἐπίστευσε Σωκρίτα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλη. βεβαιωτῆρες ἐπὶ τούτοις κατὰ τὸν | νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Δαμόξενος Δάμωνος,

Εὔδικος, Κλέανδρος | Χαριξένου Ἀμφισσεῖς. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος καὶ ἰδιῶται Πεισίστρατος, Ἀμεινίας, | Ἀριστόμαχος, Εὐρύμαχος, Μένων, Εὐκλείδας, Νικαγόρας Δελφοί, Μενακλῆς, Καλλιφά|νης, Παυσανίας, Θεαγένης, Εὐαίνετος Ἀμφισσεῖς, Ἀλέξων, Πολέμαρχος Πλυ|γονεῖς.

In Z. 1 schlug der Steinmetz ΣΤΡΑΑΓ° ein und trug das vergessene T unter dem 2. A nach. Das erste A ist jetzt lädiert. — *W.-F.* Z. 2 *ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος*. — Den Zusatz *ἐπὶ τούτοις* (Z. 6) liest man auch 1994, 5. — Von Z. 8 ab wendete der Steinmetz kleinere, engere Zeichen an. — 9 steht wirklich *Μενακλῆς* mit *α*. Ueber solche Beispiele vgl. Vf. Stud. I, 62. — Nach |*γονεῖς* in Z. 11 blieb der Raum frei, dann ebenso noch eine volle Zeile. — Unter den Zeugen ist ein *Μένων*, vielleicht der Archont.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 195.

2082 *W.-F.* 417. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον μηνὸς Ἀθαναίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα | μηνὸς Ἡραίου, ἀπέδοτο Σωτίων Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἡδεῖα τὸ γένος Μακέταν ἐξ Ὠρωποῦ, τιμᾶς ἀργυρίου στατήρων ἐνενήκοντα | τριῶν ἐννέ' ὀβολῶν. βεβαιωτὴ[ρ κ]ατὰ τὸν νόμον· Λαμπρίας Ἀλεξομενοῦ Ἀμφισσεύς. παραμει|νάτω δὲ Ἡδεῖα παρὰ Σωτίωνα ἕως κα ζῆι Σωτίων. ἐπεὶ δέ κα δι[α]λίπηι Σωτίων, ἱερὰ ἔστω | Ἡδεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀνέφαπτος· εἰ δὲ μή, ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω ἀφαιρείμενος | ὡς ἱερὰν οὖσαν Ἡδεῖαν. μάρτυρες· Βαβύλος· Σώτιμος, Ἀριστόμαχος, Διόδωρ[ο]ς, | Μένων.

W.-F. Z. 4 *βεβαιωτὴρ κατὰ*, dann *Λάμπρας* statt *Λαμπρίας*. — 5 *διαλίπηι*; dieselbe Phrase übrigens 1920, 9. — 7 *Διόδωρος*. — *Μακέταν*, auch 1872, 3; 1925, 2; 1940, 7 femin., sonst *Μακέτις*. — Merkwürdig die Stellung der Zahlen in Z. 3/4. — Zu *ἀφαιρείμενος* vgl. *καλειμένας* 2061, 9. — Der erste Zeuge ist Archont. — Zu Z. 8. Nach dem einen Namen ist die Zeile freigelassen, und es folgen noch zwei freie Zeilen.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 194.

2083 *W.-F.* 418. C. v. B.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο ⟨το⟩ Ἀγησίας | Πολυτίμου Ἀμβρύσσιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Κάρπος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Κάρπος τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων ‖ τὸμ

πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν ⟨μ⟩νόμον· Κ[λ]εόδαμος Κλέωνος | Δελφός. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Κάρπ[ου, β]έβαιον παρεχόντω | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος [Ἀ]γη[σ]ίας καὶ ὁ βεβαιω|τὴρ Κλεόδαμος· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω ‖ κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ κ[α]ὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι | ὄ[ν]τες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|[ρ]ες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Εὐκρά|της, Δάμων, ἰδιῶται Νικόβουλος Λυσαγόρα, Ἀρχέλαος ‖ Πυθοφάνεος, Εὐχαρίδας Φαίνιος, Μαντίας Πολύωνος.

W.-F. Z. 1 *ἀπέδοτο*, ohne Angabe der Dittographie. — 6 *κατὰ τὸν νόμον*. Der Steinmetz wollte nach *τὸν* gleich *μον* einschlagen, corrigierte sich aber nach dem ersten falschen Zeichen. Oder ob Selbstcorrectur des Steinmetzen, also *τό⟨ν⟩μ νόμον*? — 8 *τὰν ὠνάν*. Das *α* von *τάν* ist auf ein halbes Ω darauf gesetzt, also wollte der Steinmetz statt *τάν* vermutlich nochmals den Anfang der Zeile, *τῶι*, einschlagen. — 8 Mitte *[Ἀγησ]ί[α]ς*, es ist aber davon mehr zu sehen. — 10 *κ[αὶ] οἱ*. — 12 *ὄντες*. — 12/13 *μάρτυ|ρες*.

Zeit. Priesterschaft II: Februar/März 185.

Wie Pomtow's instruktive Inschriftentafel der Polygonalmauer, auf die S. 184 schon verwiesen wurde, veranschaulicht, stehen die bisher unter Nr. 1684—2083 (= *W.-F.* 19—418) mitgeteilten Freilassungsurkunden ungefähr der Reihe nach auf Strecke CD, und zwar von West nach Ost gerechnet. Dagegen haben die von *W.-F.* mit 419—450 bezeichneten Nummern, deren Reihenfolge ich aus praktischen Gründen gleichfalls beibehalten habe (= 2084—2115), verschiedenen Standplatz gehabt:

a. Zu Strecke CD gehören noch Nr. 2084, 2085, 2102—2106.
b. Zu Strecke BC gehören Nr. 2086—2101, wohl auch 2107—2109; 2113 und 2114.
c. Ueberhaupt nicht zur Mauer gehören 2110—2112 und 2115.

Am Fusse jeder Nummer wird der besondere Standplatz nach Pomtows Plane angemerkt werden. Unediert liessen *W.-F.* auf Strecke CD im ganzen 24 Inschriften, die Pomtow bezeichnet mit: 100a (s. 1765 A); 166a; 229a; 239a und b; 273a und b; 275a und b; 278a und b; 281a, b, c, d, e; 297a und b; 308a; 310a und b; 332a; 439a; 441a.

2084 *W.-F.* 419. Nach einem Abklatsche controliert v. B.

Ἀγαϑᾶι τύχαι. | ἄρχοντος Εὐκράτεος μηνὸς Ἰλαίου, τάδε διέϑετο | Νίκων ὑπὲρ Δωρήματος, συνευδοχεούσας τᾶς ϑυγατέρος Καλλιβούλας. εἰ μέν κα ἐπιβιώση Νίκων ἔτη ‖ ὀκτὼ ἢ πλείονα, παραμείνασαν, εἴ τί κα πάϑηι Νίκων, | ἐλευϑέραν εἶμεν Δώρημα· εἰ δέ τί κα πρότερον πάϑη[ι] | Νίκων πρὸ τοῦ τὰ ὀκτὼ ἔτη διελϑεῖν, κατενέγκαι Δώρημα Καλλιβούλαι τοῦ καταλειπομένου χρόνου ἐν τ[ὰ] | ὀκτὼ ἔτη τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀργυρίου ἡμιμναῖον, ‖ οἰκέουσαν ἔξω καὶ κυριεύουσαν αὐτοσαυτᾶς· ἄρξει | τῶν ὀκτὼ ἐτέων μὴν Ἰλαῖος ὁ ἐπὶ Εὐκράτεος ἄρχοντος. | ἐπὶ τούτοις ἔδωκε Νίκων τὰν ὠνὰν Δωρήματος τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυϑίωι. βεβαιωτὴρ τούτων ἐπιτελεσθέντων· Ἀρχέλαος Θηβαγόρα Δελφός. μάρτυρες· ‖ ὁ ἱερε⟨ρε⟩ὺς Ἄϑαμβος καὶ τῶν ἀρχόντων Σωδαμί|δας, Κράτων, ἰδιῶται Μένων, Σωτύλος, Ἀγάϑων, | Εὐκλῆς, Ἄνδρων. ἁ ὠνὰ παρὰ Ἄϑαμβον τὸν ἱερῆ.

Diese Nummer steht zwischen 1959 und 1961. Unter der letzten Zeile von 1959 stehen über die ganze Zeilenlänge (0,40) in Spatien von 0,02–0,035 hinweg, Z. 1 von 2084 bildend, die Zeichen der 2 Worte: *ἀγαϑᾶι τύχαι*. Vgl. 1816, 1.

Auf dem Abklatsche erkenne ich Z. 6 Ende nicht Jota, Z. 8 nicht Alpha. — Z. 15 *ὁ ἱερεύς*, ohne Angabe der Dittographie. — Sonst ist alles tadellos erhalten und correct von *W.-F.* wiedergegeben. Der Abklatsch prägt fast jedes Zeichen völlig aus. — Die Fassung des ganzen Formulars weicht ab von dem sonst üblichen und hat in den Nummern von 1684 bis hierher keine Analogien. — Vgl. das Namenpaar *Νίκων* — *Δώρημα* in 1803. — *Δώρημα* hat *παραμονά* zu leisten, so lange *Νίκων* lebt. Das Mindeste sind 8 Jahre. Stirbt *Νίκων* vor Ablauf der 8 Jahre, so ist *Δώρημα* an seine Tochter zahlungspflichtig. *W.-F.* interpungieren Z. 5 *ἢ πλείονα παραμείνασαν, εἴ κτλ.* Aber *παραμείνασαν* gehört in den acc. c. inf. „Wenn N. noch 8 Jahr oder mehr lebt und sie bei ihm geblieben ist und er dann stirbt", so etc. — Der Infinitiv als Imperativ ist im Formular selten, 1837, 6. — Zur Form *κατενέγκαι* Z. 7 vgl. 1804; 1909. — Zu *ἐπὶ τούτοις* Z. 12 vgl. 1994, 5; 6; 2081, 6.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 184.

2085 *W.-F.* 420. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσϑένεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φίλων Τελεσάρχου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυϑίωι σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Ἱστιώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δρομοκλείδας Ἀγ(ί)ωνος Δελφός. παραμεινάτω δὲ Ἱστιὼ παρὰ Φίλωνα μέχρι κα ζώη Φίλων | ποέουσα πᾶν τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατόν· εἰ δέ

κα μὴ ποιῇ Ἑστιὼ ἢ μὴ παραμείνῃ, ἐξέστω Φίλωνι ὅ κα θέλῃ ποε(ῖ)ν. εἰ δέ τί κα πάθῃ Φίλων, ἐλευθέρα ἔστω | Ἱστιὼ καὶ ἀνέφαπτος οὖσα ἀπὸ πάντων, κυριεύουσα αὐσωτᾶς, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μὴ ἐξέστω δὲ Ἑστιὼ ἀλλαχᾶι κατοικε(ῖ)ν, ἀλλ' ἢ ἐν Δελφο[ῖ]ς. || στεφανούτω δὲ κατὰ μῆνα νουμηνίαι καὶ ἑβδόμα τὴν Φίλωνος εἰκόνα δαφνίνωι στεφάνωι πλεκτῶι. μάρτυρες· τοὶ ἱ(ε)ρεῖς Ἄθανβος, Ἀμύντας καὶ οἱ ἄρχον|τες Βούλων, Μελισσίων, Ξένων, ἰδιῶται Μαντίας Κλεοδ[ά]μου, Ξενέας Βαβύλου, Καλλίερος Δελφοί.

Zwischen den Nummern 1866 und 1867 steht diese Freilassung. Sie ist identisch mit 1807, vgl. daselbst die Anmerkung. Wörtlich stimmen die beiden Nummern in folgenden 2 Stücken überein: 1) 1807, 1—9 = 2085, 1—3, bis zu *ἐξέστω Φίλωνι*, 2) 1807, 19 (*στεφανούτω κτλ.*) — 23 = 2085, 5 und 6. Die Phraseologie ist annähernd dieselbe in 1807, 10—14 = 2085, 3/4. 1807, 15—19 fehlt dagegen ganz in 2085, 2085 wiederum hat die Bestimmung *μὴ ἐξέστω — Δελφοῖς* (Z. 4 Ende) allein.

W.-F. Z. 1 *γυνα[ι]κε[ῖ]ον*, jedoch beide Jota sind sichtbar. Das erste vergass der Steinmetz anfänglich, setzte es aber dann über die Zeile zwischen A und K. — 2 *Ἀγ[ί]ωνος*. — 2 Ende. Das Jota von *μέχρι* ist nachgetragen. — 3 Anfang *ποιέουσα*, dann *ποε[ῖ]ν*. Der Stein hat beide Male in der ersten Silbe kein Jota, der dazwischen stehende Conjunktiv *ποιῇ* hat es. — 3 [*Ἱ*]*στιώ*, Stein *Ἑστιώ*. Es wechseln also die dialektische und die *Κοινή*-Form in demselben Dekrete, vgl. auch den Artikel *τήν* in Z. 5. Aehnlich wechselt *Δαματρία* und *Δημητρία* in 1748; 1849. — 3 Ende *Φίλων*. Auch hier ist Jota nachgetragen. — 3/4. Man kann schwanken zwischen *ἐλευθέρα ἔστω Ἱστιὼ καὶ ἀνέφαπτος* ⟨*οὖσα*⟩ *ἀ. π.* oder *ἐ. ἔστω Ἱστιὼ* ⟨*καὶ*⟩ *ἀ. οὖσα ἀ. π.* — 4 *αὐσαυτᾶς*, dann *δὲ Ἱστιὼ ἀλλαχᾶ κατοικε[ῖ]ν ἀλλ' ἢ ἐν Δελ[φοῖς]*. Der Stein hat aber *αὐσωτᾶς*, *Ἑστιώ* (st. dat.), *ἀλλαχᾶι*. Im Infinitiv fehlt wieder Jota (°OIKEN). Zur Phrase vgl. 1830, 23. — Zur Bestimmung von Z. 5 vgl. 1801, 5/6; 1775, 21. — 5 *ἑβδόμαι*, Stein nur °*μα* wie 1807, 20; dann *δαφνίνῳ στεφάνῳ πλεκτῷ*, hier hat der Stein dreimal Jota *προσγεγρ.* — 5 *τοὶ ἱ[ε]ρεῖς*, vgl. 1865, 6 (s. Anm.); 1866, 5. — 6 *Κλε[υδά]μου*.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 175/174.

2086 *W.-F.* 421.

Ἄρχοντος Πυρρία μηνὸς Βυσίου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Πολέμωνος τοῦ Πολε|μά(ρ)χου, Κλέωνος τοῦ Δαμοσθένεος, γραμματεύον|τος δὲ Γλαύκου τοῦ Γενναίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο || Ξενοχάρης Πολυξένου, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Πολυξένου καὶ Ἀρίστωνος, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον ὧι ὄνομα Σωσι[κλῆ]ς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο | στατήρ[ων] ἑπ[τὰ] δραχμᾶς, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποι|[έοντα

ὃ κα θέλῃ] καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον [τᾶς] πόλι]ος· [Ἀ]ρίστων Στράτωνος. | [εἰ δέ τις ἐφάπτ]οιτο Σωσικλέος ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Σωσικλῆ ὡς λύτρα ‖ [. . . . .]τος ἐκ πολεμίων ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας [δίκας καὶ ζαμίας, καὶ ὁ] βεβαιωτὴ[ρ] | καὶ οἱ ἀποδόμενοι βέβαιον παρεχόντων τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ [Ἀπόλλωνος] Πατρέας· Μικκύλος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2087—2095 zusammen über den Nummern (75)—(80); mit ( ) bezeichnet Pomtow unedierte.

Unter den von *W.-F.* angemerkten Lücken machen drei Schwierigkeiten. Z. 8 haben sie, was ich beibehalten musste, [*τᾶς*] *πόλι*]*ος*; hier fehlt eine Klammer. — Im Anfange von Z. 10 geben sie 11 Punkte. Der Sinn verlangt ein Particip: „Der doch sein Lösegeld aus der Beute bezahlt hat, etwa *ἀποτ(ε)ίσαντος, κατενένκαντος* (s. 1909, 11). Ein derartiger Zusatz ist sonst nicht üblich, hier aber besonders erklärlich, weil im Vorhergehenden die Quittungsformel *καὶ τὰν τιμὰν ἔχει* fehlt. Der absolute Genitiv neben unmittelbar vorhergehendem Accusativ *Σωσικλῆ* ist vielleicht ein Analogon zu *ἐλευθέρας οὔσας* (1918, 12; 1979, 14; 2006, 11; 2010, 11) — s. die Bemerkung zu 2006 und 2049, 13 —, wenn diese Genitive nicht mit dem dort vorhergehenden *ἀντιτυγχάνοντες* in Beziehung gebracht werden dürfen. Der Zusatz *ἐκ πολεμίων* erinnert an „*ἀπὸ τῶν πολεμίων*“ andrer Inschriften (Ditt. 30, 2 s. Anm. dazu). Da *Σωσικλῆς* ein *σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον* genannt wird, so wird man anzunehmen haben, dass der Begriff von *παιδάριον* ein weiterer geworden war; denkbar wäre freilich auch, dass ein anderer (vielleicht ein Verwandter) ihm das Geld zum Freikauf gegegeben hätte. — Nach *ὁ ἱερεὺς τοῦ* [*Ἀπόλλωνος* Z. 11 geben *W.-F.* 9 Punkte. Nun hat Pomtow Beitr. 5 in der Anmerkung 2 zu Seite 4 notiert, dass er hier *Πατρέας* las. Das sind nur 7 Zeichen. Ob noch ein *καὶ* danach stand, das den Priesternamen mit dem des Privatzeugen verband? Für den Genitiv *Ἀνδρονίκου* (z. B. 1859, 7; 1895, 7) ist kein Platz. — Unsere Nummer gehört zu Priesterschaft X, aus der vorhergehenden ist 1693. Ob der *Πυρρίας Ἀρχελάου Δελφός* 1693, 4 derselbe ist wie der Archont in Z. 1 oben, und ob der *Μικκύλος Εὐδόκου* 1693, 13 derselbe wie Z. 11 der Privatzeuge? — An die Form *Πολε|μάχου* Z. 2/3, die *W.-F.* geben, will ich nicht recht glauben. Ich halte den Archont *Πολέμων* für den Sohn von *Πολέμαρχος Πολέμωνος* (1710, 15; 1711, 12).

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140—100).

2087 *W.-F.* 422.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Δοριμάχου | Τριχονέος μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρ|χοντος Σωξένου μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Εὐβουλίδας Μηνίου Φαλικαῖος τῶι

Druck der Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth in Göttingen.

Sammlung

der

Griechischen Dialekt-Inschriften

von

J. Baunack, F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz, W. Deecke, A. Fick, O. Hoffmann, R. Meister, P. Müllensiefen, W. Prellwitz.

Herausgegeben

von

Dr. H. Collitz.

Zweiter Band. V. Heft.

Die delphischen Inschriften.

(3. Teil: No. 2087–2342.)

Bearbeitet

von

Johannes Baunack.

Göttingen,
Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht.
1896.

Verbesserungen und Nachträge zu den delphischen Freilassungen.

Dies diem docet.

1733, 10 lies *νεοκόρος*, vgl. 2100, 14. — **1747**, 19 lies *Ἡρ[(ω)]ΐδα*, vgl. 1755, 18; 2116, 12; 2232, 4. — **1792** *Ξενοφάνεια* ist die Frau des *Κλέων Κλευδάμου*. Vgl. 1761 u. 2029. — **1823**, 16 lies *Ἀ⟨ρι⟩στόξενος*, *Pomtow* Jhrb. 40, (1894) 699 Anm. 21. — **1828**, 4 Die Ergänzung von ⟨*ἐφ' ὧιτε*⟩ oder ⟨*ὥστε*⟩ unnötig, denn der Inf. kann allein im gleichen Sinne stehen, vgl. 1959, 7; 2039, 3. S. Verf. Ber. der k. S. Ges. der W. 1893, 101. — **1842** *Κύρα*, wovon *Κυραιεύς* Z. 2, unbekannt, „muss bei Physkeis gelegen haben, da der physkische Archont präscribiert ist". *Pomtow* Jhrb. 40, 694 Anm. — **1937**, 7 gewiss *[Π]άσων Δαμένεος* vgl. 2145, 13. — **1939** Nachträglich fand ich unter meinen Papieren aus Kastri noch einige Notizen zu dieser Nummer. 1) Nach *τῶι Ἀπόλλωνι* habe ich notiert: *τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερία Μενεκράτεα Θεοκρίτου Ἀμβρυσσία συνπαρόντος*. 2) Ohne Angabe der Zeile: (*καθὼς ἐπί|στευσαν*) *τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτω ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀπο|τρέχοντες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Καλλικράτης Διο|[δ]ώρου Δελφός. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο[* — die eine Zeile also von 55, die andre von 58 Zeichen — . 3) In *Κλεάνδρου* Z. 2 ist N über der Zeile nachgetragen. 4) Bei der Zeilenwende 1/2 habe ich *ἐν* | *[δὲ] Δ[ε]λ[φο]ῖς* notiert. 5) *Ἀμβρύσσω* sicher ohne Jota. 6) Der Name des ambryssischen Archonten geht sicher auf *-ευ* aus. Das Zeichen davor kann kein *λ* gewesen sein, dagegen spricht die erhaltene senkrechte Hasta. So bleibt, scheint mir, nur übrig anzunehmen, dass nicht *τ*, sondern *γ* oder *ν* gelesen wird. Ich schrieb ΕΠΙΤΕΙ[illegible]ΕΥ ab. Da wird nichts anderes als die Conjektur *Ἐπιγένευ* möglich sein. S. 2102. — **1959**, 7 s. oben zu 1828, 4. — **2006**, 8 besser *πράσσειν* von *θέλοντι* abhängig zu machen. Z. 11 solche Genitive wie *ὡς ἐλευθέρας οὔσας* (vgl. 1918, 11; 1979, 13; 2010, 11; 2041, 12) sind als absolute zu fassen. — **2018**, 5 *Ἀριστέα* st. *Αἰνέα* vgl. 2271, 5. — **2019**, 23 muss es gewiss *Μαντίας Κλευδ[(άμ)]ου* st. *°δώρου* heissen. — **2029**, 2 s. oben zu 1792. — **2039**, 3 s. oben zu 1828, 4. — **2056**, 3 lies *Ξενοφάνεια Παρνασσίου* nach *Pomtow* Jhrb. 35, 571 Anm. 83. S. oben zu 1792. — **2072**. Zeit: Jan./Febr. 198. — **2086**, 9/10 lies *ὡς λύτρα [Ξενοχάρεος λαβόν]τος* (vgl. *Pomtow* Jhrb. 35, 536, Vf. zu Nr. 2172), Z. 11 lies *παρεχόντω*, beseitige die Klammern von *Ἀπόλλωνος* und füge nach *Pomtow* Jhrb. 35, 519 die Z. 12 | *[Μέντ]ωρ, Σωσικράτης* hinzu. — **2088** u. **2090** Zeit. Priesterschaft VIII. Streiche VII oder IX. — **2088**, 13 lies *Εὔδοκος*. — **2091**. Zeit. Priesterschaft IX (streiche „oder X"). Z. 5 ergänze *[Νι]κία*. *Pomtow*, Philol. 54, 364 identificiert ihn mit *Νικίας Καφισία* in 1743, 5; dort habe ich *Νικέας* notiert. — **2094**, 38 hat *Pomtow Κάλλων Λεπτίνα* als Zeugen gelesen, s. Jhrb. 35, 568. — **2100** Vgl. 2150. Z. 16 *ἀπολίπωντ⟨α⟩ι* nach 2150, 9 wahrscheinlich. — **2101** Vgl. *Pomtow* Beitr. Berichtigung S. VII. — **2102** s. dazu oben 1939. — **2134**, 6 *H.* u. Vf. *τόμ*, *Pomtow τόν* auf dem Faksimile Jhrb. 40, Tafel II. — **2141**, 1 lies *[Ξενοδό]κου* u. vgl. 2202. — **2166** Solche Ungleichheiten der Schreibung wie in *Μελισίωνος* habe ich absichtlich gelassen. — **2285**, 15 Zu *Ὀρθαῖος Κλεάνδρου* vgl. 2337.

Bogen 31 war bereits am 1. Febr. 1893 fertig, konnte aber nicht mehr mit Heft 2 ausgegeben werden: so erklären sich die Bemerkungen zu 2150 gegenüber der in Bogen 31 enthaltenen Nr. 2100. Ursprünglich sollte nur noch ein einziges Heft, das 3., publiciert werden, aber wegen der Umfänglichkeit des Materials entschloss sich der Herr Verleger auf meine Bitte zu Anfang des J. 1896 nochmals zu teilen. An den Schluss der Freilassungen setzte ich den zu diesem Teile gehörigen, auf S. 185 und 476 angekündigten Anhang. Hierauf werden im Schlusshefte die übrig bleibenden Inschriftenrubriken folgen.

Leipzig, den 5. August 1896. **Johannes Baunack.**

Ἀ|πόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Ἀρίστων ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε Ἀρίστων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς | κα θέλη. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Ἀρίστωνος ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν | ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Εὐβουλίδας καὶ ὁ βεβαιω|τὴρ Μνασίθεος τῶι θεῶι καὶ ὁμοίως ὁ παρατυχὼν ‖ κύριος ἔστω συλέων Ἀρίστωνα ὡς ἐλεύθερον ὄν|τα ἀνυπεύθυνος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δί|κας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους | καὶ κατὰ τὸ σύμβολον· Μνασίθεος Διοδώρου | Δελφός. μάρτυροι· οἱ ἄρχοντες τῶν Δελφῶν ‖ Ἀντιγένης Διοδώρου, Λαιάδας Βαβύλου, Ἡρα|κλείδας Καλλία, ἰδιῶται Εὐάγγελος Πάτρω|νος, Κλέων Διονυσίου, Ἀζάρατος Ἀντιχάρεος, | Ἀρίστων Δαμοφάνεος, Κλεόδαμος Μαντία, | Ἄθαμβος Ἀθανίωνος Δελφοί, Εὐκράτης Ἀρμε‖νίωνος, Ἡρίας Ἀθανίωνος Φαλικαῖοι.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086 und 2088—2093 zusammen über den Nummern (77)—(80).

W.-F. Z. 2 ἐκ Δελφοῖς, Druckfehler. S. S. 314. — Zu Φαλικαῖος Z. 4 und 25 vgl. 2004, 12. — In dem Nachsatze βέβαιον παρεχόντων κτλ. (Z. 12 ff.) ist das doppelte τῶι θεῶι auffällig. Entweder ist das eine als Versehen zu streichen (vgl. 1973, 4), oder das zweite ist als nur zu βεβαιωτήρ gehörig anzusehen (vgl. βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι κατὰ τὸν νόμον 1831, 6/7). — Die Priester sind aus 1686, 12 ersichtlich.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2088 *W.-F.* 423.

Ἄρχοντος [Ξεν]οκ[ρ]ίτου τοῦ Ταραντί|νου μηνὸς Βοαθόου, βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον [Σ]ωξένου τοῦ Ἐχε|φύλου, Σωσιπάτρου τοῦ Αἰακίδα, γραμματεύ|οντος Γενναίου τοῦ Ἡράκωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀ|πέδοντο Πραξίας καὶ Πραξὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κορίδιον ἐνδογενὲς | ἇι ὄνομα Δικαιοσύνα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσ|σάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπί|στευσε Δικαιοσύνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος· Εὔδικος καὶ Θρασυκλῆς. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Δικαιοσύνας, βέβαιον παρεχόντων τῶι θε‖ῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. ὁμοίως | δὲ καὶ

οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | Δικαιοσύναν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες | καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω | δὲ Δικαιοσύνα παρὰ Πραξίαν καὶ Πραξὼ ἄχρι οὗ κα ζώ||ωντι ἀμφότεροι ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον | πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποιέοι ἢ μὴ παραμένοι Δικαι|οσύνα, ἐξουσίαν ἐχόντων ἐπιτιμέοντες καθ' ὅ | κα ἀδικέῃ. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Σώξενος, Σωσίπατρος, || [Γενναῖ]ος καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086, 2087 und 2089—2093 zusammen über den Nummern (77)—(80).

Die Ergänzung des Archonten in Z. 1 entnahmen *W.-F.* aus 2090, 1. Vgl. über das Archontat des Xenokritos jetzt Pomtow Beitr. S. 7/8, über das Ehepaar *Πραξίας* und *Πραξώ* (s. 1779) ebenda S. 86 Anm. — Z. 23 zu beachten die offene Form *ἀδικέῃ*, vgl. 2034, 19 *καθ' ὅ τι κα αὐτοῖς δοκῆι*. — Zum Plural *ἰδιῶται* vgl. 1904, 11. — Die Priesterschaft lässt sich nicht genau bestimmen. *Ἄρχων* gehört zu dreien.

Zeit. Priesterschaft VII oder VIII oder IX (in der Zeit von 140—100).

2089 *W.-F.* 424.

Ἄρχοντος ἐν [Δε]λφοῖς Εὐκλέος μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμ[ην]ον Εὐδόκου τοῦ Πραξία, Ἁγησιλάου τοῦ Ταραντίνου, γραμ|ματεύοντος [δ]ὲ Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, ἐν δὲ Ἀθήναις στραταγέοντος || Ξενοκλέος μηνὸς Ποσειδεῶνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξένων Φιλίσ[ου] || Ἀθηναῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀρσινόα τὸ | γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Ἀρσινόα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶ|μεν κ[αὶ] ἀνέφαπτος ἀπὸ π[άν]των τὸν πάντα βίον, ποιέουσα | ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ || κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Εὔδοκος Πρα|ξία Δελφός. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ | καταδουλισμῶι | Ἀρσινόας, βέβαιον παρεχόντων τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ξέ||νων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὔδοκος· εἰ δὲ μὴ | παρέχ[οιεν, πράκτι]μοι ἐόντων κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλ[ιος]. καὶ ὁμοίως ὁ παρατυχὼν | κύριος ἔστω [σ]υλέων Ἀρσινόαν ὡς ἐ|λευ[θ]έραν ἐο[ῦσα]ν ἀνυπεύθυνος ἐὼν καὶ || ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | Νικόλαος Τίμωνος, Καλ[λί]μαχος καὶ Ὑβρίλαος | Μνασιδάμου, Ἄνδρων Ξενοκλέος, Φίλιστος | Ξένωνος Χαλειεῖς, Διονύσιος Ἐρά[τ]ωνος, Βαβύ|λος

Αἰακίδα, [Λ]αιάδας Βαβύλου, Ξένων Ξενοκρί του, Δαμό[φ]ιλος Ἡρακλείδα, Τιμόκριτος Εὐκλεί δα Δελφοί.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086—2088 und 2090—2093 zusammen über den Nummern (77)—(80).

Der Archont *Εὔδοκος* ist hier auch Bürge. — *W.-F.* Z. 16 *παρέχ[οντι]*. Vgl. *ἅπτοιτο* Z. 11. Bei *W.-F.*'s Ungenauigkeit in der Berechnung der Lücken bleibt es ungewiss, ob *παρέχ[οιεν]* oder *παρέχ[οιν]* zu wählen ist. — Z. 22/23 *Φίλιστος Ξένωνος* ist wohl der Sohn des Freilassers. — Auffällig Z. 4 *ἐν δὲ Ἀθήναις στραταγέοντος Ξενοκλέος*: der Steinmetz war mit athenischen Verhältnissen nicht vertraut.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150–140).

2090 *W.-F.* 425. *Ditt.* 467.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Ποιτροπί|ου τοῦ δευτέρου, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Σω|σιπάτρου τοῦ Αἰακίδα, Σωξένου τοῦ ‖ Ἐχεφύλου, γραμματεύοντος δὲ Γενναίου | τοῦ Ἡράκωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστίων | [Ἀναξ]ανδρίδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἅι | ὄνομα Ἵλαρον τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέν τε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἵλαρον τῶι θε‖ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα | οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Βαβύλος | Αἰ[ακί]δα. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἱλάρου, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀρι‖στίων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Βαβύλος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέοντες Ἵλαρον ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμ ιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας [δί]κας ‖ καὶ ζαμίας. εἰ δέ τι γένοιτο ἐξ Ἱλάρου ἔκ|γονον, ἐπίνομον ἔστω ὧν κα ἐπικτήσηται | Ἵλαρον. εἰ δὲ ἀνθρώπινόν τι γένοιτο [περὶ] | Ἵλαρον ἀγενῆ οὖσαν, [ἅ κα] ἐπικτήση|ται Ἵλαρον Ἀριστίωνος ἔστω. μάρτυρ[οι]· ‖ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ | ἄρχοντες Σωσίπατρος, Σώξενος, | Γενναῖος καὶ ὁ νεωκόρος Μένης | καὶ ἰδιῶται [Λ]αιάδας, Βαβύλος Ἀνδρο|μένεος, Ἀναξανδρίδας, Πάτρων ‖ Ἰατάδα, [Σέλευκ]ος [Ἀρισ]τομάχου, Τι[μόκριτος].

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086—2089 und 2091—2093 zusammen über den Nummern (77)—(80).

Betreffs der Zeitbestimmung vgl. 2088. — Obwohl ein Mann Bürge ist, steht davor (Z. 12) der Plural *βεβαιωτῆρες*, so auch zuweilen *ἰδιῶται*, *ἄρχοντες*, *ἱερεῖς* 1904 Anm. — Die Erbschaftsbestimmungen in Z. 20 ff. sind die-

selben wie 1891, 26 ff. — *W.-F.* u. *Ditt.* Z. 30 *Ἰατάδα, ... ος [Ἀρισ]τομάχου, Τι[μόκριτος]*. Ich nehme 2094, 42/43 für die Ergänzung zu Hülfe.

Zeit. Priesterschaft VII oder VIII oder IX (in der Zeit von 140—100).

2091 *W.-F.* 426.

Ἄρχοντος Τιμοκρίτου τοῦ Εὐκλείδα μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀριστίωνος τοῦ Εὐκλείδα, Ἀσανδρίδα Πραόχου τοῦ Ἀρ|χελάου, γραμματεύοντος δὲ Πάτρωνος τοῦ Ἰατάδα, ἐν δὲ Ἀμφίσσα ἄρχον|τος Νικάρχου τοῦ Ἰόλα μηνὸς Γιγαντί[ου], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξάνθιον, ‖ συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς [. .]κία καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτᾶς Καφισία | καὶ τᾶς θυγατέρος Μελισσίδος, τῶι Ἀπ[όλλω]νι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|ον ἆι ὄνομα Κοσσύφα τὸ γένος Σύραν καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς Μανθ[ά]νην, | τιμᾶς ἀργυρίου [μνᾶν τεσσ]άρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς [ἐπί|στευσαν Κοσ]σύφ[α κ]αὶ Μαν[θάνη]ς τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. βεβαιωτῆρ[ες] κατὰ ‖ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Καφισίων [. . . . Ἀμ]φισσεύς, Πασίων Κλέωνος Δελφός. | εἰ δέ τις ⟨αν⟩ ἐφάπτοιτο Κοσσύφας ἢ Μαν[θά]νου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Ξάνθιον καὶ οἱ βεβαιωτῆ|ρες· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον. ὁμοί[ως δὲ] καὶ οἱ παρα|τυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Κοσσύφαν καὶ Μανθά[νην] ὡς ἐλευθέρους ‖ ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Ξενόκριτος | Ταραντίνου, Κλέων Κλευδάμου, Ταραντῖνος Ξενοκρίτου Δελφοί, Ἀγησίλαος | Δαμοκλέος, Δαμοκλῆς Μνασιλάου, Τιμέας, Στρατόνικος, Δαμόφαντος, Ἰσαῖος | Ἀμφισσεῖς.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086—2090, 2092 und 2093 zusammen über den Nummern (77)—(80).

Zu Z. 2. Die Bestimmung des *Ἀσανδρίδας* durch 2 Vorfahren hat ein Analogon 1895, 1. — *W.-F.* Z. 6 *τᾶς θυγατέρος Ἰτεδισαΐδος*, Pomtow 5, Anm. 2 zu S. 4 berichtigt die Lesung. — Der Name *Κοσσύφα* schon 1995, 3. — Bemerkenswert das *ϑ* in *Μανθάνης*, sonst hat der Name *Μανδάνη* die Media. Möglich, dass der Steinmetz etymologisierte, etwa *ἄνθος* darin suchte und an Namen wie *Δαμάνθης* dachte. — Für den ersten Bürgen habe ich keinen Beleg, der zweite ist bekannt (1826, 4; 1945, 11) in dieser Funktion. — Zu Z. 11. Die Formel hat entweder *εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται* oder *εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο*. *W.-F.* geben hier: *εἰ δέ τις ἂν ἐφάπτοιτο*. Vielleicht erklärt sich das Versehen des Steinmetzen so, dass er *εἰ δέ τις αὐτῶν ἐφάπτοιτο* einschlagen wollte (vgl. 1732, 12), sich aber beim 2. Zeichen versah, das Versehen stehen liess und dafür die vollen

Namen hinter dem Verbum brachte. Jedenfalls rechne ich diesen Fall nicht zu den 1828, 12; 1830, 10 besprochenen (vgl. noch die unsichere Stelle 1924, 9). Wenden die Steinmetzen ggr. *ἄν* an, so steht es richtig beim Conjunctiv, vgl. 1766, 7; 2032, 9. — Der *ἀρχ. ἐπών.* ist der erste Privatzeuge, vgl. 2022.

Zeit. Priesterschaft IX — oder X — (in der Zeit von 140—100).

2092 *W.-F.* 427.

Ἄρχοντος Ἡρα[κλε]ίδα μηνὸς [Θ]ευξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Φίλωνος, Πο|λυτιμίδα, Ἐχεφύλου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἐχέφυλος Πολ[υ]κλείτου τῶι Ἀπέλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ζωΐλος τὸ γένος ἐγγενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Ὑβρίας Ξένωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο [Ζωΐλου], βέβαιον || παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγ[χάν]οντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες Ζωΐλον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ὄντες οἱ συλέοντες [καὶ ἀνυπό]δικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Ζωΐλος παρὰ Γαλάτειαν ἄχρι οὗ κα ζώη ποι|έων τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως καὶ δ[ουλεύων] || Γαλατεία· εἰ δὲ μὴ ποιέοι τὸ ποτιτασσόμενον ἢ μὴ δου|λώη καθὼς γέγραπται, ἐξουσίαν ἐχέτω ἐπιτι|μῆν καὶ ἄλλος ὑπὲρ Γαλάτειαν ὅν κα | Γαλάτεια κελεύση. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ | Ἀπόλλωνο[ς Ἄρ]χων καὶ οἱ ἄρχοντες || Φίλων Ἰατάδα, Πολυτιμίδας, Ἐχέφυλο[ς], ἰδι|ῶται Ἄγων, Νικάτας, Ἁβρόμαχος, Τιμόκριτος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086—2091 und 2093 zusammen über den Nummern (77)—(80).

Der *γραμματεύς* ist der Freilasser. — *W.-F.* Z. 8 *Παλάτειαν*, 10 *Παλατεία*, 12 *Παλάτειαν* und *Παλάτεια*, corrigiert von Pomtow Beitr. 118, Anm. 1. — *W.-F.* Z. 9 Ende *δ[ουλεύων]*|. Da aber *δουλώη* folgt, möchten wir dieses Verbum auch Z. 9 haben, und die Analogie von *συλήοντες* 2100, 10, *ἀπαλλοτριώουσα* 1684, 8; 1718, 13 u. a. würde *δ[ουλώων]* fordern. Vgl. jedoch *δουλεύοντες* 2072, 22. — *W.-F.* schliessen Z. 12 mit *ὅν κα Παλά*| und Z. 13 mit *τοῦ [Ἀπόλλωνος]* ab. Das berichtigt Pomtow Beitr. S. 118, und er fügt ebenda die 3 bei jenen fehlenden Zeilen (14—16) hinzu. — Auffällig, dass der Freilasser unter den Zeugen genannt ist. In welchem Verhältnisse zu ihm *Γαλάτεια* steht, wissen wir nicht; vgl. 1828 Anm.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2093 *W.-F.* 428.

Ἄρχοντ[ος ἐ]ν Ἀμφίσσαι Ἀριστοδάμου τοῦ Ἐπινίκου | μηνὸς

Ἀγρεστυῶνος, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Δάμωνος τοῦ | Ξενοστράτου μηνὸς Βουκατίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξά|μηνον Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα, Κλέωνος τοῦ Δαμοσθένεος, γραμ||ματεύοντος Δίωνος τοῦ Ἐπισ[θ]ένεος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Σωσίλα Εὐτέλεος Ἀμφισσὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|ον ἇι ὄνομα Δωρὶς τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσ|σάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καὶ τὰν θυγατέρα αὐτᾶς ἇι ὄν||[ομα] Δαμαινέτα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευ||σε Δωρὶς καὶ Δαμαινέτα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλεύθ|εραι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέου|σαι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχουσαι οἷς κα θέλωντι. βεβαι|ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος καὶ κατὰ τὸ σύμβολον· | Δαμοκλῆς καὶ Πραξίδαμος Μνασιλάου Ἀμφισσεῖς. εἰ δέ || τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Δωρίδος ἢ Δαμαι|νέτας, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀπο|δο[μέν]α Σωσίλα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Δαμοκλῆς καὶ Πρα|ξίδαμος· ε[ἰ δὲ] μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠν|άν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. || ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέον|τες Δωρίδα καὶ Δαμαινέταν ὡς ἐλευθέρας ἐούσας ἀζάμ|ιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρ||[τυ]ροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Δρομοκλείδας, ἄρχοντες· Σέλευκος· Δίων· Τιμόκρ[ι]τος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2086—2092 zusammen über den Nummern (77)—(80).

In Z. 24 ist die Ueberlieferung nicht in Ordnung. Wer die Archonten sind, steht Z. 4 und 5. Von ihnen ist Z. 24 nur einer genannt, *Δίων Ἐπισθένεος*. Wie ist *Σέλευκος* zu beurteilen? Stand Z. 23 Ende noch [*καὶ τοὶ*]?

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2094 *W.-F.* 429.

Ἄρχοντος ἐν Χαράδρα Ἀριστομένεος | τοῦ Χαρμίδα μηνὸς ὀγδόου, ἐν Δελφοῖς | δὲ ἄρχοντος Εὐκλέος τοῦ Καλλιστρά|του μηνὸς Ἡρακλήου, βουλευόντων || τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Καλλικράτεος τοῦ Διοδώρου, Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλεί|του, γραμματεύοντος Δάμωνος τοῦ | Ξενοστράτου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Σω|τέλης Ἀριστομένεος, συνευδοκεόν|των καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἀριστομένεος | καὶ Ἀριστομάχου Χαραδραίων, τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σω|σίας τὸ γένος Γα-

λάταν τεχνείταν σκυ|τῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίας | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάν|τα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς | κα θέλη. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους || τᾶς πόλιος καὶ κατὰ τὸ σύμβολον· Δάμων | Ξενοστράτου Δελφός, Πολυκράτης Πολυ|ξένου Χαραδραῖος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι Σωσία, βέβαιον παρεχόν|των τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμε|νος Σωτέλης καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Δά|μων, Πολυκράτης· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέ|βαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι | ἐόντων κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος | καὶ κατὰ τὸ σύμβολον. ὁμοίως δὲ || καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωσίαν | ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ|πόδικοι [πάσας δί]κας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καὶ οἱ || ἄρχοντες Ἁγίων Πολυκλείτου, Καλλικράτης Διο|δώρου, Δάμων Ξενοστράτου καὶ ἰδιῶται Πρώταρχος, Σώξενος, Εὐχαρμ[ί]δας, Δρ[ομοκ]λείδας, [Μ]ένης, | Δημήτριος [. . . . .]|κος Δελφοί, Ἀριστόδαμος, Σέλευκος, Κλεόβουλος, Ζ[η||ν]όδωρος Χαραδραῖοι. μάρτυροι [. . . . .] συνευδόκησαν | οἱ υἱοί· Δάμων Ξενοστράτου, Μεγάτας, Πολέμαρ|χος Χαριξένου, Πάτρων Ἰατάδα, Ξένων [Ξε]νοκρίτου, Σέλευκος Ἀριστομάχου, Τιμόκριτος Εὐ|κλείδα, Κλέων Τιμαγόρου, Μένης [Πεισι]||στράτου Δελφοί, Πολυκράτης Πολυξένου Χαραδραῖος, Ἀρίδαμος Ἀνδρομέν[εος . . . .]||αῖος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2095 zusammen über den Nummern (75) und (76).

Aus Priesterschaft VI haben die Form Ἡρακλήου (Z. 4) noch 1685, 1; 2020, 1. — Zu dem Genitiv Χαραδραίων (Z. 11) vgl. Ἡρακλεῶται 1895, 3; zu Z. 13/14 vgl. 1842, 5/6 τεχνῆτιν αὐλητρίδα. — Der erste Bürge ist der γραμματεύς. — Merkwürdig ist die doppelte Anführung von Zeugen, Z. 33 ff. und 40 ff. Es scheint so, als ob die Lücke nach μάρτυροι in Z. 40 den Sinn von ὅτι τοῦτο oder ὅτι ἐπὶ τούτοις (vgl. 1994; 1995; 2084) hatte, dass die Einwilligung der Söhne besonders bezeugt wurde. Bemerkenswert ist jedenfalls, dass von den Delphiern der Bürge, und ebenso von den Χαραδραῖοι der Bürge die 2. Liste der Zeugen beginnt, und dass so Δάμων Ξενοστράτου zweimal als Zeuge genannt ist, da er in der 1. Liste als Archont erwähnt wird. — Zu Ἀρίδαμος Z. 46 setzen *W.-F.* selbst ein Fragezeichen (Ἀρ(χ)ίδαμος, Ἀσίδαμος?). Ich lasse mit ihnen die Lücke nach Ἀνδρομένεος unausgefüllt, obwohl gewiss mehr als wahrscheinlich ist, dass [Χαραδρ]|αῖος die Inschrift beendete. Auch die erste Liste schliesst mit Χαραδραῖοι. Die Wiederholung des Ethnikons bei zwei auf einander folgenden Namen, wofür man einmal den Plural

erwartet, begegnet 1908 Schluss; 2002, 3; 2011, 8. Ein Blick auf die Schrift würde die Beurteilung wesentlich bestimmen. — Zum Plural *τοὶ ἱερεῖς* vgl. 1880, 12.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2095 *W.-F.* 430.

Ἄρχοντος Εὐκλέος μηνὸς Εἰλαίου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλείτου, | Καλλικράτεος τοῦ Διοδώρου, γραμματεύοντος Δά|μωνος τοῦ Ξενοστράτου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο ‖ Δαμὼ Καλλιδάμου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Ἀμφιστράτου καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Καλλιδά|μου, Μνάσωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ|ναικεῖον ἇι ὄνομα Εὔκλεια τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ‖ καθὼς ἐπίστευσε Εὔκλεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέ|λη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Κλέων | [. . .]ωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Εὐκλείας, ‖ βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα | Δαμὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλέων· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαι|ον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντων συλέοντες Εὔκλειαν ὡς ἐλευθέ‖ραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Πραξίας, Ἀνδρό[νικ]ος καὶ οἱ ἄρχον|τες Ἁγίων, Καλλικράτης, Δάμων καὶ ἰδιῶται | Κ[λε]ύδαμος Μαντία, Κλέων Διονυσίου, Νικά[ρε]‖τος, Ἡρακλείδας Ἀριστοδάμου, Εὐκλείδας [Καλλεί]|δα, Τιμόκρ⟨ε⟩ιτος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2094 zusammen über den Nummern (75) und (76).

Der Bürge ist vielleicht derselbe, der Priesterschaft IV Archont ist und auch 1733, 5; 1773, 7 in der Eigenschaft als Bürge fungiert; also *Κλέων [Δί]ωνος*. *W.-F.* geben freilich die Lücke grösser. Oder ob *Κλέων [ὁ Δί]ωνος*? — Z. 24 *Νικά[ρε]τος*, vgl. 1697, 1 u. a. — *W.-F.* Z. 26 *Τιμόκρειτος*, Versehen des Steinmetzen wie *Καλλικρί⟨ι⟩του* 1747, 3.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2096 *W.-F.* 431.

Ἄρχοντος Εὐκλέος μηνος Ἡρα|κλείου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξά|μηνον Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλείτου, Καλλικράτε|ος τοῦ Διοδώρου, γραμματεύοντος Δάμωνος ‖ τοῦ Ξενοστράτου, ἐπὶ

τοῖσδε ἀπέδοτο Εὔνους Εὐνεί|κου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Εὐνείκου, τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωσί|χα καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς Τειμόθεον τὸ γένος οἰκογενῆ, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ἐφ' ὧι || ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων, | ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα θέ|λωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Εὐκλ[εί]|δας Κάλλωνος, Ξένων Μνάσ[ων]ος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδου|λισμῶι Σωσίχας ἢ Τιμοθέου, βέβαιον παρεχόντων τῶι θε||ῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Εὔνους καὶ οἱ βεβαιωτῆρες | Εὐκλείδας, Ξένων· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως | δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωσί|χαν καὶ Τιμόθεον ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ || ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες | Καλλικράτης Διοδώρου [......] | καὶ ἰδιῶται Σωκλῆς, Τιμόκριτος, Χαρίξενος | [.....]μένεος, Βαβύλος Ἀνδρομένεος, || [Τιμ]οχάρης, Λύκος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC zwischen Nummer (70) und (71).

W.-F. Z. 2 τὰν πρώταν ἑξά|μηνον. Aus den zwei vorhergehenden Nummern schloss schon jeder auf ein Versehen entweder des Steinmetzen oder der Herausgeber (vgl. 2094, 5 ff., 35 und 2095, 2 ff., 23). Pomtow Beitr. 4 Anm. 2 constatiert, dass der Stein richtig δευτέραν hat. — Es wechselt Τειμόθεον (Z. 8) mit Τιμοθέου (Z. 14) und Τιμόθεον (Z. 19), dagegen ist Εὐνείκου Z 5 und 6 consequent geschrieben. Vgl. 1723 und 1823 in den Anm. — Wie Z. 22 die 6 Punkte bei *W.-F.* zu verstehen sind, ist deshalb nicht klar, weil die Zeile, diese 6 Zeichenplätze eingerechnet, noch immer nicht die Länge der vorhergehenden und folgenden erhält. Wer die 2 andern Archonten waren, geht ja aus Z. 3 und 4 hervor.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2097 *C.-M.* (s. u.). *W.-F.* 432. Ditt. 458.

Ἄρχοντος Ὑβρία, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμη|νον Ἁγίωνος τοῦ Κλεοδάμου, Τιμοκλέος τοῦ Πολύωνος, | γραμματεύοντος δὲ Βαβύλου τοῦ Ἀνδρομένεος, ἀνε|γράφη ἁ ἀνάθεσις. ἀγωνοθετέοντος Εὐνίκου Τριτέος μηνὸς τετάρτου, ἐν δὲ Φυσκέοις ἄρχοντος Εὐκλείδα μηνὸς | Ἀρατύου τριακάδι, ἐν ἐννόμωι ἐκκλησίᾳ, ἀνέθηκε Ἁγη|σιβούλα Φυσκίς, συνευδοκεόντων τοῦ τε πατρὸς αὐτᾶς | Λύκωνος καὶ τᾶς ματρὸς Ἁρμοξένας, τῶι

Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Μνασώ, ὥστε ἱερὰν ‖ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον καὶ ἐλευθέραν Μνασώ. εἰ δέ τι Μνα|σὼ πάθοι ἀγενὴς ὑπάρχουσα, τὰ καταλειφθέντα ὑπὸ | Μνασῶς Ἀγησιβούλας ἔστω. μάρτυροι· ἄρχοντες Εὔ|νικος, Εὐκλείδας, Δαμοκλείδας, ταμίας Ἀρχέπολις | καὶ οἱ συνπαρόντες ἐν τᾶι ἐκκλησίαι Ἀριστόλαος, Νι‖κόμαχος, Δαμοτέλης, Δαμοκλείδας, Δαμόκριτος, | Ἀρίστων, Θεόσαμος, Ξενόλαος, Μικκίνας, Εὔμηλος, | Ξένων, Λεόντιος Δαμάνθεος, Ἀντιγενείδας, | Χαιρέδαμος, Χαρίδαμος, Ξενοκράτης Παν|ταινέτου, Ἀριστόλαος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2098 u. 2099 zusammen.

Schon 1861 wurden diese Nummern publiciert durch Conze u. Michaelis (mit *C.-M.* abgekürzt) in Rapporto d'un viaggio fatto nella Grecia nel 1860, Annali dell' Instituto di corrispondenza archeologica, t. XXXIII, Roma 1861. *W.-F.* nahmen diese wie andere von *C.-M.* gegebene Inschriften — es sind im ganzen 16 — in ihre Sammlung auf, wie sie sagen: „avec quelques changements motivés par un examen scrupuleux des textes". Thatsächlich haben *W.-F.* die Lesungen v. *C.-M.* weit überholt.

Das Dokument berichtet nicht über einen Loskauf, sondern wie 2071 über eine Weihung. Deshalb fehlt wie dort der Bürge und der Loskaufspreis. Unter Assistenz von 21 oder 22 *Φυσκεῖς* (Z. 12—19) wurde in *Φύσκος Μνασώ* freigegeben. Nach einiger Zeit wurde im Apolloheiligtume zu Delphi die Weihung niedergeschrieben (Z. 3/4). Z. 3 fehlt der Monat; wir wissen nur, dass die Niederschrift im 2. Semester des *ἄρχων Ὑβρίας* erfolgte. Die Freigabe geschah nach Z. 4 im 4. lokrischen Monate, d. h. im 5. delphischen, im *Λαιδαφόριος* (vgl. 1901, 1 u. 2), also zum wenigsten 4 Wochen vor Beginn des 2. Semesters des *Ὑβρίας*. Aus demselben Semester ist die unmittelbar darunter stehende Nummer 2098. Da aber in dieser (Z. 16) die Priesterschaft genannt ist, so ist auch No. 2097 bestimmt. — Z. 5 *C.-M. Φυσκέος, W.-F. Φυσκέοις* wie 1787, 1; 1842, 1; 1877, 1. — 6 *C.-M. ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ*, ebenso Z. 14 *ἐκκλησίᾳ*, aber *W.-F.* Z. 6 *ἐκκλησία*, 14 *ἐκκλησίαι*. — 6 Ende. *C.-M. Ἀπη|σιβούλα*, ebenso Z. 12 *Ἀπησιβούλας*. — 8 *C.-M. Λύκονος*. — Unter den mit den Behörden anwesenden Privatzeugen (*οἱ συν-παρόντες* Z. 14) haben *C.-M.* sowohl wie *W.-F.* einen *Θεό-σαμος*. Der Name hat Analogieen in *Ἀρί-σημος, Ἐπί-σημος*. — Z. 18/19 geben *C.-M. Ξενοκράτης Παν|ταίνετος, W.-F. Ξ. Παν|ταινέτου*.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2098 *C.-M.* 2. *W.-F.* 433.

Ἄρχοντος Ὑβρία ἐν Δελφοῖς, βουλευόντων τὰν δευτέ|ραν ἑξάμηνον Ἁγίωνος τοῦ Κλεοδάμου, Τιμοκλέος τοῦ | Πολύωνος, γραμματεύοντος δὲ Βαβύλου τοῦ Ἀνδρομέ|νεος μηνὸς Θεοξενίου, ἀπέδοτο Ἀπολλόδωρος Φιλίπ|που Συρακόσιος τῶι Ἀπόλλωνι

τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ|ον ὧι ὄνομα Βάκχιος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Βάκχιος τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπ[τος] ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλη [καὶ] | ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τ[ὸν νό]|μον τᾶς πόλιος· Χαρίξενος Ἀλέξωνος | Δελφός. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Βακχίου ἐπὶ | καταδουλι[(σ)]μῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν | συλέων ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ‖ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἄθαμ|βος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἁγίων, Τιμοκλῆς, Βαβύ|λος, ἰδιῶται Ἁγίων Πολυκλείτου, Ἁγίων Ἐχεφύ|λου, Πράοχος, Φιλιστίων, Καλλείδας Εὐκλείδα.

Diese Inschrift steht auf Strecke BC mit 2097 u. 2099 zusammen. S. zu 2097. Die Zeilen 8—10 haben Einbusse erlitten. Das veranlasste *C.-M.* in der nächsten, in der 11. Zeile zu der Lesung Ἀλέξωνος [.....ἀ]-δελφός. Indess von Z. 11 ab sind die Zeilen kleiner, Z. 11 selbst ist mit Ἀλέξωνος zu Ende, wie um Δελφός willen *W.-F.* richtig erkannten. — Z. 13. *C.-M.* καταδουλιζμόν, *W.-F.* auf S. 312 ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΜΩΙ. Vgl. G. Meyer Gr. Gr.[2] 225. — 15/16 *C.-M.* μάρτυ ροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄρχων Ἄθαμ|βος.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2099 *C.-M.* 3. *W.-F.* 434.

Ἄρχοντος Καλλιδάμου μηνὸς Ποιτροπίου, | βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀ|μύντα, Γλαύκου, γραμματεύοντος δὲ Ἁβρομάχου, ἀπέδοτο Δικαιαγόρα Διοδώρου ‖ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|ον ἇι ὄνομα Περιστερὰ οἰκογενής, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν ἡμιμναίου, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Περι|στερὰ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευ|θέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα χρό|νον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς | κα θέλῃ, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Δι|οδώρου. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς | πόλιος· Ἄρχων Καλλία. εἰ δέ τις ἐφά‖πτοιτο Περιστερᾶς ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ πα(ρα)τυχὼν συ|λέων ὡς ἐλευ|θέραν οὖσαν | ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι[κος πάσας] | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρ[οι· οἱ ἱερεῖ]ς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Κα[λλία, Ἄθα]μβος | Ἁβρομάχου κα(ὶ) τῶν ἀρχόν|των Ἀμύν]τας, | Ἁβρόμαχος καὶ ὁ ναοκόρος Ἀ[τεισίδας], ἰδιῶται Γοργύλος, Τιμόκριτος, [.....]δας, ‖ Πατρέας, Πράοχος, Θεόφρασ[τος].

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2097 u. 2098 zusammen. S. zu 2097.

C.-M. 3 *Ἀ|μύντα Γλαύκου*, ebenso ohne Komma dazwischen *W.-F.* — 6 *C.-M.* *οἰκογενής*, *W.-F.* *οἰκογενῆ*. Schon 1729, 5 fanden wir, dass *W.-F.* eigenmächtig änderten. Es findet sich der an den Relativsatz attrahierte Nominativ. Vgl. noch 1864, 2; 1905, 2; 2030, 4. — Z. 11/12 *C.-M.* *οἷς κα θέλη*, *W.-F.* *οἷς | κα θέλῃ*; es haben *C.-M.* sowohl in Z. 11 als in 12 *θέλη* ohne Jota. — 12 *C.-M.* *υἱοῦ*, mit der Anmerkung: *ι* in *υἱοῦ* non è tutto certo. — 14 *C.-M.* *ἄρχων Καλλία*. Falsch: der eine Priester (s. Z. 20) ist der Bürge. — 15 *C.-M.* *καταδουλισ|μόν*. — 16 *C.-M.* *ὁ πατυχών*, *W.-F.* dazu auf S. 312: ΠΑΤΥΧΩΝ, im Texte *πα[ρα]τυχών*. Vgl. 1742, 8. — 19 *C.-M.* *μάρτυ[ροι τοὶ ἱερεῖ]ς*, *W.-F.* *μάρτυρ[ες· οἱ ἱερεῖ]ς*. — 20 *C.-M.* | *τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄρχων Πα[.....]μβος*, mit falscher Angabe über die Grösse der Lücke (so auch in Z. 21—23), wie die Lesungen von *W.-F.* beweisen. — 21 *C.-M.* *κα τῶν*, *W.-F.* dazu auf S. 312: Inscr. *ΚΑ*. — 21 Ende. *C.-M.* *ἀρχόντ[ων ...]τας*. — 22 *C.-M.* *ἀ[...ί]δ[ι]|ῶται*. Dass die Ergänzung *Ἀ[τεισίδας]* richtig ist, beweist z. B. 1692, 11/12. — 23 *C.-M.* *Γοργίλος*, *W.-F.* *Γοργύλος*, am Ende *C.-M.* *[....]δας*, *W.-F.* *[.....]δας*. Wenn Letzteres richtig ist, darf ich den *[Εὐκλεί]δας* vermuten. Vgl. z. B. 1689, 15/16 *Πατρέας, Εὐκλείδας, Εὐαγόρας, | Τιμόκριτος* mit Z. 24/25 oben. — 25 *C.-M.* *Πράο[χ]ος, Θεόφραστος*, *W.-F.* *Πράοχος Θεοφράσ[του]*. Warum *W.-F.*, wenn sie die letzten Zeichen nicht mehr fanden, den Genitiv einsetzen, weiss ich nicht, einen *Πράοχος Θεοφράστου* kann ich nicht belegen. Ich sehe in *Πράοχος* den Vater des oft erwähnten *Ἀρχέλαος* (1729, 20; 1761, 9; 1772, 17; 1791, 12 u. s. w.) und in *Θεόφραστος* den Sohn des *Φιλοκράτης* (1687, 12). — Dass *W.-F.* 25, *C.-M.* 24 Zeilen bieten, liegt daran, dass *C.-M.* Z. 17 u. 18 °*λέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν* | zusammennahmen.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2100 *C.-M.* 5. *W.-F.* 435. Cauer 218.

Ἄρχοντος Στράτωνος τοῦ Ἰατάδα μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων Ἐράτωνος, | Νικία, Κλεομάντιος, ἀπέδοντο Γρῖπος καὶ Φιλὼι τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι παιδάρια | δύο οἰκογενῆ οἷς ὀνόματα Φίλιππος καὶ Θεοκλῆς, τειμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι Ἀπόλλωνι || Φίλιππος καὶ Θεοκλῆς τὰν ὠνάν. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς | πόλιος· Πύῤῥος Δρομοκλείδα, Νικίας Κλέωνος. εἰ δέ τις ἐ[(φ)]άπτοιτο Φιλίπ|που ἢ Θεοκλέος, βεβαίο⟨υ⟩ς παρεχόντων τῷ θεῷ τὰς ὠνὰς οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν τὰς ὠνάς, πράκτιμοι ἔσστω|σαν κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος. κύριοι δὲ ἔστωσαν καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες συλῆοντες Φίλιππον καὶ Θεοκλῆν ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἀζάμιοι ὄντες | καὶ ἀν⟨α⟩υπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Λαιάδας Βαβύλου, Νικόστρατος Ἄρχωνος καὶ ἰδιῶται

Φιλόνικος Διοδώ|ρου, Καλλίστρατος Αἰακίδα, Πάσων Ὀρέστα, Βαβύλος Αἰακίδα, Κλέων Κλεοδά|μου, Δάμων Μένητος καὶ ὁ νεοκόρος τοῦ Ἀπόλλωνος Δάμων Ὀρθαίου. || εἰ δέ τι γένοιτο περὶ Γρῖπον ἢ Φιλὼ ἀνθρώπινον, ποησάτ[(ω)] τὰ ποτὶ γᾶν πάντα | Φίλων, καὶ ὅσα κα ἀπολίπωνται, πάντα λαβέτωσαν κοινῶς Φίλων καὶ Φίλιππος. | παραμεινάτω δὲ Φίλιππος Γρείπω καὶ Φιλοῖ.

Die Inschrift steht auf Strecke BC mit 2097—2099 u. 2102 zusammen.

W.-F. geben Z. 17 nach *Φιλοῖ* noch 17 Punkte. Wer den Stein nicht gesehen hat, schliesst daraus auf Wegbruch der Schreibfläche. Gegen die Annahme solcher Verstümmelung des Steines spricht die Notiz von Pomtow, Beiträge S. 61 Anm. 4, dass diese Nummer zu den unvollendet gelassenen gehöre. Die Inschrift besteht offenbar aus 2 Teilen, 1) Z. 1—14 der bedingungslosen Freigabe von *Φίλιππος* und *Θεοκλῆς* und 2) Z. 15—17 einem Nachtrage. Auffällig wäre es aber, wenn man zu einem Dokumente einen Nachtrag gäbe und diesen zu beenden vergässe oder absichtlich unvollendet liesse. Dazu kommt noch eine andere Schwierigkeit: Teil I spricht von *Φίλιππος* u. *Θεοκλῆς*, Teil II von *Φίλων* und *Φίλιππος*. Letzterem legt der Nachtrag mit den letzten Worten eine Pflicht auf, von der Teil I nichts weiss, dafür gesteht ihm derselbe Nachtrag aber auch ein Recht zu, von dem Teil I nichts weiss, den Erbanspruch auf die Hälfte des Vermögens der Freilasser bei deren Ableben. Die andere Hälfte stipuliert der Nachtrag einem gewissen *Φίλων*. Darin vermute ich mit Keil, Rh. Museum 18, 266, einen von *Γρῖπος* und *Φιλώι* früher freigelassenen Sclaven, der aber *παραμονά* bis zu ihrem Ableben versprach. Dafür, dass dieser die Besorgung der Leichenfeierlichkeiten bei dem Tode beider Freilasser übernimmt, erhält er den Erbanteil. Die beiden offenbar kinderlosen Eheleute haben sich so Pflege bis zum Tode durch zwei im Hause aufgewachsene Leute und ausserdem die Besorgung der Leichenfeierlichkeiten bei ihrem Tode (vgl. 1723, 18 *γηροτροφεῖν καὶ θάπτειν*) gesichert. Aus dieser Darstellung geht hervor, dass ich die Inschrift für vollständig halte. Was könnte denn auch fehlen? Höchstens der stereotype Satz *μέχρι κα ζώωντι* (oder ähnlich). Dieser ist ja aber ganz unnötig durch das geworden, was Z. 16 festgesetzt ist. Ich komme nun zu den Einzelheiten. Z. 1 *C.-M.* *β[ου]λευόντων*, *W.-F.* ohne Lücke. Zu *Ἐράτωνος*, was auch *W.-F.* geben, sagen *C.-M.*: ΕΡΑΤΩΝΟΣ sulla pietra, si voleva scrivere forse ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ. — 2 *C.-M.* u. *W.-F.* hier *Γρῖπος*, beide Publikationen Z. 17 *Γρείπω*. Der Name kommt von *γρῖπ-ος* „Netz" her. Im Rudens des Plautus heisst so ein Fischer. Die Freilasserin heisst ΦΙΛΩΙ, wie *C.-M.* u. *W.-F.* (S. 312) versichern. Wegen des Jota vgl. *Μενώι* 2050, 2. *W.-F.* im Texte *Φιλώ*. — 4 Zu *ἀπέχοντι* vgl. 1840, 6; 1956, 3 u. a. — 6 *C.-M.* *Πύρρος Δαμοκλείδα*. Ob *Νικίας Κλέωνος* der Archont ist? — 6 *C.-M.* *ἐπάπτοιτο* *W.-F.* *ἐ[φ]άπτοιτο*, vielleicht ist Versehen des Steinmetzen anzunehmen. —

7 *C.-M.* *βεβαίουους*, *W.-F.* ohne Angabe der Dittographie. — 7 Mitte *C.-M.* *παρεχόντω τῷ λεῷ*. — 8 *C.-M.* *ἔσστωσαν*, *W.-F.* *ἔστωσαν*, Z. 9 sowohl *C.-M.* als *W.-F.* *ἔστωσαν*. — 10 Zu *συλήοντες* vgl. 2092 Anm. — 10/11 *C.-M.* *ὄντοι* | *καὶ ἀναϋπόδικοι*, vielleicht *ἀν⟨α⟩υπόδικοι*. Keil will (Rh. Mus. 18, 267) *ὄντοι* beibehalten. — 12 *C.-M.* *Λαϊ[άδ]ας*, *W.-F.* *Λαιάδας*. — 13 Ende *C.-M.* *Κλεον[ύ]|μου*, *W.-F.* *Κλεοδά|μου*. — 14 *C.-M.* u. *W.-F.* *νεοκόρος*. Vgl. *νεοποιός* u. 1733, 10, wo *νεοκόρος* zu belassen ist. — 15 *C.-M.* *Φιλῶ ἀνθρωπινόν, ποησάτο*, also wohl *ποησάτ[(ω)]*. — 15 Ende. Zu *τὰ ποτὶ γᾶν πάντα* vgl. 1689, 10. — 16 *C.-M.* *ὅσα κα ἀπολίπω, πάντα* mit der Frage *ἀπολίπωσι*? Berichtigt durch *W.-F.*; s. oben. Zur Thatsache, dass der Freigelassene zuweilen Erbe des Freilassers ist, vgl. 1799, 6. — 17 Die Regel ist bei *παραμεινάτω* die Construktion mit *παρά*. Der Dativ steht auch in solchen Formularen, regelmässig in den Inschriften aus Phokis, s. Index dazu, S. 162 unter *παραμεινάτω* u. a.

Zeit. Priesterschaft XVI (in der Zeit von 100 bis 1).

2101 *C.-M.* 8. A. Conze, Philol. XIX, 178. K. Keil, Rh. Mus. 18, 262 ff. *W.-F.* 436.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀνέθηκε Ἀλκέσιππος | Βουθήρα Καλυδώνιος τῶι θεῶι καὶ τᾶι πόλει τᾶι Δελφῶν χρυσοῦς ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ἀργυρίου μνᾶς εἴκοσι δύο στατῆρας τριάκοντα, εἴ τί κα πάθη | Ἀλκέσιππος, ὥστε θυσίαν καὶ δαμοθοινίαν συντελεῖν τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι κατ' ἐνιαυτὸν ποτονομάζοντας Ἀλκεσίππεια ἀπὸ | τῶν τόκων τοῦ τε χρυσίου καὶ ἀργυρίου, συντελεῖν δὲ τὰν θυσίαν ἐν τῶι Ἡραίωι | μηνί, πονπεύειν δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸν ἄρχοντα | καὶ τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πάντας. ἀναγραψάντω δὲ οἱ ἄρ|χοντες ἐν τῶι ἱερῶι καὶ ἁ ἀνάθεσις κυρία ἔστω. καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ ἴδια ⟨ἁ⟩ | ἀνατίθητι, εἴ τί κα πάθη, τῶι θεῶι καὶ ⟨καὶ⟩ τᾶι πόλει, καὶ Θευτίμαν τὰν ἰδίαν | θεράπαιναν ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν αὐτάν, εἴ τί κα πάθη. θαψάντω δὲ Δάμιππος | καὶ Θευτίμα καὶ Ἀγέας καὶ Πισίλαος ἀπὸ τῶν χαλκῶν, τῶν καταλιμπάνει πα|ρ' αὐσαυτόν, καὶ λόγον ἀποδόντω τᾶι πόλει. μάρτυροι· Κριτόλαος, Λάτροπος, | Ἀγέας, Πολεμοκράτης, Ἀγασίδαμος, Γενναῖος, Ξενοκράτης Μεδεώνιος, Στρά|ταγος, Καλλικλῆς, Ἀνδρόνικος, Πισίλαος, Δεξικράτης, Χαρίξενος, Πολέμαρ[χ]ος Πανσανία. τὰς διαθήκας φυλάσσει Ἄθαμβος, Ἀγέας, Πεισίλαος.

Die Inschrift steht auf Strecke BC zwischen (*C.-M.* 10) und (41) — s. dazu unten unter Zeit).

Dreierlei enthält die Inschrift: 1) Die Weihung einer bedeutenden

Baarsumme, von deren Zinsen die Stadt Delphi dem Gotte jährlich Opfer und Schmaus unter dem Namen „Ἀλκεσίππεια“ ausrichten soll (Z. 1—9); 2) die Weihung der ganzen Hinterlassenschaft von Ἀ. nach Abzug der Begräbniskosten (Z. 9, 12, 13); 3) die Weihung, d. h. die unentgeltliche Freigabe der Θευτίμα (Z. 10/11). Zu jeder der 3 Weihungen ist εἴ τί κα πάθη (Z. 3, 10 u. 11) hinzugesetzt, und so ist über das Inkrafttreten dieses Testaments kein Zweifel gelassen. Die Vermutung von C.-M. Z. 11 εἰ (δέ) τί κα πάθη zu lesen und dieses Sätzchen zum Imperativ θαψάντω zu ziehen, hat schon Keil a. a. O. verworfen (vgl. 2062, 11; 2064, 7).

Z. 5 C.-M. ποτονομάζοντες, W.-F. accus., wie mit constr. κατὰ σύνεσιν erwartet wird. — 7 C.-M. Μήνιπον, πενεῖν, corrigiert von Keil (s. Philol. XIX, 178 Anm.) und dann durch W.-F. angenommen. — 9 Ende C.-M. ἴδια λ . . . . .|, danach conjicierte Keil a. a. O. τὰ ἴδια λ[έλαχε] d. i. ἃ ἴδια ἔκτηται. W.-F. machten zu dieser Stelle auf S. 312 die Bemerkung: A la fin de la ligne ΙΔΙΑΛ. Der Steinmetz wollte, so denke ich mir die Sache, ursprünglich noch mehr auf Z. 9 setzen, hätte aber das ganze Wort ἀνατίθητι nicht hingebracht, und so setzte er, ohne den Anfang dazu auf Z. 9 zu tilgen, die volle Form an den Anfang von Z. 10. — 10 Mitte C.-M. (καὶ) καὶ, W.-F. ohne Angabe der Dittographie. — 12 Ende C.-M. καταλιμπανειπα|ραυς αὐτόν, Keil χαλκῶν, τῶν καταλιμπάνει πα|ρ' αὑς αὐτόν, W.-F. πα ρ' αὑςαυτόν. Delphisch παρ' (oder πὰρ) αὑσαυτόν ist attisch παρ' ἑαυτῷ, „in seinem Hause“. — 13 C.-M. Λάτρωπος, W.-F. Λάτροπος. — 14 C.-M. Ξενοκράτης, Μεδεώνιος, das Ethnikon erkannte Keil. Es ist der Freilasser von 2067: Ξενοκράτης Ἀριστοδάμου Μεδεώνιος. Vgl. noch 2023, 7; 2057, 12. — 15 Ende Πολεμαῖος Πανσανία, so auch W.-F. Dazu macht A. Conze im Philol. die Bemerkung: „Verschrieben für Πτολεμαῖος“, Keil will die Form halten. Dass Beides falsch ist, wird sich gleich zeigen. Die μάρτυροι sind fast alle Delphier; sie lassen sich fast alle durch Inschriften aus der Zeit zuvor oder nachher belegen. Nur für Λάτροπος und Πολεμοκράτης habe ich keinen Beleg. (Ob sie aus Kalydon waren?). Von den delphischen Archonten ist Πιοίλαος Zeuge. Durch 2037, 13 ist Κριτόλαος Ἀγελάου, 1976, 5 Ἀγέας Ἀλεξάνδρου, 1983, 14 Ἀγασίδαμος, 1966, 8 Γενναῖος Θαρσύα, 1862, 1 Στράταγος Τηλεφάνεος. 2054, 11 Καλλικλῆς, 2039, 1 Ἀνδρόνικος Πατρέα, 1962, 16 Δεξικράτης Μνασιθέου, 1963, 7; 1992, 17 Χαρίξενος Ἀμυνέα bekannt. Einen Πολεμαῖος Πανσανία finde ich weder in Priesterschaft II noch in III, wohl aber mehrfach (1810, 7; 1856, 28; 1951, 5) in dieser Zeit einen Πολέμαρχος Πανσανία, und das veranlasste mich zur Annahme, dass Z. 15 Ende X weggebrochen ist und das von C.-M. und W.-F. als letztes Zeichen gegebene Jota ein verstümmeltes ρ ist. — Die Zeugen Ἀγέας und Πιοίλαος werden schon vorher (Z. 12) unter denen genannt, die die Sorge des Begräbnisses haben. Beide haben wohl nur darüber zu wachen, dass die beiden bis zum Tode des Ἀλκέσιππος in seinem Hause verbliebenen Sclaven Δάμιππος und Θευτίμα die Leichenfeierlichkeiten in Kalydon geziemend veranstalten. Ueber deren Kosten haben sie gemeinsam der Stadt Delphi Rechnung abzulegen, da diese Erbin des ganzen Nachlasses

ist. Nach diesem letzten Dienste erhält *Θευτίμα* die Freiheit, ebenso *Δάμιππος*, der bisher schon *παραμένων* gewesen sein mag. Vgl., was über den *Φίλων* 2100, 16 gesagt ist. — Was über den runden Festplatz auf der Tempelterrasse (*ἅλως* Z. 7) sich sagen lässt, s. Pomtow Beitr. 39 nach, über das *πρυτανεῖον* ebenda S. 66. Auffällig ist Z. 7 der Singular *τὸν ἄρχοντα*.

Zeit. Priesterschaft II: December/Jan. 182/181. So A. Mommsen. Dazu bemerkt Pomtow, Beitr. 39 Anm. 1: „Es ist jedoch jetzt der Stellung nach wahrscheinlicher, dass Damosthenes (*Ἄρχωνος* — statt *Δ. Ἀρχελάου*) in der VII. Priesterschaft Andronikos — Archon (um 139/8 vor Chr.) gemeint sei; denn alle Urkunden mit des ersteren Namen stehen auf Polygonalmauer CD, mit dem des Damosthenes *Ἄρχωνος* auf BC (eine auf AB) und mitten unter diesen auch die obige". Für absolut zwingend hält aber Pomtow dies Argument selbst nicht. Für Mommsen's Annahme lässt sich nun Folgendes anführen: 1) Die Inschriften, aus denen oben die Zeugen nachgewiesen wurden, gehören den Jahren von 194—176 an; 2) Derjenige, der die Leichenfeierlichkeiten mit überwacht, der eine Abschrift der *διαθήκα* mit in Verwahrung nimmt, heisst *Πεισίλαος*, und diesen kennen wir als Archont des Jahres 182—181. Aus dieser Stellung erklärt sich seine dreimalige Anführung (Z. 12, 15, 16); 3) Das Testament hebt mit auf ein gewisser *Ἄθαμβος*, gewiss *Ἄθαμβος Ἀγάθωνος*, der eine Priester von Priesterschaft II. (Vgl. 2084, 17; 1984, 13). Der Priester ist genannt (Z. 16), weil der Gott, der Archont *Πεισίλαος*, weil die Stadt Erben sind. Für *Ἀγέας* habe ich keine besondere Beziehung finden können. Dass er eine besondere Bedeutung hatte, beweist der Umstand, dass er, wie der Archont *Πεισίλαος*, dreimal (Z. 12, 14, 16), und zwar in denselben Eigenschaften, erwähnt wird. Wenn wir nun sehen, dass die Stadt zur Ueberwachung der Leichenfeierlichkeiten den Archont einsetzt, so möchten wir vermuten, dass in *Ἀγέας* einer zu suchen sei, den der andre Erbe neben der *πόλις*, nämlich das *ἱερόν*, bestellt. Als *νακόρος* finde ich für's Jahr 191 den *Καλλικλῆς* (1986, 11), für 177 den *Καλλίκων* (2033, 8) und für 174 und 173 den *Καλλίερος* (1843, 29; 1832, 28), nicht aber *Ἀγέας*; möglich vielmehr, dass der *Καλλικλῆς* in Z. 15 wie 1986, 11 der *νακόρος* ist. Von Würden, die mit dem Heiligtume Zusammenhang haben, kenne ich sonst nur noch aus 1733, 10 einen *προστάτας τοῦ ἱεροῦ*. Ob *Ἀγέας* ein solcher war? Die Reihenfolge in Z. 16: *ἱερεύς* (*Ἄθαμβος*), *προστάτας τοῦ ἱεροῦ* (*Ἀγέας*) und *ἄρχων* (*Πεισίλαος*) wäre eine passende. Was Pomtow's Bedenken wegen des Standortes der Inschrift betrifft, so könnte man sagen: den besonderen Platz wählte man wegen des besonderen Inhalts. Die Freilassung der *Θευτίμα* war ja für *ἱερόν* und Stadt Nebensache.

2102 *W.-F.* 437.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμβρύσσω Ἐπι[τέλου μηνὸς δευ]|τέρου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντ[ος Κλεάνδρου] | μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο [τῶ Ἀπόλλωνι] | τῶ Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερία [Μεν]εκράτεια

[Ἀμ]‖βρυσσίς, συν[ευδ]ο[κέοντος . . . . τοῦ] | ἀνδρὸς αὐτᾶς [καὶ τᾶς θυ]γατρὸς αὐ[τᾶς . . .]|ου, σῶμα γυναικεῖον ἅ ὄνομα Ῥόδιον, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν [ἕξ], καθὼς ἐπίστευσε τῶ θεῶ [τὰν] | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ‖ τὸν πάντα χρό[νο]ν, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέ|χουσαν οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· | Καλλικράτης Διοδώρου Δελφός. εἰ δέ τι[ς] ἐφά|πτοι[το Ῥο]δίου ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρε|χέτω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Μενε[κράτεια] | [unvollendet gelassen].

Die Inschrift steht auf Strecke CD über 1891.

W.-F. Z. 1 Ἐπι . . . . [μηνὸς Δευ]|. — 2 ἄρχοντ[ος . . . .]‖. — 3 ἀπέδοτο [τῷ Ἀπόλλωνι]|. — 4 ἐπ' ἐλευθερίᾳ [Μεν]εκράτεια . . . . . [Ἀμ]. — 5 συν[ευδ]ο[κέοντος, danach 18 Punkte. — 6 αὐ[τᾶς, danach 9 Punkte. — Daraus ersieht man, dass *W.-F.* sich die Zeilen länger dachten, als ich oben angegeben habe. Zwar sind die Zeilen 8—14 von 36—38 Zeichen gebildet gewesen (8 u. 9: 36; 10, 11 u. 13: 38; 12: 35; 14: 39), aber für 1—7 lässt sich nachweisen, dass sie kürzer waren. Vollständig ist davon nur Z. 7. Über die Ergänzung kann kein Zweifel sein in Z. 3, und diese beiden Zeilen haben je 33 Zeichen. Wenn ich in Z. 4 nach [Μεν]εκράτεια keine Lücke lasse, sondern gleich, wie es sonst geschieht, das Ethnikon anfüge, so erhält die Zeile 32 Zeichen. Für die 2 Anfangszeilen hift No. 1939. Das ergiebt Zeile 1 mit 34, Z. 2 mit 33 Zeichen. So haben sich die Lücken geschlossen bis auf die 2 Namen in Z 5 u. 6. Wenn man die Zahl 33 als Durchschnittszahl der Zeichen in Z. 1—7 ansieht, so erhält man die von mir oben im Texte angegebenen Lücken, 9 Zeichenplätze für den Gattennamen in Z. 5 und [. . .]|ου für den Namen der Tochter. — Im Texte von Z. 8—14 ergänzten *W.-F.* dasselbe, was oben steht.

In den Nachträgen zu 1939 habe ich notiert, dass die Freilasserin dort Μενεκράτεα Θεοκρίτου Ἀμβρυσσία genannt ist. Ob auch Z. 4/5 [Ἀμ]-βρυσσί[(α)]? (So z. B. auch 2237, 2; 2256, 6). Dort wird als Bürge derselbe Mann genannt. Vgl., was ebenda über den ambryssischen Archonten steht: vielleicht Ἐπιγένευ(ς).

Zeit. Priesterschaft XII (kurz nach 100 vor Chr.).

2103 *W.-F.* 438.

Ἄρχοντος Δαμοκράτεος μηνὸς Ἡρ[αίου, | βουλευόντων . . . . . . Π]ατάδα, Ἀριστίωνος, | [ἐπὶ τοῖσδε] ἀπέδοτο Ζωπύ[ρα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυ]ναικ[εῖ]ον ἇι ὄνομα Νίκαια, τι[μᾶς ἀργυρίου . . . . ., ‖ καὶ τὰν] τιμ[ὰν ἔχει πᾶ]σαν, καθ[ὼς ἐ]πίστευ[σε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ]ραν [εἶμεν κ]αὶ ἀνέφαπτον ἀπ[ὸ πάντων . . . . .]. | βεβαιω[τῆρες·] Μέν[ων, Κρ]άτων, Νικ[. . . . . | . . . . εἰ δ]έ τις ἐφάπτοιτο [Νικαίας

ἐπὶ καταδουλισμῶι, | βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι] τὰν ὠνὰν ἅ τε [ἀποδομένα ‖ καὶ οἱ βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλ]ιος. ὁ[μοίως δὲ καὶ | ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων αὐ]τὰν ὡ[ς ἐλ]ευ[θέ]ραν [ο]ὖσαν ἀνυ[πόδικος ὢν πάσας | δίκας καὶ] ζ[αμία]ς. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Αἰακίδας ....

Die Inschrift steht auf Strecke CD oberhalb von 1929.

W.-F. Z. 1 [*Φιλοκρ*]*άτεος*, corrigiert von Pomtow, Beitr. S. 4[2]. — Z. 6 könnte nach *ἀπ[ὸ πάντων* auf Grund der Formeln an die Ergänzung von *τὸν πάντα χρόνον* oder von dem Participialsätzchen *ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ* gedacht werden. *W.-F.* notieren aber, es hätten nur 5 Zeichen gefehlt. Das ist für beide Ergänzungen zu wenig. Vielleicht schloss die Zeile einfach und kurz mit *ἀπὸ πάντων* (vgl. so auch No. 1704, 1760 u. a.). Jedenfalls sieht man aus diesem Beispiele, dass auf die Angaben über die Lücken kein Verlass ist. Ich habe alle Ergänzungen von *W.-F.*, auch die unsicheren in Z. 7, belassen, ebenso die Punkte in den Lücken von Z. 2, 4, 7/8, selbst von Z. 6. Geändert habe ich nur von ihren Ergänzungen *τῷ* u. a. in *τῶι*, weil Z. 4 *ᾶι* überliefert ist. Am Schlusse geben *W.-F.* nach *Αἰακίδας* noch 11 Punkte. Aber Pomtow führt die Inschrift nicht unter denen auf, die unvollendet geblieben wären (Beitr. 61 Anm. 4). Also entzifferte Pomtow entweder Z. 12 noch den 2. Priesternamen, oder die Inschrift schloss mit *Αἰακίδας*, trotz voraufgehendem *οἱ ἱερεῖς* (s. dazu Bsp. unter 2004, 9). Der Priester *Αἰακίδας* gehört 2 Priesterschaften an, daher unsicher die Zeit.

Zeit. Priesterschaft XIII oder XIV, also 1. Jhr. vor Chr.

2104 *W.-F.* 439.

[Ἄ]ρχοντος Ἀρι[στ]αινέτου ...., | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ[δοτο .... | [σῶμα γυναι]κεῖον ὧι ὄνο[μα ...., | τιμᾶ]ς ἀργ[υρίου ....

Die Inschrift steht mit 2105 zusammen auf Strecke CD über 1949 und 1959.

W.-F. Z. 1 *Ἀρι[στίωνος?*, corrigiert von Pomtow, Beitr. S. 4[2]. — Ihre Publikation ganz unvollständig: Die Inschrift ist zwölfzeilig, wie Pomtow Jhrb. 35, 515 Anm. 6 angiebt. Die Lücken oben nach *W.-F.*

Zeit. Priesterschaft II: 183/182.

2105 *W.-F.* 440. Pomtow, Jhrb. 35, 515.

Ἄρχοντο[ς Ἀ]νδρονίκου μηνὸς Ἰλαίου [ ] | — | — | — ‖ [..] ἀπέδοτο [—] | Καλλίδαμον τῶ[ι Ἀπό]λλων[ι τῶι Πυθίωι. β]εβαιωτῆρ[ες·] | Δεξικράτης, Δε...κω... [μάρ]τ[υρ]ες· ὁ ἱερεὺ[ς] | Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρ[χον]τες [Καλλί]ας, [.........], Γλαῦκος, Σωτύλ[ος].

Die Inschrift steht mit 2104 zusammen auf Strecke CD über 1949 u. 1959. — *W.-F.* geben nur: *Ἄρχοντο[ς Ἀν]δρονίκου μην[ός* ... — Pomtow hat constatiert, dass es im ganzen 9 Zeilen waren, die dieses Dokument bildeten, und hat a. a. O. eine genaue Abschrift in Majuskel mitgeteilt. Eine vollständige Wiederherstellung dieser „des weichen Materials (Tuff) wegen sehr zerstossenen Inschrift" ist mir nicht gelungen, und ich habe die einzelnen zusammenhangslosen Buchstaben von Z. 2—5 nicht wiederholen wollen. — Die zeitliche Bestimmung ist zweifellos. „Die Identität des Archonten *Ἀνδρόνικος* vom J. 181/0 wird ausser durch den Priester auch durch den Namen des ersten Buleuten Z. 8 [*Καλλί*]*ας* bewiesen". Die 3 Buleuten des Semesters heissen: *Καλλίας, Δαμένης* und *Κράτων* (1964, 9). Die von Pomtow angegebene Lücke nach [*Καλλί*]*ας* ist jedenfalls zu klein für beide andern Namen. — Es ist nicht unwahrscheinlich, dass der eponyme Archont identisch ist mit dem Freilasser *Ἀνδρόνικος Πατρέα* in 2039 v. J. 186; derselbe ist 179/78 Bürge (1917, 8). — Nach *Δεξικράτης* ist die Ergänzung *Δελφός* unmöglich. Es haben wohl zwei Männer die Bürgschaft übernommen. Für den 2. habe ich keine Vermutung; ein *Δεξικράτης Μνασιθέου* ist Buleut 190/89 (No. 1982), ist 189 Bürge (No. 2008) und 182 Zeuge (No. 1962, 16); ohne Vatersname steht derselbe Name No. 2075 v. J. 194 (Zeuge), No. 2046 v. J. 186 (Buleut) und so oft. — Nach den Buleuten waren noch 2 oder 3 Privatzeugen aufgeführt; denn nach P. ist *Σωτύλος* das letzte oder vorletzte Wort der Inschrift. Beide Namen sind aus der Zeit um 180 belegt: *Γλαῦκος* ist i. J. 179 Zeuge (No. 2062, 12) und *Σωτύλος* i. J. 185 (No. 1949), 184 (No. 2084) und 182 (No. 2057).

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 180.

2106 *W.-F.* 441. Pomtow, Jhrb. 35, 544. C. v. B.

[Ἄρχοντ]ο[ς] Λαιάδα τοῦ Ἄγωνος μη[νὸς Ἀμαλ]ίου, [βουλευόντων Στρα|τ]ά[γο]υ, Δά[μ]ω[ν]ο[ς], Ἡρακλείδα, Κλ[ε]ο[δ]άμο[υ, ἀπ]έδοτ[ο ἡδεῖνα τουδεῖνος,] | συνευδοκεούσας καὶ τᾶς [θυ]γατρὸς αὐτᾶς Δαμωνάσ[σας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι] | Πυθίωι ἐπ' ἐλευ[θε]ρί[α]ι σῶμα γ[υναι]κεῖον ἆι ὄνομ[α] Ῥόδιον, [καὶ κοράσιον, ἆι ὄνο|μα .....]κα, γένος οἰκογ[ε]νῆ, τιμ[ᾶς] ἀργυρίου Ῥόδιον μὲν μνᾶ[ν ....., ... καν | δὲ μνᾶν τεσ]σ[ά]ρω(ν) [κ]αὶ ἡμ[ιμ]ναίο[υ, κ]αὶ τὰν τιμ[ὰ]ν ἔχει πᾶσα[ν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος· Ξενοκ]ρ[άτη]ς Ἀγησιλ[ά]ο[υ]. καθὼς ἐπίστ[ευσαν Ῥόδιον καὶ .....κα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν]|.
Unvollendet gelassen.

Die Inschrift steht auf Strecke CD, auf der Deckquader über No. 2066. Dieser Block der Deckquaderschicht trägt links unten nahe der Ecke ein grosses *K*. Buchstabenhöhe in der Inschrift: 0,007—0,01. Nachbildung der Zeichen bei Pomtow a. a. O.

W.-F. geben 6 Zeilen st. 7, geben die Zeilenschlüsse unvollständig;

nach Z. 1, 3 u. 4 haben wir uns die Zeilen um c. 15 Zeichen vermehrt zu denken. — W.-F. Z. 1 [ἄρχοντος Λ]αιάδα, Pomtow [ἄρχοντ]ο[ς] Λαϊάδα. Vom Particip sah auch ich ein ο, war aber vor dem Steine über [ἄρχ]ο[ντος] oder [ἄρχοντ]ο[ς] im Zweifel. Am Ende lasen W.-F. noch μηνὸς Ἀμαλίου vollständig, jetzt sind 7 Zeichen herausgebrochen und ίου ist unkenntlich. Fälschlich war ihre Meinung, dass damit Z. 1 schliesse. — 2 W.-F. |[βουλευόντων] ... ωνος; unmöglich, weil zu Anfang von Z. 2 | α . . υ Ζ sichtbar ist. Deshalb muss βουλευόντων am Ende von Z. 1 gestanden haben, ebenso Στρα oder Στρατ, wozu |ά[γο]υ oder |[τ]ά[γο]υ gehört. Die 4 Archonten bringt No. 2211. Bei dem 2. und 4. Namen notierte ich weniger Zeichen als Pomtow; dieser giebt [Δ]ά[μ]ωνος und Κλεοδάμο[υ]. Am Ende der Zeile reicht der für Z. 1 notierte Bruch herein, daher [ἀπ]έδοτ[ο]; W.-F. noch ἀπέδοτο. — 3 W.-F. |[συνευδοκ]εούσας, aber die Zeichen sind noch halbwegs da, was ich durch die Schraffierung verdeutliche. W.-F. und Pomtow geben καὶ τᾶς θυγατρὸς αὐτᾶς voll, ich fand [θυ] nicht. Den Namen lassen W.-F. weg, Pomtow nimmt [Δ]α[μ]ώνας an. Den Schluss der Zeile fanden W.-F. deshalb nicht, weil sie den Anfang von Z. 4 falsch notierten. — 4 W.-F. |[ἐπ' ἐλευ]θερίαι, aber Πυθίωι steht ja klar da. Dann Pomtow: [ἐπ'] ἐλευθερίαι. Im Folgenden σῶμα γ[υναι]κεῖον berühren sich meine Notizen mit dem, was W.-F. geben: σῶμα [γυναι]κεῖον; Pomtow σῶμα γυναικεῖον. Nach ἇι ὄνομα Ῥόδιον schliessen W.-F. die Zeile und setzen Z. 5 | τὸ γένος οἰκογ[εν]ῆ unmittelbar an. Aber Z. 5 steht zu Anfang nach 7 Zeichenplätzen A oder KA vor γένος. Das zwingt zu obiger Ergänzung, und diese stützt der Schluss. — 5 Schluss W.-F. τιμ[ᾶς] ἀργυρίου . . . . | , aber 12 Zeichen sind hierauf ja noch deutlich. — 6 W.-F. | καὶ ἡ[μιμ]ναίο[υ κ]αί, aber davor ist Raum für 11 Zeichen. Ich notierte: |[. . . . . .]σ[. . .]ο[κ]αί ἡμ[ιμ]ναίο[υ]. Oben nahm ich Pomtows Vermutung auf. — 6 Schluss: W.-F. τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσα[ν, auch ich notierte ἔχει, Pomtow hat ἀπέχει. — 7 fehlt bei W.-F. Oben steht Pomtows Vorschlag. Ich notierte:]ωρω[ ] ΑΓΗΣΙΛ ∖Ο[. „Als Sohn eines Agesilaos ist bisher in Delphi nur bezeugt Ξενοκράτης, Archont in CJA II 550, Buleut in X (2314 ἄ. Τιμοκράτεος)“. Pomtow. — Die Inschrift blieb unvollendet; Z. 7 ist letzte Zeile, unmittelbar darunter steht 441 a.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50). Bestimmt nach No. 2211.

2107 W.-F. 442.

[Ἄρ]χοντος ἐν Ἀντικίρα Δάμωνος μηνὸς Διο[νυ]σίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Βαβύλου μηνὸς Ἀμαλ[ίου, | ἀπέδο]το Σωσιγένης Σωσικράτεος Ἀντικιρεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τ[ῶι Πυθίωι σῶμα γυναι[κε]ῖον ἇι ὄνομα Σωσὼ καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς ὧι ὄνομα Σώστρατος οἰκογε[ν]ῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτήρ· Ἀριστ[ό]μ[αχος | Ὀλυμπιογέ]νεος Δελφός. καθὼς ἐπίστευσαν Σωσὼ καὶ Σώστρατος

τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐ[φ' ὥιτε αὐτοὺς | ἐλ]ευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. [παρα]μεινάν[των δὲ Σωσὼ] | καὶ Σώστρατος παρὰ Σωσιγένη, ἄχρι οὗ κα ζώηι Σωσιγέν[η]ς, ποιέοντες [τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν] | ἀνεγκλήτως. ἐπεὶ δέ κά τι πάθη Σωσιγένης, ἐλεύθερ[οι] ἔστω Σωσὼ [καὶ Σώστρατος καὶ] ‖ ἀνέφαπτο[ι] ἀπὸ πάντων. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωσ[οῦς ἢ Σωσ]τράτου ἐπὶ καταδουλισμῶι, ἀποτισάτω ἀργυρίου [........], καὶ [ὁμοίως οἱ παρατυγχάνον]τες κύριοι ἐόντων συλήοντες Σω[σ]ὼ καὶ [Σώ]σ[τρᾶτον] ὡς ἐλευθέ[ρους ὄντας | ἀζάμιοι] ὄντες καὶ [ἀνυ]πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζ[αμίας. μάρτυρες· ....]| καὶ οἱ ἄρχοντ[ες] Ἀρχέλαος· [.......] ‖ Αἰακίδα ....

Der Block, der die Nummern 2107—2109 trug, gehörte zu Strecke AB oder BC. Er ist verschwunden und bisher nicht wieder gefunden worden.

Z. 5 Ergänzung des 1. Namens von *W.-F.* In den Urkunden, die zur sechsten Priesterschaft gehören, kommt ein *Ἀριστόμαχος* 1958, 15 vor, aber ohne Vatersnamen, dann mit Vatersnamen, wie oben von mir eingesetzt, 2217, 25/26; vgl. auch 2203, 4. — Von Z. 6 ab betreffen die Einzelbestimmungen immer *Σωσώ* und *Σώστρατος* zugleich, daher überall die Plurale. So muss auffallen, dass *W.-F.* Z. 9 ergänzen *ἐλευθέρ[α] ἔστω Σωσὼ [καὶ Σώστρατος καὶ] ἀνέφαπτο[ς] ἀπὸ πάντων.* Da *ἔστω* für *ἔστων* vor *σ*° belegt ist (1804, 9; 1832, 21), habe ich die Plurale der Adjektiva auch hier eingesetzt. — Zu *συλήοντες* Z. 12 s. 2092, 9; 2100, 10. — Von den Archonten des 2. Semesters ist durch No. 1705, 14 noch *Ἰατάδας* bekannt. — Es ist nicht unwahrscheinlich, dass vor *Αἰακίδα* der Name *Βαβύλος* zu ergänzen ist, dass also der *ἄρχων ἐπώνυμος* unter den Privatzeugen genannt war (s. zu 2022, 9).

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2108 *W.-F.* 443.

[Ἄρχοντ]ος Βαβύλου μηνὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο [Σωτίμα] τῶι Ἀπόλλωνι, | [συνευδοκ]εόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Διονυσίου, ..., σῶμα γυναικεῖο[ν ..... | .... τὸ γένος] Σαρματίν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμι[μνα]ίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει· | [βεβαιωτὴρ κατ]ὰ τοὺς νόμους· Ἀστόξενος Διονυσίου· ἐφ' ὥιτε ἐλευθέραν εἶμεν κα[ὶ ‖ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν]των τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. | [εἰ δέ τις ἅπτοιτο] ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | [ἅ τε ἀποδομέ]να Σωτίμα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀστόξενος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχ[άνοντες | κύριοι ἐόντ]ων συλ[ή]οντες .... [ὡς] ἐλευ-

θέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνεπ[όδικοι | πάσας] δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, [Ἀ]ν[δ]ρόν[ικος ‖ καὶ τῶν ἀ]ρχόντων Ἄλκιμος κ[αὶ ἰδιῶται Πασ[ί]ων, ... σιππος, Σωτάδας, Μέ[νης].

Über den Standort der Inschrift s. zu No. 2107.

Z. 2 Ende bleibt unklar, wie man *δι ὄνομα* auf die Zeilenwende verteilen soll. —

Z. 3. Zum Acc. *Σαρματίν* vgl. *Σωτηρίν* 1839, 12 u. a. — Der Bürge ist in einer Art Parenthese genannt, wie 1951, 5 und 2046, 2. — Nach *ἐλευθέραν* und *ἀνέφαπτον* der Construktionswechsel mit *ποιέουσα*, wie 1728, 6 u. a. — Z. 6 *W.-F.* [*εἰ δέ τις ἅπτοιτο*] *ἐπὶ κ.* Nach den Lücken zu Anfang von Z. 5 u. 7 zu schliessen, ist kein Raum zur Ergänzung des Namens der Freigelassenen. — 8 *W.-F. συλ[έ]οντες*, vgl. 2107, 12. — Von den Privatzeugen ist *Πασ[ί]ων* derselbe, der in der 6. Priesterschaft Archont (1696, 14; 1699, 18), der 1686, 14 u. 1973, 8 Privatzeuge ist; er heisst 1686, 14 *Πασίων Σωτάδα*, ist also der Sohn unseres 3. Privatzeugen. Von den Namen aus der sechsten Priesterschaft passt für den 2. *Νικάσιππος* (2020, 12 *Νίκωνος*, 1947, 1 *Καλλία*); für die Lücke notieren *W.-F.* 4 Punkte. Der letzte Zeuge ist offenbar der Nakoros, wie er auch 1704, 10 und 1705, 13 fungiert; *W.-F. Με* .... — Z. 10 fehlt bei *W.-F.* zu *κ[αὶ* die entsprechende Klammer], so dass die Lücke ungewiss bleibt.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2109 *W.-F.* 444.

Ἄρχοντος Εὐκλέος μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων τὰν [πρώταν ἑξάμηνον | Εὐδ]όκου, Ἀγησιλάου, γραμματεύοντος δὲ Πολίτα, ἐ[πὶ τ]οῖσ[δε ἀπ]έδοτο ....., | συνευδοκ[εόντω]ν ....

Über den Standort der Inschrift s. zu No. 2107.

W.-F. Z. 1 *τὰν* ...... [*ἑξάμηνον*] | , aber durch 1937, 9; 2089, 2/3 ist ja die Behörde des ersten Semesters bekannt.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2110 *W.-F.* 445.

Ἄρχοντος Πάτρωνος τοῦ Ἀριστοβούλου μηνὸς [Ποιτρ]οπίου, βου|λευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἄρχωνος, Ἀρίστωνος, γραμμα|τεύοντος δὲ βουλᾶς Μνάσωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Στράτων | καὶ Λυσίμαχος Νικάνορος, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς ματέρος αὐ‖τῶν Ἡραΐδος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σώπο|λις τὸ γένος Σαρμάταν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε καὶ ἡμιμναίου, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σώπολις τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, ἐφ᾿ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· [Φίλ]ων Φιλάγρου· ἐφ᾿

ὥστε ἐλεύθερον εἶμεν Σώπολιν. παραμεινάτω δὲ Σώπολις | παρὰ Στράτωνα καὶ Λυσίμαχον ἔτη ἓξ μετὰ τὰν Πάτρωνος ἀρχὰν | ποιῶν τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δὲ μὴ | ποιέοι ἢ μὴ παραμένοι, ἐξουσίαν ἐχόντων Στράτων καὶ Λυσίμαχος | ἐπιτιμέοντες Σωπόλει τρόπωι ὧι κα θέλωντι. ἐπεὶ δέ κα διέλ[θηι ‖ τὰ ἓξ ἔτη] ἀνεγκλήτως, ἐλεύθερος ἔστω Σώπολις καὶ ἀποτρεχέ|τω οἷς κα θέλῃ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωπόλιος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέ|βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιω|τήρ. κύριος δὲ ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Σώπολιν ὡς ἐλεύθερον ὄντα | ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ‖ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἁγίων Πολυκλείτου, Πυῤῥίας Ἀρχελάου, ἰδιῶται | Ἐμμενίδας, Δαμένης, Πολέμαρχος, Φαῖνις Γοργ[(ί)]λου, Ἡρακλείδας.

Standort: Die Nummern 2110—2112 sind nicht Mauerinschriften, sondern stehen „n. westlich vom Stall 132 auf den jetzt verschütteten Rundbaublöcken" Pomtow, Beitr. 92, 27—30.

Z. 3 der Genitiv *βουλᾶς*, als ob das Nomen voranginge, so auch 2111, 2; 2112, 3. — Ist der Bürge ein Sohn von *Φίλαγρος Φίλωνος* (1694, 15; 1760, 14) und hiess der Enkel wie der Grossvater? *Φίλων Φιλάγρου* ist in der VIII. (2165, 22) und IX. Priesterschaft (2218, 30) belegt; sein Bruder *Διόδωρος* 2251, 83. — 21 *W.-F. Γοργύλου* vgl. *Γοργίλος Φαίνιος* 2217, 23.

Zeit. Priesterschaft XII (kurz nach 100 vor Chr.).

2111 *W.-F.* **446.**

Ἄρχοντος Πάτρωνος μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων τὰν δευτέ|ραν ἑξάμηνον Δάμωνος, Ἀριστοκλέος, γραμματεύοντος δὲ βου|λᾶς Θεοχάριος, ἀπέδοτο Ζήνων Πολύωνος, συνευδοκεόντων καὶ | τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σωστράτου, τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα γυναι|κεῖον ᾇ ὄνομα Σύνετον τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· Ξενότιμος Ἄνδρωνος· ἐφ' ὥιτε ἐλευθέραν εἶμεν | Σύνετον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο Συνέτου ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ πα|ρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ἐὼν ὁ | συλέων καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἁγίων Πολυκλεί|του, Πυῤῥίας, ἰδιῶται Φαῖνις, Σωτύλος, Σώστρατος, | Θεόχαρις, Κλέων.

Über den Standort der Inschrift s. zu 2110.

Unter den Privatzeugen wird der *γραμματεύς* der Semesterbehörde angeführt.

Zeit. Priesterschaft XII (kurz nach 100 vor Chr.).

2112 *W.-F.* 447.

Ἄρχοντος Μνασιδάμου μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἑξάμηνον Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλε[ίτου], Ταραντίνου τοῦ Ξενοκρ[(ί)]τ[(ου)], | γραμματεύοντος δὲ βουλᾶς Φιλοξένου τοῦ Νικομάχου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μ ..... [Ἐ]πιχάρεος, [συ]νε[υδοκ]έοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς ‖ Σωσι ....., τῶι Ἀπόλλωνι [τῶι Π]υθίωι σῶμα γυναικεῖον ἐνδογενὲς | ἇι ὄνομα [.....]α, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς [ἐπί]σ[τ]ευσε [.....]α τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν | εἶμεν καὶ [ἀ]νέφα[πτον ἀπὸ πάν]των τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ ..... | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον ....

Über den Standort der Inschrift s. zu 2110.

Pomtow Jhrb. 40, 675 giebt *ἄ. Μνασιθέου* st. *Μνασιδάμου* und liest mit Recht Z. 2 *Ταραντίνου τοῦ Ξενοκρίτου* st. *Τ. τ. Ξενοκράτεος*.

Z. 8 Mit *ποιέουσα* wird die angefangene Construktion gewechselt, wie 1728, 6; 2108, 5 u. a.

Zeit. Priesterschaft nicht bezeichnet. Die Inschrift steht zusammen mit 2110 und 2111, die beide der XII. angehören, auf einem Blocke. *Ἁγίων Πολυκλείτου*, der in der XI. und XII. Priester ist, fungiert hier als Buleut. Das geschah wohl vor seiner Priesterschaft. Damit kommt man auf die Zeit 150—100. Zeitlich würde es ganz gut angehen, wenn man den *ἄρχων ἐπώνυμος Μνασίδαμος* mit *Μνασίδαμος Ξενοκρίτου* identificierte, der 1693, 3 (Priesterschaft IX *ἄρχ. Ἀμύντα*) der *γραμματεύς* der Behörde ist. Die Inschrift, die einen Mann als *ἄρχων ἐπώνυμος* bezeichnet, wird jünger sein als die, die ihn *γραμματεύς* nennt, also dürfte unsere Nr. in den Ausgang der IX. oder nach der IX. fallen, wegen *Ἁγίων* aber müssen wir die Zeit vor der XI. ansetzen: das führt auf

Priesterschaft IX oder X.

2113 *C.-M.* 20a. *W.-F.* 448.

Ἄρχοντος Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα μηνὸς Ἡ ...., | [βουλευόντων .... τοῦ] Φιλονίκου, Μένητος τοῦ Ξενοκρίτου, Κλεάνδρο[υ τοῦ Τείσωνος, | ἐπὶ τοῖσ]δε ἀπέδοτο Ἀτεισίδας Βείδυος, Θεοξένα Πύῤ[ῥου .... | συνευα]ρεστεόντων τοῦ τε υἱοῦ αὐτῶν Πύῤ(ῥ)ου καὶ τᾶς [θυγατρὸς ....., ‖ τῶ] Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω ἐπ' ἐλευθερία σῶμα ἀνδρε[ῖον ὧ ὄνομα Εὐφρόσυνος, | τιμᾶς] ἀργυρίου μνᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι

πᾶσαν, [καθὼς ἐπίστευσε Εὐφρόσυνος | τὰν ὠ]νὰν τῶ θεῶ. βεβαιωτήρ· Δωρόθεος Διοδώρου. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ [παρατυχὼν | κύριος ἔστω] συλέων ἐπ' ἐλευθερίαν κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Δ[ελφῶν, ὥστε] | ἀνέφαπτον εἶμεν Εὐφρόσυνον καὶ ἐλεύθερον τὸν πά[ντα βίον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ‖ Εὐφρο]σύνου ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρεχέτω τῶ θ[εῶ ὁ βεβαιωτὴρ τὰν ὠνὰν] | τῶ θεῶ. μάρτυροι· Μένης Ξενοκρίτου, Στράτα[γος Φίλωνος, Ἐμμενίδας | Τι]μολέωνος, Ἁβρόμαχος Ξεναγόρα, Φίλων Στρατ[άγου].

Die Inschrift gehörte einst zur Polygonalmauer. Der Polygon wurde später ausgebrochen und in ein Haus verbaut. Heute ist er verschwunden. S. Pomtow Beitr. 97, besonders Anm. 3.

Z. 2 *C.-M. Κλεάνδ[* . *W.-F. Κλεάνδρο[υ*, darauf 4 Punkte (s. u.). Die Zeile muss länger gewesen sein. — 3 *C.-M.* | *απελι ἀπέδοτο*, *W.-F.* [*ἐπὶ τοῖσ]δε*. — *C.-M. Ἀβρύστας Βείδυος* [1]). — Am Schlusse *C.-M. Πυρο*, *W.-F. Πύῤ[ῥου*. Der Sohn hiess nach dem Grossvater; sein Name steht 2173, 2. — 4 *C.-M.* | *ρεταεοντεοντων*; dann *Πύρου*, *W.-F. Πύῤ[ῥ]ου*, mit der Bemerkung auf S. 312: Inscr. ΠΥΡΟΥ; am Ende *C.-M. τᾶς*, *W.-F. τᾶ[ς*. — 5 *C.-M.* beginnen die Zeile mit | *Ἀπόλλωνι* und setzen *τιμᾶς* an den Schluss derselben. — 6 *C.-M. ἀπέχοντι*, *W.-F. ἔχοντι*; am Schlusse *C.-M. τὰν ὠ]*|. — 7 *C.-M.* ΔΩΡΟΥ è scritto al di sopra di ΔΙΟ; am Schlusse *C.-M. καὶ ο[* , *W.-F. καὶ [ὁ παρατυχών*. — 8 *C.-M.* liessen diese Zeile weg. — 9 *C.-M.* merken an, dass der Steinmetz einmal ON über der Zeile nachtrug; sie schliessen mit *Εὐφρο]*|. — 10 *C.-M. καταδουλισμῷ*, *W.-F. καταδουλισμῶι*, sonst fehlt freilich *ι* adscr. regelmässig; dann *C.-M. παρεχέτω τῷ θ[εῷ τὰν ὠνάν*, *W.-F. παρεχέτω [ὁ βεβαιωτήρ; τῶ θ[εῶ* vielleicht von Letzteren weggelassen, weil es Z. 11 nochmals kommt. Aber solche Versehen der Steinmetzen begegnen, s. 2087, 12 u. a. — 11 am Ende *W.-F.* Lücke von 8 Punkten; sie muss grösser gewesen sein. Über die Ergänzungen dann. — 12 *C.-M.* | *Μόλπωνος*, *W.-F.* | [. .]*μολεωνος*?. — Der *ἄρχων Βαβύλος Αἰακίδα* ist nicht der der VI. Priesterschaft (s. No. 1704, 1705; 2107, 14/15), sondern der einer späteren Zeit. Dieser ist wohl der Enkel jenes, der Sohn des Priesters der XIV. Priesterschaft. Der Enkel ist Privatzeuge in Priesterschaft XVI (2100, 13). Aus dieser ist auch der Bürge *Δωρόθεος Διοδώρου* nachweisbar (2259, 11); er ist noch in XIX. Privatzeuge (2188, 24). Die Zeugen lassen sich sämtlich bestimmen: 1) *Ἁβρόμαχος Ξεναγόρα* ist in XVI. Privatzeuge (2178, 26) und Bürge (2210, 8) und Priester von der XIX. Priesterschaft; 2) *Φίλων Στρατ[άγου]* ist in XXI. Privatzeuge (2115, 11) und Priester von XXII. Sein Sohn wird an zweiter Stelle genannt; 3) *Στράτα[γος Φίλωνος]* in 2249, 16 d. i. Priesterschaft XXI; 4) *Ἐμμενίδας Τιμολέωνος* gehört durch Dekret 2259, 1

[1]) *Ἀτεισίδας* corrigiert von Pomtow, Philol. 54, 235 Anm. 42. Erwiesen durch 2173, 2, wo der Sohn Freilasser ist. *Βεῖδυς*, wenn richtig, belegt auch GDJ. 1346, 5.

der XVI. und durch 2294 B, 2 der XVIII. an; in letztrer wird auch einmal sein Sohn *Τιμολέων Ἐμμενίδα* genannt (2267). 5) Der 1. Zeuge ist der Buleut. Seine Collegen sind nicht mit Sicherheit zu erschliessen. Wir haben in der XVIII. Priesterschaft einen *Διόδωρος Φιλονίκου* als Privatzeugen (2267, 12); derselbe wird in der XX. Priester. Möglicherweise wäre auch *Νικ[ίας] Φιλονίκου* aus 2115, 11 (Priesterschaft XXI) hier anzunehmen. Ob *Κλέανδρος* mit dem eponymen Archont in 1939, 2; 2102, 2 (Priesterschaft XII) verwandt ist? Pomtow Philol. 54, Tfl. zu S. 372 bejaht die Frage und liest also *Κ. Τείσωνος*. Alle diese Erwägungen bestimmen mich zu dem Ansatze:

Zeit. Priesterschaft XVI—XVIII möglich (Mitte des ersten Jahrhunderts vor Chr.).

2114 *C.-M.* 20b. *W.-F.* 449.

Ἄρχοντος Διοκλέος τοῦ Φιλιστίωνος μηνὸς Θεοξενίου, [βουλευόντων Κλέωνος τοῦ | Ἥρ]υος, Νίκωνος τοῦ Νικα[(ί)]ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐρώπα Σωσιλ[. . . . .] | τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω ἐπ' ἐλευθερία κοράσιον ἇ ὄνομα Δόξα [. . . . . .]· | βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Αἰακίδας Εὐκλίδα· καθὼς ἐπίστευσε Δόξα τῶ θε[ῶ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ] | πάντων τὸν πάντα χρόνον. παραμινάτω δὲ Δόξα Εὐρώπα ποιοῦσα πᾶν τὸ ἐπιτασ[σόμενον ἀνεγκλήτως. εἰ δέ κα μὴ ποιῇ ἢ μὴ παραμένῃ, ἐξέστω Εὐρώπα κολάζειν] | τρόπω ὧ κα θέλῃ. ἐπ(ε)ὶ δέ κά τι ἀνθρώπινον γένηται περὶ Εὐρώπαν, ἐλευθ[έρα ἔστω Δόξα . . . . . | . . .]. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Δόξας ἐπὶ καταδου[λισ]μῶ, βέβα[ι]ον παρεχόντω τῶ θεῶ τὰν ὠνάν . . . .

Die Inschrift stand zusammen mit 2113 auf einem ausgebrochenen Polygon, der jetzt verschwunden ist; die Lückenangaben nach *W.-F.* (sicher ungenau).

1 *C.-M.* [*ἄρχ*]*οντος*, *W.-F.* voll. — 2 *C.-M.* beginnen mit |*ωνος*, *W.-F.* *Ἥρ*]*υος*?, *Νίκωνος*; dann *C.-M.* *Νικάτου*, wie der Stein hat, *W.-F.* *Νικα*[*ί*]*ου* (s. u.); am Ende *C.-M.* *Εὐρώπα Σωσία ξυν*[. . . . . *τῷ* | , *W.-F.*, wie oben; das *τῶ* vor *Ἀπόλλωνι* aber lasen sie noch zu Anfang von Z. 3. — 3 *C.-M.* | [*Ἀπ*]*όλλωνι*, am Schlusse *Δόξ*[*α-βεβαιωτὴρ*]. — 4 *C.-M.* | [*κα*]*τὰ*, zu *πόλιος* bemerken sie: i aggiunto sopra la linea. — 5 *C.-M.* ohne *πάντων*; dann Zeichenreste von *παραμινάτω*, in der Anmerkung dazu die Lesung *παραμεινάτω*, *W.-F.* *παραμ*[*ε*]*ινάτω*, mit der Bemerkung auf S. 312: Inscr. ΠΑΡΑΜΙΝΑΤΩ. — 6 *C.-M.* |*ληεπι δέ κά τι*, *W.-F.*, wie oben; der Stein hat ΕΠΙ statt *ἐπεί*; *C.-M.* *ἐλευθ*[*έρα*, *W.-F.* *ἐλευ*[*θέρα*. Am Schlusse ergänzen *C.-M.* noch *εἰ*, *W.-F.* fanden es zu Anfang von Z. 7. — 7 *C.-M.* | *δέ τις ἐφάπτοιτο*, *W.-F.* [*τις*]; dann *C.-M.* *καταδου*[*λισμ*]*ῷ*, *W.-F.* *καταδου*[*λισ*]*μῷ*; *C.-M.* *βέβα*[*ι*]*ον*, *W.-F.* *βέβαιον*; *C.-M.* schliessen die Zeile mit *παρεχόντω* und ergänzen dahinter [*τὰν*

ὠνάν.]. — Von einer 8. Zeile sahen *C.-M.* noch]ΛΕ[. — Der Steinmetz war nicht ganz sorgfältig: Z. 7 ist das *ς* von *τις* über der Zeile nachgetragen, ebenso *βα[ι]* über *βεον*; ähnlicher Fall Z. 4.

Der Bürge *Αἰακίδας Εὐκλίδα* ist es auch 2249, 8; als *ἀρχ. ἐπών.* fungiert er 2156, 1: beide Inschriften stammen aus der XXI. Priesterschaft. Bekannt ist ferner der Buleut *Νίκων Νικαίου*; die Nummer 2204, 8 nennt ihn als Bürgen (Priesterschaft XV); 2290 mag der Zeuge *Νικαῖος* sein Vater sein (XVI. Priesterschaft). [*Κλέωνος τοῦ Ἥρ*]*υος* setzt Pomtow Philol. 54, 237 Anm. 48 ein. Was den *ἀρχ. ἐπών.* betrifft, so ist wohl ziemlich sicher, dass wir in ihm den Sohn zu sehen haben von *Φιλιστίων Διοκλέος* (in XV (2167, 9) Buleut; in XVI (2210, 1) Buleut und (2259, 12) Zeuge; in XVIII (2267, 12) und XIX (2188, 25) Zeuge).

Pomtow a. a. O. versetzt den Text in die XIII.—XV. Pr. „wegen 4 ehemals vorhandener Buleuten“: sein Grund ist uncontrollierbar, weil der Stein verschwunden ist. Nach Z. 4 und 5 waren freilich die Zeilen sehr lang. Ob auch Z. 1? Vorläufig lässt sich nur sagen:

Die an den eponymen Archonten und an den Bürgen anknüpfenden Erwägungen legen nahe, dass No. 2114 noch jünger ist als die mit ihr auf einem Steine stehende Nummer 2113; also so etwa:

Zeit. Priesterschaft XVIII—XXII möglich (zwischen 50 vor und 50 nach Chr.).

2115 *W.-F.* 450. Vgl. dazu die Bemerkungen von Pomtow, Jhrb. 35, 532.

Ἄρχοντος Ἀν[ ] μηνὸς Ποιτροπίου, [βουλευ]όντων Ἀριστ[οκλέα τοῦ Φιλονίκ]ου, Δάμωνος τοῦ Πολεμάρ[χου], ἀπέδοτο Μέ[ντωρ Α]ιαάδα τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω σῶμα γυ[ναι]κεῖον οἰκογεν[ὲς ἇ ὄν]ομα Μενηδύλα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, ‖ καὶ τὰν τιμὰν [ἔχει] πᾶσαν, ἐφ᾽ ὧτε ἐλευθέραν καὶ ἀνέφαπτον | Μενηδύλα[ν] εἶμεν ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. | εἰ δέ τις ἐφ[άπτοιτο] ἐπὶ καταδουλισμῶ τοῦ προγεγραμμένου σώματ[ος, κύριος] ἔστω ἀφαιρείμενος ἐπ᾽ ἐλευθερία ὁ παρατυχὼν κα[ὶ ὁ βεβαιωτὴρ] Διόδωρος [Δωρο]θέου [καὶ ὁ ἀποδόμενος]. βεβαιωτὴρ ‖ κατὰ τοὺς ν[όμους τᾶς] πόλιος· Διόδωρος Δωροθέου. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλω[νος Πολέμαρχ]ος Δάμωνος· Φίλων Στρατάγου, Νικ[. . . .] | Φιλονίκου, Διόδ[ωρος Ὀρέστα], Διονύσιος, Ἐπίνικος.

Die Inschrift stand nicht auf der Polygonalmauer, sondern „ist eine ehemals in H. Georgios befindliche, heut verlorene Einzelinschrift“. Pomtow, Beitr. 97 Anm. 2 und S. 83.

W.-F. Z. 1 *Ἀν[δρονίκου?]*. Sicherlich stand in der Lücke *τοῦ* und Name mit; in den zur Priesterschaft XXI gehörigen Dokumenten ist es üblich (s. die Nr. 2156, 2157, 2185, 2249), den Vatersnamen zu den Archonten, Priestern und Bürgen hinzuzusetzen, zu den Archonten und Buleuten mit *τοῦ*. — 2 *Ἀριστ[. . . . .]ου*, Pomtow wies zuerst den Buleuten nach aus

Nr. 2156, 23 und 2326, 9. Der 2. Buleut ist Vater des Priesters; 2249 ist er *ἄρχων ἐπών.* und 2185 Privatzeuge. — 3 *Με[........ Λ]αιάδα*, ergänzt von Pomtow; vgl. 2180, 9; 2220, 1; 2267, 6; Philol. 54, 218 Anm. hält er auch noch *Με[λισσίων Λ]αιάδα* für möglich und verweist auf *Λαιάδας Μελισσίωνος* Bürge in XXI *ἄ. Ξεναγόρα* (2185, 11). — 4 *οἰκογεν[ῆ]*. — 5 *[ἔχει]*, die übrigen Inschriften dieser Priesterschaft haben *ἀπέχει*. — 6 auffällig kurze Zeile. — 8 Sprachlich wichtig ist *ἀφαιρείμενος* (ähnliche Beisp. s. 2061, 9; 2221, 11); vgl. dazu die andre Fassung des Ausdrucks in 2156, 12: *καὶ ἄλλος ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν ἔχων ἐν ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.* — 9 *W.-F.* nach *[Δωρο]θέου* Lücke von 9 Zeichen. Weil Z. 2 beweist, dass die Angaben über die Lücken nicht genau sind — denn dort muss ich 15 Zeichen einsetzen, während *W.-F.* nur 10 Plätze notieren —, setzte ich hier *[καὶ ὁ ἀποδόμενος]* auf ihre Lücke von 9 Zeichen; genau gefüllt wäre sie mit *[καὶ Μέντωρ]*: der Name ist da im Formular nicht üblich. — 11 [Lücke von 11 Zeichenplätzen, dann]*ος Δάμωνος*. Pomtow setzte den Namen ein. Der Zeuge *Φίλων Στρατάγου* ist derselbe, der in Priesterschaft XXII Priester wird; sein Sohn *Στράταγος Φίλωνος* kommt 2249 vor. Zur Ergänzung des 2. Namens fehlen die Parallelen; vielleicht *Νικ[ίας] Φιλονίκου*, wenn wir ihn für den Sohn von *Φιλόνικος Νικία*, dem mehrfachen Bürgen aus der XV. Priesterschaft (2192, 11; 2193, 6; 2290, 7), halten dürfen. Der 3. (*W.-F.* *Διόδ[ωρος*, dann 12 Punkte]) ist wohl identisch mit *Διόδωρος Ὀρέστα* in 2156, 24; es kommt aber vor, dass unter den Zeugen der Bürge nochmals besonders genannt wird, also könnte auch an Ergänzung von *Δωροθέου* gedacht werden. Die von *W.-F.* notierte Lücke von 12 Zeichen wird weder durch das eine noch durch das andere Wort gefüllt. Der 4. Zeuge lässt sich vielleicht mit *Διονύσιος Ἀστοξένου* in 2249 identificieren, der 5. mit *Ἐπίνικος Νικοστράτου* 2180, 10.

Zeit. Priesterschaft XXI (oder XXII) (kurz nach Chr. Geburt). Von den Priestern ist nur der eine genannt, *Πολέμαρχος Δάμωνος*. Dieser gehört aber sowohl der XXI. (*Διόδωρος Φιλονίκου — Π. Δ.*) als der XXII. an (*Π. Δ. — Φίλων Στρατάγου*). Die Entscheidung ist schwer; vorläufig kann man nur sagen: Da *W.-F.* Z. 10 den Singular *ὁ ἱερεύς* gelesen haben, ist Z. 11 *Φίλων Στρατάγου* als 1. Privatzeuge anzusehen. Er ist also noch nicht Priester, folglich gehört No. 2115 in die XXI. Priesterschaft. Doch kommt es vor, dass trotz *ὁ ἱερεύς* zwei Namen folgen: 1967, 12 u. ö.

Die bisher nach der Nummerierung von *W.-F.* (419—450) behandelten Freilassungsurkunden (**1684—2115**) stehen der Mehrzahl nach auf Strecke DC (s. Pomtow, Beitr. Tafel III); was davon bereits Strecke CB angehört, ist oben S. 443 verzeichnet.

Da wir, von West nach Ost an der Mauer hingehend, DC erledigten,

hat nunmehr die Sammlung

die Freilassungsurkunden von CB und BA

zu bringen.

Über den Standort der einzelnen Nummern orientiert Pomtows Tafel. Wir behalten seine Bezeichnungen bei und nehmen also

I. auf Strecke CB

a. die von Haussoullier, Bulletin de corr. hell. V (1881) S. 406 ff. mitgeteilten Freilassungsurkunden No. 15—48 (bezeichnet mit V, 15; V, 16 u. s. w.) = **2116—2149**;

b. die von Pomtow mit ( ) gekennzeichneten, zur Zeit der Aufnahme der Tafel (1887) noch unpublicierten Inschriften (1)—(102), jetzt herausgegeben von Couve et Bourguet, Bulletin de corr. hell. XVII (1893), 343 ff. unter No. 1—109, nämlich

99 Nummern: Pomtow (1)—(102), ausgenommen (1), (33), (69) = **2150—2248**,

5 „ : Anecd. 37a, b, c, d, e = **2249—2253**,

5 „ : *C.-M.*[1]) 9, 10, 17, 19a und b = **2254—2258**.

Ihre Sammlung meint die Abkürzung C.-B.; um nicht eine neue Zählung zu haben, werden die von Pomtow auf der Tafel gegebenen Nummern beibehalten;

c. *C.-M.* 12, eine Nummer, die C.-B. nicht in ihre Liste aufnahmen = **2259**.

II. Strecke BA (vgl. Landrons Plan[2]) in Lebas Voyage archéologique 1858 Inscriptions Tafel 12F Abb. I, II mit Tabula II in den Anecd. Delph. und Pomtows Tfl. III)

Urkunden, die der Mehrzahl nach Müller-Curtius 1840, Rangabe 1841 und Lebas 1844 abschrieben, bez. abklatschten; publiciert sind sie zuerst in

Anecdota Delphica, ed. E. Curtius (1843) — bezeichnet mit Anecd. —, unter No. 2—36b; ausserdem

6 anderwärts (s. u.), im ganzen 42 =

2260—2294B und

2295—2300.

Strecke GJ (die Ostseite der Polygonalmauer, s. Pomtow Tfl. IV No. 5 und 6) enthält unter ihren Inschriften I—XVII (I—V = Wescher mon. bil. p. 136A—E; VI und VII = F und G; VIII—XVII unediert) Freilassungen, sie sind aber noch nicht bekannt gegeben. Unter No. **2301**, A, B etc. können sie später rubriciert werden.

[1]) Conze-Michaelis, rapporto d'un viaggio fatto nella Grecia, Annali 1861 bd. 33, 67 ff.

[2]) Wegen Block Σ (mit Lebas 847 = Anecd. 67) vgl. die Anm. zu No. 2267. Nach Pomtow Beitr. 101 wäre der Stein „jetzt verloren".

Hierauf folgen die Freilassungen, die ausserhalb der Polygonalmauer gefunden wurden, nämlich

I. auf der Theatermauer.

Die 20 im Plane von Pomtow (Beitr. Tfl. IV, 7) notierten Inschriften sind[1])

a. aus CJ: 7, nämlich

1699. 1702. 1704. 1705. 1706. 1707. 1709.

Vier andere stelle ich aus derselben Publication hinzu, wiewohl ihre dort notierte Zugehörigkeit zur Theatermauer bisher noch nicht erwiesen ist (Pomtow, Beitr. 105),

nämlich a. die Fauvel-Köhlerschen Inschriften-Anfänge 1701 b und 1705 b.

b. die 2 Cyriacus-Texte 1700 und 1703.

b. aus Lebas:

922. 934. 939.

c. unediert: 10, bezeichnet mit a—k

(und zwar fk der IX., abce der X. und dg der XV. Priesterschaft angehörig).

Davon bisher nur publiciert 3: (a) (d) (g),

also im ganzen von der Theatermauer 17 = No. 2302—2318.

II. Anderwärts gefundene (s. am Fusse jeder Nr.)

No. 2319—2342.

Nach No. 2342 folgen 2 Tabellen. I giebt eine Übersicht über die eingehaltene „örtliche" Reihenfolge. Dazu bringt II eine „zeitliche" Ordnung der Freilassungen.

2116 *Haussoullier* Bull. V, 15. Ditt. 446. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Δαμοκρίτου Καλυδωνίου μηνὸς Δίου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Μαντία καὶ ἱερέων Εὐκλέος, Ξένωνος μηνὸς | Ποιτροπίου, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρχοντος Λαμπρία μηνὸς Παναγυρίου, | ἐπρίατο ὁ Ἀπόλλων ὁ Πύθιος παρὰ Σωσιβίου Ἀμφισσέος ἐπ' ἐλευθερίαι ‖ σῶμ[α] γυναικεῖον ἆι ὄνομα Νίκαια τὸ γένος Ῥωμαίαν, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου. προαποδότας κατὰ τὸν νόμον· Εὔμναστος | Ἀμφισσεύς. τὰν τιμὰν ἀπέχει, τὰν δὲ ὠνὰν ἐπίστευσε Νίκαια τῶι Ἀπόλλωνι | ἐπ' ἐλευθερίαι. μάρτυροι· Φιλοκράτης Δαμοφάνεος, Εὔαρχος Δίωνος, Ὀρθόλαος | Πανσανία, Ἀριστόδαμος Τιμοδάμου, Μεγακλῆς, Λύκος Νικομάχου,

---

[1]) Nach 2322, 17 muss noch eine Copie von dieser Nummer an der Theatermauer gestanden haben.

Μνασίλα|ος Εὐδαμίδα, Δρωπίνας Ἄνδρωνος, Τίμων Ἀναξία, Πύθων, Γοργίας Νίκωνος, | Πανσανίας, Ἀγασίδαμος Ἀμφισσεῖς, Καλλίας Μάχωνος, Σιμάδας Σκόπα, | Πολεμαῖος, Δάμαρχος Τίμωνος, Εὐθύδαμος Ξενοφάνεος, Τήλεφος, Ἡρωΐδας, | Σωγένης Ὀνομάρχου, Κρατίδας Ἡρακλειῶται, Ἀνδρόβολος Κυτινιεύς, Δρωπίνας | Καλλιπολίτας, Κλέων ὁ ναοκόρος, Εὐκλῆς ὁ ἱερεύς, Δάμων Δελφοί. ἁ ὠνὰ ‖ κεῖται ἔν τε τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ Κλέωνα τὸν ναοκόρον καὶ Φιλοκρά|τη, Εὔ[α]ρχον, Ἀριστόδαμον Ἀμφισσεῖς, Καλλίαν Ἡρακλειώταν, | [Δ]ρωπίναν Καλλιπολίταν.

H. Z. 7 *ἐπίστευ[σ]ε.* — 13 *Κυτινεύς*; Z. 13 Ende *Δρωπίνα[ς]*, aber °*πίνας* ganz klar. Das *ς* steht in der anstossenden Steinlücke. — Z. 14 nach *Καλλιπολίτας H.* fälschlich *καί*. *Κλέων* klar, *H. Κλέω[ν]*. — Z. 16 ist nicht bis zu Ende benutzt. — Z. 17 jetzt *[Δ]ρωπίναν*. Nach *Καλλιπολίταν* Schluss; die Zeile blieb unbenutzt.

Das Formular dieser Inschrift weicht ab durch den Zusatz *καὶ ἱερέων* (Z. 2), *ἐπρίατο* (Z. 4), durch die ungewöhnliche Zahl der Zeugen (Z. 8) und der Kopien der *ὠνά* (Z. 15). — Wegen *προαποδότας* s. 1842, 6; 1990, 9; wegen *ἀπέχει* 1956, 3. Zu *ἁ ὠνὰ κεῖται* Z. 15 ist 1912, 7 Parallelstelle. Bemerkenswert das Fehlen des Particips im gen. abs. Z. 2: *ἱερέων Εὐκλέος, Ξένωνος.* Vgl. 2205, 10/11.

Zeit. Priesterschaft I: December/Januar 200/199.

2117 *Haussoullier* Bull. V, 16. C. v. B.

Στραταγέοντος Χαλέπου Ναυπακτίου μηνὸς Ἀθαναίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Ὑβρία μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἁγησίας Πολυτίμου Πλυγονεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Στρατώ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, ἐφ' ὧι τε αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε Στρατὼ τὰν ὠνὰν ‖ τῶι θεῶι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Σέλευκος Ἐπινίκου Πλυγονεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Εὐκλῆς, Ξένων καὶ τοὶ προστάται Μαντίας, Αἰακίδας | καὶ ὁ νεωκόρος Κλέων Ὀρέστα, ἰδιῶται Καλλικράτης, Πατρέας, Καλλείδας | Δελφοί, Ἀγασέας, Σίμων, Ἐργασίων Πλυγονεῖς, Φιλλέας Οἰνοαῖος.

Z. 4 Ende steht *τὰν ὠνὰν* auf einer Correktur, vermutlich *τῶι θεῶι*, was der Steinmetz dann zu Anfang von Z. 5 setzte. — 6 klar und schön *Αἰακίδας*, *H. Αἰαχίδας*. — Ende von Z. 8 nicht ganz gebraucht. — Zu *προστάται* vgl. 1733, 10; 1920, 15; 1950, 17; 1996, 6; 2076, 7; 2145, 12; dieselben Namen der *προστάται* 2072, 13.

Zeit. Priesterschaft I (s. No. 2049; 2072): October/November 199.

2118 *Haussoullier* Bull. V, 17. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Διο|δώρου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἰατάδας Δελφὸς | Ἰωνίδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι τὸ γένος Φωκίδα ἐγ Δαυλίας, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Ἰωνὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ‖ ἐφ᾽ ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Ἀρίστανδρος Πλυγονεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος· Ἀριστόμαχος Ἀριστοβούλου, Νικόδαμος Πεισιλά[ου], | Καλλικλῆς Νικομάχου Δελφοί, Νικάσιππος, Ἄρχων Πλυγονεῖς.

Wegen *ἐγ* Z. 3 vgl. 1878, 17; *H.* Z. 3 Schluss: *τιμᾶ[ς]*. — Nach dieser Nummer liess der Steinmetz 1 Zeile frei und liess dann erst No. 2121 folgen.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 195/194.

2119 *Haussoullier* Bull. V, 18. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρ|[χ]οντος Διοδώρου μηνὸς Θεοξενίου, ἀπέδοτο Νικάτας Καλλιπολίτας σῶμα | [γ]υναικεῖον καὶ τὸ παιδάριον αὐτᾶς οἷς ὀνόματα Μαισίρα, Κότυς τὸ γένος Θράικια | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν πέντ[ε], καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι ‖ τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧι αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν, ποέοντας ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Τεισίας Καλλιπολίτας, Ἰατάδας Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Δίων, Λύκων, Ἄνδρων Δελφοί, Σωσίνικος | [Ἀ]μφισσεύς, Ἀντιδώτας Καλλιπολίτας, Σέλευκος Πλυγονεύς.

Z. 3 Anfang jetzt *[γ]υν°*. *H.* noch *γυν°*. — Der Name *Μαισίρα* ist sicher. *H.* „*Μ?αισίρα*". — *H.* Z. 4 *πέν[τε]*. — 7 *Δ[ί]ων*, gewiss der Buleut. — Z. 8 jetzt *[Ἀ]μφισσεύς*, *H.* noch *Ἀμ°*. Die Zeile 8 ist nicht bis zu Ende benutzt. Der Name *Ἀντιδώτας* „Vergelter" war vielleicht ursprünglich ein Beiname einer Gottheit; vgl. *Ἐπιδώτης*.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 194.

2120 *Haussoullier* Bull. V, 19. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος μηνὸς Ἑρμαίου, ἐν Δελφοῖς δὲ | ἄρχοντος Διοδώρου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρίστων Ἀρισ[τ]ίωνος Χαλειεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι Σώσιον τὰν ἰδίαν, ἀργυρίου μνᾶν πέντε. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Βούλων ‖ Ξένωνος Δελφός,

Σέλευκος Ἐπινίκου Πλυγονεύς. παραμενέτω δὲ | Σώσιον παρὰ Ἀρίστωνα ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον τὸ δυνατὸν ἄχρι | κα ζώηι Ἀρίστων. εἰ δέ τί κα πάθη Ἀρίστων, τοῦ θεοῦ ἔστω Σώσιον | ἐλευθέρα οὖσα καὶ κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποέουσα ὅ κα θέλη, | κα[θ]ὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Σώσιον. μάρτυρες· Ξένων, ‖ Ἄθαμβος τοὶ ἱερεῖς, Πράοχος, Πατρέας, Ξενοχάρης, Εὐρύμαχος, Κράτων | Ῥοδίου, Ἰατάδας Δελφοί, Δωρόθεος, Ἁρμόλαος Χαλειεῖς.

Die Inschrift ist ausgezeichnet erhalten; nur wenige Zeichen sind beschädigt. — Z. 11 nicht bis zu Ende benutzt. Danach 1 Z. Zwischenraum zwischen dieser No. und 2119.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 194.

2121 *Haussoullier* Bull. V, 20. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος μηνὸς Διονυσίου, ἐν Δελφοῖς | δὲ ἄρχοντος Διοδώρου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο|το Εὔνικος Φυσκεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Δημητρία τὸ γένος ἐκ Περγάμου, τιμᾶς ἀργυρίου ‖ μνᾶν τεσσάρων, συνεπαινεόντων τῶν Εὐνίκου υἱῶν Ἀρχεδά|μου, Νικοδώρου, καθὼς ἐπίστευσε Δημητρία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλη. βεβαιω|τὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Στράμβος Οἰνο|αῖος. μάρτυρες· Ἀρχιάδας Δεξιθέου, Ἀριστόμαχος ‖ Ἀριστοβούλου, Καλλίας Ἐμμενίδα, Δαμοχάρης Καλλεί|δα Δελφοί, Λυσίας Ἡρακλείδα Πλυγονεύς, | Κρατῖνος Μεδεώνιος.

H. Z. 5 Ἀρχδάμου, aber Ἀρχεδά μου ganz klar. — 7 ποέου[σα]ν, aber σ ist lädiert, α ganz klar. — 10 St. °ΔΑΑΜΟ°, und das vergessene Δ ist über dem 2. Alpha nachgetragen. Z. 10 Ende *H.* Καλλιά δα; auf die falsche Lesung hätte ihn z. B. 2067; 7; 2124, 14 aufmerksam machen müssen. — 11 ist nicht bis zu Ende benutzt. Z. 12, die vorgezogene Linie, blieb unausgefüllt, also sicher Schluss des Dekretes. Zur Form Δημητρία s. 1957, 7; zu Στράμβος 2041, 17.

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 194.

2122 *Haussoullier* Bull. V, 21. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος μηνὸς Ἀγυείου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Διοδώρου μηνὸς Ἡρακλείου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντ[ο] Ἀμεινώ, Ἁρμυλὶς Ἀμφισσίδες τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀρχὼ καὶ τὸν υἱὸν | αὐτᾶς Ἀρχίσωνα οἰκογενεῖς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, |

καθὼς ἐπίστευσαν Ἀρχὼ καὶ Ἀρχίσων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧι αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους, ποέοντας | ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· | Καλλικράτης Μινάκου Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος· Δίων, Δαμοχάρης, Στράτων Δελφοί, Νικόδαμος, | Ἀγάσανδρος Ἀμφισσεῖς.

H. Z. 7 *ἐλευθέρο[υ]ς*. — Der Name *Ἁρμυλ-ίς* setzt einen **Ἅρμ-υλο-ς* voraus. — *Ἀρκίσων* h. auch der ätolische Strateg *W.-F.* 1, 1. Vgl. *Ἄρκισα* Sclavin 1818, 2. *Ἀρκίσων* ist mehrdeutig: entweder gab es ein **ἀρκίζω* neben *ἀρκέω*, oder *Ἀρκίσων* steht für *Ἀρκέσων* (vgl. *Ἐχί-λαος* u. *Ἐχέ-λαος*), gekürzt aus *Ἀρκε-σόων* oder ä., also *Ἀρκίσων*, *Ἀντίσων* (GDI. 807, 1), wie *Λυσίκων*, *Καλλίκων*, *Καλλίτων*. — Der Bürge ist wohl ein Bruder von *Ἄνδρων Μινάκου* 1844, 12. *Δίων* ist Buleut des 2. Semesters.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 194.

2123 *Haussoullier* Bull. V, 22. C. v. B.

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονέος μηνὸς Πανάμου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα μηνὸς Βουκατίου, ἀπέ|δοτο Τίμων Φιλλίδα Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | κορίδιον ἆι ὄνομα Εὔκλεια, τὰν ἐπίστευσε ἁ μάτηρ αὐτᾶς | Σώτιον, γένος ἐγ Δελφῶν, ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευ|σε Εὔκλεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Λαμπρίας Ἀλεξομενοῦ Ἀμφισσεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | Ξένων, Ἄθαμβος, ἰδιῶται Ἀρισταίνετος, Δαμοχάρης, Ξενόστρα‖τος Δελφοί, Φίλων, Πυῤῥῖνος, Ἀρίστων, Αἰνίας Ἀμφισσεῖς, | Κάλλων Πλυγονεύς.

Erhaltung der Inschrift tadellos.

Bemerkenswert das Relativsätzchen in Z. 4: die Mutter kauft ihr Kind frei. — Zu *ἐγ Δελφῶν* Z. 5 s. 1878, 17; 2118, 3. — Derselbe Bürge 2082, 4.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 194.

2124 *Haussoullier* Bull. V, 23. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα Τριχονίου τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Πειθαγόρα μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοντο Σθένιος, Σωπάτρα Χαλειεῖς ‖ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἆι ὄνομα Ἡραΐς καὶ τὸν υἱὸν αὐτᾶς | Σθένιον ἐπ' ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν ἕξ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον | καὶ τὰν συμβολάν· Ἵππων Ἀθανίωνος ‖ Δελφός, Εὐαγορίδας Δεξινίκου Χαλειεύς. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ἄθαμβος, | Ξένων, ἰδιῶται Κλεόδαμος Πολυ-

κλείτου, Πιστέας, Πράξων Μαντία, | Δαμοχάρης Καλλείδα Δελφοί, Φιλ||λίδας, Ξενόδοκος, Σωκράτης | Εὔφρονος Χαλειεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ | Εὐρύμαχον Δελφόν.

H. lässt Folgendes unerwähnt: Z. 11 Ende ist nach *Ἄθαμβος* ein Name ausgeschlagen, und der Raum für 5 Zeichen ist unbenutzt gelassen. Z. 12 Anfang steht *Ξένων* in ausgeschlagenem Raume: also grössere Selbstcorrektur des Steinmetzen. — Z. 17 ist nicht bis zu Ende benutzt. *Εὐρύμαχος* ist Buleut.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 194/193.

2125 *W.-F.* n. 453 (nur die Anfänge der Zeilen). *Haussoullier* Bull. V, 24. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον μηνὸς Εὐθυαίο[υ, ἐ]ν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Πειθαγόρα μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀ[. . .]σ[ ] Ἀμβρύσσιος Κύδνον | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρω[ν, καθὼ]ς ἐπίστευσε Κύδνος τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, πο[έοντ]α ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες || κατὰ τὸν νόμον· Ἁγίων Κ[α]λλικράτεος, Καλλικράτ[ης Ἀνδ]ρονίκου Δελφοί. μάρτυρες· | οἱ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· Στράτων, Κράτων Δε[λφοί], Κρατίδας, Καλλικράτης | Πλυγονεῖς.

Z. 1 *W.-F.* nur *σταταγέοντος*, 2 nur |*Πειθαγόρα μηνός*. — Z. 2 nach *ἀπέδοτο H. Α[. . . . . . .] [Ἀ]μβρύσσιος*. Ich schrieb ab: *Α[. . .]σ*, danach die Lücke nicht zu berechnen; von *H.* ist *σ* weggelassen worden. — 3 *W.-F.* nur *τῶι Ἀπόλλωνι τῶ[ι Πυθίωι* . . . . . — 4 *W.-F.* nur *θεῶι τὰν ὠνὰν* . . . . .; *H. πο[έοντ]α*, möglich *πο[ιέοντ]α*. — 5 *W.-F.* nur *κατὰ τὸν νόμον* . . .; *κατὰ* steht in tief ausgeschlagenem Raume; was darunter stand, ist nicht zu erraten. — 5 *H. Καλλικράτεος* (auch 2128 Bürge); dann *Καλλικράτ[ης Ἀνδ]ρονίκου*, Lücke freilich unbestimmbar. — Z. 6 *W.-F.* nur *οἱ ἱερεῖς Ξένω[ν* . . .; es ist sichtbar (*H.* nur *Δ . . . . . . τίδας*) nach *Κράτων*, vor der — auch hier unbestimmbaren — Lücke ΔΙ. Da nun *Στράτων* nach 2122, 10 und *Κράτων* nach 2120, 10 Delphier sind, ergänze ich *Δε[λφοί]*. Nach der Lücke sehe ich *Κρατίδας* (*H.* nur *]τίδας*); vom *K* freilich nur ein Stück der unteren Schräghasta. — Z. 7 enthält das eine Wort, darunter 0,05 Raum unbenutzt. S. jetzt das Faksimile bei Pomtow Jhrb. 40 Tfl. II.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 193.

2126 *Haussoullier* Bull. V, 25. Cauer 211. C. v. B.

Στραταγέοντος Θόα τὸ δεύτερον μηνὸς Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Μίκκων Ξενώνδα Δελφὸς τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα τέσσαρα, αἷς ὀνόματα Ἐλευθερίς, Σύρα, Παρθένα, | Παραμόνα, ἀργυρίου μνᾶν δεκαπέντε. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν

νόμον καὶ τὰν ὁμολο‖γίαν· Πολύων Νικάρχου, Ἀρχιάδας Δεξιθέου, Δίων Κλέωνος, Ταραντῖνος Ἄρχωνος. | παραμενόντων δὲ Σύρα, Παρθένα, Παραμόνα παρὰ Μίκκωνα ποιέουσαι τὸ ποτιτασσό|μενον ἄχρι κα ζώηι Μίκκων. εἰ δέ κα μὴ ποιέωντι τὸ ποτιτασσόμενον ἢ ἄλλο τι κακο|ποιέωντι, ἐξέστω Μίκκωνι κολάζειν ὥς κα αὐτὸς θέληι καὶ ὅν κα Μίκκων κελεύηι. | Ἐλευθερὶς δὲ ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέφαπτος τὸν πάντα βίον, καθὼς ἐπίστευσε τῶι ‖ Ἀπόλλωνι τὰν ὠνάν, κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς καὶ ποιέουσα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέ|χουσα οἷς κα θέληι. εἰ δέ τί κα πάθηι Μίκκων, τοῦ θεοῦ ἔστων Σύρα, Παρθένα, Παραμόνα, | ἐλεύθεραι οὖσαι καὶ ἀνέφαπτοι τὸμ πάντα βίον, ποιέουσαι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποπορεύ|εσθαι οἷς κα θέλωντι, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι Ἀπόλλωνι τὰν ὠνὰν Σύρα, Παρθένα, | Παραμόνα. βέβαιον δὲ παρεχόντων τῶι Ἀπόλλωνι τὰν ὠνάν, εἰ τίς κα ἐφάπτηται ‖ αὐτᾶν, οἱ βεβαιωτῆρες Πολύων, Ἀρχιάδας, Δίων, Ταραντῖνος καὶ ὁ ἐπίνομος τῶν | Μίκκωνος. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, ὑπόδικοι ἐόντων τῶι θέλοντι ὑπὲρ τὸν Ἀπόλλω|να ἐγδικάζεσθαι. κύριοι δὲ ἐόντων καὶ οἱ ἀντιτυγχάνοντες συλέοντες ὡς ἐλευ|θερᾶν ἐουσᾶν, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι Ἀπόλλωνι τὰν ὠνὰν Ἐλευθερίς, Σύρα, Παρθένα, | Παραμόνα, ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ‖ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Εὐκλείδας, Διόδωρος, Μνάσιων καὶ ἰδιῶται | Στράτων, Δαμο[χ]άρης, Νικαγόρας Δελφοί.

H. Z. 1 *σταταγ[έ]οντος.* — 6 *ποέουσαι*, die Inschrift hat überall *ποι*°. — 8 *κακὸ[ν] | ποιέωντι*, aber *κακοποιέωντι* empfiehlt sich durch die Parallelstelle 1979, 7. — 12 Der Infinitiv *ἀποπορεύεσθαι* erklärt sich so, dass *ἐξέστω* vorschwebt. — 17 Zu *ἐγδικάζεσθαι* vgl. 1878, 17; 2118, 3; 2123, 5. — 17/18 *ὡς ἐλευ|θέραν ἐοῦσαν*, aber beide Formen sind gen. plur. Die ganze Nummer hat im Formulare viel gemeinsam mit No. 1979 (so 1979, 6 ff. = 2126, 7 ff.; 1979, 11 ff. = 2126, 14 ff.): die Parallele zu Z. 17/18 heisst dort: *κύριοι δὲ ἐόντων καὶ οἱ ἀντιτυγχάνοντες συλέοντες ὡς ἐλευθέρων ὄντων* (Z. 13/14). Vgl. noch 2205, 10/11. Ich neige jetzt (vgl. 1979, Anm.; 2006, 11) mehr zur Auffassung der Genitive als gen. abs. (vgl. 2049, 13). — Der Freilasser *Μίκκων* ist Bürge in No. 1979.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 193.

2127 *Haussoullier* Bull. V, 26. C. v. B.

Στραταγέοντος Δαμοκρίτου τὸ δεύτερον μηνὸς Προκυκλίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐχεφύλου μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε

ἀπέδοντο [ ] τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ‖ ἐ|πίστευσε | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέ|ραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Καλλι[ ]. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος· | [ ] Δελφοί, Λύκος, Νίκων Πλυγονεῖς.

Anfang von Z. 3, 5, 7 und 8 tief ausgeschlagen, in Z. 3 ist TO, in Z. 4 E noch sichtbar (*Hauss.* 3 |[το]; 4 [*ἐπίστευσε*]). Nach Z. 8 ist (vor No. 2240) eine Zeile freigelassen. Ob durch plötzlichen, unmittelbar nach dem Akte der Freilassung eingetretenen Tod der Sklavin die Urkunde illusorisch wurde, so dass der Steinmetz sie geradezu zum Formular umwandelte? Freilich liess er Z. 8 die Namen der *Πλυγονεῖς* u. Z. 4 den Preis.

Zeit. Priesterschaft II: September/October 193.

2128 *Haussoullier* Bull. V, 27. C. v. B.

Στραταγέοντος Δαμοκρίτου τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἐκεφύ|λου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Εὔαρχος Δίωνος Ἀμφισσεὺς Εἰσιδώραν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Εἰσιδώρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι | αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ὀρθόλαος ‖ Πανσανία Ἀμφισσεύς, Ἁγίων Καλλικράτεος Δελφός. μάρτυρες· Ξένων, Φιλαίτωλος, | Ἀστύοχος· Στράτων, Ζηνέας Δελφοί.

Z. 2. „Une ligne a été omise par le graveur entre la seconde et la troisième" bemerkt *H.*, weil er das Objekt vermisst, und setzt *σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Εἰσιδώρα, τὸ γένος — —* aus der Formel in Klammern hinzu. Aber das Objekt, das er in seiner Abschrift wegliess, steht ja auf dem Steine zwischen *Ἀμφισσεύς* und *τῶι* in Z. 2, was auch Pomtow Beitr. S. 10 moniert. — Die beiden Leute aus Amphissa, *Εὔαρχος* und *Ὀρθόλαος*, fungieren 2116 als Zeugen. — Ob der 1. Zeuge der Priester oder der Archont ist, bleibt unklar; *Φιλαίτωλος* und *Ἀστύοχος* sind Buleuten. Pomtow (Rh. Mus. 49 (1894), 597) hält *Ξένων* für den Buleuten, also *Ξένων Δαμοχάρεος*.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 193/192.

2129 *Haussoullier* Bull. V, 28. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐ[ν Δελφοῖς] δὲ ἄρχοντος Κλεοδάμου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσ|[δε ἀπέδο|το Δαμάγων Ἀμφισσ[εὺς] Δαμὼ καὶ Ξενοκλῆν | [τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι, τὸ γέ[ν]ος Λάκωνας, ἀργυρίου ‖ μν[ᾶν ἕ]ξ, καθὼς ἐπίστευσαν [Δαμ]ὼ καὶ Ξε[ν]οκλῆς τῶι | θεῶι

τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν, ποέον|τας ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Τιμό|δαμος, Εὔδικος Μυανεῖς. τὰ[ν] τιμὰν ἔχει. [μ]άρτυρες· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων καὶ οἱ ἄρχοντες [Ἀ]μύντας, Πραξί|ας· Παρνάσσιος, Δίων, Βαβύλος Αυσιδάμου Δελφοί, Λύκος | Νικομάχου, Θεαγένης Μενάνδρου, Ἀριστομένης Ἀριστο|κλέος Ἀμφισσεῖς, Ὀλύμπιχος Ἀντιοχεύς.

Seit *H.* die Abschrift nahm, der auch schon einzelne Zeichen losgeblättert fand, ist die Abbröckelung fortgeschritten: Z. 1 fehlt jetzt [στρατα], 2 [δὲ ἄρ], 4 steht jetzt γ[έν]ος, 9 [Ἀμύ]ντας. Z. 8 freilich giebt *H.* [μά]ρτυρες, während ich ά noch ziemlich deutlich sah. — Zu *οἱ ἄρχοντες* gehören nur die zwei nächsten Namen; der dritte hiess *Θεόφραστος*.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 192/191.

2130 *Haussoullier* Bull. V, 29. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Κλεο|δάμου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἕλλαν Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νικάσιον τὸ γένος Τρωνίδα, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευ[σε Νι]κάσιον [τῶ]ι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευ|θέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τ[ὸ]μ πάντα β[ίο]ν, ποέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Σώξενος Κ[λ]έωνος, Ἀμύντας Τιμαγένεος | Ἀ[μ]φισσεῖς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἀθαμβ[ος] καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀμύντας, Πραξίας, ἰδιῶται Παρνάσσιος, Δαμοχάρης, Στράτων, Ἀ[ρι]στόμαχος Δελφοί, Καλλικλῆς Φ[α]λικαῖος, Δίων Πλυγονεύς, Ἀριστόξενος, Φιλό[σ]τρατος Ἀμφισσεῖς, Νεόλαος Φυσκεύς.

Z. 1 jetzt [σ]τρατ°. — 4 *H.* ἐπίστευσ[ε. — 7 *H.* [Ἀμ]φ° und Ἀθαμ[βος]. — Z. 8 jetzt [ας ἰδ]ιῶ°. — 9 *H.* [Φα]λ° und [Φ]υσκεύς; aber *Φ* ist klar. — Zu *Τρωνίς* vgl. Paus. X, 4, 10 *ἔστι δὲ τῆς Δαυλίας χώρα καλουμένη Τρωνίς*. S. 2132, 3.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 192/191.

2131 *Haussoullier* Bull. V, 30. C. v. B.

Στραταγέοντος Φαινέα τὸ δεύτερον μηνὸς Εὐ[θυ]αίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Κλεοδάμου μηνὸς Ἀμ[α]λίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Καλλικράτης, Δαμοκρίτα Ἀμφισ|σεῖς σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωφρόνα οἰκογενῆ τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σω|φρόνα

τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποιέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν συμβολάν· Φίλων Δαμέα | Ἀντιοχεύς. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ὀρθαῖος, Δαμοσθέ||[ν]ης, Ἐχέφυλος, ἰδιῶται Δαμοχάρης, Ἄνδρων, Ἀνδρόκριτος Δελφοί, Δωρόθεος, ‖ Εὐθύδαμος Ἀμφισσεῖς.

Z. 1 Schluss sieht man den unteren Teil der Längshasta von *υ* noch. — 2 Schluss *H.* *Ἀ[μα]*‖°. — 5 Schluss *H.* *Σ[ω]*°. — 6 *ποέουσαν*. — 9 *Δωρόθε[ο]ς*. — Z. 10 Anfang klammert *H.* E ein; es steht aber, noch schwach erkennbar, vor einem Risse, hinter dem *υ* folgte.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 191.

2132 *Haussoullier* Bull. V, 31. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου Φόλα τὸ δεύτερον μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυ|κλείτου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Τιμάσιος Θεαγένεος Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Δαμὼ τὸ γένος ἐκ Τρωνείας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, | καθὼς ἐπίστευσε Δαμὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα [ε]ἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα ‖ βίον, ποέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Δωρόθεος Τιμασίου, Θεαγένης Ἀγέα Ἀμφισσεῖς. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Πραξίας, Πεισίλας, ἰδιῶται Λύκος, Ἧρυς, Δαμοχάρης Δελφοί, | Δαμόξενος, Ξενέας, Δαμότιμος, Καλλίμαχος, Ἀγασίδαμος Ἀμφισσεῖς.

H. Z. 4 *[εἶ]μεν*. — Z. 5 vor dem *σ* in *Τιμασίου* ist ein andres vom Steinmetzen getilgt. — Nach Z. 7 sind 3 vorgezogene Linien nicht benutzt. — *Τρωνεία* meint wohl *Τρωνίς*, s. 2130, 3.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 188/187.

2133 *Haussoullier* Bull. V, 32. Cauer 212. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Προξένου Τριχονέος μηνὸς | Διονυσίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ἀρισταινέτου μηνὸς Ἐνδυσ|ποιτροπίου, ἀπέδοτο Μεγακλῆς Θηβαγόρα Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀπό[λ]‖λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νίκαια τὸ γένος Θε[σσα]‖λὰν ἐξ Σκοτούσσας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, ὥστε ἐλευθ[έραν] | εἶμεν Νίκαιαν, πολιτεύουσαν αὐτὰν εἴ κα θέλῃ, κυριεύου[σαν] | αὐτοσαυτᾶς, ἐλευθέραν οὖσαν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντω[ν] | πάντα τὸν χρόνον, παραλαβὼν Μεγακλῆς τὰν ὠνὰν παρὰ [τᾶν] | ἀδελφᾶν τᾶν

Εὐμνάστου θυγατέρων, Κρινίου Ἀμφισσίδος, Δ[. . . .] ‖ Καλλιπολιτίδος καὶ ὑπὲρ Κλευπάτραν Τριχονίδα Εὐμνάστου Τριχο|νέος, τὰν ἐπίστευσε Νίκαια αὐτοσαυτᾶς ὠνὰν ἐπὶ σωποντίαι Εὐμνά|στωι τῶι πατέρι αὐτᾶν. βεβαιωτῆρες· Θεύτιμος Κλεάνδρου Ἀμφισσεύς, | Ἀρχέλαος Θηβαγόρα Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμ[βος] | καὶ οἱ βουλευταὶ Κλέων Καλλιγένεος, Εὐκράτης Καλλίκωνος, ἰδιῶται Πραξί[ας], ‖ Καλλίας, Ἐκέφυλος, Εὔαρχος, Σωτύλος, Ἀνδρόνικος, Μνάσων, Ταραντῖνος, Ἀρχ[έ]λαος Δελφοί, Εὔνικος Φυσκεύς, Δαμαίνετος, Εὔτυχος, Φιλόμηλος, Δαμύλο[ς], | Γενναῖος Ἀμφισσεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν ἱερῆ⟨ι⟩ Ἄθαμβον.

Z. 8 Schluss sieht man noch den Ansatz zum *λ*. — 9 Schluss fehlen, nach Z. 10 berechnet, 5 Zeichen. — 17 *ἱερῆ⟨ι⟩*; vergleiche *οἰκογενῆ⟨ι⟩* 1838, 4, *ἔτη⟨ι⟩* 2015, 10 u. a.

Nach *παραλαβών* Z. 8 ist der Deutlichkeit wegen das Subjekt aus Z. 3 wiederholt, nach dem Relativum *τάν* (Z. 11) das Objekt des vorhergehenden Satzes, also *τὰν ὠνὰν* —, *τὰν* — *αὐτοσαυτᾶς ὠνάν*, wie es im Lat. pretium —, quod ⟨ipsius⟩ pretium heissen könnte. Mit dem Loskaufe hatte *Νίκαια* ihren Herrn, den *Εὔμναστος*, beauftragt; sie hatte ihm die Loskaufssumme gegeben, wie es anderwärts heisst, *ἐπ' ἐλευθερίαι*, zum Zwecke der Freilassung. Hier steht dafür: *ἐπὶ σωποντίαι*. *H.* lässt ΕΠΙ ΣΩΠΟΝΠΙΑΙ ungedeutet (Cauer meint: ita, ut pecunia salva permittatur). Offenbar ist *σωποντ-ία* das Abstraktum zu *σώ-πομπος*. Wie *σώφρων* einer ist, der gesunden Sinn hat, so ist *σώ-πομπος* derjenige, welcher eine unverletzliche, gesicherte, verbürgte Freilassung hat; *πομπή* ist m i s s i o. Der Freilasser ist ja verpflichtet, *τὰν ὠνὰν βέβαιον παρέχειν*. Für die Summe von 10 Minen erklärt also *Εὔμναστος* die Sclavin freizulassen und die Förmlichkeit zu veranlassen. Aber — so denke ich mir mit *H.* die Sache — er stirbt vor Erledigung der Angelegenheit. Den Kaufpreis wie die daran geknüpfte Verpflichtung erhalten als Erbe die 3 Töchter. Davon ist die ältere nach Amphissa an *Μεγακλῆς* verheiratet, die 2. nach *Καλλίπολις*, die 3. ist die jüngste; sie ist noch zu Hause beim Bruder, der des Vaters Namen trägt. Mit Einwilligung dieser 3 Erben besorgt der Mann der *Κρίνιον* in Delphi die Freilassung.

Z e i t. Priesterschaft II: April/Mai 182.

2134 *Haussoullier* Bull. V, 33. C. v. B.

Στραταγέοντος Ἀρχεδάμου τὸ τρίτον μηνὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖ[ς δὲ] | ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀλέξαν[δρος] | Λάμωνος Φαλικαῖος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικε[ῖον] | ἇι ὄνομα Παραμόνα τὸ γένος Θρᾷισσαν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δ[έκα], ‖ καθὼς

ἐπίστευσε Παραμόνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε αὐ|τὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸμ πάντα ⟨πάντα⟩ | βίον, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | καὶ τὰν συμβολάν· Ξενοκράτης Πραόχου Δελφός. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, ‖ Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Κλεόδαμος, | Μενέστρατος, Μαντίας, ἰδιῶται Κράτων, | Δαμένης, Εὐκράτης, Ἡρακλείδας Ἀμ|φισσεύς.

H. Z. 1 °*φοῖς* [*δὲ*]. — 3 (*Δ*)*άμωνος*, das Zeichen Δ ist aber klar. — Z. 6 hat der Steinmetz das dittographische *πάντα* selbst getilgt, doch sieht man's noch durchschimmern. — Z. 9 von *H.* weggelassen (s. Pomtow Beitr. 10). — Letztes Wort wirklich der Singular; denn die 3 vorhergehenden Zeugen sind Delphier. *H.* lässt *Ἡρακλείδης* drucken. Dass dies Versehen ist, lehrt jetzt auch Pomtows Faksimile Jhrb. 40 Tfl. II.

Zeit. Priesterschaft II: August/September 181.

2135 *Haussoullier* Bull. V, 34. C. v. B.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Λυκίσκου Στρατίου μηνὸς Πανάμου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος | Μελισσίωνος μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὐδαμίδας Τέλωνος Πελέος τῶι Ἀ|πόλλωνι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Κλέων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. γινέστω δὲ Κλέων | εἴ κα θέλῃ καὶ ποείτω ὅ κα θέλῃ, ἐλεύθερος ἐών, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶ θεῶ. βεβαιωτὴρ κα‖τὰ τὰν συμβολάν· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος Δε|λφό]ς. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται | Κλεύδαμος, Ἀριστίων, Δ . . . . .

H. Z. 2 Γ?*ελ*?*εος*. Mit den Fragezeichen will er sagen, dass ihm die vorhergehenden Zeichen unklar oder unsicher sind. Ich gebe aber *Πελέος* für ganz sicher aus. Es ist dasselbe Ethnikon, das wir 1874, 13; 2043, 2 trafen. S. Anm. zu 1874. — 4 *τῶι θεῶι*, aber beide Jota fehlen. — Z. 6. Nach *Ἀριστίων* ist ein Bruch, in dem nur noch éin Name gestanden haben kann, dann folgt eine vorgezogene, unbenutzte Linie. Der Name begann mit A, Δ oder Λ. Unter den Zeugen ist kein Archont genannt.

Die mediale Imperativendung *-στω* (Z. 3) in *γινέστω* hat Analogieen, vgl. *φ[υλασ]σέστων* 2141, 23; *καταδουλισάστω* 2172, 9; *υἱοποιήσασσται* 2202, 24; so ja auch lokrisch, phokisch, böot., thessalisch *-στ-* in medialen Endungen.

Zeit. Priesterschaft III: August/September 177.

2136 *Haussoullier* Bull. V, 35.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Σατύρου, ἐν δὲ Φα|λίκα ἄρχοντος Ἀριστοδάμου μηνὸς Ἀρήου ὡς Φαλικαῖοι ἄγοντι, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Δαμοσθέ|νεος μηνὸς Θευξενίου, ἐπὶ

τοῖσδε ἀπέδοτο Ἐρυ||μάνδρα Ἀλέξωνος Φαλικαία τῶ[ι] Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον οἰκογ[ε]νὲς ἇι ὄνομα Ἀφροδ[ι]σία, συνευδοκέοντος τ[ο]ῦ υἱοῦ αὐτᾶς Ἀντιφάνεος καὶ τ[ᾶ]ς θυγατέρος Α . . . ένας, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τριῶν. παραμει[ν]άτ[ω δὲ] Ἀφροδισία πα|ρὰ Ἐρυμάνδραν ἄχρι κα ζώηι Ἐ[ρυ]μάνδρα ὑ[πη]||ρετέουσα Ἀφροδισία. εἰ δὲ μὴ [ὑπηρετῆι Ἀφροδισία, κυ||ρία ἔστω Ἐρυμάνδρα ἐ[πι]τ[ιμ]έουσα τρόπωι | ὧι κα θέλη. εἰ δὲ γεν|εὰ γένοι|το Ἀφροδισίας | ὑπηρετεούσας Ἀφ[ρο]δισίας Ἐρυμάνδρα, || . . . . . . [ἐλεύ]θεραι ἔστ[ω]ν καθὼς καὶ Ἀφροδι|σία. βεβαιωτήρ· Ἀντιφάνη[ς] Τίμωνος Φαλικαῖος. | μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρ|χοντες Ἐ(μ)μενίδας Καλλία, Ἀ[ν]τιγένης Διοδώρου, | Ἄθαμβος Ἀ[β]ρομάχου καὶ ἰδιῶται Ὀρθαῖος, Φιλοκρά||της, Πράοχος, Πυῤῥίας Δελφοί, [Ἀ]γέδαμος Φαλικαῖος.

Zum Ethnikon *Φαλικαῖος* s. 2004, 12; 2087, 3, 25. — Die Formel *παραμεινάτω — ὑπηρετέουσα* steht auch 1690, 6. Darauf ergänzt *H.*: *εἰ δὲ μὴ [ποιῇ Ἀφροδισία, κυ]ρία ἔστω κτλ.*, also als ob *ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον* vorausginge. — Der Fall ist eigenartig, dass die Mutter *παραμονά* zu leisten hat, ihre in dieser Zeit geborenen Kinder aber frei sind. Vgl. 1798, 15 ff. Misstrauen erweckt das Femininum *[ἐλεύ]θεραι*. Sonst ist von *τὰ ἐκ ταύτας τέκνα* 1684, 9 oder von *παιδάρια* 1798, 20 die Rede, oder es heisst: *ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέφαπτος ἁ γενεὰ καθὼς καὶ* — (1798, 18). — 18 unklar ist die Bedeutung der Klammer in *Ἐ(μ)μενίδας*. Fehlt das Zeichen, so wäre *Ἐμ(μ)ενίδας* oben einzusetzen.

Über *Σάτυρος Νικομάχου* vgl. Pomtow, Jhrb. 41, (1895) S. 464.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2137 *Haussoullier* Bull. V, 36.

Γραμματεύοντος τοῖς ἀρχόντοις Καλλία Κα[λ]||λιπολίτα μηνὸς Δίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Σωσιπάτρου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Αἰ[. .]||πίδας Καλλιπολίτας τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώ||μα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ὀνάσιμος τὸ γένος Σύρον, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἀ|πέχει πᾶσαν, ἐφ' ὧτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμ[ον]· | Δωρίμαχος Καλλιπολίτας, Ἐμμενίδας Δελ[φός. || μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἄθαμ]||βος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντιγένης Διοδώρου, Ἁγίων | Κλ[ε]υδάμου, Ὑβρίας Ξένωνος, ἰδιῶται Ἰατάδας, Τιμό|κριτος, Δαμοσθένης, Δίων Φιλιστίωνος, Εὐκλῆς, Σω[σί]||πατρος Δελφοί, Λύκων Λύκ[ου], Ξενότιμος Πανταλέω||νος Φυσκεῖς, Ἐπίνικος Καλλιμάχου Ποταναῖος.

H. Z. 3 *Αὐ[ελ]‖πίδας*; unhaltbar. Wenn es *Κλευ-π-ίδης* giebt, wäre z. B. ein **Αὐτο-π-ίδας*, **Αὐξι-π-ίδας* denkbar. — Z. 9/10 *Δελ[φὸς, Ἄθαμ]-βος? καί*. Darin muss ein Fehler stecken. Da die Fortsetzung *καὶ οἱ ἄρχοντες* lautet, muss die Aufzählung der Zeugen begonnen haben. Wir erwarten die Anführung der Priester. Durch No. 2172, welche aus gleichem Archontat und gleichem Monat stammt, wissen wir nun die Priesterschaft; es ist die IX. Zu dieser gehört *Ἄθαμ]‖βος*. Weil aber mehr als dies eine Wort gefehlt haben muss, wird wahrscheinlich, was auch Pomtow, Beitr. S. 10 meint, dass eine ganze Zeile fehlt. Nun sind die Zeilen dieser Inschrift so ziemlich gleich; die meisten zählen 36, einige auch 37/39 Zeichen. Des *Ἄθαμβος* College h. *Ἄρχων*. Rechnen wir die beiden Namen und die 2 stehenden Titel hinzu, so kommen wir auf 37 Zeichen; man kann also, meine ich, fast wetten, dass Z. 10 hiess, wie sie oben eingesetzt worden ist. — 13/14 *H.* *Σώ-* ou *Σω[σί]‖πατρος*; ich meine, dass der *ἄρχων ἐπ.* Zeuge war. Bsp. in Menge: 2022 Anm. — 15 *Ποταναῖος*, s. 2058, 7; 2072, 16. — Z. 1 ganz singulär.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2138 *Haussoullier* Bull. V, 37.

Στραταγέοντος τῶν Θεσσαλῶν Ὁμήρου Λαρισαίου, ἐμ Μελιτείαι δὲ ἀρχόντων τῶν περὶ | Πολυσάωνα μηνὸς [Πυθ]οίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Εὐκλέος μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτ[ο Δ]ασυμένης Σωστρατίδα Μελιταιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικεῖ[ο]ν ᾆι ὄνομα Θεοδώρα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίσ‖τευσε Θεοδώρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ὥστε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος τὸν | πάντα χρόνον. βεβαιωτὴρ Θεοδώρας· Κλείταρχος Εὐβιότου. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Θεοδώραν, κυρία ἔστω αὐσωτὰν συλέουσα καὶ ἄλλος ὁ θέλων καὶ ὁ β[ε]‖βαιωτὴρ βεβαιούτω. μάρτυροι· Ἀλέξανδρος Ἰάσονος, Πολ[υ]σάων Πολίτα, Κλεί|ταρχος Εὐβιότου Μ[ε]λιτα[ι]εῖς, ἐν δὲ Δελφοῖς οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος Εὔδοκος Πρα‖ξία, Ἀγησίλαος Τα[ρα]ντίνου, Πολίτας Ἀσάνδρου.

Diese Inschrift meinen *C.-M.* mit ihrer No. 16, wo sie *ἐπαταγεον.* irrtümlich als Anfang geben.

H. Z. 3 *[Δ]ασυμένης*. Bedeutet die Klammer Lädierung des sicheren Zeichens? Gebräuchlicher *Θρασυ-* im Thessal. Doch *Δασυ-* jetzt böot. belegt in *Δασύας*, *Δάσων* (s. Index von JGSI); letzteres auch 2144, 1. — Singulär ist der gen. bei *βεβαιωτήρ* Z. 6. — Zu *αὐσωτάν* vgl. z. B. 2256, 14. — Wenn wirklich Z. 1 *Μελιτείαι*, Z. 3 *Μελιταιεύς* und Z. 9 *Μ[ε]λιτα[ι]εῖς* auf dem Steine steht, so schwankt die Schreibung des Namens in dieser Urkunde geradeso wie bei den Autoren. Aus Melitaia sind der eponyme Archont und der Bürge Zeugen.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2139 *Haussoullier* Bull. V, 38. C. v. B.

Ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα μηνὸς Ποιτροπί[ου], | βουλαρχέοντος Δαμοτέλεος Φυσκέος μηνὸς Δ[ιονυσίου], | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ταυρίων Ἀμφισσεὺς τῶι Ἀ[πόλ]|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Μελ[ί]‖τεια, ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσε Μελί|τεια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν | εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ | τὸν νόμον· οἱ υἱοὶ Ταυρίωνος, Ὀνάσιμος καὶ Ταυ|ρίσκος Ἀμφισσεῖς. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ‖λωνος Ξένων, Ἄθαμβος· Ἀγάθων, Κλεόδαμος, | Ξενόστρατος· Πράοχος, Μένων, Βαβύλος, Θεό|ξενος, Εὐάγγελος Δελφοί.

Die Inschrift fällt in dasselbe Jahr wie 2070; daher die gleichen Beamten im Anfange. Dem delphischen *Ποιτρόπιος* entspricht in No. 1851 der lokrische *Διονύσιος*, und deshalb hat *H.* oben Z. 2 zu Ende diese Ergänzung eingesetzt. Freilich ist sie zu gross für den weggebrochenen Raum. Er ist nur 0,032 breit, während sonst 8 Zeichen 0,08 Breite brauchen. Vgl. auf nächster Zeile bei gleichem Raume die zweifellose Ergänzung Ἀ[πολ]|. — Z. 6 *H. ἐφ' ὧι τε*; vgl. 1736, 8. — Bemerkenswert die Söhne als Bürgen. — Auf die Priester folgen in Z. 10/11 die 3 Buleuten. — Nach Z. 12 sind 4/5 Linien vorgerissen, links 4, rechts 5, weil die darunter folgende Inschrift nicht in wagerechter Linie bleibt.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 189/188.

2140 *Haussoullier* Bull. V, 39.

Ἀγωνοθετέοντος τῶν Λοκρῶν Κριτοδάμου τοῦ Πολεμάρ|χου Φυσκέος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου μηνὸς Θευξενίου, βου|λευόντων τὰν δευτ[έ]ραν ἑξάμηνον Ἀναξανδρί‖δα τοῦ Αἰακίδα, Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου, Εὐκλέος τοῦ Καλλιστράτου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Καλλ[ιστὼ] τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον κορίδιον ἆι ὄνομα Σωπάτρα ‖ τὸ γένος οἰκογενές, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί|στευσε Σωπάτρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχου|σα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸ σύμβολον καὶ κατὰ | τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀριστόλαος Ἀρνία Φυσκεύς. | εἰ δέ τις ἅπτοιτο Σωπάτρας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Καλ|λιστὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀριστόλαος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν ‖ βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πρόκτιμοι ἐόντων κατὰ | τὸν ν[ό]μον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγ|-

χάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωπάτραν ὡς | ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμινάτω δὲ Σωπά‖τρα παρὰ Καλλιστὼ ἄχρι οὗ κα ζώη Καλλιστὼ ποιέ|ουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνε[γ]‖κλήτως. εἰ δὲ μὴ παραμένοι ἢ μὴ ποιέοι τὸ ποτιτασ|σόμενον Σωπάτρα, κυρία ἔστω Καλλιστὼ ἐπιτιμέ|ο|υ|σα Σωπάτραν τρόπωι ὧ κα αὐτὰ θέλη, πλὰν μὴ ‖ π|ω|λέουσ[α]. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρ|χων, Δρομοκλείδας καὶ οἱ ἄρχοντες | Ἀναξανδρίδας, Ἁγίων, Εὐκλῆς καὶ ἰδιῶται Ἁγί|ων Δρομοκλείδα, Καλλίδας καὶ Τιμόκριτος | Εὐκλείδα, Ἀζάρατος Ἀντιχάρεος, Καλλιγέ‖νης Δαμοκράτεος, Ἀτισίδας Ξένωνος, | Μένης.

Z. 6 schreibt *H.* *Καλλισ(σ)τράτου*, Z. 17 *καταδουλισ(σ)μῶι*, aber warum? - Die Freilasserin ist *Φυσκίς*, wie man aus der Wahl des Bürgen ersieht. — Die Bestimmung von Z. 29/30, das Verbot des Verkaufs, begegnete schon 1723, 16; 1799, 5; 2019, 11; 2163, 27.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2141 *Haussoullier* Bull. V, 40.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι [. . . . .]κου μηνὸς [Βουκα]‖τίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς | Δαιδαφ|ορίου, βουλε|υόντων τὰν πρώταν ἑξάμη[νο]ν Τιμοκλέ|ος τοῦ Θρασέα, [Φιλαιτ]ώλου τοῦ Φαίνιος, γραμμα|τε|ύοντος Ἀνα‖ξανδρίδα τοῦ Αἰ[ακ]ίδα, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο[το] Λύκωπος Λύ|κου Ἀμφισσεύς, συνευδοκέοντος καὶ το[ῦ υἱ]οῦ Λύκου | καὶ τᾶς θυγατέρος αὐτοῦ Ἁρμόλας, τῶι [Ἀ]πόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Φιλὼ τὸ γένος οἰ|κογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τ[ὰ]ν τιμὰν ἔχει ‖ πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Φιλὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, | ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα [οἷ]ς κα θέλη. βεβαιωτὴρ | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος καὶ κατὰ τὸ σύμβολον· Ἁγίων Πο|λυκλείτου Δελφός. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Φιλοῦς ἐπὶ καταδουλισ‖μῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | Λύκωπος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἁγίων. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι | θεῶι τὰν [(ὠ)]νάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λ[ι]ος καὶ κατὰ τὸ σύμβολον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Φιλὼ ὡς [ἐ]λευθέραν ἐοῖσαν ἀζάμιοι ‖ ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας [καὶ ζ]αμίας. εἰ δέ τι ἀνθρώπινον | γένοιτο περὶ Φιλώ, συνοικεού-

σας [μετὰ Ν]ικοστράτου ἢ Νικοστρά|του συνοικέοντος μετὰ Φιλοῦς, με[ριξ]άντων τὰ κατοίκια πάν|τα, τὰ δὲ γυναικῆα ἐνδύματα καὶ ἱμάτια φ[υλασ]σέστων, | ἐπεὶ ἐναντίον τῶν μαρτύ[ρ]ων αὐτοὶ εὐδ[όκη]σαν.

H. Z. 1 [*Βουκα*]|*τίου* „comme dans le calendrier étolien". — Die Buleuten wie 2169, 2/4. — Der Freilasser ist 1684, 2 *ἄρχ. ἐπών.*, 1829, 14 Zeuge, 2142, 4 Bürge. — 17 Stein ANAN, Versehen. — Z. 20 erwarten wir nach *ζαμίας* die Anführung der Zeugen. Sie fehlen. Nach Z. 24 sieht es so aus, als ob die schriftliche Vorlage des Steinmetzen sie hatte. Statt dessen folgt ein Passus, der nicht sofort klar ist. Subjekt zu den Imperativen sind gewiss die Freilasser. Sie sichern sich das Erbrecht auf den Nachlass ihrer Freigelassenen (vgl. 1696, 12; 1718, 14; 1759, 8), zumal sie wissen, dass *Φιλώ* mit einem gewissen *Νικόστρατος* nach der Freilassung zusammenwohnen wird. Mit dieser Stipulation erklären sich *Φιλώ* und *Νικόστρατος* vor den Zeugen einverstanden. Gleichgültig ist es, — so erkläre ich mir Z. 21 —, ob *Φιλώ* von Amphissa fortzieht und in der Heimat des *Νικόστρατος* mit ihm zusammenwohnt oder ob *Νικόστρατος* nach Amphissa kommt und dort mit *Φιλώ* zusammenlebt, in jedem Falle behalten die Freilasser das Erbrecht. — Bei *H.* Z. 22 *σονοικέοντος* Druckfehler. — Die Ergänzungen in Z. 21—24 rühren von *H.* her. — Wegen *γυναικῆα* (Z. 23) vgl. 1973, 2; wegen *φυλασσέστων* (Z. 23) 2135, 3; 2202, 24. — Das Neutrum *κατοίκια* scheint hier zum ersten Male zu begegnen. Zu *ἐνδύματα* vgl. 1716, 2. — 22 *H.* *με[ρισ]άντων*.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2142 *Haussoullier* Bull. V, 41.

Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσαι Χα[ρι]|ξένου. μηνὸς Π[α]ναγυρίου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Κλευδάμου μη|νὸς Ποιτροπίου, ἀπέδο[ν]το . . . . ., [Σ]ω|σὼ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα δύο | γυναικεῖα αἷς ὀνόματα Εἰρήνα, Φιλοκράτει|α τὸ γένος Σαρμάτη, ἀργυρίου μνᾶν πέντε. τὰν | τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Λύκωπος Ἀμφισσεύς· ἐφ᾽ ὅτωι ἐλευθέρας εἶμεν Εἰρή|ναν καὶ Φιλοκράτειαν, καθὼς ἐπίστευσαν τὰν ὠνὰν τῶι | θεῶι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Εἰρήνας καὶ Φι|λοκρατείας, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλευθέρας | [ἐ]ούσας ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος. μάρτυροι· Ἀριστόδα|μος, Καλλικράτης, Τίμαγρος, Δαμοκλῆς, Σωκράτης, Μνασίλα[ος] ‖ Ἀμφισσεῖς, Δελφο[ὶ] Τιμόκριτος, Ἄθαμβο[ς], Μένης.

Zweifel erweckt Z. 7 *Σαρμάτη*. Ein acc. sing. ist möglich, wenn *Εἰρήνα*, was wahrscheinlich, Mutter der *Φιλοκράτεια* ist. Dieser h. 1724, 3 *Σαρμάτισσαν*, 2108, 3 *Σαρματίν*.

Der Name *Κλεόδαμος* begegnet unter den eponymen Archonten mehr-

mals, i. J. 192/191, 188/187, 169/168 und in Priesterschaft VIII (2153, 2177 u. a.). Auf letztere beziehe ich unsere Nummer; *Μένης*, der letzte Zeuge, ist als *νακόρος* für Priesterschaft VIII durch 2153, 17/18; 2154, 23 gesichert.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2143 *Haussoullier* Bull. V, 42. Cauer 219.

Ἄρχοντος Θάρρ[υ]ος μηνὸς Πανηγυρίου ὡς Ἀμφισσεῖς ἄγοντι, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς | Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Τέλων καὶ Κλητώ, συνευδοκέον|τος τοῦ υἱοῦ Στράτωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ‖ ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σῶσος τὸ γένος Καππάδοκα, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σῶσος τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ | πάντων τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ κα|τὰ τὸ σύμβολον· Φιλόξενος Δωροθέου Ἀμφισσεύς. ἁ δὲ προ‖τερασία ὠνὰ ἁ γενομένα Σώσου τῶι Ἀπόλλωνι ἐπὶ ἄρχον|τος ἐν Δελφοῖς Θρ[α]συκλέος καὶ τὰ ἐν τᾶι ὠνᾶι ποτιγεγραμμέ|να ὥσστε παραμεῖναι Σῶσον παρὰ Τέλωνα καὶ Κλητὼ ἇς | κα ζώωντι ἀτελὴς καὶ ἀρμένα ἔστω. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ ὁ ἄρχων Πυῤ‖ῥίας Ἀρχελάου καὶ Ἀμφισσεῖς Χαρίξενος Ἐχεφύλου, | Πολύκριτος, Ἀριστόδαμος Καλλικλέος, Εὐθύδαμος Πο|λυκρίτου, Δωρόθεος Τιμασίου, Δημήτριος Μονίμου. τὰν | ὠνὰν φυλάσσοντι οἵ τε ἱερεῖς Πραξίας καὶ Ἀνδρό|νικος καὶ Ἀμφισσεῖς Πολύκριτος, [Χαρί]ξεν[ος] ‖ Ἐχεφύλου.

H. setzt Z. 1 zu *Θαρρ[έ]ος*, wie er schreibt, ein? Liegt nicht *Θάρρυς Θάρρυος* näher als ein **Θαρρ-εύς*? Vgl. *Θαρρ-ίκων* 2026, 2 und *Θάρρ-[υ]ς* 2261, 19. — Das Archontat des *Θρασυκλῆς* fällt wie das des *Δαμόστρατος* in Priesterschaft VI. Die vorher aufgesetzte Freilassungsurkunde, die *παραμονά* verlangte, wird ungültig erklärt; solcher Fall schon in No. 1746; s. dort auch über *προτερασία* und *ἀρμένα* nach. — *H.* Z. 12 *ὥσ(σ)τε*. — Das Archontat des *Θρασυκλῆς Πραξία* (Z. 11) gehört also zu Pr. VI, wie das des *Δαμόστρατος*, und ist aus 9 Inschriften bekannt. Da Pr. VI im ganzen nur 10—12 Jahre umfasst, so liegen die beiden Verkaufsakte nicht weit auseinander.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2144 *Haussoullier* Bull. V, 48.

Ἄρχοντος ἐν μὲν Χαλείω Εὐα|μέρου τοῦ Λάσωνος μηνὸς Λυκείου, | ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Φιλονείκου | μηνὸς Βυσίου, βουλευόντων Πά‖τρωνος, Εὐκλείδα, Λάμωνος, Στρά|τωνος,

ἀπέδοτο Βάχιος Βαχιάδα κο|ράσιον ἇ ὄνομα (Βα)χίς, τειμᾶς ἀργυρίου | μνᾶς, καὶ τὰν τειμὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Βαχὶς τῶ[ι] ‖ θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα[ν] εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ το[ὺς] | νόμους (τ)ᾶς πόλιος· Δασιάδας. π[α]ραμε(ι)νάτω⟨ι⟩ δὲ Βαχὶς Βαχίωι ἕως κα ‖ ζῇ ποιοῦσα τὸ ἐπιτασ(σ)όμενον πᾶν τὸ | δυνατόν. εἰ δὲ μὴ ποιήσῃ, ἐξουσίαν ἐχέτω⟨ι⟩ ἐπιτειμέων τρόπω ὧι κα θέλῃ. εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γένοιτο περὶ Βάχιον, ἀπολελυμένα ἔστω ἀπὸ τ[ᾶς] ‖ παραμονᾶς. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Αἰακίδας, Ἐμμενίδας, | ἰδιῶται Σάτυρος, Δάμων, Δείνων.

Die Namen Δάσ-ων und Δασ-ιάδας haben wir an δασυ- (s. 2138 Anm.) anzuschliessen. *H.* Z. 9 τῶ[ι], doch herrscht nach dieser Seite keine Regel in der Inschrift; wie mit dem Jota adscr. sogar zuviel gethan wird, zeigt π[α]ραμε(ι)νάτω⟨ι⟩ Z. 14 und ἐχέτω⟨ι⟩ Z. 17. Vgl. 1747, 13; 1819, 9; 1952, 4 u. o. — *H.* lässt Z. 14 παραμενάτωι unverändert und giebt Z. 15 ἐπιτασόμενον. Druckfehler? — Bemerkenswert, dass die Schreibung Βαχ° — für Βαχχ°, Βακχ° — hier durchgeführt ist, vgl. 1997 Anm.; 1779, 4.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2145 *Haussoullier* Bull. V, 44.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἀριστίωνος μηνὸς Θεοξενίου, ἐν δὲ Χαλείῳ | ἄρχοντος Πετάλου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀρχέων Ἀρχεδάμου | Χαλειεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἰώνιχος, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτῆρες ‖ κατὰ τὸ σύμβολον· Βαβύλος Αἰακίδα Δελφὸς καὶ Φίλιος Λυκ.ίου Χαλειεύς· ἐφ' ⟨ὅτ⟩ῶ[τ]ε ἐλεύθερον εἶμεν Ἰώνιχον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, | ποιοῦντα ἅ κα αὐτὸς θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν Ἰώνιχος τῶι | θεῶι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἰωνίχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω ὅ τε ἀποδόμενος Ἀρχέων τῶι θεῷ τὰν ὠνὰν καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βε|βαιούντω τῶι θεῷ Ἰώνιχον. καὶ ὁμοίως κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέ|ων Ἰώνιχον καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ ἐπ' ἐλευθερία ἀζάμιος καὶ ἀνυπό|δικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἱ προστάται Φιλαίτωλος καὶ Βα|βύλος καὶ Ἁγίων Κλεοδάμου, Πάσων Δαμ[έν]εος, Τιμοκλῆς Πολίωνος, Διονύ[σ]ιος, Πολίτας οἱ Ἀσάνδρου· Ξενοκλῆς, Δάμων Χαλειεῖς.

H. Z. 6 ἐφ' ὅτῳ [τ]ε. Dem Steinmetz schwebte ἐφ' ὅτῳ und ἐφ' ὧτε zugleich vor; s. 1938, 8. — Zu προϊστάμενος Z. 11 vgl. 1938, 17; 1951, 9.

— Nach *ἀζάμιος* (Z. 11) hat der Steinmetz wohl *ὤν* nur vergessen. — Wegen *προστάται* s. 2117, 6. — 13 *H.* *Δα*||.|*εος*.

Die Priesterschaft fehlt. Gewiss ist aber *Ἀριστίων* derselbe, der 2205/7 *ἄρχων ἐπών.* ist. Dazu passt, dass in Priesterschaft IX *Φιλαίτωλος* Freilasser (2198), *Βαβύλος* (2207) und *Φίλιος* (1693) Zeugen und *Ἁγίων Κλεοδάμου* (2218) und *Πάσων Δαμένεος* (2209, 3) Buleuten sind. Auf diese Nummer folgen drei Inschriften aus derselben Priesterschaft.

Zeit. Priesterschaft IX: März/April 125.

2146 *Haussoullier* Bull. V, 45.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. ἄρχοντος ἐν Χαλείοι Τιμάνορος τοῦ Τισία τὸ δεύτερον Χαλειέος μηνὸς Κοου[τ|ί]ου, ἀπέδοτο Βοΐσκος καὶ Ξένων [Φίλ]ωνος Χαλειεῖς σῶμα ἀνδρεῖον οἰκογενὲς οἷ ὄνομα Ἐτάσι[ο]ν τῶ Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἴκοσι· τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν, ἐφ' ὧ ἐλεύθερον καὶ ἀνέφαπτον εἶ|μεν ἀπὸ πάντων, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὰν ὠνὰν καὶ τού(ς) νόμους· Ξενοκράτης Π[ετάλου] ‖ Χαλεεύς. τὰν ὠν(ὰν) φυλάσσει Ξενοκράτης Πετάλου. μάρτυροι· Σωτήριχος Σωτηρίδα Θεσπιεύς, Φιλόνικος Ξενοκράτεος, Εὐ... | ...ος Δάμωνος, Ἀλέξανδρος Ξενοκράτεος, Ἡρακλίδας Μνασία. χιρόγραφον Βοΐσκου τοῦ Φίλωνος· ὁμολογέω ⟨ὁμολογέω⟩ | καὶ συνευαρεστέω τὰ προγεγραμμένα· ὠνάτας ἐλεύθερ[ο]ς. μάρτυρες· οἱ αὐτοί. χιρόγραφον Ξ[έ]|νωνος τοῦ Φίλωνος· ὁμολογέω κ[α]ὶ συνευαρεστέω τὰ προγεγραμμένα· ὠνάτας ἐλεύθερος. μάρτυροι· οἱ αὐτοί.

Die ersten drei Worte in den Manumissionen selten: vgl. 2084, 2255, 2319, 2322, 2342. — Als Timanor zum 2. Male in *Χάλειον* eponymer Archont war, gaben daselbst 2 Brüder den Etasios für 20 Minen frei. Der Feierlichkeit wohnten 5 Zeugen bei. Die Urkunde über den Akt erhielt der Bürge, nachdem Etasios die beiden Verkäufer einzeln auf ihr hatte bestätigen lassen: „Der Loskäufer ist frei". Zur Sicherung dieser Errungenschaft liess der Freigelassene die ganze Urkunde noch im Tempel des Apollo zu Delphi wörtlich in Stein graben. — *H.* Z. 1/2 *Κοου*[*τί*]*ου* nach 1734, 1. — 2 Zum Acc. *Ἐτάσιον* s. 1848, 4. — 4 *ἐπίστευσαν*, gegen die Regel, nach der wir *ἐπίστευσε* erwarten. Der Steinmetz war nicht sorgfältig, wie wir aus *τού(ς)* Z. 4, aus *ὤν(ὰν)* Z. 5 und der Dittographie *ὁμολογέω* Z. 6 ersehen. *Χαλεεύς* Z. 5 hat drei Formen zur Seite mit Diphthong *ει* (*Χαλείοι* 1, *Χαλειέος* 1, *Χαλειεῖς* 2); übrigens *Χαλεῆ* 1693, 11.

Für die Datierung haben wir keinen bestimmten Anhalt. Die Inschrift steht unter No. 2251, die Priesterschaft VIII angehört; links davon stehen 2250 und 2140, die beide aus VIII sind; rechts davon stehen 2252 und 2164 aus der VI. und dazwischen 2163 aus der V. Priesterschaft.

Zeit. Unbestimmt; vielleicht 150—100.

2147 *Haussoullier* Bull. V, 46. C. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἡρακλείδα μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐν δὲ Ἀμβρύσσωι | ἄρχοντος Δάμωνος μηνὸς δευτέρου, βουλευόντων ἐν Δελφοῖς τὰν πρώ|ταν ἑξάμηνον Νικάτα τοῦ Ἀλκίνου, Σωστράτου τοῦ Σωτύλου, γραμμα|τεύοντος Καλλία τοῦ Δίωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀλκαῖος Λάμπρωνος Ἀμ||βρύσιος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Λέαινα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε. τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. καθὼς ἐπί|στευσε Λέαινα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχου|σα καθώς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Λυκίσ||κος Λυκίσκου Ἀμβρύσσιος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Λεαίνας ἐπὶ κα|ταδουλισμῶ, [β]έβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀπο|δόμενος Ἀλκαῖος καὶ ὁ βεβαιωτήρ. εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν τῶι | θεῶι βέβαιον τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐόντ[(ων)] συλέοντες || Λέαιναν ἐπ' ἐλευθερίαι ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐ|όντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Νικά|τας, Σώστρατος, Καλλίας καὶ ἰδιῶται Ἀντιγένης Διοδώρου, Νικό|μαχος Δελφοί, Δωρόθεος Δίωνος, Ἐπίξενος Εὐρυτίμου Ἀμ||βρύσσιοι.

H. Z. 1 °ύσσω[ι]. — 2/3 πρ[ώταν]|. — 3 γραμμ[α]|τ°. — 10 [κα]|ταδουλισμῶι, βεβ°. Also die Zeilenenden in 1, 2, 3, 10 sind nicht weggebrochen; der Dativ κα|ταδουλισμῶ hat kein Jota; das erste β von βέβαιον fand ich nicht mehr. — 12 Ἀλκα[ῖ]ος. — 15 ἐπ' ἐλευθερίας, aber der sonst übliche Dativ steht auch hier. — Zu ποιοῦσα Z. 8 vgl. 1854, 17. In Z. 14 begegnet dem Steinmetzen eine ähnliche Vermischung der Formulare, denn ἐόντων wird erwartet st. ἐόντες, was der Stein wirklich hat und *H.* ungeändert lässt. — Z. 5/6 das Ethnikon mit einfachem σ, Z. 19/20 °σσιοι.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2148 *Haussoullier* Bull. V, 47.

Ἄρχοντος ἐν Δαυλία Πολυξένου τοῦ Ὀλυμπίωνος | μηνὸς δευτέρου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Δαμοσθένεος | μηνὸς Δαιδαφορίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Τ[ι]|μοκλέος τοῦ Θρασέα, Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνιος, γραμματεύ||οντος Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, ἀπέδοτο Κλεύβουλος | Ἀλεξικράτεος Δαυλιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | ἀνδρεῖον ὧι

ὄνομα Ζώπυρος τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, κ[αὶ] τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Ζώπυρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐ‖λεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα | χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιω|τὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὸ σύμβολον τᾶς πόλιος· Ἀγη|σίλαος Ταραντίνου Δελφός. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Ζωπύρου ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ ‖ τε ἀποδόμενος Κλεύβουλος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀγησίλαος. εἰ | δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, (πράκτιμοι ἐόντων) ὅ τε ἀπο|δόμενος Κλεύβουλος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀγησίλαος κατ[ὰ] | τὸν νόμον τᾶς πόλιος καὶ κατὰ τὸ σύμβολον. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ‖ Ζώπυρον ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπό|δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Τιμοκλῆς, Φιλαίτωλος | καὶ ὁ γραμματεὺς Ἀναξανδρίδας καὶ ἰδιῶται Κλέων Κλε[υ|δ]άμου, Ἁγίων Δρομοκλείδα, Εὐάγγελος, Θρασυκλῆς, Πυ[ῤῥί]‖ας, Ἄθαμ[βο]ς Ἀθανίωνος.

H. Z. 16 ohne die in (—) gedruckten 2 Wörter. Das ist entweder ein Fehler des Steinmetzen oder des Herausgebers. Möglich, dass das Auge des Steinmetzen aus diesem Satze (Z. 16) auf den vorhergehenden (Z. 14/15) in der Vorlage abirrte. Sollte er, wie das so oft in den Inschriften auf der Polygonalmauer geschieht, nicht das Vergessene nachgetragen haben, zwischen Z. 15 und 16? — Der Name des ersten Privatzeugen steht so, wie oben ergänzt ist, z. B. 2207, 8/9; *Πυῤῥίας* (*Ἀρχελάου*) 2148, 11.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2149 *Haussoullier* Bull. V, 48. Z. T. c. v. B.

Ἄρχοντος ἐν Ἐρεινεῶι Κλέωνος τοῦ Σωστράτου μηνὸς Βου|κατίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Καλλικράτεος τοῦ Διο|δώρο[υ] μηνὸς Βουκατίου, βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμην[ο]ν Φίλωνος τοῦ Ἰατάδα, Μνα[σ]ιδάμου τοῦ Ξε‖νοκρίτου, Κλευξενίδα τοῦ Ἀθανίωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο[τ]ο Ἀριστίων Ἀριστομήδεος καὶ Πολυκράτηα | Μνασιθέου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κορίδιον ἇι ὄνομα Ζωπ[υρ]ὶς τὸ γένος οἰκογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν [ἔχει] ‖ πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ζωπυρ[ὶς] τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸν ⟨τον⟩ πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ | ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος· Ἀριστόβουλος [Ἐριν]αῖ[ος]. εἰ δέ τίς [κα] ‖ ἅπτηται Ζωπυ-

ρίδος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον | παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀπο|δόμενος Ἀριστίων καὶ Πολυκράτεια καὶ ὁ βε|βαιωτὴρ Ἀριστόβουλος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαι|ον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νό||μον τᾶς πόλιος. ὁ[μοίω]ς δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντων συλέοντες Ζωπυρίδα ὡς ἐλευ|θέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ | ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Καλλία, [Ἄ]θαμβος Ἁ||βρομάχου καὶ οἱ ἄρχοντες Φίλων Ἰατάδα, Μνασίδα|μος Ξενοκρίτου, Κλευξενίδας Ἀθανίωνος [κ]α[ὶ ἰδι]|ῶται Τιμόκριτος Εὐκλείδα Δελφοί, Δαμοκλῆς, | Ἐπίμαχος [. . . . .].

Z. 1 wie 1719, 1 *ἄρχοντος*, 2030, 2 *ἐν δὲ Ἐρινεῶ δ ω ρ ι α ρ χ έ ο ν τ ο ς.* — *Καλλικράτης Διοδώρου* ist in No. 2162 *γραμματεύς.* — Von Z. 1—7 habe ich den Stein eingesehen: *H. Ἐρ[ι]νεῶι*, Stein ΕΡΓΙΝΕΩΙ. — 2 *H.* [*Διο*]°. — 3 *H. π[ρώταν]*. — 4 *H. ἑξάμηνον*, dann *Μνασιδάμου.* — 4/5 *H. Ξενο|κρίτου.* — 5 *H.* [*Κ*]*λευξ°*. — 5/6 *H. ἀπέ δοτο.* — 6/7 *H. Πολυκράτε[ια Μ]|νασιθέου.* — 7/8 *H. γυ[ναι]|κεῖον.* Damit brechen die Notizen ab, leider; weshalb, weiss ich nicht mehr. — *H.* Z. 14 *Ἀριστόβουλος* I[. .]*αι*[. .]. Was anderes soll als das Ethnikon dahinter stecken? Bei ausserdelphischen Bürgen ist ja der Vatersname öfters weggelassen, z. B. 2027, 9 *βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Λυσίπονος Ἀμφισσεύς.* — Z. 16/17 erwarten wir *οἵ τε ἀπο|δόμενοι.* — Nach *Ἐπίμαχος* giebt *H.* sechs Punkte. Danach scheint nur éin Wort verloren gegangen zu sein. Wenn die delphischen Privatzeugen mit *Δελφοί* abschliessen, erwarten wir am Schlusse noch *Ἐρινaῖοι.* Vgl. 2030, 14. — *Πολυκράτηα* und *Πολυκράτεια* wechseln in Z. 6 und 17, wie *Ἱεροκληα* und *°όκλεια* in 1918 und 1919.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2150 *Pomtow* (2)[1]: *C.-B.* 95.

Ἄρχοντος Στράτωνος τοῦ Ἰατάδα μηνὸς Ἰλαίου, | βουλευόντων Νικία, Ἐράτωνος, Κλεομάντιος, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο ⟨δοτο⟩ Γρεῖπος καὶ Φιλὼ τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον παιδάρ⟨ε⟩ιον ὧι ὄνομα Φί||λων τὸ⟨το⟩ γένος οἰκογενῆ, τειμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κα τὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἄρχων Νικοστράτου. εἰ δέ | ⟨ει δε⟩ τι γένοιτο περὶ Γρῖπον ἢ Φιλὼ ἀνθρώπινον, ποησά|τω τὰ ποτὶ γᾶν πάντα Φίλων, καὶ ὅσα κ' ἀπολίπωντι, λαβέ||τω πάντα Φίλων. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Φίλωνος ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠ|νὰν οἵ τε ἀπο⟨απο⟩δόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁ|μοίως δὲ καὶ ὁ

---

[1]) Pomtow (1) von *C.-B.*, weil unleserlich, weggelassen. S. oben S. 475.

παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων | Φίλωνα ἐπ' ἐλευθερίαι ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι|κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Λαιάδας, Νικόστρατος, ἰδιῶται | Νικίας, Καλλίστρατος, Εὐκλείδας.

Ehe ich diese Urkunde kennen lernte, war meine Bearbeitung von 2100 gedruckt. Was dort vermutet wurde, wird hier bestätigt. Der Sclave *Φίλων* ist jener *Φίλων* von 2100, 16. Die No. 2150 ist 6 Monate jünger als 2100: im Amalios (richtiger in der Zeit, in der der Nachtrag (Z. 15—17) aufgesetzt wurde) sollen *Φίλων* und *Φίλιππος* gemeinsam Erben der Habe der Freilasser werden, im Ilaios *Φίλων* allein: also ist inzwischen *Φίλιππος* gestorben, oder er hat die *παραμονά* (2100, 17) nicht gehalten. — *C.-B.* 4 *παιδαρεῖον*, Versehen wegen *ἀνδρεῖον*. — 15 nach *τε* fehlt *καί*, vgl. 2151, 13; 2152, 13; 2164, 6/7; 2199, 17; 2259, 10. — Oben steht in Z. 9 *ὅσα κ' ἀπολίπωντι*, 2100, 16 *ὅσα κα ἀπολίπωνται*. Hatte das Formular nicht ein und dieselbe Verbalform?

Zeit. Priesterschaft XVI (in der Zeit von 50—1).

2151 *Pomtow* (3): *C.-B.* 96.

Ἄρχοντος Στράτωνος τοῦ Ἰατάδα, | βουλευόντων Νεικία, Κλεομάντιος, Ἐράτωνος, | ἀπέδοτο Μενέμαχος, συνευ(α)ρεστεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ | Μενάνδρου καὶ Ἰραναίου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι κοράσιον ἇι ὄ||νομα Σωτηρὶς τὸ γένος Βωτάν, τειμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ | τὰν τειμὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωτηρὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. | βεβαιωτήρ· Δάμων Μένητος. παραμεινάτω δὲ Σωτηρὶς Φιλοῖ ἕως κα ζῆι ποιοῦ|σα πᾶν τὸ ἐπιτασσόμενον τὸ δυνατόν. εἰ δὲ μὴ ποιῆι, ἐξουσίαν ἐχέτω Φιλὼ | ἐπιτειμέουσα τρόπωι ὧι κα θέλῃι. ἐπεί κα δέ τι πάθῃι Φιλώ, ποιησάτω || τὰ ποτὶ γᾶν πάντα Σωτηρὶς | καὶ ἐλευθέρα ἔστω μηθενὶ μηθὲν ποθήκουσα. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωτηρίος ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· οἵ τε ἱαρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Λαιάδας καὶ Νικόστρατος.

C.-B. Z. 3 *συνευρεστεόντων*. — 5 *Βωτάν*, auch 2212 Ethnikon. Als Name 2195 gebraucht. — *Φιλώ* ist gewiss die Frau des Freilassers. — 10 *τὰ ποτὶ γᾶν πάντα* wie 2100, 15; 2150, 9. — 13 nach *τε* fehlt *καί*, vgl. 2150, 15. — Feminine Namen auf *-ις* werden verschieden flektiert: *-ίς*, *-ίδος*, *-ίδα* und *-ις*, *-ιδος*, *-ιν* (z. B. in No. 1839), aber auch *-ις*, *-ιος*, *-ιν*, wie oben (vgl. 1697 u. 2031). Soll man dies durch die Betonung *Σωτηρίς* und *Σώτηρις* zum Ausdruck bringen? — Z. 1 fehlt der Monat.

Zeit. Priesterschaft XVI (in der Zeit von 50—1).

2152 *Pomtow* (4): *C.-B.* 78.

Ἄρχοντος Φιλονίκου, βουλευόντων Εὐκλείδα, Πά|τρωνος, Δάμωνος, Στράτωνος, ἀπέδοντο Τιμόξενος | καὶ Προξενία, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν | Κοσίμου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα ‖ αἷς ὀνόματα Ἀφροδισία καὶ Ὀνησίφορον, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶ|σαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Κλέων | Κλεοδάμου, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Ἀφροδισία καὶ Ὀνησίφορον, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρας εἶμεν ‖ καὶ ἀνεφάπτους τὸν πάντα βίον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ | καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτωσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρα|τυχὼν κύριος ἔστω συλέων ὡς ἐλευθέρας. μάρτυροι· ὅ τε | ἱαρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐμμενίδας· Σάτυρος, Φίλων, [Δρομο]‖κλείδας.

Den Namen *Κόσι-μο-ς* (4) hat man mit *Κόσι-ς* 1816, 7 zusammenzuhalten. Vgl. *Κόσων*, Akarnanier, Kabbadias Fouilles d'Epid. 244, 17. — 13 *τέ* ohne folgendes *καί*, vgl. 2150, 15. — Z. 1 fehlt der Monat.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2153 *Pomtow* (5): *C.-B.* 53.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Πολυκράτεος μηνὸς Ἐνδυσ|ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κρατὼ Νικοδάμου τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Χρυσηΐς | τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ ‖ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Χρυσηΐς τὰν ὠ|νὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος | ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ | καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος· Ἁγίων Κλεοδάμου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ‖ Χρυσηΐδος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Κρατὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἁγίων. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι, πρά|⟨πρα⟩κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλι|ος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων ‖ συλέοντες Χρυσηΐδα ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμι|οι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρ|τυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ ὁ νεωκό|ρος Μένης καὶ ὁ ἄρχων Ἁγίων Πολυκλείτου, ἰδιῶται Ἁγί|ων Κλευδάμου, Ξενέας Βαβύλου. ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν ‖ ἐν ναῷ. παραμεινάτω δὲ

Χρυσηΐς παρὰ Κρατὼ ἕως κα ζώηι | Κρατὼ ποιοῦσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν.

Wegen des Construktionswechsels in *ποιοῦσαν* Z. 7 vgl. 1911, 7; 2222, 9. — Der Bürge ist als erster Privatzeuge aufgeführt; s. 1922. — Z. 12/13 *C.-B.* ⟨*πρα*|⟩ *πράκτιμοι*. — Zu 19/20 vgl. 1705, 17: was hier *ἐν ναῶ* heisst, bezeichnet dort *παρὰ Μένητα*. — *Κλεό-* und *Κλεύ-δαμος* wechseln bei derselben Person (Z. 9, 19); vgl. 2198.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2154 *Pomtow* (6): *C.-B.* 54.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Πολυκράτεος μηνὸς Ἰλαί|ου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἁγίωνος | τοῦ Πολυκλείτου, Μνασιθέου τοῦ Διοδώρου, γραμ|ματεύοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο|το Ἀντίφιλος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐ|τοῦ Βάττου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|ον ἇι ὄνομα Ἀθηναΐς τὸ γένος Γαλάτισσαν, τεχνῖτιν, καὶ | τὸν υἱὸν αὐτᾶς Ἀπολλόδωρον, ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀθηναΐς καὶ Ἀπολ||λόδωρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν | καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέον|τας ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντας οἷς κα θέλωντι. βε|βαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἄθαμβος Ἁβρομάχου. | εἰ δέ τις ἅπτοιτο Ἀθηναΐδος ἢ Ἀπολλοδώρου ἐπὶ καταδουλισ||σμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδό|μενος Ἀντίφιλος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄθαμβος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν | βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἀθηναΐδα καὶ Ἀπολλόδωρον || ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες | καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμί|ας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρομο|κλείδας, Ἄρχων καὶ ὁ νεωκόρος Μένης καὶ οἱ ἄρχον|τες Ἁγίων, Μνασίθεος, Κλεύδαμος καὶ ἰδιῶται Ἄθαμ||βος Ἁβρομάχου, Κλεύδαμος Πολυκράτεος, Δάμων | Ξενοστράτου, Εὐκλείδας Κάλλωνος, Τιμόκριτος, | Δαμοσθένης, Δαίδαλος.

Z. 7 *Γαλάτισσα* ungewöhnliche Femininform. Wegen *τεχνῖτις* s. 2177, 7. — Unter den Privatzeugen steht zuerst der Bürge, dann der *ἄρχων ἐπών°*. — 7 u. 9 *Ἀθηναΐς*, 14 u. 15 *Ἀθηναΐς*, vgl. 2110 *Ἡραΐς*, 2124 *Ἡραΐς*.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2155 *Pomtow* (7): ders. Jhrb. 35, 522. *C.-B.* 76.

Ἄρχοντος Διοδώρου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξά|μηνον

Σωτύλου ⟨τὰν⟩ τοῦ Σωστράτου, Καλλιδάμου τοῦ | Ἀμφιστράτου, γραμματεύοντος δὲ βουλᾶς Φιλονίκου τοῦ | Μενεδάμου, ἀπέδοτο Φιλόνικος Μενεδάμου, συνευδο‖κέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Μενεδάμου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί|ωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Διονυσόδωρος τὸ γένος | Σύρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ|σαν, καθὼς ἐπίστευσε Διονυσόδωρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν ‖ πάντα χρ[(ό)]νον, ποιοῦντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα | θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Κλέων Ἥρυος. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Διονυσοδώρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέ|βαιον παρεχόντων τῶι θεῶ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ | ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων ‖ συλέοντες Διονυσόδωρον ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες | καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πατρέας καὶ Ἁγίων καὶ οἱ ἄρχοντες Σωτύλος, Καλλίδαμος καὶ ἰδιῶται Κλέων Δαμοσθένεος, Νικίας Κλέ|ωνος, Ἀλκέτας.

Z. 1. „Der Monat ist wohl durch Nachlässigkeit des Schreibers ausgefallen". Pomtow. — 2 *C.-B.* ohne ⟨*τὰν*⟩, was, wie Pomtow angiebt, der Steinmetz selbst zu tilgen suchte. — 4/5 *C.-B. συνευδοκέ|οντος.* — 9 *C.-B. ἐφ' ὦ τε* ohne Jota. — 10 Stein ΧΡΩΝΟΝ, Pomtow *χρ[ό]νον*, *C.-B. χρόνον.* — 10 und 11 *C.-B. θέληι.* — 13 *C.-B. τῶι θεῶι.* — 14 in *παρατυγχάνοντες* ist *γ* über der Zeile nachgetragen. — 14 Schluss *C.-B. ἐόντω.* — Z. 17/18 fehlt der 3. Buleut, weil er der Freilasser ist.

Zeit. Priesterschaft XI (etwa 100 vor Chr.).

2156 *Pomtow* (8): ders. Jhrb. 35, 533. *C.-B.* 103.

Ἄρχοντος Αἰακίδα τοῦ Εὐκλείδα μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων Διοδώ|ρου τοῦ Φιλονείκου, Ἀθανίωνος τοῦ Κλεοξενίδα, Φίλων Στράτωνος ἀπέδοτο τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω ἐπ' ἐλευθερία σώματα οἷς ὀνόματα Στέφανος, | Εὐκλείδας, Κτῆμα, Μόσχιον, τειμᾶς ἕκαστον ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ | τὰν τειμὰν ἀπέχει πᾶσαν. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλι|ος· Θέξενος Φιλαιτώλου ὁ καὶ Βαβύλου, Λέων Ξενοφάντου, ὥστε μηθε|νὶ ποθήκειν αὐτοὺς κατὰ μηθένα τρόπον, ἀλλ' εἶμεν αὐτοὺς ἐλευθέρους | καὶ ἀνεπάφους τὸν πάντα χρόνον ἀπὸ πάντων, καθὼς ἐπίστευσαν | τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν Στέφανος καὶ Εὐκλείδας καὶ Κτῆμα καὶ Μόσχιον. εἰ δὲ ‖ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶ τῶν προγεγραμμένων, βέβαιον πα|ρεχόντω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ἐπ' ἐλευθερία οἵ τε βεβαιωτῆ-

ρες καὶ ἄλ|λος ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν ἔχων ἐν ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. παραμει|νάτωσαν δὲ Στέφανος καὶ Εὐκλείδας καὶ Κτῆμα καὶ Μόσχιον Φίλωνι καὶ | Εὐαμέρει, τᾶ Φίλωνος γυναικί, πάντα τὸν τᾶς Φίλωνος καὶ Εὐαμέριος ‖ ζωᾶς χρόνον, ὑπηρετέοντες καὶ ποιοῦντες πᾶν τὸ δυνατὸν καὶ ἐπι|τασσόμενον ὑπὸ Φίλωνος καὶ Εὐαμέριος. εἰ δὲ μὴ παραμείναιεν ἢ μὴ | πειθαρχέοισαν, ἐξουσίαν ἐχέτωσαν Φίλων καὶ Εὐάμερις ἐπετειμέοντες | τῶμ (μ)ὴ πειθαρχεόντων καὶ μαστειγοῦντες καὶ διδέντες καὶ ἐγμισθοῦν|τες τὰν ἐργασίαν τοῦ μὴ παραμένοντος. χωρὶς πράσιος ἔστωσαν ‖ δὲ τὰ προγεγραμμένα σώματα πρὸ τοῦ τελευτᾶν Φίλωνα καὶ Εὐάμεριν, ἀ|πολελυμένα τᾶς παραμονᾶς πρὸ ἀμερᾶν τριάκοντα. τὸ ἀντίγραφον ἐτέθη τᾶς | ὠνᾶς ἐν τὰ δαμόσια γράμματα. μάρτυρες· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Διόδωρος | Φιλονείκου, Πολέμαρχος Δάμωνος· Ἀριστοκλέας Φιλονείκου, Αἰακίδας | Εὐκλείδα, Νικάνωρ Λυσιμάχου, Διόδωρος Ὀρέστα, Λυσίμαχος Νικάνορος, Ξεν‖[α]γόρας Ἁβρομάχου, Πρόθυμος Ἡρακλείδα.

Genaue Nachbildung der Inschrift bei Pomtow a. a. O.

Derselbe Freilasser in 2323.

Z. 3 *P.* τῶ (zweimal), *Πυθίω* und *ἐλευθερία*, *C.-B.* viermal Jota zugefügt. — 6 *P.* *Θε(ό)ξενος*, Philol. 54, 235, Anm. 41 *Θεύξενος*, *C.-B.* *Θέξενος*. — 9 *P.* *τῶ θεῶ*, *C.-B.* *τῶι θεῶι*. — 10 *P.* *καταδουλισμῶ*, *C.-B.* °*μῶι*. — *C.-B.* geben *βέ|βαιον* als Zeilenwende statt *βέβαιον πα|ρ°*. — 12 *P.* *τῶ θεῶ*, *ἐλευθερία*, *C.-B.* haben 3mal Jota zugesetzt. — 12 *P.* *ἐν ἐλ°*, *C.-B.* *ἐπ' ἐλ°*. — 14 *P.* *τᾶ*, *C.-B.* *τᾶι*. — 15 *P.* *ζωᾶς*, *C.-B.* *ζωῆς*. — 18 *P.* *τῶ(μ) μὴ πειθαρχεόντων*, *C.-B.* *τό(ν) μὴ πειθαρχέοντα*. — 20 *C.-B.* *δέ* weggelassen. 21 *C.-B.* setzen nach *παραμονᾶς* Interpunktion. — 22 *C.-B.* *δημόσια*. — 24 *C.-B.* *Ξενα γόρας*.

Bemerkenswert, dass der Priester der 1. Buleut zugleich ist. — Die Betonung *Κτῆμα* (Z. 4) erweist 2157, 4. — Die Form *Θέ-ξενος* (Z. 6) habe ich belassen, weil beide Abschriften darauf weisen, vgl. über solche Formen Vf. St. I, 134. Sonst ist *κατὰ υἱοθεσίαν* zwischen die 2 Genitive gesetzt, vgl. z. B. 2219, 5/6. — 8 Statt *ἀν-έφ-απτος* hier (und 2157, 5) *ἀν-έπ-αφ-ος*, vgl. *ἀφή* und *ἀφάω*, *ἀφάσσω*. — Zur Flexion von *Εὐάμερις* vgl. 2031, 2317. — 14/15 Schon vor dem Tode der Freilasser erhalten sie die Freiheit nach 2157. — Mit *διδέντες* Z. 18 vgl. 2216 *διδεῖσα* u. 2171. — Zu *ἐγ-μισθοῦντες* (Z. 18) vgl. *ἐγδιδαξάτω* 1878, 17. — Statt der gewöhnlichen Formel beim Verbote des Verkaufs (vgl. z. B. 2163, 27) hier Z. 19/20 ein ganzer Satz. Wegen der Frist von 1 Monate (Z. 21) s. 2157, 2 *καὶ μηνὸς Ἀμαλίου*. — 22 Das Stadtarchiv erwähnt auch 2322, 18. Nach *τὲ* fehlt *καί*, s. 2150, 15; 2151, 13. — 22 Die Namensform *Ἀριστοκλέας* auch 2223, 6; s. ferner 2115, 2. — Der 2. Privatzeuge ist der *ἀρχ. ἐπών°*. Vgl. 2157, 8.

Zeit. Priesterschaft XXI (kurz nach Chr. Geburt).

2157 *Pomtow* (9): *C.-B.* 105.

Ἐπὶ δὲ ἄρχοντος Ξεναγόρα τοῦ Ἁβρομάχου | καὶ μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέλυσε Φίλων Στράτωνος | καὶ Εὐάμερις Προστατήρου Στέφανον, Εὐκλεί|δαν, Κτῆμαν, Μόσχιον τᾶς παραμονᾶς, ὥστε κα||τὰ πᾶν αὐτοὺς ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεπάφους | ἀπὸ πάντων. μάρτυρες· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Διόδωρος Φιλονίκου, Πολέμαρχος Δάμωνος καὶ ἰ|διῶται Νικάνωρ Λυσιμάχου, Ξεναγόρας Ἁβρομά|χου, Μελισσίων Διονυσίου.

Die Urkunde ist ein Nachtrag zu No. 2156; daher *δὲ* im Anfange, vgl. 2220. — Der Monatsname mit *καὶ* angefügt wie 1816, 1; 1927, 2; 1928, 3. — Wegen *ἀνεπάφους* s. 2156, 8. — Der 2. Privatzeuge ist der *ἄρχ. ἐπών.* Vgl. 2156, 23 und 2185, 21.

Zeit. Priesterschaft XXI (kurz nach Chr. Geburt).

2158 *Pomtow* (10): ders. Jhrb. 35, 525. *C.-B.* 99.

Ἄρχοντος Εὐκλείδα μηνὸς | Δαιδαφορίου, βουλευόντων Ἐράτωνος, Βαβύλου, Σωτύλου, ἀπέ|δοτο Ἀνβρόσιον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι || Πυθίωι σώματα δύο, ἓν μὲν | γυναικεῖον, ἓν δὲ ἀνδρεῖον, | οἷς ὀνόματα Σωσίνικος καὶ | Πίστις, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέ|κα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει ⟨. . . .⟩ πᾶσαν. || βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους | τᾶς πόλιος· Πολέμαρχος Δάμωνος, | ἐφ' ὦτε εἶμεν ἐλευθέρους καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. παραμινάτωσαν δὲ Ἀν||βροσίω Σωσίνικος καὶ Πίστις ἕως κα | ζῆ ποιοῦντες τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν. | εἰ δὲ μὴ ποέοισαν, ἐξουσίαν ἐχέτω | Ἀνβρόσιον ἐπιτιμέουσα τρ[ό]πω, ὧ κα θέλη | πλὰν μὴ πωλέουσα. εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γέ|νοιτο περὶ Ἀνβ(ρ)όσιον, ἔστωσαν τὰ προ|γεγραμ(μ)ένα σώματα ἐλεύθερα καὶ μη|θενὶ ποθήκοντα. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σω|σινίκου ἢ Πίστιος ἐπὶ καταδουλισμῶ, | βέβαιον παρεχόντω τῶ θεῶ τὰν ὠ||νὰν ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ. | ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος | ἔστω συλέων Σωσίνικον καὶ Πί|στιν ἐπ' ἐλευθερία ἀζάμιος ὢν | καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ || ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Νικό|στρατος, Ξενόκριτος | καὶ ἰδιῶται Κλέων, Νικίας, Δημή|τριος.

Genaue Nachbildung des Textes bei Pomtow S. 525.

Z. 8 das *ς* von *Πίστις* steht über der Zeile, so auch Z. 11 *ολ* von *Πολέμαρχος*, 18 *ον* von *Ἀνβρόσιον*, 19 *δὲ* nach *εἰ*, 32 *διω* von *ἰδιῶται*. — Z. 12 *P. ἐφ' ὦτε*, *C.-B. ἐφ' ὧιτε*; 14/15 *P. Ἀν βροσίω*, *C.-B.* °*σίωι*; 16 *P. ζῆ*, *C.-B. ζῆι*; 17 *P. ποέοισαν*, *C.-B. ποιέοισαν*; 18 *P. τρ[ό]πω ὧ κα θέλη*, *C.-B. τρόπωι ὧι κα θέληι*; 20 *P.* in Majuskel ΑΝΒΟΣΙΟΝ, in

Minuskel *'Ανβρόσιον*, *C.-B.* ebenso; 20/21 *P.* *προ γεγραμ(μ)ένα*, *C.-B.* *°γραμμένα*; 23 *P.* *καταδουλισμῶ*, *C.-B.* *°σμῶι*; 24 *P.* *τῶ θεῶ*, *C.-B.* *τῶι θεῶι*; 27/28 *P.* *Πί στιν*, *C.-B.* *Π ίστιν*; 28 *P.* *ἐλευθερία*, *C.-B.* *°ρίαι*: *ἰῶτα προσγεγρ.* also 11 mal v. *C.-B.* gegen die Überlieferung hinzugesetzt. — Z. 9 wurde wohl die Dittographie ⟨*ἔχει*⟩ getilgt. — Das Verbot des Verkaufs wie 2186, 22. — Die ggr. Form *Δημήτριος* (Z. 32), wie so oft, 2181, 24 u. o.

Zeit. Priesterschaft XVII (in der Zeit von 50—1). S. Pomtow, Jbrb. a. a. O.

2159 *Pomtow* (11): *C.-B.* 68.

Ἄρχοντος Ἀτεισίδα μηνὸς Θευξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέ|ραν ἑξάμηνον Ἀναξανδρίδα, Νικαρέτου, γραμματεύοντος δὲ Καλ|λίκωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξενὶς Μενεστράτου, συνευδοκέ|οντος δὲ καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Καλλείδα τοῦ Εὐκλείδα καὶ τῶν υἱῶν αὐ|τᾶς Εὐκλείδα, Μενεστράτου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ|ον ὧι ὄνομα Σώσιππος τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | ὀκτώ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σώσιππος τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε εἶμεν ἐλεύθερος καὶ ἀνέφαπτος. βεβαι|ωτήρ· Εὐκλείδας Καλλείδα. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι ‖ Σωσίππου, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομέ|να Ξενὶς καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὐκλείδας. κύριος δὲ ἔστω ὁ παρα|τυχὼν συλέων Σώσιππον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ | Σώσιππος παρὰ Ξενίδα καὶ Καλλείδαν μέχρι οὗ κα ζῶντι ποι‖ῶν τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δὲ μὴ | ποιῆι ἢ μὴ παραμένηι παρὰ Ξενίδα καὶ Καλλείδαν καθὼς γέγραπται, | κύριοι ἐόντων ἐπιτιμέοντες τρόπωι ο(ἷ) κα θέλωντι, καὶ ἄλλος | ὅν κα κελεύωντι Ξενὶς καὶ Καλλείδας κύριος ἔστω ἐπιτιμέων | πλὰν μὴ πωλέοντες. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ‖ Ἄθαμβος Ἁβρομάχου καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας καὶ ὁ ἄρ|χων Νεικάρετος· Λαιάδας, Ταραντῖνος, Θεύλυτος.

Die Freilasserin ist dieselbe wie die in 2018. Ihr Sohn ist Bürge. — Z. 15/16 habe ich in der *πρότασις* ⟨*κα*⟩ nicht eingesetzt, weil auch anderwärts *εἰ* + conj. mit *εἰ* + opt. wechselt (2019, 11; 2216, 18; 2205, 9). — Z. 17 geben *C.-B.* *τρόπωι ὅ κα θέλωντι*. Das ist unmöglich. Üblich ist *ὧι κα*. Wahrscheinlich steht auf dem Steine OI, und *C.-B.* übersahen die Hasta des Jota. Vgl. 2019, 12 *οἷ κα θέληι τρόπωι*. — Zum Verbote des Verkaufs (Z. 19) s. 2186, 22.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2160 *Pomtow* (12): *C.-B.* 75.

Ἄρχοντος Ἁγίωνος μηνὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο Ἄρχων | Καλλία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | παιδάριον ὧι ὄνομα Νικασίβουλος, συνευδοκέοντος | καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Διοδώρου, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο ‖ καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. παραμεινά|τω δὲ Νικασίβουλος παρὰ Ἄρχωνα ἔτη τρία, δουλεύ|ων καθὼς καὶ ὥς. ἅμα δέ κα διεξέλθηι ὁ χρόνος ὁ γε|γραμμένος, ἐλεύθερος ἔστω Νικασίβουλος καὶ ἀνέφαπτος, ποιῶν ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα ‖ θέληι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Νικασιβούλου ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν | συλέων, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω τῶι θεῶι. | ἄρχει τοῦ χρόνου τῶν τριῶν ἐτέων ὁ μὴν Βοα|θοῖος ὁ ἐπὶ τᾶς Ἁγίωνος ἀρχᾶς. βεβαιωτήρ· Νικό‖στρατος Εὐδώρου. μάρτυροι· Ἄθαμβος Ἁβρομά|χου καὶ οἱ ἄρχοντες Τιμοκλῆς Θρασέα, Ξένων Ἀρι|στοβούλου, ἰδιῶται Ξένων Ξενοκρίτου, Κλέων Δι|ονυσίου, Μεγάρτας, Ἁγίων Ἐχεφύλου, Ἀτεισίδας, | Πεισίστρατος.

Z. 7 h. *καὶ ὥς* „auch so schon" (sc. *ἐδούλευε*), wie 1832, 11 (s. zu der Stelle S. 287). — Wenn wir an Verbindungen wie *ἅμα* mit Particip, *ἅμα τῷ* mit Infinitiv denken, wird die conjunktionelle Verwendung in *ἅμα-κα* mit Conj. (Z. 7) klar. Damit parallel steht 1843, 18 *ἐπεὶ δέ κα διεξέλθῃ*. — Z. 13. Solche Fristbestimmungen für die Paramona begegnen öfters, z. B. 1696, 11; wie hier, der nächste Erste des Monats 1843, 15. — Der Bürge ist der eine Archont. — Nur ein Priester ist genannt, weil der andere der Freilasser ist (so auch 2163). Ähnlich 2155.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2161 *Pomtow* (13): *C.-B.* 74.

Ἄρχοντος Ἁγίωνος μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ δευτέρου, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Ξένωνος, Νικοστράτου, γραμματεύοντος δὲ Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα, ἀπέδοτο Μαντίας Κλεοδάμου, συνευδοκεόντων καὶ | τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἁβρομάχου, Κλεοδάμου, τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα γυναικεῖ‖ον οἰκογενὲς ἆι ὄνομα Ζωπύρα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τ[εσσάρω]ν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ζωπίρα τὰν [ὠνὰν] τῶι θε|ῶι, ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο | Ζωπύρας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς | ἐλευθέραν ἐοῦσαν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα χρόνον. βεβαι‖ωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἁβρόμαχος Μαντία, Κλεό[δαμος] Μαντία. μάρτυροι· Ἄγων

Ἀριστίωνος, Λαιάδας, Δάμων Ἀ|[....]ς, Δάμων Διονυσίου, Ἐράτων, Χρήσιμος, Ἀλέξαν|[δρος, Ἀρι]στίων Πολεμάρχου, Βαβύλος Ζηνέα.

Die Söhne des Freilassers übernehmen die Bürgschaft. — Z. 11/12. Pomtow giebt Jhrb. 35, 527 Anm. 16 die Lücke so: Δάμων Α|....Σ und lässt die Ergänzung offen; denn es bleibe ungewiss, ob Ἀ[γάθωνο]ς oder Ἀ[νδρομένεο]ς — was zu lang ist — oder wie sonst zu ergänzen sei. *C.-B.* Ἀ|[γάθωνο]ς.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2162 *Pomtow* (14): *C.-B.* 62.

Ἄρχοντος Ὑβρία τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ποιτρο|πίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἡρα|κλείδα τοῦ Καλλία, Ξεναινέτου τοῦ Σωσινίκου, | γραμματεύοντος δὲ Καλλικράτεος τοῦ Διο|δώρου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀγάθων Εὐάρ|χου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρῆ|ον ὧι ὄνομα Δωρίων τὸ γένος ἐνδογενῆ, τει|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ||σε Δωρίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀντιγένης Διο|δώρου, Κλέων Διονυσίου. καθὼς ἐπίστευσε | Δωρίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, || ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι. | εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Δωρίω|νος, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ | τε ἀποδόμενος Ἀγάθων καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἀντι|γένης Διοδώρου, Κλέων Διονυσίου. εἰ δὲ μὴ || παρέχοιν τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι | ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | Δωρίωνα ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες | οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζα|μίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων | Καλλία, Ἄθαμβος Ἁβρομάχου καὶ οἱ ἄρχοντες | Ἡρακλείδας Καλλία, Ξεναίνετος Σωσινίκου, | Καλλικράτης Διοδώρου καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος | Εὐκλείδα, Φιλιστίων Ἄνδρωνος, Χάρης Πασίωνος, || Καλλίστρατος Ἀθανίωνος.

Wegen ἀνδρῆον Z. 6 vgl. 1785, 4; 2250, 6; wegen τεττάρων Z. 8 vgl. 2164, 8.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2163 *Pomtow* (15): *C.-B.* 28.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Ἐνδυσποιτρο|πίου, βουλευόν-

των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀθάμβου | τοῦ Ἀβρομάχου, Γλαύκου τοῦ Ξένωνος, γραμματεύον|τος δὲ Σωξένου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀνδρόνικος Φριχίδα ‖ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Εὐτα|ξία τὸ γένος Μαιῶτιν, ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὸν υἱὸν αὐ|τᾶς Παρνάσιον τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | δύο, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὐταξία | καὶ Παρνάσιος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθεροι εἶ‖μεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, | ποιέοντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντες οἷς κα | θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Μένης | Π[ι]σιστράτου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Εὐ|ταξίας ἢ Παρνασίου, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠ‖νὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀνδρόνικος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Μένης. | εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι | ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα|ρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Εὐταξίαν καὶ | Παρνάσιον ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ‖πόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ παρὰ Ἀνδρό|νικον Εὐταξία καὶ Παρνάσιος ἄχρι οὗ κα ζώηι Ἀνδρόνικος ποι|έοντες τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. | εἰ δὲ μὴ ποιέοιν ἢ μὴ παραμένοιν παρὰ Ἀνδρόνικον καθὼς | γέγραπται Εὐταξία καὶ Παρνάσιος, κύριος ἔστω Ἀνδρόνι‖κος καὶ ἄλλος ὑπὲρ Ἀνδρόνικον ὅν κα Ἀνδρόνικος κελεύ|σηι ἐπιτιμέοντες Εὐταξίαν καὶ Παρνάσιον τρόπωι ὧι κα αὐ|τοὶ θέλωντι, πλὰν μὴ πωλέοντες. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄθαμβος, Γλαῦκος, | Σώξενος καὶ ἰδιῶται Εὐκλείδας Καλλείδα, Μένης, Τιμόκρι‖τος, Δρόμων, Ἀντίφιλος.

Z. 27 ist nur ein Priester Zeuge; das hat hier darin seinen Grund, dass der andre Freilasser ist (so auch 2160, 2242). — Das Verbot des Verkaufs (Z. 27) auch 2140, 29/30; 2186, 22 u. o. — Z. 4 fehlt τοῦ Ἐχεφύλου nach *Σωξένου*, s. 1938, 4.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2164 *Pomtow* (16): *C.-B.* 23.

Ἄρχοντος Πατρέα μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέδοτο Γενναῖος Ἡ|ράκωνος τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Θρᾶισα, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Θρᾶισσα τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ὥστε ἐ‖λευθέρα εἶμεν τὸν πάντα χρόνον. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Θράισσας, κύριοι ἐόντων ὅ τε παρεντυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν

καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον. βεβαιωτῆρες | κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Μαντίας Φιλαιτώλου, Τι|μοκλῆς Πολύωνος. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω||νος Ἀμύντας, Ἀνδρόνικος· Μένης, Δίων Ἀλέξωνος, | Ἀντιχάρης Ἀζαράτου.

C.-B. Z. 2 *Θραῖσα*, 5 *Θραῖσσα* (so auch 2186, 7). Derselbe Eigenname z. B. 1694. — 3 *τεττάρων*, vgl. z. B. 1686, 5; 1795, 3; 1796, 2; 1878, 11; 2162, 8; 2175, 10; 2182, 8; 2183, 7; 2187, 7; 2213, 6; 2214, 7; 2215, 6. — Z. 6/7 zeigt *ὅ τε*, dass etwas fehlt, etwa *καὶ ὁ ἀποδόμενος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες*; vgl. 2150, 15. — Nach den Priestern ist Z. 10 der Nakoros genannt, und dann 2 Privatzeugen.

Zeit. Priesterschaft V (etwa 156—151).

2165 *Pomtow* (17): *C.-B.* 48.

Ἄρχοντος Δάμωνος μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα, | Κλέωνος τοῦ Δαμοσθένεος, γραμματεύοντος Δίωνος | τοῦ Ἐπισθένεος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀμύντας καὶ Ἀντιγενίδας καὶ Νικόστρατος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Φιλώτας τὸ γένος Μακεδόνα, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Φιλώτας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐ|φ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων || τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς | κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ταραν|τῖνος Μνασιθέου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Φιλώτα ἐπὶ καταδου|λισσμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε | ἀποδόμενοι Ἀμύντας καὶ Ἀντιγενίδας καὶ Νικόστρα||τος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ταραντῖνος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαι|ον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέοντες Φιλώταν ἐπ᾽ ἐλευθερίαι ὡς ἐλεύθερον | ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας || δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρομο|κλείδας, Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Βαβύλος, Κλέων, Δίων καὶ ἰδι|ῶται Πράξων, Φίλων Φιλάγρου, Δάμων Ξένωνος, Κλεύ|δαμος Πολυκράτεος, Πολυτιμίδας Μελισσίωνος, Δάμων | Δεξώνδα, Τιμοκράτης Εὐκράτεος, Γοργίλος, Ἁγίων Πο||λυκλείτου, Λαιάδας, Ἀρτεμίδωρος, Τιμόκριτος, Ἐρά|σιππος Φιλοκράτεος.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2166 *Pomtow* (18): *C.-B.* 56.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Βυσίου, βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Κλέωνος τοῦ Κλευδά|μου, Καλλικράτεος τοῦ Διοδώρου, γραμματεύον|τος Μεγάρτα τοῦ Μελισίωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο ‖ Πολύων Τιμοκλέος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀξίωμα τὸ γένος οἰκογε|νῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει | πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀξίωμα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν‖των τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχου|σα οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· | Πάτρων Θρασέα. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Ἀξιώματος ἐπὶ κατα|δουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | ὅ τε ἀποδόμενος Πολύων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πάτρων. εἰ ‖ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτι|μοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | Ἀξίωμα ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶ|ται Τιμοκλῆς Πολύωνος, Τιμόκριτος, Σωτύλος Σω|στράτου, Τιμοκλῆς | Θρασέα.

Z. 4 *Μελισίωνος*, derselbe Name desselben Mannes 2225, 6; 2256, 4 mit -σσ-. — Mit *Ἀξίωμα, Ἀξιώματος* (Z. 12) vgl. *Κτῆμα* 2156, 4, *Κτῆμαν* 2157, 4.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2167 *Pomtow* (19): ders. Jhrb. 35, 535. *C.-B.* 87.

Ἄρχοντος Διονυσίου τοῦ | Ἀστοξένου μηνὸς Βοαθοίου, ἀ|πέλυσε Ἀμμία τᾶς παραμονᾶς Σύνφορον, λαβοῦσα λύτρα ἐκ | πολεμίων, συνπαρόντω|ν καὶ τῶν βουλευτᾶν | Ἁγίωνος τοῦ Δίωνος, | Πάτρωνος τοῦ Ἀριστοβούλου, Φιλιστίωνος ‖ τοῦ Διοκλέους, Πάτρω|νος τοῦ Ἰατάδα καὶ τῶ|ν ἱερέων Ἐμμενίδα | καὶ Λαιάδ(α) καὶ μαρτύρων | Πολυτιμίδ(α) τοῦ Ἀθ(ά)μ‖βου, [(Τ)]ί[(σ)]ωνος τοῦ | Κλεάνδρου, Φαι|νέα τοῦ Φαινέα, | Ἀπολλοδώ[ρου] | τοῦ Ἐρασ[ίπ(π)ου], ‖ Νίκωνος τοῦ | Νικαίου.

Pomtow giebt Majuskel und Minuskel. Es weichen *C.-B.* ab: Z. 13 *Λαιάδ(α)* *P.*, *Λαιάδα* *C.-B.* — 14 *Πολυτιμί(δ)α τοῦ Ἀθ(ά)μ|* *P.*, — ders. corrigiert Philol. 54, 373 Anm. 20 *Πολυτιμίδ(α) τοῦ Ἀθ(ά)μ* —, voll *C.-B.* — 15 von *C.-B.* und Pomtow *Φίλωνος τ. Κ.* gegeben, aber Philol. 54, 372 hält Pomtow *Τίσωνος τ. Κλ.* für möglich. „Für *Τίσων Κλ.* spricht die Continuität des Stemma“ — s. Tafel zu S. 372 von Philol. 54. — 18 *Ἀπολλοδώρου* *P.*, *°δώ[ρου]* *C.-B.* — 19 *Ἐρασίπ(π)ου* *P.*, *Ἐρασ[ίππου]* *C.-B.*, also das Ende von Z. 18 und 19 mag jetzt abgeblättert sein. — 20 *Νίκωνος*

P., *Νικία C.-B.* Dass *P.* Recht hat, beweist 2204, 8. — Vgl. 2168, wozu obige Urkunde ein Nachtrag ist, wie No. 1919 zu 1918; 2200 zu 2199. — Z. 4/5 Über diese Phrase s. 2172. — 10 *Διοκλέους* ggr. — 21 Nach *Νικαίου* „erscheinen auf dem Abdruck noch Reste eines Namens (etwa ΑΝΟ...), sie sind aber durchaus unsicher“ Pomtow Philol. 54, 373 Anm. 20.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2168 *Pomtow* (20): *C.-B.* 81. Vgl. dazu Pomtow Philol. 54, 220.

Ἄρχοντος Φιλονίκου, βουλευόντων Πάτρωνος, Δάμωνος, Στράτωνος, Εὐκ(λίδ)α, | ἀπέδοτο Ἀμμία Καλλιδά(μ)ου τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι ἐπ᾽ ἐλευθερίαι σῶμα γυναι|κεῖον ἇι ὄνομα Σύμφορον, συνευαρεστε‖ούσας καὶ τᾶς ματρὸς Παρθένας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, κα|θὼς ἐπίστευσε Σύνφορον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐ|φ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς ‖ πόλιος· Νικόστρατος Εὐδώρου. παραμινάτω | δὲ Σύνφορον Ἀμμίαι ἕως κα ζόη ποιοῦσα τὸ | ἐπιτασσόμενον πᾶν. εἰ δὲ μὴ ποῆ, ἐξουσίαν ἐχέτω ἐπιτιμέουσα τρόπωι ὧι κα θέληι. εἰ δέ τι | γένοιτο ἀνθρώπινον περὶ Ἀμμίαν, ἐλευθέρα ‖ ἔστω Σύνφορον καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Συνφόρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον | παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ. μάρτυροι· Σώτηρος, Ἀρχίας, ‖ Δάμων, Πάτρων, Μέντωρ.

Z. 1 *C.-B.* ohne *Εὐκ(λίδ)α*. In Priesterschaft XIV werden immer vier Buleuten genannt (vgl. 2144, 2152, 2170, 2171, 2212, 2257), so dass das Fehlen von *Εὐκλείδα* auffällig wäre. Berichtigt durch Pomtow a. a. O. — 2 *C.-B. Καλλιλάου.* — 7 *C.-B. Σύμφορον* und so überall. Nach Pomtow Z. 7 *Σύνφορον* und so „meist weiterhin“. Deshalb habe ich von 7 ab *Σύνφορον* durchgeführt. — 8 *ἐλευθέρα εἶμεν* oder °*ραν* (*ε*)*ἶμεν* lässt Pomtow offen. — 11 *C.-B. ζώηι.* — 12 *C.-B. ποιῆι.* Ferner ist, setzt Pomtow hinzu, von *C.-B.* (mit Ausnahme der letzten Zeilen) fast stets das Jota mutum adscribiert, während es in Wirklichkeit fehlt. In Bezug darauf habe ich den Text von *C.-B.* belassen. — Z. 12 für: *εἰ δὲ* [*κα*] *μὴ ποιῆι.* Vgl. 2159, 15. — 19 Der Name *Σώτηρος* auch 2204, 13. — 20 von *C.-B.* weggelassen, von Pomtow nachgetragen. — Vgl. 2167, wo ein Nachtrag zu dieser Freilassung steht: auch dort die Namensform *Σύνφορον.* — Z. 1 fehlt der Monat.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2169 *Pomtow* (21): *C.-B.* 36.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Δαιδαφορίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Τιμοκλέος | τοῦ Θρασέα, Φιλαιτώλου

τοῦ Φαίνιος, γραμματεύον|τος Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολέ||μαρχος Πολέμωνος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐ|τοῦ Πολέμωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ|ον παιδάριον ὧι ὄνομα Βίθυς τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυ|ρίου τριῶν ἡμιμναίων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί|στευσε Βίθυς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν || καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέ|λῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· Δίων Φιλιστίωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ κατα|δουλισμῶι Βίθυος, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠ|νὰν ὅ τε ἀποδόμενος Πολέμαρχος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δίων. || εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόν|των κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγ|χάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Βίθυν ὡς ἐλεύθερον | ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ | ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρ||χοντες Φιλαίτωλος, Τιμοκλῆς, Ἀναξανδρίδας καὶ ἰδιῶται | Μηνόδοτος, Τιμόκριτος, Μένης, Χαρίξενος, Πισίθεος, Ἄ|θαμβος.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2170 *Pomtow* (22): *C.-B.* 79.

Ἄρχοντος Φιλονίκου μηνὸς Ἡρακλείου, βουλευόντων Πάτρωνος, Δάμωνος, Στρά|τωνος, Εὐκλίδα, ἀπέδοντο Πάσων καὶ Διόδωρος οἱ Ὀρέστα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι παιδάριον ὧι ὄνομα Ἀλέξιππος ἐπ' ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀλέξιππος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, || ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιω|τὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Καλλίας Εὐκλίδα. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀλεξίππου ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτωσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ | βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Ἀλέξιππον | ὡς ἐλεύθερον ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· || Ἀμύντας, Πάτρων, Εὐκλίδας, [Βα]βύλος, . . [.] ., Πρωτογένης.

Der 2. und 3. Zeuge sind wohl die Buleuten; *Εὐκλίδας* wird sonst immer *Εὐκλείδας* geschrieben (2144, 2152, 2171, 2212). Der Name des 5. Zeugen scheint nur 4 Zeichen gehabt zu haben.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2171 *Pomtow* (23): *C.-B.* 80.

Ἄρχοντος Φιλονίκου μηνὸς Θεοξενίου, βουλευ|όντων Πάτρωνος, Δάμωνος, Εὐκλείδα, Στράτω|νος, ἀπέδοτο Φίλαγρος Ἀρχύτα τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Διόκλεα τὸ γέ||νος οἰκογενές, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ | τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς | [νόμους] τᾶς πόλιος· Βαβύλος. παραμεινάτω δὲ Διόκλεια [παρ]ὰ Κλεοπάτραι τῆι ματρὶ Φιλάγρου ποιοῦσα | [τὸ ἐ]πιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν, ἐξουσίαν δὲ ἐχέ||τω ἐπιτιμέουσα καὶ διδέουσα τρόπωι ὧι κα θέληι | πλὰν μὴ πωλέουσα. ἐπεί κά τι πάθοι Κλεοπάτρα, | ἐλευθέρα ἔστω Διόκλεα καὶ ὑπαγέτω πᾶι κα θέληι. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Διοκλέας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύρι|ος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν || ἀζάμι[ος] ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας καὶ ὁ | βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. εἰ δέ τι γένοιτο ἐγ Διοκλέας | τέκνον ἐν τῶι τᾶς παραμονᾶς χρόνωι, εἴ κα μὲν θέληι ἀποπνεῖξαι Διόκλεα, ἐξουσίαν ἐχέτω, εἰ δὲ θέλοι | τρέφειν, ἔστω τὸ τρεφόμενον ἐλεύθερον. εἴ κα μὴ || αὐτὸ θέληι, πωλῆσαι δὲ τὸ γενηθέν, μὴ ἐχέτω ἐξουσίαν | Διόκλεα μηδὲ ἄλλος μηθείς. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἐμμενίδας· Εὐάγγελος, Λαιάδας, Δάμων, | Καλλίας.

6 maligem Διόκλεα steht 1 mal Διόκλεια (Z. 7) gegenüber. — 8 τῆι, Druckfehler? — 10 Zu διδέουσα vgl. 2216 διδεῖσα; 2156, 18 διδέντες. — 11 Verbot des Verkaufs (s. unten Z. 20) wie 2186, 22. — εἰ+κὰ+opt. vgl. 2182, 14. — 12 πᾶι in diesen Urkunden selten. — Wegen ἐγ Z. 16 vgl. 1878, 17; 2118, 3. — Singulär ist die Bestimmung (Z. 18) des ἀποπνεῖξαι.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2172 *Pomtow* (24): *C.-B.* 65.

Ἄρχοντος Σωσιπάτρου μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευ|όντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀντιγένεος τοῦ | Διοδώρου, Ἁγίωνος τοῦ Κλεοδάμου, γραμμα|τεύοντος δὲ Ὑβρία τοῦ Ξένωνος, ἐν δὲ Ἐρι||νεῶι ἄρχοντος Νίκωνος μηνὸς Ἑσπερίνου, ἀνέθηκαν | Καλλικράτης Καλλινόου, Πραξὼ Κλεομένεος | Ἐριναῖοι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀντίοχος τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερίαι, ἀπειλαφότες παρ' αὐτοῦ λύ|τρα ἐκ πολεμίων, καὶ μὴ καταδουλισάστω Ἀντίοχον μη||θεὶς τῶν Καλλικράτεος καὶ Πραξοῦς, προστάτας δὲ αἱ|ρεῖται τοὺς ἀπελευθερίξαντας, καὶ βεβαιωτὴρ κα|τὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Κλέων

Κλευκρίτου Ἐρι|ναῖος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ | Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντιγένης, Ἁγίων, Ὑβρίας· ‖ Ἀγέμαχος, Ἐχεκράτης Ἐριναῖοι, Μικκίνας Νικο|κλέα Λιλαιεύς.

Z. 5 Der Monatsname Ἑσπέρινος war bisher noch nicht bezeugt. — Sehr wichtig ist Z. 8 der Zusatz ἀπειλαφότες παρ' αὐτοῦ λύτρα ἐκ πολεμίων. Dazu steht 1532b, 4 eine Parallele: ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα ἐκ τῶν πολε[μίων], ebenso 2167, 4 λαβοῦσα λύτρα ἐκ πολεμίων. Auf Grund solcher Stellen ist 2086, 9 ὡς λύτρα [Ξενοχάρεος λαβόν]τος mit Pomtow Jhrb. 35, 536 einzusetzen. — Zur Medialform καταδουλισάστω Z. 9 vgl. 2135, 3; zu προστάτας in Z. 10 vgl. 2251, 28; zur Form ἀπελευθερίξαντας (Z. 11) vgl. νοσφίξαιντο 1819, 9.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2173 *Pomtow* (25): *C.-B.* 108.

Ἄρχοντος Φίλωνος μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων Πάσω-νος, | Ἀμύντα, Ἄγωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πύῤῥος Ἀτισίδα τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σώματα δύο οἷς ὀνόματα Βώτα καὶ Σωσίας τὸ γένος οἰκο|γενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν. βεβαιω|τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Διονύσιος Ἀστοξένου, καθὼς ἐπίστευσε | Βώτα καὶ Σωσίας τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ⟨τὰν ὠν⟩, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντας οἷς | κα θέλωντι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωσία ἢ Βώτας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον πα|ρεχέτω [τῶι θεῶι] τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Πύῤῥος, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω, κύ‖ριος δὲ ἔστω καὶ ὁ παρατυχὼν συλέων Βώταν καὶ Σωσίαν ὡς ἐλευθέρους ἀνυ|πόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· Λαιάδας, | Πολυτιμίδας, Λάδικος, Εὐάγγελος. | παραμεινάτω δὲ Βώτα Πύῤῥωι, ἕως κα ζῆι, ποιοῦσα | τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν ἀνεγκλήτως.

Der Name Βώτα (*C.-B.* Βῶτα) wird zu βώτης Hirt (Εὐ-, Πολυ-βώτης) gehören. Oder ist er urspr. Ethnikon (vgl. 2151, 5; 2212, 4)? Er begegnet auch noch 2195, 9. — Der Freilasser ist der Sohn von dem in 2113, 3.

Die drei Jahresbuleuten weisen auf die

Zeit: Priesterschaft XVI—XVIII (in der Zeit von 50—1).

2174 *Pomtow* (26): *C.-B.* 49.

Ἄρχοντος Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου μηνὸς Ποιτροπίου,

βουλευ|όντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Βαβύλου, Κλέωνος, Δίωνος, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Πολύξενος Ὀξύλου, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ὀξύλου καὶ Ξεν[έ]α, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρῆ||ον ὧι ὄνομα Μάγας τὸ γένος Ἀράβα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσ|σάρων, καθὼς ἐπίστευσε Μάγας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα | βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀριστόδαμος | Γλαυκία. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Μάγα ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαι||⟨βέβαι⟩ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύρι|οι ἐόντων συλέοντες Μάγαν ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμι|οι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· | τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρομοκλείδας, Ἄρχων καὶ οἱ ἄρ||χοντες Βαβύλος, Κλέων, Δίων καὶ ἰδιῶται Σωσίπατρος, | Κλεώνδας, Ὑβρίας, Δάμων Ξενοστράτου, Λαχάρης, Μένης, | Τιμόκριτος.

Z. 4 Ξεν[έ]α, nach *C.-B.* — Zu ἀνδρῆον vgl. 1785, 4; 2020, 2; 2162, 6; 2250, 6. — 9/10 *C.-B.* βέβαι⟨βέβαιον⟩. — Unter den Zeugen ist der ἄρχων ἐπών° genannt. Vgl. 2022.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2175 *Pomtow* (27): *C.-B.* 46.

Ἄρχοντος Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου μηνὸς Ἰλαίου, βου|λευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἁγίωνος τοῦ Ἐχε|φύλου, Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, Εὐ|κλέος τοῦ Καλλισ[τράτου], ἐπὶ τοῖσδε || ἀπέδοτο Ἀπολλόδω|[ρος Ἀπολ]λοδώρου Πτολεμαιεὺς ἀπὸ Βάρκης | [τῶι Ἀπόλ]λωνι τῶι Πυθίωι, ἐάν τι αὐτὸς πάθηι, | [ὡς ἐ]λεύθερα σώματα ἀνδρεῖα τρία οἷς ὀ|[νόματα] Ἀφροδίσιος γένος Θρᾷξ, Λίβυς γένος Λίβυς, || [. . . . . οἰκο]γενὴς καὶ γυναικεῖα τέτταρα αἷς ὀνόματα Λι|[. . . . .]σσα, Ἐνώμη γένος Σύρα, Ἡράκλεια καὶ Εἰρήνη | [. . . . .]. βεβαιω|[τῆρες κατὰ] τὸν νόμον τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· Ἀντιπαθ[. . | . . . .]ος, Διονύσιος καὶ Πολίτας οἱ Ἀσάνδρου καὶ Εὔδ||[οκος Πραξί]α καὶ Πολέμαρχος Πολέμωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο | [. . . . .] τινος μετὰ τὸ μεταλλάξαι Ἀπολλόδωρον, οἱ βε|[βαιωτῆρ]ες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν βέβαιον παρεχόντων. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα|[τυγχάν]οντες κύριοι ἐόντων συλέοντες αὐτοὺς καὶ | αὐτὰς ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ || ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Ἁγίων

Ἐχεφύ|λου, Ἀναξανδρίδας, Εὐκλῆς καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, | Γόργιππος.

Die Ergänzung *Καλλισ[τράτου]* Z. 4 ist durch 2250, 3 gesichert. — Z. 5 steht zwar *ἀπέδοτο*, aber es folgt keine Loskaufsumme. — Die Freilassung tritt ein: *ἐάν τι αὐτὸς πάθηι.* — Zu *τέτταρα* Z. 10 vgl. 2164, 3. — 14/15 *C.-B. Εὔδο||[κος . . . . . .] καί*, Pomtow, Jhrb. 35, 562 *Εὔδ||[οκος Πραξί]α.* — Zu Anfang von Z. 16 vermissen wir das formelhafte *ἐπὶ καταδουλισμῶι*: das sind aber zuviel Zeichen für die Lücke, die *C.-B.* angeben.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2176 *Pomtow* (28): *C.-B.* 55.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ δευτέρου, | ἀπέδοτο Καλλὼ Ἀρίστωνος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ | ἀνδρὸς Ἀριστομάχου καὶ τῶν υἱῶν Ἀριστωνύμου καὶ Ἀρίσ|τωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον || ἇι ὄνομα Σωτίμα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε Σωτίμα τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος· Ἀθανίων Ἀρίστωνος. εἰ δέ τις ἅπτοι||το Σωτίμας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων | τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ἅ τε ἀποδομένα Καλλὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | Ἀθανίων. καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Σωτίμαν | ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος. μάρτυ|ροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Σώξε||νος, Σωσίπατρος, Γενναῖος καὶ ἰδιῶται Φιλόνικος, Δαμο|φάνης, Σωτήριχος, Τιμόκριτος.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2177 *Pomtow* (29): *C.-B.* 50.

Ἄρχοντος Κλευδάμου μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Μνασιθέου, Ἁγίω|νος, γραμματεύοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὔανδρος Εὐδόκου, συνευδοκέον||τος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Εὐδόκου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἑλλὰς τὸ γένος ἐνδογε|νῆ, τεχνῖτιν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕνδεκα, καὶ τὰν | τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἑλλὰς τῶι θε|ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφα||πτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέουσα | ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ξενόκριτος | Στησιμένεος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Ἑλλάδος ἐπὶ

καταδου|λισσμῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀ||ποδόμενος Εὔανδρος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ξενόκριτος. εἰ | δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πρά|κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως | δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συ|λέοντες Ἑλλάδα ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ‖ ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Δρομοκλείδας· Εὐάγγελος, Δαμ . . . . | [illegible], Μένης, Ὑβρίας, Πισίστρατος.

Wegen des Zusatzes *τεχνῖτις* (Z. 7) vgl. 1842, 5; 1878, 15 ff.; 2094, 13; 2154, 7. — 20 *C.-B.* *ζα-¦ζαμίας*, gewiss nicht Dittographie auf dem Steine, sondern nur Versehen im Drucke. — *C.-B.* rechnen, indem sie Z. 22 den Punkt nach *Εὐάγγελος* setzen, diesen zur Priesterschaft: der College des *Δρομοκλείδας* ist bekanntlich *Ἄρχων Καλλία*. Wegen des einen Namens nach *τοὶ ἱερεῖς* vgl. 2004, 9. Nach *Δαμ*[gebe ich oben, was *C.-B.* drucken lassen.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2178 *Pomtow* (30): *C.-B.* 97.

Ἄρχοντος Πύῤῥου | μηνὸς Βοαθοίου, βου[λευόν]|των Βαβύλου, Φίλωνος, Πολυ¦τειμίδα, ἀπέδοτο [Εἰ]σιὰς σῶμα ‖ γυναικεῖον κορίδιον ἇι ὄνομα Ἡρά|κλεα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριᾶ¦ν, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιω¦τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· | Εὐάγγελος Μεγάρτα. παραμεινάτω ‖ δὲ Εἰσιάδι ἕως κα ζῆι ποιο[(ῦ)]σα | τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ | δυνατόν. εἰ δὲ μὴ ποιῆι, ἐξουσίαν | ἐχέτω ἐπιτειμέουσα τρόπωι | ὧι κα θέληι. εἰ δέ τι πάθοι Εἰσιάς, ‖ λαβέτω τὰ Εἰσιάδος πάντα καὶ | ποιησάτω τὰ ποτὶ γᾶν πάντα. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ κατα|δουλισμῶι Ἡρακλέας, βέβαιον πα|ρεχέτωσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ‖ ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ. | ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύρι¦ος ἔστω συλέων Ἡράκλεαν ἐλευθέραν | ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσ¦ας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς ‖ τοῦ Ἀπόλλωνος Λαιάδας Βαβύλου, | ἰδιῶται Ἁβρόμαχος, Γοργίλος, Κλεόμαντις.

C.-B. Z. 10 „*ποιῦνσα* (sic)". — 12 *κὰ* fehlt, wie so oft, vgl. 2159, 15; 2168, 12.

Zeit. Priesterschaft (XV oder) XVI (in der Zeit von 50—1).

2179 *Pomtow* (31): ders. Jhrb. 35, 545. *C.-B.* 101.

Ἄρχοντος Εὐκλείδα τοῦ Ἡρακλείδα μηνὸς Ἀμαλίου, | βουλευόντων Ἀντιγένεος τοῦ Ἀρχία, Μένητος τοῦ | Δάμωνος.

Z. 1 *P.* *Εὐκλείδα*, *C.-B.* *°κλίδα*. Vgl. 2188, 1. — Pomtow merkt an: „Unvollendet (es war nie weiter geschrieben); nur eingeritzt auf ungeglattetem, sehr zerfressenem Polygon“.

Zeit. Priesterschaft XIX (in der Zeit von 50—1).

2180 *Pomtow* (32)[1]: ders. Jhrb. 35, 527. *C.-B.* 100.

Ἄρχοντος Εὐκλείδα τοῦ Καλλία μηνὸς Θεοξενίου, | βουλευόντων Ἄρχωνος τοῦ Νικοστράτου, Κάλλωνος | τοῦ Ἀντιγενείδα, Κλεοξενίδα τοῦ Ἀθανίωνος, ἀπέδοντο Σωτύλος καὶ Ἀριστοκλῆς οἱ Ἡράκωνος τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα μὲν δύο οἷς ὀνόματα | Εἰσιδώρα, Εὐφροσύνα καὶ παιδάριον ὧ ὄνομα Ἰσίδω ρος τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἓξ καὶ ἡ|μίσου, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Μένιωρ Λαιά|δα, Ἐπίνικος Νικοστράτου, καθὼς ἐπίστευσαν τῶ θε|ῶ τὰς ὠνάς, ἐφ' ὥτε ἐλευθέρους εἶμεν τοὺς προγε|γραμ(μ)ένους⟨υς⟩ καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα χρόνον, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέ|χοντας οἷς κα θέλωντι. εἰ δέ τις ἐφάπτοι(το) ἐπὶ κα|ταδουλι(σ)μῶ Εἰσιδώρας ἢ Εὐφροσύνας ἢ Ἰσιδώρου, βέ|βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδό|μενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν | κύριος ἔστω συλέων τοὺς προγεγραμ(μ)ένους | ὡς ἐλευθέρους ὄντας ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι|κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· οἵ τε ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Νικόστρατος Ἄρχωνος, Δά|μων Ἀγάθωνος καὶ ἰδιῶται Καλλίστρατος Αἰακίδα, | Ξενόκριτος Μένητος, Ἀντιγενίδας, | Μεγάρτας.

Genaue Nachbildung des Textes bei Pomtow S. 527.

Z. 2 *P.* *Κάλλωνος*, *C.-B.* *Δίωνος*. — 6 *P.* *ὧ*, *C.-B.* *ὧι*. — 7 *ευ* von *οἰκογενῆ* steht über der Zeile, ebenso Z. 17 *ως δὲ* von *ὁμοίως δὲ καί*, wo *C.-B.* nur *ὁμοίως καὶ* geben. — 10/11 *P.* *τῶ θεῶ*, *C.-B.* *τῶι θεῶι*; 11 *P.* *ὥτε*, *C.-B.* *ὥιτε*. — 11/12 *P.* *προγε|γραμ(μ)ένους ⟨υς⟩*, *C.-B.* *προγε|γραμμένους* ohne Angabe der Dittographie. — 14 *P.* *οἷς*, *C.-B.* *ὧι*. — 14 *P.* *ἐφάπτοιτο*, *C.-B.* *ἐφάπτοι* (vgl. 2192, 12). — 14/15 *P.* *κα ταδουλι(σ)μῶ*, *C.-B.* *κα ταδουλισμῶι*. — 16 *P.* *παρεχόντω*, *C.-B.* *°των*. — 18 *P.* *°γραμ(μ)ένους*, *C.-B.* *°γραμμένους*. — Z. 5/6 *μέν* — *καί*, vgl. 2219, 20.

Im Stemma der Damochares-Kalleidas-Eukleides-Familie, das Pomtow, Rh. Mus. 49, 596 giebt, vermutet er *Εὐκλείδας Καλλί(δ?)α* für unsere No. 2180, 1.

Zeit. Priesterschaft XVIIa (in der Zeit von 50—1). S. Pomtow Jhrb. a. a. O.

---

[1]) Pomtow (33) — aus Priesterschaft IX — von *C.-B.*, weil unleserlich, weggelassen. S. S. 475.

2181 *Pomtow* (34): *C.-B.* 40.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέ|δοτο Διονύσιος Ἱρανίωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτηρίδας τὸ γένος οἰ|κογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δεκατριῶν, καὶ τὰν ‖ τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωτηρίδας | τὰν ὠνὰν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθε|ρον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα | χρόνον, ποιοῦντι ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχοντι ἆι κα θέ|ληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος καὶ κα‖τὰ τὸ σύμβολον τὸ ποτὶ Ἀμφισεῖς· Φιλοκράτης Ξένω|νος Δελφός, Ἡρακλείδας Εὐτύχου Ἀμφισσεύς. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Σωτηρίδα, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | Διονύσιος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν ‖ βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα|ρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωτη|ρίδαν ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱε‖ρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ ὁ νεωκόρος Μένης | καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀναξανδρίδας Αἰακίδα καὶ | ἰδιῶται Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, Ὀρθαγόρας | Ἀρίστωνος, Εὐάγγελος Πάτρωνος, Ἀρχέλαος | Δαμοσθένεος, Δημήτριος Θεοδώρου, Δαμότιμος ‖ Ἀνδρονίκου, Κλέων Διονυσίου, Κλέων Ἥρυος Δελφοί, | Μενεκράτης Νικέα Ἀμφισσεύς, Σύμμαχος | Λύκωνος Οἰανθεύς.

Zu *ἀπέχει* Z. 5 vgl. 1840, 6; 2100, 4. — Zu *ἆι κα θέλῃ* Z. 8 vgl. 2217, 11. — Zum Constructionswechsel (Z. 8) in *ποιοῦντι* vgl. 1724, 4. — Die ggr. Form *Δημήτριος* sehr oft in diesen Denkmälern, z. B. 2158; 2252, 3. — Inconsequent die Schreibungen *Ἀμφισεῖς* (Z. 10) u. *Ἀμφισσεύς* (Z. 11), wie so oft.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2182 *Pomtow* (35): *C.-B.* 33.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος τοῦ Ἄρχωνος μηνὸς | Ποιτροπίου τοῦ πρώτου, βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμηνον Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνιος, Τιμοκλέος τοῦ Θρα|σέα, γραμματεύοντος Ἀναξανδρίδα τοῦ ‖ Αἰακίδα, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο [Ἀστίας] | Ἀμεινία Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι [τῶι Πυθίωι] σῶμα | γυναικεῖον ἆι ὄνομα Σωφρόνα κ[αὶ τὸν υἱὸν] αὐτᾶς Ἡρακλεί|δαν τὸ γένος ἐκ Φανατέος, τιμᾶς [ἀργυρίου] μνᾶν τεττά|ρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς [ἐπίστ]ευσε Σωφρόν‖α καὶ

Ἡρακλείδας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι ἐλευθέρους | εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρό|νον, ποιοῦντας ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρέχοντας οἷς | κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος. εἰ δέ [τίς] κα ἐφάπτοι||το ἐπὶ καταδουλισσμῶι Σωφρόνας καὶ Ἡρακλείδα, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδό|μενος Ἀστίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄθαμβος Ἀθα|νίωνος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωφρόναν καὶ Ἡ||ρακλείδαν ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐ|όντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμί|ας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων | καὶ ὁ ἄρχων Ἀναξανδρίδας καὶ ἰδιῶται Ἄθαμ|βος Ἀθανίωνος, Κλέων Κλεοδάμου, Τιμό|κριτος, Βαβύρτας, Λυσίμαχος, Σωσικράτης | Κρόκου, Δωρόθεος.

Zu Z. 8 *ἐκ Φανατέος* vgl. *ἐμ Φανατεῖ* IGS. I 3376, 9; durch 1715, 1; 1770, 1; 1787, 4, 9 ist *Φανατεύς* als Ethnikon bekannt. — 8 *τεττάρων* vgl. 2164, 3 Anm. — 14 *εἰ — κὰ* u. opt. vgl. 1823, 12; 1830, 10; 1924, 9; 2171, 11; 2271, 26. — 23 Der Bürge ist als erster Privatzeuge aufgeführt. — 25 *Βαβύρτας* sichert die Hesychglosse *βαβύρτας· ὁ παράμωρος* gegen die gemachten Änderungsvorschläge und stützt die Überlieferung der Namensform bei Polyb. 4, 4, 5.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2183 *Pomtow* (36): *C.-B.* 39.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Θευξενίου, βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου, Ἐμμενίδα | τοῦ Καλλία, γραμματεύοντος Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Πραξίας Εὐδόκου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ||θίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Χρήσιμος τὸ γένος Σύρον Βηρύτι|ον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν γυναῖκα αὐτοῦ Ζωΐδα | τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων καὶ ἡμιμναί|ου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν παρ' ἑκατέρων, καθὼς ἐπίστευσε | Χρήσιμος καὶ Ζωῒς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς ‖ νόμους τᾶς πόλιος· Εὔδοκος καὶ Θρασυκλῆς οἱ Πραξία. συνυπη[ρ]ε(ι)τείτω δὲ Χρήσιμος Πραξίαι, ὅ κα | χρηίζηται. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ | ἄρχοντες Ἐμμενίδας, Ἄθαμβος, Ἀντιγένης καὶ ἰδιῶται | Ἁγίων Ἐχεφύλου, Δάμων Ξενοστράτου, Ἀναξανδρίδας, Πά||σων, Φίλαγρος Φίλωνος, Πρώταρχος, Τιμόκριτος.

Die Heimat des Freigelassenen ist die Hafenstadt *Βηρυτός* (Beirut).

— Z. 7. Zu *τεττάρων* vgl. 2164, 3. — Auffällig Z. 8 der Plural *παρ' ἑκατέρων*. So auch 1955, 8; 2216, 12. Auf solchen Gebrauch wirkte wohl der Gebrauch des opp. *ἀμφότεροι* ein. — 10/11 *C.-B. συνυπη[ρ]ετείτω*, vgl. *ὑπηρετείτω⟨ι⟩* 1952, 4.

Z. 12 *χρηάηται* setzt ein *χρηάομαι* voraus; anderwärts haben wir Spuren von *χρηέομαι* (Verf. Inschrift von Gortyn 51): das ist derselbe Wechsel, den wir bei *συλάω* und *συλέω* beobachten. Vgl. *θεάομαι* und *θηέομαι*. — Bemerkenswert, dass die Söhne des Freilassers die Bürgen sind. — Von den Zeugen ist *Πάσων* wohl derselbe, der 2145, 13 und 2209, 3 vorkommt.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2184 *Pomtow* (37): *C.-B.* 34.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου, βου|λευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνιος, | Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα, γραμματεύοντος Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰ|ακίδα, ἀπέδοτο Ἵππων Ἀθανίωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι σῶ||μα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Λίβανος τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Λίβανος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, | ὥσστε ἐλεύθερον καὶ ἀνέφαπτον εἶμεν τὸν πάντα χρόνον. βε|βαιωτήρ· Εὔδοκος Πραξία Δελφός, κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλι|ος. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Λίβανον, κύριος ἔστω αὐσω||τὸν συλέων καὶ ἄλλος ὁ θέλων, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιού|τω. μάρτυροι· Λύσων Ἵππωνος, Θρασυκλῆς Πραξία, Τιμό|κριτος καὶ ὁ ἱερεὺς Ἄρχων Καλλία καὶ ὁ ναοκόρος Μένης | καὶ οἱ ἄρχοντες Φιλαίτωλος, Ἀναξανδρίδας.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2185 *Pomtow* (38): *C.-B.* 104.

Ἄρχοντος Ξεναγόρα τοῦ Ἀβρομάχου μηνὸς | Βουκατίου, βουλευόντων Διονυσίου τοῦ Ἀστο|ξένου, Γοργίλου τοῦ Ἀντιφίλου, ἀπέδοτο Ζωΐλος | Ζωΐλου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, συνευαρεστε||όντων καὶ τῶν τέκνων Μελίσσου καὶ Θεοτίμας, σώ|ματα γυναικεῖα αἷς ὀνόματα Βερενίκα καὶ Ἀπολλωνί|α, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο καὶ ἡμίσου, καὶ τὰν τιμὰν ἀ|πέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | Βερενίκα καὶ Ἀπολλωνία, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρας εἶμεν καὶ || ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ | κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Λαιάδας Μελισσίωνος. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Βερενίκας καὶ Ἀπολλωνίας ἐπὶ κατα|δουλισμῶι, βέβαιον παρε-

χόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πα|ρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Ἀπολλωνίαν καὶ | Βερενίκαν ὡς ἐλευθέρας οὔσας ἀζάμιος ὢν καὶ | ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· | οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πολέμαρχος Δάμω|νος, Διόδωρος Φιλονίκου καὶ ἰδιῶται Δάμων καὶ ‖ Πάσων οἱ Πολεμάρχου, Καλλίστρατος Νικάνδρου, | Ξεναγόρας Ἁβρομάχου, Φιλαίτωλος Θεοξένου.

Derselbe eponyme Archont ist hier, wie 2157, unter den Zeugen besonders aufgeführt. — Pomtow rechnet Jhrb. 35, 551 nach, dass *Καλλίστρατος Νικάνδρου* (Z. 20) Sohn von *Νίκανδρος Βούλωνος* 2259, 14 ist.

Zeit. Priesterschaft XXI (kurz nach Chr. Geburt).

2186 *Pomtow* (39): *C.-B.* 31.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μη|νὸς Ἰλαίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου, | Γλαύκου τοῦ Ξένωνος, γραμματεύοντος Σω‖ξένου τοῦ Ἐκεφύλου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀντίφιλος, | συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Βάττου, τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωτηρὶς τὸ γένος Θρᾶισσαν, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐ|πίστευσε Σωτηρὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα ‖ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέουσα | ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλιος· Γοργίλος Φαίνιος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Σωτηρίδος ἐπὶ κα|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀπο|δόμενος Ἀντίφιλος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Γοργίλος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέ‖βαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες | Σωτηρὶν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πά|σας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Σωτηρὶς παρὰ Ἀντίφιλον ἄχρι οὗ κα | ζώῃ Ἀντίφιλος ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλή‖τως. εἰ δὲ μὴ ποιέοι ἢ μὴ παραμένοι Σωτηρὶς παρὰ Ἀντίφιλον, κύριος ἔστω | ἐπιτιμέων Ἀντίφιλος καὶ ἄλλος ὑπὲρ Ἀντίφιλον τρόπωι ὧι κα αὐτὸς θέ|λῃ, πλὰν μὴ πωλέων. ἐπεὶ δέ κά τι πάθῃ ἀνθρώπινον Ἀντίφιλος, ποταποδότω Σωτηρὶς Βάττωι ἀργυρίου μνᾶν, καὶ ἐλευθέρα ἔστω Σωτηρίς, | καθὼς ἐπάνω γέγραπται. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀν‖δρόνικος, Πραξίας καὶ οἱ ἄρχοντες Γλαῦκος, Σώξενος καὶ ἰδιῶται Τιμό|κριτος, Μένης, Εὐκλείδας.

C.-B. Z. 7 *Θραῖσαν* (s. zu 2164, 2). — 17 *Σωτῆριν*; dieselbe Flexion 1839; s. zu 2151. — Das Verbot des Verkaufs (Z. 22) auch 2140, 29/30; 2158, 19; 2159, 19; 2163, 27; 2190, 21; 2225, 30 u. o. — Freilasser wie 2154.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2187 *Pomtow* (40): *C.-B.* 44.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνιος, Τιμοκλέος τοῦ | Θρασέα, γραμματεύοντος Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Πολέμαρχος Πολέμωνος, συνευδοκέοντος ‖ καὶ τοῦ υἱοῦ Πολέμωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἆι ὄνομα Πίστις τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεττάρων καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς | ἐπίστευσε Πίστις τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα ‖ θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· Ξεναίνετος Σωσινίκου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Πίστιος | ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | ὅ τε ἀποδόμενος Πολέμαρχος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ξεναίνετος. | εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόν‖των κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα|τυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Πί(σ)τιν ὡς ἐλευ|θέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρ|χων καὶ οἱ ἄρχοντες Φιλαίτωλος, Τιμοκλῆς, Ἀνα|ξανδρίδας καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Κλέων Δι|ονυσίου, Μένης Πισι(σ)τράτου, Δίων Φιλιστίωνος.

Zu *τεττάρων* (Z. 7) vgl. 2164, 3. — Z. 16 *C.-B.* *Πίτιν* (sic), 21 *Πισιτράτου* (sic); letzteres Versehen auch 1686, 13. — Freilasser wie 2169.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2188 *Pomtow* (41): ders. Jhrb. 35, 530. *C.-B.* 102.

Ἄρχ(ο)ντος Εὐ[κλεί]δα τοῦ Ἡρακλείδα μηνὸς | Ἀπελλαίου, βουλευόντων Ἀντιγένεος | τοῦ Ἀρχία, Μένητος τοῦ Δάμωνος, ἀπέδον|το Νικόστρατος Ἄρχωνος καὶ Δαντὼ ‖ ⟨τᾶς⟩ Εὐδώρου, συνευαρεστεούσας | καὶ τᾶς θυγατρὸς τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Ἄρχω|νος Δαντοῦς, ἐπ' ἐλευθερία τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον, ἇ ὄνομα Φι|λουμένα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἐννέα, ‖ καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν. βεβαιω|τὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Μελισσίων | Διονυσίου, καθὼς ἐπίσστευσε

Φιλουμένα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάν||τα χρόν(ον). εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Φιλουμένας | ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβ(α)ιον παρεχόντων | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ | ὁ βεβαιωτήρ. κύριος δὲ ἔστω⟨ι⟩ καὶ (ἄ)λλος συ|λέων Φιλουμέναν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν || ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος τοῦ Πυθίου Καλλίστρατος Αἰακίδα, | Ἁβρόμαχος Ξεναγόρα καὶ ἰδιῶται Διόδω|ρος Δωροθέου, Βαβύλος Λαιάδα, Δωρόθε||ος Διοδώρου, Νίκανδρος, Φιλισστίων.

Genaue Nachbildung der Inschrift bei Pomtow a. a. O. S. 530.

Z. 1. *P.* ἄρχ(ο)ντος, *C.-B.* ἄρχοντος. — *P.* Εὐ[κλεί]δα, *C.-B.* voll. S. 2179, 1. — 3 Das ν am Ende von ἀπέδον| steht über der Zeile, ebenso das ς von δίκας am Rande von Z. 20. — 5 „Im Anfange von Z. 5 ist das irrtümlicherweise eingehauene ΤΑΣ vom Steinmetzen getilgt worden" *P.*, *C.-B.* ohne es anzumerken. — 7 *P.* ἐλευθερία, *C.-B.* °ρίαι. — 8 *P.* ἅ, *C.-B.* ἅι. — 12 *P.* ἐπισστ°, *C.-B.* ἐπίστευσε. — 13 *P.* ὥτε, *C.-B.* ὥιτε. — 15 *P.* χρόν(ον), *C.-B.* χρόνον. — 16 *P.* καταδουλισμῶ, βέβ(α)ιον, *C.-B.* °σμῶι, βέβαιον. — 18 *P.* ἔστω⟨ι⟩ καὶ (ἄ)λλος, *C.-B.* ἔστω καὶ ἄλλος; zu ἔστω⟨ι⟩ vgl. z. B. 2012, 5 u. o. — 25 *P.* Φιλισστίων, *C.-B.* Φιλιστίων. — Der Grieche empfand Δαντώ formell gewiss wie ein *Φαντ-ώ, der Bedeutung nach als Θεο-δότη, Θεο-δώρα (vgl. δάνος).

Zeit. Priesterschaft XIX (in der Zeit von 50—1).

2189 *Pomtow* (42): *C.-B.* 32.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Ποιτρο|πίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμη|νον Ἡρακλείδα τοῦ Καλλία, Σωστράτου | [τοῦ] Σωτύλου, γραμματεύοντος Πυῤῥία τοῦ Ἀρ||[χελ]άου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο οἱ προστάται | [τῶν] δαμιοργῶν Ἰατάδας καὶ Βούλων τῶι Ἀπόλ[λων]ι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον, ὧι ὄνομα Πυῤῥίας | [τὸ γ]ένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ | [ἡμιμναί]ου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ||σε Πυῤῥίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, | ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι. βε|βαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Δρομοκλείδας Ἀγ|ίωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Πυῤ|ῥία, βέβ[αι]ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι | προστάται Ἰατάδας καὶ Βούλων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δρομο|κλείδας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁ|μοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες

κύριοι ἐόντων συλέον||τες Πυῤῥίαν ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπό|δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἡρακλείδας | Καλλία, Σώστρατος Σωτύλου, Πυῤῥίας Ἀρχελάου καὶ οἱ ἰδιῶ|ται Ἀμφίστρατος, Ἀρχέλαος, Μένης, Ἄρχων, Ἀλκῖνος.

Singulär ist, dass *οἱ προστάται* [*τῶν*] *δαμιοργῶν* als Freilasser genannt werden.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2190 *Pomtow* (43): *C.-B.* 42.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Βοαθόου, βουλευόντων τὰν πρώ|ταν ἑξάμηνον Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα, Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνι|ος, γραμματεύοντος Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, ἀπέδοτο | Ἀνδρόνικος Φρικίδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα || ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δίσσκος τὸ γένος Αἰγύπτιον, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί|στευσε Δίσκος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέων | ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ || τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Τιμοκλῆς Πολύωνος, Ξενόκριτος Στη|σιμένεος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Δίσκου, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀνδρόνι|κος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Τιμοκλῆς καὶ Ξενόκριτος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέ|βαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. || ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Δί|σκον ἐπ' ἐλευθερίαι ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδι|κοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Δίσκος παρὰ Ἀνδρό|νικον, ἄχρι οὗ κα ζώῃ Ἀνδρόνικος, ποιέων τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν | τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δὲ μὴ παραμένοι ἢ μὴ ποιέοι τὸ ποτιτασ||σόμενον, κύριος ἔστω ἐπιτιμέων Ἀνδρόνικος τρόπωι ὧι κα | αὐτὸς θέλῃ, πλὰν μὴ πωλέων. ἐπεὶ δέ κά τι ἀνθρώπινον γένη[ται] | περὶ Ἀνδρόνικον, ἐλεύθερος ἔστω Δίσσκος | καθὼς ἐπάνω γέγραπται. | μάρτυροι· ὁ ἱερ[εὺς] || Ἄρχων Καλλία καὶ Τιμο|κλῆς ὁ ἄρχων καὶ οἱ ἰδιῶται | Μένης, Δρομοκλείδας, Νικό|μαχος Δεξίππου, Τιμόκρι|τος, Δρόμων, Εὐκλείδας || Καλλείδα.

Beispiele zum Verbote des Verkaufes des Freigelassenen s. 2186, 22.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2191 *Pomtow* (44): *C.-B.* 63.

Ἄρχοντος Ὑβρία μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀριστίων Κρ[άτω]νος Χαιρωνεὺς τῶι Ἀπόλλωνι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἑρμαῖος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Ἑρμαῖος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος ‖ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κα|τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ὑβρίας Ξένωνος. εἰ δέ τις | ἐφάπτοιτο Ἑρμαίου ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ πα|ρατυχὼν συλέων ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀντιπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἄρχων, Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἡρακλείδας, Ξεναί|νετος καὶ ὁ γραμματεὺς Καλλικράτης, ἰδιῶται Καλλίας Ἐπι|νίκου, Πυῤῥίας, Καλλείδας, Πάτρων Ἰατάδα, Ἡράκων Γενναίου, Ξέ|νων Πολύωνος.

Der *ἄρχων ἐπών.* ist Bürge, vgl. 2162, 1.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2192 *Pomtow* (45): *C.-B.* 92.

Ἄρχοντος Πεισιστράτου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων Διοδώρου, Ἁγίωνος, Φίλωνος, Ἀγησιλάου, | ἀπέδοτο Ἱράνα Νικία σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Πρέπουσα τὸ γένος οἰκογενῆ. παραμεινάτω δὲ ‖ Πρέπουσα Ἱράναι ἕως κα ζῆι ποιοῦσα πᾶν τὸ ἐπι|τασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δὲ μὴ ποέοι, | ἐξουσίαν ἐχέτω ἐπιτιμέουσα τρόπωι ὧι κα θέλῃ. | εἰ δὲ θέλοι προαπελθεῖν, δότω Πρέπουσα | Ἱράναι ἀργυρίου μνᾶς πέντε καὶ ἀπολελυμέ‖να ἔστω τᾶς παραμονᾶς. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Φιλόνικος Νικία. εἰ | δέ τις ἐφάπτοι(το) ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέ|βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ⟨ὠ|νὰν⟩ ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ‖ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος | ἔστω συλέων Πρέπουσαν ἀζάμιος | ὢν καὶ ἀνυπόδικος. μάρτυροι· οἱ ἱε|ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐμμενίδας .... | ...... ‖ Βαβίλος | .....

Z. 9 Aufhebung der *παραμονά* durch Zahlung wie 1811, 4; vgl. noch 2199, 10/12. — 12 *C.-B. ἐφάπτοι.* Vgl. 2180, 14. — 18/19 ob trotz des Plural *οἱ ἱερεῖς* nur *Ἐμμενίδας* oder ob *Λαιάδας* mit genannt war, lässt sich nicht ausmachen. — Der Bürge ist der Bruder der Freilasserin, s. 2193, 3 und 2290, 7. — In No. 2210 wird *Πρέπουσα* völlig freigesprochen, weil sie die 5 Minen (Z. 9) beibringt und sich damit auch von *παραμονά* befreit.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2193 *Pomtow* (46): *C.-B.* 91.

Ἄρχοντος Πεισιστράτου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων Διοδώρου, | Ἁγίωνος, Ἀγησιλάου, Φίλωνος, ἀπέδοτο Ἰράνα Νικία, συνευαρεστέοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτᾶς Φιλονίκου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθε|ρίαι σώματα τρία οἷς ὀν(ό)ματα Σωσικράτεα, Σπινθήρ, Κέρδων, τειμᾶς [ἀργυρίου] ‖ μνᾶν δεκατριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατ[ὰ τ]οὺς νόμους τᾶς πόλιος· | Φιλόνικος Νικία. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Σωσικρατέας ἢ Σπινθῆρος ἢ Κέρ|δωνος, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Ἰράνα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Φιλόνικος. | ἐξουσίαν δὲ ἐχέτω ὁ παρατυχὼν συλέων Σωσικράτεαν, Σπινθῆρα, Κέρδωνα ἐπ' ἐλευθερίαι | ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐμμενίδας, ‖ Λαιάδας, ἰδιῶται Καλλίστρατος, Δημήτριος, Ἡρακλείδας.

Freilasserin und Bürge wie 2192 und 2290. — Die ggr. Form *Δημήτριος* Z. 10 wie oft, 2181; 2252, 3.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2194 *Pomtow* (47): ders. Jhrb. 35, 572. *C.-B.* 73.

Ἄρχοντος Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου | μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων τὰν | δευτέραν ἑξάμηνον Κλέωνος τοῦ Ἥ|ρ-υος, Ἀζαράτου τοῦ Ἀντιχάρεος, γραμ‖ματεύοντος δὲ Ταραντίνου τοῦ Μνασιθέου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Πραξί|ας, Εὔδοκος, Δαμαίνετος οἱ Θρασυκλέος, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς μα|τρὸς αὐτῶν Ξενοφανέας, τῶι Ἀπόλ‖λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Δαρδάνα τὸ γένος Δαρδάναν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ξε‖νόκριτος Στησιμένεος· ἐφ' ὅτωι ἐλευθέραν εἶμεν Δαρδάναν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦσαν ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλη. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο Δαρδάνας ἐπὶ κατα‖δουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Δαρδάναν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν πάσας δίκας καὶ ζαμίας, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βε‖βαιούτω καὶ οἱ ἀποδόμενοι βέβαιον ‖ παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρ|τυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος Ἁβρομάχου καὶ οἱ ἄρχοντες | Κλέων, Ταραντῖνος καὶ ἰδιῶται | Πατρέας Ἀνδρονίκου, Βαβύλος ‖ Ἀνδρομένεος, Ἕβρος, Ἡρακλέ|ων, Φίλιστος, Ξενόκριτος Στη|σιμένεος, Καλλίας Δίωνος.

Z. 6/7 *Pomtow Πραξί|ας, C.-B. Πρα|ξίας.* — 9 *Pomtow Ξενοφανεί|ας.*

C.-B. °*φανέας*. — 17 und 18 *Pomtow θέλη*, *C.-B. θέλῃ*. — 22/23 *Pomtow δί|κας*, *C.-B. πάσας | δί|κας*. — Aus demselben Semester stammt No. 1692, wo beide Priester genannt werden. Übrigens ist der Bürge besonders unter den Zeugen genannt.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2195 *Pomtow* (48): *C.-B.* 93.

Ἄρχοντος Ταραντίνου μη|νὸς Θεοξενίου, βουλευόντων | Φιλαιτώλου, Δάμωνος, Κλεοδάμου, | Δάμωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο ‖ Εὐάγγελος καὶ Φιλώ, συνευαρε|στέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν | Μεγάρτα, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Βώτα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσ‖σάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶ|σαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμο|υς τᾶς πόλιος· Εὐκλείδας Αἰακί|δα, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν | Βώταν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάν‖των, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο Βώτας ἐπὶ κατα|δουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρα|τυχὼν συλέων Βώταν ὡς ἐλευ|θέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν πάσας ‖ δίκας καὶ ζαμίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | βεβαιούτω καὶ οἱ ἀποδόμενοι | βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν. μάρτυροι· οἱ ἱαρεῖς Ἐμ|μενίδας, Λαιάδας, ἰδιῶται Πάτρων, ‖ Ὀρθαῖος, Σάτυρος.

Über *Βώτα* s. 2173.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2196 *Pomtow* (49): *C.-B.* 26.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου [μην]ὸς | Θευξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξά|μηνον Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου, Γλαύκου τοῦ Ξένω|νος, γραμματεύοντος Σωξένου τοῦ Ἐχεφίλου, ἐπὶ τοῖσδε ‖ ἀπέδοτο Φίλιστος, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐ|τοῦ Εὐαγγ[έλου], τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ|ον ᾧι ὄν[ομα] Πυῤῥίας τὸ γένος Βαστάρνας ἐπ' ἐλευθερίαι, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Πυῤῥίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθε‖ρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Καλλιάδης Καλλιδάμου. εἰ δέ | τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόν|των τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Φίλιστος καὶ ὁ βε‖βαιωτὴρ Καλλιάδης. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. | ὁμοίως δὲ

καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες Πυῤῥίαν ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόν|τες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ‖ τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρ|χοντες Ἄθαμβος, Γλαῦκος, Σώξενος καὶ ἰδιῶται Ναυκράτης, Ἄσμων, Ταραντῖνος, Πρόθυμος, Τιμόκριτος.

C.-B. geben *τῶι θε|ῶι* bis *ἐόντων* | als éine Zeile. Danach hätte Z. 16 im ganzen 85 Zeichen, während Z. 14 nur 44, 15 und 18 nur 42 haben, wäre also gerade noch einmal so gross als die andern. Deshalb vermute ich, dass der Divisor vergessen ist; ich habe ihn nach *πόλιος* gesetzt und rechne somit 22 st. 21 Zeilen. — Z. 12 *Καλλιάδης*, auch Z. 15 mit *η*. Ist die Abschrift richtig? — 22 *Ἄσμων* vgl. 1764, 8.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2197 *Pomtow* (50): *C.-B.* 25.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Θευξενίου, βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀθάμβου τοῦ Ἁβρομάχου, Γλαύ|κου τοῦ Ξένωνος, γραμματεύοντος Σωξένου τοῦ Ἐκεφύλου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλέων Κλευδάμου, συνευδοκεόντων ‖ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Κλευδάμου καὶ Παρνασίου, τῶι Ἀπόλλ⟨λ⟩ω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Νικάνωρ τὸ γένος οἰ|κογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | καθὼς ἐπίστευσε Νικάνωρ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέ‖ων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον τᾶς πόλιος· Εὐκράτης Καλλίκωνος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ κα|ταδουλισσμῶι Νικάνορος, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | ὅ τε ἀ[(πε)]οδόμενος Κλέων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὐκράτης. εἰ δὲ μὴ παρέ|χοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων Νικάνορι ‖ ἀργυρίου μνᾶν δεκαπέντε. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Νικάνορα ὡς ἐλεύθερον ἐόντα | ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. κύρι|ος δὲ ἔστω Νικάνωρ ὧν κέκτηται τῶν τε σωμάτων καὶ τῶν | ὑπαρχόντων πάντων, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βέβαια παρεχέτω ‖ ⟨ὁ⟩ αὐτὸς Νικάνορι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς Νικάνορος κατὰ | τὸν νόμον τᾶς πόλιος. μάρτυροι· Πραξίας καὶ ὁ ἄρχων Γλαῦκος Ξένωνος καὶ ἰδιῶται Πολύων Τιμοκλέος, Ἀμφίστρατος, | Λυσίμαχος, Φιλιστίων.

C.-B. Z. 13 „*ὅ τε ἀμοδόμενος* (sic) *Κλέων*". — Zur Zahl 15 in Z. 15 vgl. die gesetzliche Bestimmung *ἀποτεισάντων αὐτὰ καὶ τὰ ἡμιόλια* 2006, 8;

2012, 4. — Zu Z. 18 vgl. 1938, 20. — 20 *C.-B.* *ὁ αὐτός*, was auffällig: der Steinmetz wollte wohl aus Versehen nochmals das Subjekt einschlagen, merkte sein Versehen, tilgte aber *ὁ* nicht. — 5 *Ἀπόλλλωνι*, Druckfehler?

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2198 *Pomtow* (51): *C.-B.* 69.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Βοαθοίου, βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμηνον Κλέωνος τοῦ Πασίωνος, Μικκύλου τοῦ Εὐδόκου, γραμ|ματεύοντος δὲ Θευτίμου τοῦ Δίωνος, ἀπέδοτο Φιλαίτωλος Αἰακί|δα, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Κλεοδάμου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι ‖ Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Λέαινα τὸ γένος οἰκογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου τριῶν ἡμιμναίων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, κα|θὼς ἐπίστευσε Λέαινα τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ | ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ‖ Ἀναξανδρίδας Αἰακίδα. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Λεαί|νας, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Φιλαί|τωλος καὶ Κλεόδαμος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀναξανδρίδας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν | βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶ θεῶι, πράκτιμοι ἔστων Μειδίαι μνᾶν τριῶν. ὁ|μοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Λέαιαν ὡς ἐ‖λευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ | ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος | Ἁβρομάχου καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας καὶ οἱ βουλευταὶ Μικκύλος, Κλέ|ων καὶ ὁ γραμματεὺς Θεότιμος καὶ ἰδιῶται Φιλόνικος Μενεδά|μου, Δίων Ἐπισθένεος, Ἀρίσταρχος Ζωπύρου, Κλεοξενίδας Ἀθανί‖ωνος, Σωτύλος Ἡράκωνος, Ἀντιγένης Προστατείρου, Ἀρίστων Ἀ|γαθοκλέος, Βαβύλος Ἀνδρομένεος.

Zum Construktionswechsel in *ποιοῦσα* Z. 8 vgl. 1854, 17; 2213, 8. — Z. 13 *τῶ* st. *τῶι*, sonst ist Jota adscr. immer geschrieben. — *Θεό-* und *Θευ-τιμος* (Z. 3 und 18) wechseln bei derselben Person; vgl. *Κλεό-* und *Κλεύδαμος* 2153, oben (Z. 4 und 12) nur *Κλεόδαμος*.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2199 *Pomtow* (52): *C.-B.* 84.

Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ἐνδυσποι|τροπίου, βουλευόντων Πάτρωνος, Ἁγίωνος, | Φιλιστίωνος, Πάτρωνος, ἀπέδοτο Θεοδώρα | Ἀρχία, συνευαρεστεούσας καὶ τᾶς θυγατρὸς ‖ αὐτᾶς

Μεγίστας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀπολλωνία. παρα|μεινάτω δὲ Ἀπολλωνία Θεοδώραι ἕως κα ζῆι | ποιοῦσα πᾶν τὸ ἐπιτασσόμενον τὸ δυνατόν. εἰ | δὲ μὴ ποέοι, ἐξουσίαν ἐχέτω Θεοδώρα ἐπιτι||μέουσα τρόπωι ὧι κα θέλῃι. εἰ δὲ θέλοι προαπελθεῖν | Ἀπολλωνία, δότω Θεοδώραι ἀργυρίου μνᾶς τρεῖς | καὶ ἀπολελυμένα ἔστω τᾶς παραμονᾶς. βεβαιω|τήρ· Δάμων Μένητος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ κα[ταδουλισμῶι], | βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀπο||δομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν | κύριος ἔστω συλέων Ἀπολλωνίαν ἐπ' ἐλευθερίαι | ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Λαιάδας, Ἐμμενίδας· | Ξενόκριτος, Ἐράτων.

Z. 10/12 vgl. mit 2192, 8/10. — 17 *τε* ohne folgendes *καί* vgl. 2150, 15. — Z. 6 fehlt der Preis. — Vgl. 2200, wo ein Nachtrag zu 2199 steht.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2200 *Pomtow* (53): *C.-B.* 85.

Ἐπὶ δὲ ἄρχοντος [Κλ]εομ[άν]τιος τοῦ Δ[ίων]ος | μηνὸς Ἰλαίου, Θεοδώρα ἀπέλυσε τᾶς παρα|μονᾶς Ἀπολλωνίαν, λαβοῦσα μνᾶς τρεῖς, συνπαρούσας καὶ συναρεστεούσας καὶ τᾶς || ματρὸς Σωπάτρας. μάρτυροι· οἱ αὐτοί.

Diese Nr. ist ein Nachtrag zu 2199; daher *δὲ* im Anfange; beide stehen auf dem Steine dicht neben einander (vgl. 2167/2168; 1918/1919). Die Ergänzung des Archonten ist von *C.-B.* Woher sie sie nahmen, weiss ich nicht. Bisher ist ein *Κλεόμαντις Δίωνος* (s. 2211, 3) 2267 und 2294 B bezeugt: beide aus Pr. XVIII. Das wäre für den Nachtrag zu spät. Pomtow führt unsere Nummer Jhrb. 35, 524 als zu Pr. XV gehörig an. — Ob Z. 4 *συν(ευ)αρεστ°*? Beide Participia auch z. B. 2210, 2.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2201 *Pomtow* (54): *C.-B.* 86.

Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ἐνδυσ|ποιτροπίου, βουλευόντων Πάτρωνος, | Ἁγίωνος, Φιλιστίωνος, Πάτρωνος, ἀπέ|δοντο Νικίας καὶ Δαμὼ οἱ Κλέωνος, συν||ευαρεστέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Πά|τρωνος τοῦ Ἀριστοβούλου, τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον ὧι ὄνο|μα Φίλιστος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, | καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν. βεβαιωτήρ· || Δάμων Μένητος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Φιλίστου | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ | βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύρι|ος ἔστω συλέων Φίλιστον ἐπ' ἐλευθερίαι || ἀζάμιος ὢν

καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Λαιάδας, Ἐμμενίδας, ἰδιῶται Ξενό|κριτος, Καλλίστρατος, Κλέων, Σωτήριχος | καὶ Ἡρακλείδας οἱ Προθύμου καὶ οἵδε [Ἀμ]φισεῖς ‖ Ἀγακλῆς, Τιμάνωρ.

Die Freilasserin ist die Frau des 1. Buleuten (vgl. 2167, 8).

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2202 *Pomtow* (55): *C.-B.* 38.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου, βου|λευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνιος, | Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα, γραμματεύοντος Ἀναξανδρίδα | τοῦ Αἰακίδα, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρχοντος Ξενοδόκου τοῦ Ἀ|λέξιος, θεοκολέοντος δὲ Δάμωνος τοῦ Δαμοξένου μη|νὸς Παναγυρίου, ἀπέδοτο Ἀριστίων Ἀναξανδρίδα | Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι καὶ τῶι Ἀσκλαπιῶι | τῶι ἐν Ἀμφίσσαι παιδάριον οἰκογενές, ὧι ὄνομα Ἀπολλώ|νιος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν ‖ τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀπολλώνιος τοῖς θε|οῖς τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος ἔσται καὶ ἀνέφαπτος ἀ|πὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς | νόμους τᾶν πολίων· Κλέανδρος Ἀμφισσεύς, Εὐάγγελος Δελ|φός. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Ἀπολλωνίου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρε‖χόντων τοῖς θεοῖς τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀριστίων καὶ οἱ βεβαιωτῆ|ρες Κλέανδρος καὶ Εὐάγγελος κατὰ τοὺς νόμους τᾶν πολίων. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ἰδιωτᾶν κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἀπολλώνιον | ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι τοὶ συ|λέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Ἀπολλώ‖νιος παρὰ Ἀριστίωνα καὶ Νικὼ ἄχρι οὗ κα ζώηι Ἀριστίων καὶ Νι|κὼ ποιῶν τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δέ κα μὴ παραμέ|νηι καθὼς γέγραπται, κύριος ἔστω Ἀριστίων κολαζόμενος Ἀ|πολλώνιον τρόπωι ὧι κα θέληι. μὴ ἐξέστω δὲ Ἀπολλωνίωι μή|τε δόσιν τῶν ἰδίων μηθενὶ δό[μεν] μήτε υἱοποιήσασσθαι ‖ μηθένα, εἴ κα μὴ ἐξ αὐτοῦ γένηται. εἰ δὲ μή, τὰ ὑπάρ|χοντα τὰ Ἀπολλωνίου, εἴ κά τι πάθηι Ἀπολλώνιος, | Βαβύλου καὶ Ἀναξανδρίδα καὶ Σωσιπάτρου | ἔστω καὶ τῶν ἐπινόμων τῶν Βαβύλου καὶ Ἀναξαν|δρίδα καὶ Σωσιπάτρου ἔστω. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς ‖ Ἄρχων καὶ ὁ νεωκόρος Μένης καὶ τῶν ἀρχόντων | Ἀναξανδρίδας, ἰδιῶται Δάμων Δαμοξένου, Εὔδικος, | Ἀλέξων Δάμωνος, Ἐρύμηλος, Δαμοκλῆς Ἀμφισσεῖς, | Εὔδοκος, Σέλευκος, Θεύδοτος, Ἄθαμ-

βος Ἀθανίω|νος Δελφοί. τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι Μένης Δελφός, || Ἐρύμηλος Ἀμφισσεύς.

Bemerkenswert die Erwähnung des Asklepieions von *Ἄμφισσα* und dessen *θεοκόλος* (Z. 5 u. 7). — Z. 7 zwei Götter, wie 1810, 4. — Das Verbot des Vermächtnisses Z. 23 wie 1696, 13; 1759, 10; 1878, 14; 1891, 31 ff. — Zur Form *υἱοποιήσασσται* vgl. die medialen Imperative *γινέστω*, *φυλασσέστων* 2135, 3; 2141, 23. — 25 *C.-B.* ohne Komma nach *εἰ δὲ μή*. Das Subjekt des Nachsatzes h. in solchen Erbschaftsbestimmungen sonst *τὰ καταλειφθέντα ὑπάρχοντα* (1759, 8 ff.; 1878, 13 ff.). — Zur Bildung *Ἐρύ-μηλος* giebt Homer eine Parallele in *Ἐρύ-λαος* (*Π* 411).

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2203 *Pomtow* (56): *C.-B.* 35.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ἀπελλαίου, βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Φιλαιτώλου τοῦ Φαίνιος, Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα, γραμματεύοντος δὲ Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Ἀριστόμαχος Ὀλυμπογένεος, συνευδοκεούσας || καὶ τᾶς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀριστοῦς τᾶς Ἐπινόμου [ἐ]ούσας Ἀρι|στομάχου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτᾶς Πύῤῥου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀγαθὼ τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν πέντε καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς | ἐπίστευσε Ἀγαθὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέουσα | ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος· Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου. εἰ δέ τις ἅπτοι|το Ἀγαθοῦς ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀριστόμαχος καὶ ὁ βεβαιω||τὴρ Ἀρτεμίδωρος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως | δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἀγα|θὼ ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος || Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Φιλαίτωλος, Τιμοκλῆς, Ἀναξαν|δρίδας καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Ἀριστόδαμος Ἄγωνος, Δαμάνθης, Λαιάδας, Εὐκλῆς.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2204 *Pomtow* (57): ders. Jhrb. 35, 537. *C.-B.* 94.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλεοξενίδα μηνὸς Βοαθόου, ἐν δὲ Χαλείωι | Δάμωνος τοῦ Δαμοκλέος μηνὸς Βουκατίου, βουλευ-

όντων Καλλιστράτου, | Πολυτιμίδα, Πεισιστράτου, Κλέωνος, ἀπέδοτο Εὐταξία Σωσία, συνευ|αρεστεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Ξένωνος καὶ Βοΐσκου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ‖θίωι κοράσιον οἰκογενὲς ἇ ὄνομα Συνμαχία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τι|μὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Συνμαχία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέ|ραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα | ἇ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Νίκων Νικαίου. εἰ δέ τις | ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ‖ αὐτά τε Εὐταξία καὶ οἱ υἱοὶ αὐτᾶς οἱ συναποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ | ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν ἐχέτω συλέων Συνμαχίαν ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος | ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἐμμενίδας καὶ Λαιάδας, ἰδιῶται⟨διωται⟩ Διονύσιος, Σώτηρος [Δε]λ[φο]ί, Χαλ(ει)εῖς δὲ | [Κλ]έων [

Genaue Nachbildung des Textes s. bei Pomtow S. 538.

Z. 2 *Δαμοκλέος P.* in Majuskel und *C.-B.*, *Δαμοκλέους P.* in der Umschrift. — 5 *ἇ P.*, *ἇι C.-B.*; ebenso Z. 8. — 6 *ἐφ' ὧτε P.*, *ὥιτε C.-B.* — 7 *βίον P.*, *χρόνον C.-B.*; dann *θέλῃ P.*, *θέλῃι C.-B.*, ebenso Z. 8. — 9 *παρεχόντω P.*, *°των C.-B.*; dann *τῶ θεῶ P.*, *τῶι θεῶι C.-B.* — 10 *αὐτά P.*, *ἁ C.-B.*; dann *συναποδόμενοι P.*, *ἀποδόμενοι C.-B.* — 12 *τοὶ P.*, *οἱ C.-B.* — 13 *[Δε]λ[φο]ί P.*, *Δελφοί C.-B.*, darauf *Χαλ(ει)εῖς δὲ [Κλ]έων P.*, *Χαλεῖς δὲ .... C.-B.* *P.* bemerkt: Wieviel Namen in Z. 14 noch folgten, war nicht festzustellen. — Zum Construktionswechsel in *ποιοῦσα* vgl. 1854, 17 u. o. — Der Name *Σώτηρος* auch 2168, 19.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2205 *Pomtow* (58): *C.-B.* 71.

Ἄρχοντος Ἀριστίωνος μηνὸς Βοαθοίου, ἀπέδοτο Δημήτρ|ιος] Δημη|τρίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα αἷς ὀνόματα | Συνέτα, Σύνεσις, τὸ γένος Θρᾷσσαν, Σύνεσιν δ' ἐνδογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσαν Συνέτα καὶ ‖ Σύνεσις τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέρας εἶμεν καὶ ἀνε|φάπτους ἀπὸ πάντων, ποιούσας ὅ κα θέλωντι καὶ ἀποτρεχού|σας ἇι κα θέλωντι. βεβαιωτήρ· Ξένων Ἀριστοβούλου, κατὰ τὸν νό|μον. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Συνέτας ἢ Συνέσιος, βέβαιον παρεχέ|τω ὁ βεβαιωτήρ. εἰ δὲ μὴ παρέχηι, πράκτιμος ἔστω κατὰ τὸν νόμον. ‖ ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων ὡς ἐλευθερᾶν συλέοντες ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας.

μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου· | [Ἁγίων Πο]λυκλείτου, Ταραντῖνος Μνασιθέου, Θεύτιμος ‖ [Δίωνος], Μένης Ἄνδρωνος, Κάλλων Νικία, Σωσίστρατος Ἀθανίωνος | καὶ τοὶ ἄρχοντες Σωσίπατρος, Πάτρων, Ἁγίων Ἐχεφύλου.

Wegen der Form Δημήτριος vgl. 1957, 7. — Z. 7 ἄι wie 2217, 11. — Zum conj. παρέχηι Z. 9 vgl. 2159, 15. — Z. 10/11 *C.-B.* ὡς ἐλευθέραν. Der Singular befremdet, da Mutter und Tochter immer (Z. 4—6, 8) gleich behandelt werden. Vollständig steht der gen. abs. 2126, 17/18; dass das Particip fehlt, hat in 2116, 2 eine Parallele. — 14/15 *C.-B.* Θεύτιμος | [.......]; ich ergänze nach 2198, 3; *C.-B.* richtig [Ἁγίων Πο]λυκλείτου, vgl. 2206, 14.

Zeit. Priesterschaft IX: September/October 126.

2206 *Pomtow* (59): *C.-B.* 70.

Ἄρχοντος Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα μηνὸς Δαιδαφορίου, βουλευόν|των τὰν πρώταν ἑξάμηνον Σωσιπάτρου τοῦ Αἰακίδα, Πάτρωνος τοῦ Ἰα|τάδα, γραμματεύοντος δὲ Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ξέ|νων Ἀριστοβούλου καὶ Φιλοκράτης Θευφράστου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ‖ ἀνδρεῖον παιδάριον ὧι ὄνομα Σωσίνικος τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου στα|τήρων εἴκοσι, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίνικος τῶι θε|ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βί|ον, ποιῶν ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· | Ξένων Ἀριστοβούλου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωσινίκου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐ|όντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου καὶ οἱ | ἄρχοντες Σωσίπατρος, Πάτρων, Ἁγίων καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Ἁγίων Πολυκλείτου, Ἀτεισίδας.

Der Name des ersten Freilassers und der des Bürgen sind gleich: es ist wohl ein und dieselbe Person. Wahrscheinlich hatten in Folge verwandtschaftlicher Beziehungen beide Freilasser ein Recht auf den Sclaven, dieser stand aber zuletzt in Diensten des Φιλοκράτης. — Z. 9 *C.-B.* ἐφάπτοιπο Druckfehler. — Der letzte Zeuge ist der Nakoros.

Zeit. Priesterschaft IX: November/December 126.

2207 *Pomtow* (60): *C.-B.* 72.

Ἄρχοντος Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα μηνὸς Δαιδαφορίου, βου|λευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Σωσιπάτρου τοῦ Αἰακίδα, Πάτρω|νος τοῦ Ἰατάδα, γραμματεύοντος δὲ Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀρίστων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθε|ρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέληι | καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Κλέ|ων Κλευδάμου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἀρίστωνος, ‖ βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος | Ἀρτεμίδωρος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλέων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες Ἀρίστωνα ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι | ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας ‖ δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος | Ἁβρομάχου καὶ οἱ ἄρχοντες Σωσίπατρος Αἰ|ακίδα, Πάτρων Ἰατάδα, Ἁγίων Ἐχεφύλου | καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας καὶ ἰδιῶται Βαβύλος Αἰακίδα, Κλέων καὶ Δάμων οἱ ‖ Διονυσίου, Λαιάδας, Καλλίκων Εὐκράτεος.

C.-B. Z. 13 *συλέοντες.* — Was sie als Z. 19 geben, sind wohl zwei Zeilen auf dem Steine.

Zeit. Priesterschaft IX: November/December 126.

2208 *Pomtow* (61): *C.-B.* 109.

Ἄρχοντος ἐν ⟨Χαλεν⟩ Χαλείωι Μέμνονος | τοῦ Δάμωνος μηνὸς Κο(ο)υτίου, ἐν δὲ | Δελφοῖς ἄρχοντος Νικοστράτου τοῦ Ἄρ|χωνος μηνὸς Ἡραίου, βουλευόντων Πο‖λεμάρχου, Εὐκλείδα, ἀπέδοτο Εὐπορία | Δορκίνα Χαλῆϊς, συνευαρεστέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Ἡρακλείδα, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι ἐπ'· ἐλευθερίαι παιδάριον οἰκογενές, ὧι ὄνομα Ἀφροδίσιος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν, ἐφ' ὧιτε εἶμεν Ἀφροδίσιον ἐλεύθερον καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ⟨πο⟩ πάντων. παραμεινάτω δὲ Ἀφροδίσιος Εὐπορίαι καὶ Δαμοφάνει, ἕως κα ζῶ‖ντι, ποιῶν τὸ δυνατὸν πᾶν. εἰ δὲ μὴ παραμένοι καθὼς ἁ ὠνὰ περιέχει, ἐξουσίαν ἐχέτωσαν Εὐπορία καὶ Δαμοφάνης ἐπιτιμέοντες Ἀφροδίσιον ὧι κα προαιρέωνται τρό|πωι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Ξενοκράτης Νίκωνος Χαλειεύς, Δελφὸς | δὲ Δίων Λαιάδα. τὰν ὠνὰν φυλάσσει Μνασίας

Μέμνονος Χαλειεύς, Δελφὸς δὲ | Πολέμαρχος Δάμωνος. μάρτυροι· Ἀλέξανδρος Ξενοκράτεος, Κλεοσθένης, Εὐάμερος, | Στέφανος.

Z. 2 *C.-B.* *Κουτίου*, vgl. *Κοουτίου* 1734 und 2146. — 3 Pomtow in Rh. Mus. 49, 607 *ἄ. Νικοστράτου*, *C.-B.* *Νεοστράτου*. — 10 singulär *περιέχει* (umfasst, begreift in sich) stipuliert.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2209 *Pomtow* (62): *C.-B.* 64.

Ἄρχοντος Σωσιπάτρου μηνὸς Ἀμαλίου, βου|λευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀμύντα τοῦ Εὐδώρου, Πάσωνος τοῦ Δαμένεος, | γραμματεύοντος δὲ Ξένωνος τοῦ Πολύωνος, ‖ ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Σώστρατος Σωτύλου, συνευδο|κεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Σωτύλου καὶ Ἀρί|στωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ᾇ ὄνομα Εἰράνα τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ‖σε Εἰράνα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ|ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέ|χουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος· Τιμοκλῆς Πολύωνος, Τείσων Θευ|χάριος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Εἰράνας ἐπὶ καταδουλισ|μῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε | ἀποδόμενος Σώστρατος καὶ οἱ βεβαιωτῆ|ρες Τιμοκλῆς καὶ Τείσων. εἰ δὲ μὴ παρέ|χοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πρά|κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό|λιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Εἰράναν ἐλευθέραν | ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπό|δικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω ‖ δὲ Εἰράνα παρὰ Σώστρατον ἀπὸ τᾶς Σωσιπάτρου ἀρχᾶς μηνὸς Ἀμαλίου ἔτη δέκα ποιέουσα | τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δὲ μὴ ποιέοι ἦ μὴ παραμένοι Εἰράνα | παρὰ Σώστρατον, ἐξουσίαν ἐχέτω Σώστρατος ‖ ἐπιτιμ[έω]ν Εἰράναν. εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γέ|νοιτο περὶ Σώστρατον πρὸ τοῦ τὰ δέκα | ἔτη διελθεῖν, ἐλευθέρα ἔστω Εἰράνα, | καθὼς ἐπάνω γέγραπται. μάρτυροι· | οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ οἱ ἄρχον‖τες καὶ ἰδιῶται Πολίτας, Διονύσιος, Δαμοφάνης.

Z. 5 Pomtow, Jhrb. 35, 560 *Σω[τύλ]ου*. — Der Passus *παραμεινάτω δὲ κτλ.* (Z. 24) ähnlich 1742, 8.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2210 *Pomtow* (63): *C.-B.* 98.

Ἄρχοντος Πάσωνος μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων Φιλιστίωνος τοῦ Διοκλέος, Ἁγίωνος τοῦ Λαιάδα, ἀπέδοτο Ἰράνα Νικία, συνευαρεστέοντος καὶ συν|παρόντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτᾶς Φιλονίκου τοῦ Νικία, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Πρέπουσα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐν τᾶι παραμονᾶι γέγραπται ἀπολελυμέναν | εἶμεν, καὶ καθὼς ἐπίστευσε Πρέπουσα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτε ἐλευ|θέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιω|τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἁβρόμαχος Ξεναγόρα. εἰ δέ τις | ἐφάπτοιτο Πρεπούσας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Πρέπουσαν | ἐλευθέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ | ζαμίας, καθώς κα συλάσηι. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω|νος Λαιάδας Βαβύλου, Νικόστρατος Ἄρχωνος κ' ἰδιῶται Δάμων ‖ Ὀρθαίου, Δάμων Ἀγάθωνος, Πολέμαρχος Δάμωνος, Δρομοκλείδας Πύῤῥου, Ἐράτων Κλέωνος.

Die Inschriften der Priesterschaft XVI nennen gewöhnlich 3 Buleuten (2100, 2150, 2151, 2178, 2259), hier begegnen nur 2. — Die Freilasserin h. so wie die in 1924, 2; sie sind nicht éine Person, gehören aber zu einem Geschlechte. Identisch ist sie mit der Freilasserin in 2192 (u. 2193 u. 2290). Denn unsere No. ist Nachtrag zu 2192: Z. 5 nimmt auf 2192, 8/10 Bezug. — Der Zusatz in Z. 13 *καθώς κα συλάσηι* auch z. B. 2256, s. Anm. — *C.-B.* 14 *κἰδιῶται*, vgl. 1755, 7; 1780, 5. Der 1. Name danach meint den Nakoros. — Bemerkenswert der Gebrauch vom Worte *παραμονά*: Z. 5 meint es die Urkunde 2192.

Zeit. Priesterschaft XVI (in der Zeit von 50—1).

2211 *Pomtow* (64): ders. Jhrb. 35, 542. *C.-B.* 107.

Ἄρχοντος Λαιάδα το[ῦ Ἄγωνος μ]ηνὸς Ἀπελλαίου, βουλευόντων Στρατάγου, Κλεοδάμου, Δάμωνος, | Ἡρακλείδα, ἐπὶ τοῖσδε [ἀπέδοτο Δεί]νων Δαμοστράτου, συνευαρεστεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Δαμο|στράτου καὶ Κλεομά[ντιος, τῶι Ἀπό]λλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον, ἆι ὄνομα Ἁρμοδίκα, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν ὀκτώ, καὶ τὰν τιμ[ὰν ἀπέχει πᾶ]σαν, ἐφ' ὥιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ‖ ποιοῦσαν ὅ κα θέλη καὶ [ἀποτρέχουσαν οἷ]ς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀγ(α)θοκλῆς Ἀγαθοκλέος, καθὼς | ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν,

⟨[ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ]ραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον⟩. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἁρμοδίκας ἐπὶ | καταδουλισμῶι, βέβαιον παρε[χόντων] τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ὅ τε ἀποδόμενος Δείνων καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν | κύριος ἔστω συλέων Ἁρμοδίκαν ἐπ' ἐλευθερία ἀζάμι|ος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ‖ροι· Λαιάδας Βαβύλου, Καλλικράτης, Διονύσιος, Δωρόθε|ος, Δάμων.

Die Lücken in Z. 1—7 sind, wie Pomtow Beitr. 98 Anm. 1 u. Jhrb. a. a. O. zeigt, dadurch entstanden, dass man beim Bau eines modernen Hauses hier ein Versatzloch einschlug.

Z. 1 Vatersname nach 2106, 1 eingesetzt. Pomtow *Ἄγωνος*. — 3 *C.-B.* *Κλεομά[χου]*, *Κλεομά[ντιος* Pomtow Jhrb. 40, 842 nach 2267, 1. Vgl. zu 2200. Ist z. B. Archont 2267. — 5 *P.* *θέλη*, *C.-B.* *θέληι* zweimal. — Dann *P.* *Ἀγ(α)θοκλῆς*, *C.-B.* *Ἀγαθ°*. — 6 ⟨ — ⟩ „irrtümlich vom Steinmetzen oder auch vom Concipienten des Textes wiederholt“ *P.* — 7 *P.* *παρε[χόντων]*, *C.-B.* *π[αρεχόντων]*. — 8 *P.* *ἐλευθερία*, *C.-B.* *°ρίαι*.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50). Pomtow, Jhrb. 35, 540 Anm. 21.

2212 *Pomtow* (65): *C.-B.* 82.

Ἄρχοντος Φιλονίκου τοῦ Νικία, βουλευόντων Εὐκλείδα, Δάμωνος, | Πάτρωνος, Στράτωνος, ἀπέδοτο Ἑλένα Διοσκουρίδα, συνευαρεστεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Μενεμάχου καὶ Μενάνδρου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἐπίκτησις τὸ γένος Βωτάν, ‖ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί|στευσε Ἐπίκτησις τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον καὶ ἀποτρέχουσα ἆι κα θέληι. βεβαιωτὴρ | κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Δάμων Ἀγάθωνος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἐπι|κτήσιος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτωσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ‖ ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέ|ων ἐλευθέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἐμμενίδας, ἰδιῶται Λαιάδας, Πύῤῥος, Φίλων, Σάτυρος.

Z. 4 *Βωτάν*, auch 2151 Ethnikon. *Βώτα* begegnet 2195 als Name einer Sclavin. — Zum Construktionswechsel in *ἀποτρέχουσα* Z. 7 vgl. 1854, 17 u. a. — Der Monat fehlt Z. 1.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2213 *Pomtow* (66): *C.-B.* 24.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Βοαθόου, ἀπέ|δοτο Πολύξενος

Ζηνέα καὶ Ξενοχάρης Πολυξέ|νου σῶμα γυναικῆον κοράσιον ἇι ὄνομα Ἀριστό|κληα ἐνδογενῆ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, κα||θὼς ἐπίστευσε Ἀριστόκληα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἀργυρίου στατήρων τετταράκοντα, καὶ τὰν τιμὰν ἔ|χοντι, ἐφ' ὧι ἐλευθέραν εἶμεν Ἀριστόκληαν καὶ ἀνέ|φαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦ|σα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Στρά||ταρχος Τηλεφάνεος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀριστο|κλείας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρα|τυχὼν συλέων, καὶ αὐτὰ Ἀριστόκληα αὑσαυτάν, | ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος ὁ συλάσας, καὶ ὁ βε|βαιωτὴρ καὶ οἱ ἀποδόμενοι βέβαιον παρεχόν||των τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ ὁ νεω|κόρος Μένης, ἰδιῶται Δρομοκλείδας, Εὐκράτης.

Ἀριστόκληα wechselt mit *Ἀριστόκλεια* (Z. 10): jene Orthographie in demselben Namen 1825, 2; vgl. *Ἱερόκληα* 1918 und 1919; *γυναικῆον* 1973; 2141. — Zu *τετταράκοντα* Z. 6 vgl. 1878, 11; 2164, 3. — Zu *ποιοῦσα* Z. 8 vgl. 1854, 17; 1911, 7; 2198, 8; 2248, 7.

Z. 9/10. Ist *Στράταρχος* richtig? 1704, 2 h. ein Freilasser *Στράταγος Τηλεφάνεος*, und auch sonst begegnet dieser Name öfter.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2214 *Pomtow* (67): *C.-B.* 51.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλεοδάμου μη|νὸς Ἀπελλαίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμη|νον Σωστράτου τοῦ Σωτύλου, Ἁγίωνος τοῦ Δρομοκλείδα, | Δαμοσθένεος τοῦ Ἄρχωνος, ἐν δὲ Ἐλατείαι ἄρχοντος Εὐ[κλεί]||δα τοῦ Πυθέα μηνὸς δεκάτου, ἀπέδοτο Ἀφθόνητος Πραξία | Ἐλατεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνο|μα Διονυσία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καθὼς ἐπίστευσε | Διονυσία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀ|νέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέληι καὶ || ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀριστοκράτης Κλεωνύμου Ἐλατεύς. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Διονυ|σίαν, βέβαιον παρεχέτω ὅ τε ἀποδόμενος Ἀφθόνητος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀριστοκράτης. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν||των συλέοντες ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Ἄρχων Καλλία καὶ οἱ | ἄρχοντες Δαμοσθένης, Ἁγίων Δρομοκλείδα· Μένης, Ἄθαμ-

βος Ἀθανίωνος Δελφοί, Ἀρχώνδας Βουλάρχου, Φιλόξε‖νος Κάλλωνος, Γοργίλας Μενεσθένεος, Ἀντικράτης | Ἐλατεῖς.

Z. 4/5 Ergänzung von *C.-B.* — Wegen *τεττάρων* vgl. 2164, 3. — Z. 18 *C.-B.* nach *Δρομοκλείδα* keine stärkere Interpunktion, so dass die Archonten nicht bestimmt erscheinen. Vgl. Z. 3/4.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2215 *Pomtow* (68)[1]: *C.-B.* 37.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ἡρακλήου, βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀθάμβου τοῦ Ἀβρομάχου, | Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία, Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Νίκαια Καλλία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι‖κεῖον ἆι ὄνομα Καλλιόπα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τεττάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐ|πίστευσε Καλλιόπα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέου|σα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κα‖τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Σωσίξενος Ξένωνος, Τείσων | Θευχάριος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Καλλιόπας ἐπὶ καταδουλι|σμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀπο|δομένα Νίκαια καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Σωσίξενος καὶ Τεί|σων. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτι‖μοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Καλλιό|παν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδι|κοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ ἰδιῶται Τιμοκλῆς Πολύωνος, Ἄσανδρος, Χαρίξε|νος, Ὀρθαγόρας, Ἀρίστων Ὀρθαγόρα, Πολέμαρχος Χαριξένου, | Τιμόκριτος, Ξένων Σωσιξένου, Δίων Ἐπισθένεος.

Zur Schreibung *Ἡρακλήου* Z. 1 vgl. 2020, 1. — Z. 6 *τεττάρων* vgl. 2164, 3 Anm. — Zur Betonung *Νίκαια* vgl. 2257 Anm.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2216 *Pomtow* (70): *C.-B.* 67.

Ἄρχοντος [Ἀ]τεισίδα μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Νικασὼ Νίκωνος τῶι Ἀπόλλ[ωνι] τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον οἰκο[γενῆ] | ἆι ὄνομα Λαμία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, [καὶ τὰν] | τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί[στευσε] Λαμία τῶι

[1]) Pomtow (69) von *C.-B.*, weil unleserlich, weggelassen. S. S. 475.

θεῶι ‖ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ | τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Κλέων Ἥρυος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ | καταδουλισμῶι Λαμίας, βέβαιον παρεχέτω τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι | ἅ τε ἀποδομένα Νικασὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλέων. εἰ δὲ μὴ παρέ‖χοιν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι ἅ τε ἀποδομένα | Νικασὼ καὶ Λεοντὶς καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Κλέων, πρά|κτιμοι ἔστωσαν Λαμίαι ἢ ὧι κα Λαμία θέλῃ ἑκάτεραι | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ ὁμοίως | ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Λαμίαν ὡς ἐ‖λευθέραν οὖσαν καὶ ὁ συλάσας [ἀζά]μιος ἔστω καὶ ἀ|νυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμί[ας. π]αραμεινάτω δὲ | Λαμία παρὰ Νικασώ, ἕως κα Νικα[σὼ ζώ]ῃ, ποιοῦσα τὸ ἐπι|τασσόμενον πᾶν. εἰ δὲ μὴ παραμένῃ Λαμία παρὰ Νι|κασώ, κυρία ἔστω Νικασὼ καὶ ἄλλος ὅν κα Νικασὼ ‖ θέλῃ Λαμίαν μαστιγοῦσα καὶ διδεῖσα καὶ ἄλλο ὅ κα θέ|λῃ ποιοῦσα. μάρτυροι· Ἀρίστων Δ[α]μοφάνεος, Νικάτας, | Σωσίπατρος, Ἡρακλείδας, Εὐκλείδας Καλλείδα καὶ ὁ ἄρχων | Καλλίκων Εὐκράτεος.

Z. 11 *Λεοντίς* ist gewiss die Tochter der Freilasserin. Ähnlicher Fall 2198, 12 u. o. — Zu *ἑκάτεραι* (Z. 12) vgl. 2183, 8; zu *ὁ συλάσας* (Z. 15) vgl. 2256 Anm.; zum Conj. nach *εἰ* (Z. 18) vgl. 2019, 11; 2159, 15; 2168, 12. — Das Präsens **δί-δη-μι* „ich binde" (Z. 20) hat in *δίδη Λ* 105 und *διδέντων μ* 54 Parallelen. Vgl. 2156, 18 *διδέντες*, 2171, 10 *διδέουσα*.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2217 *Pomtow* (71): *C.-B.* 30.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Βοαθόου, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Σωστράτου τοῦ Σωτύλου, Ἡρακλείδα τοῦ | Καλλία, γραμματεύοντος δὲ Πυῤῥία τοῦ Ἀρχελάου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Αἰνήσιον Αἰακίδα, συνευδοκέοντος καὶ Φιλοδάμου τοῦ Δώρωνος τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Αἰνησίου, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσι|κράτεια, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ ἡμιμναίου, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσικράτεια τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ‖πὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέ|χουσα ἇι κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Αἰα|κίδας Φιλαιτώλου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Σωκρατείας, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Αἰνήσιον καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Αἰακίδας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν

| *βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Σωσικράτειαν ὡς ἐλευθέραν | ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δί|κας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πρα||ξίας Εὐδόκου, Ἀνδρόνικος Φρικίδα καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς | πόλιος Σώστρατος, Ἡρακλείδας, Πυῤῥίας, ἰδιῶται Φιλαίτω|λος Αἰακίδα, Μαντίας Κλευδάμου, Λαιάδας Βαβύλου, | Ἀγαθοκλῆς Ἁρμοδίου, Εὐχαρίδας καὶ Γοργίλος | οἱ Φαίνιος, Τιμόκριτος Εὐκλείδα, Ἀριστό|μαχος Ὀλυμπογένεος.*

Zu Z. 11 *ἅι* vgl. 1824, 5; 1825, 5 *ἁ κα θέλῃ*; 2181, 8; 2205, 7; 2260, 8 *ἅι κα θέλῃι*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2218 *Pomtow* (72): *C.-B.* 66.

Ἄρχοντος Σωσιπάτρου μηνὸς Δαιδα|φορίου, βουλευ[όντ]ων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου, Ἁγίωνος | τοῦ Κλευδάμου, γραμματεύοντος δὲ Ὑβρία τοῦ || Ξένωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ψιθύρα Νικο|λάου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἅι ὄνομα Καλλὼ τὸ γένος | [Κ]ολχίδ[α], τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν πέντε, καὶ τὰν || τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπί|στευσε Καλλὼ τῶι [θεῶι] τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧι|τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρό|νον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέ|χουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Πατρέας | Ἀνδρονίκου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Καλ|λοῦς ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαιον πα|ρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδο|μένα Ψειθύρα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πατρέας. εἰ δὲ | μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πρά|κτιμοι ἐόντων τῶι θέλοντι κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντων συλέοντες Καλλὼ ὡς ἐλευ||θέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱε|ρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες | Ἀντιγένης, Ἁγίων, ⟨Π⟩Ὑβρίας καὶ ἰδιῶται Νικά|τας, Βάττος, Ἀριστέας, Φίλων Ἰατάδα, Φίλων || Φιλάγρου, Τιμόκριτος.

Z. 28 *C.-B.* lassen *Πυῤῥίας*. Da Z. 4/5 die richtige Namensform (vgl. 2137; 2172) steht, hatte die Vorlage sie gewiss auch in Z. 28. Möglich, dass die Vorlage ΓΡΥΒΡΙΑΣ hatte, vor dem Namen also die Abkürzung ΓΡ, d. i. *γρ(αμματεύς)* und dass dies das Versehen des Steinmetzen veranlasste.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2219 *Pomtow* (73): *C.-B.* 88.

Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ποιτροπί|ου, βουλευόντων Πάτρωνος, Ἁγίωνος, | Φιλιστίωνος, Πάτρωνος, Ἀλέξανδρος | Ἀλεξάνδρου, παρόντος αὐτῶι τοῦ κυ‖ρίου Καλλιδάμου τοῦ Σωσιξένου, κα|τὰ⟨τα⟩ δὲ υἱοθεσίαν Καλλιδάμου, συ|νευαρεστούντων τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ὀλ|υμπίχου καὶ Σωσιξένου τοῦ Καλλιδάμου, | καὶ Ἀριστὼ Σωσικράτεος καὶ Ἀθηναΐς ‖ Ἀθηνίωνος, παρόντος αὐτᾶι Σωστρά|του τοῦ Ξένωνος, ἀπέδοντο τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι κοράσιον γένει Χαιρω|νείας ὧι ὄνομα Ὀνησίφορον, τιμᾶς στατή|ρων δέκα, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι. πα‖ραμεινάτω δὲ Ὀνησίφορον παρά τε Ἀ|λεξάνδρωι καὶ Ἀθηναΐδι καὶ Ἀριστοῖ | πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. ἐξέστω | δὲ Ὀνασιφόρῳ, εἰ θέλοι χωρίζεσθαι | ἀπὸ τᾶς παραμονᾶς, δόμεν Ἀλεξάν|δρωι μὲν μνᾶν καὶ ἥμισον καὶ Ἀριστοῖ καὶ Ἀθηναΐδι ἄλλαν μνᾶν καὶ ἥμισον. | μάρτυροι· Λαιάδας, Ἐμμενίδας· Δάμων, | Ἧρυς.

Z. 20 ist bei *C.-B.* doppelt so lang als die Z. 15—19 und 21. Vermutlich ist im Druck (nach *Ἀριστοῖ*) ein Zeilendivisor ausgefallen, und die Inschrift hat vielmehr 23 st. 22 Zeilen. — Ist Z. 12/13 wirklich *γένει Χαιρω|νείας ὧι* eingeschlagen? Erwartet wird *γένος ἐκ* (*ἐχ*) *Χαιρω|νείας ἅι*. — Der Sclavenname begegnet in delphischer und ggr. Form. Dialekt überhaupt nicht rein, Z. 7; 9/10. — Z. 20 *μὲν — καί*. So auch 2180, 5/6. — Der Bürge fehlt. — Vgl. 2220, wo ein Nachtrag dazu steht.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2220 *Pomtow* (74): *C.-B.* 89.

Ἐπὶ δὲ ἄρχοντος Μέντορος | τοῦ Λαιάδα μηνὸς Ἰλαίου, ἀπέλυ|σε Ἀθηναΐς τᾶς παραμονᾶς | Ὀνασίφορον ὥστε ἐλευ|θέραν εἶμεν καὶ μηθενὶ μηθὲν π|οθήκει(ν) μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον. | μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος τοῦ Πυθίου Καλλίστρατος, | Ἁβρόμαχος καὶ ἰδιῶται Διόδω‖ρος Φιλονίκου, Θεόξενος.

Diese Nr. ist ein Nachtrag zu 2219; daher *δὲ* im Anfange. Vgl. 2157. — Z. 5/6 *C.-B.* *π|οθήκει* (vgl. z. B. 2156, 7).

Zeit. Priesterschaft XIX (in der Zeit von 50—1).

2221 *Pomtow* (75): *C.-B.* 29.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Ἀπελλαίου, ἀπέ|δοτο Ἀντάνωρ Ἀντάνορος, συνευδοκε⟨ν⟩ούσας καὶ | τᾶς ματρὸς Νικαίας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀπολλωνία τὸ γένος ‖ οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ,

ἐπ᾽ ἐλευ|θερίαι, καθὼς ἐπίστευσε Ἀπολλωνία τὰν ὠνὰν τῶι | θεῶι, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό|μον· Διονύσιος Ἀσάνδρου. εἰ δέ τις ἐφάπτοι|το Ἀπολλωνίας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύ|ριος ἔστω συλέων καὶ ἀφαιρείμενος | ὁ παρεντυγχάνων ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀν|υπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω τὰν ὠνὰν ‖ τῶι θεῶι. μάρτυροι· τῶν ἀρχόντων Σώστρα|τος Σωτύλου, Ἡρακλείδας Καλλία καὶ ἰδιῶ|ται Ἁγίων Πολυκλείτου, Τιμοκλῆς Πολύωνος, | Ἀγησίλαος Ταραντίνου, Νικάνωρ Στράτωνος, | Σωσιμένης Δαμοφάνεος, Κλέων Κλεοδάμου.

C.-B. Z. 2 συνευδοκευούσας. — Zu ἀφαιρείμενος Z. 11 vgl. 2061, 9; 2115, 8.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2222 *Pomtow* (76): ders. Jhrb. 35, 518. *C.-B.* 41.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδο|το Καλλὼ Ἀρίστωνος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Λύκος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶς, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, συνευδοκεόντων καὶ τῶν ‖ ⟨καὶ τῶν⟩ υἱῶν Ἀρίστωνος, Ἀριστωνύμου καὶ | τοῦ ἀνδρὸς Ἀριστομάχου. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος· Ἁγίων Τεισίππου, καθὼς ἐπί|στευσε Λύκος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὅτωι ἀνέφα|πτος εἶμεν ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέοντα ὅ κα ‖ θέλη. μάρτυρες· Εὐκλῆς, Τείσιππος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀνα|ξανδρίδας, Φιλαίτωλος, Τιμοκλῆς καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου Ἄρχων, Ἀνδρόνικος.

Z. 10 *P.* θέλη, *C.-B.* θέλῃι. Deshalb, weil diese Nummer die einzige Urkunde ist, die beide Priester der VII. Priesterschaft nennt, giebt sie Pomtow in den Jhrb. Seine Abschrift notiert alle Lücken, alle Varietäten der Zeichen, ist überhaupt ein Muster von Genauigkeit, so dass ich Z. 10 lieber seiner Angabe folge. — Zum Construktionswechsel in ποιέοντα (Z. 9) vgl. 1911, 7; 2153, 7.

Im Minuskeltexte alle Einzelheiten der Überlieferung anzubringen ist unmöglich, und für die Zwecke dieser Sammlung wäre es auch unnötig, drum verweise ich nur auf Pomtow a. a. O. und Jhrb. 40, 841.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2223 *Pomtow* (77): *C.-B.* 45.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δάμωνος τοῦ Ξενοστρά|του μηνὸς Βουκατίου, βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμηνον Βαβύλου τοῦ

Αἰακίδα, Κλέωνος τοῦ Δαμοσθένεος, γραμματεύοντος δὲ Δίωνος τοῦ Ἐπι|σθένεος, ἐν δὲ Ἀμφίσαι ἄρχοντος Ἀριστοδάμου μη|νὸς Ἀγρεστυῶνος, ἀπέδοτο Ἀριστοκλέας Λυσιπόνου Ἀμ|φισεὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἴακχος τὸ γένος Θηβαῖον ἐνδογενῆ, ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἴακχος τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων | οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος καὶ | κατὰ τὸ σύμβολον· Σωκράτης Εὐτύχου Ἀμφισεύς. εἰ | δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἰάκχου, βέβαιον | παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀριστο|κλέας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Σωκράτης. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος καὶ κατὰ τὸ σύμβολον. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἴακ|χον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδι|κοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ|λωνος Ἄρχων, Δρομοκλείδας καὶ οἱ ἄρχοντες Βαβύλος | Αἰακίδα, Κλέων Δαμοσθένεος, Δίων Ἐπισθένεος καὶ ἰ|διῶται Δαίδαλος, Γοργίλος, Ἑλλάνικος Δελφοί, Δάμων, || Καλλικράτης Ἀμφισεῖς.

Das Präscript ist dasselbe wie 2093. — Hier σ st. σσ consequent (Z. 5, 6, 13, 25) im Namen Ἄμφισα und Ἀμφισεύς. — Die Namensform Ἀριστοκλέας auch 2156, 23 und 2115, 2. — Das Präscript wie 2093.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2224 *Pomtow* (78): *C.-B.* 52.

Ἄρχοντος Κλευδάμου μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων τὰν δευ|τέραν ἑξάμηνον Μνασιθέου τοῦ Διοδώρου, Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλείτου, γραμματεύοντος Κλευδάμου τοῦ Μαντία, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξενὼ Θεοδώρου, συνευδοκεόντων καὶ || τῶν υἱῶν τᾶς θυγατέρος αὐτᾶς καὶ τᾶς θυγατέρος, τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἐρατὼ τὸ γένος οἰ|κογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τι|μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἐρατὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάν||τα χρόνον, ποιέουσα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Καλλ(ε)ίδας Εὐκλείδα. | εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἐρατοῦς, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀπο-

δομένα | Ξενὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν ‖ βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόν|των κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἐρατὼ ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρο|μοκλείδας, Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες | Κλεύδαμος Μαντία, Ἁγίων Πολυκλείτου | καὶ ἰδιῶται Ἁγίων Ἐχεφύλου, Πισίστρα‖τος Βούλωνος, Εὐκλείδας Καλλείδα, | Τιμόκριτος, Μένης, Ζωπυρίων.

Z. 11 *C.-B. Καλλίας*, Pomtow Rh. Mus. 49, 601 und 602 Anm. *Καλλ(ε)ίδας*.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2225 *Pomtow* (79): *C.-B.* 58.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου τοῦ Ταραντίνου μηνὸς Βυσίου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Καλλικρά|τεος τοῦ Διοδώρου, Κλέωνος τοῦ ‖ Κλευδάμου, γραμματεύοντος δὲ | Μεγάρτα τοῦ Μελισσίωνος, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Πειθόλαος Ξένω|νος καὶ Ἡραΐς, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς θυγατέρος αὐτῶν ‖ Τιμ[οῦ]ς, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κορίδιον ἇι ὄνομα Ζωΐς τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχον|τι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ζωΐς τῶι ‖ θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ὀξύλος Πολυξένου. | εἰ δέ τις ἅπτοιτο Ζωΐδος ἐπὶ καταδου‖λισμῶι, βέβαιον παρεχόντων | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδό|μενος Πειθόλαος καὶ Ἡραΐς καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ὀξύλος. εἰ δὲ μὴ πα|ρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐ‖όντων συλέοντες Ζωΐδα ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες | καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμεινάτω δὲ Ζωΐς πα|ρὰ Πειθόλαον καὶ Ἡραΐδα ἄχρι οὗ κα ζώωντι ποιέουσα τὸ ποτι|τασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δὲ μὴ ποιέοι ἢ | μὴ παραμένοι Ζωΐς, ἐξουσίαν ἐχόντων ἐπιτιμέοντες Πει‖θόλαος καὶ Ἡραΐς τρόπωι ὧι κα αὐτοὶ θέλωντι, πλὰν μὴ π[ωλέοντες]. εἰ δὲ γένοιντο γενεαὶ Ζωΐδος, ζώοντος Πιθολάου καὶ Ἡραΐδος, ἐλεύθεραι ἐόντων αἱ γενεαὶ καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον καθὼς ἐπάνω γέγραπται. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς

τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων | καὶ ὁ νεωκόρος Μένης καὶ οἱ ἄρχοντες Καλλικράτης, Κλέων, Μεγάρτας ‖ καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Καλλίστρατος Ἀθανίωνος, Εὐκράτης Ξένωνος, | Ἀναξανδρίδας, Βαβύλος Ἀνδρομένεος, Πάτρων Ἰατάδα, Κλε[(όδα)]μος | Κλέωνος.

Beispiele zum Verbote des Verkaufs der Freigelassenen (Z. 30) s. 2186, 22. — Die Bestimmung betreffs der Kinder (Z. 31 ff.) gerade so wie 1798, 16 ff. — Z. 36/37 Steinmetzfehler *Κλεώνυμος* statt *Κλεόδαμος*, Pomtow Philol. 54, 358. — Zum Namen *Ἡραΐς* s. 2154 Anm.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2226 *Pomtow* (80): *C.-B.* 57.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀμμίλα Εὐτύχου τῶι Ἀπό|λλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κορίδιον ἇι ὄνομα Ἀφροδισία τὸ γένος Βοιωτὰν ἐγ Λε[(β)]αδήας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν‖των τὸν πάντα βίον. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Ἵππων Βακχίου, Πολέμαρχος Χαριξένου. εἰ δέ τις αὐτᾶς ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδου|λισμῶι, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμι|ος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος ὁ συλέων πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι · ‖ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Κλέων Κλευδάμου, | Καλλικράτης, Μεγάρτας καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Χαρίξενος, Ἀγάθων.

Wegen *ἐγ* Z. 3 vgl. 1801, 5; 1878, 17; 2118, 3; 2123, 5. — *C.-B.* belassen *Λεπαδήας*. Böotisch heisst die Namensform *Λεβάδεια* (s. 481, 18). Wegen der Schreibung mit *η* vgl. *Μενεκράτηα* 1827, 1; *Ἱερόκληα* 1919, 5 u. a. — Z. 6 *βεβαιωτήρ* st. *°τῆρες* wie 1991, 7.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2227 *Pomtow* (81): *C.-B.* 11.

Ἄρχοντος Πεισ[ίλα] μηνὸς Ποιτ[ροπίου, ἐπὶ | τοῖσ]δε ἀπέδοτο Φιλοκράτης Θ[εοφράστου] | Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθ[ίωι σῶμα] | γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νουία, τιμᾶς ἀργ[υρίου] ‖ μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Νουί[α τῶι θε]ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμ[εν καὶ] | ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βί[ον. βεβαι]|ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Θεόφραστος, ... | Φιλοκράτεος Δελφοί. παραμεινάτω δ[ὲ Νουία] | παρὰ Φιλοκράτη ἄχρι κα ζώηι Φιλοκράτης | ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν | ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα

μὴ ποιῆι Νουία τῶν πο|τιτασσομένων ὑπὸ Φιλοκράτεος καθὼς γέ|γραπται δυνατὰ οὖσα, ἐξέστω Φιλοκράτει κολά||ζειν, καθώς κα αὐτὸς δείληται, καὶ ἄλλωι ὑπὲρ | Φιλοκράτη ἀζάμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δέ τί κα πάθηι Φι|λοκράτης, ἐλευθέρα ἔστω Νουία, κυριεύουσα αὐ|τοσαυτᾶς καὶ ποέουσα ὅ κα θέληι, καθὼς ἐπί||στευσε Νουία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτη|ται Νουίας τελευτάσαντος Φιλοκράτεος, βέβαιον | παρεχόντω οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνον|τες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν || ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀ|πόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες | Ξένων, Ἀριστοτέλης, ἰδιῶται Δαμοχάρης, | Ἀθανίων, Πράξων, Εὐκλείδας, Ἀρχιάδας, || Δίων, Ἀγάθων.

C.-B. lassen zweimal die Zeilendivisoren weg. Im Anfange sind die Zeilen kurz und am Ende beschädigt. Zeile 5 bilden bei *C.-B.* die Worte von *μνᾶν* bis *εἶμ[εν καὶ]*: das ist das Doppelte der Zeichenzahl, die sonst eine Zeile hat. Die Lücke *Νουί[α τῶι θε]* ist gewiss das Zeilenende. Ebenso bilden bei *C.-B.* die Worte *παρατυγχάνον|τες* bis *πάσας* eine Zeile: ich habe nach *οὖσαν* den Divisor angenommen und daraus die Zeilen 24/25 gemacht. — Hilft für Z. 8 *Ἐράσιππος* (2165, 25), oder war der Name getilgt? Der erste Bürge ist Buleut.

Die Sclavin ist Römerin (Novia), wie *Βιβία* 1985 u. a. — Die Bürgen sind die Söhne des Freilassers. — *C.-B.* Z. 15 *δείδηται* (?); Z. 16 *ἀξαμίοις*, vgl. Z. 25; Z. 18/19 „*αὐ|τὸς* (sic) *αὐτᾶς*“.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 187/186.

2228 *Pomtow* (82): *C.-B.* 12.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Θάρσιππος | Νίκωνος Ὀπούντιος, κατοικέων ἐν Δελφοῖς, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι [σῶμα] | ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Βρόμιος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἑπτά, καθὼς | ἐπίστευσε Βρόμιος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέ||φαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέοντα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχ[οντα] | οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Σέλευκος Ἐπινίκου Δελφός. | βέβαιον δὲ παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Θάρσιππος | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Σέλευκος. εἰ δέ κα μὴ παρέχ[(ω)]ντι, πράκτιμοι ἐόντων | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων || συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας | δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος, τῶν

δὲ ἀρχόντων Κλεόδαμος | Κλέωνος, ἰδιῶται Δαμοχάρης, Ἀγησίας, Θεύξενος, Ἀγάθων, Πολύκλειτος, | Καλλικράτης, Σώτας.

C.-B. Z. 8 παρέχοντι.

Z. 11/12 steht der volle Name des Archonten: diese Stelle beweist, dass meine Vermutung zu 2039, 4 richtig ist; dort ist er Bürge (ebenso 2247, 3).

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 186.

2229 *Pomtow* (83): *C.-B.* 8.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀγὼ Λαίνα Ἐριναία | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Καλλώ, Σωσίπολις | καὶ ἀνδρεῖον ἓν ὧι ὄνομα Διονυσόδωρος ἐνδογενεῖς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δεκαδύο. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Νικόπολις Ἀριστομήδεος Ἐριναῖος. παραμενόντων δὲ ‖ Καλλώ, Σωσίπολις, Διονυσόδωρος παρὰ Ἀγώ, ἄχρι κα ζώηι Ἀγώ, ποέοντες τὸ ποτιτασ|σόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα μὴ ποιέωντι τῶν ποτιτασσο|μένων ὑπὸ Ἀγοῦς καθὼς γέγραπται δυνατοὶ ἐόντες, ἐξέστω Ἀγοῖ κολάζε(ι)ν κα|θὼς κα αὐτὰ θέληι καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Ἀγὼ ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας | δίκας. εἰ δέ τί κα πάθηι Ἀγώ, ἐλεύθεροι ἐόντων Καλλώ, Σωσίπολις, Διονυσόδωρος ‖ κυριεύοντες αὐτοσαυτῶν καὶ ποέοντες ὅ κα θέλωντι, καθὼς ἐπίστευσαν τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Καλλοῦς ἢ Σωσιπόλιος ἢ Διονυσοδώρου, ἐπεί | κα τελευτάσηι Ἀγώ, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν | νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευ|θέρους ὄντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς ‖ Ξένων, Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόντων Κλεόδαμος, ἰδιῶται Εὐκλείδας, Πολύκλειτος, | Δείνων Δελφοί, Θεόλαος, Ἀριστίων Ἐριναῖοι.

C.-B. Z. 7 *κολάζεν*. — 8 *ἀξαμίοις*, vgl. Z. 14. — 9 und 14 fehlt *καὶ ζαμίας*. S. 2283.

Mit *Λαίνας* Z. 1 ist Laenas identisch: entstanden aus *Λα-αίνας* vgl. *Λαγόρας*, *Λάνασσα* und Namen wie *Ξεν-αίνα* (2239, 2), *Λεαίνα* (2021, 2). — 11 *Σωσιπόλιος* gen. fem., wie *Νικοπόλιος* 1833, 3. Vgl. 2151 Anm.

Zeit. Priesterschaft II: April/Mai 186.

2230 *Pomtow* (84): *C.-B.* 14.

Ἄρχοντος Εὐκράτευς μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Νίκων Νικία Δελφὸς τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι

σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Ἐλάφιον τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου τριῶν ἡμιμναίων, καθὼς | ἐπίστευσε Ἐλάφιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποέουσα | ὅ κα θέληι. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· ‖ Ἁβρόμαχος Εὐαγόρα, Πολύκλειτος Πεισί‖[λα] Δελφοί. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, | Ἄθαμβος· Χαρίξενος | Ἀμυνέα, Ὀρθαῖος ‖ Χάρητος, Εὐκλείδας Καλλείδα.

Auf die Priester folgen 3 Privatzeugen. Es ist nicht unmöglich, dass der erste Bürge der Archont des 1. Semesters ist. Der zweite Bürge begegnet 2239, 12.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 185/184.

2231 *Pomtow* (85): *C.-B.* 20.

Ἄρχοντος Πραξία μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Γλαῦκος Ξένωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Εὐάμερος, ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Εὐάμερος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Χαρίξενος Ἀμυνέα. | εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Εὐαμέρου, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Γλαῦκος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Χαρίξενος. εἰ δέ κα μὴ ‖ παρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα | ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας· Κλεύδαμος Μαντία, Ξένων | Γλαύκου, Εὐκλείδας Καλλείδα, Ξενόστ[ρατ]ος Ἐχύλλου.

Auf die Priester folgen Z. 6 Privatzeugen; ein Archont ist nicht darunter.

Zeit. Priesterschaft III: Juni/Juli 177.

2232 *Pomtow* (86): *C.-B.* 15.

Ἄρχοντος Κράτωνος μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοντο Πεισίλας, Κράτων Νικοδάμου Δελφοὶ | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα | Ἡρωΐδας τὸ γένος Τενέδιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ‖ τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Ἡρωΐδας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν | νόμον· Δαμένης Ὀρέστα Δελφός. μάρ-

τυρες· τοὶ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τῶν ἀρχόντων Διόδωρος, Πολυκράτης, ἰδιῶται Καλλίας, ‖ Δαμοχάρης, Χαρίξενος.

Die beiden Freilasser s. in No. 2238. — Die Namensform Ἡρωΐδας auch 1755, 18; 2116, 12 (Ἡροΐδα 1747, 19 also zu ändern).

Zeit. Priesterschaft II: Juli/August 184.

2233 *Pomtow* (87): *C.-B.* 4.

Ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστο|κράτεια Δελφὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ὧι ὄνομα Ῥόδιον, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ῥόδιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης Ὀρέστα Δελφός. παρα|μεινάτω δὲ Ῥόδιον παρὰ Ἀριστοκράτειαν ἄχρι κα ζώηι Ἀριστοκράτεια, ποέουσα τὸ ποτι|τασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα μὴ ποιῆι Ῥόδιον τῶν ποτιτασσομένων | ὑπὸ Ἀριστοκρατείας καθὼς γέγραπται δυνατὰ οὖσα, ἐξέστω Ἀριστοκρατείαι κολάζειν, καθώς | κα αὐτὰ θέληι, καὶ ἄλ(λ)ωι ὑπὲρ Ἀριστοκράτειαν ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας. | εἰ δέ τί κα πάθηι Ἀριστοκράτεια, ἐλευθέρα ἔστω Ῥόδιον κυριεύουσα αὐτοσαυτᾶς ‖ καὶ ποιέουσα ὅ κα θέληι, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ῥοδίου τελευτασάσας Ἀριστοκρατείας, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω | συλέοντες ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ξένων, τῶν ἀρχόντων Ἐτυμώνδας, ἰδιῶται Ξένων, Δαμοχάρης, Μενεκράτης.

C.-B. Z. 8 ἄλωι beibehalten. — 8 ἀξαμίοις, offenbar Druckfehler, s. Z. 12. — 9 „αὐτὸς (sic) αὐτᾶς". — 10 τελευτησάσας, gewiss Druckfehler. — Was als Z. 10 gegeben wird, sind wohl 2 Zeilen; *C.-B.* vergassen die Zeilenabteilung. — Z. 8 und 12 fehlt καὶ ζαμίας, s. 2229.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 188/187.

2234 *Pomtow* (88): *C.-B.* 7.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Φαλακρίων Σωσικράτεος Δαμιεὺς τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Διονύσιος οἰκογενῆ, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπί‖στευσε Διονύσιος τῶι

θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθε|ρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, | ποιέων ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ξενοκράτης | Καλλιτέλεος Λιλαιεύς. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ξένων, | Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόντων Κλεόδαμος, ἰδιῶται || Χαρίξενος, Καλλίας, Εὔδαμος, Ἀγάθων, Σωδαμίδας.

Auffällig wäre, wenn der *Λαμιεύς* einen *Λιλαιεύς* als Bürgen hätte. Sollte nicht Z. 2 und 8 dasselbe Ethnikon stehen? Ist nicht Z. 8 das Ethnikon verlesen? Der Name *Φάλακρος* ist mit Ableitungen bereits aus Thessalien bekannt.

Zeit. Priesterschaft II: Januar/Februar 186.

2235 *Pomtow* (89): *C.-B.* 22.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο|το Ταραντῖνος Ἄρχωνος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ζωΐλος, τιμᾶς ἀργυρίου στατήρων τεσσα|ράκοντα, καθὼς ἐπίστευσε Ζωΐλος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι||τε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάν|τα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Χαρίξενος | Ἀμυν[έα] Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμ|βος, Ἀμύν[τας]· Κλεύδαμος Κλέωνος, || Δαμοχάρης Καλλείδα, Γλαῦκος Ξένωνος, | Εὐκλείδας Καλλείδα, Δάμων Δεξώνδα.

Der Freilasser ist in Priesterschaft IV Priester. — Unter den Zeugen ist kein Archont.

Zeit. Priesterschaft III: December/Januar 177/176.

2236 *Pomtow* (90): *C.-B.* 21.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος μηνὸς | Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρι|στίων Ἐχεκρατίδα Δελφὸς τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ||ναικεῖον ἆι ὄνομα Σωσίχα ἐν|δογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τ[ριῶ]ν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει· βε|βαιωτὴρ κατὰ τὸν (ν)όμον· Δά|μων Τ[ελ]εσάρχου· ὥστε || ἐλευθέρα[ν] εἶμεν Σωσί|χαν, κα[θὼς ἐπί]στευσε | [τῶι] θεῶι [τὰν ὠ]νάν. μάρτυ|[ρες· τοὶ] ἱερε[ῖς τοῦ] Ἀ[πόλλω]νος καὶ | [τ]ῶν ἀρχόντων Ἀνδρομένης, Δεξικρά|τ[ης] καὶ ἰδιῶται Ἀνδρό|νικος, Χαρίξενος, Ξενέας, | Ἀμφίστρατ[ος], Ἄρχων, Νίκων | καὶ ὁ νεωκόρος Καλλίκων. || τὸ πινάκιον παρὰ Καλλίκωνα.

C.-B. Z. 8 *κατὰ τὸ νόμον.*

Zeit. Priesterschaft III: October/November 177.

2237 *Pomtow* (91): *C.-B.* 5.

Ἄρχοντος Κλευδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Καλλὶς Πεισίλα Ἀμβρυσσία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα [Δορ]‖κίνας καὶ ἄλλο γυναικεῖον ὧι ὄνομα Λαΐς, οἰκογενεῖς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, κα[θὼς] | ἐπίστευσαν Δορκίνας καὶ Λαΐς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν [καὶ] ‖ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον καὶ ποέοντας ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτῆρ[ες] | κατὰ τὸν νόμον· Ξενοκράτης Ἀριστοδάμου Μεδεώνιος, Ἀλκίμαχος Δεινέα Ἀμβ[ρύσ]‖σιος, Χαρίξενος Ἀμυνέα Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθα[μβος] | καὶ τοὶ ἄρχοντες Ὀρθαῖος, Ξενοκράτης, ἰδιῶται Ἀμύντας, Δαμοχάρης, Διονύσιος Δελφ[οί].

Der 1. Bürge auch in 2241, 7.

Zeit. Priesterschaft II: Mai/Juni 187.

2238 *Pomtow* (92): *C.-B.* 9.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πεισίλας Νικοδάμου Δελφὸς | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἰάς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, | καθὼς ἐπίστευσε Ἰὰς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ | πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κράτων | Νικοδάμου Δελφός. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Θεόφραστος, | Ξένων, ἰδιῶται Δίων Κλέωνος, Πράοχος, Ἀριστόμαχος, Δαμοχάρης Καλλείδα, | Ἐπικράτης.

Freilasser und Bürge sind Brüder, s. 2232, 2.

Zeit. Priesterschaft II: Juli/August 187.

2239 *Pomtow* (93): *C.-B.* 10.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ [τοῖσδε] | ἀπέδοτο Ξεναίνα Φιλωνίδα Δελφὶς τῶ[ι Ἀπόλλω]‖νι τῶι Πυθίωι σώματα ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνόματα Σωτίων, Λύκων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ, ‖ καθὼς ἐπίστευσαν Σωτίων καὶ Λύκων τῶι [θε]‖ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρους εἶμεν [καὶ] | ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βί[ον] | ποέοντας ὅ κα θέλωντι. βεβαιωτῆρες κατὰ [τὸν] | νόμον· Βούλων Πεισιστράτου, Ἀθανίων Ἡρία ‖ Δελφοί. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς [Ξέ]νων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ ἄρχοντες Θεόφραστος, [Ξέ]‖νων, Ἀριστοτέ-

λης, ἰδιῶται Πολύκλειτος Πεισίλ[α], | Δαμοχάρης Καλλείδα, Κλέων Καλλιγένεος, Χ[αρί]‖ξενος Ἀμυνέα, Ἀγάθων Ἀθάμβου, Εὐκλείδας ‖ Καλλείδα.

Die Zeilen sind kurz und am Ende meist beschädigt. Zeile 5 bilden bei *C.-B.* die Worte von *καθὼς* bis *εἶμεν* [*καὶ*]: das ist das Doppelte der Zeichenzahl, die sonst eine Zeile hat. Darin ist [*θε*]*ῶι* lückenhaft überliefert, also wird [*θε*] und *ῶι* die Zeilenwende 5 zu 6 bilden. — Z. 12 Ende. Für *Πεισίλ*[*α*] ist *Πεισιλ*[*άου*] möglich; beide Formen wechseln, s. 2039, 1 Anm. An den Zeilenenden fehlen immer 2 bis 3 Zeichen, nicht bloss eins. Der Mann ist 2230, 10 Bürge.

Zeit. Priesterschaft II: September/October 187.

2240 *Pomtow* (94): *C.-B.* 2.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἐχεφύλου μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Θρασυκλῆς Εὐδόκου Δελφὸς Πυῤῥίαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπίστευσε Πυῤῥίας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι | αὐτὸν ἐλεύθερον εἶμεν, ποιέοντα ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· ‖ Ἀναξανδρίδας. μάρτυρες· Πιστέας, Νικόμαχος, Πεισίστρατος, | Ἀριστίων, Ἄνδρων.

Von den Zeugen ist keiner Priester oder Buleut.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 193.

2241 *Pomtow* (95): *C.-B.* 3.

Ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀρίσταρχος Θεοξένου Ἑλικώνιος τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωσικράτης οἰκογενῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Σωσικράτης τῶι θεῶι ‖ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον, ποέων ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· | Ξενοκράτης Ἀριστοδάμου Μεδεώνιος. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | Ξένων, Ἄθαμβος καὶ τοὶ προστάται Πολύκλειτος, Ἁγίων, ἰδιῶται Ἀριστόμαχος, Διόδωρος, Δίων, Κρατίδας Δελφοί, Ἀμύμων, Κρατῖνος Μεδεώνιοι, Δεινέας, Ἀντιγένης | Ἀμβρύσσιοι.

Zu *προστάται* Z. 8 vgl. 2117, 6.

Zeit. Priesterschaft II: März/April 187.

2242 *Pomtow* (96): *C.-B.* 13.

Ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο

Ξένων Βούλωνος τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Λάρισα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι | τὰν ὠνὰν Λάρισα, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, | ποιέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτήρ· Ἁγίων Καλλικράτεος. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς Ἄθαμβος ‖ καὶ τοὶ ἄρχοντες Δάμων, Ξενοχάρ[ης], Εὐκράτης.

Der Freilasser ist der eine der beiden Priester (so auch 2163); drum fehlt sein Name unter den Zeugen.

Zeit. Priesterschaft II: Juni/Juli 185.

2243 *Pomtow* (97): *C.-B.* 1.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πειθαγόρα μηνὸς Δαιδαφορίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Ζηνέας Ἁγνία Δελφὸς Λύκαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἀργυρίου μνᾶν δύο, | καθὼς ἐπίστευσε Λύκα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν | εἶμεν, ποέουσαν ὅ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Στράτων Βούλωνος ‖ Δελφός. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος· Ἁγίων, | Μνάσων, Εὐκλείδας Δελφοί.

Von den Zeugen ist keiner Buleut.

Zeit. Priesterschaft II: November/December 194.

2244 *Pomtow* (98): *C.-B.* 17.

[Ἄρχο]ντος Μαντία μηνὸ[ς | Ἡρα]κλείου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Σώπολις Ἀσάν|δρου Δελφὸς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ|ναικεῖον ἇι ὄνομα Ἐπιξένα, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, | καθὼς ἐπίστευσε Ἐπιξένα | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέ|ληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν ‖ νόμον· Χαρίξενος Ἀμυνέ|α Δελφός. | μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμ|βος, Ἀμύντας, τῶν δὲ ἀρχόν|των Σωδαμίδας, Ξενέας, | ἰδιῶται Δαμοχάρης καὶ Εὐ|κλείδας Καλλείδα.

Zeit. Priesterschaft III: Mai/Juni 179.

2245 *Pomtow* (99): *C.-B.* 6.

Ἄρχοντος Πεισίλα μηνὸς Ποιτροπίου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἰσχέας Δωροθέου Οἰ|ανθεύς, συνεπαινεούσας Ἀγήσας τᾶς | Ζεύξιος θυγατρὸς Οἰανθίδος, τῶι Ἀπόλλω‖νι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Δορ|κίνας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο

καὶ ἡμιμναί|ον, καθὼς ἐπίστευσε Δορκίνας τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέ|φαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέον||τα ὅ κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸ|ν νόμον· Πειθαγόρας Ξένωνος, Κρά|των Νικοδάμου Δελφοί. μάρτυρες· τοὶ ἱε|ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ξένων, Ἄθαμβος καὶ | τοὶ ἄρχοντες Θεόφραστος, Ξένων, Ἀριστοτέ||λης, ἰδιῶται Γλαῦκος, Βαβύλος, Ταραντῖνος, | Δαμοχάρης, Κλεοφάνης Δελφοί.

Gleichen Datums wie die im Formular übereinstimmende Nummer 2054; dort Z. 1 *Πισιλάου*, hier *Πεισίλα* wie 2039, 1; s. Anm. daselbst.

Zeit. Priesterschaft II: December/Januar 187/186.

2246 *Pomtow* (100): *C.-B.* 19.

Ἄρχοντος Πραξία μηνὸς Ἀμαλίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Διονύσιος Ἀσάνδρου Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀγάθων, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀγάθων τῶι | θεῶι τὰν ὠνάν. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Σώπολις Ἀσάνδρου Δελφός. παραμεινάτω δὲ Ἀγάθων | παρὰ Διονύσιον, ἄχρι κα ζώῃ Διονύσιος, ποιέων τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δέ κα μὴ παραμ|μένῃ μηδὲ ποιῇ τὸ ποτιτασσόμενον δυνατὸς ἐών, ἐξέστω Διονυσίωι κολάζειν ὥς κα αὐτὸς θέλῃ. | ἐπεὶ δέ κα τελευτάσῃ Διονύσιος, ἐλεύθερος ἔστω Ἀγάθων κυριεύων αὐτοσαυτοῦ καὶ ποιέων | ὅ κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Ἀγάθωνος ἐπὶ καταδουλισ|μῶι τελευτάσαντος Διονυσίου, βέβαιον παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νό|μον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι || ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς Ἄθαμβος, Ἀμύντας καὶ ἰδιῶται | Δαμοχάρης, Πάτρων, Καλλίκων, Ἀρισταίνετος, Ὀρθαῖος, Κάλλων.

Zeit. Priesterschaft III: Januar/Februar 177.

2247 *Pomtow* (101): *C.-B.* 16.

Ἄρχοντος Ἀνδρονίκου μηνὸς Ἡραίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμὼ Κρατεροῦ Δελφὶς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωσίας, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κλεόδαμος Κλέωνος Δελφός.

παραμεινάτω δὲ | Σωσίας παρὰ Δαμώ, ἄχρι κα ζώηι Δαμώ, ποέων τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνα||τὸν εὐνόως. εἰ δέ τι κα πάθηι Δαμώ, ἐλεύθερος ἔστω Σωσίας κυριεύων αὐτοσαυτοῦ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέληι, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς | κα ἅπτηται Σωσία ἐπὶ καταδουλισμῶι, ἐπεί κα τελευτάσηι Δαμώ, βέβαιον | παρεχέτω ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ | καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα || ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυρες· | τοῦ Ἀπόλλωνος τοὶ ἱερεῖς Ξένων, Ἄθαμβος, τῶν δὲ ἀρχόντων Μενέστρατος, ἰδιῶται Εὐκλείδας, Δαμοκράτης, Κλέων, Κράτων, | Ταραντῖνος.

Über den Bürgen s. zu 2228. — Die auffällige Stellung in Z. 11 *τοῦ Ἀπόλλωνος τοὶ ἱερεῖς* erklärt sich wohl so, dass der Steinmetz *τοὶ ἱερεῖς* nach *μάρτυρες* | vergass und dann nachtrug. Vgl. 2281, 4.

Zeit. Priesterschaft II: October/November 181.

2248 *Pomtow* (102): *C.-B.* 18.

Ἄρχοντος Πραξία μηνὸς Βυσί-ου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοτο Νικόδαμος Πεισίλα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Διονυσία, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καθὼς ἐπί||στευσε Διονυσία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀ πὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποέουσα ὅ κα θέ|λῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τὸν νόμον· Κράτων Νικοδάμου, || Ἀγέας Ἀλεξάνδρου. εἰ δέ τίς κα | ἅπτηται Διονυσίας, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε | ἀποδόμενος Νικόδαμος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Κράτων, Ἀγέας. εἰ δὲ μὴ πα|ρέχωντι, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ | τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς | ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες | καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ || ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς | Ἄθαμβος, Ἀμύντας, ἰδιῶται | Μένης, Μαντίας, Εὐκλείδας.

S. Pomtow, Jhrb. 40 Tafel II ein Stück des Faksimile, die Anfänge der Zeilen 1—9. Daraus ist zu entnehmen, dass der Stein Z. 1 *Βυσί-ου* hat (*C.-B. Βυσίου*), dass Z. 7 mit ΠΟΠΑΝΤΩΝ beginnt, also entweder *ἀ πὸ πάντων* zu trennen oder *ἀπὸ ⟨πο⟩ πάντων* zu schreiben ist (*C.-B. ἀπὸ | πάντων*). — Zum Construktionswechsel in *ποέουσα* Z. 7 vgl. 1854, 17; 1911, 7. — Der eine Bürge ist der Sohn des Freilassers.

Zeit. Priesterschaft III: Februar/März 177.

2249 *Anecd.* 37a (= *Rang.* 934 u. = *Lebas* 961): *C.-B.* 106.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δάμωνος τοῦ Πολεμά|ρχου μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, βουλεύοντος Ξεναγό|ρα τοῦ Ἀβρομάχου, ἐν δὲ Ἀ(μ)φίσ[(α)]ι ἄρχοντος Σίμου τοῦ Ἀπ|ολλωνίου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Ἀριστὼ ‖ Πύῤῥου, συνευ[δο]κέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτᾶς Ζωπύρου τοῦ Ἄρχωνος | Τιθορέος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικῆον κοράσιον οἰκογενές, | ἇι ὄνομα Ἐρωτίς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει | πᾶσαν. βεβαιωτήρ· Δελφὸς μὲν Αἰακίδας Εὐκλείδα, Ἀμφισσεὺς δὲ | Ἄξιος Σωτηρίχου, ὥστε μηθενὶ ποθήκειν αὐτὰν κατὰ μηθένα τρόπον, ‖ ἀλλ' εἶμεν ἐλευθέραν καὶ ἀνέφαπτον πάντα χρόνον ἀπὸ παντός, καθὼς | ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Ἐρωτίς. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο αὐτᾶς ἐπὶ κατα|δουλισμῶι, βέβαιον παρεχ[(όν)]τω(ν) τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἐπ' ἐλευθερίαι οἵ τε ἀπο|δόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες, καὶ ἄλλος ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν ἐχέτω συλέων | Ἐρωτὶν ἐλευθέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος ὁ συλέων πάσας δίκας καὶ ζαμίας. ‖ μάρτυρες· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Διόδωρος Φιλονίκου, Πολέμαρχος Δάμωνος | καὶ ἰδιῶται Στράταγος Φίλωνος, Διονύσιος Ἀστοξένου, Εὐκλείδας Αἰακίδα, | Σωσίρεις Φιλίππου, Σάτυρος Ζωΐλου.

In den *Anecd.*, von *Rang.* und von *Lebas* nur bis *Ἐνδυσποιτροπίου* mitgeteilt. — Z. 3 *C.-B.* „*Ἀφίσει* (sic)“. Sonst stets: *ἐν δὲ Ἀμφίσσαι*. Was *C.-B.* geben, lässt auf *Ἀ(μ)φίσ[(α)]ι* oder auch auf *Ἀ(μ)φίσσ(α)ι* schliessen. — 6 *γυναικῆον*, wie 1973, 2; 2141, 23 u. o. — 12 *C.-B.* lassen *παρεχέτω*. — 17 Ist *Σωσίρεις* richtig gelesen? Oder steckt *Σῶ-στρ-ις* oder a. dahinter? — Singulär ist, dass die Inschrift nur e i n e n Buleuten nennt (Z. 2), während die übrigen Inschriften aus der Zeit 20 v. Chr. bis 80 n. Chr. stets z w e i haben.

Z e i t. Priesterschaft XXI (kurz nach Chr. Geburt).

2250 *Anecd.* 37b (= *Rang.* 935 u. = *Lebas* 948): *C.-B.* 47.

Ἄρχοντος Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου μηνὸς Θευ|ξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον | Εὐκλέος τοῦ Καλλιστράτου, Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύ|λου, Ἀναξανδρίδα τοῦ Αἰακίδα, ἐπὶ τοῖσδε ‖ ἀπέδοτο Εὐκλῆς Καλλιστράτου τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρῆον ὧι ὄνομα Χαιρή|μων τὸ γένος Πάφιος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε | στατήρων δέκα, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε Χαιρήμων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα

θέληι. βεβαιωτὴρ κα|τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Δαμοσθένης Ἄρχωνος. εἰ δέ | τις ἅπτοιτο Χαιρήμονος ἐπὶ καταδουλισσμῶι, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος ‖ Εὐκλῆς καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δαμοσθένης. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν | βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν | νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Χαιρήμονα ὡς ἐλεύθερον ἐ|όντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ‖ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, | Δρομοκλείδας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἁγίων, Ἀναξανδρίδας, | Εὐκλῆς καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Μνασίας, Πολέμαρχος | Πολέμωνος, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου.

In den *Anecd.*, von *Rang.* u. von *Lebas* ist nur der Anfang, Z. 1 bis mit *Θευ|ξενίου*, gegeben. — Freilasser ist der Archont *Εὐκλῆς*; auffällig, dass er selbst Z. 22 unter den Zeugen steht. Vgl. 2155. — Wegen *ἀνδρῆον* Z. 6 vgl. 1785, 4; 2020, 2; 2162, 6; 2174, 4. — *Χαιρήμων* setzt (wie *Φιλήμων*) ein Particip voraus: *χαιρήμενος*, vgl. *Ἄσμων* von *ἄσμενος* 1764, 8.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2251 *Anecd.* 37c (= *Rang.* 932 u. = *Lebas* 919): *C.-B.* 59.

Ἄρχοντος Ξενοκ[ρίτου μηνὸς] Θεοξε|νίου, βουλευόντων [τὰν δευτέ]ραν ἑξά|μηνον Κλέωνος τοῦ [Κλεοδάμου], Καλλικράτεος τοῦ Διοδώρου, [γραμματεύο]ντος δὲ ‖ Μεγάρτα τοῦ Μελι[σσίωνος, ἐπὶ] τοῖσδε | ἀπέδοτο Δεξώνδας [Δάμωνος, συν]ευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν [αὐτοῦ Δ]άμωνος καὶ | Ἀγάθωνος, τῶι Ἀπόλλ[ωνι τ]ῶι Πυθίωι | σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα [Παρ]νασσὸς τὸ ‖ γένος Σύρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε Παρνασσὸς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάν|τα βίον, ποιέων ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχων οἷς ‖ κα θέληι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Δάμων Δεξώνδα. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Παρνασσοῦ ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Δε|ξώνδας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δάμων. ὁμοίως δὲ ‖ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συ|λέοντες Παρνασσὸν ὡς ἐλεύθερον ἐόντα | ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δί|κας καὶ ζαμίας. μὴ ἀπαλλοτριωσάτω δὲ Παρ|νασσὸς τὰ ὑπάρχοντα ἀπὸ Δεξώνδα καὶ τῶν ‖ υἱῶν κατὰ μηθένα τρόπον, κυριευέτω δὲ ὧ[(ν)] | κα ἔχηι Παρνασσὸς ἕως κα ζώηι καὶ μὴ

ἀφελέ|σθω μηθεὶς Παρνασσοῦ μηθέν, προστάταν | δὲ νεμέτω Δεξώνδαν καὶ τοὺς ἐγγόνους | Δεξώνδα. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ‖ Ἄρχων καὶ οἱ ἄρχοντες Κλέων Κλεοδάμου, | Καλλικράτης, Μεγάρτας καὶ ἰδιῶται Λαιάδας, | Καλλίκων, Μικκύλος, Ἁβρόμαχος Μαντία, Κλεόδα|μος Καλλιγένεος, Διόδωρος Φιλάγρου, Πασίων Κλέ|ωνος.

In den *Anecd.*, von *Rang.* u. von *Lebas* ist nur der Anfang, nämlich *ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Θεοξενίου*, — und zwar ohne Lücke — gegeben. — Z. 3 st. *Κλευδάμου*, was 2166, 2; 2225, 5; 2226, 10 steht, hier *Κλεοδάμου* wegen Z. 30 eingesetzt. — Bürge ist der eine der Söhne. — Zu *μὴ ἀπαλλοτριωσάτω κτλ.* (Z. 23) vgl. 1684, 8. — Z. 25 *C.-B.* *ὧς | κα ἔχηι*, was ich bezweifele. Nicht *ὧν | κα ἔχηι*? Vgl. 1696, 13, *τά κα ἔχηι*. — Mit *προστάτας* Z. 28 vgl. 1726, 6; 1938, 17/18; 1951, 9; 2145, 11 *προϊστάμενος*; auch 2172, 10. — Der syrische Sclave h. *Παρνασσός*, also ist er in Delphi umgetauft worden (Pomtow Philol. 54, 367 Anm. 12); so oft, vgl. z. B. die Römerin *Νίκαια* 2116.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2252 *Anecd.* 37 d (= *Rang.* 936 u. = *Lebas* 946): *C.-B.* 27.

Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ|πέδοτο Ἱέρων Θεοδότου, συνευδοκέοντος τοῦ υἱοῦ Θεο|δότου, τῶι θεῶι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Δημητρία, τιμᾶς ἀρ|γυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κα‖τὰ τὸν νόμον· Ζήνων Σωσίππου. παραμενέτω δὲ Δημητρία παρὰ Ἱέ|ρωνα, ἐάν τε ἐν Δελφοῖς κατοικῆι ἐάν τε ἐν ἑτέραι πόλει κρίνηι κατοι|κεῖν, ποιοῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δέ κα μὴ ποιῆι τὸ | ἐπιτασσόμενον ἢ μὴ μένηι παρὰ Ἱέρωνα ἢ συνακολουθῆι ἐν οὓς ἂν τόπους Ἱέρων αἱρῆ⟨ι⟩ται, κύριος ἔστω Ἱέρων ἐπιτιμέων καὶ κολάζων ‖ ὧι κα προαιρῆ⟨ι⟩ται τρόπωι. ἐπεὶ δέ κά τι περὶ Ἱέρωνα γένηται ἀνθρώ|πινον, ἀποτρεχέτω Δημητρία ἐν οὓς ἂν κρίνηι τόπους, ἐλευ|θέρα οὖσα καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. | εἰ δέ τις καταδουλίζηται Δημητρίαν, κυρία ἔστω αὐσαυτὸν | συλέουσα καὶ ἄλλος ὁ παρεντυχών, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαι‖ούτω τῶι θεῶι κατὰ τὸν νόμον. μάρτυροι· ὁ ἱαρεὺς Ἀνδρόνι|κος καὶ τοὶ ἄρχοντες Γλαῦκος, Ἄθαμβος, Σώξενος, ἰδιῶται | Δρομοκλείδας, Τιμοκλῆς.

In den *Anecd.*, von *Rang.* u. von *Lebas* ist nur der Anfang, Z. 1 bis *ἀπέδοτο*, gegeben. — Zur ggr. Form *Δημητρία* vgl. 1857; 1877; 1922, 5; 2121, 4; 2181, 24. — Bemerkenswert *ἐάν τε — ἐάν τε* (Z. 6) neben *εἰ δέ κα* (Z. 7), dann *ἐν οὓς ἂν* (Z. 8, 11) und *ὧι κα* (Z. 10). So auch *ἂν* beim Relativ 1766, 7; 2032, 9. — *C.-B.* Z. 9 *αἵρηιται*, 10 *προαίρηιται*;

andre Beispiele für solche Schreibung 1819, 9; 1751, 1; 2072, 26 u. a. — Im Sätzchen Z. 14/15 fehlt das Objekt, wie so oft 1888, 12; 2012, 5. — ἐν c. acc. Z. 9 und 11 wie 1796, 5; 1899, 13; 2072, 20; 2084, 9.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2253 *Anecd.* 37 e (= *Rang.* 933 u. = *Lebas* 918): *C.-B.* 60.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Δαιδαφορίου, | ἀπέδοτο Σωτίμα Πολίτα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐ|τᾶς Διονυσίου καὶ Πολίτα, σῶμα γυναικεῖον || οἰκογενῆ ᾇ ὄνομα Ἀλκυονίς, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Διονύσι|ος καὶ Πολίτας Ἀσάνδρου. καθὼς ἐπί|στευσε Ἀλκυονὶς τῶι θεῶι || τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρα εἶ|μεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃ | καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. εἰ δέ τις | ἐφάπτοιτο Ἀλκυονίδος ἐπὶ καταδουλι||σμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς | ἐοῦσαν ἐλευθέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ | Ἀπόλλωνος Ἄρχων καὶ τῶν ἀρχόντων Γενναῖος, | Σώξενος, Σωσίπατρος καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Ἀν||τιγένης Ἄγωνς, Καλλείδας Εὐκλείδα.

In den *Anecd.*, von *Rang.* u. von *Lebas* ist nur der Anfang, nämlich *ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο*, gegeben. — Z. 18 auffällig *τῶν ἀρχόντων* statt *οἱ ἄρχοντες*. — Nach Z. 8 h. der Mann der *Σωτίμα Ἄσανδρος*.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2254 *C.-M.* 9: *C.-B.* 90.

Ἄρχοντος Πεισιστράτου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων Διοδώρου, Ἁγίω|νος, Ἀγησιλάου, Φίλωνος, ἀπέδοτο Γάϊος Ἀπ|πώνιος Γαΐου Διονύσιος τῶι Ἀπόλλωνι κοράσιον ᾇ ὄνομα Φιλὼ ἐπ' ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου στατήρων | δεκαπέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς || πόλιος· Καλλίας Εὐκλείδα. καθὼς ἐπίστευσε Φιλὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέραν εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. παραμινάτω δὲ Φιλὼ ἐν τᾶι τρο|φεᾶι Συμμάχωι καὶ Σωσικρατείαι ποιοῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. | κύριοι ἔστωσαν ἐπιτιμέοντες τρόπωι ᾧι κα θέλωντι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βε||βαιωτήρ. κύριος δὲ ἔστω καὶ ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλευ-

θέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἐμμενίδας, Λαιάδας· Πάσων, Διόδωρος, Σάτυρος.

C.-M. schrieben nur ab: *ἄρχοντος Πεισιστράτου μηνὸς Ἀλκίου*; letztes Wort also falsch. — Ungewöhnlich ist der Zusatz *ἐν τᾶι τροφεᾶι* Z. 6; das Wort selbst ein *ἅπαξ λεγόμενον*, soviel ich sehe. — Asyndeton zu Anfang von Z. 8 wie 1975, 13. — Der eigentümliche Fall, dass die *παραμονά* Andern zu leisten ist, hat z. B. in 1694, 5 eine Parallele. — Der Zeuge *Διόδωρος* ist gewiss der Buleut. Die Inschrift stammt aus demselben Jahre wie No. 2192 und 2193. — Pomtows Vermutung *Καλλί(δ?)ας* Z. 5 (u. 2170, 6; 2171, 23) — s. Rh. Mus. 49, 608 — harrt noch der Bestätigung durch neue Funde.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2255 *C.-M.* 10: *Pomtow*, Jhrb. 35, 541. *C.-B.* 77.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | ἄρχοντος Δωροθέου μηνὸς Ἠλαίου, ἀπέδο|το Δάμων Δαμοκράτεος τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερίαι σῶμα γυ‖ναικεῖον οἰκογενὲς ἇι ὄνομα Νίκαια, | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν | ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νί|καια τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι ἐλευθέ|ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων ‖ τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ | ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· | Ξενόκριτος καὶ Δάμων οἱ Μένητος. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Νικαίας ἐπὶ κατα‖δουλισμῶ, βέβαιον | παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε | ἀποδόμενος καὶ ο(ἱ) βεβαιωτῆρ(ες), καὶ | ὁμοίως οἱ παρατυγχάνοντες κύρι|οι ἐόντων συλέοντες Νίκαιαν ὡς ἐλευθέ‖ραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδι|κοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰακίδας | Βαβύλου, Ἐμμενίδας Πάσωνος καὶ | οἱ ἄρχοντες Βαβύλος, Ἁγίων, Πύῤῥος, ‖ Δάμων καὶ ἰδιῶται Δωρόθεος, Σώ|στρατος, Γοργίλος, Κλέων, Πάτρων, | Φιλόνικος, Πολύκλειτος.

C.-M. schrieben nur ab: *ἄρχοντος Δωροθέου μηνὸς Ἀλκίου*; letztes Wort also falsch. — *Pomtow* merkt an: „Schlecht und flüchtig geschrieben. Zwischen Z. 15 und 16, und links von 16—27 sind Polygongrenzen.“ Er giebt eine Nachbildung der Schrift. — Nur 2 Manumissionen haben noch die drei ersten Worte: 2146 u. 2319. Blosses *Ἀγαθὰ τύχα* steht 2322, 2342. — Z. 6 *τὰν* ist über der Zeile nachgetragen. — 8 *C.-B.* *ἐφ' ὧι τε ἐλευ|θέρα*. — 10 *C.-B.* *θέληι*, auch Z. 11. — 15 *C.-B.* *καταδουλισμῶι*. — 17 *Pomtow* in Majuskel *καὶ ὁ βεβαιωτὴρ καί*, *Pomtow* in Minuskel und ebenso *C.-B.* *καὶ οἱ βεβαιωτῆρες καί*; wegen Z. 13 geändert. — 19 *C.-B.* lassen *Νίκαιαν* weg, von dem nur N in der Zeile steht, IKAIAN aber zwischen Z. 18 und 19. — Der Freilasser und ein Archont sind namensgleich, sind aber nicht dieselbe Person, denn sonst wäre die Anführung des Namens

unter den Zeugen gegen den Usus, vgl. jedoch 2155, 2259, 2 u. 11. — Der erste Privatzeuge wird der eponyme Archont sein. — Z. 27 bei Pomtow in Majuskel ΠΟΛΥΚΕΙΤΟΣ: Versehen, wie aus der Minuskel bei *P.* und *C.-B.* hervorgeht.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2256 *C.-M.* 17: *C.-B.* 61.

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Κλέωνος τοῦ Κλευδάμου, | Καλλικράτεος τοῦ Διοδώρου, γραμματεύοντος | Μεγάρτα τοῦ Μελισσίωνος, ἐν δὲ Ἀμβρύσσωι ἄρχοντος || Ἀριστίωνος τοῦ Ὀρεστάδα μηνὸς Ἀφαμίου, ἐπὶ | τοῖσδε ἀπέδοτο Νικὼ Ἀρχιδάμου Ἀμβρυσία τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄ|νομα Σαραπιὰς τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ||σαν, καθὼς ἐπίστευσε Σαραπιὰς τῶι θεῶι τὰν | ὠνάν, ὥσστε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτὴρ· Αἰνησίας Δαμο|κλέος Ἀμβρύσσιος. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σα|ραπιάδα, κυρία ἔστω αὐσωτὰν συλέουσα καὶ || ἄλλος ὁ θέλων, ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι, | καθώς κα συλάσωντι, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων | καὶ τῶν ἀρχόντων Κλέων Κλευδάμου, ἰδιῶται Θράσων | Ἐλατεύς, Ἀρίστων Διονυσίου Ἀμβρύσιος, Πολύ||ων Τιμοκλέος, Ξένων Μαρσύου, Εὔνους | Εὐνίκου, Ὀρθαῖος Σωσία, Σωκλῆς | Ἀγάθωνος, Δάμων Ξενοστράτου Δελφοί.

C.-M. schrieben nur ab: *ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Ἰλαίου.*

Zu *ὥσστε* (Z. 11) s. 1760, 8; zu *αὐσωτάν* z. B. 2085, 4; 2138, 7; zu *καθώς κα συλάσωντι* Z. 16 vgl. 1708, 30; 2210, 13; 2265, 21 *καθώς κα συλάσῃ* und 2216, 15 *ὁ συλάσας.*

Zu *Ὀρθαῖος Σωσία* merkt *Pomtow* Philol. 54, 373 Anm. 21 an: „Der Name ist auf dem Abklatsch sicher. Trotzdem wäre es möglich, dass der Steinmetz, da ΣΩΣΙΑΣΩΚΛΗΣ folgt, das eine Σ vergessen habe und *Ὀρθαῖος, Σωσία(ς), Σωκλῆς Ἀγάθωνος* zu lesen sei, obwohl alle anderen Namen mit Patronymikon versehen sind. Von einem Sosias-Sohne *Ὀρθαῖος* fehlt sonst jede Spur." — 14 *Ἀμβρύσσιος* Pomtow Jhrb. 40, 837, *C.-B.* °*ύσιος.*

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2257 *C.-M.* 19a: *C.-B.* 83.

Ἄρχοντος Φιλονείκου τοῦ Νικία μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων Πάτρω|νος, Εὐκλείδα, Δάμωνος, Στράτωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Κλεόδαμος | καὶ Ἡραΐς, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ

αὐτῶν Μανιία, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι | Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Νίκαια τὸ γένος οἰκογενές, τιμᾶς ‖ ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ὧιτε ἐλευθέραν | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάν|τα βίον. βεβαιωτήρ· Διονύσιος Ἀστοξένου. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο Νικέας ἐπὶ καταδουλισμῶι, ‖ βέβαιον παρεχέτωσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ | ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Νίκε|αν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐμμενίδας· Κλέων, Πυῤῥ‖ίας, Νικάνωρ, Πεισίστρατος, Σάτυρος.

C.-M. schrieben nur ab: *ἄρχοντος Φιλονείκου ·οξεονίου* [*θεοξενίου* ?]. — Solcher Vokalwechsel wie in *Νίκαια* und *Νικέας* (Z. 9), *Νίκεαν* (Z. 12) ist selten. Er spricht für die überlieferte Betonung des Namens als Proparoxytonon. — Über *Ἡραιΐς* und *Ἡραΐς* s. zu 2154.

Zeit. Priesterschaft XIV (in der Zeit von 100—50).

2258 *C.-M.* 19b: *C.-B.* 43.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ἀμαλίου, ἀπέδοτο Δαμό|τιμος Ἀνδρονίκου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ἐπ᾽ ἐλευθερίαι ὧι ὄνομα Γλαυκίας τὸ γένος Σύ|ρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βεβαιωτήρ· Πατρέας Ἀν‖δρονίκου. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων | καὶ οἱ ἄρχοντες Ἐμμενίδας, Ἄθαμβος· Πισίστρατος, | Σώστρατος, Ἀρτεμίδωρος, Τιμόκριτος, Δάμων, Ἀρι στόδαμος. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Γλαυκία ἐπὶ καταδου λισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀπο‖δό[μενος] Δαμότιμος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | Πατρέας. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά νοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες.

C.-M. schrieben nur ab: *ἄρχοντος Δαμο[σ]θένεος.* — Z. 6 Es zeugen nur 2 Archonten, *Πισίστρατος* ist Privatzeuge.

Pomtow rechnet die Inschrift zu den unvollendeten, Beitr. 61 Anm. 4. S. unten No. 2341.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2259 *C.-M.* 12. S. oben S. 475.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Τιμολέ[ωνος μηνὸς], βουλευ[όντων Ν]ικάνδρο[υ] | τοῦ Βούλωνος, Κλεοξενίδα τοῦ Ἀθ[ανίωνος ..] μαντι .. [. ἀπέδ]οτο Νικόσ στρατος Ἄρχωνος, συνευαρεστέ[οντος] τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἄρχωνος, τῶι Ἀπόλ λωνι τῶι Πυθίωι κοράσιον οἰκογενὲς ἆι [ὄν]ομα Διονυσία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ‖ τεσσάρων, καὶ τὰν τειμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν, καθὼς

ἐπίστευσε Διονυσία τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Βαβύλος Λαι(ά)δα. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Διονυσίας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κα[ὶ] ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιού|τω. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Διονυσίαν ὡς ἐλευθέ||ραν ἀζάμιος ὢν τε καὶ ἀνυπόδικος πάσα[ς] δίκας κα[ὶ] ζαμίας. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Νικόστρατος Ἄρχωνος, Λαιάδας Βαβύλου, ἰδιῶται Δωρόθεος | Διοδώρου, Φιλιστίων Διοκλῆος, Διόδωρος Δωροθέου, Πολέμαρχος Δάμω|νος, Νικάνωρ Λ[υ]σιμάχου, Νίκανδρος Βούλωνος, Πάσων Ὀρέστα.

Z. 1 *C.-M.* Τιμολέ[οντος ....]. Dieselbe Person in 2294 B Freilasser; von mir restituiert 2113, 11. — Von den Buleuten ist des Nikandros Name nochmals unter den Privatzeugen genannt. *Κλεοξενίδας* ist derselbe, der 2204, 1 Archon ἐπω. ist. Ein Verwandter von ihm ist *Κλεοξενίδας Ἀθανίωνος* in 2149, 5 u. 26; danach oben die Einsetzung. — Bei *C.-M.* nach Ἀθ[Lücke von 9 Zeichen. Kann *Μαντίας Κλεοδάμου* aus 2257, 3 helfen? — Z. 2/3 Der Priester lässt frei; auffällig, dass er auch unter den Zeugen genannt wird. Vgl. 2163. — Z. 3 *C.-M.* σὺν Εὐαρεστε[... ξυνευδοκέοντος]. — 7 *C.-M.* Λαΐδα, entweder Versehen des Steinmetzen oder der Herausgeber. — 8 *καταδουλισμῶι* ist die Vorstufe zu dialektischem *καδουλισμῶι* 1796, 5. (Oder nur Versehen κατ(α)δ° wie Λαι(ά)δα Z. 8?) Danach *C.-M.* κα[ὶ] ὁ. Dieses *καὶ* beweist, dass etwas fehlt; ich vermute eine ganze Zeile, die entweder der Steinmetz wegliess oder die Herausgeber. Nach Parallelstellen wie z. B. 1832, 20 ff. muss fehlen: *βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Νικόστρατος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄρχων* und daran schliesst *κα[ὶ] ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω* an. — Z. 10 Auf *τὲ* folgt weder *καὶ* noch *δέ* (vgl. 2048, 12/13), s. zu 2150, 15. — Unter den Zeugen finden wir fast nur bekannte Namen: über *Δωρόθεος* und *Διόδωρος* s. 2113, 7; über *Φιλιστίων* 2114 Anm.; *Πολέμαρχος Δάμωνος* ist 2158 Zeuge; s. noch 2210, 15; *Νικάνωρ* begegnet 2257, 15 und *Πάσων Ὀρέστα* 2100, 13. — Der Genitiv *Διοκλῆ-ος* ist vielleicht eine Neubildung, zu der der Accusativ Anlass gab. Durch seine jungen Formen °κλῆ-ν und °κλῆ-α ward das Gefühl erweckt, als wäre °κλη- radikal. Anderwärts steht freilich in demselben Namen *Διοκλέος*, 2267, 12; 2210, 1.

Zeit. Priesterschaft XVI (in der Zeit von 50—1).

2260 *Anecd.* 2. *Rang.* 906. *Lebas* 916.

Ἄρχοντος Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα μηνὸς Δαι|δαφορίου, ἀπέδοτο Μνασιστράτα Σωκλέος | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον | ἇι ὄνομα Νίκαια, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέν||τε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. καθὼς ἐπίστευσε Νί|καια τὰν

ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὅτωι ἐλευ|θέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσαν | ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα ὅπα κα θέλη. εἰ | δέ τις καταδουλίζοιτο Νίκαιαν, κύριος ἔ||στω ὁ παρεντυχὼν συλέων Νίκαιαν ἀνυπόδικος ἐὼν καὶ ἀζάμιος | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτήρ· Ἀριστίων Ἄγωνος, κατὰ τοὺς | νόμους τᾶς πόλιος. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρό|νικος καὶ ἰδιῶται Εὐκράτης Καλλίκωνος, Ἵππων Ἀθανίωνος, Φιλιστίων, | Ἀνδρόξενος, Νικέας Ἀγησάρχου, Τιμόκριτος Εὐκλείδα.

Standort: 2260—2300 auf Strecke AB.

Z. 1 *Cu. Βαθύλου, Rg.* ΒΑ.ΥΛΟΥ, *Βα(θ)ύλου, Lebas Βαβύλου.* Vgl. die Nummern 1704; 2107; 2108. — *Cu.* und *Rg. τοῦ Αἰακίδα, Lebas* ohne *τοῦ.* — 2 *Cu.* und *Lebas Σωκλέος, Rg.* °*κλέως*, s. Z. 14. — *Μνασιστράτα* wohl dieselbe wie 2277, 3. — 5 *Cu.* und *Lebas Νι|καία, Rg. Ν[ι|κ]αία.* — 7 *Cu. ποιοῦσα, Rg. ποιοῦσα[ν], Lebas* °*σαν.* — 8 *Cu.* und *Lebas ἀποτρέχουσα, Rg.* °*σαν*; Construktionswechsel wie 1854, 17; 2248, 7. — *Cu. πᾶ* (s. *ὅπᾳ*), *Lebas ὅπα* — s. 1946, 8 — *Rg.* ΑΙ, umschrieben *αἴ-κα θέλη.* Über *ἄι* vgl. 2181, 8; 2205, 7; 2217, 11. — Am Ende *Cu.* und *Lebas εἰ, Rg. ε[ἰ]*. — 11 *Cu.* und *Lebas Ἁγίωνος, Rg. Ἁ[γί]ωνος.* Durch 1705, 15; 1714, 10; 1957, 5 ist *Ἄγωνος* gesichert. — 12 *Cu., Rg., Lebas μάρτυροι, Cu.* in Minuskel °*ρες.* — Dann *Cu.* u. *Lebas ὁ ἱερεύς, Rg.* ΟΙΕΡΕΙΣ, *οἱ ἱερεῖς.* Seine Majuskel weist auf die Lesung von *Cu.* u. *Lebas.* — 13 *Cu.* [..]ΑΛΙΚΩΝΟΣ, in Umschrift *[Καλ]λίκωνος, Rg.* ΚΑΛΙΚ°, *Lebas* ΚΑΛΛΙΚ°. Der Mann ist 2020 Bürge. — 13 *Cu.* u. *Rg. Ἁγίων Ἀθανίωνος,* sonst nicht belegt, *Lebas Ἵππων Ἀθανίωνος,* vgl. 1747, 17; 1784, 7, Bruder des *Ἄθαμβος Ἀθ.* . — 14 *Cu. Ἀνδροξένεος, Rg. Ἀνδρο[ξ]ένεως,* s. Z. 2. Beide Formen sind anstössig. 1760, 16 steht *Φιλιστίων Ἄνδρωνος*; entweder stand so auch hier oder, wie *Lebas* giebt, *Ἀνδρόξενος.* — *Cu.* u. *Lebas Ἀγησάνδρου, Rg. Ἀγησάρχου*: wie z. B. 1734, 10; 1815, 13 ausweisen, hat *Rg.* Recht. — Am Schlusse *Cu.* u. *Lebas Τιμόκριτος, Rg. Τιμόκρι[τ]ος.* — Zur Wortstellung in Z. 11/12 vgl. 1716, 2. — Nach dem Majuskeltexte bei *Cu.* ist die Schrift regelmässig, nach dem bei *Rg.* u. *Lebas* musste der Steinmetz zuweilen Zeichenplätze freilassen.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2261 *Anecd.* 3. *Rang.* 926. *Lebas* 927.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλευδάμου μηνὸς Ἡρακλείου, | ἐν δὲ Ἀμφίσσα ἄρχοντος Χαριξένου μηνὸς Ποκίου, ἀπέδοτο Ἄγων Ἐπιχαρίδα, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἀ|γί|ωνος, Ἐπιχαρίδα, Αἰκίδα, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἅι ὄνομα Σκύλλα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν | τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ σύμβο|λον· Τιμο-

κλῆς Θρασέα Δελφός. παραμινάτω δὲ Σκύλλα παρὰ Εὐκλείδαν Ἀμεινοκλέος ἕως κα ζῆ Εὐκλείδας ποιοῦσα πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σκύλλας ἐπὶ καταδουλισ|μῶι, κύ]ριος ‖ ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων αὐτὰν ὡς ἐλευθέραν, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | βεβαιούτω, καθὼς ἐπίστευσε Σκύλλα τῶι θεῶι τὰν ὠ[νάν]. ὁ δὲ προϊστάμενος καὶ συλέων Σκύλλαν καὶ ὁ βεβαιῶν τῶι θεῶι ἀζάμιος | ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δὲ μὴ θέλοι παρα|μεῖναι Σκύλλα παρὰ Εὐκλείδαν, καθὼς γέγραπται, κύριος ἔστω Εὐκλείδας ἐπιτιμέων Σκύλλαι καὶ μαστιγώων πλαγαῖς ἀσινέοις. ἁ [δὲ] | ὠνὰ κυρία ἔστω ἀναγεγραμμένα ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος. | μάρτυροι· καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρομοκλείδας, Ἄρχων καὶ ὁ νεοκό|ρος Μένης καὶ οἱ ἄρχοντες Κλεύδαμος, Ἁγίων, Μνασίθεος καὶ ἰδιῶται | Εὐκλῆς Δελφοί· Μνασίλαος, Δαμοκλῆς, [Ἀ]γαθίων, Θάῤῥ[υς] Ἀμφισσεῖς.

Standort: Strecke AB; auf Landrons Plan lies Block *N* 927 st. 912.

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *Κλ[ε]υδάμου*, *Lebas* *Κλευδ°*. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *Ἐπι[χ]αρίδα*, *Lebas* *Ἐπιχ°*. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *Ἁ[γί]ωνος*, *Lebas* voll. — 4/5 *Cu.* u. *Lebas* ΣΚΥΛ|ΛΑ, *Rg.* ΣΕΥΑ|ΔΑ, u. *Rg.* hat diesen Namen durch die ganze Inschrift (7 mal) durchgeführt. — 6 *Cu.* u. *Rg.* *τὸν νόμον*, *Lebas* Plural. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *Θρασέ[α] Δε[λφ]ός*, der Mann z. B. auch 2182, 3. — 7 Ende *Cu.* u. *Rg.* ΣΚΥ[, *Lebas* ΣΚΥΑΛΑ ΠΑΡΑΕΥ|. — 8 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀμεινοκλέους*, *Lebas* richtig *°κλέος*. — 8 *Cu.* u. *Rg.* *κ[α ζ]ῆ*, *Lebas* voll. — 8 Ende *Cu.* u. *Rg.* *°λισ[μῶ]ι, κύριος ἔ|στω*, *Lebas* wie oben. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *βε[βα]ιωτήρ*. — 11 *Cu.* u. *Rg.* *[κ]αθώς*. — 11 Ende *Cu.* u. *Rg.* *τ[ὰν ὠνάν]*, *Lebas* *τὰν ὠ[νάν]*. — 11/12 *Cu.* u. *Rg.* *προ|στάμενος*, *Lebas* richtig, vgl. z. B. 2275, 10. — 13/14 *Cu.* *παρα|[μ]εῖναι*, *Lebas* *παρα|μεῖναι*, *Rg.* *πα|ραμεῖναι*. — 15 Zu *μαστιγώων* vgl. *δουλώη* 2092, 10, *ἀπαλλοτριώουσα* 1684, 8 u. sonst. — 15/16 *Cu.* u. *Rg.* *[ἁ δὲ]*, *Lebas* *ἁ ὠνά*. — 17/18 *νεοκό|ρος* bei *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas*. S. 2265, 23. — Vgl. die Archonten von 2154, 2 ff. — 19 *Μνασίλαος, Δαμοκλῆς* z. B. 2142, 14; 2202, 32. — *Cu.* u. *Rg.* [.]ΥΑΒΡΩΝ, *Lebas* [.]ΓΑΘΙΩΝ. — *Cu.* u. *Rg.* ΘΑΡΡ.ΥΣ, *Lebas* ΘΑΡΡ..; jenes lässt auf *Θαῤῥεύς* — *Cu.* u. *Rg.* schreiben aber *Θάῤῥυς*? —, dieses auf *Θάῤῥ[υς]* schliessen. Die Frage ist nicht zu beantworten, denn auch 2143, 1 kann *Θαῤῥ[.]ος* auf *Θαῤῥ[έ]ος* oder *Θάῤῥ[υ]ος* bezogen werden. — Wegen des Präscripts vgl. 2142, 1/4.

Zeit. Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2262 *Anecd.* 4. *Rang.* 908. *Lebas* 912. Nach einem Abklatsche e. v. B.

Ἄρχοντος Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Λυσίας Εὐφρονίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Νικομάχα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς

| *ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς || ἐπίστευσε Νικομάχα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέ ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον ποι|έουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Καλλείδας Εὐκλείδα. εἰ δέ τίς κα ἅ|πτηται Νικομάχας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι || θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Λυσίας Εὐφρονίου καὶ ὁ βεβαι|ωτὴρ Καλλείδας κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα ρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Νικομάχαν ὡς ἐ|λευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ | ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος || καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοξος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος καὶ ἰδιῶται Μένης, | Φιλοκράτης Θευφράστου, Ἀνδρομένης Θεοδωρίδα, Ξένων Ξένω|νος, Ἀριστίων Νικάνδρου, Τιμόκριτος, Εὐκλείδας.*

Standort: Strecke AB; Landrons Plan hat zweimal No. 912, nämlich auf Block N und B. Letzteres gilt hier.

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *Πισιθέου*, *Lebas* ΠΕΣΙΘΕΟΥ mit Jota, das über der Zeile nachgetragen war, also *Πεισι°*. Für die Controle lässt mich der Abklatsch im Stich. — Dann *Cu.* *'Ηλιαίου*, *Rg.* u. *Lebas* *'Ηλαίου*; durch den Abklatsch bestätigt. — Am Schlusse *Cu.* *τοῖσ*|, *Rg.* *τ..σ*|, aber *οι* scheint im Abklatsche durch; auch *Lebas* giebt es voll. — 2 *Cu.* u. *Rg.* *τῶι Πυθίωι*, *Lebas* *τῷ Πυθίωι*. Letzteres nach dem Abklatsche falsch. — 5 *Cu.* u. *Lebas* *ἐπίστευσε*, *Rg.* *ἐπίστευσεν* in Majuskel, *ἐπίστευσε* in Minuskel. Die Stelle ist auf dem Abklatsche nicht gekommen. — 8 *Cu.* *κα*|, *Rg.* u. *Lebas* *κα ἅ*|. So auch der Abklatsch, und Z. 9 fängt mit *πτηται* an. — 9 *Cu.* schliesst mit *παρεχόντων* und nimmt *τῶι* auf die nächste Zeile. Oben steht, was *Rg.* u. *Lebas* haben und der Abklatsch bestätigt. — 13 Ende *Cu.* *δίκας*|, *Rg.* u. *Lebas* *δίκας καὶ*. Thatsache ist, dass Z. 14 mit *ζαμίας* beginnt, also *καὶ* am Ende von 13 gestanden haben muss; auf dem Abklatsche freilich ist es nicht herauszufinden. — 15 *Cu.* u. *Lebas* *Μένης*, *Rg.* *Μέ[.]ης*. Ny scheint im Abklatsche durch. — 16 *Cu.* u. *Rg.* in Majuskel ΟΕΥΦΡΑΣΤΟΥ, *Lebas* ΘΕΥ°. Vgl. 2227, 2.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2263 *Anecd.* 5. *Rang.* 907. *Lebas* 914.

Ἄρχοντος Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Θευξενί|ου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Εὔανδρος καὶ Καλλιστώ, συνευ|δοκεουσᾶν καὶ τᾶν θυγατέρων Αἴθρας καὶ Καλλιστοῦς, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Εὔ[ι]|ος τὸ γένος Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὔιος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ-

θερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ|πὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀπο|τρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλι||ος· Εὔδοκος Πραξία. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Εὐίου ἐπὶ καταδουλισ|μῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀ|ποδόμενοι Εὔανδρος καὶ Καλλιστὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὔ|δοκος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοί|ως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συ|λέοντες Εὔιον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόν|τες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας | καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοκος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος || καὶ ἰδιῶται Λαιάδας Βαβύλου, Ἀνδρομένης Βαβύλου.

Pomtow macht Jhrb. 35, 571 auf den seltenen Fall aufmerksam, dass hier der Urgrossvater der Priester Praxias als Zeuge, sein Sohn der Buleut Eudokos als Bürge, der Enkel Euandros und dessen Frau Kallisto als Freilasser und die Urenkelinnen Aithra und Kallisto als *συνευδοκέουσαι* fungieren, dass also innerhalb einer Urkunde 4 Generationen derselben Familie als Beteiligte angeführt sind.

Z. 1 *Cu.* u. *Lebas Θευξενί|ου*, *Rg.* *°εν[ί]|ου*. — 2 *Cu.* *τῷ δε*, Majuskel ΤΟΙΔΕ, *Rg.* u. *Lebas τοῖσδε*; *Lebas* hat Σ kleiner als die übrigen Zeichen drucken lassen. — Am Ende *Cu.* u. *Rg.* *συνευ|*, *Lebas* *συνε[υ]|δ°*. — 3 *Cu.* u. *Lebas* *°κεουσᾶν*, *Rg.* *°σ[.]ν*. — 4 *Cu.* ΕΥ[Ι]|ΟΣ, *Rg.* ΕΥ|ΡΟΣ, *Lebas* ΕΥ[.]|ΟΣ. *Cu.* u. *Lebas* auch Z. 6 *Εὔιος*. — 6 *Cu.* u. *Lebas* *ἐπίστευσε*, *Rg.* *°ευσ[.]*. — 7 *Lebas* ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. — 8/9 *Cu.* u. *Lebas* *ἀπο τρ°*, *Rg.* *ἀπ οτρ°*. — 9/10 *Cu.* u. *Lebas* *πόλι|ος*, *Rg.* *πό λιος*. — 10 *Cu.* u. *Lebas* ΕΥΙΟΥ, *Rg.* *Εὔ[ρ]ου*. — 10/11 *Cu.* u. *Lebas* *καταδουλισ|μῶι*, *Rg.* *κατα-δουλισμῶι*. — 11/12 *Cu.* u. *Lebas* *οἵ τε ἀ|ποδ°*, *Rg.* *οἵ τε | ἀποδ°*. — 12/13 *Cu.* u. *Lebas* *Εὔ δοκος*, *Rg.* *Εὔ|[δ]οκος*. — 14 *Cu.* *πρακτίμιοι*, *Rg.* *[πρά]κτιμοι*, *Lebas* *πράκτιμοι*. — 14 *Cu.* u. *Lebas* *ὁμοί* , fehlt bei *Rg.* — 15 *Cu.* u. *Lebas* *|ως δὲ καί*, *Rg.* *|[ως δὲ] καί*. — 15/16 *Cu.* u. *Lebas* *συ|λέοντες*, *Rg.* hat *συλέοντες* zu Anfang von Z. 16. — 16 *Cu.* u. *Lebas* ΕΥΙΟΝ, *Rg.* *Εὔ[.]ον*. — Dann *Lebas* ΕΟΝΤΣ, Druckfehler. — Am Schlusse fehlt bei *Rg.* *ἀζάμιοι ἐόν|*. — 17 *Cu.* u. *Lebas* *°|τες*, *Rg.* *°|[τε]ς*. — 19 *Lebas* ΑΓΗΣΙΛΛΟΣ, Druckfehler. — 20 *Cu.* *[καὶ ἰδιῶται]*, *Lebas* *[καὶ ἰδιῶ]ται*, *Rg.* giebt beide Wörter voll. — *Cu.* *Καϊάδας* ΚΛΕΥΛΟΥ *Ἀνδρομένης Βαρύλου*, *Rg.* *Καϊάδας Κασύλου? Ἀνδρομένης Βαθύλου*, *Lebas* *Καιάδας Βαβύλου, Ἀνδρομένης Βαβύλου*. Zum ersten Namen vgl. z. B. 2087, 20, wo der Mann Buleut ist. *Ἀνδρομένης* ist im 1. Semester dieses Archontats Buleut (1840, 8). Das *ρ* in der Lesung *Βαρύλου* führt auf *Βαβύλου*, was *Lebas* thatsächlich hat, und dieser *Α. Β.* ist der Freilasser von 1710.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2264 *Anecd.* 6. *Rang.* 909. *Lebas* 913.

Ἄρχοντος Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλαίου, ἐπὶ τοῖσδε | ἀπέδοντο Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, | Κλέων Δαμοσθένεος, Διονύσιος Ἰρανίωνος παιδάριον ὧι ὄνομα Σωτήριχος, τὸ πρότερον [(ὂ)]ν Νικασιπόπου, τὸ γένος ἐνδογε‖νὲς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν | στατήρων δεκαεπτὰ δραχμᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶ|σαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωτήριχος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, | ἐφ᾽ ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν τὸν πάντα χρόνον καὶ ἀνέφα|πτος ἀπὸ πάντων, ποιέων ὅ κα θέλη. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτη‖ται Σωτηρίχου ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω | ὁ παρατυχὼν συλέων Σωτήριχον ἀζάμιος ἐὼν | καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἡράκων Παρνασίου. μάρ|τυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καὶ οἱ ‖ ἄρχοντες τᾶς πόλιος Εὔδοκος Πραξία, Ἀγησί|λαος Ταραντίνου· Πατρέας Ἀνδρονίκου, Διό|δωρος Ἡράκωνος, Βάκχιος. ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν ἱε|ρῆ Πραξίαν.

Der Abklatsch, den ich von *Anecd.* 9 (= No. 2267) und 4 (= 2262) nahm, reicht etwas tiefer, und so sind die Enden der 4 ersten Zeilen von obiger Nummer mitgekommen. Daraus erhellt, dass *Cu.* Z. 1 mit *Ἰλαίου* wie in 2262 Unrecht hat. — 3 *Lebas* ΔΛΜΟΣΘΕΝΕΟΣ. — 4 *Cu.* u. *Rg.* ΩΝ, *Rg.* in Umschrift *ὂν*. Das fehlt bei *Lebas*. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι*, *Lebas* u. *Rg.* in der Umschrift *τῶι θεῶι τὰν ὠνάν*. — Z. 3 setzt *Cu.* zu *Ἰρανίωνος* ein Fragezeichen: derselbe Name 2181, 2.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2265 *Anecd.* 7. *Rang.* 905. *Lebas* 915. Nach einem Abklatsche e. v. B.

Ἄρχοντος Σωξένου μη|νὸς Βουκατίου, ἀπέδοτο Ἄ|θαμβος Ἀθανίωνος, συνευ|δοκεούσας καὶ τᾶς θυγατέ‖ρος αὐτοῦ Ἐρατᾶς, τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον παιδάριον, ὃ ἐπρίατο | παρὰ Τελεσάρχου Φυσκέος, | τὸν υἱὸν τὸν Ἑρμαίου καὶ Σω‖σοῦς Σωσθένη, μνᾶν τεσσάρων | καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν τιμὰν ἔ|χει, καθὼς ἐπίστευσε Σωσθένης | τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐλεύθερος⟨ε⟩ | εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντω[ν] ‖ τὸμ πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτ[ήρ]· | Ἀντιχάρης Ἀζαράτου. εἰ δέ τις ἐφά|πτοιτο Σωσθένεος ἐπὶ καταδουλ[ισ]‖μῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συ[λέ]‖ων ἐλεύθερον ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀ|ζάμιος [κ]αθώς κα συλάση. μάρτυρο[ι]· | οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνι-

κος, | Πραξίας καὶ ὁ νεωκόρος Μένης καὶ | ὁ προστάτας Δρομοκλείδας, ἰδιῶται ‖ Ἀρχέλαος Δαμοσθένεος, Ἀστόξενος, | Εὐκλείδας Καλλείδα, Ἁγίων Πολυ|κλείτου.

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *Σ[ω]ξένου*, *Lebas* *Σωξένου*. — 3 *Cu.* *Ἄθαμβος Ἀθάμβωνος*, *Rg.* u. *Lebas* *Ἄθαμβος Ἀθανίωνος*. Diese bekannte Persönlichkeit bestätigt der Abklatsch. — 6 *Cu.* u. *Lebas* *Πυθίωι*, *Rg.* *Πυθίω*. Abklatsch °*ιωι*. — 8 *Cu.* *Φυσκέο[ς]*, *Rg.* *Φυσκέου*, Abklatsch °*έος* deutlich wie bei *Lebas*. S. 2283, 24, wo sein 2. Sohn genannt ist. — 9 *Cu.* u. *Lebas* *Ἑρμαίου*, *Rg.* [*Ἑρ*]*μ*°. Aber ΕΡ ist zu sehen. — 10 *Cu.* *Σωσθένην*, *Rg.* °*σθένη*[.]. Diese Lücke ist falsch. *Σωσθένη* hat *Lebas*, und der Abklatsch bestätigt es. — 12 *Cu.* u. *Lebas* *ἐπίστευσε*, *Rg.* °*ευ*[.]*ε*. Aber Σ sichtbar. — 13 *Cu.* u. *Lebas* *ἐλεύθερος⟨ε⟩*, *Rg.* ohne *ε*. Der Abklatsch hat den Anfang der Dittographie. — 14 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* *πάντων*, auf dem Abklatsche kann ich Schluss -*ν* nicht finden. — 15 *Cu.* u. *Lebas* *τόμ*, *Rg.* *τόν* in der Umschrift. Erstere haben Recht. — 16 *Cu.* u. *Lebas* *οἷς κα*, *Rg.* *οἷς κ*[.]. Aber *α* ist zu sehen. — Dann *Cu.* u. *Lebas* *βεβαιωτήρ*, *Rg.* °*τή*[*ρ*]; ich sehe nur °*ωτ*[*ήρ*]. — *Cu.* *Ἀντιχάρης Ἀζαράτου*, *Rg.* *Ἀντίχας Πεδεκράτου*, *Lebas* *Ἀντιχάρης Ἀζωράτου*. Ersterer hat Recht. Derselbe Bürge wie in 1685. — 18 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* *καταδουλισ*|, Abklatsch nur *καταδουλ*[*ισ*]|. — 19 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* *συλέ*|, Abklatsch nur *συ*[*λέ*]|. — 21 *Cu.* *καθ' οὕς*, *Rg.* *καθώς κα*, ebenso *Lebas*, Abklatsch [*κ*]*αθώς*. Vgl. 2256, 16. — Am Ende *Cu.* u. *Lebas* *μάρτυροι*, *Rg.* °*ρο*[*ι*], so auch der Abklatsch. — 23 *Cu.* *νεοκόρος*, *Rg.* u. *Lebas* *νεωκόρος*. Abklatsch unsicher. Mir scheint eher *ω* dagestanden zu haben. Die Form *νεοκόρος* begegnet ja sonst, z. B. 1733, 10; 2100, 14; 2261, 17. — 24 fehlt bei *Cu.* *Rg.* *προστάτης*, *Lebas* *προστάτας*, wie auch der Abklatsch ausweist. — Von Z. 25 *Ἀρχέλαος* ab ist der Abklatsch unbrauchbar. — 26 *Cu.* ΚΑΛΛΕΙΔΑ, ebenso *Rg.*; *Καλλείδα* richtig bei *Lebas*. — Die Namen der Privatzeugen begegnen so auch anderwärts, so dass ein Versehen in der Lesung ausgeschlossen ist. — Z. 13/14 blosser Infinitiv st. *ὥστε*, wie 1959, 3; 1828, 4; 2039, 3, wo ich die Ergänzung von *ἐφ' ὧιτε* oder *ὥστε* zu streichen bitte.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2266 *Anecd.* 8. *Rang.* 927. *Lebas* 924.

Ἄρχοντ[ος Κ]λεοδάμου τοῦ Κλέωνος μηνὸς Ἡρα|κλέου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀρ[ι]|στοκλέος [τ]οῦ Ἡράκωνος, Ξένωνος τοῦ Γλαύκου, γρα[μ]|ματεύοντο[ς] δὲ βου[λᾶς] Δικαιάρχου τοῦ Πυῤῥία, ἐπὶ τ[οῖσδε] ‖ ἀπέδοτο Ἀσι[όξενος Διο]νυσίου, συνευδοκεούσας κ[αὶ τᾶς] | γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ Διονυσίου καὶ τᾶς | θυγατέρος αὐτ[οῦ], τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σῶμα γυναικεῖον ἃι ὄνομα Αἵρεσις τὸ γένος ἐνδογεν[ές], | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων καὶ ἡμιμναίου, καὶ τὰν ‖ τιμὰν ἔχει πᾶσαν. καθὼς ἐπίστευσε Αἵρεσις τῶ

Ἀπόλ|λωνι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπ|τον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ | καὶ ἀποτρέχουσα ἆ κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ | τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Πολίτας Ἀσάνδρου. ‖ εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Αἰρέσιος ἐπὶ καταδουλισ|μῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ | τε ἀποδόμενος Ἀστόξε[ν]ος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ | Πολίτας Ἀσάνδρου. κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος | [ὁ] παρατυχὼν συλέων Αἵρεσιν ὡς ἐλευθέραν ‖ ἐοῦσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκα[ς] | καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ | Πυθίου Ἁγίων, Πυῤῥίας καὶ ἰδιῶται Ἁβρόμαχος | Ἀθάμβου, Ἡρακλείδας, Ἀριστόδαμος, Δικαίαρ|χος Πυῤῥία, Καλλικράτης Σωσικράτε[ος].

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *ἄρχοντ[ος*, *Lebas* *ἄρχον[τ.* *Cu.* u. *Rg.* *[.]λεοδάμου τοῦ Ξένωνος*, *Lebas* [. ΛΕΟΔΑΜΟΥ ΤΟΥ Κ]ΛΕΩΝΟΣ. Also, als *Lebas* die Inschrift sah, war der Stein weiter ausgebrochen als zur Zeit der ersten Abschriften. *Lebas* sah aber *]λέωνος*, was die Falschheit der Lesung bei *Cu.* u. *Rg.* beweist. Es ist *Κλεόδαμος Κλέωνος* der 2197, 5 erwähnte, der Enkel des aus Priesterschaft II u. III wohlbekannten *Κλεόδαμος Κλέωνος*. — 2 *Cu.* u. *Rg.* voll, *Lebas* *βο[υλευόντων τὰν δευ]τέραν*. — Den 1. Buleuten lesen wir 2180, 4. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *[τ]οῦ Ἡράκωνος*, *Lebas* [. ΟΥ ΗΡΑΚΩΝΟΣ ΞΕΝΩ]ΝΟΣ. — 3/4 *Cu.* u. *Rg.* *γρα[μ]‖μα°*, *Lebas* *γρ[αμ]‖ματ°*. — 4 *Lebas* [. ΔΕ ΒΟΥΛΑΣ ΔΙΚΑΙΑΡ]ΧΟΥ ΤΟΥ ΠΥΡΡΙΑ ΕΠΙ Τ . . . . . | . *Cu.* u. *Rg.* *°το[ς] δὲ βου[λᾶς] Δικαιάρχου τοῦ Ὑβρία*, obwohl sie doch Z. 23/24 richtig *Δικαίαρχος Πυῤῥία* geben. Das Ende der Zeile lasen sie nicht. — 5 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀ[στόξενος Διο]νυσίου*, *Lebas* *Ἀστ[όξενος Διονυσίο]υ*. Vgl. 2283, 6. — 5/6 *Cu.* u. *Rg.* *[καὶ τ|ᾶς] γυν°*, *Lebas* *κ[. . . .]* | und beginnt Z. 6 mit | *γυν°*. — 6 *Cu.* u. *Rg.* voll, *Lebas* *αὐτ[οῦ - - - - καὶ τ]οῦ*, also in der Lücke ist der Stein nicht ausgenutzt gewesen, ebenso in Z. 7: *Lebas* *αὐτ[. .   ] τῶι Ἀ°*. — 9 *Cu.* u. *Rg.* *τεσσάρων*, *Lebas* *τεττάρων*. Vgl. 2164, 3. — 9 Ende *Cu.* u. *Rg.* *καὶ τὰν*, *Lebas* *καὶ τ[ὰν]*. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *τῶι Ἀπόλ°*, *Lebas* *τῶ Ἀπόλ°*. — 12 bei der Zeilenwende vergass der Steinmetz die mit *ἐλευθέρα* angefangene Construktion, daher *ἀνέφαπτον*. Vgl. 1728, 6. — In Z. 13—15 musste der Steinmetz eine Stelle unbenutzt lassen, z. B. Z. 13 *ἀποτρέχ - - - - - ουσα*, 14 *νόμους - - - - τᾶς*, 15 *ἐφάπτοιτο - - - Αἰρ°*. — 14 *Cu.* u. *Rg.* *Πολίτα[ς Ἀ]σάνδρου*, *Lebas* ΠΟΛΙΤΑ - - Σ ΑΣΑΝ°. — 18/19 *Cu.* u. *Rg.* *ἄλλος [ὁ] | παρατυχών*, *Lebas* *ἄλλος | [ὁ] παρατυ - - χών*. — 20 *Lebas* merkt die Schreibung Α - - ΞΑΜΙΟΣ an. — 20 Ende *Cu.* u. *Rg.* *δίκ[ας]*, *Lebas* *δίκα[ς]*. — 22 *Cu.* u. *Rg.* Α . ΙΩΝ, *Lebas* *Ἁγίων*. — 23 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀριστοδάμου*, *Lebas* *°δαμος*. — *Ἡρακλείδας* auch 2110, 21 Zeuge, *Δικαίαρχος* ist der *γραμματεύς*. — 24 *Cu.* u. *Rg.* *[Σω]σικράτε[ος]*, *Lebas* *Σωσι°*.

Zeit. Priesterschaft XII: Mai/Juni 91. Vgl. Pomtow Jhrb. 54, 587 ff.; 591 Anm. 8.

2267 *Anecd.* 9. *Rang.* 903. *Lebas* 956. Z. T. nach einem Abklatsche c. v. B.

Ἄρχοντος Κλεομάντιος τοῦ Δίνωνος μηνὸς Ἡρα|κλέου, βουλε(υ)όντων Δίωνος τοῦ Ἀντιγενίδα, Μέντο|ρος τοῦ Λαιάδα, Τιμολέωνος τοῦ Ἐμμενίδα, ἀπέδοτο Εὔ|νοια Κότυος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικῖον κοράσι ον ἇ ὄνομα Ὀνασίφορον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχι πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Μέντωρ Λαιάδα. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο | Ὀνασιφόρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Εὔνοια καὶ | ὁ βεβαιωτὴρ Μέντωρ. κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος συλέων ὁ παρατυχὼν Ὀνασίφορ(ο)ν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι|κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. παραμινάτω δὲ Ὀνασίφορον Εὐνοίᾳ, ἕως κα ζῆ Εὔνοια, ποιοῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν ἀνενκλήτως τὸ δυνατόν. εἰ δὲ μὴ ποῆ, ἐξουσίαν ἐχέτω Εὔνοια ἐπιτιμέουσα Ὀνασιφόρω τρόπωι ὧ κα | θέλῃ. μάρτυροι· οἵ τε ἱερῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου Νικόστρατος Ἄρχωνος, Καλλίστρατος Αἰακίδα καὶ ἰδιῶται | Διόδωρος, Ἀριστοκλέας οἱ Φιλονίκου, Εὐκράτης, Φιλλέας οἱ Δαμένεος, Φιλιστίων Διοκλέος.

Der Abklatsch, der an der durch Weinfässer verdeckten Wand des Magazi (Haus No. 61 bei Pomtow) nur mit Mühe genommen werden konnte, ist an den Seiten unvollständig. In der Mitte, scheint es, ist der Stein abgescheuert. In diesem Magazi sah ich auch einen Stein, den ich nicht suchte, nämlich den mit der ggr. Inschrift *Anecd.* 67 = *Lebas* 847, s. Landrons Plan Block *Σ*: Pomtow Beitr. 101 nennt den Stein „jetzt verloren".

Z. 1 Der Vater des Archonten ist 2211 Freilasser: *Δείνων Δαμοστράτου.* — 2 *Cu. βουλευόντων*, *Rg.*, *Lebas βουλεόντων*, durch den Abklatsch bestätigt. — 2/3 *Cu. Μέντορ|ος*, *Rg. Μεντό ριος*, *Lebas Μέντο|ρος.* — 3 *Cu.* u. *Rg. Τιμοκλέωνος*, *Lebas* und Abklatsch *Τιμολέωνος.* Sein Sohn 2259, 1. — 3/4 *Cu.* u. *Rg. Ε[ὔ]νοια*, *Lebas Εὔ|νοια.* — 4/5 *Cu.* Majuskel ΚΟΡΑ |ΑΝ, Umschrift *κορά[σι|ο]ν. Rg. κορά[σι]|ον*, *Lebas κοράσι|ον.* — 5/6 *Cu.* u. *Rg. τιμά[ν]*, *Lebas τιμάν.* — 6 *Cu.* ΑΤΕΧΙ, Umschrift *ἀ[π]έχ[ε]ι*, so auch *Rg.*; *ἀπέχι Lebas.* — 6 *Cu.* u. *Rg. κατά*, *Lebas κτά.* — 6/7 *Cu. ἐφάπ[τοιτο]*, *Rg. ἐφάπ[τοιτ]ο*, *Lebas* volle Form. — 7 *Cu. τῶι θεῶι*, *Rg.* u. *Lebas τῶ θεῶ*; nach dem Abklatsche haben Letztere Recht. — 8 *Cu. Ὀνασιφόρον*, *Rg. Ὀνασίφορ[.]ν*, *Lebas Ὀνασίφορν.* — 10 *Cu. ἐ[χ]έτω*, *Rg.* u. *Lebas ἐχέτω.* Auf dem Abklatsche scheint *χ* durch. — Am Ende *Cu.* u. *Lebas τρόπωι, ὧ κα*, *Rg. τρόπω, ὧ κα.* — 11/12 *Cu.* nimmt *ἰδιῶται* auf Z. 12, *Rg.* u. *Lebas* haben es am Ende von Z. 11. — 12 *Cu. Ἀριστοκλέας*, so auch der Abklatsch, *Lebas Ἀρισστοκλέας*, *Rg.* °*κληας*, Umschrift °*κλέας.* — *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas Λαμένεος.* Auch nach dem Abklatsche

scheint Λ sicher zu sein. Freilich ist *Δαμένης* im Delphischen eine geläufigere Namensform. S. 2326, 10. — *Lebas Φιλισσίων*.

Zeit. Priesterschaft XVIII (in der Zeit von 50—1).

2268 *Anecd.* 10. *Rang.* 916. *Lebas* 909.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Θεοξενίου, ἀπέδοτο Πασίων Κλέωνος καὶ Ἀναξὶς Πολυκράτεος τῶι θεῶι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Παρθένιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βε|βαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Πολύξενος ‖ Ὀξύλου. καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι Παρθένιον τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, ποιοῦσα ὅ κα θέλη. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Παρθενίου ἐπὶ καταδουλισμῶι, ἐξουσία ἔστω συλέοντι τῶι | παρατυχόντι ἀζαμίω ὄντι καὶ ἀνυποδίκω πάσας δίκας καὶ ζαμίας. ὁ δὲ βεβαιω‖[τ]ὴρ βέβαιον παρεχέτω τῶι θεῶ[ι] τὰν ὠνάν. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἀνδρόνικος, ‖ Πραξία[ς]· Αἰακίδας Φιλαιτώλου, Εὐκλείδας Καλλείδα, Καλλείδας Εὐκλείδα, | Πολύξενος Ὀξύλου, Δαμόφαντος Δαμοκράτεος, Σωκράτης Ἀντάλλου, Ἵππων | Ἀθανίωνος, Κλεύδαμος Πολυκράτεος.

Z. 1 nach *Δεξώνδα*, Z. 2 nach *Πολυκρατ* unbenutzbarer Raum. — *Cu.* u. *Rg. Θεοξενίου*, *Lebas Θεοσξενίου*. — Zu *ἀπέδοτο* bemerkt *Cu.* „l. *ἀπέδοντο*“, ebenso Z. 3 zu *ἔχει* „l. *ἔχοντι*“. Vgl. aber 1777, 1 u. o. — *Πασίων* z. B. auch 1945, 11, wo er Bürge ist. — 2/3 *Cu.* u. *Rg. Παρθ|ένιον*, *Lebas Παρ|θένιον*. — In der Mitte der Zeilen 7—12 war eine unbrauchbare Stelle, daher z. B. Z. 7 *καταδου- - λισμῶι*. — 7 *Cu.* u. *Rg. τῶι*, *Lebas τῶ*. — 8 *Cu.* u. *Lebas ἀζαμίω*, *Rg.* °*μίωι*. — *Cu.* u. *Rg. ἀνυποδίκωι*, *Lebas* °*δίκω*. — 8/9 *Cu.* u. *Rg. βεβαιω‖[τ]ήρ*, *Lebas βεβαι[ω|τ]ήρ*. — 9 *Cu.* u. *Rg. θεῶ[ι]*, *Lebas θεῶ* vor der zu Z. 7 angemerkten unbrauchbaren Stelle. — 10 *Cu. Ἀνδρόνικος Πραξία*. — Es folgt kein Archont, aber der Bürge ist nochmals genannt. — *Cu.* bezeichnet die Lesung von Z. 10—12 als nicht ganz sicher. Aber die Namen der Zeugen sind fast alle mehrfach belegt. — 11 Zu *Ἄνταλλος* vgl. 1831, 2 und Philol. 48, 386. — 11/12 *Cu.* [*Ἀγ*]*ίωνος*, *Rg.* Λ.ΙΩΝΟ., *Lebas Ἀθανίωνος*, vgl. z. B. 2184, 4.

Der oben gegebene Text kann nicht besser gesichert werden als es der Fall ist: nämlich die No. 2296 ist Doublette.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2269 *Anecd.* 11. *Rang.* 915. *Lebas* 902.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βου[κα]τίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολύ[α] - - Φιλίνου, συνευδοκεούσας καὶ τᾶ[ς] | θυγατέρος Ἡραΐδος καὶ τῶν υἱῶν [α]ὐ‖τᾶς Μεγάρτα, Πολυτιμίδα καὶ Φιλ[οκρ]άτεος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐρασίππου, τῶι Ἀπόλ-

λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖο[ν] κο|ράσιον ᾇ ὄνομα Καλλὼ τὸ γένος ἐνδο|γενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο, καὶ τὰ[ν] ‖ τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευ|σε Καλλὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὥιτωι | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων. παραμεινάτω δὲ | Καλλὼ παρὰ Πολύαν ἕως κα ζώη Πολύα, ποιοῦσα τὸ ποτιτασσόμενον καὶ δυνατὸν πᾶν. εἰ δὲ μὴ | πειθαρχοῖ Καλλώ, κυρία ἔστω Πολύα ἐπιτιμέουσα Καλλοῖ | τρόπωι οἷ θέλοι ὡς ἐλευθέραι. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισ|μῶι Καλλοῦς, κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων ὡς ἐλευθέ ραν οὖσαν Καλλὼ ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζα|μίας. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Πεισίστρατος | Βούλωνος. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πρα|ξίας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀλκῖνος, Πράοχος, ἰδιῶται Πεισίστρατος, Μέ|νης, Εὐκλείδας, Φιλοκράτης, Θεόξενος, Μνασίας Ἀγαθοκλέος, Ἀντιχάρης.

Die Abschrift von *Lebas* ist genauer; sie giebt auch an, wo der Stein unbenutzbar war. *Cu.* u. *Rg.* verteilen auf Z. 21/23 die Wörter anders als *Lebas*.

Z. 2/3 *Cu.* u. *Rg.* *Πολ[ύα* .. ΑΙΝΟΣ, *Lebas Πολυ* . ΑΡΙΣ. | ΑΙΝΟΥ. Das Richtige, worauf auch *Lebas'* Abschrift leitet, nach 1686, 2/3 eingesetzt. Dieses Versehen bespricht ausführlich Pomtow Jhrb. 40, 685. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *τ[ᾶς]*, *Lebas τᾶ[ς]*. — 4 hier *Ἡραΐδος*, 1686, 3 u. 2110, 5 *Ἡραιΐδος*; vgl. 2154, 14 *Ἀθηναΐδος*. — 1686, 24 fehlt *Μεγάρτας*. — 4/5 *Cu.* u. *Rg.* *υἱῶ[ν αὐ]‖τᾶς*, *Lebas* sah *ν*. — 5 *Cu.* u. *Rg.* *Φιλ[οκ]ράτεος*, *Lebas* wie oben. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *γυναικεῖον* voll. — 9 *Cu.* u. *Rg.* ΔΥΙΟ, *Lebas δύο*. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *ἔχ[ε]ι*. — 11 *Cu.* u. *Rg.* *Καλλ[ώ]*. — 13 *Cu.* *παραμεινά*ΤΟ. — 14 *Cu.* u. *Rg.* *Πολ⟨λ⟩ύα*Ι .. ΕΩΣ. Danach *Cu.* u. *Rg.* *παρὰ Πολ⟨λ⟩ύᾳ ἕως* gegen den delphischen Sprachgebrauch. Am Ende *Cu.* u. *Rg.* ΙΗΩ, *Lebas* ΙΩΗ. — 15 *Cu.* u. *Rg.* *Πολύ[α]*. — Dann *ποοῦσα* beide. — Hierauf beide *τὸ ἐπιτασσόμενον*. — 17 *Cu.* u. *Rg.* *κατα[δουλισ]μῶι*. — Ungewöhnlich st. *οἷ κα θέλῃ*; *ὡς ἐλ°* vielleicht der nächsten Z. entnommen. — 19 *Cu.* u. *Rg.* haben *ὢν* nach *ἀζάμιος*, was bei *Lebas* fehlt. — 21 *Cu.* u. *Rg.* *οἱ ἱερεῖς*. — 21 *Cu.* u. *Rg.* lassen *Ἀνδρόνικος* weg. — 22 *Cu.* u. *Rg.* *Ἄ[λκιμ]ος*. Vgl. die Archonten in 1927, 7. *Lebas* hat den Namen klar. — Nach *Πράοχος* haben *Cu.* u. *Rg.* [. . . .]ΤΙΑ, *Lebas* klar *ἰδιῶται*. — Der Bürge ist nochmals unter den Zeugen genannt, wie so oft. — *Μνασίας Ἀγαθοκλέος* ist z. B. 1716, 6 Bürge.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2270 *Anecd.* 12. *Rang.* 920. *Lebas* 900.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀ|πέδοντο Πολύων Τιμοκλέος καὶ Ξενώ, συνευδοκέοντος καὶ | τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Ξένωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶ|μα

γυναικεῖον ἆι ὄνομα Ἀρσινόα τὸ γένος ἐνδογενῆ, τι‖μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶ[σ|α[ν], κ[αθ|ὼς ἐπίστευσε Ἀρσινόα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι [τε] ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πά|ν|τα χρ]όνον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα | θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Θεύ‖ξε[νος] Καλλία. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισσμῶι | [Ἀρ]σι[νόα|ς, βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε | ἀποδόμενοι Πολύων καὶ Ξενὼ καὶ Ξένων καὶ ὁ βεβαιωτὴ[ρ] | Θε[ύ]ξενος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ | τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ‖ [ἐό]ντων συλέοντες Ἀρσινόαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν | [ἀζάμ]ιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀ|πόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρό[νικος καὶ οἱ ἄ]ρχοντες Τίμων, Ἀριστό‖((βουλος, Δαμόστρατος)) | καὶ ἰδιῶται Λυσί[ας Ξ]ένωνος, Τί‖[μ]ων Πολυδίκου, Εὐγένης, Δημήτρ|ιος, Ἡ[(ρ)]ίας Τιμοκλέος.

Standort: Strecke AB. Auf Landrons Plane falsche Nummer: Lies 900 auf Block O für 898. Die Inschrift steht also nicht auf Block E.

Z. 4 *Cu.* u. *Rg.* σῶ|[μα γυ]ναικεῖον, *Lebas* σῶ|μα γυν°. — 5/6 *Cu.* u. *Rg.* πᾶ[σαν, καθὼς], *Lebas* πᾶ|[σ]α[ν], κ[αθ]ὼς. — 8 *Cu.* χ]ρόνον - - - ⟨ν⟩, *Rg.* χ]ρόνο - - - ν, *Lebas* πά[ν] [τα χρ]όν - - - - - ον: der Stein war rechts z. T. unbrauchbar, so dass die Zeilenanfänge nicht in einer senkrechten Linie stehen und, wie bei Z. 8 bemerkt, auch in 9—13 Lücken gelassen werden mussten. Das wiederholt sich in Z. 15—17, z. B. ist ζαμία - - - ς eingeschlagen. — 9/10 *Cu.* u. *Rg.* Θεύδοτος (?), was falsch ist. *Lebas* Θευ|ξε... Dieser Θεύξενος Καλλία ist 1936, 13 Zeuge. — 10 *Cu.* u. *Rg.* °ισμῶι, *Lebas* °ισσμῶι. — 11 *Cu.* u. *Rg.* [Ἀρσινόας], *Lebas* [Ἀρ]σι[νόα]ς. — 12/13 Zur Ergänzung des Namens ist bei *Cu.* u. *Rg.* nach βεβαιωτή[ρ] kein Platz, *Lebas* hat Θε[ό]ξενος am Anfange der nächsten Zeile. — 13 *Cu.* u. *Rg.* [εἰ δὲ μὴ βέβαιον] παρέχοιν. — *Cu.* πρακτίμιοι. — 13/14 bei *Cu.* u. *Rg.* fehlt κατὰ τὸν νόμον. — 15 *Cu.* u. *Rg.* [ἐό]ντων, *Lebas* [ἐόν]των. — 19 *Cu.* u. *Rg.* ἄ]ρχοντες, *Lebas* ἄρ]χοντες. Ob davor οἱ oder τοὶ stand, lässt sich nicht sicher berechnen. — Nach 1703, 14; 2285, 13/14 und 2288, 26 heissen die Archonten: Ἀριστόβουλος, Τίμων, Δαμόστρατος, und so habe ich oben eingesetzt. *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* geben: Τίμων Ἀριστο|κλέος, Κλεύδαμος, [Μ]ένης. Es sieht so aus, als ob zwischen den Archonten und den Privatzeugen noch der Nakoros Μένης genannt war. — Unter den Namen der Privatzeugen ist der Form nach unmöglich Ἡγίας, wie *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* geben; die Bildung Ἡρ-ίας, die ich dafür einsetzte, steht 2087, 25 u. 2239, 9. Der Zeuge ist wohl ein Bruder des Freilassers. — Λυσίας s. 2272, 7 u. 2019, 22.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2271 *Anecd.* 13. *Rang.* 937. *Lebas* 930. Z. T. c. v. B.

Ἄρχοντος Κλεώνδα μηνὸς Δαιδαφορίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑ-ξά|μηνον Πάτρωνος τοῦ Ἰατάδα, Ἁγίωνος τοῦ Κλευδάμου, γραμματεύοντος δὲ τᾶς βου||λᾶς Ἀριστέ-α τοῦ Φίλωνος, ἀπέδοντο Ἀρχέ|λαος καὶ Ξένων οἱ Πεισιθέου τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Διοσκουρίδας --- τὸ - γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρί ου μνᾶν τ[ρ]ιῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, || καθὼς ἐπί --- στευσε Διοσκουρίδας τὰν ὠνὰν | τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφα --- πτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν - ὅ - κα θέλη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. ⟨ἀζάμιος | ἐὼν ἀπὸ πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν [ὠ]νὰν [βέβαιον, πράκτιμοι] ἐόντωσαν ὁ καταβλα[....] Διοσκουρίδας, Ξένων καὶ Ἀρχέλαος.⟩ | βε -- βαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· | Γ[λ]αῦκος Ξένωνος, Πολίτας Ἀσάνδρου. εἰ δέ τις -- ἐφάπτοιτο -- ἐπὶ καταδου - λισμῶι Διοσκουρίδα, βέβα[ι]ον || παρεχόντω τὰ⟨α⟩ν ὠνὰν τῶι θεῶι οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ | οἱ βεβαιω - τῆρ - ες. εἰ δὲ μ[ὴ] ---- παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντω | κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίω --- ς δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες | κύριοι ἐόντω συλέοντε - ς Διοσκουρίδαν ὡ - ς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ || ἀνυπόδικοι πάσας δίκ - ας καὶ ζαμία ----- ς. εἰ δὲ | | πο]νηρὰ ποι - οῖτο Διοσκουρίδας, τὰ Διοσκουρίδα πάντα ἔστω Ἀρχελάου καὶ Ξένωνος καὶ μὴ ἐχέ|τω - Διοσκουρίδας ἀπαλλοτριῶσαι μηδὲ καθ' ὁποῖον | τρόπον. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἀ||θα[μ]βος καὶ ὁ νεωκ[ό]ρος Ἀτ[ει]σίδας· Ἁγίων Πολυκλείτου, Κλεόδαμος Μαν -- τία, Ξένων Πολύωνος.

Die Wiedergaben in den *Anecd.* und bei *Rg.* stimmen so in den Fehlern überein, dass hier auf *Rg.* gar nicht Bezug genommen wird. Die Abschrift von *Lebas* ist genauer. Mit den *Anecdotis* in der Hand controlierte ich die Inschrift. Alles freilich zu sehen, verhinderten die räumlichen Verhältnisse. Ein Abklatsch für die Zeilen 19 ff. half etwas. Vgl. No. 2018.

Z. 2 *Cu.* ΠΡΟΤΑΝ, *Lebas* *πρώταν*; *ω* sah ich ganz klar. — Der Stein hat Ε▒ΞΑ|ΜΗΝΟΝ, *Lebas* erwähnt die Lücke nicht. — 3 *Cu.* *Πατρίωνος τοῦ Καϊάδα*, *Lebas* corrigierte *Πάτρωνος*, hat aber auch *τοῦ Καιάδα*, der Stein hat *Ἰατάδα*. — 4 *Cu.* u. *Lebas* *Κλεοδάμου*, vielmehr *Κλευδ°*. — 5 Stein *Ἀριστέ-α*; *Ἀριστέα τοῦ Φίλωνος*, vielleicht der *Ἀριστέας* von 1958, 16; 1972, 13, der Sohn von *Φίλων Ἀριστέα* in 1840, 6; 1967, 3. Danach ist 2018, 5 zu corrigieren. Dort ist vom Namen nur Α[ ]ΕΑ klar. — 6 *Cu.* *καὶ Πεισίθεος*, *Lebas* *οἱ Πεισιθέου*, was richtig ist. — 8 *Cu.* ohne

Berücksichtigung der freien Zeichenplätze. — 9 *Cu.* [*πέντε*], *Lebas ὀ - - - κτώ*, ich schrieb τ[ρ]ι-ῶν ab. — 12 *Cu. τὸν πάντα χρόνον, πο|ιῶν*, *Lebas τὸμ πάντα χρόνον ποι|ῶν*, ich notierte *πάντα βίον ποι|ῶν*. Zum Construktionswechsel vgl. 1854, 17 u. o. — 14 *Cu. ὤν.* — 15 *Cu.* |*χοιντο βέβαιον, πράκτιμοι ἐόντωσαν - - - -*|; *Lebas* |*χοισ - - αν πρά-κτιμοι ἐόντωσαν* Ο ΚΑΤΑΒΑΛ'. Nach |*χοιν* fand ich Lücke für 2 Zeichen, dann *ναν*; zu viel Platz für *βέβαιον* allein. Also wird wohl *πράκτιμοι* dahinter gestanden haben. Dann notierte ich: „*ἐόντωσαν ὁ* ΚΑΤΑLΛΑ". Die ganze Stelle von *ἀζάμιος* bis ⟩ ist ein Versehen des Steinmetzen; die Worte selbst enthalten ja einen Sinnfehler, wie *ὁ* — *Διοσκουρίδας* beweist. Der Steinmetz scheint selber gemerkt zu haben, dass er Unsinn einschlug, also brauchen wir nicht zur Correktur *τῶι καταβαλόντι* (sc. *τὸ λύτρον*) *Διοσκουρίδαι* oder ä. uns zu versteigen. *Lebas* hat Z. 15/16 *καταβαλοιτο*; gedacht hat er sich wohl: *πράκτιμοι ἐόντωσαν* ⟨*τούτου*⟩, *ὃ καταβάλοιτο Διοσκουρίδας, Ξένων καὶ Ἀρχέλαος*. Aber was soll der Opt.? Und ich schrieb *καταβλα*| ab, sah aber vom Anfang von Z. 16 nichts mehr. Also seine Lesung erscheint mir — als eine Conjektur. — Z. 16 ist nicht bis zu Ende benutzt, Z. 17 ist um 6 Zeichen eingerückt, wohl Absicht wegen des vorhergehenden Versehens. — 18 *Cu.* u. *Lebas Γλαῦκος, Cu.* ΦΑΙΤΑΣ, *Lebas* richtig ΠΟΛΙΤΑΣ. Der Stein hat es ganz klar. — 19 *βέβα*[*ι*]*ον* nach dem Abklatsche. — 20 *Cu.* u. *Lebas παρεχόντων*, aber *ν* fehlt, darauf *τά*⟨*α*⟩*ν*. — 23 *Cu.* u. *Lebas ἐόντων*, sowohl Z. 21 wie 23 steht *ἐόντω*. — 25/26 *Cu. εἰ δέ* | [*τί*] *κα ποιοῖτο Διοσκουρίδας*; *Lebas εἰ δέ* | *τι ὤνημα ποι - - οῖτο*, Conjektur; denn | [??]*νη κα ποι-οῖτο* notierte ich. Nach dem Abklatsche ist für *κα* auch *σα* oder *ρα* (nicht *μα*) möglich, vor *νη* wird mir O wahrscheinlich. So denke ich an eine Strafbestimmung für's *κακοτεχνεῖν* (1723, 16) oder *κακοποιεῖν* (1979, 7; 2126, 8). Vor *πο*]*νηρά* bleibt Raum für 2 Zeichen. Ob *κά*? Über *κά* beim Opt. z. B. 2182, 14. — 26/27 *Cu. Διοσκουρίδα* |, *Lebas Διοσκουρί|δα*. — 27 *Cu* ΕΜΜΗΕΧΕ|, in Umschrift [*πλὰν*] *μὴ ἐ*[*ξ*]*έστω*. *Lebas καὶ μὴ ἐχέ|τω - - Διοσ°*. Dies *ἐχέτω* ist sicher, folglich haben wir es im Sinne von *ἐχέτω ἐξουσίαν* zu nehmen. — 28 *Cu.* |ΤΩ . ΔΙΟΣ°, *Lebas* merkt sogar eine Lücke von 2 Zeichen an; ich sehe im Abklatsche nur Lücke von 1 Zeichen. Dann *Cu.* ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΟΣΙΙΙ ΜΗΔΕ Γ . . . ΠΟΙΩΝ| . . . *οιτο*, in Umschrift *ἀπαλλοτρι*[*ῶ*]*σ*[*αι*] *μηδὲ - - ποιῶν - - -*. Indess *ἀπαλλοτριῶσαι* ist klar. Nach *μηδὲ* habe ich *κατ* st. ΚΑΘ notiert (ebenso *Lebas*), der Abklatsch spricht für ΚΑΘ. Die Formel *μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον* ist allbekannt, s. Index für Phokis s. v. *ὁποῖον*. *Lebas* erkannte sie nicht; denn er hat ΚΑΤΟΠΟΙΟΝ | ΤΙΝΟΙΤΟ. — 29 *Cu.* u. *Lebas* haben *οἱ* st. *τοί*. Mit *ἱερεῖς* schliessen meine Notizen. — 29/30 *Cu. Ἀρχίκα*[*λος*], *Ἀβροκλῆς ὁ νε*[*ωκό*]*ρος Ἀρίστων*, oben nach *Lebas*. Vgl. 2018, 22. Zum Neokor vgl. noch 2159, 20. Auf ihn folgen 3 vielbezeugte Männer als *ἰδιῶται*.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2272 *Anecd.* 14. *Rang.* 928. *Lebas* 954.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Θεοξενίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀστύοχος Γνωσιλάου Δελφὸς | *τῶι Ἀπόλλωνι*

τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Παρθένιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχ(ε)ι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Παρθένιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀ|νέφαπτον τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλῃ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι, (βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ). ὁμοίως δὲ ‖ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Παρθένιον ὡς ἐλευθέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Νικόμαχος Δεξίππου Δελφός. μάρτυ|ρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος· Μένης, Λυσίας, Χάρης, Ἰατάδας, Ἀρχέλαος, Τελέσαρχος, | Δίων, Ξενοκράτης.

Z. 1 *Cu.* u. *Lebas Γνωσιλάου*, *Rg.* ΕΝΩ°. Ohne Zweifel *Ἀστύοχος Γνωσιλάου*; er ist Freilasser noch 1707, 1 und 1776, 4/5, Archont 1688, 10 und Bürge 1717, 3. — 2 *Cu.* ohne *τῶι* im Anfange, *Rg.* u. *Lebas τῶι Ἀπ°*. — *Cu.* ΑΡΓΥΜΑΝΠΕΝΤΕ, *Rg.* u. *Lebas* haben die weggelassenen Zeichen über der Zeile nachgetragen gesehen, über ΓΥΜΑΝ geben sie ΡΙΟΥΝ. — 3 Stein ΕΧΙ. — *Cu.* ohne *αὐτάν*, *Rg.* u. *Lebas* haben es. — 4 Der Steinmetz liess den Nachsatz (—) weg. *Cu.* u. *Rg. καταδουλισμῶι*, *Lebas °μοι*. — In Z. 5 nach dem 8. (*καὶ ὁ παρα*), in 6 und 7 nach dem 7. Zeichen (6 *δικος πα* , 7 *ρες ὁ ἱερ*) ist eine freie Stelle von 3—4 Zeichen, deren Benutzung der Stein selbst verboten haben mag: es fehlt nichts. — *Lebas*: |*δικος πάσα - - - -ς*, |*ρες ὁ ἱερεὺς - - - τοῦ Ἀ°*. — 7 *Cu.* [*Χ*]*άρης*, *Rg.* u. *Lebas Χάρης*. — Auf den Priester folgt der Naokoros. Ein Archont ist nicht mitgenannt.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6).

2273 *Anecd.* 15. *Rang.* 923. *Lebas* 935.

Ἄρχοντος Ὑβρία τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον | Ἡρακλείδα τοῦ Καλλία, Ξεναινέτου τοῦ Σωσινίκου, γραμματεύοντος δὲ Καλλικράτεος τοῦ | Διοδώρου, ἀπέδοντο Κλέων καὶ Δάμων οἱ Διονυσίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σφαῖρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. βεβαιωτῆρες κατὰ ‖ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ξενόκριτος Στησιμένεος, Ἁγίων Πολυκλείτου, Ἕβρος Ἕβρου· ἐφ' ὧι ἐλεύθε|ρον εἶμεν Σφαῖρον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦντα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα θέλῃ. εἰ δέ | τις ἐφάπτοιτο Σφαίρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν Σφαῖρον ἐλεύθερον | ὄντα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βέβαιον παρεχόντω τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ-

λωνος | Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου· Πολίτας, Διονύσιος οἱ Ἀσάνδρου, Δρόμων, Τιμόκριτος, Κλεύδαμος ‖ Μαντία, Εὐκλείδας Καλλείδα.

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *πράταν*, *Lebas* das gewöhnliche *πρώταν*. — 2 *Cu.* u. *Rg.* ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ, *Lebas* ΗΡΑΚΑΕΙΔΑ. — Ende *Cu.* u. *Rg.* [*τοῦ*], *Lebas* *τοῦ*, wie wir erwarten. Vgl. 2162, 2—5. — 3 Die Verkäufer z. B. 2207, 19/20. — *Cu.* u. *Rg.* ohne *τῶι* vor *Ἀπόλλωνι*. Am Ende *Cu.* u. *Rg.* ΑΝΔΡΕ, *Lebas* *ἀνδρεῖ ον*. — 4 Zu *Σφαῖρος* vgl. 1816, 2. — 5 Die Bürgen sind bekannte Männer, auch *Ἕβρος*, vgl. 2194, 30; 2284, 5. — *Cu.* u. *Rg.* [...] ΕΛΕΥΘΕ|, *Lebas* *ἐφ' ὧι ἐλεύθε|*. — 6 *Cu.* u. *Lebas* zweites *θέλη* wie erstes ohne Jota, *Rg.* *θέληι*. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *καταδουλισμῶι*, *Lebas* °*σμῶ*. — 7/8 *Cu.* *ἐλεύθε|ρον ὄντα*, *Rg.* u. *Lebas* *ἐλεύθερον | ὄντα*. — 9 *Cu.* u. *Rg.* ΔΡΟΜΩΝ, *Lebas* ΔΡΩΜΩΝ. Vgl. 2163, 30; 2190, 29.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2274 *Anecd.* 16. *Rang.* 913. *Lebas* 905.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσ|δε ἀπέδοτο Αἰακίδας Φιλαιτώλου Δελφὸς | σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀφροδισία τὸ | γένος Σαρμάτισσαν τιμᾶς ἀργυρίου ‖ μνᾶν τριῶν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, κα|θὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι|τε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα | βίον ἀπὸ πάντων. βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· | Ξένων Ξενοκρίτου, Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου Δελ‖φοί. παραμεινάτω δὲ Ἀφροδισία παρ' Αἰακίδαν ἄχρι κα | ζώη Αἰακίδας ποιοῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ δυ|νατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα μὴ ποιῆ Ἀφροδισία, καθὼς | γέγραπται, δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Αἰακίδα κολάζειν Ἀ|φροδισίαν, καθώς κα αὐτῶι φαίνηται, καὶ ἄλλωι ὑπὲρ Αἰα‖κίδαν, ὅν κα κελεύῃ, πλὰν μὴ πωλεόντοις Ἀφροδισίαν μήτε | αὐτῶι Αἰακίδα μήτε ἄλλωι ὑπὲρ Αἰακίδαν. εἰ δέ τί κα πάθηι | Αἰακίδας, ἐλευθέρα ἔστω Ἀφροδισία κυρία ἐοῦσα αὐτοσαυ|τᾶς, ποιοῦσα ὅ κα θέληι καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέληι, καθὼς | ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδου‖λισμῶι Ἀφροδισίας, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον καὶ ὁμοίως οἱ παρατυχόντες κύριοι ἔ|στωσαν συλέοντες Ἀφροδισίαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δί|κας καὶ ζαμίας ἐπ' ἐλευθερίαι. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καὶ Ἀνδρό|νικος καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀλκῖνος, ἰδιῶται Βάκχιος, Δαμένης, Δρομοκλείδας, Βαβύλος, Ἀντιφά[νης].

„Titulus ceteris accuratius scriptus est; iota ubi subscribendum erat fere nusquam deest". *Cu.*

Z. 2 *Cu.* u. *Rg.* *Δε[λφ]ός*, *Lebas* *Δελφός*. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀφροδεισία*, *Lebas* *Ἀφροδισία*, und so immer. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀφροδεισία*. — 12 *Cu.* *ἀνεκκλήτως*, in der Umschrift *ἀνε[γ]κλήτως*, letzteres *Rg.* u. *Lebas*. Vgl. jedoch 1723, 18. — 12 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀφροδισία*. — 13/14 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀ|Ἀφροδισίαν*, *Lebas* *Ἀ|φρο°*. — 14 *Cu.* u. *Rg.* *αὐτῶ*. — 14 *Rg.* hat gegen *Cu.* u. *Lebas* dittographisches *ὑπὲρ*, davor ΚΑΙΑΑΛΛΩΙ, beides Versehen. — 16 *Cu.* *Αἰακίδαι*, *Rg.* u. *Lebas* *°δα*. — 17 *Cu.* u. *Rg.* lassen *Ἀφροδισία* weg. — 20 *Cu.* *Ἀφροδεισίας*. — 21/22 *Cu.* u. *Rg.* *| ἔστωσαν*, *Lebas* *ἔ στωσαν*. — 22 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀφροδεισί[αν]*. — 23 *καὶ* fehlt bei *Cu.* u. *Rg.* vor *Ἀνδρόνικος*. Am Schlusse *Cu.* u. *Lebas* *Ἀνδρό|νικος*, *Rg.* ΑΝΔΡΟ| u. Z. 24 |ΟΣ, also *Ἀνδρό(νικ)ος*. — 24 *Cu.* ΑΛΚ . Ο . . . ΑΙΑ . ΙΙΟΣ, *Rg.* *Ἄλκιμος*, *Θω . ιχος*, *Χῖος*. S. 1927, 7. *Lebas* hat richtig *Ἀλκῖνος*, dann *ἰδιῶται Βάκχιος*. — *Cu.* u. *Lebas* *Λαμένης*, *Rg.* *Δαμένης*. — *Cu.* *Βαβύλας*, *Rg.* *Βε(β)ύλ(α)ς*, *Lebas* *Βαβύλος*. — *Cu.* u. *Rg.* *Ἀντιφά[νης]* — vgl. 1696, 15 —, *Lebas* *Ἄντιφας*.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2275 *Anecd.* 17. *Rang.* 911. *Lebas* 907.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέδοντο Θεύδοτος Τι|μάρχου καὶ Ἀρίστα Ἀρτεμιδώρου, συνευδοκέοντος τοῦ ἀνδρὸς | αὐτ[(ᾶ)]ς Θεοδότου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνο|μα Νουμήνιος τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ ‖ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. καθὼς ἐπίστευσε Νουμήνιος τὰν ὠ|νὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸμ πάντα χρόνον. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Διονύσιος Ἀσάνδρου. βέβαιον δὲ παρεχόντω⟨ι⟩ τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Νουμηνί|ου ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω προϊστάμενος ὁ θέλων | ὑπὲρ τὸν θεὸν Νουμηνίου καὶ συλέων Νουμήνιον ἐπ' ἐλευθερίαι | ἄζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος. μάρτυροι· Διονύσιος, Πολίτας Ἀσάν|δρου, Ξένων Ξενοκρίτου, Ἁγίων Κλεοδάμου, Διονύσιος Ἀστοξέ|νου, Βάκχιος Ἄγρωνος, Ἄρχων Καλλία, Μένης Πεισιστράτου καὶ ‖ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες | τᾶς πόλιος Σώστρατος Σωτ[ύλ]ου, Ἁγίων Ἐχεφύλου, Γενναῖος Ἡρά[κω]νος. τὸ πυξίδιον φυλάσ(σ)ει Μένης, Ἀριστίων Ἁγίωνος, Τιμό|κριτος Εὐκλείδα.

Z. 3 Alle 3 Abschriften *αὐτῆς*. — *Cu.* u. *Rg.* ohne *τῶι* vor *Ἀπόλλωνι*. — 6/7 *Cu.* *πά[ν]|των*, *Rg.* *πά ντων*, *Lebas* *πάν των*. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *πά[ν]τα*, *Lebas* *πάντα*. — 8 *Rg.* *παρεχόντων*, *Cu.* u. *Lebas* *°όντω⟨ι⟩*. Vgl. 1776, 35 u. o. — 10 *προϊστάμενος*, vgl. 1726, 6; 1938, 17/19. — 11 *Cu.* u. *Lebas* *ἐπ' ἐλευθερίαι*, *Rg.* *[ἐ]π' ἐλευθερί[αι]*. — 12 *Cu.* u. *Rg.* *ἀζαιμιος*. — *ὢν*

fehlt bei *Rg.* — 13 *Cu.* ΑΣΤΟΣL|.ΟΥ, *Rg.* ΑΣΤΟΞΕ|.ΟΥ, *Lebas* °ξένου. — 14 *Cu.* ΙΑΙ..ΠΙΣΑΡΙΠΠΟΣ ΚΑΛΛΙΑΣ, so auch *Rg.* — 15 *Cu.* u. *Rg.* [ο]ί. — 16 *Cu.* [Σώσ]τρατος Σωτ..ου, ebenso *Rg.*, *Lebas* Σώστρατος Σωτίμου. Vgl. aber 2021, 13. — 17 *Cu.* u. *Rg.* |[ ]ΙΙΟΣ, *Lebas* Ἡρά[κω]νος. — Dann *Cu.* u. *Rg.* ΤΟ..ΠΑΡΙΟΧ..ΜΑΣΕΙΜΕΝΙΤΑ, *Lebas* wie oben.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2276 *Anecd.* 18. *Rang.* 914. *Lebas* 903.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἀπελλαίου, ἀπέδοτο | Σάτυρος Νικομάχου, εὐδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ | Κάλλωνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον | ὧι ὄνομα Θεοδόσιος τὸ γένος Σύρον, καθὼς ἐπίστευσε ‖ Θεοδό[σι]ος τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν στατήρων εἴκοσι, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, | ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων | τὸν πάντα βίον. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Θεοδοσίου ἐπὶ | καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ‖ ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πά|σας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· Ἀλκῖνος. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω|νος Ἀνδρόνικος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀλκῖνος, ἰδιῶται | Μένης, Χαρίξενος, Εὔδωρος, Καλλείδας Εὐκλείδα, ‖ Στράτων.

Z. 2 *Cu.* u. *Rg.* [Σά]τυρος, *Lebas* Σάτυρος. — 7 *Cu.* u. *Rg.* ὅτω, *Lebas* ὅτωι. — 8 *Cu.* u. *Rg.* ohne κὰ nach τὶς, *Lebas* hat es. — 8 *Cu.* u. *Rg.* Θεοδοσίωι, *Lebas* °ου. — 10 *Cu.* u. *Rg.* [ὡς ἐ]λ°, *Lebas* wie oben. — Am Ende *Cu.* u. *Rg.* πά[σ|α]ς, *Lebas* πά|σας. — 11/12 *Cu.* u. *Rg.* [τ|ᾶς], *Lebas* | τᾶς. — 12 *Cu.* u. *Rg.* Ἄλκιμος, *Lebas* Ἀλκῖνος, also der Archont, vgl. 1927, 7. — 13 *Cu.* ΑΛΚΙ.ΟΣ. — Trotz einer Person der Plural *οἱ ἱερεῖς* wie 1880, 12, *τοὶ ἄρχοντες* wie 1891, 33.

Über *Σάτυρος* s. Pomtow, Jhrb. 1895 S. 464.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2277 *Anecd.* 19. *Rang.* 912. *Lebas* 904.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ|δοτο Ἀντίμαχος Φιάλου, συνευδοκεούσας τᾶς γυναι|κὸς Μνασιστράτας, σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀντίμα|χος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ‖ καθὼς ἐπίστευσε Ἀντίμαχος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύ|θερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον· Ἀστόξενος Διονυσίου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀντι|μάχου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων οἵ τε ἀπο-

δόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ | παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον | ὄντα καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον ἀζάμιοι ἐόν|τες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς ‖ τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἐμμενί|[δας], Ἀλκῖνος, Πράοχος καὶ ἰδιῶται Εὐαγόρας, Ἄσανδρος, Εὐκλεί δας Καλλ(ε)ίδα, Διονύσιος Ἀσάνδρου.

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* voll, *Lebas μη[νὸς Βοαθ]όου [ἐπὶ τοῖσδε ἀπέ]|.* — 2 *Cu.* u. *Rg.* ΦΙΛΛΟΥΣ, *Cu. Φιάλου*(?), *Rg. Φιάλους*(?), *Lebas* ΦΙΛΛΟΥ, dann [*συν*]*ευδ°*, also ohne das von *Cu.* u. *Rg.* zum Eigennamen gerechnete *ς*. — *Cu.* hat in der Umschrift *καὶ* vor *τᾶς* unrichtig hinzugesetzt, 4 *τιμᾶς* weggelassen. — 4 *Cu.* u. *Rg.* [*ἔ*]*ξ*, *Lebas* voll. — 5 *Cu.* lässt *Ἀντίμαχος* weg. — *Cu. ὥτε*, *Rg.* u. *Lebas ὥιτε.* — 7 *Cu.* u. *Rg.* beide Male *θέληι*, *Lebas* an 2. Stelle *θέλη* nur. — 9 *Cu.* u. *Rg. οἱ ἀποδόμενοι*, *Lebas οἵ τε ἀποδ°.* — 16 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas Ἀλκῖνος*, von *Cu.* u. *Rg.* in *Ἄλκι(μ)ος* irrig geändert, vgl. 1927, 7. — 16/17 *Cu.* u. *Rg. Εὐκλείδας* | *Καλλιάδα*, *Lebas Εὐκλεί δας Καλλίδα*, d. i. *Καλλ(ε)ίδα.* — Die Frau des Freilassers wohl dieselbe wie 2260, 2.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2278 *Anecd.* 20. *Rang.* 917. *Lebas* 906.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀρτεμί|δωρος Ἀπολλωνίου καὶ Φιλίστα Φιλίστου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα | ἀνδρεῖα δύο οἷς ὀνύματα Ἡρακλέων, Φίλιστος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. καθὼς ἐπίστευσαν Ἡρακλέων, Φίλιστος τῶι θε‖ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτω ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα χρόνον. βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Εὐκρ[ά]της Καλ|λίκωνος, Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Δαμότιμος Ἀνδρονίκου. εἰ δέ τίς κα ἐφά|πτηται Ἡρακλέωνος ἢ Φιλίστου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντων τῶι | θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Φιλίστα καὶ οἱ βεβαιωτῆ‖ρες Εὐκράτης, Δρομοκλείδας, Δαμότιμος κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως | δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ἰδιωτᾶν κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἡρακλέ|ωνα καὶ Φίλιστον ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι τοὶ | συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλων|ος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἁγίων, Γενναῖος, Σώστρα‖τος

καὶ ἰδιῶται Νικόμαχος, Μένης, Φήνων, Καλλικλῆς, Θευγένης, Ξενόκριτος, [Κ]αλλι[κράτ]ης, Τιμόκριτος, Κλεύδαμος Πολυκράτεος, Κλεύ|δαμος Μαντία, Πυῤῥίας Ἀρχελάου.

Z. 1 *Cu.* u. *Lebas* *Δεξώνδα*, *Rg.* °[δα]. — *Cu.* u. *Lebas* *Ἐνδυσποιτροπίου*, *Rg.* *Ἐνδυ[σποι]τρο°*. — 2 *Cu.* u. *Lebas* *Φιλίστου*, *Rg.* *Φιλ[ίσ]του*. — 3 *Cu.* *ὀνόματα*, *Rg.* u. *Lebas* *ὀνύματα*, vgl. 1703, 2; 1889, 4. — 5 *Cu.* u. *Lebas* *ὅτω*, *Rg.* *ὅτωι*. — *Cu.* u *Lebas* *πάντων*, *Rg.* *πάντ[ων]*. — 6 *Cu.* ΕΥΚΛΗΣ nach Z. 10 *Εὐκ[ράτ]ης*, *Rg.* ΕΥΚ.ΗΣ, *Lebas* ΕΥΚΡ.ΤΗΣ. — Vgl. *Εὐκράτης* z. B. 2197, 11; *Δρομοκλείδας* 2189, 13; *Δαμότιμος* 2258, 1. — 7 *Cu.* u. *Lebas* *τίς κα ἐφά*, *Rg.* *τί[ς κ]α [ἐφά]|*. — 13 *Cu.* [*πάσας δίκας*] *κα[ὶ ζαμίας]*, *Rg.* u. *Lebas* voll. — *Cu.* *μάρτυ[ροι]*, *Rg.* *μάρτυρες*, *Lebas* *μάρτυροι*. — 14 *Cu.* u. *Rg.* |[*νος — οἱ*] *ἄρχοντες*, *Lebas* wie oben. — Die Archonten s. 1859, 8. *Cu.* u. *Rg.* [...]*ων*, *Lebas* *Ἁγίων*. — *Cu.* [*Γ*]*ενναῖος*, *Rg.* *Γεναῖος*, *Lebas* *Γενναῖος*. — *Cu.* *Σωστρά[του]*, *Rg.* *Σώστρα[τος]*, *Lebas* *Σώστρατος*. — 15 *Cu.* u. *Rg.* nur das Ende *Κα]λλικλῆς*, *Θευγένης*, das Übrige aus *Lebas*. Verdächtig ist *Φήνων*. Ob *Ζήνων* (*Σωσίππου*) 2252, 5? — 16 Das zwischen *Θευγένης* und *Τιμόκριτος* Stehende fehlt bei *Cu.* u. *Rg.* — *Lebas* hat nach *Ξενόκριτος* .ΑΛΛΙΤ..ΗΣ ohne Ergänzung. Vielleicht ist an [*Κ*]*αλλι[κράτ]ης* (*Διοδώρου*), der in der VIII. Priesterschaft Buleut ist — 2166, 3; 2226, 11 — zu denken. — *Cu.* u. *Rg.* nur *Τι]μόκριτος* (?). — Zu]*ος Πολυκράτεος* vermutete *Cu.* das Richtige, was *Lebas* wirklich sah (Versehen ΚΑΕΥΔΑΜΟΣ). — 16/17 *Cu.* *Κλεύ[δικος]*, *Rg.* [.]*λεύ[δικος]*; bei beiden fehlt Z. 17 der Vatersname dazu. — *Cu.* u. *Rg.* *Ὑβρίας* st. *Πυῤῥίας*. Z. B. 2217, 3.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2279 *Anecd.* 21. *Rang.* 918. *Lebas* 908 a b.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος μηνὸς Εἰλαίου, ἐν δὲ Καλλιπόλει ἄρχοντος Λα|δίκου τοῦ Πλεισταίνου μηνὸς Ἱπποδρομίου, ἀπέδοτο Λόχαγος Ἀγήτα Καλλιπολίτας τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσὼ τὸ γένος Μακέταν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | ὀκτώ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Ἄθαμβος Ἀθανίωνος Δελφός. ‖ καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι Σωσώ, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν Σωσὼ καὶ | ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον, ποιέουσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχου|σα οἷς κα | θ|έλη. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλευθέραν [ἐ]ο[ῦ]σαν, καὶ ὁ συ[λ]|άσας ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ὁ ἄρχων [Γενν]αῖος Ἡ|ράκωνος· Εὐάγγελος Πάτρωνος, Νικίας Ἀριστ[(ω)]νύμου, Θεύδοτος Εἰραναίου, Θρασυκλῆς Πραξία, ‖ Δρομοκλείδας καὶ οἱ ἱερεῖς Πραξίας, Ἀνδρόνικος Δελφοί·

Τιμόξενος, Πέταλος, Φάλανθος | Πολύφρονος, Φυσκίων, Ἄγεμος, Λυκόφρων, Ἀριστόφυλος Λαδίκου Καλλιπολῖται, Λαιάδας | Ἀμφισσεύς. τὸ ἀντίγραφον φυλάσσει τᾶ[ς ὠ]νᾶς Γενναῖος Ἡράκωνος | Δελφός, Ἀρι[σ]τόφυλος Λαδίκου, Φάλανθος Πολύφρο|νος Καλλιπολῖται.

Der Text von *Lebas* ist ungleich genauer als bei *Cu.* u. *Rg.* Daraus ersieht man, dass b ein besonderes Fragment, der Anfang der Z. 9—14, ist. Der Stein war mehrfach nicht benutzbar, z. B. Z. 3 und 4 *Μακέ - - - - - - ταν* und *Ἄθαμ - - - - - - βος*; so auch in der Mitte von Z. 12 und 13 und am Ende von Z. 8—13. Diese Lückenangaben stimmen bei den 3 Herausgebern nicht überein.

Z. 1 *Cu.* u. *Lebas Καλλιπόλει*, *Rg.* *°πόλλει*. — *Cu.* u. *Lebas Λα|δίκου*, *Rg.* *[Λ]α|δίκου*. — 2 *Cu.* *[Π]λειστaίνου*, *Rg.* u. *Lebas Πλ°*. — *Cu.* *Ἱπποδρο[μ]ίου*, *Rg.* u. *Lebas °δρομίου*. — 3 *Cu.* *τῶ[ι Πυ]θίωι*, *Rg.* u. *Lebas τῶι Πυθίωι*. — 3 *Cu.* (u. *Lebas*) *Μακέ - - - ταν*, *Rg.* *Μακεδονίταν* (?). Aber *Μακέτα* auch 1940, 7 und sonst noch. — 4 *Cu.* u. *Lebas Ἄθαμβος*, *Rg.* *Ἄθα—βος*. — 6 *Cu.* u. *Rg.* *χρόνον*, *Lebas χρόν(ον)*. — 7 *Cu.* | *[θέλ]η*, *Rg.* *[θ]έ[λ]η*, *Lebas* *[.]έλη*. Zum Construktionswechsel in *ποιέουσα* vgl. 2248, 7; 2213, 8 u. o. — Am Schlusse *Cu.* u. *Rg.* nur *ἐλευθέραν*, *Lebas* dahinter noch Omikron, und zwar °PAN . O[. — 8 *Cu.* u. *Lebas* | . . *σας*, *Rg.* | . *άσας*, also *συ]|[λ]άσας*. Vgl. zu 2256, 16 u. Anm. — 8 Ende *Cu.* u. *Lebas* wie oben, *Rg.* nur *μάρτυροι· δ[|*. — 9 *Cu.* u. *Lebas Ἀριστονύμου*, *Rg.* *Ἀριστονόμου*. Auch sonst ist *Ἀριστόνυμος* und *Ἀριστώνυμος* bezeugt, aber 1695, 2 heisst derselbe Mann *N. Ἀριστωνύμου*. — *Cu.* ΕΙΡΑΝΑΙΟΥ ohne Lücke, *Rg.* *Εἰρ[α]ναίου*, *Lebas Εἰραν - - - - ίου*. — *Cu.* *Θρα[συ]κλῆς*, *Rg.* *Θρασικλῆς*, *Lebas Θρασυκλῆς*, z. B. 2184, 11. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *[Α]ρομοκλείδας*, *Lebas Ἀρ°*. — 11 *Cu.* ΠΟΛΥΦΙΟΝΟΣ, *Rg.* u. *Lebas* °ΦΡΟΝΟΣ. — 11 *Cu.* u. *Rg.* *Λαιάδας*, *Lebas* ΛΑΑΙΔΑΣ. — 12 *Cu.* u. *Rg.* *τᾶ[ς ὠ]νᾶς*, *Lebas* voll. — 13 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀστόφυλος*, *Lebas Ἀρι[.]τόφυλος*, *Cu.* in Umschrift *Ἀριστόφυλος* nach Z. 11.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2280 *Anecd.* 22. *Rang.* 929. *Lebas* 953.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου μηνὸς Ποιτροπίου, ἀπέδοτο Σωκράτεια Εὐαρμίδα Καλλιπολῖτις τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα | γυναικεῖον ἆι ὄνομα Νίκαια, τιμᾶς ἀργυρίου ΜΜΜ. *τὰν τιμὰν ἔχει. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Ἀγαθοκλῆς Ἁρμοδίου Δελφός. παραμεινάτω δὲ Νίκαια παρὰ Σωκράτειαν, ἄχρι οὗ κα ζώη Σωκράτεια, ἀνέγκλητος οὖσα. ἐπεὶ δέ κά τι πάθη Σωκράτεια, | ἐλευθέρα ἔστω Νίκαια, καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι, ὥ(σ)τε ἐλευθέρα εἶμεν. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς Ταραντῖνος, Ἀμύντας || καὶ τῶν ἀρχόντων Αἰακίδας καὶ ἰδιῶται Ἀλέξων Ἄνδρωνος, Δίων, Φίλων.*

Z. 2 *Cu.* *νόμος*, *Rg.* *νόμο*[.], *Lebas* *νόμον*. — 2/3 *Cu.* u. *Rg.* *'Αρμ[ο] δίου*, *Lebas* voll. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *δὲ ἐν οἰκία*, *Lebas* *δὲ Νίκαια*. — Dann *Cu.* *Σωκράτεια* ... ΓΚΩΜΟΣ Ο.. Α.. *ει*, *Rg.* *Σωκράτεια* ... ΓΚΩΜΟΣΟ.. Α*ει*, *Curtius* vermutete ο[ὖσ]*α* .., womit jedoch der Satz abschloss, wie denn auch *Rg.* keine Lücke danach giebt. Dann aber bleibt nur *ἀνέγκλητος* möglich, was die Parallelen, wie 1702, 5; 1731, 7 u. v. a., geradezu fordern. Was wir erraten, giebt *Lebas* wirklich. — 4 *Cu.* Ω[ΣΤ]Ε, *Rg.* [...]*ε*, *Lebas* ΩΤΕ. — Dann *Cu.* *ἱερεύς*, *Rg.* *ἱερε(ύ)ς*, *Lebas* *οἱ ἱερεῖς*. *Cu.* u. *Rg.* änderten also, weil sie *'Αμύντα* lasen. Aber *'Αμύντας* ist der College von *Ταραντῖνος*, nicht der Vater. — 5 Zu *'Αλέξων "Ανδρωνος* fehlt mir ein Beleg; ein *'Αλέξων Χαριξένου* 1729, 20; 1884, 2; *'Αλέξων* allein 1723, 22; 1742, 11. — Dann lesen *Cu.* u. *Rg.* [*Δ*]*ίω*[*ν*] *Φίλων*[*ος*], *Lebas* ΔΙΩΝΦΙΛΩΝ. Weil zwar ein *Δίων Φιλιστίωνος* (1819), *'Επισθένεος* (1857), *'Αλέξωνος* (1751), *'Αριστοβούλου* (1747) bezeugt ist, aber kein *Δίων Φίλωνος*, lese ich 2 Zeugen heraus und identificiere *Φίλων* mit *Φίλων 'Αριστέα* (1798, 23; 1919, 7). — Nach *ἀργυρίου* Z. 2 Zahlzeichen wie 1919, 6. — Der Bürge z. B. 1874, 32.

Zeit. Priesterschaft IV: December/Januar 158/157.

2281 *Anecd.* 23. *Rang.* 930. *Lebas* 952.

"Αρχοντος 'Αμφιστράτου τοῦ 'Αμφ---ιστράτου μηνὸς 'Απελλαίου, ἀπέδοτο Δικαιαγόρα Διοδώρου, συνεπευδοκέοντος τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς | "Αρχωνος, σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σῖμον τῶι 'Απόλλωνι τῶι Πυθίωι, ἀργυρίου μ(ν)ᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε | τῶι θεῶι, ἐφ' ὅτωι ἐλευθέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σῖ[μο]ν, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέ[ων] ὡς ἐλ|ευθέ|ραν ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας --- καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Εὐάγ|γ|ελος ‖ Πάτρωνος. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ 'Απόλλωνος 'Αμύντας, Ταραντῖνος, ἰδιῶται Μ[ε]-ν[ε]|κράτης, Μένης, 'Αμφίστρατος, [('Ι)]α[(τ)]άδας, 'Αγίων 'Εχεφύλου.

Das Verbum *ἀπέδοτο* fehlt bei *Cu.* u. *Rg.* Den Namen der Freilasserin hat *Cu.* *Δικαιαγό[ρα Διο]δώρου* gegeben, *Lebas* voll. Sie ist es auch 2099. Ihr Mann h. also *"Αρχων*. Danach lässt sich schliessen, dass 2099 ihr Mann zugleich der Bürge ist. — *Cu.* u. *Rg.* *συνευδοκέοντος*, *Lebas* *συνεπευδ°*. — 2 *Cu.* *Σι.ον*, *Rg.* *Σι.(.)ον*, *Lebas* ΣΙΜΟΝ. Also derselbe Name wie 1691, 2; 2061, 4. — *Cu.* u. *Lebas* *μᾶν*, *Rg.* *μνᾶν*. — 2 Ende *Cu.* u *Rg.* [*κα*]*θὼ*[*ς*] *ἐπ*[*ίστευσε Σι.ον*], *Lebas* *καθὼς ἐπίστευσε*, also ohne Lücke am Ende der Zeile, und auch ohne solche am Anfange von Z. 3. Das Objekt fehlt wie 1705, 5; 2061, 5 u. oft, dazu auch noch der Name. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *ὅτ*[*ωι*], *Lebas* *ὅτωι*. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *καταδουλίζοιτο* [...]*ον*, *Lebas* °το ΣΙ.. Ν. — 3 Ende *Cu.* u. *Rg.* *συλέων* [*ἐλευθέ*]|, *Lebas* *συλέ*[*ων*] *ὡς ἐλ*[*ευθέ*]|. — 4 *Cu.* u. *Rg.* *ζαμίας κατὰ τὸν νόμον τᾶς*

πόλιος, also mit Weglassung von *βεβαιωτήϱ*, was *Lebas* hat. — 4/5 bei *Cu.* u. *Rg.* fehlt der Name. Im gleichen Monat bürgt er nochmals: 1721, 4; Zeuge ist er z. B. 1825, 7. — 5 *Cu.* *τοῦ Ἀπ°*, *Rg.* *τος Ἀπ°* Druckfehler. — Nach *Ἀπόλλωνος* haben beide (gegen *Lebas*) *Κλέων*, was mir eine Art Dittographie zum Götternamen in ihren Abschriften gewesen zu sein scheint. — *Cu.* u. *Rg.* [*ἰδι*]*ῶ*[*ται*]*κϱάτης*, *Lebas* *ἰδιῶται* Μ. - Ν. |*κϱάτης*. — *Μενεκϱάτης* wohl derselbe, der 2233, 13 — Dec./Jan. 188/187 — schon Zeuge ist. — Auf den Naokoros *Μένης* folgt der *ἄϱχ. ἐπών*. Dann geben alle drei Abschriften ΚΑΙΑΔΑΣ, was sicherlich *Ἰατάδας Πάτϱωνος*, den Bruder des Bürgen, meint (vgl. 1804, 1). Den Schluss bildet der aus 1718, 16; 1722, 15 bekannte Delphier.

Zeit. Priesterschaft IV: Juli/August 158.

2282 *Anecd.* 24. *Rang.* 938. *Lebas* 950.

Ἄϱχοντος Κλεοξενίδα μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων | Καλλιστϱάτου (τοῦ) Αἰακίδα, Πεισιστϱάτου τοῦ Βούλωνος, Πολυ|(τι)]μίδα τοῦ Μελισίωνος, Κλέωνος τοῦ Ἄϱχωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Μίκυθος καὶ Ἀϱιστίων οἱ Θεαγένεος, συνευαϱεστ[εούσας τᾶς πα]|[τϱώ]νας αὐτῶν Ἀϱχεμόϱας, ἐπ' ἐλευθεϱίᾳ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδϱεῖον οἰκογενὲς ᾧ ὄνομα Εὔτυχος, τιμᾶς ἀϱγυϱίου μν[ᾶν , καὶ ‖ τὰν τιμὰ]ν [ἔχ]οντ[ι πᾶσ]αν. βεβαιωτὴϱ καττοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Καλ(λ)ίστϱατος Αἰακίδα. καθὼς ἐπίστευσε Εὔτυχος τῶι θεῶι τὰν ὠν[άν, ἐφ' ᾧτε ἐ]λεύθεϱος ε]ἶμεν κα[ὶ ἀνέφ]απτος ἀ[π]ὸ π[άν]τω[ν] τὸν πάντα β[ίον], ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτϱέχων ἅ κα θέλῃ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ε[ὐτύχου | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παϱ]εχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Μίκ[υθος καὶ Ἀϱιστίων | καὶ ὁ βεβαιωτήϱ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παϱ]ατυχὼν κύϱιος ἔστω συλέων Ε[ὔτυ]χον [

Die Inschrift steht nicht, wie 2260—2281 und 2283—2293, auf Strecke AB, sondern auf einem ausgebrochenen Polygon.

Vgl. das Archontat und den Anfang von 2204. — 2 *Cu.* u. *Rg.* |ΛΑ.ΕΤΙΑ *τοῦ Αἰακίδα*, *Lebas Καλλιστϱάτου*. Mir scheint, dass der Steinmetz versehentlich das eine *τοῦ* überging; vgl. die folgenden Namen. — 2/3 *Cu.* *Πολυ*|ΕΤ..Δ..ΤΙΜΕΑ ...ΩΝΟΣ, so auch *Rg.*; *Lebas* ΠΟΛΥ - . ΘΕΝΙΔΑ *τοῦ Μελισίωνος*. Hier versah sich der Steinmetz; denn nach 2204 ist *Πολυτιμίδας* Buleut, und *Π° Μελισσίωνος* ist 2165, 23 bezeugt. — Z. 3 Ende *Cu.* [.]ΥΜΕΛΡΕ[, *Rg.* [.]*υνε*[.]ΛΡΕ[, *Lebas* *συνευαϱεστ*, aber die Zeile muss noch länger gewesen sein, wie Z. 4 Anfang beweist. Bei *Cu.* u. *Rg.* fehlt Z. 4 Anfang alles bis zu *ἐπ'*. Bei *Lebas* lesen wir | ...*νας αὐτῶν Ἀϱχεμόϱας*. — 4 *Cu.* u. *Rg.* [.]*υθίωι*. — *Cu.* u. *Rg.* *ῶι*. — *Cu.* u. *Rg.* *Εὔ*[*τ*]*υ*[*χ*]*ο*[*ς τιμᾶ*]*ς ἀϱγυϱίου*[, *Lebas* schliesst mit *μν*[*ᾶν*, es muss also noch die Zahl und *καὶ* dagestanden haben. — Der Anfang von Z. 5 fehlt

bei *Cu.* u. *Rg.* bis]τος [.]μακίδα. — Zu καττοὺς vgl. 1718, 9. — Stein Z. 2 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ, hier ΚΑΛΙ°. — 5 Schluss *Cu.* u. *Rg.* τὰν ὠ[νάν, *Lebas* τὰν ὠν[άν. — Z. 6 Anfang fehlt bei *Cu.* u. *Rg.*, die erst mit ποι]ῶν beginnen. *Lebas* hat zu Anfang | [R. f. 9 Z.] ἵμεν. — Nach β[ίον] unbenutzter Raum von der Grösse von 4 Zeichen. — 6 Schluss *Lebas* Ε[. . . . . .]. — 7 *Cu.* u. *Rg.* παρε]χόντω, *Lebas* παρ]εχόντω. — 7 *Cu.* u. *Lebas* ὠνάν, *Rg.* ΩΝΩΝ. — 8 *Cu.* u. *Rg.*]ν κύριος [ ] συλέων.

Cu. merkt an: Cetera non leguntur; *Rg.* „le reste de l'inscription n'est pas lisible“. *Lebas* hat keine Bemerkung darüber, ob die Inschrift einst unvollendet gelassen wurde oder ob sie aus irgend welchen Umständen unvollendet reproduciert werden musste.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2283 *Anecd.* 25. *Rang.* 922. *Lebas* 901.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος | μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Δεξώνδα | τοῦ Δάμωνος, Μαντία τοῦ Κλεοδάμου, Ξε‖ναινέτου τοῦ Σωσινίκου, ἀπέδοτο | Ἀστόξενος Διονυσίου τῶι Ἀπόλλω|νι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἐνδογε|νὲς ἇι ὄνομα Ἵλαρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δε|καπέντε, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Διονυσί|ου, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ | τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἄρχων Καλλία. εἰ δέ | τίς κα ἐφάπτηται Ἱλάρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, | βέβαιον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε | ἀποδόμενος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ ‖ Ἄρχων. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες | κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἵλαρον ὡς ἐ|λευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ‖ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀν|δρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Δεξώνδας Δάμωνος|, Μαντίας Κλευδάμου, Ξεναίνετος Σωσινίκου | καὶ ἰδιῶται Τιμόξενος Φυσκεῦς, Ξεναγόρας ‖ Εὐκλείδα, Σωσύλος, Ἁγίων Πολυκλείτου, Ξέ|νων Ξενοκρίτου, Διονύσιος Ἀσάνδρου, Πολίτας | Ἀσάνδρου, Καλλίας Ἄρχωνος, Στράταγος ΣΕΙΛ| ΙΧΟΥ.

Z. 2 *Cu.* u. *Rg.* βουλευόντων, *Lebas* βολ°. — 4 *Cu.* u. *Rg.* ΤΟΥ ΔΙΝΩΝΟΣ ΜΑΝΤΙΑ . . ΤΙΛΕΟΔΑΜΟΥ. Vgl. Z. 22; *Lebas* hat Z. 4, wie wir sie erwarten. — 11/12 *Cu.* u. *Rg.* δέ τίς | [κ]α, *Lebas* δέ | τίς κα. — 12 *Cu.* u. *Rg.* καταδουλισμῶ, *Lebas* °σμῶι. — 14 *Lebas* ΒΕΡΑΙΩΤΗΡ. — 15 *Cu.* u. *Rg.* παρέχοι. Richtig bei *Lebas.* Vgl. 1686, 14; 1838, 9 u. o. — 16 *Cu.* u. *Rg.* [πρά]κτιμοι, *Lebas* voll. — 18 *Cu.* u. *Rg.* [κ]ύριοι. — 18/19 *Cu.* u. *Rg.* ὡς ἐλ|ευθέραν. — 20 *Cu.* u. *Rg.* [μάρτυ]ροι, *Lebas* voll. 21/22 *Cu.* u. *Rg.* Ἀνδ|ρόνικος, *Lebas* ΑΝ|ΔΡ°. — 24 *Cu.* u. *Rg.* ΦΥΣ[.]ΕΥΣ.

— Den Bruder des *Τιμόξενος* s. 2265, 8. — 25/26 *Cu.* u. *Rg.* [*Ξέ*]|*νων Ξ.* Was wir aus 1945, 25 z. B. einsetzen könnten, hat *Lebas* noch voll gesehen. — 26 *Lebas* ΚΕΝΟΚΡΙΤΟΥ. — 26/27 *Cu.* u. *Rg.* *Πολίτα*[*ς* | *Ἀ*]*σάνδρου.* — 27 Ende *Cu.* ΣΤΡΑΤΑΓΟΣ ΣΕ | ΕΙΧΟΥ, Umschr. *Στραταγὸς Σ*[*ωτηρ*]*ίχου*?, *Rg.* ohne Ergänzung; *Lebas* ΣΤΡΑΤΑΓΟΣ ΣΕΙΛ| ΙΧΟΥ. Bekannt ist ein *Στράταγος Τηλεφάνεος* 1704, 2; 2213, 9.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2284 *Anecd.* 26. *Rang.* 925. *Lebas* 943.

Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Βοαθοίου, ἀπέδοτο Κλέων Διο|νυσίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον, οἷ ὄνο μα Σωσιμένης τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν ἐπ' ἐλευθερίαι, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. ‖ βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Ἕβρος Ἕβρου· ἐφ' ὧι τε ἐλεύθερον εἶμεν Σωσιμένη καὶ ἀνέφαπτον | ἀπὸ πάντων, ποιοῦντα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχον|τα οἷς κα θέλη. εἰ δέ τις ἐφάπτοι(το) Σωσιμένεος | ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Σωσιμένη ὡς ἐλεύθερον ἐόντα, | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἕβρος βεβαιούτω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· ὁ ἱαρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος | Ἁβρο[μά]χου, ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας Ὀρθαίου, Ἰατροκλ[ῆς |]ς, Μνάσων Ἀνφιστράτου, Ἁβρόμαχος ‖ [, Πάσ|ων Δαμέν[εος].

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *Βοαθοίου* (z. B. auch 1792, 1 u. o.), *Lebas* ΒΟΑΘΙΟΥ. — 2/3 *Cu.* *ὄνομ⟨α⟩α Σ°*, *Rg.* *ὄνομ|α Σ°*, *Lebas* *ὄνο μα.* — Der Bürge auch 2273, 5. — 5 Ende *Cu.* u. *Rg.* *.ἐφ' ὧιτε|*, *Lebas* *ἐφ' ὧι τε.* — 6 *Cu.* u. *Rg.* *ἀνέφ*[*απτ*]*ον*, *Lebas* voll. — 8 *Cu.* u. *Rg.* *ἐφάπτοι*, *Lebas* *ἐφάπτοιτο.* Auch *C.-B.* schrieben 2180, 14; 2192, 12 das Aktivum ab. — 8 *Cu.* u. *Rg.* *Σωσιμένου*[*ς*], *Lebas* *Σωσιμένεος.* — 9/10 *Cu.* u. *Rg.* *παρατυγχάν⟨ω⟩ν*, *Lebas* *παρατυ|χών.* — 10 *Cu.* u. *Rg.* [*ἐ*]*όν*[*τα*], *Lebas* *ἐόντα.* — 11 *Cu.* u. *Rg.* [*τῶι*] *θεῶι*, *Lebas* *τῶι θεῶι.* — 12 *Cu.* u. *Rg.* *Ἄ*[*θ*]*αμβος.* — Z. 13 rückt um 1 Zeichen ein. — 13 *Cu.* u. *Rg.* ΑΒΡΟΥ . ΧΟΥ, *Lebas* *Ἀβρο*[*μά*]*χου.* — *Cu.* u. *Rg.* *Ἀτε*[*ισ*]*ίδας*, *Lebas* *Ἀτεισίδας.* — *Cu.* u. *Rg.* [. .]ΘΑΙΟ, ergänzt [*Ὀρ*]*θαῖος*, *Lebas* *Ὀρθαίου.* Vgl. 2293, 30; 2315, 18. Danach giebt er, wo wir *ἰδιῶται* erwarten, ΙΑΤΡΟΚΛ|, *Cu.* u. *Rg.* nichts. Für einen *Ἰατροκλ*[*ῆς*] aber finde ich keinen Beleg. Z. 14 erscheint um 9 Zeichen eingerückt. Ob der Name, der mit]*ς* endete, auf Z. 13 oder 14 stand, ist unklar. Bei *Cu.* u. *Rg.* fehlt das *Σ* vor *Μνάσων.* — 14 *Cu.* u. *Rg.* nach *Μνάσων*: [. . . .]Ν . ΙΣΤΡΑΤC[.], *Lebas* ΜΝΑΣΩΝ . . ΑΝΦΙΣΤΡΑΤΟΥ. Der Genitiv *Ἀνφιστράτου* beweist, dass *Μνάσων*, nicht *Μνάσων*[*ος*] zu lesen ist. *Cu.* u. *Rg.* machten *Μνάσων*, ⟨*Μ*⟩*ν*⟨*ασ*⟩*ίστρατο*⟨*ς Ἀ*⟩*βρομάχου* daraus. Auf den Genitiv *Ἀνφιστράτου* folgt der Nominativ *Ἀβρόμαχος* bei *Lebas* (*Cu.* u. *Rg.* [.]ΒΡΟΜΑΧΟΥ). — 15 lassen *Cu.* u. *Rg.* weg, *Lebas* giebt:]ΩΝΔΑΜΕΑ[, was mir auf *Πάσ*]*ων Δαμέν*[*εος*] zu weisen scheint. Vgl. 2209, 3. — Die Archonten s. z. B. 2287, 11.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2285 *Anecd.* 27. *Rang.* 919. *Lebas* 899.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Μνασικράτεος μηνὸς πρώ|του, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ἡραίου, ἀπέ|δοντο Ξενοκράτης Εὐξιθέου καὶ Ἀρχὼ Ἀρχιδάμου Χαραδραῖ|οι τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Καλλι‖όπα τὸ γένος οἰκογενῆ⟨ι⟩, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, | καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· | Πολυκράτης Πολυξένου Χαραδραῖος. καθὼς ἐπίστευσε Καλ|λιόπα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Καλλιό‖πας ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω συλέων ἐπ' ἐλευθε|ρίαι ὁ παρατυγχάνων ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δί|κας καὶ ζαμίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· τῶν ἱερέων Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Δαμό|στρατος, Τίμων, Ἀριστόβουλος καὶ ἰδιῶται Δρομοκλείδας, ‖ Μένης, Εὐκλείδας Καλλείδα, Σώστρατος, Ἑρμαῖος, Ὀρθαῖος | Κλεάνδρου.

„Titulus egregie conservatus“ *Cu.*

Z. 3 *Cu.* u. *Rg.* *Χαραδραῖ|οι*, *Lebas* ΧΑΡΛΔΡ°. — 5 *Cu.* u. *Rg.* *οἰκογενῆ*, *Lebas* °*νῆ⟨ι⟩*. Vgl. 1838, 4. — 7/8 *Cu.* u. *Rg.* *Κ[αλ]|λιόπα*, *Lebas* voll. — 8 *Cu.* u. *Rg.* *ὧτε (ἐ)λ°*, *Lebas* hat 2 *ε*. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *ἐλευθε|ρίαι*, *Lebas* °*|ρία*. — 14 *Cu.* u. *Lebas* *Ἀριστόβουλος*, *Rg.* °*βούλου*, was falsch ist, wie 1703, 14 ausweist. — 14 *Cu.* u. *Rg.* *ἰδιῶτα[ι]*, *Lebas* °*ται*. — 15 *Rg.* ΣΩΣΑΣΤΡΟΣ Druckfehler. — Der Bürge wie 2094, 21. — Vielleicht ist *Ἀρχώ* die Tochter des *Ἀρ(χ)ίδαμος Ἀνδρομέν[εος Χαραδρ]αῖος* 2094, 47. — Unter den Zeugen erwarten wir *Χαραδραῖοι*. Die 4 ersten aber sind sicher Delphier, z. B. *Σώστρατος Σωτύλου* 2221, 15. Es giebt auch einen Delphier *Ἑρμαῖος*, z. B. 1713, 11, und *Ὀρθαῖος* begegnet auch öfter; einen Beleg für *Ὀρθαῖος Κλεάνδρου* freilich habe ich nicht.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2286 *Anecd.* 28. *Rang.* 931. *Lebas* 920.

Ἄρχοντος ἐμ μὲν Ἐρινεῷ Κλέωνος | τοῦ Σωσάνδρου μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δελφ|οῖς δὲ ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς | Θευξενίου, ἀπέδοτο Ἀρχὼ Σωκράτε|ος Ἐριναία τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι | σώματα γυναικεῖα τρία, αἷς ὀνόματα Ἀφ|ροδισία, Ἀρισ[τά]θλα, Μενεστράτα καὶ π|αιδάριον ὧι ὄνομα Σώσανδρος τὸ γέ|νος οἰκογενεῖς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ‖ δεκαπέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ σαν. βεβαιωτήρ· Νικοκράτης Ἀριστομ ένε[(ο)]ς Ἐριναῖος. καθὼς ἐπίστ[ε]υ[σαν] | τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθ[έ]|ρους εἶμεν, ποιοῦντες ὅ κα

θέλ[ω]ντι, ἀ|ποτρέχοντες ἃ κα θέλωντι. εἰ δέ τις ἐ|φάπτοιτο τούτων τινὸς ἐπὶ καταδου|λι(σ)μῶ, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχ[ών

„Reliqua desunt in lapide titulusque numquam videtur ad finem perscriptus fuisse“ *Cu.* „Il parait que cette inscription n'a jamais été terminée“. *Rg.* S. unten No. 2341.

Z. 4 *Cu.* u. *Rg.* *Σωκράτεος*, *Lebas* *Σωρατεος*. — 6/7 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀφ|[ρ]οδισία*, *Lebas* *Ἀφ|ροδ°*. — 7 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* ΑΡΙΣ..ΘΛΑ. — 11 *Νικοκράτης*, *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas*; *Rg.* in Umschrift *Νικόστρατος*. — 11/12 *Ἀριστομ|ενεως*. — 14 *ποιοῦντες* st. *°τας* wie 1854, 17. — 17 *Cu.* u. *Lebas* *°|λιμῶ*, *Rg.* *°λισμῶ*.

Zur Datirung bietet nur der Name des Archonten einen Anhalt. Ist er identisch mit *Ξ. Ταραντίνου*, so ist die

Zeit Priesterschaft VIII (in der Zeit von 140—100).

2287 *Anecd.* 29. *Rang.* 924. *Lebas* 944.

Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο Καλλὼ Ἀρίστωνος, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν | Ἀριστωνύμου καὶ Ἀρίστωνος τῶν Ἀριστω[νύμ]ου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον κορίδιον | ἇι ὄνομα Ἐπίκτησις τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο στατήρων δεκαεπτὰ δραχμᾶς, | καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτήρ· Ἀθανίων Ἀρίστωνος· ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν εἶμεν Ἐπίκτησιν ‖ τὸν πάντα χρόνον καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλη καὶ [(ποιοῦσαν ἃ)] κα θέλῃ. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο | ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἐπικτήσιος, βέβαιον παρεχέτω τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Καλλὼ | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ τῶι θεῶι. εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον, πράκτιμοι ἐόντωσαν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βε|βαιωτὴρ [παν]τὶ ἀργυρίου μνᾶς δεκαπέντε τ[ῶι θ]έλοντι, καὶ ὁμοίως Ἐπίκτησις ἐλευθέρα ἔστω. | ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Ἐπίκτησιν ἐπ' ἐλευθερίαι κατὰ τὸν νό‖μον ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Νικάτας Ἀλκίνου, Σώστρατος Σω|[τύλ]ου, Καλλίας Δίωνος, ἰδιῶται δὲ Πολίτα[ς Ἀσ]άνδρου, Ξενόκριτος, Δάμων Διονυσίου, Ὀρθαῖος, | Φίλων . ο . σίππου, Ξ[ε]νόκριτος [Σ]τησιμένεος. τὰν [γ]ραφὰν φυλάσσει Ξενόκριτος.

Z. 2 *Cu.* u. *Rg.* *Ἀριστονύμου*, *Lebas* *Ἀριστων°*. — *Cu.* u. *Rg.* *τῶν Ἀριστ[....]ου*, *Lebas* ΑΡΙΣΤΩ...ΟΥ. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *δύο*, *Lebas* ΔΥΩ. — 4 *Cu.* u. *Rg.* *ἐφ' ὧιτε*, *Lebas* *ὧτε*. — Z. 4—6 merkt *Lebas* eine un-

benutzbare Stelle an, z. B. *ἐλευθέ - - - ραν*. — 5 *Cu.* u. *Rg.* *ἀποτρέχουσαν*, *Lebas* °σα. — *Cu.* u. *Rg.* ΚΑΙΠΟΘ..Σ.ΚΑΘΕ.., *Lebas* ΚΑΙΓΟΘΟΙΣΚΑ ΘΕΛΗ. Danach *Cu.* u. *Rg.* *καὶ πο[ιοῦ]σ[αν ἅ] κα θέλη*. Der Steinmetz wollte, so scheint es, das, was er vor *καὶ ἀποτρέχουσαν* wegliess, nachtragen und versah sich dabei nochmals, so dass dasjenige, was nun da steht, Unsinn ist. Er wollte *καὶ ποιοῦσαν ἅ κα θέλη* nachtragen. An das aus andern Formeln (z. B. GDI. 1555 b, 10) bekannte *ποθήκειν* ist hier nicht zu denken, weil nicht *καὶ μή* da steht. — 5 Schluss *Cu.* u. *Rg.* *εἰ δέ [τ]ις ἐφαπτοιτη*, *Lebas* wie oben. — 8 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* *βε|βαιωτήρ [..]τι ἀργυρίου μνᾶς δεκαπέντε* Τ.ΕΛΟΝΤΙ. Aus Vergleichung der Parallelstellen (wie 2006, 7; 2049, 10; 2072, 7; 2197, 14/15) ergiebt sich, dass *μνᾶς δεκαπέντε* nicht von *πράκτιμοι* abhängig ist; denn dann müsste es *μνᾶν* heissen. Der Acc. ist nur abhängig zu denken von *πράσσειν*, was in den Parallelstellen steht und hier zu supplieren ist, nämlich [*παν*]*τὶ* — d. i. *τῶι θεῶι καὶ Ἐπικτήσει καὶ — τ[ῶι θ]έλοντι* ⟨sc. *πράσσειν ὑπὲρ τὸν θεὸν καὶ Ἐπίκτησιν*⟩. Hier liegt vielleicht ein Versehen des Steinmetzen oder der Abschreiber vor. Es ist mir sicher, dass man zur Erklärung die erwähnten Parallelstellen heranziehen muss — Curtius suchte sich mit „*ποτὶ ἀργυρίου μνᾶς δέκα πέντε τ[ῷ] ἑλόντι*“, *Rg.* mit „*καὶ ἀ. μ. δεκαπέντε τ-ελόντι*, et qu'ils payent quinze mines d'argent“ zu helfen —, weil *μναῖ δεκαπέντε* das Sechsfache der Freikaufssumme ist, dieses aber *κατὰ τὸν νόμον* als das Strafmass für das Nichtbürgen gilt (1697, 9; 1698, 9). — 8 *Lebas* *ἐλευθέρα*, *Cu.* u. *Rg.* [*ἐ*]*λ*°. — 10 *Cu.* u. *Rg.* *ὅς*, *Lebas* *ὡς ἐλευθέραν*. — *Rg.* *ἀζάμιοι*⟨*οι*⟩. — 11 *Cu.* u. *Rg.* *ὁ ἱερεύς*, *Lebas* *οἱ ἱερεῖς*. — Die Archonten s. 2147, 3. Danach zu corrigieren: *Cu.* u. *Rg.* *Ἀλκί[μ]ου, Σωσ[ινίκ]ου*. *Lebas* giebt ΣΩ|..Β.ΟΥ, was *Σω|[τύλ]ου* sein muss. — 13 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* ΦΙΛΩΝ.Ο.ΣΙΠΠΟΥ. Ob *Ζήνων Σωσίππου* (2252, 5)? — *Cu.* u. *Rg.* [*γ*]*ρ*[*αφ*]*άν*, *Lebas* *τὰν* [*γ*]*ραφάν*. — Der 1. *Ξενόκριτος* wird der Sohn des *Μένης* sein (2255, 13).

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2288 *Anecd.* 30. *Rang.* 921. *Lebas* 898.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Βουκατίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Φιλόξενος Ἀπέλλεος, συνεπαινέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φιλοξένου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σώματα δύο, ἓμ μὲν γυναικεῖ|ον ἇι ὄνομα Προστατῆρις τὸ γένος ἐκ Κορωνείας, τὸ δ-ὲ ἄλλο ‖ ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀπέλλης, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | πέντε, καθὼς ἐπίστευσαν Προστατῆρις καὶ Ἀπέλλης τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθεροι εἶ|μεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα | χρόνον. βεβαιωτῆρες· Ἵππων Ἀθανίωνος καὶ Ἐμμενίδας ‖ Καλλία, κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος. εἰ δὲ τίς κα ἐφάπτη|ται Προστατήριος ἢ Ἀπέλλεος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Φιλό|ξενος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φι-

λόξενος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἵππων | καὶ Ἐμμενίδας κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα‖τυγχάνοντες τῶν ἰδιωτᾶν κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευ|θέρους ὄντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | τοὶ συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | παραμενάτω δὲ Προστατῆρις καὶ Ἀπέλλης παρὰ Φιλό-ξε|νον ἄχρι ζώῃ Φιλόξενος ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον ‖ πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως. εἰ δέ κα μὴ παραμένωντι ἢ μὴ ποι|έωντι τὸ ποτιτασσόμενον, κύριος ἔστω Φιλόξενος ἢ ἄλλος | ὑπὲρ Φιλόξενον, ὅν κα Φιλόξενος κελεύῃ, κολαζομένοι[ς] | τρόπωι ὧι κα θέλωντι κολάζεσθαι ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας, πλὰν μὴ ἀποδό⟨υ⟩‖σθαι. μάρτυρες· τοὶ (ἱ)ερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρό|νικος, Πραξίας καὶ τοὶ ἄρχοντες Τίμων, Δαμόστρα|τος, ἰδιῶται Κλεύδικος, Δωρόθεος, Εὐκλείδας, Θευ|γένης, Μένης, Μαντίας, Εὐάγγελος.

Standort: Strecke AB. Auf Landrons Plane falsche Nummer: Steht auf Block E, wo Landron 900 eingetragen hat.

Z. 2 *Cu.* ΑΠΕΛΙ . ΟΣ, *Rg.* ΑΠΕΛ . . ΟΣ, beide *Ἀπέλ[λε]ος*, *Lebas* ΑΠΕΛΛΕΟΣ. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *δύο, ἔμ μέν*, *Lebas* ΔΥΟΞΕΜΜΕΝ, also ξ Druckfehler. — 3 Ende *Cu.* u. *Rg.* *γ[υν]αικεῖ|ον*, *Lebas* *γυν°*. — Die Flexion von *Προστατῆρις* wie die von *Νικόπολις* 2031, s. Anm. — 5 Stein ΑΡΓ - - - - ΥΡΙΟΥ - - - ΜΝΑΝ; der Stein hat mehrfach, Z. 5—8 zweimal, auch Z. 15—23 unbenutzbare Stellen gehabt. — *Ἀπέλλ-ης, -εος* Neubildung wie die Namen auf *-νίκ-ης* (vgl. *Κλεο-νίκ-εος* GDI. 1231, B, 8, auf *-φίλ-ης*, vgl. *Θεο-φίλ-εος* 3348, 1. — 6 *Cu.* u. *Rg.* *[Ἀ]πέλλης*, *Lebas* *Ἀπ°*. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *ὥτε*, *Lebas* *ὧιτε*. — 7/8 Ich liess *ἐλεύθεροι* und *ἀνεφάπτους*, *Cu.* corrigiert 2 Accusative, *Rg.* 2 Nominative. Vgl. 1728, 6 u. o. — 16 *Cu.* u. *Rg.* *ὄντες*, was *Rg.* belässt, *Lebas* *ὄντας*. — *Cu.* lässt *ἐόντες* nach *ἀζάμιοι* weg. — 22 *Cu.* u. *Rg.* *ὑπὲρ Φιλοξένου* gegen den delphischen Sprachgebrauch, *Lebas* *°ξενον*. — 22 Stein *κολαζομενοι*; die Zeilen vorher und nachher reichen um 2 Zeichen weiter, also ist in der Zeile dazwischen die Ergänzung eines Σ (*κολαζομένοι[ς]*) wohl möglich. Vielleicht haben wir aber den Nominativ als regelrechte Construktion zu belassen. Der Steinmetz fuhr nach dem Zwischensätzchen *τρόπωι ὧι κα θέλωντι κολάζεσθαι* fort, als ob *ἐξέστω* vorausginge. Ein solcher Constructionswechsel auch 1757, 16 u. a. — 24 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* *ἀποδοῦ|σθαι*. — 25 *Cu.* u. *Rg.* *τοὶ ἱερεῖς*, *Lebas* *τοὶ (Ι)ερεῖς*. — 28 *Cu.* u. *Rg.* *Μένης Μαντία*, aber *Lebas* *Μένης, Μαντίας*. Es ist *Μαντίας Κλευδάμου* z. B. 2217, 22 u. oft.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2289 *Anecd.* 31. *Rang.* 939. *Lebas* 926 a b c.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Θευξενίου, βουλευόν|των τὰν δε[υ]|τέραν ἑξάμηνον Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία, Ἀ|θάμβου το[ῦ] Ἀβρομάχου, Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο

Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, συνευδοκ[εόντων] ‖ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Μηνόφιλος τὸ γένος Φρύγα, [τ]ι|[μ]ᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων, καὶ τὰν ὠνὰν ἔχει πᾶ‖[σα]ν. καθὼς ἐπίστευσε Μηνόφιλος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, | [ἐφ'] ὧ[ι]τε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντ[ων ‖ τ]ὸν πάντα βίον, ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχων |(ἆ)| κα | [θέ]λη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Μα[ν]τί[ας Κλε|οδ]άμου. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Μηνο[φ]ί[λου, βέ|βαι]ον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμε[νος Ἄθα|μβος] καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Μαντίας. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέ[βαιον ‖ τῶι θε]ῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν [νόμον | τᾶς πό]λιος. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες [κύριοι | ἐόντ]ων συλέοντες Μηνόφιλον ὡς ἐλεύθερ|ον ὄντα | ἀζάμι]οι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκ[ας καὶ | ζαμίας. μ]άρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρ|χων καὶ ‖ οἱ] ἄρχοντες Ἀντιγένης, Ἐμμενίδας καὶ ἰ[διῶ]‖ται Διονύσιος Ἰρανίωνος, Μνασίθεος, Μα[ ], | Τιμόκριτος, Ὑβρίας.

Z. 2 *Cu.* u. *Rg.* δε[υτ]έραν, *Lebas* δε[υ]τέραν. — 3 *Cu.* u. *Rg.* τ[οῦ], *Lebas* το[ῦ]. — 4 *Cu.* u. *Rg.* [ἐ]πί, *Lebas* ἐπί. — 4/5 *Cu.* u. *Rg.* συνευδοκε|όντων, *Lebas* °δοκ[εόντων]|. — 5/6 *Cu.* u. *Rg.* σῶμα | [ἀνδρε]ῖον, *Lebas* ἀν δρεῖον. — 6/7 *Cu.* u. *Rg.* Φρύγα | τιμᾶς, *Lebas* Φρύγα [τ]ι|[μ]ᾶς. — 7 Zu τεττάρων vgl. z. B. 2164, 3. — Am Ende *Cu.* u. *Rg.* τὰν τιμάν, *Lebas* τὰν ὠνάν. — 7/8 *Cu.* u. *Rg.* ἔχει | πᾶσαν, *Lebas* πᾶ|[σα]ν. — 8/9 *Cu.* u. *Rg.* ὠ|νάν, *Lebas* ὠνάν|. — 9 *Cu.* u. *Rg.* ἐφ' ὧιτε, *Lebas* [ἐφ'] ὧ[ι]τε. — 9/10 *Cu.* u. *Rg.* πάν|των, *Lebas* πάντ[ων] | [τ]όν. — 10 *Cu.* u. *Rg.* θέλει, *Lebas* θέλη. — 10/11 *Cu.* |[ΩΚΑ]ΘΕΛΗ, Umschrift [ἆ κα] θέλη, *Rg.* |[. . .]θέλη, Umschrift [ᾧ κα] θέλη, *Lebas* ΩΚΑ| . . λη. Raum ist nur für ein Zeichen, also weder für οἷ, ἆι noch οἷς, sondern nur für ἆ, vgl. 2217 Anm. — 11/12 *Cu.* u. *Rg.* πόλιος [, *Lebas* πόλιος Μα[ν]τι[. .]; *Cu.* u. *Rg.* setzen *Μάντιος* aus Z. 14 ein: es ist *Μαντίας Κλεοδάμου* (z. B. 2283, 4). Denn das]ομου, welches *Lebas* zu Anfang von Z. 12 giebt, ist °δ]άμου; *Cu.* u. *Rg.* haben nur]μου. — 12 *Cu.* u. *Rg.* ἐφάπτοιτο, *Lebas* ἅπτοιτο. — 12/13 *Cu.* u. *Rg.* Μηνο[|]ν, *Lebas* Μηνο[φ]ί[λου, βέ|βαι]ον. — 14 *Cu.* u. *Rg.* [Μ]άντιος, *Lebas* Μαντίας. — 17 *Cu.* u. *Rg.* συλέοντες, *Lebas* συλεύοντες, aus geschriebenem συλέοντες und gesprochenem συλεῦντες hervorgegangen. — *Cu.* u. *Rg.* τ[ὸν] Μηνόφ[ιλον], *Lebas* nur Μηνόφιλον. — Bei *Cu.* u. *Rg.* fehlt die 18. Zeile. — 19 *Cu.* u. *Lebas* ἱερεύς, *Rg.* ἱρεύς. — Am Ende *Cu.* u. *Rg.* Ἀπόλλ[ωνος, *Lebas* Ἀπόλλωνος ΑΡ[. — Vgl. 2136, 2183. — 20 *Cu.* u. *Lebas* ἄ]ρχοντες, *Rg.* ἄρχοντες. — *Cu.* u. *Rg.* ΑΝ[, *Lebas* wie oben. — 21 *Cu.* u. *Rg.* nur Διονύσιος. Der Vatersname dazu bei *Lebas*, vgl. 2181, 2. *Pomtow* Jhrb. 35, 578 nimmt irrtümlich Διονύσιος „Ἀστοξένου" an. — Hierauf *Lebas* noch: Μνασίθεος

Μα[. Entweder beginnt *Μα* einen neuen Zeugennamen — dann wäre *Μνασίθεος* wohl mit *Μνασίθεος Διοδώρου* z. B. 2177, 2 zu identificieren — oder den Vatersnamen eines *Μνασίθεος*, den wir noch nicht kennen. — 22 In allen 3 Abschriften die beiden Namen. — Z. 20 fehlt der 3. Archont, weil er der Freilasser ist.

Zeit. Priesterschaft VII (in der Zeit von 140—100).

2290 *Anecd.* 32. *Rang.* 940. *Lebas* 958.

Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευ|όντων Πάτρωνος, Ἁγίωνος, Φιλιστίωνος, Πά|τρωνος, ἀπέδοτο Εἰράνα Νικία τῶι Ἀπόλλω|νι τῶ Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ζω|πύρα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ | τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Φιλόνεικος Νικία. εἰ δέ τις | ἐφάπτοιτο Ζωπύρας ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον πα|ρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ ‖ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συ|λέων Ζωπύραν ἐπ' ἐλευθερία ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι|κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς Ἐμμενίδας, | Λαιάδας, ἰδιῶται Κλέων, Βαβύλος, Ἧρυς, Νικανδρίδας.

Z. 2 sind 4 Buleuten genannt, nicht 2, wie *Cu.* u. *Rg.* nach ihrer Interpunktion vermuten. Vgl. 2167, 7—10. — 4 *Cu.* u. *Rg.* *τῶι Πυθίωι*, *Lebas τῶ Π°*. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *Φιλόνικος*, *Lebas °νεικος*. Ist der Bruder der Freilasserin; eponymer Archont z. B. 2212 und 2257. — 8 *Cu.* u. *Rg.* *βεβαιων*, Umschrift *βέβαι[ο]ν*, *Lebas βέβαιον*. — 8/9 *Cu.* u. *Rg.* *παρ|εχόντω*, *Lebas πα|ρεχόντω*. — 11 *Cu.* u. *Rg.* *ἐπ' ἐλευθερίαν* (wie z. B. 1777, 6). — 11 *ὢν* im Texte von *Cu.* weggelassen. — 11/12 *Cu.* u. *Rg.* *ἀνυπό|δικος*, *Lebas ἀνυπόδι|κος*. — 12 *Cu.* u. *Rg.* *Ἐμμενίδα[ς]*, *Lebas °δας*. — Die von *Cu.* angezweifelten Namen *Βαβύλος* und *Ἧρυς* sind sicher; vgl. 2192, 20; 2219, 22 (gleiches Archontat). *Cu.* u. *Rg.* haben zuletzt *Νίκαιος*, *Νικίας*, dagegen *Lebas Νικανδρίδας*. In der XV. Priesterschaft begegnet mehrfach ein *Νίκων Νικαίου* (2167, 20; 2204, 9). Was hat der Stein? In *Νικίας* bei *Cu.* u. *Rg.* könnte man den Vater von *Εἰράνα* sehen, den *Νικίας Κλέωνος* (seine Nachweise *Pomtow* Philol. 54, 364). In dem Bürgen vermutet *Cu.* den Bruder der Freilasserin. Bewiesen wird das durch 2192, 3; 2193, 3.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2291 *Anecd.* 33. *Rang.* 941. *Lebas* 921.

Ἄρχοντος Ἁγίωνος μηνὸς Ἡρακλείου, | ἀπέδοτο [. .(.)|καίνα Βα|β|ύλου, συνευδο[κ]|εούσας καὶ τᾶς ματρὸς αὐτᾶς Πρά|του καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτᾶς Αἰακίδα ‖ κ[αὶ Χ]αιρεφά[ν]εος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθ|ίωι σῶμα γυναικεῖον ἐνδογενὲς ἇι ὄνομα

| *Ζωΐλα ἐ[π'] ἐλευθερίαι, τιμᾶς ἀργυρίου στα|τήρων εἴκοσι, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχε[ι] | πᾶσαν. --- βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους ‖ τᾶς πόλιος· Σωσίπατρος Αἰακίδα, Κλ|[έω]ν Διονυσίου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ζωΐλας, | κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν ὡς ἐ|λευθέραν οὖσαν, καὶ οἱ βεβαιωτῆρες παρεχόν|τω βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρτυροι· Ἄρ|χων Καλλία ὁ ἱερεὺς καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀζά|ρατος· Κάλλων Ξένωνος, Ξένων Πολύωνος.*

Standort: Strecke AB. Die Nummer 921 fehlt auf Landrons Plane, und zwar auf Block *P*.

Z. 2 *Cu.* [*Ἡρά*]*καινα Βα*[*θ*]*ύλου*, aber durch die Brüder *Αἰακίδας Βαβύλου* und *Χαιρεφάνης Βαβύλου* ist der Vatersname gesichert. *Cu.* hat nach seiner Bemerkung zu [*Ἡρά*]*καινα* „si quidem recte hoc nomen restituimus" zu schliessen, diesen Namen selbst gebildet, und zwar nach dem Muster von (*Λάκων*) — *Λάκαινα* als Fem. zu *Ἡράκων*. Formen aber wie *Ἀρίστ-αινος*, *Αἴ-αινος*, *Λε-αίνα*, *Ξεν-αίνα* lehren, dass [..(.)]*καινα* auf [..(.)]*κ-αίνα* zurückgeht. Welches erste Compositionsglied hier stand, ist natürlich nicht zu erraten. Von den belegten Eigennamen passt der neben dem Masc. *Ἀλκ-αίνετος* vorkommende *Ἀλκ-αίνα*. Zwar ist er bisher nur als Name eines Hundes des Aktäon bekannt (vgl. Bergk, Anthol. lyr. Frag. *ἀδ.* 39), aber er könnte ebensogut Name einer Frau sein. — 3/4 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* ΠΡΑ|.ΙΟΥ. *Cu.* entnahm *Πρά*|[*τ*]*ου* aus 2310, 3. *Rg.* *Πρα*|(*τ*)*ίου*, wofür die 3 Abschriften sprechen. — 4/5 ergänzt nach 2310, 4/5. — 7 *Cu.* u. *Rg.* *ἐλευθερίαι*, *Lebas* °*ρία*. — 10/11 *Cu.* u. *Rg.* *Κλ*[*έ*|*ω*]*ν Διο*[*ν*]*υσίου*, *Lebas* ΚΑ|..Ν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. *Cu.* ergänzt *Κλέων* mit Recht nach 2284, 1. — 15 *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* *καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ τῶν*, corrigiert durch Pomtow, Beitr. 115 Anm. — Gleiches Archontat wie 1692. Für einen *Κάλλων Ξένωνος* finde ich keinen Beleg. Die Zeichenform legt die Vermutung ΔΑΜΩΝΞ° nahe (vgl. 2165, 22).

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2292 *Anecd.* 34. *Rang.* 942. *Lebas* 941.

Ἄρχοντος Ἀβρομάχου μηνὸς Θευξενίου, βουλευ|όντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Νικοστράτου, | Καλλία, γραμματεύοντος βουλᾶς Εὐάνδρου, | ἀπέδοτο Ξενοχάρης Πολυξένου, συνευδοκε|[όν]‖των καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Πολυξένου, Ἀρίστωνος, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄ|[νο]μ[α] Ἀριστὼ τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. καθὼς ἐπί[σ|τευ]σε Ἀριστὼ τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, [ἐλε]υθέρα [εἶμεν

Standort: Strecke AB. Die Nummer 941 fehlt auf Landrons Plane, und zwar auf Block *P*.

Die 3 Abschriften bei *Cu.*, *Rg.* u. *Lebas* sind ganz gleich. In allen 3 ist die Inschrift unvollendet. Die Lücke im letzten Worte reicht nur für Ergänzung von [*ἐλε*]; es stand hier also der blosse Infinitiv (wie 1959, 7; 1828, 4) ohne *ἐφ' ὥιτε*. — Der Freilasser begegnet als solcher auch 2213, 2. Der *γραμματεύς* ist Freilasser in 2177. Die Inschrift ist bestimmt durch 2302.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2293 *Anecd.* 35. *Rang.* 943. Besser bei *Lebas* 929.

Ἄρχοντος Ἀριστίωνος | τοῦ Ἀναξανδρίδα μηνὸς | Ποιτροπίου, βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Πά||τρωνος τοῦ Ἰατάδα, Σωσιπά|τρου τοῦ Αἰακίδα, γραμματε[ύ]|οντος δὲ Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύ|λου-, ἀπέδοτο Τιμοκράτης Εὐ|κράτεος Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι || τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄ|νομα [Ε]ὔβιος τὸ γένος Σύρον, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβα[ι]ω|τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πό||λιος· Ἐχέφυλος Πολυκλείτου. | καθὼς ἐπίστευσε Εὔβιος τ[ὰν | ὠ]νὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧι ἐλεύθερο[ν | εἶμ]ε[ν Ε]ὔ[βι]ον καὶ ἀνέφα[π]τον | ἀπὸ πάντων, ποιοῦντα ὅ κα θέ||λη καὶ ἀπο[τρ]έχο[ντα] οἷς κα [θέ]||λη. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Εὐ[βίου] | ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύ[ρ]ιο[ι | ἔστ]ων [οἱ πα]ρατυχ[ό]ν[τ]ες | [συλέοντες Εὔβιον, κ]αὶ ὁ [βε||βα]ιω[τὴρ βέ]βαιον π[α]ρ[εχέ]|τω [τὰ]ν ὠ[ν]ὰν [τῶ]ι θεῶι--. μάρτ[υ]||ροι· οἱ ἱε[ρ]ε[ῖ]ς τ[οῦ Ἀπόλλωνο[ς] | Ἄρχων Καλ[λί]α, Ἄθα[μβος Ἀβρο]μάχο[υ] καὶ [ὁ νε]ω[κ]ό[ρος Ἀ]πό|λλωνος Ἀτεισ[ί]δας Ὀ[ρ]|θαίο[υ] κ[αὶ τῶ]ν ἀ[ρχόν|τ]ων [Π]ά[τρ]ω[ν | Ἰ]ατ[άδα, Σωσίπ]α[τρ]ος [Αἰακ]ίδ[α] | ΓΙ [R. f. 9 Z.] Α||Δ [R. f. 6 Z.] Δ[.]| [R. f. 8 Z.] ΘΕ | [R. f. 10 Z.]*ος*.

Die Abschriften bei *Cu.* u. *Rg.* stimmen überein. Sie bieten nur einige Worte der ersten 12 Zeilen. Curtius sagt darauf: Reliqua desunt, und *Rg.* übersetzt dies: le reste de l'inscription manque. Und doch sah *Lebas* —37 Zeilen! Von Z. 16 ab ist der Text recht lückenhaft: die Ergänzungen rühren von mir her. *Lebas* hat, wie ich dabei merkte, sehr sorgfältig abgeschrieben; er hat auch Z. 31 und 32 eine Stelle angemerkt, die unbenutzbar war (*Ὀ*[*ρ*]|*θ - - αίο*[*υ*], [*Π*] - - - - *ά*[*τρ*]*ω*[*ν*]).

Die Buleuten s. 2206 und 2207 Anfang, den Freilasser 2165, 24, den Neokoros 2284, 13. Kann man mit Hülfe des Formelhaften Z. 1—33 vollständig ergänzen, so bleibt die Liste der Privatzeugen unergänzbar. Zu beachten in Z. 8 und 26 Interpunktionsräume. — Z. 11 *Cu.* u. *Rg.* *Σύρος*, *Lebas* *Σύρον*.

Pomtow zählt die Inschrift unter die unvollendeten, Beitr. 61 Anm. 4. S. unten No. 2341.

Zeit. Priesterschaft IX: December/Januar 126/125.

2294 A *Anecd.* 36a. *Rang.* 944. *Lebas* 955. „In der äussern Südwand des Hofes von Haus 56a“ *Pomtow*, Beitr. 91. „Fragment eines Polygonalmauerblocks mit *Anecd.* 36a, darunter *An.* 36b“. Ich mass für 36a: H. 0,34; Br. 0,29. Zeichen: 0,01. Aufs neue publiciert von *Pomtow* Jhrb. 35, 528. C. v. B.

[Ἄρχο]ντος | | τ|ῶι Πυθ|ίωι |]νται
επισ[|]σανιν καὶ σ[‖]ς καὶ ἀνεφάπτο|υς
| μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς το|ῦ Ἀπόλλωνος Νικόσ|τρατος
Ἄρχωνος | καὶ οἱ ἄρχοντες Καλλί|στρατος Αἰακίδα, Σ[
ο]υ καὶ ὁ προστάτας Νι[| Β]αβύλος Λαιάδα,
Πολυτ[ιμίδας Ἀθάμβου, ‖ Ἐρ]άτων Κλέωνος, Φιλισ[τίων
Διοκλέος.

Die erste Abschrift von K. O. Müller war ganz ungenügend: Z. 1 bis 3 überging er, Z. 4 giebt er ἀν[ε]νκλ[ήτως], Z. 5 lässt er die ersten 5 Zeichen weg, Z. 6 das erste und letzte, Z. 7 das letzte, Z. 8 das erste und die beiden letzten. Z. 9 steht sicher Πολυτ[auf dem Steine; in den *Anecd.* Πολύζ[ηλος]. Z. 10 Σ[τρά]των, ganz unmöglich. — *Rg.* u. *Lebas* haben für 2294 A und B den Majuskeltext der *Anecdota* nachdrucken lassen.

Rg. hat Z. 1 und 2 nicht. *Pomtow* lässt sie ungedeutet; er giebt Z. 1 NIOL und Z. 2 IEΠΠ. — Die formelhaften Wendungen, die zu Z. 1 bis 6 fehlen, setze ich absichtlich nicht hinzu, damit man den eigentlichen Text leicht überblicke. In Z. 3 und 4 haben wir Namen und Herkunft der Freigelassenen zu suchen. Z. 4 zu Anfang kann das Zeichen ο, θ oder ρ (so *Rg.*) oder φ (so *P.*) gewesen sein. Vielleicht war die Fortsetzung καὶ σ[ῶμα] oder καὶ Σ[τ.]. — Z. 5 lässt auf ἐφ' ὥιτε εἶμεν ἐλευθέρου]ς καὶ ἀνεφάπτο[υς κτλ. schliessen. Mir schien es vor dem Steine, dass vor ς eher ο als υ anzunehmen sei. Das ο nach °πτ lässt *P.* weg. — Z. 6 lassen *Rg.* u. *P.* den Rest von υ unerwähnt, *Rg.* auch das σ vom Priesternamen. Das ist aber für die Zeitbestimmung wichtig. Die beiden Namen stehen 2267, 11, die hier zur Ergänzung helfen. *P.* nimmt sie als Priester und verweist damit die Inschrift bestimmt in Priesterschaft XVIII. Ich sah aber auf Αἰακίδα ein Σ. Das kann ich nur als Anfang eines neuen Namens deuten. Also wird ein Priester genannt gewesen sein, darauf werden die Buleuten gefolgt sein und vielleicht, wie *P.* will, noch der Neokoros [καὶ ὁ νεωκόρος Δάμων Ὀρθαίο]υ, wenn dieses υ nicht zum Genitiv des Vatersnamens eines Buleuten gehört. Dann aber muss offen gelassen werden, ob die Inschrift der XVI., XVII. oder XVIII. Priesterschaft angehört. Mit Βαβύλος beginnen die ἰδιῶται. Die Ergänzungen des 2. und 4. Namens sind von *Pomtow*. Der 2. Zeuge z. B. 2167, 14, der letzte z. B. 2267, 12. Für den 3. hat *Pomtow* Στράτων Κλέωνος, den ich nicht belegen kann; Ἐράτων steht 2210, 16. Die Breite der Zeilen lässt sich, soviel ich sehe, durch nichts mit Sicherheit ermitteln, sie ist ja oft ganz verschieden, also können zwischen Πολυ-

τιμίδας und *Ἐράτων* noch Namen gestanden haben, *Φιλιστίων* braucht nicht zu schliessen.

Zeit. Priesterschaft XVI—XVIII (in der Zeit von 50—1).

2294 B *Anecd.* 36 b. *Rang.* 904. *Lebas* 957. Über den Standplatz vgl. 2294 A. Nach einem Zwischenraume von 0,07 in der Höhe folgt auf 2294 A die untenstehende Inschrift. Von neuem publiciert durch *Pomtow* Jhrb. 35, 528. C. v. B.

[Ἄρχο]ντος Κλεομάντιος μηνὸς Ἰ[λαίου, βουλευόντων Δίωνος, Μέντορος, Τιμολέωνος, | ἐπὶ τ]οῖσδε ἀπέδοντο Ἐμμενίδας [Τιμολέωνος καὶ ἡδεῖνα τουδεῖνος, συνευδοκέοντος | καὶ τοῦ] υἱοῦ αὐτῶν Τιμολέωνος, τῶι [Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερίαι σῶμα | ἀνδρεῖ]ον ᾧ ὄνομα Θεόξενος, τιμ[ᾶς ἀργυρίου μνᾶν , καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι ‖ πᾶσαν. βεβ]αιωτὴρ κα[τ]ὰ τοὺς νόμους· [ὁδεῖνα τουδεῖνος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Θεοξένου | ἐπὶ καταδου]λισμῶ, βέβαιον [π]αρεχόν[των κτλ.

Z. 1 *Cu.* u. *Rg.* *μηνός*[, *P.* dahinter IΛ; ich notierte nur Jota. — Die Ergänzung der Buleuten nach 2267, 1. Vgl. noch 2113, 11. — 2 *Cu.* u. *Rg.* *Σαραπείων το*[*ῦ*] *Ἐμμ*[*εν*]*ίδ*[*α*] — sic! — Der Verkäufer ist 2259 Archont. Vom T des Vatersnamens sah ich nichts mehr, *P.* hat es. — 3 *Cu.* u. *Rg.* *Τιμοθέωνος τῶ*[*ι*]. — *P.* *τῶ Ἀ*[*π*°, ich bezog die Hasta nach *τῶ* auf Jota. — 4 *Cu.* u. *Rg.* *ὄνουα* und nach *Θεόξενος* Klammer. — 5 *Cu.* *βεβ*]*αιωτὴρ* ΚΑΙΑΤΟΥΕΠΟΥΟΥ, *Rg.* *βεβαιω*ΤΗΧΚΑΙΑΤΟΥΕΠΟΥΟΥ. — 6 *Cu.* u. *Rg.* ΣΙΣ.ΩΒΕΒΑΙ...ΡΕΣΟ. — In Z. 8 sind noch die oberen Spitzen einiger Zeichen erhalten, z. B. ein Π scheint sicher zu sein.

Zeit. Priesterschaft XVIII (in der Zeit von 50—1). Vgl. 2267.

2295 *Thiersch* 1 (Abh. der Bayr. Ak. III, 1840, p. 63). *Rang.* 910. *Lebas* 911.

Ἄρχοντος Ἀρχία μηνὸς Δαιδαφορίου, ἀπέδοτο Εὐαγό|ρας Ἁβρομάχου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖ ον ὧι ὄνομα Ἀσκλαπιάδας τὸ γένος Σύρον, τιμᾶς ἀρ γυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ ‖ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Μαντία-ς Κλεοδάμου· | ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερον εἶμεν Ἀσκλαπιά-δαν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, καθὼς ἐπί-στε-υσε Ἀσκλαπιάδας τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, καὶ εἴ τις ἐφά-πτοιτο Ἀσκλαπιάδα ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν ‖ συλέων ὡς ἐλεύθερον ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδι|κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς | τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ τῶν ἀρ|χόντων Πεισίστρατος, ἰδιῶται Εὐκλείδας, Ἄ|θαμβος Ἀγάθωνος, Ἄθαμβος Ἁβρο-

μάχου, Κλέων ‖ Δαμοσθένεος, Μένης Δελφοί, Ἀριστοτέλης Νικάν|δρου, Τρίτυλλος Φιλοκράτεος, Θεαρίων Ἀριστοτέ|λεος, Ἀρίστων Ἀλέξωνος Τροιζάνιοι. ἁ ὠνὰ παρὰ | Μένητα.

Standort: Strecke AB. S. Landrons Plan Block Ξ.

Z. 1 *Th.* u. *Lebas Εὐαγό|ρας, Rg.* ΕΥΑΝΔ|ΡΟΣ. Weder den einen noch den andern kann ich nachweisen; in die Familie gehört *Ξεναγόρας Ἀβρομάχου* aus XXI. Pr. (2156, 24). — 2 *Th.* u. *Lebas Ἀβρομάχου, Rg. Ἀ[β]ρομάχου.* — 2 *Rg.* u. *Lebas τῶι Πυθίωι, Th. τῶ Π°.* — 2/3 *Th.* u. *Rg. ἀνδρεῖ|ον, Lebas ἀνδρε[ῖ]|ον.* — 3/4 *Th.* u. *Rg. ἀρ|γ°, Lebas [ἀρ]|γ°.* — 4 *Th.* u. *Lebas πᾶσαν, Rg. πᾶ[σ]αν.* — *Th.* u. *Rg. βεβαιωτήρ, Lebas °τ[ήρ]|.* — 5 *Th.* ΝΟΝΟΝ st. *νόμον.* — *Th. Παντίας Κλεοδάμου, Rg.* ΜΑΝΤΙΔ-ΣΚΛΕΟΔΑΜΟΥ, *Lebas Μαντία-ς Κλεοδάμ[ου].* Der von *Lebas* richtig gelesene Name kommt oft vor, z. B. 2217, 22. Alle drei Abschriften haben *Κλεο-*, nicht *Κλευ°.* — 8/9 *Th. Ἀσκλαπ|ιάδα, Rg. Ἀσκλαπι|άδα, Lebas Ἀσκλα[πι]|άδα.* — 9 *Th.* u. *Rg. °τυχών, Lebas °τυχώ[ν].* — 10 *Th.* vor und nach *ἀζάμιος* das Particip *ὤν*, das erstere fehlt bei *Rg.* u. *Lebas.* — 12 *Th. Πρασίας.* — 13 *Th.* u. *Lebas Πεισίστρατος* (z. B. *Βούλωνος* 2224, 24 aus VIII. Pr.), *Rg. Σωσίστρατος* (z. B. *Ἀθανίωνος* 2205, 15 aus IX. Pr.). — *Th.* u. *Lebas Εὐκλείδας, Rg. [Ε]ὐκλε[ί]δας.* — 13/14 *Th.* u. *Lebas Ἄ|θαμβος, Rg. Ἄ|[θαμβ]ος.* — 14 *Th. (Ἄ)θαμβος.* — 14 Ende *Th.* u. *Rg. Κλέων, Lebas* ΚΛΕΩΝ. — 15 *Th.* u. *Lebas Δαμοσθένεος, Rg. Δημο°.* Vgl. 2155, 18. — 15/16 *Th.* u. *Lebas Νικάν|δρου, Rg. Νίκαν|δρος.* — 16 *Rg. Τρι(γ)ύλλος.* — *Th.* ΑΡΙΩΝ st. *Θεαρίων.* — 17 *Th. Τροιζάνιο(ι).* — 17 Ende bei *Th.* ungedeutet.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2296 *Lebas* 910.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Θεοξενίου, | ἀπέδοτο Πασίων Κλέωνος καὶ Ἀναξὶς Πολυκράτεος | τῶι θεῶι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Παρθέ|νιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, ‖ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ | τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Πολύξενος Ὀξύ|λου. καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι Παρθένιον | τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶ - - μεν καὶ | ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ. ‖ εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Παρθενίου ἐπὶ καταδου|λισμῶι, ἐξουσία δὲ ἔστω συλέοντι τῶι | παρατυχόντι ἀζαμίωι ὄντι καὶ ἀνυποδί|κωι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. ὁ δὲ βεβαιωτὴρ βέ|βαιον παρεχέτω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. μάρ‖τυροι· οἱ ἱερεῖς Ἀνδρόνικος, Πραξίας· Αἰακίδας Φιλαιτώ|λου, Εὐκλείδας Καλλείδα, Καλλείδας Εὐκλείδα, | Πολύξενος Ὀξύλου, Δαμόφαντος Δαμοκράτεος, Σωκράτης Ἀντάλλου, Ἵππων Ἀθανίωνος, Κλεόδαμος Πολυκράτεος.

Standort: Strecke AB. S. Landrons Plan Block *P*.

Wie die Nummern 1807 und 2085 dasselbe Aktenstück bringen, so deckt sich 2296 mit 2268. Die Abweichungen sind — ausser der verschiedenen Zeilenabteilung — folgende: 1) 2268, 6 *ἀνέφαπτος*, 2296, 9 *ἀνέφαπτον*; 2) 2268, 7 *ἐξουσία ἔστω*, 2296, 11 *ἐξουσία δὲ ἔστω*; vgl. 1752, 5; 3) 2268, 8 *ἀζαμίω* und *ἀνυποδίκω*, 2296, 12/13 *ἀζαμίοι* und *ἀνυποδίκοι*; 4) 2268, 12 *Κλεύδαμος*, 2296, 18 *Κλεόδαμος*. Man sieht, ganz geringfügige. Die Wiederholung der Urkunde ist ohne Bedeutung: aus Versehen mag die Verwaltung des Hieron ein und dieselbe Urkunde zwei im Hieron beschäftigten Steinmetzen gegeben haben; nun stehen auf Strecke AB (s. Pomtow, Beitr. Tafel III) zweimal in geringem Abstande von einander dieselben Worte derselben Urkunde.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2297 *Thiersch* 3 (Abh. der Bayr. Ak. III, 1840, p. 67). Danach bei *Lebas* 949 wiederholt. Besser bei *Rang*. 945.

[Ἄρχοντος]δρου μηνὸς Ἐνδ-υσποιτροπίου, ἐν δὲ Βοαῖς [ἄρχοντος | μην]ὸς Ποκίου, βουλ-ευόντων Διοδώρου τοῦ Ὀρέσ[τα, | , ἀπέδο]το Αἴνησα Πολυξενίδα Βοαία τῶ Ἀπόλλωνι [τῶ Πυθίω σῶμα ἀνδρεῖον | ᾧ ὄνομα]τηρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καὶ τὰν [τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ἐφ' ὥιτε [ ]τηρος ‖ ἐλεύθερ]ος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν [πάντα χρόνον. βεβαιωτῆρες· | Εὐάγγε]λος Μεγάρτα Δελφός, Βοαῖος δὲ Εὔξενος [. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο | τή]ρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντω τῷ [θεῷ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. | ὁμ]οίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν ἐχ[έτω συλέων [ ]τηρον | ὡς ἐλεύθερον] ἐόντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσ[ας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· ‖], Διονύσιος Ἀστοξένου, Δαμ[|]γεμάχου, [

Standort: „Ausgebrochener Polygon, wie aus Rhang. Ant. Hell. II, 642 hervorzugehen scheint". Pomtow, Beitr. 101. Fehlt auf Landrons Plane.

Z. 1 *Rg*. ΔΟΥ, *Th*. ΔΡΟΥ. — *Rg*. *Ἐνδ-υσποιτροπίου*, *Th*. ΕΝΑ[. — *Rg*. *Βοαῖς* (*ἄρχοντος* .., *Th*. ΒΟΑΙ[. Vgl. *Βοαῖος* Z. 3 und 6; 2074, 2 und 6. Bei Steph. Byz. (ed. Meineke p. 172) *Βοιόν*. — 2 *Rg*. ΣΠΟΚΙΟΥ, *Th*. ΟΣ.....ΒΟΥ°. — *Rg*. *Ὀρέσ[του*. Derselbe Mann Freilasser in 2170, 2 (Pr. XIV) und Zeuge in 2156, 24 (Pr. XXI). — 3 oben die Lesung von *Rg*.; *Th*. ΟΛΙΗΗΣΠΟΛΥ°, also 3 Fehler. — 4 Vielleicht *Σώ]τηρος*, s. 2168, 19; 2204, 13. — 5 Ende *Rg*. *τῶν*, *Th*. *τόν*. — Zur Ergänzung in Z. 6 benutze ich 2195, 5, wo die Freilasser *Εὐάγγελος καὶ Φιλώ, συνευαρεστέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Μεγάρτα* heissen, und identificiere den Bürgen hier mit diesem Freilasser. 2195 stammt aus Pr. XV. — 7 *Th*. °*δουλισμοῦ*. — 7 Ende *Th*. ohne *τῶ*. — 7 *Rg*. ergänzt *ὅ τε ἀποδόμενος*.

— 8 *Th.* ohne]οιως. — 8 Ende *Th.* °ΣΙΑΝ, *Rg.* danach noch Γ\, also den Anfang von ἐχ[έτω]. — 9 *Rg.* u. *Th.*]ΚΟΝΤΑ, *Rg.* in der Umschrift ἐόντα. — 10 *Rg.* beginnt mit ΣΩΔΙΟ°, *Th.* nur ΔΙΟ°; in ΣΩ muss ja ein Lesefehler stecken, weil wir Nom. oder Gen. eines Mannesnamens erwarten. — 10 Ende *Rg.* ΔΑΜ, *Th.* ΔΑ[. — 11 *Rg.* ΓΕΛΛΧΟΥ, *Th.* ΕΜΑΧΟΝ. *Rg.* Πελάχου?

Annährend wird die Inschrift bestimmt durch *Διόδωρος Ὀρέστα* und *Διονύσιος Ἀστοξένου*, der durch 2185, 2 und 2249, 16 für die Pr. XXI erwiesen ist (s. Pomtow, Jhrb. 35, 557 Anm.). — Zeitlich passt dazu auch *Εὐάγγελος*.

Zeit. Vielleicht Priesterschaft XXI (kurz nach Chr. Geburt).

2298 *Lebas* 928.

Ἄρχοντος [(Σωσιπά)][τρ]ου μηνὸς Ἰλαίο[υ, βουλε]υό[ν]τ[ων] τὰν δευτέραν ἑξάμηνον (Π)ά[(σ)]ωνος τοῦ [(Δα)]μέ[νε]ος, Ἀμύντα τοῦ Εὐδώρου, Ξένωνος τοῦ Πολύωνος, | ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμοσθένης Ἄρχων[ος], ‖ συνευδοκεούσας καὶ [τᾶς] θυγατέρος αὐτ[οῦ] | Ἁπλόας, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυ[ναι]|κεῖον αἱ ὄνομα Ζωπύρα τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. καθὼς ἐπίστευ|σε Ζωπύρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, [ἐ]φ' ὧιτε ἐλευθ[έρα εἶμεν] ‖ καὶ ἀνέφαπτος [ἀπ]ὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. [βε]β[αιω]τὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Δαμο[φ]άνη[ς | . εἰ δέ] τις ἐφάπτοιτο Ζωπύρας ἐπὶ καταδουλισ[μῶι], | βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν [ὅ τε ἀπο]|δόμενος Δαμοσθένης καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δαμοφάνης. ‖ εἰ δ[(ὲ)] μὴ - - παρέχοιν β[έβ]αιον τῶι θεῶι τὰν [ὠνάν], | πράκτι - - μοι ἐόντων κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος. | ὁμο - - ίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύ[ριοι] | ἐόντων συλέοντες Ζωπύραν ἐπ' ἐλευ|θερία[ι] ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι | [πάσ]ας δίκας καὶ ζαμία[ς]. μάρτυροι· οἱ ἱε[ρεῖς] τοῦ Ἀ-πόλλωνος Ἄ[θ]αμβος, Ἄρ[χ]ων [καὶ | ὁ] νεω[κ]-όρος - - - Μέν[ης], ἰδιῶται Χοροκ[| R. f. 10/12 Z.]ενιος, [.]ένων καὶ | Τ.ΑΤ..Λ......Τ......

Standort: Strecke AB. S. Landrons Plan Block *N*.

Z. 1 *Lebas* [..]ΝΤΑΙΝ..ΟΥ. Die Korrektur erwiesen durch 2209, 1 bis 4. *Lebas* ΑΣΩΝΟΣ τοῦ ΑΙΑΝΤ[ ]ΟΣ st. *Πάσωνος τοῦ Δαμένεος.* — 4 Der Freilasser z. B. 2250, 12 Bürge. — 11 Der Bürge ist 2209, 35 Zeuge. — 15 Stein ΔΗ. — 22 Sonst ist *Ἀτεισίδας* in der IX. Pr. Neokor, also gehört dieses Archontat in den Anfang der Priesterschaft IX. — 23/24 Unter den Zeugen stand ein Brüderpaar: Was *Lebas* abschrieb, sieht fast wie [Ξ]ένων καὶ Τ[ι]μ[οκ]λ[ῆς οἱ Πολύωνος] aus. Beide sind in

der IX. Pr. Buleuten, *Ξένων* in dieser Nummer, *Τιμοκλῆς* 2098, 2. — Für die Genitivendung *]ενιος* wird wohl *]ενεος* auf dem Steine stehen. Vielleicht steckt auch im Namen ΑΓΊΛΟΑΣ ein Fehler: sieht mir wie ΑΓΑΘΑΣ *Ἀγάθας* aus.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2299 *Lebas* 959.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἁγίωνος τοῦ Δρομο|κλείδα μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐν δὲ Ἀμφ[ίσ]|(σ)|α Πασιμάχου τ[οῦ] | Ἀρισιάρ--χου μηνὸς Πανάμου, βουλευόντω[ν] | Ἁβρο--μάχου, Πολυ--τιμί-δα, Εὐκλείδα, Στράτωνος, ‖ ἐπὶ --τοῖσδε ἀπέδοντο Ε..νωτος καὶ Καλλίξενος | οἱ Καλλιξένου Ἀμφισ[(σ)]|[εῖς] τῶι Ἀπόλλωνι τῶι [Πυ]|θίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Ἀπολλώνιος τὸ γέ[νος] | οἰκογενῆ, --- τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, | καὶ τὰν τιμὰ-ν ἔχοντι πᾶσαν. βεβαιωτῆρες· Δελ‖φὸς Στράταγος Φίλωνος [R. f. 16 Z.] | [R. f. 5 Z.]· *ἐφ' ὧτε ἐλεύθερον εἶμεν Ἀπολλώνιον | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦντα ὅ κα θέ|λῃ καὶ ἀποτρέχ[οντα ἆ] κα θέλῃ. εἰ δέ τις [ἐφάπτοι]|το Ἀπολλων[ίου] ἐπὶ καταδουλισμῶ, κύριος ἔσ[τω] ‖ ὁ παρατυχὼν συλέων ὡς ἐλεύθερον ἀζάμιος ὢ[ν καὶ | ἀνυπόδικος πάσας δίκ]α[ς καὶ ζαμίας, καὶ] οἱ βεβαιωτῆρες βεβαι[(ού)]ντ[ων] | καὶ οἱ ἀποδόμενοι βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι | τὰν ὠνάν. [μά]ρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | [Ἐμμενίδας καὶ Λαιά]δας, ἰδιῶται* Σ...Σ..ΑΤΩΝΦΙΛ[

Standort: Strecke AB. S. Landrons Plan Block *T*. (Daneben ist ein Inschriftenfeld schraffiert, ohne dass es eine Nummer trägt. Was stand dort?)

Z. 2 ΑΜΦ..ΜΑ. — 6 ΑΜΦΙΣΜ[...]. — 15/16 ist von *Lebas* weniger Lücke angemerkt als die Formel erfordert. Am Ende ΒΕΒΑΙΩΝΤ[. — Z. 5 wohl *Ε[ὔγ]νωτος*, *Pape-Benseler* belegen *Εὔγνωστος*. — *Στράταγος Φίλωνος* s. B. 2249, 16.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2300 *Lebas* 960.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἁγίωνος μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων Ἁβρομάχου, Πολυτιμίδα, Στράτωνος, Εὐκλείδα, ἐν δὲ Χαλείω | ἄρχοντος Κλεοσθένεος τοῦ Ἀρίστωνος μηνὸς Ἀπόλλωνος, ἀπέδο|το Θεαρὶς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίω κοράσιον οἰκογενὲς ἆι ὄνομα Σωσύλα ‖ ἐὸ ἐξωτηρίος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν· βεβαιω|τῆρες κατὰ τὸ σύνβολον· Σάτυρος Κάρπου Δελφός, Τισίας Ἀγακλέος Χα-

λ(ει)εύς· | ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν Σωσίλαν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων. καθὼς ἐπί|στευσε Σωσύλα τῶι θεῶ τὰν ὠνάν. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωσύλας ἐπὶ καταδου|λισμῶ, βέβαιον παρεχόντω ἅ τε ἀποδομένα Θεαρὶς τῶ θεῶ τὰν ὠνάν, καὶ ‖ οἱ βεβαιωτῆρες βεβαιούντ[ω τῶ]ι θεῶ Σω[σύ]λαν. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πα[ρατιχὼ]ν κ[ύριος | ἔσ]τω συλέων Σωσύλαν ἐπ' ἐ[λε]υθερία ἀζάμ[ιος] ὢν καὶ [ἀ]νυπόδικος [πά]σας δίκας [καὶ] | ζ[αμίας]. μάρτυροι· [Δε]λφοὶ [Ξ]εν[α][(γ)]ό[(ρ)][α]ς, Διόδωρ[ος Κ]αλλι[(κρ)][ά]τ(ε)ο[(ς)], ΝΙΚΑΣΩΙ |] *Χαλ[ειεῖς*]Ε[. . .]Ο[. . . .]ΛΛ[. . . . . .]Σ[.]ΥΟΛ . ΟΣΟ[

Standort: Strecke AB. S. Landrons Plan Block Ψ.

Dasselbe Archontat wie 2299. — 3 *μηνὸς Ἀπόλλωνος* auch 1931, 1. — 5 *ἐξ Σωτηρίος* zusammengeschrieben. Zur Flexion vgl. 2151, 11. — 6 *Χαλεύς* wie *Χαλεῖς* 2204, 13. — 12 Aus Pr. X—XV ist ein *Διόδωρος Καλλικράτεος* häufig (z. B. 2314, 18) bezeugt: *Lebas* hat *[Κ]αλλιστ[ρά]του*, corrigiert von Pomtow, Rh. Mus. 49, 610. Aus ΝΙΚΑΣΩΙ ist vielleicht *Νικάνωρ* (*Λυσιμάχου* s. 2156, 24) herauszulesen. Sehr fraglich ist als erster Zeuge *Ξενόδοκος*. *Pomtow* rät auf *Ξεναγόρας* und ändert so *Lebas'* Lesung [.]ΕΝ[.]ΔΟΚ[.]Σ, a. a. O. S. 610.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2301 Diese Nummer wird, wie S. 475 mitgeteilt wurde, offen gelassen für die von Strecke GJ zu publicierenden Freilassungen. *Pomtow* hat z. B. Jhrb. 35, 562 und 577 verraten, dass No. VII in Pr. IV. *ἄ. Ἀνδρονίκου* Bürge und Zeuge *Εὔδοκος Πραξία* ist, desgleichen *Ἀστόξενος Διονυσίου* Zeuge, dass No. VIII in Pr. IV. *ἄ. Ἐμμενίδα* ein Zeuge *Κάλλων Λεπτίνα* heisst (Pomtow a. a. O. 568, Anm. 74).

2302 *CIG.* 1699. Besser bei *Lebas* 940.

Ἄρχοντος Ἁβρομάχου μηνὸς Ἡρακλείου, βουλευόντων τὰν δευτέ|ραν ἑξάμηνον Κα[(λ)]λία τοῦ Δίωνος, Νικοστράτου τοῦ Εὐδώρου, | γραμματεύοντος δὲ τᾶς βουλᾶς Εὐάνδρου, ἀπέδοτο Ξένων Δημη|τρίου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Κλέωνος, τῶι Ἀπόλλωνι ‖ τῶι Πυθίω σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Πίστα τὸ γένος ἐ-νδογενῆ, τι|μᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν. καθὼς ἐπίστευσε Πίστα τὰν ὠνὰν τῶ θεῶ, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτο[ς] ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα | οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Πάτρων Ἀριστοβούλου. ‖ εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Πίστας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω | τὰν ὠνὰν τῶ θεῶ ὅ τε ἀποδό-

μενος Ξένων καὶ ἁ βεβαιωτὴρ Πάτρων. | εἰ δὲ μὴ παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ | οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Πίσταν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζα||μίας. μάρτυροι· (οἱ) ἱερ- -εῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἄθαμβος, | - - | ἰ|διῶτα|ι| . τυμίδας Ξενοκράτεος, Στησιμένης, . . . πος, Ὀ|ρ|θαῖος, Ἀρίστων.

Standort: Theatermauer.

Wegen des Einganges vgl. 2292. — Z. 1 *CI.* *Ἡρακλέου, Lebas* °*κλείου*. — 2 ΚΑΧΑΙΑ im *CI.* und bei *Lebas*. Derselbe Mann z. B. 2194, 32. — 3 Nach *Εὐάνδρου* hat der Steinmetz wohl nur aus Versehen *τοῦ Εὐδόκου* (vgl. 2177, 4) weggelassen. — 5 *CI.* ΕΙΝΔΟΓ°, *Lebas* Ε-ΝΔΟΓ°. — 9 Der Bürge z. B. 2201, 5/6. — 10 *CI.* *καταδουλισμοῖ, Lebas* °*μῶι*. — 11 und 12 fehlen im *CI.*, oben wie bei *Lebas*. — 15 (*οἱ*) fehlt im *CI.* und bei *Lebas*. Im *CI.* nach *Ἀπόλλωνος* Lücke. — 16 im *CI.* nur [*ἰ*]*διῶτα*[*ι*] und *Ξενοκράτο*(*υ*)*ς*. *Lebas* rückt die Zeile um 2 Zeichen ein. Dem ersten Zeugen kann ich nicht nachkommen; die Abschrift von *Lebas* legt *Ἐτυμ-ίδας* nahe. Unter den in Pr. IX geläufigen Namen passt keiner zu [. . .]ΠΟΣ: ob [ΠΥΡ]ΡΟΣ?

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2303 *CIG.* 1700. Danach bei *Lebas* 931 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλείτου μηνὸς Θεο|ξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξ(άμηνον Ξένωνος τοῦ) Ἀριστοβού|λου, Ἀρίστωνος τοῦ Δαμοφάνεος, γραμματεύοντος | δὲ τᾶς βουλᾶς Ἡρακλείδα, ἀπέδοτο (. .)υτὼ Αἰχμίωνος, || συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς |

Standort: „in pariete Amphitheatri" *Cyriacus*. „Sie ist an dem erhaltenen Teile der Südwand, soweit er über der Erde liegt, jetzt nicht mehr vorhanden" Pomtow Jhrb. 35, 558; Beitr. 105.

Z. 2 ΕΞΕΑΡΙΣΤ°, also *ἑξ* Abkürzung von *Cyriacus* bei der Abschrift. Aber wie erklärt sich ΕΞΕ? Da beim 2. Buleuten der Vatersname mit steht, möchten wir's auch beim ersten vermuten. Nun kennen wir aber aus der Zeit, in die dieses Fragment weist, einen *Ξένων Ἀριστοβούλου* aus Nr. 2160, 16; 2161, 2; 2205, 7; 2206, 8, und ich glaube, dass *Ξένωνος* jenes ΕΞΕ der Abschrift aufklärt. Alle 4 Nummern stammen aus Pr. IX. Ebendaher ist 2216, wo Z. 21 *Ἀρίστων Δαμοφάνεος* und Z. 22 *Ἡρακλείδας* stehen. Für das Archontat des *Ἁγίων Πολυκλείτου* aber rechnet Pomtow Jhrb. 35, 558 aus, dass es in X (bezw. IX) „notwendig fällt". — 4 *Cyr.* ΑΠΕΔΟΤΟΤΩΑΙΧ°, *Mur.* ΑΠΕΔΟΤΟΥΤΩΤΗΣΑΙΧ°, danach *Boeckh* (. .)*υτώ*, also ein Name wie [*Πολ*]*υ-τ-ώ* von der Art wie *Πολυ-ξ-ώ*.

Zeit. Priesterschaft (IX oder) X (in der Zeit von 140—100).

2304 *CI.* 1701 b. Danach bei *Lebas* 947 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Ἀντιπάτρο[υ

Von *Boeckh* der Theatermauer zugewiesen, „ungewiss, mit welchem Rechte". Pomtow Beitr. 105. Sie hat sonst nur Inschriften aus der IX.—XV. Pr.

2305 *CI.* 1702. Besser bei *Lebas* 937.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βουκατίου, ἐν δὲ Αἰτω|λίαι στραταγέοντος τὸ δεύτερον Σ - - ατύρου μηνὸς Πανάμου, | ἀπέδοτο Κλεαρέτα, συνευδοκέοντων τοῦ τε ἀνδρὸς - - Φιλοχό[ρου] | καὶ τοῦ (υ)ἱοῦ Ἀλεξάνδρου, τῶι Ἀπόλλωνι τοῖ Πυθίωι σῶμα γυναι‖κεῖον ἇι ὄνομα Ἀλκυονὶς τὸ γένος οἰκογενής, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, ὥστε ἐλευθέραν εἶμεν Ἀλκυονίδα, καθὼς ἐπίστευσε Ἀλκυονὶς τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· | Ἀντιγένης Διοδώρου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀλκυονίδος ‖ ἐπὶ καταδουλισμῶι, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων | ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | βέβαιον δὲ παρεχόντω τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Κλεαρέτα | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀντιγένης. εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν - - βέβαιον | τὰν ὠνάν, πράκτιμος ἔστω Κλεαρέτα καὶ ὁ βεβαι - - - ωτὴρ ‖ Ἀντιγένης κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. μάρτυροι· οἱ | ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω[R. f. 12 Z.]*νος Ἄρ*[R. f. 5 Z.]*χων | καὶ Ἄθαμβος, ἰδιῶ*[R. f. 11 Z.]*ται δὲ Θεύξενος, Δεξιών|δας, Καλλιγένης, [Β]αβύλος, Λαιάδας, Φιλόνικος.*

Standort: Theatermauer. Ebenda aus gleichem Archontate 2307, 2315 u. No. k (unediert). S. Pomtow Beitr. 106.

Z. 2 *CI.* *δεύτερο*[. . . . .]ΙΤΥΡΟΥ, *Lebas* °*ον Σ - - ατύρου.* — 3 *Boeckh* tilgte aus Chandlers Abschrift *καὶ* nach *ἀνδρός*, *Lebas* zeigt, dass dort freier Raum für 2 Zeichen ist. *Boeckh* liess *συνευδοκέοντος* unbeanstandet, *Lebas* las °*των*, was wir erwarten. — 4 *CI.* *τῶι Πυθίωι*, *Lebas* *τοῖ*, vgl. 1723, 2 u. oft. — 5 *Ἀλκυονίς* auch z. B. 2253, 5. — *Boeckh* strich aus *οἰκογενεστης* das *της*, *Lebas* las °*γενής*, also Attraktion an den Relativsatz wie 1729, 5; 1864, 2. — 6/7 *CI.* *ἐλευθέ|ραν*. — 11 *CI.* [*ἀ*]*ζάμιος*. — 13 *CI.* fehlt *βέβαιον* am Ende. — 14 *CI.* *πρᾶκος*, *Lebas* *πράκτιμος*. — 13, 14 u. 16 im *CI.* keine Bezeichnung der Lücke. — 16 *CI.* *ἱερεῖς*, *Lebas* *ἱερης*. — *CI.* *Ἀπόλλωνος* ΑΡΧΙΩΝ, oben nach *Lebas*. — 17 *CI.* *ἰδιῶται* ohne Lücke. — *CI.* ΟΕΥΞΕΝΟΣ, *Lebas* *Θευ*°. — 17/18 *CI.* *Δεξώνδα*, *Lebas* hat den Nominativ; er rückt mit ΔΑΣ um 4 Zeichen die Zeile ein. — Unter den Privatzeugen ist, wie aus 2149, 2 ff. hervorgeht, kein Buleut.

Über *Σάτυρος Νικομάχου* vgl. Pomtow, Jhrb. 1895 S. 464.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2306 *CI.* 1703 nach *Cyriacus.* Danach bei *Lebas* 936 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Καλλικράτ[(εο)]ς μην[ὸς] Βουκατίου, (ἀπ)έδοτο Καλλικράτεια | Δεξικράτ⟨ια⟩εος τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖ|[(ον)] ἇι ὄν(ομ)α [(Νικο)]στράτα ἐνδογενὴ[(ς)] ἐ⟨α⟩π' ἐλευθερίαι, τιμᾶς | ἀργυρίου (μνᾶν · βεβαιωτῆρες) κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Ἀντιγένης ‖ Διοδώρου [καὶ Κ]|[(λ)]έων Διονυσίου Δελφοί· ἐ⟨ι⟩φ' ὧι⟨Νικοστρα⟩τε | ἐλευθέραν εἶμ[(ε)]ν ----- Νικοστράταν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ (πά)ντων | τὸν πάντα χρόν(ον) -----, ποιοῦσαν (ὅ) κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσαν | οἷς κα θέλη. εἰ δέ (τις) ἅπτ(ο)ιτο Νικοστράτας ἐπὶ καταδουλισμῶι, | κύριος ἔστω ⟨ἅπτοιτο⟩ (συλέων) Νικοσ(τράταν ὁ) παρ(α)τυχ[(ὼν)] ὡς ἐλευθέραν οὖσαν, ‖ καὶ οἱ βεβαι[ωτῆρες] βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν (ὠν)ὰν [|]. μάρτυροι· (οἱ) ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ἄρχων [Καλλία καὶ Ἄθαμβος] Ἀβ(ρ)ομάχου καὶ (ὁ) νεωκόρος (Ἀτεισίδας) καὶ ἰδιῶται Διόδωρος, | [.....]ενος, Πο(λ)ύω(ν), Θεόξενο⟨υ⟩ς, [

Standort: „in moenibus vetustis iuxta maximum amphitheatrum" *Cyriacus,* — Mauern, die *Pomtow* als zur östlich sich ans Theater anschliessenden Lesche gehörig ansieht. Beitr. 105.

„Titulus est turpissime habitus; lacunae non satis recte notatae sunt ..... Praeterea multae litterae prorsus vacant" *Boeckh.*

Z. 1 *Καλλικράτους* geändert, weil Z. 2 °*κράτεος* steht u. ebenso 2305, 1; 2307, 1. — 3 |ΘΕΙΛΙΟΝΑΙΓΑ.... ΕΝΣΤΡΑΤΑ. — Dann *ἐνδογενητεαπελ*°. Zur Attraktion von °*γενής* an den Relativsatz s. 1864, 2. — 5 *Διοδώρου* [......]ΩΣΩΝ. Beide Männer sind nochmals zusammen Bürgen 2162, 11. — 6 ΕΙΜΟΝ[.....]. — 9 Nach dem aus Z. 8 wiederholten *ἅπτοιτο*: ΝΙΚΟΣΠΑΡΤΥΧΙΣΙ*ώς*. — 10/11 Nach *τὰν* (*ὠν*)*ὰν* steht ΠΑΡΑΤΑΣ| ΚΛΙΟΜΟΙΣΝΙΚΟΣΤΑΕΛΕΥΘΕΡΑ ohne Angabe der Lücken, gewiss der Rest mehrerer Zeilen, die die Formeln *παραμεινάτω δὲ κτλ.* und *ὁμοίως δὲ καὶ κτλ.* enthalten haben mögen. — 12 ΑΡΧΩΝ....ΑΒΟΜΑΧΟΥ, die Lückenangabe muss falsch sein. — 12 *Boeckh* *Ἀρχ[ί]ων Ἀβ[ρ]ομάχου καὶ Νεώκορος.* — 13 ΟΣΟΣΟΘΕΝΟΣΠΟΥΩΘΕΟΞΕΝΟΥΣ. Daraus scheint sich der im gleichen Monat zeugende *Θεύξενος* (2305, 17) entnehmen zu lassen. Dann rät man auf *Πο(λ)ύω(ν)*, den Vater des *Ξένων*, der im Archontate des *Σωσίπατρος γραμματεύς* ist. *Boeckh* vermutete |[*Θε*]*οσθέν*[*ε*]*ος*? *Π*[*ύθ*]*ω*[*ν*] *Θεοξένου*? *Σ*[.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2307 *CI.* 1704. Danach bei *Lebas* 938 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς⟨συ⟩ Βυσίου, βουλευόν⟨τ[ῶν] Διογένεος τῶν⟩των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον [Κλεοδάμου τοῦ Πολυκρά]|τεος, Ἀμύντα τοῦ Εὐδώρου, γραμματεύοντος δὲ τᾶς βουλᾶς | Καλλιγένεος τοῦ Δαμοκράτεος, ἀπέδοτο Σῶτος (Χ)αριξένου τῶ[ι] ‖ Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σάτυρος τὸ γένος οἴ|κοθεν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ⟨Ψιθύ(ρ)ας⟩ | καθὼς ἐπίστευσε Σάτυρος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλεύθερος εἶμεν | καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλη. βε|βαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Καλλιγένης Δαμοκράτεος. εἰ δέ τις ἅ‖πτοιτο Σατύρου ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτω τῶ θεῶ | τὰν ὠνάν. εἰ δὲ μὴ παρέχοι βέβαιον, πράκτιμος ἔστω [Καλλι]‖γένης (Σ)ατύρω κατὰ τὸν νόμον. --- ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες τὸ[(ν)] Σάτυρο[(ν)] ὡς ἐλεύθερον | ὄντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. ‖ μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος Ἁβρομάχο[(υ)], | ἰδιωτᾶν Κλεόδαμος Καλλιγένεος, Ξενόκριτ[(ο)]ς Στησιμένεος, | Δαμοκράτης, Ἀτισίδας [(Ὀ)]ρ[(θα)]ίου.

Standort: Theatermauer. S. No. 2305.

Nur zweimal weicht *Lebas* ab: er lässt Z. 1 nach *βουλευόντ*| weg, was *Boeckh* als zu einer nebenanstehenden Nummer gehörig erkannte, nämlich Τ[ΩΝ]ΔΙΟΓΕΝΕΟΣΤΩΝ; zweitens lässt er ΨΙΘΥΑΣ weg, was im *CI.* Z. 6 schliesst. Diese Abweichungen erklären sich aus allgemeinen Erwägungen: *Lebas* giebt also einen Nachdruck, keine neue Collation. — Den ersten Buleuten ergänzt man nach 2315. — 4 *CI.* ΣΩΤΟΣΑΡΙΞΕΝΟΥ. Daraus macht *Boeckh* *Σώτ[α]ς [Χ]αριξένου*, indem er sich auf das fragliche ΨΙΘΥΑΣ von Z. 6 bezieht, worin er *[Σώτ]ας* vermutet. Aber dies stammt wohl aus derselben nebenanstehenden Nummer wie Z. 1 *⟨τῶν Διογένεος τῶν⟩* und gehört wahrscheinlich zu dem Frauennamen *Ψιθύρα* (vgl. 2218, 5) in der Phrase: *εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ψιθύρας κτλ.* Ich behalte *Σῶτος* bei: ist soviel als **σωτός*, oder *Σῶ-το-ς* ist mit *Εὔρυ-τος* u. a. zu vergleichen. — 4 Ende ΤΩ, wohl *τῶ[ι]*, allerdings Z. 7 *ὧτε*. — Der *γραμματεύς* ist zugleich Bürge. — 11 *CI.* *πρακτίμιος*. — 13 ΤΟΥΣΑΤΥΡΟΥ. Fraglich auch *τόν*. — 14 *Lebas* *ζα⟨α⟩μίας*. — 15 *ο[ἱ] ἱερε[ῖ]ς τ. Ἀ. Ἄθαμβος, Ἁβρόμαχος* *Boeckh*. — Der 1. Privatzeuge z. B. 2251, 22. *Ξενοκρίτης* änderte *Boeckh* in *Ξενοκρ(ά)της*; vielmehr *Ξενόκριτος*, z. B. 2190, 10. Der 3. Zeuge ist wohl der Vater des *γραμματεύς*. Für *Ἀτισίδας* (*Ἀγεσίλας*?). *Θρομίου*, was bei *Boeckh* steht, haben wir *Ἀτισίδας Ὀρθαίου* einzusetzen, und das ist der Naokoros. Vgl. 2316, 18 und 2284, 13. — 16 Mit dem gen. *ἰδιωτᾶν* vgl. *τῶν πολιτᾶν* 2323, 13.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2308 *CI.* 1705. Besser bei *Lebas* 925.

Ἄρχοντος Νικοδάμου μηνὸς Ἀπελλ[(α)]ίου, βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Πολύων[ο]ς, Δάμωνος, γραμματεύοντος | δὲ (τᾶς) βουλᾶς Κλεώνδα, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ξένων Ἀριστοβούλου, συνε[υ]‖δοκεούσας καὶ Κλεοῦς καὶ Αἰνησίου τᾶς θυγατρός, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι ‖ Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον οἰκογενὲς ἇι ὄνομα Σωτηρίς, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε | Σωτηρὶς τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν ε(ἶ)μεν Σωτηρὶν | καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὅ κα θέλη | καὶ ἀποτ[ρ]έ[χ]ουσαν οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον ‖ τᾶς πό[λιος]· Πάτρων Ἀριστοβούλου. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωτηρίος | ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀπο|δόμενος Ξένων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πάτρων. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχά|νοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Σωτηρὶν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν | [ἀζ]άμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι -- πάσ[(ας)] δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ‖ροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ --- Ἀπόλλωνος Ἁγίων, Πυῤῥίας καὶ τῶν | ἀρχόντων Πολύων, Δάμων, ἰδιῶται Κλέων, Ἀριστό|βουλος, Δαμόστρατος, -- Εὐθύδαμος.

Standort: Theatermauer.

Z. 1 *CI.* *Ἀπελληΐου, βουλεύοντος | παν, Lebas Ἀπελλείου, βουλευόντων | τάν.* — 2 *CI.* ΠΡΩΤΟΝ. — 3 ΤΑΣ fehlt. — 4 °*δοκεούσης* im *CI.* — 4 *CI.* *Αἰνησίου τοῦ πατρός.* — 6 *CI.* °|ΡΙΩΥ. — 11 *CI.* *βεβαίαν, Lebas βέβαιον.* — 13 *CI.* °|*νοντες* ΠΟΙΕΟΝΤΩ, *Lebas* wie oben. — 14 Stein ΠΑΣΣΑ. — 15 *CI.* *Πάτρων, Πύῤῥιος, Lebas Πάτρων, Πυῤῥίας,* Pomtow Jhrb. 35, 520 Anm. *Ἁγίων, Πυῤῥίας,* also XII. Pr., wie 2266. — 16 *ἀρχόντων Πολύανδρος Νίκιος,* was doch nach Z. 2 falsch sein muss; richtig bei *Lebas.* — Im *CI.* fehlt *ἰδιῶται.* — *Σωτηρίς* auch 1839, dort anders flektiert, hier in die Declination der *ι*-Stämme (z. B. *Αἵρεσις* in No. 2266) übergeführt. Vgl. 2151, 11; 2156, 16 und 20; 2317, 15. — Z. 17 rückt um 5 Z. ein.

Zeit. Priesterschaft XII (kurz nach 100 vor Chr.).

2309 *CI.* 1705 b. Danach bei *Lebas* 917 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Νικομάχου μηνὸς [(Ἡ)]ρα[(κλ)]έου [

Von *Boeckh* der Theatermauer zugewiesen, „ungewiss, mit welchem Rechte", Pomtow Beitr. 105. Die Majuskel hat ΛΙΚΟΜΑΧΟΥ und ΝΙΑΧΑΣΕΟΥ. Ist der Monatsname richtig, so muss ΣΕ als dittographisches ΕΕ angesehen werden. Bisher ist das Archontat nicht bekannt geworden. Die Theatermauer hat, soweit sich bis jetzt controlieren lässt, nur Inschriften aus Pr. IX.—XV. Aus 2190, 27 kennen wir einen *Νικόμαχος Δεξίππου* (VII. Priesterschaft *ἄ. Δαμοσθένεος*).

2310 *CI.* 1706. Besser bei *Lebas* 942.

Ἄρχοντος Πύῤῥου μηνὸς Ἡρα⟨ε⟩ίου, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Μικκύλου, Κλέωνος, γραμματεύοντος | δὲ τᾶς βουλᾶς Θεοτίμου, ἀπέδοτο Πρᾶτον Πλειστάρχου, | συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Αἰακίδα καὶ Χαιρεφά‖νεος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα | Ἀπολλωνία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀπολλωνία τὰν ὠνὰν τῶ | θεῶ, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν | πάντα χρόνον, ποιοῦσα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα ‖ θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Κλέων Διονυσίου. εἰ δέ τις ἅπτοι|το Ἀπολλωνίας ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρεχόντω τὰν | ὠνὰν τῶι θεῶ ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ. εἰ δὲ | μὴ παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκω | Σελεύκου, ἇς Σέλευκος θέλη. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυ‖χὼν κύριος ἔστω συλέων Ἀπολλωνίαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦ|σαν ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἄθαμβος | καὶ ἰδιῶται Νικάτας, Καλλίας, Ἐχέφυλος.

Standort: Theatermauer.

Die Abschrift von *Lebas* ist ungleich sorgfältiger: er notiert auch alle Stellen, die unbenutzt blieben. Das sind so viele, dass ich sie unten nicht alle angeben kann. — 1 *CI.* ΗΡΑΠΙΟΥ, *Lebas* ΗΡΑΕΙΟΥ. Da die Behörde des ersten Semesters erwähnt wird, ist es nur möglich an *Ἡραίου* zu denken. — 3 *CI. Πλιστ°*, *Lebas Πλειστάρχου.* — Über die Freilasserin s. 2291, 3. — 7 *CI. ἔχοντι*, *Lebas ἔχει.* — 9 *CI.* ΑΚΑ, *Lebas ὅ κα.* — 12 *CI. ἀποδομένα*, *Lebas ἀποδωμένα.* — 13 *CI.* ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΕΚΤΙΜΟΙ, *Lebas* wie oben. — 15 *CI. οὐ.σαν*, *Lebas ἐοῦ|σαν.* — 17 *CI. Ἀρχίων*, *Lebas Ἄρχων.* — 18 *CI.* ΛΙΚΑΤΑΣ, *Lebas* ΔΙΚΑΤΑΣ; ich vermute aus 2216, 21 und 2218, 28 den obigen Namen. — In Z. 14 ist *ἇς* (*Σέλευκος θέλη*) mit Assimilation aus *ἂν* zu erklären. 2032, 8, 9 sehen wir, wie bereits im J. 180, 1766, 7, wie im J. 173 *ἄν* für *κά* gebraucht wird; die Nummer 2252, die Pr. VI angehört, hat *ἄν* Z. 8 und 11 und *ἐάν τε — ἐάν τε* Z. 6. Also sind wir auch zur Annahme von *ἄν* statt *εἴ κα* berechtigt. Die Busse ist sechsfach (s. 2006). Hier hat ein Dritter das Recht sie einzuziehen. Dadurch wird der Freigelassene in besonderer Weise gesichert.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2311 *CI.* 1707. Besser bei *Lebas* 923.

Ἄρχοντος Στρατάγου μηνὸς Ποιτροπίου ὡς Ἀμφισσεῖς ἄγοντι, ἐν Δελ[φ]ο[ῖ]ς [δὲ] ἄρχον|τος Πυῤῥία μηνὸς Ἡρακλείου, ἀπέ-

δοτο Δικαία, συνευδοκεόντων καὶ | τῶν υἱῶν αὐτᾶς Δωροθέου καὶ Ἀριστομάχου, τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυ|θίω σῶμα γυναικεῖον ᾇι ὄνομα Ἀρχὼ τὸ γένος οἰκογενές, τι‖μᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Ἀρχὼ τῶι θεῶ τὰν | ὠνάν, ἐφ' ᾧ - - -ιτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ π|άντ - - - ων τὸν πάντα χρόνον. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | καὶ κ[R. f. 6 Z.] *ατὰ τὸ σύμβολον· Ἀμινίας Φί*[R. f. 5 Z.]*λωνος Ἀμφισ(σ)εύς. μάρτυροι· | Εὔξεινος, Καλλίστρατος, Δεξίθεος, Δαμόξενος Ἀμφισσεῖς,* ‖ [R. für 24 Z. frei] *Δρωπίδας Φαλλικαῖος.*

Standort: Theatermauer.

Z. 1 *CI.* ΔΜΓΙΣΣΕΙΣΑΓΟΝΤΕΝ°. — 3/4 *CI.* ΓΥΘ|ΙΩ. — 4 *CI.* ΑΡ - - Ω - ΤΟ. Ob *Ἀρχῶι* dastand? Vgl. *Μενῶι* 2050, 2, *Φιλῶι* 2100, 2. Bei *Lebas* zwischen ΑΡΧΩ und ΤΟ keine Lücke. — 5 Nach *τριῶν* im *CI.* noch ΙΔΑΡ - - ΩΝ, und *Boeckh* meint: ΙΔ fuit 𐅃 (*δραχμῶν*). Fehlt bei *Lebas* ganz. — 5 Ende *CI.* ΤΙΘΕ - ΤΑΝ, also *τ(ῶ)ι θε(ῶ) τάν.* — 6 *CI.* *ἐψ - - - - ἐλ°.* — 6/7 *CI. ἀπὸ πάν[των] | τὸν πάντα χρόνον.* — Z. 7 schliesst mit *νόμον,* im *CI.* ist noch: - - ΑΙΚ - - ΑΤΑΤΟΣΥΜΒΟ - -| dazu gerechnet. — 8 *CI.* ΑΜΙΝΑΣΤ - - ΛΕΟΣ, dann (wie *Lebas*) *Ἀμφισεύς, Boeckh Ἀμιν[ί]ας Τ[αλεκ]λέος Ἀμφισ[σ]εύς.* — 9 *CI.* |ΝΑΥΞ°. — 10 *Lebas* ΚΑΛΛΙΚΑΙΟΣ. Den leeren Raum, der nicht beschrieben gewesen zu sein braucht, füllt *Boeckh* mit [*καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος*], was falsch ist. *Φαλλικαῖος* ist Ethnikon wie 2130, 9; 2136, 5 u. o. — *Δρωπ-ίδα-ς* verwandt mit *Δρω-π-ίνας* 2116, 13, 17.

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140 - 100).

2312 *CI.* 1709. Danach bei *Lebas* 933 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Τιμοκράτεος μηνὸς ⟨α⟩Πο[(ι)]τροπίου, βουλευόν|των τὰν πρώταν ἑξάμηνον ΑΤΡΑ . . *όχου - [τ]οῦ Ἀρχελάου, | Γενναίου [το][(ῦ)] Ἡράκ[(ω)]νος, [(γ)]ρα[(μμ)]α[τεύοντ][(ος)] δὲ [(Π)]ολύ-|(ω)]νος | το[(ῦ)]* ΕΟΣΝΟΥ, *ἀ[(π)]έδοτο* ΚΡΥΣΣΑΣ . . ΒΝΔΑ, *συνευδοκεόν⟨α⟩‖τ[(ω)]ν κ[(α)]ὶ τῶν [(υ)]ἱῶν αὐτᾶς Ἀ|(ζ)] - - αράτου καὶ Νι[(κ)]αρέτου τῶν Ἀν|τιχάρεος, τῶι Ἀπόλλωνι κτλ.*

Standort: Theatermauer.

Z. 1 ΑΓΟΤΤΡ°. — Der Archont wie 2314 und Theatermauer (e). Die schlechte Abschrift lässt nur einen Buleuten mit Sicherheit erkennen. *Γενναῖος* z. B. 2164 Freilasser. — 3 ΓΕΝΝΑΙΟΥ . ΚΗΡΑΚΟΝΟΣ. Hierauf ΓΡΑΝΝΑ . . . ΘΕΛΕΤΟΛΥΟΝΟΣ. Das Letztere lässt auf ΟΣΔΕΓΟΛΥΩΝΟΣ schliessen. Aber aus dem Anfange von Z. 4 |ΤΟΧΕΟΣΝΟΥ kann man nichts machen, *Ξένωνος* liegt zu weit ab; es würde bei *Πολύωνος* erwartet. Ebenso verzweifelt steht die Sache beim 1. Buleuten. Aus Pr. X. haben wir Inschriften *ἅ. Πυῤῥία τοῦ Ἀρχελάου,* und man denkt an seine Restitution, aber die Abschrift giebt dazu keinen Anhalt. Ihr rückt

etwas näher *Πράοχος Ἀρχελάου*, Buleut in VI. ἄ. *Δεξώνδα* (1927, 7) — also wohl ⟨α⟩ *Πρα - - όχου* — vgl. *Ἀρχέλαος Πραόχου Δελφός* 1829, 4. — 4 ΑΣΕΔΟΤΟ. — Die Freilasserin ist die Tochter eines Mannes, dessen Name wohl auf *-ώνδας* ausging, z. B. *Δεξώνδας* in 2251, *Κλεώνδας* 2174, 16. — 4 ΣΥΝΕΥΛΟΚΕΟΝΑ|ΤΟΝΚΡΙ, dann ΧΙΩΝ. — 5 *CI.* ΑΝ.. ΑΡΑΤΟΥ. Hiess der erste Sohn etwa *Ἀζάρατος*? Also hier *Ἀ*[⟨ζ⟩] - - *αράτου* und am Ende *τῶν Ἀν*[*τιχάρεος*] zu schreiben? Er ist 2194 Buleut, sein Vater *Ἀντιχάρης Ἀζαράτου* ist 2164 Zeuge. — 5 ΝΙΜΑΡΕΤΟΥ. Die Correktur *Νικαρέτου* ist zweifellos. Aus Pr. IX ἄ. *Ἀτεισίδα* (1698, 2) kennen wir ihn als Sohn des *Ἀντιχάρης*, also ergänzen sich die Vermutungen zu den 3 Namen.

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140—100).

2313 *Lebas* 922. *Pomtow*, Jhrb. 35, 521.

Ἄρχοντος Πυ-ῤῥία [*μηνὸς* R. f. 13 Z., *ἀπέδο*]*το* | *Δεξικ-ράτης Ἑρμ*[*αίου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι*], *συνευδοκε*|*όντων καὶ τῶν υἱ*[*ῶν* R. f. 19 Z.] *Θεοτίμας*, | *σῶμα γυναικεῖο*[*ν ἇι ὄνομα* Σωσικράτεια], *τιμᾶς ἀργυρίου* ‖ *μνᾶν πέντε, καὶ* [*τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς*] *ἐπίστευσε* | *Σωσικράτεια τὰν ὠ*[*νὰν τῶι θεῶι, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν*] *εἶμεν* | *καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντω-ν* [*τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν*] *ὅ κ-α-θέλη*. | - - - *βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμ*[*ον*· R. f. 13 Z.]*ος Ἀμβρύσσιος*. | *εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ κα*[*ταδουλισμῶι, κύριο*]*ς* [*ἔστ*]*ω ὁ παρα*‖*τυχὼν συλέων Σωσικράτει*[*αν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦ*]*σαν ἀζάμι*|*ος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δ*[*ίκας καὶ ζαμίας*. *μ*]*άρτυροι*· | *οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀ - - θα*[*μβος Ἀβρο*]*μά-χου*, | *Πατρέας Ἀνδρονίκου καὶ ἰ-δι-ῶ*[*ται Φ*]*ίλων, Πάτρων* | *οἱ Ἰατάδα, Ζωπυρίων*.

Standort: Theatermauer.

„Oben Quadergrenze; in der Mitte ist sehr viel weggebrochen, die rechte Hälfte der Inschrift fehlt bei *Lebas* gänzlich. Buchstabenhöhe 0,009—0,01."

Z. 2 Der Bruder des Freilassers wohl 2314, 12. — 2 R. f. 20 Z. *Pomtow* ergänzt *Ἀμβρύσσιος* und *τῶι Ἀπόλλωνι*, das freilich erst nach *Θεοτίμας* (Z. 3) erwartet wird; der Zusatz *τῶι Πυθίωι* ist aber constant. — 3 Zu den Eigennamen kein rechter Platz. Unklar, ob *Θεοτίμα* Gattin oder Mutter. Den R. f. 19 Z. füllt *Pomtow* mit *αὐτοῦ καὶ τᾶς γυναικός*. — Gleiches Archontat in No. 2086.

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140—100).

2314 *Lebas* 934.

[*Ἄρχ*]*οντος ἐν Ἀμβρύσωι Ἱπποκράτ*[*εος* , *τῶν δὲ Φω*[*κ*]*έω*[*ν*] *στρατ*[*αγέ*]*οντο*[*ς* . . . .]*ίδα* [*μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δελ*]|*φοῖς δὲ ἄρχοντος Τιμοκράτεος μηνὸς Θεοξενίου*, [*βουλευόντων*]

τὰν δευ[τέρ]αν [ἑξά]|μηνον Ἡρακλείδα τοῦ [Κ] - - - αλλία, Ξένωνος τοῦ Ἀριστοβούλο[υ, - - - γραμ]||μα[R. f. 9 Z.]τεύ[οντο]ς δὲ τᾶς βουλᾶς Ξενοκράτεος το[ῦ] Ἀγ - - - η|σιλάου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Φιλὼ Ἀριστονίκο[υ . . . . .] - - ρο[. . .] σία τῶι Ἀπόλλ - ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Διο|νυσία - - - καὶ τὰν θυγατέρα αὐτᾶς κο[ρί - -]διον ἇι [ὄ]νο - - - μα - Ζωΐλ[α] | τὸ γένος οἰκογενεῖς, τιμᾶς ἐν ἓν - - ἀργυρίου μνᾶν ἓξ [R. f. 8 Z.], καὶ τὰν || τι - - - μὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Διονυσία καὶ Ζωΐλα τῶι θεῶ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέρας εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα - - βίον, ποιοῦσαι ὅ κα θέλωντι καὶ ἀπ[ο]||τρέχουσαι οἷς κα θέλων - - τι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς - - - νόμους· Ἀριστόδαμος Ἑρμαίου Ἀμ|βρύσιος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Διονυσίας ἢ Ζωΐλας, βέβαιον - - παρεχέτω | τῶ θεῶ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Φιλὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀριστόδαμος. εἰ δὲ μὴ παρ[έ]||χοιν, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον, καὶ ὁμοίως Διονυσία καὶ Ζωΐλα ἐλεύθεραι ἔστωσαν κα[ὶ οἱ] | παρατυ - - χόντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Διονυσίαν καὶ Ζωΐλαν ἀζάμιοι ἐόντες [καὶ] | ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμ[βος] Ἀβ[ρομάχου] | καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας καὶ οἱ ἄρχοντες Ἡρακλείδας, Ξένων, ἰδιῶται Διό|δωρος Καλλικράτεος

Standort: Theatermauer.

Z. 2 Nach 1728, 2; 1877, 2 *μ. Λαφρίου* eingesetzt; *μ. ἕκτου* steht 1718, 1. — 4 *Ἡρακλείδας Καλλία* z. B. 2162, 2. — 6 Da Z. 14 als Freilasserin nur *Φιλώ* genannt ist, erregt der Plural *ἀπέδοντο* Bedenken. In der Lücke nach *Ἀριστονίκο[υ* wird das Ethnikon gestanden haben. In der Überlieferung wechseln *Ἀμβρυσ°*, *Ἀμβροσ°* (z. B. BCH V, 439 Z. 2, 35, 38) und *Ἀμβρωσ°*, vielleicht stand erst *ἀπέδοτο* und nach dem Vatersnamen *Ἀμβ] - - ρο - - - |σία*. — 8 *Lebas κο[. . . .]διον*. — Stein *Ζ - ω - ΐ - λ - [α]*. — 9 Nach *τιμᾶς* steht bei *Lebas* ΕΝΕΝ. Dies deute ich mit *ἐν ἕν* „in unum", zusammen (vgl. *εἰς ἕν* Eur. Or. 1640), also *Διονυσία* und *Ζωΐλα* zusammen für den Preis von 6 Minen". Dafür heisst es 2323, 5 *ἐν ἑνί*. — 11 Wechsel der Construktion wie z. B. 2248, 7. — 12 Sein Bruder wohl 2313, 2. — 17 *Lebas* schliesst: ΑΘΑΜ . . . ΑΡ[. Das kann *Ἀρ[χων* oder *Ἀβ[ρομάχου* sein. Zuweilen wird ja trotz *οἱ ἱερεῖς* ein Name genannt, z. B. 1708, 31 u. o. — 19 Dass Z. 18 Ende ΔΙΟ noch Fortsetzung hatte und ΔΩΡΟΣ von Z. 19 zu einem andern Namen zu ziehen ist, bleibt möglich, reichlich bezeugt ist allerdings *Διόδωρος Καλλικράτεος*. Ob nach *Καλλικράτεος* Namen folgten, ist unklar. Trotz *ἰδιῶται* nur 1 Name z. B. 1904, 12.

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140—100).

2315 *Lebas* 939.

Ἄρχοντος Καλλικράτεος τοῦ Διο[δ]ώ[ρ]ου μηνὸς [..]τ[....], | βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀμύντ[α] τοῦ Εὐδ[ώ]ρου, Κλεοδάμου τοῦ Π-ολυ--κράτεος, γρα[μμα]τε[ύο]ντος δ[ὲ τ]ᾶ[ς] | βουλᾶς Καλλιγένεος το-ῦ [Δαμο]κράτεος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο ‖ Κράτεια Εὐξενίδα, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρ[ὸς] | Ἁβρο[μά]χου τοῦ Φιλοξένου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Φιλοξένου καὶ τᾶς | θυγατέρος Ὀλυμπιάδος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναι|κεῖον ἇι ὄνομα Κασταλία τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶ[ν] | πέντε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Κασταλία τὰ[ν] ‖ ὠνὰν τῶι θεῶι, ἐ[φ]' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ[φαπ]τος ἀπὸ πάντω[ν] | τὸν πάντα β[ί]ον, ποι[οῦ]σα ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέ[λη]. | βεβαιωτ[(ή)]ρ κα[τὰ τοὺς] νόμους [τᾶ]ς πόλιος· Ξενόκριτος Στησιμένεος. | εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Κασταλίας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρε[χόν]τω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα [Κρ]άτ[ε]ι[α] καὶ ὁ βεβαιωτὴρ ‖ Ξενόκριτος. ὁ[μοίως δ]ὲ [καὶ ο]ἱ παρατυγχάνοντες κύρι[οι ἐό]ντ[ω σ]υλέον[τες Κα-σταλί[αν ὡς ἐ]λευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι | πάσας δίκας καὶ ζα[μί]ας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος | Ἁβρομάχου καὶ ὁ νεωκόρος Ἀτεισίδας Ὀρθαί[ου], Κλεόδαμος Πολυκρ[ά]‖τεος, Ξενόκριτος Στησιμένεος, Διόδωρ[ος Ἄρ]χωνος, Πολέμω[ν] ‖ Πολεμάρχου, Στράτω--ν, Πολέμαρχος.

Standort: Theatermauer. S. No. 2305.

Z. 1 *Lebas μηνὸς* [..] Τ[....]. Dazu passt wegen ¯ höchstens [ΒΥ]Σ[ΙΟΥ]. — 4 Den Vatersnamen zum *γρ.* ergänzte ich aus 2140, 34 und 2307, 4. — 12 *Lebas βεβαιωτερ.* — 18 Wegen *Ὀρθαίου* s. 2284, 13. Darauf folgt ein Archont, dann der Bürge. *Διόδωρος Ἄρχωνος* steht 2160, 4: so lese ich für *Διοδωρ[.....]χωνος*, was *Lebas* giebt. *Πολέμαρχος* und *Πολέμων*, Vater und Sohn, s. 2187. *Ἀμύντας Εὐδώρου* (Z. 2) s. 2209, 2.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2316 *Pomtow*, Jhrb. 35, 519.

Ἄρχοντος [Πυῤῥία μηνὸς , βουλευόντ]ων τὰν δευ|τέραν ἑξά[μηνον Πολέμωνος τοῦ Πολεμάρχο]υ, Κλέωνος τοῦ | Δαμοσθέν[εος, γραμματεύοντος δὲ τᾶς βουλᾶς] Γλαύκου τοῦ | Γενναίου, [ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο ....] καὶ Ἰὰς - Σωσικράτεος ‖ τῶι Ἀπό[λλωνι τῶι Πυθίω σῶμα γυναικεῖον κο]ράσιον ἐνδογενὲς | ἇι ὄ[νομα Ἡράκλεα, τιμᾶς ἀργυρ]ίου

μνᾶν δύο, καὶ τὰν τιμὰν | ἔχει [πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸ]ν νόμον· Ἀζάρατος-Ἀντιχάρεος· | ἐφ' ὥ[ιτε ἐλευθέραν εἶμεν Ἡ]ράκλεαν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ | πάν[των, ποιοῦσαν ὅ κα θέλη κ]αὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλη. εἰ δέ τις ‖ ἐφά[πτοιτ]ο Ἡ[ρακλέας ἐπὶ κα]ταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν | συλέων Ἡράκλεαν ὡς ἐλε-υθέραν οὖσαν ἀζάμιος ἐὼν-καὶ ἀ|νυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμ-ί-ας, καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω | καὶ αἱ ἀποδόμεναι βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. | μάρτυροι· οἱ ἱε-ρ-εῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πατρέας -Ἀνδρονίκου, ‖ Ἄθαμβος Ἀ---βρομάχου καὶ ἰδιῶται Τιμοκλῆς Πολύωνος, | Ἀρχέλαος, Δι---όδωρος Ἄρχωνος-, Σωτύλος Τιμοκλέος, Διόδ[ωρος] | Ἀντιγένεος.

Standort: Theatermauer, von *Pomtow* mit (a) bezeichnet.

Z. 1 Stein *τά----ν*. — 4 Zwischen Name und Vatersname ein Zeichenplatz frei, so auch 7 und 14, vielleicht Absicht. — „Die Oberfläche ist in der Mitte ganz weggebrochen; an 3 Seiten Quadergrenze. Buchstabenhöhe 0,007—9" (*Pomtow*). Von diesem ist der Monat *Ἰλαῖος* und die Behörde eingesetzt; vgl. 2086. — 4 fehlt der Name der Schwester der Jas. — 5 *Πυθίω* st. °*ίωι Pomtow*. — Nach 2160, 4 ist *Διόδωρος Ἄρχωνος* (Z. 16) der Sohn des Priesters *Ἄρχων Καλλία*. — 16/17 Ergänzung von *Pomtow*, die er selbst als unsicher ausgiebt.

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140—100).

2317 *Pomtow*, Jhrb. 35, 537.

Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόν|των Πάτρωνος, Φιλιστίωνος, Πάτρωνος, Ἁγίω|νος, ἀπέδοτο Δαμόστρατος Ἀλεξάνδρου καὶ Κα|λλὼ Ἐπιχαρίδα-, συν-εναρεστέοντος καὶ τ-οῦ ‖ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυ|θίω[ι] σῶμα γυναικεῖον ἇ ὄνομα Νίκαρχις, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τριῶν, ἂν ἔλαβε ἐκ τοῦ ἐράνου τοῦ Κλεο|δάμου, καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν. καταφειράτω δὲ | τὸν ἔρανον Νίκαρχις, ἕως οὗ κα τέλος λάβη. εἰ δὲ-μὴ κατα|φείρ(αι), ἅ τε ὠνὰ ἄκυρος ἔστω καὶ δουλευέτω Νίκαρχις Ἀριστο|(τέ)λει. εἰ δὲ καταφείραι τὸν ἔρανον Νίκαρχις ἀνέγκλητο-ς, ἕως οὗ κα | τέλος λάβη ὁ ἔρανος, ἔστω Νίκαρχις ἐλευθέρα, καθὼς ἐπίστε|υσε τὰν ὠνὰν τῶι θεῶ[ι], ἐφ' ὧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφα|πτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νό|μους τᾶς πόλιος· Βαβύλος Αἰακίδα. εἰ (δέ) τις ἐφάπτοιτο Νικάρχι|ος ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν | οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν | ἐξουσίαν ἐχέτω συλέων Νίκαρχιν ἐλευθέραν

(οὖσαν) ἀζάμιος ὢν | καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς ‖ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐμμενίδας, Λαιάδας· Εὐκλείδας, Ἡρακλείδας, Ἀμύντας.

Standort: Theatermauer, von *Pomtow* mit (d) bezeichnet.

Z. 5 der Name ausserhalb der Construktion. — Für *καταφειράτω* Z. 9 steht sonst *κατενενκάτω* (z. B. 1791, 8), für *ἕως οὗ κα τέλος λάβῃ* sonst *ἄχρι κα λήξῃ ὁ ἔρανος* (z. B. 1791, 10). Interessant ist die Neubildung *ἔφειρα* von *φέρω*. — Zu *Νικάρχιος* und *Νίκαρχιν* vgl. 2156 *Εὐαμέριος* (16) und *Εὐάμεριν* (20) und *Νικοπόλιος* 1833, 3; 2031, 17. — In Z. 15 und 18 hat *P.* die Ergänzungen eingesetzt. — Z. 21 ist um 7 Z. eingerückt.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2318 *Pomtow*, Jbrb. 35, 539.

Ἄρχο[ν]τος Κλεοξενίδα τοῦ Ἀθανίωνος μηνὸς Ἀ - - μαλίου, βουλευόντων | Πολυτιμίδα, Καλλιστράτου, Κλέωνος, Πεισιστράτου, ἀπέδοτο Ἀναξίλα Ἀγάθωνος, | συνευαρεστιέοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτᾶς Δάμωνος, τῶι Ἀπόλλων(ι) τῶι Πυθί|ωι σῶμα γυναικεῖον οἰκογεν(ὲ)ς ἇ ὄνομα Σωφρόνα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα, καὶ ‖ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Σωφρόνα, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦσαν ὅ κα θ - - έλῃ. | βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Πάσων Ὀρέστα, Δάμων Ἀγάθω|νος. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωφρόνας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω | τῶ[ι] θεῶ[ι] τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρα‖τυχὼν κύριος ἔστω συλέων Σωφρόναν ἐ-π' ἐλευθερία ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος | πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Λαιάδας, Ἐμμενί|δας, ἰδιῶται Ἀγησίλαος, Βαβύλος, [(Ε)][ὐ]κ - λείδας.

Standort: Theatermauer, von *Pomtow* mit (g) bezeichnet.

Z. 3 das Schluss-ι von *Ἀπόλλωνι* fehlt in der Majuskel. — 7 Der 2. Bürge ist der Bruder der Freilasserin. — 12 Stein Ν▒Ι_ΛΕΙΔΑΣ. — Wegen des Präscripts vgl. 2282.

Zeit. Priesterschaft XV (c. 50 vor Chr.).

2319 *CI.* 1701. Danach bei *Lebas* 932 ein Nachdruck.

[Θεὸς τύχαν ἀγ]αθ[άν]. | ἄρχοντος Ἀντιγέ|νεος μηνὸς , βουλευόν]|των Κ[(ρι)]τ[(ο)]λάου τοῦ |], | Σωσὼ Ν(ι)ικάνδρο[υ . . .] ἀπέ|δοτο τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ] ‖ ὄνομα Σῶσ[(ο)]ς ἐπ' ἐλευθ|ερία, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν , καὶ] | τὰν τ[ι]μὰν ἀπέχ[(ε)][ι π]ᾶσαν, [ἐφ' ὧτε ἐλεύθε-

ρον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων πάν]||τα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. [παραμεινάτω δὲ Σῶσος παρὰ Σωσώ, ἄχρι κα ζώη, ποιῶν τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως]. | εἰ δὲ μὴ ποιῇ, ἐξουσίαν ἐχέτ[ω Σωσὼ καὶ ἄλλος ὑπὲρ Σωσὼ κολάζειν καθώς] | κα θέλη. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σ[ώσου ἐπὶ καταδουλισμῷ, ἁ ἀποδομένα βέ]||βαιον παρεχέτω τῷ θεῷ τὰν ὠ[νάν. ὁ δὲ παρατυχὼν κύριος ἔστω συ]|λέων Σῶσον [(ἐ)]π' ἐ[λευ]θερία ἀ[ζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος] | [(π)]άσας [(δ)]ί[κας κ]α[ὶ ζαμί]ας. [βεβαιωτὴρ κτλ.

Stein verschwunden (*Pomtow*, Beitr. 77 Anm. 1. Jhrb. 35, 551 Anm. 38).

Z. 1 Diese Überschrift ist in Freilassungsurkunden selten; vgl. 2146, 2255 und 2322. — 2 Der Archont kommt sonst nicht vor; möglich übrigens noch *Ἀντιγε[νείδας*, vgl. 2165, 4; 2180, 3 und 23. — 3 *Clarke* schrieb ab: ΚΗΤΩΑΛΟΥ. Das sieht aus, wie verlesenes ΚΡΙΤΟΛΑΟΥ. Dieser Name ist delphisch bezeugt, z. B. 1758, 12 und 1766, 18, freilich aus einer Zeit, in die unsere Nummer nicht gehört. — In Z. 6 hat die Abschrift: ΑΠΕΧΟ[, was auf *ἀπέχο[ντι* weist. Aber Z. 10 steht *παρεχέτω*, und Z. 3 kann neben den Buleutennamen unmöglich noch den Namen eines 2. Freilassers gehabt haben, also ist nur ein Freilasser anzunehmen. Da nach **Κριτολάου* der Vatersname stand, haben wir in der Lücke ausser diesem noch zwei Namenpaare vorauszusetzen, die Inschrift aber nicht der mit der XIII. Priesterschaft beginnenden Zeit zuzuteilen, in der 4 Buleuten, und zwar ohne Vatersnamen, genannt werden. Dürfte die Lücke so gross angenommen werden, dass ausser dem Vatersnamen noch 3 Namenpaare Platz hätten, so wäre damit die 2. Hälfte der XV. Pr. und die folgende Zeit erwiesen: aber dies ist nach der Berechnung der Ergänzungen in den andern Zeilen unmöglich. Gegen den Freilassernamen *Σώσων* hat *Pomtow* Jhrb. 35, 551 Bedenken: der Name *Σώσων* komme weder in Delphi noch auch im Griechenland des Continents je(?) vor. Er liest *[Βούλ]ων Νικάνδρου* und sieht in ihm den Vater des Buleuten *Νίκανδρος Βούλωνος* aus Pr. XVI *ἄ. Ἐμμενίδα* (2259). Das würde zeitlich zu den bei Z. 3 angestellten Erwägungen stimmen. Aber die Correktur ist mir zu gewaltsam. Leichter scheint mir, was ich oben gab. — 5 ΣΩΣΩΣ, vgl. Z. 11. — Vor Z. 8 ist der Passus *παραμεινάτω δὲ κτλ.* anzunehmen, da auf dessen Schluss „*ποιῶν τὸ ποτιτασσόμενον*" der Anfang von Z. 8 hinweist. Aber der Passus ist länger als eine halbe Zeile; ich vermute, dass eine Zeile weggefallen ist. Das nach *χρόνον* auch zu erwartende *βεβαιωτὴρ κτλ.* wird Z. 12 hinter *[ζαμί]ας* gestanden haben. — 8 ΠΟΙΗ, *Boeckh ποι[οῖ]*, *εἰ*+Conj. ohne *κὰ* wie 2159, 15 u. o. — Dann °ΣΙΑΛΛΕΧ°. — *Boeckh* ergänzt: *ἐχέτ[ω ποιεῖν ὅ κα θέλη καὶ ἀποτρέχειν οἷς]|*. — 10 ΤΑΝΥ[. — 11 ΣΩΣΟΝΗΠΕ°. — 12 |ΤΑΣΑΣΑΙ . . . . . . Χ . . . . ΑΣ, bei *Lebas* zuerst Lücke von 9, nach Χ Lücke von 3 Zeichen. — Nur ungefähr lässt sich die Zeit bestimmen.

Zeit. Zwischen 140—90 vor Chr. Geb.

2320 *CI.* 1708. Danach bei *Lebas* 945 ein Nachdruck.

Ἄρχοντος Σωσύλου μηνὸς Ἰλαίου, | βουλευόντων⟨των⟩ [

Bei *Lebas* fehlt das dittographische ⟨*τῶν*⟩. — „Im Paviment innen in der Kirche H. Nicolaos: H. Eliassteinplatte" — *Pomtow* Beitr. 94 unter No. 63. Meine Tagebuchnotiz lautet: „Ganz abgetreten". — Der Name *Σωσύλος* begegnet nicht unter den Beamten. Aus Pr. X *ἄ. Πυῤῥία* ist ein Buleut *Σωτύλος Τιμοκλέος* (Proxeniedecr. Pomtow, Jhrb. 35, 559), aus Pr. XI *ἄ. Διοδώρου* (2155) ein Buleut *Σωτύλος Σωστράτου* bekannt. 2180 lässt ein *Σωτύλος Ἡράκωνος* einen Sclaven frei (Pr. XVII a).

Zeit. Unbestimmt.

2321 *CI.* 1709 b. Danach bei *Lebas* 951 ein Nachdruck.

[Ἄρχοντος τουδεῖνα μηνὸς τουδεῖνα], βουλευόντων Στράτωνος, Φιλονεί[κου, |], ἀπέδοτο Χρύσιππος Δαμάρχου Σ[τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶ]μα ἀνδρεῖον οἰκογενὲς ὧι ὄνομα Λ⟨ι⟩υσ[ίμαχος, | συνευδοκεόντων αὐ]τῶ Ἀριστοῦς τε τᾶς Ἁγίωνος καὶ τῶν υἱῶν αὐτᾶς Ἁγίων[ος, Ταραντίνου], Πύῤῥου καὶ τᾶς [(θ)]υγατρὸς Χρυσίππου Νεικοστράτα[ς καὶ τοῦ ἀν]δρὸς αὐτᾶς Καλ[(λικλ)]έ[(ο)]ς, τειμᾶς ἀργυρίου μνᾶν | [, καὶ τὰν τειμὰν] ἀπέχει πᾶσαν, καθ[(ὼ)]ς ἐπίστευσε τῶι θεῶι τὰν ὠ[νὰν Λυσί]μαχος, ἐφ' ὧτε ἐλεύθερον εἶμεν Λυσίμαχον καὶ ἀν[έφαπτον ἀ]πὸ πάντων. β[(ε)]β⟨ε⟩αιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πό[λιος· Ἐράτων] Κλέωνος, Ἡράκων Σωτύ[(λ)]ου. εἰ δέ τις ἐφά[(π)]τοιτο Λυσιμ[άχου ἐπὶ κατα]δουλισμ[(ῶ)]ι, β[(έ)]β[(α)]ιον παρεχόντ[(ω)] [(τ)]ῶι [(θεῶ)]ι τὰν ὠνὰν ὅ | [τε ἀποδόμενος καὶ οἱ βε][(βαι)]ωτῆ[(ρ)]ες, κα(ὶ) ὁμοίως ὁ παρα[(τ)]υχὼν (κ)ύριος ἔ[(σ)][τω συλέων Λυσίμαχον] ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπό[(δ)]ικος πάσα[ς δίκας καὶ ζαμίας]. φ[(υ)]λασσέτω δὲ Λυσίμαχος τ(ὸ) Χρυσίππου [(θρ)]έμμα Λα[λα][(β)]ὼν δωρεάμ. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος [Λ]αι[άδας, Ἐμμενίδας oder *Νικόστρατος] κα(ὶ) Ε[(ὐ)]άγγελος, Ξενόκριτος Μνασιδάμου, Μέντ[(ω)]ρ.*

Standort: Unbestimmt; „ex schedis Koehlerianis" — sagt *Boeckh.*

Der daraus reproducierte Text scheint mit grosser Regelmässigkeit im Anfange jeder Zeile eine Lücke von 3 Zeichen zu haben. Auf der Wende von 10/11 aber fehlen, was controlierbar, sicher 11, bei 11/12 sicher 19, bei 12/13 gewiss 17, bei 13/14 sicher 15 Zeichen. Also, wir haben die Zeilenenden, und wir haben dazu beträchtliche Anfänge zu ergänzen.

Z. 5 *CI.* ΡΥΓΑΤΡΟΣ. — 6 ΚΑΛΑΓΡΑΕΩΣ, Pomtow, Philol. 54, 220

Anm. 17, *Καλλικλέος* st. *Boeckhs Καλλικράτεος* [1]). — 7 ΚΑΘΟΣ. — 9 ΒΑΙΒΕΑΙ°. — 10 ΣΩΤΥΔΟΥ. Dann ΕΦΑΝΤΟΙΤΟ. — 11 °ΛΙΣΜΟΙΒΑΙΒΕΙΟΝ, dann °ΤΟΣΩΙΟΠΟΙ. — 12]FΑΒΝΩΤΗΒΕΣΚΑΟ°, dann ΠΑΡΑΣΥΧΩΝΥΡΙΟΣΕΧ|. — 13 °ΠΟΛΙΚΟΣ. — 14]ΦΙΛ°. — Am Ende ΟΚΕΜΜΑ, Conjektur von *Boeckh*: also *Λυσίμαχος* soll einen jungen Sclaven in Pflege nehmen und das Besitzrecht dafür erhalten. *Χρύσιππος* mag sehr alt gewesen sein. Anders *Pomtow*: *τὰ Χρυσίππου ἐνδύματα | [πάντα φέ]ρων δωρεάμ.* Z. 15 beginnt mit]ΤΩΝ. — 16]ΚΑΕΤΑ°. — Dann ΕΕΝΟ°. — *Μνασιδάμου*, am Schlusse ΜΕΝΤΟΡ. — In Z. 15 ist die Sandhi-Schreibung beim Sinnabschnitte auffällig.

Pomtow, a. a. O. und ebenda 237 setzt Z. 5 *Ταραντίνου* ein. Als Bürgen hält er noch *Ἥρυς* oder *Νικίας* für möglich.

Für die Zeitbestimmung drängen sich folgende Erwägungen auf: Von Pr. XIII ab werden die Semester nicht mehr genannt; also fällt die Inschrift nach XIII. Z. 15 ergänzt sich am leichtesten mit *[Λ]αι[ά]δας*. Dieser gehört Priesterschaft XV und XVI an. Da Z. 1 unausgemacht bleibt, ob 4 oder 3 Buleutennamen da standen, müssen beide Priesterschaften offen gehalten werden. In diese Zeit passen die Namen. *Στράτων* ist in XVI Archont (2150): *ἄ. Στράτωνος τοῦ Ἰατάδα.* Dazu würde sich zeitlich *Φιλόνικος Διοδώρου* in Pr. XVI *ἄ. Στράτωνος* (2100) stellen lassen. *Εὐάγγελος* (*Μεγάρτα*) ist Bürge in XVI *ἄ. Πύῤῥου* (2178). Die Nummer 2180 aus XVIIa *ἄ. Εὐκλείδα τοῦ Καλλία* hat den Freilasser *Σωτύλος Ἡράκωνος*, der mit unserm Bürgen verwandt ist; (jener kommt schon Pr. IX *ἄ. Πύῤῥου* 2198 vor). In 2180 begegnet noch *Μέντωρ Λαιάδα* (s. Z. 9) als Bürge. *Ξενόκριτος Μνασιδάμου* ist der Sohn des Buleuten in IX *ἄ. Καλλικράτεος* 2149, 4. Zu *Κλέωνος* in Z. 10 liesse sich *Ἐράτων* hinzudenken, der 2210, 16 *ἄ. Πάσωνος* Pr. XVI Zeuge, 2100, 1 *ἄ. Στράτωνος* Pr. XVI Buleut ist. Im Stemma der Freilasserfamilie kommt ein *Πύῤῥος* vor. Als Sohn von *Χρύσιππος* und *Ἀριστώ* nennt er seine Tochter nach seiner Mutter: die *Ἀριστὼ Πύῤῥου* von 2249 Pr. XXI *ἄ. Δάμωνος* sehe ich als seine Tochter an, was ja zeitlich recht gut angeht.

Zeit. Priesterschaft XV oder XVI (c. 50 vor Chr.).

2322 *CI.* 1710 A u. B (nach *Cyriacus* und *Muratori*). Das Mittelstück mitgeteilt von *Ross*, inscr. ined. I, 71 (Tafel VI). Bei *Lebas* unter 962 A „Copie de Cyriaque d'Ancône" und unter B „Copie de M. Ross" wiederholt.

Ἀγαθᾶ τύχα. | ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Τ. Φλαβίου Πωλλιανοῦ μηνὸς Εἰλαίου | ιβ', βουλευόντων δὲ τᾶς πόλιος Ἐπινείκου τοῦ Εὐδώρου καὶ | Σωκράτους τοῦ Κόσμου καὶ Τιβ. Ἰουλίου Λέοντος (καὶ) Αὐτολύκου || τοῦ Ὀνησᾶ, Νεικασὼ Σωσίλου ⟨ΑΙΑΥΤΟΥ⟩, προνοοῦντος αὐτῆς | Λαΐδα τοῦ (ἀνδρός?), ἀπέδοτο

[1]) Zu Anfang dieser Periode ergänzt *Pomtow συνευδοκεόν]τω(ν)*, weil der Zusatz *αὐτῶ* ungewöhnlich ist, aber unerhört doch nicht, vgl. 2219, 4 und 11 *παρόντος αὐτῶι*, *CI.* 2002, 5 *συνευαρεστούντων μο[ί*.

τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίω ἐπ' ἐλευθερίᾳ γυναῖκα | Σωσύλαν ὡς ἐτῶν κ' Κα[ρίαν, τιμᾶς , καθὼς ἐπίστευσε Σωσύλα | τὰν ὠνὰν τῶ θεῶ], εἶ μὰν παροῦ[σαν παρὰ Νεικασὼ ἔτη ποιησεῖν τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν. | εἰ δέ κα παραμείνῃ τὰ ἔτη, ἀποτρ]ε[(χέ)]τω ἐλευθέρα [καὶ μηδεὶς καταδουλιξάσθω || αὐτὰν κατὰ μη]δένα τρόπον. - εἰ δέ [τις καταδουλίξαιτο | Σωσύλαν, βέβαι]ο(ν) παρεχόντω τῶ θεῶ [τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα | καὶ ὁ] βεβαιωτήρ. ὁμοίως [δὲ καὶ ὁ πα]ρατυχὼν [κύριος ἔστω] συλέων [Σωσύλαν ὡς | ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζά]μιος ὢν καὶ ἀν[υπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νό]μον τᾶ[(ς)] π[ό]λιος· Δε[. || ἐπὶ δὲ] τοῖ[(ς)] ἐν τῇ ὠνῇ προγεγραμμένοις πᾶσιν ὑπὸ Νει[(κ)]ασῶς τῆς Σωσύλου | τίθ[(ε)]μαι τὴν ὠνὴν ἣν μὲν ἐνχαρά[(ξ)]ασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ | Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς θέατρον κατὰ τὸν νόμον, ἣ[ν δὲ] ἐθέμη(ν) εἰς | τὰ δαμόσια τᾶς πόλιος γράμματα διὰ τοῦ γραμματέως Τιβ. | Ἰουλίου Λυκαρίωνος. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος || Γ. Μέμμιος Εὐθύδαμος καὶ Εὐκλείδας Ἀστοξένου καὶ ἰδιῶται | Εὔδωρος Ἐπινείκου καὶ Πολέμαρχος Δάμωνος, Μνησίθεος | Ἀντιγένους.

Über den Fundort setzt *Pomtow* Jhrb. 35, 555 das Nähere auseinander. Von Delphi einst nach Chryso verschleppt. Dort von *Ross* „in ecclesia quadam" gefunden. Über den schlechten Zustand der Inschrift klagt *Curtius* Anecd. S. 22, der daraus wenige Worte mitteilt. Seit dem Erdbeben von 1870 verschwunden. Unter A versteht man den ersten Teil bis *ἐτῶν κ'*, unter B den von *τοῖς] ἐν τῇ ὠνῇ προγεγραμμένοις* bis zu Ende. Das Mittelstück lässt sich aus den Brocken für Z. 7—14, wie sie *Ross* mitteilt, ungefähr erschliessen. Wie sie sich verwenden lassen, ist oben beispielsweise gezeigt. Da Beobachtungen über Z. 17—20 ergeben, dass das, was *Ross* unter einander stehend giebt, nicht unter einander gestanden haben kann, dass er also nur mitteilt, was er aus der betreffenden Zeile überhaupt lesen konnte, so habe ich nicht den Versuch gemacht, die Ergänzungen so zu wählen, dass auf die Zeile immer 40—50 Zeichen gerechnet werden, wie es in A 2—6 und B 15—20 der Fall ist.

Z. 1 steht über der Mitte von Z. 2. In Manumissionen sehr selten. Bisher nur: 2084, 2146, 2255, 2319 und 2342. — 4 *Ross* nur NTIB, er verlas also AI von *καὶ* vor TIB. — 5 Nach *Σωσύλου* unerklärte Zeichen. *Boeckh* [δ]ιὰ *τοῦ*? Scheinen aus Z. 4 irrtümlich herübergenommen zu sein. Ethnikon zum Gen. nicht erwartet. *Λαΐδας* kann Gatte, Bruder, Sohn der *N.* gewesen sein. — 7 *Ross* hat nach *ἐτῶν* noch KKA, worin ich die Zahl und den Anfang des Ethnikons vermute, etwa *Καρίαν*. — 7 ff. Die Sprache ist, was für die Zeit bedeutsam, aus Dorismen und ggr. Formen gemischt; für die Lücken habe ich die bekannten Formeln durchaus in älterer

Form gegeben. Die Zeilendivisoren musste ich willkürlich setzen. — 9 *Ross*]ЄΤЄΙΤѠ. Nach *ἐλευθέρα* ein *λ*. — 10 *Ross* ΕΙΝ[, also ΔΕ verlesen. Vor *εἰ* Interpunktionsraum. — 11/12 Die Worte *βεβαιωτὴρ ὁμοίως* sah *Curtius* a. a. O. 22. Dann auch noch *συλέων*. — 14 *Ross* ΤΑѠΓ . λΙΟϹ, also verlesen. — Nach der Nennung des Bürgen geht der Text in die 1. Person über. Nach Z. 16 spricht die Freigelassene. — 15 *τοῖς* hat *Ross* noch gesehen. Er giebt ΤΟΙЄ. Es fehlt im *CI*. — *CI*. ΝΕΙΕΑϹѠϹ. — 16 *CI*. ΤΙΘΟΜΑΙ. Möglich Verschreibung, möglich *τίθ-ομαι* nach *λέγ-ομαι* (vgl. *εἴ-ω : εἶ-μι*) umgebildet. — *CI*. ѠΝΗΜΗΝΗΜΕΝ, daher *Boeckh τὴν ὠνὴ[ν τ]ῇ μὲν; Ross*]ѠΝΗΝΗΝΜΕΝ. — Zu *ἣν μὲν — ἣν δὲ* vgl., was ich Philol. LIV (N. F. VIII) S. 49 besprach. — *CI*. °*ράζασα*. — 17 Ende *CI*.: ΝΟΜΟΝΚΗΔΕΟΕΜΗΕΙϹ, bei *Ross* ΝΙΟΜΟΝΗ . . ЄΘЄΜ[. — 18 Neu ist, dass „am Schluss der Urkunde als Vorsteher des Stadtarchivs (*δαμόσια γράμματα* vgl. 2156, 22 u. BCH. XVIII, 97, 14) ein *γραμματεύς* vorkommt". *Cyriacus* ΛΙΚΑΡΙΟΝΟϹ, *Boeckh* [*Ν*]*ικαρί*[*ω*]*νος*, *Ross Λυκαρίωνος*. „Da er in den Präscripten fehlt, ward er weder zu den Buleuten gerechnet noch zur Datierung verwendet. Daraus folgt, dass man am Ende des 1. Jhrh. nach Chr. die besondere Stelle eines länger als ein Jahr amtierenden Stadtschreibers geschaffen, bzw. ihn damals von den Jahresbeamten abgezweigt hatte." *Pomtow* a. a. O.

Der Dialektmischung wegen mitgeteilt. Es ist die späteste erhaltene Manumission. *Pomtow* setzt dafür vorläufig an als

Zeit Priesterschaft XXXII (c. 126 nach Chr. — x.).

2323 *Dragumis Ἀθήναιον* VII (1878) S. 277 ff. (in Minuskeln); (vorher in n. 4252 vom J. 1878 der *Παλιγγενεσία*). H. Elias-Steinquader im Hofe der von *Pomtow* mit 48/49 bezifferten Häuser (H. 0,91; Br. 0,57; T. 0,44). Zeichen: 0,01—0,015. S. dazu *Pomtow*, Beitr. 102 Anm. C. v. B.

Ἄρχοντος Τιμολέωνος τοῦ Ἐμμενίδα μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων | Νικάνορος τοῦ Λυσιμάχου, Ἀθάμβου τοῦ Πολυτιμίδα, Φίλων Στράτωνος | ἀπέδοτο ἐπ' ἐλευθερία τῶι Ἀπόλλωνι τωι Πυθίωι κοράσια οἰκογενῆ τρία | οἷς ὀνόματα Ἑλένα, Ἀλεξάνδρα, Ἀρχώ, τιμᾶς ἐν ἑνὶ ἀργυρίου μνᾶν δέκα, ‖ καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν ἐπ' ἐλευθερία τὰν ὠνὰν τῶι θε|ῶ, ἐφ' ὧτε ἐλεύθερα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτα ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, μηθενὶ | μηθὲν ποθήκοντα κατὰ μηδένα τρόπον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἑλένας ἢ Ἀλεξάν|δρας ἢ Ἀρχοῦς ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι καὶ τοῖς πεπιστε[υ]|κότοις τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ καὶ ἄλλος ὁ παρατυχὼν ἐν ἐλε[υ]‖θερίαν ἀφαιρείμενος ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζ[α]μίας. βεβαι|ωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Λυσίμαχος Νικάνορος. τὰν ὠνὰν φυλάσσει Νικά|νωρ

Λυσιμάχου. μάρτυρες· οἱ ἱε--ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πολέμαρχος Δάμωνος, Φίλων | [Σ]τρατάγου καὶ τῶν πολιτᾶν Νικάνωρ Λυσιμάχου, Ἄθαμβος Πολυτιμίδα, Ἐπίνικος Νικο|[σ]τράτου, Λέων Ξενοφάντου, Εὐκλῆς Ἄρχωνος, Σέλευκος Βαβύλου.

Standort: s. oben.

Z. 5 ist das Jota adscr. bei *τῶι* nicht so ganz sicher, möglich nur *τῶ* wie in den 2 folgenden Dativen. Die Zeilenanfänge in 12—14 sah *Dragumis* vollständig, ebenso die Zeilenenden in 8 und 9. — No. 2156, 2157 mit demselben Freilasser. — 4 Zu *ἐν ἑνί* vgl. *ἐν ἕν* 2314, 9. — 6/7 also wirklich erst *μηθενὶ μηθέν*, dann *μηδένα*. Vgl. 2156, 6/7 *μηθένα*. — 9/10 *Dragumis* sagt: *ἐν στίχοις* 9—10 *ἀναγινώσκεται σαφῶς ἐπ' ἐλευθερίαν ἀφαιρείμενος*. Sicher hat aber der Stein EN. Auch 2156, 12 steht *ἐν ἐλ°*. Zu *ἀφαιρείμενος* vgl. 2082, 6; 2061, 9. — Bemerkenswert, dass der 1. Buleut die Urkunde aufbewahrte. Die beiden Buleuten werden unter den Zeugen zuerst, aber ohne besonderen Titel aufgeführt. *Λέων Ξενοφάντου* ist 2156, 6 Bürge, *Ἐπίνικος Νικοστράτου* in 2180, 10.

Zeit. Priesterschaft XXII (in der Zeit von 1—50 nach Chr.).

2324 *J. Schmidt*, Mitt. d. d. Inst. V, 200 ff. No. 61. *Cauer* 220.

[Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς τ]οῦ Διοδώρου μηνὸς Ἡ[ρα , βουλευόντων | τὰν ἑξάμηνον τοῦ Εὐ]μαρίδα, Ἁγίωνος τοῦ Διο[, γραμμα|τεύοντος] τοῦ Ἀθανίωνος, ἀπέδοντο [Ἀγαθόκλεα | καὶ Εὐγένεα, συνευδοκ]έοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Ἀγαθοκλέ[ας | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα] γυναικεῖον κοράσιον ἆι ὄνομα Ὀ[νασίφορον | τὸ γένος οἰκογενῆ], τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τιμὰ[ν ἔχοντι | πᾶ]σαν, καθὼς ἐπίστευσε Ὀνασίφορον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, [ἐφ' ὧιτε | ἐλ]ευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίο[ν. βεβαιω|τ]ὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· Δείνων Δαμοστράτου. [παραμει]|νάτω δὲ Ὀνασίφορον Ἀγαθοκλέα καὶ Εὐγενέα ἕως κα ζώων[τι ποιέου]σα τὸ ἐπιτασ(σ)όμενον πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποιέοι, ἐξ[ουσίαν] | ἐχέτωσαν ἐπιτιμέουσαι Ὀνασιφόρωι τρόπω ὧι κα θέ[λωντι] | καὶ μαστιγοῦσ[α]ι καὶ διδέουσαι πλὰν μὴ πωλέουσα[ι. εἰ δὲ θέ]|λοι προαπενθεῖν Ὀνασίφορον πρὸ τοῦ παραμεῖναι τὸγ χ[ρόνον, ἐπι]|δότω ἀργυρίου μνᾶς τρεῖς Ἀγαθοκλέα καὶ Εὐγενέα καὶ ἀπολ[ελυμέ]να ἔστω τᾶς παραμονᾶς. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ὀνασιφόρου [ἐπὶ κα]|ταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέτωσαν τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν αἵ [τε ἀπο]δόμεναι καὶ ὁ βεβαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύρι[ος] | ἔσ[τω] συλέων Ὀνασί⟨ι⟩φορον

ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιο[ς ὢν ‖ καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας.

Der Stein ist jetzt verschwunden. S. *Pomtow*, Beitr. 102, Anm. 2.

Z. 1/2 schreibt *J. Schmidt* „aus Rücksicht auf den Raum" Ἡ[ραίου] und [πρώταν] — also die kürzeren Wörter für Ἡρακλείου und δευτέραν. Weil man aber nicht weiss, welchen Umfang der Name des ersten Buleuten hatte, muss man die Ergänzung offen lassen. Wichtig jedoch für die Zeitbestimmung ist die Thatsache, dass die Lücken von Z. 1/2 so gross sind, dass βουλευόντων τὰν — ἑξάμηνον ergänzt werden muss. Desgleichen ist bei Z. 2/3 der Raum so bedeutend, dass wir ihn nur mit γραμματεύοντος δὲ füllen können. Also fällt die Inschrift sicher vor Priesterschaft XIII. (Der Bürge ist in Pr. XIV ἁ. Λαιάδα τοῦ Ἄγωνος No. 2211 Freilasser.) Somit kommen wir auf die Zeit von 140—90. Bestimmteres kann man bis jetzt nicht sagen. Für Pr. IX [ἁ. Καλλικράτεος τ]οῦ Διοδώρου liesse sich der 3. Buleut [γραμματεύοντος δὲ Κλεοξενίδα] τοῦ Ἀθανίωνος geltend machen, aber die 2 andern Φίλων Ἰατάδα und Μνασίδαμος Ξενοκρίτου passen nicht. Andrerseits muss man Εὐ]μαρίδα verdächtigen, weil diese Form, soviel ich sehe, nirgends begegnet. (Ob Εὐχαρίδας? 2217, 23; 1884, 20. Archont in Pr. VI.). Öfter kommen ein Ἀγίων Δίωνος und Ἀγίων Δρομοκλείδα vor; Διόδωρος-Söhne sind ausser Καλλικράτης noch ein Δωρόθεος, Ἀντιγένης und Μνασίθεος, Ἀθανίων-Söhne ausser Κλεοξενίδας noch ein Ἄθαμβος, Ἵππων, Καλλίστρατος und Σωσίστρατος. — Aus Z. 17/18 ergiebt sich, dass 2 Frauen Freilasserinnen sind. Dass es die Z. 10 und 15 genannten sind, erkannte *Schmidt* nicht; er nahm sogar die absurde Construktion von παραμένειν und ἐπιδιδόναι mit Acc. um dieser Zeilen willen an. In beiden Zeilen sind Ἀγαθοκλέα und Εὐγενέα Dative f. g. Falsch war ferner *Schmidts* Ergänzung in Z. 4 Ἀγαθοκλέ[ους, gemeint ist natürlich der Sohn der ersten Freilasserin. Mit beiden Namen vgl. Ἱερόκλεια 1918, 2 und Ἱερόκλεα 1919, 2, 3 u. a. m. Vermisst wird der Vatersname der beiden Schwestern. — Zu Z. 13 vgl. μαστειγοῦντες καὶ διδέντες 2156, 18; 2216, 20; 2171, 10. — 14 bemerkenswert προ-απενθεῖν. Vgl. προαπελθεῖν 2192, 8; 2199, 10. — 15/16 ergänzt von *Schmidt* nach 1751, 4 und 1919, 1/2. — Die Clausel der Nachzahlung in Z. 15 hat in 1811, 4 und 1919, 6 Parallelen. — 19 giebt *Schmidt:* ΟΝΑΣΙ:Ι:ΦΟΡΟΝ, eine Art der Selbstcorrektur, wozu ich von der ganzen Polygonalmauer kein Beispiel beibringen kann.

Zeit. Etwa 140—90.

2325 Museum n. 190 (H. 0,17; Br. 0,24; T. bis zu 0,095. Zeichen: 0,01). *Pomtow*, Jhrb. 35, 523. C. v. B.

βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμο]ν· Δικ[αίαρ]χος Π[υῤῥία. | εἰ δέ τις ἅπτοιτο Δικαιο]σύνας ἢ Σωκράτεος ἐπὶ κα[ταδου|λισμῶι, βέβαιον παρεχό]ντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε [ἀπο|δόμενοι .... καὶ Ἀ]γλαδίκα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δικ[αί‖αρχος.

ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρ]ατυγχάνοντες κύριοι ἐόντ[ων | συλέοντες Δικαιοσύναν κ]αὶ Σωκράτη ἐλευθέρους ὄ[ν|τας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυ]πόδικοι πάσας δίκα[ς καὶ | ζαμίας. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς το]ῦ [Ἀ]π[ό]λλωνος Πυϑ[ρίας, | Αἰακίδας (oder *Ἁγίων*) *. . . . . Κλεόδα]μος Κλ[έωνος.*

„Kleines parisches Marmorfragment, unten Kante und Fläche erhalten, sonst Bruch. Am Fusse der Strecke BC 1887 gefunden." *Pomtow.*

4 *Pomtow Λαδίκα.* Davor habe ich einen Zeichenrest gezeichnet, der nicht zu Jota von *καὶ* passt: scheint die rechte Spitze eines Γ zu sein. Daher oben **Ἀγλα-δίκα* angenommen. *Λαδίκα* kommt bisher nur bei Sclavinnen vor. — 8 Vom ρ nach ΓΥ habe ich mir nichts gezeichnet. — 9 Ergänzung von *Pomtow*: nach meiner Zeichnung ist μ unsicher; ich muss auf]τος raten. — Der Bürge auch 2266, 4, wahrscheinlich Sohn des Priesters. — *Δικαιοσύνα* auch 2088, 8; *Εὐφροσύνα* 1826, 3; 1846, 3.

Zeit. Priesterschaft XIII (in der Zeit von 100—50).

2326 *Museum* n. 229. *Pomtow*, Jhrb. 35, 531.

τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν , καὶ τὰν τιμὰν ἀπέ|χει πᾶσ]αν. [β]εβα[ιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· , καθὼς | ἐπίσ]τευσαν Σύμ[φορον καὶ Ζώσιμος τῶ ϑεῶ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧτε ἐλευθέρους | εἶμε]ν καὶ ἀνεφάπ[τους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον. εἰ δέ τις ἐφάπτοι‖το] Συμφόρου ἢ Ζωσίμο[υ ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρεχόντω τῶ ϑεῶ τὰν ὠνὰν | ὅ τ]ε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβ[αιωτήρ, | . . . .]εναν πᾶς παντὸς [ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πά|σ]ας δίκας καὶ ζαμίας. [μάρτυρες· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Καλλίστρα|τ]ος Αἰακίδα, Διόδωρος Φ[ιλονίκου ‖ ἰδι]ῶται Ἀριστοκλέας Φι[λονίκου | Φ]ιλλέας Δαμένεος . .[

„Fragment aus H. Eliasstein, links bestossene Kante und Fläche erhalten, sonst Bruch. H. 0,30; Br. 0,29; T. 0,24. Zeichen: 0,009—0,012. Flüchtig eingeritzt; stark verwittert. Unten vollständig," also nur 10-zeilig. Die Philonikos-Söhne *Διόδωρος* und *Ἀριστοκλέας* nebst *Φιλλέας Δαμένεος* sind Zeugen 2267 (XVIII. Priesterschaft).

Zeit. Priesterschaft XX (kurz vor und nach Chr. Geb.).

2327 Bruchstück aus H. Eliasstein (H. 0,21, Br. 0,27. Zeichen: 0,01). Innerhalb des Erdgeschosses von Haus 159 zu Kastri, in der Ostwand eines Hühnerstalles 2 m über der Erde. *Pomtow*, Beitr. 119. C. v. B.

[Ἐπὶ δὲ ἄρχοντος [R. bis zu 10/12 Z.] *μηνὸς] | [Βουκ]ατίου, [βουλ]ευό[ντων Πολυτιμίδα] | τοῦ Ἀϑάμβου, Μέν[τορος τοῦ Λαιάδα], | Σωτύλου τοῦ Ἡρά[κ]ω[ν]ος,* [R. bis zu 12 Z.]‖

σικλῆς Νικοβούλο[υ] ἀργυρ[ίου μνᾶς πέν]‖τε τὰς καταγεγραμμένα[ς λαβών], | συνευαρεστέοντος Ἀρχ[R. bis zu 11 Z.], *ἀπέλυσε τᾶς παραμονᾶς | Σωσικλῆν, καὶ ἔστ[ω] Σωσικ[λῆς ἀπὸ τού]‖του τοῦ χρόνου ἐ[λεύ]θερο[ς καὶ ἀνέφα]‖πτος ἀπὸ πάντ[ων τὸν πάντα χρόνον] | καὶ μὴ ποθήκων [μηθενὶ μηθέν. μάρτυροι·] | οἵ τε ἱερεῖς τοῦ [Ἀπόλλωνος Νικόστρα|το]ς Ἄρχωνο[ς, καὶ ἰδιῶται*

Pomtow giebt a. a. O. eine Nachbildung. Weil diese irreführen kann, folgt hier eine andere.

ΑΙΙΟΙ ΕΙ^
ΓΟΥΑΘΑΜΒΟΓΜΕΝ
ΣΩΤΥΛΟΥΤΟΥΗΡΑ Ͻ ΟΣ
ΣΙΚΛΗΣΝΙΚΟΒΟΥΛ Ο ΑΡΓΥΡ
ΤΕΤΑΣΚΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ
ΣΥΝΕΥΑΡΕΣΤΕΟΝΤΟΣΑΡΧ
ΑΠΕΛΥΣΕΤΑΣΠΑΡΑΜΟΝΑΣ
ΣΩΣΙΚΛΗΝΚΑΙΕΣΤ ΩΣΙΚ
ΓΟΥΤΟΥΧΡΟΝΟΥΕ ΘΕΡΟ
ΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝ
ΚΑΙΜΗΠΟΘΗΚΩΝ
ΟΙΤΕΙΕΡΕΙΣΤΟΥ
ΤΟΣΑΡΧΩΝΟ
ΙΟ

Die Urkunde erweist sich ihrem Formulare nach als Nachtrag zu einer verlorenen Freilassung, wie 1919 zu 1918, 2157 zu 2156, 2167 zu 2168, 2200 zu 2199, 2220 zu 2219; ausserdem sagt uns ja in Z. 6 das *τὰς καταγεγραμμένα*[*ς*, dass vor unserer Urkunde eine andere Abmachung getroffen war. Welche, ersehen wir z. B. aus 2219, 18 ff.: dort soll *Ὀνασίφορον, „εἰ θέλοι χωρίζεσθαι ἀπὸ τᾶς παραμονᾶς"*, an 2 Personen je $1^1/_2$ Mine geben, und 2220 erhält sie Befreiung von der *παραμονά* (vgl. auch 2144, 19/20). In 2200, 3 erhält die Freilasserin auch 3 Minen: *ἀπέλυσε τᾶς παραμονᾶς Ἀπολλωνίαν λαβοῦσα μνᾶς τρεῖς*; ebenso in 1919, 6. Diese Parallelen zwingen in Z. 5/6 zur Ergänzung von *ἀργυρ*[*ίου μνᾶς πέν*]‖*τε τὰς καταγεγραμμένα*[*ς λαβών*]. Darauf folgt die Notiz, dass der Bruder, Vater oder Sohn seine Zustimmung gab (*Pomtow* Ἀρ st. Ἀρχ), und dann das Hauptverbum dieser Art Nachtrags-Urkunden. Z. 8/9 fehlt, wie die oben genannten Formulare schliessen lassen, nichts. Also waren die Zeilen schmal (bis zu 30 Zeichen, wonach oben die Lücken berechnet wurden), also haben wir die Zeilenanfänge von 6—9 intakt erhalten. Gilt dies aber für 6—9, so haben wir's für die ganze Inschrift anzunehmen — gegen *Pomtow*, der Z. 2—5 und 11—14 an die Zeilenanfänge Ergänzungen setzte. Ergänzen wir nur an den Zeilenenden und immer so, dass für die Zeile je 30 Zeichen etwa herauskommen, wozu

Z. 9 und 10 drängen, so wird man Z. 9—12 kaum anders restituieren können, als oben geschehen ist. Der Abklatsch liess *Pomtow* Z. 9 im Stich — er las: *Σωσικλῆν καὶ Ἑστ[ίαν?] ὡς ἐ* —, und dies verschloss ihm die Einsicht in die einfache Struktur. Die Zeilenwende von 9/10 zu ergänzen, musste *Pomtow* misslingen, weil er Z. 10]*ος τοῦ χρόνου* las, aber |*του* ist mir sicher: da wird für 9/10 kaum etwas anderes als *ἀπὸ τού]|του τοῦ χρόνου* übrig bleiben. Damit ist aber Z. 5—12, d. h. die eigentliche Urkunde, in zusammenhängendem Texte wiederhergestellt. Z. 11 giebt *Pomtow ἀπὸ πάντ[ων τ]ὸ[ν πάντα χρό]|[νον]*, also *τ]ὸ[ν*, was ich aus drei Abklatschen nicht herauslesen kann. Die Phrase *μὴ ποθήκων μηθενὶ μηθέν* z. B. auch 2323, 6/7. Z. 15 hat *Pomtow* allein stehendes *η*. Ich kann eher ein Omikron als ein *η* herausfinden.

Pomtow verweist die Inschrift vermutungsweise in die XVI. Priesterschaft (a. O. 120). Seine Angabe „die Buleutennamen sind völlig unbekannt" lässt sich jetzt berichtigen. Er ergänzt nur Z. 4: *Σωτύλου τοῦ Ἡρά[κωνος* oder [*κλείδα*. Die erstere Annahme verdient den Vorzug: nach *Ἡρα* fehlt ein Zeichen, vom nächsten ist ein Restchen übrig, das man auf *ω* beziehen kann, n i c h t a u f *λ*. Die kleinen Abdrücke oder Risse, die der Abklatsch am Ende giebt, lassen auf *-ος* schliessen. Dieser *Σωτύλος Ἡράκωνος* begegnet in Pr. IX. *ἄ. Πύῤῥου* 2198, 20 als Zeuge, in XVII *ἄ. Εὐκλείδα* als Buleut (2158) und in XVIIa *ἄ. Εὐκλείδα τοῦ Καλλία* (2180) als Freilasser. Dazu lassen sich *Πολυτιμίδας Ἀθάμβου* (bezeugt in XV *ἄ. Διονυσίου* 2167) und *Μέντωρ Λαιάδα* stellen — Bürge in XVIIa (2180), Buleut in XVIII (2267), Archont in XIX (2220) und Freilasser in XXI (2115) — oder *Μέν[ης Δάμωνος*, wie *Pomtow* Philol. 54, 218 Anm. 14 will, Buleut in XIX (2179 und 2188) —, die zeitlich, wie die Nachweise ergeben, sowohl zum 3. Buleuten wie zur XVI. Priesterschaft passen.

Pomtow giebt

Z. 13 *Μάρτυροι· ο]ἵ τε ἱερεῖς τοῦ [Ἀπόλλωνος Λαιάδας Βαβύλου*
14 *Νικόστρατο]ς Ἄρχωνο[ς* . . . .

Beides ist nach dem, was über die Zeilenlängen und Zeilenanfänge gesagt wurde, unmöglich. Z. 14 ist im Anfang nur [*το*]*ς* möglich, also war *Νικόστρατος* der zuerst genannte Priester. Inschriften aber, die erstens die Eigentümlichkeit haben, dass 3 Buleuten mit Vaternamen nach dem Archonten genannt werden, die zweitens die besitzen, dass die Einführung der Zeugen mit den Worten *μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Νικόστρατος Ἄρχωνος* geschieht, giebts drei: No. 2259 aus Pr. XVI *ἄ. Ἐμμενίδα*, wo mit *Λαιάδας Βαβύλου, ἰδιῶται* fortgefahren wird, No. 2180 aus Pr. XVIIa *ἄ. Εὐκλείδα τ. Κ.*, wo die Fortsetzung *Δάμων Ἀγάθωνος καὶ ἰδιῶται* lautet, und No. 2267 aus Pr. XVIII *ἄ. Κλεομάντιος*, wo auf den 1 Priester *Καλλίστρατος Αἰακίδα καὶ ἰδιῶται* folgt: also bleibt Pr. XVI bis XVIII für unsere Nummer offen.

Wie der Freilasser hiess, ist nicht zu ermitteln; *Pomtow* setzt Z. 5 [*Σω*]*σικλῆς* an. Die erste oder die ersten Silben des Namens aber müssen auf Z. 4 gestanden haben. Dort ist Raum bis zu 12 Zeichen. Die Inschriften der XVI.—XVIII. Priesterschaft haben keinen *Νικόβουλος*.

Die Ergänzungen endlich zu Z. 1 und 2 gründen sich auf die Erwägung, dass der Nachtrag mit *ἐπὶ δὲ ἄρχοντος* beginnen, dann den Namen und *μηνός* haben muss, womit die Zahl von 30 Zeichen erreicht gewesen sein mag, dass im Anfange von Z. 2 vier Zeichen fehlen, dann 5 Reste kommen, die nur *ατίου* ergeben — was allein auf *Βουκατίου* passt, dass die Lücke darauf 4 Zeichen breit ist und die Randrisse auf *ευο* bezogen werden können und endlich mit *Πολυτιμίδα* gerade die Zahl von 30 Zeichen voll ist.

Nachträglich füge ich noch hinzu, dass, wer an der Kürze von Z. 8 Anstoss nähme, aus 1751, 5/6 noch *καὶ ἐργασίας* ansetzen könnte, was gerade 30 Zeichen ergeben würde.

Zeit. Priesterschaft XVI—XVIII (c. 50—1).

2328 „In der äussern Südwand des Hofes von Haus 56a" steht „ein dünnes Stück mit 5 Zeilen einer Manumission". Unediert. *Pomtow* Beitr. 91, 10.

2329 „Winziges Marmorfragment, 4 m über der Erde in der N.-Wand von Haus 85, aussen unweit der O.-Ecke eingemauert, 13 Zeilen einer Manumission (unediert)". *Pomtow* Beitr. 92, 20.

2330 „Parisches Marmorfragment mit Manumission (unediert), innen in der Südwand des Backofens im Hof von Haus 139 eingemauert". *Pomtow* Beitr. 93, 35.

2331 A, B, u. **C.** „Südlich von Haus 142, an der N.-Seite des hier beginnenden, nach W. führenden 'Gartenwegs', in der äusseren Südseite der Gartenmauer, tief im Boden zwei Block-Fragmente der Polygonalmauer mit 3 Manumissionen (unediert)". *Pomtow* Beitr. 93, 36 bis 38.

2332 „In der äusseren O.-Wand von nr. 193, $2^1/_2$ m über der Erde, parisches Marmorfragm. mit Manumission" (unediert). *Pomtow* Beitr. 93, 52.

2333 A u. **B.** „Theatermauerquader als Fundamentstein der Südwand von Haus 212, in der Erde befindlich, trägt auf der S.-Seite 2 Manumissionen (unediert)". „Die eine aus Pr. IX: ἄ. Ἀμύντα". *Pomtow* Beitr. 94, 54 u. 55 und Philol. 54, Tafel zu S. 372.

2334 A u. **B.** „Theatermauer(?)-Quader aus Parnasstein, auf dem Kopfe stehend in der S.-Wand des Hauses 224, etwa 6 m über der Erde als Eckstein eingemauert, mit 2 Manumissionen (unediert)". *Pomtow* Beitr. 94, 57/58.

2335 A u. **B.** „In der zweitobersten Treppenstufe von Haus 323 (?), dem Euphemios Kanéllos gehörig, beschriebene Seite nach O. gekehrt, Fragment einer Stele aus hellgrauem Kalkstein mit 2 Manumissionen (unediert)". *Pomtow* Beitr. 94, 60—61.

2336 „An der N.-Wand von H. Nicolaos, aussen, unweit der NO.-Ecke, $1^1/_2$ m über der Erde: fragmentierte Manumission (unediert)". *Pomtow* Beitr. 94, 68.

2337 Rh. Mus. 49, 609 und Philol. 54, Tafel zu S. 372 erwähnt *Pomtow* eine unedierte Manumission aus Pr. IX ἄ..... („Einzelstele, Abklatsch 39"). Darin finden sich *Τιμόκριτος, Τείσων Θεοχάριος* und *Ὀρθαῖος Κλεάνδρου* als Zeugen, ausserdem *Ξενόδοκος Εὐκλείδα.*

2338 Stein im Museum zu Kastri: H. 0,19; T. 0,67; Br. bis zu c. 0,30. Rundum Bruch. 2 Seiten beschrieben, s. No. 2339. Nach einem Abklatsche hier zum 1. Male publiciert. Zeichen: 0,009 (ΑΘΜΠΦΩ).

ϽΥ
ΓΟΛΑΟΥΤϹ
-ΩΣΙΠΑΤΡΟΥΕΠ
ΩΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΠΥΘ
ΑΣΩΣΤΡΑΤΑΝΖΩΠΥΡ
ΠΥΡΑΝΠΟΘΟΝΑΝΘΟΥΣΑ
ΝΦΙΛΗΤΗΝΩΦΕΛΙΩΝΑΝ
ΝΑΤΩΔΕΗΔΥΧΡΟΥΝΦΙΛΩΝ
-ΥΘΕΡΑΤΕΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΕΝ
ΓΑΝΤΙΜΑΝΑΠΕΧΩΠΑΣΑΝ
ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΣΩΝ
ΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝ ΝΤΑ
ΥΛΙΣΜΩΒΕΒ/

]ον[|]τολάου το[ῦ | τοῦ Σ]ωσιπάτρου, ἐπ[ὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φίλων | τ]ῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθ[ίω ‖ σώματα]α Σωστράταν, Ζωπύρ[αν, |], Πύραν, Πόθον, Ἄνθουσα[ν, | Ἡδύχρου]ν, Φιλήτην, Ὠφελίωνα, Ν[| παραμει]νάτω δὲ Ἡδύχρουν Φίλων[ι | ἔστω ἐλ]ευθέρα, τειμᾶς ἀργυρίου ἐν [ἑνὶ ‖ καὶ] τὰν τιμὰν ἀπέχω πᾶσαν, [καθὼς ἐπίστευσα | τῶ θεῶ τὰς] προγεγραμμένας ὠν[άς, ἐφ' ὥτε | καὶ ἀνεφάπτους ἀπ]ὸ πάντων τὸν [πά]ντα [χρόνον. | ἐπὶ καταδο]υλισμῶ, βεβα[ίους παρεχόντω τῶ θεῶ τὰς ὠνὰς

Vor *Σωστράταν* Z. 5 mag das Zahlwort gestanden haben. Von den vielen soll nur *Ἡδύχρουν* bei dem Freilasser oder bei ihm und der Freilasserin in *παραμονά* verbleiben, nach dessen oder deren Tode aber frei sein. Wie 2146, 6; 2322, 16; 2342, 9 geht der Text Z. 10 in die 1. Person über; daher *ἐπίστευσα* wie 2342, 9. Das Fehlen des Jota adscr., die Einmischung ggr. Formen, die Zeichen beweisen späte Zeit. — Z. 9 *ἐν ἑνί* nach 2323, 4.

Zeit. Priesterschaft unbestimmt; etwa um Christi Geburt, s. 2339.

2339 Derselbe Stein wie No. 2338. Die beschriebene Stelle misst H. 0,19; Br. 0,11. Zeichen: ein wenig kleiner als in No. 2338.

PV	]ϱ σ[
ΣΙΚΟΣΚΑ	]σ ι κ ο ς κ α[
ΓΥΧΟΥΠΑ	]τ ύ χ ο υΠα[
ΜΕΡΩΠΑΙ	]μ ε ϱ ω π α ϱ[
ΝΟΝΕΙΔΕΜ	]ν ο ν. ε ἰ δ ὲ μ[ὴ
ΟΥΣΑΤΡΟΠ	]ο υ σ α τ ϱ ό π[ω
ΤΩ ΦΙΛΩΝΚΑ	]τ ω Φ ί λ ω ν κ α[
ΤΟΛΛΩΝΟΣL	Ἀ]π ό λ λ ω ν ο ς[
ΙϽΜΟΝΔΙΑΤ	ν]όμ ο ν· Δ ι α τ[
ΡϽΜΑΧΟΥΞL	Ἀβ]ϱ[ο]μ ά χ ο υ, Ε ε[

Da No. 2339 und 2338 auf gleichem Steine stehen, kann man an denselben Freilasser denken. Nun verlangt 2338, 8 einen Dativ, deshalb setzte ich *Φίλων[ι* ein und danach Z. 3 *Φίλων*. Aus mehreren Anzeichen geht hervor, dass 2338 später Zeit angehört. Ungewöhnlich gross ist in 2338 die Zahl der Freigelassenen. Der Freilasser muss also ein sehr reicher Mann gewesen sein. Zeit und Reichtum passt auf *Φίλων Στϱάτωνος*, der Pr. XXII ἄ. *Τιμολέωνος* (2323) drei, Pr. XXI ἄ. *Αἰακίδα* (2156) vier Sclaven frei lässt und Pr. XXI ἄ. *Ξεναγόϱα* (2157) vier Leute auf einmal von *παϱαμονά* befreit. Mit diesem *Φίλων Στϱάτωνος* identificiere ich denn den 2338, 8 und 2339, 7 genannten und ergänze oben Z. 7: *ἐξουσίαν ἐχέ]τω Φίλων κα[ὶ Εὐαμεϱίς* nach 2156, wo er ebenfalls mit seiner Gattin zusammen freilässt. Als kleine Bestätigung mag man ansehen, dass oben Z. 10 *Ξεναγόϱας Ἀβ]ϱ[ο]μάχου* hilft, der gleichfalls 2156 und 2157 zeugt, und ΕΕ oder ΣΕ, was darauf folgt, könnte man auf den letzten Zeugen von 2323 beziehen, auf *Σέ[λευκος Βαβύλου]*. — Z. 10 war letzte Z.

Vielleicht enthielt die Inschrift die Bestimmung, dass eine Sclavin bei einer Tochter des Ehepaares *παϱαμονά* abzuleisten hat — *ποιοῦσα πᾶν τὸ ἐπιτασσόμε]νον. εἰ δὲ μ[ὴ ποιέοι ἢ μὴ παϱαμένοι, καθὼς γέγϱαπται, κυϱία ἔστω ἐπιτιμέ]ουσα τϱόπ[ω ὧ κα θέλῃ.* Dann würde der Sclavenname in *]μεϱώ* zu suchen sein und Z. 4 *παϱαμεινάτω δὲ]μεϱὼ παϱ[ὰ* enthalten haben. Ob *Εὐα]μεϱώ* nach der Herrin *Εὐαμεϱίς*?

Über Z. 1—3 und Z. 9 lässt sich nichts sagen.

Zeit. Priesterschaft unbestimmt; etwa um Chr. Geb.

2340 Stein vor der *ἀνασκαφή* rechts unterhalb des Magazi (Haus 61. S. *Pomtow* Beitr. Tafel II). Masse des Abklatsches: Br. bis zu 0,60; H. 0,33. Zeichen: 0,009—0,01.

[Ἄϱχοντος Ἡϱακλείδα μηνὸς , βουλευόντων τὰν δευτέϱαν | ἑξάμηνον Φίλωνος, Πολυτιμίδα, Ἐχεφύλου, ἐν δὲ ἄϱχοντος]άσωνος Εὐκ[μηνὸς , | ἐπὶ τοῖσδε

ἀπέδοτο]τω[π]ος Διονυ[σ]ίο[υ | τ]ῶ Ἀπόλλωνι τῶ Π[υθίω παιδάριον ᾧ ὄνομα Πρό‖θυμος τὸ γ]ένος [ἐ]νδογενές, τιμᾶς ἀργ[υρίου μνᾶν καὶ ἡμι]‖μνάου, καὶ τὰν τιμ[ὰν] ἔχει πᾶσα[ν], καθὼς ἐπί[στευσε τὰν ὠνὰν τῶ θε]‖ῶ Πρόθυμος, ἐφ' ὧτε ἐ[λ]εύθερος ἔσται [καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα] | χρόνον, ποιῶν ὅ κα θέ[λη καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς] | πόλιος· Εὔιος Νίκωνο[ς . εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Προθύμου ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέ]‖βαιον παρεχέτω τὰ[ν ὠνὰν τῶ θεῶ ὅ τε ἀποδόμενος τωπος καὶ ὁ βεβαι]‖ωτὴρ Εὔιος. εἰ δὲ μὴ παρέ[χοιεν, πράκτιμοι ἔστωσαν κατὰ τὸν νό]μον τᾶς πόλιος, καὶ ὁμ[οίως οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες ὡς] | ἐλεύθερον ὄντα καὶ ἀνέφα[πτον ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας] | καὶ [ζ]αμίας. μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπ[όλλωνος Ἄρχων καὶ Πολυτιμίδας Ἀθάμ]‖βου, Φίλων Ἰατάδα, Ἐχέφυλος Πολυκ[λείτου, ἰδιῶται

Die Reste des Freilassernamens (etwa ein solcher wie *Κρότωπος*) und der in Delphi ungewöhnliche Name des Bürgen lassen auf einen Ausländer als Freilasser schliessen. — 5/6 *καὶ ἡμιμναίου*, wie z. B. 1835, 2; 2224, 7. — 7 *Πρόθυμος* auch Sclavenname 1796. — *ἔσται* wie z. B. 1720. — Die Behörde im Anfange und die Priesterschaft in Z. 14 zu bestimmen, gelingt, scheint mir, durch die 2 letzten Namen. *Φίλων Ἰατάδα* ist Zeuge in Pr. IX *ἄ. Σωσιπάτρου* (2218, 29) und *Ἐχέφυλος Πολυκλείτου* Bürge gleichfalls in Pr. IX. *ἄ. Ἀριστίωνος τ. Ἀ.* (December/Jan. 126/125: 2293, 15). Beide Männer sind ferner in Pr. IX *ἄ. Ἡρακλείδα* zusammen Buleuten (2092, 15). *Ἐχέφυλος* steht als *γραμματεύς*, wie 2092, 15, zuletzt. Ihr College heisst *Πολυτιμίδας*. Deren giebt es zwei: a) *Π. Μελισσίωνος*, b) *Π. Ἀθάμβου*. Da nun oben vor *Φίλων βου* zu lesen ist, so möchte man die Zeilenwende 14/15 mit *Ἄρχων* (vgl. 2092, 14) *καὶ Πολυτιμίδας Ἀθάμ]‖βου* füllen. Versehen in der Beifügung des Vatersnamens giebt es: so steht 2056, 3 *Ξενοφάνεια Κλεοδάμου* statt *Ξ. Παρνασσίου*. So wäre hier *Μελισσίωνος* und *Ἀθάμβου* verwechselt; denn nach *Pomtow* Beitr. 117, 7, Z. 2 wissen wir, dass der College von *Φίλων* und *Ἐχέφυλος* Sohn des *Μελισσίων* war. Diese Erwägungen bestimmten mich zur vorläufigen Ansetzung:

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

NB. Links von den Zeilenanfängen unserer Nummer stehen dürftige Reste von Zeilenenden einer andern Freilassung, z. B. *ἐλεύ]θερον* Z. 2, *κα]θὼς ἐπί‖[στευσε* 3/4, *παρε[χέτω* 5/6 und ähnliche Brocken, mit denen nichts anzufangen ist.

2341 *Couve*, BCH., XVIII, 91 No. 11. Vgl. *Pomtow* Philol. 54, 221 ff.

Ἄρχοντος Μένητος τοῦ Δάμω[ν]ος μηνὸς Θεοξενίου, βου-

λευόντων Λέωνος | τοῦ Ξενοφάντου, Στρατάγου τοῦ Φίλωνος, ἀπέδοντο Ἀμύντας καὶ Παρμό|να τῶι Ἀπόλλωνι τ[ῶι Πυθίωι

Standort: Auf einer in mehrere Stücke zerbrochenen Quader des Thesauros der Athener.

Unvollendet geblieben, wie von den von 1684—2340 publicierten folgende: 1742, 1765 A, 1780, 1827, 1894, 1906, 1910, 1932, 1934, 1940(?), 1941, 1943, 1971(?), 2102, 2103(?), 2106, 2109, 2112, 2114, 2179, 2258, 2282(?), 2286, 2292, 2293(?), 2303(?), 2312(?). Das Archontat des *Μένης Δάμωνος* ist neu, wird aber wegen der zwei Buleuten annähernd bestimmt, Pr. XIX—XXI. *Λέων* ist z. B. in Pr. XXI (2156, 6) Bürge und *Στράταγος* in Pr. XXI (2249, 16) Privatzeuge, *Μένης* Buleut in XIX (2179, 2; 2188, 3).

Zeit. Priesterschaft XIX—XXI (um Chr. Geb.).

2342 *Ussing* in Graeske og Latinske Indskrifter i Kjöbenhavn 1854, p. 31 aus *Bröndsteds* Tagebüchern. *Pomtow* Jhrb. 40, 842 und Philol. 54, 240. (Mir unzugänglich.).

[Ἀγαθᾶ] τύχα. | [ἄρχοντος . . .] τοῦ Νεικάνδρου τὸ δεύτερον | [μηνὸς Ποιτρ]οπίου ια', βουλευόντων Φι[(λ)][. . | . . . . τοῦ . . . . .], Ἱπποκράτους το[ῦ] Ἱππο[κρά‖τους, Κλεόδ]|(αμ)]ος Κ[(λέ)]ωνος Δελφὸς ἀ[(πέ)]δ[(ο)][το ἐπ' | ἐλευθερία τ]ῶ [Ἀ]πόλλων[ι], συνευαρεσ(τεόν)των [τᾶς | ματρὸς καὶ τ]ῶν υἱῶν αὐτοῦ, σῶμα γυναικῆον [Π]αρ[α|μόναν, τειμᾶς ἀρ][γ]υρίου μνᾶν τριῶν, καὶ τὰν τει|μὰν [ἔ]χω [π]ᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσα τῶ θεῶ ‖ τὰν [ὠ]νὰν Π[αραμ]όν[α]ς, ἐφ' ὧ ἐλευθέραν εἶμεν καὶ | ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον, [(μ)]ηδεν(ὶ) [(μ)]ηδὲν [(πο)]|-θήκου[(σ)]α[(ν)] κατὰ [μη]δένα τρόπον. εἰ δέ τις ἐφά|πτοιτο ἐπὶ καταδου[λισμῶ] Παραμόνας, βέβαιον | παρεχέτω [τῶ] θεῶ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος ‖ καὶ (ὁ) βεβαιωτ[ήρ], καὶ (ὁ) παρατυχὼν κύριος ἔστω συλ[έων] Παρα[μόνα]ν ὡ[(ς)] ἐλευθέραν [οὖσαν ἀζάμιος | ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος] πάσας δίκας [καὶ ζαμίας. βε|βαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος·

Standort: „I Delphi paa en Söile". Stein verschwunden. Wegen der Überschrift vgl. 2322 Bem.

Vielerlei erweist späte Zeit, so zunächst die Schrift (ΑΕΘΠϹω), dann die (c. 50 nach Chr. eingeführte) Zufügung des Monatstages (in Manumissionen sonst nur noch in No. 2322). Dass eponyme Archonten mehrmals fungieren, dafür haben wir hier das 1. Beispiel; es geschieht nur in später Zeit. Die späten Formulare haben z. T. Sätze in 1. Person; zu *ἔχω* und *ἐπίστευσα* vgl. 2338, 10; 2322, 16 (2146, 6). Mit der Form

unserer Manumission haben No. 2322 und 2323 Ähnlichkeit: erst unmittelbar vor den Zeugen erfolgt die Nennung des Bürgen (2323, 10). Vor allem aber ist ausschlaggebend die Thatsache, dass nur 2 Buleuten genannt sind (vgl. 2323): das geschieht von Pr. XIX ab, und für den Archonten macht *Pomtow* a. a. O. 242 sehr wahrscheinlich, dass Z. 2 (trotz der von *Bröndsted* angegebenen kurzen Lücke) [*ἄρχοντος Καλλιστράτου*] *τοῦ Νεικάνδρου τὸ δ*. zu lesen ist und sein Archontat nur in das Pythienjahr 83 oder 87 nach Chr. fallen kann.

Z. 3 Ende ΦΙΔ[. Als Anfang eines delphischen Namens bisher unbekannt. Unbekannt auch ein Delphier *Ἱπποκράτης*. — 5 *Bröndsted*: ѠΝΟϹΚΑΘѠΝΟϹΔΕΛΦΟϹΑΤΙϹΔϹ. Ein *Κλεόδαμος* IV *Κλέωνος* von *P.* angenommen. — 6 Auffällig ohne *τῶ Πυθίω*; steht sowohl in 2322 als in 2323. — Dann °ΑΡΕϹΤѠΝ[*των*] *Bröndsted*, °*αρεστ*[*εό*]*ν*[*των*] *Pomtow*: sieht so aus, als hätte ΤЄ und ΤѠ den Anlass zur Verlesung gegeben. — 7 *γυναικὸς* würde 2 Zeichen zuviel geben. — 11/12 vgl. 2323, 6/7. *Bröndsted*: ѠΗΔΕΝѠΗΔΕΝΤѠ|ΘΗΚΟΥΓΑΙΟΚΑΤΑ. — 16 ΠΑΡΑ....-ΝѠΧΕΛ°. — *Pomtow* notiert nicht, was *Bröndsted* Z. 8 statt *ἀρ*][*γ*]*υρίου* hat.

Zeit. Aus dem J. 83 oder 87 nach Chr.

2343—2500 Diese Nummern werden für die Publikation der auf Strecke CD bisher unediert gebliebenen 23 Inschriften (s. oben S. 443 die Bemerkung), der drei von *C.-B.* nicht gelesenen, mit *Pomtow* (1), (33), (69) — s. S. 475 — bezeichneten Freilassungen und andrer bei den neusten Ausgrabungen gemachter Funde reserviert. Für das kleine Restchen einer Manumission, das *Pomtow* Mitteil. XX, 494 bespricht, bestehend in dem Worte [*συνευ*]*δοκε*[*όντων* oder *-ούσας*], habe ich absichtlich keine eigne Nr. angesetzt.

Anhang.

I. Tabellarische Übersicht der Freilassungsurkunden nach Standort und Publikation.

(S. S. 184, 443 und 475.)

No.		a) Polygonalmauer.
1684—2083	= *W.-F.* 19—418	Strecke DC
2084—2115	= *W.-F.* 419—450	DC: 2084, 2085, 2102 bis 2106 CB: 2086—2101, wohl auch 2107—2109; 2113, 2114. Nicht zur Mauer gehörig: 2110—2112; 2115.
2116—2149	= *Haussoulier*, Bulletin V, (1881) No. 15—48	Strecke CB
2150—2248	= *C(ouve et) B(ourguet)*, Bull. XVII (1893) Nr. 1—109	
2249—2253	= *Curtius*, Anecd. 37a—c	
2254—2259	= *C(onze)-M(ichaelis)* 9, 10, 17, 19a b, 12	
2260—2294 B	= *Anecd.* 2—36b	Strecke BA.
2295—2300	= *Thiersch* 1 u. 3, *Lebas* 910, 928, 959, 960	
2301	offen gelassen für Publikationen aus	Strecke GI (Ostmauer).
2302—2318	aus *CI.* 1699—1709, *Lebas* 922, 934, 939 u. *Pomtow* Jhrb. 35, 519, 537, 539	b) Theatermauer.
2319—2342	s. jede einzelne Nr.	c) Zerstreute Einzelinschriften u. Fragmente.

II. Tabellarische Übersicht der Freilassungsurkunden nach den Priesterschaften.

Vgl. A. Mommsen, Philol. XXIV, (1866) 1 ff. und H. Pomtow, Jhrb. 35, (1889) 513 ff., 40, (1894) 497 ff., 657 ff., Philol. 54, (1895) 211, 356 ff. und 587 ff.

1. Aus den Jahren **200—150**, Priesterschaft I—V: 396 (bez. 408) Nummern.

Pr. I: a. 201/200	*ἄ. Εὐαγγέλου* α) — β) 2049 (Pomtow Rh. Mus. 49 (1894) 597)	*Εὐκλῆς* [*Ἐτυμώνδα*] † zw. Jan. u. Dec. 198 *Ξένων Βούλωνος* (2041). Beginn der Pr. unbekannt.
200/199	— *Μαντία* α) 2116	
199/198	— *Ὑβρία* α) 2117 β) 2072	
Pr. II: 198—181:	134 Freilassungen, nämlich	*Ξένων Βούλωνος* † zw. April u. Sept. 180 *Ἄθαμβος* (I) *Ἀγάθωνος* (2041)
a. 198/97	*ἄ. Ὀρθαίου* α) 2073 β) 2074	
197/96	— *Ἐμμενίδα* α) 2000—2002, 2041 β) 2042—2045	
196/95	— *Ὀρθαίου τοῦ Μαντία* α) 2050 β) 1975, 1990, 1993, 2010—2012, 2059, 2080	
195/94	— *Διοδώρου τοῦ Μνασιθέου* α) 2081, 2118 β) 1994, 1995, 2119—2122	
194/93	— *Πειθαγόρα* α) 1983, 1988, 2068, 2075, 2082, 2123, 2124, 2248 β) 1978, 2069, 2125, 2126	
193/92	— *Ἐχεφύλου* α) 1969, 1979, 1984, 2127, 2128, 2240	
192/91	— *Κλεοδάμου* α) 1989, 1998, 2129, 2130 β) 1999, 2131	
191/90	— *Φαίνιος* α) 1985, 1986	
190/89	— *Καλλικράτεος* α) 1980, 1981 β) 1970, 1982, 1996, 2004—2008, 2013	
189/88	— *Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα* α) 1960, 1965, 2024, 2139 β) 2025, 2026, 2070	
188/87	— *Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου* α) 2014, 2066, 2067, 2132, 2233 β) 1991, 2016, 2237, 2241	
187/86	— *Πεισίλα* α) 2054, 2227, 2238, 2239, 2245 β) 2039, 2228, 2229, 2234	
186/85	— *Νικοβούλου* α) 1844, 2034, 2035, 2038, 2040, 2046, 2055 β) 1953, 2083, 2242	

185/84	ἄ. *Εὐκράτεος* α) 1949, 2230 β) 1950—52, 1959, 2084	
184/83	— *Κράτωνος* α) 2232 β) 1961, 2053	
183/82	— *Ἀρισταινέτου* 2104 α) 1966, 1976, 2060 β) 1968, 2009, 2133	
182/81	— *Δαμοσθένεος τοῦ Ἀρχελάου* α) 1962, 1963, 1974, 1992, 2031, 2057, 2061, 2101 β) 2036, 2037, 2047, 2063	
181/80	— *Ἀνδρονίκου* α) 2023, 2134, 2247 β) 1964, 2076, 2105	
Pr.III: 180—171:	79 (80) Freilassungen, nämlich	*Ἄθαμβος* (I) *Ἀγάθωνος* † zw. Juni und August 170 *Ἀμύντας Εὐδώρου* (1749)
a. 180/179	ἄ. *Μαντία τοῦ Πολύωνος* α) 2015, 2032 β) 1920, 2062, 2064, 2065, 2244	
179/78	— *Εὐαγγέλου* α) 1916, 1917, 1933 β) 1907, 1918	
178/77	— *Πραξία* (*τοῦ Εὐδόκου*) α) 2048, 2051, 2071 β) 1909, 1929, 1977, 2033, 2231, 2246, 2248	
177/76	— *Μελισσίωνος* α) 1872, 2077, 2135, 2235, 2236 β) 1834, 1855, 1867, 1869, 1870, 1873, 2003, 2027, 2058, 2078, 2079	
176/75	— *Ξενοχάρεος* α) 1794, 1862—64, 1868, 1871 β) 1745, 1850	
175/74	— *Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσθένεος* α) 1795, 1807, 1865, 1866, 2085 β) 1796, 1843, 1987, 2056	
174/73	— *Σωσινίκου τοῦ Εὐδόκου* α) 1786, 1787, 1852 β) 1766, 1799—1801	
173/72	— *Αἰακίδα τοῦ Φιλαιτώλου* α) 1730, 1770, 1821, 1832, 1853, 1856 β) 1758, 1769, 1802, 1803	
172/71	— *Κλεοφάνεος* α) 1755 β) 1759, 1804	
171/70	— *Μένητος* α) 1806, 1810 β) 1811, 1882	
	Unediert: *W.-F.* 278 a b.	
Pr.IV: 170—157:	137 (148) Freilassungen, nämlich	*Ἀμύντας Εὐδώρου* *Ταραντῖνος Ἄρχωνος* (1749) † zw. Jan. u. Dec. 156
a. 170/169	ἄ. *Λαιάδα* α) 1739, 1740, 1742, 1756, 1772, 1773, 1789—1792, 1919, 1997 β) 1761, 1774, 1887	
169/68	— *Κλευδάμου τοῦ Μαντία* α) 1809, 1857, 1888, 2017 β) 1741, 1746, 1762 bis 1764, 1808, 1830, 1831, 1858	
c. 168/67	— *Κλέωνος τοῦ Δίωνος* α) 1723, 1724, 1749, 1751, 1777, 1797, 1798, 1833,	

	1836 β) 1752, 1771, 1779, 1780, 1788, 1837 [Unediert *W.-F.* 332a]	
c. 167/66	ἄ. *Ξενέα τοῦ Βαβύλου* α) 1725—1727, 1743, 1753, 1767, 1778, 1781—1783, 1860, 1861 β) 1728, 1729, 1750, 1793, 1854	
c. 165	— *Ἀνδρονίκου τοῦ Φρικίδα* α) 1715, 1754, 1765 A, 1825, 2052 β) 1687, 1719, 1720, 1826, 1827, 1879 [Dazu Ostmauer VII]	
c. 161	— *Πύῤῥου* α) 1757, 1805, 1812, 1813, 1828, 1829, 1835, 1884, 1885 β) 1765, 1768, 1818	
c. 160	— *Εὐαγγέλου τοῦ Σωδαμίδα* α) 1814, 1876 β) 1732, 1733	
a. 158	— *Ἀμφιστράτου τοῦ Ἀμφιστράτου* α) 1721, 2280, 2281 β) 1702, 1708, 1716, 1717 — *Ἄρχωνος τοῦ Νικοβούλου* α) 1849, 1874 β) 1731, 1875, 1883, 1886, 1890 — *Ἄρχωνος τοῦ Καλλία* α) 1838, 1839, 1880 β) 1718, 1722 — *Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία* α) 1734—1738, 1819, 1820, 2029, 2030 β) 1822, 1841, 1889, 2272 [Dazu Ostmauer VIII] — *Θευξένου τοῦ Καλλία* α) 1784, 1815, 1845—1847, 1851 β) 1744, 1747, 1748, 1775, 1776, 1785, 1848 [— *Ἰατάδα*, s. Pomtow Jhrb. 35, 516] — *Μενεστράτου* β) 1823, 1824, 1877, 1878, 1881 Vielleicht gehört noch hierher Nr. 1842 (ἄ. *Ἐμμενίδα*?) Unediert: *W.-F.* 100a, 166a, 332a (s. o.), Ostmauer VI—X u. 2 Einzelinschriften.	
Pr. V: **156—151:**	42 Freilassungen, nämlich ἄ. *Πατρέα τοῦ Ἀνδρονίκου* α) 1688, 1690 β) 1689, 1934, 2164 — *Ἥρυος τοῦ Πλείστωνος* α) 1904, 1921, 1935 β) 1894, 1895, 1905, 1922, 1923 — *Ἀθάμβου τοῦ Ἀβρομάχου* α) 1906, 1932 β) 1691, 1709—1711, 1898, 1899, 1910 — *Φιλοκράτεος τοῦ Ξένωνος* α) 1760, 1900 bis 1903, 1908, 1911—1914, 1924, 1954 β) 1891—1893, 1896, 1897, 1915, 1925, 1930	*Ἀμύντας Εὐδώρου* † zw. 153 u. 151 *Ἀνδρόνικος Φρικίδα* (2028)

2. Aus den Jahren **150—100**, Priesterschaft VI—XI Mitte: 176 (187) Nummern.

Pr. VI: c. **150** bis **140**:	87 Freilassungen, nämlich ἄ. *Ἀρχία τοῦ Ἀρχελάου* α) 2295 β) 1943, 1946, 1947, 1973, 2019, 2020, 2028 — *Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα* α) 1704, 2108, 2260 β) 1705, 2107 — *Δαμοστράτου τοῦ Μενεστράτου* α) 2143, 2189, 2217, 2221 β) 1938, 2163, 2186, 2196, 2197, 2252 — *Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος* α) 1926, 1927, 2269, 2274, 2276, 2277 β) 1816, 1817, 1859, 1928, 2021, 2022, 2268, 2275, 2278, 2279, 2296 — *Εὐδώρου τοῦ Ἀμύντα* α) 1706, 1944, 1945, 1948, 1967, 1971 β) 1684, 1707, 1712, 1955—1957, 1972 — *Εὐκλέος τοῦ Καλλιστράτου* α) 1936, 1937, 2089, 2109, 2138 β) 2094—2096 — *Εὐχαρίδα* (*τοῦ Φαίνιος*) α) 1696, 1699 β) 1700, 1701 — *Θρασυκλέος τοῦ Πραξία* α) 1703, 2213, 2270, 2285, 2288 β) 1685, 1694, 1695, 2283 — *Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος* 1941 α) 1840, 1942, 1958 β) 1713, 1714, 1940, 2262—2264 — *Σωξένου* α) 2265 β) 1686, 2087 NB. Möglich, dass ein oder 2 Archontate noch dazu kommen. Aus 2143 geht hervor, dass das Archontat des *Θρασυκλῆς* vor dem des *Δαμόστρατος* liegt.	*Ἀνδρόνικος Φρικίδα* *Πραξίας Εὐδόκου* (1973) ist nicht bis zum Tode Priester, ist z. B. in VII 2183 u. VIII 2088 noch Freilasser.
Pr. VII:	16 Freilassungen, nämlich ἄ. *Δαμοσθένεος τοῦ Ἄρχωνος* α) 2141, 2148, 2169, 2181, 2182, 2184, 2187, 2190, 2202, 2203, 2222 β) 2136, 2183, 2215, 2258, 2289	*Ἀνδρόνικος Φρικίδα* † im Ilaios des J. ἄ. *Δαμοσθένεος* oder im Apellaios des folgenden Jahres *Ἄρχων Καλλία* (2190)

Pr. VIII:	24 (26) Freilassungen, nämlich ἄ. *Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου* α) 2093, 2165, 2174, 2223 β) 2140, 2175, 2250 — *Κλευδάμου τοῦ Πολυκράτεος* α) 2142, 2214 β) 2153, 2154, 2177, 2224, 2261 [Dazu unediert *W.-F.* 308a] — *Ξενοκρίτου τοῦ Ταραντίνου* α) 2088, 2090, 2176, 2253 β) 2166, 2225, 2226, 2251, 2256, [? 2286] Vielleicht gehört noch hierher 2146 ἄ. —.	*Ἄρχων Καλλία* *Δρομοκλείδας Ἁγίωνος* (2214), von kurzer Amtsthätigkeit.
Pr. IX: 126/125	42 (48) Freilassungen, nämlich ἄ. *Ἀβρομάχου* β) 2292, 2302 — *Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου* α) 2160, 2161 β) 1692, 2194, 2291 — *Ἀμύντα* α) 1693 (Vgl. 2333) — *Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα* (Pomtow, Philol. 54, 215) α) 2205—2207, 2293 β) 2145 — *Ἀτεισίδα* α) 2216 β) 1697, 1698, 2159 — *Ἡρακλείδα* (*τοῦ Καλλία*) α) 2147, 2284, 2287 β) 2092, 2340(?) — *Καλλιδάμου* α) 2099 — *Καλλικράτεος τοῦ Διοδώρου* α) 2149, 2305, 2306 β) 2307, 2315 — *Κλεώνδα τοῦ Μενεκ[* α) 2018, 2271 — *Πύῤῥου* α) 2198, 2310 — *Σωσιπάτρου* α) 2137, 2172, 2218 β) 2209, 2298 (Gehört in den Anfang der IX. Pr. S. 2298.) — *Ὑβρία τοῦ Ξένωνος* α) 2162, 2191, 2273 β) 2097, 2298 NB. Hierher noch ἄ. — 2337. Vielleicht ἄ. *Τιμοκρίτου τοῦ Εὐκλείδα* 2091. — *Μνασιδάμου* 2112 zu IX oder X. — *Ἀντιπάτρο[υ]* 2304 } zu IX—XV. — *Νικομάχου* 2309 }	*Ἄρχων Καλλία* *Ἄθαμβος* (II) *Ἀβρομάχου* (1697)
Pr. X:	7 (8) Freilassungen, nämlich ἄ. *Ἁγίωνος τοῦ Πολυκλείτου* β) 2303 — *Πυῤῥία τοῦ Ἀρχελάου* 2313 α) — β) 2086, 2311, 2316 — *Τιμοκράτεος* α) 2312 β) 2314 [Unediert Theatermauer (e)]	*Ἄθαμβος* (II) *Ἀβρομάχου* *Πατρέας Ἀνδρονίκου* (2316)

NB. In die Zeit von 140—90 fällt wohl noch 2319 ἄ. *Ἀντιγέ[νεος?]* und 2324 ἄ. [*τ]οῦ Διοδώρου*.

3. Aus den Jahren **100—50**, Priesterschaft XI—XV: 37 (39) Nummern.

Pr. XI:	1 Freilassung, nämlich ἄ. Διοδώρου β) 2155	Πατρέας Ἀνδρονίκου Ἁγίων Πολυκλείτου (2110)
Pr. XII: („bis wenigstens 91 vor Chr.") 92/91	7 (8) Freilassungen, nämlich ἄ. Πάτρωνος τοῦ Ἀριστοβούλου α) 2110 β) 2111 — Νικοδάμου α) 2308 — Κλεοδάμου τοῦ Κλέωνος (Pomtow, Philol. 54, 591) β) 2266 — Κλεάνδρου α) 1939, 2102 — Ἀγησάνδρου α) 1931 Unediert: *W.-F.* 273a.	Ἁγίων Πολυκλείτου Πυῤῥίας Ἀρχελάου (2110) Schliesst bald nach 90 vor Chr.
Pr. XIII:	1 Freilassung, nämlich ἄ. — 2325	Πυῤῥίας Ἀρχελάου oder Ἁγίων Πολυκλείτου Αἰακίδας Βαβύλου (2255)
Pr. XIV:	10 (11) Freilassungen, nämlich ἄ. Φιλονείκου τοῦ Νικία 2152, 2168, 2212 α) — β) 2144, 2170, 2171, 2257 — Λαιάδα τοῦ Ἄγωνος α) 2211 β) 2106 — Δωροθέου β) 2255 Nr. 2103 ἄ. Δαμοκράτεος gehört zu XIII oder XIV.	Αἰακίδας Βαβύλου Ἐμμενίδας Πάσωνος (2255)
Pr. XV:	17 (18) Freilassungen, nämlich ἄ. Ἁγίωνος τοῦ Δρομοκλείδα α) 2299 β) 2300 — Νικοστράτου τοῦ Ἄρχωνος α) 2208 — Πεισιστράτου β) 2192, 2193, 2254 — Ταραντίνου β) 2195 — Διονυσίου τοῦ Ἀστοξένου α) 2167, 2219 β) 2199, 2201, 2290, 2317 — [Κλ]εομ[άν]τιος τοῦ Δ[ίων]ος β) 2200 — Κλεοξενίδα τοῦ Ἀθανίωνος α) 2204 β) 2282, 2318 In Pr. XV oder XVI fällt 2321 ἄ. —.	Ἐμμενίδας Πάσωνος Λαιάδας Βαβύλου (2100)

NB. Die Anordnung in XII hängt damit zusammen, dass 2110 und 2111 noch 2×3, 2308 und 2266 nur je 1×3, 1939, 2102 und 1931 über-

haupt keine Buleuten nennen. Von XIII ab begegnen nur 4 Jahresbuleuten; die Unterscheidung der Semester (α, β) bleibt weg. In der 2. Hälfte von XV beginnt man (2167 und 2282) den Buleuten die Vatersnamen beizufügen.

4. Aus den Jahren 50—1, Priesterschaft XVI—XX: 18 (20) Nummern.

Pr. XVI:	6 (7) Freilassungen, nämlich ἄ. Ἐμμενίδα τοῦ Τιμολέ[ωνος] 2259 — Πάσωνος β) 2210 — Πύῤῥου α) 2178 — Στράτωνος τοῦ Ἰατάδα 2151 β) 2100, 2150 In die Zeit XVI—XVIII fällt 2327 ἄ. —.	Λαιάδας Βαβύλου Νικόστρατος Ἄρχωνος (2100)
Pr. XVII:	1 Freilassung, nämlich ἄ. Εὐκλείδα α) 2158	Νικόστρατος Ἄρχωνος Ξενόκριτος [—]
Pr. XVII a:	1 Freilassung, nämlich ἄ. Εὐκλείδα τοῦ Καλλία β) 2180	Νικόστρατος Ἄρχωνος Δάμων Ἀγάθωνος
Pr. XVIII:	2 (3) Freilassungen, nämlich ἄ. Κλεομάντιος τοῦ Δίνωνος β) 2267, 2294 B Nr. 2294 A fällt in XVI—XVIII, nach Pomtow in XVIII ἄ. —.	Νικόστρατος Ἄρχωνος Καλλίστρατος Αἰακίδα (2294 A) Νικόστρατος wird, wie's scheint, abgesetzt; er ist 2188 in XIX noch Freilasser.
Pr. XIX:	3 Freilassungen, nämlich ἄ. Εὐκλείδα τοῦ Ἡρακλείδα α) 2188 β) 2179 — Μέντορος τοῦ Λαιάδα β) 2220	Καλλίστρατος Αἰακίδα Ἀβρόμαχος Ξεναγόρα (2188)
Pr. XX:	1 Freilassung, nämlich ἄ. — 2326	Καλλίστρατος Αἰακίδα Διόδωρος Φιλονίκου (2326)

	ἄ. Βαβύλου τοῦ Αἰακίδα 2113 möglich in XVI—XVIII — *Διοκλέος τοῦ Φιλιστίωνος* 2114 möglich in XVIII—XXII — *Φίλωνος* 2173 möglich in XVI—XVIII — *Μένητος τοῦ Δάμω[ν]ος* 2341 möglich in XIX—XXI	

NB. Für die Einordnung beachtenswerth, dass Pr. XVI—XVIII d r e i, Pr. XIX ff. (bis c. 90 n. Chr.) nur z w e i Jahresbuleuten haben (2249 ist eine Ausnahme).

5. Aus den Jahren **1—50**, Priesterschaft XXI—XXV: 6 (9) Nummern.

Pr. XXI:	5 (8) Freilassungen, nämlich *ἄ. Αἰακίδα τοῦ Εὐκλείδα α)* 2156 — *'Αν[ ] α)* 2115 — *Δάμωνος τοῦ Πολεμάρχου β)* 2249 — *Ξεναγόρα τοῦ Ἀβρομάχου α)* 2185 *β)* 2157 — *]δρου*, vielleicht hierher gehörig *β)* 2297 Für diese Pr. ist der Freilasser von 2338 und 2339 bezeugt *ἄ.* —.	*Διόδωρος Φιλονίκου* *Πολέμαρχος Δάμωνος* (2156)
Pr. XXII:	1 Freilassung, nämlich *ἄ. Τιμολέωνος τοῦ Ἑμμενίδα β)* 2323	*Πολέμαρχος Δάμωνος* *Φίλων Στρατάγου* (2323)

6. Aus den Jahren **50—130**, Priesterschaft XXVI—XXXII: 2 Nummern.

Pr. XXVI	vor und nach 67		*[ὁδεῖνα]* + *Νίκανδρος [Καλλιστράτου]*
Pr. XXVII			*Νίκανδρος* + *[ὁδεῖνα]*
Pr. XXVIII:			
Pr. XXIX:		„i. J. 83 oder 87 n. Chr.“ *ἄ. [Καλλιστράτου ?] τοῦ Νεικάνδρου τὸ δ. α)* 2342	
Pr. XXX	c. 95 bis 125		*[ὁδεῖνα]* + *Μέστριος Πλούταρχος*
Pr. XXXI			*Πλούταρχος* u. *Γ. Μέμμιος Εὐθύδαμος*
Pr. XXXII c. 126—x:		1 Freilassung, nämlich *ἄ. Τ. Φλαβίου Πωλλιανοῦ β)* 2322	*Εὐθύδαμος Εὐκλείδας Ἀστοξένου.*

Ganz unbestimmt No. 2320 *ἄ. Σωσύλου.*

Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht in Göttingen.

Kürzlich ist erschienen:

Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen von **Aug. Fick.** 4. Auflage, völlig neu bearbeitet von **Aug. Fick, Ad. Bezzenberger** und **Wh. Stokes.**

Zweiter Theil: Wortschatz der keltischen Spracheinheit.

Auch unter dem Titel: **Urkeltischer Sprachschatz** von **Whitley Stokes.** Übersetzt, überarbeitet und herausgegeben von **Ad. Bezzenberger.** VIII, 337 S. Geh. 8.60, geb. 10 Mk.

1891 ist erschienen:

1 Theil: Wortschatz der Grundsprache, der Arischen und der Westeuropäischen Spracheinheit von **A. Fick.** Geh. 14 Mk., geb. 15,80.

Aus einer längeren Besprechung des 1. Bandes von H. D. Darbishire in **The Classical Review** 1893, October:

„The School of Philology which has Göttingen for its centre and which is associated with the names of A. Fick and Ad. Bezzenberger, has a deservedly high reputation. It represents a middle standpoint between the conservatism of a Curtius and the daring but somewhat arid speculation of Osthoff and Brugmann without falling into the pessimism of Johannes Schmidt.

.... The fame of August Fick may indeed be expected to be greater among succeeding generations than in his own: great as his reputation is, I venture to think it is even yet entirely disproportionate to his merits, and that if he had adopted the usual advertising methods, he would long ago have been enthroned as the king of philologists.

The fourth edition of his Vergleichendes Wörterbuch does not disappoint expectation. More could hardly be said: but if any feature is more worthy of note than the rest, it is the opennes of mind, which has permitted the discarding in this edition of whatever has become antiquated in the third, howewer valuable it may have been at the time .....“

Weitere Werke von August Fick:

Die homerische Ilias, nach ihrer Entstehung betrachtet u. in der ursprüngl. Sprachform wiederhergestellt. 1886. 20 Mk.

„Die Homer. Forschung ist von Fick auf einen neuen vorgerückten Punkt gestellt, von welchem sie nie zurückschreiten kann .... Fick hat die ganze Grundlage der Frage geändert. Wir wissen nun sowohl annähernd, wie die Gesänge vor der Zeit der ältesten Handschriften, welche den Alexandrinischen Kritikern vorlagen, aussahen, als wir die Elemente kennen, aus welchen sie entstanden sind. Die 1. Stufe in der Geschichte Homerischer Forschung, welche durch Wolf und Lachmann charakterisirt wird, hat einer zweiten Platz gemacht.“

(A. H. Sayce in „The Academy“ 1886, No. 754.)

Die homerische Odyssee, in der ursprüngl. Sprachform wiederhergestellt. 1883. 12 Mk.

Hesiods Gedichte, in ihrer ursprüngl. Fassung und Sprachform wiederhergestellt. Mit e. Anh. üb. d. Versabzählung in den homerischen Epen. 1887. 4 Mk.

Zeitweilig im Preise ermässigt ist:

Die ehemalige Spracheinheit der Indogermanen Europas. 1873. Früher 8 Mk. 40 Pf., zur Zeit **5 Mk.**

Digitized by Google

Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht in Göttingen.

Soeben ist erschienen:

Winer's Grammatik
des
Neutestamentlichen Sprachidioms.

8. Auflage.

Neu bearbeitet von Prof. D. **P. Schmiedel.**

1. Theil: **Formenlehre und Einleitung.**

10 Bogen. gr. 8. Preis 2 Mk. 60 Pf.

Nach langjähriger Arbeit erscheint endlich der 1. Theil des seit 20 Jahren vergriffenen, viel gesuchten Buches in völlig neuer Darstellung. Die Syntax wird baldmöglichst folgen.

Die griechischen Dialekte

dargestellt von

Dr. Otto Hoffmann,
Privatdocent an der Univ. Königsberg.

1. Band. **Der süd-achäische Dialekt.** 1891. Preis 8 Mk.
2. Band. **Der nord-achäische Dialekt.** 1893. Preis 14 Mk.
3. Band. **Der ionische Dialekt** ist im Druck.

Aus The classical Review 1892 No. 1 2:

„These few criticisms are in no wise intended to detract from the value of a book, which gives fresh proof of scholarly qualities and is **indispensable to every student of Greec dialects**".

Vierteljährliche wissenschaftliche Fach-Bibliographie.

In **unserem Verlage** erscheint im 47. Jahrgange:

Bibliotheca philologica

oder vierteljährliche systematische Bibliographie der auf dem Gebiete der **gesammten Philologie** in Deutschland und dem Auslande neu erschienenen Schriften und Zeitschriften-Aufsätze.

Herausgegeben

von **Aug. Blau**, Dr. phil.,
Bibliothekar an der Königlichen Bibliothek zu Berlin.

Inhalt: **A.** Allgemeiner Teil. — **B.** Classische Philologie und Altertumswissenschaft. — **C.** Die übrigen Sprachen und Literaturen. — Alphabetisches Register.

Preis des Jahrgangs 5—6 Mk. (nach Umfang).

Wir glauben, diese Bibliographie allen denen, welche sich auf dem Gesammtgebiete der philologischen Literatur **sicher, schnell und bequem orientieren** wollen, jetzt als das zweckmässigste, vollständigste und verhältnissmässig billigste Hülfsmittel und Nachschlagewerk empfehlen zu können.

Die Jahrgänge 1869—1892 sind von 94 Mk. 90 Pf. auf

34 Mark

im Preise ermässigt. Andere grössere Ergänzungen werden nach Übereinkunft **zu ermässigten Preisen** geliefert.

Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth, Göttingen.

Digitized by Google

Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth, Göttingen.

Sammlung

der

Griechischen Dialekt-Inschriften

von

J. Baunack, F. Bechtel, A. Bezzenberger, F. Blass, H. Collitz,
W. Deecke, A. Fick, O. Hoffmann, R. Meister, P. Müllensiefen,
W. Prellwitz.

Herausgegeben

von

Dr. H. Collitz.

Zweiter Band. VI. Heft.

Die delphischen Inschriften.

(4. Teil: No. 2501–2993.)

Bearbeitet

von

Johannes Baunack.

Göttingen
Verlag von Vandenhoeck & Ruprecht
1899.

BODLEIAN LIBRARY

3. Amphiktyonen-Inschriften.

A. Das Amphiktyonengesetz vom J. 380.

2501 CIA. II 545: Köhlers Restitution des Textes (1877) fusst auf Böckhs Erklärung (1828) im CI. 1688, Ahrens Dial. II (1843) S. 484—492, Froehner, Musée national du Louvre, les inscriptions Grecques (1865) n. 32 (in Minuskeln) und geht von einem Papierabdruck Kirchhoffs aus. Zu Köhlers Minuskel-Transscription hat für Prof. Collitz i. J. 1884 F. Blass eine Collation am Steine des Louvre aufgesetzt. Die bis zum J. 1877 laut gewordene varia lectio hat Köhler im CIA. verzeichnet: sie bleibt hier bis auf Weniges weg. Unten werden nur Blass' abweichende Lesungen (*Bl.*) zu Köhlers Minuskel-Transscription (*K.*) besprochen. — A. Mommsen, Delphika 92, 152, 163, 177 u. a. Cauer 204.

Standort. Wahrscheinlich einst im Metroon von Athen (wie 2506). Marmorplatte der Sammlung Choiseul-Gouffier (*Dubois* Catal. n. 184), an Choiseul von Fauvel aus Griechenland und zwar angeblich aus Ägina geschickt; jetzt im Museum des Louvre zu Paris (*Clarac* Catal. n. 628). *Clarac* Musée de sculpture n. 453, inscriptions pl. 44. 45, Additions pl. LXVI.

Das Gesetz der Amphiktyonen aus dem Jahre 380 vor Chr., betreffend die Erneuerung der alten Einrichtungen der pyläisch-delphischen Amphiktyonie hinsichtlich der Hut der *ἱερὰ χώρα* und der amphiktyonischen Festfeier der grossen Pythien, giebt

I. Z. 1. *Die attische Datierung der Einmeisselung des Decretes und der Übergabe der Urkunde ans Metroon.*

[Ἐπὶ Π]υθέο ἄρχοντος, ἐ[π]ὶ τῆς Ἱπ[π]οθ[ων]τίδος τρίτης
[πρυτανείας, ἧι]

Die Zeichen von Z. 1 sind grösser und lassen weitere Spatien als die Zeichen der andren Zeilen. Die Datierung kann nach Z. 2 nicht hinübergegriffen haben, worüber später; nach dem Schema der attischen Präscripte muss viel fehlen, also war die Zeilenbreite sehr gross, was auch aus der Inschrift selbst hervorgeht. Im Anfange giebt *Fröhner* [ἐ]π[ὶ Π]υθέο, *Köhler* [Πυ]θέου, *Blass* [Π]υθέο: die Ergänzung [Π]υθέο rückt um einen Zeichenplatz über die senkrechte Linie der Anfänge von Z. 3—47 hinaus. Wenn man aber dieses Hinausrücken einmal annehmen muss, was wie die grossen und weitstehenden Zeichen die Heraushebung der Zeile zum Zwecke hatte, so wird man lieber gleich 4 Plätze ausrücken und mit *Fröhner* den üblichen Anfang des attischen Präscripts

herstellen. — Nach *ἄρχοντος K. ἐπὶ, Bl. ἐ[π]ί; K. Ἱπποθ[ω]ντίδος, Bl. Ἱπ[π]οθ[ων]τίδος.* — Ganz undenkbar ist, dass nach der attischen Datierung ganz unvermittelt das gestanden hätte, was Z. 2 ff. steht, ohne ein Sätzchen wie: Folgendes Decret der Amphiktyonen wurde bekannt gegeben oder im Metroon aufgestellt oder drgl. Stand ein solches Sätzchen noch in Z. 1, so müsste sie ungewöhnlich lang gewesen sein und vermutlich über mehrere an einander stossende Platten sich ausgedehnt haben. Andernfalls wäre die Annahme einer Gesamtüberschrift für mehrere gleichartige Aufzeichnungen aus verschiedenen Jahren nötig.

ἐπὶ Πυθέου ἄ. = Ol. 100, 1 = 380/79 vor Chr.

II. Z. 2—13. *Die Eidesformel eines Hieromnemonen* (2—9) *und des γραμματεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων* (9—13).

[Ὅρ]κο[ς ·]
Δικα[ξέω τ]ὰς δίκας ὥς κα δ[ικ]αιο[τ]άτα[ι γ]νώμαι, [τὰ μ]ὲγ
γε[γρ]αμμ[ένα κατὰ τὸς νόμος , περὶ ὧν δὲ μὴ γέ]-
γ[ρ]α[πται, κ]ατὰ γνώμαν τὰν αὐτ[οῦ], καὶ ἔγ[χ]ερα ἀπὰ τὰν
δ[ίκ]αν οὐ [δεξέομαι οὐδέ]-
ποκα· [κα]ὶ τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δ[ύ]νασιν κ[α]ὶ
τὰ ΕΝ[ ]
ΤΑΙΓ[illegible]ΟΝΤ.ΟΥΔΕ *τῶν χρημάτων τῶν Ἀμφικτιονικῶν-ὑποβ[α-*
λέομαι αὐτῶι]
ἐμίνγα οὐδ' ἄλλωι δωσ[έω] τῶγ κοινῶν χρημάτων ὑ[ποβάλ-
λ]ε[σθαι .-ὅρκος· ὑπίσχομαι ποὶ]
τõ Ἀπόλλω[ν]ος τοῦ Π[υ]θίου καὶ τᾶς Λατõς καὶ τᾶς Ἀρτά-
μ[ιτος καὶ εὐορκέοντι μέμ μοι πολ]-
λὰ καὶ τἀγαθά, αἰ δ' ἐφιορκέ[(οιμι)], τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν
[δόμεν. - ὅρκος τοῦ γραμματέος· ὑπίσχομαι τῶγ γ]-
εγραμμένων μὴ ἀπογραψ[ε]ν, ἀλλ' ὧν κατὰ τοὶ ἱερομνάμονες
κε[λευσέοντι μηδὲ ἢ]
κ[α]τὰν ἀξίαν μηδὲ δῶρα δεξεῖσθαι μηδέποκ[α]· οὕτ[ω]ς ὑπ[ί]-
σχ[ο]μα[ι ποὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τᾶς Λα]-
τõ[(ς)] καὶ τᾶς Ἀρτάμιτος, καὶ εὐο[ρ]κέοντι μέμ μ[ο]ι πολλὰ
καὶ ἀγαθά, [αἰ δ' ἐφιορκέοιμι, τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν
δόμεν· τὸς δὲ]
ἱερομνάμονας ὁρκιξέω καὶ τὸς κά[ρ]υκας τὸν αὐτὸν ὅρκον.

Zwischen Z. 1 und 3 ist fast ganz freier Raum, weil Z. 2 sehr kurz war. Benutzt war nur der Anfang, ein Platz wie für 10 Zeichen (wenn man die Lücke bei *K.* nach Z. 3 berechnet). Wie viele einst in Wirklichkeit dastanden, bleibt unklar. Die Abschriften geben nur ⟨Ο, und zwar mit Zeichen gleicher Grösse wie in Z. 3 ff. Das passt nicht zu der Annahme, dass die Datierung aus Z. 1 herübergereicht hätte. Zusammen-

hängender Text aber würde die weitere Benutzung der Zeile verlangt haben. So rät man auf eine Überschrift. Dass sie in besondrer Zeile steht, scheint für eine Gesamtüberschrift zu der ganzen Inschrift zu sprechen, die freilich sehr knapp gewesen wäre, nicht für eine Teilüberschrift, wie sie z. B. mitten in Z. 26, 40, 44 stand. Da aber Z. 3 ff. Eidesformeln folgen, ist Köhlers Conjektur [ὅϱ]κο[ι] sehr bestechend (*Bl.* bestätigt: ▒ΚΟ▒): ist sie richtig, muss angenommen werden, dass der Steinmetz diese Zeile um ein Zeichen vor Z. 3 ff. ausrückte, was die Teilüberschrift noch besonders fürs Auge heraushob. Da wir aber Z. 9 eine Sonderüberschrift *ὅϱκος τοῦ γϱαμματέος* erwarten, hat hier der Plural keinen Sinn; deshalb oben [*ὅϱ*]*κο*[*ς*].

Z. 3 *K.* Δ▒ΑΙΟΤΑΤΑΓΝΩΜΑΙ, *δ*[*ικ*]*αιοτάτα*[*ι*] *γνώμᾳ*. Dass die Majuskel vor *γνώμαι* ein Zeichen weglässt (so auch Z. 4, 7, 8), beweist *Fr.* mit *δικαιο*[*τ*]*άταν γνώμαν* und *Bl.* mit *δ*[*ικ*]*αιο*[*τ*]*άτα*[. .]*νώμαι*. — Am Ende *K.* Γ[Ε] . . \Μ, *γε*[*γϱα*]*μ*[*μένα*. Sinn: alle vorgesehenen Fälle will er nach dem Gesetz, alle unvorhergesehenen unparteiisch nach eignem Ermessen aburteilen. — 4 *Fr. τὰν αὐτõ . καὶ* [*τὰ*] *ἱεϱὰ ἄνω*; *K.* ΤΑ[Ν]ΛΥΤΟ Κ/ [Ι] . . ΕΡΛ, *τὰν αὐτοῦ, καὶ* [*ἔτ*]*εϱα*; *Bl.* constatiert vor *καὶ* ΤΑΝΑΥΤ . . und damit einen 2. Fehler in *K.*s Majuskel (s. Z. 3). *Bl.* schreibt nach *καί*: ΕΓ⁝ ΕΡΑ, „wird *ἔγχεϱα* = *ἐπίχειϱα* sein, also nachher *οὐ* [*δεξοῦμαι*]“. Nach *ἐγ* ein „quadratisches Zeichen“, von dem links oben und unten Hastenenden sichtbar blieben. S. unten Z. 49. — *K.* Λ . . ΤΑΝΔ . . ΑΝ, *ἀ*[*νὰ*] *τὰν δ*[*ίκ*]*αν*; *Bl.* ΑΝΑ *κτλ.* — 5 Vgl. *τὰ καταδικασθέντα* in CIGS. I 4135, 23. — *Fr. ἐν δύνασιν καὶ τὰ ἐν*; *K.* ΕΝΔ . ΝΑΣ[Ι]ΝΚ . ΙΤΑΣΛ, *ἐν δ*[*ύ*]*νασιν* [*κα*]*ὶ τα*[. — 6 *Fr. τῷ ἐνόντι οὐδέ*; *K.* ΤΟΙΕ . ΟΝΤ . ΟΥΔΕ, *τ . . . . οντ . οὐδέ*; *Bl.* bemerkt zur obigen Lesung: „Das Zeichen nach dem 2. Τ nicht *α, ω*; möglich Ο, doch eher Ι, Ε“. „Nach *ἀμφικτιονικῶν* eine Stelle frei; also neuer Satz?“ Unwahrscheinlich; denn nach *ἐκπϱαξέω* (Z. 5) beweist *δωσ*[*έω*] in Z. 7, ebenso *οὐδὲ* und *οὐδ'* die gleichmässige Fortsetzung der Aufzählung der Gelübde. Vielleicht hatte die Vorlage Η*υποβ*°, und der attische Steinmetz schlug dies wirklich ein, ohne dass Η sichtbar geblieben ist. S. 2561, C 30 Η*υποβαλέτω*. — Zuletzt: *Fr. ὑποβ*[*αλεόμαι*]; *K.* [ΥΠΟ], *ὑπο*[*βαλεόμαι*; *Bl.* ΥΠΟΙ▒. — Zum Objektsgenitiv vgl. Z. 10 und 2561, A 8—10. „*χϱήματα*“ ist Baarvermögen; periodische Einkünfte heissen *πϱόσοδοι* (Wescher, Étude p. 56 Z. 57) oder *φόϱος* (Z. 14). — 7 *Fr. ἐμίνγα*; *K.* ΕΜ\|\|.Α, *ἐμί*[*νγ*]*α*; *Bl.* „Reste von *νγ* da“. Vgl. Z. 25 *σφ*[*ί*]*ν*. — Dann *K.* ΔΩΣ . ΤΩΓ, *δώσ*[*ω*]; *Bl.* ohne Notiz. Die Formenlehre beweist, dass *K.* wieder falsche Majuskel gab (s. zu Z. 3). — Nach *χϱημάτων Fr. τῶν . . . . ετ*; *K.* nichts; *Bl.* Υ . . . . . . Ε, mit Lücke von 6 Z., wie bei *Fr.*; „das Ε etwas rechts unter dem Ο von *ὑπο* in Z. 6, also *ὑ*[*ποβάλλ*]*ε*[*σθαι?*]“. — Schluss. *K.* [*ὀμνύω κατ*]-, ebenso Z. 11, verbessert nach 2561, A 13 ff. Vielleicht ist hier *ὅϱκος* zu viel, weil es die Überschrift bildet. — 8 *Fr. τõ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καί*; *K.* [Τ] . ΛΠΟΛ ΛΩΝΟΣΤΟΥΠ[Υ]ΘΙΟΚΑΙ, *τ*[*οῦ*] *Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καί*; *Bl.* ΤΟ ΑΠΟΛΛΩ . ΟΣΤΟΥΠ . ΘΙΟΥΚΑΙ, also fast ganz, was *Fr.* gab; bei *K.* fehlt vor *καί* in der Majuskel wieder éin Zeichen. Zu *τõ* vgl. Z. 1 *Πυθέο*.

Der Steinmetz hat *ο* für *ου* und *ω* (vgl. *Λατõς* 8, *δνος* 14, *τõν* 14, *ζαμιόν-των* 25), wie *ε* für *ει* (*ἀπογραψε̃ν* 10, *ἐνοικε̃ν* 23) und *η* (*ἒι* 40). Seine Unsicherheit erläutert [*ἔπ*]*ρασσΩν* Z. 19. — *Fr.* *Ἀρτάμι*[*τος*]; *K.* ΑΡΤ[ΑΜΙ]; *Bl.* ΑΡΤΑΜ[. — Forts. wie in Z. 12 und 2561, A 15—18. *K.* *γίνοιτο* st. *δόμεν*. — 9 Ε[ΦΙ]ΟΡΚΕΜΙΟΙ: der Steinmetz vertauschte die Silben. Vgl. 2561, A 17 und später 2072, 19 *ἐφιορκεῖν*. — 10 *Fr.* und *K.* *ἀπογραψέν*; *Bl.* °Ψ.Ν. Der Steinmetz meint °*ψεῖν*. Vgl. Z. 11 *δεξεῖσθαι* und 2561, B 16 *οἰσεῖν*. Das Verbum im Sinne von *ἐξαλείφειν* und *διαγράφειν*. — *κατὰ* ist *κὰτ τὰ* = *καθ' ἅ*. Danach Z. 20. Aber Z. 16 *ἄν*, 40 *ἅς*. — Stamm *ἱαρο-* 13 mal, *ἱερο-* 9 mal belegt. — Was er „nur nach Verdienst und Gebühr" zu thun gelobt, ist nicht sicher zu erraten (s. u.). — 11 *Fr.* *κατὰν ἀξίαν*; *K.* Κ.ΓΛΛΛ[ΞΙ]ΛΝ, *κ*[*ατ*]*ὰ*[*ν*] *ἀξίαν*. Wegen *κατά* vgl. Z. 10, 17, 41, 47. — *Fr.* *δεξιασθωι*; *K.* ΔΕΞLΙ.Θ\I, *δεξε*[*ίσ*]*θαι*; *Bl.* *δεξε*[*ῖ*]*σθαι* „Reste des Iota da". — *Fr.* *μηδέποκα*; *K.* ΜΗΔΕΠ.Κ., *μηδέπ*[*οκα*]; *Bl.* wie oben. — Bei dem schlechten Zustande des Steines könnte man daran denken, dass, was *οὕτως* sein soll, aus *ὅρκος* verlesen wäre, wie es der Labyadenstein (A 13) an dieser Stelle hat und ich danach schon Z. 7 einsetzte, aber die 3 vorangehenden Gelübde kann man wohl mit *οὕτως* zusammenfassen. — *Fr.* *ὑπίσχομα*[*ι*]; *K.* ΥΠ.ΣΧ.[Μ], *ὑπ*[*ι*]*σχ*[*ό*]*μ*[*ενος* *ὀμνύω καττοῦ Ἀπ.*°]; *Bl.* bestätigt Fröhners Lesart: ΥΠ.ΣΧ.ΜΛ[.], mit der Bemerkung: „Ich möchte nicht zuviel darauf geben, dass mir nach ΥΠ eher O als I gestanden zu haben schien". Durch die eben citierte Parallelstelle aus dem Labyadensteine ist *ὑπίσχομαι* gesichert. — 12 ¦ΤΟΥΚΑΙ, wegen Z. 8 °*τõ*[(*ς*)] — so die altdelphische Form — oder verschrieben °*τοῦ*(*ς*) — wäre Atticismus. — *Fr.* *εὐορκέοντι*; *K.* Ε˙..ΚΕΟΝΤΙ, *ε*[*ὐορ*]*κέοντι*; *Bl.* *εὐ*[*ορ*]*κέοντι*, „auch von O noch Rest". — Hier *ἀγαθά*, vgl. Z. 9. S. auch Boeckh S. 808 B. — 12/13 steht eine Art Anhang; *τὸς δὲ* wie Z. 45. *Fr.* *κάρυκας*; *K.* [Κ]Α.Υ‹ΛΣ, *κά*[*ρ*]*υκας*; *Bl.* *κά*[*ρ*]*υκας*. — *Fr.* *ὅρκον*; *K.* Ο.ΚΟΝ; *Bl.* ΟΡΚΟΝΠ, s. nächsten Abschnitt. — *τὸν αὐτὸν ὅρκον* meint die Worte *ὑπίσχομαι* bis *δόμεν*; vgl. 2561, A 13—18.

Auf Grund des so constatierten Textes und durch ihn nahegelegter Vermutungen hat der Hieromnemone sich also zu verpflichten zu gewissenhafter und unbestechlicher Rechtssprechung, zu Eintreibung der Strafgelder [und sicherer Deponierung oder einträglicher Verwendung derselben] und hinsichtlich des Amphiktyonenschatzes zu Verzicht auf Privatvorteile und Begünstigungen anderer. Der *γραμματεύς* schwört alles Niedergeschriebene unangetastet zu lassen, Änderungen nur auf ausdrücklichen Befehl des Hieromnemonencollegiums vorzunehmen, [Geldforderungen an die Bundeskasse] nur nach Verdienst [zu stellen] und für Bestechung unzugänglich zu sein.

Die Ergänzungen in den Schlüssen von Z. 3—6 und 10 haben nur den Zweck, den Sinn anzudeuten. Berechnung der Länge des fehlenden Teiles unmöglich. Reconstruiert sind ja Z. 7—9, 11—13, aber die Zeilenlängen sind ganz verschieden: nach Z. 8 vermutet man den Verlust von c. $^1/_3$ — denn zu den 42 erhaltenen kommen nach Z. 12 noch 25 —, bei Z. 11 aber ist das Verhältnis 47 : 32, bei Z. 12 gar 50 : 43. Unerklärlich

bleibt dies Schwanken zwischen 67, 79 und 93 Zeichen. Es könnte ja Z. 12 „*ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν*" recht wohl fehlen, aber auch bei dieser Annahme erhält man nichts Klares und Evidentes.

III. Z. 13—15. *Verordnung über die Nachprüfung der Leistungen der einzelnen Staaten an Geldbeisteuer und des eingekauften Opferviehs.*

Π[υθίοις δὲ
οὗτοι ἐκπρασσόντων]|
τὸμ φόρον καὶ τὰ ἱερήϊα ἀθρόα συναγόντων τὸς ὄνος τῶν δο-
κιμ[ασθέντων ἀποδόντες, καὶ ὁ τὰ ἐπὶ τὰν ἐκ]|-
ατόμβαν, ὅ[ρ]κον ὀμόσας εἶπερ τοὶ ἱερομνάμονες, δοκιμαζέτω:

Hinter dem letzten Worte des vorigen Abschnittes hat *Bl.* noch Γ gelesen. Man vermisst in dem Schlusssätzchen nichts Notwendiges, drum beziehe ich dies Γ auf einen neuen Satz, der *συναγόντων* zum Prädikate hat. Dazu brauchen wir einen Plural als Subjekt: nichts ist sprachlich einfacher und sachlich probabler als *κάρυκες*. An die Erwähnung der Vereidung der *κάρυκες* wird unmittelbar ihre Aufgabe angefügt; es fehlt :, das Zeichen der Trennung der Abschnitte, und so fehlte wohl auch, so schliessen wir, eine neue Überschrift; die obigen Ergänzungen sollen nur ungefähr den Sinn andeuten, den ich vermute. Z. 14 *K. τὸς ὄνος τὸν δοκιμα[* , *Ahrens συναγόντων, τὸς [ὤ]νος τ[ῶ]ν δοκιμα[σθέντων ἀποδιδόντων*; mit den Schreibungen *ὄνος, τῶν* vgl. *ἐι* Z. 40. Für das Geld, das die *κάρυκες* als Beisteuer zu den Pythien eintreiben, haben sie ohne eigne Bereicherung tadelloses Opfervieh einzuhandeln und nach Delphi zu treiben; dort übernimmt jemand (der Priester?), der den gleichen Eid wie die Hieromnemonen zu leisten hat, das Opfervieh und unterzieht die Abrechnung der *κάρυκες* und die Ware einer Prüfung. Nach *δοκιμαζέτω* hat *Bl.* das Zeichen : constatiert. Mit *εἶπερ* vgl. *εἶ* in 1780, 8 *οἰκεούσας εἶ κα θέλωντι* und *ὅπει* in 1728, 7 *οἰκεῖν ὅπει κα θέλῃ*.

IV. Z. 15—26. *Verordnung über die Exekutive der Strafurteile bei Verletzung der Grenzen oder ungesetzlicher Benutzung der ἱερὰ χώρα.*

Π[έροδος τᾶς ἱαρᾶς γᾶς· αἴ τις τὰν γᾶν ἐπιερ]|-
γάζ[ο]ιτ[ο], ἃν Ἀμφικτίονες ἱάρωσαν, ἐπεί κ[α] ἁ πέροδος
γίνηται, ἀποτ[εισάτω]|
στατῆρας Αἰγιναῖος κὰτ τ[ὸ] πέλεθρον ἕκαστον, τοὶ δὲ ἱερο-
μνάμ[ονες περιϊόντων τὰν ἱερὰν γᾶν]|
καὶ π[ρασ]σόντων τὸν ἐπιεργαζόμενον. αἰ δὲ μὴ περιϊεῖεν ἢ
μὴ πρ[άσσοιεν, ἀποτεισάντων πελέθρου ἑκάστου, οὗ μὴ
περιήισαν]|
μηδὲ [ἔπ]ρασσ[(ο)]ν, τριάκοντα στατῆρας. αἰ δέ κα μὴ ἀπο-
τίνηι ὁ [ἱερομνόμων ὁ ὀφείλων, ἁ πόλις, ἐξ ἇς κ' ἦι ὁ
ἱερομνάμων,]|

εἰλέσ[θω] τοῦ ἱαροῦ καὶ στρατευόντων ἐπ᾽ αὐτὸς Ἀνφικτ[ίονες, κατά κα τοὶ ἱερομνάμονες ἐπαγγέλ]|-
λωντι. [ἐπὶ] τᾶς ἱερᾶς γᾶς κόπρον μὴ ἄγεν μηδεμίαν. - οἰκήσιος ἐπι[ ]|
ενειδια[.] ἐπὶ θαλάσσαι, τὰς δὲ παστάδας κοινὰς εἶμεν πάντεσσι[μι]|-
σθὸν μ[ηδ]ένα φέρεν μηδενί, μηδ᾽ ἐνοικεῖν τὸν αὐτὶν πλέον τριάκ[οντα ἀμερᾶν.]|
ἐνοικε[ῖν μ]ηδεμίαν, μηδὲ μύλαν ἐνεῖμεν μηδὲ ὅλμον. αἰ δέ τις τ[ὸς νόμος τὸς ἐνταῦθα γεγραμμένος παρβαίνοι, τοὶ ἱ]|-
αρομν[άμ]ονες ζαμιόντων ὅτινί κα δικαίωι σφ[ι]ν δοκῆι εἶμεν ἐπ[ιζαμίωι, τὸ δ᾽ ἥμισσον τοῦ ἐπιζαμίου ἔστω τῶν]|
κα[(τ)]αγ[γε]ιλόντων ποὶ τὸς ἱαρομνάμονας:

Z. 15 *Bl.* notierte nach *δοκιμαζέτω* nur :, kein *π* dahinter. Also : wie Z. 26, 40, 44. — 15/16 *Fr.* [*ἐπιερ*]|*γάζηται ἄν*; *K.* |ΓΑΞ Τ ΑΝ, [*ἐπιερ*]|-*γάζ[η]τ[αι] ἄν*; *Bl.* |ΓΑΞ ˀΙΤ.ΑΝ „was nur sein kann *αἴ τις . . ἐπιερ]γά-ζ[ο]ιτ[ο], ἄν*. Vgl. Z. 24. — 16 *Fr.* *ἐπεῖκα ά*; *K.* ΕΠΕΙΚ.Α, *ἐπείκ[α] ά*; *Bl.* ΕΠΕΙΓ▒Α, „aber *ἐπεῖκα ά* wird doch richtig sein". — *Πέρ-οδος*, wie nach 2561, A 4, C 19 erwartet. — 17 *Fr.* *ἱερομναμό[νες]*; *K.* *ἱερομνα-μό[νες]*; *Bl.* *ἱερομναμ[*. Davor *δέ* ohne Elision; vgl. *δ᾽* Z. 9, 27, 45. — 18 *Boeckh* ΕΠΙΕΡΓΑΣΟΜΕΝΟΝ; *Fr.* *ἐπιεργασόμενον*; *K.* ΕΠ[ΙΕΡ]ΓΑΞ ΟΜΕΝΟΝ; *Bl.* *ἐπιεργαζόμενον* mit *ζ*; „statt des dastehenden Ξ ist ein Σ auf dem Steine falsch nachgezogen, wodurch der Irrtum entstand". — Zu *περιϊεῖεν* vgl. *T* 209 *ἰείη*. — Ende *Fr.* *μὴ πρ[ασσοίεν]*; *K.* ΜΗΠF; *Bl.* ΜΗΠΙ▒. — 19 *Clarac* ΜΗΔΕ . . . ΡΑΣΣΑΝ; *Fr.* *μηδὲ [ἐ]πράξαν*, trotz *.πρασσαν*, was er las; *K.* ΜΗΔΕL.ΡΑΣΣΩΝ. — *Boeckh* ergänzt *ὁ [ἐπιεργαζόμενος τὰν ἱερὰν γᾶν, ἁ πόλις, ἐξ ἇς κα ᾖ], εἰλέσ[θω τ]οῦ ἱαροῦ*. Oben wie *Ahrens*. — 20 *Fr.* *εἰλέσθω τοῦ*; *K.* ΓΙΛΕΣ . . ΓΟΥ, *εἰλέσ[θω τ]οῦ*; *Bl.* *εἰλέσ[θω] τοῦ*; *-σθ-* attisch, vgl. *γινέστω* u. a. 2134. Und die Wurzelform delphisch? — Dann *Fr.* und *K.* *Ἀμφικτύονες*[; *Bl.* ΑΝΦΙΚΤ[. Wegen Z. 6, 16, 41 und 42 °[*ίονες* mit Jota ergänzt. S. Boeckh S. 806 A. Hier *Ἀνφ°*, sonst 6 mal *Ἀμφ*; inconsequent auch *-γ* und *-μ* für *-ν* im Satzinnern, beim Artikel u. a. — 21 *Fr.* *λων τ[ὸ ἐπὶ] τᾶς*; *K.* |ΛΩΝΤ . . . . ΤΑΣ, °*λωντ[ι· ἐπὶ] τᾶς*; *Bl.* |ΛΩΝΤΙ ΤΑΣ „in der Lücke ist für drei Buchstaben (*'Επί*) sehr knapper Raum". *Ahrens: ἐπὶ τᾶν ὁ] δῶν τ[ᾶν] τᾶς κτλ.* — „Nach *μηδεμίαν* eine Stelle frei" *Bl.* — 22 *Fr.* [*εἶμ*]|*εν εἰδία*[*ς*]; wie *K.*, so auch *Bl.*: „*ενειδια . επι* sicher". — Fraglich *εν Ϝιδία*[*ς*]. *Ϝ* sonst nirgends. 2561 D 39 *Ϝιδίων*. — Die *παστάδες* sind erwähnt *W.-F.* 1. S. S. 672 No. 1409 A, 6. — 23 *Fr.* *μηδένα*; *K.* [ΜΗΔ]ΕΝΑ, *μηδένα*. — Stein *ενοικεν*; das meint *ἐνοικεῖν*, vgl. Z. 10 *ἀπογραψεῖν*, 2561 A 38 *καταγορεῖν*, C 41 *θρηνεῖν*. *Ahrens* nach *ἀμερᾶν*: *ἄλλαν δὲ ἐν τᾶι ἱαρᾶι γᾶι ἐνεῖμ*]|*εν οἰκί*[*αν*]. — 24 Anfang *Fr.* *ἐνοικέ*[*ν*]. *μηδεμίαν*; *K.* ΕΝΟΙ[Κ]Ε . . . ΗΔΕΜΙΑΝ, *ἐνοικὲ[ν μ]ηδεμιάν*. Lücke mit drei Zeichen. Folglich stand hier die erwartete Form *ἐνοικεῖν*. S. Z. 23. *Ahrens*: *αἰ δέ τις*

[*παρβαίνοι τὸς νόμος τὸς ἐνταῦθα γεγραμμένος*. Nach *τις* bei *K*. ˥, was ja nicht zu *παρβαίνοι* passt; deshalb habe ich oben umgestellt. — 24/25 *Fr*. [*ἱ*]*αρομνάμονες*; *K*. |ΑΡΟΜ[ΝΑ.Ο]ΝΕΣ, [*ἱ*]|*αρομνά*[*μ*]*ονες*. — 25 *K*. ΞΑ ΜΙΟΝΤΩΝ, von allen mit *ζαμιούντων* umschrieben. Steht Z. 43. — *Fr*. und *K*. *σφιν*, *Bl*. *σφ*[*ι*]*ν*. — *Fr*. und *Bl*. *ἐπ*[*ιζαμίωι*; *K*. ΕΠ, aber *ἐπι*-[*ζαμίωι*. — 26 *Fr*. *καταγ*[*γε*]*λλόντων*; *K*. |ΚΑΞ/Γ...ΛΟΝΤΩΝ, *κα*(*τ*)*αγ*-[*γελ*]*λόντων*; *Bl*. *καξαγ*[*γε*]*λλόντων*, er constatiert also *ξ* an dritter Stelle. — ΠΟΙΤΟΣ ändern *Ahrens* und *K*. in *πο*(*τ*)*τός*. S. Z. 47. — Das Sachliche dieses Abschnittes bespricht *Bürgel*, die pyläisch-delphische Amphiktyonie S. 186 und 187. Vgl. das allgemeinere Verbot *ἐν Ἀκραιφίοις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πτωΐου* CIGS I, 7 ff.

V. Z. 26—32. *Verordnung über die aus dem Tempelschatz bewilligten Gelder zur Neuausstattung des Cultbildes des Heros Amphiktyon (zu Anthela, Hdt. VII, 200) und zum Kaufe eines Stieres für das amphiktyonische Opfer vor dem Cultbilde.*

Λῶτις. ἁ λῶτις τᾶς Ἀμφ[ικτί-
ονος εἰκόνος στατῆρες]|
Αἰγινα[ῖο]ι. τὸ δ' ἀμπέχονον πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν στα-
τῆ[ρες Αἰγιναῖοι. τῶν δὲ ἐπὶ τὸ ἀμπέχονον πορπαμά]|-
των ἑκατὸν στατῆρες Αἰγιναῖοι. τᾶς στεφάνας ἑκατὸν στα-
τ[ῆρες Αἰγιναῖοι.]|
δέκα στατῆρες Αἰγιναῖοι. τᾶς ἀσπίδος διακάτιοι στατῆρες
Αἰγι[ναῖοι. στα]|-
τῆρες Αἰγιναῖοι. λόφου πεντεκαίδεκα στατῆρες Αἰγιναῖοι. δό-
ρατ[ος στατῆρε]|-
ς Αἰγιναῖοι. καὶ τὰ πορ[(π)]άματα καὶ ἁ στεφάνα χρύσεα ἐόν-
των. πι[ ]|
ἐνέστω. [τ]οῦ βοὸς τιμὰ τοῦ ἥρωος ἑκατὸν στατῆρες Αἰγιναῖοι.

Z. 26 *λῶτις* nennt *Bl*. „beide Male unzweifelhaft". *Boeckh* u. *Ahrens* lasen *δῶτις*, so auch A. Mommsen 185 ff. Sinn: Geldbewilligung für, Aufwand (*ἀνάλωμα*) für ⟨das Cultbild⟩. Z. 26 wird die ganze Summe gestanden haben, 27—32 die sie bildenden einzelnen Posten. — 27 *Fr*. *Αἰγιναῖοι*; *K*. ΑΙΓΙΝΑ[ΙΟ]Ι, *Αἰγιναῖοι*; *Bl*. *Αἰγινα*[*ίο*]*ι*, also auch noch Spuren von *ο*. — Ende *Fr*. u. *Bl*. *στατή*[*ρες*]; *K*. ΣΤΑΤΗΡ, *στατῆρ*[*ες*]. — 31 Abschrift: ΠΟΡΝΑΜΑΤΑ. *Bl*. hat nichts dazu notiert. — Ende *Fr*. u. *K*. *ἐόντων*. *π*[, *Bl*. ΠΙ[. — Entweder hat hier oder mit *τας*[in Z. 32 der neue Abschnitt begonnen: die neue Überschrift ist nicht zu erraten; es fehlt allerdings der Interpunktion bildende freie Zeichenplatz oder : an beiden Stellen. — Die Z. 29—31 aufgezählten Einzelstücke *ἀσπίς*, *λόφος*, *δόρυ* nennt die zu Z. 22 citierte Nr. 1409 A zusammenfassend *πανοπλία*, *ἃν οἱ Ἀμφικτίονες ἀνατίθεντι*. — Der Preis von 200 Dr. für einen Stier ist ja hoch. Als Normalpreis berechnet *Ziehen* (Rh. Mus. 51, 216) 100 Dr., aber

in den eleusinischen Abrechnungen des J. 329/8 z. B. steht sogar *τῶν βοῶν ἑκάστου* HHHH, *τριῶν βοῶν* XHH. Also auserlesene Ware hatte, wie natürlich, Ausnahmspreis; ausserdem sind wohl Nebenausgaben (Hörnervergoldung u. a.) eingeschlossen. — Die abweichenden Auffassungen von *τοῦ ἥρωος* bei *A. Mommsen* Delph. 226.

VI. Z. 32–43. *Verordnung über Vorbereitungen zu den Pythien, über Opfer, über Reparaturen, Ausschmückung der Heiligtümer und Instandhaltung der Wege und Brücken.*

τασ[στατῆρας Αἰγιναῖος]|
ὀφειλέτω. χρηστήριον αἴ τίς κα μὴ παρέχηι, ἑκατὸν στατῆρας ὀφε[ιλέτω]|-
ς ἔφοδον θύεν ἐν Ἀνεμαίαις τρικτε[ύ]αν κηῦαν. τῶι τρικτεύαν κηῦαν [μὴ θύσαντι]|-
ιος. τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τὰν αὐλὰν καὶ τὸν τᾶς Ἀ[ρτάμιτος ναὸν καὶ τὸν]|
δρόμον καὶ τὰν κράναν τὰν ἐμ πεδίωι τοὶ ἱαρομνάμονες τοὶ Ἀμφι[κτιόνων κατὰ Πυθιάδα ἑκά]|-
σταν ἐφακείσθων πρὸ Πυθ[ί]ων ὅτινός κα δέωνται. αἴ κα μὴ τοὶ ἱαρομ[νάμονες]
ἐν τᾶι⟨ται⟩ Πυθιάδι τᾶι (ἱ)αρᾶι ἐπικοσμήσωντι ὅτινός κα δέωνται, ἀπο[τεισάτω ὁ μὴ ἐπικοσμήσας |
στατῆρας Αἰγιναῖος. αἴ κα μὴ ἀποτίνηι τ[οῖ]ς ἱερομναμόνεσσι το[ῖς Ἀμφικτιόνων ὁ ἱερομνάμων ὁ ὀφείλων, εἰλέσθω τοῦ ἱ]|-
αροῦ ἁ πόλις, ἐξ ἇς κ' ἐι ὁ ἱαρομνάμων, ἔντε κα ἀποτείσηι: ὁδῶν τὰ κ[ακώμενα καὶ τ]|-
ὰς γεφύρας ἐφακεῖσθαι Ἀμφικτίονας κὰτ τὰν αὐτῶ ἕκαστον. κ[αὶ]
μὴ σίνηται. καὶ τοῦ δρόμου τοὺς ἱαρομνάμονας τοὺς Ἀμφικτι[ό-νων ἐπιμελεῖσθαι , ὅτινός κα δ]|-
έηται, καὶ ζαμιούντων τοὶ ἱαρομνάμονες. κἠπὶ τοῖς ποταμοῖς [

Z. 33 *χρηστήριον* hier „Opfertier". — 34 *ἔφοδον θύεν*, wie *ὅρκια θύειν*, *γάμον ἑστιᾶν* u. s. w. „Als Opfer bei der Ankunft" ⟨in Delphi, wenn der Hieromnemone in Eid und Pflicht genommen wird⟩ an der *Ἀνέμαιαι* genannten Stelle eine *τρικτεύα κηῦα* darbringen. Aus der W., die in *ἔκηϝα, κηϝώδης, κήιον* (*Hesych κήϊα· καθάρματα*) steckt, ist ein Femininum *κηῦα*, das Brandopfer, gebildet. Vgl. *κνῖσα*. Dazu tritt adjektivisch *τρικτεύα* für *τᾶς τρικτύας*. — *Fr. τρικτεύαν κηῦαν τῶι . . . ., τρικτεύαν κηῦα[ν]*; *K.* ΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΗΥΑΝ.ΩΙ[ΤΡΙΚ]ΤΕΥΑΝΚΗΥ[, *τρικτεύαν κηῦαν [τ]ῶ (---) τρικτεύαν κηῦ[αν*; *Bl. τρικτε . ανκηυαντωιτρικτευανκηυ*Μ („Μ so eher als ΑΝ, doch kann dieser Anschein leicht täuschen"). *Böckh*'s

Meinung, nach *τῶι* sei der Name einer Gottheit ausgefallen, kann durch die fragmentarischen Worte nicht gestützt werden. Ich denke mir, dass auf das Gebot ein Verbot, die Forderung *θύεν* die Androhung einer Strafe bei der Unterlassung folgte. — 35 In den Z. 8 und 12 steht zwischen Apollo und Artemis die Mutter Leto. Stand sie hier danach oder gab es überhaupt in Delphi keinen Tempel für Leto? Die *αὐλά* ist der Vorhof zum Apolloheiligtum. — 37 *ἐφακείσθων* mit *φ* ist durch Z. 41 gestützt. — *Fr. Πυθίων*; *K.* ΠΥΟ[Ι]ΩΝ, *Πυθίων*; *Bl. Πυθ.ων.* — Zum *ἱππόδρομος* vgl. 2536, 24. Die Ebene ist die „heilige Ebene von Krisa“, *τὸ Κρισαῖον πεδίον εὔδαιμον* (*Strabo* IX, 3, 3), oder die „kirrhäische“. Vgl. 2505, 3. — 38 *Fr. ταιαται*; *K.* ΤΑΙΑΡΑΙ. — 39 *Fr. τοῖς ἱερομναμόνεσσι*; *K.* Ι[ΟΙ]ˁΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕϟϟΙΤ[Ο], *τοῖς ἱερομναμόνεσσι*; *Bl. τ..ς ἱ°.* — 40 Zu *ἔντε* vgl. 2561, B 44, C 18, 38. — *Fr.* u. *Bl. τακ[*; *K.* nur *τα[*. *Fr.* traf sicher den Sinn mit *τὰ κ[ακώμενα,* ⟨durch Erdrutschungen, Bergstürze, Sturzbäche etc.⟩ „schadhaft gewordene Stellen“. *Ahrens*: *ὁδῶν τὰ[ς ἐπὶ Δελφοὺς ἀγούσας]*. — 41 *K.* ΑΥΤΟ, *αὐτοῦ*, hinter *ἕκαστον* ein Υ, wie mir scheint, *καί*, also der Anfang einer neuen Verordnung. Der Zusatz *χώραν* ist überflüssig; er müsste ja doch auch hinter *αὐτοῦ* stehen, nicht hinter dem *Ἀμφικτίονας* aufnehmenden Subjekte *ἕκαστον*. Vgl. *ἡ πολεμία* und andere Parallelen. — 43 Zu *ζαμιούντων* vgl. Z. 25 *ζαμιόντων*. Hier ein Atticismus, wie die Zeile vorher das zweimalige *τούς* st. *τός*. — Zu *κἠπί* vgl. *τἀγαθά* Z. 9; sonst keine Fälle von Krasis.

VII. Z. 43—49. *Verordnung über Zeit und Ort der Pythien und Strafen bei Unterlassung der Theoriensendung und Verletzung der Ekecheirie.*

Ἱερομηνί|-
α Πυθιάς : *ἐνιαυτία ἁ ἱερομηνία ἁ Πυθιὰς ἴσα πάντεσσι ἐκ τᾶς ἠ[.]*
Πύθια δ' ἀ[(γ)]όντων τοῦ Βου[κ]ατίου μηνὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς, τὸς δὲ π[Δ]-
ελφοὶ τοῦ Βυσίου μηνός. α[ἰ] δέ κα μὴ πέ[μ]πωντι, ἀποτεισάντω[ν στατῆρας Αἰγιναῖος]
πὸτ τὸν θεὸν κὰτ τὰ πάτρ[ι]α διδόντων τοῖς Δελφοῖς. αἰ δέ κα [μὴ διδῶντι ἢ μὴ]
[δέ]κωνται τὰν ἐκεχηρίαν, εἰλέσθων τοῦ ἱαροῦ[ ]
[...τὰν ἐ]κεχηρίαν ἱερομηνίας ...ν ἱα[ρ]ὸν [

Z. 44 schliesst *Fr.* mit *ἐκ τᾶς ν[*; *K.* ΕΚΤΑϟΙ, *ἐκ τᾶς*; *Bl.* constatierte ΕΚΤΑϟΗ, „also *τᾶς η*“. — 45 *Fr. δ' ἀγόντων*; *K.* ΔΑΕΟΝΤΩΝ; *Bl.* ohne Notiz. — *Fr. Βουκατίου*, so auch *K.*; *Bl. Βου.ατίου.* Vgl. 2075, wo Z. 1 die Zeitbestimmung für die Freilassung *μηνὸς Βουκατίου Πυθίοις* heisst. — 46 *Fr. εἰ δέ κα μὴ πέ[μ]πωντι*; *K.* / [Ι]ΔΕΚΑΜΗΠΕ\ΠΩΝΤΙ, *εἰ δέ κα μὴ πέμπωντι*; *Bl. α.δεκαμηπε.πωντι.* Nach *K.*'s Majuskel könnte

man auf *πένπωντι* raten; vgl. Z. 20 *Ἀνφι°*. — 47 *K.* ˥OTTON, trotz *ποί* in Z. 26 gelassen, weil auch in Nr. 2561 *ποί* und *πότ* neben einander stehen. — *Fr. καὶ τὰ πά[ντ]α* — angenommen von *Ahrens* —; *K.* KAT ΤΑΠΑΤΡΙΑ, *καττὰ πάτρια,* bestätigt durch *Bl. καττapατρ.α.* — Ende *Fr.* u. *Bl. αἰ δέ κα*[; *K.* A![Δ]E![AM], *αἰ δέ κα μ[ή.* — 48 Anfang *Fr.* [*κα μὴ ἐ*]*χώνται*; *K.* [...]ΩΝΤΑΙ, *--ωνται*; *Bl.* ′ΩΝΤΑΙ, „also [*δέ*]*χωνται*“, was zur Lückenangabe in *K.*'s Majuskel passt. Nach dem Labyadensteine aber erwarten wir *δέκωνται,* und dies lässt sich ja auch mit der Abschrift von *Bl.* vereinigen. — *εἰλέσθων* stimmt nicht zum Dialekte; unklar, ob Versehen des Steinmetzen oder der Abschreiber. Nach *ἱαροῦ* *K.* (und so auch *Bl.*) in der Majuskel noch ⸢; also unwahrscheinlich, dass der Passus die Fortsetzung von Z. 20 (*καὶ στρατευόντων ἐπ' αὐτὸς Ἀνφικτίοντες*) hatte. *Fr. τοῦ ἱαροῦ π[όλεις.* — 49 *Fr.* [*ἐ*]*κεχηρίαν ἱερομ[ναμόνες*] .....*ν* [*ἱε*]*ρόν*; *K.* [......]′EYHP[IAN]IEPO[M, [-- *τὰν ἐ*]*κεχηρίαν ἱερομ-*; *Bl. κεχηριανιερομηνιας,* dann Λ⁻ΛΝΙ\⁻ON, „[*ἱε*]*ρόν Fr.*; für I auch ⸢ möglich“. — *Ahrens* beide Male *ἐκεχ[ει]ρία,* ohne Grund. Vgl. den Namen *Χηρίας* in 2502 II, 21, 84. Z. 4 wäre auch *ἔγ[χ]ηρα* möglich. Betreffs der *ἐκεχειρία* vgl. CIGS I 4135, 10. — Aus den Inconsequenzen der Schreibung und des Dialekts (s. *Boeckh* S. 806 B und *Ahrens* S. 484—487, beide Stellen unvollständig und correkturbedürftig) geht hervor, dass der athenische Steinmetz, der die Copie des Amphiktyonenbeschlusses anfertigte, teils sich oft verschlug (z. B. 38 *τᾶι*⟨*ται*⟩, 9 *ἐφιορκεμιοι*), teils die Vorlage ungenau las, teils seinem Dialekt entsprechend willkürlich und ganz inconsequent änderte. Vermutlich hat schon die Vorlage keinen reinen delphischen Dialekt gehabt; das Gesetz ist ja kein delphisches, sondern eben ein amphiktyonisches. Vgl. die Bemerkung auf S. 672.

Zeit. 380 vor Chr.

B. Amphiktyonendecrete und Inschriften mit Amphiktyonenlisten.

Vgl. *Pomtow's* grundlegende Abhandlungen in *Fleckeisens* Jhrb. 40 (1894) S. 497—558; 657—704; 825—841. — 43 (1897) S. 737—765 und 785—848.

I. Aus der Zeit von 380—280.

2502 *Bourguet,* BCH. XX (1896) 197 (Pl. IV und V). *Pomtow,* Berl. Phil. Wochenschrift XVII (1897), 92—96. *Keil,* Hermes XXXII (1897) 399.

Die Tempelbau-Rechnungen.

Seit 371 (vgl. *Xenoph.* Hell. VI, 4, 2 und *Pomtow,* Rh. Mus. LI 359) hatten die Amphiktyonen für Restauration oder Umbau des Tempels Gelder

gesammelt und verwendet. Im J. 353 deponierten sie eine Restsumme von

20 T. 14 M. 10 St.

bei der Stadt Delphi. Ihr Ratscollegium übernahm die Verwaltung dieses amphiktyonischen Depositums und, nachdem die gesamte Tempelbaubehörde im Frühjahr 351 die allgemeine Anweisung zur Auszahlung von Einzelbeträgen gegeben hatte, stellte es von Juli/Aug. 351 ab den Bauherrn jährlich Beträge zur Verfügung. Auf unsern 2 Tafeln buchen nun die delphischen Buleuten die Ausgaben: das allgemeine *ἀπεδώκαμες* von Z. 2 wird mit *ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν* Z. 4, *ἄλλο κτλ.* Z. 8 u. s. w. wiederaufgenommen und specialisiert.

Zwei Rechnungsperioden mit verschiedenem Aufzeichnungsmodus sind zu unterscheiden:

I. A 1—B 17.
Der delphische Rat bucht von 351—341 halbjährlich Summen von verschiedener Höhe mit Angabe der Materiallieferungen oder Arbeiten, gezahlt an einen *ναοποιός*, den Obmann der *προστατεύοντες*, wie die Beamten der Gesamtbaubehörde heissen.
Insgesamt: 9 T. 38 M. 24 St. 3½ Ob.
Bleibt Rest: 10 T. 35 M. 20 St. 8½ Ob. Darüber handelt

II. B 18—Ende.
Der delphische Rat bucht vom Charixenos-Archontate ab 9 mal hinter einander Pauschalsummen von 30 Minen (nur B 77 das Doppelte), ohne Angabe der Lieferung und der Arbeit, gezahlt an je zwei *ναοποιοί*.

Die Fixation auf ½ Tal. und die Änderung der Organisation des Baukollegiums beschloss *τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτιόνων*. Eine von ihm eingesetzte Kommission von 29 *ναοποιοί* verhandelte darüber mit der delphischen Stadtvertretung, und man nahm die zwei Abänderungen an. Vor der ersten Abgabe der fixierten Summe werden deshalb feierlichst aufgezählt alle, die für diese Abänderung verantwortlich sind, und zwar

α) von der delphischen Stadtvertretung (B 21—30): der geschäftsführende Ausschuss von 15 Buleuten, der Ratsschreiber und 13 auf Vorschlag des Rats entsandte Abgeordnete, *προαιρετοί*, zusammen 29 Mann;

β) von der amphiktyonischen Oberaufsichtsbehörde (B 30—50): 29 *ναοποιοί* (darunter 2 Delphier, die zugleich *προαιρετοί* der Stadt waren), — aus ihnen das Triumvirat der *προστατεύοντες*, eine Kommission von 4 Männern, „welche damals das Bureau der Baukommission unter sich hatten" (Keil) —, dann die 24 Hieromnemonen, denen *τὰ ὁμόλογα ἐνεφανίζϑη* d. h. die Akten zur Controle vorgewiesen wurden.

A.

Ἐπὶ Ἀργιλίου ἄρχοντος (a. **353**), *ὀπωρινᾶς πυλαίας, πὰρ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν λοιπὰ χ[ρ]ήματα τοῖς ναο|ποιοῖς· τάλαντα ἴκατι, μναῖ δέκα τέτορες, στατῆρες δέκα. μετὰ τοῦτο*

ἀπεδώκαμες, ἐπιστειλάντων τῶν ναοποιῶν πάντων, τᾶι ἠρινᾶι πυλαίαι, ἐπὶ Ἡρακλείου ἄρχοντος (a. 352), ἀργύριον διδόμεν. | ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, ἐπὶ Ἀριστοξένου ἄρχοντος (a. 351), μηνὸς Ἀπελλαίου, βουλευόντων ‖ Καλλίππου, Σακεδάλλου, Ἀργύλου τοῦ Ἱέρωνος, Ἀρισταγόρα μὲν ἀφισταμένου τᾶς ναοποιΐας, | Νικομάχου δὲ τοῦ Μενεκράτεος ναοποιέοντος, ἐπιμηνιεύοντος δὲ Φιλολάου Λακεδαιμονίου, | Λαφαρέος Φωκέος, Πασίωνι ἰσχεγάου μνᾶς δέκα, στατῆρας ἑπτά, ὀβολοὺς ἐννέα· Ἁρμοδίωι | χαλκεῖ δεσμῶν μνᾶς ἕξ, στατῆρας δέκα πέντε. ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, ἐπὶ Ἀριστοξένου | ἄρχοντος (a. 351), μηνὸς Ἡραίου, ὀπωρινᾶι πυλαίαι, ναοποιέοντος Νικομάχου Δελφοῦ, βουλευόντων | Καλλίππου, Σακεδάλλου, Ἀργύλου, τοῖς ἐργώναις κελευόντων πάντων τῶν ναοποιῶν, | παρεόντων δὲ ναοποιῶν τῶνδε· Νικομάχου Δελφοῦ, Νικοτέλευς Ἀργείου, Κλεοδώρου Ἀργείου, Ξενοτίμου Σικυωνίου, Δαμοφάνευς Κορινθίου, Νικοδάμωι ξύλων ποτὶ τὰ μαχανώματα μνᾶς [ἕξ]· | Πασίωνι ἄλλο τοῦ ἰσχεγάου, τοῦ αὐτοῦ ἔργου, μνᾶς δέκα, στατῆρας τρεῖς, ὀβολοὺς τρεῖς· | Νικοδάμωι, Πασίωνι λατομίας μνᾶς τριάκοντα τέτορας, στατῆρας ἴκατι ἕξ· Πραξίωνι, ‖ Ἀριστάνδρωι λιθαγωγοῖς μνᾶς δέκα τέτορας, στατῆρας δέκα· Κλεινίαι σκαπέτων στατῆρας ἴκατι τέτορας, ὀβολοὺς ὀκτώ· Ἀριστίωνι λίθων ἀπαγωγᾶς στατῆρας δέκα· τῶι μαγίρωι | τρία ἡμιωβέλια. ταῦτα ἀπελογιξάμεθα ποτὶ πάντας τοὺς ναοποιούς, καὶ ἐγένετο | κεφάλωμα τάλαντον, μναῖ ἴκατι δύο, στατῆρες ἴκατι ἕξ, ὀβολοὶ ἐννέα, ἡμιωβέλιον. |

μετὰ τὸν λογισμόν, παρεόντων τῶν βουλευτᾶν, ἐπέταξαν τοὶ ναοποιοὶ πάντες τᾶι πόλι τῶν ‖ Δελ[φῶ]ν ἀργύριον δόμεν πο[τ]ὶ τὰ ἔργα τὰ ἐγ Κορίνθωι καὶ ἐδώκαμεν τοῖς μὲν ναοποιοῖς εὐθὺς | μνᾶ[ς] τέτορας. τοῦτο δὲ ἐδόθη Λαβώται, Δαμοφάνει Κορινθίοις, Ξενοτίμωι Σικυωνίωι. | ἄλλο ἐδώκαμεν Λαβώται, Δαμοφάνει Κορινθίοις, Ξενοτίμωι Σικυωνίωι μνᾶς δέκα. | ἄλλο Νικόμαχον ἀπεπέμψαμεν φέροντα εἰς Κόρινθον τοῖς ναοποιοῖς μνᾶς τέτορας. | κεφάλωμα, τοῦ ἔλαβον μετὰ τὸν λογισμὸν οἱ Κορίνθιοι ναοποιοὶ καὶ ὁ Σικυώνιος, μνᾶς δέκα ὀκτώ. |

[ἀπὸ] τούτου ἀνάλωμα μαχανώματος Χαιρόλαι μνᾶς τέτορας· βολίμου εἰσφορᾶς δραχμαὶ τρεῖς, | [ἡμ]ιωβέλιον· ποὺ τὸ μαχάνωμα λίθων τομᾶς Θεογένει δραχμαὶ πέντε· ἀγωγᾶς τούτων Ἀγάθωνι δραχμαὶ | ἑπτά· βολίμου στάσιος Σατύρωι

δραχμά· τριγλύφων δυώδεκα ἀγωγᾶς Χαιρόλαι μναῖ τρεῖς, | στατῆρες ἐννέα· τοπείου Ξένωνι μναῖ τρεῖς, στατῆρες ἴκατι δύο· ἐπιστυλίων ἓξ Χαιρόλαι ‖ μναῖ ἕξ, στατῆρες τριάκοντα· βολίμου συνθέσιος ὀβολοὶ δέκα· πινακίοιν ὀβολοὶ τέτορες. |

ἐπὶ Ἀριστοξένου ἄρχοντος (a. **350**), *πυλαίαι ἠρινᾶι, ναοποιοὶ οὐ συνῆλθον· οὐδὲ ἐπὶ Ἱερίνου ἄρχον|τος* (a. **350/49**), *πυλαίαι ὀπωρινᾶι καὶ ἠρινᾶι, οὐ συνῆλθον· οὐδὲ ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος* (a. **349**), *πυλαίαι ὀπωρινᾶι, | ναοποιοὶ οὐ συνῆλθον. ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος* (a. **348**), *ἠρινᾶς πυλαίας, ναοποιοὶ συνῆλθον τοίδε· | Ἀγήσαρχος Δελφός, Τηλοκλέας Ἀθηναῖος, Εὔορμος Λοκρός, Νικέας Λοκρός, Θέων Μεγαρεύς, ‖ Ἀστίας Ἐπιδαύριος, Φιλόλαος Λακεδαιμόνιος, Καλλιμήδης Κορίνθιος, Θρασύδαμος Κορίν|θιος, Ἐπιχάρης Φωκεύς. |*

ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος (a. **348**), *ἠρινᾶς πυλαίας, ἁ πόλις ἔδωκε τοῖς ναοποιοῖς τοῖς ἐν τῶι πολέμωι, | πράταν δόσιν, ναοποιέοντος Ἀγησάρχου Δελφοῦ, βουλευόντων Λύσωνος, Μαχίδα, Ἀρχε[μ]αχίδα, προστατευόντων Τηλοκλέος Ἀθηναίου, Ἀστία Ἐπιδαυρίου, στατῆρας πεντήκοντα ὀκτώ, ‖ ὀβολοὺς τρεῖς· τοῦτο ἐδόθη τῶι ἀρχιτέκτονι Ξενοδώρωι πὸτ τὸν μισθόν. |*

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, δευτέραν δόσιν, ναοποιέοντος Ἀγησάρχου Δελφοῦ, βουλευόν|των Διοκλέος, Ἡρακλείτου, Δεινομάχου, ἐπὶ Αὐτία ἄρχοντος (a. **348**), *τᾶς ὀπωρινᾶς πυλαίας, | τοῖς ναοποιοῖς, προστατευόντων Θέωνος Μεγαρέος, Κυδίμου Ἀθηναίου, Θράσωνος Ἀθηναίου, | Ξενοτίμου Σικυωνίου, Εὐόρμου Λοκροῦ, μνᾶς ἴκατι ἑπτά, στατῆρας ἴκατι πέντε. ‖*

τούτου ἐδόθη Νικοδάμωι ποτὶ τὸ ἐγ Κίρραι μαχάνωμα καὶ τοῦ χώματος μναῖ τρεῖς, στατῆρες | τριάκοντα δύο, (ὀ)βο(λο)ὶ ἑπτά, ἡμιωβέλιον· Νικοδάμωι σφενδόνας τιμὰν ποτὶ τὸ ἐγ Κίρραι μαχάνωμα στατῆρες πεντήκοντα εἷς, ὀβολοὶ τέτορες· Ὀνασίμωι λιθαγωγῶι κατὰ θάλασσαν μναῖ ἴκα|τι μία, στατῆρες ἴκατι πέντε· Χῆρι ἐφόδιον καλευμένωι τοὺς Ἡρέα ἐγγίους στατῆρες δέκα | τέτορες· γραμματιστᾶι στατῆρες πέντε· κάρυκι δραχμαὶ τρεῖς· ξυγάστρου ὀβολοὶ πέντε, ‖ ἡμιωβέλιον· πινακίων ὀβολός. |

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, τρίταν δόσιν, ναοποιέοντος Ἀγησάρχου Δελφοῦ, βουλευόντων | Κλέωνος τοῦ Τιμοκράτεος, Φειδίλα, Θεοχάριος, Ὀρνιχίδα, ἐπὶ Αὐτία ἄρχοντος (a. **347**), *τᾶς ἠρινᾶς, | τοῖς ναοποιοῖς, προστατευόντων Νικιά-*

δου Ἀθηναίου, Δέξιος Κορινθίου, Θράσωνος Φωκέος, | μνᾶς δέκα δύο, στατῆρας ἕξ, ὀβολοὺς τρεῖς· τούτου ἐδόθη Ὀνασίμωι κατὰ θάλασσαν λιθαγωγῶι, ‖ ποτεθήκαμες πὸτ τὰν δόσιν μνᾶς δέκα μίαν, στατῆρας δέκα πέντε· Νικοδάμωι πίσσας τιμὰ καὶ | τὸ μαχάνωμα πισσῶσαι τὸ ἐγ Κίρραι στατῆρες δέκα, ὀβολοὶ τρεῖς· Χῆρι ἐφόδιον καλευμένωι | τοὺς Ἡρέα ἐγγύους στατῆρες δέκα ἕξ. |

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, τετάρταν δόσιν, ναοποιέοντος [Ἀ]γ[ησάρχ]ου Δελ[φο]ῦ, | βουλευόντων Κλέωνος, Κλεινία, Δίωνος, ἐπὶ Θευχάριος ἄρχοντος (a. **347**), τᾶς ὀπωρινᾶς, τοῖς ‖ ναοποιοῖς, προστατευόντων Δέξιος Κορινθίου, Ἀστία Ἐπιδαυρίου, Πολυπείθεος Λακεδαι|μονίου, μνᾶς δύο, στατῆρας ὀκτώ, δραχμάν· τούτου ἐδόθη Ξενοδώρωι ἀρχιτέκτονι μναῖ δύο, | στατῆρες πέντε· Καλλιτέλει τοῦ μαχανώματος ἀκέσιος στατῆρες τρεῖς, δραχμά. |

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, πέμπταν δόσιν, ναοποιέοντος Ἀγησάρχου [Δ]ελφ[οῦ, βο]υλευόντων | Καλλαγόρ[α], Ἀθάνιος, Μένωνος, ἐπὶ Θευχάριος ἄρχοντος (a. **346**), τᾶς ἠρινᾶς, τοῖς ναοποιοῖς, ‖ προστατευόντων Ἀγία Λακεδαιμονίου, Μνασικλέος Φλειασίου, μνᾶς τρεῖς· τοῦτο ἐδόθη | τῶι ἀρχιτέκτονι Ξενοδώρωι. ταῦτα ἀπελογιξάμεθα τοῖς ναοποιοῖς τοῖς ἐν τῶι πολέμωι, | καὶ ἐγένετο κεφάλωμα ἐν ταῖς πέντε πυλαίαις μναῖ τετρώκοντα ἕξ, στατῆρες ἴκατι ὀκτώ. |

σύμπαντος κεφάλωμα, οὗ ἀπέδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν τοῖς ναοποιοῖς ἀπὸ Ἀργιλίου ἄρχοντος, | τᾶς ἠρινᾶς πυλαίας, εἷς τε εἰς Θεύχαριν ἄρχοντα, εἰς τὰν ἠρινὰν πυλαίαν (a. **352—346**), ἀργυρίου τάλαντα ‖ δύο, μνᾶς ἴκατι ἑπτά, στατῆρας δέκα ἐννέα, ὀβολοὺς ἐννέα, ἡμιωβέλιον. |

Ἐπὶ Δαμοξένου ἄρχοντος (a. **346**), ὀπωρινᾶς πυλαίας, ἐπεὶ ἁ εἰρήνα ἐγένετο, ναοποιοὶ συνῆλθον· | Σιμυλίων Δελφός, Φρυνώνδας Γυρτώνιος, Εὐαίων Φαρσάλιος, Γενναῖος Φαρσάλιος, Οἰόλυκος | Λαρισαῖος, Ἀριστοφυλίδας Λαρισαῖος, Ἀμύντωρ Φεραῖος, Ἱππίας Πελινναιεύς, Ὀρέστας Κραννώ[ι]ος, Φίλιππος Μακεδών, Τιμανορίδας Μακεδών, Εὐκτήμων Ἀθηναῖος, Ἐπικράτης Ἀθηναῖος, Τέλλη Θη‖βαῖος, Προκλῆς Θηβαῖος, Φίλιππος Θηβαῖος, Διαικλῆς Λακεδαιμόνιος, Ἔρασις Λακεδαιμόνιος, | Κλεοσιμένης Λακεδαιμόνιος, Λαβώτας Κορίνθιος, Δαμοφάνης Κορίνθιος, Ξενότιμος Σικυώνιος, | Ἀλκίμαχος Ἀργεῖος, Νόθων Ἀργεῖος, Φίλλις Ἀργεῖος, Μικίων Ἀργεῖος, Τιμύλος Μεγαρεύς, Δεξίας | Ἐπιδαύριος, Τείσανδρος

Τροζάνιος, Πυθέας Αἰγινάτας, Τιμασικράτης Περραιβός, Μέντωρ Φλει|άσιος, Παραμύθιος Χαλκιδεύς, Ἄντοχος Ἀμφισεύς, Δαμοσθένης Ὀπούντιος, Πασίας Θρονιεύς. ‖

ἐπὶ Δαμοξένου ἄρχοντος (a. **345**), τᾶς ἠρινᾶς πυλαίας, ἁ πόλις ἔδωκε τοῖς ναοποιοῖς, πράταν δόσιν, ἐπεὶ ἁ εἰ|ρήνα ἐγένετο, ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων τῶν περὶ Γόργιππον, προστα|τευόντων Εὐαίωνος Φαρσαλίου, Μέντορος Φλειασίου, Ξενοτίμου Σικυωνίου, τριημιμναῖα. |

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, δευτέραν δόσιν, ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Ἱππάρχου, Νικομάχου, ἐπὶ Ἄρχωνος ἄρχοντος (a. **344**), τᾶς ἠρινᾶς πυλαίας, τοῖς ναοποιοῖς, ‖ προστατευόντων Φρυνώνδα Γυρτωνίου, Ἀμύντορος Φεραίου, Λαβώτα Κορινθίου, | τάλαντα τρία, μνᾶς ἴκατι πέντε, στατῆρας ἴκατι πέντε· τούτων τὰ μὲν τρία τάλαντα τοῖς | Τεγεάταις ἔχρησαν ποτὶ τὰν κατασκευὰν τᾶς λιθαγωγίας τᾶς εἰς Δελφούς· ἴκατι δὲ μνᾶς Λαβώται καὶ Δαμοφάνει ποτὶ τὰ | ἔργα τὰ ἐγ Κορίνθωι· Ξενοδώρωι ἀρχιτέκτονι μισθὸς μναῖ πέντε, στατῆρες πέντε· γραμματιστᾶι μισθὸς | στατῆρες ἴκατι. ‖

ἐπιστειλάντων τῶν ναοποιῶν πάντων ποτὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν διδόμεν χρήματα τοῖς ἐπιμηνιεύουσι τῶν | ναοποιῶν, ἁ πόλις ἔδωκε τῶν Δελφῶν, τρίταν δόσιν, ἐπὶ Κλέωνος ἄρχοντος (a. **344**), ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, | βουλευόντων Ξενοχάρευς, Δαμοτίμου, Θεοαίστου, μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπιμηνιεύοντος Τέλλη Θηβαίου, | Φιλίπ(π)ου Θηβαίου, Πυθέα Αἰγινάτα, μνᾶς δέκα. τοῦτο ἐδόθη Ἀθανογείτονι Βοιωτίωι λατόμωι. |

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, τετάρταν δόσιν, ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Ξενοχάρευς, ‖ Δαμοτίμου, Θεοαίστου, ἐπὶ Κλέωνος ἄρχοντος (a. **344**), ὀπωρινᾶς πυλαίας, τοῖς ναοποιοῖς, προστατευόντων Δα[μο|]φάνευς Κορινθίου, Εὐκτήμονος Ἀθηναίου, Ἀριστοφυλίδα Λαρισαίου, τάλαντα δύο, μνᾶς τριάκοντα· τούτου ἐ[δόθη|] Νικοδάμωι Ἀργείωι καὶ Τηλεφάνει Σικυωνίωι τᾶς περιστάσιος ἐργασίας τάλαντον, μνᾶς πέντε, στατῆρας ἴκ[ατι], | Χαιρόλαι Κορινθίωι λιθαγωγῶι κατὰ θάλασσαν τάλαντον· Ἀγαθωνύμωι Κορινθίωι λιθαγωγῶι ἐγ Κορίνθωι | [μ]ναῖ ἑπτά, στατῆρες ἴκατι δύο· Ξενοδώρωι ἀρχιτέκτονι μισθὸν μνᾶς τρεῖς, στατῆρας ἴκατι ἕνα, δραχ[μάν]· ‖ [Ν]ικοδάμωι Ἀργείωι λατόμωι μνᾶς δύο, στατῆρας ἕνδεκα· Κάλλωνι

Βοιωτίωι λατόμωι μνᾶς δύο, στατῆρα[ς | ἴ]κατι ἑπτά· Ἀρχετίμωι Κορινθίωι λατόμωι μνᾶν, στατῆρας τρεῖς καὶ δέκα, δραχμάν· Δαμοστράτωι Κορινθίωι | [λα]τόμωι μνᾶν, στατῆρας τρεῖς καὶ δέκα, δραχμάν· Ἰσμηνίαι Βοιωτίωι λατόμωι μνᾶς τρεῖς, στατῆρας εἴκο[σι], | δραχμάν· κάννας τιμὰ δραχμά. |

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, πέμπταν δόσιν, ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Μαχίδα, ‖ Ἀριστομάχου, ἐπὶ Χαιρόλα ἄρχοντος (a. **343**), *μηνὸς Βουκατίου, ἐπιμηνιεύοντος Τιμασικράτευς Περραιβοῦ, μν[ᾶν], στατῆρας δύο· τοῦτο ἐδόθη Νικοδάμωι Ἀργείωι λατύπας ἐξαγωγᾶς, στατῆρας εἴκοσι, καὶ τοῦ παραδείγμ[ατος] | τᾶς λεοντοκεφαλᾶς, στατῆρες δέκα ἑπτά. |*

B.

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, ἕκταν δόσιν, ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Θεοαίστου, Φιλαίχμου, ἐπὶ Πειθαγόρα ἄρχοντος (a. **342**), *ὀπωρινᾶς πυλαίας, τοῖς ναο|ποιοῖς, προστατευόντων Οἰολύκου Λαρισαίου, Τέλλη Θηβαίου, Ἐπικράτεος Ἀθηναίου, | μνᾶς δύο, στατῆρας τριάκοντα· τοῦτο ἐδόθη [Κ]ε[φά]λωνι το[ῦ ξ]υλ[ί]νου ἀστέρος τοῦ παρδεί|γματος στατῆρες τέτορες, δ[ρα]χ[μ]ά· Πυθοδήμωι Ἀθηναίωι [β]ολίμου τέλος μναῖ δύο, στατῆ|ρες ἴκατι πέντε, δραχμά. |*

ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, ἑβδόμαν δόσιν, ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βου|λευόντων Τελεσάρχου, Κορινθοτίμου, [ἐ]πὶ Ἀριστωνύμου ἄρχοντος (a. **341**), *ὀπωρινᾶς πυλαίας, | τοῖς ναοποιοῖς, προστατευόντων Φιλίππου Θηβαίου, Κλεοσιμένεος Λακεδαιμονίου, ‖ Ἱππία Πελινναιέος, μνᾶς ἑξήκοντα· ταῦται ἐδόθεν Μ[ο]λοσσῶι Ἀθηναίωι ὅσσου ἐν ἐ|χ][(υ)]ρᾶ[ι] | ποτὶ τὰν δόσιν τᾶν λεοντοκεφαλᾶν. |*

κεφαλά, οὗ ἀπέδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν τοῖς ναοποιοῖς, ἐπεὶ ἁ εἰρήνα ἐγένετο, ἀπὸ Δαμοξένου ἄρχοντος, ἠρινᾶς πυλαίας, εἴς τε εἰς Ἀριστώνυμον ἄρχοντα, ὀπωρινὰν πυλαίαν (a. **346—341**), | *πυλαιᾶν πέντε καὶ ἐπιμηνιειᾶν δυοῖν, τάλαντα ἑπτά, μναῖ ἕνδεκα, στατῆρες τέτορες, δραχμ[ά].*

σύμπαντος κεφάλωμα, τοῦ ἀπέδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν τοῖς ναοποιοῖς ἀπὸ Ἀργιλίου | ἄρχοντος εἴς τε εἰς Ἀριστώνυμον ἄρχοντα, ὀπωρινὰν πυλαίαν (a. **352—341**),

τάλαντα ἐννέα, μνᾶς | τριάκοντα ὀκτώ, στατῆρας ἴκατι τέτορας, ὀβολοὺς τρεῖς, ἡμιωβέλιον. |

Πὰρ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν λοιπὸν τοῖς ναοποιοῖς τάλαντα δέκα, μναῖ τριάκοντα πέντε, | στατῆρες ἴκατι, ὀβολοὶ ὀκτώ, ἡμιωβέλιον. ||

ταῦτα διελογίσθη ποτὶ τοὺς ναοποιούς, ἐπὶ Χαριξένου ἄρχοντος, τᾶς ἠρινᾶς πυλαί[ας], | βουλευόντων Πλείστωνος Εὐφράντου, Χηρία Ἰατάδα, Ἡρακλείδ[α] Καλλία, | Ἀριστοκράτεος Ἀγάθιος, Εὐθυ[ρ]ρήτου Αἰσχύλου, Θράσωνος Ἐρ[υμ]άνθο[υ], Εὐθία Θοινίωνος, Δίωνος Ὀφελάνδρου, Κεφάλωνος Τιμομάχου, Θεοδώρου [Κρ]αττίδα, | Τεισιβίου Νικάρχου, Κάφιος Σατύρου, Ἀρχέλα Ἄρχωνος, Ἀντικράτεος Σωκλείδα, || Θυμέα Λακράτεος· γραμματεύοντος τᾶι βουλᾶι Ἐρασίππου Αἰ[σ]ία· | προαιρετοὶ ὑπὸ τᾶς πόλιος μετὰ τᾶς βουλᾶς Ἐτυμώνδας Λαρισίου, Σιμυλίων Πειθ[α]γόρα, | Δάμων Ἱππία, Λυκῖνος Μεγακ(λ)έους, Ἀ[ρχ]έλας Κρίτωνος, Καλλι[κρ]ά[της] Καλλικλέος, | Ἀχαιμένης Δα[μ]αίου, Ἀγάθυλλος Αἰν[η]σίλα, Φειδίας Ἁγνία, Πυθόδωρος Ἱέρου, | Διοσκουρίδας Ἀρισταγόρα, Ἐχεκρατίδας Θεσσαλοῦ, Θεόαιστος Ξεναγόρα. ||

παρῆν ναοποιοὶ τοίδε· Μολύσων Φαρσάλιος, Κεφάλων Πελιννα[ιεύς], Ἱππίας Πελιννα[ιεύς], | Μήδειος Λαρισαῖος, Οἰόλυκος Λαρισαῖος, Κλεόττας Περραιβός, Τιμαν(ο)ρ(ί)δ[α]ς Μακεδώ[ν], | Ἐτυμώνδας Δελφός, Σιμυλίων Δελφός, Πύθων Θεσπιεύς, Μνασίων Πλαται[εύς], | Πυθόδωρος Ἀθηναῖος, Ἐπιτέλης Ἀθηναῖος, Θεόφρων Ἀθηναῖος, Κ[. . . . .]ς Κορ(ί)νθ[ιος], | Διευχίδας Μεγαρεύς, Πολυκράτης Ἀργεῖος, Ὁρμασίλας Ἀργεῖος, Ν[όθ]ων Ἀργεῖος, Δεινίας Ἀργεῖος, Φίλις Ἀργεῖος, Φίλλις Ἀργεῖος, Κράτης Σικυώνιος, | Εὔστρα[τ]ος Σικυώνιος, Νικήρατος Αἰγινάτας, Τράχαλος Λακεδαι[μόνιος], Κυλω[ν]άδας Λακεδαιμόνιος, Ἄντοχος Λοκρός, Εὐφάνης Τροζάνιος. |

προεστάτευον ναοποιοί, ὅκα ὁ λογισμὸς ἦς· Ἐτυμώνδας Δελφός, [Ἐπιτ]έλης Ἀθ[ηναῖος], | Ὁ[ρ]μασίλας Ἀργεῖος· ἐπὶ τοῖς ζυγάστροις ἐφεστάκεον καὶ τὰ [ἔ]ρ[γ]α [. . . . .]οντο || [Μή]δειος Λαρισαῖος, Σιμυλίων Δελφός, Εὐφάνης Τροζάνιος, Τ[ιμανορίδ]ας [Μακεδών]. ἐνεφανίζθη τοῖς ἱερομνάμοσι [(τὰ)] ὁμόλογα. παρῆν ἱερομνάμονε[ς τ]οίδε· [Θεσσ]α[λῶν] | Πολίτας Φαρσάλιος, [Ν]ικάσιππος Πελινναιεύς· παρὰ βασιλέω[ς Ἀλ]ε[ξ]άνδρου | Ἀρχέπολις, Ἄγιππος· Ἀλέξαρχος, Καλλίξενος Δελφοί· Δωριέω[ν] Εὔθρε[πτ]ο[ς Λακε]δαιμόνιο[ς], | Ἀριστομήδης Πελοποννάσιος· Ἰώνων Λυσίστρατος

Ἀθηναῖος, [. . . . . . .]ος Χαλκιδεύ[ς]· ‖ Περραιβῶν Δολόπων Ἀριστόλας Φαλανναῖος, Ἑλλανοκρά[της . . . . .]αῖος· | Βοιωτῶν Ὕλιμος Θεσπιεύς, Καλλίας Πλαταιεύς· Λοκρῶν Πολυ[κλ]ῆς Ὀπο[ύντ]ιος, | Τιμοκράτης Ἑσπέριος· Ἀχαιῶν Μεγαλλίας Μελιταιεύς, Εὔξ[εν]ος Λα[ρι]σ[αῖος]· | Μαγνήτων Σιμμίας Ὁμολιεύς, Φειδόλας Κοροφαῖος· Αἰνιάνων Εὐπόλεμος, | Εὐρύας· Μαλιέων Νικάτας Λαμιεύς, Λυκόφρων Ἡρακλειώ[τα]ς. ‖

ἄλλα ὕστερον ἀπεδόθη χρήματα ἀπὸ τῶν δέκα ταλάντων, μνᾶν τριάκοντα πέντε, | στατήρων ἴκατι, ὀβολῶν ὀκτώ, ἡμιωβελίου. ἁ βουλὰ ἀπέδωκε τοὶ περὶ Μελάνωπον, | Κλέωνα Αἰνησιδάμου, Δαμοχάρη, Αἰσχριώνδαν Ἀγέλα, Δαμοκράτη, Χαιρόλαν Ἱε|ρώνδα, Ἐχεδωρίδαν, Ξενοκλείδαν, Ἐπίαν Θεοτίμου, Χαίρωνα, Ἀρχέμηλον, | Θαρρίκωνα Εὐδάμου, Θράσυν, Φιλόνικο[ν, Λ]άφιλον, τοῖς πρυτανίεσσι τοῖς ἐπὶ | Πλείστωνος ἄρχοντος Δαμοκράτει, Ἀριστωνύμωι Δαμαίου, Βούλωνι, Ἀγα[σέαι], | Νικάνδρωι Ἀριστίωνος, Χαρίαι Ἡρακλείδα, Ἡρακλείδαι Τιμαίου, Ἀγέλαι Παντέ[α], | μνᾶς τριάκοντα· τούτας δὲ τὰς τριάκοντα μνᾶς παρέδωκαν τοὶ πρυτάνιες τοὶ ἐπὶ | Πλείστωνος ἄρχοντος τοῖς πρυτανίεσσι τοῖς ἐπὶ Εὐαρχίδα ἄρχοντος, καὶ τοὶ | πρυτάνιες τοὶ ἐπὶ Εὐαρχίδα ἄρχοντος ἐν τᾶι ἐκκλησίαι τῶν Δελφῶν ὡ[μ]ολόγεον | παραλαβεῖν τὰ χρήματα ταῦτα πὰρ τῶν πρυτανίων τῶν ἐπὶ Πλείστωνος· τοὶ ἐπὶ Εὐαρχίδα· | Ἐχ[έ]μμας, Ἀρχέλας, Εὔφραντος, Ἀριστείδας, Κλεόμαντις, Φιλώνδας, Σύλοχος, Ἐπιθάλης. |

ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Καλ[λ]ικράτη Ἀρισταγόρα, Κλεόβουλον, | Ταραντῖνον Ἀγησίλα, Θεοδωρίδαν [Ν]ίκωνος, Λυσίδαμον Ἀγεστράτου, Εὐάγορον, | Κρινιάδαν, Ἡρακ[λ]είδαν Τιμαίου, Πανταλέοντα Τιμοκράτεος, Ξένωνα Ἀριστοξένου, ‖ Ἀριστόξενον Πυρρία, Μένωνα Θρασέα, Ἀγησίδαμον, Ἀρχέτιμον, Κέφαλον, ἐπὶ | Εὐκρίτου ἄρχοντος, Ἐτυμώνδαι καὶ Σιμυλίωνι, ναοποιοῖς Δελφοῖς, | μνᾶς τριάκοντα. |

ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Διοσκουρίδαν, Κορινθότιμον, Κλεοφάνη, Ἀγόρη, | Ἀρίσταρχον, Δεινόμαχον Κρατησίχου, Πεισίθεον, Πολύξενον, Δάιυν Τιμογένευ[ς], | Παλαῖον Πάτρωνος, Τείσωνα Κλεάνδρου, Πανταλέοντα Ἀλέξιος, Βούλωνα, | Αἰνέαν, ἐπὶ Κλεοβούλου ἄρχοντος, Ἐτυμώνδαι καὶ Σιμυλίωνι, ναοποιοῖς Δελφο[ῖς], | μνᾶς τριάκοντα. |

ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Διοσκουρίδαν, Κορινθ-

θότιμον, Κλεοφάν[η], | Ἀγόρη, Ἀρίσταρχον, Δεινόμαχον Κρατησίχου, Πεισίθεον, Πολύξενον, ‖ Δάτυν Τιμογένευς, Παλαῖον Πάτρωνος, Τείσωνα Κλεάνδρου, Πανταλέοντα | Ἀλέξιος, Βούλωνα, Αἰνέαν, ἐπὶ Κλευβούλου ἄρχοντος, Ἐτυμώνδαι καὶ Σιμυλίωνι, | ναοποιοῖς Δελφοῖς, τάλαντον. |

ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Καλλικράτη Καλλικλέος, Πραξίαν, Ἀλκινείδα[ν], | Ἀρίστωνα Αἴ[(η)]τος, Ἀριστείδαν, Αὐτόλοχον, Δαμοσθένη, Ἄνδρωνα Στράτωνος, ‖ Ἐπίαν Τιμογένευς, Ξένωνα Ἑλλία, Θεόξενον Ἀντάνδρου, Ἀγασέαν, Θάρρανδρο[ν] | Εὐδάμου, Ἀγημονίδαν Κραττίδα, Πατροκλείδαν, ἐπὶ Μεναίχμου ἄρχοντος, | Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτει, ναοποιοῖς Δελφοῖς, μνᾶς τριάκοντα. |

ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Δαμοχάρη, Εὐαρχίδαν Κρίτωνος, Νεοκλῆ, Τλάσω|να Μαχίδα, Αἰνησίδαμον Ἀλέξιος, Πάτρωνα Θρασέα, Κίμωνα, Ἄντωνα Χηρία, Καλ|λι[κ]ράτη Δάμωνος, Χαρίξενον Ἡρακ[λε]ίδα, Τεισίαν Λύσωνος, Φλείακα Μαχίδα, | Δαμ[ο]κράτη Θεσπία, Ἀ[(λε)]ξ[(ιν)] Αἰνησιδάμου, ἐπὶ Μεναίχμου ἄρχοντος, Ἐτυμώνδαι | καὶ [Κ]αλλικράτει, ναοποιοῖς Δελφοῖς, μνᾶς τριάκοντα. |

ἄλλα [ἀ]πέδωκαν τοὶ πωλητῆρες τᾶν δεκατᾶν Πυθόδωρος, Ἡρακλείδας, Ἀλκινεί|δας, Κλευφάνης, Πραξίας, Εὔφραντος, ἐπὶ Θοινίωνος ἄρχοντος, βουλευόντων ‖ Ἀχαιμένευς, Πάτρωνος, Αἰσχριώνδα, Θεομνάστου, Ἀρχιάδα, Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτ[ε]ι, ναοποιοῖς Δελφοῖς, μνᾶς τριάκοντα. |

ἄλλα ἀπέ[δ]ωκαν τοὶ πωλητῆρες τᾶν δεκατᾶν Πυθόδωρος, Ἀλκινείδας, Κλεοφάνης, | Ἡρακλείδας, Πραξίας, Εὔφραντος, ἐπὶ Λύσωνος ἄρχοντος, βουλευόντων Ἀρχέλ[α], | Κλέωνος, Πεισίλα, Δαμοστράτου, Ἀ[(ρχ)]ίνου, Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτει, ναοπ[οι]|οῖς Δελφο[ῖ]ς, μνᾶς τριάκοντα. |

ἄλλα ἀπέδ[ω]κε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Ἐτυμώνδαν Λαρισίου, Εὔφραντον Θεοχάριος, | Σύλοχον Δαμοτίμου, Ἀλκαμένη Ἀμφιστράτου, Εὐάγορον Θεοχάριος, Λάφιλον Νικαίου, Ξένωνα Δαμάνθευς, Δάμωνα Ἀκραιφίου, Ζηνέαν Ἁγνία, Κλεόδαμον Αἰτία, | Θοινίωνα Εὐθία, Ξενόφιλον Φιλομήλου, Σωτιμ[(ί)]δαν Κλέωνος, Ἀνάξανδρον Ξενοδάμου, Ἐπιχαρίδ[α]ν Δίωνος, ἐπὶ Μαιμάλου ἄρχοντος, Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτει, ναοποιοῖς Δε[λ]φοῖς, μνᾶς τριάκοντα.

Standort. Die beiden hellgrauen H. Elias-Kalksteinplatten (I H. 1,534; Br. 0,884; T. 0,21; II H. 1,48; Br. 0,85; T. 0,27) fanden sich (1893) „au pied de l'édifice en tuf qui domine au N. E. le trésor

des Athéniens, près de la voie sacrée". Platte II schliesst an I an, stand also ehemals unmittelbar rechts neben I. Auf beiden nur die Vorderseite beschrieben. A mit 107, B mit 101 Zeile. Schrift *στοιχηδόν* (durchschnittlich 70 Zeichen), doch nicht streng (namentlich am Ende der Zeilen), H. 0,007, aber *ο, ω, ϑ* kleiner, wie gewöhnlich in der Schrift des 4. Jhrh. [1]) Nach *Pomtow* (a. a. O. 94) gehörten die beiden Platten zu den Parastaden des Apollotempels.

Der amphiktyonische Charakter der Urkunde prägt sich sprachlich darin aus, dass dem im ganzen reinen Dialekte einiges Gemeingriechische beigemischt ist. Es hat nichts Auffälliges, wenn von einem Athener der Genitiv (A 53) *Νικιάδου* heisst, aber auffällig finden wir, dass von einem Delphier *Μεγακ(λ)έους* (B 27) statt °*κλέος* oder °*κλεῦς* gesagt wird. Die internationalen Beziehungen liessen *ἑβδόμαν* (B 7) an Stelle des epichorischen *ἑβδεμ*° treten, *εἴκοσι* (A 102, 106) an Stelle von *ἴκατι* (24 mal bezeugt); den andern zuliebe sagte man *ὀβολοί* st. *ὀδελοί*. Neben *πάρ* (A 1, B 4, 18, 60) dringt *παρά* im Titel (B 42) und in *παραδείγματος* (A 106), *παραλαβεῖν* (B 60) ein; es h. stets *εἰς* st. *ἐς*. Der erwähnte Titel *παρὰ βασιλέως* bringt ausserdem *-εως* st. *-εος* (A 7; B 10; A 7, 53). Es scheint fast, als ob der Passus A 19—24 einem ausländischen Redaktor verdankt wird: *οἱ* A 24 (neben 17maligem *τοί, τοίδε*) und *ἐδώκαμεν* A 20, 22, *ἀπεπέμψαμεν* A 23 (gegenüber *ἀπεδώκαμες* A 2 und *ποτεθήκαμες* A 55). Diesem thatsächlichen Eindringen des Ggr. ist nicht beizuzählen die Form *εἰρήνα* (A 71, 80; B 12); denn sie ist älter als das gemeindor. *εἰράνα*, sie ist altdelphisch anzusetzen und — vielleicht allerdings unter Einfluss des Ggr. — festgehalten worden.

Eine grosse Reihe der hier vorkommenden Delphier kennen wir schon aus den Elateiatexten, s. jetzt IGS. III, 1, Nr. 110—115.

A Z. 1 Das Verbum fehlt, so auch B 18, wo zum 2. Male eine Restsumme überwiesen wird. Die *ναοποιοί* waren schon bekannt aus der Nr. 2503, 13. Ihr Amtslokal, das *ναοποιῖον*, erwähnte bereits *W.-F.* 1 (S. S. 672 Nr. 1409 A). — 2 Gerechnet wird 1 T. = 60 M., 1 M. = 35 St., 1 St. = 2 Dr., 1 Dr. = 6 Ob. Bis auf 3 Stellen stimmen alle Subtractionen, s. Z. 31 und den Passus 94—104. In 25 Jahren werden kaum 15 Talente verbaut — also handelt es sich nicht um einen vollen Neubau. — 5 *Σακέδαλλος* (A 5 u. 10), im Sinne von *σακέσ-παλος*, aus **σακεδ-δαλλος*, *σακεσ-* und *βάλλω, δέλλω*. — 6 Einer von den *προστατεύοντες* h. *ἐπιμηνιεύων* (A 6, 90, 92, 105; B 14), ein Beamter, der bei ausserordentlichen Sitzungen (B 14) Pflichten gehabt zu haben scheint. *Bourguet* 226. —

1) Unmöglich ist, im Druck alles anzudeuten, was der Steinmetz für die Übersichtlichkeit that. Beibehalten sind die Absätze zwischen den einzelnen Posten, die auf den Tafeln die Breite bald einer bald zweier Zeilen haben, bald durch vorangehende unvollendete Zeilen kenntlich sind. Die Angabe der Interpunktionslücken innerhalb derselben Zeile unterbleibt, weil sie zwar aus Tfl. V ersichtlich sind, nicht immer aber aus Tfl. IV, und der Steinmetz selbst nicht consequent war (vgl. B 61 u. o.).

7 Mit *Λαφαρεύς* vgl. *Ἀφαρεύς N* 541, *Ἀντίφαρις* (*Σπεύς*) GDI. 1874, 12. — *ἰσχέγαον* (auch A 13) neu. *Bourguet* (216) erklärt es mit Stützmauer, *Keil* (419) denkt an eine Art Mörtel oder eine besondere Art Ziegelerde. Gegen *Keil* spricht der Aufwand von 20 M. 11 St.; für *Bourguet* ist auch der natürliche Sinn der Composition und die Apposition *τοῦ αὐτοῦ ἔργου* in Z. 13. — 8 Ein Schmied und Eisenklammern nur hier. — Der Gebrauch von *ἄλλο* im Sinne von „ferner, weiter" A 22, 23, 41, 51, 58, 63, 83, 94, 104; B 1, 7. In der 2. Rechnungsperiode steht dafür *ἄλλα* B 62, 68, 73, 78, 83, 88, 92, 96. — 9 Bisher nur amphiktyonische Sitzungen *μηνὸς Βουκατίου, Πυθίοις*; s. 2501, 45. Hier also Oct./Nov. — 12 *μαχάνωμα* A 12, 26, 27, 45, 46, 56 und 62: Hebemaschinen für das Steinmaterial. — 14 *λατομία*, das Brechen der Steine; *λατύπα* A 106, wie sonst, der Abgang beim Bearbeiten der Steine. — 15 Vgl. *Hes. σκάπετος· τάφρος*. Möglich auch der Sinn von kret. *κάπετος* „Grabscheit, Hacke" (*Th. Baunack*, Philol. LV 479). — 16 *λίθων ἀπαγωγά* h. A 106 *λατύπας ἐξαγωγά*. Dagegen h. A 87 *λιθαγωγία* (vgl. *λιθαγωγῶι* A 47, 54, 98 (2 mal), *λιθαγωγοῖς* A 15), Steintransport vom Steinbruche und Bearbeitungsplatze nach Delphi. — Der *μάγειρος* schon Bull. XVIII, 258, 21; aus unedierten Fragmenten citiert *Bourguet* „*μαγίροις* (sic!) *τῶν ἱερειῶν*". — 17 Mit *ἡμιωβέλιον* (so 9 mal) vgl. *ἡμιωδέλιον* 2562, 6, 26. Hier *ἡμιωβόλιον* erwartet, weil es stets (17 mal) *ὀβολός* heisst. — 18 Also die Summe der vorangehenden 9 Posten (Z. 8—17). — 20 *τὰ ἔργα τὰ ἐγ Κορίνθωι* fasst alles zusammen, was im Passus 19—30 steht. Vgl. A 88. Sowohl 88 als 98 *Κορίνθωι*: die Photographie hat auch hier Schluss-Iota. *Bourguet Κορίνθῳ* Versehen. — *εὐθύς* meint: ohne die nächste *πυλαία* abzuwarten. — 21 Hier nicht *ταῦται ἐδόθεν*, weil *ἀργύριον* von Z. 20 noch vorschwebt. Vgl. B 10. — 24 Relativisch *τοῦ* auch B 15 neben *οὗ* A 68; B 12; wie 2501 *τά* Z. 10 und *ἄν* 16, *ἅς* 40. — 25 Zum Worte *βόλιμος*, Blei, vgl. Z. 273, 275, 284, 302 der Bauinschrift des Asklepiostempels (Verf. Aus Epidauros S. 54). Hier werden erwähnt — als *ἔργα τὰ ἐγ Κορίνθωι* — die Herbeischaffung (*εἰσφορά*), das Abwiegen der verschiedenen Stücke (*στάσις*, so nach *Keil* 419) und ihre Zusammenpackung zu einem transportabeln Frachtstücke (*σύνθεσις* im Sinne von *σύνδεσις*) — also lauter Arbeiten vor der Verwendung zum Vergiessen der Dübel und Klammern in Delphi. *Bourguet's* Deutung von *σύνθεσις*: on le fond pour souder ist unmöglich. — 26 Die Hebemaschine in Korinth (25) erhält einen steinernen Unterbau. Dazu bricht *Θεογένης* die Quadern, und *Ἀγάθων* schafft sie an Ort und Stelle (26): also wie Z. 14/15 erst *λατομία*, dann *λιθαγωγία*. *τούτων* beweist, dass man *λίθος* männlich gebrauchte. — *πότ* auch 40, 55, daneben *ποτί* (A 12, 20, 45, 46, 87 (2 mal), 90; B 11, 20) vor den Artikelformen, ohne Unterschied. Es fehlt ganz *ποί*. — 28 „Onze de ces triglyphes et cinq de ces épistyles étaient ceux du fronton Ouest; le douzième triglyphe et le sixième épistyle, ceux du retour d'angle S O." *Bourguet*. Zur Fortschaffung derselben von Korinth diente die Hebemaschine und das Seil, für ihre Befestigung am Tempel sollte das Blei verwendet werden. Neben *δυώδεκα* auch A 54 *δέκα δύο*. — 29 Man erwartet die Dialektform *τοπήϊον* (Seil). — 31 Auf die Holz-

täfelchen (vgl. A 50) notierten die korinthischen Absender für die delphischen Empfänger wohl die Namen der *ἔργα τὰ ἐν Κορίνθωι*, die Schwere der abgewogenen Bleimassen und die Preise. — *Bourguet* hat dem Steinmetz nachgerechnet, dass er sich in Z. 31 zweimal versah: *δέκα* st. *ἑπτά*, und *ἡμιωβέλιον* fehlt nach *τέτορες*. — Nur noch éinen Dual hat die Inschrift: *δυοῖν* B 14 — besonders auffällig, weil daneben der gen. pl. *ἐπιμηνιειᾶν* steht. — 31 Beachte *οὐδὲ* — *οὐ*, auch 32. — 34 Die Tafel hat thatsächlich hier den Nom. *Τηλοκλέας*, 39 aber den Gen. *Τηλοκλέος*. Solche Formen auf °*κλέας* s. *Fick-Bechtel* S. 169. — 40 Der Baumeister erhält $^1/_2$ Drachme täglich (A 61, 88, 89). — 43 Die Kommission der *προστατεύοντες* war in der Regel (A 53, 60, 81, 85, 95; B 3, 9) dreigliedrig; nur 2 stehen A 39, 65, hier aber fünf. — 45 *Κίρρα* nennt noch *Paus.* (X, 37, 4) *τὸ ἐπίνειον Δελφῶν*. Hier hatte Nikodamos einen Hafendamm (*χῶμα*) bauen und darauf eine Hebemaschine fürs Ausladen des Steinmaterials, das von Korinth her Onasimos (Z. 47, 54) zuführte, herrichten lassen. — 46 ΔΥΟΒΟΙΕΠΤΑ. — Neu der sinnvolle Gebrauch von *σφενδόνα*: so heisst offenbar das Seil oder Tragband, mit dem die Steine umwunden wurden, die durch die Hebemaschine aus dem Transportschiffe des Onasimos emporgezogen oder gewunden werden sollten. — 48 *Χῆρ-ις*, der hier und A 56 Bote ist, ist von *Χηρ-ίας* B 21, 84 zu trennen. *Bourguet* denkt an éine Person. — *καλευμένωι* auch A 56: sonst contrahieren die Verba auf *-εω* die Silbe *-εο-* nie, vgl. *ναοποιεόντος* (14 mal), *ὠ[μ]ολόγεον* B 59. — Das hohe Reisegeld und der Name *Ἡρ-έας* weisen vielleicht nach der Herastadt Argos. Dort lebte ein Unternehmer, der delphische Submissionen übernahm und gegen Stellung von Bürgen Anzahlungen erhielt. Weil er seinen Verpflichtungen nicht nachkam, liess man die Bürgen rufen, damit man sich an sie halten könne. Weshalb *Χῆρις* in kurzer Zeit zweimal denselben Weg zu machen hat, ist nicht zu erraten. — 49 *Bourguet* schliesst aus dem niedrigen Lohne für den Schreiber und Herold, dass nur die Hälfte des Jahreslohnes gebucht ist. Das stimmt für den Schreiber nicht. S. Z. 89. Die Inschrift macht einen Unterschied zwischen dem *γραμματεύς* der *βουλά* (B 25) und dem *γραμματιστάς* der *ναοποιοί*. — 49 Etym. Mag. u. Photius s. v.: *παρὰ Δελφοῖς ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον*. Auch B 39 und nach *Bourguet* oft in I n e d i t i s. *ζύγαστρον* bezeichnet eigentlich ein Werkzeug, das verbindet (*ζυγάζω* unbelegt), heisst dann die Schublade, in der die *πινάκια* (Z. 31 und 50) angesammelt und aufgehoben werden. — 52 *Θεοχάριος* A 52, 96, 97, *Θευχάριος* A 59, 64 (*Θεύχαριν* A 69); so auch *Κλεοφάνης* (B 92) und *Κλευφάνης* (B 89). Ist *ἄρχων ἐπ.* im nächsten Jahre. In den nächsten 3 Posten fehlt *πυλαίας* (A 52, 59, 64). — 55 Zu *δέκα μίαν* vgl. 2562, 10. Aber *ἕνδεκα* A 100; B 14. — Zu *πίσσα* und *πισσῶσαι* vgl. Aus Epidauros S. 77, 81. Das Holzwerk an der Hebemaschine wird gegen Verfaulen durch Verpichung geschützt. — 58 Lücke nach A 38, 41, 51, 63 ergänzt. — 62 *ἄκεσις* „Reparatur" wie in Epidauros (Z. 276, 297). Vgl. *ἐφακεῖσθαι* 2501, 37, 41. Aus Ineditis citiert *Bourguet* als Synonymum *ἴασις* (z. B. *ζυγάστρου*). — 67 *τετρώκοντα* auch 2562, 16. — 69 2561, B 44, C 18, 38 *Ἥνις*.

εἷς τε εἰς auch B 13 und 16. — 72 *Σιμυλίων* vermutet 2562, 16. — 73 Im *στοιχηδόν* hatte nur ΚΡΑΝΝΩΝ Platz, der Steinmetz schlug *ιος* über N am Rande von unten nach oben ein. — 74 Dass *Φίλιππος Μακεδών* der König sei, hat *Bourguet* S. 233 behauptet; mit Recht zurückgewiesen von *Keil* 413 wegen der „subalternen Stellung" eines *ναοποιός*. — 74 Die Form *Τέλλη* (böot. *Τέλλει*) bleibt auch im gen. A 92 B 3. — 75 Vgl. *Δια-γένης* u. a. *Fick-Bechtel* 97. — 76 Mit *Κλεο-σι-μένης* vgl. lak. *Κλεο-σι-κίδας* GDI. 1240 b, 39. Verf. St. I 247. — 81 *τῶν περὶ Γόργιππον*, dieselbe Wendung B 51, 62, 68, 73, 78, 83, 96. So z. B. auch in Kreta. — 86 Vorschuss wird gegeben, wie *Bourguet* aus Ineditis weiss, dem *Πραξίων* und *Ἀρίστανδρος*. S. Z. 14/15. — 87 *τὰ ἔργα κτλ.* Z. 21. — 89 Der Schreiber empfängt Z. 49 5 St.: hier, nachdem er 5 Semester nicht erwähnt worden ist, 20. — 92 Die Form *Θεό-αιστος* lässt das delphische Präsens *αἴδομαι*, scheue, erschliessen. Auch A 95; B 2, 29. Soviel als *Θε-αίδητος*. — 97 Über *περίστασις* s. Aus Epidauros S. 64. — Vor unserer Bauperiode sind die Säulen gestellt gewesen. Hier werden 12 Triglyphen, 6 Epistyle, Arbeiten im Peristyl, Löwenköpfe als Wasserspeier, Sterne als Deckendecoration erwähnt. Nach solchen Arbeiten erfolgte die Abnahme der Werkschicht, und das wird hier die *ἐργασία* sein. Vgl. Aus Epid. 65. — Im Passus 94—104 fehlt eine Buchung von 1 M. 25 St. 1 Dr. *Bourguet* schreibt sie S. 215 dem *Χαιρόλας* zu seinem Talent hinzu. — 99 Bei *Bourguet Ξενοδόρωι* Druckfehler. — 100 *Κάπων* aus Böotien schon bekannt GDI. 485, 28. — 103 „*κάννας* = roseau, pour écrire à mesure les comptes provisoires sur les *πινάκια*" *Bourguet*. Nur hier. — 106 Über *λατύπα* s. zu 14. — Die delphisch erwartete Form *πάρδειγμα* steht B 4. Über *λεοντοκεφαλαί* Aus Epidauros S. 85.

B 4 Der Stern als Deckenschmuck wird auch in Epidauros erwähnt. — 5 *Πυθοδήμωι* mit der Stammform der Heimat. — *τέλος* fasst *Bourguet* als dernière fourniture, *Keil* als „Zoll" für Blei. Aber 2 M. 25 St. 1 Dr. ist soviel, dass die Ware eingeschlossen erscheint: mir scheint *τέλος* hier wie A 26 *ἀνάλωμα* gedeutet werden zu müssen. — 7 *ἑβδόμαν* aus der *κοινή*, vgl. *Ηεβδέμαν* 2561, D 6. — 10 Ungewöhnlich 60 M. st. *τάλαντον*. Zu *ταῦται* h. Z. 57 der Acc. *τούτας*. *Keil* (S. 419) machte schon darauf aufmerksam, dass die Angabe des Johannes Gram. *τὸ ταύτας τούτας* von *Ahrens* II 297 mit Unrecht bezweifelt worden sei. — *Bourguet δοσον ἐν ἑ[τ]έρα[ι]* sc. *δόσει*, *Keil ὅσσον ἐνέ*[*χ*](*υ*)*ρα* „soviel wie hinterlegt ist". Vgl. Z. 54/55 *τούτου ἐδόθη —, ποτεθήκαμες πὸτ τὰν δόσιν μνᾶς κτλ.* Wie dort, so hier nachträgliche Erhöhung. Der Gen. *τοσούτου* (*ὅσσου* attr.) steht auf gleicher Linie mit *τούτου* A 45, 54, 61, 96. Sinn: Von der Summe, die noch übrig war, die noch zur Verfügung stand. Es ist der letzte Posten vor der Bilanz. Das führt mich auf *ἐν ἐχυρᾶι*; von der Summe, die noch in sichrer Verwahrung war, die noch im Depositum war. Vgl. Z. 1 *πὰρ τὰν πόλιν — τὰ λοιπὰ χρήματα*. — 12 *κεφαλά* nur hier, sonst (A 18, 24, 67, 68; B 15) *κεφάλωμα*. — 22 Mit der Ergänzung *Εὐθυ-*[*κ*]*ρήτου* traf *Bourguet* nicht das Richtige. Tafel ΕΥΘΥΙΡΗ°. Vgl. *Fick-Bechtel* 120 *Εὐθυρρήμων* und *Εὐθύρητος*. — 23 [*Κρ*]*αττίδας*. Andere Bei-

spiele von Gemination in dieser Inschrift sind: *Κλεόττας* B 31, *Μεγαλλίας* B 47, *Σιμμίας* B 48, *'Εχ[έ]μμας* B 61, *Φίλλις* A 77; B 35. — 24 Tafel ΑΝΤΙΚΡΑΤΕΟΣ, *Bourguet* in Minuskel *'Αριστοκράτεος*. — Zu *Κᾶφις* vgl. *Κάφιος* GDI. 1529a 28 und 1555c 28. — 28 Tafel ΑΙΝL∠ιΛΛ, *Bourguet* *Αἰν[ε]σίλ[α]*. Vgl. 1784, 4 *Αἴνησα* und *Αἰνησίδαμος* B 52, 84, 86. — Dann *Φειδίας Αἰνία*, *Pomtow* S. 95 *'Αγνία*, wie B 98. — 31 „Die Identificierung eines *Λιευχίδας* (34) von Megara und *Μήδειος* von Larissa mit den bekannten Schriftstellern, die *Bourguet* vornimmt, schwebt in der Luft". *Keil* 414 Anm. — *Τιμανορίδας* A 77, hier ΤΙΜΛΝΡΔ.Ϩ und Z. 41 nur Τ.....\Ϩ. — 34 *Νόθων* auch A 77. — 36 *Τράχαλος* im Sinne von *εὐ-τράχηλος* oder von *τραχαλᾶς*. — 38 *ἧς* = *ἥν*; *παρῆν* = *παρῆσαν* B 30. — 39 *ἐφεστάκεον*, Neubildung wie hom. *ἔον*, ausgegangen von der 3. sg. *ἐφεστάκεε*. — *καὶ τὰ [ἔ]ρ[γ]α [διενέμ]ον[τ]ο Bourguet*. Dass das hier unpassend ist, erkannte *Keil* (406 Anm.). Tafel ΤΑΙΡΙΑ. Einen Sinn hätte *[διεφυλάσσ]οντο* neben *ἐφεστάκεον*. Lücke von 6 Zeichen, dann ΟΝΙΟ. — 41 *ἐνεφανίζθη* neben *διελογίσθη* B 20. — *Bourguet ἱερομνάμοσιν ὁμόλογα*. „Aber *ὁμόλογα* kann, da es sich um „die" Akten handelt, nicht ohne Artikel stehen" *Keil* 419. *ν ἐφ.* fehlt sonst. *ὁμόλογα* eig. die „gleichlautenden" Belege. — 41 ff. Über die Liste s. *Keil* 399 ff. *Bourguet* und *Pomtow* nehmen 2 Makedonier und 2 Delphier an (s. neuerdings Jhr. 43, 744, 746, 759), *Keil* — mit Unrecht — 4 Delphier. Nach *Bourguet* ist das exceptionelle *Δελφοί* (nachgestellt) auf Nachlässigkeit des Redaktors zurückzuführen, wie denn andere gleichaltrige Listen (s. 2504) den Gen. *Δ ε λ φ ῶ ν* vor den 2 Delphiernamen vorausschicken. Es sind also *'Άγιππος* und *'Αρχέπολις* Makedoniernamen, von den 2 Delphiern weist *Pomtow* Jhrb. 43, 744 Nachkommen nach. — 43 *Bourguet Εὔθρεισο[ς*. Ist das, was seine Tafel giebt, richtig, ΕΥΘΡΕ'¯Ο, so ist *Εὔθρεπτο[ς]* ausgemacht. — *[Λακε]δαιμόνιος* steht auf einem unleserlich gemachten Worte; „on croit voir, au dessous de *Πελοποννάσιος*, des restes de *Ματροπολίτης*" *Bourguet* 207. — 48 „Après *Μαγνήτων*, on avait sûrement écrit ΓΟϨΙΔΙΓΓΟϨ; les deux premières lettres sont encore assez lisibles". Als der Steinmetz *Σιμμίας* darauf setzte, verschwanden nicht alle Zeichenreste. — *Κοροφαῖος* für litterarisches und epigraphisches *Κοροπαῖος*, vgl. *St. Byz. Κορόπη· πόλις Θεσσαλίας* und *Lollings* epigraphischen Fund (Mitteil. VII 163) vom *κοινὸν Μαγνήτων* und dem *ἱερὸν τοῦ 'Απόλλωνος τοῦ Κοροπαίου* (s. dazu *Reichl*, Progr. von Prag 1891 und neuerdings *Holleaux* in Revue de Philol. XXI, 181). — Bei den Änianen fehlt das Ethnikon, wie 2536, 11 bei den Dolopern. — 53 *'Επία-ς* (auch B 80), Koseform zu *'Επιάναξ*. — 54 *Θαρρ-ίκων*, so noch in späterer Zeit, 2026, 2 (Juni/Juli 188), vgl. *Θάρρ-ανδρος* B 80, *Θάρρ[υς]* 2261, 19. — 54 Die Prytanen erscheinen hier n e b e n den regulären Buleuten und sind augenscheinlich nur Kassen- oder Finanzbeamte. — 55 Tafel ΑΓΛ.'.., daraus erschloss *Bourguet 'Αγ[ασέαι]*. S. B 80. — 57 Wegen *τούτας* s. B 10. — 61 *Σύλοχος* (auch B 97) steht für *Συλο-λοχος*. Sinn: der Rüstung ⟨des Besiegten⟩ auflauern, sie zu gewinnen suchen. — 63 *[Δ]ίκωνος Bourguet*; corrigiert von *Pomtow* 95 nach A 32, also Sohn des Archonten vom J. 349. Tafel \ΙΚΩΝΟΣ. — 68 *'Αγόρη* mit nom.

Ἀγόῤ-ης. Es verhält sich zu *Ἀγόρητος* wie *Θευφίλης*: *Θευφίλητος* *Fick-Bechtel* 280. — 69 *Δάτυς* (auch B 75), bekannt aus Ableitungen. S. 2536, 11. — 78 Mit *Ἀλκινείδας* (auch B 88, 92) vgl. *Ἀλκενείδας* *Fick-Bechtel* 53. — 79 *Bourguet* *Λυντός*, corrigiert von *Ditt.* IGS. III, 1, S. 211 nach Nr. 111, 9. — 86 ΑΤΙΞΟΥ *Bourguet*, corrigiert von *Pomtow* S. 95 nach Z. 84, wo der Vater *Αἰνησίδαμος* *Ἀλέξιος* steht. — 88 Statt der Buleuten geben hier und B 92 das Geld *τοὶ πωλητῆρες τᾶν δεκατᾶν*. Vgl. die *πωληταί* Athens. — 93 *Πραξίας* ist aus *Πραξέας* corrigiert — „en effaçant les trois traits horizontaux" *Bourguet* S. 209. — 94 *Ἀχρίνου*, wohl Versehen für *Ἀρχίνου*. — 98 [*Ἀ*]*δαμάνθευς* *Bourguet*, corrigiert von *Keil* 418. Die Tafel hat nur *Δαμάνθευς*. — *Ζηνέαν Αἰνία* *Bourguet*, corrigiert von *Pomtow* 95. Aus derselben Familie stammt der *Ζηνέας Ἀγνία* 2049, 19 und anderwärts. — 99 *Σωτιμέδαν* *Bourguet*, verdächtigt von *Keil* 419. — 100 Zu *Μαίμαλος* bei *Homer* *Μαιμαλίδης* (*Il.* 16, 194); vgl. zum Sinne: *μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ* (*E* 670).

Zeit. A. Der Z. 71 erwähnte Frieden ist der von 346, also 346/45 Archontat des *Δαμόξενος*, folglich bilden die übrigen Archonten von 351—341 (viell. von 353—341) eine lückenlose Liste. B. Nach *Bourguet* 336—328, nach *Keil* und *Pomtow* (Jhrb. 43, 740) 334—326: die 8 Archontate schliessen lückenlos an einander an. Gesichert ist keine der Annahmen, sicher nur die Zeit von Alexanders Regierung. Sein Titel fehlt in bisher unvollständig publicierten Inschriften, z. B. Bull. XX, 697 ἄ. *Δίωνος* aus d. J. 336/5.

2503 *Haussoullier*, Bull. VI, 458, nr. 91. Museum zu Kastri 156: H. 0,445; Br. 0,19; T. 0,6. Zeichen: 0,006/7. Links und oben beschädigt, rechts und unten vollständig. 18 fragmentarische Zeilen. Nach 2 Abklatschen und einer Abschrift c. v. B.

-κο]ν[τα], ὀ[βο|λοὺς . ἴκ]ο[τι],
ἐμ πυλαίαι [στατ]ῆρες τεσσαράκον|[τα
εἰς πυλαίαν ὀπ]ωρινήν, μνᾶς πέντε [ ]γόρα καὶ
Θρασυκλέος ταν | [ ]ες καὶ τὸν ναὸν στεγάξαντ[ι]
[ ]τὰς στάλας παρέχοντι ἀπὸ | [ ]ς
καὶ τὰ ἐκ τῶν Πυθίων. ἐπὶ δὲ | [ ]τι καὶ ἀπο-
σταλέντι εἰς Λακε|δαίμονα σ]τατῆρες ἑπτά. τὸ
ὕδωρ τὸ εἰς | [ ]ε μνᾶς ἕξ. τὰ ὅπλα ἀνθε|μένωι
τᾶς Ἀθανᾶς] τᾶς Προναίας ἀνθεμέν[ωι
ἀπ]ε[δ]ώκαμες, ὃ ὤφειλον οἱ ναο[ποιοὶ κ]ε-
φάλαιον ἀναλώματος· [κ]οντα εἷς, ἕνδεκ' ὀβολοί. |
[ἀπ]εδώκαμες τὸ κατά[λ]οι|πον]
π.ντε καὶ τὸ ἐκ τῶν Πυθί|ων]ος χρήματα, ἃ
ἦν τοῦ θεοῦ.

Standort. Unbekannt. Fragment d'une stèle en marbre de Paros, trouvé dans un mur de la maison de Franco — sagt *H.*

Dass unser Fragment eine Rechnungsurkunde wie 2502, und zwar Teil A, ist, springt in die Augen. Der delphische Rat überweist halb-

jährlich den *ναοποιοί* verschieden hohe Beträge; zweimal sind Bilanzen gezogen (Z. 4, 14); die *ναοποιοί* haben die Arbeiten verdungen (Z. 13/14); die Übernehmer der Leistungen oder Arbeiten stehen im Dative; ihre Leistungen und Arbeiten werden genannt; es handelt sich um Weggelder und um Bedachung eines Tempels und Lieferung von Säulen; der Tempel kann nur derselbe Apollotempel sein, daher *τὰ ἐκ τῶν Πυθίων*, wenn auch zugleich Restauration und Ausschmückung des Athenatempels mit besorgt wurde. Leider fehlen sämtliche Datierungen zu den einzelnen Posten, leider auch die Namen der Arbeitsübernehmer bis auf *Θρασυκλῆς*, und dieser steht in Nr. 2502 nicht. Auch hat 2502 für die Verbindung]*γόρα καὶ Θρασυκλέος* im Gen. kein Analogon. Die Zeilen müssen ziemlich lang gewesen sein; denn vor *ἀπεδώκαμες* Z. 16 erwarten wir Zeitbestimmungen, die, nach 2502 zu schliessen, viel Raum einnahmen; auch Z. 3/4 verlangt längere Ergänzung. Mit dem Raume wird gespart; denn die Wörter von Z. 14 würden wir nach 2502 am Anfange einer Zeile erwarten. Beim Übergange zum neuen Datum Z. 8 fehlt der Interpunktionsraum. Kein *στοιχηδόν*, und deshalb wohl etwas jünger, aber die Schrift noch wie 2502. Sprache mit Ggr. gemischt wie 2502; besonders auffällig *τεσσαράκοντα* und *ὀπ*]*ωρινήν*.

Z. 1 *H.* nur eine über dem *λ* von *πυλαίαι* stehende Hasta I; ich schrieb]N ı ıᴗ[..] ab und sehe darin den Abschluss eines Postens. Den Obolen sind Stateren vorausgegangen. Vgl. Z 15. — 2 *H.*]*α*..*ἐμ Πυλαίαι ὀ*[*πωρινῆι*. Das Schluss-*ο* ist wohl ein Irrtum. Vor *ἐμ* ergeben die Reste nur *ατι*, also *ἴκ*]*ατι*, den Rest eines ersten Postens; mit *ἐμ πυλαίαι* wird der 2. Posten im gleichen Archontate eingeleitet. — 3 Vor H noch das untere Stück der Tau-hasta sichtbar. Drittletztes Zeichen unklar. 2502 A 67 steht *τετρώκοντα*. — 4 Von Γ noch Γ sichtbar. — 5 Die Nr. 2502 hat einen *Ἀριστ-*, *Καλλ-*, *Ξεν-*, *Πειθ-αγόρας*, aber keinen *Θρασυκλῆς*.

6 *H.* am Ende nur °ΞΑΙ[. — 8 *H.* *ἐδώκαμε*]*ς*, wegen *καὶ τὰ* wohl Rest eines Acc. Pl. — Mit *ἐπὶ δὲ* folgte wohl ein neues Datum und ein neuer Posten. Zwischen *Πυθίων* und *ἐπί* allerdings kein Interpunktionsraum. — 9 *H.* ı..ΑΛΓ° und Ende ΛΑΚΙ[. Man kann an *κάρυκι ὅν*]*τι* denken. Vgl. 2502, 48, 58. — 10 *H.* ¦Α.ΗΡ°. — 11 *H.* *πέντ*]*ε*, *μνᾶς ἕξ*. Setzt *τάλαντα* voraus, also wohl eine Bilanzsumme wie 2502, A 69. Mir zweifelhaft. Würde zu grosse Zeilenbreiten voraussetzen. — 12 Nach *ἀνθεμεν*[ist noch Platz auf dem Steine, der Steinmetz teilte also nicht silbengemäss ab. — 13 *H.* *καὶ ἐ*]*δώκαμες*. S. 2502, 2. — 14 *H.* *κεφ*]*άλαιον*. Vgl. 2502 *κεφάλαιμα* A Z. 18, 24, 67, 68, B 15; *κεφαλά* B 12. — 15 Auffällig die Vorstellung von *ἕνδεκα*. — 16 *H.* *τὸ* ΚΑΤΑ.ΟΙ. Da das Omikron klein ist und oben an der Zeile hängt, wird es in Folge der vorangehenden Lücke, worin ich *λ* vermute, auf dem Abklatsche recht undeutlich. Zu *τὸ κατάλοιπον* „den Rest" (eines vorhergenannten Depositums) vgl. *λοιπὰ χρήματα* 2502 A 1; *λοιπόν* B 18. — 17 *H.* ΠΕΝΤΕ. Der 2. Buchstabe ist ganz unsicher; möglich auch]*πον τε*. — 18 *H.* lässt *ο* vor Σ weg.

Zeit. Zwischen 350 und 300.

2504 *Bourguet*, Bull. XXI (1897) 321—344 (s. auch XX, 685, 3).

Die ersten fünf Phokerzahlungen der „heiligen Gelder"
von Herbst 344—Herbst 342. Vgl. IGS. III, 1, Nr. 110—115.

Linke Kolumne.

I. ἄ. *Κλέωνος* Herbst 344.

] | [R. f. 17 Z. *Νίκ*]*ωνος* | [R. f. 17 Z.]· *Ἰώνων* | [R. f. 8 Z. *Ἱσ*]*τι*[*α*]*ιέος*, *(Μ)νησ*[*ι*]*λό*[*χ*]*ου* | [*Ἀθηναίο*]*υ*· *Βοιωτῶν* [*Δι*]*ονυσίου*. ‖ [. . . . . .]*ος*· *Λοκρῶν Χαρίνου*, *Δ*[. . . . .]· [*Ἀχαιῶν*] *Πυθοδώρου*, *Ἀ*[*γα*]*σικράτου*· | [*Μαγν*]*ήτων Ἀγησιπόλ*[*ιος*], *Φιλοναί*[*τα*]· | [*Αἰνι*]*άνων Ἀγελάου*, *Κλεομένεος*· [*Μαλ*]*ιέων Ψαιδάρου Ἡρακλειώ(τα)*, ‖ [*Σθ*]*ενεδάμου Λαμιέος*· *(Π)ε(ρ)ρ*[*αιβῶν* | *Δο*]*λόπων Ἀσάνδρου*, *Φαίκου*. | *ἐπὶ τούτων ἀπήνεγκαν οἱ Φωκ*[*εῖς*] | *πυλαίας ἠρινᾶς* | *τάλαντα τριάκοντα*. ‖

Unsicher, wie viel vor Z. 1 fehlt; aber II und V zeigen, wie der Anfang zu denken ist. Z. 12—14 steht für sich, von Z. 1—11 abgehoben; so auch rechts Z. 17 und 18. Die hier abweichend von *B.* gegebene Anordnung macht die Annahme nötig, dass Z. 13 *ἠρινᾶς* Versehen st. *ὀπωρινᾶς* ist. S. u. die Fassung der 11. Zahlung.

II. ἄ. *Κλέωνος* Frühjahr 343.

Δευτέρα καταβολὰ τῶν ἱερῶν [*χ*]*ρημάτων*· *ἐπὶ Κλ(έ)ωνος ἄρχοντος* | *ἐν Δελφοῖς*, *πρυτανευόντων* | *Ἐχετίμου*, *Ἡρακλείδα*, *Ἀνταγόρα*, | *Ἀρίστωνος*, *Φιλίνου*, *Χοιρίκου*, ‖ *Ἀνηρίτου*, *Σωδάμου*, | *ἱερομναμονεόντων τῶνδε*· | *Θεσσαλῶν Κοττύφου*, *Κολοσίμμου*· | *τῶμ παρὰ Φιλίππου Εὐρυλόχου*, | *Κλεάνδρου*· *Δελφῶν Δάμωνος*, ‖ *Μνασιδάμου*· *Δωριέων*, *ἐγ Ματροπόλιος Νίκωνος*, *Ἀργείου Δεινο*[*μέ*]*νεος*· *Ἰώνων Τιμώνδα*, *Μνησιλόχου* | *Ἀθηναίου*· *Περραιβῶν Δολόπων Φαίκου*, *Ἀσάνδρου*· [*Β*]*οιωτῶν* ‖ *Δαιτάδα*, *Ὀλυμπίωνος*· *Λοκρῶν* | *Πλειστέας*, *Θευμνάστου*· *Ἀχαιῶν* | *Ἀγασικράτου*, *Πυθοδώρου*· | *Μαγνήτων Φιλοναίτα*, *Ἐπικρατίδα*· | *Αἰνιάνων Ἀγελάου*, *Κλεομένεος*· ‖ *Μαλιέων Ἀντιμάχου Ἡρακλειώ(τα)*, | *Δημοκράτους Λαμιέος*. | [*ἐπὶ τούτων κτλ.* stand auf der rechten Columne oben; denn Z. 36 ist die letzte links unten.]

Rechte Kolumne.

III. ἄ. *Χαιρόλα* Herbst 343

fehlt, rechts ist oben mehr weggebrochen als links: die erste erhaltene Zeile der rechten Kolumne steht neben der 9. der linken.

IV. ἄ. *Χαιρόλα* Frühjahr 342.

.] | [ ]*α*, | [*Δί*]*ω*[*ν*]*ο*[*ς*] | *ἱερο*[*μναμονεόντων*

τῶνδε·] | *Θ[ε]σ[σ]α[λ]ῶ[ν Κοττύφου, Κολοσίμμ]ου·* ‖ *[τ]ῶμ παρ[ὰ Φιλίππου ....]ου,* | *[Ἄ]κρω[ν]ο[ς· Δελφῶν [.......], Δάμωνος.* | *Δωρ[ι]έων Π*[R. f. 14 Z.]*νους·* | *[Ἰώ]νω[ν ......, Ἀθηναίου Πο]λυκρίτο[υ]·* | *[Π]ερ[ραι]βῶ[ν Δολόπων Ἀσάνδ]ρου,* ‖ *[Φαίκ]ο[υ· Βοιωτῶν [.......]νος,* | *[......· Λοκρῶν ......]νος,* | *[........]ο[υ· Ἀχαιῶν Ἀγασ]ικράτους,* | *[Πυ]θ[οδώρου· Μαγνήτων Φιλ]οναύτα,* | *[Ἐπι]κρ[ατίδα· Αἰνιάνων Ἀγε]λάου,* ‖ *[....]ο[υ· Μαλιέων ..... Ἡρ]ακ[λειώ]τ[α],* | *Θεομνάστο[υ Λαμιέος]·* | *ἐπὶ τούτων ἀπ[ήνεγκαν οἱ] Φωκεῖς* | *τάλαντα τριά[κοντα].* |

V. *ἄ. Πειθαγόρα* Herbst 342.

Πέμπτα καταβ[ολὰ τῶν ἱερ]ῶν ‖ *χρημάτων· ἐπὶ Π[ειθαγόρ]α ἄρχοντος* | *ἐν Δελφοῖς, πρυ[τανευόν]των* | *Εὐκλίτου, Κα[λλικράτεο]ς, Πλείστωνο[ς], Δαμο[φ]άνεος, Μ[........]εος, Ἐτεοκράτεος, [........], Χερσῆνος·* ‖ *ἱερομναμονεόν[των τῶ]νδε· Θεσσαλῶν Κοττ[ύφου, Κο]λοσίμμου·* | *τῶμ παρὰ Φιλίππ[ου Ἄκρ]ωνος,* | *Θεοδώρου· Δελφ[ῶν Ἀλκ]ιμάχου,* | *Θεολύτου.* [Zeilenschluss unbenutzt; Z. 29 letzte Zeile, *ἐπὶ τούτων κτλ.* wird auf der anstossenden Platte gestanden haben.]

Standort. Marmorblock (ursprüngliche H. 1,35; Br. 1 m; oben abgebrochen; jetzt in 3 Stücke gebrochen) „au dessus de la voie sacrée et au pied du rocher de la Sibylle“ gefunden. Schrift *στοιχηδόν*.

Z. 31 Das Ϲ beim Genitiv ist sicher; vgl. Genitive wie *Ἀραίας, Φάγας, Νικίας* etc. Vf. St. I 233, und oben zu Nr. 1732. — Z. 36 *Δημοκράτους* wird von *Bourguet* ausdrücklich bestätigt.

Die Reihenfolge der Liste ist eine feste, genau wie die im *Χαρίξενος*-Archontate (2502 B 20). Keine Ausnahme ist, dass in I. die Perrhäber-Doloper zuletzt stehen; der Steinmetz hatte sie übersehen und trug sie am Schlusse nach. Raummangel ist bei V. Anlass der Abkürzung; aus einem unedierten Fragmente citiert *Bourguet* die Formel: *ἱαρομναμονεόντων τῶν μετὰ Κοττύφου καὶ Κολοσίμμου.* Das Wichtigste aus der Liste ist die Anführung der Delphier, die 346 bei der Neuordnung zugleich mit Philipp als selbständiges *ἔθνος* aufgenommen wurden.

Eine 11. und 18. Zahlung der Phoker ist bezeugt durch noch nicht ganz bekannt gegebene Urkunden (*Bourguet* a. a. O. S. 337). Es heisst dort von Z. 22 ab: *ἐπὶ Δαμοχάρεος ἄρχοντος ἐν Δε[λφοῖς, πρυτανευ]όντων Νικοδάμου, Ἡρακλείδα, Χα[ριξένου, Ἀλκιμά]χου, Αἰσχύλου, Χαιρεφάνους, Πυθ[οδώρου, Θράσωνος],* | *ἱερομνημονούντων τῶμ μετὰ Δα[όχου καὶ Θρασυδάου].* | *ἑνδεκάτην καταφ[ο]ρὰν οἱ Φωκ[εῖς ἀπήνεγκαν]* | *τάλαντα δέκα.* Für die 11 Zahlungen entwickelt *Bourguet* folgende Ansätze:

ἐπὶ Κλέωνος (s. 2502, 95)	Herbst	344 : 1	Frühling	343 : 2
ἐπὶ Χαιρόλα (s. 2502, 105)	„	343 : 3	„	342 : 4
ἐπὶ Πειθαγόρα (s. 2502, 109)	„	342 : 5	„	341 : 6

ἐπὶ Ἀριστωνύμου (s. Bull. XX, 680, 2)	Herbst	341 : 7	Frühling	340 : 8
ἐπὶ Παλαίου (s. Bull. XXI, 328, 2 und IGS. III, 111)	„	340 : —	„	339 : 9
ἐπὶ —	„	339 : —	„	338 : 10
ἐπὶ Δαμοχάρεος (s. Bull. XX, 680, 6)	„	338 : —	„	337 : 11.

2505 Fragment im Museum zu Kastri Nr. 183. *Pomtow* Jhrb. 40 S. 825. Nach Abzeichnung und Umschrift c. v. B.

δεδόχθαι τοῖς] Ἀμφικτιόνεσσι[
τῶν ὁδ]ῶν καὶ τᾶς γᾶ[ς τᾶς ἱερᾶς
]ΙΡΡΑΙΘΙΗ[
τὰν] ἱερὰν [γᾶν

Standort: Unbestimmt. Parischer Marmor von H. 0,11—0,135; Br. 0,19; T. 0,055. Zeichen: 0,01. Ringsum Bruch. Über Z. 1 so hoher Raum, dass sie ein selbständiges Stück begonnen haben muss. Dass der Dativ der 1. Zeile diese schlösse, wie *P.* will, ist mir zweifelhaft. Oberhalb des mit dieser Zeile beginnenden Decretes, durch einen freien Raum getrennt, stand wohl das Präscript.

Z. 1. Zwischen A und φ giebt *P.* „nach seinem Abklatsche ein kleines N rechts oben neben dem A"; ich habe dagegen ein kleines nachcorrigiertes μ abgezeichnet und abgeschrieben. Das Omikron fand ich nicht so deutlich, wie es *P.* abbildete. — 3 habe ich vor den rätselhaften Zeichen nicht schräge, sondern senkrechte Hasta abgemalt. Anknüpfend an den Inhalt, den Z. 2 und 4 verraten, kann man auf ein Ethnikon ([τοὶ Κ]ιρραῖοι ἤ, s. 2501, 36; 2502 A 45, 46, 56) oder auf einen Wegnamen im Locativ]ιρραιοῖ raten, wenn man Θ als Omikron deuten darf. — 2 und 4 weisen auf den mutmasslichen Inhalt, — einen Gegenstand, auf den sich die zweite Hälfte des grossen Decretes vom J. 380 bezieht: vgl. Nr. 2501, Z. 15, 21, 40, 42.

Zeit. Nicht unwichtig ist die Übereinstimmung, dass Nr. 2501, 39 die dem Ἀμφικτιόνεσσι entsprechende Dativform ἱερομναμόνεσσι steht, Z. 22, 44 πάντεσσι. Nun heisst es von Gruppe B ab (s. u.) bis 126 vor Chr. durchgängig τοῖς ἱερομνάμοσιν, also ist unser Fragment älter. Dazu stimmt die Schrift, die die Wende des 4. zum 3. Jhrh. verrät; alt ist ϟ. Auffällig bleibt ἱεράν st. ἱαράν: das sieht nach jüngerer Zeit aus. Also etwa Mitte zwischen 380 und 280.

II. Aus der Zeit von 280—200[1]).

Nach dem Einfall des Brennus (Nov. 279) reissen die Ätoler die Gewalt innerhalb der delphischen Amphiktyonie an sich. In unsern Denk-

1) Zeitlich gehört hierher, nicht aber sachlich, wie bisher vielfach geglaubt wurde, *W.-F.* 1. Der Beweis, dass diese Nummer ein ätolischer Volksbeschluss ist, wird nach dem Vorgange anderer nochmals von

mälern documentiert sich das darin, dass die Hieromnemonenlisten die Ätoler in dieser Zeit an erster Stelle nennen, dass die Anzahl ihrer Vertreter von 5—14 anwächst, also die der andern Staaten weit übertrifft und dass der *γραμματεύς* des *κοινόν* stets ein Ätoler ist. Aus dem J. 178 haben wir die Nr. 2536, wo die Ätoler aus der Hieromnemonenliste gänzlich verschwunden sind. Diese Zeit nun von 278—178 nennt man die Zeit der ätolischen Suprematie in der delphischen Amphiktyonie. Die dieser Zeit angehörigen amphiktyonischen Decrete werden im Folgenden, weil um der Chronologie und sachlicher Beziehungen willen unentbehrlich und unzertrennlich, sämtlich mitgeteilt, obwohl die Sprache es nicht bei allen verlangte: gerade die ältesten 2507—2512 sind dialektfrei (vgl. oben S. 662), dann herrscht Willkür, und das letzte Decret dieser Sammlung, Nr. 2536, bringt vollen Dialekt. Wir teilen die Denkmäler mit Pomtow in folgende Gruppen.

Gruppe A (278/7).

2506 CIA. II 551, Z. 1—39. *Köhlers* Behandlung (1877) fusst auf *Kumanudis, Χρυσαλλὶς Ἀθηνῶν τῆς* 15 *Ἰανουαρ.* 1866. *v. Leutsch*, Philol.

Pomtow Jhrb. 40, 831 erbracht. Sie hätte also von *Fick* bei den Nummern 1409 ff. eingereiht werden müssen. Damit sie in dieser Sammlung nicht ganz fehle, stelle ich sie hier in die Anmerkung und gebe ihr die Nr. **1409 A.**

[Nachtrag zu Bd. II S. 18.]

1409 A *W.-F.* 1. *Cauer* 205. *Pomtow*, Jhrb. 40 S. 831. C. v. B.

Θεοί. | στραταγέοντος Ἀρχίσωνος, ἔδοξε τοῖς συνέδροις· | Ἀθανίωνι Πάτρωνος Δελφῶι τὰν ἀσφάλειαν εἶμεν | καὶ ἀτέλειαν πάντων καὶ ἀσυλίαν καὶ αὐτῶι καὶ τοῖς αὐτοῦ, ‖ ἐπιμελομένωι τᾶς πανοπλίας ἃν οἱ Ἀμφικτίονες ἀνα|τίθεντι καὶ τοῦ γυμνασίου καὶ τᾶς παστάδος τᾶς μεγά λας καὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τοῦ ναοποιΐου ἐπιμελομένωι· | εἶμεν αὐτῶι τὰν ἀσφάλε[ι]αν, καθώς κα οἱ σύνεδροι καὶ ὁ ἀρχιτέκτων συντάσσοιεν, καί, εἴ κά τις αὐτὸν ἀδικῆι, τοὺς ἀντι τυγχάνοντας συνέδρους τὰν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ αὐτὸν | ποιεῖσθαι.

Standort: Strecke CD; unmittelbar bei D.

Der Text dieser Inschrift ist tadellos erhalten bis auf die schraffierten Zeichen in Z. 5, 8 und 9. Sie enthält die Belohnung des *Ἀθανίων Πάτρωνος Δελφός* durch die Ätoler wegen dessen amphiktyonischer Verdienste. Er ist Buleut in einer der Zeit der Gruppe D (s. S. 689 ff.) angehörigen Inschrift *ἄ. Στράτωνος* (Nr. 2669) und Archont im Proxeniedecrete 2605. — Über den Namen *Ἀρχίσων* s. Nr. 2122 Anm. — Über den *ἀρχιτέκτων* „*Ἀγαθοκλῆς Ἀγασικράτεος*“ s. *Pomtow*, Rh. Mus. 51 (1896), 356.

Zeit. Gleichalterig mit 1409. S. die Anm. daselbst. Die Strategie des Arkison fallt in d. J. 250—221 vor Chr.

XXIV (1866) 537. *Wescher*, Étude sur le monument bilingue de Delphes (1868) S. 199. *Bücher*, de gente Aetolica Amphictyoniae participe (1870) S. 11. (S. beigefügte Tfl. von Z. 1—5.) *Weil*, de amphictionum Delphicorum suffragiis (1872) *Sauppe*, commentatio de amphictyonia Delphica et hieromnemone Attico (1873) S. 8. *Lüders*, Die Dionysischen Künstler (1873) S. 171 (mit eigner Vergleichung des Originals; Z. 8/9 ἀσυλία Druckfehler). *Foucart*, de collegiis scenicorum artificum apud Graecos (1874) S. 41. Nach Köhler (1877) handelten über den gleichen Gegenstand *Bürgel*, die pyläisch-delphische Amphiktionie (1877) S. 87, 279. *Mommsen*, Delphica (1878) S. 220 ff. *Foucart*, décrets des Amphictions de Delphes Bull. VII (1883) S. 409.

Θ[ε]οί. | ἐκ τοῦ Μητρώιου· -- ἐπὶ Ἱέ|[ρ]ωνος ἄρχον|τος ἐν Δελφοῖς, πυλαίας ἐ[α]ρινᾶς, ἱερομναμονούντων Θεσσαλῶν Ἱπ[π]οδά[μα], Λέοντος, Α[ἰ]τωλῶν Λυκέα, Δωριμάχου, [Β]οιωτ[ῶν Ἀ]σώπωνο[ς], | Διονυσίδου, [Φω]κέω[ν Χαι]ρέα, Χ[αρία·] - ἔδοξ[ε] | τοῖς Ἀμφικτ[ίοσιν καὶ τοῖ]ς ἱερομν[άμοσ]ιν κα[ὶ] | τοῖς ἀγορα[τροῖς ....]ς παντ[....., ὡς ἀσυ]λία καὶ ἀτέ[λεια τοῖς τεχνίτα]ις τ[οῖς ἐν Ἀθήναις ἦι] | καὶ μὴ ἦι ἀ[γ]ώγι[μος ὁ τεχνίτας μηδενὶ μήτε πολέ]μου μήτε εἰρήνης μήτε [αὐτὸς μήτε τὰ αὐτοῦ, ἀλλ' ἦι] | αὐτοῖς ἀτέλεια καὶ ἀσφάλε[ια ἡ καὶ πρότερον συγ]κεχωρημένη ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλ[ήνων κυρία, εἶμεν] | δὲ τοὺς τεχνίτας ἀτελεῖς στρατε[ίας καὶ πεζᾶς] ‖ καὶ ναυτικᾶς, ὅπως τοῖς θεοῖς αἱ τιμ[αὶ ἅπασαι, ἐ]φ' ἃς εἰσι τεταγμένοι οἱ τεχνῖται, συντ[ελῶνται ἐν] | τοῖς καθήκουσιν χρόνοις ὄντων αὐτῶ[ν ἀπολυπραγ]μονήτων καὶ ἱερῶν πρὸς ταῖς τῶν θεῶν [λειτουργί]αις· μὴ ἐξέστω δὲ μηδενὶ ἄγειν τὸν τ[εχνίταν μήτε] ‖ πολέμου μήτε εἰρήνας μηδὲ συλᾶν, [πλὴν ἐὰν χρέ]ος ἔχων πόλει ἦι ὑπόχρεως καὶ ἐὰν ἰδ[ίαι ἦι ἰδιώτ]ου ὑπόχρεος ὁ τεχνίτας. - ἐὰν δέ τι[ς παρὰ ταῦτα ἄγ]ηι, ὑπόδικος ἔστω ἐν Ἀμφικτίοσιν [καὶ αὐτὸς καὶ ἁ πό]λις, ἐν ᾶι ἂν τὸ ἀδίκημα κατὰ τοῦ τ[εχνίτου συντε-λεσ]θῆι· εἶμεν δὲ τὰν ἀτέλειαν καὶ τὰ[ν ἀσφάλειαν τὰν] | δεδομέναν ὑπὸ Ἀμφικτιόνων τ[οῖς ἐν Ἀθήναις τε]χνίταις εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον οὖσι[ν ἀπολυπραγμονή]τοις. - τοὺς δὲ γραμματεῖς ἀνα[γράψαι τὸ δόγμα τόδε] ‖ εἰστήλαν λιθίναν καὶ στῆσαι ἐν [τῶι ἱερῶι· πέμψαι] | δὲ καὶ ποτὶ Ἀθηναίους τοῦ δόγμα[τ]ο[ς τοῦδε ἀντίγρα]φον ἐσφραγισμένον, ἵνα εἰδῶντι ο[ἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι οἱ] | Ἀμφικτίονες πλείσταν ἔχοντι πρόν[οιαν τῆς αὐτῶν] | πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας καὶ κατα[κολουθοῦσιν] | τοῖς παρακαλουμένοις ὑπὸ τῶν τεχν[ιτῶν, προαιροῦν]-ται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ταῦτά τε φυλάσ[σειν εἰς τὸν

ἄ]|παντα χρόνον καὶ ἄλλο, ὅ τι ἂν ἔχωντι [ἀγαθὸν πράσ]σειν ὑπὲρ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τ[εχνιτῶν. πρέσ]βεις· Ἀστυδάμας ποιητὴς τραγωι[δίας, noch R. f. 8—10 Z.] *μος τραγωιδός.*

Standort. Pfeiler aus pentelischem Marmor, 1866 im Dionysos-Theater zu Athen gefunden. Z. 1—9 in 4 Stücke zerbrochen. Besteht aus 3 Teilen: Z. 1—39 ist ein älteres (s. o.), Z. 52—94 ein jüngeres Decret, s. „Anhang" nach 2536; das dazwischen stehende Stück ist ein Brief der Amphiktyonen. Die Genossenschaft der Dionysos-Techniten hat die beiden im Metroon aufbewahrten Beschlüsse 126 vor Chr. abschreiben und im Theater aufstellen lassen.

Zu dem von *Köhler* CIA. II 551 gegebenen Texte ist zu bemerken: Die Zeilenanfänge sind erhalten, ebenso die Zeilenschlüsse und der Rand des Steines in Z. 2—7. Verlängert man dieses Stück der Randlinie und stellt man so einen rechteckigen Pfeiler her, so genügt der rechts für die Ergänzungen bleibende Raum nicht, z. B. in Z. 19, 23 und 25; also werden die Zeichen im CIA. etwas zu weit gesetzt sein. So wird es nötig, die Grösse der Zeilen durch die Zeichenzahl zu berechnen: aber auch nach dieser Seite bleibt eine gewisse Unsicherheit. Z. 2 hat nur 30, Z. 3—6 teils 33 teils 34 Zeichen, allmählich wachsen die Zeilen, Z. 7 mit 37, Z. 8 mit 39 Zeichen; von Z. 9 ab differiert die Zahl zwischen 38—41. Aus diesem Grunde ist Z. 28 statt *τὸ δόγμα* im Anschluss an Z. 30 *τὸ δόγμα τόδε* eingesetzt: so hat Z. 28 wie die vorhergehende und folgende Z. nun 40 Zeichen. Interpunktionsräume beobachten wir in Z. 2, dann vor den Satzanfängen in Z. 22 und 29; für Z. 6 beweist das Fragment C denselben Raum vor *ἔδοξε*. Da wir nicht wissen können, wie oft der Steinmetz die Sinnespausen sonst noch notierte, erwächst daraus eine neue Schwierigkeit für die Reconstruktion. — Z. 4 Solche heteroklitische Genitive wie *Ἱπ[π]οδά[μα]*, die aus Thessalien noch nicht bezeugt sind, belegen *Pape-Benseler* unter *Καρτιδάμας, Πολυδάμας.* — 6 *K.* [*Χαι*]*ρέα, Χ*[*α*- -], *P.* wie oben: beide Namen finden sich in Lokris und Phokis, wenn auch in späterer Zeit; vgl. 1745, 5 *Χαιρεσίλαος Χαιρέα Τολφώνιος* und 1686, 14 *Εὐκράτης Χαρία Λιλαιεύς.* — 8 *ἀγοπατροῖς* für *πυλαγόροις* vgl. *Bürgel*, S. 110 ff., *Ditt.* 186 Anm. 4. — Nach den Zeichen von Z. 7, in der die Ergänzungen zweifellos sind, lässt sich für Z. 8 sagen, dass nach *ἀγορα*[sicher 15, nach *παντ*[sicher 10 Zeichen fehlen. *Wescher* las: *τοῖς ἀγορα*[*τροῖς καὶ συνέδροι*]*ς πάν*[*τεσσιν· ἵνα ἀσυ*]*λία,* was *K.* aus sachlichem Grunde verwarf. *Pomtow* schlägt vor: *ἀγορα*[*τροῖς Ἑλληνικοῖ*]*ς πάν*[*τεσσιν· ἀσυ*]|. Zweifellos ist der Zusatz *Ἑλληνικοῖς* gegen die Regel und überflüssig. Dagegen fehlt der Begriff: „alle mögen darauf sehen, dass —"; denn unerträglich ist die Construktion mit dem imperativischen Conjunktiv. Während in Z. 13 der Beschluss mit *εἶμεν δέ* (wie in Z. 25) imperativisch gegeben ist, beweist das *ἦι* in Z. 10 — und danach in Z. 9 und 11 —, dass ein *ὡς, ὅπως* voranging. Man könnte an folgende zur Grösse der Lücke bis auf ein Zeichen genau stimmende Ergänzung denken: *τοῖς ἀγορα*[*τροῖς· μέλειν αὐτοῖ*]*ς πάντ*[*εσσιν, ὡς ἀσυ*]|*λία,* aber ich habe für *μέλει μοι, ὅπως* c. conj. keinen Beleg aus Delphi und den Staaten von

Hellas. *Wilhelm* berichtet Gött. Gel. Anz. 1898 S. 224 von dem Funde einer vollständigeren Abschrift dieser Beschlüsse, wodurch in Z. 8 eine Construction mit *ὅπως* gesichert ist. — 11 *K.* [*ἐν γᾶι μήτ' ἐν θαλάσσαι* (?), *ἀλλ' ἤ*]. Aber dem *ἄγειν* — *μηδὲ συλᾶν* von Z. 19/20 entspricht besser obige Conjektur. — 22/23 vgl. CIGS. I 4135, 4/5. — 38 Da nur Platz für 8—10 Zeichen bleibt, bestand die Gesandtschaft wohl nur aus 2 Mann, dem tragischen Dichter und tragischen Spieler; möglich, dass *καί* in der Lücke mit anzunehmen ist. In Z. 39 ist nach *τραγῳδός* unbeschriebener Raum.

Die Hieromnemonenzusammensetzung kehrt so nie wieder; dadurch ist Gruppe A von B und den übrigen getrennt. „Weil die bis dahin von der Teilnahme am Synedrion ausgeschlossenen, zuerst durch *Weil* vermuteten, von *Köhler* sicher gelesenen Phoker (vgl. *Paus.* X, 8, 2 u. *Diod.* XVI, 60) hier wieder, wie früher, 2 Hieromnemonen entsenden“, fällt der Beschluss in die Zeit unmittelbar nach dem Brennus-Einfall (279). In der Frühlingspyläa 278 gestanden die Amphiktionen ihnen das Beschickungsrecht wieder zu, und das Jahr darauf (s. Z. 2 *πυλαίας ἐαρινᾶς*) machten sie wohl davon Gebrauch (*Pomtow*, Jhrb. 43, 808).

Zeit. Frühstens Februar/März 277.

Gruppe B (272—269)

bilden die

Verzeichnisse der Sieger in den musischen Agonen der durch die Ätoler nach dem Brennus-Einfall gestifteten *Σωτήρια*.

Gemeinsam haben sie die Präscription des Dionysos-Priesters *Φιλωνίδης*, die Zahl von neun ätolischen Hieromnemonen an erster Stelle, den Platz auf der Polygonalmauer, aus dem ihre bei *W.-F.* (3—6) gegebene Reihenfolge sich eo ipso als zeitlich begründete erweist (s. *Pomtow*, Beitr. Tfl. III; Jhrb. 40 S. 503), die Schrift, die sicher älter, — und zwar c. 50 Jahre — älter ist als die der Freilassungen aus Pr. I, die auch älter ist als die Schrift der übrigen dem 3. Jhrh. angehörigen Mauerinschriften, aber jünger als die der delphischen *στοιχηδόν*-Inschriften, die höchstens bis 300 herabgedrückt werden dürfen. Aus diesen epigraphischen Gründen schliesst *Pomtow* a. a. O. auf c. 275—250: in dieser Zeit folgten einmal auf einander im Archontate: *Ἀρισταγόρας, Ἐμμενίδας, Νικόδαμος, Κλεώνδας*, und da das Nikodamos-Archontat in ein Pythienjahr fiel — s. die Inschrift Nr. 2507 —, kämen für dieses die J. 270, 266, 262 und 258 in Betracht.

Das epigraphische Resultat kann noch durch allerhand sachliche Erwägungen (*Reisch*, de musicis Gr. cert. S. 96) gestützt werden, wozu hier nicht der Ort ist. Von den langen Verzeichnissen gehören hierher immer nur die ersten 7—9 Zeilen, die Verzeichnisse selber erfordern für sich eine eigene Rubrik; beides ungetrennt in den Nummern 2563—2566.

Jhrb. 43, 819 entscheidet sich *Pomtow* für das Pythienjahr 270, so dass er nunmehr ansetzt

ἄ. Ἀρισταγόρας im J. 272
ἄ. Ἐμμενίδας „ „ 271
ἄ. Νικόδαμος „ „ 270
ἄ. Κλεώνδας „ „ 269.

Zu Gruppe B gehört, was die Namen der Hieromnemonen beweisen, noch

2507 CIG. 1689 b. *Leake* II, 6, S. 637. *Lebas* 836; danach *Pomtow*, Jhrb. 40 S. 504.

Θεο[ί. | ἐπὶ] Νικοδάμου ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτ[ωλῶν Τιμολόχου, Νεοπτολέ]μου], Γέλωνος, Δικαιάρχου, Στρατάγου, Κρω[β]ύλου, Ἀνδρ[ομάχου, Ἀλεξάνδρου, Ξενοκρά]τους, Δελφῶν Ἀριστοκράτους, Ἄνδρωνος, Βοιωτῶν Φαεί-ν[ου, Φιλίππου· ἐπεὶ Τε[ρπέ]ας ὑπηρετῶν τοῖς ἱερομνήμοσι ἐν Πυλαίαι καὶ ἐν Δελφοῖς κα[ὶ χρείας παρεχόμε]νος χρόνον πολὺν τῶι κοινῶι συνεδρίωι τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνενκλήτ[ως διατελεῖ], ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς, Πυθίοις, ἐπαινέσαι Τε[(ρπ)]έ[αν] Αἰσχρίω[νος] | Λαμιῆ οἰκοῦντα ἐν Ἡρακλείαι καὶ στεφανῶσαι δάφνη[(ς)] στεφάνωι παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι [αὐ]|τῶι προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν πάντων· τὸν δὲ γραμματ[έα] ‖ ἀναγράψαι τὰ δεδογμένα τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς ἐν τῶι ἱερῶ[ι] | τοῦ Ἀπόλλωνος.

Standort: Strecke AB Block Ω. Bei *Leake* II pl. XXII. Stein jetzt verschwunden.

Zu Z. 2—4 vgl. 2565. — Die *Köhlerschen* Scheden des *CI.* und die Abschrift bei *Lebas* beweisen, dass Z. 2—6 im Anfange 3 Zeichen eingebüsst hat. — Z. 1 nur bei *Lebas.* — 2 |...] *CI.*, *Leake* und *Lebas*: *CI. ἱερονημονουντωαρε*[, *Leake* und *Lebas ἱερομνημονούντων Αἰτ*[. — 3 |...] *CI.*, *Leake* und *Lebas*; *CI.* ΔΙΚΑΤΑΡ°, in Minuskel *Δικα[ι]άρχου*, *Leake* und *Lebas Δικαιάρχου.* — *CI.* ΚΡΩΒΟΥΛΟΑΝΔ[, umschr. *Κρωβύλο[υ]* und weiter nichts, *Leake* und *Lebas* wie oben. — 4 *CI.* |*τους*, *Leake* und *Lebas* ...]*τους*. — *CI.* ΒΟΙΩΤΟΝ, umschr. *Βοιωτ[ῶ]ν*, *Leake* und *Lebas* richtig. — *CI.* ΦΛΕ, *Leake* ΦΛΕΙΝ, *Lebas* ΦΑΕΙΝ[. — 5 *CI.* |ΑΣΥΓΗΡ°, *Leake* und *Lebas* |...]*ας ὑπηρετῶν.* — *CI.* ΕΝΠΥΛΑΙΑΚΑΙ, in Minuskel *ἐν Πύλαι[ς] καὶ*, *Leake ἐν Πυλαία*, *Lebas ἐν Πυλαίαι*; nach *Δελφοῖς CI. καί*, *Leake* nur Κ[, *Lebas* nur ΚΑ[. Vgl. 2524, 11/12. Gemeint ist das alte Pylai, nicht die delphische Vorstadt; vgl. CIGS. I 4135 add. Z. 18/19, wo *τὴμ μὲν ἐν Δελφοῖς* —, *τὴν δ' ἐν Ἀκραιφίοις* —, *τὴν δὲ ἐμ Πυλαίαι* getrennt wird, und *Aesch.* in Ctes. 126 p. 517, wo es *εἰς Πύλας καὶ εἰς Δελφούς* heisst. — 6 *CI.* und *Leake* |*νος*, *Lebas* |[*νος*]. — *CI.* ΑΜΦΙΚΤΟΥΝΩΝ, corr. *Ἀμφικτ[υό]νων*, *Leake* und *Lebas* wie oben. — *CI.* ΑΝΚΛΗΤ[, *Leake ἀνε[ν]κλήτως*, *Lebas ἀνενκλητ*[. — 7 *Πυθίοις* wie

2532, 5; 2536, 1. *CI.* TEIBE..ΑΙΣΚΡΑ[, *Leake* ΤΕΓΡ....ΑΙΣ[, *Lebas* ΤΕΠΡΕ..ΑΙΣΧΡΙΩ[: danach *P.* *Πρε[σβίαν] Αἰσχρίω[νος]* vermutungsweise. — Bezüglich des Vatersnamens geben wir *P.* recht. Z. 5 beweist, dass der Name des Geehrten auf]*ας* endigt; folglich wird Z. 7 AN erwartet. Das ist die Lücke für 2 Zeichen. Nach *CI.* und *Lebas* ging der Name auf *-έας* aus. Da *τε* im Formular nicht gefordert wird, bleibt ΤΕΙΒ[, ΤΕΓΡ[, ΤΕΠΡ als Stamm, und man wird zwischen *Τεισέας* und *Τερπέας* schwanken. — 8 *CI.* ΣΤΙΣΦΑΝΟΣΑΙ, *Leake* und *Lebas* richtig. — *CI.*, *Leake* und *Lebas* *δάφνηι*. — Ende *CI.* ΣΙΝ, *Leake* ΕΙΝ[, umschr. *εἶν[αι αὐ]*¹, *Lebas* *εἶναι*. — 9 *CI.*, *Leake* und *Lebas* |*τωι*. — *CI.* ΠΡΟ ΔΙΚΙΣΝ, umschr. *προδικί[α]ν*, *ἀσυλ[ί]αν*; bei *Leake* und *Lebas* beide richtig. — *CI.* ΠΑΝΔΟΝΤΩΝΔΕ, corr. in *πάν[τω]ν*, *τ[ὸ]ν δέ*, *Leake* und *Lebas* wie oben. — Schluss *CI.* *γραμμ[ατέα*, *Leake* *γραμ[°*, *Lebas* *γραμματ[°*. — 10 *CI.* *°γραχαι*, *Leake* und *Lebas* richtig. — *CI.* *τὰ δεδογμενας τοῖς*, ohne *ς* bei *Leake* und *Lebas*. — *CI.* *ἐν* ΤΩΝΙΕΡΟ[, corr. in *ἐν τῷ ἱερ[ῷ]*, *Leake* ΕΝΤΩΝΕ, *ἐν τῷ νέῳ*, *Lebas* *ἐν τῶι ἱερω[*. — 10 alle gleich.

Zeit. Februar/März 270.

Auf Block Ω beginnt oben unsere Inschrift; auf das untere Stück sind die beiden in Gruppe C zu besprechenden Beschlüsse *ἐπὶ Πραόχου* gedrängt. Dazwischen steht Nr. 2603, ein städtisches Proxeniedecret für *Ἀρίστανδρος Ἀριστοκλέους Ἱστιαιεύς*, datiert *ἄ. Ἀνδροτίμου* (*Leake* n. 7 = *Lebas* 857). Sein Archontat fällt also in die Zeit zwischen Gruppe B und C. S. unten S. 684. Einer der Buleuten h. darin *Νικόδαμος*, sicher dieselbe Person wie unser Archont. (Übrigens bezweifelt *Pomtow* Jhrb. 43, 826 Anm. 89 die Namensform *Ἀνδρότιμος*; er hält sie für verlesen für *Ἀνδρόνικος*.)

Gruppe C (um 266—246).

Die Kallikles-Inschriften.

Für die feierliche Abhaltung der Pyläen, zu denen ausser den amphiktyonischen Abgeordneten *οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἅπαντες* zusammenströmten, gewährte eine Zeit lang mit hochherziger Munificenz die Mittel ein gewisser

Καλλικλῆς Καλλικλέος Ἀθηναῖος οἰκέων ἐν Αἰτωλίᾳ

als *ἱεροκηρυκεύων τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων*. Dafür wurden ihm eine Reihe von Ehren zu teil:

1) die amphiktyonischen Ehren: *προδικία, ἀσφάλεια, ἀσυλία, ἀτέλεια* und *προεδρία*;
2) die städtischen: *προξενία, προμαντεία, προεδρία, προδικία, ἀσυλία, ἀτέλεια*;
3) wiederholte Bekränzung *δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ*.

Im Archontatsjahr des Praochos fiel ihm letztere Ehrung sogar zweimal zu, sowohl in der Herbstpyläa wie in der darauffolgenden Frühjahrspyläa, und es ist üblich, bei jeder neuen Bekränzung die früher be-

schlossenen Ehren zu recapitulieren. Der Beschluss der Ehrung von Seiten der Stadt Delphi steht unter Nr. 2596; die ihm geltenden amphiktyonischen Decrete sind folgende fünf:

2508 *Thiersch* 2 (Abh. der Bayr. Ak. III, 1840 p. 65). *Ross* inscr. ined. I, 70. *Rang.* 706. *Lebas* 837. *Ditt.* 187. *Pomtow* Jhrb. 40 S. 507. Tafel I Figur 1. Nach einem Abklatsche c. v. B.

Θεοί. | ἐπὶ Ἀμύντα ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Ἀριστοβούλου, Λέωνος, Ἀλε|ξάνδρου, Νικιάδα, Γεννάδα, Παιδία, Ἀλαθίωνος, Νικοβούλου, Ἀντιλέωνος, Κωνωπίωνος Χίου, Δελφῶν Νικομάχου, Ἀγάθωνος, Βοιωτῶν Θαρσία, Τιμόλα, Φωκέων Στράτωνος, ἔδοξε τοῖς ἱε||ρομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς· ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυκείων τῶι κοινῶι συνεδρίωι τῶν Ἀμ|φικτυόνων διατελεῖ χρείας παρε[χ]όμενος τοῖς τε ἱερομνή|μοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλ|λοις Ἕλλησιν ἅπασιν ἀνενκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνή|μοσιν, ἐπαινέσαι τε Καλλικλῆ Καλλικλέ|ος Ἀθηναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίαι καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνωι παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῶι | καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτίονες.

Standort: Strecke AB Block A.

Z. 1 fehlt bei *Ross*; *Rg.* und *Lebas* *θεο[ί]*; Iota deutlich. — 2 *Ross* fälschlich ΕΠΙΙΑ.ΜΥ°; über die Lücken s. *P.*'s Tafel. — 3 *Th.* ΝΙΚΙΔ ΔΑΓΕΝΝΑΔ...Α, gedeutet mit *Νικήτα* (?), *Γενναδ.. Ἀ°*; *Ross* *Νικία, Λαγεννάδα,* [R. f. 10 Z.]*ο(ν)ος*; *Rg.* schon richtig wie oben. — *Th.* ΑΛΑ ΟΙΝΝΟΣ; *Ross* ΑΛΛΟΙΩ.ΟΣ; *Rg.*'s nach einem Abklatsche gegebene, aber angezweifelte Lesung *Ἀλαθίωνος* bestätigen *P.* und mein Abklatsch. Bei *Lebas* ist *Ἀγαθίωνος* eigenmächtige Interpolation. — *Νικοβούλου*, von *Th.* und *Ross* an immer richtig gelesen. — Danach *Th.* ΑΝΤΙΑΠΟΝΟΣ ...ΩΝΟΠΙΩΝΙΣ, ungedeutet gelassen; *Ross* richtig *Ἀντιλέωνος*, *Rg.* falsch *Ἀντιλείωνος*. *Ross* ΚΩΝΟΠΙΩΝ--, *Κων(ω)πίων* -- umschrieben; von *Rg.* und *Lebas* richtig *Κωνωπίωνος* gegeben. Der Name ist ganz sicher, wenn auch *P.* bemerken muss, dass man ihn bisher in Chios noch nicht belegt sah. — Das Komma vor *Χίου* hat zuerst *P.* getilgt; s. a. a. O. S. 513. Abgeordnete aus Chios auch in Gruppe E (s. *Homolle* Bull. XX 629). — 4 *Th.* und alle andern *Δελφῶν*, *R.* °ΟΝ. — *Th.* *Νικομά(χ)ου*, von *Ross* ab voll gegeben. — *Th.* *Βοιωτῶν*, *R.* °ΤΟΝ und °*τ(ῶ)ν* umschrieben. — Darauf *Th.* [...]ΑΡΣΙΙΑΤΙΜΟΛΑΗ, unerklärt gelassen, *Ross* *Θαρσία, Τιμολ(άου)* — umschrieben für ΤΙΜΟΛΑΗ; *Rg.* und *Lebas* *Θαρσία, Τιμόλα,* so auch *P.* Auch ich sehe zwischen *Θαρσία* und *Φωκέων* ΤΙΜΟΛΑΗ (vgl. *Th.* und *Ross*): der erwartete Genitiv kann ja nur *Τιμόλα* sein; die Risse des Steines müssen demnach zufällig einem Η gleichen, so

dass man es nach dem Abklatsche vermuten muss. — *Th.* *Φωκέων* richtig; *Ross* ΦΟΚΕΟΝ, *Φ(ω)κέ(ω)ν* umschrieben; *Rg.* (*Φω*)*κέων*. — *Th.* [..]ΤΡΥ ΤΟΝΟΣ, *Τρύτωνος* gedeutet; von *Ross* ab richtig *Στράτωνος*. — Z. 4 und 5 Ende fehlt auf meinem Abklatsche je ein Zeichen, *ἱ*[*ε*]° und *Ἀ*[*μ*]|°; es scheint ein Stück Stein ausgebrochen zu sein. — 5 *Th.* *ἱεροκηρ*°, *Ross* *ἱερκηρ*°; von *Rg.* ab richtig. — 5 Schluss *Th.* ΤΟΝΑΜ|; von *Ross* ab richtig. — 6 *Rg.* *Ἀμφικτυόμων* Druckfehler. — *Th.*, *Ross*, *Rg.*, *Lebas* *παρεχόμενος* voll; jetzt Steinverletzung bei *χ*. *Ditt.* *παρεχόμενοις* Druckfehler. — Schluss *Th.* *ἄλ*|°; *Ross* *ἄ*[.]|°; von *Rg.* ab richtig. — 7 *Th.* ΑΝΕΝΚΛΙΤΩΣ, umschrieben *ἀνεγκλήτως*; von *Ross* ab richtig *ἀνενκλήτως*. — *Th.* *ἱερομν . . . οσιν*, *Ross* und *Rg.* ohne Lücken; *Lebas* *ἱερομν*[*ή*]*μοσ*(*ι*)*ν*; s. *P.*'s Nachbildung. — *Th.* schliesst mit *Καλλικλῆ* und beginnt Z. 8 mit *Καλλικλέος*; von *Ross* ab richtig getrennt. — 8 *Th.* °*ος*, *Ross* °*κλέ ους*. — *Th.* *Αἰτωλίαι*, *Ross* °*λία*; jener hat Recht. — *Th.* ΣΤΕΦΑΝΟΙ, umschrieben *στεφάνῳ*; so *Ross* und alle andern. — Schluss *Th.* und *Rg.* °*τῶ*, *Ross* und die andern richtig °*τῶι*. — 9 Alle *ἀσφάλειαν* voll; *P.* *ἀσφ*[*ά*]*λειαν*; der Abklatsch giebt die Seitenhasten von Α ganz klar, es fehlt nur die innere Querhasta. — *Th.* ΕΜΠ°, aber *ἐν πᾶσι* umschrieben; von *Ross* ab alle, wie oben. — *Th.* giebt Z. 9 und 10 als eine; *Ross* hat *τιθέ*[*α*]|°; von *Rg.* ab alle richtig *τιθέα σιν* auf der Zeilenwende. — Letztes Wort bei *Th.* •ΚΤΙΟΝΕΣ, mit °*κτύονες* umschrieben; *Ross*, *Rg.* und *Lebas* •ΚΤΥΟΝΕΣ, und so die beiden ersten in Umschrift; *Th.* hat mit °*κτίονες* recht. *Pomtows* und mein Abklatsch bestätigen die auffällige Thatsache, dass Z. 6 wirklich zweimal *Ἀμφικτυ*°, dagegen Z. 10 *Ἀμφικτι*° steht. — Zu beachten: vor Vocalen durchgängig (5 mal) °*σιν* statt °*σι*.

Die Hieromnemonen *Λέων*, *Ἀντιλέων*, *Νικιάδας* auch 2518.

ἄ. *Ἀμύντα* erhält auf einer noch unedierten Inschrift (Ostmauer n. XII) *Ἀβαιόκριτος Ἀβαιοδώρου Θηβαῖος* die delphische Proxenie. „Es ist durchaus wahrscheinlich, dass das der bekannte böotische Stratege Abaiokritos ist, welcher im J. 245 in der Schlacht bei Chaironeia durch die Ätoler besiegt und getötet wird“ *Pomtow* Jhrb. 43, 827.

2509 *Anecd.* 42. *Rang.* 707. *Lebas* 835. *Ditt.* 188. *Pomtow* Jhrb. 40, S. 507. Tafel I, Figur 1. C. v. B.

Θεοί. | ἐπὶ Νικαΐδα ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Στομᾶ, Φυσκίωνος, Φιλοδάμου, Πολεμάρ|χου, Ἀλεξάνδρου, Σιμύλου, Ἁγήμονος, Στρατάγου, Σθέννεος, Ἀμφίκλου Χίου, Δελφῶν Πραόχου, | Κλεομάντιος, Βοιωτῶν Ἀνδροκλέος, Ἀρίστωνος, Φωκέων Νικάνδρο[(υ)], ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμο||σι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς· ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυκεύων τῶι κοινῶι συνεδρίωι τῶν Ἀμφικτυόνων | διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν | ἄπασιν ἀνενκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν, ἐπαινέσαι τε Καλλικλῆ Καλλικλέος Ἀθηναῖ|ον οἰκοῦντα ἐν

Αἰτωλίαι καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνωι παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῶι | καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, ‖ οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτίονες.

Standort: Strecke AB Block A.

Z. 1 *Cu.* ΘΕ[Ο]Ι und *θε[οί]*, *Rg.* (nach eignem Abklatsche). *Lebas* *Θεοί* voll, was *P.* und ich bestätigen. — 2 Ende *Rg.* nur *Πολεμα* st. *Πολεμάρ*. — 3 *Rg.* falsch *Ἀγήνορος* st. *Ἀγήμονος*, *P.* und *Ditt.* *Ἀγ°*. — *Rg.* *Σοθέννεος* Versehen st. *Σθ°*. — *Cu.*, *Rg.* und *Ditt.* Komma zwischen *Ἀμφίκλου* und *Χίου*. Den chiischen Namen *Ἄμφικλος* weist *P.* aus Ion fr. 13 bei *Paus.* VII, 4, 9 (vgl. *Athen.* VI, 259 b) nach. — Ende *Rg.* nur *Πραόχ*|. — 4 *Rg.* falsch *Ἀνδροκλέους* in Minuskel. — *Cu.* und *Rg.* *Νικάνδρου*, *Lebas* richtig °ΔΡΟΤ, so der Stein. — Ende *Rg.* nur *ἱερομνημ*, *Lebas* *ἱερομν - - ημο*|, s. *P.* — 5 *Lebas* *ἱεροκερυκ°* Druckfehler. — Ende *Cu.* *Ἀμφικτυόνων*, *Rg.* *°κτυόν[ων]*, *Lebas* und *P.* *°κτυόνω[ν]*. Den Anfang zum schliessenden Ny sah ich. — 6 *τε* nach *τοῖς* fehlt bei *Cu.* — Ende *Rg.* nur *Ἕλλησι*, *Lebas* °ΣΙΝ, s. *P.* Das erste *λ* undeutlich. — 7 *Lebas* *ἀνενκλή - - τως*, also genauer wie *Cu.*, *Rg.*; s. *P.*'s Tafel. — *Cu.*, *Rg.* nur *ἱερομνήμοσι*, was falsch. — Ende *Rg.* *Ἀθηνα[ῖ]*|, ergänzt *Ἀθηνα[ῖον]*| und fängt Z. 8 mit [ο]*ἰκοῦντα* an. — *Cu.* *Αἰτωλία* falsch. — *Rg.* *αὐτῶ[ι]* | [*καὶ*] *ἐκγόνοις*. — 9 *Ditt.* lässt *καὶ* nach *ἀτέλειαν* weg. — 10 *Cu.*, *Rg.* *Ἀμφικτύονες*, *Lebas* wie der Abklatsch. Bis auf das Präscript deckt sich das Formular, auch in Einzelheiten, wie in der wechselnden Schreibung *Ἀμφικτυ°* (Z. 5 und 6) und *Ἀμφικτι°* (Z. 10), *τε* nach *τοῖς* (Z. 6), *°σιν* vor *ἐπαινέσαι* (Z. 7), völlig mit dem von 2508. *Πράοχος* in Z. 3 ist der *ἄρχων ἐπών.* von 2511 und 2512. — *Νικαΐδας* (Z. 1) ist *ἱερομνήμων* 2510.

Bull. XX, 559 wird eben bekannt gegeben, dass der chiische Hieromnemone *Ἄμφικλος Κα*[unter *Ἀμύντας* ein Ehrendecret erhält: das kann nur Frühjahrspyläa *ἄ. Ἀμύντα* gewesen sein, denn Herbstpyläa *ἄ. Ἀμύντα* wird *Κωνωπίων* als chiischer Hieromnemone genannt (*Pomtow* Jhrb. 43, 830).

2510 *Anecd.* 41. *Rang.* 708. *Lebas* 834. *Ditt.* 186. *Pomtow* Jhrb. 40, S. 508.

Θεοί. | *ἐπὶ Δίωνος ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Λυκώπου, Αἰακίδα,* | *Πολυκλείτου, Νικάνορος, Πανταινέτου, Δίωνος, Ἀλκιδάμου, Ἀγεμάχου,* | *Νικία, ἐχ Χίου Γάννωνος, Δελφῶν Ἐχεκρατίδα, Νικαΐδα, Βοιωτῶν Εὐπολέμ*|*ου. Ἑλ*]*λανίκου, Φωκέων Ἀρχιδάμου, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς·* | *ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυκεύων τῶι κοινῶι συνεδρίωι τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἅπασιν ἀνεγκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνή-*

μοσιν, ἐπαινέσαι τε Καλλι|κλῆ Καλλικλέος Ἀθηναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίαι καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνωι ‖ παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν [καὶ] | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.

Standort: Strecke AB Block Φ.

Z. 1 *Cu.* Θε[οί], *Rg.* und *Lebas* voll. — 2 *Cu.* und *Rg.* haben in Umschrift τῶν vor Αἰτωλῶν eingesetzt. — 4 St. ΝΙΚΙΑΕΧΧΙΟΥ, daraus *Cu.* Νικιά[δα], Χίου, und so *Rg* und *Ditt.* — *P.* spricht über die Lesung ἐχ Χίου Γάννωνος a. a. O. S. 509, 513 und 835. — *Cu.* und *Rg.* ΓΑ.ΝΩ ΝΟΣ, *Rg.* und *Ditt.* Πάρνωνος nach der Conjektur von *Cu.*, *Lebas* ΓΑΝ ΝΩΝΟΣ. Zu CIG. 2214 ergänzte *Boeckh* Μητρόδωρος Πά[τρων]ος. *Nikitsky* (Chios in der delphischen Amphiktyonie Athenische Mitteil., XIX, 194 ff.) fügt hinzu: „Steckt hier vielleicht das zweifelhafte ΓΑ.ΝΩ ΝΟΣ oder ΓΑΝΝΩΝΟΣ aus *Anecd.* 41 = *Lebas* 834, oder müsste umgekehrt vielleicht Πάτρωνος in die delphische Inschrift eingesetzt werden?" Non liquet. Γάννων wäre als Γά-ννων (vgl. 'Ορθο-ννᾶς und 'Ορθό-νους) d. i. Ἀγά-ννων wohl verständlich. — Zu ἐχ Χίου vgl. ἐχ Χαλκίδος 1994, 3. — Neuerdings giebt *Homolle* in seinem Index der Chioten Bull. XX 629 A 2 an, dass das delphische Inventarstück 3862 den Namen nochmals mit dem Zusatze Χίου hat. Also ist aller Zweifel definitiv beseitigt. — 4/5 *Cu.* Εὐπολέ[μου, | Ἑλ]λ°; *Rg.* beides voll; oben nach *Lebas*, der auch sonst das Bessere giebt. — 5 *Cu.* ἱερομνήμο[σι κ]αὶ τοῖ[ς] ἀγορατροῖ[ς], *Rg.* und *Lebas* voll. — 6 *Cu.* ἱεροκηρυ[κε]ύων; *Rg.* und *Lebas* voll. — 6/7 *Cu.* δια[τε]λεῖ, *Rg.* und *Lebas* voll. — 7/8 *Cu* ἄλ[λοις Ἕ]λλησιν, *Rg.* und *Lebas* voll. — 8 *Cu.*, *Rg.* und *Lebas* ἀνεγκλήτως. — 8/9 *Cu.* Καλλι[κ]λῆ, *Rg.* und *Lebas* voll. — 9 *Rg.* fälschlich Καλλικλέους in Minuskel. — 9/10 *Cu.* στεφάν|[ω τῶι] τοῦ θεοῦ, conjiciert στεφάν[ω παρὰ] τοῦ, *Rg.* στεφάν ωι παρὰ τοῦ, *Lebas* wie oben. — 10 Nach ἐκγόνοις *Cu.* und *Rg.* προξενίαν, *Lebas* προδικίαν in Übereinstimmung mit 2509. — 10 Ende *Cu.* und *Rg.* ἀτέλειαν. Von *P.* καὶ hinzugesetzt nach 2509. — 11 *Cu.* und *Rg.* ἐμ, wie in 2508 und 2509, *Lebas* ἐν, so auch *P.* — Schlusswort: *Cu.*, *Rg.* und *Lebas* °κτύονες gegen 2508 und 2509.

Der Delphier Νικαΐδας (Z. 4) ist 2509 ἄρχων ἐπών°. *Lebas'* Abschrift stimmt fast ganz zum Formulare in 2508; ob die kleinen Abweichungen wie ἀνεγκλήτως (Z. 8), ἐν πᾶσι (Z. 11), Ἀμφικτύονες (Z. 11) auf Rechnung des Steinmetzen oder von *Lebas* zu setzen sind, bleibt fraglich.

2511 *Leake*, travels in North. Gr. II S. 637 Nr. 8 (Pl. XXII n. 99, 8). *Anecd.* S. 48. *Rang.* 710. *Lebas* 838. *Bröndsted* in Ussing Graeske og Lat. Indskrifter (Kjöbenhavn 1854) — mir unzugänglich; citiert bei *Pomtow* Jhrb. 40 S. 511 und 686.

Θεοί. | ἐπὶ Πραό[χ|ου ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Δαμοτίμου, Ἀνδρέα, Λευκία, Δίωνος, Δαμοτίμου,

Φιλονίκου, Τιμαίου, | *Μνασία, Θευδότου, Κλεοκύδου Χίου, Δελφῶν Δαμονίκου, Εὐθυδίκου, Βοιωτῶν Ἡροδάμου, Σωσικράτεος, Φωκέων Κλέωνος,* | *ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι* [R. f. 17 Z.]· *ἐπειδὴ Καλλ[ικλ]ῆς ἱεροκηρυκεύων τῶι κοινῶι συνεδρίωι τῶν Ἀμφικτυόνω[ν]* || *διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἅπασιν ἀνενκλήτως,* | *ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν, ἐπαινέσαι τε Καλλ[ικλ]ῆ Καλλικλέος Ἀθη[ναῖ]ον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίαι καὶ στεφανῶσαι δά|φνης στεφάνωι παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προ|εδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.*

Standort: Strecke AB Block Ω über 2512.

Z. 1 fehlt bei *Leake* und *Rg.* (hatte eignen Abklatsch); *Bröndsted θεοῖς, Lebas θεοί.* — 2 *Leake Πραότου,* corrigiert von *Cu.* in *Πραό[χ]ου, Rg., Lebas* und *Bröndsted* auch *Πραότου.* — *Rg.* °*ούντων τῶν* in Umschrift, und ΑΙΤΟΛΩΝ. — *Leake* und *Lebas Ἀνδρέα, Rg.* [..]ΑΒΕΑ. — *Leake* nur bis *Λευκία, Λίωνος; Rg.* dafür ΛΕΑ..Δ...ΑΟΝ..ΟΤΙΕ; *Lebas* wie oben. — Ohne Zusatz zweimal *Δαμοτίμου,* wie *Ἀλέξωνος* in 2525. — 3 *Leake Μνησία, Rg.* ΑΝΑΣΙΑ, *Lebas Μνασία.* — *Leake, Cu. Κλεοκύδου,* dann Komma, dann *Χίου; Rg. Κλε(ομή)δου, Χίου; Lebas Κλεοκύδου.* So hiess auch ein andrer Chier. *Ditt.* 360, 23. Nach *Δελφῶν Leake* [.....]Δ ΟΥΕΥΟΥΔΙΤΟΥ, gedeutet mit]*δου Εὐθυδίτου, Cu.* conjicierte *Εὐ[θ]υδί[κ]ου; Rg.* Α...ΙΣΙΚΟΥΕΥΘΥΔΕΟΥ, gedeutet mit *Α..ισίκου, Εὐθυδέου; Lebas* wie oben. In 2647 ist ja *Εὐθύδικος* als Buleut bezeugt. Gegen *Δαμονίκου* hat *P.* Skrupel; „denn dieser Name kommt bei den Delphern nie wieder vor". — *Leake* nur bis *Βοιωτῶν Ἡροδάμου[; Rg. Β[οιω]τ[ῶν] Ἡ[ρ]οδάμου[, Lebas* hat die letzten 3 Worte allein; *P. Λέωνος* st. *Κλέωνος.* — 4 *Leake* nur bis *ἱερομνήμοσι[, Cu.* setzt dazu [*καὶ τοῖς ἀγορατροῖς· ἐπειδὴ Καλλεώνικος? τοῦ δεῖνος*]; *Rg.* [....]Φ[..]ΣΑΝΔΙΕ... ΤΕΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΥΩΝ[, gedeutet mit [*καὶ τοῖς ἀγορατροῖς. Ἐπειδὴ Καλλικλῆς*] *ἱερο*°; *Lebas* hat nach *ἱερομνήμοσι* eine Lücke von 17 Zeichen — vgl. 2512, 4; hier nach Z. 5 bemessen —, ursprünglich also für das ebenfalls 17 Z. zählende *καὶ τοῖς ἀγορατροῖς* freigelassen; hierauf hat er *ἐπειδὴ Καλλειδης*; von *P.* S. 687 *Καλλικλῆς* erwiesen. Der Schluss *τῶι κοινῶι κτλ.* nur bei *Lebas.* — 5 *Leake διατελ[ε]ῖ, Rg.* und *Lebas* voll. — *Rg. καὶ τοῖς* [*Ἀμφικτύ*]*οσ[ι*; alles Andere fehlt bei ihm. — *Leake ἄλλοις* [...]ΜΙΣΙΝ[, *Cu.* [*Ἕλλη*]*σιν* [*ἅπασιν*]; oben nach *Lebas.* — 6 *Leake* ΚΑΛΛΕΩΝΙ....ΟΣ..ΟΙΝΙΛΙΟΝ[, *Cu. Καλλεώνι[κον Ἀθηναῖον; Rg.* nur ΚΑΛΛΕ[, aber gedeutet bereits richtig *Καλλ[ικλῆ Καλλικλέους Ἀθηναῖον, οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίᾳ*], *Lebas Καλλειδη Καλλικλέος Ἀθη[ναῖ]ον κτλ. Rang. καὶ στεφανῶσαι* (fehlt bei *Leake*), *Lebas* auch noch *δα*. — 7 *τοῖς* von *Lebas* hinzugesetzt; *Leake αὐτῶι* [.....]*οις; Rg. αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις,* wie in den andern Kalliklcs-Texten. — *Leake* schliesst mit *ἀτέλειαν; Rg.*

hat nur [*προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλ*]*ειαν*; *Lebas* wie oben. — 8 *Leake* |[........]ΣΙ, *Cu.* setzte [*καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶ*]*σιν* ein; *Rg.* ΕΔΕ..ΑΧΕ[, also verlesenes °|*εδρ*[*ί*]*αν ἐ*[*μ*, sonst weiter nichts; *Lebas* wie oben. — Letztes Wort bei *Leake* °ΚΤΥΟΝΣΣ, richtig bei *Lebas*.

Bei *Τιμαίου* Z. 2 denkt man an den Strategen von GDI. 1409, was ja zeitlich gut passt; aber die Identität ist nicht zu erweisen. — *Πράοχος* ist *ἱερομνήμων* in 2509.

2512 *Leake*, travels in North. Gr. II S. 638 Nr. 9 (Pl. XXII n. 99, 9). *Anecd.* S. 48. *Rang.* 709. *Lebas* 839. *Bröndsted* in Ussing Graeske og Lat. Indskrifter (Kjöbenhavn 1854) — mir unzugänglich; citiert bei *Pomtow* Jhrb. 40 S. 511 und 686.

Θεοί. | *ἐπὶ Πραό*[*χ*]*ου ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Λαοδάμεος, Ἀγελόχου,* [*Ἄ*]*κρωνος, Ἀρίστωνος, Ἀλεξάνδρου, Ἐριά*[*νθου*], | *Ἀλέξωνος, Ἀξι*[*ό*]*χου, Φιλοποίνου, Δημώνακτος Χίου, Δελφῶν Ταραντί*[*νου*], *Δε*[*ξ*]*ώνδα, Φωκέων Καλλικράτους, ἔδοξε τοῖς* | *ἱερομνήμοσι* [R. f. 17 Z.]· *ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυκεύων τῶι κοινῶι συνεδρίωι τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ* || *χρείας παρεχόμενος τοῖς* (*τε*) *ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτίοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἅπασιν ἀνενκλήτως,* | *ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν, ἐπαινέσαι τε* [*Κα*]*λλι*[*κλῆ*] *Καλλικλέ*[*ος*] *Ἀ*[*θη*]*ναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίαι καὶ στεφανῶσαι* | *δάφνης στεφάνωι παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.*

Standort: Strecke AB Block Ω unter 2511.

Z. 1 fehlt bei *Leake* — und *Rg.*, der eben nur *Leake* ausschrieb; *Bröndsted θεοῖς*, *Lebas θεοί*. — 2 *Leake Πραότου*, corrigiert von *Cu.* in *Πραό*[*χ*]*ου*; *Lebas* und *Bröndsted* auch *Πραότου*. — Nach *Αἰτωλῶν Leake* ΛΑ...ΜΕΩΣΑΓΕ.ΟΝΟ....ΝΟΣ....ΣΤΩΝΙΟΣ, *Cu. Λα...μέως Ἀγέ*[*μ*]*ονο*[*ς*], [*Ἀρι*]*στώνιος?*, *Lebas* ΛΑΔΑΜΕΟΣ und zwischen Α und Δ ist kleines *ο* nachgetragen. *Ἀγελόχου Bröndsted* und *Lebas*; [*Ἄ*]*κρωνος* ergänzt von *P.* — *Lebas Ἀρίστωνος*. — *Ἀλεξάνδρου* haben *Leake* und *Lebas*. Die Zeile schliesst *Leake* mit [.]ΡΙΧΙ..[; *Lebas* mit ΕΡΙΑΙ; *P.* ergänzt den Namen *Ἐριά*[*νθου?*], „der sich bisher bei zwei Böotern findet (des Lysandros Bundesgenosse bei Ägospotamoi *Plut.* Lys. 15; seine Statue in Delphi *Paus.* X, 9, 8; und der Vater eines Hypatodoros bei *Plut.* de gen. Socr. 17)". — 3 Nach *Ἀλέξωνος Leake* [....]ΧΟΥ, *Lebas Ἀξι*[*ό*]*χου*. — Dann *Leake* ΦΙΛΟΡ..ΝΟΥ, *Cu.* darnach *Φιλοργίνου?*, *Lebas Φιλοδήμου*, *Bröndsted Φιλοποίνου*. S. *Pomtow* a. a. O. S. 834 und 839; müsste ja doch *Φιλοδάμου* heissen. — *Leake* ΛΗΜΩ°, *Cu. Δημώ°*, *Lebas Δημω°*. —

Leake Δελ[φ]ῶν, dann ΑΡΑ..ΙΝ[R. f. 12 Z.]ΩΚΕΩΝ, *Cu. Ἀρα..[ιν.....] Φωκέων, Lebas Ταραντι*[...]ΔΕ.ΩΝΔΑ; ergänzt von *P.* — 4 Lücke für 13 Z. bei *Leake*, für 16—17 Z. bei *Lebas*; vgl. 2511, 4. — Bei *Leake* fehlt *ἱεροκηρυκεύων τῶι*; er schliesst mit *διατελε[ῖ]*. — 5 *τοῖς ἱερο°* ohne *τὲ* bei *Leake* und *Lebas*; nach den Parallelen ergänzt von *P.* — *Leake* giebt nach *Ἀμφικτύοσι*: *καὶ* [.........]ΕΛΛΗΣΙΝΑ[...] *ἀνενκλήτως*. — 6 *Leake* ΤΕ[..]ΛΛΙ[...]ΑΚΑΛ.ΙΚΛΕ....ΝΑΙΟΝ, *Lebas* setzt seine Conjektur ein *τε τὸν ἄρχοντα Καλλικλέα Ἀ[θη]ναῖον*. Beide haben °Α vor dem Vatersnamen; trotzdem *P.* [*Κα*]*λλ*[*ικλῆ*] wegen der parallelen Decrete. — Von *οἰκοῦντα* beide gleich bis *καί*; *στεφανῶσαι* fehlt bei *Leake*. — 7 *Leake προδικίαν, ἀ α σφάλειαν*.

Zeit der Gruppe C.

Aus der Thatsache, dass die Fassung der Decrete 2508, 2509, 2510 absolut gleich, dass die von 2511 und 2512 fast gleich ist, dass in allen diesen 5 amphiktyonischen Decreten die Bezeichnung der Session, die sonst immer hinzugefügt wird, fehlt, geht hervor, dass der Redaktor der Urkunden derselbe gewesen sein muss. Verschiedene Decrete für éine Person pflegte man auf der Mauer zusammenzustellen. Für *Καλλικλῆς* wurde der obere Rand der Strecke AB der Polygonalmauer ausersehen. Diesen bilden die 4 Blöcke A (vgl. *Pomtows* Tafel), X, Ω, Φ; auf sie verteilen sich die Inschriften wie folgt bei *Landron*:

A	X	Ω	Φ
2508 (*ἄ. Ἀμύντα*)		2507 (*ἄ. Νικοδάμου*)	2510 (*ἄ. Δίωνος*)
2509 (*ἄ. Νικαΐδα*)		2603 (*ἄ. Ἀνδροτίμου*)	
2596 (*ἄ. Δίωνος*)		2511 } 2512 } (*ἄ. Πραόχου*)	

Daraus ergiebt sich, dass *Καλλικλῆς*, als er unter *Ἀμύντας* (und zwar Herbstpyläa, s. *Pomtow* Jhrb. 43, 830), dann unter *Νικαΐδας* (auch wieder in der Herbstpyläa) geehrt war, im Archontate des *Δίων* zweimal, erst durch die Stadt und dann durch die Amphiktyonie, ausgezeichnet wurde; dass, als Block A voll war, auf Block Φ fortgefahren wurde, während die in éin Jahr fallenden Decrete 2511 und 2512 *ἄ. Πραόχου* an éine Stelle zusammen, auf Ω, gestellt wurden. Es entsteht die Frage: Sind 2511 und 2512 älter oder jünger wie die zusammengehörige Reihe *Ἀμύντας — Νικαΐδας — Δίων*? Nun gilt erstens für sicher, dass 2512 jünger als 2511 ist; denn dort haben wir die Frühlings-, hier die vorhergehende Herbstpyläa vor uns. Ferner, 2511 hat nach den 9 Ätolern, 1 Chier, 2 Delphiern wie 2508, 2509, 2510 noch 2 Böoter: sie fehlen in 2512; also bildet das Archontat *Πράοχος* den Übergang zu einer neuen Zeit: somit ist nunmehr die Reihenfolge *Ἀμύντας — Νικαΐδας — Δίων — Πράοχος* gesichert. Da 2511 und 2512 mit Mühe auf Block Ω hingedrängt sind (vgl. *Leake* a. a. O.), ist zweifellos, dass sie nach 2507 (*ἄ. Ν.*) und 2603 (*ἄ. Ἀνδροτίμου*) eingeschlagen wurden, also jünger sind; damit ist aber erwiesen, dass die ganze

Gruppe C jünger als B ist; denn der *Νικόδαμος* von 2507, der ersten Inschrift des Blockes Ω, ist der *Νικόδαμος* der Soterieninschriften (s. S. 675). Da wir endlich noch 2513 und 2514 zu dieser Gruppe zu ziehen haben, wie gleich anhangsweise dargethan werden wird, so kommen wir schliesslich zu der Reihe: *Νικόδαμος, Ἀνδρόνιμος, Ἀμύντας, Νικαῖδας, Λέων, Πράοχος, Πλείστων* und *Καλλικλῆς*; fraglich bleibt natürlich die Grösse der Intervalle zwischen den Archontaten, jedenfalls gehören *Ἀμύντας* bis *Πράοχος* enger zusammen.

An Gruppe C, die Kallikles-Inschriften, ist noch die folgende Nr. anzuschliessen,

1) weil sie gleichviel Hieromnemonen wie 2508—2511, nämlich 15, hat;
2) weil sie die fast gleiche Zusammensetzung wie 2508—2511 bringt (9 Ätoler, 2 Delpher, 2 Böoter, 1 Phoker — nur dass statt 1 Chiers ein Lacedämonier erscheint);
3) weil sie 3 gleichnamige ätolische Hieromnemonen nennt wie 2508, nämlich *Λέων, Νικιάδας* und *Ἀντιλέων*.

2513 *Anecd.* 45. *Rang.* 712. *Lebas* 841. *Ditt.* 189. *Pomtow* Jhrb. 40 S. 516.

Ἐπὶ Καλλικλέος ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων⟨ν⟩ Αἰτωλῶν | Νικιάδα, Λυκέα, Μικκύλου, Ὑβρίλλου, Λέωνος, | Κρινολάου, Ἀντιλέωνος, Δαμοξένου, Ἀμυνάνδρου, Δελφῶν Δεξιθέου, Ἥρυος, Βοιωτῶν | Φαινάνδρου, [(Γ)]έρμωνος, Φωκέων Μενεξένου, | Λακεδαιμονίων Φαβέννου, ἔδωκαν οἱ ἱερο|μνάμονες Μέντορι Δαμοσθένεος (Αἰτωλῶι) ἐκγ Ναυπάκτου αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτέλειαν πάντων, | καὶ σκανὰν ἐμ πυλαίαι τὰμ πρώταν ὑπάρχειν αὐ|τῶι, ἐπιμελωμένωι καὶ κατασκευάζοντι τὸν | κόσμον τᾶι Ἀθανᾶι τᾶι Προναίαι.

Standort: Strecke AB Block H unter 2602.

Z. 2 *Cu.* und *Rg.* *ἱερομνημονούντων Αἰτ°*, *Lebas* *°ούντων⟨ν⟩ Αἰτωλῶν.* — 3 *Cu.* und *Rg.* nur *Νικιάδα,* dann R. f. 14 Z., dann ΔΟΥΛΕΩΝΟΙ, oben nach *Lebas*, wie im Folgenden immer. — 4 *Cu.* und *Rg.* [*Κ*]*ρινολάου, Lebas* voll. — *Cu.* und *Rg.* schliessen mit *Ἀντιλέωνος.* — 4/5 *Cu.* und *Rg.* [*Νι*]*κάνδρου.* — 5 *Cu.* *Δεξί*[*ππ*]*ο*[*υ*][, *Rg.* *Δεξίππου*[. — 6 *Cu.* und *Rg.* *Φαιάνδρου.* — *Cu.* und *Rg.* ΓΕΡΜ[und *Γερμ*[*ανικοῦ*?], *Lebas* *Γέρμωνος*; von *P.* beibehalten. Aber welches *ἔτυμον*? Wahrscheinlich *Τέρμων* wie GDI. 1428 c. — 7 *Cu.* und *Rg.* nur *Λακεδαιμονίων Φ*[, *Lebas* wie oben. *Φάβεννος* von *φαϝεσ-νό-ς*. Vgl. *Φάηνος.* — *ἔδωκεν P.* Druckfehler. — 8 *Cu.* und *Rg.* ΜΝΑΜΟΝΕΣ.ΕΝΤΟ, dann Lücke für 7 Z., hierauf Σ.ΣΝΕΟΣ[; *Λοκρῷ* von *Cu.*, *Αἰτωλῶι* von *P.* eingeschoben, vgl. 2515, 6; *Lebas* ΕΚΓΝΑΥ°, entweder Selbstcorrektur des Steinmetzen wie *Θε⟨ν⟩όξενος* 1785, 18; *ἱ⟨ε⟩αρεῖς* u. ä. oder wie *ἐκγδημία Ditt.* 200, 12; *ἐκγ*

Μακεδονίας Ditt. 60 b, 9 u. a. — 9 *Cu.* und *Rg.* προ[δικίαν]. — 11 *Cu.* |[κ]αί, *Rg.* und *Lebas* καί. — *Cu.* Πυλαία, *Ditt.* πυλαίαι „simplicius videtur ipsum conventum Amphictyonicum intellegere". Betreffs der Zelte verweist er auf *Foucart*, *Lebas* II, 170. — *Cu.* und *Rg.* τὰν πρ°. — *Cu.* und *Rg.* [αὐ] τῶι. — 12 *Cu.*, *Rg.* und *Lebas* ἐπιμελωμένωι, *Cu.* und *Rg.* in Umschrift ἐπιμελομένωι. Wir werden gut thun, erst Bestätigung der Form abzuwarten, ehe wir ein mögliches *ἐπι-μελόομαι neben ἐπι-μελέομαι ansetzen und Formen wie δουλώη 2092, 10; ἀπαλλοτριώουσα 1684, 8 vergleichen. Kehrt wieder im gleichen Formular ἄ. Πλείστωνος 2514, 4/5. — *Cu.* und *Rg.* ΚΑΤΑΤΑΣΚΕ..ΟΝΕΡΓΟΝ[, daraus von *Cu.* das Richtige conjiciert, was *Lebas* auf dem Steine sah. — 13 *Cu.* und *Rg.* [..]ΥΜΟΝ, *Cu.* conjicierte κόσμον und *Lebas* sah es. Zwischen °ΜΟΝ und τᾶι hat *Cu.* eine freie Stelle wie für 5 Z.

Ἥρυς Z. 5 ist ἄρχων ἐπών°. in 2521.

[Neuerdings hat *Pomtow* Jhrb. 43, 830 sich dahin entschieden, dass 2 Καλλικλῆς-Archontate anzusetzen sind, eins an den Anfang der Gruppe C (266 oder 262), eben unser Decret, und eins ans Ende (240 oder 239), bekannt aus 2606 und 2607 (= *W.-F.* 7 und 8), Ostmauer XV (unediert), und zwar hinter Πλείστων: er sieht im Kallikles- und Pleistonjahre verschiedene Pythienjahre und setzt 2513 ins Jahr 266 oder 262 und 2514 ins J. 246 oder 242.]

Mit der Kallikles-Inschrift ist, so scheint es bis jetzt, wiederum zusammenzunehmen das amphiktyonische Decret ἄ. Πλείστωνος,

1) weil nur diese beiden Decrete die Fassung ἔδωκαν οἱ ἱερομνάμονες τῷδεῖνι προδικίαν κτλ. haben;
2) weil beide den Grund der Ehrung (statt mit ἐπειδή) in knapper Participialconstruktion angeben;
3) weil auch sonst die beiden Decrete bis auf die Stellen, wo sie abweichen müssen, völlig gleich sind, abgerechnet der Zusatz von Z. 11 in 2513 und das Fehlen von πάντων nach ἀτέλειαν in 2514 Z. 4; gleich auch in der Schrift;
4) weil der Grund, die freiwillige Besorgung und Zurüstung des Schmuckes der Athene-Statue, in beiden Decreten der gleiche, mit gleicher Formel ausgedrückte ist;
5) weil 2514 auf Block H der linke Nachbar von 2513 ist. Deshalb wird man *Pomtow* die Möglichkeit zugeben müssen, dass der Inhalt beider Decrete auf ein und denselben Anlass zurückgeht. Er nimmt an, „dass, als einmal eine durchgreifendere und kostspieligere Renovierung und Ausschmückung der Statue der Pronaia nötig war, in dem einen Jahre die beiden Lamioten, im darauffolgenden (oder vorangehenden) der Naupaktier freiwillig die Kosten übernahmen, die fälligen jährlichen Ausschmückungsraten abwechselnd ἐκ τῶν ἰδίων bestritten und schliesslich auch die von den Hieromnemonen ihnen dafür zuerkannten τίμια neben einander auf der Mauer verewigen liessen." [S. neuerdings *Pomtow* Jhrb. 43, 830 dazu.]

2514 *E. Curtius*, Rh. Mus. I, 1842, S. 114. *Anecd.* 43. *Rang.* 711. *Lebas* 843. *Pomtow* Jhrb. 40 S. 537, 693.

Πλείστωνος ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντω[ν] | τῶν περὶ Μάχωνα, Ξεννίαν, Οἰκιάδαν, Στράταγον, ἔδωκαν οἱ | ἱερομνάμονες Μενεκράτει καὶ Μελανθίωι Λαμιέοις αὐτοῖς κ(αὶ ἐκγόνοις) | προδικίαν καὶ ἀσφάλει⟨ει⟩αν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτέλειαν ἐπιμε[λ]ωμένοις καὶ κατασκ - - - - εναζ[όν]τοι[ς] τὸν κόσμον τᾶι Ἀθανᾶι | τᾶι Προναίαι.

Standort: Strecke AB Block H. S. *Curtius* Anecd. tab. II (ψ) und *Landron's* Plan, wo es entweder 843 st. 844 zu heissen hat, oder es stehen *Lebas* 843 und 844 unter einander an dieser Stelle.

Z. 1 *Curt.* [und nach ihm *Rg.*] *ἱερομνημονούντων* voll; *Lebas* °*τω[ν]*. — 2 Über die 4 Namen s unten. *Ξεννίας* s. 2568. — 3 *Curt.* im Rh. Mus. *Μενεκράτει καὶ Μελανθίωι*, in den *Anecd.* *Μενεκρατί[δ]αι, Μελενθίωι*; ersteres bestätigt *Lebas*. — Für den Schluss bezeugen beide Abschriften *κ*[, also vergass der Steinmetz schon die übliche Fortsetzung. — 4 *Curt.* *ἀσφάλειαν*, *Lebas* hat die Dittographie. — 4/5 *Curt.* *ἐπιμε*|[.]*ομένοις*, *Lebas* *ἐπιμε|λωμένοις*; vgl. 2513, 12. — 5 *Curt.* im Rh. Mus. *καὶ [παρ]ασ[κευασαμέν]οι[ς] τὸν κ[ό]σμον τᾶι Ἀ.*, in den *Anecd.* *καὶ [. . .]ασ[- - - - -]εια[. . . .]οι[.] τὸν κ[ό]σμον*; *Rg.* *καὶ (κατ)ασ(κ)ευά(ζ)ου(σι)*; *Lebas* wie oben, erwiesen durch die Parallele 2513. Die sowohl von *Curtius* als *Lebas* notierte Lücke zwischen *κατασκ*[und]*εναζ*° veranlasste offenbar Unbrauchbarkeit des Steines.

Das Argument, das bei 2513 für die Zugehörigkeit zu Gruppe C so entscheidend ist, die Zahl der Hieromnemonen, fehlt hier; denn — und das ist eine Eigentümlichkeit unserer Nummer — hier ist mit *ἱερομν° τῶν περὶ Μάχωνα κτλ.* ein Abkürzungsverfahren (vgl. 2138, 1/2) eingeschlagen. Dass die Aufzählung nach den vier ersten Namen der Liste abbrach, also nur 4 Ätoler nannte, nicht aber etwa von den beteiligten Völkern je einen (den ersten) Hieromnemonen namentlich aufführte (also einen Ätoler, Delpher, Böoter und Phoker — s. *Pomtow* a. a. S. 538 und 693 bis 697) —, lässt sich jetzt beweisen; denn *Ξεννίας* wird in Nr. 2568 *Αἰτωλὸς ἐκ Τριχονείου* genannt und *Στράταγος* nur für Aitolien bezeugt. Die Abkürzung hat sicher nicht den Anlass, dass man befürchtete, die volle Liste der Hieromnemonen und das Ehrungsdecret nicht auf den vorhandenen Raum des Polygons bringen zu können; denn thatsächlich blieb unter der Inschrift freier, unbenutzter Raum übrig, und nach beiden Seiten hätten die Zeilen verlängert werden können.

Wie oben erwähnt, hat *Landron's* Plan 844 st. 843. Dass unsre Pleiston-Urkunde, *Lebas* 843 = *Curtius* ψ, gemeint sein muss, geht aus der Zeichnung hervor: 1) *Landron* zeichnet das Inschriftfeld für die darüberstehende Inschrift, Nr. 2595 (= *Lebas* 875 = *Anecd.* 59), und für unsere Pleiston-Urkunde gleichlang und -hoch, und in der That haben beide 6 Zeilen, beide in der Zeile je 48/50 Zeichen; 2) *Lebas* 844 (= 2526

ἐπ' Ἀρισταγόρα) hat nur 3 Zeilen, und für Z. 2 rechnet man 59 Zeichen aus, also hätte *Landron* für 844 das Inschriftfeld halbsohoch und länger wie für *Lebas* 875 (= 2595) zeichnen müssen.

Dass beide Nummern, 2513 und 2514, sachlich zusammengehören, ist oben dargethan. Es fragt sich, welche Urkunde ist älter, welche stand eher auf dem Steine und welche ist aus sachlichen Gründen neben die andere gesetzt worden. Ein Blick auf *Landron's* Zeichnung lässt die *Πλ.*-Urkunde als eher eingeschlagen erscheinen. Sie steht ziemlich in der Mitte des breiten Polygon, hat r. und l. und unten freien Raum, während 2513 mit ihren 13 Zeilen, wie die Zeichnung lehrt, bis hinab auf den unteren Rand des Polygon reicht und mit den letzten Zeilen das Strassenniveau trifft: also gewinnt es den Anschein, als ob 2513 später ist, neben Nr. 2514 rechts unten hinzugesetzt wurde[1]). Jedenfalls standen beide *περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ*; denn an dieser Ecke flutete die Menge der zum Tempel aufsteigenden Frommen vorbei, und ein Blick nach links traf die Namen der Lamioten und des Naupaktiers.

[Neuerdings weist *Pomtow* (Jhrb. 43, 830) das *Πλείστων*-Archontat den Pythienjahren [250 oder] 246 oder 242 zu. S. S. 686.]

---

1) Nach *Landron's* Plane, den *Pomtow* (Jhrb. 40, 697 und 840) versehentlich übersah, hat Block H 2 Columnen:

links	874 (= 2582) ἄ. *Ἡρακλείδα,*	rechts	861 (= 2583) ἄ. *Θεσσαλοῦ,*
	875 (= 2595) ἄ. *Ἀθάμβου,*		872 (= 2601) ἄ. *Ἥρυος,*
	843 (= 2514) ἄ. *Πλείστωνος,*		862 (= 2602) ἄ. *Θεσσαλοῦ,*
			841 (= 2513) ἄ. *Καλλικλέος.*

Die Nr. 874 setzte nicht oben am Rande ein; das ursprünglich freigelassene Randstück wurde später benutzt für die letzten Zeilen der aus Pr. VI (etwa 150—140) stammenden, aus Block Γ herübergreifenden Nr. 2279 (= *Lebas* 908). Zwischen den 3 Nummern der linken Columne zeichnet *Landron* je einen kleinen Zwischenraum, er giebt die Felder gleich gross und die Zeilenanfänge in senkrechter Linie. Da die Majuskel gleiche Schrift zeigt, befremdet die gleiche Länge der Inschriftfelder; denn die Zeilen der Nr. 874 sind ja um 10 Zeichen kürzer als die von 875 und 843. Jedenfalls liegen die Dinge nach der Zeichnung nicht so, dass man definitiv sagen könnte, ob die 3 Nummern von oben nach unten oder von unten nach oben in zeitlichen Intervallen eingemeisselt wurden. Vor frühzeitiger Entscheidung warnt die Thatsache, dass in der rechten Columne zwischen 861 und 862, die einem Archontate entstammen, eine Inschrift (872) steht, die nach der Schrift jünger ist; also wurde hier freigelassener Platz zwischen 2 Nummern nachträglich ausgefüllt, hier kenntlich daran, dass 872 ein wenig eingerückt ist. Sachliche Erwägungen aber ergeben, dass der Steinmetz die 3 Inschriften links in der Reihenfolge von unten nach oben einschlug. S. unter *Ἄθαμβος* S. 694.

Gruppe D (240—230).

Die Gruppe D bilden nur 3 Inschriften. Gemeinsam haben sie 1) die Zahl von fünf ätolischen Hieromnemonen, 2) die Verleihung von *ἐπιτιμά*, 3) den Zusatz *καθὰ καὶ τοῖς ἄλλοις αἱ προδικίαι ἐντί* (*δίδονται*), und 4) die Begründung mit dem formelhaften Sätzchen *ἐπειδὴ φαίνονται τὸν θεὸν εὐεργετηκότες*: das erklärt sich aus ihrem direkten zeitlichen Anschlusse an einander (s. u).

2515 *Wescher* sur le monument bilingue de Delphes (Mémoires présentés par divers savants à l'Ac. des Inscr. Sér. I Tom. VIII Paris 1868) p. 139 D. *Foucart*, Bull. VII, I, S. 412. *Ditt.* 184. *Pomtow* Jhrb. 40, S. 517; vgl. dazu Fig. II auf Tfl. I ebenda.

Ἐπὶ Ἀρχιάδα ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, πυλαίας ἠρινῆς, ἱερομνημονούντων | Αἰτωλῶν Γαύσου, Τριχᾶ, Πολυφρονος, Τεισάρχου, Πολιχάρμου, Φωκέων | Δωροθέου, Πεισίωνος, Δελφῶν Ἀναξανδρίδα, Νικοδάμου, Βοιωτῶν Θηβαγγέλου, | Μοιρίχου, Ἀθηναίων Φαλαίκου, Εὐβοιέων Ἐπηράστου, Σικυωνίων Σωσικλέος, ‖ ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν· ἐπειδὴ Σάτυρος Νικομάχου Ἀκαρνὰν ἐκ Τυρβείου | καὶ Τείσανδρος Μικκίνα Αἰτωλὸς ἐγ Βύττου καὶ Φαινίων Καλ(λ)ικλέους Μεγαρεὺς χρήματα τῶι θεῶι ἐμάνυσαν, ἃ ἦσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀπολω(λό)τα | ἀπὸ τοῦ ἀναθέματος τοῦ Φωκέων, καὶ ἐξήλεγξαν τοὺς ἱεροσυληκότας, | καί τά τε ἀπολωλότα ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀνέσωσαν, καὶ τὰ ἄλλα ἃ αὐτοὶ ἐκτημένο[ι] ‖ ἦσαν οἱ ἱεροσυλήσαντες ἱερὰ ἐγένοντο τῶι θεῶι, δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμο[σι], | Σατύρωι καὶ Τεισάνδρωι καὶ Φαινίωνι δοῦναι προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν | καὶ ἐπιτιμάν, καθὰ καὶ τοῖς ἄλλοις αἱ προδικίαι ἐντί, καὶ αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις, ἐπειδὴ φαίνονται τὸν θεὸν εὐεργετηκότες.

Standort: Ostseite der Polygonalmauer Strecke GH. n. IV. S *Pomtow* Beitr. 102 Tfl. IV, 5. Unter Nr. 2519 stehend, aber älter.

Z. 1 *P.* „in *ἄρχοντος* das P später dazwischengeklemmt“. — 2 *Πολύφρονος* aus ΓΟΛΟΦ° corrigiert. — 3 Zeilenenden von 3, 7, 9, 10 erst von *P.* gelesen. Hier *Wescher* [und *Ditt.*] *Θηβα[γόρου]*, *F.* *Θηβα[γγέλου]* mit Recht nach 2516, 3; *P.* Tafel *Θηβαγγέλου*, Umschrift *Θηβαγγ[έ]λ[ο]υ*. — 4 St. ΣΩΝΙΚΛ°, und N ist in Σ corrigiert. — 5 *P.* *Τυρβαίου* Versehen; er erläutert: „d. i. *Θυρρείου*“, *Haussoullier* dagegen (Revue XVIII (1894) 155) hält *Τύρβειον* für Nebenform zu *Τορύβεια* (belegt in der epidaurischen *θεαροδόκοι*-Liste, *Kabbadias*, fouilles d'Épidaure 243, Vf. Philol. 54, 55). Da es nun *Pomtow* Jhrb. 41, 463 gelungen ist, den in unserer Inschrift geehrten *Σάτυρος Νικομάχου Ἀκαρνὰν ἐκ Τυρβείου* als Vater des von *Polyb.* XVIII, 10, 10 genannten *Νικόμαχος Ἀκαρνὰν τῶν ἐκ Θουρίου*

πεφευγότων nachzuweisen, so ergiebt sich aus beiden Stellen, dass *Τύρβειον* mit *Θούριον* d. i. *Θύρρειον* identisch ist — sprachlich freilich ein Rätsel. — 6 Zu *Αἰτωλὸς ἐγ Βόττου* hat *Haussoullier* a. a. O. Parallelen aus dem Journal of Hell. stud. XIII (1893), 338 beigebracht: *ἐν Βουττοῖ* (n. 7. 8. 12) und *Βούττιος* (n. 6—10. 12). Jetzt IGS. III, 379—385. Fehlt sonst. — 7 *Ditt.* *τοῦ θεοῦ* Versehen, *Wescher*, *F.* und der Stein *τῶι θεῶι*. — Ende *W.* und *F.* *ἀπολ[ωλότα]*, St. ΑΠΟΛΩΤΑ. — 8 Das Ε in *ἀναθέματος* kann *P.* nicht als völlig sicher ausgeben, da sein Abklatsch verwaschen ist. Vgl. 2561 B 50 *θεμάτων*. — Danach *F.* fälschlich *τῶν* st. *τοῦ*. — 9/10 *Wescher* *ἐ[πόρθ]|ησαν*, *F.* *ἐ[. . . .]ησαν*, *Ditt.* *ἐ|[. . .]ησαν*. Was sachlich erforderlich, gelang *P.* zu lesen: *ἐκτημένο[ι] | ἦσαν*. — 10 Von *W.* ab alle *ἱερομν[ήμοσι]*, *P.* las $2^1/_2$ Z. mehr. — 11 *W.* u. a. *ἀσφάλειαν*, *P.* *ἀσφάλεια[ν]*, es fehlt die 3. Hasta des Ny. — 12 *ἐπιτιμάν*, wie 2518, 2582, 2669. Bemerkenswert *ἐντί*. Vgl. 2516, 9; 2517, 12. Der Acc. *ἐπιτιμάν* mit dem Relativsätzchen ist eine Art Abkürzung für die lange Litanei der einzeln aufgeführten Ehrungen in Accusativen.

Mit *Γαῦσος* (zu *γαίω*, gaudeo) vgl. *Γαύας*, Verf. St. Nicol. 58. — *Τριχᾶς* im Sinne von *Εὔθριξ*, *Εὔ-κομος* u. ä.; vgl. 1683 Anm.

Zeit. 236 vor Chr.

2516 *Foucart*, Bull. VII n. I, S. 410. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 520.

Ἐπὶ Εὐδόκου ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομ[νημο]νούντων Αἰτωλῶν Γαύ[σου], | Τριχᾶ, Πολίφρονος, Πολυχάρμου, Τεισάρχου, Δελφ[ῶν] [(Κρίτ)]ωνος, Ἡρακλε[ίδο]υ, Φωκέων | Δωροθέου, Πεισίωνος, Βοιωτῶν Θηβαγγέλου, Μοιρίχου, Φαντία, Ε[ὐβο]ιέων Ἐπηράστ[ου], | Ἀθηναίων Ἀσωποδώρου, Σικυωνίων Εὐθυδάμου· ἐπειδὴ Σωκράτης Τελεσία Κνίδιος καὶ Ἀλεξεινίδης Φιλωνίδου Ἠλεῖος ἐν Αἰτωλίαι οἰκῶν ἐμήνυσαν | ἱερὰ χρήματα τῶι θεῶι καὶ κρίναντες ἐπὶ τῶν ἱερομνημόνων φανερὰ ἐποίησαν | τὰ χρήματα καὶ ἐνέβαλον εἰς τὸ κιβώτιον κατάδικον μυρίων στατήρων Ζήνωνα [τὸν] | σ[υ]λέα, δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσιν, δοῦναι Σωκράτει καὶ Ἀλεξεινίδηι προ[δι]κίαν | καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτιμὰν καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις, καθὰ καὶ τοῖς ἄλλοις δίδονται [αἱ] ‖ προδικίαι, ἐπειδὴ φαίνονται εὐεργετηκότες τὸν θεὸν ἄξια αὐτοῦ.

Standort. Auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen Steine der Ostseite. Jetzt verschwunden; nur von *Foucart* und zwar 1868 gesehen, 1881 und später nicht wiedergefunden.

Vgl. die Proxeniedecrete Nr. 2664 und 2665. — Z. 1 *Γαύ[σου]*, s. vorhergehende Nummer. — 2 *Ἀγίωνος* fraglich, s. über den neuen Fund in der Anm. — 3 *Foucart* *Μοιρίχου Φαντία*, so dass *Φαντία* als Vatersname zu fassen wäre. Da ein solcher vor 200 in Delphi immer fehlt, da *τοῦ* dazwischen stehen müsste, auch hier unmöglich. Man könnte also an

3 Böoter denken; bisher ist aber diese Zahl nicht wiedergefunden. Drum schliesst *Pomtow* auf Ausfall von *Λοκρῶν* unter Hinweis auf Nr. 2517; denn „dort kehrt genau unsere Hieromnemonenzahl wieder, nur um einen Lokrer vermehrt". Jhrb. 43, 796 (und 833) aber meint er: „Wenn sich die Dreizahl verwirklichen sollte, so haben wir als Erklärung dafür: dass von diesen drei eben einer ein epiknemidischer Lokrer gewesen sei, da diese damals zum *κοινὸν τῶν Βοιωτῶν* gehörten". Vgl. 2519. — 5 Der elische Name geht auf *Ἀλε[ξι]-ξειν-ίδης*, dialektisches *Ἀλεξι-ξενϝ-ίδας* zurück. — Zur Denunciation, Klage vor den Hieromnemonen, Entdeckung des Verstecks des Tempelraubs, zur Überführung und Bestrafung des Schuldigen vgl. 2515, Z. 7 ff. Hier Z. 7 ungewöhnlicher Ausdruck; vgl. *ἐμβάλλειν τινὰ ἐς γραφάς, εἰς λόγον*. Etwa: „und den zu 10000 Stateren verurteilten Tempelräuber Z. an die Tempelkasse gebracht, ⟨durch ihre Beweise und ihre Überführung⟩ zur Zahlung an die Tempelkasse gezwungen hatten". Den Hauptanlass zur Ehrung gab nun, wie *Foucart* richtig vermutet, der Verzicht auf ihren Lohn zu Gunsten der Tempelkasse. Vgl. 2501, 25/26. — 7/8 *F. Ζήνωνα | σ[ύ]λεα, P. Ζήνωνα [τὸν] | σ[υ]λέα* oder *Ζήνωνα [ἱερο]|σ[υ]λέα*. Bis jetzt *συλεύς ἅπαξ λεγ.*, aus *συλεύω* erschliessbar. — 8 also *ἱερομνήμοσιν* mit *ν ἐφ.* vor *δ*.

Anm. Vom Schatzhaus der Knidier publicieren *Homolle-Bourguet* Bull. XX, 584 Fragmente eines amphiktyonischen Decretes mit gleichem Präscripte. Die Ergänzungen sind unsern Nummern 2515 und 2516 entnommen. Alles stimmt bis auf eins: vor dem delphischen Hieromnemonen *Ἡρακλείδας* steht nicht *Ἀγίωνος*, sondern *Κρίτωνος*. *Homolle* sieht darin „un hiéromnémon substitué"; für wahrscheinlicher halte ich, dass *Foucart* den Namen verlas. Das Decret bezieht *Homolle* wieder auf *Σωκράτης* und *Ἀλεξεινίδης*, obwohl von den Namen nichts überliefert ist als ein *Ἀ[*. In Z. 7 ist *κα[θὰ καὶ τοῖς ἄλλοις α]ἱ προδικίαι δίδ[ονται* zu reconstruieren, eine Eigenheit des Formulars, die oben unter 3) der Gruppe D zugewiesen wurde.

Bezeichnen wir den neuen Fund

2516 A

[Θεο]ί. | [ἐπὶ Εὐδόκου ἄρχοντος], πυλαίας ὀ[πωριν]ῆς, ἱ[ερομνημονούντ]ων Αἰτωλῶν Γαύσ[ου, Τριχᾶ, Πολύφρονος, Πολυχάρ]μου, Τεισάρχου, Δελφῶ]ν Κρίτωνος, Ἡρακλείδο[υ, Φωκέων Δωροθέ]ου, Πεισίωνος, Βοιω[τῶν Θηβαγγέλου, Μοιρίχου, Φαντ]ία, Εὐβοιέων Ἐπηράστ]ου, Ἀθηναίων Ἀσωποδώρ[ου, Σικυωνίων Εὐθυ]δάμου· ἐπειδὴ Ἀ[‖ Κνίδιοι] ἐπαγγέλλονται τὸν Ἑρ[μῆν(?) τὸν ἐναγώ]νιον τὸν ἐν τῶι Πυ[θικῶι σταδίωι κατασκευάσειν | τ]ῆς πυλαίας τῆς ὀπωριν[ῆς τῆς μετὰ Εὔδοκο]ν ἄρχοντα· δεδό[χθαι τοῖς ἱερομνήμοσιν, δοῦναι αὐτοῖς | προδικίαν, καὶ] αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις, κα[θὰ καὶ τοῖς ἄλλοις α]ἱ προδικίαι δίδ[ονται, ἐπειδὴ φαίνονται εὐεργετηκότες τὸν θεὸν ἄξια αὐτοῦ].

Wie in 2517, handelt es sich um eine Stiftung zu den Pythien. Aber welche?

Zeit. 235 vor Chr.

2517 *Anecd.* 40. *Rang.* 713. *Lebas* 833. *Ditt.* 185. *Pomtow* Jhrb. 40 S. 521.

[Θε]ο[ί]. | ἐπὶ Στράτωνος ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, πυλαίας ὀπωρινῆς, | ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Βουθήρα, Καλλία, Φρίκωνος, Ἀλκι|άδα, Ἀποκία, Δελφῶν Ἀθάμβου, Ἀμεινία, Φωκέων Πύλητος, Καφι||σία, Λοκρῶν Φρίκου Ἀλπωνίου, Βοιωτῶν Δαμοφίλου, Κλεώνδα, Εὐ|βοέων Ἀμφικράτους Χαλκιδέος, Ἀθηναί-ων Ἱερωνύμου, Ἐπ[ι]δαυρίων Λαφίλου· ἐπειδὴ Εὔδοξος Ἐπιδόξου Ἀργεῖος προσ|ελθὼν πρὸς τοὺς ἱερομνήμονας ἐπηγγείλατο τῶι θεῶι εἰ[ς] | τὸν ἀγῶνα Πυθίοις τὸν γυμνικὸν κατασκευάσας ἐκ τῶν ‖ ἰδίων ἀναλωμάτων δώσειν ἀσπίδας ἐπιχάλκους ποικίλα[ς] | ἐνδρομίδας δέκα, δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσιν, δοῦναι | Εὐδόξωι προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτιμὰν καθὰ καὶ τοῖς | ἄλλοις δίδονται αἱ προδικίαι καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ χρήμ[α]|σι τοῖς αὐτοῦ, ἐπειδὴ φαίνεται τὸν θεὸν εὐεργετηκώς· ἐπιμελε[ῖ]‖σθαι δὲ Εὔδοξον καὶ τοὺς ἐκγόνους ἀεὶ εἰς τὰ Πύθια, ὅπως λαμπρα[ὶ] | εἰς τὸν ἀγῶνα παραφέρωνται αἱ ἀσπίδες· ἐπισφραγίσασθαι | δ' αὐτῶι καὶ κηρυκεῖον ἐπιγεγραμμένον „ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος | τοῦ Πυθίου“· δοῦναι δὲ τοὺς Δελφοὺς Εὐδόξωι καὶ θησαυρόν, | ὅπου τὰ ὅπλα θήσει.

Standort. Strecke AB, Block Φ, nicht, wie *P.* angiebt, auf einem aus der Polygonalmauer gerissenen Steine der Ostmauer.

Überschrift fehlt bei *Cu.* — 4 *Cu.* — und nach ihm immer *Ditt.* — *Ἀποικία, Lebas Ἀποκία*: Kurzform, etwa zu *Ἀπο-κάδης* im Sinne von *ἀ-κηδής, ἄλυπος.* — 4/5 *Cu. Καλ‖[λ]ία, Lebas Καφι|σία.* — 5 Auffällig der Zusatz des Ethnikons; vgl. *Steph. Byz.* *Ἄλπωνος· — ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας,* bei *Hdt.* (VII, 216) in der Form *Ἀλπηνός* oder (VII, 176; 229) *Ἀλπηνοί.* „Durch das Fehlen des Zusatzes *Ὑποκνημιδίων* wird angedeutet, dass es damals nur éine d. h. eben diese lokrische Stimme gab, zur sichern Unterscheidung aber ist einzig diesem lokrischen Hieromnemonen die Stadtbezeichnung hinzugefügt“. *Pomtow*, Jhrb. 43, 740. — 5/6 *Cu. Εὐ‖[β]οέων*; 6 *Ἀμφικράτευς*, in Umschrift °*κράτεος, Ἀθηναίων ἱερομνήμο[νος Ἐπι]*, *Lebas* hat, wie sich namentlich hier zeigt, die bessere Abschrift. Seine Majuskel giebt nach *Ἀθηναι* einen kleinen unbenutzten Raum. — 7 *Cu. Λαφύλου*, Ende *πρ[οσ]‖ελθών.* — 8 *Cu. [ἐπ]ηγγείλατο.* — 9 *Cu. τὸ[ν] ἀγῶνα Πυ[θ]ίοις.* — 10 *Cu. ποι[κί]λα[ς].* — 11 *Cu. ἱερομνήμοσι.* — 12 *Cu.* lässt *καὶ* vor *ἀσφάλειαν* weg und hat *ἐπι[τι]μάν.* — 13 *Cu. χρή[μα]|σι.* — 14 *Cu. εὐεργ-*

γητηκώς. — 14/15 *Cu.* ἐπιμέλε|σθ[αι], *Lebas* ἐπιμελε . |σθαι. Die Zeilenschlüsse 13—15 stehen in einer senkrechten Linie, und bei jedem merkt *Lebas* das Fehlen eines Zeichens an. Da nun bei 13 und 15 ein Zeichen ergänzt werden muss, ist wohl auch ἐπιμελε[ῖ]|σθαι sicher. — 16 *Cu.* εἰ[ς τ]όν, am Ende ἐπισφραγίσασ[θ]αι. Zur Sache vgl. 2523, 20. Über die Bedeutung dieses κηρυκεῖον wissen wir nichts. Wir können vermuten, dass die von den Amphiktyonen Geehrten es bei Processionen als feierliches Abzeichen trugen. — 17 *Cu.* δ' α[ὐτ]ῶι.

ἐνδρομίς ist sonst Subst., hier Z. 11 Adjectivum zu ἀσπίς. Zwischen ἀσπίδας und δέκα stehen unverbunden 3 Adjectiva, die das Material, die Art der Bearbeitung und ihren Zweck bezeichnen. Diese ὅπλα sollen — h. es ja Z. 15/16 — in den Wettkampf (also doch τῶν ὁπλιτοδρόμων) in glänzendem Zustande getragen werden: also h. ἐνδρομίδας hier τὰς ἐν τῷ δρόμῳ ὑπὸ τῶν ὁπλιτοδρόμων οἰστέας, meint aber nicht Schilde, „qui in sacra pompa Apollinea a sacerdotibus vel aliis hominibus circumferrentur" (*Curtius*).

Auffällig in Z. 9 τὸν ἀγῶνα Πυθίοις τὸν γυμνικόν: *P.* übersetzt „für den jetzt an den Pythien stattfindenden gymnischen Agon" und vermutet darin einen Hinweis auf ein bevorstehendes Fest, mit andern Worten, Straton habe in einem Pythienjahre fungiert.

Zeit. 234 vor Chr.

Zeit der Gruppe D.

1) Der Archont Ἀρχιάδας kommt nur noch Block Δ (2593) vor: dort steht er zwischen Archont Ἀρισταγόρας (2592, s. Gruppe B) und Θεσσαλός (2594); über letzteren unter 3.

2) Da die Hieromnemonen in 2515 und 2516 nur da wechseln, wo zwischen der Frühjahrs- und Herbstpyläa Jahresanfang und Beamtenwechsel eingetreten war — in Athen, Delphi und Sikyon —, so ist Εὔδοχος unmittelbarer Nachfolger von Ἀρχιάδας, und da die in 2516 von den Amphiktyonen geehrten Σωκράτης und Ἀλεξεινίδης unter Στράτων die städtischen Ehren dazu erhalten (s. Nr. 2664 und 2665), was doch unmittelbar auf den amphiktyonischen Beschluss erfolgt sein muss, so ist Στράτων wieder als Nachfolger des Εὔδοχος zu betrachten, also haben wir die gesicherte Folge:

Ἀρχιάδας, Εὔδοχος und Στράτων.

3) Ist aus den Standplätzen der 3 Inschriften etwas für die zeitliche Umgebung der 3 Archonten zu gewinnen?

Pomtow schloss aus der Anordnung und Schrift der Urkunden auf dem Archiadas-Steine, dass Εὐκλῆς, aus dessen Archontate die oberste Inschrift (2591) datiert, älter als Ἀρχιάδας ist. Aber auf dem Εὔδοχος-Steine stehen unter 2 Στράτων-Decreten zwei ἄ. Εὐκλέους, und auf Block Φ ist die Reihenfolge von oben nach unten: Στράτων, Θεσσαλός (2598), Εὐκλῆς (2599). Also steht Εὐκλῆς hinter Στράτων und damit hinter Ἀρχιάδας, also ist die Archiadas-Urkunde auf dem Archiadas-Steine die erste gewesen, die eingeschlagen wurde.

Auf dem Archiadas-Steine ist zwischen der *Εὐκλῆς*- (2591) und *Ἀρχιάδας*-Urkunde (2515) früherer Text getilgt, und auf diese Stelle ist erst die Inschrift *ἄ. Ἀθάμβου* (2671), dann mit enger gestellten, kleineren Zeichen Nr. 2519 des Anhangs (*ἐπὶ Δαμοσθένους*) gesetzt worden. Doch „gehören die Buchstabenformen aller vier Nummern fraglos derselben Zeit an“ (*P.*). Also erweitert sich die oben gewonnene Archontenliste nunmehr, wie folgt:

Ἀρχιάδας, Εὔδοκος, Στράτων — Θεσσαλός, Εὐκλῆς, Ἄθαμβος, Δαμοσθένης,
wobei jedoch die zeitlichen Abstände der vier letzten Jahre unklar bleiben.

Für *Θεσσαλός* ergiebt sich aus Block Δ 860 (= 2594), dass er später als *Ἀρχιάδας*, aus Φ 859 (= 2598), dass er zwischen *Στράτων* und *Εὐκλῆς* steht, aus H 861 (= 2583) und 862 (= 2602), dass er eher als *Ἧρυς* (s. Gruppe E), und endlich aus X 863 (= 2604), dass er auch eher als *Ἀθανίων* und *Πειθαγόρας* fungierte (s. Gruppe E).

Zu den 3 für *Εὐκλῆς* genannten Stellen kommt noch Γ 865 (= 2597); diese Inschrift steht für sich und giebt daher kein Resultat für andere.

Für *Ἄθαμβος* haben wir die Thatsache, dass der Archiadas-Stein ihn zwischen *Εὐκλῆς* und *Δαμοσθένης* stellt. Er begegnet noch H 875 (= 2595), zwischen *ἄ. Ἡρακλείδας* (2582, s. Gruppe E) und *ἄ. Πλείστων* (= 2514, s. Gruppe C), wodurch bewiesen wird, dass der Steinmetz auf H von unten nach oben die Inschriften einschlug.

[Neuerdings hat *Pomtow* Jhrb. 43, 832 mit Umstellung des Euklesarchontats Reihenfolge und Jahre, wie folgt, angesetzt: 237 (oder 238) *Εὐκλῆς*, 236 *Ἀρχιάδας*, 235 *Εὔδοκος*, 234 *Στράτων*, (233) *Ἄθαμβος*, (232) *Δαμοσθένης*.]

Es müssen der Gruppe D noch angeschlossen werden

2518 *Haussoullier*, Bull. VI, S. 236 n. 71. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 546 ff. und Tafel II, Figur IV. Nach 2 Abklatschen c. v. B.

Ἐπὶ Ἀθάμβου ἄρχοντος, βου[λευόντων τουδεῖνος, τουδεῖνος, τουδεῖνος, Χαρι]-
ξένου, Νικοδάμου· ἔδοξε τᾶι [πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι· ἐπειδὴ οἱ ἱερο]-
μνάμονες εὐεργέται ἐγένο[ντο τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος, διὰ παντὸς τὰ δί]-
καια πράσσοντες, - δεδόσθα[ι αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν,]
ἀσυλίαν, ἐπιτιμὰν καθάπερ Δε[λφοῖς, προεδρίαν ἐν πάντεσσι τοῖς ἀγώνεσσι, οὓς]
ἁ πόλις ἄγει καὶ τἆλλα πάντ[α ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις καὶ προξένοις.]
ἦν δὲ ἱερομνάμονες τοίδε· Α[ἰτωλῶν ...., ..., ..., ..., ...]

ος, Κόνων, Ἀντίμαχος, Φωκέ[ων ...., ...,
Δελφῶν ...., ...]
μων, Μαλιέων Λακράτης, [Βοιωτῶν ...., ...,
Εὐβοέων(?) ...., Ἀθηναί]-
ων Ἱερώνυμος, Δωριέων τῶν [ἐκ Πελοποννάσου .....

Standort. Von *H.* nicht angegeben. „Pierre du Parnasse brisée à droite“: eine Basis, zu der die Inschrift ursprünglich nicht gehört; diese ist erst später auf eine freie Seite eingemeisselt worden. Stammt aus *H.*' Ausgrabungen vor Strecke B—C. Jetzt im Museumshofe. H. 0,34; Br. 0,28; T. 0,38.

Reconstruiert nach 2582 von *P.* a. a. O. S. 698—704 und Jhrb. 43, 837. Das Ganze ist ein 10zeiliges Proxeniedecret zu Ehren der sämtlichen Hieromnemonen einer bestimmten Session ἄ. *Ἀθάμβου.* Ihre Namen standen in Z. 7—10: also erhält die Urkunde die gleiche Bedeutung wie eine Amphiktyonen-Inschrift.

Z. 3 *H.* *ἐγέ[νοντο.* — 7 *H.* ΗΣ und *ἧσ[αν]*, *P.* „auf dem Stein sicher Ν“; die schräge Mittelhasta des Ny ist auf einem der Abklatsche so scharf gekommen, dass *H.*' „*ἧς*“ st. *ἦσαν* wieder verschwinden muss; vgl. übrigens 2652, 5 *ἦν λελυτρωμένοι*; *ἧς* ist ja 3. sing.

Anzumerken ist Z. 2 das Häkchen < vor ΕΔΟΞΕ und Z. 4 der in mittlerer Buchstabenhöhe stehende Querstrich vor *δεδόσθαι* (°Σ−Δ°) — beides Interpunktionszeichen.

Ursprünglich wies *Pomtow* dieses Decret seiner Gruppe F zu, Jhrb. 43, 837 aber stellt er es hierher. Dazu passt, dass sowohl 2517 ἄ. *Στράτωνος* als 2518 derselbe Athener, *Ἱερώνυμος*, begegnet, „und das Fungieren auf länger als ein Jahr findet sich neuerdings mehrfach“.

Zeit. 233 oder 232 vor Chr. S. oben S. 694.

2519 *Wescher* sur le monument bilingue de Delphes (Mémoires présentés par d. savants à l'Ac. des Inscr. Sér. I Tom. VIII) p. 138 C. *Ditt.* 212. *Pomtow* Jhrb. 40, S. 523; vgl. dazu Fig. II auf Tfl. I ebenda.

Ἐπὶ Δαμοσθένους ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Νικάνορος, Φιλοξένου, Εὐρία, Θευδώρου, | Νικοφῶντος, Δελφῶν Ἁγνία, Δαμαρμένου, Φωκέων Βουθήρου, Εὐδαμίδα, Τιμώνδα, Βοιωτῶν Εὐσίτου, Ἱπποκρίτου, Ἀθηναίω[ν], | Ἱστιαιέων Κλεομέδοντος, γραμματεύοντος Λαμπρίωνος Αἰτωλοῦ, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι, Ἀριστάρχωι Σιλην[οῦ] | Καμαριναίωι εἶναι προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν ἀπὸ πάντων, αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, εὐνοίας ἕνεκα ‖ τῆς εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων.

Standort. Ostseite der Polygonalmauer. Strecke GH n. III. S. *Pomtow* Beitr. 102 Tfl. IV, 5. Über Nr. 2515 stehend, aber jünger (S. 694).

Z. 2 ΑΠΝΙΑ: nach A schlug der Steinmetz N ein und corrigierte — unvollständig — durch Tilgung der Mittelhasta und Einmeisselung der Querhasta. — An der Nachbildung des Steines zeigt *P.*, dass die 2. und 3. Zeile bis auf weggebrochenes *ν* und *ου*, die 1. und 4. ganz vollständig sind. Die Zeilenwende 2/3 hat also scheinbar *Ἀθηναίω*[*ν*], | *Ἱστιαιέων*, und das ist zweifellos ein Fehler. Jhrb. 43, 833 meint *Pomtow*, der Name könne im Bruche verloren gegangen sein. Die 3 Phoker wären so zu erklären, dass sich das epiknemidische Lokris von Böotien getrennt und an die Phoker angeschlossen hätte. Vgl. 2516. *W.* *Ἀθηναί*[*ων*], 3 *ἱερομνέμοσι*; *P.* *Σιλη*[*νοῦ*] in Umschrift st. *Σιλην*[*οῦ*]; er lässt aus Versehen *τὸ* vor *συνέδριον* in Z. 5 weg. — 4 *W.* und *Ditt.* *ἕνεκα καὶ* [*φιλοτιμίας*], s. jedoch oben. — *Εὔ-συτος* von *Fick-Bechtel* GPN. 257 erklärt: *συτός* erregt. — Es fällt auf das Fehlen von ny in [der Formel *ἔδοξε τ.*] *ἱερομνήμοσι*.

Zeit. 232 vor Chr. S. oben S. 694. Falsch ist die bisherige[1]) Datierung (s. *Bürgel* 97 Anm. 35 und *Ditt.* 184 Anm. 1 und 212) nach dem aus 182/1 bekannten *ἄ. Δαμοσθένης Ἀρχελάου* (Belege für ihn oben S. 636): denn die Schrift ist die der Archiadas-Urkunde (2515), über der sie steht (bemerkenswert ⵔ statt Φ); „von den beiden delphischen Hieromnemonen kommt *Δαμάρμενος* niemals, *Ἀγνίας* nur noch als Buleut im 3. Jhr. *ἄ. Θεσσαλοῦ* (2602) vor, während das gänzliche Fehlen beider in der Inschriftenfülle der ersten Decennien des 2. Jhrh. sonst völlig unerklärlich bliebe"; die Zusammensetzung der Hieromnemonen ist ziemlich gleichartig wie in Gruppe D. Dass unsere Nummer etwas jünger als die Archiadas-Inschrift ist, beweist die Art, wie sie auf denselben Stein eingezwängt wurde, als jene schon mit breiten, grossen Zeichen eingemeisselt war, beweist die Nennung des *γραμματεύς* der Amphiktyonen, was in den bisherigen Decreten nicht beobachtet wurde, sondern erst in den Peithagoras-Decreten der Gruppe E begegnet.

Gruppe E (230—220).

Gemeinsam haben die Peithagoras-Urkunden 1) die sonst nicht wiederkehrende Zahl von sieben ätolischen Hieromnemonen, 2) die Nennung des Amphiktyonenschreibers, die nur noch im letzten Denkmal der vorigen Gruppe begegnet, und 3) einen Zusatz von Strafbestimmungen am Ende jeder Nummer.

An sie schliessen sich an die Nummern 2521 und die enger unter einander zusammengehörigen 2524 und 2525 — aus Gründen, die bei den einzelnen Nummern erörtert werden. Unter sich haben diese 3 Nummern das gemein, dass sie wieder einen Abgesandten von Chios anführen, der

---

1) *Wilhelm* (Gött. Gel. Anz. 1898, 224) constatiert, dass er „schon vor *Pomtow* den Archon Damosthenes richtig in das 3. Jhrh. gerückt" habe (Arch.-epigr. Mitt. XV, S. 121). S. *Pomtow's* Behandlung der Sache Jhrb. 43, 834; Hermes 33, 333: Die Histiäer haben 3 von den 5 ätolischen Vertretern gleichzeitig zu *πρόξενοι* ernannt, *Εὐρύας Στρατονίκου Αἰτωλός*, *Νικοφῶν Ἀριστολάου Λοκρός* und *Θεύδωρος Δαμοξένου Ἡρακλεώτης*.

sowohl in der ganzen Gruppe D als in den Peithagoras-Inschriften fehlt, und dass sie eine bedeutend vermehrte Zahl ätolischer Hieromnemonen nennen.

2520 *W.-F.* 454 (nur die Anfänge). *Haussoullier-Foucart*, Bullet. VII, Nr. IV, S. 421. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 525. Tfl. II, Fig. III. C. v. B.

Ἐπὶ Πειθαγόρα ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων | Αἰτωλῶν Τελέσωνος, Βίττου, Λεοντομένους, Βούκριος, Δρωπάκου, Ὁμά|ρου, Χηρία, Δελφῶν Λύσωνος, Ζακυνθίου, Φωκέων Νικάρχου, Τιμασικράτους, | Βοιωτῶν Οἰνάδου, Ξενοφάνους, γραμματεύοντος Μελανθίου Αἰτωλοῦ, ⁝ ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι, Ἀχαιΐωνα καὶ τὸν ὑὸν Ἀνταγόραν ὑπηρέτας εἶ|μεν τοῖς ἱερομνήμοσιν καὶ εἶναι αὐτοῖς τὴν αὐτὴν προδικίαν καὶ ἀσφά|λειαν ἥνπερ καὶ τῶι κήρυκι τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ ἀτέλειαν αὐτοῖς | εἶναι καὶ ἐκγόνοις. | εἰ δέ τίς κα παρ[(ὰ)] ταῦτα πράσσηται, αὐτοὺς ὑποδίκους εἶμε[ν] ‖ ἐν τοῖς ἱερομνάμοσιν τοὺς πράξαντας, τοὺς δὲ ἱερομνάμο[νας] ' τοὺς ἐνάρχους ὄντας ἀεὶ τὰν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ αὐτῶν ποιε[ῖσθαι] | καὶ καταδικάζοντας καὶ πράσσον[τ]ας κυρίους εἶμεν.

Standort. Polygonalmauer bei C.

Z. 1 *W.-F.* nur bis *π[υλαίας]*. — 2 *W.-F.* nur bis *Βίττου*, [. — Die Namensform *Βοῦ-κρις* (auch Bull. XV, 359, 2), von *Fick-Bechtel* auf *Βούκρανος* zurückgeführt, setzt eher, da *-κρανος* in Namen sonst unbelegt ist, ein dem *Θηρο-κράτης*, *Ἱππο-κράτης* nachgebildetes *Βου-κράτης* voraus. Vgl. *Λᾶ-κρις Kabbadias* Fouilles d'Epid. Nr. 103. Der ätolische Hauptmann *Βοῦκρις Δαίτα Ναυπάκτιος* ist aus CIA. IV, 2, 385c bekannt. Nach *Homolle* BCH. 1891 S. 359 wird er in einem Beschlusse der Delier ob seiner Verdienste um das Heiligtum geehrt. Vgl. *Wilhelm*, Gött. Gel. Anz. 1898 S. 224. *Pomtow*, Jhrb. 43, 844 Anm. 112. — *Δρώπ-ακο-ς* (vgl. GDI. 326, 5 thess. *Δρουπ-ακείου*) gehört in die Reihe *Δρωπ-ίνας* (z. B. 2116, 13), *Δρωπ-ίδας* (z. B. 2311, 10), *Δρωπ-ίων*, *Δρωπ-υλ-ίων*; vgl. *Σίμ-ακος* u. a. — Das erste Glied in *Ὅμ-αρος* ist selten belegt: *Ὁμό-φρων* GDI. 3021, 1 (aus Megara). Den Namen *Ὅμηρος* trägt ein thessalischer Strateg in Nr. 2138. — 3 *W.-F.* nur bis *Λύσωνος*, [; ihre Lesung *Ξηρία* ist falsch. *Χηρ-ίας* gehört zu *Χειρί-σοφος* u. ä. — *H.-F.* *Τιμασικράτου[ς]*, *P.* °*κράτο[υ]ς*; es stehen *υς* in einer Steinlücke, beide deutlich. — 4 *W.-F.* nur bis *Ξενοφάν[εος*. Der Steinmetz „hat das letzte *ο* in *Οἰνάδου* erst doppelt eingehauen und dann Υ daraus gemacht". *P.* — 5 *W.-F.* nur bis *ἱερομνήμοσι* [. — Z. 5 °*μνήμοσι* vor Vocal und 6 °*μνήμοσιν* vor Consonanten (auch so Z. 10); beide Male °*μνη*° st. °*μνα*°, s. Z. 10. — *H.* ΕΙ|ΜΕΝ, *F.* *ε[ἴ]μεν*; Iota ein wenig verletzt. — 6 *W.-F.* nur bis *ἱερομνήμοσι*[; am Ende *H.-F.* *ἀσφ[ά]*, so auch *P.*; die Hälfte von Α ganz gut sichtbar. — 7 *W.-F.* nur bis *τῶι κηρ*[; zur Würde des *κῆρυξ* vgl. die Kalliklesinschriften 2508 ff. — *H.* *αὐτοῖς*, *F.* *αὐτοῖ[ς]*. — 8 auch bei

W.-F. vollständig; es wurde mehr als die Hälfte der Zeile unbenutzt gelassen. — 9 *W.-F.* nur bis *ταῦ[τα.* Im zweiten *α* von *παρά* liess der Steinmetz die Querhasta weg. — *H.* und *P.* *εἰμ[εν]* . — 10 *W.-F.* nur: |*ε τοῖς ἱερομνάμοσι.* — In *ἱερομνάμο[νας* ist das erste *ο* doppelt eingehauen, und auf das erste ist *ρ* gesetzt worden. -- 11 *W.-F.* nur bis *ὄντα[ς. H.* und *P.* *ποιεῖ[σθαι]*, ich sah nur *ποιε[ῖσθαι]*. — 12 *W.-F.* nur bis *καταδικάζοντα[ς.* — *H.-F.* *πράσσοντας.* — *P.* im Faksimile ΚΥΡΙΟΥΟΣ; darüber habe ich keine Notiz, habe vielmehr regelrechtes *κυρίους* abgeschrieben. Nach *εἶμεν* unbenutzter Raum: also Schluss der Inschrift.

Zeit. 231 oder 230 vor Chr.

2521 *W.-F.* 455 (nur die linken Zeilenhälften). *Haussoullier-Foucart*, Bull. VII, Nr. III, S. 420. *Pomtow*, Jbrb. 40 S. 526. Tafel II Fig. III. C. v. B.

Ἐπὶ Ἥρυος ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων | Αἰτωλῶν Φύσκου, Δαμοτέλευς, Φαλαυσία, Δικαιάρχου, Δαϊμάχου, | Ἀγεμάχου, Πολεμάρχου, Τεισία, Κυψέλου, Καφισία, Ἀντιγένευς, | Δελφῶν Πολύωνος, Διοδώρου, Οἰνοπίδου ἐκ Χίου, ἐδόθη ἁ αὐτὰ προδικία καὶ ἀσφάλεια καὶ τᾶν χοραγιᾶν ἀφεῖσθαι, | τᾶν τοὶ Δελφοὶ ἄγοντι, Ἀνταγόραν.

Standort: Polygonalmauer bei C. Unmittelbar unter Z. 12 von 2520. Dass eine neue Inschrift beginnt, markierte der Steinmetz dadurch, dass er zwischen die Anfänge von 2520, 12 und 2521, 1 eine links über die Anfangsbuchstaben hinausgreifende Querhasta einschlug. 2521 ist ein Anhang zu 2520.

Z. 1 *W.-F.* nur bis *ἄρχοντος,* 2 nur bis *Δαμοτ[ίμου* ? — Form *Φαλαυσία* gesichert, aber Ableitung? — 3 *W.-F.* nur bis *Πολεμάρχ[ου,* 4 bis *Πολύωνος* [. — *F.* *Ἐκχίου.* Aber vier Hieromnemonen sind für Delphi unmöglich. Der Steinmetz schlug erst ΕΧΧΙΟΥ ein und corrigierte *ἐκ Χίου* daraus so, dass er durch Χ eine Senkrechte im Kreuzungspunkte schlug und die linke Hälfte des Χ zu tilgen suchte. Letzteres gelang nicht, so dass das Zeichen nunmehr einem Sternchen ✱ gleicht. Möglich auch, dass der Steinmetz erst *ἐκ* einschlug und dann *ἐχ* corrigierte, vgl. 2510, 4. — 5 *W.-F.* nur bis *καὶ ἀ[.* — 6 *W.-F.* nur bis *ἄγ[οντι.* Unter Z. 6 steht die Überschrift *θεοί* von Nr. 2649.

Die Worte *ἐδόθη ἁ αὐτὰ προδικία καὶ ἀσφάλεια* sind Recapitulation von 2520, 6, besonders deutlich durch *ἁ αὐτά*; ebenda ist dem *Ἀνταγόρας* bereits *ἀτέλεια* im allgemeinen verliehen worden. Unsere ganze Inschrift, nur ein Anhang — nur so erklärt sich das Fehlen des Vatersnamens —, enthält als etwas Neues einzig das Vorrecht: *Ἀνταγόραν ἀφεῖσθαι χοραγιᾶν,* also specialisierte *ἀτέλεια*: folglich liegt zwischen dem Peithagorasund dem Herysarchontate eine Zeit, in der des Antagoras Vorrecht bestritten oder angetastet wurde. Wie gross diese ist, wissen wir nicht; auf zeitlichen Abstand beider Archontate weist zweifellos das Ansteigen

der ätolischen Hieromnemonen von 7 auf 11; dass der Abstand aber nur wenige Jahre betragen kann, ergiebt sich, wie *P.* a. a. O. S. 534 versichert, „mit Bestimmtheit aus der völligen Übereinstimmung der Handschrift".

Zeit. 230 oder 229 vor Chr.

2522 *Lebas* 840. *Ditt.* 206. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 530 und Rh. Mus. 51 (1896), 351 ff.

Πειθαγόρα ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Τελέσωνος, Βίττου, Λεοντομένους, Δρωπάκου, Βούκ[ριος], | Ὁ[μάρ]ου, Χηρία, Δελφῶν Δίσωνος, Ζακυνθίου, Φωκέων Νικάρχου, Τιμασικράτους, Βοιωτῶν Οἰνάδου, Ξενοφάνους, γρα[μματεύ]οντος Μελανθίου Αἰτωλοῦ· ἐπειδὴ καλῶς καὶ δικαίως Ἀγάθων ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἔργων ἐποιή[σατο, ἃ προσετάχθη] | ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν Ἀμφικτιόνων, καὶ μετ' ἐκεῖνον ὁ υὸς αὐτοῦ Ἀγασικράτης, καὶ νῦν Ἀγαθοκλῆς, ἐπειδ[(ὴ)] ἐπαῦξε τὸ Λ . . . . . ., [ὃ ἦρξεν] ‖ Ἀγασικράτης, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι, τὴν αὐτὴν εἶναι προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν Δάμωνι καὶ αὐτῶι καὶ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῶι κα[ὶ πολέμου καὶ εἰρή]ν[(η)]ς, ἥμπερ καὶ τῶι ἀδελφῶι Ἀγαθοκλεῖ. ἐὰν δέ τις αὐτὸ[(ν)] ἄ[(γ)]ηι (ἢ) τῶν τούτου τι, τὸμ μὲν ἄγοντα ἀποτεῖσ[αι] σ' στατῆρας ἱερ[οὺς τῶι Ἀπόλλωνι καὶ] | Δάμωνι ὑπόδικον εἶναι ἐν ἱερομνήμοσιν· τὴν δὲ πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ τῶν ἄλλων, ὅς ἂμ παρ[ατυγχάνηι, κυρίους εἶναι καταδικάζοντας καὶ πράσσον]τας, ἐὰμ μή τις ἄ[γ]ηι πρὸς ἴδιον συμβόλαιον ἐγκ[αλέ]ων τ[ὸ] [(χ)][ρέος] Δάμωνι· ἀναγράψαι [δὲ τὸ δόγμα τὸν γραμματέα ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος].

Standort. Strecke AB Block X.

Z. 1 und 2. Ihre Ergänzung durch 2520 gesichert, also *Βούκ[ριος]* st. *Βουκ[όλου]* bei *Ditt.* und | *Ὁ[μάρ]ου* st. - - - -] *ουλίου* d. i. sieben ätolische Hieromnemonen. — 3 Schluss *Ditt.* *ἐποιή[σατο τῶν προσταχθέντων]*, *P.* dafür, weil jenes zu lang, *ἐποίη[σεν, ἃ προσετάχθη]*. — 4 ΕΠΕΙΔΙ. Nach *ἐπαῦξε* ΤΟΛ, was *Ditt.* *τὸ (ἀ)[*, *P.* *τὸ λ[. . . . . .]* umschreibt. Hierauf *Ditt.* *- - καθάπερ ὁ πατὴρ]* | *Ἀγασικράτης*, *P.* . . *ὃ ἦρξατο]* | *Ἀγασικράτης*. Daraus geht eine doppelte Auffassung des Verhältnisses der 4 Personen zu einander hervor. Der Text unterscheidet zweifellos 3 Zeiten, die Zeit des *Ἀγάθων*, (*μετ' ἐκεῖνον*) die Zeit des *Ἀγασικράτης* und (*νῦν*) die des *Ἀγαθοκλῆς*. Alle 3 erwarben sich als *ἀρχιτέκτονες τοῦ ναοῦ* grosse Verdienste, und zweifellos hatte jeder schon dafür die amphiktyonischen und delphischen Ehren; bezeugt ist's nur vom Dritten (Z. 6). Aber man ging weiter: eine ausserordentliche Anerkennung wurde jenen 3 Männern dadurch zu teil,

dass auch dem *Λάμων*, der keine Verdienste wie die übrigen aufzuweisen hatte, *ἡ αὐτὴ προδικία καὶ ἀσφάλεια* um seiner Zugehörigkeit zu ihrer Familie willen zugebilligt wurde. Er heisst Bruder des *Ἀγαθοκλῆς*; *Ditt.* sieht in ihm den Sohn, *P.* den Bruder des *Ἀγασικράτης*, jener sieht in den 3 Zeiten 3 Generationen, *Pomtow* nur 2, hat aber Rh. Mus. 51 (1896) 356 diese Ansicht zu Gunsten jener aufgegeben. Vgl. 2676 und S. 672. Ein Beispiel dafür, dass jemandem wegen der Verdienste eines Verwandten eine Ehrung zu teil wird, führt *Ditt.* aus Syll. 71 an. — 5 Schluss von *Ditt.* ergänzt — bei *Lebas* |ΝΕΣ —, bestätigt durch 2523, 15. — 6 *Ditt.* genau nach *Lebas*: *ἐὰν δέ τις αὐτοματῆι τῶν τούτου τι*, *Bürgel* und *P.* *ἐὰν δέ τις αὐτὸ[ν] ἄ[γ]ηι* (*ἢ*) *τῶν τούτου τι* (nämlich *τῶν ὑπαρχόντων*), notwendig, wie mir scheint, wegen *τὸμ μὲν ἄγοντα* und wegen der ihm und seiner Habe verliehenen *ἀσφάλεια*. Am Schlusse der Z. *Ditt.* *ἱερ[οὺς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, καὶ]*, was zu lang, „ein wenig zu kurz das oben gegebene *Ἀπόλλωνι καὶ]*“ *P.* — Z. 7 *Pomtow* *ὅσ(οι) ἄμ παρ[ῶσι*, *Wilhelm*, Gött. Gel. Anz. 1898 S. 224 wie oben. Weiterhin *Pomtow*: *κυρίους εἶμεν ἐγδικάζοντας* (s. 2520, 12), dann *ἐὰμ μή τις* Λ..ΗΙ *πρὸς ἴδιον σ. ἐγκ[αλέ]ων* Τ.Α[...]. *Wilhelm* verweist auf CIA. II 551, 85: *ἐὰμ μή τις ἄγηι τινὰ τούτων πρὸς ἴδιον χρέος*. Für *ἀναγράψαι κτλ.* verweist *P.* auf 2506, 29; 2507, 10 und CIA. II 551, 90.

Zeit. 231 oder 230 vor Chr.

2523 *Foucart*, Bullet. VII n. V S. 423. *Pomtow*, Jhrb. 40 S. 532 und Anhang II S. 688.

b [*Ἐπὶ Πειθαγόρα ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημο-]*
a *[νούντων Αἰτωλῶν Τελέσωνος, Βίττου, Λεοντομένους, Δρω-]*
πάκου, Χηρία, Βού]κριος, Ὁμάρου, Δελφῶν [Λύσωνος, Ζακυνθί-
ου, Βοιωτῶν Οἰν][ά][δου,] Ξενοφάνους, Φωκέων [Νικάρχου,
Τιμασικράτου][ς], γραμματεύοντος Μελανθίου Αἰτ[ω]λ[οῦ·
ἐπεὶ ....] πολλ.......τελ.σ.εος Ἦλεος, κα[ὶ ..
.... τοῦ ...] νέα, καὶ .... Κλεομάχου, καὶ Νικόδα-
μος δεῖνος καὶ δεῖνα δεῖνος ...] αιο[ι], καὶ Πολύγνωτος
τοῦ δεῖνος ethnicon *ἐξ] .....ε.[ῶ]ν, καὶ Ἀγέας Ἁγίωνο[ς*
........, καὶ .... τοῦ ....], καὶ Ἀντίνομος Τεισι-
μάχου (?) ethnica] *ἐ[μφ]ήναντες ἱερῶν χρημάτων τοὺς κα[τὰ*
πά]ντας τοὺς νόμους τοὺς Ἀμφικτυόνων καὶ τὰ δόγματ[α
ἀδικήσα]ντας τὸν θεὸν γραψάμεν[ο]ι δίκαν ἱερὰν ἔκριναν
κ]αὶ ἐ[ξ]ήλ[εγξ]αν καὶ κατεδίκασα[ν πάν]τα κατὰ τῶν ἀ[δι]κ[η-
σάντων. *ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν, εἶναι*
π]ροδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτιμὰν καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκ-γόνοις
καὶ ἀσυλία]ν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ τἆλλα ὅσα

κ]αὶ τ[οῖ]ς εὐεργετοῦσι τὸν θεὸν καὶ τοὺς Ἀμφικτύονας·
ἐὰν δέ τις ἀ[δι]κ[ήσ]ηι τινὰ αὐτῶν, ὑπόδικον εἶναι ἐν [τοῖς Ἀ]μφικ-
τίοσ]ιν κατὰ τὸν νόμον, ἐπειδὴ φαίνονται εὐεργετηκότ[ες
τὸν] θεὸν ἀξιολόγως· δεδόσθαι δὲ καὶ κηρύκειον αὐτοῖς
καὶ] ἐπιβαλεῖν τὴν σφραγῖδα τὴν κ[(ο)]ινὴν τῶν Ἀμφικτυόνων.

Standort: Ostecke A der Polygonalmauer auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen, 1868 von *Foucart* abgeschriebenen, aber jetzt verschwundenen Blocke. Darauf auch Nr. 2668.

Dass das Präscript das gleiche ist wie in den beiden *Πειθαγόρας*-Texten, hatte *F.* sofort erkannt; er hatte es eingesetzt, ohne genau den Majuskeltext und die Umschrift mit einander in Einklang zu bringen. Dies hat mit allerlei Erwägungen *P.* versucht, und seine Textreconstruction steht oben — ohne jede Veränderung [1]).

Collectivdecrete sind selten: hier zählt man 9 oder (wenn man in]*ε..ν* vor *Ἀγέας* den Schluss eines Nominativs erkennen will, also vom Bruder des *Ἀγέας*) sogar 10. Nun berichtet *F.*, dass neben diesem amphiktyonischen Collectivdecrete ein delphisches, städtisches „à droite, sur la même pierre“ gestanden habe, „conférant la proxénie à un grand nombre d'étrangers de divers pays“, das er nicht entzifferte — bis auf den Schluss *„ἄρχοντος Ἀριστίωνος, βουλευόντων Δάμ[ωνος], Ἄνδρωνος, Μενάνδρου“*, und *P.* hat Recht zu vermuten, dass rechts denselben Männern von der Stadt die gleichen Vorrechte verliehen wurden, dass, da die städtische Verleihung der der amphiktyonischen Ehren bald folgen musste, — als Parallele führt er an Nr. 2664 und 2665 zu Nr. 2516 u. a. — *ἄ. Ἀριστίων* unmittelbarer Nachfolger von *Πειθαγόρας* war.

Das Verdienst dieser wohl mit doppelten Ehren ausgezeichneten Männer scheint darin bestanden zu haben, dass sie nach Bekanntwerden eines Vergehens am Tempelgute oder an den Einkünften auf Schuldige zunächst nur hinwiesen (*ἐμφήναντες* wie *ἔμφασιν ποιήσαντες κατὰ* —), dann sie schriftlich anklagten und bei dem Processe den Beweis in jeder Beziehung erbrachten und so die Verurteilung herbeiführten. Zu ihrem besonderen Vorrechte, das Z. 19/20 nennt, vgl. 2517, 17. Z. 20 *καινήν* habe ich in *κοινήν* nach 2529, 35 corrigiert.

Zeit. 231 oder 230 vor Chr.

An die vorstehende Gruppe muss noch diejenige Urkunde angehängt werden, die, wie die Herys-Inschrift 2521, besondere Verleihung von *ἀτέλεια — τᾶν χοραγιᾶν* aufweist, und die, wie die Peithagoras-Decrete, einen — diesen eigentümlichen — Zusatz von Strafbestimmungen hat:

---

1) *Foucarts* Majuskel hat Z. 2 |Δ....Ξ°; Z. 3 ΑΓΡ°; 17 nur *Ἀ]μφι[κ τύοσ]ιν.*

2524 *Haussoullier-Foucart*, Bullet. VII, No. II, S. 416. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 535. C. v. B.

Θεοί. | *ἐπὶ Καλλία ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Λύκου, Ἀλέξωνος, Ἀνδροσθενίδα, Ἀντάν|δρου, Τεισάρχου, Ἐξακέστου, Δεινύλου, Δαμοκράτεος, Ἀξιόχου,* ‖ *Ἀμυνάνδρου, Ἀριστομάχου, Ὀρθαγόρα, Λυκέα, Σωτύλου,* | *Δελφῶν Νικία, Ὀρέστα, Βοιωτῶν Ἀλκινόου, Πτωιοκλέους,* | *Χίου Διδυμάρχου, ἔδοξε τοῖς ἱερομνάμοσιν, Ἑρμίαι Χαριξέ|νου οἰκοῦντι ἐν Δελφοῖς ἀσφάλειαν καὶ προδικίαν εἶναι* | *καὶ ἀτέλειαν τῶν τε ἄλλων πάντων καὶ τᾶν χοραγιᾶν,* ‖ *ἂν τοὶ Δελφοὶ ἄγοντι, αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, ἐπεὶ χρείας* | *παρεχόμενος διατελεῖ τοῖς ἱερομνάμοσιν ἔν τε Πυ|λαίαι καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τίς κα αὐτοὺς ἀδικῆι ἢ πράσσηι τι παρὰ τὸ δόγμα, τοὺς ἱερομ|νάμονας τοὺς ἐνάρχους ὄντας ἀεὶ τὰν ἐπιμέλειαν* ‖ *ὑπὲρ αὐτῶν ποεῖσθαι καὶ μὴ ἐπιτρέπειν καὶ καταδικάζοντας καὶ πράσσοντας κυρίους εἶμεν κατὰ τῶν πρα|σσόντων αὐτούς.*

Standort: Strecke CB. Nahe bei C: links davon V, 38 (= 2139), rechts V, 16 (= 2117), darunter V, 23 (= 2124). Auf Linie C, unter *W.-F.* 456 (= 2649), — s. *Pomtow*, Jhrb. 40, Tfl. II, Figur III — steht V, 9 — d. i. das städtische Decret für dieselbe Person, wodurch ihr *γᾶς καὶ ο[ἰκίας] ἔγκτησις* verliehen wird (= Nr. 2647), und zwar *Ἀλεξάρχου ἄρχοντος*, wie *P.* hervorhebt, in völlig gleicher Schrift.

Zu Z. 11 *Πυλαία* s. 2507, 5. — 7 Der Chier *Διδύμαρχος* ist im delphischen Inventarstücke 1560 nochmals belegt (*Homolle*, Bull. XX, 629 A. 4). — Warum *P.* Z. 7/8 in *Χαριξέ|[ν]ου* das Ny einklammert, weiss ich nicht; ich habe den Namen voll notiert. Im Anfange der Z. 13 sah ich ι lädiert: sonst ist die Erhaltung tadellos. Nach den Z. 17 bildenden Wörtern ist mehr als die Hälfte der Zeile frei; unmittelbar unter dem letzten Sigma der Inschrift beginnt Nr. 2124 (= Bullet. V, 23).

[*Homolle* meldet Bull. XX, 628, dass er dieselbe Hieromnemonenliste nochmals fand, datiert mit: *ἀγωνοθετοῦντος Χαριξένου Αἰτωλοῦ ἐκ Τριχονείου*, wonach also *Χαρίξενος* die Agonothesie im Herbst des Jahres *ἄ. Καλλία* führte. Diesen Fund benutzt *Pomtow*, Jhrb. 43, 842 zu folgendem Ansatze:

227 vor Chr. *ἄ. Νίκαρχος*,
226 „ „ *ἄ. Καλλίας, ἀγωνοθέτης Χαρίξενος*,
225 „ „ *ἄ.* [unbekannt], „ *Ξεννίας* (s. 2567).]

Zeit. 226 vor Chr.

An die Kallias-Urkunde ist um der gleichartigen Zusammensetzung der Hieromnemonen willen (14 Ätoler, 2 Delpher, 2 Böoter, 1 Chier) wiederum unmittelbar anzuschliessen

2525 *W.-F.* 2. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 540. C. v. B.

Ἐπὶ Νικάρχου - ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, πυλαίας ὀπωρινῆς, | ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Ἀριστάρχου, Πραμίου, Ἐχε|τάρμου, Εὐτέλευς, Μενεσάνδρου, Κομαίθου, Ἀλέξωνος, | Μενάρχου, Ἀλέξωνος, Σίμου, Οἰνοκλέα, Θορίωνος, Λαττύπου, Νικοστράτου, ‖ Χίου Μητροδώρου, Δελφῶν Ἵππωνος, Ἀντιάνδρου, Βοιωτῶν Μέλω|νος, Θευφάνεος, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι· ἐπειδὴ Θευκλῆς Τιμο|λόχου καὶ Κλεόμαχος Ἀρχελάου Αἰγιεῖς χρείας παρέχονται τοῖς Ἀμφικτίοσι, δεδόσθαι αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις ἀσφάλειαν, | προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ‖ ἀγῶσιν, οἷς τίθεντι Ἀμφικτίονες.

Standort: Strecke CD unter den Soterieninschriften (Nr. 2565, 2566). S. u.

Z. 1. Zwischen *Νικάρχου* und *ἄρχοντος* ist ein Zeichenplatz freigelassen. — 2 *Πράμιος*, vielleicht *Προ-άμ-ιος*, vgl. *Ἀμο-τέλης* *Fick-Bechtel*, GPN. 55. — Die Form *Ἐχε|τάρμου* ist sicher: das *τ* steht in der senkrechten Linie, in der die übrigen Zeilen beginnen, ist aber nicht so tief eingeschlagen wie die übrigen Zeichen. *Ἐχέτ-αρμος* gebildet wie *Σώτ-ανδρος*. — 4 *Θορ-ίων* hat gewiss den Sinn von *Δρομεύς*. — *W.-F.* *Λαττύγου*; *P.* sagt: „ob *ΛαττύΓου* oder *ΛαττύΠου* gemeint ist, ist nicht zu entscheiden, da der Stein dort etwas lädiert ist". Aber gerade in der lädierten Stelle sieht man den Versuch das *π* zu vervollständigen; ich schrieb ab: Γι. Der Name ist das Appellativum *λά-τυπος*, mit Gemination gebildet wie *Ἄνδρο-κκος*, *Καλο-ννώ* u. a. Vgl. 2529, 6 *Λατταμίου* und *Λαττάμου* 2531 Anm. — *Νικοστράτου* trug der Steinmetz auf ungeglätteter Stelle am Ende der Zeile nach. — 5 *W.-F.* und *P.* *Μέδω νος*, aber *Μέλω|νος* ist sicher. *Μέλων* z. B. auch IGS. 233. — 6 *ἱερομνήμοσι*, also °*σι*, aber 10 *ἀγῶσιν*. — 10 Die Hälfte der Zeile blieb frei. Mit der nächsten Zeile beginnt Nr. 2076 (= *W.-F.* 411).

Das doppelte *Ἀλέξωνος* und die grosse Anzahl der Namen veranlassten bald *Κομαίθου Ἀλέξωνος*, *Μενάρχου Ἀλέξωνος* zu interpungieren, bald *Ἀλέξωνος Μενάρχου*, *Ἀλέξωνος Σίμου* (s. *Bürgel*, S. 94). Da durch die Lesung *Χίου Μητροδώρου* 2 Namen wegfallen, ist gar keine Änderung nötig; denn vierzehn Hieromnemonen Ätoliens begegnen ja auch in der Kalliasurkunde [1]). Beide Dokumente gehören aus diesem Grunde zeitlich zusammen. Auch 2511 steht unter den ätolischen Hieromnemonen zweimal derselbe Name ohne Zusatz, zweimal *Δαμοτίμου*, wie hier *Ἀλέξωνος*.

Was ergiebt sich aus dem Platze, den die Inschrift auf der Mauer einnimmt? Sie ist später als die Soterienlisten, unter deren Kolumnenschlüssen sie mit einem Zwischenraume von nur 2 Centm. in etwas jüngerer Schrift einsetzt; sie ist früher als die Freilassungen 2076—2079 (*W.-F.* 411—414), die unter ihr stehen und aus den J. 180 und später stammen,

---

1) *Homolle*, Bull. XX, 628 publiciert noch ein Beispiel dafür. S. Nr. 2567.

früher auch als das Proxeniedecret 2613 (*W.-F.* 14), das links neben ihr gelesen wird, das, da die Zeichen am Ende der Zeilen zusammengedrängt sind, voraussetzt, dass unsere Inschrift schon stand, das endlich, da Inschriften mit 5 Buleuten höchstens bis auf 200 herabgedrückt werden können, der Zeit von 250—200 angehörte. Ausserdem merkt *P.* an, dass die Schrift dieselbe ist wie in den Peithagoras-Herys-Texten.

Zeit. 227 vor Chr. S. S. 702.

An den Schluss von Gruppe E setzt *Pomtow*, Jhrb. 43, 845

2526 CIG. 1694 (nach *Cyriacus Moron.* S. XXIX n. 201). *Lebas* 844. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 542.

Θεοί. |

ἐπὶ Ἀρισταγόρα ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, πυλαίας ἠρινῆς, ἱερομνημονούντων

Αἰτωλῶν Πολεμάρχου, Ἀλεξαμενοῦ, Δάμωνος.

Standort: Auf den Fundamentsteinen des sogenannten „Rundbaues" (vgl. *Pomtow*, Beitr. 57).

Cyriacus-Moroni ohne Zeilenabteilung; diese ermöglicht die Abschrift von *Dodwell* und *Hughes*, die nur 2 zeilig ist, in der 1. mit *ἐπί* und in der 2. mit *Αἰτωλῶν* beginnt; sie lassen Z. 1 weg, geben Z. 2 bis *Δελφοῖς* und Z. 3 *Αἰτωλῶν Πολιμάρχου Ἀλεξάνδρο[υ.*

Unvollendet gelassene Freilassungen giebt es ja in Unmenge; s. Nr. 2341. Von einem amphiktyonischen Decrete will man's nicht recht glauben. Das für sprachliche Zwecke wertlose Fragment datiert *P.* mit Hülfe des aus 2002, 2041—2045 bekannten ätolischen Strategen *Ἀλεξαμενός* (IGS. III, n. 381; Bull. XX, 627). Beachtenswert das Fehlen der *δημοτικά*.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

NB. Nach Gruppe E gehört auch die Amphiktyonenliste von Nr. 2568.

Für die

Zeit der Gruppe E

ist Folgendes zu beachten:

1) Das Anwachsen der ätolischen Hieromnemonen von 7 auf 11 und 14 bedeutet drei zeitliche Abstände. Aus der Vermehrung schliesst man auf ein weiteres Vordrängen der Vormacht, auf Übergriffe derselben gegen einzelne aus späterer Specialisierung bereits gegebener Vorrechte (2521) und aus den angehängten Strafbestimmungen (2520, 2522, 2523).

2) In die drei durch die Namen *Πειθαγόρας, Ἥρυς, Καλλίας-Νίκαρχος* bezeichneten Abstände gehören, wie die Inschriften der Gruppe selbst indirekt beweisen, noch die Archontate des *Ἡρακλείδας* und *Ἀλέξαρχος*, so dass die Reihe vollständig lautet:

Πειθαγόρας, Ἥρυς, Ἡρακλείδας, Καλλίας, Ἀλέξαρχος, Νίκαρχος.

Begründung. Dem im Kalliasdecrete von den Amphiktyonen geehrten

Ἑρμίας verleihen die Delpher, was gewöhnlich unmittelbar darauf erfolgte, die städtischen Ehren *ἄρχοντος Ἀλεξάρχου* (vgl. 2647). Letztere Inschrift aber steht unter 2649, die *ἄ. Ἡρακλείδα* (mit 5 Buleuten) datiert — und zwar, wie *P.* mit dem Steinbild beweist, eher eingemeisselt wurde als 2647 und später als die darüber stehenden Peithagoras-Herys-Urkunden.

3) Das Haupt der Liste ist nicht der Archont *Πειθαγόρας* des J. 194/193; denn keiner der genannten 5 Nachfolger begegnet in der bekannten Archontenliste von 200—170 und später. Vielmehr lässt sich für jeden einzelnen der Beweis führen, dass sie dem 3. Jhrh. angehören, für ihn selber insofern, als er in die Nachbarschaft von *ἄ. Θεσσαλός* (s. S. 694) gehört, weil auf Block X von oben nach unten *Θεσσαλός* (2604 = *Lebas* 863), *Ἀθανίων* (2605 = *Lebas* 867) und *Πειθαγόρας* (2522 = *Lebas* 840) folgen. Da *Θεσσαλός* innerhalb der erweiterten Gruppe D placiert ist, müssen wir *Ἀθανίων* (s. S. 672 Anm.) auf die Grenze zwischen D und E stellen.

[Neuerdings fixiert *Pomtow*, Jhrb. 43, 839 ff., wobei er die Archontate des *Καλλίας* und *Νίκαρχος* (s. o. S. 702) umstellt, die Gruppe E auf die Jahre 230—220, und zwar *ἄ. Πειθαγόρας* auf 231 oder 230, *Ἥρυς* auf 230 oder 229, *Ἡρακλείδας* auf 228 oder 229, *Νίκαρχος* auf 227 oder 228 und *Καλλίας* auf 226 oder 227. Für 224—220 fügt er an die Archontate des *Ἀρισταγόρας* (Nr. 2526), *Ἀλέξαρχος* (2647, s. oben) und *Ἀρχέλαος* (2672)].

Gruppe F (220—200).

Zur Gruppe F rechnen wir Inschriften, die das gemein haben, dass sie aus besonderen Gründen ganz nahe an 200 vor Chr. gerückt werden müssen. Sind sie auch in eine Zeit zusammengedrängt, so ist es doch nicht möglich, andere Übereinstimmungen namhaft zu machen, als die durchgehende Beifügung des *δημοτικόν* beim Hieromnemonennamen. Während in Gruppe E nur Volksstamm und Name genannt wird, verzeichnet F Volksstamm, Name und städtische Herkunft. Dadurch nimmt Gruppe F eine Mittelstellung zwischen A—E und G (Nr. 2536) ein, wo durch Zusatz des Patronymikon eine vierfache Bezeichnung der Person erzielt wird. Grund zur Neuerung war die Namensgleichheit der Abgeordneten. Während man in 2511 zweimaliges *Δαμοτίμου*, in 2525 zweimaliges *Ἀλέξωνος* ohne Zusatz hat, bezeichnet man in 2529 die beiden Theodore als *Ἀργεῖος* und *Κοτταεύς*, was den gleichen Zusatz bei jedem Abgeordneten nötig machte. In Gruppe E zählten wir aufsteigend 7, 11, 14 Stimmen, hier bald 12, bald 11.

Die Gruppe F hat erst in allerneuster Zeit den reichen Zuwachs von mindestens 7 Hieromnemonenlisten erfahren. Davon sind vorläufig 5 bekannt gegeben worden (2527—2531). Nach *Homolle* steht in allen sieben *Χίων* statt des in den vorangehenden Gruppen üblichen *ἐκ Χίου* oder Genitiv Sing. *Χίου*.

2527 *Homolle*, Bull. XX, 623.

Θεοί. | [ἄρχον]τος ἐν Δελφοῖς Πολυκλείτου, ἱερομναμο-

νού[ν|των]βόλου Φαρσαλίου, Πολεμάρχου Εἰλαίου, Φ[αλ]ακρίω[νο]ς Παροχθέου, Πειθιμένεος Θεστιέος, Φίλωνος Φυσκέ[ο]ς, Λαμίου Λυσιμαχέος, Θρασυβουλίδα Στρατίου, Ἀρχιδά|μου Καλλιπολίτα, [Ν]ικάρχου Πτολεμαιέος, Λέωνος . ιεκ|ριέος, Τιμομάχου Ὁμιλιάδα, Ἀριστάρχου Ἀμβρακιώτα, Δελ|φῶν Παρνασίου, Βαβύλου, Χίων Λεωχίδου, Βοιωτῶν Φιλοξε[νίδ]ου, Νίκωνος, Ἀθηναίω[ν Με]νάνδρου, γραμματεύοντος ‖ Μοσχίωνος Ἡρακλειώτα· ἔδοξεν τοῖς Ἀμφικτιόνοις· ἐπειδὴ | Λεωχίδης Ἀναξιάδου Χῖος ἀποσταλεὶς ἱερομνάμων ὑπὸ τᾶς | πόλιος τᾶς Χίων τά τε κατὰ τὰς θυσίας καλῶς καὶ λαμπρῶς | συνετέλεσεν οὐθεμίαν ὑπερβολὴν καταλείπων φιλοτιμί|ας, τὰν πᾶσάν τε σπουδὰν ποιούμενος τᾶς εἰς τὸ δαιμόνιον ‖ εὐσεβείας, ἐπεμελήθη δὲ τᾶς θεραπείας τῶν ἀναθημάτ|ων, τοῦ τε βωμοῦ καὶ τῶν [ἄ]λλω[ν π]άντων ὧν ἀνέθηκεν ἁ πό|λις ἁ Χίων, τάς τε δίκας μετὰ τῶν συνιερομναμόνων τὰς μὲν | διέλυσε τὰς δὲ διέκρινε δικαίως κατὰ τοὺς νό[μ]ους, διε[τ]έλει δὲ καὶ χρείας παρεχόμενος πάντοις τοῖς ἀφικνουμένοις εἰς τὰμ πόλιν, ἀπόδειξι[ν] ποιούμενος τᾶς εὐνοίας ἃν ἔχει [ποτὶ τὸ ἔθ]ν[ος] | τῶν Αἰτωλῶν καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφικτίονας, [νῦ]ν [δὲ καὶ ἐν τᾶι ἀρ]|χᾶι διατετέλεκεν τοῖς τε ἱερομναμόνοις καὶ [τοῖς] ἄλ[λοις ἐν] | πολλοῖς καὶ μεγάλοις χρήσιμος ὢν καὶ λέγων καὶ π[ράττων ἀεὶ] | τὰ συμφέροντα τοῖς Ἀμφικτιόνοις καὶ παρεχόμε[νος αὐτὸν ἄξι]ον τᾶ[ς τε] πόλιος τᾶς Χίων καὶ τῶν Αἰτωλῶν· [ὅπως οὖν καὶ τὸ κοινὸν] | τῶν Ἀμφικτιόν[ω]ν φαίνηται τᾶς εὐχαριστία[ς τᾶς ποτὶ τοὺς εὐερ]|γέτας καλῶς [προεσ]τακὸς καὶ τιμὰς ἀπο[νέμον ἀνταξίας] | τᾶς ἐν αὐτοὺς [φιλο]τιμίας, ἐπαινέσαι [μὲν τὰμ πόλιν τὰν Χίων ἐπὶ] | τᾶι ἀποστολᾶι [τοῦ] ἀνδρός, ἐπαινέσαι δ[ὲ καὶ αὐτὸν Λεωχίδην] ‖ Ἀναξιάδου Χῖον καὶ στεφανῶσαι χρυ[σέωι στεφάνωι καὶ εἰκόσι] | χαλκέαις δυσί· τὸν δὲ στέφανον ἀ[νακαρῦξαι τοῖς Σωτηρί]οις ἐν τῶι ἀγῶνι τῶι γυμνικῶι κα[ὶ τοῖς Διονυσίοις ἐν τῶι θε]άτρωι, ἐπεί κα τῶν παίδων [χοροὶ μέλλωντι εἰσάγεσθαι ὅτι | τοὶ Ἀμ]φικτίονες στεφαν[οῦντι

S t a n d o r t. Wahrscheinlich in der Nähe des Chier-Altars. Fundstück 3112. Fassung des Decretes identisch mit 2528.

Z. 1. Sohn des *Πολύκλειτος* ist *Κλεόδαμος*, Archont 188/187. — Z. 2/3. Das Fehlen von *Αἰτωλῶν* wäre auffällig. — 3 *Εἰλαίου*. Von der ätolischen Bergfeste *Ἔλαος* (nur *Polyb.* IV, 65)? *Pomtow*, Jhrb. 40, 550. — Ist Z. 6/7 *Μακετιέος* (vgl. 2529, 4) oder [*Κ*]*ιε(κ)|ριέος* (*Pomtow*, Hermes 33, 334) ver-

lesen? — 7 Zu *Ὁμιλιάδας* vgl. 1795, 2, wo λ wieder bestätigt wird, wie es, was ich übersah, schon bestätigt war durch *Beaudouin's* Inschriften aus Glounista (Drymaea) Bull. V, 138 (IGS. III, 226—230). — 8 *Βαβύλος* ist in Nr. 2528 Archont. — *Παρνάσσιος* ist mit 4 andern Buleut ἄ. *Καλλιέρου* (2654), mit 3 andern ἄ. *Θεσσαλοῦ* (2602).

Zeit. 215—212 vor Chr. S. *Pomtow*, Jhrb. 43, 807.

2528 *Homolle*, Bull. XX, 620—622, Fragmente A und B (als Fortsetzung erkannt von *Condoléon*).

[Θεοί. ἄρχοντος ἐ]ν Δελφοῖς Βαβύλου, ἱερ[ο]μναμον‖[ούντων Αἰ]τωλῶν Χλ[α]ινέα Καλυδωνίου, [.]ενισ‖ ,]φοδότου Ἀ[(ρ)]μονιέος, Πυρρανθι[, |]δρου Θυρισκαίου, Λέωνος Λ[ι]μν[αίου, ‖ Γομ]φέως, Δάμωνος Κυτινιέος, [| , Ἀρ]χίππου Μελιταιέος, Φιλα[χ]αίου Κοριο[| ,]νος Ὑαίου, Χίων Πολυαρχίδου, [Δελφῶν | , α]γόρα, Ἀθαμάνων Θευδότου, [, | γραμμα]τεύοντος τοῖς ἱερομναμόνοις [‖.....]ος· ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτιό[νοις· ἐπειδὴ | Πολυαρχίδ]ης Ἑρμάρχου Χῖος ἀποσ[ταλεὶς ἱερο|μνάμων ὑπὸ τᾶς πό]λιος τᾶς Χίων [τά τε κα|τὰ τὰς θυσ]ίας καλ[ῶ]ς καὶ λαν[πρῶς συνετέ|λεσεν οὐδ]εμίαν ὑπερβολὴν [καταλείπων φι‖λοτιμίας, τ]ὰν πᾶσάν τε σπουδὰν ποι[ούμενος | τᾶς εἰς τὸ] δαιμόνιον εὐσεβείας, ἐπ[εμελή|θη δὲ τᾶς θ]εραπείας τῶν ἀναθημ[άτων, τοῦ | τε βωμοῦ] καὶ τῶν ἄλλων πάντων ὧ[ν ἀ]ν[έθη|κεν ἁ πόλις] ἁ Χίων, τάς τε δίκας [μετὰ τῶν συν‖ιερομναμ]όνων τὰς μὲν διέλυσεν [τὰς δὲ διέκρινε] δικαίως καὶ κατὰ τοὺς νόμο[υς, δι|ετέλει δὲ] καὶ χρείας παρεχόμενος [πάντοις | τοῖς ἀφικ]νουμένοις ἐν τὰν π[(ό)]‖[λιν, ἀπόδ|ειξιν ποι]ούμενος τᾶς εὐνοίας [τᾶς ποτὶ τὸ ‖ ἔθνο]ς τῶν Αἰτωλῶν ------ [καὶ τοὺς | ἄλλους Ἀμφι]κτίονας, ἔν τε τᾶι [ἀρχᾶι διατετέ]λεκεν τοῖς τε [ἱερομναμό|νοις καὶ τ]οῖς ἄλλοις ἐν πολλοῖ[ς καὶ μεγά|λοις χρήσι]μος ὢν καὶ λέ[γων καὶ πράτ‖των τὰ συ]μφέροντα τοῖς Ἀμφικ[τιόνοις καὶ | παρεχόμε]νος αὑτὸν ἄξιον [τᾶς τε πόλιος τᾶς | Χίων καὶ τῶ]ν Α[ἰτ]ωλῶν· ὅπως [οὖν καὶ τὸ | κοινὸν τῶν Ἀμ]φικτιόν[ων] φαίνηται[ι τᾶς εὐχαριστίας τᾶ]ς πρὸς τοὺς εὐεργέ[τας καλ|ῶς προεστα]κὸς καὶ [τ]ιμὰς ἀπο[νέμον | ἀνταξίας] τᾶς ἐν [α]ὑτοὺς φιλο[τιμίας, ἐπαινέ|σαι μὲν τ]ὰμ πόλ[ιν] τ[ὰν Χί]ων [ἐπὶ τᾶι ἀπο|στολᾶι τοῦ] ἀνδρός, ἐ[παινέσαι δὲ καὶ αὐτὸν Πολυαρχίδ]ην Ἑρμ[άρχου Χῖον καὶ στεφανῶ|σαι χρυσέωι στ]εφά[νωι καὶ εἰκόσι χαλκέαις δυσί. | τὸν δὲ στέφαν]ον ἀ[νακαρῦξαι τοῖς Σωτηρίοις | ἐν τῶι ἀγῶν]ι τ[ῶι γυμνικῶι καὶ τοῖς Διονυσίοις

ἐν τῶι θεάτρωι, ἐπεί κα τῶν παίδων χοροὶ μέλλωντι εἰσάγεσθαι ὅτι τοὶ Ἀμφικτίονες στεφανοῦντι Πολυχαρίδην Ἑρμ]άρχου Χῖο[ν , στεφαν]ο(ῦ)ντι δὲ αὐτοῦ καὶ [τὰς εἰκόνας τ]ὰ μὲν ἐν Δελφοῖ[ς τὰ δὲ] ἐν Χίωι [(ἀρ)]ετᾶς ἕν[εκεν καὶ εὐσεβείας τᾶς ποτὶ] τὸν θεὸν καὶ εὐνοίας [τᾶς ποτὶ τὸ κοινὸν

Standort: In der Nähe des Chier-Altars. Fundstück Nr. 3659.

Fassung des Decretes identisch mit 2527; danach alle Ergänzungen, auch die von Z. 23 Stein ΠΑ_ Ν, die Parallele verlangt *πόλιν*; *H.* *πα[τρίδα?*, eher *πα[τρί]δα* (vgl. 1409 A S. 672). — 24 *H.* *τᾶς εὐνοίας [τᾶς ποτὶ τοὺς Ἀμφικτίονα]ς τῶν Αἰτωλῶν [καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφι]κτίονας*, oben nach der Parallelstelle. Von Z. 42 ab bleibt die Zeilenabteilung weg, weil die Zahl der fehlenden Zeilen zwischen Fragment A und B nicht zu berechnen ist, und ebensowenig die Zeilenabteilung auf Fragment B.

Wahrscheinlich war, wie in 2527, die Zahl der ätolischen Hieromnemonen 12, mit *γραμματεύς* 13. — 1 Der Archont steht 2527, 8 als Hieromnemone. — 2 *Χλ[α]ινέα* ergänzt *H.* nach *Polyb.* IX, 20, 32. Danach wohl *[Μ]ενίσ[κου]*, *[Νυμ]φοδότου*, *Πυρρανθί[ωνος*. — 3 *Homolle* *Αἱμονιέος*, *Pomtow*, Jhrb. 43, 807 *Ἀρμονιέος* nach *Ἀρμένιον* (*Bursian* I 103), dem nördlich vom phthiotischen Theben gelegenen Städtchen. — 7 *Ὑαία*, Ort im ozolischen Lokris (*Thuc.* III, 101). — Am Ende auffällig *H.* *[Δελφῶν]* für [.]Υ[....]ο[.

Zeit. 208 vor Chr. S. *Pomtow*, Jhrb. 43, 807.

Aus sachlichen Gründen gehören enger zusammen die Nrn. 2529—2531.

2529 *Couve*, Bull. XVIII (1894) S. 235 Nr. 635 nach Kopieen von *Homolle* und *Bourguet*.

Θεοί. | *ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Φιλαιτώλου, πυλαιᾶς ὀπωρινῆς, ἱερομνα μονούντων* ***Αἰτωλῶν*** *Τελεσάρχου Ἀπειρικοῦ, Λέωνος Ναυπα|κτίου, Στομίου Μα[(κ)]ετιέος, Θεοδώρου Ἀργείου, Νικοβούλου Θηβαίου,* ‖ *Εὐρυμάχου Θαυμακοῦ, Δορυμένεος Ὑπαταίου, Θεοδώρου Κοττα|έος, Λατταμίου Βουκατιέος, Εὐδάμου Ἀρσινοέος, Λαμίου Ἀπολλω|νιέος,* ***Κεφαλ(λ)άνων*** *Οἰνανθίου,* ***Δελφῶν*** *Ἀριστομάχου, Καλλικρά|τεος,* ***Ἀθηναίων*** *Ἀριστοκλέος,* ***Βοιωτῶν*** *Φόξου, Καλλικράτεος,* ***Μαγνήτων*** *Πολεμαίου,* ***Χίων*** *Μητροφάνεος, γραμματεύον|τος τοῖς ἱερομνάμοσιν Μενάνδρου Θαυμακοῦ* [R. f. 10—13 Z.] | *ἀγαθᾶι τύχαι· ἔδοξε τῶι κοινῶι τῶν Ἀμφικτιόνων, ἐπεὶ ἁ πόλις | ἁ τῶν Ἀντιοχέων τῶν ἐκ τοῦ Χρυσαορέων ἔθνεος, συγγενὴς ἐοῦσα | τῶν Ἑλλάνων, ἀποστείλασα πρεσβευτὰς ποτὶ πλέονας τέτευχε | πάντων τῶν τιμίων καὶ φιλανθρώπων, καὶ Πανσίμαχος δὲ ὁ πα‖ρ' αὐτῶν πρεσβεύσας ἐν ἐκείναις τε καλῶς καὶ ἀξίως τῶν Ἑλλά|νων ἀνέστρεπται, καὶ νῦν ποτειλη-*

φὼς χρησμὸν παρὰ τοῦ θεοῦ, | κατακολουθέων δὲ τούτωι ποτελθὼν ποτὶ τὸ συνέδριον ἁμῶν, | περί τε τᾶς ἰδίας πατρίδος πολλὰ κατευφάμηκε, ἐμφανίζων τὰν | εὐσέβειαν αὐτᾶς καὶ τὰν ἀρετάν, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ βασιλέος || Ἀντιόχου τοῦ εὐεργέτα Ἀντιοχέων εὐλόγηκε εὐχαριστῶν | αὐτῶι διότι τὰν δαμοκρατίαν καὶ τὰν εἰράναν [(ἐ)]ν τοῖς Ἀντιοχεῦσιν | διαφυλάσσει καττὰν τῶν προγόνων ὑφάγησιν· - δεδόχθαι ἀποκρίνασ|σθαι αὐτῶι ὅτι τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτιόνων τὰμ μὲν πόλιν τὰν Ἀντιο|χέων καὶ τὰν χώραν ἀναδεικνύει ἄσυλον καὶ ἱερὰν τοῦ Διὸς Χρυσαορέ||ως καὶ Ἀπόλλωνος ἰσοτίμου, τὸν δὲ δᾶμον αὐτῶν καὶ βασιλῆ Ἀντίοχον | ἐπαινεῖ καὶ στεφανοῖ ἑκάτερον εἰκόνι χαλκέαι ὀκταπαχεῖ ἐπὶ πᾶσι | τοῖς προγεγραμμένοις, στᾶσαι δὲ τὰς εἰκόνας ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλ|λωνος τοῦ Πυθίου καὶ καρῦξαι ἐν τοῖς Πυθίοις. ἐπαινεῖ δὲ καὶ Πανσί|μαχον Ἰατροκλέος καὶ στεφανοῖ χρυσέωι στεφάνωι ἀρετᾶς ἕνε||κεν καὶ φιλοτιμίας τᾶς εἰς τὰν αὐτοῦ πατρίδα, καὶ καρῦξαι τὸν στέ|φανον αὐτοῦ ἐν τᾶι πατρίδι, ὅταν εἰσάγηι τὸν τῶν Σωτηρίων στέ|φανον. ὅπως δὲ καὶ ὑπόμναμα ἦι εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, ἀναγράψαι | τόδε τὸ ψάφισμα ἐν τᾶι βάσει τᾶι τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου ἐν τῶι | ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ ἀποστεῖλαι ποτ' Ἀντιοχεῖς || σφραγισαμένους τᾶι κοινᾶι τῶν Ἀμφικτιόνων σφραγῖδι. | Μειδίας ἐπόησε.

Standort. „Base carrée; l'inscription se trouve sur le côté droit". Vgl. Z. 33.

Die Inschrift hat mit den Peithagorasurkunden das oben S. 696 genannte 2. Charakteristikum, die Anführung des Amphiktyonenschreibers, gemein, mit der Herys-Urkunde die auffällige Zahl der 11 Hieromnemonen und mit 2521, 2524 und 2525 die Nennung eines Chier-Abgesandten, unterscheidet sich aber von den Urkunden der Gruppe E durch die *δημοτικά*. Da *Φιλαίτωλος* in der uns bekannten Archontenliste von 201—167 nicht erscheint, kann sein Archontat nur vor 201 liegen, denn die Inschrift gehört in die Zeit der ätolischen Suprematie (278—178), wie die Z. 3—6 mit ihren Stadtbezeichnungen ausweisen. Bezeugt ist *Φιλαίτωλος* aber als Buleut vom J. 193 (s. 1969, 24) und vom J. 186 *ἄ. Πεισίλα* (2581, 161). Nehmen wir die höchste Altersgrenze von 70—80 Jahren bei ihm für das J. 186 an, so kommen wir auf 226 zurück, wenn wir, wie billig, vermuten, dass er zwischen dem 30.—40. Lebensjahre die höchste bürgerliche Würde erhalten habe. Der erste ätolische Hieromnemone heisst *Τελέσαρχος*; sein Sohn fungiert als solcher i. J. 178 (2536, 17), also ist unsere Inschrift eine ganze Generation früher anzusetzen. Zu diesen Erwägungen passt *Couve's* Vermutung, dass die *πρόγονοι* von Z. 22

Antiochus II. (261—246) — qui a donné la liberté aux villes d'Asie — und Seleukus II. (246—223) — qui l'a confirmée — sind, dass Z. 20, 25 der i. J. 223 den Thron besteigende Antiochus III. der Grosse belobt wird: il assure à la ville les bienfaits du gouvernement démocratique — *καὶ τὰν εἰράναν*; er gab Asien durch den Krieg gegen Attalos vom J. 223/222 den Frieden wieder und wurde so *εὐεργέτας Ἀντιοχέων*. Es giebt viele Städte Namens Antiochia. Hier haben wir eine in Central-Carien, in der Nähe des Tempels des *Ζεὺς Χρυσαορεύς*, bei Stratonikeia gelegene Stadt, eine Gründung der Seleuciden, anzunehmen.

Zum ersten Male sehen wir hier in einem epigraphischen Hieromnemonenkataloge Abgeordnete der Kephallenen und Magneten. Zu *Ἀπιρικοῦ* s. 2536, 18. Die Bildung des Ethnikons verbietet ans Land Epirus zu denken; da *Τελέσαρχος* die Ätoler vertritt, wird sein Heimatsort im volkreichen Ätolien gelegen haben. In Nr. 2536 steht *Ἀπειρικός*. — 4 Von dem bei *Hesych* überlieferten *Μακεττία*, wofür wir *Μακετία* zu setzen haben, ist *Μακετιεύς* abgeleitet. „On sait qu' Antigone Gonatas avait conclu une alliance avec la ligue étolienne" *Couve*. St. ΜΑΧΕΤΙΕΟΣ. — 4 Gemeint ist *Ἄργος Ἀμφιλοχικόν*, ätolisch seit dem Tode Alexanders des Grossen, und *Θῆβαι Φθιώτιδες*. — 5 Unbestimmt bis jetzt *Κοτταεύς*. Bezeugt schon 2598. — 6 Stein ΒΟΥΚΑΤΙΕΟΣ, *Couve Βου(χ)ατιέος*. Aber vgl. GDI. 1428i *Βουκατιεύς* und zweimaliges *Βουκατιεῖς*. Hat *Λαττάμιος* Sinn und Bildung wie *Λάττυπος* 2525, 4? — *Ἀρσινόη* meint das alte *Κωνώπα* in Ätolien, z. B. GDI. 1428i, 4 und 1439, 2. — 7 *Καλλικράτης* wird derselbe sein, der im J. 194 (s. 1994, 6) als Buleut und im J. 190 als *ἀ. ἐπών*. bezeugt ist. — 13 *πλέονας* sc. *πόλεις*, 15 *ἐκείναις* sc. *πόλεσιν*. — 18 *κατευφάμηκε* vor *ἐμφ°* und *εὐλόγηκε* vor *εὐχαριστῶν* ohne *ν ἐφελκ.*, dagegen Z. 10 *ἱερομνάμοσιν* vor *Μενάνδρου*, Z. 21 *Ἀντιοχεῦσιν* | vor *διαφ°*, aber Z. 26 *πᾶσι* | *τοῖς*. — 21 *Couve* in Majuskel ΑΝ, in Minuskel *ἐν*. — 23 *Couve* in Minuskel *τάν*. — 25 *°έως*? S. 2531, 6. — 27 ungewöhnlich *ἐν τοῖς Πυθίοις*. — 32 *C.* lässt in Minuskel *τὸν* nach *ἅπαντα* weg. — 34 *ἀποστεῖλαι* sc. *ἀντίγραφον*. — 35 Der Plural *σφραγισαμένους* trotz des éinen *γραμματεύς*, weil dieser die Urkunde vermutlich zusammen mit dem jeweiligen Bevollmächtigten der Abgeordneten fertig stellte. Vgl. 2523, 20. — 36 *Μειδίας* bisher unbekannter Künstler. — Bemerkenswert Z. 16 *ἀνέστρεπται*.

Zeit. 220—200.

2530 *Couve*, Bull. XVIII (1894) S. 240 Nr. 471: préambule d'un décret relatif à une ambassade de Téos.

[ ] *Αἰτωλῶν Ἀριστάρχου Ἀμφισσέος, Φιλλέα [.....]|υ, Λαμίου Οἰχαλιεύς, Ξενοκράτεος Στρατίου, Λεοντο|μένεος Φυταιέος, Βουθήρα Ἀρσινοέος, Ἀγοραίου Ὑπα|ταίου, Πυῤῥία Θηβαίου, Ἁρμόστου Λαμιέος, Δαμοκρά[τεος] ‖ Εἰτεαίου, Λαμίσκου Ἀργείου, Κεφαλλάνων Σωτακ[....]|ου, Δελφῶν Πραόχου, Πατρέα, Χίων Πλειστία, Μαγ[νήτων...]|γένεος, Ἀθηναίων Ἀμύκλα.*

Standort. Nicht angegeben.

Wie in der Herys-Urkunde (2521) und in 2529 also 11 ätolische Hieromnemonen, daneben wie in 2529 Abgeordnete der Kephallenen, Magneten und Chier, ferner wie in 2529 ein *Ἀρσινοεύς, Ὑπαταῖος, Θηβαῖος* und *Ἀργεῖος*, wie in 2531 ein *Στράτιος*. — 2 Neu *Οἰχαλειεύς*, sonst *°λία* und *°λιεύς*. Vgl. z. B. GDI. 1432, 5. — 3 Vgl. *St. Byz. Φύταιον· πόλις Αἰτωλίας· τὸ ἐθνικὸν Φυταῖος.* Vgl. GDI. 1511, 2 *Αἰτωλῶι ἐκ Φυ[ταίου]*; 1854, 1 *Παναιτώλου Φυταιέος*. — 5 Der attische Demos kann natürlich nicht gemeint sein, ebensowenig wie GDI. 1428c mit *Εἰτεαίων*. — 6 Wie in 2529 und 2531, kann nur éin Kephallene genannt gewesen sein. Will man die Lücke füllen, so müsste man ein **Σωτ-ακ[έστ]|ου* bilden. Oder war der Raum unbenutzbar und ist *Σωτάκ - - - - ου*, also *Σωτάκου* zu lesen? *Σώτακος* z. B. 1786, 10. — 6 *Πράοχος* ist der Archont von 2511 und 2512, *Πατρέας* der Buleut aus d. J. 196 (s. 2044, 6). — Bull. XX, 629 B 14 wird die Inschrift durch die Strategie des *Ἀλέξανδρος Καλυδώνιος ἄ. Μεγάρτα* datiert. Die 2. Strategie ist z. B. durch 2050 für's Jahr 196/195 bezeugt, also liegt die erste vor 200.

Zeit. 230—200.

2531 *Couve*, Bull. XVIII (1894) S. 241 Nr. 508: préambule d'un décret en faveur d'Eudamos Apollonios Athénien.

[. . . . .]ίκου Θαυμακοῦ, Πολ[. . . .] | Στρατίου, Λαμίου[. . . . .] | [. . . .], Θαρσύα Οἰναίου, Δαμοκρίτου Με|τανίου, Πολλέα Φαρσαλίου, Θεοδότου ‖ Ἀπεραντοῦ, Ὑλαίου Λυσιμαχέος, Λυκίσκου | Θεσπιέως, Εὐδάμου Ἀθηναίου, Δαμοκρίτου Ἀμ|βρακιώτα, Δράκοντος Κεφαλλᾶνος, Ἡροδό|του Χίου.

Standort. Nicht angegeben.

Wie in 2529 und 2530, sind Abgeordnete der Kephallenen und Chier verzeichnet; wegen beider Nummern ist wohl auch hier die Zahl 11 bei den ätolischen Hieromnemonen zu vermuten. Darunter ein *Θαυμακός* wie in 2529 und ein *Στράτιος* wie in 2530. — Sollte nach 2529, 6 in Z. 2/3 *Λαμίου [Ἀπολλωνιέος]* oder nach 2530, 2 *Λαμίου [Οἰχαλειέος]* zu lesen sein? — Ob *Οἰναίου* für *Οἰνοαίου* steht (2041, 17; 2075, 2; 2121, 8)? — Unbestimmt *Μετάνιος*. — *Ἀπεράντεια*, sagt *St. Byz.*, *πόλις Θεσσαλίας· τὸ ἐθνικὸν Ἀπεραντοί ὡς Ἀμαραντοί, ὀξυτόνως* (*Couve Ἀπεράντου*). — *St. Byz.* hat unter *Λυσιμάχεια* die Worte: *ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.* Vgl. die Thearodokoiliste Z. 101. — *Θέσπεια* meint das thessalische. *°εως* Irrtum der Abschrift? — Ein Ambrakiote auch 2532, 3. — Es fehlen die beiden Delphier. Sollten sie hier — in Gruppe B—F einmal ausnahmsweise — die Liste begonnen haben? S. 2536. — Bull. XX, 629, B, 10 wird die Inschrift *στραταγέοντος Λαττάμου* datiert. Sein entsprechender delph. Archont fehlt noch. Dort wird auch angegeben, dass der Chier *Ἡρόδοτος* in 2 Inschriften (Inv. 65, 508) sich findet. *Homolle* giebt als letztes Wort *Χίων*, *Couve Χίου*.

Zeit. 220—200 („um 207" *Pomtow*, Jhrb. 43, 807).

2532 CIG. 1689. *Bröndsted* in Ussing, Graeske og Lat. Indskrifter 1854 S. 8 n. 30. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 548 ff. und Tafel II Figur V. Nach 2 Abklatschen c. v. B.

['Επὶ τουδεῖνος ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶ]ν Φι[λίπ]που Λαμιέος, Σιμάργου
[........, τουδεῖνος ...., τουδεῖνος ...., Τελέ][στ]α Προσχείου, Πολυξένου Λιμναίου,
[τουδεῖνος ...., τουδεῖνος ......, τουδεῖνος 'Ε]λαιέος, Μνασιλαΐδα 'Αμβρακιώτα,
[τουδεῖνος ......, τουδεῖνος ...., Χίου Πλει]σταίνου, Δελφῶν Τελεδάμου, 'Εμμενίδα,
[γραμματεύοντος τοῖς ἱερομνάμοσιν Μενάνδρου] Θαυμακοῦ, Πυθίοις· ἐπειδὴ παρα-
[γενόμενος πρὸς τὸ συνέδριον ὁδεῖνα ethnikon παρε]κάλεσεν τοὺς 'Αμφικτίονας, ὅπως ἂν
[................................ τ]ᾶν τριετηρίδων καὶ γένηται ἐν
[........... ἡ θυσία τῶι Διονύσωι τᾶν τριετηρί]δων, ἀναγράψαι τὰ δόγματα τὰ
[πρότερον δεδογμένα αὐτοῖς ἐν Θήβαις, ...μ]εν δὲ αὐτὰ καὶ ἐν παραδόσει, καθὼς
[τοῖς τεχνίταις συγκεχωρημένον ἦν,]
[- θεός - τύχαν ἀγαθάν - δεδόχθαι τοῖς ἱερομνή]μοσιν· ὅπως ἂν ἡ θυσία τῶι Διονύσωι
[γένηται ἐν ...., καθὼς παρακαλεῖ τὸ κο]ινὸν τῶν τεχνιτῶν τῶν εἰς 'Ισθμὸν
[καὶ Νεμέαν τοὺς 'Αμφικτίονας, ἐπιμελεῖσθαι το]ὺς ἱερομνήμονας, οἳ ἂν ὦσιν ἐν τῶι
[ἱερῶι καὶ ἀναγράψαι τὰ δεδογμένα αὐτοῖς ἐν τῶι τ]αμείωι ἐν Θήβαις· ὑπὲρ τού[των
[δὲ .... τὸ κ]οινὸν τῶν τεχνιτῶ[ν ....

Standort. In der äusseren Südwand von Haus 199, in der östlichen Thüreinfassung. H. Eliassteinfragment: H. 0,24; Br. 0,25; T. 0,235; Zeichen: 0,008—0,01. Als ursprünglichen Standort vermutet *P.* Süd- oder Ostwand der Cella des Tempels.

Z. 1 *P.* Φιλίππου voll, dann Σιμά[ργ]ου. *Thiersch* und *Bröndsted* Σιμάργου: nach *a* zeigt der Abklatsch noch jetzt eine sich nach oben verdickende Hasta, die nur ρ sein kann, unmittelbar dahinter steht wieder eine senkrechte Hasta, die von dem folgenden kleinen Omikron so getrennt

ist, dass man sich oben die Querhasta des γ dazu denken muss, also ΣΙΜΑΡΓΟΥ. *Σίμαργος* ist wohl *Σιμά-οργος*, vgl. *Σι μ-αίθα* aus Megara (IGS. I, 160). — 3 *Pomtow*, Jhrb. 40, 550 *Αι*]*λαιέος*, Jhrb. 43, 801 *'Ε*]*λαιέος*. — 4 *Bröndsted* ΣΤΑΙΝΟΥ. — 5 *Pomtow*, Jhrb. 40, 557 [*'Αχαιῶν Φθιωτῶν τοῦ δεῖνος* ...., *τοῦ δεῖνος*] *Θαυμακοῦ*, Jhrb. 43, 806 wie oben. Vgl. 2529, 9/10. Bull. XVIII, 235. Erwiesen ist *Μενάνδρου* freilich nicht; aber möglich. — Der Zusatz *Πυθίοις* wie 2507, 7; 2536, 1. Die Ergänzung von Z. 6 ff. fasst *P.* so: „Da der Abgesandte die Amphiktyonen gebeten hat, damit . . das Dionysosopfer (regelmässig) geschähe, die darüber von ihnen gefassten Beschlüsse in Theben (?) einmeisseln zu lassen, sie aber auch zu . . *μεν* (verzeichnen?) in der *παράδοσις* u. s. w., so beschlossen die Hieromnemonen, damit das Opfer dem Dionysos in . . geschähe, wie es das isthmische Technitencolleg erbäte, dass die anwesenden Hieromnemonen dafür aufkommen sollten, und die Beschlüsse im Verwaltungslocal des thebanischen Collegiums zu Theben einmeisseln liessen". — Z. 12 *Bröndsted κο*]*ινόν*. — 13 *Pomtow συντελούντων* [. . .], mit Berufung auf Z. 6 *τοὺς 'Αμφικτίονας*, was die Lücke genau schliesst, *Poland*, de coll. artif. Dionys. 14. — 15 *Bröndsted τὸ κ*]*οινὸν τῶν τεχνιτῶν*.

Aus der grösseren Anzahl der ätolischen Stimmen, aus dem Namen des Delphers *Τελέδαμος*, der vor 200 gelebt haben muss, und des *Φίλιππος* (*Δεξικράτεος*) *Λαμιεύς*, der etwa in dem Decennium vor 204 als *στρατηγός* der Malier bezeugt (GDI. 1441) wird, ist auf die Zeit der ätolischen Suprematie, aus der Schrift, die „der Wende des 3. zum 2. Jhrh. angehört", auf die Zeit später als Gruppe E und aus den *δημοτικά* auf Gruppe F zu schliessen.

Zeit. Eins der Pythienjahre unmittelbar vor 200.

Für Inedita bleiben aufgespart die Nummern:

2533 *Homolle*, Bull. XX, 628 B kündigt einen Hieromnemonenkatalog an. Sehr unvollständig. Sicher darin das Vorkommen eines Chiers und Kephallenen.

2534 *Homolle*, Bull. XX, 628 C. Katalog noch unvollständiger als 2533. Die delphischen Hieromnemonen h. *Φιλόξενος* und *'Ηρακλείδας*, die auch ein neues, über die Benutzung einer vom Könige Attalos der Stadt Delphi gestifteten *παστάς* gegebenes Amphiktyonendecret nennt.

NB. Anhangsweise sei erwähnt, dass in die Periode, die die Nrn. 2527 bis 2532 darstellen, noch Fragment 128 des Museums (H. 0,12; Br. 0,18; T. 0,04) mit dem einzigen Worte [*'Α*]*μφικτιόνων*, vermutlich dem Schlussworte eines Decretes, gehört. S. *Pomtow* a. a. O. S. 830.

III. Aus der Zeit nach 200 vor Chr.

Gruppe G.

2535 *Haussoullier*, Bull. VI, 72. *Pomtow* Nr. 2 in Jhrb. 40, 662.

[Ἦν δὲ ἱερομνάμονες τοίδε·]
]να[
Μα]λιέων· Ξεν[
Ἀθηναίων· Εὔ]χειρ Εὐβουλ[ίδου
Δο]ρκύλου, Νικολ[
] \ΑΣ Ἀπολλοδώρο[υ Βοιωτῶν·
Θε]σπιεύς. Αἰνιάνω[ν·
Λοκρῶν Ὑπ]οκνημιδίων· Σω[
]ιάνου. Δωριέων [τῶν

Standort. Unbekannt. „Pierre du Parnasse, provenant des fouilles. H. 0,15; Br. 0,15; T. 0,18. La pierre est complète dans le bas.“ Stein von *P.* und mir vergeblich gesucht.

Da die Inschrift unten vollständig ist, erweist sich das Fragment als Hieromnemonenliste am Ende eines delphischen Kollektivdecretes: Parallele Nr. 2518.

Z. 3 *H.* nach 2581, 73, wo der Vater Εὐβουλίδας Εὐχήρου Ἀθηναῖος i. J. 191 die Proxenie erhält. Also ist wohl unsere Nummer jünger. Dazu stimmt, dass der aus Z. 3 und 8 erwiesene Zusatz des Genitivs des Vatersnamens der Zeit nach 200 angehört.

Zeit. 200—150.

2536 *W.-F.* 459 (nur die Anfänge der 5 ersten Zeilen). *C.-M.* 6. *Foucart*, Bull. VII, Nr. VI S. 427 nach *Haussoulliers* Copie. *Pomtow*, Nr. 3 in Jhrb. 40, 663 und 838. *Dittenberger*, Hermes 32 (1897) 161; 33, 324.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πραξία, Πυθίοις, ἔδοξε | τοῖς ἱερομνημόνοις Δελφῶν Ξενοκράτει | Πραόχου, Μελισσίωνι Εὐαγγέλου, Θεσσαλῶν Ἱπ|πολόχωι Ἀλεξίππου, Πολυξένωι Θρασίππου ‖ Λαρισαίοις, παρὰ βασιλέως Περσέως Ἁρπάλωι | Πολεμαίου Βεροιαίωι, Σιμωνίδη Ἀπολλωνίδου | Βεροιαίωι, Βοιωτῶν Ὀφελήμωι Ὀφελήμου Θηβαίου, | Ἑρμία Ζωΐλου Ὠρωπίωι, Ἀχαιῶν Φθιωτῶν Ξενοφάει Ἄγιδος Λαρισαίωι, Κρατησιμάχωι Κλεάνδρου ‖ Θηβαίωι, Μαγνήτων Χαρικλεῖ Νίκωνος, Γενθίωι Φρασισθένους Δημητριεῦσιν Δολόπων Συάγρωι Δαιτιάδου, | Αἰνιάνων Λοχάγωι Ἀγήτα Καλλιπολίτῃ, Νικίαι Ἀλεξάν|δρου Καλυδωνίωι, Ἡρακλεωτῶν Φαινέα Νικέα Σωσθενεῖ, Μα|λιέων Δι-

δώρωι Κριτοβούλου Λαμιεῖ, Εὐβοέων Ἀπολλοφάνει ‖ Διονυσίου Χαλκιδεῖ, Ἀθηναίων Ἑρμαγόραι Λυσιστράτου, Λο|κρῶν ἑκατέρων Προάνδρωι Προάνδρου Φόλαι, Νικάνδρωι Βίτ|του Τριχονεῖ, Δωριέων τῶν ἐν Μητροπόλει Ἀναξάνδρωι Τε|λεσάρχου Ἀπειρικῶι, Περραιβῶν Ἀπολλοδώρωι Ἀσκληπιο|δώρου Φαλανναίωι· ---τᾶς ἱερᾶς χώρας ὑπάρχειν τόπον ‖ ταῖς ἱεραῖς βόοις καὶ ἵπποις καταλελειμμένον ἀπὸ τᾶς ὁ|δοῦ τᾶς ἐπὶ τὸ Ἄστυρον ἀγούσας, ἇι ἁ ὁδὸς ἄγει ἐπὶ τὸν Παι πταλίδαν καὶ ἐν τὸ Λακωνικόν, ἀπὸ τοῦ Λακωνικοῦ ἐν σκαι|ὰν ἐν τὰν νάπαν τὰν ἐν Ἱεραπετείαν [ἄγουσαν, καὶ ἇι ἁ] ὁδὸς ἄ|γει ἁ ἐξ ἱπποδρόμου ἄ[(ρξα)]σα ἐπὶ τὸ Ἄ[στυρον, ...(.)]ΙΙΑ ‖ ταῖς ἱεραῖς βόοις καὶ ἵπποις ἔστω ποτ[...] | ποτάγειν τὰ ἰδιωτικὰ θρέμματα [......] | τὰν ποτὶ τᾶι Κεραμείαι οὖσαν το[...] | Ἑλλανικοῦ ἡρωίου· εἰ δέ τις ἐπὶ ξεν[...] | [R. f. 14 Z.]τόπωι, ἐξουσίαν ε[ἶμεν τῶι] ‖ θέλοντι· ἀναγράψαι δὲ τὸ δόγμα τοὺς | ἄρχοντας τῶν Δελφῶν | ἐν τῶι ἱερῶι.

Standort: Strecke BC; auf einem Polygon zusammen mit Nr. 2193, die über 2536 steht, und mit 2192, die rechts anschliesst — beide erst aus Pr. XV.

Z. 1 *W.-F.* (1861) nur bis *Πυθ*[; übrigens Annali 33 p. 69 noch *Πυθι*[. Derselbe Zusatz 2507, 7; 2532, 4. Die Pythien sind im Bukatios, also im August/September des Praxias-Archontates. — 2 *W.-F.* nur bis *Δελφῶν Ξε*[; 3 nur bis *Εὐαγγέλου*[, 4 bis *Πολυξένωι*[und 5 bis *Περσέως*[. — *Haussoullier* legte 1881 die ganze Stelle der Mauer frei, und nach ihm machte *Foucart* 1883 a. a. O. den vollen Text bekannt. — 3 *Ἱππόλοχος* und *Ἀλέξιππος* auch GDI. 1459. — 6 Das Fehlen von Iota bei der Dativendung auch Z. 8, 12, 13. — 7 *Ὀφέλειμος* in Böotien beliebt, s. Index zu IGS. *Θηβαίου* lehnt der Steinmetz fälschlich an den Vatersnamen an. — 9 *F. Ξενοφά(ν)ει Ἀγίδος*, *P.* und *Ditt. Ξενοφά(ν)ει Ἄγιδος*. Wir haben mit der Zeit *Ἀντι-, Διονυσο-, Εὐ-, Λα-, Παμ-, Πρωτο-, Πυθο-φάης* kennen gelernt (s. *Fick-Bechtel* GPN. 285), warum sollen wir hier corrigieren? Aus Epidauros kommt ein *Καλλιφάης* hinzu (vgl. Vf. Epidauros S. 4; *Kabbadias*, Fouilles d'Épidaure 248). — 11 Mit *Δατυιάδου* vgl. den Gen. *Δατύου* aus Thebai Phthiotides GDI. 1465: geht also auf den Kurznamen *Δάτ-υς* (belegt 2502 B, 69, 75) zurück, vgl. *Φίλ-υς, Τῆλ-υς* u. a. Unnötig ist *Ditt.*'s Correktur *(Λ)ατυιάδου*, wie er mit Hinweis auf die *πόλις Λάτυια* GDI. 1438 vermuten möchte. Hier allein fehlt das Ethnikon, weil „dieses Völkchen es eben bis dahin noch nicht zu einer wirklichen städtischen Verfassung gebracht hatte" (*Keil*, Hermes 32, 400; *Pomtow*, Jhrb. 43, 803). — 13 *F. Νικίδα, Σωσθένει*, *P.* constatiert *Νικέα* : *Φαινέας Νικέα* ist der Vater des in dem *θεαροδόκοι*-Verzeichnisse (2580, 31) aufgeführten *Νικέας Φαινέα ἐν* [*Σ*]*ωσθενίδι*, also *Σωσθενεῖ* Ethnikon zu einer Stadt im Otäer-

gebiete unweit von Hypata und Spercheiai (*Pomtow*, Jhrb. 43, 764). Was *F.* auf 2 Männer bezog, geht nur einen an: demnach sind nur 23, nicht 24 Hieromnemonen im Herbste 178 anwesend. — 16 *F.* ΕΚΑΤΕΡΩΝ. — 18 *Ἀπειρικῶι* s. 2529, 2. Dort wird der Vater unseres Anaxander genannt. — 19 Interpunktionsraum, wie für 3 Zeichen gross.

Infolge der vierfachen Bezeichnung der Person durch Ethnikon, Eigennamen, Vatersnamen und Stadtbezeichnung — was in den jüngsten, im Anhange citierten Nummern Regel bleibt — ist die Identificierung ausser bei *Φαινέας* und *Ἀνάξανδρος* noch möglich von

1) *Λόχαγος Ἀγήτα Καλλιπολίτας* (Z. 12) mit dem aus 1917 für 179/178 —,

2) *Πρόανδρος Προάνδρου Φόλας* (Z. 16) mit dem aus 1739, 1740, 1756, 1810 für 171/170 —,

3) *Νίκανδρος Βίττου Τριχονεύς* (Z. 16) mit dem z. B. aus 2058 für 177/176 bezeugten ätolischen Strategen.

4) *Νικίας Ἀλεξάνδρου Καλυδώνιος* (Z. 12) ist sicher der Sohn desjenigen Alexanders von Kalydon, der dreimal (203, 196 und 185 vor Chr.) Strateg war.

5) *Ἱππόλοχος Ἀλεξίππου* (Z. 3), der Thessaler aus Larissa, ist der Sohn des in GDI. 345 vorkommenden *Ἀλέξιππος Ἱππολόχειος*: die Inschrift entstand kurz nach 214.

6) *Ἀπολλοφάνης Διονυσίου Χαλκιδεύς* mit Proxenie geehrt, s. Nr. 2636.

7) *Μελισσίων Εὐαγγέλου* (Z. 3), Buleut i. J. 171 *ἄ. Κλεοφάνεος* (1759, 13).

8) *Πραξίας* (Z. 1) identisch mit *Πρ. Εὐδόκου*, dem Archonten von 178/177 (s. oben S. 636).

Mit der Erklärung der Thatsache, dass trotz des Verschwindens der Rubrik *Αἰτωλῶν*, trotz des Endes der ätolischen Suprematie sich Ätoler (im ganzen 6) im Kataloge befinden, beschäftigen sich *Pomtow* und *Dittenberger* a. a. O. (vgl. dazu *Beloch*, Hermes 32, 667). Ersterer weist Phaineas als Strategen der J. 198 und 192 nach (Jhrb. 43, 762).

Zur Umgrenzung des den Tieren des Gottes überlassenen Weideplatzes (Z. 19—24) ist zu bemerken: Z. 22 *F.* ΕΝΣΚΑΓ|ΑΝ, *P.* giebt, was jeder conjicieren wird, als sichere Lesung *ἐν σκαιάν*; 23 *F.* *ἐν Ἱεραπετείαι*, *P.* °*πετείαν*, *F.* *Ἱεραπετείαι* [*εἰς ὀρθόν, ὡς ἁ*] *ὁδός*, was doch mindestens *ἐν ὀρθόν* heissen müsste; 24 nach *ἱπποδρόμου* *F.* ΑΞΕΝΙΣΑ *ἐπὶ τὸ* Λ[...... ...]Α|. Der Platz scheint dreiseitig gewesen zu sein. Die Angabe der Abgrenzung setzt bei einem Kreuzwege ein, wo der eine *ἐπὶ τὸ Ἄστυρον* führt, der andere, die eine Grenzlinie des Platzes bildende, über den *Παιπαλίδας* bis *τὸ Λακωνικόν*. Dort biegt die Grenze links um und reicht bis zur *νάπα*. In diese mündet ein vom *ἱππόδρομος* (*Bürgel* S. 240) ausgehender Weg, er führt von der *νάπα* auf *τὸ Ἄστυρον* los, und dieser bildet die 3. Seite des Platzes. Beim Übergange 23/24 hat also etwas wie *ἄγουσαν*, *καὶ ἁ*, oder *ἅ.*, *ἐξ ἇς ἁ* oder *ἅ.*, *καὶ ἆι ἁ* gestanden. Nach *Ἄ*[*στυρον*, wie ich ergänze, bleiben noch 7—8 Zeichenplätze und ''A übrig: in dieser Lücke muss die Verbindung für den neuen, durch *ἔσω*

gebildeten Satz gestanden haben. Für Z. 25, meint *Pomtow*, ist zu ergänzen *ἔστω, ποτ[αγορευέσθω δὲ] ποτάγειν*: danach scheint *P.* in 24/25 die Recapitulation des Gedankens zu suchen „dieser Platz soll also den Tieren des Gottes sein", was ich wegen der Kürze der Inschrift nicht glaube; seine Ergänzung *ποτ[αγορευέσθω δὲ] ποτάγειν* — wenigstens *ποταγορευέστω*, vgl. *γινέστω* 2135, 3 und Anm. — ist wohl zu lang. Nach seiner Zeichnung des Inschriftfeldes auf dem Mauerplane (in den Beitr.) hat das letzte Drittel der Inschrift kleinere Zeilen, und zwar sind diese Zeilen um $^1/_3$ kleiner als die von Z. 1—24; von Z. 9 ab zählt man durchschnittlich 45 Zeichen. Mit dieser schmäler werdenden Stelle kann die Zeichnung nur die Z. 25—29 meinen; denn 30—34 sind ja vollständig. Wenn wir aber für Z. 25 bereits 31 Zeichen (26: 26; 27: 26; 28: 28; 29: (18) + 9) geben sehen, wenn also diese Zeilen mit ihren 26—31 Zeichen beinahe zwei Drittel von der Grösse der ersteren Zeilen erreichen, so darf gar nicht viel ergänzt werden. Auf die Abgrenzung des Weideplatzes für die Tiere des Gottes scheint zu folgen die Erlaubnis zur Weide der Tiere des delphischen Bürgers und die Forderung des Antriebes auf einem bestimmten Wege (Z. 25—29); ich gebe oben die Angaben der Lücken am Ende von Z. 24—29 genau nach *F.*, obwohl sie, wie jeder sieht, falsch sein müssen. Der Schluss enthielt, scheint mir, das Verbot der Benutzung durch Wallfahrer; Sinn: wenn aber jemand innerhalb des Platzes auf Fremde stösst, die ihre Tiere zur Weide anpflocken, soll man ihre Tiere wegnehmen dürfen. Jeder Versuch wörtlicher Restitution muss unterbleiben; denn zwischen Z. 29 und 30 fehlt, was *F.* gar nicht angiebt, nach *P.* eine fragmentierte Zeile; *F.* lässt auch *τόπωι* vor *ἐξουσίαν* weg, bei *F.* Z. 29 | [R. f. 18 Z.]ι *ἐξουσίαν ε[ἶμεν τῶι]* | *θέλοντι*.

Die hier mit Namen genannten 7 Punkte der *ἱερὰ χώρα* kehren in der Inschrift über die Grenzmarken (*Wescher*, Étude sur le mon. bil. S. 55) nicht wieder, man müsste denn in der Stelle (Z. 31/32) *ἐκ πέτρας τῆς ἐ[π]άν[ω τᾶς ὁδοῦ εἰς ὀρθὸν εἰς πολυ]ανδρ[εῖ]ον Λακώνων ὑπὸ τὸν ὁπλίταν* das *πολυανδρεῖον Λακώνων* mit dem *Λακωνικόν* identificieren wollen. Durch Autoren (*Paus.* X, 37, 4) und Inschriften (2501, 36, 42) hören wir vom *ἱππόδρομος*, s. *Bürgel* S. 159.

Zeit. August/September 178.

Anhang. Für Gruppe G hat *Pomtow* dreizehn Nummern. Was davon der Zeit nach 150 angehört, ist dialektfrei:

Pomtow Nr. 5—9 [Jhrb. 40, 669], die Amphiktyoneninschriften an der Cellawand des Apollotempels unterhalb des sogen. monumentum bilingue (CIG. 1711) — *Wescher*, Étude sur le mon. bilingue de Delphes 1868; *Joh. Schmidt*, Beiträge zur Herstellung dreier delphischer Urkunden, Hermes XV, 275 — betreffend die Regelung des Apolloheiligtums, besonders die Festsetzung der einzelnen Grenzen des heiligen Gebietes, aus den ersten Archontaten der IX. Pr. (c. 130 vor Chr.). Nach Bull. XVII, 614 sind dazu neue Stücke gefunden worden.

Pomtow Nr. 10—13 [Jhrb. 40, 675], in Athen gefundene Fragmente von Amphiktyonendecreten, das Kolleg der Dionysos-Techniten (vgl. 2506 und 2532) betreffend; Nr. 10 [= CIA. II, 551, 52 ff.] und 11 aus dem Pythienjahre 126 vor Chr. *ἄ. Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα*, Nr. 12 [= CIA. II, 552a, 1—7] und 13 wohl derselben Zeit angehörig, weil gleichen Inhalts wie jene zwei, Nr. 13 wegen der Schrift jedenfalls das jüngere.

Weshalb *Pomtow Nr. 1* und *4* wegbleiben, ist Jhrb. 40, S. 657 ff. und 666 nachzulesen.

Endlich fallen in dieser Sammlung auch weg die amphiktyonischen Anatheme (wie Cl. 1712, 1713, 1718. *Lebas* 845 (*Wescher*, Étude S. 167). Bull. VI, Nr. 80, 81 (S. 450). Frag. Mus. 118; 205): sie sind sämtlich dialektfrei.

Die Nummern **2537—2560** bleiben für Nachträge zu den amphiktyonischen Inschriften aufgespart.

4. Die Labyaden-Inschrift.

2561 *Homolle*, Bull. XIX (1895), 5 und Pl. XXI—XXIV. *Dragoumis*, ebenda 295. *Keil*, Hermes XXXI (1896), 508. *Pomtow*, Jhrb. 42 (1896), 553. *Th. Reinach*, Revue des Études gr. X (1897), 88.

A.

I. A 1—18. *Eid eines Administrators* (ταγός) *der Phratrie beim Amtsantritte.*

]ἔστω. ταγε[υ]σέω δι[καίως κ]||ατὰ τοὺν νόμους τᾶς [π]ό[λι]||ος καὶ τοὺς τῶν Λαβυαδ[ᾶν] | πὲρ τῶν ἀπελλαίων καὶ τᾶ|ν δαρατᾶν· καὶ τὰ χρήματα | συμπραξέω κἀποδειξέω [δ|ι]καίως τοῖς Λαβυάδαις [κ]|οὔτε κλεψέω οὔτε [β]λα[ψ]έω | οὔτε τέχναι οὔτε μαχαν[ᾶ|ι] τῶν τῶλ Λαβυαδᾶν χρημ[ά]των καὶ τὸς ταγοὺ[ς ἐπ]αξέ|ω τὸν ϑόρκον τοὺ[ς ἐν νέ]ωτ|α κὰτ τὰ γεγραμμένα. - ϑόρκ|ος· ϑυπίσχομαι ποὶ τοῦ Δι||ὸς τοῦ πατρωΐου· εὐορκέο|ντι μέμ μοι πόλλ' ἀγάϑ', αἰ δ' | ἐφιορκέοιμι, [δόμεν] τὰ κα|κὰ ἀντὶ τῶν ἀγαϑῶν. |

II. A 19—C 19. *Labyadendecret aus dem Archontate des Κάρπος über die Machtbefugnisse und Pflichten der Administratoren.*

ἔδοξε Λαβυάδαις, Βουκατ||ίου μηνὸς δεκάται, ἐπὶ Κ[ά]ρπου, ἐν τᾶι ἁλίαι, σὺμ ψάφοις Ͱεκατὸν ὀγδοήκοντα | δυοῖν. τοὺς ταγοὺς μὴ δέκ|εσθαι μήτε δαρατᾶν γάμε||λα μήτε παιδήϊα μήτ' ἀπελ|λαῖα, αἰ μὴ τᾶς πατριᾶς ἐπ|αινεούσας καὶ πληθυόσα|ς, ἇς κα ἦι. αἰ δέ τί κα πὰρ νό|μον κελεύσωντι, τῶν κελε||υσάντων ὁ κίνδυνος ἔστω. | τὰ δὲ ἀπελλαῖα ἄγεν Ἀπέλ|λαις, καὶ μὴ ἄλλαι ἀμέραι | μήτε ἄγεν τοὺς ἄγοντας μ|ήτε τοὺς ταγοὺς δέκεσθα||ι. αἰ δέ κα [δέ]ξ[ω]ν[τ]αι ἄλλαι | ἀμέραι ἢ Ἀπέλλαις, ἀποτε|ισάτω Ϝέκαστος δέκα δρα|χμάς. ὁ δὲ χρήζων καταγορ|εῖν τῶν δεξαμένων ἐπὶ τῶ||ν Ͱυστέρων ταγῶν καταγο|ρείτω ἐν τᾶι ἁλίαι τᾶι με|τὰ Βουκάτια, αἰ κ' ἀμφιλλέ|γωντι τοὶ ταγοὶ τοὶ δεξά|μενοι. ἄγεν δὲ τἀπελλαῖα || ἀντὶ Ϝέτεος καὶ τὰς δαρά|τας φέρεν. Ͱόστις δέ κα μὴ | ἄγηι τἀπελλαῖα ἢ τὰν δαρ|άταν μὴ φέρηι, ἀμμόνιον κ|ατθέτω στατῆρα ἐπὶ Ϝεκα||τέρωι. τῶι δὲ Ͱυστέρωι Ϝέ|τει ἀγέτω τἀπελλαῖα καὶ | τὰν δαράταν φερέτω. αἰ δέ | κα μὴ ἄγηι, μηκέτι δεκέσθ|ων ἀμμόνια, ἀλλ' ἢ ἀγέτω ἀπ||ελλαῖα ἢ ἀποτεισάτω Ϝίκ|ατι δραχμὰς ἢ Ͱυπογραφό|μενος τόκιομ φερέτω. καὶ | τὰν δαράταν τῶι Ͱυστέρω|ι Ϝέτει φερέτω ἢ ἀποτεισ|-

B.

[*άτω ..... δραχμὰς ...* Lücke unbestimmbar.

| . *θ* . | . *μαη* [*πα*|*τ*]*ριᾶς* ΑΓ[.......... | *π*]*ατριώτα*[*ς* .... *κ*]|*αὶ Λαβυάδα*[*ι* ....]*ς περὶ τᾶν δα*[*ρατᾶν ἐπι*]|*κρινόντων καὶ* [.....]*ις περὶ τῶν ἀπελ*[*λαίων, π*]*αρεόντες μὴ μείο*[*ς Ͱε*||*ν*]*ὸς καὶ Ͱεκατόν. τὰ*[*ν δὲ*] | *ψᾶφον φερόντων ἀνδ*[*εξ*]|*άμενοι ποὶ τõ Ἀπόλλω*[*ν*]*ος καὶ τοῦ Ποτειδᾶνος* | *τοῦ φρατρίου καὶ τοῦ Δ*|*ιὸς πατρῴιου δικαίως* | *οἰσεῖν κὰτ τὸν νόμους* | *τῶν Δελφῶν. κἠπευχέσθ*|*ω δικαίως τὰν ψᾶφον φέροντι πόλλ' ἀγαθὰ τοὺ*[*ς* || *θ*]*εοὺς διδόμεν, αἰ δὲ ἀ*[*δ*]|*ίκως, τὰ κακά. τοῦτα δὲ τ*|*οὶ ταγοὶ ἐπιτελεόντω*|*ν καὶ τῶι δεομένωι συν*|*αγόντων τοὺς Λαβυάδα*||*ς. αἰ δέ κα μὴ ποίωντι κὰ*|[*τ*] *τὰ γεγραμμένα ἢ μὴ το*|[*ὺ*]*ς ταγοὺς τὸν Ͱόρκον ἐ*|*παγάγωντι, ἀποτεισάτ*[*ω*] *Ϝέκαστος ἐπὶ Ϝεκατέ*||[*ρ*]*ωι δέκα δραχμάς. Ͱόστ*|[*ι*]*ς δέ κα μὴ ὀμόσηι, μὴ τα*|[*γ*]*ευέτω. αἰ δέ κ' ἀνώμοτος*

ταγεύηι, πεντήκοντα | δραχμὰς ἀποτεισάτω. ‖ *αἰ δέ κα δέξωνται τοὶ [τ]‖αγοὶ ἢ γάμελα ἢ παιδήϊ¦α πὰρ τὰ γράμματα, ἀποτ|εισάτω πεντήκοντα δρ|αχμὰς Ϝέκαστος τῶν δε¦ξαμένων. αἰ δέ κα μὴ ἀπο τείσηι, ἄτιμος ἔστω ἐγ | Λαβυαδᾶν, καὶ ἐπὶ τούτ|ωι καὶ ἐπὶ ταῖς ἄλλαις | ζαμίαις, Ͱέντε κ' ἀποτε¦ίσηι. καὶ Ͱῶ κα δέξωντα|ι ἢ δαράταν ἢ ἀπελλαῖα | πὰρ τὰ γράμματα, μὴ ἔστ|ω Λαβυάδας μηδὲ κοινα|νείτω τῶν κοινῶν χρημ‖άτων μηδὲ τῶν θεμάτων. | αἰ δέ τίς κα τῶν ταγῶν κ|αταγορῆι ποιῆσαί τι π|ὰρ τὰ γράμματα, Ͱο δὲ ἀν|τι[φ]ᾶι, τοὶ ταγοὶ ἐν τᾶι |*

C.

[*ἀλίαι* Lücke unbestimmbar.

[ὀμ|νύτω ποὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ποτειδᾶνος τοῦ φρ]ατ[ρ ίου καὶ Διός, καὶ δικ]άζο[ντι μὲν δικαίως ἐπ]ευχέσ[θ¦ω πόλλ' ἀγαθὰ τ]οὺς θεοὺς [δ‖ιδόμεν, αἰ δ' ἐ]φιορκέοι, κα[κά. αἰ δέ κα μ]ὴ δικάζηι Ͱαι[ρεθείς, ἀπ]οτεισάτω πέντ‖[ε δραχμάς], ἄλλον δ' ἀνθελό[μενοι τ]ὰν δίκαν τελεόντ‖[ων. Ͱόσ]εις δέ κα πὰρ νόμον | [τι] ποιέοντα τᾶι δίκαι Ͱέ λῃι, τὸ Ͱήμισσον ἐχέτω. το|ὶ δὲ ταγοὶ τῶι καταγορέο|ντι τὰν δίκαν ἐπιτελεόν|των. αἰ δὲ μή, τὸ διπλῶν Ϝέκ|αστος ἀποτεισάτω. Ͱόστι‖[ς] δέ κα ζαμίαν ὀφείληι, ἄτ‖[ι]μος ἔστω, Ͱέντε κ' ἀποτεί σηι. - -

III. C 19—D 2. *Das Gesetz über Bestattung, und zwar a) über die Aufbahrung im Hause (Z. 20—31), b) über den Leichenzug vom Hause bis zum Grabe (Z. 31—37), c) über das Verhalten auf dem Begräbnisplatze und die Trauerzeit (Z. 37—Ende).*

Ͱόδ' ὁ τεθμὸς πὲρ τῶ‖ν ἐντοφηίων. μὴ πλέον πέν|τε καὶ τριάκοντα δραχμ[ᾶ]‖ν ἐνθέμεν μήτε πριάμενο‖[ν] μήτε Ϝοίκω. τὰν δὲ παχεῖ[α]ν χλαῖναν φαωτὰν εἶμεν. ‖ *αἰ δέ τι τούτων παρβάλλο|ιτο, ἀποτεισάτω πεντήκο|ντα δραχμάς, αἴ κα μὴ ἐξομ|όσηι ἐπὶ τῶι σάματι μὴ πλ¦έον ἐνθέμεν. στρῶμα δὲ Ͱέ‖ν Ͱυποβαλέτω καὶ ποικεφ¦άλαιον Ͱὲν ποτθέτω. τὸν δὲ νεκρὸν κεκαλυμμένον φ|ερέτω σιγᾶι, κὴν ταῖς στρ οφαῖς μὴ καττιθέντων μη¦[δ]αμεῖ, μηδ' ὀτοτυζόντων ἐ¦[χ]θὸς τᾶς Ϝοικίας, πρίγ κ' ἐ¦πὶ τὸ σᾶμα Ͱίκωντι. τηνεῖ | δ' ἐν ἄτος ἔστω, Ͱέντε κα Ͱα[ο]ῖ γᾶι ἀποτθεθῆι. τῶν δὲ π‖ρόστα τεθνακότων ἐν τοῖς | σαμάτεσσι μὴ θρηνεῖν μη|δ' ὀτοτύζεν, ἀλλ'*

ἀπτίμεν Ϝο|ίκαδε (Ϝ)έκαστον ἔχθω ⊟ομε|στίων καὶ πατραδελφεῶν ‖ καὶ πενθερῶν κἠγγόνων [κ]αὶ γαμβρῶν. μηδὲ τᾶι ⊟υσ[τ]|εραία(ι), μηδ' ἐν ταῖς δεκάτ[α]|ις, μηδ' ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖ[ς, | μ]ήτ' οἰμώζεν μήτ' ὀτοτύ[ζε|ν]. αἰ δέ τι τούτων παρβάλλοιτο τῶν γεγραμ|μένων,

D.

[ἀποτεισάτω Lücke unbestimmbar.

| . . . . \ΧΑ . . . Δ . . . |

IV. D 2—Ende. *Die Festschmäuse der Labyadenphratrie.*

Θοῖναι δὲ [τ]αίδ[ε νόμιμ]οι· Ἀπέλλαι καὶ Β‖[ουκά]τια, ⊟ηραῖα, Λαιδαφ[όρια], Ποιτρόπια, Βυσίου | [μην]ὸς τὰν ⊟εβδέμαν καὶ | [τ]ὰν ⊟ενάταν κἠΰκλει[α, κ]‖ἀρταμίτια καὶ Λάφρι[α κ]|αὶ Θεοξένια, καὶ Τραχίν|ια καὶ Διοσκουρήϊα, Μεγαλάρτια, καὶ ⊟ηράκλει[α], | καἴ κ' αὐτὸς θύηι ⊟ιαρή[ϊ]|ον καἴ κα λεχχοῖ παρῆι [κ]|αἴ κα ξένοι Ϝοι παρέωντ|ι ⊟ιαρήϊα θύοντες καἴ κ|α πενταμαριτεύων τύχη|ι. αἰ δέ τι τούτων παρβάλ|λοιτο τῶν γεγραμμένων, | θωεόντων τοί τε δαμιορ‖γοὶ καὶ τοὶ ἄλλοι πάντε|ς Λαβυάδαι, πρασσόντων | δὲ τοὶ πεντεκαίδεκα. α[ἰ] | δέ κα ἀμφιλλέγηι τᾶς θω|ιάσιος, ἐξομόσας τὸν νό‖[μιμ]ον ⊟όρκον λελύσθω. α[ἰ δ' ἀ]λίαν ποιόντων ἄρχω‖[ν ἀ]πείη, ἀποτεισάτω ὀδελόν, καὶ συγχέοι, ἀποτει|σάτω ὀδελόν. τοῖα δὲ κἠμ ‖ Φανατεῖ γέγραπται ἐν [τ]|ᾶι πέτραι ἔνδω. [⊟]ὰ δὲ [Π]ά[ν]|οτος ἐπέδωκε τᾶι θυγατ|ρὶ Βουζύγαι, τὰ ⊟εμιρρ[ή]‖νια κἠκ τᾶς δυωδεκαΐδο‖ς χίμαιραν καὶ τἠμιρ[η]ν|αιᾶν δάρματα καὶ τὰ τῶι | Λυκείωι δάρματα καὶ τὰν ἀγαῖαν μόσχομ, πάντων | καὶ Ϝιδίων καὶ δαμοσίων τὸμ προθύοντα καὶ προμαντευόμενον παρέχεν τὰ γεγραμμένα Λαβυάδα|ις. τᾶι δὲ θυσίαι Λαβυαδᾶν τὠπελλαίου μηνὸς τῶ|ι Διονύσωι, Βουκατίοις | τῶι Δὶ πατρώιωι καὶ τὠπ|όλλωνι τὰ ⊟ακρόθινα κα|ὶ συμπρηΐσκεν ⊟αμεῖ τοὺς Λαβυάδας· τὰς δ' ἄλλας ‖ θοίνας κὰ[τ] τὰν ⊟ώραν ἀπ|άγεσθαι.

Ursprünglicher Standort unbekannt. Gefunden „in den Schichten einer modernen, aus altem Material gebauten Stützmauer, die vor Beginn der Ausgrabungen an der Nordostseite des Dorfweges von Haus n. 132 bis gegenüber von n. 139 (Thesauros der Athener) sich erstreckte (*Pomtow* a. a. O. 553).

Der Cippus ist nahezu quadratisch (0,36 × 0,39; H. 1,055), von festem b. Elias-Kalkstein; oben gebrochen; auf allen 4 Seiten gross und gut geschriebene *στοιχηδὸν*-Zeilen von je 18—20 Zeichen, im ganzen 206 Zeilen.

Die Schrift ist jünger als die der alten Felseninschrift Nr. 1683. Letztere ist jetzt zu lesen: *Τοὶ πεντεκαίδεκ[α] | τõν Λαβυαδᾶν, τοὶ [πὲρ] | Θ[ρ]ασύμαχον καὶ Ἰ[..]ι[..]α* [1]), *ἐπὶ Τριχᾶ ἄρχ[ον]||τος, ἀπέδειξαν [μνᾶ]||ς δεκατέτορες [καὶ] | Θε̄μιμναῖον [κα]||ὶ δραχμὰς πεν[τέ]κοντα καὶ Ϝέξ.* Darin ist noch + = ξ, Ψ = χ, Ε = ε und η, ο = ο, ου, ω; ⊕ = ϑ. In unserer Nr. ist Ϝ erhalten, es ist Β = λ; Η = η; Θ = ϑ und ο; Ω = ω: also liegt zwischen Nr. 1683 und 2561 der Übergang zur ionischen Schrift. Da man sich aber vom alten Alphabete noch nicht ganz frei gemacht hat, ist die Zeit unmittelbar nach 400 anzunehmen. Vergleicht man das Amphiktyonengesetz aus dem J. 380, Nr. 2501, so muss man Nr. 2561 älter nennen: also erhalten wir das erste Jahrzehnt des vierten Jhrh. als Abfassungszeit.

Zu A. Die Tafel zu A (Pl. XXIII) nützt für die ersten Zeilen wenig, weil die Schrift sehr zerstört ist. Das Sätzchen, zu dem *ἔστω* den Schluss bildete, hiess (vgl. C 19) wohl *Βόδ' ὁ Βόρκος τῶν ταγῶν ἔστω*. Durch *τα[γ]ευέτω* B 31 und *ταγεύηι* B 33 ist Z. 1 *ταγε[υ]σέω* gesichert. *ταγός* = athen. *φρατρίαρχος*; Amtszeit ein Jahr. Hier immer der Plural; Zahl unbekannt. *δικαίως* auch A 7, B 15, 18. — 2 [*κ*]*ατά*, nur hier, sonst vor Artikelformen *κάτ* (A 13, B 16, 25, D 50). *τοὺν νόμους*, vgl. B 16 *κὰτ τὸν νόμους*, sonst nie Assimilation des *ς*. — Stadt und Phratrie verbunden wie B 16; D 19/20. Bemerkenswert die Dazwischenstellung des subjectiven Genitivs zwischen die zusammengehörigen Wörter *τοὺς πὲρ τῶν ἀπελλαίων καὶ τᾶν δαρατᾶν*. Vgl. *Homolle's* unnötige Erwägungen von S. 35. — 4 *πέρ*, wie im Thessalischen, hier und C 19, daneben *περί* B 6 und 8. Vgl. 2501, 16 *πέροδος*. — Über die *ἀπελλαῖα* und *δαράται* s. zu Z. 24. — 6 Als Abrechnung über die Gelderverwaltung der Phratrie stellt sich jetzt Nr. 1683 (s. oben) heraus: dort in Z. 5 *ἀπέδειξαν*, hier *ἀποδειξέω*, beide Male im Sinne von „⟨das Eingekommene⟩ überweisen, übergeben“ (vgl. *ἀποφαίνω*). Was der *ταγός* „eingetrieben“ hat, will er den Labyaden „überweisen“, und zwar ohne jegliche Verkürzung. Vgl. *Hermann's* Lehrbuch der gr. A.[6] I, 2, 323. — 7 *H. Λαβυάδαις | οὔτε*, *Bechtel* in Bezz. Beitr. 22, 281 °*δαις* [*κ*]||*οὔτε*. — 8/9 entspricht 2501, 6 *οὐδὲ τῶν χρημάτων τῶν Ἀμφικτιονικῶν ὑποβ[αλέομαι — αὐτῶι] ἐμίνγα οὐδ' ἄλλωι δωσ[έω] τῶγ κοινῶν χρημάτων ὑ[ποβάλλ]ε[σθαι]* [2]). *H.* schwankt zwischen [*β*]*λα*[*ψ*]*έω* und

1) *Buchheim*, Beiträge zur Geschichte des delphischen Staatswesens (Progr. von Freiberg 1898) S. 23 setzt kühn [*Κ*]*αλλ*[*ίων*]*α* ein.

2) Zu diesem hier mehrfach verglichenen Eide trage ich eine Bemerkung *Wilhelm's* in Arch.-epigr. Mitt. XX, 80 nach, der auf die Formel im attischen Richtereid (Dem. Timokr. 150:) *οὐδὲ δῶρα δέξομαι — οὔτ' αὐτὸς ἐγὼ οὔτ' ἄλλος ἐμοὶ οὐδὲ ἄλλη εἰδότος ἐμοῦ* aufmerksam macht. Vgl. *W. Hofmann*, de iurisiurandi apud Athenienses formulis 8, 20. Die Formel passt ausgezeichnet zur Ausfüllung von Z. 4 der Nr. 2501.

[κ]λα[ξ]έω. Zu τέχναι — μαχανᾶι vgl. lokr. GDI. 1478, 12 und 38. — 10 Der Objektsgenitiv wie in der angeführten Stelle 2501, 6ff. Die Assimilation τᾶλ nur hier; vgl. A 3. — 11 Nur 2 mal τός (hier und B 16) st. τούς (11 mal). — 11 ἐπ]αξέω nach B 27; auch dort ἐπάγω mit doppeltem Accusativ, eig. „jemanden zur Eidesleistung (an eine heilige Stätte — vgl. 2072, 26 —) führen". ἐπί also im Sinne des Zwecks wie z. B. in καλεῖν τινα ἐπὶ δεῖπνον; Einwirkung auf die Satzconstruktion wie D 14 Ϝοι παρέωντι. — 12 *H.* τὸν Ϝόρκον τοῦ [πατρι]ώ[τ]α; *Keil* „die jeweilig amtierenden Tagoi vereiden ihre Amtsnachfolger", also τοὺ[ς ἐν νέ]ω[τ]|α = attisch τοὺς εἰς νέωτα. Zur Vereidung s. 2501, 13. — 13 κὰτ τὰ γεγραμμένα auch B 26. — Zum folgenden Eide vgl. 2501, 7 ff. — 15 ὁ Ζεὺς ὁ πατρῷος noch 2 mal: B 15, D 46. — ποί (ebenso B 12, [C 1], ποικεφάλαιον C 30), daneben πόντ in ποτθέτω C 31. — 16 μέμ, solche Assimilation nur noch in τόμ D 40, τόκιομ A 57, σύμ A 21, μόσχομ D 38, wahrscheinlich auch in κῆμ D 29. Also Inconsequenz wie in den zu Z. 2, 4, 10, 11 und 15 erwähnten Fällen. — 17 *H.* [εἶμεν], wie CIA. IV, 2, 112, aber B 20 — und Parallelen wie Ilias *T* 264 z. B. — legen δόμεν nahe; aus ποὶ τοῦ Διός suppliert man *Δία*. Mit der Lupe glaube ich auch Reste vom 1., 3. und 5. Zeichen zu sehen; eine Nachprüfung wird ergeben, ob der erste Rest zu Δ gehört; jedenfalls liegt er schräg (Δ), nicht steil. — 18 Der Steinmetz liess nach ἀγαθῶν 5 Zeichenplätze unbenutzt und schuf sich so eine Interpunktion vor dem neuen Teile.

A 19 *Λαβυάδαις* ohne Artikel wie B 42, D 42 und 43; in sieben andern Fällen steht der Artikel (A 3, 7, 10; B 5, 24; D 21, 49). Nun ist 1683 definitiv corrigiert (s. S. 183 Z. 6/7 v. o.). Der Ahn *Λάβ-υς* bisher unbekannt (zu *Λάβιππος*, *Λαβώτας*?). — 20 *H.* ἐπὶ *K* . . . ου; *Dragoumis* ΕΠΙΚ.|ΡΠΟΥ, sucht darin ein Adjektiv zu *Βουκατίου*; *Pomtow*, Jhrb. 42 (1896), 553 ἐπὶ *K*[ά|ρ]που. „Die Durchsicht der delphischen Nomenclatur bestätigte das Resultat, da absolut kein andrer mit Κ beginnender, mit ου schliessender sechsbuchstabiger Name vorkommt". — 23 Auch 2502, A 50, B 14 δυοῖν neben dem Plural. Vgl. über die ψαφοφορία jetzt *Wilhelm*, Arch.-epigr. Mitt. XX, 79 ff. — 24 Neu sind die ἀπελλαῖα und δαράται. In dem ganzen Passus, der von Z. 23 ab über sie handelt — das die νόμοι πὲρ τῶν ἀπ. καὶ τ. δ. von A 3 — ist bei ἀπελλαῖα das Verbum ἄγειν, bei δαράται aber φέρειν gebraucht: also sind jene Spenden lebend (vgl. 2501, 14 τὰ ἱερήϊα — συναγόντων), diese leblos. Mit Hülfe des thessalischen Wortes für Brot, mit δάρατος (s. Athen. III 110 D und 114 B) erklärt *Homolle* die delphischen δαράται (A 5, 24, 45, 47, 52, 58; B 6, 46) als Backwerk, als πλάσματα (vielleicht von symbolischer Gestalt). Davon werden 2 Arten unterschieden: τὰ γάμελα (A 24, B 36) und τὰ παιδήϊα (A 25, B 36). Etymologische Erwägungen und Betrachtungen über den Zusammenhang des ganzen Abschnittes II legen nahe, dass die γάμελα der junge Ehemann darbringt, der seine Frau am Phratriefeste in seine Phratrie einschreiben lässt (vgl. athenisch γαμήλια εἰσενεγκεῖν), die παιδήϊα der Vater, der sein im verflossenen Jahre geborenes Kind ins Phratrieregister (φρατριαρχικὸν γραμματεῖον) aufnehmen lässt. In beiden

Fällen handelt es sich um Zuwachs der Phratrie. Nun h. es aber B 45: Die Phratriezugehörigkeit soll dem genommen werden, von dem man *πὰρ τὰ γράμματα* entweder eine der genannten Opfergaben, sei es die Hochzeits-, sei es die Geburtsopfergabe angenommen habe, — oder die *ἀπελλαῖα*. Da hier offenbar 3 Dinge gleichmässig behandelt werden, schliessen wir in allen drei Fällen auf Gaben, an die sich die Zugehörigkeit zur Phratrie knüpft. Dem kommt die Etymologie zu statten. Die Grammatiker erklären *ἀπέλλαι* mit *ἐκκλησίαι*, was aus Lacedämon inschriftlich (*Foucart* n. 242a, 41; 243, 21) bezeugt vorliegt, *ἀπελλάζειν* mit *ἐκκλησιάζειν*, also werden *ἀπελλαῖα* (A 4, 25, 31, 44, 47, 51, 54; B 8, 46) Spenden sein, die zu Phratrieversammlungen dargebracht werden, die Tiere zum Opfer und Phratrieschmause. Solche dürfen nur die bringen, deren Phratriezugehörigkeit anerkannt ist, die Berechtigung zum Zutritt zu den *ἀπέλλαι* haben. Alljährlich wurde aber, wie der Zuwachs, so auch der Bestand geprüft. B 41 spricht z. B. von einem Falle, wo Ausschluss decretiert wurde. Solcher Fälle wird's mehrere gegeben haben. Wer aber als Mitglied weiter anerkannt wurde, oder als Ephebe zum ersten Male berechtigter Besucher der Phratrieversammlung wurde, hatte *ἀπελλαῖα* zu spenden. Mit der Abforderung der *γάμελα*, *παιδήϊα* und *ἀπελλαῖα* wird die Zugehörigkeit zur Phratrie geprüft bei Weib, Kind und Mann: die Forderung zielt auf Erhaltung der Reinheit der Phratrie ab. Versammlungen der Phratriemitglieder mag es jährlich mehrere gegeben haben. Das Hauptfest waren die *Ἀπέλλαι* (A 31, 36; B 7; D 3): es hat eben davon seinen Namen, dass im Monat *Ἀπελλαῖος* (Juli/August, dem Anfange des bürgerlichen Jahres) die verschiedenen Phratrien gleichzeitig *ἀπέλλας* „Geschlechtstage" abhielten. Was in Athen und anderwärts die *Ἀπατούρια* (die „*ὁμοπάτρια*") waren, das vermutlich in Delphi die *Ἀπέλλαι*. Zu diesem Feste hatte der Labyad — als Beisteuer zum Phratrieopferschmause — „*ἀπελλαῖα* herbeizutreiben" (sc. *ἱαρήϊα*). Stets wird der Plural gebraucht. In der Zeit unserer Inschrift ist den Delphiern der Dual noch geläufig, also meint der Plural *ἀπελλαῖα* mindestens drei. Fraglich bleibt, ob drei auf einmal oder drei innerhalb des Jahres zu 3 besonderen Versammlungen. Sehr üblich waren ja *τρίττυες* (vgl. 2501, 34 *τριχτεύαν κηῦαν*), und man könnte damit in Verbindung bringen, dass man, wie B 12 zeigt, 3 Schutzgottheiten verehrte. — *H.* liest Z. 24 *δαράταν*, *Dragoumis* bezweifelt es, will nur ΔΑΡ.ΙΑΙ anerkennen und sucht darin **δαρ[πί]αι* = att. *δορπίαι*. Aber die Reste auf der Tafel sprechen für *δαραταν*, jedenfalls war das letzte Zeichen Ny. Über ihm hat das *στοιχηδόν* ein M; die Hasta eines Iota müsste unter M in der Mitte stehen, erhalten ist aber eine linksstehende, die die Ergänzung zu einem breiteren Zeichen nötig macht, eben zu Ny. Die Inschrift meint den gen. part. *δαρατᾶν*. *γάμελα* ist nicht, wie *H.* S. 13 will, = *γάμηλα* in alter Schreibung, sondern enthält alte Kürze, wie *γαμετή* und *γαμέτης*. — 26 Die Phratrie ist Unterabteilung der *φυλά* und besteht selbst aus Geschlechtern. Weder *φυλά* noch *φρατρία* begegnet in unserm Texte, aber die *φυλαί* sind delphisch durch 1731, 9 (*τὰς συμβολὰς ἐν τὰς φυλὰς διδούς*) bezeugt und *φρατρία* aus B 14 *τοῦ*

Ποτειδᾶνος τοῦ φρατρίου erschliessbar. Dorisch h. statt *γένος* das Geschlecht *πάτρα* (*Boeckh*, Pindar I, 2 p. 523); seltener ist die Nebenform *πατριά*; *πατριά* : *πάτρα* = *φρατρία* (dissimiliert *φατρία*) : *φράτρα*. Hier ist *πατριά* (A 26) gestützt durch B 4 [*π*]*ατριώτα*[*ς*]: *πατριῶται* aber sind alle männlichen Nachkommen eines Hausvaters, hier des *Λάβυς*. Als *πατρῷος θεός* wird Zeus dreimal (s. A 15) genannt. Derselbe Stamm ja auch im Namen des Geschlechterfestes, in *ἀ-πατόρ-ια* = *ὁμο-πάτρια*. Vermieden ist, wie *ἁ φρατρία*, so auch *φρατρίαρχοι*: dafür (der in Thessalien übliche Titel) *ταγοί*. Ob die *πατριαί πατρι-άρχαι* hatten, verschweigt die Inschrift. Der Aufnahme jemandes in die Phratrie geht eine Voraufnahme durch die *πατριά* voraus; die Phratrie bestätigt oder verwirft den Beschluss der *πατριά*. Der erste Satz des Decretes sagt nun: Wenn eine Beratung der *πατριά* stattgefunden hat und diese bei Vollzähligkeit sich ausgesprochen hat a) für Aufnahme der Gattin eines Mitgliedes, b) für Anerkennung der Legitimität der Neugeborenen und ihre Aufnahme, c) für weitere Belassung der Mitgliedschaft und Anerkennung der Mündigkeit, kurz, wenn die *πατριά* die Liste des Zuwachses und des bisherigen Bestandes geprüft hat, wachen die *ταγοί* der Phratrie über die Ausführung der Beschlüsse der einzelnen *πατριαί*, d. h. sie nehmen nun zum äussern Zeichen vom Manne der zugelassenen Frau die *γάμελα*, vom Vater die *παιδήϊα* und von den anerkannten Mitgliedern die *ἀπελλαῖα*. Aber definitiv wird die Zugehörigkeit erst ausgesprochen von der Phratrieversammlung (vgl. die Demotionidai-Beschlüsse CIA. II, 841 b und IV, 2, 841 b, besonders Z. 78 ff.). — 27 Neben *ἐπαινεούσας* ist *πληθυόσας* ja auffällig, aber Inconsequenzen s. Z. 11 und 16. — 28 *ὅς*, aber B 45 Ηō und Ηόστις (A 46; B 30; C 16). Hier attrahiert, drum enger an *πληθυούσας* angeschlossen, vor dessen gleichlautender Endung Η im Satzsandhi verloren ging. — 30 *ὁ* A 30, 38; C 19 (nach Ηόδ'), aber Ηο B 53. Wenn man C 19 mit Dissimilation, A 30 durch Einfluss des vorhergehenden Consonanten erklärt, so bleibt doch A 38 — *ὁ* im Anfange des Satzes, vgl. B 53 —; wieder Beweise der Inconsequenz. Da aber die Inschrift die Aussprache Ηο lehrt, haben wir A 30, 38 auch *ὁ* zu lassen, nicht aber *ὅ* zu schreiben; letzteres vielleicht zulässig C 19, wo die Wortverbindung Dissimilation eintreten liess. — 32 *H.* interpungiert erst nach *ἁμέραι*, corrigiert von *Keil* S. 511. — 35 *H. αἰ δέ κα* [*δέ*]*ξ*[*ω*]*ν*[*τ*]*αι*, *Dragoumis αἰ δὲ καὶ δέ*[*ξη*]*ται*, aber das *καί* ist falsch, und der Parallelismus zwischen A 35 und B 35 spricht für *Homolle*. A 35 handelt von ungesetzlicher Annahme der *ἀπελλαῖα*, B 35 von ungesetzlicher Annahme der *δαράται*; um der Gleichartigkeit der Sache willen erwarten wir gleichen Satzbau. Das Strafmass ist so verschieden, 10 und 50 Dr.; natürlich, weil die Nichteinhaltung der Ablieferungszeit der *ἀπελλαῖα* von geringerer Bedeutung ist als ungesetzliche Annahme der *γάμελα* und *παιδήϊα* d. h. ungesetzliche Aufnahme neuer Glieder in Geschlecht und Phratrie. — 38 *χρήζων* ohne Iota. Vgl. C 46 Ηυστεραίᾳ als Dativ. — 42 Vgl. *ἀμφιλλέγηι* D 23; megarisch *ἀμφέλλεγον* Grenzstr. 3, kretisch *ἀμφιλλεγομένων* Bull. III, 292, 10. S. Verf. Stud. S. 222. — 45 *ἀντὶ Ϝέτεος* = *τοῦ αὐτοῦ ἔτους* gedeutet von *Homolle* S. 21 unter Beziehung

auf *Hesych's* Glosse: *ἀντετοῦς· τοῦ αὐτοῦ ἔτους· Λάκωνες*. Betonung und Vocalismus der letzten Silbe sicher falsch, lies entweder *ἀντ' ἔτεος* oder *ἀντ' ἔτευς*; zweifellos erster Bestandteil die Präposition, nicht irgend eine Nebenform von *αὐτός* (*Ahrens* II, 272, 5). Wir lernen daraus, dass Delphier und Lakonier wie die Kreter (Verf. Inschr. v. Gort. 86) *ἀντί* im Sinne von „vor" gebrauchen. Vgl. Nr. 2607 *ἀντὶ δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἱστάτω*; 2072, 17 *ἐναντίον τῶν ἱερῶν*, ebenda 26 *ἔναντι τῶν ἱερέων* (vgl. gortyn. *ἀντὶ μαιτύρων*). Die Verbindung *ἀντὶ Fέτεος* hat also temporalen Gebrauch dieser Bedeutung, h. „noch vor Jahresschluss"; das erweitert sich zu „im Verlauf des Jahres", „noch in demselben Jahre". So erklärt sich auch *ἀνθήμερον*. Vgl. noch gortyn. *πρὸ τῶ ἐνιαυτῶ* (IV, 4; IX, 29) „vor Ablauf des Jahres". Also das Resultat der *διαδικασία* eines Geschlechts muss alljährlich abgemacht werden. Der Widerspruch von A 31 und A 45 ist noch zu lösen. — 46 Aufschub der Ablieferung der *ἀπελλαῖα*, der *γάμελα* und *παιδήϊα* ist nur gegen eine „Gestundungssumme" möglich. *ἀμμόνιον* nur hier und A 54 (vgl. homerisch *καμμονίη* *X* 257 und *Ψ* 661). Bisher unbekannt. *H.* erkannte (S. 23) die etymologischen Bestandteile (*ἀνά* und *μένω*), *Dragoumis* (S. 297) erriet den Sinn. Die Inschrift legt selbst die Deutung durch den Gegensatz *ἀντὶ Fέτεος* nahe. Wenn jemand die *ἀπελλαῖα* nicht herbeiführt, und zwar vor Jahresschluss, wartet die Behörde auf die Lieferung noch ein Jahr, gestattet sie Aufschub, aber nur gegen ein *ἀργύριον τὸ ἀμμόνιον*, eine Entschädigung, Vergütung für das Abwarten, den Aufschub. Wäre die Summe ein Depositum, müsste die Inschrift über die Rückgabe verfügen. Das *ἀμμόνιον* fällt offenbar der Kultkasse der Phratrie zu. Das Gesetz gestattet keine 2. Gestundung. Bei einer 2. Verzögerung tritt Bestrafung ein. — 52 Kann er die Strafsumme von 20 Dr. nicht sofort aufbringen, so hat er durch Unterschrift für diese Summe gut zu sagen und sie bis zur Zahlung zu verzinsen. Deminutiv und *τόκος* ohne Bedeutungsunterschied.

Zu B (Pl. XXI). *Homolle*: [πα|τ]ριᾶς, ἀγ[αγόντων τοὺς | π]ατριώτα[ς· πάντες δὲ τ ο]ὶ Λαβυάδα[ι Εὐκλείοι]|ς. Alles unsicher. Nach ΡΙΑΣ eher ἀπ[st. ἀγ[; *Dragoumis* denkt an ἀπ[ελλαῖα]. Damit fällt das Sätzchen von der Einberufung der *Πατριά*-Mitglieder. Man muss ferner *Dragoumis* auch Recht geben, dass zu Anfang von Z. 5 eher *α* als *ο* durchscheint, dass also die Ergänzung [πάντες δὲ το]ὶ hinfällig wird, die ja auch zu [π]αρεόντες κτλ. nur gezwungen passen würde: drum κ]αὶ Λαβυάδα[ι]. Nominativ aber sicher, Subjekt zu [ἐπι]κρινόντων. Es bleibt trotz der 2 Correkturen für das Folgende *Homolle's* Gedanke entscheidend, dass der Anfang der Columne B sich mit der endgültigen Annahme der von den *πατριαί* gemachten Vorschläge durch die Phratrie beschäftige: darauf weist [ἐπι]κρινόντων und der Passus Z. 11—21. Die von *H.* eingesetzten Festzeiten, Z. 5 [Εὐκλείοι]ς und Z. 7 ['Απέλλα]ις, sind nur Vermutungen; unvereinbar scheinen mir wenigstens die Stellen A 31, 44/45 und hier B 7. — 9 μείο[ς, durch das *στοιχηδὸν* für μείο|υς gesichert, vergleicht sich in der Schreibung mit *πληθυόσας* A 27. Zum Minimum der 101 Stimmen

vgl. die 182 in A 22. — 10 ff. Die Abstimmung der Phratriemitglieder geschieht unter Schwur: das innerhalb der Phratrie Beschlossene prüft die Gesamtheit der Labyaden auf seine Berechtigung den Stadtgesetzen gegenüber. Vgl. A 2/3. Bemerkenswert die Anrufung des Gottes der Stadt, dann der Phratrie, dann der *πατριά*. Zu *τὰν δὲ ψᾶφον φερόντων ἀνδεξάμενοι* vgl. CIA. II, 841 b 15 ff. *διαδικάσαι — τοὺς φράτερας — ὑποσχομένους πρὸς τοῦ Διὸς τοῦ Φρατρίου, φέροντας τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ*. — 12 *τõ* nur hier statt *τοῦ* (A 14, 15; B 13, 14); ebenso Ηõ B 45 st. Ηοῦ: also beides Schreibungen nach alter Gewohnheit. — 15 Nach *Διός* nicht (*τοῦ*) eingesetzt wegen D 46. — 16 Zu *κὰτ τὸν ν°* s. A 2. — 17 Auffällig der Wechsel der numeri: *φερόντων* und *κἠπευχέσθω*. — 21 *τοῦτα* nur hier, gleicher Vocalismus wie in *τούτοι* B 42, *τούτων* C 25, 50; D 17. Steht also zwischen *ταῦτα* und böot. *οὗτα*. Hier meint *τοῦτα* die endgültigen Beschlüsse der Phratrieversammlungen. Letztere haben die *ταγοί* „auf Antrag“ — bei Appellationen — einzuberufen. Es fehlt die Zeitangabe. Vielleicht stand auch Z. 5 und 7 keine bestimmte; Z. 5 würde [*κατὰ Ϝέτο*]*ς* passen, und es wäre der Bestimmung in A 45 parallel; Z. 7 etwa [*δεκάτα*]*ις* wegen A 20 oder noch allgemeiner [*ἀπέλλα*]*ις*. — 25 Zu *ποίωντι* vgl. *ποιόντων* D 26. Die Lautfolgen *-εο-* und *-εω-* bleiben in dieser Inschrift durchgängig (z. B. *θωεόντων* D 19, *παρέωντι* D 14), also kann *ποίωντι* und *ποιόντων* nicht *ποέωντι* und *ποεόντων* von *ποέω* „mit dem gem.-dor. Übergang des *ε* in *ι* vor *ο* und *ω*“ sein (*Keil*); zudem hat unsere Inschrift *ποιέω* in *ποιῆσαι* B 52 und *ποιέοντα* C 11. Also haben wir *Homolle* (S. 14), der Contraction annimmt, Recht zu geben und spätere Contractionen wie *ποιέοιν* 1689, 7; *παρέχοιν* 1686, 9 zu vergleichen. — 26 Es h. *κὰτ τὰ γεγραμμένα* (A 13 und hier), aber *πὰρ τὰ γράμματα* (B 37, 47, 53). — 28 Vgl. A 11. — 41 ff. S. *Keil* a. a. O. S. 515. „*καὶ — καί* steht, wie auch sonst griechisch, zwei Glieder sprachlich coordinierend, die logisch im subordinierten Verhältnisse stehen: er soll, wie für alle anderen (nicht erlegten Geldstrafen), so bei dieser Strafe *ἄτιμος* sein“. Zu *ἔστω ἐγ Λαβυαδᾶν* vgl. 1478, 15 *ἀπὸ Λοφρῶν εἶμεν*. Allgemeiner Grundsatz, dass den Schuldner eines Gemeinwesens Atimie trifft; vgl. C 16. — 44 In der eben citierten lokrischen Inschrift: *ἔντε κ' ἀποτείσῃι*. Ηέντε noch C 18, 38. Den unorganischen Spir. asp. denke ich mir von den aus dem Relativpronomen gebildeten Conjunktionen entnommen, mit denen *ἔντε* auf gleicher Linie steht. Vgl. *εἷς τε εἷς* 2502, A 69, B 13, 16. — 45 Zu Ηõ vgl. *τõ* B 12. — 50 *τῶν θεμάτων*. Vgl. 2515, 8 *ἀνάθεμα*. *Homolle*: j'ai traduit le mot *θέμα* en français par celui de revenu, que j'ai choisi exprès en raison de son sens vague et large. Ist dieser Sinn nicht in *χρήματα* eingeschlossen? Ich nehme *θέμα* im Sinne von *τεθμός* (C 19). *πατριά* und *φρατρία* sind Cultvereine; an die Teilnahme an diesen Culten war die bürgerliche Vollberechtigung gebunden; „*μὴ ἔστω Λαβυάδας*“ wird erläutert: Ausschluss von materiellen und ideellen Vorteilen. — 51 Erst *τῶν ταγῶν*, dann Ηο *δὲ*; vgl. den Wechsel der numeri beim Verbum B 17. *H.* Η*όδε*, Druckfehler, wie am Ende *κατηγορῆι*. — 53 *ἀντι*[*φ*]*ᾶι*, später *ἀντιλέγειν* 1694, 9 Anm. Vgl. den lokr. EN. *Ἀντιφάτας* GDI. 1478, 47.

Zu C (Pl. XXII). Z. 1—10 ergänzt von *Homolle*. Rechtsprechung unter Schwur z. B. auch 1832, 9 (ὅ τι δέ κα οὗτοι κρίνωντι ὀμόσαντε[ς], τοῦτο κύριον ἔστω); 1874, 17 u. oft. Ersatzwahl der Richter ausgedrückt durch ἀνθελέσθαι 2049, 17; 2072, 25. — 12 Vgl. 2501, 25 [τὸ δ' ἥμισσον τοῦ ἐπιζαμίου ἔστω τῶν] καταγγελλόντων und 2516, 7. — 15 Fraglich, ob διπλὸν Rest alter Schreibung für διπλῶν oder διπλοῦν, oder διπλόν wie πρόχος 1884, 14 zu beurteilen. Nach der Schreibung ζαμιόντων 2501, 25, die mit ζαμιούντων ebenda 43 wechselt, ist διπλὸν = διπλοῦν; beide Nummern liegen nur 1 bis 2 Jahrzehnte auseinander. Die Geldstrafen sind im ganzen in Delphi gering. Dreimal (B 33, 38; C 26) wird, das ist das Höchste, mit 50 Drachmen gestraft; in Dekeleia droht man mit Strafen von 100 (CIA. II, 841 b, Z. 23, 91, 99), 500 (Z. 49) und 1000 Drachmen (39). — 20 *Homolle* sucht hinter τῶν ἐντοθηκῶν ein Fem. ἁ ἐντο-θήκα, wovon nur τᾶν ἐντοθηκᾶν gebildet sein könnte; *Keil* setzt für den Begriff „Begräbnis" ein Masc. ὁ ἐντό-θηκος an, was ungewöhnlich; *Dragoumis* findet bei Revision des Textes ἐντοφηΐων, d. i. ἐν-τοφηΐων, und erläutert es mit *Hesych's* ταφήϊα· ἐντάφια, εἰς ταφὴν ἔνθετα ἱμάτια unter Zustimmung von *Bechtel*, Bezz. Beitr. 22, 280 (τόφος : τάφος = κοθαρός : καθαρός) und *Meister* (GDI. 4629, Z. 137), der τοφιῶνας „Grabstätten" aus den herakl. Tafeln des Vokalismus wegen vergleicht. Die Annahme von ἐντο- = ἐνδο- ist gerade fürs Delphische unmöglich, da wir hier ἐνδο- in ἐνδογενής unzählige Male erhalten haben (1684, 4 ff.), und in unserer Nr. selbst noch ἔνδω D 31 (auch 1767, 10). *Hesych's* Erklärung ist für unsere Stelle zu eng; sie passt z. B. zu *Odyss.* β 99. Was der Plural τὰ ἐντοφήϊα alles umfasst, sagt die vorangestellte Disposition von III; wir: „die Bestattung, das Begräbnis". — 33 Vgl. zum ganzen Gesetz das von Julis auf Keos, *Ditt.* 468. Der Gesetzgeber hat den Grundgedanken, jeden Aufwand und jedes Aufsehn beim Begräbnisse zu verhüten, daher „man soll nicht mehr als ⟨für⟩ 35 Drachmen — d. i. ½ Mine — ⟨in das Grab⟩ hineinlegen, weder an gekauften Gegenständen noch aus dem Hause". Da die Genitive der 2. Decl. stets auf -ου ausgehen — τō B 12 und Ηō B 45 sind keine Ausnahmen, s. o. —, so muss Ϝοίκω Ablativ sein: so zuerst *Solmsen*, Rh. Mus. 51, 303. Vgl. Il. Ψ 558 οἴκοθεν. — 24 Dass χλαῖνα Ausdruck für „Totengewand" sein konnte, geht schon aus Äschyl. Agam. 846 hervor (χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν λαμβάνειν). Das Material dazu ersieht man aus der Theokritischen Phrase: ἐς χλαῖναν πόκον δωρεῖσθαι. Der Stoff soll dick — d. h. wohl grob und billig — und hell sein. φαωτός von *φαόω, eig. leuchtend: sonnenhell, weiss. Vgl. Il. Σ 353 φάρεϊ λευκῷ: damit hüllt man Patroclus ein, und zwar „ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς", das Haupt blieb frei. (Vgl. *Hermann-Blümner*, Gr. Privataltert. 363.) — 29 ff. Die Forderung von nur einem Leichentuche und nur einem Kopfkissen bei der πρόθεσις entspricht dem Grundgedanken des Gesetzgebers (vgl. die Zusammenstellung ähnlicher Bestimmungen gegen übermässigen Luxus bei *Hermann-Blümner*, Gr. Privataltert. S. 363²). Von einem Sarge ist nicht die Rede. Auf die Bahre also wird das Leichentuch und das Kopfkissen gelegt, darauf kommt die ins Totengewand gehüllte Leiche: hier

fehlt uns also noch der delphische Ausdruck für „Bahre“. Da es aber φερέτω im Weiteren heisst, könnte man schon an φέρετρον denken. Es ist κατὰ σύνεσιν bei καττιθέντων zu supplieren. Auffällig der Wechsel des Numerus: φερέτω man (der (oder die) überlebende Verwandte des Toten) lasse tragen, καττιθέντων sc. οἱ νεκροφόροι. — 33 Die Forderung, dass die ἐκφορά, der Leichenzug, in aller Stille, ohne alles Aufsehn sich vollziehen solle, kennen wir so wörtlich auch aus Keos (*Ditt.* 468, 10). Die Bestattung erfolgte gewiss wie anderwärts am Morgen nach der πρόθεσις, also am 3. Tage früh. — 33/34 *Homolle* übersetzte ἐν ταῖς στροφαῖς „au milieu de chants alternés“, *Keil* „bei den Wegkehren, Wegkreuzungen“. Was *H.* in στροφαί suchte, schliesst ὀτοτύζειν ein: es meint die Klage der Leidtragenden und die Klagegesänge der Begleitung. *Keil* meint, man dürfe die Leichenbahre bei Wegkreuzungen nicht niedersetzen, weil dadurch Neugierige und Schaulustige angezogen werden könnten. Aber wäre ἐν ταῖς στροφαῖς wirklich lokal zu fassen, wäre das Lokaladverb μηδαμεῖ überflüssig, und man würde καὶ μὴ καττιθέντων ἐν μηδεμιᾶι στροφᾶι erwarten. Das Niedersetzen der Leiche verunreinigt eine Strasse oder einen Platz: eine solche Stelle müsste durch Entsühnung von der Befleckung gereinigt werden (vgl. die Vorschrift der Reinigung des Hauses, der Leidtragenden und aller Teilnehmer am Leichenbegängnis, *Hermann-Blümner* S. 365); aus *Demosth.* XLIII, 58 p. 1069 wissen wir, wie der ganze Demos gereinigt werden musste, wenn jemand ἐν δημοσίῳ auf der Strasse starb. Drum hier: man soll bei der ἐκφορά nirgends absetzen, nirgends die Leiche aufsetzen, als bis man zum σᾶμα gekommen ist. Das setzt voraus, dass die νεκροφόροι in 2 Abteilungen zerfielen, dass bei Ermattung die einen die Leiche den andern abnahmen und weitertrugen, ohne die Bahre niederzusetzen. ἐν ταῖς στροφαῖς deute ich mit „während der Ablösungen, der Abwechslungen der Träger“, nehme also bei στροφή gleichen Bedeutungswandel wie bei τροπή „Wendung, Wechsel“ an (vgl. verbal τράπετο νόος und στρέφονται hier οἱ φέροντες, es wechseln die Träger). In Delphi lag die Nekropole hoch oben und ausserhalb der Stadt (*Pomtow* Beitr. 72), die Delphier aber wohnten auf dem Terrassengelände des unteren Abhanges (*Pomtow* Beitr. 83). — 35 Man darf vom Hause bis zum Grabe nicht laut klagen (vgl. lokr. ἐχθός GDI. 1479, 11; *Hesych* ἐχθοῖ· ἔξω; C 43 ἔχθω). Das vorige Verbot schützt die Stadt vor Ungelegenheiten wegen einer event. Sühne, dieses den einzelnen Bürger vor Belästigung. — 37 Das Geschlecht der Labyaden hatte in der Nekropole wohl einen eignen Begräbnisplatz. Man hob den Leichnam von der κλίνη und legte ihn im Leichentuche auf das Steinlager der in den Fels gearbeiteten Grabkammer. — 37—39 *Homolle*: τηνεῖ | δ' ἔναγος ἔστω, Θέντε κα Θα | [σ]ιγ' ἀναποτθεθῆι, corrigiert von *Dragoumis* Θέντε κα Θα|οῖ (d. i. „ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν“) γᾶι (vgl. den Dativgebrauch von πεδίῳ, χάμαι bei *Homer*) ἀπο-τθεθῆι „bis der Tote vor Sonnenaufgang in der Erde beigesetzt sein wird“; vgl. die gleiche Bestimmung über die Zeit des Begräbnisses in Athen, s. *Hermann-Blümner* S. 367. Auf die 2 Verbote μὴ κατ-τιθέντων μηδ' ὀτοτυζόντων erwarten wir als Gegensatz: Dort (am σᾶμα)

aber soll die Klage erlaubt sein (also im Momente des letzten Abschiedes). Am wahrscheinlichsten ist dem Sinne nach der Vorschlag von *Blass* (Bezz. Beitr. XXII, 281): *τηνεῖ δὲ* ⟨*μηδὲ*⟩*ν ἄγος ἔστω* „dort aber soll es ⟨das *ὀτοτύζειν*⟩ durchaus kein Frevel sein“. Aber wozu die Änderung? *ἔστω* = *ἐξέστω*; *ἐν* d. i. *ἐς ἄτος* (*τ* kann st. *γ* gelesen werden) „bis zur Sättigung“; vgl. *H.* 24, 717 *ἄσεσθε κλαυθμοῖο,* 22, 427 *τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντε*; *Tyrt.* IX, 10 *ἀμφοτέρων δ' ἐς κόρον ἠλάσατε* u. ä. Also: Dort aber soll es, so viel man will, erlaubt sein, bis —. Das Wort *τὸ ἄτος* macht gar keine Schwierigkeit (vgl. lat. *sat*, *satis* und gr. *ἄτος*). — 39 ff. Nach der Bestattung ist die Totenklage wieder verboten; da sollen nur die nächsten Leidtragenden noch auf dem Friedhofe bleiben dürfen; es wird untersagt an den Gräbern früher Verstorbener noch zu klagen, *ἀλλ' ἀπίμεν Fοίκαδε* (*F*)*έκαστον,* wenn eben das Geleite den eben Bestatteten beklagt hat: *νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἕκαστος ἀποχωρεῖτε* (*Keil*). — 43 Überall *Fέκαστος* (A 37; B 29, 39; C 15) und *Fεκατέρωι* (A 49; B 29), also hier wohl (wie Z. 47) Versehen des Steinmetzen: dem FE geht ΔE voraus. — *ὁμέστιοι* sind die verwandten Hausgenossen „Vater, Mutter und beider Kinder“. — 46 *Homolle κἠκγόνων*, *Dragoumis κἠγγόνων*. Vgl. B 41 *ἐγ Λαβυαδᾶν*. — 47 Stein Θυσ[τ]ερaία ohne Iota. S. zu Z. 43. — 46 ff. Über die Trauerzeit s. die Zusammenstellungen bei *Hermann-Blümner* S. 372. In Sparta trauerte man nur 12 Tage; in Delphi trauert man (wie in Keos, ebenda S. 373 Anm. 3) gar nicht. Dass hier *ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς* „an den Jahrestagen“ heisst, sprach zuerst *Türck*, Hermes 31, 647 aus; dazu giebt eine besonders bezeichnende Parallele *A. Wilhelm*, Hermes 32, 317 aus einer in Mylasa gefundenen Inschrift (Wiener Ak. Ber. 132, II, S. 12), wo es h. *ἔ*]*ν τε τῶι καθ' ἔτος ἐνιαυτῶι πάλιν*.

Zu D. 1 Nach *Homolle*. Auf der Tafel (Pl. XXIV) zu D undeutlich. — 2 *H.* [Θ]*αίδε*; [*τ*]*αίδε Bechtel* in Bezz. Beitr. 22, 281 wegen *τοί* A 43, B 21 und so immer. — 3 *H. νόμιμ*]*οι* mit genauer Berechnung der Lücke und Verweis auf D 25. Als Adj. zweier Endungen ist delphisch *βέβαιος* am meisten bezeugt, vgl. noch *ὥριος* 1775, 21. — Nach der Reihenfolge der Monate im politischen Jahre sind die Festtage der Götter geordnet. Zwischen dem Apellaios und Heraios stehen Bukatios und Boathoos. Die erhaltenen Reste vor und hinter der Lücke — vor *ια* Rest von T — führen auf den Festnamen *B*[*ουκά*]*τια*; vgl. Z. 44/45 *τὠπελλαίου μηνὸς —, Βουκατίοις* und A 42. Also fehlt der Boathoos, so auch zwischen Poitropios und Bysios der Amalios und zwischen dem Herakleios und Apellaios der Ilaios, also drei von den 12. Im ersten Semester sind Monats- und Festnamen gleich; im 2. fallen zwischen den 9. Tag des Bysios und die Theoxenien einerseits und zwischen die Theoxenien und Herakleien (s. 2607, 4) andrerseits je drei besondere Feste, die durch ihre Anordnung und Aufzählung eben zeitlich ungefähr bestimmt sind: im Bysios der 7., 9. Tag und die Eucleia, ebenso im Theoxenios und Endyspoitropios je drei *θοῖναι*. Aus dem Setzen und Weglassen von *καί* lässt sich nichts folgern. Nach den 15 allgemeindelphischen Festtagen, zu denen noch zwei besondere der Phratrie in Z. 44/45 kommen, führt

die Aufzählung noch 4, sozusagen persönliche Fälle auf, in denen der Labyade eine *θοίνα* zu veranstalten hat: wenn er selbst ein Opfer darbringt, wenn er es seiner Frau überlässt; und wenn zu diesem Zwecke Gastfreunde bei ihm sind, wenn er amtlich verpflichtet ist, also veranlasst entweder durch eine Pflicht der Gastlichkeit oder des Amtes. — 13 *H.* *λεχχ' οἱ παρῆι*; falsch, weil wir *Ϝοι* wie in nächster Zeile erwarten; *Keil* *κα λεχχοῖ* oder *κ' ἀλεχχοῖ παρῆι* (von *παρίημι*) sc. *θῦσαι* Θιαρήϊον, auffällig das Fehlen von *τᾶι* vor *λεχχοῖ* und das Novum *λεχχώι* selbst, da ja sonst stets *γυνά* in delphischen Inschriften erscheint; es bleibt zu ermitteln, in welchen Fällen Vertretung des Mannes durch die Frau gestattet ist. — 16 Der in *ἀμέραι* A 32, 36 steckende Stamm hat den Vocalismus des Lokrischen im *ἅπαξ λεγ.* *πεντ-αμαριτεύων*. Für 5 Tage hat ein **πεντα-μαρίτας* ein Amt; dass es mit dem Opfer zusammenhängt, lehrt der Zusammenhang; die Funktionen sind nicht zu bestimmen. — 19 Zu Stamm *θωα-* wird *θωάω* (vgl. *θωᾶν* CIA. IV, 1 p. 139 II 12), dorisch *θωέω* gebildet. Dagegen setzt *ἁ θῴασις*, abgeleitet aus einem Verbum **θωιάζω*, den Nominalstamm *θωια-* voraus, von dem das bisher schon bekannte lokrische *θῳέω* (GDI. 1479 lies *διπλείωι θῳείστω*) ausgeht. — 22 Die von den *δαμιοργοί* (vgl. GDI. 1479, 15) und der Phratrie festgesetzte Strafsumme haben „*τοὶ πεντεκαίδεκα τῶν Λαβυαδᾶν, τοὶ πὲρ* — —" (s. oben S. 722 aus Nr. 1683) einzutreiben, eine Finanzbehörde, ein Ausschuss der Phratrie, entsprechend dem geschäftsführenden Ausschuss der 15 Buleuten in der delphischen Stadtvertretung (s. 2502, B, 21—30). — 25 *τὸν νόμιμον ὅρκον* 2072, 17. — 26 *H.* *ἄρχω[ν]* „génitif pluriel de *ἄρχος*" (er meint *οἱ ἀρχοί*), *Keil* *ἄρχων* als Particip; „falls aber jemand, der ein Amt bekleidet, nicht erscheint, wenn die Phratrie eine Versammlung hält (also *ἁλίαν ποιόντων* sc. *τῶν Λαβυαδᾶν* oder *αὐτῶν*), und wenn er sie stört" — in beiden Fällen macht er die Verhandlungen unmöglich, drum gleiche Strafbemessung. — 26 Vgl. B 25. — 29 *H.* *τῶτα δέ*, falsch; denn B 21 steht *τοῦτα*; *Dragoumis* *τοιάδε*. Ich ziehe den Satz zum Vorhergehenden: eine alte Gesetzbestimmung ist wiederholt, es ist keine neue. Was in der alten Heimat der Phratrie galt, hält der Gesetzgeber aufrecht: er rechtfertigt sich mit dem Citat. Dort war es auf der Innenseite (*ἔνδω*) einer bearbeiteten Felsenplatte eingegraben, wie *Homolle* meint, auf einem der von *Pausanias* X, 4, 3 erwähnten Steine. *Homolle* *κήν*, aber die Hasta des letzten Zeichens setzt so schräg ein, dass mir *κήμ* wahrscheinlicher ist. S. A 16. — 31 Neben *Φανατεῖ* ist [*Φ*]*ά*[*ν*]*οτος* — so *Homolle* — im Vocalismus auffällig, aber]*οτος* ist absolut sicher. Am Ende von Z. 31 steht ΙΛ' |. Wer die Tafel D ansieht, wird mir Recht geben, dass der erste Rest viel eher zu Π sich ergänzt als zu Φ. Also *Πάνοτος* = *Πανοπεύς*. Für Stadt und Ethnikon ist *Φανατεύς* 1715, 1; 1770, 1; 2182, 8 bezeugt; 1787 wechselt *Φανατεύς* und *Φανοτεύς*; vgl. noch 1529a, 28 *Φανοτέος*; 1636, 9 *Φανοτεῖ*; *ἐμ Φανατεῖ*, wie hier, IGS. I, 3376, 9. — 31 *H.* [*τ*]*άδε*, aber bei *πάντων* beginnt offenbar ein Nachsatz, also: Was — nach der Steinüberlieferung in Phanateus — der Stadtheros der Buzyga überlassen hatte, nämlich ⟨vom Opfer⟩ *τὰ* Θεμιορ[*ή*]*ια* — *μόσχομ*, diese

dort aufgezeichneten Stücke bringe man in Delphi für die Phratrie der Labyaden auf: diese Stücke sollen als Gebühren schulden die Mitglieder der Patrie, bz. Phratrie, die für Fremde, für Gemeinwesen und Einzelpersonen, opfern oder das Orakel befragen. — 33 Aus der Herübernahme des ganzen Passus aus der alten Felseninschrift erklärt sich wohl auch die Schreibung Ⱶεμιρρ[ή]νια mit ε st. η, was in τήμιρ[η]ναιᾶν ja steht; sonst ist η und ω stets korrekt geschrieben. — Buzyga, sonst als Tochter des *Λύκος* bezeichnet, ist hier die des *Πάνοτος—Πανοπεύς*. Ihr hatte man Fünferlei geweiht. Was *τὰ ἡμιρρήνια* sind (Bildung wie *ἡμί-ονος*), wissen wir nicht; dann eine Ziege und eine Ferse, der Heroine also weibliche Tiere. Aus *ἡμιρρήνιον* ist ein Wort *ἁ ἡμιρ(ρ)ηναία* (sc. *θυσία*) abgeleitet: es bezieht sich also 3 auf 1, deshalb wohl auch 4 auf 2. Das *δερματικόν*, der Erlös vom Verkaufe der Felle der *ἡμιρρήνια* und der einst dem Heiligtume des Lykos überlassenen Felle war in Phanateus der Cultkasse der Buzyga zugeflossen. In Delphi, wo man den Cult pietätvoll zu erhalten suchte, wurde die regelmässige Aufbringung vom *προθύων* und *προμαντευόμενος* verlangt. Über eine *δωδεκαΐς* s. 2652, 9. Auffällig ist *τήμι°* st. *θημι°*. Zu *δάρματα* vgl. *πενταμαριτεύων* D 16 wegen *-αρ-*. — 37 *τὰ τῶι Λυκείωι δ.°* vgl. mit *ἁ ὠνὰ ἁ τῶ θεῶ* 1804, 4; andere Beisp. in der Anm. daselbst. — 38 *H. τὰν ἀγαῖαν μόσχομ* „la belle génisse"; *Dragoumis τὰν ἀγατὰν μόσχομ*, aber das 4. Zeichen ist sicher nur Iota; *Keil*: „es muss wohl ein individualisierender Götter- oder sonstiger Cultname in *ταναγαιαν* stecken; der Artikel zeigt, dass ein ganz bestimmtes Opfer bezeichnet wird". Ich meine, beim 5. Posten ist vom 2. her *ἐκ τᾶς δυωδεκαΐδος* zu ergänzen, und so hat der Artikel seine Beziehung. Unter den 12 Tieren der *δωδεκαΐς* waren mehrere Ziegen — daher Z. 35 *χίμαιραν* ohne Artikel —, aber nur eine, eben *ἁ ἀγαῖα μόσχος*. Was beim grossen Opfer der *βοῦς ἡγεμών* ist, der den Zug der Opfertiere gleichsam anführt, ist, so vermute ich, bei der *δωδεκαΐς*, die einer Göttin dargebracht wird, *ἁ ἀγαῖα μόσχος*; ich leite also *ἀγαῖος* von der W. in *ἄγω* ab: sie führt den Zug der Opfertiere an. Die *δωδεκαΐς* heisst ja 2652, 9 *βούπρωρος*; aus unedierten Inschriften des Schatzhauses der Athener citiert *Homolle* (S. 59) *τὴν δωδεκάδα τὴν πρωτόβοιαν*. — 43 Die Zeilen 31—42 sorgen mit ihren Bestimmungen für die Fortdauer eines Opfers der alten Heimat in dem neuen Wohnsitze; mit Z. 43 werden weitere Gebühren aufgezählt, die man den Labyaden zu geben hat, (und zwar in derselben Satzform, *παρέχεν* ist zu *θυσίαι* zu wiederholen), bestimmt zu Opfern in den ersten 2 Monaten des Jahres, nämlich *τὰ ἀκροθίνια*. *Homolle* schreibt *τὰν ἀκρόθινα* (*Keil ἀκροθίνα*), *Dragoumis τὰ* Ⱶ*ακρόθινα* mit der Bemerkung: „j'ai parfaitement distingué le signe d'aspiration Ⱶ". Zum unorganischen Anlaut vgl. Ⱶ*έντε* B 44 und das lokr. Ⱶ*άγειν* (GDI. 1479, 1, 3). — 48 *H. συμπρηΐσκεν*, als Iterativform zu *συμπράσσειν* fassend, aber η wäre doch ionisch; *Keil* richtig als Iterativ zu *πίμπρημι* (vgl. epid. *ἐπέπρητο* GDI. 3340, 123; knidisch *πεπρημένος*) — vgl. attisch *θνήισκω* und delph. *ἐνδ*[(ι)]*δ*[(υ)]*σκόμενος* GDI. 1899, 13. Das Gesetz verordnet also, dass bei der Opferung (Verbrennung) der Erstlinge der Feldfrüchte sämtliche Labyaden

zugegen sein sollen. — Zur Adverbialbildung *Θαμεῖ* (vgl. *ἁμᾶ, ἁμῇ*) s. C 34 *μηδαμεῖ*, C 37 *τηνεῖ* und s. noch 1830, 23. — 50 *κὰ[τ] τὰν Θώραν* alljährlich jedes ⟨Fest⟩ zu seiner Zeit; *H. ἀγαγέσθαι, Dragoumis ἀπάγεσθαι*. Der Aorist wird zweifellos nicht erwartet, zumal nach *παρέχεν* und *συμπρηῖσκεν*. Drum nehme ich *ἀπο-* im Sinne der Verpflichtung. Von der Tafel D kann ich freilich das *π* nicht ablesen. — An den Schluss stellt *Dragoumis* aus Athen. IV, 74 passend das Citat: — *Ἀριστοφάνης ἔφη . . . ., ἐπισκώπτουσι γὰρ οἱ Σάτυροι τοὺς Δελφοὺς ʽὡς περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς θοίνας διατρίβοντας*. Das Opfertier, das Delphier für Fremde geschlachtet hatten, verschmausten die Delphier allein; vgl. *Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας* (Plut. Symp. 7, 6). — Z. 51 ist nicht weiter benutzt, darunter freier unbenutzter Raum für c. 10 Zeilen: so ist der Schluss der Inschrift auch äusserlich kenntlich.

Zeit. Erstes Jahrzehnt des 4. Jhrb. S. oben S. 722.

---

5. Fragment einer Liste von Pachtzahlungen.

2562 CI. 1690 (nach Dodwell, Tour trough Greece II 507 und unter Benutzung von Gräfe, Mémoires de l'ac. impér. des sc. de St. Pétersbourg VIII (1822) 666—679). Danach wiederholt von *Lebas* II, 854. *Leake* II, S. 638, Pl. XXI, Nr. 100, nur Z. 23—29.

]|[- *Ξε*]*νοφά*[*νης*, noch R. f. 26 Z. *στατῆρας*] | [*ὀκ*]*τ*[(*ώ*)], *ὀδελο*[*ὺς* noch R. f. 33 Z. .] | [- *Ἐ*]*πι*[(*κ*)]*ρατίδ*[*ας*, noch R. f. 32 Z.] *στατῆρας δέκα*[noch R. f. 32 Z. .] ‖ *Ἔν*[(*δ*)]*ιος* [(*Δ*)]*ίο*[(*υ*)], *τ*[noch R. f. 33 Z.] | *δραχμάν*, *ὀδελο*[*ὺ*]*ς* [(*δ*)]*ύο*, *ἡμ*[*ιωδέ*][(*λ*)][*ιον* noch R. f. 18 Z. .] | - *Α*[. .]*ων* *Ἐχάλκου*, [*τ*]*ᾶς* *Α*[noch R. f. 13 Z. *οἰκίας*, *στατῆρας*] | *δέκα*, *δραχμάν*, *χαλκέους* [noch R. f. 25 Z. .] | - *Ἀριστοκράτης* *Ἀνδρομά*[*χου*, *τ*]*ᾶ*[*ς* noch R. f. 14 Z. *οἰκίας*,] ‖ *στατῆρας δέκα ἕνα*, *ὀδελοὺς τέτορας* [noch R. f. 15 Z. .]|- *Κολόσιμμος*, *τᾶς* *Ἀστ*[*υ*][(*φ*)]*ι*[(*λ*)] . . . . OIK . HANAIN [noch R. f. 9 Z.] *γενομένας καὶ μέ*[*σ*]*ον εὐρο*[*ύσ*]*α*[*ς*], *σταιῆρας πέντε* [noch R. f. 6 Z. .]|- *Φ*[*ι*]*λ*[(*ών*)]*δας* [(*Θ*)]*ράσυος*, *τοῦ* *Α*[*στυφιλ* . . . .] *χ*[(*ω*)]*ρίου*, *στ*[*αιῆρας*] | *δέκα ὀκτώ*, *δραχμάν*, *ὀδελοὺς τέτορας*, *χάλκεον*. [R. f. 8 Z. unbenutzt] ‖

| *Τ*[(*ῶμ*)] *μεταπωληθέντων τὰ πρ*[(*ᾶ*)]*τα*· R. f. 20 Z. unbenutzt |

- *Σιμυλί*[(*ων*)], *τοῦ Ἀγάθ*[(*ω*)]*νος χ*[(*ω*)]*ρίου, σ*[*τατῆρας*] *τετρ*[(*ώ*)]*κον*[*τα*] - -, | *δραχμάν, ὀδελοὺς τρεῖς.* [Noch R. f. 25 Z.] | - *Θεσσαλός, τοῦ Ἀ*[*ργύλ*]*ου χ*[(*ω*)]*ρίου, σ*[*τατῆρ*]*α*[*ς ἑ*][(*βδ*)]*εμήκοντα* - -. | [- ...., *τοῦ* ......]*ς χ*[*ωρί*]*ο*[(*υ*)], *στ*[*ατῆρ*]*α*[*ς ἑκ*]*α*[*τ*]*ὸν* [*π*]*έντε* - - . ‖ [- ...., *τᾶς Ἀγά*][(*θω*)][*νο*]*ς οἰκία*[*ς, στατ*]*ῆ*[*ρας* noch R. f. 11 Z. .] | - *Χηρία*[*ς, τᾶ*]*ς Ἀργύλου οἰκ*[(*ί*)]*ας, σταιῆρας* [R. f. 12 Z.]*α*, | *δραχμάν, ὀδελοὺς τρεῖς.* [R. f. 25 Z.] [*Ἀ*]*ρισ*(*τ*)*οκράτης, τᾶς Καλλιγένεος οἰκίας, στατῆρας πέντε* -, | *δραχμάν, ὀδελοὺς τρεῖς.* [R. f. 25 Z.] ‖ - *Ξενόδαμος, τᾶς Μένωνος καὶ Διωνά*[(*τ*)]*α οἰκίας, στατῆρας* | *δύο, δραχμάν, ὀδελόν, ἡμι*[(*ω*)]*δέλιον, χαλκέους τέτορας.* - - - - *Ἐχιναῖο*[*ς*], *τᾶς Διωνά*[(*τ*)]*α οἰκίας, στατῆρας δέκα ἕνα.* - - - - | - *Χαιρόλας, τᾶς Πεισία τοῦ Φλείακος οἰκίας, στατῆρας* - | *τρεῖς, δραχμάν.*

Schluss einer Liste von Miet- und Pachtzahlungen für gewisse dem Heiligtume zu Delphi, so scheint es, gehörige, nach dem alten Besitzer oder Spender benannte Häuser und Grundstücke, also der Rest einer Buchung von Einnahmen einer bestimmten Miet- oder Pachtzeit, und zwar a) Z. 1—14 von Teil- oder Schluss-Raten bisheriger Miete oder bisherigen Pachtes, b) Z. 15—29 von ersten Raten einer neuen Miete oder eines neuen Pachtes. Die Miet- und Pachtverträge selbst waren vermutlich auf einer andern Stele des Steinarchivs verzeichnet; sie mag die Überschrift: *Ὀφείλοντι τῶμ πωληθέντων* gehabt haben, während unsere mit *ἀπέδωκαν τῶμ πωληθέντων* (sc. *χωρίων καὶ οἰκιᾶν*) begonnen haben wird, woran sich die Struktur von Z. 15 anlehnt. Mit *Boeckh* fasse ich also *μεταπωλεῖν* im Sinne von *μεταμισθοῦν*.

Die Inschrift ist *στοιχηδόν* eingemeisselt. Die Zeilenanfänge bilden eine senkrechte; wo um ein Zeichen eingerückt ist, beginnt ein neuer Posten (Z. 5 und 23 Ausnahmen). Die Zeilenschlüsse ungleich; natürlich, weil die einzelnen Posten verschieden sind. Grösste Länge haben Z. 23, 25 und 28 mit 42/43 Zeichen. Erhalten oder erschliessbar ist das Ende in Z. 6, 10, 12—19, 22—29. Meine Berechnung der Lücken geht von der längsten Zeile, von Z. 25, aus. Dodwell traf 1805 den Stein in schlimmster Verfassung: das entschuldigt nicht die Thatsache, dass er im *στοιχηδόν* falsche Angaben machte, dass er nachweislich in Z. 16, 18, 19 und 20 je 2 Zeichenstellen, in Z. 9 eine Zeichenstelle zu wenig anmerkte und in Z. 6 und 11 die Lücke an falscher Stelle notierte, endlich dass er einer Unzahl von Zeichenverlesungen sich schuldig machte. Leake gab 1835 für Z. 23—29 eine bessere Abschrift.

Z. 2 [..]TO. Corrigiert nach Z. 14. So giebt *Dodwell* *ο* st. *ω* auch Z. 13, 15, 16 (4 mal), 18, 25, im ganzen 9 mal, während *ω* Z. 7, 14, 15 (bis), 25 und 27, also 6 mal notiert wird. — 3 [..]ΠΙΙΡ°. In der Abschrift vertritt I auch *υ* (Z. 5), *σ* und *τ* (Z. 27). — 4 ¦ΕΝΑΙΟΣΑΙΟΙΤ[. Oben *Boeckhs* Conjektur. A st. Δ auch Z. 18; vgl. A st. Λ Z. 11, Λ st. Δ Z. 6, Δ st. Λ Z. 6. — *τ* Rest von *τ*[*ᾶς* — *οἰκίας* oder *τ*[*οῦ* — *χωρίου*. —

Die Zeile ist, obwohl neuer Posten, nicht eingerückt (s. o.). — 6 ΟΔΕ ΛΟΣ.ΛΥΟ, wofür *Dodwell* sicher ΟΔΕΛΟ.ΣΛΥΟ geben wollte; ὀδελούς Z. 10, 14, 17, 22, 24. Darauf: ΗΜ....Δ; vgl. Z. 26. Unausgemacht, ob noch χαλκοῖ dahinter standen. — 7 Möglich Λ[ύκ]ων, Λ[ύσ]ων; mit Ἔχ-αλκος vgl. Μέν-, Μνήσ-αλκος (*Fick*[2] GPN. 54). S. unten Nachtrag. — 9 ΑΝΔΡΟΜΑ...Α[, also nur drei st. der nötigen 4 Punkte: So *Boeckh*. Oder ist Ἀνδρομα[χίδ]α zu lesen? — 10 Zu δέκα ἕνα, wie Z. 27, vgl. 2502, 55 δέκα μίαν. Auch hier könnten, wie Z. 6, noch χαλκοῖ gefolgt sein. — 11 Der Name war aus dem monstrum ΚΟΛΟΣΙΜΗΟΣ mit Sicherheit nicht zu erraten, bis die Texte von 2504 Klarheit schafften. Wie das nach Ἀργύλος benannte Haus und Grundstück getrennt verpachtet werden (Z. 18 und 21), so, meint *Boeckh*, auch das von einem gewissen Ἀ. in Z. 11 und 13. An beiden Stellen hat das στοιχηδόν 11 Zeichenplätze: darum setzte *Boeckh* Z. 11 Ἀστ[υφ]ι[λίδου] ein. Verstösst gegen den Dialekt, der Ἀστυφιλίδα verlangen würde. Da beide Stellen elf Zeichen verlangen, könnte man an ein nach Θεοφίλητος gebildetes *Ἀστυφίλητος denken. *Dodwell* giebt: ΑΣΤ.ΥΙΑ....ΟΙΚ.ΗΑΝΑΙΝ[; dazu *Boeckh*: „Fortasse fuit ΟΙΚΗΑ.ΑΝΟΙΚ: sic certe correxi, non audacter opinor", d. i. τᾶς Ἀ. οἰκήα[ς ἀνοικοδομήτου] | γενομένας καὶ μέ[σ]ον εὐρο[ύσ]α[ς]. Die Abschrift hat noch 5 mal (Z. 21, 23, 25, 27, 28) das irrtümliche οἰκήας, nur Z. 20 steht richtig οἰκία[ς]. S. zu Z. 23. — 12 „μέσον εὐρούσας Graefius (Act. Acad. Petrop. VIII, p. 666 sq.) optime, ad medium adductae, ut Thucyd. I, 91 de moenibus ὕψος λαμβάνει. Itaque domus fuit imperfecta; nihilominus potuit locata esse". *Boeckh*. — 13 |-Φ.ΛΛΥΔΑΣ, *Boeckh* Φ[υ]λλ[ί]δας. Υ st. Ν auch Z. 16 und 26, umgekehrt Ν st. Υ Z. 19. — Dann ΟΡΑΣΥΟΣ. Vgl. Z. 20. — Zur Lücke Ἀ[στυφιλ....] vgl. Z. 9. — ΧΟΡΙΟΥ auch Z. 16, 18. — Mit der Ergänzung στ[ατῆρας] erhält die Zeile, wie unsere Musterzeile 25, gerade 43 Zeichen. — 14 „Correxi operarum vitium ΤΕΤΡΟΑΣ, quod littera Ρ falso a typotheta ante Ο inserta natum esse intelliget, qui Dodwellum inspexerit" *Boeckh*. — Mit χάλκεον schloss der Posten. Also wurde die Zeile nicht bis zu Ende benutzt; es blieben 8 Zeichenplätze frei, ausserdem liess der Steinmetz zwischen Z. 14 und 15 Zwischenraum zur Hervorhebung des neuen Passus — oben im Texte mit dem Beginne einer neuen Zeile angedeutet — 15 ΤΟΧ vor Μ°, aus τῶν (*Boeckh*) oder τῶμ verderbt. Für ΠΡΟΤΑ setzt *Boeckh* gegen den Dialekt πρ[ῶ]τα ein. Es blieben 20 Zeichenplätze unbenutzt, weil die einzelnen Einnahmeposten immer Zeilen beginnen. — 16 |-ΣΙΜΥΛΙΟΥ, *Boeckh* Σιμύλιο[ς]. In dieser Zeile giebt *Dodwell* viermal ο st. ω. Seine Lücke vor τετρώκοντα (vgl. 2502, 67), Σ[.....], ist um 2 Zeichen zu kurz; nach τετρώκοντα sind 2 Plätze frei. Vielleicht war also Z. 16 soweit wie Z. 25 benutzt. — 18 Α[ἰγύλ]ου von *Boeckh* nach Z. 21 restituiert; vgl. Z. 11 und 13; 16 und 20. S. u. — ΧΟΡΙΟΥ, s. Z. 2 und 13. — *Dodwell*: Σ...Α..ΡΑΕΜΗ ΚΟΝΤΑ: Setzen wir zwischen Σ und Α fünf (st. 3) Punkte ein, wie es das Wort verlangt, so schliesst Z. 18 in einer Linie mit Z. 16 und 25. — Zu ἑβδε° vgl. 2561 D 6 Ϝεβδέμαν, dagegen 2502 B 7 ἑβδόμαν aus der

Koine. — 19 ein einzeiliger Posten wie 18 und 20. Vor Σ fehlen 17 Zeichen; darauf giebt *Dodwell*: X...ON; über Verlesungen von N und Y s. zu Z. 13. — Dann: ΣT..A...A.ON, also zwischen ΣT und A fehlen wieder 2 Zeichenplätze; setzen wir sie ein, rückt alles um 2 Zeichen rechts, und wir erhalten gleichen Schluss wie in 13, 16, 18, 25. — 20 Nach einer Lücke von 15 Z. hat *Dodwell*: OO..ΣOIKIA...H[. Der Name von *Boeckh* eingesetzt; vgl. Z. 18. — Die Lücke zwischen A und H ist wieder um 2 Zeichen zu klein; folglich ist eigentlich nur noch R. f. 9 Z. am Ende. — 21 *Αἰγύλου*, s. unten Nachtrag. *Dodwell*: OIKHAΣ, s. Z. 11, 20 und 23. Das die Z. schliessende A steht irrtümlich in der Abschrift am Ende der nächsten Zeile; *Boeckh*: [........][κοντ]α. Unmöglich, weil keine Zehnerzahl 13 Zeichen hat; also etwa [*πεντήκοντα ἕν*]*α* oder ä. — 23 Von hier ab haben wir 2 Abschriften. *Dodwell* giebt |PIΣO°, *Leake* |IΣO°: beides auffällig, jenes wegen P, dieses, weil es nicht eingerückt ist; denn wir erwarten: ⁻IΣO°. *Boeckh*: „primum P est delendum". Hätten wir *Leake's* Abschrift nicht, müssten wir auf FIΣO° oder BIΣO° schliessen. So müssen wir nach *Leake* eine Ausnahme wie Z. 5 constatieren. S. unten Nachtrag. — KAΛΛ..ENEOΣ *Dodwell*, KAΛΛIΓEN° *Leake*. — OIKHAΣ *Dodwell*, OIKIAΣ *Leake*, so auch Z. 25, 27, 28. *Dodwell's* Fehler entstand wohl so, dass er aus dem für das *στοιχηδόν* vorgerissenen Carré die rechte Seitenlinie mit dem innenstehenden Iota zu II verband. — 25 TAΣ.ENONOΣ *Dodwell*, TAΣMENΩNOΣ *Leake*. Wie *Leake* hier das erwartete *ω* st. des befremdlichen *ο* las, so wird es überall gestanden haben, s. zu Z. 2. — Nach *καί*: ΔIΩNAKA, *Leake* Δ...AKA, in Z. 27 beide ΔIΩNAKA. Dialektisch unmöglich; denn *Διο* + (*Ϝ*)*αναχ-* giebt *Διαναχ-*. Drum vermute ich *Δι-ωνάτας* vgl. *Ἀριστ-ωνάτας* aus Trözen (GDI. 3364 b 37). — 26 *Leake's* Abschrift giebt gleichen Zeilenschluss für Z. 25—28; darin scheint mir *Dodwell* genauer zu sein. — HMIOΛEΛOYΣ *Dodwell*, HMIOΔE° *Boeckh* mit stillschweigender Änderung; in der Minuskel änderte er den sachlich unsinnigen Plural. Das folgende *χαλκέους* veranlasste wohl beim Abschreiben den Fehler, und die Verwechslung von N und Y begegnete ja *Dodwell* öfter. Den Singular hat nun *Leake*, und zwar in der Form HMIOΔ.ΛION, die ich auch Z. 6 einsetzte. Aus beiden Abschriften geht hervor, dass die Form 10 Plätze im *στοιχηδόν* hatte. Vgl. *ἡμιωβέλιον* 2502 A 6 mal, B dreimal. Das *ω* in der Zusammensetzung ist ggr.; daher änderte ich trotz der Übereinstimmung der Abschriften. — 27 EXINAIOΠAΣ *Dodwell*, EXINAIO.TAΣ *Leake*. — 28 *Leake* in Majuskel OIKIAΣ, in Minuskel *Dodwell's* fehlerhaftes *οἰκῆας*. — 29 nur 12 Zeichen, und damit Schluss der Urkunde.

Auf das Alter der Inschrift kann man aus der bei *Dodwell* und *Leake* gegebenen Schrift nichts schliessen. *Leake's* Ξ zu Anfang von Z. 25 statt *Dodwell's* Ξ ist beachtlich. Was wir aus der Thatsache, dass *στοιχηδόν* angewendet war, mit *Boeckh* schliessen: „titulus optimae est aetatis" —, das lässt sich, dünkt mich, noch von andrer Seite darthun. Bei Bezeichnung der Häuser und Grundstücke begegnen 7 vollständige

Namen; auf 3 andere führen Spuren (Z. 7, 11, 19). Je einmal findet sich der Name von 14 Pächtern; bei vieren ist der Vatersname hinzugesetzt. Diese 25 Namen repräsentieren jedenfalls Leute aus einer älteren und jüngeren Generation. Kann man, fragen wir, einige der Namen sonst nachweisen? An gleichnamigen delphischen Bürgern haben wir im Texte der *ναοποιοί*-Inschrift (2502): **Μένων** Buleut A 64; B 65; **Φλείαξ** Buleut B 85; **Θράσυς** Buleut B 54; **Φιλώνδας** Prytane B 61; **Σιμυλίων** der oftgenannte *ναοποιός*; **Θεσσαλός** ist B 29 Vater eines *προαίρετος*; **Χηρίας** Buleut B 21; Vater eines Buleuten B 84; **Ξενόδαμος** Vater eines Buleuten B 99; **Χαιρόλας** Buleut B 52. Leider fehlen nähere Bestimmungen der Personen und andere Indicien in beiden Texten, und bei Namen, die so allgemein waren, wie *Μένων*, könnte man zweifeln. Dass aber auch die seltneren *Φλείαξ*, *Χηρίας*, *Χαιρόλας*, *Θεσσαλός* gleichzeitig genannt werden, dass von den 25 Namen unserer Nr. sich ein Drittel dort nachweisen lässt, ist doch auffällig und liess mich noch *Σιμυλίων* und *Φιλώνδας* erschliessen, und ich glaube in der That, dass die Männer hier wie dort dieselben sind, also die Texte etwa gleichzeitig. So kommen wir auf die runde Zahl:

Zeit. 350 vor Chr.

[Neuerdings hat auch *Bourguet* (Bull. XXI, 324) einige Namen dieser Inschrift mit solchen aus der Bauinschrift identificiert; er vermutet noch Z. 7 *Α[ύσ]ων (Συλόχ)ου*, 21 *Χηρία[ς τᾶ]ς Ἀ(ρ)γύλου οἰκήας*, 22/23 *Ἀρισ[τ]οκράτης*. Nach 2504 ist *Κολόσιμμος* thessalischer Hieromnemone i. J. 343 und 342.]

---

6. Die Soterien-Inschriften.

W.-F. 3—6. *Lüders*, die Dionysischen Künstler 112 u. oft (1873). *A. Mommsen*, Delphica 219 (1878). *Reisch*, de musicis Graecorum certaminibus 86 ff. (1885). *Pomtow*, Jhrb. 43, 813 ff.

Die Verzeichnisse der Sieger in den musischen Agonen der durch die Ätoler nach dem Brennus-Einfalle 277/76 gestifteten jährlichen *Σωτήρια*. Über Standort und Zeit s. S. 675.

Nach *W.-F.* schien die Zusammensetzung der 4 Kataloge ganz willkürlich, weil sie in Katalog II ja drei Zeilen wegliessen. Versehen des Steinmetzen, wie sie *Lüders* zuerst constatierte, sind in der That nachweisbar. Jene Besserungen und diese Nachweise ergeben eine einheitlichere Anlage des Berichts über die musischen und scenischen Agone.

a. Die Tragöden- und Komödentruppen bestehen immer aus je 3 Hauptschauspielern, je einem Aulet und Regisseur, nur die Zahl der Truppen ist in den verschiedenen Jahren verschieden. Der Chor der Tänzer ist in I, III und IV aus 7 Teilnehmern zusammengesetzt, nur in II scheinbar aus 8.

b. Wenn die *παῖδες* und *ἄνδρες χορευταί* in III und IV je 15 zählen, die Zahl 15 aber auch in I vorgesehen war, wenn auch 15 *ἄνδρες* in II gefunden werden, bei den *παῖδες* dagegen in II nur 14 herausgerechnet werden können, muss ein Fehler des Steinmetzen vorliegen. Ich vermute, dass dieser 15. irrtümlich als Nr. 8 unter die aus nur 7 bestehenden *χορευταὶ κωμικοί* geraten ist.

c. Paarweise erscheinen immer die *ῥαψωιδοί, κιθαρισταί, κιθαρωιδοί, αὐληταί* und *διδάσκαλοι αὐλητῶν*. Wo das nicht zu stimmen scheint, ist Verrückung des Kategorienamens anzunehmen, oder Nachträge haben die Sache wieder gut gemacht. Vereinzelt, doch auch paarweise, finden sich in III *ποιηταὶ προσοδίων*.

d. Verschieden sind die Zahlen bei den *ἱματιομίσθαι*, in I und II je 3, in III nur 2 und in IV nur 1. Ob daraus zu schliessen ist, dass man von Jahr zu Jahr selber mehr Bestand anschaffte?

Über die Soterien belehren uns hauptsächlich ein attisches und ein chiisches Decret (vgl. *Haussoullier*, Bull. V, 300 ff.; *Ditt.* 149 und 150). In Athen und in Chios treten Gesandtschaften der Ätoler auf — die Männer sind, soweit nachweisbar, Delphier —, welche um officielle Anerkennung und Beschickung des neugestifteten Festes der Soterien ersuchen und diese auch erhalten. Das chiische Decret habe ich in Delphi gelesen und abgeklatscht (Z. 1 doch wohl *Ἐπίμ[αχ]ος*; Z. 22 *τόδε κήρυγμα* sicher ohne *τό*; 27 *]ευσουμένους* sicher, so dass *Dittenbergers* Conjektur *διαπλ]ε[υ]σουμένους* bis auf *δια* mir zur Gewissheit wird, zumal die Querhasta vom Π im Papier noch markiert ist; vor *π* Restchen von Σ, nicht Α, also einfach *τοὺς πλευσουμένους*); der Stein liegt im Museum: H. 0,49; Br. 0,475.

Für den im chiischen Decrete genannten *ἀγὼν γυμνικὸς καὶ ἱππικός* bieten die delphischen Inschriften keine Belege. Drum ist *Haussoulliers* Sammlung (Bull. V, 312) eine wichtige Ergänzung: 1) Inschriften von Olympia 176: *Ἀ]λεῖος πένταθλ[ο]ν — Σωτήρια δίς*; 2) Bull. V, 193 aus Bargylia-Carien: *[ὁ] δῆμος [Δ]ιόδοτον Μενεκράτου νικήσαντα [Σω]τήρια τὰ ἐν Δελφοῖς [πα]ῖδας δόλιχον*; 3) *Rangabé*, Ant. Hell. 968: *Σωτήρια τὰ ἐν Δελφοῖς ἄνδρας παγκράτιον*; 4) *Foucart*, Inscr. du Pélop. 112a: *] Ἀργεῖον — νικάσαντα πολεμιστηρίωι — Σωτήρια τρίς*. Neuerdings 5) Bull. XVIII, S. 85, Nr. 7, 5 „*μετὰ τὸν γυμνικόν*". 6) Bull. XX, 623 = oben Nr. 2527, 31 (vgl. 2529, 31).

Eine Beisteuer zum Opfer der mit allem Glanze gefeierten Soterien wird im Schiedsspruche der Ätoler (c. 215 vor Chr.) erwähnt: GDI. 1415, 26 *εἰς τὰν θυσίαν τῶν Σωτηρίων στατῆρας πέντε*. Wie sich die kleineren *κοινά* der Techniten zum *κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας* zusammenschlossen und die Feier im grossartigen Stile be-

sorgten, s. bei *Reisch*, a. a. O. 103 Anm. 1 und *Poland*, de coll. artif. Dionys. 15.

2563 *W.-F.* 3. C. v. B.

Ἐπὶ Ἀριστα γόρα ἄρχοντος, ἱερέως δὲ
Φιλωνίδου τοῦ Ἀριστομάχου Ζακυν-
θίου, (—) ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν
Πολύφρονος, Τελέστα, Ἀλεξάνδρου,
Εὐκταίου, Μιμνέα, Εὐνίκου, Λύκου,
Πολεμάρχου, Πολεμαίου, — Δελφῶν
Ἀρχιάδα, Μαντία, — Ἱστιαιέων
Φίτωνος — οἵδε ἠγωνίσαντο τὸν
ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων·
ῥαψωιδοί· Πολύμνηστος Ἀλεξάνδρου Ἀρκάς,
Κλειτόριος Ἀριστείδου Ἀρκάς.
κιθαρισταί· Ἐπικράτης Μαιανδρίου Μυρι-
ναῖος, — Καλλίας Πολυξένου Πελληνεύς.
κιθαρωιδοί· Ἀνδροκλῆς Φωκίωνος Ἀθηναῖος,
Νίκων Θρονιεύς.
παῖδες χορευταί·
Ἡρακλειόδωρος Διογείτονος Βοιώτιος,
Νίκων Θεομένου Ἀθηναῖος,
Ἰσμηνόδωρος Μικίωνος Βοιώτιος,
Ἀντιγένης Βουλεύτου Χαλκιδεύς,
Χάρης Χαιρίωνος Βοιώτιος.
[10 vorgezogene Linien blieben unbenutzt.]
ἄνδρες χορευταί·
Ἀπολλόδωρος Θήρωνος Βοι[ώ]τιος,
Λύκος Διονυσίου Ἀθηναῖος,
Μένων Ἀθηνίππου
Φειδακίδας Φειδᾶ [Κεῖος],
[Α]ἰνησίδ[ημος R. bis zu 8 Z.]*ος Βυζάντ[ιος].*
[10 vorgezogene Linien blieben unbenutzt.]
αὐληταί· Δείνων Ἡρακλε[ί]δου Αἰγινήτης,
Νικόπολις Θεογείτονος Βοιώτιος.
δι[δ]άσκ[αλοι]· Ἡράκλειτος Θάλλου Χαλκι-
δεύς, [. . .]ήσιππος [Δ]ίωνος Βοιώτιος.
[τρ]αγωιδοί· — [Νι]κιάδ[η]ς Νικάνδρου Κασσαν-
δ[ρε]ύς, — Εὐχ[α]ρίδης Ἐπιχίρου Ὀπο[ύ]ντιος,
Δάμων Ε[ὐ]δήμου Μεγαρε[ύ]ς.

αὐλ[η]τής· Διόφ[αν]το[ς] Χῖος.
διδάσκαλος· Σάτ[υ]ρος Σιμάκου Ἀργεῖο[ς].
Ἁρμόξενος Θεοτιμίδου Ἱστιαιε[ύ]ς,
Ἐράτων Φίλωνος Θετταλός,
Ἡράκλειτος Δίωνος Ἀργεῖος.
αὐλητής· — Χαριάδης Χαριάδου Ἀθηναῖος.
διδάσκαλ[ο]ς· [Ἄ oder *Ἰ]σύλος Χρυσολάου Βοσπορίτης.*
Οὐλιάδης Καλλικράτου Μιλήσιος,
Σωτύλος Αἰτωλός,
Ἀρίστιππος Καλλικράτου Μιλήσιος.
αὐλητής· Πανταχλῆς Σ[ικυ]ώ-
νιος. διδάσκαλος· Λύκων [R. bis zu 7 Z.]*ίτου*
Ἀθηναῖος. — κωμωιδοί·
Φιλωνίδης Ἀριστ[ομά]χου Ζακύν[θι]ος,
Λυκίδας Θρασ[υξ]ένου Ζακύνθιος,
Ἡράκλ[ειτ]ος [Ἡρ]ακλείδου Ἠ[λ]εῖος.
αὐλη[τής]· Φ[ιλί]σκος Φίλωνος Βοιώτιος.
Δίων Θευδώρου Ἀχαιός,
Διονύσιος Σίμου Ἡρακλειώτης,
Νικόμαχος Πολυκλείδου Βοιώτιος.
αὐλητής· Κλύτιος Μενδαίου Ναυκρατίτης.
διδάσκαλος· [Κ]ηφισόδωρ[ο]ς Καλλίου Βοι[ώτιος].
Πολύ[α]ρατος Εὐδό[ξο]υ Κυρηναῖος,
[ ] Ἡγησ[ίου] Ἀθηναῖος,
[ ]κ[λ]ῆς Διοκλέους Ἀθηναῖος.
[αὐλητ]ής· Ξάνθιππος Μοιραγένου Βοιώτιος.
διδάσκαλος· Μενεκράτης Ποτειδαίου
Μεγαρεύς. — Κλεύξενος Ἀχαιοῦ Χαλκιδεύς,
Ἐπίτιμος [Ἀμβρ]ακιώτη[ς],
Φιλίσκος Δαρείκου
αὐλ[ητής]· [3 bis 4 Z.]*χος Ἀθηναῖος.*
διδάσ[κα]λος· Διογείτων Βοιώ[τιος].
χορευταὶ κωμικοί·
Δρομάρης Τεισαμενοῦ Ἀβυδηνός,
Θεύδοτος Θευδότου Ἀθηναῖος,
Θερσίνους Νικωνίδου Σικυώνιος,
Ἀριστοκλῆς Καλλίου Βοιώτιος,
Διονυσόδωρος Παμφίλου Μεγαρεύς,
Σωσικράτης Λεπτίνου Σικυώνιος,
Μόσχος Σικυώνιος.

ἱματιομίσθαι· — Στρατοκλῆς Ἀπολλοδώρου Σαλαμίνιος, — Νίκων Μενεκλέους Σολεύς, — Διονύσιος Διονυσοδώρου Ἡρακλειώτης.

Zwischen der letzten Zeile mit dem einen Worte und Z. 1 von 2564 nur eine Zeile Zwischenraum.

Z. 2 *Φιλωνίδης* ist der Dionysospriester des Techniten-Collegiums; s. auch Z. 48. — 3 *W.-F.* nach *Ζακυνθίου* Trennungsstrich, wie in Nr. 2564—2566; hier fehlt er thatsächlich auf dem Steine. Er begegnet aber Z. 6, 7 und 8. — 8 *Φύτων* ist von *Wilhelm*, Arch.-epigr. Mitt. XV (1892), 120 in der Proxenoiliste aus Histiäa (um 260 vor Chr.) nachgewiesen: Z. 1 *ἐπ' ἀρχόντων Φύτωνος ἐκ Πρωτείου.* — 11 *Κλειτόριος* auch 2564, 10; 2566, 8. — 13 *Καλλίας* auch 2566, 11. — 14 *Ἀνδροκλῆς* auch 2564, 12. — 15 freier Platz für den Vatersnamen gelassen, so auch Z. 35, 43, 45, 63, 65, 66, 74. — 16 Wo *χορευταί* steht, ist hier und Z. 22; 2565, 17 und 32; 2566, 19 der Stein tiefer ausgeschlagen. Ob beabsichtigt ist, dass das Wort hervortreten soll, oder ob erst ein andres Wort dastand? — Übrigens werden *τῶν παίδων χοροί* 2527, 33 erwähnt. — 18 Vgl. 2565, 19. Über dem *ου* von *Θεομένου* sieht man ein Häkchen, wie wenn ein kleines Σ hätte nachgetragen werden sollen. — 20 *Ἀντιγένης* in allen 4 Katalogen. — 21 *Χάρης* auch 2564, 21. — Nach Z. 21 und 27 sind 10 — nicht 6, wie *W.-F.* S. 305 angeben — Linien unausgefüllt geblieben, so dass hier auf je 15 Mitglieder des Knaben- und Männerchores ursprünglich gerechnet war. — 23 *W.-F. Βοιώτιος.* S. 2566, 40. — 24 *Λύκος* auch 2565, 38. — 26 Von °*δᾶ* noch / \, also von jedem Zeichen eine Hasta sichtbar. *Κεῖος* ist weggebrochen. S. 2566, 41. — 27 *W.-F.* S. 305: „ici se présente, dans l'original, un intervalle de six lignes qui n'a jamais été rempli". Die Zahl ungenau; die Bemerkung fehlt zu Z. 21. — 28 *W.-F. Ἡρακλείδου.* — 30 *[διδ]άσκ[αλος]*, aber Plural auch 2566, 17; ergänze *αὐλητῶν* nach derselben Stelle. — Bei *W.-F.* ist diese Zeile Nr. 31 statt 30; sie zählen falsch, die Inschrift hat nur 78 und nicht 79 Zeilen. — 31 *W.-F. [Ὀν]ήσιππος,* Raum für drei Z., also z. B. *[Αἰν]ήσιππος* u. a. — 32 Nach *τραγωιδοί* vergessen *W.-F.* das Interpunktionszeichen; desgl. die nächste Z. nach °*δρεύς*. *W.-F. [Νι]κιάδ[ης].* — 33 *Εὐχαρίδης.* — 34 wirklich *Δά*° und °*δή*° neben einander. — 36 *Σάτυρος Σιμάχου Ἀργεῖος.* Stein *Σιμάκου,* vgl. 2565, 70 und s. *Fick-Bechtel*, GPN. 251. — 37 *[Τι]μόξενος,* aber *Ἁρμόξενος* deutlich. — 40 *W.-F.* vergessen das Interpunktionszeichen. *Χαριάδης* auch 2565, 52. — 41 *διδάσκαλος· . . . . ος.* — 42 *Καλλι[κ]ράτου.* — 43 Zu *Σωτύλος* steht der Vatersname 2564, 46. — 45 *Παντακλῆς* auch 2564, 69. *[Σικυ]ώ νιος* und danach fälschlich Interpunktionsstrich. — 48 Ist der Priester von Z. 2. *W.-F. Ἀρισ[τομάχ]ου.* — 51 *Φ[ιλί]σκος,* Stein *Φ*[R. bis zu 6 Z.]*σκος,* doch ist der Stein an dieser Stelle verletzt, was von vornherein so gewesen sein muss. Denn *Φιλίσκος* auch 2565, 72 und 2566, 58. — In der nächsten Z. ist's ebenso. Stein: *Δ[..]ι[.]ων.* Doch wohl nur *Δίων.* — Nach Z. 51 fehlt der zur 1. Gruppe

der Komöden gehörige Regisseur (*διδάσκαλος*) wirklich auf dem Steine. — 53 *Διονύσιος* auch 2566, 66. — 56 *Κηφισόδωρος* auch 2564, 65 und 2566, 76. Hier haben *W.-F.* [*Κ*]*ηφισόδωρος* und *Βοιώτιος*. — 57 *Πολ*[*ύστ*]*ρατος*, Stein ΠΟ/ Ϲ.ΡΑΤΟϟ, also ist die Ergänzung zweier Zeichen unmöglich; drum *Πολυάρατος* oder ä. — 58 [.......], aber Stein zerbrochen, darum Lücke unberechenbar, ebenso in Z. 59. — 59 [*Διοκλ*]*ῆς*, möglich [.......]*κ*[*λ*]*ῆς*. — 63 [*Ἀμβρ*]*ακιώτης*. — 65 [....]*χος*, ich schrieb *Αὐλ* [7/8 Z.]*χος* ab. — 66 *Διογείτων* auch 2564, 74 und 2565, 75. — 69 wirklich zweimal *Θευ-* bei einem Athener. Der Steinmetz schlägt die delphische Form ein (vgl. *Εὐχήρου* 2581, 73); so auch 2564, 71, aber 2565, 73 zweimal *Θεο-*. — 72 *Διονυσόδωρος* auch 2566, 77. — 73 *Σωσικράτης* auch 2564, 75. — 74 Den Vatersnamen s. 2564, 72 und 2565, 77. — 75 *ἱματιομίσθαι*, Kleiderverleiher, auch bei *Poll.* VIII, 78 belegt. Bei *W.-F.* fehlt der Strich danach. — *Στρατοκλῆς* auch 2565, 80 und 2566, 78.

Zeit. 272 vor Chr.

2564 *W.-F.* 4. C. v. B.

Ἐπὶ Ἐμμενίδα ἄρχοντος, — ἱερέως δὲ Φιλωνίδου τοῦ Ἀριστομάχου Ζακυνθίου, — ἱερομνη-
μονούντων Αἰτωλῶν Εὐπολέμου,
Διοκλέα, Σιννέα, Εὐρυδάμου, Ἀριστίπ-
που, Ἀλέξωνος, Εὐμηλίδα, Δίωνος,
Νικάνδρου, — Δελφῶν Κλεοδάμου,
Αἰσχριώνδα, [—] [Ἱ]στιαιέων Ἀντιφῶντος
— οἵδε ἠγωνίσαντο τὸν ἀγῶνα τῶν
Σωτηρίων·
ῥα[ψωι]δοί· Κ[λ]ειτόριος Ἀρι[στ]ε[ίδ]ου Ἀρκάς,
[R. f. 4/5 Z.]ν Θρασωνίδου Σινωπεύς.
[κιθ]αρωιδοί· — Ἀνδροκλῆς Φωκίωνος Ἀθη-
[ναῖ]ος, [Ἀρ]ιστόδημος Εὐτέλου Σικυώνιος.
αὐλη[ταί· Σ]ωκράτης Σωχάριδος Ῥόδιος,
Νικαίας Νικάδα Ἀρκάς.
{ Ἄνδ[ρ]ων Πολυξένου Πελληνεύς, }
{ [χο]ρ[ο]ὶ παίδ[ων]· Ἡρακλειόδωρος Δίωνος }
[Βοιώ]τιος, — Πολυκλῆς Ἐροτίωνος Βοιώ-
[τιο]ς, — Δωρόθεος Φιλιπ[π]εύς,
Ἀντιγένης Βουλ(εύτ)ου Χαλκιδεύς,
Χάρης Χαιρίωνος Βοιώτιος,
Ἐπήρατος Ἀλκίνου Ἀρκ[ά]ς,
Καλλισθένης Ἄρχωνος Ἀρκάς,
Ξένων Λυσ[άνδ]ρ[ο]υ Σικυώνιος,
Θεόχ[α]ρις Ἱε[ροκλ]έους [Ἀ]ρκάς,

Ἀριστ[ό]ξεν[ος]
Καλλικράτης Ἀριστοξ[έν]*ου Ἀρκάς*,
Νικαγόρας [(*Λ*)]*ἰχμέου Ἀρ*[*κάς*],
Κλέων Σ[ω]*σικράτου Σικυώνιος*.
χοροὶ ἀνδρῶν· Πυθοκλῆς Ἀριστάρχου
Ἑρ[μ]*ιονεύς*, — *Παντακλῆς Ἀρι*[4/5 Z.]*ου*
Ἑρμιονεύς, — *Νέων Ἀπολλ*[. . . . . *Ἀρ*]*κάς*,
Στρατοκ[λ]*ῆς Κλεοσ*[*τρά*]*του Κυθήριος*,
Δείνων Κορίνθιος,
Μ[. . . .]Λ.ΚΗΣ ΣΠ[. . . (.)]*σωνος Ἀθηναῖος*,
Χρύσι[*π*]*πο*[ς *Χρυ*]*σίππου Βοιώτιος*,
Ἀ[. . . . .]*κρι*[. . .]ς *Μνησίππου* [*Κ*]*ε*[*ῖος*],
[4/5 Z.]*ας Κα*[*λλίο*]*υ Τεγεάτη*[ς],
[*Ἄρ*]*χιππος Τελέστου Βοιώτιος*,
Εὐβουλίδης Ἀνδροπείθου Ἀθηναῖος,
Μαρσύας Χαριτίμου Σικυώνιος,
Δεξίνικος [. . . . . . .] *Σικυώνιος*,
Γ[.]*ίων* [. (.)]*πία Ἀρκάς*,
Ε[. . .]*μος Λεαντίχου Μεγαρεύς*.
τραγωι[δ]*οί· Οὐλιάδης Καλλικράτου Μιλήσιος*,
Σωτύ[λ]*ος Φιλοξένου Αἰτωλός*,
Ἀρίστιππος Καλλικράτου [*Μιλή*]*σιος*.
αὐλητής· Λύσανδρος Δεξιθέου [. . . .]*αχεύς*.
διδάσκαλος· Σάτυρος Δημοχάρ[*ου Ἀ*]*θηναῖος*.
Δράκων Λύκωνος Ταραντῖνος,
Ἀπολλογένης Ὀρθαγόρ[α] *Ἀρκάς*,
Μνησιφῶν Εὐφραγόρου Τροζήνιος.
αὐλητής· Ἀλεξίας Ἀσκλαπίχου Ἀρκάς.
διδάσκαλος· Ἱεροκλῆς Νίκωνος Ἀθηναῖος.
Πειθάνωρ Σικυώνιος,
Νεοκλῆς Εὐ[δ]*ήμου Ἀργεῖος*,
Ἀγιμένης Φιλομένους Σικυώνιος.
αὐλη[*τή*]*ς· Λεύκιππος Φιλωνίδου Βοιώτιος*.
[*δι*]*δάσκαλος· Μοσχίων Ἐπαινέτου*
Ἀρκάς.
[*κω*]*μωιδοί· Λυκίσκος Λύκου Κεφαλλάν*,
Διονυσόδωρος Ἀσκληπιάδου Βοιώτιος,
Εὐαρχίδης Ἀμφιστράτου Βοιώτιος.
αὐλητής· — *Μέλων Μέλωνος Ἡρακλειώτης*.
διδάσκαλος· Κηφισόδωρος Καλλίου Βοιώτιος.

Αὐτόλυκος Ἄστωνος Αἰτωλός,
Φιλοκύδης Φιλάγρου Ἀθηναῖος,
Σίμακος Μενεκράτου Ἀργεῖος.
αὐλητής· — Παντακλῆς Δαάλκου Σικυώνιος.
διδάσκαλος· Διονύσιος Φιλοκύδου Ἀθηναῖος.
χορευταὶ κωμικοί· — Θεύδοτος Θευδότου Ἀθηναῖος,
Μόσχος Σωσικλείδου Σικυώνιος,
Θερσίνους Νικωνίδου Σικυώνιος,
Διογείτων Εὐαρχίδου Βοιώτιος,
Σωσικράτης Λεπτίνου Σικυώνιος,
Ἀγαθοκλῆς Μελίτωνος Βοιώτιος,
Πασικλῆς Πασικλέους Ἀθηναῖος,
Θύρσος Κρίτωνος Ἐφέσιος.
ἱματιομίσθαι· — Ἶλισος Ἰλιονέως Ἡρακλειώτης,
Νίκων Ἡρακλείτου Ἠπειρώτης,
Μενέδημος Ἐργοτέλου Ἡρακλειώτης.
[...]ᒧΟΙΣΚΟ.ΜΕΝΑ▨ΛΥ▨▨FΙΠΡΟΣΑΥΛΗΣΑΙ
διδάσκαλος· Πρόνομος Διογείτονος Βοιώτιος.

Es folgt unmittelbar die Nummer 2565.

W.-F. Z. 1 fehlt der Strich. — 7 Strich nicht sichtbar, aber Platz dafür da. Dann *W.-F.* *Ἰστ°*. — 10 *Κλειτόριος Ἀριστ[είδ]ου*. — 11 Es fehlen hier die *κιθαρισταί*. — 12 fehlt —. Am Ende *Ἀ[θ]η*. — 13 [*ναῖος, Ἀρ*]*ιστ°*. — 14 *Σωκράτης* i. J. 271/270 von *Reisch* nachgewiesen (*Ἀθήν*. V, 330, n. 12); s. *Reisch*, p. 85, Nr. IV, 4. — 16 *Ἄνδρων* auch 2566, 15. — 17 *παί[δων· Ἡ]ρα°*. — 18 fehlt —, ebenso 19. — 19 freier Platz für den Vatersnamen gelassen, so auch Z. 34, 55. — 19 *Φιλιππεύς*. — 20 Stein *Βουλου*, corrigiert durch 2563, 20; 2565, 30; 2566, 23. — 22 *Ἀρκάς*. — 23 fehlt ganz. Im Folgenden nach der neuen Numerierung gezählt. — 24 *Λυσία* statt *Λυσ[...]ρ[ο]υ*. — 25 *Θεόχαρις Ε[ὐκλ]έους Ἀρκάς*. — 26 *Ἀριστ[όξ]εν[ος]*. — 27 *Ἀρ[κάς]*. — 28 Stein ΛΙΧΜΕΟΥ. Peut-être faut-il lire *Αἰχμέου*. — 29 *Σωσικράτου*. — 29 Die Zahl 13 stimmt nicht zur 15 beim Männerchore; vgl. 2563, 21. Auffällig sind die drei Auleten. Rechnen wir *Ἄνδρων* (Z. 16) schon zum Chor, erhalten wir immer nur erst 14; einen muss der Steinmetz hier weggelassen haben. Vgl. die Verschiebung der tituli 2565, 12 und 15. — Die fehlenden *διδάσκαλοι* stehen im Nachtrag Z. 82. — 30 Vgl. 2602. — 31 Der Strich fehlt bei *W.-F.* — *Ἀρι[....]ου*. Sichtbar \ΟΥ. — 32 Der Strich fehlt wieder. — Am Ende [*Ἀ*]*ρκάς*. — 33 *Στρατοκλῆς*; derselbe Mann 2565, 45. — 35 *Μ[....]κης*, Stein, wie oben. Entweder nur *Μάκης* oder *Μ[εν]ά[λ]κης*. Der Stein war hier von vornherein verletzt; deshalb lässt sich Positives nicht sagen. — Hierauf *Σ[.....]ωνος*, vielleicht *Σπ[εύ]σωνος* oder ä. — 36 *Χρύσιπ[πος]*. — 37 *Α[....]κρ[ιτος]*, dann *Κε[ῖος]* s. 2565, 43. Doch wohl *Ἀ[ριστό]κρι[τος]*, *Lüders* *Ἀ[γορά]κρ[ιτος]*. — 38 [.....]*ας Κα[λλί]ου Τεγεάτης*. Vgl.

2565, 44. Vielleicht [*Καλλί*]*ας Κα*[*λλίο*]*υ*. — 39 [*Ἄρ*]*χιππος*, Platz bis zu 4 Zeichen in der Lücke, derselbe Mann aber 2565, 46. — 42 fehlt ganz. Ich habe dazu die Bemerkung: „ausgeschlagen". — 43 *Ε*[. .]*ων*; ich schrieb ab: π oder ς[.]*ίων*. — 44 *Ε*[. . .]*ος*; ich schrieb ab: *Ε*[. . .]*μος* oder *Ε*[. . .]*οιος*. — 45 *τραγωιδοί*. — 46 *Σωτύλος*. Vgl. 2563, 43. — 47 Lücke eben nur für 4 Zeichen. — 49 *Δημοχάρ*[*εος Ἀ*]*θ*°, aber Lücke von nur drei Zeichen, also wie oben. — 54 *Ἱεροκλῆς* auch 2565, 51. — 56 *Εὐ . ήμου*; attische Form beim dorischen Namen. — 58 *αὐλη*[*τής*]. *Λεύκιππος* auch 2565, 62. — 59 *διδάσκ*°. — 61 *Λυκίσκος* auch 2566, 68. — 62 *Διονυσόδωρος* auch 2566, 69. — 64 Der Strich fehlt, ebenso Z. 69 und 71. — 64 *Μέλων* auch 2565, 67. — 66—68 = 2565, 68—70. — 70 *Διονύσιος* auch 2565, 71. — 71 S. zu 2563, 69. — 73 fehlt ganz. Vgl. 2563, 70. — 77 *Πασικλῆς* auch 2565, 74. — 78 *Θύρσος* auch 2566, 64. — 79 fehlt der Strich. — 80 *Νίκων* auch 2565, 65. — 82 *W.-F.* S. 305: „cette ligne est coupée en deux par la jointure des blocs. Voici les lettres que donne un examen très-attentif:

. . . ΟΙΣΚΟ . ΜΕΝΑ . ΛΕΙΠΡΟΣΑΥΛΗΣΑΙ.

Dazu ist zu bemerken: 1) vor *οισκο*[sind mir 3 Zeichenplätze sicher, und vom dritten blieb ein Restchen, [. . .]⌋ΟΙΣΚΟ[; 2) ΜΕΝΑ ΛΥ▒▒FI (so!), nach *α* und *λκ* verletzte Stellen, wo kein Zeichen gestanden zu haben braucht. Nun liess nach Z. 15 der Steinmetz die 2 *διδάσκαλοι αὐλητῶν* weg, und die Z. 82/83 präsentieren sich auf den ersten Blick als Nachtrag dieser Art. Abweichend ist freilich, dass *διδάσκαλος* erst in letzter Zeile steht, und dass Z. 82 den Infinitiv *προσαυλῆσαι* enthält, der Zusatz also Satzform erhielt. Sind beide *διδάσκαλοι* aus Böotien, könnte man an *Μενάλκει* in epichorischer Form denken. Dann müsste der Anfang eine Verbalform sein, die den Infinitiv regierte. Denkt man an [. . .]*οίσκος Μενάλκ*[*ου*], bleibt FI und die Rektion des Inf. unklar. Übrigens weist *Reisch* den *Πρόνομος* CIG. 225 nach (s. a. a. O. 85 und 97).

Zeit. 271 vor Chr.

2565 *W.-F.* 5. C. v. B.

Ἐπὶ Νικοδάμου ἄρχοντος, ἱερέως δὲ Φιλωνί-
δου τοῦ Ἀριστομάχου Ζακυνθίου, — ἱερομνημο-
νούντων Αἰτωλῶν Τιμολόχου, Νεοπτολέμ[*ου*],
Γέλωνος, Δικαιάρχου, Στρατάγου, Κρωβ[*ύ*]*λου,*
Ἀνδρομάχου, Ἀλεξάνδρου, Ξενοκράτους, (—)
Δελφῶ[*ν Ἀρι*]*στοκράτους, Ἄνδρωνος,* (—) *Βοιω-*
[*τ*]*ῶν Φα*[*είνου, Φ*]*ιλίππου — οἵδε ἠγωνίσαν*[*το*]
[*τὸν*] *ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων·*
ῥα[*ψωι*]*δοί· Ἀγαθῖνος Κριτοδήμο*[*υ Σικ*]*υώνιος,*
Ἀριστείδης Ἀρίστωνος [. . . . .]*ς.*
Ἀριστομένης Ἀριστομένου [. . . . .]*ιος,*
κιθαρισταί· Νικίας Εὐνίκου Βοιώ[*τιος*].

ποιηταὶ προσοδίων· Ἀλεξίων Ἀλε[....]ου
Σικυώνιος, — Ξένων Κορ[ίν]θιος.
Δεξίνικος Παντοίου Σικυώνιος,
αὐληταί· Δείνων Δείνωνος Χαλκιδεύς.
παῖ[δες] χορευταί· Ἀρίστιππος Κάλλωνος
Αἰτωλός, Διονύσιος Καλλίππου Μεγαρεύς,
Νίκ[ων Θε]ομένου Ἀθηναῖος,
[.]Ν /[4/5 Z.]ωρος Σόλωνος Βοιώτιος,
[....]ων Πολυκράτου Τήνιος,
Ἀντιγένης Κριτολάου Βοιώτιος,
Χάρμιχος Στασιλάου Βοιώτιος,
Ἐπικρατῖνος Νικομήδου Ἀργεῖος,
Σωσίστρατος Θεοφίλου Ἀθηναῖος,
[Ἀ]ντίδωρ[ο]ς Εὐξένου Βοιώτιος,
[.....]ιμος Θήρωνος Βοιώτιος,
[......] [Κ]αλλιστράτου Φιλιππεύς,
[..]λεα[6/7 Z.]ίτονος Βοιώτιος,
Ἀντιγ[ένης] Βουλεύτου Χαλκιδεύς,
[Δ]ιογένης [4/5 Z.]ωνος Βοιώτιος.
[ἄ]ν[δρ]ες χορευταί· Καλλίβιος Βίωνος Σικυώνιος, — Ὕμνος Δεινοκράτου Ἀρκάς,
Γνωτέας Γλαυκίου Τενέδιος,
Καλλίας Ὀλυμπιοδώρου Σικυώνιος,
Ἀριστόμαχος
Ἰσμηνοτέλης Καπίωνος Βοιώτιος,
Λύκος Διονυσίου Ἀθηναῖος,
Ἀσκλάπων Ἀριστοδήμο - - υ
Βοιώτιος, Ἔμμονος Ξενέα
Βοιώτι[ος], Μνάσων Ἐρύωνος
Βοιώ[τιος], [8/10 Z.]ωρος Θεοφίλου Ἀθην[αῖος], [11/12 Z.]τος Μνησίππου Κεῖος,
Κ[R. für 11/12 Z.]λίου Τεγεάτης,
Στρ[ατοκ]λῆς Κλεοστράτου Κυθήριος,
Ἄρχιππος Τελέστου Βοιώτιος.
διδάσκαλος· Εὔδοξος Ἐπηράτου Σικυώνιος.
τραγωιδοί· Ἐργῖνος Σιμύλου Κασσανδρεύς,
Νικοφῶν Θεοκλέου Ἀθηναῖος,
Ἀσκλάπων Ἀπολλοδώρου Μεγαρεύς.
διδά[σκα]λος· Ἱεροκλῆς [Νίκωνος Ἀ]θηναῖος.
αὐλητής· Χαριάδης Χαριάδου Ἀθηναῖος.

Κρέων Εὐφάνου Ἀθηναῖος,
Ἀριστοκράτης Σωτίωνος Ἀκαρνάν,
Μοιραγένης Ἀναξίλου Κασσανδρεύς.
διδάσκαλος· Ἀρκεσίλαος Ἱέρωνος Κορίνθιος.
αὐλητής· Ὀρσίλαος Ἑρμαίωνος Βοιώτιος.
κωμωιδοί· Τελέστης Θεοκλείδου Ἀθηναῖος,
Νίκων Εὐμαθίδα Λακεδαιμόνιος,
Φίλων Στράτωνος Ἀμβρακιώτης.
διδάσκαλος· Μοσχίων Εὐβούλου Γαργαρεύς.
αὐλητής· Λεύκιππος Φιλωνίδου Βοιώτιος.
Λυσίμαχος Εὐκράτου Βοιώτιος,
Δημέας Ἀναξικράτου Ἀθηναῖος,
Νίκων Ἡρακλείτου Ἠπειρώτης.
διδάσκαλος· Καλλικλῆς Σάωνος Βοιώτιος.
αὐλητής· Μέλων Μέλωνος Ἡρακλειώτης.
Αὐτόλυκος Ἄστωνος Αἰτωλός,
Φιλοκύδης Φιλάγρου Ἀθηναῖος,
Σίμακος Μενεκράτου Ἀργεῖος.
διδάσκαλος· Διονύσιος Φιλοκύδου Ἀθηναῖος.
αὐλητής· Φιλίσκος Φίλωνος Βοιώτιος.
χορευταὶ κωμικοί· Θεόδοτος Θεοδότου Ἀθηναῖος,
Πασικλῆς Πασικλέου Ἀθηναῖος,
Διογείτων Εὐαρχίδου Βοιώτιος,
Ἀρχεδάμας Ἀριστοκρίτου Σικυώνιος,
Μόσχος Σωσικλέους Σικυώνιος,
Καλλιμέδων Καλλιμέδοντος Σικυώνιος,
Ἡρακλείδης Λύκου Ἀμβρακιώτης.
[ἱ]ματιομίσθαι· Στρατοκλῆς Ἀπολλοδώρου Σαλαμίνιος, — Κλέων Κλείνου Ἀθηναῖος.
αὐλητής· Ἐπικράτης Ἀσώπωνος Βοιώτιος.

Nach Z. 82 beginnt unmittelbar Nr. 2566.

W.-F. 4 *Κρω..ου,* Stein ΚΡΩΡ.ΛΟΥ, also nur *Κρωπ[ύ]λου,* und nichts andres, möglich. Vgl. 2507, 3. — In 5 und 6 setzen *W.-F.* die Striche; sie fehlen aber auf dem Steine. — 7 *Φα*[....]. Nach ΦΑ noch Γ, was zu *ε* gehört; drum *Φα[είνου]* nach 2507, 4. — 9 *Κριτοδήμου* [*Σικ*]°. — 10 Das Ethnikon ist nicht zu erraten; nach 5 Zeichenplätzen ein Restchen von Σ, die obere Schräghasta. — 11 Richtig geben *W.-F.* die Lücke von fünf Zeichen an. In diese könnte man noch *ς* vom Genitiv stellen wollen. Aber nach *ου* ist noch eine nach rechts geneigte Hasta zu sehen, die den Anfang des Ethnikons machte. Dieser 3. *ῥαψωιδός* ist vielmehr *κιθαριστάς*, wie Z. 15 *Δεξίνικος αὐλητάς* ist, also sind

2 mal die Aufschriften in die falsche Linie, eine zu tief, geraten. Es sind je zwei *ῥαψωιδοί, κιθαρισταί, ποιηταί* und *αὐληταί*. So haben die Plurale nur Sinn (*Lüders*). — 12 *Βοιώ[τιο]ς*. — 13 *Ἀλε[.....]ου*, also in der Lücke ein Zeichen zu viel. — 14 Der Strich fehlt. — 17 wegen *χορευταί* (auch Z. 32) s 2563, 16. *W.-F. Πάλλωνος* st. *Κάλλωνος*. — 19 s. 2563, 18; *W.-F. Νίκ[ων Θεο]μένου*. — 20 [......]*ωρος*. [*Ὀ*]*να*[*σιμόδ*]*ωρος* oder dergl. — 21 z. B. [*Πολύ*]*ων*. — 24 Vgl. 2566, 22. — 26 [*Ἀ*]*ντίδωρος*. — 27 Vgl. 2566, 40. — 29 [..]*εα*[.......]*ιτονος*. — 30 Vgl. 2563, 20. — 33 fehlt der Strich. — 34 Vgl. 2566, 37 *Γνωτέας Γλαυκίου Κνίδιος*. — 37 *W.-F.* auf S. 305: Le Π de *Καπίωνος* n'est pas sûr. Peut-être faut-il lire *Καλίωνος* pour *Καλ[λ]ίωνος*. Aber *π* ist sicher; Form Γ. — 39 *Ἀριστοδήμο[υ]*. Stein gebrochen, daher *ο* und *υ* getrennt; auch letzteres sichtbar. — 40 *E*[..]*μονος*. Vgl. *Παράμονος*. — 42 [....]*ωρος*, also Lücke zu klein. — 43 Vgl. 2564, 37. Doch wohl [*Ἀριστόκρι*]*τος*. — 44 [R. f. 10 Z.]*λίου*. Durch meine Abschrift wird *Κ[αλλίας Καλ]λίου* wahrscheinlich. — 47 s. Nachtrag in Z. 82. — 51 *διδάσκαλος, Νίκω[νος Ἀθη]ναῖος*. — 54 *Ἀριστοκράτης* ist der Vater eines i. J. 261 an den Dionysien in Delos auftretenden (Bull. VII, p. 114, no. VIII, Z. 21) *τραγωιδός Σωτίων Ἀκαρνάν* (*Reisch*, a. a. O. 97). — 57 *Ὀρσίλαος* auch 2566, 53. — 58 *Τελέστης* von *Reisch*, a. a. O. 97 nachgewiesen als an den Dionysien in Delos i. J. 286 mitwirkend (Bull. VII, 104, no. 1, Z. 19). — 70 *Σίμακος* vgl. 2563, 37. — 79 *Ἡρακλείδης* auch 2566, 75. — 82 ist Nachtrag zu Z. 47, wo nur ein *διδάσκαλος* steht; es haben 2563, 30 und 2566, 17 je zwei *διδάσκαλοι*.

Zeit. 270 vor Chr.

2566 *W.-F.* 6. *Ditt.* 404. C. v. B.

Ἐπὶ Κλεώνδα ἄρχοντος, ἱερέως δὲ Φιλωνί-
δου τοῦ [Ἀ]ριστομάχου Ζακυνθίου, — ἱερομνη-
μονούντων Αἰτωλῶν Φίλωνος, Ὀρθαί-
ου, Παυσανία, Ἀγελάου, Βίωνος, Ἀγρίου,
Εὐστράτου, Τιμαγόρου, Λέωνος, (—) Δελφῶν
Βούλωνος, Πυῤῥίνου — οἵδε ἠγωνίσαν-
το τὸν ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων·
ῥαψωιδοί· Κλειτόριος Ἀρι-
στείδου Ἀρκ[άς, Εὐθ]ύδημος
Χάρητος Ἀθηναῖος.
κιθαρισταί· Κα[λ]λίας Πολυξένου Πελληνεύς,
κιθαρωιδοί· Ὄροικος Φιλίσκου Μεσσήνιος.
Χαρῖνος Γέροντος Βυζάντιος,
Διονυσόδωρος Πάρμιδος Ἀβδηρίτης.
αὐληταί· Ἄνδρων Πολυξένου Πελληνεύς,
Ἱπποκλῆς Σμίκρωνος Βοιώτιος.

διδάσκαλοι αὐλητῶν· — Λύσιππος Ξενοτίμου Ἀρκάς, — Νικόδρομος.
παῖδες χορευταί·
Στράτων Στράτωνος Βοιώτιος,
Φιλόμηλος Λαίτωνος Βοιώτιος,
Ἐπικράτης Νικομήδου Ἀργεῖος,
Ἀντιγένης Βουλεύτου Χαλκιδεύς,
Ἀρίστων Εὐθυμίχου Βοιώτιος,
Ἀριστογένης Εὐφράνορος Σικυώνιος,
Ξεννίας Ἀρχετίμου Ἀρκάς,
Ξένων Σατύρου Ἀρκάς,
Φιλινίων Γόργου Ἀρκάς,
Γνωτέας Γλαύκου Κνίδιος,
Κλειτίας Καλλίου Κλειτόριος,
Μικύλος Ἱππάκου Κιναιθεύς,
Ἀλκίας Λαϊφάντου Κλειτόριος,
Τίμαρχος Ἀνδροίτα Κλειτόριος,
Ἀλέξιππος Δεινομένου Κιναιθεύς.
χοροὶ ἀνδρῶν· Πανκλῆς Κορυμβίου Αἰτωλός,
Ἀμφαρείδας Δεινία Κλειτόριος,
Γνωτέας Γλαυκίου Κνίδιος,
Ἵππων Ἀριστοκράτους Σικυώνιος,
Ὀνατίδας Χαριδήμου Σικυώνιος,
Ἀπολλόδωρος Θήρωνος Βοιώτιος,
Φειδακίδας Φειδᾶ Κεῖος,
Ἀριστόθεος Θεοτιμίδου Βοιώτιος,
Ἵππων Ὀνασίμου Βοιώτιος,
Δάμαρχος Τέλωνος Βοιώτιος,
Πραξίων Πραξαγόρου Σικυώνιος,
Ἡράκλειτος Νικοδήμου Ταραντῖνος,
Θέστων Δαμοφάντου Ἀργεῖος,
Ἀλκισθένης Ἀριστογένου Σικυώνιος,
Κάλλιππος Διονυσίου Σάμιος.
τραγωιδοί· Ἀλέξανδρος Δημητρίου Ἀθηναῖος,
Ἡράκλειτος Δίωνος Ἀθηναῖος,
Φρασ[ί]λαος Τεισικράτους Ἀθηναῖος.
αὐλητής· Ὀρσίλαος Ἑρμαίωνος Βοιώτιος.
διδάσκαλος· Πειθίας Ἐξαινέτου Ἀρκάς.
Διοκλῆς Διοκλέους Ἀθηναῖος,
Ἀρχίας Αἰγινή[τη]ς,

Κλεώνυμος Ἀχαιός.
αὐλητής· Φιλίσκος Φίλωνος Βοιώτιος.
διδάσκαλος· Φιλήσιος Καλλίου Βοιώτιος.
κωμωιδοί· Ἱερότιμος Ἱεροκλέους Τεγεάτης,
Νουμήνιος Ἑρμώνακτος Ἀργεῖος,
Δαμότιμος Τίμωνος Ἀμβρακιώτης.
αὐλητής· Φιλόξενος Ἕλλανος Τεγεάτης.
διδάσκαλος· Θύρσος Κρίτωνος Ἐφέσιος.
Ἀστίας Ἀπολλοδώρου Βοιώτιος,
Διονύσιος Σίμου Ἡρακλειώτης,
Σωσικράτης Μνασίωνος Σικυώνιος,
Λυκίσκος Λύκου Κεφαλλάν,
Διονυσόδωρος Ἀσκληπιάδου Βοιώτιος,
Πραξίας Κρατέου Τεγεάτης.
χορευταὶ κωμικοί· Ἀρχεδάμας Ἀριστοκρίτου
Σικυώνιος, — Στράτιος Κόμωνος Ἀργεῖος,
Χαίριχος Ἀρχελόχου Βοιώτιος,
Θερσίνους Νικωνίδου Σικυώνιος,
Ἡρακλείδης Λύκου Ἀμβρακιώτης,
Κηφισόδωρος Καλλίου Βοιώτιος,
Διονυσόδωρος Παμφίλου Μεγαρεύς.
ἱματιομίσθαι· Στρατοκλῆς Ἀπολλοδώρου
Σαλαμίνιος.

Nach Z. 79 noch 0,07 hohe unausgefüllte, abgearbeitete Steinfläche.

W.-F. 2 *Ἀριστομάχου.* — 5 Der Stein hat den Strich nicht. — 11 *Καλλίας,* s. 2563, 13. — 12 *Ὀροι? . ς.* Stein ΟΡΟΙ|▒ϽΣ, entweder *Ὄροιχος* oder *Ὄροιβος*. Gehört wohl zur vorigen Rubrik (*Lüders*). *κιθαρωιδοί* sollte erst vor *Χαρῖνος* stehen. S. solche Verschiebungen 2565, 11 ff. — 13 *Γε . . . ντος.* Lücke also zu gross. ΡΟ ziemlich deutlich. — 16 *Μίκκωνος.* Das anlautende Σ hatten *W.-F.* schon S. 305 notiert. Der Mann von *Reisch* nachgewiesen (Mitteil. d. arch. Inst. 1884, p. 49): 281/80 trat er in Athen auf (s. *Reisch*, S. 84, I, 3). — 17 es fehlt der Strich, ebenso Z. 18. *Λύσιππος* kommt 271/70 als *δ. αὐλ.* CIG. 226 vor; vgl. *Reisch*, S. 85 n. III, 5. — 18 *Νικόδημος.* — 19 wegen *χορευταί* s. 2563, 16. — 22 *Ἐπικρατ[ῖνος]*, geändert nach 2565, 24 *Ἐπικρατῖνος.* — 24 zu *Εὐθυ-μένης,* also *Εὐθυ-μ-ίχου.* — 25 *Ἡράνορος.* — 37 Statt *Κνίδιος* steht 2565, 34 *Τενέδιος.* Vgl. Z. 29. — 40 *Ἥρωνος.* Die Lesung *Θήρωνος* war schon aus 2563, 23 zu erschliessen (*Lüders*). — 44 *Γέλωνος.* — 47 [*Θυ*?]*έστων.* — 57 [*Ἀ*]*χαιός.* — 68 Dieselben Männer als Komöden 2564, 61 und 62, also sind die Z. 65—70 stehenden Männer Komöden (*Lüders*). Bei diesen 2 Truppen fehlt Aulet und *διδάσκαλος* zweimal. Grund unerfindlich. — 72 fehlt der Strich. — Dann *Κώμωνος.*

Zeit. 269 vor Chr.

2567 *Homolle*, Bull. XX, 628 A. 2a. *Pomtow*, Jhrb. 43, 841.

Standort: Rechteckiger Kalkstein-Cippus, auf 3 Seiten beschrieben. „Trouvé entre le temple et la base de Gélon". S. Nr. 2568.

„Liste de vainqueurs dans les concours musicaux de Delphes".

Zeit: *ἀγωνοθετοῦντος Χαριξένου Αἰτωλοῦ ἐκ Τριχονείου*; das Hieromnemonenverzeichnis entspricht genau dem des Kalliasarchontates, s. Nr. 2524. Also führte *Χαρίξενος* die Agonothesie im Herbste des *ἄ. Καλλία* datierten Jahres.

227 oder 226 vor Chr.

2568 *Homolle*, Bull. XX, 628 A. 2b. *Pomtow*, Jhrb. 43, 841.

Ἀγωνοθετοῦντος Ξεννία τοῦ Ἑλλανίκου Αἰτωλοῦ ἐ[κ] Τρ[ι|χο]νείου, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Κρατίδα, Τηλ[..| ..]τιπάλου, Πυῤῥαίθου, Ἀριστομάχου, Τιμοθέου, Φιλλ[έα, | Αἰ]τωλίωνος, Ἀλεξάνδρου, Πυῤῥίνου, Σωτίωνος, [....‖.]νίωνος, Λυσιμβ(ρότ)ου, Ὑβρίστα, [Π]ει[σι]κλέος, Χίων Νικ[ία], | Δελφῶν Μνάσωνος, Βαβύλου, οἵδε ἐν[ίκω]ν τὰ Σωτή|ρια· ῥαψωιδός· Νικίας. [R. f. 16 Z.] *κιθαρισ[τά]ς· Φιλόξενος Ξεννιάδα Κορίνθιος. κιθαρωιδός· | Θεύφραστος Εὐα[...]-χου Αἰτωλός. αὐλητὰς παῖδας· ‖ Ἑρμαιώνδας Νικίου Βοιώτιος. ἡγεμὼν παῖδας· Ἐρ*[R. bis zu 4 Z.]|*τος.* [R. für 19 Z.] *αὐλητὰς ἄνδρας· Νικ*[R. bis zu 4 Z.] | *Τιμοδήμου Σικυώνιος. --- ἡγεμὼν ἄνδρας· Δημη*[R. bis zu 3 Z.] | *Ἀγαθοφάνου Βοιώτιος· τραγωιδός· Διονίσιος Διοφ*[R. bis zu 4 Z. .]*ραῖος. -- κωμωιδός· Ἀμύκλας [...]υφραίου Ἱστιαιεύ[ς].*

Standort. Derselbe rechteckige Kalkstein-Cippus, auf dem auch 2567 steht.

S. oben S. 702. Die Zahl vierzehn freilich nicht ganz sicher, da Z. 2/3 lieber zwei Namen *Τηλ[έα]*, | *[Ἀν]τιπάλου* vermutet werden. Fünf lassen sich auch sonst nachweisen: *Ξεννίας* s. 2514, 2 (aus d. J. 246 oder 242); *Μνάσων* i. J. 228 Buleut unter *ἄ. Ἡρακλείδα* (2649); *Βαβύλος* Archont i. J. 208 (s. 2528); *Αἰτωλίων* Sohn oder Vater des ätolischen Epimeleten von Delphi *Ἀρίσταρχος Αἰτωλίωνος Κυφαιρεύς* im Archontate des *Ἀρχέλαος* (zwischen 224 und 220), s. 2672 (und 2587); *Ὑβρίστας* ist der Grossvater des ätolischen Strategen *Ὑβρίστας Ἀχρινιεύς ἄ. Πύῤῥου* (c. 160), s. Nr. 1818, 1. Das sind allgemeine Anhalte schon für die Datierung, es lässt sich aber Genaueres sagen.

Zeit. Vorher geht auf dem Steine die Siegerliste Nr. 2567. S. deren Datierung. Wenn unsere Liste auf dem Steine darunter steht, so muss sie dem Herbste des oder eines auf *ἄ. Καλλίας* folgenden Jahres angehören. Der *ἄρχων* fehlt.

226 oder 225 vor Chr.

2569 *Stamatakis*, Ephem. arch. 1883, 161. Die Z. 1—4 verbessert durch *Nikitsky*, ebenda 1884, 218. *Reisch*, a. a. O. 103. Nach einem Abklatsche c. v. B.

[13/14 Z. πρεσβε]υτᾶν ἐξαποσταλέντω[ν ἐ]ν Θή[βας
ποτὶ τὸ κ]οινὸ[ν τῶν τεχνιτᾶν] |
| [τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Ν]εμέας Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, Νικαρέτου τοῦ Ἀν[τιχάρεος, Πολέμωνο]ς τοῦ Πολεμά[ρχου ἐπὶ τὰν] |
| [ἐπαγγελίαν τῶν χ]ειμερινῶν Σωτηρίων, ὥστε καταγωνίξασθαι τῶι θ[εῶι ἐ]πιετη· συ[
| [8/9 Z. τοῖς π]αρακαλειμένοις καὶ ἐξαπέστειλαν τοὺς ἀγωνιξομέ[νους τῶι θε]ῶι δωρεάν |
[κιθαριστ]άς· Διονύσιος Θεοδότου Θηβαῖος.
κιθαρωιδός· Τυραννίας Αὐτομήδους Θηβαῖος.
χορευταί·
Ξένων Δώρου Θηβαῖος,
Θεογείτων Κλειμήδου Θηβαῖος, ||
ἡγεμὼν παῖς· Ἀρίσιων Στράτωνος.
[ἡ]γεμὼν ἀνδρῶν· Τυραννίας,
χορευταί·
[Ἀ]θηνοκλῆς Ξενοκλέους Θηβαῖος,
[Ἰ]σμήνων Τιμοκλέους Θηβαῖος.
[κ]ωμωιδός· Ἀπολλᾶς Φενεάτης.
συναγωνισταί·
[Σ]ωτέλης Θεοκρίτο[υ].
χορευταὶ κωμωιδοῦ·
[Ξ]ενόλαος Σωσικράτεος Ὀπούντιος,
[Μ]ύρτων Μηνοφίλου Θηβαῖος,
Ἀριστοκλείδας Θηβαῖος,
Μενεκράτης Σωπάτρου Θηβαῖος.

Gefunden Sept. 1883 „*ἐν τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ Χαραλάμπους Καράλη, ὀλίγα βήματα κάτωθι τῆς σημερινῆς ὁδοῦ*". H. 0,57; Br. 0,85 (nicht 75, wie *Stamatakis* angiebt). In den ersten 4 Zeilen zerfällt mein Abklatsch in ein grösseres und ein kleineres Stück; letzteres muss, wie's scheint, rechts oben an der Ecke angesetzt werden. Leider habe ich darüber keine Notiz, ob Bruch oder Steinverletzung zwischen beiden Stücken, so dass ich über die Grösse der Lücken nichts sagen kann. Wie viel Zeilen vorangingen, ist nicht zu erraten. Grosse Zeichen (c. 0,01); sorgfältigste Schrift; verschwenderische Raumbenutzung. Die ersten 4 Zeilen im grösseren Stücke des Abklatsches 0,86 breit. Von Z. 5 ab bilden die Namen je eine Zeile, wie's oben im Drucke angegeben ist; infolgedessen

bleiben rechts davon grosse Räume leer. Von Z. 6—22 sind die Zeilenanfänge, die senkrecht unter einander stehen, teils ganz erhalten, teils absolut sicher zu berechnen, also kann man auch für den Anfang der Z. 1—4 die Lücken bis auf ein Zeichen genau geben.

Die ersten 2 Namen hat *Nikitsky* bestimmt; den 3. habe ich hinzugefügt. Ob zwischen *Νικάρετος* und *Πολέμων* ein vierter stand, lässt sich nicht sagen, weil die Lücke nicht zu berechnen ist. Zu Gesandten werden ältere, angesehene Leute genommen; alle 3 sind mehrfach bezeugt: *Πολίτας* von Pr. V ab (z. B. 1899, 2089), *Νικάρετος* als Buleut 2159 in Pr. IX und *Πολέμων* in Pr. X 2086; 2316: so haben wir als Zeit 140—100 vor Chr. — Z. 1 vermutet *Nikitsky εἰς Θήβας*, aber *εἰς* dialektwidrig und zu gross für die Lücke. Den Schluss ergänzt *Nik.* nach Nr. 2532, 12. Vgl. ebenda Z. 14 *ἐν τῶι τ]αμείωι ἐν Θήβαις* wegen *ἐν Θήβας*. — 2 [13/14 Z. *Ν*]*εμέας*; *Nik.* teilt die Zeilen anders ab. — *Nik.* *ο*]*υ τοῦ*, vielmehr die rechten Enden von Ϲ sichtbar. — 3 [13/14 Z. *χ*]*ειμερινῶν*. Stehender Ausdruck ist *ἐπαγγέλλειν τὸν ἀγῶνα* (*Ditt.* 150, 4) und *ἐπαγγελίαν* (*Ditt.* 150, 13); vgl. auch *Σωτίων Κλέωνος Δελφὸς τὰ Σωτήρια ἐπαγγέλλων* in Amer. journ. of arch. 1885, S. 31 (s. *Reisch* a. a. O. 88); *Haussoullier*, Bull. V, 313 aus unedierter Inschrift citierend *οἱ ἀποσταλέντες ἐπὶ τὴν ἐπαγγελίαν τῶν Πυθίων*. — 4 [8/9 Z. *τοῖς π*]*αραχ*°. — Dionysische Techniten, zur Feier der *χειμερινὰ Σωτήρια* eingeladen, schickten aus Theben Leute, die umsonst auftraten. Es folgen diese Künstler. — 5 *Reisch* [*αὐλητὴς*?], aber zu klein, und eine Einrückung um 2 Zeichen könnte nicht begründet werden. Drum ist mir [*κιθαριστ*]*ὰς* sicher, obwohl um ein Zeichen zu gross; man bedenke, dass Iota zweimal im Worte vorkommt. — Die Truppe ist sehr klein und besteht fast ganz aus Thebanern: 1) Ein Knabenchor: *Ἀρίστων*, *Ξένων* und *Θεογείτων*, 2) Ein Männerchor: *Τυραννίας*, *Ἀθηνοκλῆς* und *Ἰσμήνων*. — Z. 14 *Εὐμήνων Nik.*, *Εὐμήμων Reisch*, aber von Σ oder E giebt's noch Spuren, [*Ἰ*]*σμήνων* ist mir sicher. — Die 3. Gruppe besteht aus 4 Choreuten, dem *κωμωιδός* d. i. dem Direktor und ersten Spieler, und einem zweiten Spieler, genannt *συναγωνιστάς* [1]). Der Plural darf nicht die Vermutung aufkommen lassen, als ob ein Name nicht gelesen oder beim Einmeisseln übergangen wäre. Für einen zweiten Namen wäre auf dem Steine völlig Platz. Zum Plural in solchen Aufschriften und bei Behörden vgl. *ἰδιῶται* 1904, 11, *βεβαιωτῆρες* 2090, 12, *ἄρχοντες* 1891, 34, *ἱερεῖς* 1880, 12 (und oft), *πρόξενοι* 2581, 39, wo überall nur ėin Name folgt. Die Truppen sind eben dürftig, wie es die *χειμερινὰ Σωτήρια* selbst waren. „*Χειμέρινα*" werden auch die *Νέμεα* gefeiert; vgl. *Paus.* II, 15, 3; VI, 16, 4.

Zeit. 140—100 vor Chr.

NB. Die Nummern **2570—2579** bleiben für Nachträge aufgespart.

1) Das Verbum in demselben Sinne Bull. XVIII, 75, 2: dort wird *Δαμοκλῆς Τιμοκράτεος Αἰγιεύς* geehrt, *ἐπειδὴ* — *συναγωνίξατο μετὰ Ἀρίστιος*. Synonym ist *ἀνταγωνιστάς* ebenda S. 85, 3: *τούτωι πρώτωι συμβέβηκεν μόνωι ἄνευ ἀνταγωνιστῶν αὐλῆσαι τὸν ἀγῶνα*.

7. Die Thearodokoi-Liste.

2580 *Haussoullier*, BCH VII (1883), 189—203 gab die 1880 gefundenen Fragmente A—C (= Z. 1—136) heraus, *Nikitsky*, Mitteil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen X (1885), 101—104 Fragment D (= Z. 137—177). Fundort nicht angegeben. *Nikitsky* sah Fragment A, B und D im Museum zu Kastri; *Pomtow* weiss, dass die Liste auf Quadern der Tempelwand stand (Jhrb. 40, 549 Anm. 85; 43, 764). Z. 157—177 nach einem Abklatsche c. v. B.

A H. 0,42; Br. 0,77; T. 0,26. Unteres Stück nur vollständig. 4 Kolumnen.

B H. 0,32; Br. 0,495; T. 0,26. Ringsum lädiert. 3 Kolumnen.

C H. 0,164; Br. 0,225; T. 0,24. Eine Kolumne.

D H. 0,20 hat 2 Kolumnen: I steht auf der Vorderseite (Br. 0,105) und II auf der linken Schmalseite (H. 0,20; Br. 0,25); die Oberfläche des Steines in I rechts, sowie in II links ist sehr verwischt; H. der Zeichen 0,005 in II, in I etwas grösser.

Seit des *Νικόδαμος* Archontate (s. Nr. 2507 und *Mommsen*, Delphika 224; *Reisch* 106) fielen, soweit wissen wir es wenigstens aus den Quellen, Pythien und Soterien zusammen, und ohne Wiederholung des Artikels wird das Fest als Einheit mit *τὰ Πύθια καὶ Σωτήρια* bezeichnet. Dieses Fest sagten in aller Welt an die *θεαροί*, von Delphi ausgesandte Festgesandtschaften. Sie hatten bestimmte geographische Gebiete zu bereisen und kehrten bei Leuten ein, die Delphi wohlwollten oder durch Delphi zu *πρόξενοι* oder *θεαροδόκοι* ernannt waren. So wird *Νικόστρατος Σωτικοῦ Ἀνκωνίτας* zum *θεωροδόκος τῶν Πυθίων καὶ Σωτηρίων* ernannt (2612, 6); so giebt man *θεωροδοκίαν τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων* einem gewissen *Ματροφάνης* (2646) und *Δικαίαρχος Λαοδικεὺς τῶν ποτὶ θαλάσσαι* (2677). In Alexandria fand man ein Gefäss mit der Inschrift: *Σωτίων Κλέωνος Δελφὸς τὰ Σωτήρια ἐπαγγέλλων* (Amer. journ. of arch. 1885 S. 31). Aus einer unedierten Inschrift citiert *Haussoullier*, Bull. V, 313: *ἐπειδὴ ἐπανελθόντες θεωροὶ οἱ ἀποσταλέντες ἐπὶ τὴν ἐπαγγελίαν τῶν Πυθίων*. Im Chier-Decrete (*Ditt.* 150) melden die 3 delphischen *θεαροί* feierlichst *τὸν ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων* an. Solche *θεαροί* fanden auswärts besonders gastliche Aufnahme. Aus Hermione haben wir Reste einer Liste, aus Epidauros haben wir eine grosse Liste von *θεαροδόκοι*, die die *θεαροί* von Hermione und Epidauros aufzusuchen hatten, und als ich 1893 diese bearbeitete (s. Philol. LIV (N. F. VIII) 51 ff. nach *Kabbadias*, Fouilles d'Épidaure 243), stand mir die nachstehende Nummer, bisher als geographische *πρόξενοι*-Liste bezeichnet, immer vor dem Geiste. An jene Bearbeitung der epidaurischen Liste anknüpfend hat nun *Pomtow* unsere Nummer zuerst als das bezeichnet (Jhrb. 43, 763), wofür ich sie seit 1893 hielt, als Liste der *θεαροδόκοι* der delphischen *θεαροί*.

Aus praktischen Gründen behalte ich *Haussoullier's* Bezeichnung der Kolumnen bei. Nimmt man Delphi als Ausgangspunkt, so wären folgende Reiserouten möglich:

1) Peloponnes A II, 2) ozolisches Lokris, Ätolien, Italien B III, 3) westliches Mittelgriechenland A IV, 4) östliches Mittelgriechenland und Thessalien A III, 5) Thessalien und Phthiotis C, 6) Macedonien und Thracien B II, 7) die Küstenstädte Kleinasiens D I. Unbestimmbar A I, B I. Über D II, über Epirus eine Vermutung zu Z. 161; ist sie richtig, dann wäre D II als 3a einzuordnen. Delphi's Beziehungen reichten, wie auch aus diesen 177 fragmentierten Zeilen hervorgeht, soweit der Griechen Zunge klang; wenn irgendwo, wäre hier die Auffindung der Ergänzungsstücke wünschenswert und wichtig. Ist sie geglückt?

Fragment A.

Kol. I.

]ης Λευκι[
]έους, Λεύκιππος

]λωνίδ[α]ς Ἀσ[

]ωνιος καὶ Ἄνυτος
]οσ[

Kol. II.

θεαροδόκοι der Delphier in

dem Peloponnes und auf seinen Inseln.

[R. f. 15 Z.]ΝΟΣ
[R. f. 8 Z.]Ε[. . . .]ΝΙΟΙΣ[
[. . . .]ΝΙΑΙ[...]ΘΕΩΝΟΣ
ΕΙ.Λ.ΛΚ.Α.ΙΛΑΛ..ΜΒΡΟΤΟΥ
Ἐν Παλλέοις Νικέας Ὀρθαγόρα.
Ἐν Κρανίοις Ἀρίστων, Σατυρίων,
Δαμόφιλος Δαμοφῶντος.
Ἐν Σά[μ]αι Τίμαιος, Ξενόλαος,
Φρυνίων Τιμομάχου.
Ἐμ Πρώννοις Εὔανδρος Ἐπιχά[ρ]εος.
Ἐν Αἰγίναι Τιμόδαμος Τιμολά[ο]υ.
Ἐν Ζακύνθωι Ξοῦθος Ἀμφάρεος.
Ἐν Ἅλι Τηρεὺς Θράσωνος.
Ἐν Σ[ά]μαι Μάαρκος Κορνήλιος Γαΐου.
Ἐν Κλεωναῖς Μέντωρ Ἀρχίππου,
Δάμω(ν) Εὐρυδάμου.
Ἐν Ὀρχομεν⟨ι⟩ῶι Καφισίας.
Ἐν Κορωνείαι Μνάσ[ω]ν Ἀθαν(ί)ωνος.

Zu A II. 8—11 So klar der Gang der Liste in Z. 12—25 ist, so gänzlich fehlt ein Anhalt zu einer Vermutung über den Eingang der Kolumne. In Z. 11 hiess wohl der Vatersname *Καλλιμβρότου*. — Es fehlen orientierende Überschriften, wie sie die epidaurische Liste hat. — 12—17

und 21. Thuc. II, 30, 2 „ἡ *Κεφαλληνία* — τετράπολις οὖσα, Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Προνναῖοι". Also hier dieselbe von West nach Ost gehende Reihenfolge. Über die Formen der Namen Zusammenstellungen bei *Bursian* II, 376 ff.; *Riemann* in Recherches archéologiques etc. in Bibliothèque des écoles fr. d'Athènes et de Rome fasc. XII. Mit Unrecht construiert *Haussoullier* den nom. *Πάλλεοι* und nennt ihn bisher unbekannt. Wie anderwärts (vgl. GDI. 1659), hiessen die Bewohner auch in Delphi *Παλλεῖς*; davon delphischer Dativ *Παλλέ-οις*, wie *Φωκέοις* 1787, 1, 1877, 1; *Φυσκέοις* 1842, 1 etc. Zu *ἐν Κρανίοις* vgl. GDI. 1505, 3 *Κεφαλλάνεσσι ἐκ Κρανίων*. Z. 15 St. ΣΑ.ΙΑΙ, Z. 21 Σ.ΜΑΙ, zweifellos *Σάμη* (Od. α 246); vgl. *Σαμαίων* auf Münzen GDI. 1665. *Πρῶννοι* wie die Münzen (GDI. 1668) und *Rang*. Ant. Hell. 381, 7; bei den Autoren *Πρόννοι*. Die bisher bekannt gewordenen Inschriften (s. *Riemann* a. a. O.) haben keinen in Z. 12—17 vorkommenden Namen. Aus *Κράνιοι* und *Σάμα* je drei *θεαροδόκοι*, vgl. 2581, S. 780. Z. 21 ist als Nachtrag späterer Zeit anzusehen. — 18 St. ΤΙΜΟΛΑ.Υ. — *Haussoullier*: „localité inconnue. Il ne peut être ici question de l'île du golfe Saronique". Warum nicht? So gut wie die Inseln westlich zum Peloponnes gerechnet werden, so gut die östliche. — 20 St. ΛΑΙ. *Haussoullier* „*Λαΐ*, Eleuthérolaconie Las". Übrigens Dativ *Λαΐ* auch *Strabo* VIII, 364. *Τηρεύς* auch in Delphi, aber nur Sclavenname, s. 1812, 1. Nun finde ich in GDI. 1189, der bekannten, wegen A Z. 73—76 und B 35—38 vielbesprochenen *πρόξενοι*-Liste der Kletorier, unter *Ἀλειοί* einen *Θράσων Τηρέος* genannt. So wird klar, dass hier ΛΑΙ als *Ἄλι* (= *Ἤλιδι*) zu umschreiben ist, dass jene *Ἀλειοί* wirklich Eleer und nicht Einwohner von Alea sind (s. *Hoffmann* I, 19), dass *Θράσων Τηρέος* der Vater unseres *Τηρεὺς Θράσωνος* ist. Unsere Liste ist c. 175 entstanden. Die, in der der Vater genannt wird, muss älter sein; es passt also, wenn *Milchhöfer* (Mitteil. des d. arch. Inst. VI, 303) die Nr. 1189 noch vor der Bildung des achäischen Bundes entstanden sein lässt. — 24 ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ, 25 ΑΘΑΝΩΝΟΣ. Die Ähnlichkeit der Lautfolgen ΝΩΙ und ΝΙΩΝ in den beiden auf einander folgenden Zeilen mag die Ursache des Versehens sein. — Nach Elis nennt die Liste Argolis und Arkadien. Im epichorischen Dialekte heissen die Einwohner *Ἐρχομένιοι*, hier steht das vulgäre *Ὀρχομενός*. Wie bei der epidaurischen *θεαροδόκοι*-Liste gezeigt wurde, dass das strenge Verfolgen der geographischen Bezirke und der Reiserouten auf die richtigen Spuren führt, so lehrt auch die Nebeneinanderordnung von Elis und Argolis, dass *Haussoullier* Unrecht hat, wenn er in Z. 24 das böotische Orchomenos sucht. Auch die letzte Zeile hat ja eine peloponnesische Stadt. *Haussoullier* sucht die messenische Stadt *Κορώνη* darin. Aber wir haben auch ein *Κορώνεια* im Peloponnes. *St. Byz.* s. v. *Κορώνεια· δευτέρα πόλις Πελοποννήσου [μεταξὺ] Σικυῶνος καὶ Κορίνθου.*

Fragment A.

Kol. III. — Kol. IV.

θεαροδόκοι der Delphier in

Kol. III. dem östlichen Mittelgriechenland und Thessalien.

[R. f. 14 Z.]ου[

[. . . .] ιΛΛΙ'Αριστοκράτης'Αριστάρχου.
['Εν] . . πειθείωι Δίων Τίμωνος.
['Εν 'Υπ]άται Εὐθύμαχος 'Αρίστωνος.
['Εν Σ]ωσθενίδι Νικέας Φαινέα.
'Εν Σπερχείαις Μένων Ξενάρχου.
'Εν 'Απετᾶι 'Επικράτης Νικάνορος.
'Εν 'Εχινεῶι Φιλῖνος Μενεκράτεος.
'Εν 'Αργεθίαι Νεοπτόλεμος.
'Εν 'Ελ[α]τίαις Στροφφῆς 'Ασάνδρου.
'Εμ Μυλ[α]ῖς Πτολεμαῖος Εὐφρονίου.
'Εν Λαμία Πολύξενος Φίλωνος.
'Εν Σκαρφείαι 'Αριστόβουλος Πυῤῥία.
'Εν Σωσθενίδι Φιδίας 'Αγρολέωνο[ς].
'Εν Κυφαίραι ἁ πόλις.
'Εν 'Ηρακλία Τιμόθεος Εὐφράνορος.

Kol. IV. dem westlichen Mittelgriechenland.

'Εν 'Αλαίσα Διο[
'Εν Θέρμοις Φ[
'Εν Λιπέραι ΑΙ[
'Εν 'Αλπᾶι Λύσω[ν
['Ε]γ [Ξ]υνιάδαις ⁻[
'Εν Λάφρωι Τιμ[
'Εν 'Απόμφωι [
'Εγ Καλλιπόλ[ι
Νικο[
'Εν Θαρείδαι[ς
'Εγ Κύρα[ι
'Εν Ποτ[
'Εγ Και[
'Εμ Πλ[
'Εμ Με[διῶνι
'Εμ Φοιτί[αις
'Εν Δαμω[
'Ε[γ Κ]ορ[όντοις
'Εν 'Ιθάκ[αι
'Εν Λευκ[άδι
'Εν Θυ[ρρείωι
'Εμ Μ.λ[
'Εγ Γ[
'Εν [
'Ε[

Zu A III. 26 ff. Ein Princip in der Anordnung innerhalb der 2 in der Überschrift genannten Gebiete ist unerfindlich. Das erschwert die Ergänzung von Z. 28 und 29. Durch einander werden Städte aus Thessalien, aus dem Athamanenlande und aus den Landschaften südlich von Thessalien aufgeführt. Als Ergänzung zu diesem Stücke kann Fragment C angesehen werden. 30 und 32 nennen Niederlassungen der **Αἰνιᾶνες**, ihre Hauptstadt 'Υπάτη und die aus *Liv.* 32, 13 bekannte Stadt Sperchiae (*Bursian* I, 89). — 31 Zum *κοινὸν τῶν Οἰταιέων* gehörte nach *Ptolem.* III, 13, 45 *Σωσθενίς*. Wiederholt Z. 40, was wahrschein-

lich späterer Nachtrag. Über den Vater *Φαινέας Νικέα* s. 2526, 13; über Sosthenis *Ditt.* Hermes 33, 324ff. — 33 Auf die an der Südspitze von Magnesia gelegene Bucht *Ἀφεταί* (*Bursian* I, 101) bezieht *H.*, wie mir scheint, mit Recht *ἐν Ἀπετᾶι*. — 34 Um den malischen Golf herum liegen *Ἐχινεός* (das *Ἐχῖνος* oder *Ἐχινοῦς* der Autoren) — *Bursian* I, 83 —, *Λαμία*, *Ἡράκλεια* (*ἡ ἐν Τραχῖνι*) und das epiknemidische *Σκάρφεια* (*Bursian* I, 184). — 35 nennt die Stadt der *Ἀθαμᾶνες* „Argitheam — id enim caput Athamaniae erat" *Liv.* 38, 1. Vgl. 1689, 3 *Νίκαια τὸ γένος ἐξ Ἀργεθίας*. — 36 Von Thessalien ist die Pelasgiotis mit *Ἐλάτεια* (hier *Ἐλατία* wie *Liv.* 42, 54 Elatia, *Bursian* I, 61), die Hestiäotis mit *Μυλαί* (*Liv.* 42, 54; *Bursian* I, 56) und die Thessaliotis mit *Κύπαιρα* (*Ptolem.* III, 13, 45) vertreten, das bei *Liv.* 32, 13 Cyphaera heisst (*Bursian* I, 75). Vgl. 2672 den ätol. Epimeleten *Ἀρίσταρχος Αἰτωλίωνος Κυφαιρεύς*. — Weshalb Z. 36 eingerückt ist, wissen wir nicht. Ob der Stein zu Anfang der Zeile verletzt war? Bei *Livius* h. die Stadt Elatia; vielleicht haben wir auch hier *ἐν Ἐλατίαι* zu schreiben und dann *Σοτροφφῆς* oder *Σ⟨σ⟩τροφφῆς* folgen zu lassen. Von demselben Stamme übrigens der Thessalername *Στρόφ-ακος Thuc.* 4, 78 und GDI. 326 II, 33. Dass eine ganze Stadt (Z. 41) die Ehre der *θεαροδοκία* bekommt, ist ein vereinzelter Fall; ebenso wird ja zuweilen (z. B. GDI. 1340 u. a.) die Ehre der Proxenie einem Gemeinwesen zuerkannt; 2645, 10 übernimmt die Stadt Delphi die Pflichten des Proxenos.

Zu A IV. 43 ff. Da diese Kolumne hauptsächlich Ätolien und Akarnanien im Auge hat, ist es von Nutzen die epidaurische Liste der *θεαροδόκοι* (s. o.) im Einzelnen zu vergleichen, die Z. 8—22 durch ganz Akarnanien hindurch und Z. 34—38 durch Ätolien die *θεαροί* führt. Einige seltnere Namen stützen sich durch beide Denkmäler gegenseitig. — 44 Auf Ätolien weist sicher *Θέρμον* (Z. 44) und *Καλλίπολις* (Z. 50). Möglich wäre, dass Z. 54 *ἐν Ποτ[ιδανία]* — vgl. *St. Byz. Ποτιδανία· πόλις Αἰτωλίας* —, Z. 55 *ἐγ Καλ[υδῶνι]* — *H.* giebt ΕΓΚΑΙ — und Z. 56 *ἐμ Πλ[ευρῶνι]* gestanden hätte. Wollten wir Z. 57 zum ätolischen Abschnitte ziehen, wäre *ἐμ Με[τάπαι]* — *Polyb.* V, 7, 8 — möglich. S. unten. — 57 ff. Da Z. 58 *Φοιτίαι*, Z. 62 die immer zu Akarnanien gerechnete Insel und Stadt *Λευκάς* und Z. 63 *Θύρρειον* — vgl. 2658, 5 — (auch Z. 61 *Ἰθάκα*) auf ein und dieselbe Landschaft weisen, nehme ich an, dass Z. 57 *ἐμ Με[διῶνι]* — s. oben — und Z. 60 *ἐ[γ Κ]ορ[όντοις* meint; *Hauss.* giebt Ε..ΟΚ, in Umschrift fälschlich *Ἐν.ολκ*. So bilden Z. 57—63 eine geschlossene Reihe bis auf Z. 59 *Ἐν Δαμω[*. — Was von der Liste 43—64 noch übrig bleibt, scheint z. T. auf Lokris zu weisen. Nahe bei *Φυσκεῖς* hat *Κύρα* (Z. 53) gelegen; davon *Κυραιεύς* 1842, 2. Vielleicht meint *ἐν Ἀλπᾶι* (Z. 46) die lokr. Stadt *Ἀλόπη* oder *Ἀλπηνοί* (s. *St. Byz.* s. v.). S. 2517. — Somit ist deutlich, dass diese Kolumne das westliche Mittelgriechenland meint, und es bleibt bedenklich, wenn *Haussoullier* Z. 47 in *[ἐ]γ [Ξ]υνιάδαις* das bei *Liv.* XXXII, 13 bezeugte thessalische Xyniae (am See Xynias) vermuten will, das wir lieber Kol. III des Fragmentes A geschrieben sehen würden. — Z. 64 ΕΜΜ.Λ[, *Hauss.* „*Μ[ε]λ[ίται?*" mit der

Bemerkung: „un lac d'Étolie porte ce nom, près de la ville d'Oeniadae". Nach *Strabo* 10, 459, 21, aber wir brauchen hier Dörfer, Städte.

Fragment B.

Kol. I.

]απος
-κρ]άτεος.
]λ[

Kol. II.

θεαροδόκοι der Delphier in
Macedonien und Thracien.

[Ἐν R. f. 14 Z.]ΑΚΛ... Ξένωνος.
[Ἐν R. f. 11 Z.] Ξένων Ξένωνος.
[Ἐν R. f. 11 Z.]μος Ἐπικράτου[ς],
[R. f. 6 Z.]ν .... πποu.
[Ἐν Ἀβδήρ]οις Ἀντινικίδης Ἐπικράτους.
[Ἐν Οἰ]σύμαι ΕΠΙΓΙΙΟΙΣ Τελεσίου.
Ἐν [Ν]έαι Πόλει Φίλτων, Ἀπολλωνίδης Φίλτωνος.
Ἐ[ν] ⁻ΛΙΤΑΙΣ Ἀντιφάνης, Ἀντιγέν[.....]ΛΛΙΟ
Ἐμ Μ....Δ..Σ Σέλευκος, [..]αιο[,
Ἐ[....]ανέας Σίλωνος.
Ἐν Ἀ[(κ)]άνθωι Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου.
Ἐν Ὀλ[ύ]καὶ [....]άνης [Τ]ελεσί[ου].
Ἐ[ν ...]άροις Διονυσᾶς Διονυσοδώρου,
Διονυσόδωρος Νυμφοδώρου,
Εὔφαντος Διονυσ[ ].
[Ἐμ Μ]αρω[νε]ίαι Ἄκεστος, Καλλικρατίδης,
Ἐπίγονος Διονυσᾶ.
[Ἐν .... Κ]ράτιππο[ς] Καλλίππου.
Λ
[Ἐν R. f. 20—22 Z.]τοφάνους.

Zu B II. 75 ff. Die Vermutung, dass unter *Νεάπολις* die thrakische Stadt (vgl. z. B. *Strabo* VII, 330) gemeint ist, stützt *Haussoullier* mit den Conjekturen [*Οἰ*]*σύμαι* Z. 76, *Ἀ*[*κ*]*άνθωι* Z. 81 (Abschrift ΑΙΑΝΘΩΙ) und [*Μ*]*αρω*[*νε*]*ίαι* Z. 86; er zeigt mit diesen 4 Namen unwiderleglich, dass in B II Küstenstädte am thrakischen Meere genannt werden. Die Reihenfolge, in der diese 4 in der Liste aufgeführt werden, ist freilich keine streng geographische, aber das begegnet ja auch bei den andern Teilen der Liste. Z. 75 ([......]ροις) lässt er offen, aber die Nähe von *Νεάπολις* und *Οἰσύμη* legt die Ergänzung [*ἐν Ἀβδήρ*]*οις* nahe. So bleiben noch 4 Lücken. Z. 83 schlägt er *Ἐ*[*ν Ἀσσ*]*άροις* vor; vgl. *Steph. Byz.* *Ἄσσηρα, πόλις Χαλκιδέων. Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀσσηρίτης ὡς Ἀβδηρίτης.* Das passt aber nicht sprachlich; denn *η*, nicht *α* liegt in diesem Worte wurzelhaft vor, wie wir aus den bekannten attischen Tributlisten

(*Ditt.* 16, 36; 17, 64) wissen; wir müssten also *Ἀσσήροις* erwarten. Z. 82 giebt *H.* ΕΝΟΛ..ΚΑΙ und hält trotz der Lücke von 2 Zeichen *ἐν Ὀλ[ύ]κωι* für möglich; vgl. *Steph. Byz.* *Ὄλυκα, πόλις Μακεδονίας. Θεόπομπος πέμπτῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν Ὀλυκαῖος.* Bei Z. 79 denkt man an *Μένδη* (vgl. die *Μενδαῖοι* in den erwähnten Tributlisten, *Ditt.* 15, 46; 16, 4; 17, 43; 18, 13), aber die Lücke wird damit nicht gefüllt. Die Reste in Z. 78 liessen sich ohne Zwang als ΣΑΝΑΙΣ lesen und als Wohnort der *Σαναῖοι* (*Ditt.* 16, 10; 17, 69; 18, 26) auf Pallene auffassen, aber bisher ist nur der Sing. *Σάνη* bekannt geworden. Ein auffällig kurzer Name muss in 88 gestanden haben: da giebt's eigentlich nur éinen: *Δίωι*, den Wohnort der *Διῆς ἀπὸ τõ Ἄθο* (*Ditt.* 15, 56; 17, 53; 18, 21). — 76 St. ΕΠΙΓΙΙΟΙΣ. Sieht wie *Ἐπιγήθης* oder *Ἐπιπείθης* aus. Offenbar ein Verwandter des in Nr. 2600 Geehrten. — 83/85 werden wie Z. 86/87 wieder je 3 *θεαροδόκοι* aus éiner Stadt genannt, wohl auch 79/80.

Fragment B.

Kol. III.

θεαροδόκοι der Delphier in *Μασσαλία*, dem ozolischen Lokris und Ätolien, in Italien und Sicilien.

[Ἐμ Μασσαλίαι
[Θεόδωρο]ς Ἡρώυ[ακτος],
Κλ[εόδ]ημος Καΐκο[υ],
Πυθίας Κρινᾶ.
Ἐν Ἐλέαι Διονύσιος [Ληγέτου].
Ἐγ Χαλείωι Χα[ρί]λα[ος].
Ἐν Τολφῶνι Ἀνδροσθ[ένης,
Ἀρχίδαμος Ἀνδροσθ[ένεος].
Ἐν Οἰανθέαι Ἀριστόμ[αχος],
Κρινίας Ἀριστομά[χου].
Ἐν Λυσιμαχεία Ἀρισ[
Ἐν Θεσστιαῖς Ἀν[τίγο]-
νος. Ἐν Ἀμφίσαι Ἐ[
μενίδα.

Ἐν Λαοδικείαι τᾶι π[οτὶ
θαλάσσαι Φιλωνί]-
δας Φιλωνίδα καὶ ὁ ἀ[δελφὸς]
Δικαίαρχος Φιλωνί[δα].
Ἐγ Κορκύρα Μνασι[ ],
Λαδέκτας Λεω[
Ἐν Τάραντι Ν[
Ἐν Ἡρακλείαι Ἡρα[
τεος, Οὐταλη[
Ἐμ Πετηλίαι Ὀφαλ[
Ἐν Λοκροῖς Φιλω[
Ἐν Ταισίαις Κομ[
Ἐν Ῥηγίωι Μυΐσκο[ς.
Ἐμ Μεσσάναι ΛΑΙΙ
νας, Λεύκων Λα[
Λ'..ΝΩΑΡ
[.....]ΙΔΙΙ

Zu B III. 91—94 ergänzt von *H.* nach 2581, 10. Z. 93 giebt er ΚΑΙΚΕ und *Καΐκο[υ]*. Man vermisst *Κρινᾶς Πυθία*, den Vater von *Πυθίας Κρινᾶ*; *H.* hält ihn für gestorben zur Zeit, da 2580 eingeschlagen wurde; s. S. 765. — 95 ergänzt von *H.* nach 2581, 229/230. — 96—104 Städte aus dem ozolischen Lokris und Ätolien. — 101 *Steph. Byz.* *Λυσιμάχεια· —. ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας. Bursian* I, 135. S. Nr. 2581, 5. — 102 Über

die *Θεστιεῖς* vgl. *Bursian* I, 138, — 103/104 *H.* *Ἐν Ἀμφίσσαι Ἐ . . .* | *Ἐμμενίδα* in der Umschrift gegen die Majuskel. Einziges Beispiel, wo *ἐν* nicht die Zeile beginnt. — 105 ergänzt *U. Köhler*, Mitteil. VIII, 383 die Stadt von Phrygien (*τᾶι πρὸς Λύκωι*), aber *Latichew* beweist mit der Nummer 2677, einem Decrete, das zu Ehren des Z. 107 genannten *Δικαίαρχος Φιλωνίδα Λαοδικεύς* eingemeisselt wurde, dass *Λαοδίκεια ἡ πρὸς θαλάσσῃ* gemeint ist; denn *Δικαίαρχος* (Z. 8/10) „*συνεργεῖ μετὰ πάσας προθυμίας τοῖς ἀφικνουμένοις Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆ Ἀντίοχον*“. Jedenfalls erwarten wir in der Reihenfolge keine Stadt aus Syrien. *H.* hat ΤΑΙΠ' und umschreibt *τᾶι πρ[ὸς*: das ist dialektisch fraglich. — 106 *H.* wohl mit Recht *ὁ ἀ[δελφὸς]*; wegen des Anschlusses mit *καί* Z. 6 und 169. — 111 Die Reihe beweist, dass das in Grossgriechenland liegende *Ἡ.* gemeint ist. — 113 *Steph. Byz.* *Πετηλία, πόλις Ἰταλική* (an der Ostküste von Bruttium). — 115 Da von 115—119 Städte von Grossgriechenland und Sicilien angeführt werden, muss *Ταισίαι* auch dort gesucht werden, und zwar zwischen Locri und Rhegium. — 120 möglich [*Ἐν . . .*]*ίδι Ἰ*[.

Diese Kolumne würde besser geordnet sein, wenn Z. 91—95 sich an 120 anschlösse; nach der Aufzählung der Städte in Grossgriechenland und Sicilien erwarten wir erst Velia und Massilia. Die Anordnung von 96 ab sieht wie eine Reiseroute aus, ähnlich der aus Epidauros erwähnten, also von Delphi nach Lokris, Ätolien, Korfu und Italien, befremdlich in der Anordnung ist Z. 105—107 — zwischen Amphissa und Korfu!

Fragment C.

θεαροδόκοι der Delphier in
Thessalien und Phthiotis.

[*Ἐν* R. f. 11 Z. *Ἀ*]*ριστοκρά*[*τ*]-
[*ης Ἀρι*]*στάρχου, Ἀρισστα*[. . . .].
[*Ἐν Γυρτ*]*ῶνι Μυρτίλος Στ*[. . . (.)]
[. .]*ου.*
[*Ἐν Λ*]*αρ*[*ί*]*σα*[*ι*] *Φιλοκράτης Γ*[R. f. 7 Z.].
Ἐμ [*Μ*]*ονδαία Περδίκκας* [R. f. 8 Z.].
[*Ἐμ*] *Φαλ*[(*άνν*)]*αι Ἱππαίτας* [R. f. 9 Z.].
Ἐμ Ματροπόλει Κύδας Εὐηθίωνος.
Ἐν Ὄρθοις ΞΙΒΥΣ[R. f. 14 Z.].
Ἐ[*ν Ν*]*αρθ*[*α*]*κίωι Ἀλαθέας Ἀπολλω*-
[*ν*]*ίδα.*
[*Ἐν . . .*]*αι Σώσανδρος*
[. . . .]*τία, Ἀλ*[*έ*]*ξανδρος Ἀρχιδάμ*[*ου*].
[*Ἐν Κρ*]*αννω*[*ῶ*]*νι Μαρσ*[*ύ*]*α*[*ς*] *Φα*[R. f. 6 Z.].
[. . . .]*λ*[
[*Ἐν . . . . . .*]*ι Σ*[*τ*]*ρ*[

Zu C. 121 ff. Diese Kolumne verzeichnet Städte aus denselben Gegenden, wie A III. Ein Princip in der Anordnung ist auch hier nicht zu erkennen. Drum ist es Z. 121, 132, 135, 136 (wie Z. 28 und 29) nicht geraten, Ergänzungen vorzunehmen. Aus Thessalien ist die Pelasgiotis mit *Γυρτών* (Z. 123), *Λάρισα* (Z. 125), *Φάλαννα* (Z. 127) und *Κραννών* (Z. 134), die Hestiäotis mit *Ματρόπολις* (Z. 128), mit *Ὄρθα, Ὄρθη*, der Stadt der Perrhäber (*Bursian* I, 56) und *Μονδαία* (Z. 126) vertreten, die Phthiotis mit *Ναρθάκιον* (Z. 130). Es ist kaum zu glauben, dass die bekannteren Städte der Phthiotis gefehlt haben; Z. 135 liesse sich z. B. an [*Ἐμ Με*]*λ*[*ιταίαι* denken. — 121/122 *H.* ohne Ergänzungen. Oben sind die Lücken nach Z. 123 berechnet. Beim 2. *θεαροδόκος* fehlte der Vatersname, wie z. B. Z. 35. — 123 Nach Σ‾ Platz für 3/4 Z., also etwa *Στ*[*ρατ*]. — 124 war nach *H.* um 3/4 Zeichen eingerückt, wie z. B. Z. 142. — 126/127 *H.* „La lecture des noms *K?ονδαια*, *Φαλεύαια* est douteuse; les lettres du milieu étant très effacées dans le dernier, la conjecture *Φάλαννα* (ville de la Thessalie, près du Pénée) n'est pas trop hardie". Auf *Μονδαία* wies *Latichew* Mitteil. des d. arch. Inst. VIII, 381 hin; weitere Belege in dieser Sammlung 1557, 2 *Μον*[*δ*]*αιατᾶν τὸ κοινόν* und 3205, 9 g. pl. *Μονδαιέων*. Die Folge davon ist die weitere Berichtigung mit *ἐμ* (*H.* ΕΝΚΟΝ°). *Φάλαννα* vermutete schon *H.* selbst, obwohl er ΦΑΛΕΥΛΙΑΙ glaubte abschreiben und *Φαλευκίαι* umschreiben zu müssen. — 127 *Ἱππ-αίτας* gebildet wie *Εὐ-αίτης* s. *Bechtel-Fick*, GPN. 49. Steckt diese Form nicht auch hinter dem angeblichen *Ἱππαίφας* aus Trikka *Monceaux* BCH. VII, 60, 11; *Hoffmann* II, 40)? Die Lücken hinter den Namen in Z. 125—127 und 129 sind nach Z. 128 berechnet. Die Vatersnamen sind wohl nur unlesbar, fehlen aber nicht. — 128 Mit *Εὐ-ηθ-ίων* vgl. aus Pharsalos (BCH. VII, 52, 8 Z. 11) *Εὐ-ηθ-ίδας*. — 129 Stein ΞΙΒΥΣ, *H.* *Σιβυσ*... — 130 Vgl. *Latichew* BCH. VI (1882), 356—387; 580ff. (S. Karte zu S. 356). Nord-östlich von Lamia bei Limogardi Reste vom alten *Ναρθάκιον* (S. 361). In der *πρόξενοι*-Liste S. 581, 6 ergänzt *L.* [*Δελφῶν· Ἀπ*]*ολλωνίδας Ἀλ*[*αθέα*] und sieht S. 588 darin un des membres ascendants ou descendants de la famille de l'Alathéas nommé dans la liste des proxènes de Delphes". Der Titel war erblich. — 132 nach *Σώσανδρος* R. f. 6 Z., der aber nicht benutzt gewesen zu sein braucht. — 133 *H.* *Ἐν*]...*τια*, genauer [....]*τια*. Das ist zu wenig Raum für die Ergänzung von *ἐν* und einem Städtenamen. Ich sehe darin den Rest eines Vatersnamens, wie z. B. [*Ἀρισ*]*τία*. *Σώσανδρος* und *Ἀλέξανδρος Ἀρχιδάμου* waren Landsleute. — 134 *Μαρσύας* auch in der Thessaliotis bezeugt: GDI. 326 III, 35. Nach Z. 133 *Φα*[.....] berechnet. — 136 *H.*]ΙΣ.Ρ[. Ob [*Ἐν* ......]*ι Σ*[*τ*]*ρ*[*ατο*-?

Fragment D.

Kol. I.

den Küstenstädten Kleinasiens.

'Εν [. . .]λ[
'Ε[ν] Κύ[μαι
'Εν 'Ερυθ[ραῖς
'Εν Κλα[ζ]ομ[εναῖς
'Εν Μυρίναι 'Η[
Πρωτα[
'Εν 'Ελ[αίαι] 'Ι[
'Εν Περγ[άμω]ι [
'Εν Πιτάν[αι
'Εν Κάν[αις
'Εν 'Ατάρν[αι
[. .]βασ[
'Εν "Ασσ[ωι
'Εν 'Ατραμ[υτίωι
'Εν 'Αντά[νδρωι
[. . . . .
'Εν Γαργά[ροις
'Εν 'Αμαξιτῶ[ι
[Ἐν Λ]αρίσ[αι
[. . . . .

Kol. II.

θεαροδόκοι der Delphier in dem Athamanenlande und Epirus (?).

['Εν . . . .]σ[.]ντι[.]ς, Κλευσθένη[ς]
[. . . . .]
['Εν . . . .]λείαι Τιμόθεος.
['Εν . . . . .] Εὐρύδαμος Ξενοφῶντος.
'Εν 'Αργεθίαι Τιμόκριτος.
'Εν [.]θ[. .]τ[ε]ιαι Θέρσων Γοργε[ίου].
['Εν . . . .]ξενος Φιλωνί[δα].
['Εν . . . .]ι Δίκαιος Εὐνόσ[του].
['Εν . . . . . .]αι Πολίτας Πύῤῥου.
['Εν . . . .]μμ[. .]κος 'Αρραι[
['Εν . . . .]ωι Πεύκιος.
['Εν . . . .]σσανδρος Φιλίππου
[κ]αὶ Δημήτριος Φιλίππου.
['Εν . . . . .]-ΛΛΓΙωτ[ά]δας Πυῤῥίου.
['Εν . . . .]ο[. .]κα Μενέστρατος
[ ].
['Εν . . . .]τιος Νεοπτολέμο[υ].
['Εν . . . .]ύθων Πόλυος.
['Εν . . . . Θ]εύφιλ[ος] Θευφίλου.
['Εν . . . .]αι Γοργίας.
[R. f. 22 Z.]ΑΙΟΙΛ.

Zu D I. 138 Die Ergänzungen von 138—155 sind von *Nikitsky*. „Die streng geographische Ordnung wird nur in Z. 138 und 149 unterbrochen". Da die Liste von Süd nach Nord geht, muss Z. 137 eine Stadt meinen, die südlicher als Erythrai liegt. Leider ist zu wenig erhalten, als dass man Vermutungen wagen könnte. — 139 St. ΕΙΕΡΥΘ[. — 140 St. ΚΛΛ.ΟΝ[. — 141 St. °ΡΙΝΑΙΗ[. — 142 St. ΠΡΩΤΑ[, in der eingerückten Stelle stand der Vatersname, s. 148. Vgl. 51, 74, 152, 158. — 144 St. ¯ΝΓΕΡΓ...Ι[. — 145 St. ΠΙΙΑΙ[. — 147 St. ΑΤΑΡΙ[. — 148 Hier stand der Vatersname, s. Z. 142. — 150 ΑΤΡΑΙ[. — 151 St. ΑΝΤΑ[. — 152 Auf der eingerückten Stelle stand der Vatersname, s. Z. 142. — 153 St. ΓΑΡΓΑ[. — 154 St. ΑΜΑΞΙΤΩ[.

Zu D II. 157 *Nikitsky* °ΣΘΕΝΙ. Weil nur der Vatersname auf dem eingerückten Platze der nächsten Zeile (vgl. Z. 172) gestanden haben kann (so Z. 51, 74, 142), werden wir den Nominativ zu vervollständigen haben. Kleine Restchen im Abklatsche machen mir die Vermutung zur

Gewissheit, also °*σθένη*[*ς*]. Vorher ging der Name des Bruders. *Nik.* nur [*'Ev* R. f. 11 Z.] *Σ*[......]. Aber -*ς* ist sicher, und vor ihm muss ein breites Zeichen gestanden haben, sicher auch *ντι*, also wohl]*σ*[.]*ντί*[*α*]*ς*. — 158 Nach *Nik.* Der Abklatsch des abgescheuerten Steines lässt mich im Stiche. — 159 Die Lücken links berechne ich im Folgenden immer nach Z. 161. Der Vatersname fehlt auch Z. 35, 126, 127, 161. — 161 Die Lesung ist mir sicher. *Nik.* ΣΡΑΡΓΣΟΙΛΙΤΙΙΙΟ°. „Die Lesung halte ich nur für wahrscheinlich" — sagt *Nikitsky.* „Es ist zu bemerken, dass ein Proxenos in Argethia schon Z. 35 genannt ist, aber auch wenn in beiden Stellen von derselben Stadt die Rede ist, so ist das Vorkommen eines zweiten Proxenen noch kein Beweis dafür, dass wir ein Fragment von einer andern Liste vor uns haben (vgl. Z. 15 und 21; 31 und 40)". Der Proxenos v. Z. 35 h. *Νεοπτόλεμος.* Auch in dieser Kolumne kommt ein solcher vor: Z. 173. Da die Ehrung erblich war, werden beide nichts mit einander gemein haben; es müsste denn sein, dass Z. 173 ein Nachtrag ist, der den Sohn nennt, nachdem der Vater gestorben ist. Der Nachtrag aber hatte in dieser Kolumne einen Sinn, wenn Z. 161 eine Eintragung eines neuen *θεαροδόκος* aus *'Αργεθία* stand. Die Athamanen wohnten auf dem Grenzgebiete zwischen Thessalien und Epirus. Auffällig wäre es also nicht, Eintragungen aus *'Αργεθία* sowohl in der Kolumne (A III) zu finden, die das östliche Mittelgriechenland und Thessalien umfasst, als in einer, die Epirus gegolten hätte. Dass unsere Kolumne II des Fragmentes D eine solche gewesen sein könnte, lässt sich weiter wahrscheinlich machen durch das Vorkommen der Namen *Πύῤῥος* (165) und *Πυῤῥίος* (170). Der Name *Πεῦκις* ist besonders in einem Lande verständlich, aus dem die *Πευκέτιοι* nach Unteritalien gewandert sein sollen. Die Kompositionsglieder *Θευ-* (Z. 175) und *Κλευ-* (Z. 157) stimmen zu *Θεύδοτος* 1352, 11. Eigennamen auf -*υς* wie *Πόλ-υς* (Z. 174) sind gerade aus dieser Landschaft bekannt, vgl. *Κραῖνυς* 1351, 7; *Ξένυς* 1351, 3. — 162 *Nik.*]ΤΣΙΛΙΟΕΡΚΩΝ. Wegen der Nähe von *'Αργεθία* könnte man an das Kastell *'Αθήναιον* (*Bursian* I, 40) denken, doch wollen die Risse und Reste im Steine nicht recht passen. — 164 *Nik* nur]*ίκαιος.* — 166 *Nik.*]*μ*[...]*κος* und *'Αῤῥα*[*βαίου*? Der Name kommt bei den Lynkesten im südwestlichen Makedonien vor. — 167 *Nik.*]*ων.* — 168 Die Reste vor]*σανδρος* lassen auf Σ schliessen; so wäre [*Κά*]*σσανδρος* denkbar. — 169 ist um 6 Zeichen eingerückt und beginnt mit .ΑΙ. Vgl. 106 und 6. — 170 *Nik.* nur]ΔΑΣ. — 171 *Nik.* nur]ΚΑΜΕΝ°. Also Dativ auf -*κα*; es fehlt Iota auch Z. 108, 101. — 174 *Π*]*ύθων* oder ä. — 175 *Nik.* giebt *Θεύφιλος* voll. — 176]ΑΙ. — 177 Das Α von ΑΙΟΙΑ steht unter dem Σ von *Γοργίας.* Vor Α Bruch, so scheint's nach dem Abklatsche; Α bildet den Schluss der Zeile, also wohl der Genitiv des Vatersnamens,]*αιθία.*

Zeit. Etwa 175 vor Chr.

Wenn die drei Z. 91—94 genannten *Μασσαλιῶται* und der gleich darauf verzeichnete *'Ελεάτας* in der *πρόξενοι*-Liste 2581 (Z. 10/11 und 229) wiederkehren, kann unsere Liste nicht auch eine *πρόξενοι*-Liste sein. Jene

Männer ernannten die Delphier ausserdem zu ihren *ϑεαροδόκοι*. Aber das ist für uns wichtig, beide Listen fallen in éine Zeit. Die *Μασσαλιῶται* erhalten die Proxenie i. J. 195, der Eleat i. J. 179; also 16 Jahre liegen dazwischen. Dort stehen sie um 220 Zeilen auseinander, hier — um der Reiseroute willen — neben einander; ich meine, das beweist, dass die Proxenieauszeichnung älter ist. Dazu stimmt *Haussoullier's* Vermutung über das Fehlen des 4. Massalioten; er meint (s. zu Z. 91), der Vater *Κρινᾶς* sei inzwischen gestorben. Z. 31 lässt sich *Νικέας Φαινέα* annährend bestimmen; er ist der Sohn des ätolischen Strategen vom J. 198 und 192, des *Φαινέας Νικέα Σωσθενεύς*, der i. J. 178 (s. Nr. 2536) herakleotischer Hieromnemone war. Da die *ϑεαροδόκοι*-Liste nicht ihn, sondern den Sohn nennt, muss die Liste nach dem Tode des *Φαινέας* angesetzt werden; dieser könnte aber höchstens eben 178 erfolgt sein. Der Vater von *Τηρεὺς Θράσωνος* in Z. 20 ist bekannt; die Zeit der Inschrift, auf der er vorkommt, lässt für den Sohn die Mitte der ersten Hälfte des 2. Jhrb. erschliessen. 2677, dasjenige Dokument, in dem der Z. 107 genannte *Δικαίαρχος Φιλωνίδα* Ehrung erfährt, ist *ἄ. Ξένωνος* datiert: das ist Pr. II, 189/88. Die unterste Zeitgrenze bildet das J. 171, in dem Mylae (Z. 37) zerstört wurde (*Liv.* XLII, 54).

---

8. Ehrungen durch Proxenie und andere Vorrechte.

1. Die chronologische *Πρόξενοι*-Liste.

2581 *W.-F.* 18. *A. Mommsen*, Philol. XXIV (1866), 1. *Th. Bergk*, Philol. XLII (1884), 228. *Ditt.* 198. *Nikitsky*, Mitteil. des d. arch. Inst. X (1885), 103. C. v. B.

Τοίδε Δελφῶν πρόξενοι · |
ἄρχοντος Ἐμμενίδα, [Pr. II: **197** vor Chr. Juli—Dec.]
βουλευόντων | *Δαμοχάρεος, Ἁγίωνος, Πράξωνος* · | *Πολύξενος Λεον*[(*τ*)]*ομένεος Λιλαιεύς.* ‖
ἄρχοντος Ἐμμενίδα, [Pr. II: **196** Jan.—Juli.]
βουλευόντων | *τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Πατρέα, Ταραντίνου,* | *Ἥρυος* · *Ξένων Διονυσίου Ἀθηναῖος.* |

Z. 1 *τοίδε* (vgl. Z. 32 *τοί*), in Z. 39 und 302 (aus Pr. IV) *οἵδε*. — 4 *W.-F. Λεοντομένεος*, Stein °ONΞO°. Zwischen Z. 4 und 5 unbenutzte Zeile. — 6 Vgl. 2044, 6. An dritter Stelle, wie gewöhnlich, der *γραμματεύς*.

ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία, [Pr. II: 195 Jan.—Juli.] *βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Λύσωνος, ‖ Παρνασσίου· - Θεόδωρος Ἡρώνακτος, Κλεόδαμος | Καΐκου, Κρινᾶς Πυθία, Πυθίας Κρινᾶ Μασσαλιῶται.* |

ἄρχοντος Διοδώρου, [Pr. II: 194 Jan.—Juli.] *βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἑξάμηνον Καλλικράτεος, Ὀρθαίου, Δίωνος· Βλάττος | Ματούρου Κανυσῖνος.* ‖

ἄρχοντος Διοδώρου, βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἑξάμηνον Καλλικράτεος, Ὀρθαίου, Δίωνος· Κόιντ[ο]*ς | Ὀτόριος Κοΐντου Ῥωμαῖος.* |

ἄρχοντος Διοδώρου, [Pr. II: 195 Juli—Dec.] *βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμηνον Ὀρέστα, Βούλωνος, Μένωνος· Ὕμνος ‖ Σκύθα Χερσονασίτας.* |

ἄρχοντος Διοδώρου, βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμηνον Ὀρέστα, Βούλωνος, Μένωνος· Ἀπατούριος | Νίκωνος Παντικα⟨ι⟩παιεύς. |

ἄρχοντος Διοδώρου, βουλευόντων τὰν πρώταν ‖ ἑξάμηνον Ὀρέστα, Βούλωνος, Μένωνος· Λάτροπος | Ζωβίου Κορίνθιος. |

ἄρχοντος Διοδώρου, [Pr. II: 194 Jan.—Juli.] *βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἑξάμηνον Καλλικράτεος, Ὀρθαίου, Δίωνος· Ξενοφῶν | Εὐρυλέοντος Αἰγιεύς.* ‖

ἄρχοντος Πειθαγόρα, [Pr. II: 194 Juli—Dec.] *βουλευόντων τὰν πρώταν | ἑξάμηνον Ἀβρομάχου, Εὐρυμάχου,*

Z. 8 Vgl. 2080, 1/2. — 10 *W.-F.* ohne Notiz über den Interpunktionsraum nach *Παρνασσίου*. Über diese Massilioten als *θεαροδόκοι* s. 2580, 91—94. — 11 Zwischen 11 und 12 unbenutzte Zeile. — 12 *W.-F. Διοδώρου τοῦ Μαντία*, aber *τοῦ Μαντία* fehlt, ist fälschlich aus Z. 8 wiederholt, müsste ja nach 1994, 2; 1995, 2 *τοῦ Μνασιθέου* heissen. S. *A. Mommsen* 23 Anm. 53; *Pomtow*, Beitr. 4 Anm. 2. — 16 *W.-F. Κόϊντος* voll. — 17 *Ὀτόριος* „i. e. Voturius (Veturius)“ *Ditt.* und *Bergk* 242. — 23 *W.-F. Κίκωνος*, Stein *Νίκωνος*, so schon von *Nikitsky* 103 verbessert. Dann Stein *Παντικαιπαιεύς*, Versehn durch die folgende Silbe entstanden. — 25 *W.-F. Ἰάτροπος*. Iota sicher falsch. Stein ΛΑΤΡΟ, also entweder *Λάτροπος* oder *⟨Α⟩Ἄτροπος*. *Nikitsky* entscheidet sich für *Λάτροπος*. Er verweist auf 2101, 13. Identität unmöglich; denn wie käme ein Korinther dazu, in einer Freilassungsurkunde zu zeugen, in der der Verkäufer ein *Καλυδώνιος* ist? — 28 *Xenophon* durch *Polyb.* 18, 1, 4; 18. 10, 11; *Liv.* 32, 32, 11 als Abgeordneter (i. J. 197/6) des achäischen Bundes an T. Quinctius Flamininus bekannt. Sein Vater vielleicht der durch *Polyb.* 10, 21, 1 aus d. J. 209 bekannte achäische Strateg Euryleon.

Βαβύλου· | Ἀλέξανδρος Ἀντιόχου Ἀκαρνὰν καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ | Φίλιππος, Ἀντίγονος Ἀκαρνᾶνες. |

ἄρχοντος Πειθαγόρα,

βουλευόντων τὰν ‖ πρώταν ἑξάμηνον Ἀβρομάχου, Εὐρυμάχου, | Βαβύλου· Φανταγόρας Φανταγόρα Κῷος. |

ἄρχοντος Θεοξένου, [Pr. IV: **170—157**; viell. **166** od. **165**.]

βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Φιλοκράτεος, Πολεμάρχου, Ἄρ|χωνος, οἵδε πρόξενοι· Κάσσανδρος Μενε‖σθέος Τρὼς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας. |

ἄρχοντος Πειθαγόρα, [Pr. II: **193** Jan.—Juli.]

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Διοδώρου, | Εὐκλείδα, Μνάσωνος· Ἡγησιάναξ | Διογένους Ἀλεξανδρεὺς ἐκ τᾶς Τρωιάδος. ‖

ἄρχοντος Πειθαγόρα,

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Διοδώρου, | Εὐκλείδα, Μνάσωνος· Ἀθηναγόρας Ἀθη|ναγόρα τοῦ Λεωσέβου Χῖος. |

ἄρχοντος Ὀρθαίου τοῦ Μαντία, [Pr. II: **195** Jan.—Juli.]

βουλευόντων ‖ τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Λύσωνος, | Κλεοδάμου, Παρνασσίου· Σωκράτης Ἐπικρά|τεος, Λύκων Σωσάνδρου, Βόηθος Ἀμεινο|κλέος Λαμιεῖς. |

ἄρχοντος Κλεοδάμου, [Pr. II: **192** Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰμ ‖ πρώταν ἑξάμηνον Ἀμύντα, Θεοφράστου, |

Z. 32 Alexander (*Liv.* 35, 18, 1; 36, 11, 6; 20, 5) stirbt 191. — 33 Antigonos. Vielleicht der, der von König Perseus als Gesandter zu den Böotern geschickt wird (*Polyb.* 27, 5, 1). — 37—40 Zwischen die *πρόξενοι* des ersten und zweiten Semesters des *Πειθαγόρας* später eingeschoben, und zwar in Pr. IV, offenbar, weil der nächste Passus Z. 41—44 gleichfalls einen *Τρὼς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας* bringt; also Ansatz zum geographischen Ordnungsprincipe. Weil eingeschoben, nochmals *οἵδε*, was doch wegen Z. 1 an sich ganz unnütze Wiederholung wie in Z. 302 ist. — 37/38 Vgl. 1815, 1; 1776, 42. — 39 *W.-F.* *Κάσανδρος,* Stein *Κάσσανδρος* wie auf seiner „Ehrentafel" *Ditt.* 211, 1. Vgl. ebenda Z. 9 und 12, wonach er von den Delphiern auch mit eherner Statue und Kranz geehrt wurde. „Das Theoxenos-Archontat lässt sich etwa auf 166 oder 165 vor Chr. fixieren" (*Pomtow,* Jhrb. 43, 788). — 43 Hegesianax, Historiker und Poet, lebte am Hofe des Antiochos des Gr.; vielseitig gebildet wird er zu wichtigen Missionen verwendet (*Polyb.* 18, 47, 4; *Liv.* 34, 57, 6). Auf einer Reise nach Rom berührte er Delphi, *Ditt.* und *Bergk* 244. — 44 *W.-F.* *Τρωάδος* ohne Iota. — Zwischen Z. 53 und 54 unbenutzte Zeile. — 54 *W.-F.* *τάν.*

Πραξία· Φορμίων Πυθίωνος, Ἡρακλείδας | Βισθᾶ Χερσονασῖται ἐκ τοῦ Πόντου. |

ἄρχοντος Κλεοδάμου,

βουλευόντων τὰμ | πρώταν ἑξάμηνον Ἀμύντα, Θεοφράστου, ‖ Πραξία· Ἵππαρχος Γλαυκίππου Δη|μητριεύς. |

ἄρχοντος Φαίνιος, [Pr. II: 190 Jan.—Juli.]

βουλευόντων τὰν δευ|τέραν ἑξάμηνον Παρ⟨ν⟩ασσίου, | Μενεστράτου, Μαντία· Σάλσιος Ταγύλ‖λιος Ταγίλου υἱὸς Ἀργυριππανός. |

ἄρχοντος Φαίνιος,

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Παρνασ|σίου, Μαντία, Μενεστράτου· ⟨Γ⟩ | *Γάιος Στατώριος Γαΐου υἱὸς ‖ Βρεντεσῖνος.* |

ἄρχοντος Φαίνιος, [Pr. II: 191 Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰν πρώ|ταν ἑξάμηνον Ἀνδροκρίτου, Κλεοδάμου, | Ξένωνος· Εὐβουλίδας Εὐχήρου Ἀθηναῖος. |

ἄρχοντος Φαίνιος, [Pr. II: 190 Jan.—Juli.]

βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Μαντία, ‖ Παρνασσίου, Μενεστράτου· Ἄγρων Θεοφίλου Ἡρακλειώτας. |

Z. 56. Ihr Proxeniedekret s. Nr. 2652. Dort fehlen die Vatersnamen. *W.-F.* geben fälschlich | *Ῥίσθα*. Der Name *Βι-σθᾶς* ist wie *Δημο-σθᾶς* gebildet. — 63 *W.-F. Παρ[ν]ασίου*. Derselbe Name aber Z. 67 und 75 mit *σσ*. In der That hat der Stein auch hier *σσ* und gar zum Überfluss noch *νν*, beide deutlich. So auch *Nikitsky*. — 64 Die Lesung des Apuliernamens ist sicher. *Bergk* 248 Anm. 40: „Ob der Name *Salsius* sonst vorkommt, weiss ich nicht; *Salisius* findet sich, *Sallius* ist häufig". — 68 Nach *Μενεστράτου* steht ein undeutliches Γ. Der Steinmetz wollte also den Namen *Γάιος* noch auf dieser Zeile beginnen, setzte ihn aber lieber voll auf Z. 69, nachdem er Γ zu tilgen gesucht hatte. — 70 Nach dem Ethnikon eine unbenutzte Zeile. — 72 Vgl. 1985, 8; 1986, 9. — 73 Für den Athener ist die Form *Εὐχήρου* auffällig: die attische ist in die delphische umgewandelt, wie °*δης* in °*δας* in *Εὐβουλίδας* (vgl. *Θεύδοτος* 2563, 69). Ein ätolischer Hieromnemone h. 2520, 8 *Χηρίας*, delphischer Buleut *Χηρίας*, 2502, B 21, (84). Neben *Εὔχηρος* existiert *Εὔχειρ*. Ein [*Εὔ*]*χειρ Εὐβουλ*[*ίδου*] ist nach Nr. 2535 Hieromnemone gewesen, nach *Ditt.* Sohn des *Εὐβουλίδας* von Z. 73, also Enkel des dort genannten *Εὔχηρος*. Der Grossvater h. aber bei Autoren (*Plin.* N. h. 34, 88, 91; *Paus.* 8, 14, 10) und in Inschriften (*Foucart*, *Lebas* II, 28; *Ditt.* IGS. I, 58 Add.) wie der Enkel. Solche Doppelformen hat *Crusius*, Jhrb. 37, 385 gesammelt. Über die Bedeutung des *Εὐβουλίδας* und *Εὔχηρος* als Erzgiesser und Bildhauer *Bergk* 247. Vgl. noch *Bechtel* zu GDI. 3017.

ἄρχοντος Καλλικράτεος, [Pr. II: 190 Juli—Dec.]

βουλευόντων | τὰμ πρώταν ἑξάμηνον Μνάσωνος, Θρασυ|κλέος, Μένωνος· Δημήτριος Μνασέα | Θηραῖος. ‖

ἄρχοντος Καλλικράτεος,

βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Μνάσωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· Ὄρθων Ζωπύρου | Ῥηγῖνος. |

ἄρχοντος Καλλικράτεος,

βουλευόντων ‖ τὰν πρώταν ἑξάμηνον Μνάσωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· Μάαρκος Ὀ[(αλ)]‖[έ]ριος | Ὀμοττόνης καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ Πόπλιος, | Γάιος, Μάαρκος, Κόιντος Ῥωμαῖοι. |

ἄρχοντος Καλλικράτεος,

βουλευόντω[ν] ‖ τὰν πρώταν ἑξάμηνον Μνάσωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· Λέοντις | Σωσικράτεος Ἀκραγαντῖνος. |

ἄρχοντος Καλλικράτεος,

βουλε[υ]όντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Μνάσωνος, Με‖νωνος, Θρασυκλέος· Στρόμβιχος | Διονυσοδότου Ἀπολλωνιάτας. |

ἄρχοντος Καλλικράτεος, [Pr. II: 189 Jan.—Juli.]

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Γλαύκου, Δεξι|κράτεος, Καλλία· Ἐράτων Ἀμφιτίμου ‖ Λευκάδιος. |

ἄρχοντος Καλλικράτεος,

βουλευόντων τὰν | δευτέραν ἑξάμηνον Γ[(λ)]αύκου, Δεξ[ι]κράτεος, Καλλία· Ὀνάσιμος Ἐπικρατίδου Πελλαῖος. |

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, [Pr. II: 189 Juli—Dec.]

βουλευόν‖των τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀγάθωνος, Ξενο|στράτου, Κλεοδάμου· Ἅβρων Καλλίου Ἀθηναῖος. |

Z. 77 *Θρασυκλῆς* ist in den folgenden Zeilen viermal letzter Buleut. Ob *γραμματεύς*? — 86 *W.-F.* S. 305: „Inscr. ΟΛΛ.ΡΙΟΣ. La leçon *Οαλέριος* est une conjecture". Die Lücke ist breiter. Der Stein ist ausgebrochen. Dass der römische Name *Valerius* umschrieben wird, lehrt die Geschichte. *Ὀμοττόνης* ist mit *Muttines* identisch, der für den Verrat von Agrigent durch Vermittelung des *M. Valerius Laevinus* i. J. 210 mit dem römischen Bürgerrechte geehrt wurde; ihm zu Ehren nahm er die Namen *M. Valerius* an (*Liv.* 27, 5). Vgl. *Ditt.*, Hermes XV, 158; *Bergk* 249. Fraglich ist nur die Form der Umschreibung: in Wahrheit hat der Stein ΟΛΑ▨ΡΙΟΣ; das hat auch *Wescher*, le mon. bil. 189 nachgetragen. *Ὀαλ[έ]ριος* stützt *Ditt.* mit CIA. II, 465 *Ὀαλέριος*. Da es die Umschreibung *Οὐαλάριος* giebt (CI. 3045, 2 = *Ditt.* 204), wäre *Ὀλά - - ριος* ohne Änderung und Zusatz möglich, wenn Ο, wie Z. 17 für *Vo-*, *Ve-*, auch für *Va-* sich fände. — 89 und 93 *W.-F.* *βουλευόντων* voll. — 98 Vgl. 1982, 1. — 102 *W.-F.* *Γλαύκου*, Stein ΓΛΑ°; dann *W.-F.* *Δεξικράτεος* voll. — 105 Vgl. 2139, 10. — 106 Einen *Ἅβρων Καλλίου* hat *Köhler* CIA. II, 444 B, 72

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, [Pr. II: 188 Jan.—Juli.] βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένω|νος, Δεξικράτεος· Τορτέας Φαείνω, Πεταγένης ‖ Χαρίαο, Καλλικράτης Θεοφάνεος Θεσπιεῖς. |

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένω|νος, Δεξικράτεος· Πραῦλος Φοξίνου Σκοτουσσαῖος. |

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν ‖ δευτέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· | Τίτος Κοΐγκτιος Τίτου υἱὸς Ῥωμαῖος. |

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν δευ|τέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· | Λεύκιος Ἀκίλιος Καίσωνος υἱὸς Ῥωμαῖος. ‖

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν δευ|τέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· | Μάαρκος Αἰμύλιος Λέπεδος Μαάρκου υἱὸς Ῥωμαῖος. |

und 445 B, 11 d. i. um 150 vor Chr. als Sieger im *ἀγὼν τῶν Θησείων* nachgewiesen, und *Nikitsky* findet ihn in einer Urkunde zur attischen Genealogie (Hermes 28, 621) wieder: das ist der Enkel unseres Proxenos vom J. 189. Über ihn s. *Bergk* 250 nach.

Z. 107 *W.-F.* trennen *βουλευόν|των*, aber °*των* steht noch auf Z. 107. — 109—112 fehlen bei *W.-F.* und *Nikitsky*. *Τορτέας Φαείνω* ist aus IGS. I, 1727 bekannt. Der Name von *τορ-τό-ς* zu *ἔ-τορ-ον*. Für die zwei andern haben wir keinen direkten Beleg; möglich ist, dass *Κλεάρετος Χαρίαο* ebenda 1752, 11 und *Θεοφάνεις Θεοφάνεος* 1750, 18 ihre Brüder sind. Ein *Πεδαγένης* ist aus Thespiae durch 1737, 12 bezeugt. — 113 *Πραῦλος* steht unter den von 195—179 aufgeführten 17 Strategen der Thessaler bei Eusebius Chron. (ed. Schoene) I, 245/246 an der 7. Stelle als „*Prailus Phaxae (filius) Kutusaeus*"; also gerade im Strategenjahre ist er in Delphi geehrt worden: nachgewiesen von *R. Weil*, Ztschr. f. Numismatik I, 182. *Phaxae* darf nicht auffallen. Beim Strategen für's Jahr 182/181 *Nicocrates* steht „*Phaxinae (filius) Kotunensis*"; dies kommt unserm *Φοξίνου* schon näher. — 116 Gemeint ist der Consul des J. 198 T. Quinctius Flamininus; im J. 189 war er Censor, er war da also nicht in Griechenland. Über die späte Verleihung s. die Controverse bei *Mommsen* 32 und *Bergk* 254. — 119 Als der Vater des Consuls vom J. 150, des *M'. Acilius L. f. K. n. Balbus*, durch *Th. Mommsen*, Eph. epigr. I, 285 Anm. 1 nachgewiesen. Vgl. auch *Bergk* 254. — 122 Ist 187 Consul. Sein Verdienst um Delphi besprechen *Mommsen* 34 und *Bergk* 255.

ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν | δευτέραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξι‖κράτεος· Λύκος Φιλέα Ταραντῖνος. |

ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου, | [Pr. II: 188 Juli—Dec.] βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἐτυ|μώνδα, Πραξία, Πεισίλα· Χαροπῖνος Ἀντάλ|λου Ἐλ⟨Ελ⟩εάτας. ‖

ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου, βουλευ|όντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἐτυμώνδα, | Πραξία, Πεισίλα· Εὔδοξος Αἰσχρίωνος Ἐλε|άτας. |

ἄρχοντος Κλεοδάμ[ο]υ τοῦ Πολυκλείτου, βουλευ‖όντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Πεισίλα, Ἐτυ|μώνδα, Πραξία· Πτολεμαῖος Πτολεμαίου | τοῦ Χρυσέρμ[ου] Ἀλεξανδρεὺς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γαλέστης, | Πτολεμαῖος Μάκρωνος καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ Κλεό|βουλος, Πτολεμαῖος, Ἄνδρυτος Ἀλεξανδρεῖς, ‖

Z. 125 Sein Vater mit grösster Wahrscheinlichkeit aus *Liv.* 25, 7, 11—14 nachgewiesen. *Ditt.* und *Bergk* 257. — 126 *W.-F.* Π[ολυ]κλείτου, auf dem Steine alles klar. — 128 Die Namensform Ἀντ-αλλος auch 2268, 11. — 129 *W.-F.* ohne Angabe der Dittographie. — 134 *W.-F.* Κλεοδάμου voll. — 136 *W.-F.* sagen in den notes S. 305: „Inscr. ΓΑΛΕΣΤ.. Sans doute Γαλέστας ou Γαλέστης", aber auf dem anstossenden Steine steht ja noch ΗΣ. Vater und Sohn sind bestimmt. Χρύσερμος lebte (s. *Ditt.* 169) unter Ptolemaeus III. Euergetes (247—223); sein Sohn († 220) gehörte zur Umgebung des Königs Ptolemaeus IV. Philopator (222—205), s. *Plut.* Cleomenes 36; dessen Sohn wieder — also der Z. 136 genannte — wird i. J. 188 delphischer Proxenos, sein Bruder Γλαύκων i. J. 185 (s. Z. 190). S. *Homolle*, BCH. III (1879), 470 no. 2. Auf Γαλέστης bezog *E. Rohde*, Rh. Mus. 34, 153 Anm. 2 die Erzählung Älians Var. hist. I 30: Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς (sc. V, Ἐπιφάνης 205—181) ἐρώμενον εἶχε Γαλέτην (also Γαλέστην) ἰδεῖν κάλλιστον κτλ. — 138 „Möglicherweise ein Sohn des Ptolemaeus, des Stadtkommandanten von Alexandria, der i. J. 220 von den Genossen des Kleomenes niedergestossen wurde (*Polyb.* V, 39; *Plut.* Cleom. 36)" *Bergk* 258. — 139 *W.-F.* Ἄνδρυτος. Der erste Buchstabe ist verletzt: es sieht aus, als ob in Λ ein Ω hineingesetzt wäre. Gewiss aber ἀνδρ- Stammform. Vgl. Ἀνδρύτας IGS. I 420, 36, was *Bergk* 257 Anm. 57 auch hier liest. — 140—147 habe ich so drucken lassen, wie die Zeilen auf dem Steine aussehen. Bei *W.-F.* fehlt Z. 142 ganz; infolgedessen ist der Nachtrag über Διονύσιος Δ. Ἀ. rechts falsch eingesetzt (vgl. die andern Doppelkolumnen 231 ff.). Dieser ist wohl der Sohn desjenigen Dionysios, der 216 die Soldaten des Ptolemäus Philopator befehligte (*Polyb.* V, 65, 10).

Ἀριστόνικος Ἀριστονίκου Ἀλεξανδρεύς, Διονύσιος
Πτολεμαῖος Πτολεμαίου Ἀλεξανδρεύς, Διονυσίου
Νέων Πτολεμαίου Ἀλεξανδρεύς, Ἀλεξανδρεύς
Κομανὸς Ἀλεξανδρεύς,
Ἀρατομένης Ἀλεξανδρεύς, ‖
Στράτιος Στρατίου Ναυπάκτιος,
Φίλων Κάστορος - - - - Ἀλεξανδρεύς,
Ἀγήσαρχος Τλωεύς.

ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου, [Pr. II: **187** Jan.—Juli.]
βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἥρυος, Ὀρθαίου, ‖
Ξενοκράτεος· Λεόντιχος Ἀριστοβούλου Ἀσχειεύς. |

ἄρχοντος Μαντία τοῦ Πολύωνος, [Pr. III: **179** Jan.—Juli.]
βουλευόντων | τὰν [πρ]ώταν ἑ[ξά]μηνον Σωδαμίδα, Πολυκρά[τ]εος, Ξ[- -]ενέ[α·]φ[ ]ικίδης Δορκύλου Θηβαῖος. |

Z. 140 *Ἀριστόνικος,* der bei Ptolemaeus V. in hohem Ansehn stehende Eunuch, *Polyb.* 22, 7, 6; 22, 1. — 141—44 sind 4 Söhne des *Πτολεμαῖος*; beim dritten und vierten ist die Wiederholung des Patronymikons unterlassen, dafür liess der Steinmetz an dieser Stelle freien Raum, damit man das darüberstehende *Πτολεμαίου* auch auf *Κομανός* und *Ἀρατομένης* beziehe. *Ditt.* fand den 1. und 3. Sohn in der Polybiusstelle (31, 28, 2), wonach sie 160 vor Chr. von Ptolemaeus VII. *Φύσκων* nach Rom geschickt wurden. Komanos durch *Polyb.* 28, 19, 1 schon aus d. J. 169 bezeugt. *Bergk* liest *Ἀριστομένης* st. *Ἀρατομένης,* was wirklich auf dem Steine steht. — 146 *W.-F.* notieren nicht die unbenutzte Stelle. Den Vater *Κάστωρ* kennen wir aus CIA. II, 381, 10 als Freund eines *Πτολεμαῖος,* den *Köhler* lieber mit dem III. als dem IV. identificieren möchte. — 147 *W.-F.* „*Ταωεύς*. Les lapicides confondaient souvent l' A et le Λ. Il faut lire *Τ[λ]ωεύς*. Tlos est une ville de Lycie“ (S. 305). Aber *λ* steht sicher auf dem Steine, wie auch schon *Nikitsky* anmerkte. Zwischen Name und Ethnikon freier Raum. — 149 Vgl. 1991, 10. — 150 *Steph. Byz.* *Ἄσχειον, πόλις Ἀχαΐας· τὸ ἐθνικὸν Ἀσχειεὺς ὡς Σιγειεύς, Ῥοιτειεύς.* — 152 *W.-F.* *τὰν πρώταν ἑξάμηνον.* Das fand ich nicht mehr auf dem Steine. Für's 2. Wort konnte ich höchstens [ ]*ωταν* annehmen. Das ist ja aber Versehen, *δευτέραν* muss es heissen, wie 1920, 2064, 2065, 2244 beweisen. *W.-F.* und *Ditt.* nehmen nach ihrer Interpunktion nur 2 Buleuten an. Aber aus 1920 und 2244 kennen wir den dritten; er h. *Ξενέας.* — 153 Der Anfang der Zeile ist z. T. zerstört. *W.-F.* geben noch *Πολυκρά|τεος* voll. Ihre Abschrift hat: |*τεος· .ενειχίδης*, und sie sagen S. 305: „Le nombre des lettres effacées au commencement du mot n'est pas certain. Peut-être faut-il lire [*Φερ*]*ενειχίδης*“. Dadurch, dass sie die Lücken nicht beachteten, erhielten sie falsches Resultat. Auf dem Steine steht: |.ΕΟΣ ⁚ [. .]*ενε*[ ] *φ*[ ]*ικίδης*. Der Rest nach Σ, so schrieb ich am Steine mir nieder, sieht wie zu einem Ω gehörig aus. Da wir aber *Ξενέα,* wie gesagt, brauchen,

ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, [Pr. VI: c. 150—140.]
βουλευ‖όντων τὰν δευτέραν ἑξάμην[ον] |

[ἄρχον]τος Πεισίλα, [Pr. II: 187 Juli—Dec.]
βουλευόντων τὰν πρώταν | [ἑξά]μηνον Θεοφράστου, Ξένωνος, Ἀριστοτέλεος· | [. . .]λων Εὐδάμου Τριχονεύς, Πυθόδωρος Μεγι|στοτίμου Ναυπάκτιος. ‖

ἄρχοντος Πεισίλα, [Pr. II: 186 Jan.—Juli.]
βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ἥρυος, Φιλαιτώλου· | Κλέω[ν] Φιλιστίδα Ὠρώπιος. |

ἄρχοντος Πεισίλα,
βουλευόντων τὰν δευτέ|ραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ἥρυος, Φ[ι]λαι τώλου· Θρασύλοχος Ἀλεξάνδρου | Ἀτράγιος, Ἀριστοκλῆς Ἀριστοκλέους | Ἁλικαρνασσεύς. |

haben wir doch sicherlich Ξ[- -]ενέ[α· herauszulesen. Ich notierte: In den Lücken braucht nichts gestanden zu haben. Das trifft also für die erste zu. Der Stein war eben z. T. unbrauchbar, und unsicher ist, wie viel in den andern 2 Lücken stand. So macht es Schwierigkeiten den Namen des Thebaners zu erraten. Leider hilft für die Ergänzung der Stelle nicht ein Beleg im IGS. I, wie in Z. 109/110. Φ[ρ]ικίδης oder ä.

Z. 151—55 unterbrechen die Reihe; denn Z. 148—150 meinen die 1. Hälfte, 156 ff. die 2. des Jahres 187. Also war ursprünglich zwischen Z. 150 und 156 freier Platz gelassen worden, und nachträglich füllte man ihn, einmal i. J. 179, dann in Pr. VI. Bei der 2. Benutzung der Lücke sah aber der Steinmetz nach der 2. Zeile, dass der Platz ungenügend war; er hörte darum mitten in der Zeile, ja mitten im Buchstaben Ny auf. *W.-F.* geben unrichtig ἑξάμ[, vielmehr °AMHI. Darauf ist nur noch freier Platz für éine Zeile. Was der Steinmetz hier nicht eingraben konnte, ist wohl dasselbe, was unter Z. 313 ff. steht. S. daselbst. — 157 Vgl. 2054, 10; 2239, 11/12; 2245, 14. — 162 *W.-F.* Κλέων voll. Derselbe Mann manumittiert in Nr. 1882 im Juni/Juli 170. IGS. I 3498, 54 giebt es einen Κλέων aus Oropos. Es fehlt aber das Patronymikon. Dieselbe Inschrift hat Z. 2 auch einen Φιλιστίδας (Θράσωνος). Ob Identität vorliegt, ist zweifelhaft: die zeitlichen Verhältnisse erheben keinen Einspruch; denn 3498 datiert *Ditt.* mit c. 150. — 163 Zwischen Z. 162 und 163 eine volle Zeile unbenutzt. — 164 *W.-F.* Φιλαι|τώλου. — 165 Bei ***Eusebius***, Chron. I, 246 wird an 10. Stelle (s. zu Z. 113) als Strateg der Thessaler vom J. 186 „*Thrasimakhus Alexandri (filius) Atraganus*" genannt, trotz der 2 abweichenden Zeichen beim 2. Compositionsgliede mit Θρασύ-λοχος zu identificieren. *Ditt.* — 166 Ἀτράγιος auch GDI. 1444, 3. — 167 Das eine Wort Ἁλ° ist unter die Mitte der vorhergehenden Zeile gesetzt.

ἄρχοντος Νικοβούλου, [Pr. II: 186 Juli—Dec.]

μηνὸς Βου|κατίου, βουλευόντων τὰμ πρώταν ἑξά||μηνον Δεξικράτεος, Εὐκλείδα, Ξενο|στράτου· Καφισόδωρος Μνασέα, Ξενότι|μος Φιλίππου, Θράσων Μύτωνος Λεπαδεῖς. |

ἄρχοντος Νικοβούλου, [Pr. II: 185 Jan.—Juli.]

βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἑξάμηνον Εὐκράτεος, Δάμωνος, Ξενοχάρεος· Ἀπολλώ||νιος Δημητρίου Χῖος. |

ἄρχοντος Νικοβούλου, [Pr. II: 186 Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Εὐκλείδα, Δεξικράτε|ος, Ξενοστράτου· Δάμαρχος Ἁγησία Θισβεύς. |

ἄρχοντος Πεισίλα, [Pr. II: 186 Jan.—Juli.]

βουλευόντων τὰν δευτέ||ραν ἑξάμηνον Κλεοδάμου, Ἥρυος, Φιλαι|τώλου· Ξένων Ξένωνος Κασσανδρεύς. |

ἄρχοντος Εὐκράτεος, [Pr. II: 185 Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Ἁβρομάχου, Ἀρχελάου, | Ξένωνος· Εὐάγγελος Εὐκράτεος, Ἐπιτέ||λης Ἑρμαίου Λεβαδεῖς. |

ἄρχοντος Εὐκράτεος,

βουλευόντων τὰμ πρώ|ταν ἑξάμηνον Ἁβρομάχου, Ἀρχελά|ου, Ξένωνος· Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου | Ἀλαβανδεύς, Ζωΐλος Ἱστιαίου Ἀλεξανδρεύς, || Γλαύκων Πτολεμαίου τοῦ Χρυσέρμου Ἀλεξανδρεύς. |

ἄρχοντος Φαίνιος, [Pr. II: 190 Jan.—Juli.]

βουλευόντων τὰν | δευτέραν ἑξάμηνον Παρνασσίου, | Μενεστράτου, Μαντία· Βότρυς Τιμο|θέου Ἀλεξανδρεύς. ||

Z. 168 Der auffällige Zusatz h. gewiss soviel wie der vollständigere in 2075 *μηνὸς Βουκατίου Πυθίοις*: das Fest gab die Gelegenheit zur Ehrung. — 168—179 ist zwischen die Eintragungen in die Liste *ἄ. Πεισίλα* (187/186) eingeschoben; es sind Eintragungen des nächsten Jahres (186/185). Innerhalb dieser wieder erweisen sich die Zeilen 173—175 als nachträgliche Einzwängung durch kleinere Schrift. — 171 *W.-F.* *Θρασέα* st. *Μνασέα*; corrigiert schon von *Nikitsky*. — 172 *W.-F.* *Φιλαιτώλου* st. *Φιλίππου*; corrigiert schon von *Nikitsky*. — Der Vater zu *Θράσων Μύτωνος* ist durch *Ditt.* IGS. I, 3087, 3 (*Φιλαρχιόντων Μύτωνος* | *Θρασωνίω κτλ.*) nachgewiesen. — 174 Vgl. 2242, 5. — 182 Vor ΑΡΧ° ein Λ, Spielerei wie 2077, 10. — 189 Danach eine volle Zeile unbenutzt. *Ἀλαβανδεῖς* auch 2587. — 190 Wegen Glaukon s. zu 136/137. — 191/194 durchbricht die Reihenfolge der Jahre; der Passus greift 4/5 Jahre zurück. War das die Absicht, dass die drei *Ἀλεξανδρεῖς* zusammen an einer Stelle stehen sollten?

ἄρχοντος Εὐκράτεος, [Pr. II: 184 Jan.—Juli.]

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Κράτωνος, | Ὀρθαίου, Σωδαμίδα· Σκύμνος | Ἀπελλοῦ Χῖος. |

ἄρχοντος Κράτωνος, [Pr. II: 188 Jan.—Juli.]

βουλευόντων ‖ τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Πεισιλάου, | Ἀνδρονίκου, Σωσινίκου· Διόγνητος, | Δημᾶς Καλλικράτεος Χῖοι. |

ἄρχοντος Ἀρισταινέτου, [Pr. II: 188 Juli—Dec.]

βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀμύντα, Ἀρχελάου, ‖ Πράξωνος· Ὀλυμπιόδωρος Ὀλυμπίχου Ἀθηναῖος. |

ἄρχοντος Δαμοσθένεος, [Pr. II: 181 Jan.—Juli.]

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἥρυος, Σωδαμίδα, | Ἀστυόχου· Νικάνωρ Λυκίσκου Ἀμβρακιώτας, | Ὀλύμπιχος Εὐμήλου, Ἐπιχάρης Καλλίππου, ‖ Φιλοκράτης Δεξιάρου Κορωνεῖς. |

ἄρχοντος Ἀνδρονίκου, [Pr. II: 180 Jan.—Juli.]

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Καλλία, | Δαμένεος, Κράτωνος· Δωσίθεος | Ζωΐλου Καλχηδόνιος, ‖ Ἀντίπατρος Μενεδάμου Κορίνθιος. |

ἄρχοντος Μαντία, [Pr. III: 180 Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Διοδώρου, Ξένωνος, | Σωσινίκου· Εὐφανίσκος Καλλιξείνου καθ' υἱο¦θεσίαν δὲ Νικασιδάμου, Πιστόξενος Πυθοδότου ‖ καθ' υἱοθεσίαν δὲ Θή-

Z. 196 Vgl. 1950, 16. — 197 Den Geograph aus Chios sieht in *Σκύμνος* *E. Rohde*, Rh. Mus. 34, 153; seinen Vater hält er für den Akademiker (*Plut.* de adul. et am. 22 p. 63d und *Athen.* X, 420d), den Schüler des Arkesilaos († 241/40). — 200 Vgl. 1961, 13. — 202 Danach eine volle Zeile unbenutzt. — 204 Vgl. 1966, 9. — 207 Vgl. 2047, 7; 2037, 15. Der Stein hat ΔΕΥΡΑΝ, und τ ist oberhalb zwischen Ε und Υ, ε rechts oben von Α nachgetragen. *Nikitsky* sagt nichts über die nachgetragenen Zeichen. — 209 Den Olympichos hat zuerst *A. Mommsen* aus *Polyb.* 27, 1, 9 nachgewiesen. Scheinbar ist ihm die Proxenie zweimal verliehen worden; denn Z. 251 kehrt sein Name wieder. Wiederholung derselben Ehrung ist ja an sich ein Unding; vgl. aber die Kallikles-Decrete 2508 ff. Die *Κορωνεῖς* haben ihn zweimal zur Festgesandtschaft abgeordnet, und so ist er, der bisherige Proxenos, beim 2. Male nochmals mitgenannt, wieder mit in die Liste gekommen. Vgl. zu 2677. — 210 Danach eine Zeile unbenutzt. — 212 Vgl. 2105, 8; 1964, 9. — 215 Danach eine volle Zeile unbenutzt. — 217 Vgl. 2015, 14; 2032, 17. — 218 Neun Rhodier. „*Καλλίξεινος* könnte der Rhodier sein, der eine Periegese von Alexandria (*περὶ Ἀλεξανδρείας*) verfasste". *Bergk* 260 Anm. 63. — 220 *W.-F.* und *Ditt.* *Γοργόνας*. Besser wohl *Γοργο-νᾶς*; vgl. *Βι-σθᾶς* Z. 56.

ριδος, Γοργονᾶς Κλεισιμβρότου, | Πειθιάδας Κλεομβρότου, Βωλίων Ἀ[λε]ξάνδρου, | Ἀγήτωρ Δαμοστράτου καθ' υἱοθεσίαν δὲ | Τιμοστράτου, Εὐέλθων Ἀντιδότου, Στράτων | Ἀριστοκράτευς, Κλεώνυμος Δαμοκράτευς ‖ Ῥόδιοι. |

ἄρ[χο]ν[τ]ος [Ε]ὐαγγέλου, | [Pr. III: **179** Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰμ πρώ|ταν ἑξάμηνον Βούλωνος, | Αἰακίδα, Μελισσίωνος· Δι‖ονύσιος Ληγέτου Ἐλεάτας. |

ἄρχοντος Εὐαγγέλου, |

βουλευόντων τὰμ πρώ|ταν ἑξάμηνον Βούλω|νος, Αἰακίδα, Μελισσίω:‖⟨ν⟩ος· Μικυθίων Μικυλίωνος | Χαλκιδεύς. |

ἄρχοντος Πραξία, [Pr. III: **178** Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰμ | πρώταν ἑξάμηνον Μνάσωνος, Σωτίμου, Ἀμφιστράτου· Ἀπολλωνίδης Ἀσκλη‖πιοδώρου Ζεφυριώτης. |

ἄρχοντος Πραξία,

βουλευόν|των τὰμ πρώταν ἑξάμ[η]νον Μνάσωνος, Σωτίμου, | Ἀμφιστράτου· Ἀθηνίων ‖ Ἀθηνίωνος Κορίνθιος. |

ἄρχοντος Πρα|ξία, [Pr. III: **177** Jan.—Juli]

βουλευόν|⟨ον⟩των τὰν | δευ[τ]έραν (ἑ)ξάμηνον ‖ Καλλία, Δα-

Z. 221 Stein ΑΞΑΝ°, schon von *Nikitsky* angemerkt; er sagt: „Auf dem Steine ist keine Lücke zwischen Α und Ξ", aber unter ΑΞ ist eine Lücke, in die der Steinmetz vielleicht als Correktur ΛΕ hineinschlug. — 225 Nach *Ῥόδιοι* ist ein grosses, rissiges, nach r. unten schief geschnittenes Stück des Polygon freigelassen. — 226 *W.-F. ἄ[ρχο]ν[τος Ε]ὐαγγέλου*, aber es ist mehr sichtbar. — 227 Stein °ΛΕΟΝΤΩΝ, und *υ* ist oben zwischen *ε* und *ο* nachgetragen. S. Z. 281. — 230 Aus *Λε-ηγέτης* contrahiert. Derselbe Mann 2580, 95. — 234 *W.-F. [Με]λισσίω νος*, also ohne Anmerkung über die Dittographie. — 231—236 steht rechts neben Z. 226—230: die durch die Zeilen 219, 220 angefangene Breite des Textes ermöglichte die Doppelkolumne. Vgl. 140 ff. 241 ff. 255 ff. — 235 *Μικυθίων*, ein Römerfreund und Führer der römischen Partei in seiner Heimat, sucht i. J. 192 (*Liv.* 35, 38, 1; 46, 9) ein Bündnis seiner Mitbürger mit Antiochus zu hintertreiben, wird i. J. 170 (*Liv.* 43, 7, 5) mit Klagen über die Grausamkeit der Prätoren Lucretius und Hortensius nach Rom gesandt. *Ditt.* und *Bergk* 261. — 237 *W.-F. τάν*. — 240 *W.-F. Ζεφ[υ]ρ°*, aber *υ* ist halbwegs sichtbar. Vgl. *Steph. Byz. Ζεφύριον· ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας οὕτως ἐκαλεῖτο. καὶ πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης.* — 242 *W.-F. ἑξάμη|νον*. — 241—243 stehen rechts von 237—239. Vgl. 231 ff. — 247/48 *W.-F.* nur *βουλευόν|των*. Auch *Nikitsky* erwähnt die Dittographie. — 249 *W.-F. δευτέραν ἑξάμηνον* voll, aber im ersten Worte fand ich *τ* nicht mehr, das anlautende Ε ist vor dem ähnlich aussehenden Ξ weggelassen worden. — 250 Vgl. 1909, 14; 1929, 10; 2033, 2.

μένεος, | Βαχχίου· Ὀλύμπιχος | Εὐμήλου, Μίκκων Διο|νυσοδώρου, Ἀθανίας | Ἐπαινέτου Κορωνεῖς. ‖

ἄρχοντος Μελισσί|ωνος, [Pr. III: 177 Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰμ | πρώταν ἑξάμηνον Δε|ξικράτεος, Ἀρχελάου, Ἀν|δρομένεος· Δαμέας Θεάν‖του Βούριος, | Φιλόνικος Σωκράτεος | Ἐλατεύς. |

ἄρχοντος Μελισσίωνος, [Pr. III: 176 Jan.—Juli.]

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Πραξία, Ἀνδρονίκου, ‖ Ἀριστίωνος· Πολέμων Μιλησίου Ἰλιεύς. |

ἄρχοντος Ἀρχέλα, [Pr. III: 175 Juli—Dec.]

βουλευόντων τὰμ πρώταν ἑξά|μηνον Μελι[σ]σίωνος, Ξένων[ο]ς, Βούλωνος· | Κάλ⟨λ⟩λιππος Σωχώρου Ἐλατεύς. |

ἄρχοντος Ξενοχάρεος, [Pr. III: 175 Jan.—Juli.]

βουλευόντων ‖ τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἐχεφύλου, Πρά‖[ξ]ωνος, Θε[ο]φράστου· Ἄδματος Ἀριστομέ|νεος, Σωμένης Σωμένεος, Καλλικράτης | Νέωνος Σεκυώνιοι, | Μνήμων Ἀρίστωνος Πάφιος, ‖ Πεισίλας Κρίτωνος Ἐλατεύς. |

Z. 251 *W.-F.* und *Ditt.* Βάχχιος, Stein Βαχχίου, mit χχ wie 2033, 2. Wegen Ὀλύμπιχος vgl. 209. Hier wie dort drei Abgesandte. — 255 setzt rechts von 248 als 2. Kolumne ein. S. 231 ff. — 258 Vgl. 1872, 9; 2236, 15. — 259 *Bechtel* zieht Θέ-αντος zu „ἄντομαι flehe an“. Einfacher Umkehrung von Ἀντίθεος. — 264 Vgl. 1834, 12; 1869, 8. *W.-F.* Πρα[ξί]α, aber ι ist ganz deutlich, Ξ ein wenig lädiert. — 265 Πολέμων ist der περιηγητής nach *Foucart's* zweifellosem Beweise (Revue de philol. II (1878), 215; *Bergk* 262). Die Schriften, mit denen er sich um Delphi verdient machte, heissen περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν und κτίσεις τῶν ἐν Φωκίδι πόλεων; noch um 100 nach Chr. in Delphi geschätzt (*Plut.* qu. conv. V, 2, 9). Aus unserer Zeile lässt sich beweisen, dass bei *Suidas*, der ihn s. v. Sohn des Εὐηγέτου nennt, ein Fehler steht. — 266 Ἀρχέλα wie 1796, 1, daneben 8 mal in den Freilassungen Ἀρχελάου (τοῦ Δαμοσθένεος). — 267 *W.-F.* Μελισσίωνος sowohl als Ξένωνος voll. Vgl. 1865, 6. Sonst Ξένων an dritter Stelle (1795, 9; 1807, 22; 2085, 6) oder an erster (1866, 5). — 268 Stein ΚΑΛ, dann getilgtes Λ, dann ΛΙ°, Κάλ⟨λ⟩λιππος. — 266—268 müsste, weil ein halb Jahr später, eigentlich nach 269—275 stehen. — 270 Aus demselben Semester Nr. 1745 und 1850; in beiden fehlen die Buleuten. — 271 *W.-F.* Θεοφράστου voll. Sie lesen darauf: Ἄδμ[η]τος, aber ΑΔΜΑΤΟΣ steht auf dem Steine; also ist α sicher. — 273 *W.-F.* Σικυώνιοι; corrigiert von *Nikitsky*; vgl. GDI. 3162; 3167; doch Σικυώνιος 311. — 274 Der Stein hat die ggr. Form Μνήμων. — 275 Mit dieser Zeile ist der Polygon zu Ende.

ἄρχοντος Αἰακίδα, [Pr. III: **172** Jan.—Juli.]

βουλευόν|των τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Εὐ|κράτεος, Ξενέα, Δαμοκράτεος· Νίκανδρος | Μενεκράτεος Ῥωμαῖος· εἶμεν δὲ αὐτῶι ‖ γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν. |

ἄρχοντος Κλεοφάνεος, [Pr. III: **171** Jan.—Juli.]

βουλε(υ)όντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Αἰακίδα, Μελι|σίωνος, Λαιάδα· προξενία ἐδόθη παρὰ τᾶς πό|λιος κατὰ τὸν νόμον Ἀσκληπιάδηι Μητρο‖δώρου, Δημητρίωι Ἀναξίππου | Ἀντιοχείοις ἀπὸ ⟨μ⟩Πυράμου. |

ἄρχοντος Κλεοφάνεος,

βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Αἰακίδα, | Μελισσίωνος, Λαιάδα· Φιλόνικος ‖ Θεωνίδα Ὑαμπόλιος. |

[ἄ]ρχοντος Λαι|άδα, [Pr. IV: **170** Juli—Dec.]

βουλευόν|των τὰν πρώ|ταν ἑξάμηνον ‖ Βακχίου, Ἀρι|στίωνος, Ἀμυ|νέα, οἵδε πρόξε|νοι· Ἀντίφιλος | Ἀρίστωνος ‖ Ταναγραῖος, | Ἄλεξις | Ἀριστέα | Ἡρακλειώτας, | Διόδωρος ‖ Ἡρακλείδου | Ταναγραῖος. |

ἄρχοντος Πύῤῥου, [Pr. IV: vielleicht **161.**]

βουλευόντων Ἀθάμβου, Ἀρχέλα, | Δίωνος· Νίκων Νικίου Μεγαλοπολίτας, Ἐχεκράτης | Ἐχεκράτου, Φίλων Φιλοκλέους

Z. 278 Vgl. 1758, 11; 1802, 5; 1803, 7. Immer ist *Δαμοκράτης* der letzte, wohl der *γραμματεύς*. — 281 Stein °ΛΕΟΝ° wie Z. 227; hier ist aber *υ* nicht nachgetragen worden. — 282 Vgl. 1759, 8; 1804, 11. In beiden Stellen und in Z. 289 *Μελισσίων* mit *σσ*; hier wohl wegen der Zeilenwende nur *σ*. — 284 *Ἀσκληπιάδηι*, das Schluss-Iota auffällig klein und dünn, wohl ursprünglich vergessen und dann erst dazwischen gedrängt. — 285 Zunächst schlug der Steinmetz *Ἀναξίππωι* ein, machte dann aber *Ἀναξίππου* daraus. — 286 Zu *Ἀντιοχείοις* vgl. *Steph. Byz.* s. *Ἀντιόχεια* am Schlusse: *τὸ ἐθνικὸν — Ἀντιοχεὺς καὶ Ἀντιόχειος. W.-F. ἀπὸ Ἀπάμου,* was unverständlich. Nach *ἀπὸ* ist M eingeschlagen, aber wieder getilgt. Darauf ganz deutlich der Flussname ΠΥΡΑΜΟΥ. Also sind aus *Steph. Byz.* s. *Ἀντιόχεια* die Worte: *ἕκτη Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Πυράμου* hierher zu beziehen. So schon *Nikitsky*. — 290 Bei *Steph. Byz.* s. v. *Ὑάμπολις* h. es: *ὁ οἰκήτωρ Ὑαμπολίτης*. Wie hier, z. B. auch 1747; IGS. III, 1, 226, 18. — 291 *W.-F. ἄρχοντος* voll. — 295 Vgl. z. B. 1789, 9. — 297 *οἶδε πρ°*, vgl. zu Z. 37 ff. — 307 ff. steht auf dem links an unsere Nummer anstossenden Polygone, und zwar zur Seite von Z. 41 ff. — 307 *W.-F. Ἀρχία*, aber *Ἀρχέλα*, was der Stein hat, wie es *Bergk* 264 bereits forderte, auch erwiesen durch 1884, 18, wo *Ἀρχέλας*, und durch 1812, 15; 1829, 13; 1885, 16, wo *Ἀρχέλαος* steht. Der Steinmetz hat *τὰν πρώταν ἑξάμηνον* weggelassen.

Ἀργεῖοι, Πυθῆς ‖ Ἀπολλωνίου Ἀθηναῖος, | Θεόπομπος Νίκωνος Σικυώνιος, | Νίκων Διοδώρου Θηβαῖος. |

ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, [Pr.VI: etwa 150—140.] *βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Εὐδώρου τοῦ Ἀ|μύντα, Ξεναγόρα τοῦ Εὐκλείδα, γραμματεύοντος δὲ Εὐκράτεος τοῦ Καλλίκωνος· Ἰσίδω|ρος Διονυσοφάνεος Αἰολεὺς ἀπὸ Ἄσσου. |*

ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος,

βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον | Εὐδώρου τοῦ Ἀμύντα, Ξεναγόρα τοῦ Εὐκλείδα, γραμματεύοντος | δὲ Εὐκράτεος τοῦ Καλλίκωνος· Πολύαινος Πολυαίνου Ἀλε|ξανδρεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου.

Z. 311 *Σικυώνιος*, s. zu Z. 273. — 313 Vgl. 1700, 13; 1701, 11. Warum man diesen Passus 313—315 links von Z. 41 setzte, ist klar. Die Geehrten haben gleiche Heimat, also wieder (s. Z. 37 ff.) ein Ansatz zum geogr. Ordnungsprincipe. — Das Stück 316—319 kam mehr aus Versehen hierher; denn daneben stehen ja *Ἀλεξανδρεῖς ἐκ τᾶς Τρωιάδος*. Nach Z. 319 unbehauener Raum.

Die 135 *πρόξενοι* der 28 Archontate umfassenden Liste sind:

Ἀθηναῖοι 7, 73, 106, 205, 310
Αἰγιεύς 29
Αἰολεὺς ἀπὸ Ἄσσου 315
Ἀκαρνᾶνες 32, 33
Ἀκραγαντῖνος 92
Ἀλαβανδεύς 189
Ἀλεξανδρεῖς a) *ἀπὸ Αἰγύπτου* 137, 139, 140, 141, 142 bis, 143, 144, 146, 189, 190, 194, 317.
b) *ἐκ τᾶς Τρωιάδος* 40, 44
Ἁλικαρνασσεύς 167
Ἀμβρακιώτας 208
Ἀντιόχειοι ἀπὸ Πυράμου 286
Ἀπολλωνιάτας 96
Ἀργεῖοι 309
Ἀργυριππανός 65
Ἀσχειεύς 150
Ἀτράγιος 166
Βούριος 260
Βρεντεσῖνος 70
Δημητριεύς 60
Ἐλατεῖς 262, 268, 275
Ἐλεάται 129, 132, 230
Ζεφυριώτης 240
Ἡρακλειῶται 75, 303
Θεσπιεῖς 110
Θηβαῖοι 153, 312
Θηραῖος 79
Θισβεύς 178
Ἰλιεύς 265
Καλχηδόνιος 214
Κανυσῖνος 14
Κασσανδρεύς 181
Κορίνθιοι 26, 215, 245
Κορωνεῖς 210, 254
Κῶιος 36
Λαμιεῖς 53
Λεβαδεῖς 173, 185
Λευκάδιος 100
Λιλαιεύς 4
Μασσαλιῶται 11
Μεγαλοπολίτας 308
Ναυπάκτιος 159
Παντικαπαιεύς 23
Πάφιος 274
Πελλαῖος 103
Ῥηγῖνος 83
Ῥόδιοι 225
Ῥωμαῖοι 17, 88, 116, 119, 122, 279
Σικυώνιοι 273, 311

Σκοτουσσαῖος 113
Ταναγραῖοι 300, 306
Ταραντῖνος 125
Τλωεύς 147
Τριχονεύς 158
Ὑαμπόλιος 290
Χαλκιδεύς 236
Χερσονασίτας 20
Χερσονασῖται ἐκ τοῦ Πόντου 57
Χῖοι 49, 175, 198, 202
Ὠρώπιος 162.

Die Zeit der Verleihung ist einmal besonders genannt: Z. 168 *μηνὸς Βουκατίου*, d. i. *Πυθίοις*. Bemerkenswert, dass achtmal je 3 genannt werden (*Ἀκαρνᾶνες* 32, *Θεσπιεῖς* 109, *Κορωνεῖς* 208 und 251, *Λαμιεῖς* 51, *Λεπαδεῖς* 171, *Σεκυώνιοι* 271, *Χῖοι* 197—201). Vgl. die Dreizahl auch 2580, 13, 15. Nun bestehen Gesandtschaften nicht selten aus 3 Namen. Sind jene 3 *πρόξενοι* zugleich eo ipso *θεαροδόκοι*, also die Wirte je eines Gesandten?

Zeit. Die Liste ist allmählich in der Zeit der II., III. und IV. Pr. entstanden und umfasst (im ganzen der Reihe nach) die Jahre **197—170**; Lücken bei den Jahren 193, 174, 171; einige Zusätze stammen aus der IV. (170—157) und VI. Pr. (c. 150—150). Diese Ermittelung ist das glänzende Resultat von *A. Mommsens* vielcitiertem Aufsatze „Delphische Archonten etc." im Philol. 24, 1 ff.

Standort: Polygonalmauer Strecke CD, rechts von Nr. 2052—2056 (*W.-F.* 387—391) und links von 2057—2065 (*W.-F.* 392—400). Diese unsere Liste der *πρόξενοι* umgebenden Freilassungen stammen aus den J. 195—174, alle aus Pr. II und III, mit Ausnahme von 2052 (Pr. IV *ἄ. Ἀνδρονίκου* c. 165), also aus derselben Zeit, wie die Eintragungen in die *πρόξενοι*-Liste (s. oben unter „Zeit"). Die Eintragungen erfolgten allmählich in kleinen und grösseren Intervallen: das beweist z. B. die Wiederholung des *οἵδε πρόξενοι* in Z. 89 und 302 — trotz *τοίδε* in Z. 1; an diese Überschrift und die ursprüngliche Fassung der Liste wird später nicht gedacht, wenn Z. 279 der Zusatz *εἶμεν δὲ αὐτῶι γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν* gemacht wird und Z. 283 den Satz bringt: *προξενία ἐδόθη παρὰ τᾶς πόλιος κατὰ τὸν νόμον κτλ.* Geordnet ist die Liste nach den Archontaten von 197—170. Diese Reihe wird unterbrochen 1) Z. 12; 2) Z. 37; 3) Z. 49; 4) Z. 71; 5) 151—156; 6) 160—179; 7) 191; 8) 266. In den ersten Jahren, also gleich nach 197, wird bald halbjährlich bald nach Wechsel der Beamten die Eintragung erfolgt sein. Wenn *ἄ. Διοδώρου* (Z. 12 ff.) und *ἄ. Φαίνιος* (Z. 61 ff.) erst eine Eintragung aus dem 2., dann aus dem 1. und hierauf wieder aus dem 2. Semester gemacht wird, so möchte man vermuten, dass die Vorlage die Jahres-Eintragungen umfasste und der Steinmetz nicht nach Semestern ordnete. Zwischen Eintragungen *ἄ. Πεισίλα*, Z. 160 und 180, sind solche *ἄ. Νικοβούλου* geschoben, die das nächste Jahr meinen und die unter sich nicht genau geordnet sind. Der zeitlichen Folge nach müsste Z. 269 vor Z. 266 stehen. Warum sie der Passus 37—40 durchbricht, ist in der Anmerkung gesagt. Wie ursprünglich eine Stelle frei gelassen worden war, später aber ausgefüllt wurde, zeigt die Eintragung 151 ff. Zusätze, um des geographischen Einordnungsprincipes willen gemacht, besprechen die An-

merkungen. Steht man vor der ganzen Nummer, so kann man aus den Zeichen, aus der Art der Einmeisslung Schlüsse auf die allmähliche Vervollständigung der Liste und das Alter ihrer Teile machen. Letztere suchte man dadurch von einander abzuheben, dass man mit *ἄρχοντος* immer neue Zeile begann, dieses Wort öfters um die ersten 2 Zeichen über die sonstigen Zeilenanfänge ausrückte (z. B. 104) und vorher Zeilen gehen liess, die nicht bis zu Ende ausgenutzt waren (14, 17, 20, 23, 26, 29, 33, 40, 48, 53, 57, 61, 70, 79, 83, 88, 92, 100, 116, 122, 129, 133, 159, 162, 167, 175, 185, 194, 198, 202, 280, 315). Zwischenraum von 1 Zeile liess man nach Z. 4, 11, 53, 70, 162, 194, 202, 210, 215. Die besondere Anordnung v. 140 ff. ist oben im Drucke gegeben. Von Doppelkolumnen wird in den Anmerkungen zu 231, 241, 255 ff. gesprochen. Die ganze Inschrift umfasst 319 Zeilen, auch bei *W.-F.*, obwohl diese 5 Zeilen (109—112 und 142) wegliessen; das hat darin seinen Grund, dass sie im Texte irrtümlich nach 290 gleich mit 300 (st. 295) weiterzählen.

2. Polygonalmauer Strecke AB: Anecd. 44—66; Lebas 857, 863, 867.

2582 *Anecd.* 46 (= *Rg.* 733). *Lebas* 874. *Pomtow*, Jhrb. 40, 536. *Cauer* 206.

Θεοί. | *ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Εὐρ[υ]- - - - - τίων | Τύχωνος Ταναγραῖος ἱερομναμονήσας εὐεργέ|τας ἐγένετο τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τὰ δίκαια πράσ‖σων, δεδόσθαι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, ἀσυλίαν, ἐπιτιμ⟨ι⟩ὰν καθάπερ Δελφοῖς, | προεδρίαν ἐμ πάντεσσι τοῖς ἀγώνεσσι, οὓς ἁ πό|λις ἄγει, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις | εὐεργέταις καὶ προξένοις· ἄρχοντος Ἡρακλεί|δα, βουλευόντων Στράτωνος, Κλευφάνευς, | Ἀθάμβου, Αἰνησίδα.*

Standort: Strecke AB Block H.

Z. 2 *Cu.* und *Rg.* ΕΥΙ[und conjicieren *Εὔι[ος? Εὐ]τύχωνος*. *Pomtow* vergleicht zur Namenbildung *Εὐρ[υ]τίων* IGS. I, 3175, 43 aus Orchomenos (erste Hälfte des 3. Jhrh.) und *Τύχων* 537 b, 5 (*Τυχανόριος*) aus Tanagra (aus dem 2. oder 3. Jhrh.). — 4 *Pomtow τοῦ (τε) ἱεροῦ*. — 6 *Cu. ἐπιτιμάν*, *Lebas °τιμίαν*, von *Cauer* belassen. Vgl. 2515, 12. — 7 *Cu. ἐμ*, *Lebas ἐν*. — 6/7 *Cu. ἁ πόλις | ἄγει*, *Lebas* wie oben. — 8 *Cu.* ΑΛΛΟΣΙΣ. — 9 *Cu. Ἡρακλ[εί]δα*, *Rg.* und *Lebas* voll. — 10 *Rg. Στράσωνος*. — 11 fehlt bei *Lebas*. *Cauer Αἰνησιδά[μου]*, ohne Begründung.

Die Fassung der Inschrift ist ähnlich der in Nr. 2518 (233 oder 232 vor Chr.). Das *Ἡρακλείδας*-Archontat ist nicht das aus Pr. IX (s. S. 639), sondern identisch mit dem in Nr. 2649, und die 5 Semesterbuleuten dieser Nummer kennzeichnen die Zeit. Hier fehlt der eine, sei es durch Nach-

lässigkeit des Steinmetzen oder der Abschreiber. *Στράτων* ist ἄ. i. J. 234 (Nr. 2517), *Ἄθαμβος* ἄ. i. J. 233 (Nr. 2518 und 2595). *Κλευφάνης* auch 2588—90 Buleut, *Αἰνησίδας* ἄ. 2813, 2817.

Zeit. 230—220; vielleicht 228 oder 229 vor Chr. S. S. 704.

2583 *Anecd.* 47 (= *Rg.* 722). *Lebas* 861.

[Θ]εοί. | [Δελφοὶ ἔδωκαν] Ἀ[ρ]χινόμωι, Ἀρχιπόλι Καλλ[| . . . . .]αίοις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξε[νίαν, | προμ]αντείαν, προεδρίαν, προδικί‖[αν, ἀσυ]λίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλ[λα ὅ σα] καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργ[έ]‖ταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόντ[ων] | Ἀγάθωνος, Κρίτωνος, Ἀριστοκράτευς.

Standort: Strecke AB Block H.

Z. 1 *Cu.* [*Θε*]*ο*[*ί*], oben nach *Lebas*, wie in dieser Nr. immer. — 2 Nach Z. 7 und 8 fehlen im Anfange 12 Zeichen, also ist der Anfang des Namens mit A erhalten. *Cu.* beginnt die Zeile mit]ΛΙΟΜΩΙ. — Dann *Cu.* *Ἀρχιπόλιος*. — Nicht drei, sondern zwei werden geehrt, und zwar zwei Brüder; mit *Καλλ*[begann der Vatersname, dann folgte das Ethnikon. — 3 *Cu.*]*ίοις*. — 3 Schluss *Cu.* *προξ*[, *Lebas* ΠΡΟΞΙ[. — 4 *Cu.* nur]*αν, προεδρίαν, προδι*[*κίαν*. — 5 *Cu.* nur]*έλειαν πάντων καὶ*[. — 6 *Cu.*]*ὅσα ἄλλοις*, am Schlusse *εὐεργέ*|*ταις*. — 8 *Cu.* *Κρ*[*ί*]*τωνος*, *Rg.* und *Lebas* voll. — *Cu.* [*Π*]*ιστοκράτευς*, ein Name, der in der Menge der delphischen Namen des 3. Jhrh. nicht begegnet. *Ἀρ°* auch Buleut 2802, 2803.

Gleiches Archontat wie 2594 und 2598, wonach *Ἀμύντας* und *Ἰατάδας* der 4. und 5. Buleut waren.

Zeit. 240—230 vor Chr. S. S. 694.

2584 *Anecd.* 48 (= *Rg.* 717). *Lebas* 876.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Λυκόφρονι Πολυάρχου Νησιώτηι | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, εὐεργεσίαν, προ μαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει|αν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ|νοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Πλείστωνος, | βουλευόντων Ἀριστομάχου, Ἐπαρμόστου, Δρω[πί]|δα, Στράτωνος, Ἀρχιάδα.

Standort: Vgl. *Landron's* Plan Nr. II Block Υ — von *Foucart* der Süd-Ostecke der Polygonalmauer zugewiesen (Bull. VII (1883), S. 409); unbestimmt, ob von Strecke AB oder AG (*Pomtow*, Beitr. 102).

Z. 1 fehlt bei *Cu.* — Am Schlusse *Cu.* N[A]Ξ[IΩ], *Rg.* ΝΑΞΙΩ, *Lebas* ΝΗΣΙΩΤΗΙ. — 6 *Cu.* *Πλείστ*[, *Cu.* *Πλείστ*[*ωνος*] vel *Πλειστ*[*αίνου*], *Lebas* voll. — 7 *Cu.* hat nach *Ἀριστομάχου* nur [. .]A[. — 8 *Cu.* *Λυσιάδα* st. *Ἀρχιάδα*, oben nach *Lebas*; denn der ἄ. vom J. 236 (Nr. 2515 und 2593)

ist gemeint, wie *Στράτων* der *ἄ.* von 234 (Nr. 2517) ist. *Ἀριστόμαχος* auch 2587 Buleut.

Jhrb. 43, 824 sagt *Pomtow*: „Wir wissen, dass im makedonisch-ägyptischen Kriege (246—239) ein grosser Teil der Inseln (z. B. Chios, Samos, Lemnos, Rhodos) mit Antigonos und den Ätolern gegen Ägypten verbündet war (*Droysen*, Epig. I, 405), und dass das *κοινὸν τῶν Νησιωτῶν* gerade damals seine Hauptblütezeit hatte". Wäre *Νησιώτης* so zu nehmen, würde gewiss der Zusatz *ἐκ* — gefolgt sein, und die einfachere und deutlichere Bestimmung lesen wir ja in Inschriften der nämlichen Zeit (z. B. *Σαμίοις* Nr. 2594). Gab es auch mehrere Orte Namens *Νᾶσος*, *Νῆσος*, so wird der Delphier das Ethnikon *Νησιώτης* ohne nähere Bestimmung schon auf éine Ortschaft fixiert gehabt haben; vielleicht war *Λυκόφρων* aus dem Kastell von Oiniadä (*Liv.* 26, 24; *Bursian*, I, 122).

Gleiches Archontat mit 2514 und 2585.

Zeit. 246 oder 242 vor Chr. S. S. 687.

2585 *Anecd.* 49 und 44 (= *Rg.* 718). *Lebas* 877.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Μολύκκωι Ἀμεν(ν)έα Θεσ[σ]α|λῶι ἐγ Λαρίσας καὶ τοῖς υἱοῖς Ἀμεν(ν)έαι, Ἀδάμα[ν]|τι, Ἀσάνδρωι καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενί‖αν, προμαντείαν, προεδ(ρ)ίαν, προδικίαν ποτὶ Δελ|φούς, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄ[λλα] | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργ[έται]|ς· ἄρχοντος Πλείστωνος, βουλευόντων [Ἀρισ]|τομάχου, Δρ[(ωπ)]ίδα, Ἐπαρ[μ]όστου, ‖ [Ἀρχι]άδ[α], [(Σ)][τράτωνος].*

Standort: Vgl. *Landron's* Plan Nr. II Block Υ — von *Foucart* der Süd-Ostecke der Polygonalmauer zugewiesen (Bull. VII (1883), S. 409); unbestimmt, ob von Strecke AB oder AG (*Pomtow*, Beitr. 102).

Z. 1 fehlt bei *Cu.* — 2 *Cu.* ΑΜΕΝΕΛΘ.Ι.Α|.., *Lebas* wie oben. — 3 *Cu.* *υ[ἱ]οῖς*, *Cu.* ΑΜΕΝΕΛΑΔΑ[, *Rg.* ΑΜΕΝΕΘΑΔΑ[, *Lebas* wie oben. — 5 *Cu.*, *Rg.*, *Lebas* *προεδίαν*. — *Cu.* *Δε[λ]|φούς*, *Lebas* ΔΕ/ |°. — 6 *Cu.* und *Rg.* [*τὰ ἄλλα*] |, geben Z. 7 nur]*ὅσ(α) ἄλλοις* und ergänzen [*τὰ ἄλλα πάντα*] *ὅσ[α] ἄλλοις*. — 7 Schluss *Cu.* *εὐεργέ[ταις*, *Lebas* *εὐεργ[έται]|ς*. — 8/10 bei *Curtius* Nr. 44, bei *Rg.* und *Lebas* Fortsetzung von unserer Inschrift. — 8 *Cu.* *βουλευόντων*, *Lebas* *βουλευόν[των*. — 9 *Cu.* nur]*χου*, *Lebas* |*τομάχου*. — *Cu.* *Ἀριστείδα*, *Ἐ[φ]αρ[μ]όστου*, *Lebas* *Ἀριστώνδα*, *Ἐπάρχου*. — 10 *Cu.* noch]ΔΑ..Υ[, *Rg.* ΔΑ....Υ; bei *Lebas* nur 9 Zeilen. Es müssen aber fünf Buleuten gewesen sein, und beide Abschriften führen auf das gleiche Semester wie in 2584. Durch *Lebas* ist an erster Stelle [*Ἀρισ*]*τομάχου*, durch *Curtius* an dritter *Ἐ[π]αρ[μ]όστου* gesichert. Demnach ist an zweiter Stelle ΑΡΙΣΤΕΙΔΑ und ΑΡΙΣΤΩΝΔΑ verlesenes ΔΡΩΠΙΔΑ, und in Z. 10 standen die beiden andern Buleuten.

Die Namensform *Ἀμενέας* habe ich nach *W. Schulze*, Gött. Gel. Anz.

1897, S. 894 corrigiert: „Der wahre Name darf bei der laxen Praxis der (delphischen) Steinmetzen als *Ἀμεννέας* angesetzt werden"; zu erschliessen aus dem äolischen (Assos) *Ἀμεννάμενος* (vgl. *Hoffmann* II, Nr. 144 (S. 103)); dazu ark. *Ἀμηνέας*, kypr. *Ἀμηνίjας*.

Gleiches Archontat mit 2514 und 2584 (s. o.). Vgl. *Pomtow*, Jhrb. 43, 828.

Zeit. 246 oder 242 vor Chr. S. S. 687.

2586 *Anecd.* 50 (= *Rg.* 735). *Lebas* 855.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πολεμαινέτωι Πολε|μαινέτου Μελιταιεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν [

Standort: Strecke AB Block Γ.

Z. 2 *Cu.* [ἐκ]γόνοι[ς], *Lebas* voll. — 3 *Cu.* „Reliqua abrasa sunt propter titulum, ut videtur, decimum quintum proxime subscriptum". Die Bemerkung wird dem deutlich, der die Inschriftenfolge auf Block Γ nicht nach *Curtius-Pomtow's* Tafeln, sondern nach *Landron's* Plane prüft. Unsere Nr. steht an der obersten Kante und unmittelbar darunter *Anecd.* 15 = 2273. Aus irgendwelchem Grunde blieb das Decret unvollständig, und der Platz wurde mit der Manumission der IX. Priesterschaft gefüllt. So ergiebt sich, dass unsere Nr. älter als 2273 ist. Der Block ist in 2 verschiedenen Perioden benutzt worden. Wie 2273, gehören auch die 2 links unter dieser Nr. stehenden Freilassungen der Zeit 150—100 vor Chr. an (2278 und 2279 *ἄ. Δεξώνδα* Pr. VI). Rechts aber steht darunter Nr. 2597, ein Decret vom J. 238 oder 237. Dieser älteren Einmeisselungsperiode werden wir auch unsere Nr., zumal wegen Ξ in *προξενίαν*, zuweisen.

Zeit. Zwischen 250 und 200 vor Chr.

2587 *Anecd.* 51. *Rg.* 719. *Lebas* 873.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀρτεμιδώρωι, Ἀγήμονι, Σιδύμωι Μενύλλου Ἀλαβανδεῦ - - σι | αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ‖ ἄρχοντος Ἀρχέλα, βουλευόντων Καλλικλέος, Ἀριστομάχου, Νικοδώρου.

Standort: Strecke AB Block B. Auf *Landron's* Plane lies 873 statt 875; denn 875 steht auf Block H. Der bei Nr. 2267, 2262, 2264 (= *Landron-Lebas* 956, 912, 913) erwähnte Abklatsch trifft rechts die Zeilenanfänge von den Decreten 2588, 2589, 2590, 2587 (= *Landron-Lebas* 868, 869, 870, 873). Infolge der bei Nr. 2267 genannten Misere hat er mir für die Controle der Namen nichts nützen können. Auffällig ist *Rangabé's* Bemerkung, dass er einen eigenen Abklatsch vom 1. und 4. Decrete gehabt habe, — und von den zwischen ihnen stehenden 10 Zeilen des 2. und 3. Decretes nicht?

Z. 1 fehlt bei *Cu.*, *Lebas* [*Θ*]*ε*[*οί*], *Rg.* voll. — Nach *Ἀγήμονι Cu.* [. . .]*φοι*, *Rg. Σισύφω*, *Lebas Σιδύμωι.* Da die andern Namen durchaus griechisch sind, werden wir in *Σίδυμος* einen „Zwilling", einen *Δίδυμος*, suchen dürfen. — *Cu. Μενύλ*[*λ*]*ωι*, *Rg. Μεννάδου*, *Lebas Μενύλλου.* — *Cu. Ἀλαβανδεῖ καί*, *Rg.* ΑΛΑΒΑΧΙΔΙ, in Umschrift *Ἀλαβανδ(εῦσιν)*, *Lebas* wie oben. Ein *Ἀλαβανδεύς* auch 2581, 189. — 5 *Cu. Ἀρ*[*χ*]*έλα*, *Rg. Ἀρχελάου*, *Lebas Ἀρχέλα.* — *Cu. Καλλικλέους*, *Rg. Χαρικλέος*, *Lebas Καλλικλέος.*

Zu trennen das Archontat von 2608 und das aus dem J. 175/74 (s. oben S. 636). Das andere Semester dieses *ἄ. Ἀρχέλα* ist durch 2672 vertreten. Daraus lernen wir, dass hier 2 Buleuten fehlen. Wir haben in *Καλλικλῆς* einen Archonten aus Gruppe C (266—240; s. S. 686), in *Ἀριστόμαχος* den Buleuten von 2584 und 2585 (246 oder 242) zu erkennen. *Ἀρχέλας* in 2601 Buleut, *Νικόδωρος* Vater eines Bürgen in 1804 (s. 171).

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr. S. S. 705.

2588 *Anecd.* 52. *Rg.* 725. *Lebas* 868.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ποσειδωνίωι, Ἡρακλειοδώρωι, Ἀπολλοδώρωι, Ξανθίππωι Ἑλλανίκου Ἀμφιπολίταις* | *αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν,* | *ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις·* ‖ *ἄρχοντος Ξενοχάρευς, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνευς.*

Standort: Strecke AB Block B: auf *Landron's* Plane giebt es zweimal die Nummer 868, nämlich Block B und X; ersterer gilt hier. S. die Bemerkung zu 2587.

Z. 1 *Cu. Θε*[*οί*], *Rg.* und *Lebas* voll. — 2 *Cu. Ποσειδωνίω*, *Rg.* und *Lebas* °*νίωι.* — Dann *Cu.* und *Lebas Ἡρακλειοδώρωι*, *Rg.* °*δώρω*[*ι*], *Rg.* ohne das über der Z., über *Ἑλλανίκου* nachgetragene *Ξανθίππωι.* — Hierauf *Cu. Καλανίκου*, *Rg.* und *Lebas Ἑλλανίκου.* — Am Schlusse *Cu. Ἀμφιπολί*[*ταις*], *Rg.* °*πολίτα*[*ις*], *Lebas* voll. — 4 *Rg. τὰ ἄλλα*, *Cu.* und *Lebas τἆλλα.*

Im Decrete 2590 stehen die hier fehlenden 2 Buleuten *Ἀμύντας* und *Ἀρισταγόρας.* *Κλευφάνης* auch 2582 Buleut.

Zeit. Zwischen 260 und 230 vor Chr.

2589 *Anecd.* 53 (= *Rg.* 726). *Lebas* 869.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀσκληπιάδηι Γοργίου Φοίνικι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν,* | *προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα* | *ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρευς,* ‖ *βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνευς.*

Standort: Strecke AB Block B. S. die Bemerkung zu 2587.

Alle drei Publikationen decken sich völlig.

S. 2590: es fehlen hier also die 2 Buleuten *Ἀμύντας* und *Ἀρισταγόρας*.

Zeit. Zwischen 260 und 230 vor Chr.

2590 *Anecd.* 54 (= *Rg.* 727). *Lebas* 870.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Τελέσωνι Κα[(φ)]ίωνος Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενί|αν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλ|λα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρευς,* ‖ *βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Ἀμύντα, Ἀρισταγόρα, Κλευφάνευς.*

Standort: Strecke AB Block B. S. die Bemerkung zu 2587.

Z. 1 fehlt bei *Cu.* — 2 *Cu.* ΤΕΛΕΣ.ΝΙΚΑ°, in Umschrift *Τελέσ[ι] Νικαρίωνος,* mit der Bemerkung: possis etiam: *Τελέσ[ω]νι Καρίωνος.* Letzteres aber giebt *Lebas* voll. Für *Καρίωνος* vermute ich *Καφίωνος*; vgl. böot. *Κάφων* IGS. 3294, *Κᾶφις* 1892, delph. *Καφώ* GDI. 2064 — Hypokoristika zu *Καφισόδοτος* u. ä. — 3/4 *Cu.* *τἆλλα* | *ὅσα, Lebas* wie oben. — 5 Die 2 Namen *Ἀμύντα, Ἀρισταγόρα* fehlen bei *Cu.* und *Rg.* Die Identificierung des *Ἀμύντας* in dieser Zeit unmöglich, da es gleichzeitig zwei gab (s. 2600).

Gleiches Archontat wie 2588 und 2589. Unter ihm Nr. 2587 *ἄ. Ἀρχέλα.*

Zeit. Zwischen 260 und 230 vor Chr.

2591 *Anecd.* 55 (= *Rg.* 731). *Lebas* 866. Besser bei *Wescher*, Mon. bil. p. 136 A und *Pomtow*, Jhrb. 40, 517 und Tafel I, Figur II.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀνάνδρωι, Ὀνυμακλεῖ Ἀναξίλα* | *Αἰγινάταις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προ|μαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει|αν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ|νοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέους, βου|λευόντων Ἀγήτορος, Ξενοδόκου, Θρασυμάχου,* | *Ἀρισταγόρα.*

Standort: Ostseite der Polygonalmauer. Strecke GH Nr. I. S. *Pomtow*, Beitr. 101 Anm. 1: er weist nach, dass *Anecd.* 55 und *Wescher* A nicht zwei Niederschriften ein und derselben Urkunde sind, sondern bloss dieselbe Inschrift.

Z. 1 *W.* und *P.* *θεοί*, *Cu.* und die übrigen *θ[ε]ο[ί]*; *W.* umschreibt *θεῷ.* — 2 *Cu.* ΑΝΑΞΙΑ., *W.* und *P.* *Ἀναξίλα*; *W.* liest *Ἀναξίλᾳ* und nimmt 3 Ägineten an, *P.* bestätigt mit ΑΝΑΞΙΛΑ die Conjektur von *Cu.*, der *Ἀναξί[λα]* gab. — *Lebas* nach *αὐτοῖς* ΙΑΙ, alle andern *καί.* — *W.* und *P.* *ἐκγόνοις,* die übrigen *ἐγγ°.* — 6 *W.* und *P.* *Εὐκλέους,* die übrigen *Εὐ[κ]λέους.* — 7 *W.* und *P.* *Ξενοδόκου, Cu.* und die übrigen *Ξενοδώρου.* Jene zwei haben Recht, wie aus Vergleich von 2597, 2599 und 2670 hervorgeht. Der Steinmetz lässt hier und 2597 *Μένητος* weg

und stellt dafür den drei stets wiederkehrenden *Ξενόδοκος*, *Θρασύμαχος* und *Ἀρισταγόρας* einen *Ἀγήτωρ* voran. Als Ursache des Schwankens vermutete einst *Pomtow*, dass einer der Buleuten im Amte starb und statt seiner später der Nachfolger aufgeführt wurde (s. *Pomtow* zu Nr. 2670). Aber die neuen Funde lehren, dass Gr. D fünf Semesterbuleuten hatte, und diese pflegen nicht immer vollständig aufgezählt zu werden (s. z. B. 2583, 2594, 2598); Grund des Wechsels unerfindlich.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2592 *Anecd.* 56. *Rg.* 716. *Lebas* 871. *Ditt.* 327. *Pomtow*, Jhrb. 42, 821.

Θεο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν προμαντεία[ν Ἀλε]‖ξανδρειεῦσι τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου βασι[λεύ]|οντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου βα[σι]‖λέως· ἄρχοντος Ἀρισταγόρα, βουλευόντων | Χαριξένου, Ξένωνος, Θευδωρίδα.

Standort: Strecke AB Block Δ.

Im Formular ähnlich Nr. 2617 und 2754. Dass ganze Gemeinden delphische Ehren empfangen, lehrt Nr. 2580, 41, 2617; vgl. GDI. 1340. Trotzdem noch Einzelverleihungen, s. S. 779 und Nr. 2737.

Z. 5 *Cu.* *βουλευόντων*, *Lebas* °*όν[των]*. — *Dittenberger*: „Ptolemaeum II. Philadelphum (285—247 a. Chr.) intellegit *Curtius*, sed nescio an titulus aliquanto recentior sit. Charixenus Delphus est Bull. VI, 49 (= 2652), 4, 17 (192/1 a. Chr.). Sed vix hoc nomen sufficit ad aetatem huius tituli definiendam.“ Derselbe Archontenname begegnet auf dem amphiktyonischen Fragmente 2526, das *P.* mit Hülfe von *Ἀλεξαμενός* den J. 224—220 zuweist. Letzteres kann aber hier wegen *Πτολεμαῖος* nicht gemeint sein. Der Buleut *Χαρίξενος* ist ἅ. in Nr. 2704 und 2768 (etwa Gruppe C), und so kommen wir dem Archontate von 2563 nahe. *Ξένων* auch 2623 (a. 271) Buleut. Der Enkel des *Θευδωρίδας* vielleicht in Nr. 1843, 11 (a. 174).

Zeit. Aus den J. 285—247; genauer 272 vor Chr. (s. S. 676).

2593 *Anecd.* 57 (= *Rg.* 729). *Lebas* 878.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐβίωι Ἀλύπου Λοκρῶι ἐγ Λαρύμνας | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προ|εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων ‖ καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ | εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχιάδα, βουλευόντων | Ἀρισταγόρα, Ἀρχιδάμου, Δάμωνος.

Standort: Strecke AB Block Δ.

Z. 2 *Cu.* und *Lebas* *Λαρύμνας*, *Rg.* Λ.ΡΙΜ°. — 3/4 *Cu.* *προ|ε[δρία]ν*, *Lebas* voll. — 5 *Cu.* *τὰ [ἄλλα ὅσα] καί*, *Lebas* *τἆλλα ὅσα*.

Gleiches Archontat mit 2515.

Zeit. 236 vor Chr.

2594 *Anecd.* 58. *Rg.* 721. *Lebas* 860.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Δημητρίωι, Ἀμύνται, Μαρσύ[αι]* | *Φίλωνος Σαμίοις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις* | *προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προ‖δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ* | *τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις* | *καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ,* | *βουλευόντων Ἀγάθωνος, Κρίτωνος,* | *Ἀμύντα.*

Standort: Strecke AB Block Δ.

Z. 2 *Cu.* ΑΜΥΝΤΑΙ, *Rg.* ΑΜΥΝΤΑΙΜΑ, *Lebas* °ΤΑΜΑΡΣΥ[. — 5 *Cu.* *ἀτέλιαν*, *Rg.* lässt das Wort weg, *Lebas* *ἀτέλειαν*. — 6 *Cu.* und *Rg.* *τὰ ἄλλα*, *Lebas* *τἆλλα*. — 7 *Cu.* °ΛΟ[Υ, *Rg.* und *Lebas* °ΛΟΥ. — 8 *Cu.* *βουλευόντων -Ἀγ°*, *Lebas* *βουλευόντ-ων Ἀγ°*.

Gleiches Archontat wie 2583 und 2598, wonach *Ἀριστοκράτης* und *Ἰατάδας* noch zu den Buleuten zählten.

Zeit. 240—230 vor Chr. S. S. 694.

2595 *Anecd.* 59 (= *Rg.* 728). *Lebas* 875.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Πλεισταίνωι Ῥυσιάδα Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ ἐκγό|νοις προ[(ξ)]ενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν,* | *ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις* ‖ *καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀθάμβου, βουλευόντων Ἀρισταγόρα,* | *Δάμωνος, Πλείστωνος.*

Standort: Strecke AB Block H. *Landron's* Plan hat die Nummer 875 zweimal, nämlich auf Block B und H; letzterer trägt obige Inschrift.

Z. 2 *Cu.* *ἐκγ[ό]*, *Rg.* und *Lebas* *ἐκγό|*. — 3 *Cu.* *προξενίαν*, *Lebas* ΠΡΟΕΕΝΙΑΝ und schreibt sic über das falsche E. — Ende *Cu.* *ἀσυλίαν*, *Lebas* °*λία[ν]*. — 4 *Cu.* *τὰ ἄλλα*, *Lebas* *τἆλλα*. — Der Vater des Geehrten trägt seinen Namen einer Gottheit zu Ehren, die sich als *ῥυσί-πολις*, *ῥύσιος* erwies. — Gleiches Archontat wie 2671.

Unsere Inschrift steht auf Block H zwischen Nr. 2582 (*ἄ. Ἡρακλείδα*, vielleicht 228 oder 229 vor Chr.) und 2514 (*ἄ. Πλείστωνος*, 246 oder 242 vor Chr.). Zeitlich passt dazwischen das *Ἄθαμβος*-Archontat der Nr. 2518 aus dem J. 233 oder 232 vor Chr. S. S. 688 Anm. Nr. 2518 gehört ja eigentlich als Collectivproxeniedecret in die Gruppe der „Ehrungen". *Ἄθαμβος* 2582 Buleut; *Πλείστων* auch 2588—90 Buleut, *ἄ.* 2584 und 2585.

Zeit. 233 oder 232 vor Chr.

2596 *Anecd.* 60. *Rg.* 715. *Lebas* 856. *Pomtow*, Jhrb. 40, S. 508. Tafel I. Figur I. C. v. B.

Θεο[ί]. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλικλεῖ Καλλικλέους Ἀθηναίωι οἰκοῦντι ἐ|ν Αἰτωλίαι, ἱεροκή|ρυκι τῶν ἱερομναμόνων καὶ τῶν*

Ἀμφικτιόνων, | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προ||δικίαν, [ἀ]συλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα πάντα ὅσα καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Δίω|νος, βουλευόντων Ἐχεκρατίδα, Ξένωνος, Εὐίππου.

Standort: Strecke AB Block A. Auf *Landron's* Plane die 5 von 856 undeutlich. Diese Nummer steht unter 835 (= 2509).

Z. 1 *Cu.* und *Rg.* *θεοί*, *Lebas* und *Pomtow* *θεο[ί]*. — 2 *Cu.*, *Lebas* und *Pomtow* °*κλεῖ*, *Rg.* ΚΛΗΙ. — 3 *Cu.* und *Rg.* °*κτυόνων*, *Lebas* °*κτιόνων*. — 5 *Cu.*, *Rg.* und *Lebas* *ἀσυλίαν*, ich sah nur [ἀ]σ°. — *Lebas* ΑΤΕ°. — *Rg.* *πάν[τ]ων*, *Cu.* und *Lebas* voll. — *Cu.* und *Rg.* *τὰ ἄλλα*, *Lebas* *τἆλλα*, was ich bestätigen kann. — *Rg.* lässt danach *πάντα* weg. — 6/7 *Rg.* *Δίω|ν[ο]ς*, *Cu.* und *Lebas* voll; auch ich sah den Namen voll.

Über den *Καλλικλῆς* s. S. 677 Gruppe C.

Gleiches Archontat wie 2510. S. S. 684.

Zeit. Gruppe C (266—246), specieller 260—250 vor Chr.

2597 *Anecd.* 61 (= *Rg.* 730). *Lebas* 865.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Νικάνδρωι Νικάνδρου | Σκαρφεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, || ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ|γέταις· ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευ|όντων Ξενοδόκου, Θρασυμάχου, | Ἀρισταγόρα.

Standort: Strecke AB Block Γ.

Z. 1 fehlt bei *Cu.*, *Rg.* *Θε[οί]*, *Lebas* voll. — *Rg.* (S. 829) lässt es unentschieden, ob das Ethnikon *Σκάρφεια* meint, „cité de la Locride, située près des Thermopyles" oder *Σκάρφη*, „ville de Béotie (*Strabo* 408 d)". Das erstere begegnet 2580, 39: dort steht *ἐν Σκαρφείαι* zwischen *ἐν Λαμίᾳ* (Z. 38) und *ἐν Σωσθενίδι* (Z. 40). Das Ethnikon *Σκαρφεύς* dazu auch GDI. 1435.

Wegen des Archontats s. 2591.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2598 *Anecd.* 62 (= *Rg.* 723). *Lebas* 859.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Κλευμένει Κρεύθωνος Κοτταεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμ[αν]|τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προ|ξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόντων Κρίτωνος, Ἀγάθωνος, Ἰατάδα.

Standort: Strecke AB Block Φ.

Z. 2 *Cu.* ΕΔΟΚΑΝ, *Rg.* und *Lebas* richtig. — *Cu.* [*K*]*λευμένει*, *Lebas* *Κλευμένει*. — *Cu.* ΚΡΕΤΘ°, in Minuskel *Κρε*[*ύ*]*θωνος*, *Lebas* wie oben. — Ende *Cu.* *προ*[, *Lebas* noch linke Hasta von Μ. — 3 *Cu.* *προεδρ°*, *Lebas* *πρεοδρ°*. — *Cu.* und *Rg.* lassen *πάντων* weg. — Beide haben *τὰ ἄλλα*. — Beide am Ende *πρ*[*ο*]||. — 4 *Cu.* lässt *βουλευόντων* weg, *Rg.* hat leeren R. für 8/9 Z., *Lebas* hat das notwendige Wort voll. — Zum Ethnikon bemerkt *Rg.* S. 329: Peut-être bien est-ce *Κοτιάειον*, la ville de Phrygie, dont l'éthnique est *Κοτιαεύς* dans Schol. Il. 1, 1. Unmöglich: 2529, 5 steht ein *Κοτταεύς* unter den ätolischen Hieromnemonen.

Gleiches Archontat wie 2588 und 2594, wonach hier die Buleuten *Ἀριστοκράτης* und *Ἀμύντας* fehlen.

Zeit. 240—230 vor Chr. S. S. 694.

2599 *Anecd.* 63 (= *Rg.* 732). *Lebas* 864.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀμφιλόχωι Πολυΐδου Θεσσαλῶι ἐκ Γυρτῶνος αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προ*[*ξενίαν, προ*]||*μαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα κ*[*αὶ τοῖς ἄλλοις*] | *προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευόντων Ξενοδόκου, Θρ*[*ασυμάχου, Ἀρισταγόρα*], || *Μένητος. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ τῶι ἀδελφῶι Ἀμυθάονι.*

Standort: Strecke AB Block Φ.

Z. 2 *Θεσσαλὸς ἐκ Γυρτῶνος* auch 1720, 6. Vgl. 2580, 123. *Cu.* schliesst mit *ἐκγόνοις*, *Lebas* hat noch *προ*[. — 3 *Cu.* *τὰ ἄλλα*, *Lebas* *τἆλλα*. — *Cu.* *ὅσα*[, *Lebas* *ὅσα κ*[*αί*. — 4 *Cu.* *Ξεν*[*ο*]*δόκου*, *Rg.* und *Lebas* voll. — *Cu.* schliesst mit *°δόκου*, *Lebas* hat noch *Θρ*[, vervollständigt schon von *Pomtow*, Mitteil. XIV, 39, Anm 2. — 5 Es begegnen GDI. 345, 83 *Πολύ*[*ΐδος Ἀ*]*μ*[*υθαόν*]*ε*[*ι*]*ος*, *Ἀμυθάουν Πολυΐδειος*, also Vater und Sohn; letzterer ist mit obigem *Ἀμυθάων* identisch. Nr. 345 ist kurz nach 214 abgefasst. Den Vatersnamen stellten dort her *Cauer*, del.[2] 409 und *W. Schulze*, Gött. G. A. 1897, S. 882, Anm. 2.

Wegen des Archontates s. 2591.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2600 *E. Curtius*, Rh. Mus. II (1842), p. 116 no. 12. *Anecd.* 64 (= *Rg.* 720). *Lebas* 858. *Ditt.* 319. *Pomtow*, Jhrb. 42, 626.

Δελφοὶ ἀνενεώσαντο τὰν πάτριον προξενίαν καὶ | *θεαροδοκίαν Τελεσίαι Στράτωνος Οἰσυμαίωι καὶ ἔδω*|*καν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, θεαροδοκίαν* | *εὐεργέται ἐόντι, προμαντείαν, προεδρίαν, προδι*||*κίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ* | *τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Νικοδάμου, βουλευ*|*όντων Ἀμύντα, Κλεοτίμου, Ἐτυμώνδα, Ἀμύντα,* [. . . . *ου*].

Standort: Strecke AB Block Φ.

Gleiches Formular wie 2635; ist ganz selten.

Z. 1 *Cu.* [*Δελ*]*φοί*, *Rg.* und *Lebas* voll. Sollte *Θεοί* wirklich gefehlt haben? — *Cu.* *ἀνενέωσαν*, in Majuskel danach Lücke für 4/5 Zeichen, *Lebas* wie oben, ohne Lücken; *Ditt.* conjiciert, was bei *Lebas*, den er nicht einsah, steht. — 2 *Cu.* und *Lebas* *Τελεσίαι*, *Rg.* ΤΕΛΕΑΙ; das fehlende ΣΙ bei der Correktur fälschlich nach Z. 5 gesteckt. — 4 *Cu.* [*εὐεργέ*]*ται*, *Lebas* voll. — 5 *Cu.* und *Lebas* *ἀτέλειαν*, *Rg.* ΑΤΕΛΕΣΙΑΝ. — *Τελεσίας* vgl. 2580, 76. Die c. 175 entstandene *θεαροδόκοι*-Liste hat einen Sohn eines *Τελεσίας* aus der nämlichen Stadt. Das ist derselbe *Τελεσίας Στράτωνος*: er muss vor 175 gestorben sein, da der Sohn in der *θεαροδοκία*-Ehre gefolgt ist.

Zu der Thatsache, dass Buleuten gleichnamig sind, vgl. Nr. 1838, wo die beiden *Ἄθαμβος* durch Vatersnamen näher bestimmt werden. Dasselbe Archontat wie 2624 (vgl. noch 2659); aus der Z. 2/3 daselbst geht hervor, dass der Name des 5. Buleuten 6 Zeichen hatte (vielleicht *Ῥόδιος* nach *Pomtow*).

Zeit. 240—200 vor Chr.

2601 *Anecd.* 65 (= *Rg.* 734). *Lebas* 872.

[*Δελφοὶ ἔδω*]*καν* [. . .]*ακράτει Ἀγορακλέος Ῥοδίωι* | [*αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις*] *προξενίαν, προμαντείαν,* | [*προεδρί*]*αν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων* | [*καὶ τἆ*]*λλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις·* ‖ [*ἄρ*]*χοντος Ἥρυος, βουλευόντων Ἀρχέλα, Βοίλων*[*ος*,

Standort: Strecke AB Block H.

Z. 1 *Cu.*]ΚΑΝ. . .Α°, in Minuskel [*Ἀγορ*]*α*°, *Lebas* nur]ΑΚΡ°. — *Cu.* °*κράτε*[*ι Ἀ*]*γ*° — in Minuskel °*κράτ*[*η*?] —, *Lebas* voll. — *Cu.* ΡΟΔΙΟ, *Lebas* °*δίωι*. — 3 *Cu.* nur *προ*]*δικίαν*, oben nach *Lebas*. — *Cu.* lässt Α von *ἀτελ*° weg, steht bei *Lebas*. — 4 *Cu.* beginnt mit]*τοῖς*, oben nach *Lebas*. — *Cu.* *εὐεργέταις*, *Lebas* nur °*τα*[*ις*]. — 5 fehlt bei *Cu.*

Bei *Lebas* ist eine Schrift angewendet, die jünger als die fast aller übrigen Proxeniedecrete ist. Die geschweiften Zeichen giebt er z. B. in Nr. 899 (= 2285), einer Manumission aus Pr. VI (etwa 150—140). Da rät man bei der Datierung nun gleich auf *ἄ. Ἥρυος τοῦ Πλείστωνος* in Pr. V (156—151). Aber dazu stimmen die Buleuten nicht. Also lassen wir das Moment der Schrift fallen (s. S. 688 Anm.). Die Inschrift steht auf Block H zwischen 2 *ἄ. Θεσσαλοῦ* (s. S. 694) datierten Proxeniedecreten (2583 und 2602). Zu dieser Zeit stimmt *Ἀρχέλας*, der c. 220 vor Chr. (s. Nr. 2587) Archont ist. Also haben wir hier gewiss dasselbe *Ἥρυς*-Archontat vor uns wie in Gruppe E Nr. 2521 aus dem J. 230 oder 229 vor Chr. Nun wird auch sicher, dass noch 3 Buleutennamen fehlen.

Zeit. 230 oder 229 vor Chr.

2602 *Anecd.* 66 (= *Rg.* 724). *Lebas* 862.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πυθοκλεῖ (Ἀ)[(ρ)]ιστ[άρχου Ἑρμιονεῖ] | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, [προμαντείαν], | προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάν|των καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις ‖ καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόν[των] | Ἁγνία, Εὐκλέος, Παρνασσίου, Ἀρισταρχίδα.

Standort: Strecke AB, Block H.

Z. 1 ΠΥΘΟΚΛΕΙΠΙΣΤ[. Corrigiert von *E. Preuner*, Hermes 29, 539 unter Verweis auf 2564, 30 (aus dem J. 271 vor Chr.).

Gleiches Archontat wie 2604, wo auch der 5. Buleutenname fehlt.

Zeit. 240—230 vor Chr. S. S. 694.

2603 *Leake*, Travels in N. Gr. II S. 637. No. 7. Pl. XXII. *Rg.* 736. *Lebas* 857.

Θεο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀριστάνδρωι Ἀριστοκλέους Ἱστιαιεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, | προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ|εργέταις· ἄρχοντος Ἀνδροτίμου, βουλευόντων Κλευμάντιος, Εὐδόχου, Ἀριστίωνος, Νικοδάμου.

Standort: Strecke AB Block Ω. Stein jetzt verschwunden. S. S. 677 und 684.

Z. 1 *Leake* ohne Z. 1, *Rg.* *θεοί*, *Lebas* *θεο[ί]*. — 2 *Rg.* [. . . .]τιαιεῖ, *Leake* und *Lebas* wie oben. — 3 bei *Rg.* fehlt *ἀσυλίαν* in der Majuskel, bei *Leake* fehlt [*καὶ τοῖς ἄλλοις*] und [*καὶ εὐ*]|. — 4 *Leake* *Εὐδίκου*, *Rg.* *Εὐδ*[. . .]υ zu *Εὐδ(ίκο)υ* ergänzt, *Lebas* richtig *Εὐδόκου*, wie wir nach den Geschlechtsregistern erwarten (*Pomtow*, Jbrb. 35, 560); es ist derselbe Mann, der in Gruppe D Archont ist. — *Rg.* *Ἀριστιονίκου* in Majuskel, *Ἀριστίωνος* in Minuskel, *Leake* *Ἀριστί[ω]νος*, *Lebas* voll.

Jhrb. 43, 826 Anm. 89 bezweifelt *P.* die Namensform des Archonten; er hält sie für verlesen für *Ἀνδρόνικος*. *Κλεύμαντις* auch 2666 und 2667 Buleut, 2509 Hieromnemone; *Εὔδοκος* d. 2805, *Ἀριστίων* 2746, *Νικόδαμος* 2600.

Zeit. Zwischen 269 und 266 vor Chr. S. S. 677 und 684.

2604 *Lebas* 863.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Βοιωτῶι Δαμαλίωνος καὶ τοῖς υἱοῖς Δαμάλει καὶ Πάττηι Μαλιεῦς [R. f. 11—15 Z. | *αὐτο*]*ῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀ[συ]λίαν, ἀτέλει[αν πάντων καὶ] | τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις*

καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόντων Ἁ[γνία, Ἀρισταρχίδα], ‖ Εὐκλέους.

Standort: Strecke AB Block X.

Das Ethnikon *Βοιωτός* ist als EN. weit verbreitet: so h. z. B. IGS. I, 1757, 13 ein Thespier und 3498, 25 ein Oropier. Zu *δαμάλης* junger Stier gehört sowohl *Δαμαλ-ίων* als *Δαμάλης*, wie *Δαμάλιος* und *Δάμαλος* (s. *Pape-Benseler*). Zu dem in *Ἀντι-πάτας, Καλλι-πάτας* steckenden 2. Gliede gehört der mit Gemination (vgl. *Βοττᾶς, Ἐροττίς, Δίκκων* u. a.) gebildete *Πάττ-ας*; der Dativ in ggr. Form, wie am Ende der Inschrift der Genitiv von *Εὐκλῆς*. Die Abschrift hat darauf *Μαλιεισ*[, gewiss das Ethnikon. In der Lücke, die, nach Z. 3 und 4 berechnet, noch 11—15 Z. gehabt haben kann, wird mit *ἀπό* und Genitiv der Geburts- und Wohnort angeschlossen gewesen sein (vgl. 2667, 2). Erwartet wird *Μαλιεῦσι*, aber solche Construktionsveränderungen giebt es; vgl. die Beispiele in der Anm. zu IGS. III, 111 und unten Nr. 2685, 21.

Gleiches Archontat wie 2602 und 2828: auch dort ist die Fünfzahl der Buleuten nicht vollständig.

Zeit. 240—230 vor Chr. S. S. 694.

2605 *Lebas* 867.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀμύντορι Ἀριστείδα Βυζαντίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προ|⟨προ⟩δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτα[ις]· | ἄρχοντος Ἀθανίωνος, βουλευόντων Πραόχου, Ξένωνος, Χάρητος.

Standort: Strecke AB Block X. Auf *Landron's* Plane lies 867 statt 868; denn 868 steht ja auf Block B.

Der Archont *Ἀθανίων* ist derselbe, der 1409 A (= *W.-F.* 1; oben S. 672) durch die Ätoler belobt und belohnt wird. Er h. *Ἀ. Πάτρωνος*. Diese Urkunde fällt in die Zeit 250—221. Der Buleut *Πράοχος* ist ohne Zweifel derselbe, der in den amphiktyonischen Decreten der Gruppe C (s. S. 684) als eponymer Archont begegnet; *Χάρης* Buleut 2650, 2772; 2813 (mit *Ξένων* zusammen).

Zeit. Etwa 230 vor Chr.

3. Polygonalmauer Strecke DC: W.-F. 7—17; dazu Nr. 466 von der Naxier-Säule.

2606 *W.-F.* 7. C. v. B.

Θεοί. | ἁ πόλις τῶν Δελφῶν ἔδωκε Μένωνι καὶ Φίλωνι τοῖς Πολύας υἱοῖς | ἀτέλειαν πάντων ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις | καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπα-

σιν· ἄρχοντος Καλλικλεῦς, βουλευόντων ‖ Κρίτωνος, Πλείστωνος, Ἀχαιμένευς, Ἱππία, Κλέωνος.

Standort: Strecke CD, in unmittelbarer Nähe von D; zusammen mit 2607.

Die Inschrift ist bis auf 4 lädierte Zeichen tadellos erhalten. — 2 Über Genitive auf *-ας* von Maskulinen auf *-α* s. Vf. St. I, 233. In der Nr. 1732 begegnete uns schon ein solcher, *Δικαίας*. Weil das *δημοτικόν* fehlt, schliesst man auf Metöken (s. 2607); es werden beiden Männern ja auch keine Vorrechte wie *προξενία* u. a. zuerkannt. — S. Nr. 2701.

Zeit. 240 oder 239 vor Chr. S. S. 686. *Pomtow*, Jhrb. 43, 828.

2607 *W.-F.* 8. C. v. B.

Θεοί. | ἁ πόλις τῶν Δελφῶν ἔδωκε Τεισιμάχωι Λεοντίου ἀτέλειαν πάν|των ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ γᾶς καὶ | οἰκίας ἔμπασιν, ἀντὶ δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἱστάτω ‖ Ἡρακλείοις· ἄρχοντος Καλλικλεῦς, βουλευόντων Δαμαίου, Εὐρυ|μήδευς, Ξενοδάμου, Στράτωνος, Κράτωνος.

Standort: Strecke DC, in unmittelbarer Nähe von D; zusammen mit 2606.

Die Erhaltung der Inschrift ist tadellos. — 4 *ἀντί* „vor"; vgl. 2561 A, 45. — 5 Die *Ἡράκλεια* s. 2561, D 11; *Mommsen*, Delphika 319: Der Zusatz *ἀντὶ — Ἡρακλείοις* „enthält etwas, worin sich die Anerkennung der dankbaren Stadt ausdrücken soll". Aber was meint denn: „An den Herakleien hat er das Vorrecht, vor seinem Atelier das Proscenium aufzustellen"? — *Τεισίμαχος* wird Metöke gewesen sein, da das *δημοτικόν* fehlt (s. 2606).

Zeit. 240 oder 239 vor Chr. S. S. 686.

2608 *W.-F.* 9. C. v. B.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Πολυκράτει Λυσιμάχου | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαν|τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ‖λειαν πάντων καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπασιν | καὶ τἆλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ|νοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχέλα, βου|λευόντων Ἀλεξάρχου, Ἵππωνος, Ἀντάνδρου, | Αἰακίδα, Καλλίωνος.

Standort: Strecke DC; zusammen mit 2609; auf einem Polygon mit (*W.-F.* 39—42 =) 1704—1707, die über und neben die 2 älteren, die Mitte des Polygons füllenden Decrete in der VI. Pr. gesetzt wurden.

Erhaltung der Inschrift tadellos.

Dieses *Ἀρχέλας*-Archontat ist zu trennen von dem in 2587 und 2672. *Ἀρχέλας* Buleut *ἄ. Ἥρυος* 2601 (a. 230) und *ἄ. Ἀλεξέα* 2621 (a. 206); *Ἀλέξ-*

αρχος ἄ. 2647 (zw. 224 und 220); *Ἵππων* und *Ἄντανδρος* Hieromnemonen 2525 (s. 227); *Αἰακίδας* Buleut 2746.

Zeit. 220—200 vor Chr.

2609 *W.-F.* 10. C. v. B.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἡρακλείδηι Λύκωνος, Δημητρίωι Ἡρακλείδου,* | *Ἡρακλείδηι Ἡρακλείδου, Σωσικλεῖ Σωσίου Συρακοσίοις, Μαντί|αι Πρωτογένου Ἀρκάδι, Δεξιλάωι Μενέφρονος Ἐφεσίωι, Ἀράτωι ‖ Σωσίππου Κνιδίωι αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προ|εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπα|σιν καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις·* | *ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων Ἐχεκρατίδα, Εὐκλεῦς, Εὐθυδί|κου, Κράτωνος, Κλέωνος.*

Standort: Strecke DC; zusammen mit 2608. S. zu dieser Nr.

Z. 2 *W.-F.* *Ἡρακλίδηι*, aber der Stein hat Z. 2 wie 3 °*κλείδηι*. — 6 *W.-F.* *ἔνκτα|σιν*. — 8 *Εὐθυαί|ου* mit 2 Lesefehlern. — Die fünf Buleuten beweisen, dass nicht das Jahr 191/90 (Pr. II, s. S. 635) zu verstehen ist, wie *Mommsen* wollte. Dieses Archontat liegt vor 200. *Ἐχεκρατίδας* ist auch 2596 Buleut (260—250 vor Chr.); *Εὐκλῆς* ist der ἄ. von 238; *Εὐθύδικος* in 2647 Buleut (zwischen 224 und 220). Nr. 2609 steht unter 2608.

Zeit. 220—200 vor Chr.

2610 *W.-F.* 11.

Ἄρχοντος Κλέωνος, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Καλλία, | *Ἥρυος, Πασίωνος, ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελεί[(ω)]ι·* | *Ἀγάθαρχον Μένωνος Ταυρομενίταν πρόξενον εἶμεν τᾶς πόλιος* | *αὐτὸν καὶ ἐκγόνους καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι προμαντείαν, προδικίαν,* ‖ *ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις* | *οἷς ἁ πόλις τίθητι.*

Standort: Strecke DC; unter (*W.-F.* 338 =) 2003 (Pr. III: Juni-Juli 176) gedrängt. — *W.-F.* Z. 2 *τελείαι*, wie 2613 und 2615.

Zeit. Priesterschaft IV: wohl Juli—Dec. 168.

2611 *W.-F.* 12. C. v. B.

[Ἄρ]χοντος Μένητος, βουλευόντων τὰν δευτέραν [ἑξάμ]ην[ο]ν Πραξία, | *Δεξικράτεος, γραμματεύοντος Ἐμμενίδα, ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελ|[φῶν] ἐν ἐννόμωι ἐκ(κ)λησίαι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις·* *Ἀρίωνα Ἀριστο|[κρά]τεος Πατρῆ πρόξενον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλιος καὶ* ‖ *[ὑπ]άρχειν αὐτῶι*

προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | [παν]τός, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι, καὶ τὰ | [ἄλλ]α ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει | [πα]ρὰ τᾶς πόλιος.

Standort: Strecke CD; über (*W.-F.* 349 =) 2014.

Die erste Zeile ist jetzt etwas zerstört; *W.-F.* sahen *ἑξάμηνον* noch voll; im Anfange *W.-F.* [*ἄρχ*]. — 2 St. ΔΕΚΡ°, und *ξι* ist über Κ nachgetragen. — 3 *W.-F.* *ἐκκλησίαι*, St. nur *ἐκλη*°. — *W.-F.* *Ἀγ[ί]ωνα*, Stein ΑΓΙΩΝΑ.

Zeit. Priesterschaft III: Januar—Juli 170.

2612 *W.-F.* 13.

Ἄρχοντος Ξενέα, βουλευόντων τὰμ πρώταν ἑξάμηνον | Ἀριστοκράτεος, Ἀρχία, Δα[μο]φάνεος, Δελφοὶ ἔδωκαν Νικοστράτωι | Σωτικοῦ Ἀνκωνίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, | προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλ||λα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλι|ος· εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ θεωροδόκον τῶ[ν] Πυθίων καὶ Σωτηρίων.

Standort: Strecke DC; unter (*W.-F.* 344 =) 2009.

Z. 2 *W.-F.* *Ἀρχιάδα, Φάνεος*; vgl. 1725, 5; 1726, 8.

Zeit. Priesterschaft IV: wohl Juli—Dec. 167.

2613 *W.-F.* 14. C. v. B.

Θεός. Τύχη. | ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺν ψάφοις ταῖς | ἐννόμοις· ἐπειδὴ Στασικράτης Ὀνησικράτους Πάφιος διατελεῖ τά τε πο|τὶ τὸν θεὸν καὶ τὸ ἱερὸν εὐσεβέων καὶ τᾶι πόλει κοινᾶι καὶ τοῖς ἐντυγχα||νόντοις ἀεὶ καθ' ἰδίαν Δελφῶν φιλανθρώπως χρείμενος, ἀναγράψαι Στασικράτη | καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνου[ς εὐε]ργέτας τᾶς πόλιος καὶ πρόξενον, ὑπάρχειν δὲ αὐ|τῶι καὶ τοῖς ἐκγόνοις προμαντείαν, προδικίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν | ἐν τοῖς ἀγώνοις, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις εὐεργέταις τᾶς πόλιος· ἄρχοντος Καλλείδα, βουλευόντων || Βούλωνος, Ἀρισταγόρα, Ἐχεφύλου, Λυσιμάχου, Ἀριστοβούλου.

Standort: Strecke DC; links von (*W.-F.* 411—414 =) 2076—2079; zusammen mit 2614.

W.-F. 2 *τελεί[αι]*, 5 *ἀ[ε]ί*, 6 *ἐκγόνους εὐεργέτας*, am Ende *ὑπάρχειν θ' ἑαυτῶι*. Aber nach *ὑπάρχειν* ist der linke untere spitze Winkel vom *δ* bestimmt sichtbar. Vgl. 2672, 13. — Nach Z. 10 nur R. f. 4 Zeichen, und

es beginnt gleich Nr. 2614. — Mit *χρείμενος* vgl. *ἀφαιρείμενος* 2082, 6; *καλείμενος* 2061, 9 u. a. — *καθ' ἰδίαν* auch lokr. GDI. 1502, 5 und aus Teithronioi 1552 a 7, 16; b 7. — Zu *ἀναγράψαι* vgl. 2624, 5; auffällig der acc. sing. *πρόξενον*. — *Βούλων* Buleut 2601 (a. 230); *Ἀρισταγόρας* ἄ. 2526 (zw. 224 und 220); *Λυσίμαχος* Buleut 2649 (a. 229) und 2621 (a. 206).

Zeit. Zwischen 240 u. 200 vor Chr. Vgl. *Pomtow*, Rh. Mus. 49, 596.

2614 *W.-F.* 15. C. v. B.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλοθέμι Φιλοθέου Ἀμαθουσίωι αὐτῶι καὶ ἐκγό|νοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει|αν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ‖ ἄρχοντος Καλλείδα, βουλευόντων Βούλωνος, Ἀρισταγόρα, Ἐκεφύλου.*

Standort: Strecke DC; links von (*W.-F.* 411—414 =) 2076—2079; zusammen mit 2613.

Z. 2 *W.-F.* *Φιλότου* st. *Φιλοθέου*. — Eine Z. 6 könnte man nach 2613, 10 ergänzen wollen: (*Λυσιμάχου, Ἀριστοβούλου*), ich notierte aber: Unter Z. 5 unbehauener Stein.

Zeit. Zwischen 240 u. 200 vor Chr. Vgl. *Pomtow*, Rh. Mus. 49, 596.

2615 *W.-F.* 16. *Ditt.* 313. Nach Abschrift und Abklatsch c. v. B.

Θεοί. | *ἐπὶ Ἀχαιμένευς ἄρχοντος, βουλευόντων Ἰασιμάχου, Πραξί-α, Ἐμ(μ)ενίδα,* | *Ἐχεκρατίδα, Ἵππωνος, ἔδοξε τᾶι πόλει ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφωι* | *τᾶι ἐννόμωι· Φιλ-ιστίωνι καὶ ἐκγόνοις ἀτέλειαν εἶμεν χοραγίας ‖ καὶ τοῦ ἰατρικοῦ, ἀπολελύσθαι δὲ τὰν πόλιν ἀπ-ὸ τῶν ῥυσίων πάντων,* | *ὧν ἐπεκάλει Φιλ[ιστί]ων ὑπὲρ τὰν πόλιν ἀπ-οτετεῖκεν, ὑφ' ὧν ἔφατο* | *ἐῤῥυσιάσται ὑπὲρ τὰν πόλιν.*

Standort: Strecke DC, unter (*W.-F.* 417 =) 2082; zusammen mit 2616. Der Stein war hier schon vor der Einmeisselung der Inschriften 2615 und 2616 sehr löcherig; daher Z. 2 *Πραξί-α*, 4 *Φιλ-ιστίωνι*, 5 *ἀπ-ό*, 6 *ἀπ-οτετεῖκεν*; nach *ἔφατο* Bruch.

Z. 2 *W.-F.* *Ἐμ[μ]ενίδα*, Stein ΕΜΕ°. Über *μ* sind kleine Risse, eine Nachtragung des zweiten *μ* kann ich darin nicht finden. — 3 *W.-F.* *τελείαι*. — 4 Sieht wie *Φιλιιστίωνι* aus: nach *λ* ist wohl Riss anzunehmen, sonst *Φιλι⟨ι⟩στίωνι* zu schreiben. — 6 *W.-F.* *πόλιν ἃ προτέτειχεν ὑφ' ὧν ἔφατο[...]τι | ἐῤῥυσίασται ὑπὲρ τὰν πόλιν*, *Ditt.* *πόλιν, ἃ προτέτειχεν ὑφ' ὧν ἔφατο [διό]τι | ἐρρυσίασται ὑπὲρ τὰν πόλιν.* Indess, 1) nach *ἔφατο* ist nichts zu sehen, bestimmt nichts von *τι*; wenn nach *ἔφατο* noch etwas stand, war's vielleicht *μ*, was man aus den Rissen herauslesen könnte, also entweder *ἔφατο μ*[....] oder *ἔφατο*[.....]. Der Satz ist ja aber völlig, wenn wir *ἐῤῥυσιάσται* betonen und den Inf. Perf. (vgl. *υἱοποιήσασσται* 2202, 24;

s. zu Nr. 2135) — trotz ἀπολελύσθαι Z. 5 — darin sehen. 2) Nach πόλιν ist ΑΠ▒Ο, also ἀπ-ο, zu sehen; ein ϱ in die Lücke zu conjicieren ist unmöglich. ἀπο-τετεῖκεν ist Inf. Perf. zu ἀποτίνω. Wenn das Particip (z. B. 1855, 13 τετελευτακούσας) nach der ω-Conj. geht, so vermutlich auch der Infinitiv. So wird aber Satzstruktur und Sinn klar. Philistion ist gezwungen worden eine Summe für die Delphier zu zahlen, gegen Gewährung von ἀτέλεια hat er auf Rückerstattung verzichtet. Die Immunität ist aber nicht eine völlige, sondern bezieht sich nur auf 2 Leistungen der Stadt gegenüber, die Choregie und die Beisteuer für die Unterhaltung des von der Stadt angestellten Arztes. — Nach Z. 6 folgt unmittelbar 2616. — Zu σύμ ψάφωι Z. 3 vgl. 2621, 3.

Gleiches Archontat wie 2622; nur andres Semester dort, aber Zahl der Buleuten gleichfalls 5. Ἰασίμαχος Buleut auch 2797.

Zeit. 270—260 vor Chr.

2616 *W.-F.* 17. Nach Abschrift und Abklatsch c. v. B.

Δελφοὶ ἔδωκαν - Φίντωνι Τυρί - - νου [ ]ο[ ]ιεῖ πρ[ο]ξενίαν, θεωροδο|κίαν, προμαντείαν, προεδρίαν καὶ (τ)ἄλλα ὅσα καὶ το(ῖ)ς ἄλλο(ι)ς | προξένοις καὶ εὐεργέτα(ι)ς· ἄρχοντος Εὐθύωνος, βουλευ|ό(ν)των Καλλικράτε(ο)ς, Κλέωνος.

Standort: Strecke DC, unter (*W.-F.* 417 =) 2082; zusammen mit 2615. Die dort angemerkte Löchrigkeit des Steines zeigt sich hauptsächlich in Z. 1: Lücke v. einem Z. nach ἔδωκαν; Τυρί - - νου; [.]ο[?]ιει (s. u.).

Der Steinmetz war sehr nachlässig; sicher sind folgende Fehler: Z. 2 τος ἄλλος (*W.-F.* το[ῖ]ς ἄλλο[ι]ς) und Z. 3 εὐεργέτας (*W.-F.* εὐεργέτα[ι]ς), dazwischen aber deutlich προξένοις; Z. 4 βουλευότων und Καλλικράτες (*W.-F.* °ό[ν]των Καλλικράτεος). In keinem Falle kann ich auf dem Steine den Versuch einer Correktur entdecken. Z. 1 *W.-F.* ἔδωκαν . . ιντω . . τυρι . ου Οἰεῖ προξενίαν. Aber der Name Φίντων ist ebenso sicher als der Genitiv Τυρίνου. Letzterer ist neu, doch hat er Verwandte, vgl. den mythischen Namen Τυρ-ώ und den des Tegeaten Τυρ-ωνίδας (*Paus.* 8, 48, 1). Wie das Ethnikon hiess, lässt sich nicht sicher sagen. Der Stein hat °ΟΥ▒Ο!ΙΕι, also nach ου zunächst eine Lücke für ein Zeichen, in der aber nichts gestanden zu haben braucht, dann ο, zwischen ο und dem vor ε stehenden Iota einen senkrechten Riss, der als Iota gedeutet werden könnte. Entweder °ου [-]ο[-]ιεῖ oder [-]οιεῖ. *W.-F.* Οἰεῖ. Ob *St. Byz.* hilft mit Οἶος, πολίχνιον Τεγέας. Αἰσχύλος Μυσοῖς. οἱ πολῖται Οἰᾶται. καὶ τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως? Neben Οἰάτας (z. B. *Paus.* 8, 45, 1) wäre ein Ὀϊεύς, Οἰεύς denkbar. Der Name Φίντων ist in Tegea gerade belegt (GDI. 1230, 2); mit Τυρίνου verwandt, wie gesagt, der Tegeatenname Τυρωνίδας. — 2 *W.-F.* nach dem Steine καὶ ἄλλα. — 4 Nach Κλέωνος noch 1½ Zeile frei.

Εὐθύων ist Buleut 2649 (230—220). Auffällig die zwei Buleuten; Εὐθύων ist Buleut, wo es fünf Semesterbuleuten gab. Nur drei in 2741.

Zeit. 250—200 vor Chr.

2617 *C. Wescher*, Bullettino dell' inst. arch. Rom. 1861, p. 134 Nr. 2. *W.-F.* 466. *Ditt.* 328. C. v. B.

Δελφοὶ ἀπέδωκαν | Ναξίοις τὰν προμαντήΐαν | κὰτ τὰ ἀρχαῖα· ἄρχοντος | Θεολύτου, βουλεύοντος ‖ Ἐπιγένεος.

Standort: Naxier-Säule, s. *Pomtow*, Beitr. Tafel VIII.

Die Inschrift ist gut erhalten; nur das Ny von *ἀπέδωκαν* hat die rechte Hasta eingebüsst. Z. 3 *κὰτ τὰ ἀρχαῖα* erläutert 2645, 7: *ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰν δεδομέναν ἐξ ἀρχᾶς παρὰ τᾶς πόλιος τᾶς Δελφῶν προμαντείαν.* Dass Vorrechte Bewohnern von Städten gegeben werden, lehrt 2592, Bewohnern von Inseln *Ditt.* 326. Vgl. die ähnliche und gleichzeitige Erneuerungsurkunde für Thurii (Nr. 2676). Beide gleichen auch in der Schrift, haben Ξ und *στοιχηδόν.* Dass nur éin Buleut genannt wird, ist für die frühe Zeit ebenso auffällig wie in Nr. 2249 für die Pr. XXI (kurz nach Chr. Geburt). *Θεόλυτος* ist im Herbste 342 ἄ. *Πειθαγόρα* delphischer Hieromnemone (s. 2504, II, 29), s. Bull. XX, 685, 3; XXI, 327, und ἄ. 2748.

Zeit. Ausgang des IV. Jhrh.

4. Die dreiseitige Basis der Messenier und Naupaktier: BCH. VI (1882), S. 221 ff. Nr. 52—63; W.-F. 460—465; 6 Fragmente (= Nr. 2636—2641).

Vgl. *Pomtow*, Jhrb. 42 (1896), 505—536; 577—639; 754—769. Weggelassen von Fragment VII Nr. 20—21 (S. 632, 633), X Nr. 27 (S. 636), XI Nr. 28 (S. 637) und XV Nr. 29 (S. 637), weil teils ohne dialektisch wichtige Worte und Namen, teils undialektisch.

2618 *Haussoullier*, Bull. VI, 52. *Pomtow*, Jhrb. 42, 614. Tafel I, 1.

Δελφοὶ ἔδωκαν Δεινίππωι Δεινύλου Μεσσανίωι | ἐξ Ἰθώμας αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, | προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων· | ἄρχοντος Ἀρχετίμου, βουλευόντων Ἀσωποδώρου, ‖ Ἀλκαμένεος, Κλευφάνεος.

Standort: Block II. S. 2620.

Z. 5 *Κλευφα* steht in ausgeschlagener Stelle. — Dass 2618 und 2619 jünger sind als 2620 (a. 341/40), geht aus der Stellung auf dem Steine hervor. Nach ἄ. *Ἀριστώνυμος* aber sind die Archontate so ziemlich bis 325 bekannt. *Ἀρχέτιμος* ist 2502, B 65 Buleut (331), *Ἀλκαμένης* B 97 (326), *Κλευφάνης* B 68, 73 (330), derselbe *πωλητήρ* B 89 und 92 (328).

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr.

2619 *Haussoullier*, Bull. VI, 53. *Pomtow*, Jhrb. 42, 615. Tafel I, 3.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Παμκράτει | Πασιτέλους Μεσσανίωι

ἐκ Θουρίας | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ‖ προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, | ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων· ἄρχοντος | Διοκλέους, βουλευόντων Δάμωνος, | Ὀρέστα, Χαριξένου.

Standort: Block II. S. 2620.

Wegen der Datierung s. 2618. Διοκλῆς ist 2502, 42 (a. 348) Buleut; Δάμων 2504 Hieromnemone (a. 343) und ist in 2502 oft bezeugt; Ὀρέστας Zeuge IGS. III, I, 114; Χαρίξενος ἄ. 2502, B 20 (wohl a. 334). S. 2822, 2824.

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr.

2620 *Haussoullier*, Bull. VI, 54. *Pomtow*, Jhrb. 42, 614. Tafel I, 2.

Θεός. - | Δελφοὶ ἔδωκαν Σαμίωι Τορέα | Μεσσανίωι (αὐτῶι) καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προδικίαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν, | θεαροδοκίαν, ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς· ‖ ἄρχοντος Ἀριστωνύμου, βουλευόντων | Κορινθοτίμου, Πλειστέα, Ἀγήτορος.

Standort: Block II. Mit Nr. 2620 füllte man die Mitte des Steines; danach schrieb man Nr. 2618 darüber und Nr. 2619 darunter.

Z. 3 nach °ΑΝΙΩΙ blieb ΑΥΤΩΙ versehentlich weg. — 6 Πλειστίας ist Zeuge IGS. III, I, 110. — Der Enkel des Ἀγήτωρ wohl 2591 (a. 238) und 2833.

Datiert durch 2502, B, 8.

Zeit. 341/40 vor Chr.

2621 *Haussoullier*, Bull. VI, 55. *Pomtow*, Jhrb. 42, 617; 765. Tafel I, 5. Z. 8—18 nach einem Abklatsche des Fragm. 220a im Museum zu Kastri c. v. B.

[Θε]οί· | [ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δ]ελφῶν ἐν ἀ‖[γορᾶι τελείωι σὺμ ψάφ]ωι τᾶι ἐννό‖[μωι· ἐπειδὴ οἱ ἀποσταλ]έντες ἀπὸ ‖ [τοῦ ἔθνεος τοῦ Με]σσανίων | [στρατιῶται καὶ οἱ] ἁγεμόνες, | [ὥσστε βοαθο]ῆσαι τ[ῶι] τε ἱερῶι | [κ]αὶ τᾶι πόλει, Μνασάγορος Μαν|τικράτεος, Δαμοκράτης Δα‖μάνδρου τό τε ἱερὸν συνδιε|φύλαξαν καὶ τὰν πόλ[ι]ν καλῶς | καὶ ἀσφαλέως καὶ τοὺς στρα|τιώτας εὐτάκτους παρεσκευά‖[σ]αν καὶ ἀνεγκλήτους καὶ αὐτοὶ ‖ [ἐπ]εδάμησαν ἀξίως καὶ [τοῦ] θεοῦ | [καὶ] τᾶς πόλιος· δεδόσθαι [παρὰ τ]ᾶς | [πόλιος α]ὐτοῖς καὶ ἐκγ[όνοις | προξενίαν], προμαντε[ίαν, πρ]ο|[εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ]λει‖[αν πάντων καὶ τἆλλα τίμια ὅσα] καὶ | [τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις τοῦ] τε ἱεροῦ | [καὶ τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχον]τος | [Ἀλεξέα, βουλευόντων Λυσιμάχου, | Ἀρχέλα, ..., ..., ‖ ......ου].

Standort: Block II.

Z. 7 *H.* ..ΛΙΙ.⁻ΕΙΕΡΩΙ statt ,ΣΑΙ⊤..ᵀΕΙΕΡΩΙ. — 12 *H.* °ΦΑΛ▒ΩΣ, in Minuskel °*φαλ[ί]ως*, aber Ε ist erhalten. — 13 *H.* |.ΙΩ°, *P.* |ᵀΙΩ°, auch mein Abklatsch giebt die obere Hälfte des Τ ganz deutlich. — 16 Vor *δεδόσθαι* kein Interpunktionsraum.

Die Beschützung des delphischen Heiligtums durch ein messenisches Hilfscorps und zwar gegen die Makedonier unter Philippos V. i. J. 207 und 206 betrachtet *Pomtow* (a. a. O. 763 mit Berufung auf briefliche Mitteilungen von *B. Niese*) als ein historisch gesichertes Factum. Z. 5 und 6 ergänzt von *Niese*: *ἀπὸ* [*τᾶς πόλιος* oder *τοῦ ἔθνους*]; wegen Z. 9 mindestens *ἔθνεος*. In der Lücke von Z. 7 *ὥσστε* st. *ὥστε* bei *Pomtow*, weil sonst ein Zeichen fehlt; Ergänzung nach 2641, 3. Für den Dat. Sing. in Z. 3 *σὺμ ψάφωι* Beispiele in 2615, 2624 und 2639. Im ganzen bleibt Z. 3—7 noch discutabel.

Gleiches Archontat wie 2632 und 2641.

Zeit. 206/5 vor Chr.

2622 *Haussoullier*, Bull. VI, 56. *Pomtow*, Jhrb. 42, 631. Tafel III, 18.

Ἀχαιμένευς ἄρχοντος, βουλευόν[των Κλευμάντιος, Ἄνδρωνος, Βούλωνος,] | Πυῤῥίν[ο]υ, Μ[ ], Δελφοὶ ἔδωκ[αν τωιδεῖνι τουδεῖνος, τωιδεῖνι ...ίπ]|που, Εὐκρατίδαι Εὐκράτεος Μεσ[σανίοις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προ]|μαντείαν, προεδρίαν, προδικία[ν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα ‖ καὶ] τοῖς ἄλλοις προξένοις κα[ὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν].

Standort: Block IV (linke Seitenfläche; Mittelstück).

Bei *H.* im ganzen 7 Zeilen. Es kommen aber 1 und 7 in Wegfall. Z. 1 *H.* [*Θε*]*ο*[*ί*], aber der Stein ist vor dem angeblichen *ο* unbeschädigt, sodass ΘΕ nicht dagestanden haben kann. — Raum für 3 Namen am Schluss von Z. 1. — 2 *H.* und *P.* °ΙΝ▒ΥΜ; fraglich bleibt der Name des 5. Buleuten, vielleicht *Μ*[*αντία*] *P.* — 3 *H.* *Μεσ*[*σανίωι*]. Notwendig 3 Namen mit Vatersnamen, um die Lücke zu füllen. Also wohl Gesandtschaft oder Theorie. — 5 *H.* [*καὶ τ*]*οῖς*, *P.* [...]*τοῖς*. — Unter Z. 5 hat *H.* noch *βουλευόντων*; das ist ein Rest eines Decretes, das *Pomtow*, Jhrb. 42, 632 Tafel III mit Nr. 19 bezeichnet: [*ἐπὶ τουδεῖνος ἄρχον*]*τος*, *βουλευόντων* ΞΛΛ.

Gleiches Archontat wie 2648; andres Semester 2615, aber Zahl der Buleuten gleichfalls 5. Der Name *Πυῤῥῖνος* kommt noch 2566, 6 (aus dem J. 269) vor, der vermutete *Μαντίας* dürfte der Hieromnemone von 2563 aus d. J. 272 sein.

Zeit. 270—260 vor Chr.

2623 *Haussoullier*, Bull. VI, 57. *Pomtow*, Jhrb. 42, 620. Tafel I, 9.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Λύκωνι Ἀγρολέοντος* | *Ναυπακτίωι*

αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ‖ θεαροδοκίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρ|χοντος Ἐμμενίδα, βουλευόντων Καλλικλέος, | Ξένωνος, Ἀρίστωνος.

Standort: Block II.

Nach Ausweis der gleichartigen Handschrift dasselbe Archontat wie 2564. Vgl. noch 2778.

Zeit. 271 vor Chr.

2624 *Haussoullier*, Bull. VI, 58. *Pomtow*, Jhrb. 42, 629. Tafel III, 17.

Θ[εοί.] | ἐπὶ Νικοδάμου ἄρχον[τος, βουλευόντων Ἀμύντα, Ἐτυμώνδα, ...]|ου, Ἀμύντα, Κλεοτίμο[υ· ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι] | τελείωι σὺμ ψάφωι τῶ[ι ἐννόμωι· δεδόσθαι προξενίαν τωιδεῖνι] ‖ Μήτριος Σινωπεῖ αὐτῶ[ι καὶ ἐκγόνοις καὶ ἀναγράψαι εὐερ]|γέταν τοῦ ἱεροῦ καὶ αὐτὸν καὶ ἐ[κγόνους· ἐδόθη δὲ αὐτῶι] | καὶ ἀσφάλεια καὶ προμαντεία κ[αὶ ἀτέλεια πάντων καὶ] | ἀσυλία καὶ προεδρία ἐν τοῖς ἀγ[ώνοις καὶ προδικία] | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις ε[ὐεργέταις τᾶς πόλι]‖ος τῶν Δελφῶν.

Standort: Block IV (linke Seitenfläche; Mittelstück).

Z. 4 *ψάφωι* Sing. auch 2615, 2621, 2639. — 5 *H.* °*τριος*, in Minuskel °*τριο[υ]*. *P.* „Fraglos der Genitiv der sehr seltenen Namensform *Δήμητρις*“, oben nach *Wilhelm*, Arch.-epigr. Mitt. XX, 78. *Μῆτρις* als *Μᾶτρις* GDI. 3029, 38 bezeugt. — Zu *ἀναγράψαι* vgl. 2613, 5. — 7 und 8 Ungewöhnlich die Nominative; passivische Fassung auch 2581, 283. *H.* *ἀσφάλειαν* in Majuskel und Minuskel, ebenso *προμαντείαν, ἀσυλίαν* und *προεδρίαν*. — 8 *H.* *ἀγ[ώνοις οὓς ἁ πόλις τίθητι]*, oben nach *P.*; „der Relativsatz findet sich noch niemals ohne den Zusatz *πᾶσι* vor *ἀγώνοις*“, also hier anders; so erhalten Z. 8 und 9 gleiche Länge. — 9 *H.* Ε`, bei *P.* vom Anfange des Υ nichts bemerkt.

Dasselbe Archontat wie in 2600. Vgl. noch 2653.

Zeit. 240—200 vor Chr.

2625 *Haussoullier*, Bull. VI, 59. *Pomtow*, Jhrb. 42, 619. Tafel I, 8.

Δελφοὶ ἔδωκαν Παραμόνωι Παραμόνο[υ] | Μακεδόνι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσ[υ]|λίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα [κα]‖ὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέ[τα]|ις· ἄρχοντος Ἀλεξάρχου, βουλευόντω[ν] | Φαίνιος, Ἀρχιάδα, Ἁγίωνος.

Standort: Block II.

Z. 2 *H.* °ΝΙΑ, *P.* °ΝΙΑΝ. — Vielleicht ist *Παράμονος Καλλιστράτου*,

der makedonische Zeuge in 2071, der Enkel des obigen; 2071 stammt aus dem J. 178.

Über *Ἀλέξαρχος* s. S. 705. *Φαῖνις* ἄ. in 2609; *Ἀρχιάδας* ἄ. in 2515 (236); *Ἁγίων* Zeuge 2072 i. J. 199. Nach 2647 und 2777 fehlen 2 Buleuten.

Gleiches Archontat wie 2626.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

2626 *Haussoullier*, Bull. VI, 60. *Pomtow*, Jhrb. 42, 618. Tafel I, 6.

[Δελφοὶ ἔδωκαν R. f. 18—19 Z. *Βοιω] | τίωι ἐκ Κορωνείας α[ὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προ] | ξενίαν, προμαντείαν, προ[εδρίαν, προδικίαν], | ἀσυλίαν, ἀτέλειαν π[άντων καὶ τὰ] | λλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις [προξένοις κα] | ι εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀλεξ[άρχου], | βουλευόντων Φαίνιος, Ἀρχιάδα, Ἁγί[ωνος].*

Standort: Block II.

Z. 4 *H.* ΑΤΕΛΕΙΑΝΙ, *P.* ohne Ι, aber in Minuskel *π[άντων]*. — 6 *H.* [illegible]Ι, Minuskel | *[κα]ὶ*; unrichtig, *κα* muss auf Z. 5 gestanden haben; vgl. 2625, 4/5; 2632, 7/8. — 6/7 Vgl. 2625, 7.

Z. 2 hatte 34, Z. 3 hatte 35 Zeichen: also ergiebt sich für die Lücke in Z. 1 nach Abzug der nötigen Ergänzungen R. f. 18—19 Z. Aus 2580, 25 will nun *Pomtow Μνάσωνι Ἀθάνωνος* einsetzen: das ist um 3—4 Zeichen zu kurz, und dass 2580, 25 *Κορώνεια* in Böotien anzunehmen sei, unwahrscheinlich.

Gleiches Archontat wie 2625.

Zeit. Zwischen 224 und 200 vor Chr.

2627 *Haussoullier*, Bull. VI, 61 a b. *Pomtow*, Jhrb. 42, 621. Tafel III, 10 (2 Stücke). Die rechte Hälfte nach 2 Abklatschen des Fragments 220 b im Museum c. v. B.

Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις τα[ῖς ἐννό] | [(μ)]οις· ἐπειδὴ Ἁγίων Κλεοδάμου ποτιπορευθεὶς ποτὶ τὰν ἐκκλησ[ίαν διελέ] | γη περὶ Ξένωνος τοῦ Φιλίππου Ἀμβρακιώτα ἀπολογιζόμενος ἅ[ν ἔχοι αἵρε] | σιν καὶ κοινᾶι καὶ ἰδίαι ποτὶ πά[ν]τας Δελφούς· δεδόχθαι τᾶι πό[λει, ἐπαινέ] | σαι Ξένωνα Φιλίππου Ἀμβρακ[ιώ]ταν καὶ εἶμεν αὐτὸν πρόξεν[ον τᾶς πό] | λιος καὶ εὐεργέταν καὶ αὐτ[ὸν] καὶ ἐκγόνους, ὑπάρχειν δὲ α[ὐτῶι πο] | λειτείαν, ἀτέλειαν, προδικί[αν, ἀ]συλίαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τ[οῖς ἀγώνοις], | οὓς ἁ πόλις τίθητι, εἶμεν δὲ α[ὐτῶι] καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν κα[ὶ τἆλλα ὅσα] | καὶ τοῖς ἄλλοις | προξένοις κ[αὶ εὐεργέ]ταις· ἄρχοντος Θρασυκλέ[ος, βουλευόν] | των Δεξώνδα, Μαντία, Ξενα[ινέτου].

Standort: Block II (linke Seitenfläche; rechte Hälfte).

Z. 1 *H.* nach *ψάφοις* ΤΙ, *P.* Τ/ ; so der Abklatsch. — 2 Stein deutlich |ΝΟΙΣ. Den Antragsteller (auch 2682) s. als Buleuten in Pr. IX *ἄ. Κλεώνδα* 2271, 2; *ἄ. Σωσιπάτρου* 2137, 11; *ἄ. Ὑβρία* 2097, 2. — 4 nach *Δελφούς* kein Interpunktionsraum. — 5 *H.* °ΞΕ, *P.* °ΞΕΝ. — 6 Wegen *εὐεργέταν* und *πολειτείαν* vgl. *Ditt.* 314 *ἐγένοντο πολῖται κατ' εὐεργεσίαν αὐτοὶ καὶ ἔκγονοι*; *Ditt.* 317 *εἶναι αὐτῶι ὡς εὐεργέτηι ὄντι ἰσοπολιτείαν.* — *H.* hier und Z. 8 *αὐτοῖς*, der Singular ist das Übliche. — 7 Erwartet wird *προμαντείαν* st. *πολειτείαν.* — *H.* [ἀ]*συλίαν*, *P.* ΑΣ°; auf dem Abklatsche ist α nicht zu sehen. — 8 *H.* ΔΕ/ , *P.* ΔΕΑ[. — Am Schlusse *H.* Κ/ , *P.* ΚΑ. — 9 *H.* schliesst mit *προξένοις* das linke Stück, *P.* giebt dahinter noch Κ. — 10 *H.* ΞΕΝ[, *P.* ΞΕΝ/ . — Archont und Buleuten wie 2283, 1—5. — Die Urkunde ist die jüngste von allen auf der Basis stehenden.

Zeit. Priesterschaft VI (etwa 150—140).

2628 *Haussoullier*, Bull. VI, 62. *Pomtow*, Jhrb. 42, 619. Tafel I, 7.

Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλίσκωι Ἁγία Θελφουσίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενία[ν], | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐαγόρα, βουλευόντων | Δαμάρχου, Τελεδάμου, Δεξίππου.

Standort: Block II.

Thelphusier auch in Nr. 2634 und 2635 geehrt. — *Τελέδαμος* Buleut *ἄ. Ἀλεξάρχου* (s. Nr. 2647) und *ἄ.* — Nr. 2532; *Δέξιππος* in 2638 (a. 235). — Der *Εὐαγόρας*-Text steht zwischen den sicher später darüber und darunter gesetzten Nrn. 2626 und 2625, den beiden Alexarchos-Texten. Über den späteren *Ἀλέξαρχος* aber s. S. 705.

Zeit. 230—220 vor Chr.

2629 *Haussoullier*, Bull. VI, 63. *Pomtow*, Jhrb. 42, 615. Tafel I, 4.

[Δελφοὶ ἔδωκαν ....] Ἀμειν[οκ]λε[(ῦ)]ς Ἰουλιάται [αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, ...]ωι Διοφάνους Κείωι αὐτῶι | [καὶ ἐκγόνοις προξενίαν], προμαντείαν, προεδρίαν, | [προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτ]έλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα || [καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ]νοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος | [........., βουλευόν]των Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Νικία.

Standort: Block II.

Z. 1 ΑΜΕΙΝ..ΛΕΙΣ, *H.* *Ἀμει[νόκ]λεις*, *P.* corrigiert den Genitiv. — 5 *Λυσίδαμος*, Vater des *Βαβύλος* in 2072, 14 aus dem J. 198 vor Chr. und 2129, 10 aus dem J. 192. — *P.* sieht in den Geehrten eine Gesandtschaft der Insel an die Ätoler und Naupaktier, welche mit diesen beiden gegen-

seitige Freundschaftsverträge und Bürgerrechtsverleihungen abschloss, wovon die Urkunden in Karthaia noch erhalten sind; vgl. CIG. 2350 (das ätolische), 2351 (das naupaktische), 2352 (das keische Decret). *Boeckh* weist sie den Jahren 240—220 zu. Dazu passt die Schrift unserer Urkunde und die Zeit vom Vater des *Βαβύλος*. *Νικίας* Buleut 2646.

Zeit. 240—220 vor Chr.

2630 *C.-M.* 73a. *W.-F.* 460. *Pomtow*, Jhrb. 42, 622. Tafel II, 11. C. v. B.

Δελφοὶ ἔδωκαν Νικοδήμωι Νικαρχίδου | Μεσσανίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων· ‖ ἄρχοντος Μεγακλέους, βουλευόντων | Ἐχεκρατίδα, Ἀριστομάχου, Ἀρχιάδα.

Standort: Block III.

Den *Νικόδημος* findet *Pomtow* bei *Plutarch*, Dem. 13 wieder: *Νικόδημος δ' ὁ Μεσσήνιος Κασάνδρῳ προστιθέμενος πρότερον, εἶτ' αὖθις ὑπὲρ Δημητρίου πολιτευόμενος οὐκ ἔφη τἀναντία λέγειν, ἀεὶ γὰρ εἶναι συμφέρον ἀκροᾶσθαι τῶν κρατούντων.* Dieser Ausspruch gehört in die Zeit zwischen 307 und 297 vor Chr. (der ersten Ankunft des Demetrios in Griechenland und dem Tode des Kassandros). Dazu passt, dass alle 3 Buleuten in 2502 nachweisbar sind: *Ἀριστόμαχος* im J. 343 (A 105), *Ἐχεκρατίδας* 334 (B 29) und *Ἀρχιάδας* 328 (B 90). Nr. 2838 nennt noch *Πολύκλητος* als Buleut.

Auffällig die nichtdorische Namensform; „sie weist auf längeren ausserpeloponnesischen Aufenthalt (etwa in Attika) hin". *P.*

Gleiches Archontat mit 2631.

Zeit. Um 300 vor Chr.

2631 *C.-M.* 73c. *W.-F.* 461. *Pomtow*, Jhrb. 42, 622. Tafel II, 12. C. v. B.

Δελφοὶ ἐδώκαιν Εὐκλήτωι Εὐκλείδου | [Μεσσ]ανίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | [προμα]ντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, | [ἀσυλί]αν, ἀτέλειαν πάντων· ἄρχοντος ‖ [Μεγακλ]έους, βουλευόντων Ἐχεκρατίδα, | [Ἀριστομ]άχου, Ἀρχιάδα.

Standort: Block III.

Z. 1 *W.-F.* [*Δελ*]*φοί*, dann *W.-F.* und *P.* *ἔδωκαν*; der Stein hat °ΚΑΙΝ, wie ich bei wiederholtem Prüfen constatierte (vgl. *Hoffmann* II, 319). — 3 *W.-F.* [*προμαν*]*τ*°, die rechte Hälfte von Ny ist noch sichtbar. — 4 *W.-F.* [*ἀσυλία*]*ν*, aber ΑΝ ist sichtbar. — 6 *W.-F.* [*Ἀριστομά*]*χου*, aber ΑΧΟΥ sichtbar.

Εὔκλητος ist nach *Pomtow* der Vater des berühmten Athleten *Γόργος* (*Paus.* VI, 14, 11; *Polyb.* VII, 10); er führte nach *Niese* (bei *Pomtow* a. a. O. 769) 214 die Messenier ins ätolische Lager, und darum setzten ihm die Ätoler eine Bildsäule in Olympia.

Gleiches Archontat mit 2630.

Zeit. Um 300 vor Chr.

2632 *C.-M.* 73b. *W.-F.* 462. *Pomtow*, Jhrb. 42, 627, 764. Tafel II, 16. C. v. B.

[Θεο]ί. | [Δελφοὶ ἔδωκαν] Μελανκόμαι | [. . . . . Μ]ε-γαλοπολίται ἰατρῶι | [αὐτῶι καὶ ἐκγόν]οις προξενίαν, προ-[μαντείαν, προ]εδρίαν, προδικίαν, | [ἀσυλίαν, ἀτέ|λειαν πάντων καὶ τὰλ[λα ὅσα καὶ] το[ῖ]ς ἄλλοις προξένοις κα[ὶ εὐεργέτ]αις· ἄρχοντος Ἀλεξέα, βου|[λευόντ]ων Ἀρχέ[λ]α, [Λ]υσιμάχου, | [. . . . . ., ..., ...]υ.

Standort: Block III.

C.-M. und *W.-F.* geben nur 8 Z., lassen Z. 1 und 10 weg. — 3 *W.-F. Μεγ]αλο°*, *Pomtow* ΓΑΛ°, aber auch von E sah ich am Rande die untere Querhasta. — 4 *W.-F. ἐκγόνο]ις*. — 6 *W.-F. τἆλ[λα]*. Aber rechts von unserer Nummer setzt die ältere Inschrift 2630 ein, also müssen die Ergänzungen von Z. 6 und 7 *τἀλ|[λα* und *κα|[ὶ* — vgl. 2625, 4/5 — lauten. — 7 *W.-F.* und *P. τοῖς*. — 8 *W.-F. [εὐεργέται]ς*, dann *Ἀλεξία*. — 9 *C.-M. Ἀρχε[λάου Λ]υσιμάχου*; *W.-F. [λευόντων] Ἀριστ[έα, Λυ]σιμάχου. Ἀρ-χέλας* ist der ἄ. von 2608 oder 2587; *Λυσίμαχος* steht 2641, 7. — 10 Unter dem *α* von *μάχου* der Z. 9 steht noch ein *υ*. Das gehörte zum Namen des 5. Buleuten.

Die Ehrendecrete für Ärzte behandelt *R. Weil* in den Athen. Mitteil. (1876), I, 237.

Gleiches Archontat wie 2621 und 2641.

Zeit. 206/5 vor Chr.

2633 *C.-M.* 73d. *W.-F.* 463. *Pomtow*, Jhrb. 42, 625. Tafel II, 13. Am Steine und nach 2 Abklatschen daheim c. v. B.

[Δελφοὶ ἔδωκαν . . . .]ωνι ιεΤΩΝΟΣ *Χίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προ⟨προ⟩δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | [πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ το]ῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐδώρου, βουλευόντων Διοδώρου, Ἐχεκρατίδα, Πλείστωνος.*

Standort: Block III.

Z. 1 *W.-F. ωνι Μέτωνος*, so auch *P.*; ich konnte dies nicht herauslesen, schrieb ab „sicher nicht Μ: ΩΝΙιεΤΩΝΟΣ". Ob *Ἱέρωνος*? — *Χίωι* ist über der Zeile nachgetragen. *W.-F.* ohne Angabe der Dittographie in *προδικίαν*. — 2 *W.-F.* und *P. καὶ] τοῖς*, ich sah nur *το]ῖς* noch.

Der Archont ist uns durch *Ἥρυς Εὐδώρου* im J. 188 (z. B. 1991) bezeugt; *Διόδωρος* ist ἄ. im J. 195; *Ἐχεκρατίδας* auch 2609, 2615 Buleut: *Πλείστων* 2588 und oft.

Dasselbe Archontat noch in 2634, 2635 und 2651.

Zeit. 220—200 vor Chr.

2634 *C.-M.* 73e. *W.-F.* 464. *Pomtow*, Jhrb. 42, 625. Tafel II, 14. Am Steine und nach 2 Abklatschen daheim c. v. B.

[Δελφοὶ ἔδωκαν . . . . . .]αι Φιλομβρότου Θελφουσίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόν[οις] προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ[λειαν καὶ | τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ]λοις προξένοις καὶ εὐεργέτα[ις· ἄ]ρχοντος Ε[ὐ]δώρου, βουλευόντων Δι[οδώ]ρου, Πλείστωνος, Ἐχεκρατίδα.

Standort: Block III.

Z. 1 *W.-F.* und *P.* ohne]αι. — *W.-F.* und *P.* ἐκγόνοις. — *W.-F.* und *P.* lassen προεδρίαν weg. — Z. 1 schliesst jetzt mit ATE, dahinter Bruchstelle für 7 Zeichen. *W.-F.* also fälschlich ἀτέ[λειαν. — 2 *W.-F.* und *P.* εὐεργέταις ἄρχοντος voll, *W.-F.* auch Εὐδώρου und Διοδώρου voll.

Dasselbe Archontat noch in 2633, 2635 und 2651.

Zeit. 220—200 vor Chr.

2635 *C.-M.* 73f. *W.-F.* 465. *Pomtow*, Jhrb. 42, 625. Tafel II, 15. Am Steine und nach 2 Abklatschen daheim c. v. B.

[Δελφοὶ ἀνενεώσαντο τὰν πά]τριον προξε[ν]ία[ν] καὶ θεαροδοκίαν ΑΓΙ+ΙΛ[. . .]ΟΠΛ[. .]'ΡΑΙΟΥ *Θελφουσίοις (καὶ) αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις ἔδωκαν προξ[ενίαν, προ|μαντείαν, προεδρίαν, προδ]ικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ τἆλλα ὅσα [κ]αὶ τοῖς [ἄλλοις εὐ]εργέταις καὶ θεαροδόκοις· ἄρχοντος Εὐδώρου, [βουλευόντων | Ἐχεκρατίδα, Διοδ]ώρου, [Πλ]είστωνος.*

Standort: Block III.

Die Inschrift ist sehr verwischt, von vielen Zeichen kann man nur noch bei günstiger Beleuchtung den Schein erkennen, so von τριον im Anfange, wo *C.-M.*, *W.-F.* [Δημη]τρίοι und *Pomtow*]τριωι fälschlich als deutlich geben. Aber dieses τριον verhilft zur richtigen Reconstruktion der Inschrift. Vgl. das Formular in 2600. Danach haben wir das vergessene καί nach dem Ethnikon einzusetzen (*Pomtow* erst vor ἔδωκαν). — *W.-F.* und *P.* προξενίαν voll. — *W.-F.* [R. f. 9 Z.] Πο[λεμ]αίου Θελφουσίωι, *P.* ΑΓΙ[R. f. 9 Z.]ΠΟ[. . . .]ΑΙΟΥ, in Umschrift Ἀγ . . . ., ... Πο[λεμ]αίου, dann richtig den Plural °σίοις. Aber Πο[λεμ]αίου ist ganz fraglich (s. o.); sicher nur, dass der Vatersname auf]αίου ausging, also 2 Brüder genannt waren. Das Ethnikon wie GDI. 1181, 34; 1252, 1; 2628, 1; 2634, 1. — 2 *W.-F.* προ]εδρίαν, *P.*]ικίαν, ich sah nur]ίαν noch. — *W.-F.* καὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις voll, *P.* ἄλλ[οις εὐ]ερ°. — *W.-F.* [βου|λευόντων, aber nach Εὐδώρου Bruchstelle für 11/12 Z. — 3 *W.-F.* Πλείστωνος voll, *Pomtow* Π[λ]είστωνος.

Im *Εὔδωρος*-Archontate erhalten drei *Θελφούσιοι*, die 2 Brüder unserer Inschrift und ausserdem der Philombrotos-Sohn der Nr. 2634, wohl gleichzeitig die Ehrung, d. h. sie bildeten wohl zusammen eine Gesandtschaft oder Theorie ihrer Vaterstadt. Vgl. S. 780. Nr. 1865 steht *Θελπ⟨π⟩ούσιος*.

Dasselbe Archontat noch in 2633, 2634 und 2651.

Zeit. 220—200 vor Chr.

2636 *Pomtow*, Jhrb. 42, 633. Tafel IV, 22.

[Ἄρχοντος Πραξία, βουλευόντων Μνάσωνος, Σωτίμου, Ἀμφιστράτου Δελφοὶ ἔδω]καν Ἀπολλοφάνει Διονυσί[ου Χαλκιδεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις κτλ.]

Standort: Fragment VII.

Der Geehrte ist der euböische Hieromnemone von 2536, 14 aus dem J. 178. Z. 1/2 möglich, dass *Διονυσίου* noch voll auf Z. 1 stand. Dass Hieromnemonen als solche im gleichen Jahre die Ehre der Proxenie erhalten, war Gewohnheit; vgl. z. B. 2582.

Zeit. Priesterschaft III: 178 vor Chr.

2637 *Pomtow*, Jhrb. 42, 633. Tafel IV, 23.

[Θ]ε[οί]. | [Δελ]φοὶ ἔδωκαν Ἀριστεῖ ΦΙΛΙ/ [R. f. c. 24 Z. *αὐτ]οῖς καὶ ἐγγόνοις προξενί[αν, προμαντείαν, προεδρίαν, | προ]δικίαν ποὶ Δελφούς, ἀτέλει[αν* R. f. 19 Z. · ‖ *ἄρχ]οντος Κλεοβούλου, βουλευό[ντων ...., ...,* | *Κορι]νθοτίμου.*

Standort: Fragment IX.

Z. 1 scheint Θ und O noch in schwachen Resten erhalten. — 2 Hinter *Φιλι* eine Schräghasta, so dass *Pomtow* meint, man könne an den aus *Dem.* 17, 4, 7 und 18, 295 bekannten messenischen Namen *Φιλιά[δαν* denken. — *ἐγγόνοις* wie 2653, 3 (aus der Zeit 220—200). — *ποί* s. 2561, A 14.

Der Name *Κορινθότιμος* auch 2620 (a. 341/40), wahrscheinlich dort der Grossvater von dem unsrigen: der Archont *Κλεόβουλος* unbekannt: der Name kommt 1699, 19 in Pr. VI (c. 150—140) vor; dieser Zeuge wohl der Enkel vom Archonten. Die Stellung auf dem Steine ergiebt, dass unsere Nr. jünger als 2638 ist, also

Zeit 235—200.

2638 *Pomtow*, Jhrb. 42, 634; 595. Mit Benutzung von *W.-F.* 474. Tafel IV, 24; V hinter S. 593. Die Zeilen 4—8 setzen sich aus den zwei mit 122 und 122a bezeichneten Fragmenten des Museums zusammen. Rechts und links fast völlig erhalten. Frag. 122: H. 0,142; Br. 0,31—0,37; T. bis zu 0,12. — Frag. 122a: H. 0,175—0,19; Br. 0,415; T. bis zu 0,12. C. v. B.

Θε[οί. | Δ]ελφοὶ ἔδωκαν Φ[R. f. 17 Z.] | *[Μ]εσσανίωι αὐτῶ[ι καὶ ἐκγόνοις προξε||[ν]ίαν, προμαντε[ία]ν, προεδρίαν, προδικί||[αν, ἀσυλ]ίαν, ἀτέλ[ε]ιαν πάντων· ἄρχοντος | Εὐδόκου, βουλευόντων Καλλικλεῦς,* - - - | *'Αρίστ[ω]νος, Δεξίππου, 'Αργιλίου,* - - - - - - | *[Ἀ]μυνά[ν]δρου.*

Standort: Fragment IX.

Schrift: *στοιχηδόν*; Zeichen: 0,01—0,012 (ΑΕΠΣ).

Zu Anfang von Z. 5 fehlen nach dem *στοιχηδόν* 6 Zeichen. Die Ergänzung [*ἀσυλ*]*ίαν* ist sicher; denn von *σ* und *λ* kann man die untersten Stückchen der Hasten aus der Bruchlinie noch erkennen. — Z. 6 und 7 sind rechts nicht völlig ausgenutzt, wie oben angedeutet wird.

Εὔδοχος s. in Nr. 2516; 2516 A (235 vor Chr.); *Καλλικλῆς* Archont 266 oder 262 (Nr. 2513) und 240 oder 239 (2606); *Ἀρίστων* Buleut (mit *Καλλικλῆς*) 2623 und 2653; *Δέξιππος* Buleut 2628; *Ἀμύνανδρος* Buleut 2664, 2665. So ist schon dadurch die Zeit bestimmt, ferner ergiebt sich aus der Stellung auf dem Steine, dass 2637 und 2641 jünger als unsere Nr. sind. *Ἀργίλιος* ist der Enkel des Archonten vom J. 353 (2502, 1).

Zeit. 235 vor Chr.

2639 *Pomtow*, Jhrb. 42, 634. Tafel IV, 25. C. v. B.

["Εδοξε τ]ᾶι πόλι τῶν Δελ[φῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι· δεδόσθαι | Ἀλεξιν]όμωι Νικέου Σαιδη[νῶι καὶ τωιδεῖνι τουδεῖνος Ethnikon, *αὐτο]ῖς καὶ τοῖς τούτωμ π[αισίν, ἀτέλειαν εἶμεν χοραγίας | καὶ ἐπι]τιμὰν ἐν τὸν ἅπαντα [χρόνον· ἄρχοντος* ...., || *βουλευόν]των Παντάνδρου, Μ[*......, ..., ..., | ....*]ου.*

Standort: Fragment X: im Museum Nr. 199 (H. 0,235; Br. 0,295—0,40; T. 0,28. Zeichen: 0,012).

Ganz singulär ist die Fassung dieser Urkunde gewesen. Wenn *P.* Z. 1/2 liest: [*ἔδοξε τ*]*ᾶι πόλι τῶν Δελφ*[*ῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφωι* | *τᾶι ἐνν*]*όμωι νικεούσαι· Δη*[*κτλ.*, so schafft er mit *νικεούσαι* eine neue Singularität; drum oben sein zweiter Vorschlag. Ich schrieb ab ΣΑΓΛΙΤΙ. Darin sucht *P. Σαιδηνῶι* (?). *Σαιδηνοί* hiessen die Bewohner der Umgegend des *Σαιδηνή*-Berges bei Kyme (*Steph. Byz.*) in Kleinasien. — Z. 3 vgl. 2615, 4; 2524, 9. — 4 *ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον* s. 2675, 13. — 5 *Πάνταvδρος* erscheint hier zum 1. und einzigen Male in delphischen Inschriften, also sicher die Zeit vor 201.

Zeit. 220—200 vor Chr.

2640 *Pomtow*, Jhrb. 42, 635. Tafel IV, 26.

[Δελφοὶ ἔδωκαν Αἰσ]χίνα[ι Πεισ]ίλα, Νεοπτολέμωι 'Α[| *αὐτ]οῖς καὶ ἐκγόν[οις* | *πάντω]ν καὶ*

τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄ[λλοις · ἄρχοντος Δαμοχάρεος, βουλευόντων Εὐαρχίδα, Ἐρ]ασίππου, Ἀν[τάνδρου.

Standort: Fragment X.

„Zu *Πεισίλα* nur schwer Raum, doch stimmt der Name anscheinend mit den in der Lücke vorhandenen, in der Abschrift nicht wiederzugebenden Buchstabenresten überein". *P.* — Das Archontat identificiere ich mit dem in 2721: *ἄ. Δαμοχάρεος* (II *Καλλείδα*). *Pomtow*, Rh. Mus. 49, 579.

Zeit. 230—220 vor Chr.

2641 *Pomtow*, Jhrb. 42, 637; 758; 764. Tafel IV, 30. Im Museum Nr. 194 (H. 0,23; Br. 0,30—0,33; T. 0,12. Zeichen: 0,01). C. v. B.

[Θεοί. ἔδο]ξε τᾶι πόλε[ι τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ R. bis zu 12 Z.]|[Ξ.Α..Λ]ν *διαφυλάξαι τό [τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν* R. bis zu 40 Z. *βοα]ϑοήσοντας τῶι τε ἱερῶι κα[ὶ τᾶι πόλει* R bis zu 15 Z. *καὶ τοὺς στρατιώτας παρεσκεύασεν] | ε[(ὐ)]τάκτως· δεδόχϑαι τᾶι π[όλει, ἐπαινέσαι τὸν δᾶμον τὸν Μεσσανίων ἐπὶ τᾶι εὐνοίαι, ἂν ἔχει] ‖ ποτὶ τὰμ πόλιν καὶ εἶμεν Μεσ[σανίοις παρὰ τᾶς πόλιος τᾶς Δελφῶν προμαντείαν, προεδρίαν], | πρ[οδ]ικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν [πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Ἀλεξέα, | βουλευόν]των Λυσιμάχου, Ἀ[ρχέλα, ..., ..., ...ου].*

Standort: Fragment XVI. Links oben und unten vollständig. Z. bis zu 80 Zeichen Länge.

Über Z. 1 Reste einer in grösseren Zeichen abgefassten Inschrift: *[ἀν]έϑ[εν* oder *[Θ]εο[ί]* und *[τ]ῆνδ[ε.* — Werden in 2621 die Führer des messenischen Hilfscorps vom J. 207 und 206 belobt, so enthielt diese Nr. vielleicht die Belobung des ganzen Volkes; vgl. die der *Σαρδιανοί* in Nr. 2645. — Z. 4 sieht wie ΕΤΤΑΚΤΩΣ aus. — Z. 5 ΜΕ∠ erhalten; der Rest kann zu Δ oder Σ gehören. — 6 *P.* *[π]ρ[οδ]ικίαν.* — 7 *P.* *βουλευό]ντων.* — In der Fassung klingt Z. 3 an 2621, 7 an, sonst vgl. die im Ehrendecrete für Sardeis.

Da die Beamtenlisten nach 200 keinen *Λυσίμαχος* mehr kennen, fällt die Inschr. vor 200; aus dem J. 173 haben wir einen *Στράτων Λυσιμάχου* (1730, 10): das ist also der Sohn jenes vor 200 amtierenden *Λυσίμαχος*. Gleiches Archontat wie 2621 und 2632.

Zeit. 206/5 vor Chr.

5. Haussoullier's Publikationen in Bull. V und VI.

Bull. V, 1, 4, 6 [Nr. 2 chiisches Decret = *Ditt.* 150; Nr. 3 ätolisches = GDI. 1413; Nr. 5 wertloses Fragment s. S. 818].
V, 7—13 [Nr. 14 = GDI. 1409; 15—48 = GDI. 2116—2149].
VI, 49, 50, 51 [Nr. 52—63 = GDI. 2618—2629].
VI, 64—70 [Nr. 71 = GDI. 2518; 72 = GDI. 2535].
VI, 73 und 74 [Nr. 75—92 enthalten keine Proxeniedecrete].
Anhang: *Foucart*, Bull. VII, S. 415, 416 und 426.

2642 *Haussoullier*, Bull. V (1881), S. 157. Nr. 1. *Ditt.* 233. Z. 5—50 nach 2 Abklatschen c. v. B.

Auf der Vorderseite.

[Ἁ πόλις τῶν Δελφῶν | βα]σ|ιλέα Ἄτταλον | ἀρετ]ᾶς ἕν[εκ]εν | [καὶ] εὐεργεσίας | [τᾶ]ς εἰς αὐτὰν ‖ [Ἀπ]όλλωνι Πυθίωι.

[Ἔδ]οξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφο[ι]ς ταῖς ἐν|νόμοις· ἐπειδὴ βασιλεὺς Ἄτταλος βασιλέως Ἀττάλου, ἀποστειλάντων | ἁμ[ῶ]ν πρέσβεις ποτ' αὐτὸν πρότερόν τε Πραξίαν Εὐδόκου, Καλλίαν Ἐμμενίδα ὑπὲρ τᾶς τῶν παίδων διδασκαλίας, καὶ πάλι-ν Πραξίαν Εὐδόκου, --- | Βάκχιον Ἄγρωνος, φίλος ὑπάρχων διὰ προγόνων καὶ εὔνους τᾶι πόλει -- | τά τε ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς καὶ ὁσίως διακείμενος, ἐπακούσας προθ[ύ]|μως τὰ ἀξιούμενα ἀπέστειλε τᾶι πόλει εἰς μὲν τὰν τῶν παίδων διδ[α]σκ[α]λίαν ἀργυρίου δραχμὰς Ἀλεξανδρείους μυρίας καὶ ὀκτακισχιλίας, - εἰς δὲ τὰς τιμὰς καὶ θυσίας δραχμὰς τρισχιλίας, ὅπως ὑπάρχι ἁ δω|ρεὰ εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀΐδιος καὶ οἱ μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς εὐτακτέωνται καὶ τὸ ἀνάλωμα εἰς τὰς τιμὰς καὶ θυσίας γίνηται ἐ[γ]δα|νεισθέντος τοῦ ἀργυρίου ἀπὸ τῶν τόκων, ἀγαθᾶι τύ-χαι, δεδόχθαι τᾶι | πόλει, εἶμεν τὸ ἀργύριον ποθίερον τοῦ θεοῦ, καὶ μὴ ἐξεῖμεν μήτε ἄρχοντι | μήτε ἰδιώται μηθενὶ εἰς ἄλλο καταχρήσασθαι μηθὲν μηδὲ καθ' ὁποῖον ‖ τρόπον μήτε κατὰ ψάφισμα μ-ήτε κατ' αἶνον· εἰ δέ τις τούτων τι ποιήσαι ἢ ἄρχων ἢ ἰδιώτας, κατάμα-στρος ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς, καὶ οἱ μάστροι καταγραφόντ-ω κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ψαφισθὲν ἢ ἄλλω[ς μ]ετενεγχθὲν ἀργύριον ὀκ-ταπλοῦν, καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ διαινε|θὲν ἄκυρον καὶ ἀτελὲς ἔστω. εἰ δέ τι περισσεύοι ἀπὸ τῶν τόκων

διδομένων τῶμ μισθῶν τοῖς παι[δ]ευταῖς καθὼς διατέτακται, ἀνενεγκεῖν ἐν | τοὺς προβούλους καὶ τοὺς πολλούς, καὶ τὸ δοχθὲν κύριον ἔστω. ἐγδανε[ι]|σάντω δὲ τὸ ἀργύριον οἱ [α]ἱρε[θέντες ἐ]πιμεληταὶ ἄνδρες τρεῖς, οὓς κα οἱ πολλοὶ ἕλωντ[αι], | τόκου πεντεκαιδεκάτου ἐν τῶι μηνὶ τῶι Ἀμαλίωι ἐπὶ τᾶς Ἀμφιστράτου ἀρχᾶς. οἱ δὲ θ[έ]|λοντες δανείσασθαι ποτιγ[ρ]αφέσθωσαν ποτὶ τοὺς κατεσταμένους ἐπιμελητὰς ‖ ἐπὶ ὑποθέματι ἀγρῶι. ἔστω δὲ ὁ ἀγρὸς ἄξιος τοῦ διδομένου ἀργυρίου διπλασίου. δανειζόν|τω δὲ μὴ ἔλασσον μνᾶν πέντε, καθιστάντων δὲ καὶ ἐγγύους οἱ δανειζόμενοι οὓς κα οἱ ἐπι|μεληταὶ εὐδοκέωντι. οἱ δὲ αὐτοὶ [ἔ]γγυοι καὶ βεβαιωτῆρες ἔστωσαν τῶν ἐνεχύρων. | ἐπεὶ δέ κα ἐγδανείσωντι ἀν[α]γράψαντες τοὺς δεδανεισ-μένους καὶ τὰ ἐνέχυρα | αὐτῶν ἐμ πίνακ-ας λελευκωμένους δύο, ἀναγνόντω ἐν τᾶι ἐκκλησίαι. ἔστω|σαν δὲ τὰ ἐνέχυρα ἀξιοχρείονα καὶ ἀνέφαπτα. καταθέντω δὲ τὸμ μὲν ἕνα πί[νακα] | ἐν τὸν ναόν, τὸν δὲ ἕνα πίνακα ἐν τὸ δαμόσιον γραμματεῖον. τὰ δὲ ἀναλώμ[α]τα καὶ ἐφόδια ἐξέστω - κα-ταχρεῖσθαι ἐκ τοῦ κολλύβου, καὶ οἱ χειρίσαντες λό|γον ἀποδόντω τᾶι πόλει. εἰς δὲ τὸν ὕστερον χρόνον ἁ κατάστασις τῶν ἐπιμελητᾶν καὶ [ἁ] ο[ἰ]|κονομία ἅδε ἔστω. ἀπὸ μὲν τᾶν μυριᾶν καὶ ὀκτακισχιλιᾶν καταναλισκέσθω ὁ τόκος εἰς [τοὺς] ‖ παιδευτάς, ἀπὸ δὲ τᾶν τρισχιλιᾶν αἱ τιμαὶ καὶ αἱ θυσίαι ὑπὸ τῶν ἐπιμελητᾶν τ[ῶν | Ἀ]τταλείων γινέσθω κατὰ τάδε· καταγραψάντω οἱ ἄρχοντες ἀεὶ οἱ ἔναρχο[ι | ἐ]ν τῶι μηνὶ τῶι Ποιτροπίωι ἐν τᾶι ἐννόμωι ἐκκλησίαι κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελη[τὰς] | τρεῖς ἐκ τῶν προβληθέντων, οὓς κα οἱ πολλοὶ ἕλωνται διὰ τᾶς ψάφου. - οἱ δὲ κα[τα]σταθέντες ἐπιμεληταὶ ὀμνύοντω καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἀρχεῖα, καὶ ἐκπράξαντες ‖ τοῦ ἀργ-υρίου τοὺς τόκους ἐμ μηνὶ Ἐνδυσποιτροπίωι πρὸ τᾶς πεντ[εκ]αιδεκάτα[ς] | τὸ μὲν εἰς τοὺς π-αιδευτὰς γινόμενον ἀργύριον καταθέντω ἐν τὸν να[ὸ]ν ἐν τῶ[ι] | Ἡρακλείωι μηνὶ καὶ ἐν τὸν ἐπεχεῖ ἐνιαυτὸν μισθοδοτεόντω τοὺς π[αιδ]ευτὰς κ[ατὰ] | ⟨κατὰ⟩ μῆνα, καὶ λόγον ἀποδιδόντω τᾶι πόλει. - εἰ δὲ μὴ ποιήσοντι καθ[ὼς γέγρα|πται, ...]

Auf der rechten Seite.

[R. f. 20/21 Z.]*ιαν*[‖ R. f. 19/20 Z.]*τῶι Ἡρα|κλείωι μηνὶ* | R. f. 15/16 Z.*λ*]*όγον ἀποδόντω* [*τᾶι πόλει ἐν τῶι* R. f. 14/15 Z.] *μηνί· εἰ δὲ μή, οἱ μάστροι* ι, [| R. f. 8/9 Z.]

νόντω καὶ αὐτῶν κλοπᾶς κατὰ τὸμ μ[αστρικὸν νόμ]ον. θυόντω δὲ οἱ ἐπιμεληταὶ βοῦς τελεί‖[ους τρ]εῖς, οὓς κα οἱ πολῖται δῶντι, τῶι Ἀπόλλωνι καὶ τᾶι Λ[α|το]ῖ καὶ τᾶι Ἀρτέμιτι, καὶ τὰ ἄλλα ἱερεῖα [καθ]ὼς διατέτακ[ται | ὑ]πὲρ τὸν βασιλέα Ἄτταλον, ποταγ[ορ]εύοντες τὰν θυσ[ί]|αν Ἀττάλεια. καταχρείσθωσαν δὲ τὰ τέλεα τῶν δαμοθ[οι]‖νιᾶν καὶ οἴνου μετρητὰς τετταράκοντα. τᾶι δὲ δωδεκάτ[αι] ‖ τοῦ Ἡρακλείου μηνὸς ἐχέτωσαν τὰ ἱερεῖα ἕτοιμα, τᾶι δὲ | τρεισκαιδεκάται πομπευόντω οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνο[ς] | καὶ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ πρυτάνεις καὶ ἄρχοντες καὶ οἱ | παῖδες ἐστεφανωμένοι· πομπευόντω δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος | ἐν τὸν ναόν· ἐπεὶ δέ κα πομπεύσωντι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω‖νος, κατα(ρ)χέστων, ποταγορεύοντες τὰν θυσίαν Ἀττά|λεια, καθὼς εἴθισται. ὅπως δὲ καὶ ἐμφανῆ ᾖ τὰ ἐψηφισμ[έ]|να, ἀναγράψαι τὸ ψάφισμα ἐπὶ τὰν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Ἀττά|λου. ἀποδιδόντω δὲ οἱ δανεισάμενοι τὸ ἀργύριον πᾶν | τᾶι πόλει ἐν τῶι πέμπτωι ἐνιαυτῶι. εἰ δέ κα μὴ ἀποδι‖δῶντι καθὼς γέγραπται, τὰ ἐνέχυρα αὐτῶν τᾶς πό|λιος ἔστω, καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ ἀεὶ οἱ ἐγδανείζοντες κύρ[ι]|οι ἔστωσαν πωλέοντες. εἰ δὲ πωλείμενα τὰ ἐνέ|χυρα μὴ εὑρίσκοι τὸ ἀργύριον ποθ' ὃ ὑπέκειτο τᾶι πόλει, πρά|κτιμοι ἔστωσαν τοῖς ἐπιμεληταῖς ἀεὶ τοῖς ἐνάρχοις τοῦ ‖ ἐλλείποντος ἀργυρίου αὐτός τε ὁ δανεισάμενος καὶ | οἱ γενόμενοι ἔγγυοι, τρόπωι ὧι θέλοιεν πράσσειν καθὼς | καὶ τἆλ[λ]α δαμόσια καὶ ποθίερα πράσσονται. εἰ δὲ τοὺς τόκους μὴ διοικέοισαν οἱ δανεισάμενοι τοῖς ἐπιμεληταῖς πρὸ τᾶς πεντεκαιδεκάτας ἐν τῶι Ἐνδυσποιτρο|πίωι μηνί, πράκτιμοι ἔστωσαν τοῖς ἐπιμεληταῖς οὗ | --- ἕκαστος φέρει τόκου τῶν δεδανεισμένων, αὐτοῦ | καὶ τοῦ ἡμιολίου. οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ ἀποδιδόντω τὸ ἀρ|γύριον τὸ πραχθὲν τᾶι πόλει ἐν τῶι Βοαθόωι μηνί, | κα[θ]ὼς καὶ τὰ λοιπὰ περισσὰ ὁ νόμος κελεύει, καὶ οἱ ἐπικατασταθέντες ἐπιμεληταὶ πάλιν ἐγδανει|σάντω τόκων πεντεκαιδεκάτων. εἰ δὲ μὴ ἀποδιδοῖ|ησαν οἱ ἐπιμεληταὶ ἐν τῶι γεγραμμένωι χρόνωι | τὸ ἀργύριον, ἄτιμοι ἀπογραφέντω ἀπὸ τῶν ἐπικατασταθέντων ἐπιμελητᾶν ποτ' αὐτὸ καὶ τὸ ἡμι‖όλιον. ἄρχει τοῦ χρόνου τῶν δανείων ὁ μὴν ὁ Ἀμάλιος | ὁ ἐπ' Ἀμφιστράτου. κατεστάθεν ἐπιμεληταὶ εἰς ἔτη | πέντε Πραξίας Εὐδόκου, Βάκχιος Ἄγρωνος, Ξένων | Βούλωνος.

Standort. Basis der Attalos-Statue (s. Z. 67). Bloc rectangulaire en pierre du Parnasse (H. 0,74; Br. 0,66; T. 0,64). Oben gebrochen.

Beschrieben vorn und auf der rechten Seite. Z. 1—5 auffällig grosse (0,02), mit weiten Spatien (0,025) gesetzte Zeichen, was oben der gesperrte Druck andeuten soll. Von Z. 6 ab Zeichen: H 0,006. Sie stehen in Doppellinien, die von Z. 37 ab im Abklatsche besonders deutlich werden. Stein mehrfach schadhaft, s. Z. 9, 17 u. o. (vgl. zu Z. 81). Gefunden „en avant du portique des Athéniens“.

Die Inschrift gehört zu denen, die, wie *Pomtow* sich ausdrückt, „Bettelreisen der Delphier“ zum Gegenstande haben. Wir kennen solche zu Seleukos II. (s. Nr. 2733) in den J. 242—230, zu Antiochos den Grossen im J. 189 vor Chr. (2677), zu Nicomedes III. von Bithynien (s. Nr. 2738) im J. 92 vor Chr. Hier wendet man sich an Attalos.

Nach Z. 7 ist Attalos II. (Philadelphos), der Bruder des Eumenes, gemeint (159—138 vor Chr.). Der Z. 28 erwähnte *ἄ. Ἀμφίστρατος* wird ins Jahr 158 gesetzt (s. oben S. 637). Unmittelbar nach dem Regierungsantritte also hat man sich an ihn gewandt. Zu dieser Zeit stimmen die Namen: *Πραξίας* ist Buleut z. B. a. 192, 188, 177, 170, Archont 178/177; *Καλλίας* Buleut z. B. a. 189; *Βάκχιος* Buleut a. 177, 170, 160; *Ξένων Βούλωνος* (Z. 92) als Buleut a. 168, 167, 166 bezeugt.

Auf die erste Bitte *ὑπὲρ τᾶς τῶν παίδων διδασκαλίας* stiftete er 18000 Dr., auf die zweite — an Festen fehlte es ja; s. 2561 D und S. 733 — *εἰς τὰς τιμὰς καὶ θυσίας* 3000 Dr. Das königliche Geschenk von 21000 Dr. erklärten die Delphier als Eigentum des Apollo, also unantastbar und bestritten von den Zinsen die *μισθοὶ τῶν παιδευτᾶν* und das *Ἀττάλεια* genannte Fest. Zur Ehre des Stifters und als Zeichen des Dankes stellte man sein Bild im Hieron auf (Z. 67) und rief bei der jährlichen Wiederkehr des Festes den Namen des milden Spenders aus (Z. 57).

H. 6 [*ἔδο*]*ξε*; *ψάφοις* voll. — 8 *ἀμῶν.* — 9 Am Ende ist Platz für 3 Zeichen, und man könnte [*καὶ*] vermuten, aber auch vorher sind die beiden Namen nicht verbunden. Ebenso steht's Z. 10 Ende. Ein [*ὧν*] hätte gut Platz, ist aber entbehrlich. — 13 Zu *Ἀλεξανδρείους* merkt *Ditt.* an: „*i. e. Atticas*“. Vgl. dazu die Bemerkung über die Umwechslung in äginetische Münze Z. 37. — 16 *ἐκδα*°, der Abklatsch lässt auf ein Loch im Steine schliessen, es ist also *κ* unsicher; wegen Z. 26, 33, 71, 85 habe ich auch hier *ἔ*[*γ*]*δα*° gegeben. — 18 *ποθ-ίερος* auch Z. 77, in Phokis oft, s. den Index zu „Phokis“ S. 162. Auch IGS. III, 34. — 19 *H.* S. 167 *μηθὲμ μηδέ,* aber *μηθέν* ist mir sicher. — 20 *ψάφισμα* populi, *αἶνον* senatus decretum esse probabile est. *Ditt.* Umgekehrt! Wie vorher *μήτε ἄρχοντι μήτε ἰδιώται* und nachher *ἢ ἄρχων ἢ ἰδιώτας* geschieden ist, so *κατὰ ψάφισμα* und *κατ' αἶνον,* Z. 23 *τὸ ψαφισθὲν ἢ διαινεθέν.* Vgl. Sätze wie *ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον* (*Ψ* 539), also *ἐπ-αινεῖν* wie *ἐπευφημεῖν* (*A* 22); hier *δι-αινεῖν* „durch einander rufen“: *αἶνος* der zu einem Vorschlage zustimmende Zuruf der Volksversammlung. IGS. III, 119 [*ὁ δᾶμ*]*ος αἰνεῖ.* Über die Scheidung der Beschlüsse in probuleumatische und Volksbeschlüsse s. *Schoemann-Lipsius* I, 413. — 21 *κατά-μαστρος* — mit gen. construiert wie *κατάδικος* (z. B. 2516, 7) — heisst *ὑπ-εύθυνος* in Athen, *ὑπό-μαστρος* in Andania (GDI. 4689, 51). *μάστρος* s. Z. 22, 52

und vor allem rhodisch IGI. 677; 694; 696 u. o. (*Hesych*: *μάστροι· παρὰ Ῥοδίοις βουλευτ(αί)*. *μαστρίαι· αἱ τῶν ἀρχόντων εὐθῦναι*; elisch *μαστράα* für *μαστραία, μαστρεία*, s. „Olympia“ Nr. 2, 6). Wenn es Harpocr. s. *μαστῆρες* heisst: *ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ μάστροι*, so etymologisiert der Autor gewiss richtig mit *μαίομαι*. — 23 Die Nasalierung in *μετενεγχθέν*, wie wir sie aus Olbia kennen (*Ditt.* 248, 31 u. o.), ist in Delphi selbst bezeugt durch 1878, 12 (*ἐξενεγχθῇ*) und 16 (*κατενεγχθῇ*). — 26 *πρόβουλοι* nur hier. Da ihnen *οἱ πολλοί* gegenüberstehen, können sie nur die *ἄρχοντες* oder die *βουλευταί* sein. Sie hatten das *προβούλευμα* für die *ἀγορὰ τέλειος* zu stellen. — 27 *δ* von *δέ* steht auf N vom Imperativ. In dieser Inschrift durchgängig °*οντω*, auch vor Vocalen, s. Z. 41, 61, 86. — *H.* *αἱρεθέντες ἐπιμεληταί* voll, im Abklatsche undeutlich geworden, vielleicht nur durch den Bruch. — 28 *τόκου πεντεκαιδεκάτου* „c'est à dire à 7 % environ (un peu plus de 6,66 %)“. S. Z. 86. — Die Zeitbestimmung h. soviel wie vom 2. Semester, vom Januar 157 ab und erinnert an Terminfixierungen wie 1813, 16 u. ä. Vgl. auch Z. 90. — 28 Schluss. *H.* *οἱ δὲ ὀφ[εί]λοντες*, so auch *Ditt.* Ich lese ΘΕ heraus, also *θέλοντες*. — 30 „Auf ein in einem Acker bestehendes Pfand hin“ — vgl. *ἀνὴρ ἰδιώτης, δάφναι στεφάνωι* 2662, 12 u. ä. — 35 Statt *ἀξιόχρεα* bemerkenswert *ἀξιοχρείονα ἐνέχυρα*, Pfänder, die „der Schuld“ entsprechen; dort liegt *τὸ χρεῖος, χρέος* zu Grunde, hier *ἡ χρειώ*. In die Nasalstämme übergeführt; vgl. *αἰῶ : αἰῶνα, Γοργώ* und *Γοργών, Γοργόνες* u. ä. — 36 Die *δαμόσια γράμματα* im städtischen Archiv, s. 2156, 22 und 2322, 18. *Pomtow*, Beitr. 66. — 37 Zu *καταχρεῖσθαι* vgl. Z. 58 *καταχρείσθωσαν*. Dagegen steht 2183, 12 *χρηάηται*. Es geht *χρεῖσθαι* auf die Neubildung *χρ-έομαι* zurück, die das alte *χρηέομαι* (vgl. *χρηείσθω* *Ditt.* 369, 7) ablöste. Z. 19 dazu *καταχρήσασθαι*. — *ἐκ τοῦ κολλύβου*. Da Delphi äginetische Münze hatte (s. 2501, 26 ff.; 2502, 2 Anm.), musste man die *δραχμὰς Ἀλεξανδρείους* umwechseln. Aus dem Gewinne beim Geldwechsel soll man das *ἀναγράφειν — ἐμ πίνακας* und die Reisekosten der Epimeleten bestreiten, und die, die ⟨die Umwechslung⟩ besorgten, die ⟨so die Gelder⟩ verwalteten, *οἱ χειρίσαντες* sollen zur Rechnungsablage verpflichtet sein. — 39 *H.* und *Ditt.* *εἰς | παιδευτάς*, aber im Abklatsche finde ich am Rande Bruch. Wie in Z. 41 an derselben Stelle *τ[ῶν] |* zu ergänzen ist, wird hier *εἰς [τοὺς] |* gestanden haben. Sind doch vorher und nachher die *παιδευταί* immer mit Artikel gegeben. Beim Zinsfuss von 7 % (s. Z. 28) fällt auf sie der jährliche Ertrag von 1260 Dr. Nirgends hören wir etwas von der Zahl der *παιδευταί* und des auf jeden fallenden Anteils. — 40 Die 3000 Dr. tragen jährlich 210 Dr. Hier steht der Titel „*ἐπιμεληταὶ τῶν Ἀτταλείων*“. — 41 *H.* interpungiert nach *γινέσθω*, corrigiert von *Ditt.* — Auffällig die Stellung statt *οἱ ἀεὶ ἄρχοντες οἱ ἔναρχοι*, vgl. 71 *οἱ ἐπιμεληταὶ ἀεὶ οἱ ἐγδανείζοντες* und 74 *τοῖς ἐπιμεληταῖς ἀεὶ τοῖς ἐνάρχοις*. Scheint in Hellas die Regel gewesen zu sein: GDI. 1410, 5; 1413, 23 *τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἔναρχον⟨τα⟩*, 1411, 13 *τοὺς συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους*, dagegen 1532c 6 *οἱ ἄρχοντες οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ὄντες*. — 42

Ditt. schliesst aus dem hinzugefügten Artikel *ἐν τᾶι ἐννόμωι ἐκκλησίαι* auf je eine regelmässige Volksversammlung in jedem Monate. Bull. XVIII (p. 97), 14, 3 = 2731 ist die *ἐκκλησία ἔννομος* des ersten Monats des 2. Semesters am dritten Amalios. — 43 Zu *ἐκ τῶν προβληθέντων* ergänze *ὑπὸ τῶν προβούλων* (Z. 26). Der Relativsatz gehört zu *ἐπιμελητὰς τρεῖς*. Die Dreizahl oft bei Kommissionen; vgl. z. B. 1832, 7 *κριθέντω ἐν ἄνδροις τρίοις, οὓς συνείλοντο. διὰ τᾶς ψάφου*, also sing. wie z. B. 2624, 4. — 44 *ἀρχεῖα* „Behörden" nur hier. Für alle galt die Formel von 2501, 8, 12; 2561, A 15; B 19 (übrigens ebenso in Elateia IGS. III, 98). Die Gottheiten, die dabei angerufen wurden (s. 2501, 8), kehren ja Z. 55/56 in derselben Reihenfolge wieder. In Jahrhunderten hatte man daran nichts geändert. — 47 *ἐν τὸν ἐπεχεῖ ἐνιαυτόν* = *ἐν νέωτα* 2561, A 12. *Ditt.* erklärt: *ἐπεχεί* „formatum ad similitudinem vocabuli *ἀνατεί* aliorumque id genus"; *Keil* (Hermes 31 (1896), 509) *ἐπεχεῖ* „dorische lokativische Adverbialbildung wie *Θαμεῖ* in der Labyadeninschrift D 48"; vgl. aus Kalaurea Athen. Mitt. XX, 289 *ἐς τὸν ἐπεχὲς ἐνιαυτόν* und *τᾷ ἐπεχὲς ἁμέρᾳ*. Dieses *ἐπ-εχ-ές* und homer. *συν-εχ-ές* (*M* 26, *ι* 74) führen auf *τὸ *ἔχ-ος* = skr. *sáhas*; vom Adj. *-εχής, -εχές* ist der Locativ adverbialisch („anschliessend") gebraucht; vgl. 6 Zeilen vorher *ἀεί* = *αἰϝεί* = **αἰϝεσι*. — Die auffällige Struktur von *μισθοδοτέω* mit Acc. (auch bei *Polyb.*) beweist, dass man das Verbum in die Gruppe der Verba des Nützens und Schadens überführte, wie *εὐεργετεῖν* u. a.

49 ff. Der Abklatsch von der rechten S. ist mir verdorben. Z. 49—54 habe ich die Lücken am Anfange nach Z. 55—58 berechnet. Wie Z. 54 ff. zeigen, reichten sie nicht bis zu einer senkrechten Schlusslinie; drum unterbleibt jede Berechnung. Die Angaben in *Haussoullier's* Minuskel haben keinen Wert; Z. 52 will er [*Βοαθόωι*] einsetzen, was viel zu kurz wäre. — 53 Wenn *καταγορε*]*όντω κατ' αὐτῶν κλοπᾶς* das Richtige trifft, liegt eine Vermischung zweier Construktionen vor. — 55 *τρεῖς*, vgl. oben S. 724. — 57 Die den Stifter ehrende Sitte des *ποταγορεύειν* (auch Z. 65) erläutert eine delphische Parallele. S. 2101, 4 ff.: *ἀνέθηκε Ἀλκέσιππος — τῶι θεῶι — χρυσοῦς ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ἀργυρίου μνᾶς εἴκοσι δύο στατῆρας τριάκοντα —, ὥστε θυσίαν καὶ δαμοθοινίαν συντελεῖν τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν τῶι Ἀπόλλωνι κατ' ἐνιαυτὸν ποτονομάζοντας Ἀλκεσίππεια ἀπὸ τῶν τόκων τοῦ τε χρυσίου καὶ ἀργυρίου*. Die Inschrift fällt in die II. Pr., December/Januar 182/181. Sie ist also älter als die unsrige und diente bei Abfassung der unsrigen z. T. als Vorlage. Vgl. die wörtlichen Übereinstimmungen Z. 62 ff. — 59 Die ggr. Form hier für *τετρώκοντα*, s. 2502, 67. — 61 Wenn es im Ordinale *τρεισκαιδέκατος* heissen kann, ist Erstarrung des Nominativs für's Delphische erwiesen (vgl. attisch *τρισκαίδεκα* mit erstarrtem Acc.), und man wird aus dieser Form entnehmen dürfen, dass die Delphier *τρεισκαίδεκα* unter einem Accent sprachen; daneben h. es 1906, 4 und 7 *δεκατρεῖς, δεκατριῶν, δεκατρίοις*. — 62 In der Parallele von Nr. 2101 h. es: *ποιπεύειν δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸν ἄρχοντα καὶ τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πάντας*. S. die Anm. dazu. — Zu *τῶν ἄλλων θεῶν* vgl. *Pomtow*, Beitr. 66:

Delphi hatte einen Tempel der Musen, der Ge (s. Bull. VI, 87), das Temenos der Thyia, einen Tempel des Asklepios (Bull. XX, 720). — 63 Die *παῖδες*, weil sie Attalos für die ihnen zu gute kommende Schenkung verpflichtet waren. — 65 *H. καταχέστων*, *Ditt. κατα(ρ)χέστων*, mit *-στ-*; vgl. 2135, 3 u. o. Soviel als *προιερᾶσθαι* und *προθύειν*, s. 2645. — Zu *ποταγορεύοντες* vgl. Z. 57. — 69 *ἐνιαυτός* Jahrestag wie 2561, C 48. — 71 Über die Stellung von *ἀεί* s. zu Z. 41. — 72 *πωλείμενα* wie *καλειμέναν* GDI. 1539 b, 17; 2061, 9; *ἀφαιρείμενος* 2082, 6; 2115, 8. — 73 *εὑρίσκειν* „einbringen", von *Xenoph.* ab so gebräuchlich. — 78 Zu *διοικέοισαν* vgl. z. B. *παρέχοισαν* 1708, 25 und unten Z. 86 *ἀποδιδοίησαν*, dann *ἐδεικνύοσαν*, *ἐλέγοσαν Wescher*, Étude S. 56, Z. 40, 60. Die Phrase *τοὺς τόκους διοικεῖν* „die fälligen Zinsen aufbringen" ist selten; sonst *ἀποδιδόναι* u. a. — 81 *H. οὗ* | [...] *ἕκαστος φέρει τόκον*, *Ditt. οὗ* | [*κα*] *ἕκαστος φέρει* (?). Der Satz ist vollständig. Der Steinmetz rückte wohl ein, weil der Stein unbenutzbar war. Solche Stellen habe ich in Z. 5—50 nach dem Abklatsche angemerkt. Andernfalls müsste man auf eine ausgemeisselte oder weggebrochene Dittographie raten. — 81/82 beliebtes Strafmass, so z. B. beim *βεβαιωτήρ* 2012, 6. — 84 *τὰ περισσά* s. Z. 24. — 88 Dass auf Benachteiligung der Staatskasse Atimie folgt, steht im Einklange mit 2561, B 41 (s. Anm.): *αἰ δέ κα μὴ ἀποτείσηι, ἄτιμος ἔστω ἐγ Λαβυαδᾶν*; C 16 *Ⲑόστις δέ κα ζαμίαν ὀφείληι, ἄτιμος ἔστω, Ⲑέντε κ' ἀποτείσηι.* — 91 Zu *κατεστάθεν* vgl. *διελέγεν* 2643, 4, 2652, 6, aber *ἀπελύθην* 1919, 1. Die *κατάστασις* (Z. 38) der Epimeleten hat durch die Archonten (Z. 42) zu geschehen.

Bull. XX, 631 wird ein Decret gleicher Redaction und gleichen Datums für *Εὐμένης* angekündigt.

Zeit. 158 vor Chr.

2643 *Haussoullier*, Bull. V, 4.

[Ἔδοξε τᾶι πόλ]ει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ ὁ δᾶμος ὁ Σαρδιανῶν φίλ[ος | καὶ σύμμαχος διὰ πρ]ογόνων ὑπάρχων τᾶς πόλιος ψάφισμά τε καὶ πρεσβευτ[ὰ]ς ἐξαποστείλας Σώστρατον Σωστ[ράτου, Ἀπολλωνί]δην Ἀσκληπιάδου ἄνδρας καλοὺς κἀγαθούς, οἳ καὶ ἀποδόντες τὸ ψάφισμα καὶ ἐπελθό[ντες ποτὶ | τὰν ἐκκλη]σίαν διέλεγεν ἀ[κ]ολούθως τοῖς ἐν τῶι ψαφίσματι καιακεχωρισμένοις, σπουδᾶς καὶ φιλο[τιμίας | οὐθὲν ἐνλ]είποντες καὶ ἀ[ν]ανεωσάμενοι τὰν ὑπάρχουσαν αὐτ[ῶ]ν τᾶι πόλει παρὰ τοῦ δάμου προμαντεί[αν, | προδικία]ν, προεδρίαν καὶ πολιτείαν πα[ρε]κάλ[ε]ον τὰν πόλιν ἀπο[δέξα]σθαι τὰς θυσίας καὶ τὰν πανάγυ[ριν καὶ τοὺς ἀγ][(ῶ)][να]ς, προκ[αλ]εῖ[. ̄ . . .] συντελ[εῖ]ν θ[υσία]ς, θ[έμεν δ'] ἀγῶν[ας τᾶ]ι [Ἀθαναι] καὶ βασιλεῖ Εὐμένει τῶι | [Σωτῆρι, καθὼς διέταξ]εν τᾶι πόλει αὐτός, στεφανίτας ἰσοπυθίους κατὰ π[ά]ν[τα τ]ρ[όπον], μουσι-

κόν [τ]ε καὶ γυμνικόν, ποτα|[γορεύοντες Ἀθαν]αῖα κα[ὶ Εὐ]μέν[εια· ἀγαθ]ᾶι τύχ[αι. δεδόχθ]αι τᾶι πόλει ἀποδέχεσθαι τάς τε θυσίας καὶ τὰν πανάγυρι|[ν καὶ τοὺς ἀγῶνας, κ]αθὼς παρεκάλ[εσαν] .... π .... ς συντελεῖν πρ[........ Εὐμ]ένη Σαρδιανοὶ διαφυγόντες | [τὸν μέγιστον] κίνδυνον μετά τ[ε τᾶς τ]ῶν [θεῶν] εὐν[ο]ίας καὶ [μετὰ τᾶς τοῦ β]ασιλέος Εὐμένεος ἀρετᾶς κα[ὶ | R. f. 12 Z.] Λ [R. f. 10 Z.] ΚΑΤΑ [R. f. 15 Z.] Λ.ΟΥΣ ΤΟΥ.ΝΤΟ[.....]Λ[..]ΑΝ[R. f. 7 Z.]ΝΚΑΙΤΩΝΑΙ|[R. f. 38 Z.]ΣΑΝ [..]ΤΟΙΣ.ΟΜΟΙΣ, *[ἑλέ]σθαι δὲ καὶ θεωροδόκον Δεξι[κρά|τεα Μνασιθέου, ἐπ]α[ινέσα]ι δὲ καὶ τοὺς πρεσβευτὰς Σώστρατον Σωστράτου, Ἀπολλωνίδην Ἀσκλη[πι|άδου, ἀρετᾶς ἕνεκεν κ]αὶ εὐσεβείας καὶ δ[ιότι] τὰν [ἀν]αστροφὰν ἐποιήσαντο ἀξίω[ς] τε τῶν ἐξαποστε[ι|λάντων αὐτοὺς καὶ τᾶς πόλιος· εἶμεν δὲ κ]αὶ αὐτοῖς καὶ ἐκ[γ]όνοις προξενίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ γᾶς κα[ὶ | οἰκίας ἔγκτησιν καὶ τ]ἄ[λλα] πά[ντ]α [ὅσα καὶ] τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος· ἀποστ|[εῖλαι δὲ καὶ ποτὶ τὸν δᾶμ]ον ξένια [τὰ μέγ]ιστα ἐκ τῶ[(ν)] νόμων. τὸ δὲ ψάφισμα ἀναγράψαι ἐν τῶι [ἐπιφανεστάτωι τόπωι τοῦ ἱεροῦ,*

Standort. „Sur une plaque en marbre pentélique — retrouvée en avant du portique des Athéniens“. *H.* Vielmehr grauer Kalkstein (T. 0,25). *Pomtow*, Beitr. 10.

Der Stein enthielt 3 Decrete: 1) Nr. 1413, 2) 2643 und 3) eins (Bull. V, S. 387, Nr. 5), eine Gesandtschaft der Delphier an die Athener betreffend, wovon nur Z. 1] *ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελ[είωι* und Z. 2 *οἱ*] *ἀποσταλέντες πρεσβευταὶ ποτὶ Ἀθηναίου[ς* erhalten ist.

Die beiden Decrete 1413 und 2643 erklären sich gegenseitig. Darin handelt es sich um Eumenes II (192—159). Ihm hat *Ἀθηνᾶ Πολιὰς καὶ Νικηφόρος* (s. *Fränkel*, Inschriften von Pergamon Nr. 226 und 167) Siege verliehen. Dafür dankt man ihr in Pergamon (oben Z. 8) mit Einführung von *Νικαφόρια* (Nr. 1413) und in Sardes mit *Ἀθαναῖα καὶ Εὐμένεια*. In 1413 (zwischen 179 und 172) geben die Ätoler die nachgesuchte Anerkennung der *Νικαφόρια*, in unserer Inschrift die Stadt Delphi für die *Ἀθαναῖα καὶ Εὐμένεια*. *Διαφυγόντες*, h. es, *τὸν μέγιστον κίνδυνον* (Z. 10) haben die *Σαρδιανοί* die Ehrung beschlossen. *Haussoullier* erkannte richtig, dass es sich hier um den Galaterkrieg um 167 vor Chr. handelt. Dabei vollbrachte Philetairos, Eumenes' jüngster Bruder, eine Waffenthat, die das ihm in Delos von Sosikrates gesetzte Denkmal feiert (*Homolle*, Mon. grecs de l'Assoc. des Études gr. 1879, S. 45), vor allem aber zeichnete sich *Εὐμένης* selbst aus: sein Eingreifen brachte ihm den Ehrenbeinamen *Σωτήρ* ein. Die Galater wurden so bedrängt, dass sie die römische Intervention nachsuchen mussten, und im J. 166 erhielten sie dieselbe unter der Bedingung, dass sie ihre Grenzen in kriegerischer Ab-

sicht nicht überschreiten dürften (*Fränkel* zu Nr. 167; *Judeich*, Inschr. v. Hierapolis 30, S. 79).

Wie sachlich, so kann auch sprachlich unsere Nr. nur verstanden werden, wenn man 1413 dieser Sammlung vergleicht; ähnlichen Inhalts sind ferner das Athener- und Chierdecret (*Ditt.* 149 und 150), in denen es sich um nachgesuchte Anerkennung der *Σωτήρια* handelt (s. S. 738). Mit Hülfe dieser Denkmäler hat *H.* den arg zugerichteten Text z. T. lesbar gemacht, so Z. 1—6. Im Folgenden fand er sich nicht zu recht. Seine Ergänzung des Acc. *ποταγορεύοντας* in Z. 9 beweist, dass er nicht erkannte, dass der Vordersatz von *ἐπειδή* bis *Εὐμένεια* in Z. 9 reicht. Nehmen wir *προκαλεῖ* — vgl. das entsprechende *κέκρικε* in 1413 — als Verbum zu *ἐπειδή* und *κατὰ σύνεσιν ποταγορεύοντες* zum Subjekte, so ist alles in bester Ordnung. Ferner betont *H.* nicht genug, was die Sarder anerkannt wissen wollen. Dreierlei nennt die Inschrift an verschiedenen Stellen: *τὰς θυσίας καὶ τὰν πανάγυριν καὶ τοὺς ἀγῶνας.* Zur Verbindung von 1) und 2) haben wir in 2101, 4 ff. (*ὥστε θυσίαν καὶ δαμοθοινίαν συντελεῖν τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν τῶι Ἀπόλλωνι κατ' ἐνιαυτόν*), zur Verbindung von 1) und 3) in 1413 eine Parallele. Das Verbum zu *θυσίας* ist also *συντελεῖν*, das zu *ἀγῶνας τιθέμεν*. So füllt sich die Lücke in ΣΥΝΤΕΛ.. ΝΟ....ΣΟ.....ΑΓΩ° wie von selbst: *συντελ[εῖ]ν θ[υσία]ς, θ[έμεν δ'] ἀγῶν[ας.* Das Fest aber soll *Ἀθαναῖα καὶ Εὐμένεια* heissen; folglich muss Z. 7 ΑΓΩΝ....Τ......ΚΑΙ mit *ἀγῶν[ας τᾶ]ι [Ἀθανᾶι] καὶ* ergänzt werden, was die Lücke wiederum ganz genau ausfüllt. Was stand, so fragen wir weiter, vor und nach *προκαλεῖ*? Davor — das Ende des Relativsatzes. *H.* hat ΠΑΝΑΓΥ|[R. f. 12 Z.]Ο.Σ, das ist, denke ich, |[*ριν καὶ τοὺς ἀγ*]*ῶ*[*να*]*ς*. Danach — die Angabe über die Zeit der Spiele; in der Parallele 2101 h. es *κατ' ἐνιαυτόν*: *H.* ΠΡΟΚ..ΕΙ.Ξ...ΣΥΝ° — gewährt für *κατ' ἔτος* keinen Platz. — Beim Übergange von Z. 7/8 (*H.* ΤΩΙΙ.¦[R. f. 14 Z.]*εν*) mag *Haussoullier's* Vermutung das Richtige treffen; *τᾶι πόλει* meint natürlich *Πέργαμος*. Er hatte nämlich festgesetzt, dass die *Νικαφόρια* daheim *ἀγῶνας* bringen sollten, *τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσολύμπιον.* Dem entsprechend sollten auch in Sardes die *ἀγῶνες ἰσοπύθιοι* sein, und zwar *κατὰ π[ά]ν[τα τ]ρ[όπον]* — *H.*:]ΚΑΤΑΠ.Ν...Τ....[. Das meint *ἰσοπυθίους ταῖς τε ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς*, wie's *Ditt.* 150, 16 heisst. — Die Sitte des *ποταγορεύειν* erläutert 2642, 57 und 2101, 5. Nimmt man das, was *H.* am Ende der Z. 6—8 giebt, als wirklichen Schluss, so stimmen die Ergänzungen im Anfange von 7—9 ganz genau. Dasselbe gilt auch für 9/10: *H.* ΠΑΝΑ ΓΥΡΙ|[R. f. 16 Z.]ΑΘΩΣ. Nach den obigen Erwägungen ergiebt dies: *πανάγυρι*[*ν καὶ τοὺς ἀγῶνας, κ*]*αθώς.* — Z. 10 und 12 werden wohl immer zweifelhaft bleiben. Auf den Beschluss der Anerkennung der *ἀγῶνες* folgt in 1413 und *Ditt.* 150 ein Passus gleichen Inhalts: 1413, 16 *εἶμεν*] [(δ)[*ὲ τ*]*οῖς νικεόντοις τῶν Αἰτωλῶν τὰς τιμὰς καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τ*[*οὺς ἀγῶνας τῶν Πυ*|*θίων κ*]*αὶ Ὀλυμπίων* ⟨*τὰ*⟩ *καταικεχωρισμένα*; *Ditt.* 150, 16 *εἶναι δ*]*ὲ καὶ τοῖς ἀγωνισαμένοις τῶμ πολιτῶν καὶ νικήσασι τὸν ἀγῶνα τῶν Σ*[*ωτηρίων πάντα ὅσα καὶ* | *τ*]*οῖς Πύθια καὶ Νέμεα νικήσασι ἐν τῶι νόμωι γέγραπ-*

ται. Dieser in unserer Inschrift vermisste Passus könnte nur vor dem weiteren Beschlusse *ἑλέσθαι κτλ.* gestanden haben, also Z. 12/13. Interpungieren wir vor *καί*, so könnte der 2. Teil des Beschlusses etwa gelautet haben: *κα[ὶ | τὰς τιμὰς καὶ τὰ] λ[οιπὰ πάντα τὰ] κατα[κεχωρισμένα τὰ ἐ]ν [τ]οὺς ⟨τοὺς⟩ [(ἀγῶν)][νας τῶ]ν [Πυ][(θίω)][ν καὶ Σωτηρίω]ν καὶ τῶν [(Ὀλ)]|[λυμπίων εἶμεν τοῖς νικησάντοις, ὅσοι ἐχρή]σαν[το] τοῖς [ν]όμοις.* Über die *νόμοι* haben wir eine Notiz im Briefe des Domitian (Bull. VI, 82) Z. 3: *γενομένου τοῦ Πυθικοῦ ἀγῶνος ἀκολούθως το[ῖς ἀ]μφικτυονικοῖς νόμοις.* Von Z. 13 ab ist der Text wieder lesbar, nach dem Namen und Vatersnamen des *θεωροδόκος* folgen bekannte Formeln. Welcher Delphier die Ehre erhielt, die *θεαροί* der Sarder bei sich zu beherbergen, darum kümmert sich *H.* nicht. Es kann nicht zweifelhaft sein, dass der bekannte Buleut der Jahre 189, 188, 186, 177, 170 gemeint ist, dessen Vatersname 1982, 1 steht; beide Namen füllen die Lücke genau. — 17/18 *H.* ΑΠΟΣΤ[R. f. 19 Z.]ΟΝ. Als Parallelen, die in Attika ja häufig sind, dienen Inschr. v. Olympia 52, 25 *δόμεν δὲ αὐτοῖς καὶ Φιλόνικον τὸν ταμίαν ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων*; IGS. III, 97, 14 *δόμεν δὲ καὶ Θεστίᾳ Διαίτου τῷ θεαρῷ μ[ν]ᾶν*; 1413, 25 *διδόμεν δ[ὲ] | [...]ρον καὶ ξένια, ὅσα καὶ τοῖς τὰ Ὀλύμπια ἐπαγγελλόντοις θεωροῖς δίδονται*; 2652, 16 *ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ξένια τοῖς παραγεγονότοις Φορμίωνι [κ]αὶ [Ἡ]ρα[κλεί]δαι τοὺς ταμίας Χαρίξενον, Διόδωρον*; 2725, 9; 2727, 10 *ἀποστεῖλαι δὲ αὐτᾶι [τὸν ἐπιμελητ]ὰν καὶ ξένια τὰ μέγιστ[α ἐκ τῶν νόμων]*. Die gesetzlich höchsten Geschenke in Geld überwies man, so denke ich mir die Sache hier, den beiden Gesandten, dass sie dieselben bei ihrer Rückkehr der Vaterstadt überbrachten als Zeichen des Wohlwollens der Delphier und als Beisteuer zur Einrichtung des neuen Festes. — 18 Es ist unwahrscheinlich, dass Z. 18 die letzte Z. war. Nach 1413 und *Ditt.* 150 erwarten wir Notizen über die Aufstellung, über die Aufbringung der Kosten u. ä. Statt *ἐν τῶι [ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος* — so *H.* — ist mir die Phrase von 2646 A *ἐν τῶι [ἐπιφανεστάτωι τόπωι [τοῦ ἱ]εροῦ* wahrscheinlicher, weil die Formulare beider Inschriften auch sonst Ähnlichkeiten haben; vgl. noch 2682 Schluss.

Dass, wie Z. 6 angiebt, Beziehungen von Sardes zu Delphi schon früher bestanden, wissen wir aus Nr. 2645, 2646 und 2646 A. Hier sind 166 und 159 die Jahre, zwischen die die Inschrift fällt. Mit dem Danke wird man nicht lange gewartet haben; drum

Zeit. Priesterschaft IV: 166 vor Chr.

2644 *Haussoullier*, Bull. V, 6. Nach einem Abklatsche c. v. B.

[Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶ]ν ἐν ἀγο[ρᾶι | τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐ]ννόμοις· ἐπε[ὶ | Κάλας, Γαύδοτος, ...]ίδης, ζωγράφο[ι | Περγαμηνοί, ἀποστ]αλέντες ὑπὸ τοῦ [βα||σιλέος Ἀττάλου ὥσ]τε ἀπογράψασθαι τ[. | R. f. 14 Z., τ]άν τε ἀναστροφὰν κα[ὶ | τὰν ἐπιδαμί]αν ἐποιήσαντο ἀξίω⟨ι⟩ς με[ν | τοῦ ἀποστ]είλαντος αὐτοὺς βασιλέ[ος | Ἀττάλου] καὶ τᾶς ἀμει-

ρας πόλιος, -‖[καθὼς δ'] ἐπέβαλλε ἄνδροις καλοῖς | [κἀγαθοῖ]ς, ἐπὶ δὲ τούτοις δεδόχθαι τα[ῖ | πόλει ἐπ]αινέσαι Κάλαν καὶ Γαύδοτον κα[ὶ | R. f. 6 Z. *]ίδην Περγαμηνοὺς καὶ ὑπάρχει[ν αὐτοῖς] παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προ‖[μαντ]είαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλε[ι αν, προ]εδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷ[ς ἁ πόλι]ς τίθητι καὶ τὰ ἄλλα τίμια ὅσα κ[αὶ | τοῖς ἄ]λλοις προξένοις [κα]ὶ εὐε[ργ]έτ[αις | τᾶς π]όλιος ὑπάρχει· ἄρχοντος Ξενοκρ[ί‖του, β]ουλευόντων Καλλικράτεος, Κλ[έ ωνο]ς, Μεγάρτα.*

Standort: „Sur un bloc en pierre du Parnasse, qui a été trouvé dans un des murs de la propriété de Franco". H. 0,515 (*Hauss.* 0,42); Br. 0,375 (*Hauss.* 0,36); T. 0,20. Jetzt in einer Nische eines Hofes, der zu dem Hause gehört, in dem das Museum sich befindet.

Der Stein ist links mehr, rechts weniger beschädigt; Z. 9, 10, 14 sind sogar rechts vollständig. In Z. 15 lässt sich das links Fehlende ziemlich sicher bestimmen, und damit alle Zeilenanfänge auf- und abwärts. Bei *Hauss.* sind die Angaben nicht immer genau. — Z. 1 fehlen 23 Z. Nur 21 können ergänzt werden; also war wohl Z. 2 u. ff. um 2 Zeichen links ausgerückt. — 2 fehlen 21 Z.; die Lücke wird genau gefüllt. Am Schlusse *H. ἐπ[ειδή,* aber *ἐπε[* steht da. und für *[ίδη]* ist kein Platz. So auch 1413, 1. — 3 fehlen 19 Z. *H. Κάλας καὶ Γαύδοτος καὶ] ..ίδης.* Da nach Z. 13 der 3. Name die Form [......]*ίδης* hatte, die beiden ersten Namen (Z. 12) aber schon 13 Zeichen an sich haben, ist das doppelte *καί* unmöglich. Zur Namensform *Γαύ-δοτος* vgl. *Γαύας* (*Ἄδωνις παρὰ Κυπρίοις* Schol. zu Lycophr.) und *Γαῦσος* 2515, 2; *Γαύ-δοτος* : **Γαυαντό-δοτος* = **Ἀπελλ-ικέτης* : *Ἀπολλων-ικέτης.* — In *]ίδης* ist mir *η* nicht so sicher (vielleicht doch *α*), wie in Z. 13. — 4 fehlen 16 Z. *H. Ζωγράφο[υ | πρεσβευταὶ ἀποστ], Fränkel,* Arch. Jhrb. VI, 49 fand mit Z. 13 das Richtige. — Am Ende ergänzt *H. βασιλέος,* was ganz unmöglich ist; Platz nur für 2 Z. — 5 fehlen 15 Z. Da nach Z. 19/20 die VIII. Pr. vorliegt, kann von den pergamenischen Königen nur ein Attalos (II 159—138, III 138—133) gemeint sein. Damit füllt sich die Lücke genau. — Am Ende *H. τά*.. Nach *τ* ist nur eine steile Hasta sichtbar, die zu *α* schlecht passt. — 6 fehlen 14 Z. — 7 fehlen 11 Z.; *H.* setzt *[τὰν ἐνδαμί]αν* ein. Vgl. 2722, 3; 2724, 4; 2725, 4. — *H. ἀξίως*: auf dem Abklatsche °ΙΩΙΣ; vgl. *Ἀπόλλω(ι)νι* 1751, 1; *βω(ι)μῶι* 2072, 26. — 8 fehlen 8 Z. *H. τοῦ ἐξαποστ*]°. Am Ende *βασιλέ[ος]*. Dass das so richtig ist, zeigt die genaue Ergänzung von 9. — 9 fehlen 7 Z. — Am Ende nach *πόλιος* ein unbenutzter Zeichenplatz. — 10 fehlen 6 Z. *H. καθώς, Fränkel καθ|ὼς δέ.* — 11 fehlen 6/7 Z.; ergänzt von *H.* — Dann *H. [δ]έ.* — 12, 14, 15 sind die Ergänzungen durch den Sinn vorgeschrieben. Danach kann Z. 14 und 16 ff. berechnet werden. — 15 *H.* °*[μαντε]ίαν.* — 18 *H. καὶ εὐεργέτα[ις],* was ich aus dem Abklatsche nicht herausfinde. — 19/20 die Namen des Archonten und des einen Buleuten sind von *H.* nicht ergänzt worden. Vgl. z. B. 2166, 1 ff.

Es passt Ξενοκρ[ί|του, β]ουλ° und Κλ[έ|ωνο]ς ganz genau. Die achte Pr. ist erwiesen und damit der König Attalos. Das Archontat muss also sicher vor 133 liegen, und nach 140. — Z. 21 ist nach Μεγάρτα freigeblieben.

Der Zweck der Gesandtschaft war in Z. 5/6 ausgedrückt, nach *Fränkel* a. a. O. ἀπογράψασθαι τ[ὰ ἐν τᾶι λέσχαι?], im Auftrage von Attalos II. S. noch *Preuner*, Hermes 29, 535.

Zeit. Priesterschaft VIII: sicher 140—133, vielleicht 140—138.

NB. Auf demselben Steine beginnt eine Zeile tiefer eine andre Urkunde, von der nur die 2 ersten Zeilen auf dem Abklatsche z. T. sichtbar sind. Da sie unter einer Urkunde der VIII. Pr. steht, die 2. aber jene auf dem Steine voraussetzt, so ist sie jünger. Die 2 Zeilen lauten:

Ἄρχοντ]ος Λαιάδα τοῦ Βαβύλου, βουλευόντ[ων ....|.....]ς, Νικοστράτου, Θεοχάριος ἁ πόλις τῶν Δ[ελφ|ῶν.

Falsch ist *Haussoullier's* Verweisung ins J. 170. Θεόχαρις (Τείσωνος) ist γραμματεύς in XII. ἄ. Πάτρωνος, s. in Nr. 2111, 2. Νικόστρατος kann der Sohn des Εὔδωρος sein, bezeugt als Buleut in Pr. IX ἄ. Ἀβρομάχου (2292; 2302) und ἄ. Ἁγίωνος (2161) oder Sohn des Ἄρχων (ἄ. in XV, Priester in XVI—XVIII). Also wird der Archont Λαιάδας der Enkel des Archonten vom J. 170 sein, derselbe, der in Pr. XV und XVI Priester ist. Priesterschaft XVI wird ja von Λαιάδας Βαβύλου und Νικόστρατος Ἄρχωνος zusammen gebildet. Mit den übrigen Brocken (Z. 3 vielleicht ein [Φι]λιστίωνα Φιλ[ ) lässt sich auf Grund des Abklatsches nichts machen. Die Mitte der Zeilen 3 ff. ist bis auf je 15 und mehr Zeichen abgescheuert. Rechts sind die Zeichen zwischen ein Blattornament hineingedrängt, das zur ersten Verwendung des Steines gehört hat. Im Ganzen wird die Inschrift 10 Z. gehabt haben.

Zeit. Zwischen Pr. VIII und XV (c. 140—50 vor Chr.); *Pomtow* (Beitr. 9 und Philol. 54, Tfl. zu S. 372) etwa Pr. XIV.

2645 *W.-F.* 451 (nur die linken Zeilenhälften). *Haussoullier*, Bull. V, 7. *Ditt.* 323. Vgl. *Pomtow*, Jhrb. 40, Tafel II, wo das Faksimile mitgeteilt wird. C. v. B.

Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ παραγενόμενος | εἰς τὰν πόλιν ἁμῶν Ματροφάνης Μενεκράτεος Θεόπροπος καὶ πρεσβευτὰς | παρὰ τοῦ δήμου τοῦ Σαρδιανῶν τά τε ⟨τα τε⟩ ὑπάρχοντα Δελφοῖς φιλάνθρωπα | ἐκ παλαιῶν χρόνων ποτὶ Σαρδιανοὺς ἀνανεοῦται καὶ ἐνφανίζε-ι, ἃν ἔχοντι ‖ εὔνοιαν πάντες ποτὶ τὰν πόλιν τὰν ἁμετέραν, | ἀγαθᾶι [τ]ύχαι, δεδόχθαι ἐπαινέσαι τὸν δῆμον τὸν Σα-ρδιανῶν ἐπὶ τᾶι εὐνοίαι, | ἃν ἔχει ποτὶ Δελφούς, καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰν δεδομέναν ἐ[ξ] ἀρχᾶς παρὰ τᾶς | πόλιος τᾶς Δελφῶν προμαντείαν καὶ ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν καὶ τἆλλα [ὅσα] | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις.

εἶμεν δὲ καὶ τὰν πόλιν τῶν Δε[λφῶν] ‖ πρόξενον τῆς πόλιος τᾶς Σαρδιανῶν, καὶ ἐπειδὴ ἀξιοῖ Ματροφάνης ἀποδέ[ξασθαι] | τὸν προθύσοντα διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν πρόξενον Σαρδιανοῖς, οὐ δυνατ(ῶν) ὄντων [αὐ]‖τῶν πλείονος χρόνου παραγενέσ-ται εἰς τὸ μαντεῖον διὰ τὰς αἰτίας [ ], | [ἃ]ς ἀπελογίσατο Ματροφάνης, προθύειν αὐτῶι τὰν πόλιν.

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, auf der Linie C, über 2646.

Z. 1 *W.-F.* nur bis πό[λει. — 2 nur bis πόλιν[. — *H.* Μητροφάνης in Majuskel, Ματροφάνης in Minuskel; Letzteres hat der Stein. Das Proxeniedecret für diesen Mann ist die Nr. 2646. Auf Z. 13 dieser Inschrift folgt ein 0,04 hoher freier Raum, dann kommt das Proxeniedecret für Matrophanes. Seine Funktion wird mit einer Hendiadys ausgedrückt: er kommt als Consulent. θεόπροπος ist also in seiner zweiten Bedeutung zu nehmen. Diese erläutert *H.* passend mit einer Stelle eines Decretes aus Milet (*O. Rayet*, Revue archéol. XXVIII (1874), 104 = *Ditt.* 391): ἃ [δὲ ἂ]ν ὁ θεὸς θεσπίσηι, οἱ μὲν θεόπροποι εἰσαγγειλάτωσαν εἰς ἐκκλησίαν, ὁ δὲ δῆμος ἀκούσας βουλευσάσθω κτλ. Das erwartete ὤν fehlt bestimmt. — 3 *W.-F.* nur bis δήμου[. — *H.* δήμου τῶν st. δ. τοῦ, vgl. Z. 6, 8, 10. — Am Ende *H.* φ[ιλ]άνθρωπα, aber ιλ halbwegs sichtbar. — 4 *W.-F.* nur bis χρόνω[ν. — 5 *W.-F.* nur bis ποτὶ τ[. — Das letzte Drittel Raum unbenutzt gelassen wegen des Sinnabschnittes. — 6 *W.-F.* nur bis ἐπ[αινέσαι; *W.-F.* und *H.* τύχαι. — *H.* δῆμον τῶν st. δῆμον τὸν, s. Z. 3. — 7 *W.-F.* bis καὶ ὑπ[; *H.* ἐξ ἀρχᾶς. — 8 *W.-F.* bis προμ[αντείαν. — *H.* τἄλλα | , *Ditt.* τἄλλ' ἃ|, aber am Schlusse ist sogar Platz für [τίμια ἃ] vorhanden; ich ergänze lieber nur gleichviel Zeichen wie in der folgenden Zeile. — 9 *W.-F.* bis προξένοις [. — Am Ende *H.* Δελ[φῶν]. — 10 *W.-F.* nur bis πόλιος τᾶς [. Dies τᾶς lässt *Ditt.* weg, vgl. die Artikelstellung in Z. 3, 6, 8. — Am Ende *H.* und *Ditt.* ἀποδε[ῖξαι], s. unten. — 11 *W.-F.* |το προθύσοντα δατομη[, *H.* τό[ν], aber ein Rest von ν ist da. Auf dem Steine scheinbar δα, so schwach ist die Iotahasta dazwischen. — Am Schlusse δυνατόντων, dann ausgebrochener Platz für 5 Zeichen; corrigiert von *Ditt.* — 12 *W.-F.* nur |ων πλείονες χρόνου παρὰ[. — Auch *H.* |ΤΩΝ, aber von τ und ω sind nur noch kleine Restchen sichtbar. — *H.* πλεῖον[ο]ς, aber ο deutlich. — *H.* παραγενε . . ται, *Ditt.* παραγενέ(σσ)ται, Stein klar °ΝΕΣ▒ΤΑΙ, also der Steinmetz setzte nach °νεσ aus, weil ein Riss folgte. S. Z. 4 °ζε-ι und 6 Σα-ρδιανῶν. Wegen °σται statt °σθαι s. 2135; 2202, 24. — Am Ende noch Raum für einige Zeichen; eine Ergänzung aber unnötig, weil Z. 13 mit | . Σ beginnt, was schon *H.* richtig deutete. *W.-F.* haben von dieser Zeile gar nichts. Der Steinmetz benutzte sie nicht bis zu Ende. Hierauf, wie schon angemerkt, das Proxeniedecret für Matrophanes.

Z. 10 schlug *H.* die Lesung ἀποδε[ῖξαι] vor, und *Ditt.* nahm sie an. Dagegen spricht zweierlei. Erstens: Der Hauptsatz sagt, dass die Stadt beschliesst, für Matrophanes den προθύων zu machen, also hat sie das Recht, den προθύων zu proclamieren, nicht Matrophanes. Aber *M.* ἀξιοῖ

ἀποδεῖξαι τὸν προθύσοντα könnte doch nur heissen: M. will ihn ernennen. Zweitens notierte ich am Steine: ΑΠΟΔΕ¯[.....], dass also nach E kein Iota gestanden haben kann, sondern ein mit einer oberen Querhasta gebildetes Zeichen; fehlt auf *Pomtow's* Facsimile. Da nun Matrophanes das Vorschlagsrecht nicht hat, so muss er, wenn er überhaupt das Orakel befragen will, jeden beliebigen, den man ihm als *προθύσων* vorschlägt, annehmen. Drum vervollständige ich die Zeile mit *ἀποδέ[ξασθαι]*, weil ich glaube, dass Matrophanes sich bereit erklärte, den *προθύσων* sich geben zu lassen, den man ihm vorschlagen würde. Die Stadt ehrt ihn und in ihm seine Vaterstadt in besonderem Grade damit, dass sie beschliesst, die gesetzliche Bestimmung dadurch erfüllen zu helfen, dass sie selbst die Rolle des *πρόξενος* der Sarder spielt und selbst ihm die „libamina prima" darbringt. Die gesetzliche Bestimmung muss also die gewesen sein: Der Fremde darf nicht ohne Weiteres ins *ἱερόν*, darf nicht ohne Weiteres das Orakel befragen; vgl. die von *H.* angeführten Parallelstellen: *ἢν ξένος ἱεροποιῆι τῶι Ἀπόλλωνι, προυρᾶσθαι τῶν ἀστῶν, ὃν ἂν θέληι ὁ ξένος* (*O. Rayet*, Revue archéol. XXVIII (1874), 106 = *Ditt.* 376) und *μὴ ἐξεῖναι κα[τάρ]χεσθαι εἰς τὸ Ἡραῖ[ον] ξένωι μηδενί, ἐπιμελ[εῖσ]θαι δὲ τὸν νεωκό[ρο]ν καὶ ἐξείργειν* (*Weil*, Mitteil. des arch. Inst. I, 342 n. 106 = *Ditt.* 358). Die 3 Verba *προθύειν, προυρᾶσθαι* und *κατάρχεσθαι* (s. 2642, 65) sind gleichbedeutend. Der Fremde muss also so zu sagen eingeführt werden. Will er das Orakel befragen, so muss für ihn das Voropfer ein Bürger der Stadt Delphi darbringen, der *πρόξενος* von der Vaterstadt des Fremden ist. Z. 11 sagt aber, dass die Sarder bisher keinen Delphier zum *πρόξενος* gemacht haben, so dass dieser den Matrophanes einführen könnte. Nun kommt M. Seine Zulassung zur Befragung wäre ungesetzlich. Da bittet er die Stadt ihm zu helfen, und sie thut's.

Die Zeit dieser Inschrift wird annähernd durch das Proxeniedecret des Matrophanes bestimmt, s. Nr. 2646. — Die fünf Semesterbuleuten weisen auf die Zeit vor 200

Zeit. 230—200 vor Chr.

2646 *W.-F.* 452 (nur die linken Zeilenhälften). *Haussoullier*, Bull. V, 8. Vgl. *Pomtow*, Jhrb. 40, Tafel II, wo das Faksimile mitgeteilt wird. C. v. B.

Δελφοὶ ἔδωκ-αν Ματροφάνει Μενεκράτεος Σαρδιανῶι αὐτῶι καὶ ἐ[κγό]νοις προξενίαν, προμαντεία[ν], προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ[λει]αν, θεωροδοκίαν τῶ[ν] τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων, καὶ τἆλλα ὅσα κα[ὶ τοῖς] | ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀναξανδρ[ίδ]α, βουλ[ευόν]των [Ἱπ]πωνος, Μνασιθέου, Νικία, Πολύωνος, Ἀτεισίδα.

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, auf der Linie C, unter 2645. Unter beiden steht Nr. 2125 aus dem J. 193, darüber Nr. 2247 vom J. 181.

Z. 1 *W.-F.* nur bis *Ματροφάν[ει, Hauss.* voll, am Ende [*ἐκγό*]. — 2

W.-F. nur bis *προμαντεί[αν*, *Hauss.* wie oben, nur *προμαντείαν* voll und *ἀτ[έλει]*|. — 3 *W.-F.* *τῶ[ν] τε*, *Hauss.* *τῶν*, aber *ν* fehlt; *W.-F.* *Πυθί[ων]*, *Hauss.* *Πυθίων*, *ων* sichtbar; *W.-F.* *καὶ τοῖς*, *Hauss.* *κα[ὶ τοῖς]*, was ich bestätigt fand. — 4 *W.-F* nur bis *εὐεργέ[ταις*, *Hauss.* volle Zeile, darin *Ἀναξανδρ[ίδ]α*, ich sah nur: ΑΝΑΞΑΝΔΡ..Α. In Gr. D ἄ. *Ἀρχιάδα* ist er Hieromnemone, a. 236, und Buleut z. B. 2790. Ob der Bürge von 2041, 4? — 4/5 *Hauss.* *βουλ|ευόντων*, ich schrieb ab: ΒΟΥΛ[ ]|[..]Ι ΙΙ, also *βουλ[ευ|όν]των*. — 5 *W.-F.* nur *Μνασιθέου* und Punkt dahinter, *Hauss.* wie oben, sogar *Ἵππωνος* voll. Nach *Ἀτεισίδα* ist kleiner freier Raum. Die nächste Zeile bildet Nr. 2125 (= *W.-F.* 453).

Über *Ματροφάνης* vgl. 2645. — Wegen *θεωροδοκία* vgl. noch 2648, 2650. Der delphische Rat setzt sich aus Buleuten, die uns bekannt sind, zusammen: *Πολύων* Hieromnemone (2521) im J. 230; *Νικίας* (2524) im J. 226; *Ἵππων* (2525) im J. 227; letzterer, wie hier, auch 2608 Buleut ἄ. *Ἀρχέλα*; *Μνασίθεος* Vater des *Δεξικράτης* 2643, 13. Wegen der fünf Buleuten und des Schriftcharakters (*Pomtow*, Jhrb. 40, 526 Anm. 45)

Zeit 230—200 vor Chr.

An 2645 und 2646 schliesse ich anmerkungsweise ein Fragment an, weil es gleichfalls eine Ehrung für einen *Σαρδιανός* enthält, und nenne es Nr. 2646 A.

2646 A *Ulrichs*, Reisen u. F. (1840), I, 67, 20.

[Ἀγαθᾶι τύχαι. δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψά]φοις ταῖς ἐν[νόμοις ἐπαινέ]σαι [τονδεῖνα Σαρδιανὸν καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς] πόλιος [προ]ξε[νίαν, προ]μαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάν[των], προεδρίαν [ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ] πόλις τίθητι, [καὶ γ]ᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ τἄλλα τίμια πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄ[λλοις προξέ]νοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει, καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ ἐν τὸ πρυτανεῖον ἐπὶ [τὰν] κοινὰν ἑστίαν, ἀναγράψαι δὲ τοὺς ἄρχοντας τὸ ψάφισμα ἐν τῶι ἐπιφανεστάτωι τόπωι [τοῦ ἱ]εροῦ, γράψαι δὲ καὶ ποτὶ τοὺς τῶν Σαρδιανῶν ἄρχοντας καὶ τὸν δᾶμον καὶ ἀποστεῖλαι [ποτὶ τούτους] ἀντίγραφον, ὅπως πύθωντ(α)ι [πάν]τ[ες

Standort. *Ulrichs* spricht S. 62 vom „Rathaus der Delpher“: „in welchem eine Inschrift, die ich an einer der Stufen der Nicolaoskirche fand, einen Gemeinherd, *κοινὴ ἑστία*, angiebt“. Ist die zweitoberste Stufe der halbrunden Vorhallen-Treppe zu H. Nicolaos; an der S. Seite steht das Fragment (*Pomtow*, Beitr. 94, 64).

Zu *καλέσαι δὲ αὐτόν κτλ.* vgl. 2662, 16 [*καλέσαι δ]ὲ α[ὐτ]οὺς καὶ ἐπὶ ξένια ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν* und IGS. III, 97, 16 *καὶ ἐ[πὶ] ξένια καλεσάντων αὐτὸν τοὶ φρ[ω]κάρχαι.* Inschr. aus Olympia 52, 26 *καλέσαι δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰγ κοινὰν ἑστίαν*; CIA. II, 605, 10 — *καλέσαι αὐτοὺς εἰς*

τὸ πρυτανεῖον ἐπὶ τὴν κοινὴν ἑστία[ν τοῦ δήμου]. Meines Wissens wird das *πρυτανεῖον* sonst nur 2680, 2799, 2819 erwähnt (s. *Pomtow*, Beitr. 66), und deshalb eben wird das Fragment registriert.

Das Formular hat Ähnlichkeit mit Stücken aus 2643 [und 2662], und deshalb vermute ich etwa als

Zeit 200—150 vor Chr.

2647 *Haussoullier*, Bull. V, 9. Vgl. *Pomtow*, Jhrb. 40, Tafel II, wo ein Faksimile mitgeteilt wird. C. v. B.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἑρμίαι Χαριξένου αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις γᾶς καὶ [οἰκίας] | ἔγκτησιν· Ἀλεξάρχου ἄρχοντος, βουλευόντων Εὐκλέο[ς], | Εὐθυδίκου, Τελεδάμου.

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, auf der Linie C.

Das amphiktyonische Decret für dieselbe Person s. Nr. 2524.

Auf der entsprechenden Stelle, wo in Z. 2 *οἰκίας* (*Pomtow* ο[ἰκίας]) stand, könnte Z. 3 noch ein Name gestanden haben; 2777 nennt die 2 andern Buleuten. — Z. 4 ist nicht bis zu Ende benutzt. Die Überschrift steht auf der 2. Hälfte der letzten Zeile von Nr. 2649. — Die delphischen Namen sind sämtlich bekannt. Das Archontat des *Εὐκλῆς* (a. 238 oder 237) ist S. 694 besprochen worden, *Εὐθύδικος* ist Hieromnemone in 2511 (und Buleut in 2609), *Τελέδαμος* in 2532 (und Buleut 2628), und endlich über *Ἀλέξαρχος* s. S. 705.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

2648 *Haussoullier*, Bull. V, 10. C. v. B.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀνταγόραι Δημοσθένους Κυπρίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, - θεωροδοκίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, | ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀχαιμένευς, βουλευόντων Κλευμάντιος, | Ἄνδρωνος, Βούλωνος.

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, in der Nähe von C.

Z. 1 ist nach °*σθεν*° die Endung *ους* über der Zeile nachgetragen. Z. 2 ist vor der Form *θεω*° ein kleiner freier Raum, wie eine Art Interpunktion, die aber nach den andern Accusativen fehlt. Vgl. 2650.

Ein *Ἀχαιμένης* begegnet als *ἄ.* auch 2615 und 2622; in beiden Inschriften sind fünf Buleuten gesichert. Weil hier nur drei stehen, trennt *Pomtow* (Jhrb. 42, 632) die Archontate, sucht also a) das ältere in 2648 und b) das jüngere in 2615 und 2622. Aber für 2622 muss *P.* um des Namens *Πυῤῥίνου* willen eine ziemlich hohe Zeit, höchstens 30—40 Jahre nach Gruppe B annehmen, also die Zeit zwischen 240 und 230; *Πυῤῥῖνος* begegnet nämlich nur noch 2566, 6, d. i. a. 269 vor Chr., und zwar zusammen mit *Βούλων*. Der einzige Grund für die Trennung ist die

Fünfzahl. Da diese sich jetzt in Gruppe C und D nachweisen lässt, ist mir die Trennung zweifelhaft. Nun haben wir in den Jahren 332—328 die gleichen 4 Namen (2502 *Ἀχαιμένης β.* 197; *Κλεόμαντις* 168; *Ἄνδρων* 186; *Βούλων* 177) und ebenso in den Jahren 270—50 (es ist Hieromnemone *Κλεόμαντις* 2509, *Ἄνδρων* 2507, *Βούλων* 2566). Für letztere Zeit entscheide ich mich und beziehe alle drei Nummern auf ein und dasselbe Archontat. So bekommen wir 2 Semester mit je 5 Buleuten. In dem einen rücken die beiden Hieromnemonen des J. 269 als Buleuten zusammen, und *Μαντίας* ist der Hieromnemone vom J. 272. Im andern beziehen wir *Ἐμμενίδας* aufs Jahr 271 und *Ἰασίμαχος* auf das c. 300 datierte Jahr *ἄ. Ἡρακλείδα* (2825).

Zeit. Zwischen 270 und 260 vor Chr.

2649 *W.-F.* 456 (nur die linken Zeilenhälften). *Haussoullier*, Bull. V, 11. Vgl. *Pomtow*, Jhrb. 40, Tafel II, wo ein Faksimile mitgeteilt wird. C. v. B.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλόφρονι Ξενοφάνους Ῥοδίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις* | *προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει|αν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέ||ταις· ἄρχοντος Ἡρακλείδα, βουλευόντων Λυσιμάχου, Εἰδώρου,* | *Ὀνυμοκλεῦς, Εὐθύωνος, Μνάσωνος.*

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, auf der Linie C.

Z. 1 *W.-F.* nur *Θ[εοί]*. — 2 *W.-F.* nur bis *Φιλοτ[* (so!), *Hauss.* voll bis auf *ἐκγόν[οις]* ¦. — 3 *W.-F.* nur bis *προμαν[τείαν*, *Hauss.* lässt *προδικίαν* weg, sonst wie oben. — 4 *W.-F.* nur bis *πάντων καί [*, *Hauss.* voll; *Pomtow* ΕΥΡΓΕ¦. — 5 *W.-F.* nur bis *ἄρχοντο[ς*, *Hauss.* voll. *Pomtow* ΒΟΥΔΕΥ°. — 6 *W.-F.* nur [. .]*υμο[*, *Hauss.* *Ὀνυμακλεῦς*, aber *Ὀνυμοκλεῦς* steht auf dem Steine; vgl. 1889, 4 *ὄνυμα*; 1703, 2 *ὀνύματα*.

Wegen des *πρόξενος* vermutet *Haussoullier*: Polybe parle d'un Rhodien, nommé *Φιλόφρων*, qui fut l'un des députés envoyés aux commissaires romains après la défaite d'Antiochus (XXIII, 3) et qui fut encore mêlé aux affaires publiques après la guerre de Persée (XXX, 4). Il est possible que ce soit le même personnage que le proxène.

Ein Heracleidas-Archontat ist in Pr. IX (c. 140—100) bezeugt (s. S. 639). Die fünf Buleuten aber weisen auf frühere Zeit. Davon ist *Λυσίμαχος* Buleut a. 206/5 (s. 2632); *Εὐθύων* und *Εὔδωρος* sind Archonten im Zeitraume von 250—200. So wird wahrscheinlich, dass unsere Inschrift das 2. Semester des *Ἡρακλείδας*-Archontates von 2582 repräsentiert. Über *Μνάσων* und s. Verwandten s. *Pomtow*, Rh. Mus. 49, 597.

Zeit. 230—220; vielleicht 228 oder 229 vor Chr. S. S. 705.

2650 *Haussoullier*, Bull. V, 12. C. v. B.

Ἀγαθῆι τύχηι. Δελφοὶ ἔδωκαν Ἐπικύδει Δημέου Ἀλεξ-

ανδρεῖ | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, -- θεωροδοκίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις ‖ προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Νικαΐ-δα, | βουλευόντων Χάρητος, Ἀμφιστράτου.

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, in der Nähe von C.

Z. 2 schlug der Steinmetz erst EΓ ein und änderte dann Γ in K. — Wegen -- vgl. 2648. — 3 *Hauss.* ἀσ[υ]λίαν. — 5 Schluss Νικαΐ-δα, *Hauss.* Νικα[ί]δα. — 6 *Hauss.* [Ἀμ]φι[σ]τράτου, die Zeile ist nicht bis zu Ende benutzt. Auffällig ist, dass nur 2 Buleuten genannt werden. Χάρης ist derselbe wie in 2605 (c. 240—230), Ἀμφίστρατος der von 2668 (a. 266 oder 262). — S. 2509.

Zeit. 260—250 vor Chr, sicher vor 246, vielleicht auch vor 251. S. *Pomtow*, Jhrb. 43, 827.

2651 *Haussoullier*, Bull. V, 13. C. v. B.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ὀλυμπιοδ[ώρωι]κ.ν Σκοτουσσαί[ω]ι αὐτῶι | καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προ[μαντείαν, προ]εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆ[λλα ὅσα καὶ τοῖς] ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ-|[γέταις·] ἄρχοντος Εὐ[δώρου, βουλευ]όντων Διοδώρου, Πλείστωνος, [ ] ‖ Ἀμφίων[ος].

Standort: Polygonalmauer Strecke BC, in der Nähe von C.

Die ganze Inschrift ist fast bis zur Unlesbarkeit geschwunden; man rät ja nach dem Formular in Z. 2 und 3 das Richtige. Die Namen aber fand ich nicht alle heraus. Z. 1 *Hauss.* Ὀλυμπικῶ[ι ... Σκοτ]ουσσαί[ωι αὐτῶι], 2 [καὶ ἐκγόνοι]ς, dann προμαντείαν, προεδρίαν voll, 3 καὶ γᾶς [καὶ οἰκίας ἔγκτησιν ....], 4 nur βουλευόν]των Διοδώρου, Πλείστωνος .., 5 hat *Hauss.* nichts. — Wenn nicht Σκοτουσσαῖος die übliche Form wäre (2581, 113), könnte man nach den Zeichenresten auf Σκοτουσσαιε-ῖ, also ein °αιεύς raten. — 5 Der Name steht, wenn ich die Risse überhaupt auf einen solchen beziehen darf, unter Πλείστωνος. Sehr störend sind die Bleistiftstriche, mit denen man einige Hasten nachgezogen hat. Mit Ἀμφι- beginnt unter den Namen der Zeit der Inschrift, so viel ich sehe, nur Ἀμφίστρατος [liegt teils zu weit zurück (2650), teils zu spät bezeugt (ἄ. a. 158)].

Das Archontat von 2633—35 muss gemeint sein; denn von den dort vorkommenden Buleuten kehren hier zwei wieder Διόδωρος und Πλείστων. Dort steht zweimal Ἐχεκρατίδας daneben, hier rate ich auf Ἀμφίων(?). In dieser Zeit gab's eben fünf Buleuten, und die Inschriften haben verschiedene Zusammensetzungen des Collegiums. Oder es standen vor dem von mir gelesenen Buleuten Ἀμφίων noch 2 Namen, darunter Ἐχεκρατίδας, und diese Inschrift bot von vornherein mehr als 2633—35; ob der Zustand der Überlieferung diese Vermutung zulässt, kann ich jetzt nicht mehr entscheiden. Ein Εὔδωρος ist a. 229 ἄ. Ἡρακλείδα Buleut, Διόδω-

ρος a. 230 ἄ. Ἥρυος Hieromnemone und selber Archon zwischen 240 und 220; Πλείστων ἄ. a. 246 oder 242 und sowohl in Gr. C a. 240 als in Gr. D ἄ. Ἀθάμβου Buleut, — alles Belege, die den bei 2633 gegebenen Ansatz zweifelhaft machen und in 260—220 ändern könnten. Trotzdem vorläufig mit *Pomtow*, Jhrb. 42, 628

Zeit 220—200 vor Chr.

2652 *Haussoullier*, Bull. VI, 49 (S. 214). *Ditt.* 207. *Cauer* 207. C. v. B.

Θεοί· | ἄρχοντος Κλεοδάμου, βουλευόντων Ἀμύντα, Θεοφράστου, Πραξία, ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν | Δελφῶν· ἐπειδὴ ἐπανελθόντες θεωροὶ οἱ ἀποσταλέντες ἐπὶ τὰν ἐπαγγελίαν τῶν Πυθίων Ἀμύντας καὶ Χαρίξενος ψάφισμά τε ἀνήνεγκαν παρὰ Χερσονασιτᾶν τῶν ἐ[κ τ]οῦ ‖ Πόντου, καθὼς ἦν λελυτρωμένοι ὑπ' αὐτῶν καὶ πεπολυωρημένοι ἐμ πάντοις, κ[αὶ αὐ]τοὶ διελέγεν ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις ἀπολογιζόμενοι ἃν ἔχοιεν αἵρε[σιν] | ποτὶ τὰμ πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ κοινᾶι καὶ καθ' ἰδίαν πάντοις, καὶ νῦν ἀποστείλα[ντες] | Φορμίωνα καὶ Ἡρακλείδαν θυσίαν συνετέλεσαν τῶι θεῶι ἑκατόμβαν βούπρω[ιρον, καὶ] | δωδεκαΐδα βούπρωιρον τᾶι Ἀθανᾶι, καὶ τὰ κρέα τᾶμ βοῶν διένειμαν τοῖς π[ολίταις], ‖ ἐποιήσαντο δὲ καὶ αὐτοὶ τὰν ἐνδαμίαν καταξίως καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀποστειλά[ν]των αὐτούς· δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν, ἐπαινέσαι τε τᾶι πόλει τῶγ [Χε]ρσο[ν]ασιτᾶν τῶν ἐκ τοῦ Πόντου καὶ τοῖς ἀποσταλέντοις ὑπ' αὐτῶν ἐπί τε τᾶι αἱρέσει | ἇι ἔχοντι καὶ εὐνοίαι ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ πόλιν τῶν Δελφῶν, δεδόσθαι δὲ καὶ τᾶι | [πόλ]ει τῶν Χερσονασιτᾶν προμαντείαν καὶ τοῖς ἀποσταλέντοις Φορμίωνι καὶ Ἡρα‖[κλεί]δαι προξενίαν, ἀναγράψαι δὲ τὸ ψάφισμα τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐνάρχους ἐν τῶι | [ἱ]ερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ξένια τοῖς παραγεγονότοις Φορμίωνι | [κ]αὶ [Ἡ]ρα[κλεί]δαι τοὺς ταμίας Χαρίξενον, Διόδωρον.

Standort: Polygonalmauer CD, unmittelbar bei C. „Bloc en pierre du Parnasse" — H. links 0,31, r. 0,43; Br. 1,10; T. 0.53; abgearbeitete Schreibfläche: H. 0,23; Br. 0,65 — „détaché du mur pélasgique et trouvé en avant de la colonne des Naxiens Dans le mur, il était placé à l'Ouest du Portique des Athéniens, près des blocs qui portent les inscriptions relatives aux Sotéria." S. *Pomtow*, Beitr. 99.

Z. 3 schlug der Steinmetz nach ἐπ nochmals π ein, verbesserte sich dann aber, indem er auf den gleichen Platz mit etwas tieferen Hasten α setzte. — 5 ἦν s. 2518, 7. — ἦν λελυτρωμένοι erläutert *H.* mit: A. et Ch. avaient été défrayés de tout. Sinn richtig erraten. λυτροῦσθαί

τινα h. also hier — und andre Belege giebt's nicht — jemand von den Kosten befreien, die sein Aufenthalt mit sich brachte, jemand freihalten; also verstanden die Delphier unter *λύτρα* nicht nur das Geld, womit der Sclave sich loskauft, sondern auch ganz allgemein das, womit ich mich von irgend einer Verpflichtung befreie, eine Schuld bezahle. — 6 *διελέγεν* s. 2642, 91. — Schluss, jetzt nur *αἱρε*[. . . . .] sichtbar. *H.* *αἱρε-σ*[*ιν*]. Zur Bedeutung vgl. GDI. 1552a 10; b 10. — 7 *καθ' ἰδίαν*, auch GDI. 1502, 5; 1552 a 7, 16; b 7; 2613, 5, mit altem Anlaute. — 8 Zu *βούπρωιρος* vgl. *Hesych* *βούπρωρον· θυσία ἐξ ἑκατὸν προβάτων καὶ βοὸς ἑνός*. Dasselbe sagt *βούαρχος* (s. *Ditt.* 13, 37). 2561 D 38 werden *πρωτό-βοιος* und *βοῦς ἡγεμών* oder *μόσχος ἁ ἀγαία* besprochen. — *τῶι θεῶι* natürlich *Ἀπόλλωνι, τᾶι Ἀθανᾶι* sc. *τᾶι Προναίαι* (2513; 2514). — 9 *H.* *πολ*[*ίταις*], ich fand nur *τοῖς π*[. . . . . . .]. — 10 *H.* sah noch voll °*στειλάν των*, ich fand nur noch °*στειλά*[*ν*]|*των*. — 11 nur [*Χε*]*ρσο*|*νασιτᾶν* noch gefunden. — *ἐπαινέσαι τᾶι πόλει* befremdlich, hat aber Parallelen (*Ditt.* 42, 6). — Bemerkenswert *τὲ* — *δέ* Z. 11 und 13. — 15 Ihre Proxenieehrung steht 2581, 56. — Ungenau *H.* *τῶ*|[*ι ἱερῶι*]. — 16 S. die Parallelen 2643, 17.

Zeit. Priesterschaft II: Juli—December 192 vor Chr. Vgl. z. B. 2581, 54.

2653 *Haussoullier*, Bull. VI, 50. *Cauer* 209.

Ἀγαθᾶι τύχαι. Δελφοὶ ἔδωκαν Νικάνδρωι | Ἀναξαγόρου Κολοφωνίωι, ἐπέων ποητᾶι, αὐ|τῶι καὶ ἐγγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, | ἀσυλίαν, προδικίαν, ἀτέλειαν πάντων, προε|δρίαν ἐν πάντεσ(σ)ι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τί|θητι καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ | εὐεργέταις τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· ἄρχοντος | Νικοδάμου, βουλευόντων Ἀρίστωνος, Νικοδάμου, Πλεί|στωνος, Ξένωνος, Ἐπιχαρίδα.

Standort: Steht mit Nr. 2654 zusammen „sur les deux petits côtés d'un banc situé le long de la Voie Sacrée, en avant du portique des Athéniens".

H. setzt das Decret in die Zeit von Attalus III (138—133), *Pomtow* (Rh. Mus. 49 (1894), 581; Jhrb. 42 (1896), 631) in die des Attalus I (241—197 *Γαλατονίκης*). Die Zahl der fünf Buleuten, die nur Decreten vor 200 eignen, entscheidet also die litteratur-historische Frage bezüglich der Lebenszeit des Nikander zu Gunsten Volkmanns. Grund für die Ehrung des Kolophoniers wohl seine *Αἰτωλικά* und seine 3 Bücher *περὶ χρηστη-ρίων πάντων*. Vgl. Nr. 2741.

Für die Zeit von 240—200 lassen sich die delphischen Namen nachweisen: Einer der beiden *Νικόδαμος* ist 236 *ἄ. Ἀρχιάδα* Hieromnemone und Buleut *ἄ. Ἀθάμβου* (a. 233) und *Ἀρισταγόρα* (zw. 224 und 220); *Πλεί-στων* Buleut *ἄ. Ἀθάμβου* (a. 233), *Ξένων ἄ. Στράτωνος* (a. 234) und *Ἀθανίω-νος*, *Ἀρίστων ἄ. Εὐδόκου* (a. 235).

Dasselbe Archontat, aber anderes Semester in 2600 und 2624.

Zeit. 240—200 vor Chr.

2654 *Haussoullier*, Bull. VI, 51.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Βακχίωι Δημητρίου τοῦ Λινατοῦ Ἠλεῖ | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, θεαρο|δοκίαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων ‖ καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· | ἄρχοντος Καλλιέρου, βουλευόντων Παρνα[σσί]ου, Ἄρχωνος, | Ἀριστομάχου, Κλεοδάμου, Εὐχαρίδα.

Standort: S. die Bemerkung zu Nr. 2653.

Die Bestimmung eines Mannes durch Vater und Grossvater (s. 1895, 1 (*ἐν Ἡρακλείᾳ*) *Ἀριστοβούλου Πάτρωνος Θεοδώρου*) ist in Delphi selten (ein Beispiel 2091, 2 *Ἀσανδρίδα Πραόχου τοῦ Ἀρχελάου*); beim Grossvater steht der Artikel auch in den beiden epidaurischen Beispielen, Fouilles d'Épid. 35 *Εὐτύχου Εὐτύχου τοῦ Εὐτύχου* und 240 *Σωκράτη Σωκράτεος τοῦ Ἀπολλωνίου*. *H.* schreibt hier *Λ?ινατου*. Seit den ältesten Zeiten h. *λίνον* die Angelschnur, also h. **λινάτης* „Fischer".

Der delphische Hieromnemone in 2527, 8 (215—212 vor Chr.) *Παρνάσιος* ist mit dem Buleuten hier (und 2602) identisch; *Ἀριστόμαχος* ist Buleut auch 2587 (220 vor Chr.) und Hieromnemone 2529 (220—200); *Εὐχαρίδας* Buleut Gr. C. *ἄ. Ἀμύντα* (Nr. 2758) und in Nr. 2832.

Zeit. Zwischen 240 und 200 vor Chr.

2655 *Haussoullier*, Bull. VI, 64. C. v. B.

[Δελφοὶ ἔ]δωκαν - | [R. f. 7 Z.]τει Φίλ‖[. . . . Ἀθα]ναίωι δ|[άμου Περγ]ασῆθε‖[ν αὐτῶι κ]αὶ ἐκγό‖[νοις προ]ξενίαν, | [προμαντ]είαν, πρ|[οεδρίαν, π]ροδ[ικ|ίαν

Standort: Stèle en marbre blanc du Pentélique. H. 0,22; Br. bis zu 0,16; T. 0,09. Fragment 149 des Museums.

Schrift *στοιχηδόν*. Zeichen: 0,015 (ΑΕΘΓΣΩ). Aus Z. 6/7 und 7/8 schliesst man, dass rechts nichts folgte, und der Stein hat hier Kante. Wie eine Nachzählung lehrt, hat das *στοιχηδόν* 13 Zeichen; nur Z. 1 zählt 12, das Schluss-ny steht breit über ΙΛ der 2. Zeile und lässt bis zum Rande einen kleinen freien Raum. Z. 2/3 z. B. [*Φιλοκρά*]*τει Φίλ*[*ωνος*] möglich.

Zeit. 4. Jhrh. vor Chr.

2656 *Haussoullier*, Bull. VI, 65. C. v. B.

Θε[οί]. | Δελ[φοὶ ἔδωκα]|ν Νεο[R. f. 7 Z.] | Νικί[ου Ἀθανα]‖ίωι φ[υ]λ[ᾶς Ἱππ]|οθωντί[δος, δά]|μου δὲ Ἐρ[ωέος] | προ-

ξεν[ίαν, πρ]ομαντε[ίαν, ἀτ]‖έλειαν, [προεδ]ρίαν, ἀσ[υλίαν] | ἐν Δελφ[οῖς, πρ]‖οδικία[ν

Standort: Stèle de marbre blanc brisée en deux fragments. Museum zu Kastri. Fragment 145 und 145a. Links unverletzter Rand. Rechts und unten gebrochen. 2 Stücke; der Riss geht durch Z. 8; ihre ersten 2 Zeichen blieben unbeschädigt. Fragment 145: H. 0,235; Br. 0,05—0,135; T. 0,05. Fragment 145a: H. 0,135; Br. bis zu 0,14; T. 0,05.

Schrift *στοιχηδόν*. Zeichen: 0,012 (ΑΕΘΜΠΩ, φ wie Jhrb. 42, 614 n. 1).

Zur Vervollständigung der Zeilen 8—12 sind immer 5 Zeichen nötig; das beweist, dass auch Z. 3—7 wenig fehlen kann. Die Ergänzungen aber sind zwingend, also ergiebt sich: das *στοιχηδόν* hatte stets 11 Zeichen, folglich fehlen dem Dative in Z. 3 noch sieben.

Zeit. 4. Jhrh. vor Chr.

2657 *Haussoullier*, Bull. VI, 66. C. v. B.

προμαντεία]ν, προεδρίαν, προδικίαν πρὸς [Δ]ελφούς, ἀσυλίαν καὶ τἆλλα ὅσ[α] ‖ καὶ τοῖς ἄλλοι|ς προξένοις· ἄρχοντος Ὀρέστ[α], | βουλευόντων [Ν]εοκλέους, Θοι[ν]ίωνος, Νικία.

Standort: Fragment en marbre blanc du Pentélique. *H.* Vielmehr „grauer Inselmarmor" — *Pomtow*, Beitr. 10. H. 0,23; Br. 0,225; T. 0,035—0,07. Fragment 155 des Museums.

Schrift *στοιχηδόν*, Zeichen 0,01; Zeile zu 12 Z.; also Z. 10 könnte ein um 2 Zeichen verlängerter Name gestanden haben, mir scheint aber nichts zu fehlen. *Νικία* bildete den Schluss der Inschrift. Bis zum unteren Querrande ist Platz für eine weitere Zeile, doch blieb er unbenutzt.

Z. 1 *H.* vor *προεδρίαν* ein *μ*; sichtbar nur das untere Ende einer senkrechten Hasta; auf *ν* zu beziehen, da doch in derselben und in der nächsten Zeile *ν* vor *π* bleibt. — 5 *H.* ΚΑΙ, aber in Minuskel *καί*, wohl nur Druckfehler. — 8 *H.* [*Ν*-] ou [*Θ*-].

Die *ναοποιοί*-Inschrift (2502) kennt *Θοινίων* (*ἅ*. a. 328) und *Νεοκλῆς* (*β*. 329). Dazu passt *'Ορέστας* als Bulcut in 2619 und 2661 (etwa um 300 vor Chr.).

Zeit. 325—300 vor Chr.

2658 *Haussoullier*, Bull. VI, 67. Nach einem Abklatsche c. v. B.

[Θε]οί. | [Δελφ]οὶ ἔδωκαν - - - | [Ἡρακ]λείτωι [R. bis zu 5 Z. *. . . .] Ἀκαρνᾶνι - - - ‖ [Θυρ]ρειεῖ προξε-- [νίαν] καθάπερ τοῖ|ς | ἄλλ]οις προξένοις· | [ἄρχ]οντος Εὐβου-‖[λίδ]α, βουλευόν(τ)-‖[των] Διοσκουρίδα, - | [. . .]ραγόρα, - - - - - - [. . . .]σίου.*

Standort: Fragment d'une stèle en marbre blanc de Paros, sur

le côté de laquelle on a gravé plus tard une lettre — 6zeilig — de l'empereur Hadrien à la ville de Delphes". Liegt im Hofe des Museums. H. 0,89 [1]).

Schrift *στοιχηδόν*, Zeichen: 0,015. Gleiche Anfänge der Zeilen, ungleiche Zeilenenden, Z. 6 und 7 je 15, *H.* hat fälschlich *τοῖ*[*ς ἄλλ*]*οις* abgeteilt. Z. 5, 7—11 fehlen zu Anfang je 3 Zeichen, Z. 2—4, 6 und 12 je 4. Z. 12 nach]*σίου* unbenutzt. Weil die Zeilenenden ungleich benutzt werden, wie ich oben unter Berechnung von Z. 6 und 7 zeige, ist für den Vatersnamen nichts Bestimmtes zu ermitteln. — 5 Zu *Θυρρειεύς* vgl. Nr. 2580, 63 und die epidaurische Liste der *θεαροδόκοι* Z. 16 (Philol. 54, S. 55). — 11 möglich z. B. [*Ἀνδ*]-, [*Εὐφ*]-, [*Ἰατ*]-, [*Κυδ*]-, [*Μοι*]*ραγόρα*. — Die Inschrift ist vollständig; unter Z. 12 setzt Nr. 2659 ein, also wurden nur 3 Buleuten genannt. *Διοσκουρίδας* ist Buleut auch ἄ. *Δαμαίου* (2769, 2770). Z. 12 könnte man mit [*Λαρι*]*σίου* — vgl. 2502 i. J. 334 und 327 — und [*Χαρι*]*σίου* — vgl. ἄ. *Ἡρακλείδα* 2797 (c. 300 vor Chr.) — füllen. Aus der Stellung auf dem Steine (s. die Anm. und Nr. 2659) ergiebt sich, dass ἄ. *Εὐβουλίδας* dem *Ξενοκλῆς* und *Ἀριστίων* vorangeht.

Zeit. Erstes Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2659 *Haussoullier*. Bull. VI, 68. Nach einem Abklatsche e. v. B.

[Θ]εοί. | *[Δελφοὶ ἔδ]ωκαν Τίμωνι Γατίμου κ[* | R. f. 8 Z.]*άνορι, Πίμφωνι Ἀκαρνάν[οις* | R. f. 7 Z. *α]ὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προ[ξεν||ίαν, προμα]ντείαν, προεδρίαν, προά[ικία|ν, ἀσυλίαν], ἀτέλειαν πάντων καὶ [τὰ* | *ἄλλα ὅσα κ]αὶ τοῖς ἄλλοις προξένο[ις καὶ εὐεργέ]ταις· ἄρχοντος Ἀριστίω[νος,* | *βουλευόντ]ων Ἀρισταγόρα, Ῥοδίου, Ἀ[. . . . . . . , ...]νδα, Εὐκράτευς.*

Standort: Derselbe Stein wie Nr. 2658; unmittelbar unter dieser Nr.

---

[1]) *H.* notiert nicht, dass der Stein, sowie er unter unserer Inschrift die Nr. 2659 trägt, auch über ihr noch ein Decret hat. Freilich nur Z. 1 *π]ροε[δ]ρίαν*[, 2]*πάντων καὶ τὰ*[, 3 *π]ροξένοις· ἄρχοντος* ¯[, 4]ΛΛΡ*ισίου, Ἀναξανδρίδα*[. Der Text ist jünger als 2658, auch jünger als 2659. Darauf führt das eigentümliche ⩀ = ω. *Ἀναξανδρίδας* ist aber nicht der Buleut aus Pr. VII ἄ. *Δαμοσθένεος* und Pr. VIII ἄ. *Δάμωνος*; dazu passt der Zeichenrest nach *ἄρχοντος* nicht, er verlangt kein Δ, sondern ein Zeichen mit Querhasta oben (also Σ oder Ξ). Da rückwärts bis zu 200 *Ἀναξανδρίδας* als Buleut nicht wieder begegnet, so muss die Inschrift aus der Zeit vor 200 stammen. Der Name vor *Ἀναξανδρίδας* lässt sich mit 2502 feststellen. Dort h. der Vater des *Ἐτυμώνδας* Z. 134 (a. 334) und 203 (a. 326) *Λαρίσιος*. Von ihm hier vielleicht der Enkel. Alle diese Beobachtungen werden bestätigt durch die neue Publikation Bull. XXI, 291. Danach hier: *ἄρχοντος Ξ*[*ενοκλεῦς, βουλευόντων*] *Λαρισίου, Ἀναξανδρίδα*, [*Ξενοδόκου*]. S. Nr. 2790, 2792 und 2793. Aus dem 2. Drittel des 3. Jhrh.

Schrift nur 0,01 und enger als dort. Linien vorgezogen; 0,01 Zwischenraum zwischen ihnen. Für die Zeichen ist charakteristisch, dass *o* und *ω* kleiner sind als die übrigen Zeichen.

Z. 1 fehlt bei *H.* — Z. 3 fehlen sicher im Anfange 8 Zeichen; unter Annahme gleicher Zeilenanfänge sind die Lücken oben berechnet. — Über ΜΟ von *Γατίμου* ein O, grösser als das in *μο*, mit dem ich nichts anzufangen weiss. — Schluss. *H.* ΚΙ[. . |. Vom Iota sehe ich nichts. Der Stein muss unmittelbar nach K ausgebrochen sein. Z. 3 las *H.* flüchtig; er giebt ΠΙΜΦΩΝ. ., *Πίμφων*[*ος*] und am Schlusse *Ἀκαρνᾶν*[*ι*. Der Abklatsch lässt ganz deutlich den Dativ *Πίμφωνι* erkennen, also enthält Z. 3 zwei Dative, und wir haben darnach *Ἀκαρνάν*[*οις* zu ergänzen. Wie gross die Lücken am Schluss angenommen werden dürfen, wissen wir nicht. Auf dem Übergange von Z. 3/4 stand der Stadtname noch wie 2658, 5, für den der Anfang von Z. 4 allein 7 Zeichen hat; beispielsweise liesse sich an *ἐκ* | *Στράτου, ἐκ* | *Φοιτιᾶν* denken. Demnach stand auf Z. 2/3, was eine Vergleichung der Fassung in 2585 z. B. lehrt, *κ*[*αὶ τοῖ*|*ς υἱοῖς Βι*] oder ä. — Mit dem Namen *Πίμφων* vgl. *Πίμφις* aus *Κόροντα* in Akarnanien (Epidaurische Liste der *θεαροδόκοι*, Z. 12, Philol. 54, 59).

Z. 9/10 giebt *H.* [.]α|[. ω]*νδα*. Da rät jeder auf einen Namen, und mit der Datierung kommt man in Verlegenheit. Sicher ist, dass Z. 9 nach A noch drei, Z. 10 Anfang 8 bis 9 Zeichen fehlen. Es kommen also 2 Genitive von je 8 Zeichen heraus. Falsch ist auch, dass *H.* nach *Ἀριστανόρα*, nach *Ῥοδίου* und nach]*νδα* in der Majuskel einen Punkt setzt. Wer Stein und Abklatsch nicht sah, denkt an Interpunktions**räume** von der Grösse eines Zeichens. Vielmehr fehlen diese, aber mitten in der Zeile steht ein Punkt, der die Namen von einander abheben soll, nach *Ῥοδίου* z. B. unter der rechten Schräghasta von Y. Die Schrift (bei *H.* ganz ungenau) und die 5 Semesterbuleuten bestimmen die Zeit; die Stellung auf dem Steine ergiebt, dass dieses *Ἀριστίων*-Archontat jünger als das des *Εὐβουλίδας* ist. Der *β. Ἀρισταγόρας* kommt als Archont in Nr. 2526 (zwischen 224 und 220) vor; er ist Buleut *ἄ. Εὐδόκου* (2805), *ἄ. Ξενοχάρεος* (2590) und *Καλλείδα* (2613). In *Ῥόδιος* sehe ich den Vater des Zeugen *Κράτων* von 2120 (a. 194). Das andere Semester s. 2734.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2660 *Haussoullier*, Bull. VI, 69. *Pridik*, de Cei insulae rebus S. 176 no. 137. *Pomtow*, Jhrb. 42, 616.

[*Δελ*]*φοὶ ἔδωκαν Φανοτέλει Φαν*[*ο*|*κλέ*]*ους, Εὐκτίμονι Ἐπαμείνονος,* | [*Καλ*]*λιβί*[*ω*]*ι Θεομνήστου, Λυσαν*[*ίαι* | *Λυσι*]*στράτου Κείοις Καρθαιέοι*[*ς* ‖ *αὐτοῖ*]*ς καὶ ἐκγόνοις προξενία*[*ν, προ*|*μαντ*]*είαν, προδικίαν, προε*[*δρίαν,* | *ἀσυλί*]*αν, ἀτέλε*[*ιαν*] *πάν*[*των* | *καὶ τἆλ*]*λα ὅσ*[*α*

Standort: Von *H.* nicht angegeben.

Z. 1 *H.* *Φαν*|[*οκλέ*]*ους*. — 4 Delphischer Dativ zu *Καρθαιεῖς*; *Κάρθαια*

lag auf der Südseite von Keos. — Der Name *Εὐκτήμων* ist in Keos häufig; vgl. CIG. 2363b—2365. Auch ein *Ἐπαμείνων Καρθαιεύς* ist CIA. II, 407 nachweisbar, etwa aus dem Anfange des 2. Jhrh. vor Chr. *Pridik* verweist auch diesen Text, wie Nr. 2629, noch ins 3. Jhrh. Aber nach dem Schriftcharakter, den *H.* in Bull. giebt,

Zeit. 2. Jhrh. vor Chr.

2661 *Haussoullier*, Bull. VI, 70.

[Θ]εοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀριστίωνι Πολυφράστου Ὀρχομενίωι | αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | ἀσυλίαν, προδικίαν καὶ ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσσα ‖ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Διοκλέος, βουλευόντων | Χαριξένου, Δάμωνος, Ὀρέστα.

Standort: Von *H.* nicht angegeben.

Ὀρέστας ist der Archont von Nr. 2657, *Χαρίξενος* der Buleut von 2834 und 2842. — Gleiches Archontat wie 2619, 2822 und 2824.

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr. S. Nr. 2619.

2662 *Haussoullier*, Bull. VI, 73.

]δικα[σταὶ |]νονυ[ἐπὶ τᾶ]ς ἀρχᾶς [τᾶς |]λ[.....]ισμον ἐπ[....] καὶ δικα[|]ν, Τιμοκράτ[ης] ΛΚ[‖ παραγε]νόμενοι ἐν[ταυ]θοῖ τάν τε ἐπιδ[αμί]α[ν καὶ τὰν] ἀν[αστροφὰν ἐποιήσαντο | ἀξίως τῶν τε ἐξα]ποστε[ιλά]ντων αὐτοὺς καὶ τᾶς ἀμετέ[ρας π]όλιος [καὶ τῶν | ἀμφισβητου]μένων χρόνον πλείονα τὰ μὲν ἔκριναν, τὰ δὲ διέλ[υσαν μεγάλαι | ἐπ]ιμ[ελεί][(α)]ι τᾶς τε ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας καὶ τοῦ δικαίου κ[ρίματος | ΠΑΝ.ΔΕΛ...Σ· δεδόχθαι τᾶι πόλει ἐπαινέσαι μὲν τὰν πόλιν τῶν [Θηβαίων ἐπὶ ‖ τ]ᾶι ἀποστ[ο]λᾶι τῶν ἀν[δρ]ῶν, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς δικαστὰς ΣΠΙ...ΟΝ[α, | Ἰ]ατροκλῆν, [Τ]ιμοκράτη Μνασία καὶ τὸν γραμματέα Εὐκράτ[η] ΑΡΓ καὶ | στεφ]ανῶσαι αὐτοὺς δάφναι στεφάνωι τᾶι παρὰ τοῦ θεοῦ, καθὼς πά[τριόν ἐστι | τοῖς Δε]λφοῖς, ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν καὶ ἰσοπολι[τείαν, | προμα]ντείαν, ἀσ[υ]λίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οὓς ἁ πόλ[ις τίθητι ‖ καὶ τἄλλ]α τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτ[αι]ς τᾶς πόλιος, | [καλέσαι δ]ὲ α[ὐτ]οὺς καὶ ἐπὶ ξένια ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν, ἐ[πιμ]έλειαν δὲ ποιε[ῖ]σθαι τοὺ]ς ἄρχοντας, ὅπως ἀναγραφῆ τὸ ψάφισμα ἐν⟨ι⟩ τῶι ἐπιφανεστάτωι | [τόπωι το]ῦ ἱεροῦ.

Standort: Von *H.* nicht angegeben. Bloc rectangulaire en pierre du Parnasse avec une moulure dans le bas. H. 0,38; Br. 0,67; T. 0,50. Derselbe Stein wie 2663.

Zur Schlichtung strittiger Fragen beriefen die Delphier einst Männer einer benachbarten Stadt, nach dem geleisteten Dienste (vgl. 2527, 17; 2528, 20) aber ehrte man sie. Parallelen: *Μελιταιέοις καὶ Πηρέοις ἔκριναν οἱ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν αἱρεθέντες δικασταί* (GDI. 1415); *κατὰ τάδε ἔκριναν τοὶ Μεγαρεῖς τοῖς Ἐπιδαυρίοις καὶ Κορινθίοις* (3025); *κρίσις περὶ χώρας Μεσσανίοις καὶ Λακεδαιμονίοις* (Olympia 52) u. a. *Haussoullier* schreibt Z. 9 *τὰν πόλιν τῶν [Θηβαίων]*, „parce que l'inscription placée au-dessous de celle-ci et qui a été gravée par la même main, est en l'honneur d'un Thébain". Z. 1 wird ein einleitender Satz wie der von 1415 gestanden haben, 2 enthielt das Datum (vgl. 2642, 28), 3 nannte die Aufgaben und 4 die Namen der Kommission. Der Vordersatz der Ehrungen beginnt gewöhnlich mit *ἐπειδή*. Also etwa: *ἐπειδὴ Σπ . . . . ων, Ἰατροκλῆς, Τιμοκράτης Μνασία καὶ ὁ γραμματεὺς Εὐκράτης Ἀργ[παραγε]νόμενοι*. — 5/6 Vgl. 2685, 8 *π]αρεγενήθη — καὶ τάν τε ἐπιδαμίαν καὶ ἀναστροφὰν ἐποιήσατο καλὰν καὶ εὐσχήμονα καὶ ἀξίαν τοῦ τε δάμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τᾶς ἁμετέρας πόλιος*; GDI. 1447, 5 *ἐπεὶ Μητρόδωρος Ἀνδρομένεος Πελινναεὺς — ἀνεστραμμένος ἐν τᾶι ἁμετέραι πόλει χρόνον πλείω τάν τε ἀναστροφὰν καὶ ἐπιδαμίαν ἐποιεῖτο καθὼς ἐπέβαλλε κτλ.* Eine andere Parallele 2644, 6 ff. — 6/7 denke ich mir den 2. Teil des Vordersatzes. Leider sind Berechnungen der Lücken im Anfange und am Ende der Zeilen unmöglich bei der Art, wie *H.* die Majuskel drucken liess, und so bedeuten die eingesetzten Worte nicht Ausfüllung berechneter Lücken, sondern nur die Reconstruktion des Sinnes. — 8 *H.* ▨▨▨ΙΜ..▨ΛΙ, am Ende *τοῦ δικαίου κ[*. Zur Ergänzung vgl. 2682, 9 *περὶ πλείστου ποιείμενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν*. — 9 ΠΑΝ.ΔΕΛ...Σ. Nach Schluss des Vordersatzes hat die Formel sonst *ἀγαθᾶι τύχαι*. — 12 *δάφναι στεφάνωι* vgl. 2507, wo fälschlich corrigiert ist; 2642, 30. — Schluss ergänzt nach 2685, 14. — 16 Parallelen s. 2646 A Anm.

H. lässt Lettern anwenden, mit denen er sonst Inschriften des 2. Jhrh. abdruckt (z. B. 2660).

Zeit. 2. Jhrh. vor Chr.

2663 *Haussoullier*, Bull. VI, 74.

[Θε]ὸς τύχαν. | [ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν] Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐ[πειδὴ R. f. 15 Z.]ισθένεος Θηβαῖος εὔχρηστον αὐτοσαυτὸν παρέσχετο | [ἀκολούθως τᾶι προαιρέσ]ει ἃν εἶχε, δεδόσθαι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προ||[μαντείαν, προεδρίαν, προ]δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ τἆλλα φιλάνθρωπα ὅσ||[α καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοι]ς κ[αὶ εὐ]εργέταις τᾶς πόλιος.

Standort: Von *H.* nicht angegeben. Bloc rectangulaire en pierre du Parnasse avec une moulure dans le bas. H. 0,38; Br. 0,67; T. 0,50. Derselbe Stein wie 2662.

Die Phrase von Z. 3 auch 2677, 6; 2682, 11; 2687, 3; *προαίρεσις* 2677, 15; 2682, 21.

Da diese Inschrift nach *Haussoullier* von derselben Hand wie die vorige eingemeisselt wurde, gilt für sie auch dieselbe unbestimmte Zeitangabe.

Zeit. 2. Jhrh. vor Chr.

2664 *Foucart*, Bull. VII unter Nr. I, S. 415 (nur in Umschrift). Nach einem Abklatsche c. v. B.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Σωκράτει Τελεσία Κνιδίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξε[ν]ίαν, προμαντείαν,* | *προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις* | *καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Στράτωνος, βουλευόντων Λύσωνος, Ἀμυνάνδρου, Τιμογένευς.*

Standort: Zusammen mit 2516 auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen Steine der Ostseite. Beim Durchmustern der Abklatsche der Proxeniedecrete entdeckte ich den des unter Nr. 2516 als verschwunden bezeichneten Steines mit den vier Decreten 2664—2667. Wo ich den Stein fand, darüber habe ich leider keine Notiz; ich werde mich aber wohl nicht irren mit dem bei Nr. 2267 erwähnten Magazi (Haus Nr. 61 bei *Pomtow*). Messe ich die 3 Stücke, die den Abklatsch bilden, so erhalte ich H. 0,59; Br. 0,68 [1]).

Zu den amphiktyonischen Ehren fügten die Delphier die städtischen, und dieses Decret wurde unmittelbar unter 2516 gesetzt. — Gleiches Archontat, aber verschiedenes Semester in 2669.

Zeit. 234 vor Chr.

2665 *Foucart*, Bull. VII, unter Nr. I, S. 415 (nur in Umschrift). Nach einem Abklatsche c. v. B.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀλεξεινίδηι Φιλωνίδου Ἠλείωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν,* | *προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις* | *καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Στράτωνος, βουλευόντων Λύσωνος, Ἀμυνάνδρου, Τιμογένευς.*

---

[1]) Für 2516 springt nichts heraus. Der Stein muss sehr abgescheuert sein. Gerade an den fraglichen Stellen lässt mich der Abklatsch im Stiche. Nach Z. 2 reicht eine Bruchstelle, so dass der Anfang des fraglichen Namens (*Κρίτωνος*) gar nicht kommen konnte. Ohne Lücke stehen die 3 Namen hinter *Βοιωτῶν*; von einem etwaigen Nachtrage (*Λοκρῶν*) über der Zeile keine Spur. Z. 7/8 habe ich nur *στατήρων* [ ]ΣΟ..ΔΕΔ°, also Z. 7 Ende gar nichts, Z. 8 Anfang nur *σο*[..], sodass das *ἅπ. λεγ. συλεύς* wieder verschwindet.

Standort: Zusammen mit 2516 auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen Steine der Ostseite. S. die Bemerkung zu 2664.

Zu den amphiktyonischen Ehren fügten die Delphier die städtischen, und man brachte dieses Decret auf demselben Steine unmittelbar unter dem amphiktyonischen (2516) an.

Zeit. 234 vor Chr.

2666 *Foucart*, Bull. VII, unter Nr. I, S. 416 (nur in Umschrift). Nach einem Abklatsche c. v. B.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Τληπολέμωι Ἡρακλείδου [Αἰ]ολεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, | προε[δρ]ίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, θεαροδοκίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέους, βουλευόντων Κλευμάντιος, ‖ Ἀθάμβου, Ἡρακλείδα.

Standort: Zusammen mit 2516 auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen Steine der Ostseite. S. die Bemerkung zu 2664.

Z. 1 nach *F.* Ich sehe nur *Ἡρακλεί*[und]*ει αὐτ°* und messe dazwischen R. f. 6/7 Z. Die gleiche Calamität an der gleichen Stelle in der nächsten Nr. — Alle drei Buleuten waren einmal Hieromnemonen: *Κλεύμαντις* 2509, *Ἄθαμβος* 2517, *Ἡρακλείδας* 2516. — „L'ethnique *Αἰολεύς* ne désigne pas un citoyen d'une ville grecque d'Éolie, car il serait suivi du nom de cette ville, mais un habitant d'une ville de ce nom qui faisait partie de la confédération des Magnètes (Athen. Mitt. VII, 71)". *F.*

Gleiches Archontat wie 2667 und 2798; andres Semester 2591, 2597, 2599 und 2670.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. *Pomtow*, Jhrb. 43, 832.

2667 *Foucart*, Bull. VII, unter Nr. I, S. 416 (nur in Umschrift). Nach einem Abklatsche c. v. B.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Πρωτολάωι [......] Μαλιεῖ ἐξ Ἐχίνου αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντεί|αν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ|νοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέους, βουλευόντων Ἡρακλείδα, Ἀθάμβου, Κλε[υ]μάντιος.

Standort: Zusammen mit 2516 auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen Steine der Ostseite. S. die Bemerkung zu 2664.

Z. 2 Was *F.* giebt, ist nicht ganz zu controlieren (s. 2666): *Πρωτολάωι* leuchtet durch, auch *ἐξ Ἐχίνου*. Dazwischen messe ich R. f. 12 Z., aber von *Μαλιεῖ* entdecke ich nichts. — *F. αὐτῶν* Druckfehler.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. Nr. 2666.

2668 *Foucart*, Bull. VII, unter Nr. V auf S. 426 (nur in Umschrift).

Θεοί⟨ς⟩. | [Δε]λφοὶ ἔδωκαν Κύλλωνι Κύλλωνος Ἠλείωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | [π]ροξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ|λειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ||εργέταις· ἄρχοντος Καλλικλέος, βουλευόντων Α[ἰσχ]ριώνδα, | Ξένων[ος, Ἀ]μφιστρίτου.

Standort: Ostecke A der Polygonalmauer auf einem aus der Polygonalmauer gebrochenen, 1868 von *F.* abgeschriebenen, aber jetzt verschwundenen Blocke.

Dieser Block enthält das amphiktyonische Decret 2528.

Verdächtig Z. 1 der Dativ; wäre ganz singulär. S. 2679. — Kyllon ist der Mörder des Aristotimos von Elis († um 268). *Αἰσχριώνδας* Hieromnemone 2564 (a. 271); *Ἀμφίστρατος* Buleut 2650; es fehlen hier *Ἁγνίας* und *Φιλομένης*.

Gleiches Archontat mit 2776.

Zeit. 266 oder 262 vor Chr. S. *Pomtow*, Jhrb. 43, 828.

6. In verschiedene Publikationen verstreute Decrete ohne gemeinsamen Standort und notificierte unedierte Ehrungen.

2669 *Pomtow*, Mitteilungen d. deutschen arch. Inst. XIV (1889), S. 34. Inschrift A. *Homolle*, Bull. XXI, S. 276.

[Θ]εοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλιμάχωι Λαμέδοντος | Ἀρκάδι Στυμφαλίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, εὐεργεσίαν, προμαντείαν, || προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | πάντων καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν | καὶ ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς καὶ τἆλλα | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος | Στράτωνος, βουλευόντων Ὀρέστα, Ἱππία, || [Ξ]ένωνος, Ἀλκίνου, Ἀθανίωνος.

Standort: Basis aus schwarzem Kalkstein (H. 0,33; Br. 1,30; T. 0,96) von *Pomtow* (Mai 1887) am Ostthore des Helleniko gefunden: ein arkadisches Weihgeschenk. S. seine Beitr. S. 54, 144 (Tfl. XIV, 39) und Mitteil. a. a. O. 15. Auf derselben Basis auch Nr. 2670.

Z. 10 *Ξ]ένωνος Pomtow's* Abschrift; nach seinem Abklatsche hält er *Δ]είνωνος* für „nicht ganz ausgeschlossen". Ersteres giebt jetzt auch *Homolle*. — 6 Der Zusatz *καὶ κατὰ κτλ.* fehlt sonst. — Die Fassung der Texte 2669 und 2670, ihr Schriftcharakter (namentlich das Zeichen für *φ*) und chronologische Erwägungen (*Ditt.* 184; 185; *Pomtow* a. a. O. 36) beseitigen jeden Zweifel wegen der Datierung.

Gleiches Archontat, aber verschiedenes Semester wie 2664 und 2665. S. zu Nr. 2517. *Ὀρέστας* ἄ. zwischen 265 und 235 (2750) und Hieromne-

mone a. 227 (2524); *Ἱππίας* Buleut ἄ. *Ἀμύντα* (2758 zw. 260 und 250) und ἄ. *Καλλικλεῦς* (II) in Nr. 2606 (a. 240); *Ἀθανίων* ἄ. Gr. D; *Ξένων* begegnet 7 mal unter den Buleutennamen dieser Zeit.

Zeit. 234 vor Chr.

2670 *Pomtow*, Mitteilungen des deutschen arch. Inst. XIV (1889), S. 35. Inschrift C. *Homolle*, Bull. XXI, S. 277.

[Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν] .ΑΝΕ[R. bis zu 37 Z. | *αὐτῶι καὶ ἐκγό]νοις τὰν προξενίαν καὶ θεα[ροδοκίαν καὶ ἀσυ|λίαν καὶ ἀ]τέλειαν καὶ προδικίαν καὶ προεδ[ρίαν καὶ προμαντείαν ‖ καὶ τἆ]λλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέν[οις καὶ εὐεργέταις· ἄρχ]οντος Εὐκλέος, βουλευόντων Ξενοδόκ[ου, Ἀρισταγόρα, Θρ]ασυμάχου, Μένητος.*

Standort: Auf derselben Basis wie 2669.

Nach *Pomtow's* Zeichnung der rechten Seitenwand (Mitteil. a. a. O. S. 15) fehlt die obere Kante, also die Stelle, wo Inschrift A derselben Basis die Überschrift *θεοί* hat. Da beide Inschriften so ziemlich gleich alt sind, bildete vielleicht die Überschrift *θεοί* auch hier Z. 1: dann hätte das Ganze 7 Zeilen gehabt. *Pomtow* rechnet nur 6. — Der Grund dafür, dass diese beiden Proxeniedecrete auf die Basis des arkadischen Weihgeschenkes gesetzt wurden, ist wohl der, dass sie Arkader ehren: Z. 2 wird in der Lücke also noch *Ἀρκάδι* gestanden haben (*Pomtow* a. a. O. S. 39). — 3 bemerkenswert der Zusatz von *τὰν* vor *προξενίαν* und das Polysyndeton mit *καί* im Folgenden.

Wegen des Archontates s. 2591; ebenda *Pomtow's* jetzt unhaltbar gewordene Vermutung wegen des Schwankens in der Zahl der Buleuten. Hier fehlt *Ἀγήτωρ*.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2671 *Wescher*, Étude sur le mon. bil. S. 137 Nr. B. *Pomtow*, Jhrb. 40, 517, Tafel I, Fig. II.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀριστομένει Ἀπατουρίου Ῥοδίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τ[(ο)]ῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ‖ ἄρχοντος Ἀθάμβου, βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Πλείστωνος, Δάμωνος.

Standort: Ostseite der Polygonalmauer. Strecke GH Nr. II. Zwischen 2591 und 2519. S. S. 694.

Z. 1 *W.* umschreibt *θεῷ*. — Die beiden Abschriften stimmen genau bis auf Z. 4: *W. τοῖς*, *P. ταῖς*. Oder soll die Nachbildung bei *P.* eine Selbstcorrektur des Steinmetzen von A in O darstellen?

Gleiches Archontat wie 2595.

Zeit. 233 oder 232 vor Chr.

2672 *Stamatakis*, Eph. arch. 1883, I, p. 163 no. Γ. Nach Abklatsch und Abschrift c. v. B.

[Ἄρχοντ]ος Ἀρχελάου, βουλευόντων Ἀ[R. bis zu 16 Z. | R. für 5/6 Z.], *Ἀρχιάδα, Καλλιγένεος, Εὐαγγέλου ἔδο[ξε τᾶι πόλει τῶν | Δελφ]ῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις τ[αῖς ἐννόμοις· ἐ|πεὶ Ἀ]ρίσταρχος Αἰτωλίωνος Κυφαιρεὺς ἔν [τε τοῖς πρό||τερον] χρόνοις εὔνους ὢν διετέλει τᾶι πόλει κα[ὶ κατασταθεὶ]ς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐπιμελητὰς τοῦ τε ἱερ[οῦ καὶ τᾶς πό]||λ[ι]ος ὁσίως καὶ ἐνδόξως τό τε ἱ(ε)ρὸν καὶ τὰμ πόλιν [διέκειτο] | καὶ τοῖς πολίταις συνανεστράφη καλῶς καὶ εὐγν[ωμόνως καὶ] | τάν τε ὑπάρχουσαν ὁμόνοιαν ποτί τε αὐτοσαυτοὺς [Δελφοὺς || κ]αὶ ποτὶ τοὺς Αἰτωλοὺς ἐπὶ πλεῖον συναύξησε, δεδόχθ[αι· ἐπαι]||νέσαι Ἀρίσταρχον Αἰτωλίωνος Κυφαιρῆ εὐσεβείας ἕνεκεν [καὶ | ε]ὐεργεσίας τᾶς ἐν τὸ ἱερὸν καὶ τὰμ πόλιν καὶ εἶμεν αὐτὸν π[ρό]||ξενον τᾶς πόλιος καὶ ἐκγόνους, ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἐκγό||[ν]οις προμαντείαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι || [τοῖ]ς ἀγώνοις, οὓς ἁ πόλις τ[ί]θητι, καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ||[λοι]ς προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος. | [δεδό]σθαι δὲ αὐτῶι (καὶ) ἐκγ[ό]νοις καὶ ἐπινομίαν ἐν τᾶι Δελ||[φῶν (πόλει) τ]ὸν ἅπαντα χ[ρό]νον.*

Standort: H. Elias-Steinquader (H. und Br. 0,75; T. 0,45. Zeichen: 0,01—0,013). Ehemals *„ἐντετειχισμένη ἐν τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ τῆς οἰκίας* (Nr. 149) *τοῦ Γεωργίου Δήμου Λέφα“*, jetzt im Hofe daselbst. *Pomtow*, Beitr. 93, 40.

Zeilenanfänge und -enden lassen sich ungefähr berechnen, da die Z. 12ff. nahezu vollständig überliefert sind. — Z. 1 [R. f. 7/8 Z.]*ος*, war wahrscheinlich um ein Zeichen eingerückt gegen Z. 2 ff. *Stam.* Schluss *Ἀ*[ohne Angabe der Lücke. Aus den oben gegebenen Notizen können wir aber nachrechnen, dass 5 Buleuten genannt gewesen sein müssen, und das weist die Inschrift in die Zeit vor 200. Im Namen *Καλλιγένεος* ist *εος* so hart an einander gerückt, dass es den Anschein hat, als ob der Steinmetz zu Anfang *ο* vergass. — 2 Schluss *Stam.* *ἔδο[ξε τᾶι πό]*, ist zu wenig und Z. 3 [*λει Δελφ*] zu viel. Anfang von 3 haben 5 Zeichen Platz, also wird nur | *Δελφ]ῶν* zu schreiben sein, Schluss von 2 ist R. bis zu 15 Z. — 3/4 *Stam.* *τ[αῖς ἐννόμοις· ἐ|πειδὴ Ἀ]*, 3 Schluss R. bis zu 14 Z., 4 Anfang nur für 4; drum oben nur *ἐπεὶ Ἀ*]. — 4 Zu *Κυφαιρεύς* vgl. 2580, 41. — 4/5 *Stam.* *ἔν [τε τοῖς πρό τερον]*, 4 Schluss R. bis zu 13 Z., 5 Anfang nur für 4. — 5/6 *Stam.* *πόλει [καὶ αἱρε|θεί]ς*. Der Abklatsch

lässt *κα* noch durchscheinen. Das Particip füllt nicht genug. Drum nahm ich aus 2642, 91 *κατασταθείς*. Am Ende von 5 ist Raum bis zu 11 Z. — 6/7 *Stam.* schon richtig. — 7 *Stam.* *ἱερόν*, aber der Stein hat *ἱρόν*. — 7/8 *Stam.* [*ἐπεμελή*|*θη*]; falsch wegen der Konstruktion und weil der Anfang von Z. 8, wie der von 7 und 9, erhalten ist. Nach *πόλιν* schrieb ich ∠ ab, also Rest von Σ oder Δ. Es hätten fast 10 Zeichen Platz. Das phrasenhafte Verbum ist *διάκειμαι*, s. 2642, 11. — 8 In *συνανεστράφη* verschlug sich der Steinmetz bei ρ; st. ρ setzte er E hin und corrigierte. — 8/9 *Stam.* *εὐγν*[*ωμόνως*, *κα*]*ί*, aber Z. 9 beginnt mit *τάν*, Z. 8 hat eine Lücke von 8 bis 9 Z. — 9 Schluss Lücke für 7 Zeichen; schon *Stam.* richtig. — 10/11 *Stam.* *δεδόχθ*[*αι ἐπα*|*ινέσαι*; falsch, |*νέσαι* beginnt die Zeile, und Z. 10 schliesst mit einer Lücke von 5/6 Zeichen. — 11/12 *Stam.* *ἕνεκεν* | [*καί*], Z. 12 fehlt nur *ε* von *εὐεργεσίας*; Schluss von 11 hat eine Lücke von 3 Z. — 12/13 *Stam.* *π*[*ρ*|*ό*]*ξενον*. — Z. 14—17 zu Anfang passen die Ergänzungen genau. — 15 *οὕς* st. des üblichen *οἷς*. — 17 *καί* weggelassen und auf der Wende von 17/18 *πόλει*. *Stam.* *ἐν τᾶι Δελ*||[*φῶν πόλει τ*]*όν*. Die Lücke hat nur für 4 Z. Raum. Z. 17 Ende stand *Δελ*| oder höchstens *Δελ*[*φ*]|, mehr nicht. Also fehlte *πόλει* in der Zeile; möglich, dass der Steinmetz das Wort über der Zeile nachtrug. Nachlässigkeiten beim Einschlagen auch zu Z. 2, 7 und 8 angemerkt. Oder es fehlte nichts, und *ἐν τᾶι Δελφῶν* steht *ἐν Ἅιδου* parallel.

Wenn ein Ehrendecret für einen ständigen ätolischen Epimeleten in Delphi möglich ist, weist diese Thatsache schon auf die Zeit der ätolischen Willkürherrschaft (278—178). Die 5 Buleuten schränken den Zeitraum ein: vor 200 liegt der term. ad quem. *Ἀρχιάδας* ist sicher der *ἄ.* von 2515 und 2593 (236 vor Chr.). *Καλλιγένης* wird als Vater eines *Κλέων* a. 197 Nr. 2000 genannt; *Εὐάγγελος* ist im J. 201 Archont (Nr. 2049). Das andere Semester s. 2587.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr. S. S. 705.

2673 *CI.* 1691 (= *Lebas* 879).

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλίππωι Ἀπολλωνίου Καλυμ*|*νίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προ*|*μαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν,* ‖ *ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα⟨δ⟩ ὅσα καὶ* | *τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρ*|*χοντος Δαμοκράτεος, βουλευόντων Ἁγίωνος,* | *Ἀριστομάχου, Εὐδώρου, Ἀλεξίαρχου.*

Standort: Prope theatrum (Cyriacus).

Z. 5 ΤΑΑΛΛΑΔΟΣΑ, dittographisches Versehen des Steinmetzen, also *ἄλλα⟨α⟩*, oder des Abschreibers; *Boeckh* [*δπ*]*όσα*.

Die Buleuten sind sämmtlich aus der Zeit von 230—200 vor Chr. belegbar: *Ἁγίων β.* 2625; 2626; *Ἀριστόμαχος β.* 2587; *Εὔδωρος ἄ.* 2633, 2634, 2635; *Ἀλέξαρχος ἄ.* 2625, 2626. Auffällig, dass der Name *Δαμοκρά-*

της in dieser Zeit keinen Beleg hat. Sein Grossvater wird der Buleut *ἄ. Πλείστωνος* a. 333/32 (2502, 190) gewesen sein.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2674 *CI.* 1692 (= *Lebas* 881).

[*Θεός*.] *τύχα. Δελφοὶ* [*ἔδωκ*]*αν Παιρών*[(*δ*)]*α*[*ι* .. ...]*ω*-*ν*[*ος*], *Εὐδώρωι* [.. ...]*τάρχου Βοιωτοῖς* [*ἀ*||*πὸ*] *Ταναγρας αὐτοῖς* | [*κα*]*ὶ ἐγγόνοις προξεν*||[*ί*]*αν, προμαντείαν,* [*ἀτ*]*έλεια*[*ν*], *ἀσυλίαν,* | *προεδρίαν, προδικί*||*αν, ἐπιτιμὰν καθάπερ* | *Δελφοῖς· ἄρχοντος* | *Θοινίωνος, βουλευό*|*ντων* [*Ἀ*]*σωποδώρου,* | [*Ἡ*]*ρακλεί*[*δ*]*α, Δάμ*[(*ω*)]*ν*[*ος*].

Standort: „Olim in ecclesia D. Eliae; nunc Oxonii, quo deportavit Whelerus". S. *Curtius*, Anecd. S. 5.

Bei *Boeckh* h. es: marmor est candidum, favi instar multis locis leviter excavatum: quod ubi factum est, litterae plus quam solet inter se distant. Zu dieser Schwierigkeit kommt die zweifellose Ungenauigkeit der alten Abschriften. Schwerlich ist auf den Schriftcharakter, den sie haben (ΘΞΠΩ), etwas zu geben. Zudem wissen wir nicht, ob Z. 14 der Schluss der Inschrift ist. *Boeckh* meint: periit quartum nomen, gründet dies aber nur auf die Analogie der Nr. 2673.

Die Fassung der Inschrift ist die des 4. und 3. Jhrh. Es scheint eine Einzelinschrift auf Marmor gewesen zu sein. Die Verteilung der Zeichen lässt auf Regelmässigkeit schliessen; die Abzählung ergiebt für die Z. etwa 15—17 Zeichen, so dass man auf *στοιχηδόν* — wenn auch nicht absolut regelmässiges schliessen kann, wie's um die Wende vom 4. zum 3. Jhrh. begegnet und auch noch die erste Hälfte vom dritten. Nun haben wir ein Archontat *Θοινίων* aus d. J. 328/27 durch 2502, 196 bezeugt erhalten. Dazu stimmen die Buleutennamen nicht. Aber in dieser Zeit sind's ja 15 Ratsherrn gewesen, und nicht immer werden alle aufgezählt, also könnten die hiesigen immer noch die Collegen der 2502 genannten sein. Wenn dies kein Hinderungsgrund für die Identificierung ist, so sprechen für sie die Buleutennamen. *Ἀσωπόδωρος* ist Buleut 2618 zwischen 325 und 300; ein *Ἡρακλείδας* ist *ἄ.* 357 und in Nr. 2797 (c. 300), oft bezeugt in 2502. Die Gleichzeitigkeit der Personen mit Namen, die immerhin zu den seltneren gehören, wiegt schwerer als die oben erwähnten Bedenken.

Zu dieser Zeit würde nicht das Fehlen von Iota Z. 1 stimmen, wenn, wie *Boeckh* will, *ἀγαθᾷ τύχᾳ* zu ergänzen wäre. Aber warum nicht [*Θεός*.] *τύχα*, wie z. B. 2613, oder [*Ἀγαθὰ*] *τύχα*, wie 2677? — Zu controlieren wäre, ob *ἐγγ°* oder *ἐκγ°* auf dem Steine steht. — Am Schlusse hat *Boeckh* ΔΑΜΟΝ[..]. Was soll das andres als *Δάμων*[*ος*] sein? Ein *Δάμων* ist in 2502 mehrfach bezeugt.

Πατρώνδας h. eine tanagräische Aufschrift (IGS. I, 1327), aber der Vatersname fehlt dort.

Zeit. Vielleicht 328 vor Chr.; sicher zwischen 350 und 200.

2675 *Lebas-Wadd.*, Voy. arch. III, n. 84 (= *Explic.* p. 41). *Cauer* 208. *Wilhelm*, Gött. Gel. Anz. 1898, S. 217 („nach einer vortrefflichen Abschrift von *R. Heberdey*“).

Δελφῶν. | [ἔδοξε τᾶι πόλει ἐν ἀγο]ρᾶι τελείωι σὺμ ψά-φοις⟨ο⟩ ταῖς ἐννόμοις· ἐπε[ι]‖δ[ὴ Τήι]οι πρεσ[β]ευτὰς ἀποστεί-λαντες Πυθαγόραν Κλείτου καὶ Κλεῖτο[ν] | Κλ[είτ]ου τάν τε οἰ[κ]ει[ό]τατα καὶ φιλίαν ἀνενεώσαντο καὶ παρε[κά]‖λε[ο]ν τὰν πόλιν, ὅπως ἅ τε πόλις καὶ ἁ χώρα αὐτῶν ἐπιχωρηθῇ ἱερ[ὰ εἶ]μεν καὶ ἄσυλος τοῦ Διονύσου· δεδόχθαι τᾶι πόλει τάν τε φιλίαν [καὶ οἰ]|κειότατα τὰν ὑπάρχουσαν πὸτ τοὺς Τηίους διαφυλάσσειν καὶ ἐπὶ π[λεῖ]‖ον αὔξειν καὶ εἶμεν αὐτῶν τάν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν | ἱερὰν καὶ ἄσυλον τοῦ Διονύσου, καθὼς καὶ οἱ πρεσβευταὶ παρεκά|λεον, καὶ εἶμεν αὐτοῖς τὰν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ | τοῖς ἐν Τέωι κατοικεόντοις καθὼς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς | τεχ⟨ι⟩νίταις. ὅπως δὲ διαμένη τόδε τὸ ψάφισμα | ἐν τὸν πάντα τὸν χρόνον, ἀναγράψαι τοὺς ἐνάρχους : βουλευτὰς ἐν τῶι ἱερῶι. --- ἄρχοντος Μεγάρτα, βουλευόν-των ‖ Μνασιθέου, -- Πρωτάρχου, -- Ἀθάμβου, -- Φιλίνου, -- Νικοβούλου.

Stein 1891 wiedergefunden von *Wilhelm* im Garten des Vali von Smyrna. H. 0,40; Br. 1,175.

Z. 1 *Lebas* Δελ[φῶ]ν, *Explic.* Δελ[φῶν]. — 2 *Explic.* [δεδόχθαι τᾷ πόλει ἐν ἀ[γ]ορᾷ; *Lebas* ΛΗΣΙΑΙ°, aber d'après l'estampage il y a à la deuxième ligne ..A.OPAI° — oben nach *Wilhelm*, und so im Folgenden immer. Da aus der Vergleichung der Irrtümer bei *Lebas* nichts zu gewinnen ist, bleibt die varia lectio weg. Der ionische Steinmetz liess wie in Nr. 1410 und 1411 Dialektwidriges einfliessen; vgl. Z. 5; Versehen von ihm wohl auch 2maliges τόν in Z. 13 (vgl. 2639, 4).

Z. 2 ⟨ο⟩ Anfang zur Dittographie ⟨οις⟩. — 5 ἐπιχωρηθῇ gestützt durch Z. 12 διαμένη (auch bei *Lebas* ohne Iota). — 7/8 *Cauer* πλεῖ]‖ον, *Wilhelm* π[λέ]|ον, wegen 2672, 10, πλειόνων 2819, 8 ersteres aufgenommen. — 12 TEXINITAIΣ, also Versehen wie Z. 2. — 14 von *Wilhelm* im Drucke Spatium gelassen vor ἄρχοντος, ebenso Z. 15 zwischen den Namen, wie es schon *Lebas* hatte. — Die 4 ersten Buleuten finden sich auch in einer noch unveröffentlichten Inschrift desselben Jahres (Notiz von *Th. Homolle*). Schon aus der Fünfzahl würden wir die Zeit vor 200 erschliessen. Vgl. den ätolischen Vertrag mit Teos, GDI. 1411: er datiert στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου. Seine 3. Strategie fällt ins Jahr 185/4 ἄ. Εὐκρά-τεος (z. B. 1950), seine 2. ins J. 196/5 ἄ. Ὀρθαίου τοῦ Μαντία (z. B. 2050); folglich liegt die erste ἄ. Μεγάρτα vor 200. Μεγάρτας ist der Vater des ἄ. Εὐάγγελος v. J. 201 (2041, 16); Μνασίθεος Vater des ἄ. Διόδωρος v. J. 195; Πρώταρχος Zeuge a. 199 Nr. 2072 und 197 Nr. 2074; Ἄθαμβος Priester von 198 ab; Φιλῖνος Buleut ἄ. Δαμοτίμου 2735; Νικόβουλος ἄ. im J. 186/85.

Für 1411 lernen wir aus unserer Inschrift, dass die Gesandten Brüder sind. Die Formulare beider Inschriften decken sich; oben z. T. kürzere Fassung.

Zeit. 210—200 vor Chr.

2676 *Joh. Schmidt*, Mitteil. des athen. Inst. V, 1880, S. 202, no. 62. *Dittenberger*, Histor. und philol. Aufsätze, *E. Curtius* . . . . . . gewidmet 1884, S. 292. *Pomtow*, Philol. 54, 215; Rh. Mus. 51 (1896), 351. *Homolle*, Bull. XX, 678 ff. Z. 17—23 c. v. B.

[Θε]ός. Ἀγάθων | Νεοτέλεος κ[α]ὶ τοὶ ἀδελφε[οὶ] | Θουρίοις
5 περ[ὶ τ]‖ᾶς προμαντ[η]‖ΐας ἐπανεν[ε]‖ώσαντο, ἐπ[εὶ] | ὁ ναὸς
10 κατ[αν]‖ύθη, καὶ ἔδο[ξε] ‖ Δελφοῖς Θου[ρί]|οις ἀποδό[με]ν τὰν
15 προ[μα]|ντηΐαν π[ρο]‖αλιωτᾶν [ἐόν]‖των Ταραν[τί]ν]ου, [Κ]λέω-
20 ν[ος], | Μ[. . . .]ς εἶ[μ]ε[ν] | Θουρίοις· ἄρχ|οντος Θηβαγό‖ρα,
βουλευόντ|ων Γνωσία, Ἀρι[σ]ταγόρα, Ἀλ[κ|ι]μάχου.

Standort. Unbekannt. A (Z. 1—16) nach Chryso verschleppt, B (Z. 17—23) in Delphi Fragment des Museums No. 148. A: H. 0,33; Br. 0,215; T. 0,055. Zeichen: 0,012—0,018. B: H. 0,19; Br. 0,24; T. 0,6. Zeichen: 0,015.

Zwischen beiden Fragmentstücken dachte man sich bisher eine Lücke. Dadurch, dass *Homolle*, der Stück A in Chryso erwarb und in Kastri mit B zusammensetzte, den Beweis lieferte, wie jeder aus der a. a. O. S. 679 gegebenen Photographie selbst ersehen kann, dass beide Stücke unmittelbar an einander gehören, dadurch werden alle bisherigen Deutungen hinfällig.

Homolle hat ausserdem das Verdienst, die delphischen Beamten richtig bestimmt zu haben. Seine Erklärung des Textes ist mir in 2 Punkten hauptsächlich bedenklich, erstens, dass er *εἶμεν Θουρίοις* als selbständigen 3. Teil, als „article unique" ansieht, wofür kein Beleg existiert, zweitens, dass er *προαλιώτας* nicht passend deutet.

Was im Labyadengesetz *ἐν τᾶι ἀλίαι* heisst, h. später *ἐν ἀγορᾶι* (*τελείωι*) oder *ἐν ἐκκλησίαι* (*ἐννόμωι*); s. z. B. 2611, 2627. Das regierende Verbum ist immer *ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν*, hier einfach *ἔδοξε Δελφοῖς*. Also der *προαλιώτας* hat seine Funktion in der *ἀλία*. Nun hat man nach *Dittenberger's* Vorgange in den *προαλιῶται* die *πρυτανεύοντες*, *πρυτάνεις* oder *βουλεύοντες* vermutet, also eine Zeitbestimmung gesucht, vor der freilich *ἄρχοντος* — gefehlt hätte. Aber für die Zeit unsrer Inschrift sind jene Titel daneben bezeugt, also müssen die *προαλιῶται* etwas anderes sein, die gesuchte Zeitbestimmung steht am Ende: die Deutung ist mithin abzuweisen. Wenn man von *ἀγορά* das Verbum *ἀγοράομαι* und *ἀγορεύω* (*-ηγορέω*) „ich rede" ableitete, ist ein **ἀλιάω* oder **ἀλιόω* in dem gleichen Sinne denkbar. Bekanntlich sind *προ-ήγοροι* für andre Sprechende, *προ-ηγορεῖν* h. für andre das Wort führen (vgl. die *συν-ήγοροι* im attischen Process, die *πρόβουλοι* (2642, 26) in der *βουλή*), also ist ein *προ-αλιώτας* der Für-

sprecher, Antragsteller. Vgl. z. B. 2627: Der Delphier *Ἀγίων* berichtet über (*διελέγη*), verwendet sich für den Ambrakioten *Ξένων* und schlägt ihn unter Anführung seiner Verdienste zur officiellen Ehrung vor. Hier thuen es Tarantinos und Genossen. Ich übersetze: „die Delphier beschlossen, den Thuriern die *προμαντηΐα* ⟨als schuldigen Dank: *ἀπο-*⟩ zu geben, indem als Fürsprecher dafür, dass sie den Thuriern sein solle, Tarantinos und Gen. auftraten". Der Infinitiv *εἶμεν Θουρίοις* schliesst sich an, als ob ein dem *προηγορέω* (vgl. auch dem Sinne nach *προβάλλω*) nachgebildetes **προαλιώντων* vorausginge, wofür um des Titels willen die substantivische Wendung beibehalten ist. Von *ἔδοξε* ab enthält also die Inschrift den Beschluss der Verleihung unter Angabe der 3 Wortführer und des Datums.

Was enthalten Z. 1—9? Der Sinn von *ἀπο-* in *ἀποδόμεν* verbindet beide Sätze. Die Ehrung ist ein Zeichen des Dankes an *Ἀγάθων Νεοτέλεος καὶ οἱ ἀδελφεοί*. Ihr Verdienst nennt das Sätzchen mit *ἐπεί*, ihre Bitte aber, ihr Antrag geht dahin, dass die Delphier ihren Dank damit aussprechen, dass sie die ganze Vaterstadt des *Ἀγάθων* und seiner Brüder ehren. Also Z. 1—9 enthalten den förmlich gestellten Antrag um Verleihung.

Auch hier begegnen Schwierigkeiten. 2600 und 2635 beginnen mit: *Δελφοὶ ἀνενεώσαντο τὰν πάτριον προξενίαν*. Da hat das Verbum die erwartete Bedeutung „erneuern" (auch 2643, 5; 2675, 4; 2770; 2788; 2802), und so sah *Pomtow* unsere Inschrift als Erneuerungsurkunde alter Vorrechte an (s. unter 2617). Durch die Rektion *περί τινός τινι* wird klar, dass hier bei *ἐπανανέομαι* ein Begriff fehlt. Das *περί* involviert den Begriff des Sprechens. Wir denken uns als Objekt *λόγον* hinzu, von ihm machen wir *περί* abhängig, wie z. B. bei der Phrase *λόγον ἐμβάλλειν περί τινος*. Die Delphier supplierten das wegen *περί* gleichsam überflüssig gewordene Objekt. Die Phrase h. also: „zu Gunsten der Thurier erneuerten sie ⟨den Antrag⟩, wiederholten sie sich betreffs Verleihung der *προμαντηΐα*". Zwei Möglichkeiten lassen sich da denken: Agathon und Gen. brachten den Antrag zum 1. Male ohne Erfolg ein, aber, *ἐπεί* —, wiederholten sie ihn, und nun gaben die Delphier der Bitte statt. Oder bei jeder solchen Gelegenheit ist doppelter Antrag gesetzlich, erstens vor der *βουλή*, und wenn diese das *προβούλευμα* gefasst und *προαλιῶται* gestellt hat, nochmals vor versammeltem Volke *ἐν τᾶι ἁλίαι*. Das Letztere ziehe ich vor, weil die Phrase offenbar stehender Ausdruck ist. Man nennt nur die Wiederholung des Antrages in der *ἁλία*, weil diese die Hauptsache ist und Beratung und Beschluss zur unmittelbaren Folge hat.

Im Satze *ἐπεί* ergänzten *Schmidt* und *Dittenberger* *κατ[εκα]ύθη*, *Pomtow* *κατ[εχ]ύθη*, *Homolle* *κατ[ελ]ύθη*, zuletzt *κατ[ην]ύθη*. Die Zahl der Zeichen auf einer Zeile schwankt zwischen 9 und 13. Die vorangehende Zeile 7 hat 10, die folgende 9. hat 11. Die Photographie beweist, dass neben den lesbaren 8 Zeichen *ὁ ναὸς κατ[* nur noch 2 Zeichen Platz haben. Die Ergänzungen schliessen allerhand Hypothesen in sich. Mit *Homolle* suche ich im Sätzchen *ἐπεί* die Angabe des Verdienstes; drum oben *κατ[αν]ύθη*.

Wegen *Ἀγάθων Νεοτέλεος* und s. Nachkommen vgl. 2522. *Pomtow* fixiert unter allerhand Erwägungen 1) *Ἀγάθων Νεοτέλεος* [*καὶ τοὶ ἀδελφεοί*] auf 320—280, 2) *Ἀγασικράτης Ἀγάθωνος* auf 280—250 und 3) *Ἀγαθοκλῆς Ἀγασικράτεος* auf 250—220. Durch 3 Geschlechter diente die Familie Delphi in baulichen Dingen, zuletzt im eignen Gebäude stationiert, im *ναοποιῖον* (s. 1409 A S. 672). Ihre Verdienste waren so gross, dass man im J. 231 oder 230 sogar einem Anverwandten, der kein Verdienst hatte, *ἁ αὐτὴ προδικία καὶ ἀσφάλεια* zusicherte; gewiss hatten alle drei die amphiktyonischen und städtischen Ehren besonders erhalten. Als Anerkennung für ihr erstes, ihr Hauptverdienst wurde am Ende des IV. Jhrh. die ganze Vaterstadt dieses Architektengeschlechtes geehrt.

Z. 16 ergänzte *Ditt.* [*Κ*]*λεοί*[*του*], *Pomtow* [*Κλ*]*εο*[*δάμου*], *Homolle* (S. 684 Anm. 3) [*Κ*]*λεον*[. .]. Zu sehen ist [.]ΛΕΩΛ[. .]. Was soll das andres als [*Κ*]*λέων*[*ος*] sein? Für den 3. Namen notierte ich mir: Μ[. . . .]ι. Z. 22/23 las *Pomtow* *Ἀλ*[*εξ*|*ι*]*μάχου*, *Homolle* und *Bourguet* geben *Ἀλ*[*κ*|*ι*]*μάχου*, und die Photographie lehrt, dass die 2 breiten Zeichen ΕΞ keinen Platz haben würden. Die Zeile 23 ist nicht bis zu Ende benutzt, also bildet der 3. Name den Schluss der Inschrift.

Ταραντῖνος ist a. 341/40 ἄ. *Ἀριστωνύμου πρυτανεύων* (s. die Angabe über ein Ineditum Bull. XX, 680 Anm. 2), dasselbe a. 331/30 ἄ. *Εὐκρίτου* 2502, 169 ff. (*Ταραντίνου Ἀγησίλα*), in der Zeit zw. 320 und 300 ἄ. *Θέωνος* (s. die Notiz Bull. XX, 680 Anm. 4) und ἄ. *Ἀρισταγόρα* (ebenda, Anm. 5), endlich ἄ. — (s. IGS. III, I, 110).

Männer, Namens *Κλέων*, gab's wohl mehrere neben einander. So heisst's 348/47 ἄ. *Αὐτία* ausdrücklich *Κλέωνος τοῦ Τιμοκράτεος*, während zu den 4 andern Namen kein Vatersname hinzugesetzt wird (s. 2502, 52). 347/46 begegnet ein Buleut *Κλέων* ohne Zusatz, 344/43 ist ein solcher der *ἄρχων ἐπών.*, 340/39 und 333/32 ein *Κλέων Αἰνησιδάμου βρυτανεύων*, 327/26 wieder ohne Zusatz ein Buleut.

Θηβαγόρας Ἐλίνιος ist uns aus dem J. 340/39 ἄ. *Παλαίου* (s. IGS. III, 111 und Bull. XXI, 328, 2) als Buleut, aus 333/32 ἄ. *Πλείστωνος* als Zeuge (s. IGS. III, 115) bekannt.

Ἀρισταγόρας begegnet 331/30 ἄ. *Εὐκρίτου* als Vater eines Buleuten, *Ἀλκίμαχος* 338/37 ἄ. *Δαμοχάρεος* als Buleut (s. Bull. XX, 680 Anm. 6 und oben S. 670).

Diese Zusammenstellungen ergeben sicher als

Zeit Ende des 4. Jhrh. vor Chr.

2677 *CI.* 1693 (nach *Cyriacus* und *Muratori*). Die Abteilung der Zeilen rührt von *Muratori* her und hat keine Gewähr. Wiederholt bei *Lebas* 880.

Ἀγαθᾶ τύχα. ἄρχοντος [(*Ξέν*)]*ων*[*ος*]· | *ἐπειδὴ Δαμοκράτης καὶ* ΤΙΜΑΣΝΙ *κα*(*ὶ Ἄ*)*θαμβο*[(*ς*)] *ὁ ἱε*(*ρε*)*ὺς ἐξαποσταλέντες* | *θεωροὶ ποτὶ τὸν* [(*β*)]*ασ*(*ιλῆ Ἀν*)*τ*[(*ίο*)]*χ*(*ον*) *ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν ἀνάγγειλα*[*ν*] | *περὶ Δικαιάρχου τοῦ Φιλωνίδα Λαοδικέος, ὅτι*

ἀνὴρ ἀγαθὸς (δια)τε[λεῖ ὢν ποτί τε] ‖ τὸ [(ἱερ)]ὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ περὶ πλείστου ποιείμενος | τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν εὔ(χρ)η(στον) α[(ὑ)]σω(τὸ)ν παρασκευάζει | ἐν παντὶ καιρῶι καὶ κοινᾶι τᾶι πόλει καὶ ἰδίαι τοῖς ἐ[(ν)]τυγχανόν|τοις, (εἰς ἅ) κα τις αὐ[(τ)]ὸν παρακαλῆ, καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις | Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆ Ἀ⟨α⟩ντίοχον συνεργεῖ μετὰ πάσ[(α)]ς ‖ προθυμίας, (ἐν οἷς) κα⟨ι⟩ τυγχάνων(τι) χρεί[(α)]ν ἔχοντες, καὶ λέγει | καὶ πράσσει (τὰ συμφέροντα) διὰ παντὸς παρὰ τῶι βασιλεῖ Ἀντιόχωι περὶ | τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν, ἀγαθᾶι τύχαι, | δεδόχθαι [(τ)]ᾶι πόλει τῶν Δελφῶν (ἐν) ἀγορᾶι (τελείωι σὺμ ψ)άφοις ταῖς | ἐννόμοις, ἐπαινέσαι Δικαίαρχον Φιλ[(ω)]νίδα Λαοδικέα τῶν ‖ ποτὶ θαλάσσαι ἐ(π)ὶ τᾶι εὐσ[(εβε)]ίαι καὶ ἐπ(ὶ) τᾶι λοιπᾶι προ[(α)]ιρέσει ἃ[(ι)] | ἔχων τυγχάνει ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν (Δελφῶν καὶ ὑπάρχειν) αὐτῶι [(κ)][αὶ ἐγγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος] | θεωροδοκίαν τῶν [(τ)]ε Πυθίων καὶ Σωτηρίων. εἶμεν δὲ | αὐτὸν καὶ πρόξενον καὶ εὐεργέταν ⟨ιον⟩τοῦ ἱεροῦ καὶ | τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπά(ρχε)ιν αὐτῶι προμαντείαν, ‖ προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάν(των, προεδρ)ίαν ἐμ π[(άντο)]ις τοῖς | ἀγώνοις, (οἷς) ἁ π⟨ρ⟩όλις [(τίθητι)] καὶ τἆλλα τ[(ίμ)]ι[(α)] [(ὅ)]σα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις καὶ ε[(ὐ)]ερ(γέτ)[(α)]ις [(ὑπ)]ά[(ρχ)]ει παρὰ τᾶς πόλιος.

Standort: „In rotundo Apollinis templo". S. *Curtius*, Anecd. S. 6, ietzt *Pomtow*, Beitr. 57.

Im ganzen giebt es bis jetzt drei die Familie des Dikäarch betreffende Dokumente: a) CIA. II, 605 Ehrendecret der *Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες* für den Vater *Φιλωνίδας* und seine 2 Söhne, den älteren *Φιλωνίδας* und den *Δικαίαρχος*; b) unsere Nr. 2677, delphisches Ehrendecret für den zweiten Sohn *Δικαίαρχος* wegen der am Hofe des Antiochus geleisteten Dienste; c) Nr. 2580 B 105—107, Aufzeichnung beider Söhne als delphische *θεαροδόκοι* (c. 175 vor Chr.). Diese Reihenfolge ist die zeitliche. Nach vielem Schwanken (*Bergk*, Philol. 42, 232; *Pomtow*, Beiträge S. 8 und 124; *Philologus* 54 (1895) 363) ist ermittelt worden, dass die Datierung in des *Cyriacus* elender Abschrift *ἄρχοντος* ΕΛΕΩΝ[..] in *Ξένωνος* zu ändern ist, dass das Decret aus dem J. 189 vor Chr. stammt.

Wenn *Φιλωνίδας* und *Δικαίαρχος* c. 175 als *θεαροδόκοι* aufgezeichnet werden, so müssen sie um diese Zeit noch gelebt haben. *Δικαίαρχος* spielt nun hier eine Rolle am Hofe eines Königs *Ἀντίοχος*. Das muss also Antiochus III. der Grosse (224—187) gewesen sein. Unter den delphischen Archonten von 201—187 giebt's aber keinen *Κλέων*, wie man hat ändern wollen. „Ist die Namensform durch ΕΛΕΩΝ nur einigermassen genau wiedergegeben, so leuchtet ein, dass von allen Archontennamen (s. S. 635)

allein *Ξένων* (*Ἀτεισίδα*) in Betracht kommt" (*Pomtow*, Philol. 54, 363). Zu dieser Zeit (Pr. II) sind *Ξένων* und *Ἄθαμβος* Priester. Unter den drei *θεαροί* aber ist der eine. Z. 2 *Δαμοκράτης καὶ* ΤΙΜΑΣΝΙΚΑΘΑΜΒΟΠΟΙ ΕΥΣΕΞ° enthält einen mit *Τιμ-* beginnenden Namen, dann nicht nach *Boeckh*: *κ[αὶ] Ἄθαμβο[ς] οἱ [δὶ]ς ἐξαποσταλέντες*, sondern nach *Pomtow*: *κα(ὶ) Ἄθαμβο[ς] ὁ ἱε(ρε)ὺς ἐξ°*. *Pomtow* sucht darin einen Steinmetzfehler, aber das Übrige lässt vermuten, dass *Cyriacus* auch hier sich nur verlas. Erleichtert uns hier die Hinzufügung des Amtes die Enträtselung, so sind wir beim 2. *θεωρός* aufs Raten angewiesen. Vielleicht stand doch bloss *Τίμων καὶ* da; dann könnte der Vater des Bürgen von 1796 (a. 174) gemeint sein. *Δαμοκράτης Καλλιγένεος* ist als Bürge 2064 (a. 179), als Zeuge 2247 (a. 181) und als Buleut 1802 (a. 172) bezeugt. Bei des Königs Anwesenheit in Euböa und Böotien in den J. 192 und 191 wurden Verbindungen angeknüpft und bald bei einer „Bettelreise" (s. 2642) ausgenutzt. Der eine doch schwer abkömmliche Priester führt sie an.

Für die Erklärung der an sich befremdlichen Thatsache, dass hier Z. 17 *θεαροδοκία* an Dikäarch im J. 189 verliehen wird und dass die, wie's scheint, c. 175 entstandene *θεαροδόκοι*-Liste die Ehre für dieselbe Person nochmals verzeichnet, haben wir drei Möglichkeiten: 1) die Nr. 2580 entstand allmählich. Die Eintragung der jetzigen Z. 105—107 geschah für sich, schon 189, also viel früher als die vorangehenden und folgenden Aufzeichnungen, die unter einem neuen Gesichtspunkte, dem der Reiseroute, zusammen gemacht wurden; 2) dass Verleihung von Ehren sich wiederholen kann, sehen wir an *Καλλικλῆς* (s. S. 677), sehen wir aus 2580 und 2581 an den Massalioten. Also bei wiederholtem Aufenthalte in Delphi könnte Dikäarch wiederholt geehrt worden sein; 3) 2677 erhält nur Dikäarch die Ehrungen, 2580 steht der ältere Bruder voran; möglich, dass dieser erst später der Ehre gewürdigt wurde, jener aber dabei nochmals mit registriert wurde (s. Nr. 2581, 209).

Wegen des Formulars vgl. 2682, 2687 und namentlich 2737. — Z. 1 *Boeckh ἀγαθᾷ τύχᾳ*, kann nom. sein (s. 2613); freilich Z. 12 Dativ. — Ohne Buleuten — kaum glaublich. — 3 ΤΟΝΤΑΣΤΕΧΕΠΙ, *τὸν [β]ασ[ιλῆα Ἀν]τ[ίο]χ[ον]*; vgl. Z. 9. — 3 Schluss °ΛΑΙ. — 4/5 ΤΕ|ΤΟΠΟΝΚΑΙ, *[γ]έ[γονε περὶ] τὸ [ἱερ]ὸν καί*. In 2682 und 2687 *καλὸς κἀγαθός*; oben nach 2737 geändert. — 5 *ποιεἱμενος* vgl. 2682, 10. — 6 ΕΥΠΑΣΣΩΝ, *[φ]υ[λ]άσσων [πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας] παρασκευάζει*, näher liegt nach 2682, 11 *εὔ(χρ)η(στον) α[(ὐ)]σω[τὸ]ν*. Vgl. z. B. *αὐσωτάν* 2138, 7. — 7 ΚΑΙΙΔΙΑΙ, *καὶ ἰδίᾳ*, vgl. 2737, 7. — Schluss ΕΥΤΥΓΧ°. — 8 | ΤΟΙΣΚΑΤΙΣ, *ἐντυγχανόντ[ε]σ[σι, ἐς ὅ] κά τις*. Vgl. 2737, 8. — ΑΥΖΟΝ. — 9 *βασιλῆα Ἀντίοχον*. Vgl. *Κυφαιρῆ* 2672, 11; *βασιλῆ* 2737, 3. — Schluss ΠΑΣΗΣ. 2737, 9 steht das Medium *συνεργείμενος*. — 10 ΠΡΟΘΥΜΙΑΣΚΑΙΤΥΓ ΧΑΝΩΝΧΡΕΙΗΝ. Verbessert nach 2737, 10. — 13 ΚΑΙ statt *τᾶι*. — ΔΕΛΦΩΝΑΓΟΡΑΙΑΦΟΙΣ. — 14 ΦΙΛΟΝΙΔΑ. — 15 ΕΙΤΑΙΕΥΣΩ ΣΙΑΙ, dann ΕΓΤΑΙΛΟΙΓΑΙΠΡΟΔΙΡΕΣΕΙΑΝ|. — 16 ΤΩΝΑΥΤΩΙΣ|. — 17 ΤΩΝΔΕ. Auch *τὲ* bleibt anstössig, s. S. 754. — 18 ΙΟΝ, Dittographie von *τοῦ* lag wohl vor. — 19 ΥΓΑΙΝ. — 20 ΓΑΝΙΑΝ, dann

ΓΡΑΣΕΙΣ. — 21 ΓΡΟΛΙΣΥΝ. *Boeckh* [σ]υν[τελεῖ], Formular wie oben. — ΤΑΛΛΑΤΟΙΣΩΣΑ. — 22 ΚΑΙΕΤΕΡΟΙΣΚΑΙΣΕΙΓΑΡΑ°.

Zeit. Priesterschaft II: 189/88 vor Chr.

2678 *C.-M.* p. 71 (ohne Nummer). *W.-F.* 458.

Δελφοὶ ἔδωκαν Μενεδάμωι Δαμαρέτου Ὑπαταίω | (αὐτῶι) καὶ ἐκγόνοις προξενίαν καὶ τὰ ἄλλα τίμια ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς | πόλιος· βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον ‖ Ἀθάμβου, Ἀθάμβου, Πεισιθέου.

Standort: Polygonalmauer, Strecke BC unter 436 = 2101.

Z. 1 *C.-M. Μενεδάμῳ* und *Ὑπαταίῳ*. — 1/2 *αὐτῶι* wie 2620 weggelassen. — Durch Steinmetzversehen fehlt der *ἄ. ἐπ.* Heisst *Ἄρχων Καλλία*. Vgl. 1838, 13/14, wo der eine *Ἄθαμβος* als Sohn des *Ἀθανίων*, der andere als Sohn des *Ἀγάθων* näher bestimmt ist; so auch 2820.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6 vor Chr.).

2679 *Wescher*, Étude sur le mon. biling. S. 140, Nr. E.

Θεοί⟨ς⟩. | Δελφοὶ ἔδωκαν Λέωνι Δ[αμ]ολέοντος | Κρανίωι ἐκ Κεφαλλανίας αὐτῶι καὶ | ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντεί|αν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυ|λίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ | εὐεργέταις ὑπάρχει· ἄρχοντος Με|νεστράτου, βουλευόντων Πατρέα, Ἐκεφύλου, Κλεάνδρου.

Standort: Ostseite der Polygonalmauer. Strecke GH V. S. *Pomtow's* Plan Beitr. Tafel IV, 5.

W. giebt Z. 1 *θεοῖς* in Majuskel und Minuskel. Das Verlesen erklärt sich aus seinem Bestreben, die Überschrift als Dativ zu fassen, wie er denn ΘΕΟΙ auf dem Archiadas-Blocke zweimal mit *θεῷ* umschreibt (vgl. 2591 und 2671). S. noch 2668. — 3 Zu *Κράνιος* vgl. 2580, 13. In GDI. 1505, 3 h. es umgekehrt: *Κεφαλλάνεσσι ἐκ Κρανίων*.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6 vor Chr.).

2680 *C.-M.* p. 74. *W.-F.* 472. *Wescher*, Étude sur le mon. bil. S. 108.

]· ἄρχον[τος | Ἄ]ρχωνος τοῦ | [Κ]αλλία, βουλευ|όντων Κλέω‖νος, Νικάρχου, | Ἁγίωνος. | ἔδωκαν δὲ καὶ | πορεύεσθαι ἐν | τὸ πρυτανεῖ|ον ἐν τὰν θυσί|αν τῶν Ῥωμα[ί]ων καὶ ἐν τὰς | λοιπὰς θυσίας, | ἐν ἃς ἁ πόλις συ[ν]τελεῖ πάσας· | ἄρχοντος Ἀθά[μ|βο]υ τοῦ [Ἁβρομάχου].

Standort: Gravé sur une plaquette de marbre encastrée dans une maison de Castri.

Über das *πρυτανεῖον* s. 2646 A. — Z. 8—12 ebenso 2819, 12.

Merkwürdig ist die doppelte Angabe der Zeit: es sind offenbar die jetzigen Z. 1—6 der Schluss des ursprünglichen Decretes, und Z. 7 ff., wie *δὲ* ausweist, bilden einen Nachtrag, formuliert nach dem Hauptdecrete „*Δελφοὶ ἔδωκαν*" und datiert mit einem Archontate der nächsten Priesterschaft. Gewiss werden die 2 Archontate nicht allzuweit aus einander gelegen haben. Bei *C.-M.* ist eine 18. Zeile punktiert, bei *W.-F.* nicht. Eine einzige Zeile würde nur für den Zusatz des Vatersnamens reichen. Wenn die Datierung voll mit *βουλευόντων* und drei Namen, wie im Eingang, gegeben gewesen wäre, würden, nach der Breite der übrigen Zeilen zu schliessen, sicher noch 4/5 Zeilen anzunehmen sein. Nachträge aber (s. Nr. 2157, 2220) datieren kurz: also wird *Ἀβρομάχου* den Schluss gebildet haben.

Vor der Zerstörung Korinths war, wie die Inschrift erweist, das Fest zu Ehren der Roma gestiftet. Wie oft diese Festfeier der *Ῥωμαῖα* war, wissen wir nicht. *Bergk*, Philol. 54, 231, stellt die rhodische, eine *τριετηρίς*, in Parallele. Aus der Hervorhebung „*ἐν τὰν θυσίαν τῶν Ῥωμαίων*" gegenüber *ἐν τὰς λοιπὰς θυσίας — πάσας* klingt schon heraus die ängstliche Rücksichtnahme auf die neue Schutzmacht, die besonders demütigend die attisch geschriebene Amphiktyonenurkunde (*Wescher*, mon. bil. p. 203, 94 = CIA. II, 551, 94) zum Ausdrucke bringt mit dem bekannten „*ἐὰν μή τι Ῥωμαίοις ὑπεναντίον ᾖ*".

Zeit. Priesterschaft IV und V (170—151).

2681 Fragment, das mir ein Knabe brachte. Im Museum mit Nr. 235 niedergelegt. H. 0,10: Br. 0,187; T. bis zu 0,08. Zeichen: 0,01.

· ·
ΤΟΙΣΑΓΣ
ΣΑΛΛΟΙΣΓ
ΑΣΠΟΛΙΣΑΡ
ΣΙΠΑΤΡΟΥΣ

]α[| ἐν πᾶσι] τοῖς ἀγώ[νοις | τοῖ]ς
ἄλλοις π[ροξένοις καὶ εὐεργέταις | τ]ᾶς πόλι(ο)ς· ἄρχ[οντος
, βουλευόντων ‖]σιπάτρου, Σ[

Die kleinen Restchen in Z. 1 sind nicht mit Sicherheit auf ein Zeichen zu beziehen, vielleicht auf ein *α*, auf ein °]*α*[*ν*, einen Accusativ eines der Vorrechte. — 5 müssen die Buleuten gestanden haben. Der eine hatte einen Namen auf]*σίπατρος*, der Name des andern begann mit Σ. Das könnte auf Priesterschaft VIII weisen und Z. 4/5 könnte gelautet haben: *ἄρχ*[*οντος Ξενοκρίτου, βουλευόντων Σω*]*σιπάτρου, Σ*[*ωξένου, γραμματεύοντος δὲ Γενναίου*. Vgl. 2090, 2/3.

Zeit. Unsicher, vielleicht Priesterschaft VIII (140—133 oder 140—138, s. Nr. 2644).

2682 *Ross*, Inscr. Gr. ined. n. 67. *Rang.* 714. *Anecd.* 1. *Lebas* 882. *Cauer* 210.

[Θ]εὸς τύχαν ἀγαθάν. | [ἄρ]χοντος Σωσιπάτρου τοῦ Αἰακίδα, βου|λευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀντιγέ|νεος τοῦ Διοδώρου, Ἁγίωνος τοῦ Κλεοδάμο[υ], ‖ γραμματεύοντος δὲ Ὑβρία τοῦ Ξένωνος, ἐπεὶ | Ἁγίων Κλεοδάμου ἐπελθὼν ἐπὶ τὰν ἐκκλησί|αν διελέγ[(η)] ὑπὲρ Λαΐστα τοῦ Ἀντάνορος Ἡρα|κλεώτα, διότι ἐκτενὴς καὶ εὔνους ὑπάρχει [π]ο|τί τε τὸ ἱερὸν [κ]αὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ περὶ ‖ πλείστου ποιείμενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς | εὐσέβειαν, αὑτοσαυτὸν εὔχρηστον ἐμ παντὶ | καιρῶι παρασκευάζων καὶ κοινᾶι τᾶι πόλει καὶ [κα]τ' ἰδίαν τοῖς ἐντυγχανόντοις τῶν πολιτᾶν, εἰ[ς ἅ] | κά τις αὐτὸν παρακαλῆ, συμποτιγινόμενος μετὰ ‖ πάσας προθυμίας ἐν οἷς κα τυγχάνωντι χρείαν ἔ|χοντες καὶ λέγων καὶ πράσσων διὰ παντὸς περὶ | τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· ἀγ[α]θ[ᾶ]ι | τύχαι· δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν [ἐ]ν ἀγο|ρᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις, ἐπαινέ‖σαι Λαΐσταν Ἀντάνορος Ἡρακλεώταν ἐπὶ ⟨τε⟩ τᾶι | προαιρέσει ἇι ἔχων διατελεῖ ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ | τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐγ|γόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμαντείαν, | προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων, προεδρίαν ‖ ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι, καὶ γᾶς καὶ | οἰκίας ἔγκτησιν καὶ τἆλλα τί[μ]ια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλο[ις] | προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει. ἀνα|γράψαι δὲ τὸ ψ[άφι]σμα τοὺς ἄρχοντας ἐν τῶι [ἱε]|ρῶι τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῶι ἐπιφανεστάτωι ‖ τόπωι.

Standort: Kalksteinstele.

Wegen des Formulars vgl. 2677 und 2687.

Z. 1 *Ross* .ΕΟιΤΥ.ΑΝ, also [Θ]εοὶ τύ[χ]αν, *Cu.* [Θ]εός· τύχαν. — 2 *Ross* ΣΩΣΙΠ°, umschrieben Ζωσιπ°, *Cu.* Σωσιπάτρου. — *Ross* τοῦ ΔΙΑΨ..ΑΡ.Τ, umschrieben τοῦ Δια..... [βου-, *Cu.* Αἰακίδα; vgl. z. B. 2206, 2, wo Σ. Buleut ist. — 3—5 vgl. 2172, 2—4: dadurch wird die ganze varia lectio von *Ross* überflüssig. Er sah Ξένωνος voll, *Cu.* nur Ξέν[ω]νος. — 7 *Ross* ΛΙΕΛΓΓΝ, *Cu.* ΔΙΕΛΕΓΕ, von *Ross* unrichtig (δ)ιέλ(εγε)ν umschrieben, und so kam διέλεγεν in die Ausgaben. Zu corrigieren nach 2683, 2. Das Ν bei *Ross* meint Η: bewiesen durch 2627, wo derselbe Mann im gleichen Formulare Antragsteller ist. — 8 *Ross* ΛΙΟΤΙ, *Cu.* ΔΙΟ[ΤΙ]. — *Ross* ΥΓΑΡΧΕ..Ο, *Cu.* Υ[ΠΑ]ΡΧΕΙ[ΠΟ]. Wegen ἐκτενής s. GDI. 1552a, 4 und 2683, 3, 2756, 7. — 9 *Ross* [κ]αί, *Cu.* [κα]ί. — Schluss *Ross* καὶ ....|, *Cu.* καὶ περί. — 10 *Ross* ΓΟΙΕΙ Μ.ΣΝΟΣ, umschrieben ποιε(ύ)μ(ε)νος, *Cu.* ποιείμενος, beizubehalten wie

καλειμένας 2061, 9; *ἀφαιρείμενος* 2082, 6, gesichert durch 2677, 5. *Cauer* giebt *ποιεύμενος* nach *Ross*. — 12/13 *Ross* [*καὶ κα*]|ΤΙΔΙΩΝ, umschrieben °|τ' *ἰδί*[*α*]*ν*, so *Cu*. — 13 *πολιτᾶν Ross* und *Cu*. in Majuskel. *Ross* und *Rg*. *πολιτῶν* in Minuskel. — Schluss *Ross* ΕΙ..|, *ἐ*[*ς δ*, *Cu*. Ε[ΙΣΟ, *Cauer εἰ* [*δέ*] |. S. 2737, 8. — 14 *Ross* .ΟΤ.|, [*με*]*τ*[*ά*], *Cu*. voll. — 16 Schluss *Ross παντός* [....], setzt [*ὑπέρ*] ein, *Cu*. ΠΕΡΙ. — 20 *Ross* ΑΝΤΑ.Ν.ΡΟΣ, *Ἀντάνορ(ο)ς*, *Cu*. *Ἀντάνορος* ohne Lücke. — Schluss *Ross ἐ(π)ὶ* [*τᾶ*] |, *Cu*. wie oben. Durch 2677, 15 *ἐ(π)ὶ τᾶι εὐσεβείαι καὶ ἐπὶ τᾶι — προαιρέσει* wird klar, was *τε* nach *ἐπί* soll. Hier ist das Formular gekürzt, aber *τε* blieb. — 22 Ende *Ross* Ε[.]|Γ°, *Cu*. ΕΓ|Γ°, *Cauer ἐ*[*κ*]|*γ*° Versehen. — 26 *Ross* ΤΑΛΛΑΤΙ.ΙΑ, umschrieben *τἆλλα* [*πάντ*]*α*, *Cu*. *τἆλλα* [*πάν*]*τα*; *Lebas τἆλλα* Π..ΤΑ, nur hier Π, sonst regelmässig Γ, willkürliche Änderung der ersten Abschrift. — 28 *Ross ψ*[*άφι*]*σμα* [*τ*]*ούς*, *Cu*. [*ψάφισ*]*μα τούς*.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2683 *Pomtow*, Beiträge S. 93, 46; 115/116 Nr. 5. C. v. B.

Θεὸς τύ[χ]αν ἀγαθάν. | ἐπεὶ Μνασίθεος καὶ Καλλικράτης οἱ Διοδώρου ἐπελθόντες ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν διελ[έ]|γησαν ὑπὲρ Ἐπικράτεος τοῦ Καμψία Φαραιέος, ἃν ἔχει ἐ[κ]τέ[νε]ιαν καὶ σπουδὰν ὑπὲρ τᾶς πό|[λ]ιος ἁμῶν, καὶ διότι εὔχρηστος γίνεται τοῖς ἐντυγχανόντοι[ς τ]ῶν πολιτᾶν καὶ κατὰ κοινὸν | [κα]ὶ κατ' ἰδίαν· -- ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθαι τᾶ πόλει τῶν Δελφῶν [ἐν] ἀγ[ο]ρᾶι τελείωι σὺν ψάφοις ταῖς | [ἐν]νόμοις, ἐπαινέσαι Ἐ[π]ικράτη Καμψία Φαραιῆ καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρ[ὰ] τᾶς πό[λιο]ς προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι το[ῖς] ἀγώνοι[ς | οἷς ἁ] πόλις τίθητ[ι], κ[α]ὶ τἆλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτα[ις] τᾶς π[ό]λιος | [ὑπάρ]χει· ἄρχοντος Ἁγίωνος, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνο[ν] Νικοστράτ|[ου το]ῦ Εὐδώρου, [Ξέ|νω]νος τοῦ Ἀριστοβούλου, γραμματεύοντος Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα.

Fundort: „Oblonge Quader aus Parnassstein südlich von Strecke EF unter den Häusern 154—156 (s. *Pomtow*, Beitr. Tafel II) befindlich; stark bestossen, rechte obere Ecke abgebrochen, sonst alles erhalten; H. 0,87; Br. 1,37; T. 0,30". Zeichen: 0,01. Schreibfläche verscheuert, daher von *Stamatakis*, Ephem. Arch. 1883. I, 163, nur notiert, nicht gelesen. S. *Pomtow*, Beitr. 93, 46.

Z. 1 *Pomtow τύχαν*. — 3 Zum Namen *Καμψ-ίας* vgl. *Καμπᾶς* aus Tegea *Ditt*. 317, 15 und *Εὐκαμπίδας Dem*. 18, 295. — *ἐκτέν*[*ε*]*ιαν* von *P*. restituiert nach 2682, 8 *διότι ἐκτενὴς καὶ εὔνους ὑπάρχει* (vgl. auch *ἐκτενῆ* GDI. 1552a, 4). Sein Majuskeltext giebt mehr als der Stein hat: ganz sicher

und klar ist ἐ[.]τ[. . . .]αν, von ε nach τ ist die obere Querhasta, von Iota vor αν der obere Ansatz der Hasta sichtbar, so dass ἐ[κ]τέ[νε]ιαν ausser Zweifel steht. S. 2687, 6. Am linken Rande ist jetzt mehr abgebröckelt, Z. 4 fehlt λ (*Pomtow* πό|λιος), Z. 5 κα (*Pomtow* [κ]αί), auch an einzelnen Stellen innerhalb der Langzeilen, was der Druck oben zum Ausdruck bringt: *Pomtow* 4 ἐντυγχανόντοις τῶν, 5 ἐν ἀγορᾶι, 6 Ἐπικράτη und παρὰ, 7 τοῖς ἀγώνοις, 8 τίθητι καί, am Ende εὐεργέταις τᾶς πόλιος, 9 ἑξάμηνον. Die Lücke nach Νικοστράτ[ist bei *Pomtow* in der Zeichnung zu klein. Über den Namen besteht kein Zweifel: der Mann ist z. B. 2160, 14/15 Bürge. In der Bruchstelle nach Εὐδώρου Z. 9 sieht man noch die obere Querhasta von Ξ. Der Name Ξένωνος ist aus Z. 16 der eben citierten Manumission restituiert. Alle 3 Buleuten z. B. 2161, 2/3, der Archont 2160, 18 unter den Privatzeugen.

Von den Städten mit Namen Φαραί bildet nur die in Achaja das Ethnikon Φαραιεύς: „τῆς δ' ἐν Ἀχαΐᾳ Φαραιεῖς λέγονται". *Steph. Byz.* Nur in Namen des Peloponnes ist bis jetzt Καμπ- und Καμψ- als Kompositionsglied nachweisbar.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2684 *Pomtow*, Beitr. S. 115 und 117 Nr. 7. C. v. B.

Ἄρχοντος Ἡρακλείδα, β[ουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Πολυτιμίδα] | τοῦ Μελισσίωνος, Φίλωνο[ς τοῦ Ἰατάδα, γραμματεύοντος δὲ τᾶς βουλᾶς | Ἐχεφύ]λου τοῦ Πολυκλείτο[υ Δελφοὶ ἔδωκαν | . . .] Ἀρσινοεῖ αὐτῶι καὶ ἐκ[γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ‖ ἀσυ]λίαν, ἀτέλειαν, προεδρία[ν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι], | καὶ τὰ ἄλλα τίμια πάντα, ὅ[σα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις] | τᾶς πόλιος ὑπάρχει.

Standort: Stelenfragment. Beschrieben von *Pomtow*, Beitr. S. 115. Jetzt im Museum zu Kastri Nr. 198a/b.

Z. 1 Vgl. 2092, 1/2. — 3 *P.* [Ἐχεφ]ύλου. Vor °λου sind die unteren Spitzen zweier Hasten zu sehen, die zur Ergänzung von ΦΥ passen. — 4/5 *P.* ἀ]|συλίαν, ich schrieb |[. . (.)]λίαν ab.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2685 *Köhler*, CIA. II, 550 nach eigner Abschrift. Vorher fehlerhaft bei *Pittakis*, Ἐφ. 1801; Nachdruck davon bei *Rang.* 2276 (*Keil*, Schedae epigr., Naumburg 1855, p. 21).

| [R. für 7 Z. Ἀθ]ηναίωι τῶ[ι προ]ξένωι Τι[R. für 10 Z. R. für 3 Z.]∠ εἰδῆτε. - - - ἔρρωσθε. - - -

Ἐπειδὴ τοῦ δά[μου | τ]οῦ Ἀθηναίων ἀγαγόντος τὰν Πυθαΐδα τ[ῶι | Ἀ]πόλλωνι τῶι Πυθίωι μεγαλομερῶς καὶ

ἀ[ξί||ω]ς τοῦ τε θεοῦ καὶ τᾶς αὐτοσαυτοῦ ἀρετᾶ[ς | π]αρεγενήθη μετὰ τᾶς Πυθαΐδος καὶ ἁ τᾶς Ἀ|θάνας ἱέρεια Χρυσὶς Νικήτου θυγάτηρ καὶ τά[ν] | τε ἐπιδαμίαν καὶ ἀναστροφὰν ἐποιήσατο | καλὰν καὶ εὐσχήμονα καὶ ἀξίαν τοῦ τε δά||μου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τᾶς ἁμετέρας πόλιος· | ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν, -- ἐπαινέσαι Χρυσίδα Νικήτου Ἀθηναίου | θυγατέρα καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν τῶι τοῦ | θεοῦ στεφάνωι ὧι πάτριόν ἐστιν Δελφοῖς· δ[ε]||δόσθαι δὲ αὐτᾶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλι[ος] | προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς | [ἁ] πόλις τίθητι, καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ | τἆλλα τίμια πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ||νοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· - ἄρχο[ν]||τος Ξενοκράτ[(εο)]ς τοῦ Ἀγησιλάου, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Τιμολέωνος τοῦ Ἐμμ[ε]νίδα, Νικοδάμου τοῦ Στράτωνος, -- γραμματε[ύ]οντος δὲ βουλᾶς Ἄρχωνος τοῦ Καλλικράτε||ος. |

Δελφ⟨Δελφ⟩ῶν ἁ πόλις |
Χρυσίδα | Νικήτου || Ἀθηναί|ου θυγα|τέρα.

Fundort: Athen. „Lapis repertus (1852) esse dicitur in radicibus arcis ad orientem versus. Exscripsi ad porticum Hadriani quae dicitur". *Köhler*. Marmorplatte, oben gebrochen. Zerfiel in 2 Teile: 1) einen Brief von dem nur der Schluss erhalten ist; 2) das Ehrendecret für die Athenapriesterin *Χρυσίς*. Zwischen beiden Interpunktionsräume.

Z. 3 *τοῦ δάμου τοῦ Ἀθηναίων*, wie Z. 9 und Nr. 2645 mehrfach. So wird Z. 11 *τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν* verdächtig, vgl. 2645, 7 *παρὰ τᾶς πόλιος τᾶς Δελφῶν*. — Selten *ἡ Πυθαΐς* (sc. *πομπή*) mit *πυθαΐζω* und *Πυθαϊστής* (vgl. Hermes 28, 62 *Πυθαϊσταὶ ἐξ Εὐπατριδῶν*): gehört zum Apollobeinamen *Πυθαιεύς, Πυθαεύς*, vgl. *βασιλίς* und *βασιλεύς*. — 4/5 *K.* ἀ[ξ|ίως] falsch abgeteilt. — 6 *Keil* versteht die *Πολιάς* darunter. — 10 *K.* *τάς*. — 12 Interpunktion, wie Z. 2, 20 und 23. — 21 St. *Ξενοκράτης* st. °*κράτεος* analoge Fälle bespricht *Ditt.* in IGS. III, 1, 111. Vgl. *Μαλιεῖς* in 2604. Hier habe ich wegen *τοῦ* doch geändert. Der Mann ist in Pr. X *γραμματεύς* des Archontats des *Τιμοκράτης* (s. Nr. 2314) und Bürge 2106 *ἄ. Λαιάδα* Pr. XIV. — 22 *Keil Τιμο[κ]λέωνος*, aber s. die Anm. zu Z. 3 von 2267 (Pr. XVIII). — 23 Ob *Νικόδαμος Στράτωνος* der *ἄ. ἐπών.* von 2308 ist, wissen wir nicht. Die Inschrift stammt aus Pr. XII, also der Zeit nach möglich. — 24 Unter den vielen Namen von Pr. IX abwärts finde ich keinen *Ἄ. Καλλικράτεος*. In Pr. XII *ἄ. Πάτρωνος* 2110 ist ein *Ἄρχων* Buleut; ob wir sie identificieren dürfen, bleibt vorläufig unklar. — 26 Die 16 Zeichen sind über die ganze Zeilenbreite gross und weit auseinander geschlagen.

Trotz der Sorgfalt die Dittographie. Darunter Spatium. Dann ein Kranz, und darin Z. 27—32. — Eine Ehrung einer Frau nur noch 2727.

Zeit. Priesterschaft IX—XII (in der Zeit von 140—90 vor Chr.). S. *Pomtow*, Jhrb. 40, 699.

2686 *Pomtow*, Jhrb. 35, 559.

[Ἄρχοντος Π]υῤῥία τοῦ Ἀρχελάου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Δάμωνος | [τοῦ Ξενοστ]ράτου, Σωτύλου τοῦ Τιμοκλέος, γραμματεύοντος δὲ βουλᾶς Ἀρί[στωνος τοῦ Σ]ωστράτου Δελφοὶ ἔδωκαν Στρα[τ]ονίκωι Ἀνδρονίκου Ἀμφισσεῖ | [αὐτῶι καὶ ἐκ]γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει[αν, γᾶς καὶ οἰ]κίας ἔγκτησιν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τί|[θητι καὶ τἆ]λλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρ(ο)ξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πό|[λιος ὑπάρχε]ι.

Standort: Grosse Basis aus hellgrauem Marmor. H. 0,52; Br. 0,80; T. 0,64. Zeichen: 0,008. — 1887 gefunden in den Feldern westlich des Dorfes Kastri.

Στρατόνικος ist Zeuge in 2091, 18; *Δάμων* Archont in 2093, *γραμματεύς* in 2094; *Ἀρίστων* der Bruder des Buleuten *Σωτύλος Σωστράτου* in 2155 und Mit-Freilasser in 2209.

Zeit. Priesterschaft X (in der Zeit von 140—100).

2687 *Pomtow*, Philol. 54, 229 ff. und Tfl.

Ἐπειδὴ Γλαυκίας Εὐάγρου Χαλκιδεὺς ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς εὐσεβέως μὲν διακείμενος | τυγχάνει ποτὶ τὸν Ἀπόλ(λ)ω τὸν Πύθιον, εὐνοϊκῶς δὲ καὶ ποτὶ τὰν πόλιν, εὔ|χρηστον αὑτοσαυτὸν παρασκευάζων καὶ κατὰ κοινὸν καὶ κατ᾽ ἰδίαν | τοῖς ἐντυγχανόντοις αὐτῶ τῶν πολιτᾶν, ἐπιδοὺς αὑτοσαυ|τὸν ἐπὶ τὰ παρακαλείμενα ἀπροφασίστως, φανερὰν ἐνδεικνύμενος τὰν ἰ⟨ι⟩δίαν ἐκτένειαν, σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας οὐδὲν ἐνλείπων, | ὅπως οὖν καὶ ἁ πόλις φαίνηται τιμέουσα τοὺς ἀξίους τ[ῶ]ν ἀνδρῶ[ν]· | ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθαι τᾶι πόλει τ[ῶν] Δελφῶν ἐπαινέσαι Γλαυκί|αν Εὐάγρου Χαλκιδῆ ἐπὶ τοῖς πρ[ογε]γραμμένοις πάντοις καὶ ὑ|πάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τ[ᾶς πό]λιος προξενίαν, προμαντεί αν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, [προ]εδρίαν ἐν πάντο[ις] τοῖς ἀγώ|νοις οἷς ἁ πόλις τίθητι καὶ τἄλλα τίμια [πάν]τα, ὅσα καὶ το[ῖ]ς ἄλλοις προ|ξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑ[π]ά[ρχ]ει, ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐνο[ί]|ας ἂς ἔ-[χ]ων διατελεῖ ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰν πόλι[ν]·

ἄρχοντος ‖ Φιλαιτώλου μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων Πύρρου, Καλλιστρά|του, Ἡράκωνος, Πεισιστράτου.

Fundort: 40 Schritte östlich vom Temenoseingang. Basis von H. Elias-Stein. H. 0,89; Br. 0,67. Zeichen: 0,007—8. Hat zweifellos an der Seite der *ἱερὰ ὁδός* gestanden. Facsimile bei *Pomtow* a. a. O. Derselbe Stein, worauf Nr. 2688. Bisher unediert, weil die Oberfläche des Steines fast ganz abgescheuert ist.

Wegen des Formulars vgl. 2677 und 2682. — 6 Facsimile: TANIIΔ IAN, entweder Dittographie oder Versehen des Herausgebers; er merkt darüber nichts an. *ἐκτίνεια* z. B. auch 2683, 3; s. noch 2682, 8. — 7 Formel wie 2722, 5; *Ditt.* 228, 38 und Bull. X (1886), p. 127, Z. 5, 25. — 9 Ebenso *Ditt.* 246, 93.

Den Glaukias vermutet *Pomtow* auch CIGS. 2447, 4/5. Für die zeitliche Fixierung ist die Vierzahl der Jahresbuleuten ausschlaggebend, also Pr. XIII—XV. Dazu stimmen die Nachweise für die delphischen Beamten, z. B. *Φιλαίτωλος* 2195, 3 (XV. Pr.), *Πύρρος* (*Δρομοκλείδα*) 2178, 1 (Archont in Pr. XV oder XVI), *Καλλίστρατος* (*Αἰακίδα*) von XVIII ab Priester, *Ἡράκων* (*Σωτύλου*) 2321, 10 (XV oder XVI), *Πεισίστρατος* (*Βούλωνος*) 2254, 1 (Pr. XV).

Zeit. Priesterschaft XIII—XV (100—50 vor Chr.), nach *Pomtow* „mit hoher Wahrscheinlichkeit" Pr. XV.

2688 Zuerst copiert von *Cyriacus von Ancona* (März 1436), danach (etwa 1660) publiciert unter Nr. 208 von *C. Moroni* in Epigrammata reperta per Illyricum p. XXXI; s. CI. 1695 (= *Lebas* 883). Hierauf gelesen in den sechziger Jahren von *Foucart* (vgl. Sénatusconsulte inédit de l'année 170 (Paris 1872), p. 25), 1872/73 von *Kaibel* und *v. Wilamowitz* (Hermes VIII, 414), 1884 von *Pomtow* (Philol. 54, 225, 228 ff. und Tfl.).

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | ἄρχοντος Ἥρυος τοῦ Κλέωνος, βουλευόντων Ξενο|κρίτου τοῦ Μένητος, Ταραντίνου τοῦ Δρομοκλείδα, | Ἀρχελάου τοῦ Εὐδώρου, Χαριξένου τοῦ Σωτύλου, ‖ ἐπεὶ Λεύκιος Τίλλιος Λευκίου υἱὸς Ῥωμαῖος, ἀνὴρ | καλὸς κἀγαθός, εὐσεβῶς μὲν διακείμενος τυγχάνει | ποτὶ τὸν θεόν, εὐνοϊκῶς δὲ καὶ ποτὶ τὰν πόλιν ἁμῶν πατρω|νεύων, διὰ παντὸς τοῖς ἐντ[υγχανόντοις κτλ. Unvollendet geblieben, s. Nr. 2341 Anm.; 2526.

Fundort: 40 Schritte östlich vom Temenoseingang. Basis von H. Elias-Stein. H. 0,89; Br. 0,67. Facsimile bei *Pomtow* a. a. O. Darauf auch Nr. 2687.

5 *Cyriacus'* Lesung *Τίλλιος* verteidigt *Pomtow* gegen die früheren Lesarten. — 7 *Cyriacus*: KOMMOΣ.ON, *Kaibel* conjicierte *ποτὶ τὸν θεόν*, und *Pomtow* fand es bestätigt. — Die Männer des Präscripts lassen sich fast alle bestimmen: *Ἥρυς* in Pr. XV (2290, 13), *Ξενόκριτος* in Pr. XIV

(2255, 13), *Ταραντῖνος* in Pr. XV (2195, 1); des Archelaos Bruder *Νικόστρατος* ist Pr. IX Buleut (2161, 2) und der des *Χαρίξενος* h. *Ἡράκων* und ist Bürge in Pr. XVI (2321, 10). Diese Nachweise fallen in die Zeit von 100—50. *Pomtow* umgrenzt a. a. O. 365 die Zeit noch genauer auf 80—55 vor Chr. Thatsache ist, dass man in der 2. Hälfte von Pr. XV den Buleuten die Vaternamen beizufügen beginnt (s. S. 641).

Zur Erläuterung des *πατρωνεύων* dient die Weihung Bull. VI, 78: *ἡ πόλις τῶν Δελφῶν Μάρκελλον Κλαύδιον τὸν ἑατῆς πάτρωνα.*

Zeit. Priesterschaft XIV oder XV (zwischen 80 und 55 vor Chr.).

2689 *Pomtow*, Beiträge S. 114, Nr. 4 und S. 93, 41.

Νικαινέ[τ]ωι [Δελφοὶ ἔδω]καν [αὐτ][(ῶ)]ι [καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν], | ἀσυλ[ί]αν, [ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις]· | ἄρχοντ[ος

Standort: „In der äusseren Südwand von Haus 149, c. 1,50 m über der Erde, auf der Seite stehend eingemauert. Fragment aus pentelischem Marmor, sehr zerfressen, hoch 0,26, breit 0,18; links ist Kante und Fläche erhalten, sonst Bruch.“

Über obigen 4 fragmentarischen Zeilen steht in grosser, breiter Schrift ΤΩΙ, wahrscheinlich der Rest einer Weihaufschrift *τῶι [Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι]*; hat also vermutlich mit dem Decrete gar nichts zu thun. Dessen Restitution oben nach *Pomtow*. Auffällig bleibt die ungewöhnliche Wortstellung im Anfange (doch s. 2748); unsicher ist *[αὐτ]ῶι*, die Zeichnung hat [. . . .]*οι*. Die Zeile *ἄρχοντ[ος κτλ.* war die letzte auf dem Steine, sie muss ausser dem Archontennamen noch *βουλευόντων* und 3 Buleutennamen enthalten haben, also hatte sie und somit die ganze Inschrift eine sehr breite Schreibfläche.

Zeit. Unbestimmt. Zeichen ΑΣΩ, also jung.

2690 *Pomtow*, Beitr. S. 115 und 117 Nr. 6. C. v. B.

]στου[καὶ δε]δόσθαι αὐτ[ῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπασιν, προξενίαν, προμαντεί]αν, προεδρίαν [ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα τί]||μια ὅσα καὶ τοῖς [ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει. φυλάσσειν δὲ τοὺς ἐνάρχους ἄρ]||χοντας καὶ ἐπὶ τὰ [ξένια καλεῖν · ἄρχοντος τοῦδεῖνα, βουλευόντων τὰν] | δευτέραν ἑξάμη[νον γραμμα]||τεύοντος δὲ βουλᾶς [

Standort: Stelenfragment. Gleicher Stein wie 2684. Beschrieben von *Pomtow*, Beitr. S. 115.

Wertloses Fragment. Ergänzung von *Pomtow*; nach Nr. 2684 mass

die Steinbreite 1,6. *P.* giebt Z. 1: *ιστου*; vor dem deutlichen Sigma ist nur der untere Ansatz einer senkrechten Hasta ein wenig sichtbar; nach ihm desgleichen. — 3 ergänzt er *πᾶσιν* st. *πᾶσι*. — Er lässt Z. 6 *ἐπιτα[* ungedeutet. Gewiss die Formel *ἐπὶ τὰ ξένια καλεῖν*, s. die Belege 2646 A in der Anm. — Weil beide Fragmente auf gleichem Steine stehen, könnte man an gleiche Priesterschaft (die IX.) denken: dem steht die Ungleichheit der Schrift (Zeichen von Nr. 2690: 0,006, sehr dünn; Zeichen von Nr. 2684: 0,01 und mit ziemlich tiefen Hasten) entgegen; also Datierung ohne jeden Anhalt.

Zeit. Unbestimmt. 2. oder 1. Jhrh. vor Chr.

2691 *C.-M.* 4. *W.-F.* 457.

Δελφοὶ ἔδωκαν Γαΐω Μαννηΐω καὶ Λευκίω καὶ [Κ]νηΐω τοῖς Γαΐου Μαννηΐου | υἱοῖς προξενίαν, προμαντείαν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, γῆς τε καὶ οἰκίας ἔγκτησιν αὐτοῖς τε καὶ ἐγγόνοις αὐτῶν καὶ τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα, | ὅσα καὶ τοῖς λοιποῖς προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει.

Standort: Polygonalmauer, Strecke BC, östlich von (53) = 2200.

Z. 1 *C.-M.* [*καί*]. — *C.-M.* *Λευκίω Μαννηίω τοῖς Γαΐου Μαννηΐου* | *υἱοῖς*. — 2 *C.-M.* *ἔν κτη°*. — *τὲ* [*κ*]*αί*. — Dann *κα*[*ὶ*] *τά*. — 4 *το*[*ῖ*]*ς*. — *τᾶς πόλεως*, aber *τᾶς πόλιος* inmitten der attischen Worte ist gerade das Interessante.

2692 *W.-F.* 473.

π]αρὰ τοῦ Λαρισαίων | [δάμου. Θε]οί. | [Δελφοὶ ἔδωκαν . . . .]ρωι Ἀπολλωνίου [Λαρισαίωι προξενίαν, π]ρομαντείαν, θεωροδοκίαν, | [προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυ]λίαν, ἀτέλειαν πάντων, | [καὶ τἆλλα τίμια ὅσα καὶ] τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ | [εὐεργέταις· ἄρχοντος Πολ]υκλείτου, βουλευόντων | [R. f. 28 Z.]*έλεος.*

Standort. Nicht angegeben.

Offenbar 2 Fragmente (vgl. z. B. 2685). Das erste mag in der jetzigen 2. Zeile mit *δάμου* geschlossen haben. Die 2. Inschrift wurde unmittelbar darunter gesetzt, die Überschrift dazu, wie so oft, auf das Ende der letzten Zeile der vorangehenden Nr. Nun weisen Z. 5/6 und 6/7 aus, dass c. 20 Zeichen in den Zeilenanfängen fehlen; danach oben die Ausfüllung der Lücken, Z. 3 z. B. *Ἀπολλοδώ]ρωι*; Z. 8 R. für drei Namen.

W.-F. ohne Notiz über die Schrift und über das Steinmaterial. Einen Archon *Πολύκλειτος* haben wir aus den J. 215—212 (Nr. 2527). Das scheint mir zu früh zu sein. Die Söhne eines *Πολύκλειτος* finden wir von Pr. VI ab beschäftigt: *Ἁγίων* Buleut *ἄ. Εὐκλέος* Pr. VI, *ἄ. Κλευδάμου* Pr. VIII und Archont in Pr. X; *Ἐχέφυλος* Buleut *ἄ. Ἡρακλείδα* und *Πύῤῥου* in Pr. IX

(s. Nr. 2684). Die Identität unseres Archon und dieses Vaters *Πολύκλειτος* lässt sich freilich durch nichts beweisen, ist aber wahrscheinlich. Wären sie ein und dieselbe Person, würde für das Archontat des Vaters etwa 170—140 anzusetzen sein.

Zeit. 2. Jhrh.

2693 *W.-F.* 475. C. v. B.

[Θεοί. ἐπειδὴ Διονυσιώναξ Νουμ]ηνίου Πάφιος εὐσ[εβῶς διακείμενος τυγχάνει | ποτὶ τὸ ἱερὸν καὶ εὔ]χρηστον αὑτοσαυτ[ὸν παρασκευάζων | τῶν πολιτᾶν ὅστις χ]ρείαν εἴσχηκε· - ἀγα[θᾶ τύχα· δεδόχθαι | τᾶ πόλει τῶν Δελφ]ῶν ἐν ἀγορᾶ τελεί[ωι σὺν ψάφοις ταῖς ‖ ἐννόμοις ἐπαινέσαι Διονυ]σιώνακτα Νουμην[ίου Πάφιον καὶ ὑπάρχειν αὐτῶ | καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶ]ς πόλιος προ[ξενίαν, προμαντείαν, | θεαροδοκίαν, προεδρίαν, π]ρο[δικί]α[ν κτλ.

Fundort: Ostwand von H. Nicolaos, nördlich der Apsis. Marmor: H. 0,15; Br. 0,25; T. unmessbar. Zeichen: 0,01 (ΠΣΩ).

Vgl. die Formulare in 2682, 2683, 2687. Hier verkürzt, wie z. B. 2736. Z. 1 *W.-F.* nur *Πάφιος*, ohne ΕΥΣ. — 3 ohne den Interpunktionsraum. — 5]*σιωνακτα*, es könnte auch]στ° vermutet und ein Name wie [*Ἀρι*]*στώνακτα* eingesetzt werden. — Wie man die formelhaften Wendungen auf die Zeilenanfänge und -schlüsse zu verteilen hat, lässt sich nicht berechnen; daher sind die Zeilendivisoren nach Gutdünken in die Klammern hineingesetzt worden.

Über der jetzigen Zeile 1 sind Zeichenreste noch sichtbar, sicher nur ein *ο*. Wollte man dies etwa auf *θεός* beziehen, so würden die nächsten Hasten freilich nicht zu dem erwarteten *ἀγαθᾶ τύχα* oder *ἀγαθὰν τύχαν* passen. Vielleicht ging die Datierung dem Decrete voraus; vgl. z. B. 2597.

Zeit. 2./1. Jhrh.

2694 Fragment des Museums zu Kastri Nr. 176. H. 0,11; Br. 0,112; T. 0,031. Zeichen: 0,01. Über Z. 1 freier unbenutzter Raum. Links und unten Bruch. Zeilenenden. Bisher unediert.

ΔΩΚΑΝ
ΟΜΗΛΟΥ
ΥΤΩΙ

[Θεοί. Δελφοὶ ἔ]δωκαν | [R. f. 8 Z. Φιλ]ομήλου | [R. f. 13 Z. α]ὐτῶι | [καὶ ἐκγόνοις κτλ.

Die Zeilen können nicht breit gewesen sein. Hätte Z. 1 nur *Δελφοὶ ἔδωκαν* geheissen und wäre Z. 2 und 3 von gleicher Länge gewesen, so würden Name und Ethnikon in 2 und 3 sehr kurz gewesen sein.

2695 Fragment 200B des Museums zu Kastri citiert von *Pomtow*, Philol. 54, 237 Anm. Bisher unediert. Unsicher, ob Manumission oder Proxeniedecret. — Datiert mit

ἄρχοντος [Ἁγίωνος τοῦ Δ]ίωνος.

Unter den Buleuten vielleicht: [*Ταραντί*][*ν*]*ου τοῦ Δρομοκλείδα* oder [*Φιλονί*][*κ*]*ου*.

Zeit. Priesterschaft XVI/XVII (c. 50 vor Chr.).

2696 Fragment des Museums zu Kastri. Stein: H. 0,39; Br. 0,46. Darauf auch Nr. 2597. Nach einem Abklatsche hier zum 1. Male publiciert.

]ας αὐτῶι καὶ | [π]ροεδρίαν, προ[δικίαν, ὅσ]α καὶ τοῖς ἄλλοις | [προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντ]ος Ἰατάδα, βουλευ[όντων], Ἀθανίωνος, Δείνωνος.

Die Lücken habe ich absichtlich offen gelassen. Vor]*ας* stand das Ethnikon; darauf *ἐκ* oder *ἀπό* und Gen. auf -]*ας*. *Ἰατάδας* (*Πάτρωνος*) ist Buleut *ἄ. Θευξένου* Pr. IV; *Ἀθανίων ἄ. Ἥρυος* Pr. V. Unser Archontat möglicherweise auch aus dieser Zeit. *Pomtow* setzt einen *ἄ. Ἰατάδας* nach Pr. IV: s. Jhrb. 35, 516 und S. 637 dieses Buches.

Zeit. Priesterschaft IV (170—157/6 vor Chr.).

2697 Fragment des Museums zu Kastri. Stein: H. 0,39; Br. 0,46. Darauf auch Nr. 2596. Nach einem Abklatsche hier zum 1. Male publiciert.

[Ἄρχοντος Ξενέα, βουλ]ευόντων Ἀρχία, | [Ἀριστοκράτεος, Δαμοφάνεος Δελφ]οὶ ἔδωκαν Ἑκαταίω | [α]ὐτῶ καὶ ἐγ(γ)όνοις | [πρ]οεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς | [ὅ]σα καὶ τοῖς ἄλλοις προ[ξένοις κτλ.

Die Inschrift steht unter 2596, ist also gleichaltrig oder jünger. Von Pr. IV abwärts gehend finde ich unter den bis jetzt bezeugten Archontaten keines, von dem ein Buleut *Ἀρχίας* hiesse. Identisch könnte dieser Buleut mit dem Archon *Ἀρχίας Ἀρχελάου* in Pr. VI sein. In Priesterschaft IV selbst aber giebt es ein Archontat, in dem *Ἀρχίας* Buleut ist: *ἄ. Ξενέα*, vgl. Nr. 2612. Und so habe ich unbedenklich dieses oben eingesetzt.

Zeit. Priesterschaft IV: wohl Juli—December 167.

2698 Dass die Delphier dem Könige Kroisos die bürgerlichen Ehren zuerkannten, geht aus *Herodot* I, 54 hervor. Aus seinen Worten hört man sogar noch den Text der delphischen Urkunde heraus:

Δελφοὶ — ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντηΐην καὶ ἀτέλειαν καὶ προεδρίην καὶ ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ αὐτῶν γενέσθαι Δελφὸν ἐς τὸν αἰεὶ χρόνον.

Zum Passus *καὶ ἐξεῖναι κτλ.* vgl. das gewöhnliche *γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν*, 2627, 6 *ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι πολιτείαν* (s. Anm.) und aus Gr. D den charakteristischen Satz: *καὶ ἐπιτιμὰν καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, καθὰ καὶ τοῖς ἄλλοις δίδονται αἱ προδικίαι, ἐπειδὴ φαίνεται εὐεργετηκὼς τὸν θεόν* (Nr. 2517). *Herodot* erzählt vorher: *πέμψας ἐς Πυθὼ Δελφοὺς δωρέεται, πυθόμενος αὐτῶν τὸ πλῆθος, κατ' ἄνδρα δύο στατῆρσι ἕκαστον χρυσοῦ*.

Zeit. c. 545 vor Chr.

2699 *Foucart*, Bull. VII (1883), S. 426 erwähnt „un décret conférant la proxénie à un grand nombre d'étrangers de divers pays; les noms sont presque tous illisibles et les lignes de la fin ne contiennent que la formule banale des privilèges avec la date

ἄρχοντος Ἀριστίωνος, βουλευόντων Δάμ[ωνος], Ἄνδρωνος, Μενάνδρου. Vgl. die Anm. auf S. 701.

Standort. Derselbe Stein wie der von Nr. 2528.

Städtisches Ehrendecret für etwa 10 Männer.

Vielleicht gleiches Archontat wie 2746, aber anderes Semester. Zu trennen vom *ἄ. Ἀριστίων* in 2659 und 2734.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2700 *Pomtow*, Jhrb. 43 (1898), 827 citiert das Proxeniedecret für

Ἀβαιόκριτος Ἀβαιοδώρου Θηβαῖος.

Standort: Ostmauer XII.

Zeit. *ἄ. Ἀμύντα.* S. S. 679. Gruppe C (zwischen 260 und 250).

2701 *Pomtow*, Jhrb. 40 (1894), S. 663, Anm. 115 citiert das unedierte Proxeniedecret für

Ἀμύντωρ, Ξενάρης, Πύρρος οἱ Ξενοδίκου Λαμιεῖς.

Standort: Ostmauer XV.

Zeit. *ἄ. Καλλικλέος* 240 oder 239 vor Chr. S. S. 686 und Nr. 2606, 2607.

2702 *Pomtow*, Jhrb. 40 (1894), S. 516 und 533, Anm. 57 weist hin auf ein unediertes Proxeniedecret für

Κλεοσθένης Ἀνδρονίκου Αἰτωλὸς ἐξ Ἡρακλείας

Standort: Ostmauer XVI.

Zeit. *ἄ. Ἀριστίωνος, βουλευόντων Δάμωνος, Μενάνδρου, Κλεοτίμου.* Auf einem von *Foucart*, Bullet. VII unter Nr. V S. 426 (= Nr. 2699) erwähnten, aber unentzifferten delphischen Proxeniedecrete derselbe Archont. S. die Anm. auf S. 701. Die beiden Buleuten *Δάμων, Μέναν-*

δρος stimmen überein, als Dritten citiert *F.* einen *"Ανδρων*, *P.* einen *Κλεότιμος*. Diese Verschiedenheit bliebe aufzuklären. S. 2699 und 2746.

2703 *Pomtow*, Jhrb. 40 (1894), S. 516 citiert das unedierte Proxenie-decret für

Βουθήρας Εὐανθίου Αἰτωλὸς ἐκ . . τρᾶν

Standort: Ostmauer XVII.

Zeit. Etwa Gruppe C (um 266—246). Als *ἄ.* citiert *P. Χαρίξενος*, denselben, der *ἄ. Ἀρισταγόρα* 2592 (a. 272) und *ἄ. Ἀθάμβου* 2518 (a. 233) Buleut ist. S. Nr. 2768.

2704 *Pomtow*, Jhrb. 35 (1889), 569. Das Decret für

Μικκύλος Λαδίκου Χαλκιεύς

bleibt noch aufzufinden; es gehört in die Mitte der IV. Priesterschaft.

2705 *Pomtow*, Beitr. 92, 14. H. Eliasstein-Fragment innerhalb des Hauses 72. Darauf auch die folgende Nr.

2706 *Pomtow*, Beitr. 92, 15.

2707 *Pomtow*, Beitr. 92, 17. Fragment von H. Eliasstein an der W.-Wand von Haus 77.

2708 *Pomtow*, Beitr. 92, 18. Block aus H. Eliasstein an der N.-Wand von Haus 77. Darauf auch die folgende Nr.

2709 *Pomtow*, Beitr. 92, 19.

2710 *Pomtow*, Beitr. 92, 21. H. Eliasstein in der O.-Wand von Haus 89.

2711 *Pomtow*, Beitr. 92, 23. Graues Kalkstein-Fragment im Erdgeschoss von Haus 123. Aus dem J. 176.

2712 *Pomtow*, Beitr. 92, 25. Schwarze Kalksteinbasis ausserhalb der N.O.-Ecke des Schulhofes (Nr. 126). Darauf auch die folgende Nr.

2713 *Pomtow*, Beitr. 92, 26.

2714 *Pomtow*, Beitr. 94, 56. Theatermauerquader als Fundamentstein der S.-Wand von Haus 212.

2715 *Pomtow*, Beitr. 94, 65. Fragment parischen Marmors in der Ostseite der drittobersten Stufe der halbrunden Vorhallen-Treppe von H. Nicolaos.

2716 *Pomtow*, Beitr. 95, 73. Graue Kalksteinbasis liegt in der Mitte zwischen Haus 166 und der Kirche H. Elias.

2717 *Lolling*, Berl. Monatsberichte der Ak. 1873, Nr. 6. Museum zu Kastri Nr. 136. H. 0,103; Br. der Schreibfläche bis zu 0,165, sonst 0,2; T. bis zu 0,22. Zeichen: 0,028 (erste Zeile); 0,025 (zweite Zeile; Längshasta des Φ 0,05). C. v. B.

[*Τ*]*ύχη* [*ἀγαθή*]. | [*ἔδωκα*]*ν Δελφο*[*ὶ*

2718 *C.-M.* p. 72.

[*Δελφοὶ ἔδωκα*]*ν Δαϊάλκωι* | [. . . . .], *εὐεργέται Δ*|[*ελ*-*φῶν, προμα*]*ντηΐαν, ἀτέλ*|[*ειαν, ἀσυλία*]*ν αὐτῶι καὶ ἐ*|[*κγόνοις*· *ἄρχ*]*οντος* ΑΙΘΙΛ|[., *βουλευόντ*]*ων* ΠΙΘΘΙΟΣ, Ε|[. . . . .] ΙΙΔ[. . . . . . .] | .

Standort. Pietra calcarea, c. 0,47 alta, c. 0,55 larga. Nirgends sonst erwähnt.

C.-M. geben nur die Majuskel. Dass sie die Inschrift nicht verstanden, das Formular nicht errieten, beweist Z. 6, wo sie *'Απόλι* ?N drucken lassen. Falsch ist auch, dass sie an den Zeilenanfängen 6 oder 7 Zeichen ergänzen. Wichtig ist uns ihre Bemerkung: è scritta *στοιχηδὸν* con caratteri buoni. Auch wenn wir diese nicht hätten, würden wir aus den Wortabteilungen von Z. 2/3 und 4/5 auf *στοιχηδόν* schliessen müssen. Durch Z. 1 und 4/5 nun wird erwiesen, dass die Zeile 20 Zeichen hatte: 2/3 schliesst mit *Δ*|[*ελφῶν*], 3/4 *ἀτέλ*[*ειαν, ἀσυλία*]*ν*, 4/5 mit *ἐ*[*κγόνοις*· *ἄρχ*]*οντος* ganz genau. Der Archontenname hatte im Genitiv 6, die 3 Buleutennamen zusammen bis zu 28 Zeichen. *Αἴθ-ίδας* ist als messenischer Name bezeugt (*Paus.* 4, 32, 2). Mit dem athenischen Namen *Πίθ-υλλος* verwandt kann man die Bildung **Πίθθ-ις* auffassen; vgl. die Doppelung in *Κραττίδας* 2502 B, 23; ebenda *Κλεόττας, Μεγαλλίας, 'Εχέμμας*; tanagräisch *'Αγαθθώ* u. a. Wahrscheinlich ist, dass die 4 Zeichen *Θεοί* mit weiten Spatien über den 20 Zeichen der ersten Zeile standen, dass aber *οι*, welches unsere rechte Hälfte der Inschrift haben müsste, verloren ging oder übersehen wurde.

Das *στοιχηδόν* lässt erschliessen als

Zeit 4. oder 3. Jhrh. vor Chr.

2719 *Pomtow* nennt Jhrb. 35, 519 als der Pr. IX angehörig 5 Decrete. Ich komme mit 2682, 2683, 2684 und 2728 zunächst nur 4 derselben nach. Hat er nicht Nr. 2685 *ἄ. Ξενοκράτεος* als 5. gerechnet, so bleibt diese Nr. 2719 für das fehlende 5. Decret aufgespart. Jetzt noch 2724, 2726, 2727.

2720 *Pomtow* nennt Jhrb. 35, 520 eine Einzelinschrift als zu Pr. XI gehörig. Sollte sie ein Proxeniedecret sein, so würde sie später Nr. 2720 in den Nachträgen heissen.

7. Die neusten Publikationen.

Weil, Bull. XVII, 565.

Couve, Bull. XVIII, Nr. 1—16, S. 70—100; davon bleiben weg 7—9 und 16 (Nr. 11 = 2341).

Couve, Bull. XVIII, Nr. I—V, S. 226—270; davon bleibt hier Nr. II weg (= 2529—31).

Weil, Bull. XIX, S. 410.

Perdrizet, Bull. XX, S. 466—496 (davon bleibt Nr. V weg) und S. 549—562 Nr. 2, 6, 7.

Homolle, Bull. XX, S. 583, 584, 585, 590, 609, 625, 636, 637.

Perdrizet, Bull. XXI, 102—118.

Homolle, Bull. XXI, 256—320.

2721 *Weil*, Bull. XVII, 565. Nach einer Abschrift von *Couve* und *Homolle*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀριστονό[ωι, ἐπεὶ] | τοὺς ὕμνους τοῖς θεοῖς ἐπ[οίησε], | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | εὐεργεσίαν, προμαντείαν, προ[εδρίαν], ‖ προδικίαν, ἀσυλίαν πολέμου ἢ εἰ ρήνης, ἀτέλειαν πάντων καὶ ἐπιτι [μὰ]ν καθάπερ Δελφοῖς· - ἄρχοντος | Δαμοχάρεος, βουλευόντων | Ἀντάνδρου, Ἐρασίππου, Εὐαρχίδα. ‖

Ἀριστόνοος Νικοσθένους Κορίνθιος | Ἀπόλλωνι Πυθίωι τὸν ὕμνον.

Standort: Stèle, au Trésor des Athéniens.

Z. 2 *W.* *ἐπ[οίησεν]*, *ν ἐφ.* unüblich. — 5 Bei *ἀσυλίαν* begegnen, aber selten, zwei Zusätze: *ἐν Δελφοῖς* 2656, 2759 (vgl. *ἐν Δήλωι* Bull. XIII, 235, 5, 6) oder *πολέμου ἢ εἰρήνης* (vollständiger *ἀσυλίαν καὶ πολέμου ὄντος καὶ εἰρήνης*, Bull. XIII, 248). — 6/7 *ἐπιτι‖[μία]ν*, aber *ἐπιτιμά* steht sonst in den Formeln (2515, 12; 2518; 2582; 2669 u. s. w.). Zwischen 9 und 10 eine Zeile freigelassen.

Wegen des Archontates vgl. 2640 und *Pomtow*, Rh. Mus. 49, 579. Mit dem Stemma der Familie rechnet *P.* aus, dass *Δαμοχάρης* (II) *Καλλείδα* zwischen 245 und 210 fungierte. *Ἄνταvδρος* ist im J. 228 *ἄ. Νικάρχου* Hieromnemone (2525) und zwischen 220 und 200 *ἄ. Ἀρχέλα* Buleut (2608). Für *Ἐράσιππος* als Buleuten liegen 2 Belege vor: *ἄ. Ἀμύντα* (zwischen 260 und 250) in 2749 und *ἄ. Ἀρισταγόρα* (zwischen 224 und 220) in 2739. *Εὐαρχίδας* ist der Vater der Freilasserin *Στραταγίς* 1837 (a. 168) und der Enkel vom Archonten des J. 332/31.

Aus allem geht zweifellos hervor als

Zeit 230—200 vor Chr.

2722 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 1, S. 71.

[Θ]εο[ί]. | ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείω(ι) σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Κλε[οχά]ρης Βίωνος Ἀθηναῖος φυλῆς Ἀκαμαντίδος δήμου Κικυννέως, ποιητὴς μελῶν, ἐπιδαμήσας εἰς τὰν πόλιν γέγραφε τῶι | θεῶι ποθόδιόν τε καὶ παιᾶνα καὶ ὕμνον, ὅπως ᾄδωντι οἱ παῖδες τᾶι θυσίαι τῶν Θεοξενίων, ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι ‖ τᾶι πόλει τὸμ μὲν χοροδιδάσκαλον τὸν κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενον διδάσκειν τοὺς παῖδας τό τε ποθόδιον καὶ τὸμ παι|ᾶνα καὶ τὸν ὕμνον καὶ εἰσάγειν τοῖς Θεοξενίοις, ὅπως δὲ καὶ ἁ πόλις φαίνηται τιμῶσα τοὺς ἄξιόν τι τοῦ θεοῦ γράφοντας, | ἐπαινέσαι Κλεοχάρη Βίωνος Ἀθηναῖον ἐπί τε τᾶι ποτὶ τὸν θεὸν εὐσεβείαι καὶ ὅτι εὔνους ἐστὶ τᾶι πόλει καὶ στεφανῶ|σαι αὐτὸν δάφνας στεφάνωι, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς. εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον τᾶς πόλιος καὶ ὑπάρχειν | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ|λοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος· ἄρχοντος Πατρώνδα, βουλευόντων Λύσωνος, Νικία, Δίωνος, Γνωσίλα, Εὐθυδίκου.

Standort: Marbre blanc; bloc du Trésor des Athéniens (H. 0,31; Br. 0,84; T. 0,855).

Zur Bestimmung der Person durch die Phyle und den Demos vgl. die Beispiele in 2655; 2656; 2755. Ausser der Ehrung enthält diese Inschrift, und zwar an erster Stelle, den Beschluss über die Annahme der zum Theoxenienfeste gedichteten Lieder und die jährliche Einstudierung und Aufführung durch den *χοροδιδάσκαλος*. Über das Personal dabei klären die Nrn. 2563—2569 genügend auf; über die *Θεοξένια* s. 2561 D, 9. *Couve* sah *Κλεοχάρης* als Verfasser der von *Weil*, Bull. XVII, 569 publicierten „Hymnen" an. Das widerlegte *Pomtow* durch den Nachweis, dass „die 4 Hymnen von delphischen Steinmetzen zu verschiedenen Zeiten, frühestens um oder nach 200, wahrscheinlich aber erst innerhalb der etwa 50 Jahre von 185—135 auf den Marmorwänden des Thesaurus der Athener eingemeisselt" wurden (Rh. Mus. 49, 595). *Κλεοχάρης* gehört zu den Dichterlingen, die 2565, 13 *ποιηταὶ προσοδίων* nennt (s. darüber Rh. Mus. 49, 580); hier steht übrigens die epichorische Form *ποθόδιον* (sc. *μέλος*), Processionslied (vgl die Bestimmung *πομπευόντω δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος ἐν τὸν ναόν* 2642, 62; 2101). Lehrreich ist der Vergleich des delischen Decretes für *Ἀμφικλῆς, μουσικὸς καὶ μελῶν ποητής, — προσόδιον γράψας ἐμμελὲς εἰς τὴν πόλιν, τούς τε θεοὺς τοὺς τὴν νῆσον κατέχοντας καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ὕμνησε* Bull. XIII, 245; 250.

Des Kleochares Zeit ist durch *ἄ. Πατρώνδα* bestimmt. Die fünf Buleuten weisen vor 200. Der *Πατρώνδας*, den *Couve* aus 1713 (Pr. VI

etwa 150—140) anführt, ist demnach der Enkel des Archonten. Aus dem 2. Drittel des 3. Jhrh. kennen wir Leute gleichen Namens wie die Buleuten: *Λύσων* ἄ. in 2788 (c. 240), Buleut ἄ. *Εὐδόκου* (a. 235 in Nr. 2781), ἄ. *Στράτωνος* (a. 234 in Nr. 2664) und ἄ. *Δαμοτίμου* (230—200 in Nr. 2736), Hieromnemone ἄ. *Πειθαγόρα* (2520 aus d. J. 231 oder 230). *Νικίας* Buleut ἄ. *Εὐδόκου* (a. 235 in Nr. 2804), dann *Ἀναξανδρίδα, Δεξίππου, Ὀρέστα*, Hieromnemone ἄ. *Καλλία* (a. 227 in Nr. 2524). *Δίων* ἄ. zwischen 260 und 250 (2596), Buleut ἄ. *Ἀριστίωνος* (2746, zw. 250—200). *Εὐθύδικος* Hieromnemone ἄ. *Πραόχου* (zwischen 260 und 250) in Nr. 2511 und Buleut ἄ. *Φαίνιος* (2609 zwischen 224 und 200). *Γνωσίλαος* ist ein Ahn des in 2737 besprochenen Buleuten *Ἀστύοχος*. Wir haben also etwa die Zeit von Gr. C und D vor uns.

Zeit. 270—230 vor Chr.

2723 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 2, S. 75.

Ἄρχοντος Πατρέα, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον | Δρομοκλείδα, Πολυκράτεος, Πασίωνος ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν | Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ | Δαμοκλῆς Τιμοκράτεος Αἰγιεὺς ἐνδαμήσας συναγωνίξατο ‖ μετὰ Ἀρίστιος, ἐπαινέσαι Δαμοκλῆ Τιμοκράτεος Αἰγιῆ καὶ ὑπάρ|χειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμαν|τείαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις | τίθητι καὶ τἆλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει παρὰ τᾶς πόλιος.

Standort: Bloc en pierre calcaire (H. 0,53; T. 0,24). Darauf eine Manumission, die *C.* nicht ediert.

Z. 4 Zu *συναγωνίξατο* vgl. *συναγωνισταί* 2569, 16. Nach dieser Stelle wird wahrscheinlich, dass hier ein *ἀγὼν μουσικός* gemeint ist.

Das Decret für *Ἄριστις* s. 2725. Beide sind *Αἰγιεῖς*.

Für das 2. Semester des *Πατρέας*-Archontates waren bisher nur der 2. und 3. Buleut bekannt (1689). Hier und 2725 begegnet der dritte. *Δρομοκλείδας* ist gewiss Sohn des *Ἀγίων*; er ist Bürge 1930.

Zeit. Priesterschaft V: etwa 155.

2724 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 3, S. 76. Nach einer Copie von *Bourguet*.

[Ἀγαθ]ᾶι τύχαι. | [ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐ]ν ἀγορᾶι τελεί[(ω)]ι σὺν ψάφοις ταῖς ἐν|[νόμοις· ἐπεὶ R. f. 9 Z. *Τρο]ζάνιος ἱστοριαγράφος παραγενόμενος [εἰς] τὰν | [πόλιν τὰν ἐπιδαμίαν ἐποιή]σατο ἀξίως τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τᾶς ἰδίας πατρίδος ‖ [καὶ ἀκροάσεις ἐποιήσατο π]λείονας ἁμέρας τῶν πεπραγματευμ[ένων |* R. f. 22 Z.]*νια εἰς Ῥωμαίους τοὺς κοινοὺς*

τῶν Ἑλλάνω[ν | σωτῆρας, δεδόσθαι παρὰ τᾶς] πόλιος προξενίαν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, προμαντεί[αν, προδικίαν, ἀτέλειαν πά]ντων, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις | [τίθητι καὶ τἆλλα ὅσα τοῖς ἄ]λλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις παρὰ τᾶς πό‖[λιος καὶ τοῦ θεοῦ ὑπάρχει].

Standort: Bloc de pierre calcaire (H. 0,735; Br. 0,43; T. 0,265).

Z. 2 *Bourguet τελείαι.* Wo ich diese angebliche Form suchte, fand ich allemal *τελείωι* (s. 2613, 2; 2615, 3; 2610, 2). Die Form *ἱστορια-* st. *ἱστοριογράφος* hat Parallelen in Menge, kommt selbst so vor *Lebas* 82, 13. Nach *παραγενόμενος* erwarten wir nur Lücke von zwei Zeichen, um *ἐν* einsetzen zu können (2729, 2; 2727, 3). — 5 Dieselbe Phrase z. B. im delischen Amphikles-Decrete, Bull. XIII, 245, 7. Nach Z. 2, 4, 5 und 9 fehlen 22 Zeichen, nach Z. 8 nur 21. Darauf basieren die Lückenangaben in Z. 3 und 6. Wenn *C.* Z. 7 *εὐεργέτας* einsetzt, so erhält die Lücke zwei Zeichen zu viel; drum oben vermutungsweise *σωτῆρας*. Wer war nun der römische Historiograph? *C.* meint *Ζηνόδοτος* von Troizen (Frag. hist. gr. IV, 531), und merkwürdigerweise passt dieser Name mit seinen 9 Zeichen genau. Das kann aber Zufall sein. Aus den 3 Stellen, in denen er als Gewährsmann genannt wird (*Dionys. Hal.* II, 49; *Plut.* Romul. c. 14; *Solinus* 8), ist über die Lebenszeit nichts zu entnehmen, auch nichts darüber, ob er in seiner *Ῥωμαϊκὴ ἱστορία* auf Delphi zu sprechen kam; denn die 3 Stellen gehen nur die ältesten Zeiten römischer und umbrischer Geschichte an. — Zu *πεπραγματευμένων* in Z. 5 vgl. aus einem Decrete von Delos (*Homolle*, Bull. IV, 345): *ἐπειδὴ Δημοτέλης Αἰσχύ[λου] Ἄνδριος, ποιητὴς ὤν, πεπραγμάτευται περί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὴν πόλιν τὴν Δηλίων κτλ.*; Bull. XIII, 250 *ἐπειδὴ Ἀρίστων Ἀκρισίου Φωκαιεὺς — ἐποιήσατο καὶ πλείο[νας ἀ]κροάσεις — καὶ [ἀναγ]νοὺς τὰ [π]επραγματευμένα ἐκ[ ].* S. *Wilhelm*, Arch.-epigr. Mitt. XX, 87.

Die Datierung fehlt. Darüber steht das bei Nr. 2728 erwähnte Fragment aus Pr. IX, darunter Nr. 2725 aus d. J. 155. Es ist wahrscheinlich, dass die beiden Decrete über 2725 gleichzeitig eingeschlagen wurden.

Zeit. Vielleicht Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2725 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 4, S. 77. Nach einer Copie von *Bourguet*.

[Ἀγαθ]ᾶι τύχαι. | [ἄρχοντος Πατρέα, βουλευ]όντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Δρομοκλείδα, | [Πολυκράτεος, Πασίωνος ἔ]δοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι | [σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις]· ἐπειδὴ Ἄριστ[(ι)]ς Ἀριστομένεος Αἰγιεὺς ἐπε‖[δάμησε εἰς τὰν πόλιν καὶ συν]αγωνίξατο καὶ εὐδοκίμησε, ἐπαινέσαι Ἀρι[σ]τιν Ἀριστομένεος Αἰγιῆ καὶ] ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς [πόλιος | προξενίαν, προμαντείαν, ἀτέλ]ειαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις | [οἷς ἁ πόλις τίθητι καὶ τἆλλ]α τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις

προξένοις καὶ | [εὐεργέταις ὑπάρχει παρὰ] τᾶς πόλιος, ἀποστεῖλαι δὲ αὐτῶι καὶ τὸν ἐπι[μελητὰν ‖ τῶν Πυθίων καὶ Σωτηρίων ξέ]νια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων, ἀναγράψαι δὲ καὶ | [τόδε τὸ ψάφισμα τὸν δα]μιοργὸν Καλλείδαν ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος | [εἰς τὸν ἐπιφανέστατον τ]όπον.

Standort: S. 2724.

Couve sagt, dass der Geehrte der in 2723, 5 erwähnte Ἄριστις ist, und er schrieb selber in dieser Form den Namen ab. Da wir aber bei Nr. 2724 schon sahen, dass *Bourguet* im Abschreiben des Steines ungenau war, corrigiere ich oben Ἄριστυς. Er erhält mehr Ehren als sein Partner, war also der bedeutendere.

Z. 4/5 *C.* ἐπέ[δωκεν αὐτὸς αὐτὸν καὶ συν], oben nach den Parallelen in 2722, 2723, 2729. Zu Anfang der Zeilen fehlen 20—24 Zeichen. — 9/10 vgl. S. 754 und die Parallelen in 2643, 17. — 11 Zu δαμιοργός vgl. 2189, 5 ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο οἱ προστάται [τῶν] δαμιοργῶν Ἰατάδας καὶ Βούλων (Pr. VI), 2561, D 19 Anm. Bei *Hes.* s. v. δημιουργός· παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ἄρχοντες τὰ δημόσια πράττοντες. Über die Funktionen und die Anzahl der δαμιοργοί in Delphi wissen wir nichts Näheres. Hier ist Καλλείδας Εὐκλείδα gemeint, Zeuge ἄ. Πατρέα 1688, ἄ. Ἀθάμβου 1691, 1898 und ἄ. Φιλοκράτεος 1900 und 1901.

Zur Datierung s. die Bemerkung zu 2723. Beide Nrn. sind gleichzeitig.

Zeit. Priesterschaft V: etwa 155.

2726 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 5, S. 79.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Κλεόδωρος | καὶ Θρασύβουλος οἱ Θεοξενίδα Φενεᾶται παρα|γενόμενοι ποθ' ἁμὲ ἐπιδείξεις ἐποιήσαντο τῶι | θεῶι διὰ τὸς μουσικὰς τέχνας, ἐν αἷς καὶ εὐδοκί|μουν, προφερόμενοι ἀριθμοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητᾶν, οἳ ἦσαν πρέποντες ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰν πόλιν ἁμῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰν ἐνδαμίαν καὶ ἀναστροφὰν ‖ καὶ διδασκαλίαν τῶν παίδων ἐποιήσαντο ἀξίως | αὐσωτῶν τε καὶ τᾶς ἰδίας πατρίδος καὶ τᾶς ἁμε|τέρας πόλιος, - - - ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐπαινέσαι Κλεόδωρον καὶ Θρασύβουλον ἐπί τε τᾶι ἀναστροφᾶι καὶ τᾶι φιλοτιμίαι ἇι ‖ τυγχάνοντι ἔχοντες ἐν τῶι ἐπιταδεύματι, καὶ εἶ|μεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν | προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι, εἶ|μεν δὲ αὐτοῖς καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ τὰ ἄλλα ‖ τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ|γέταις τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν·

ἄρχοντος Ἀμύντα, | βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Κλέωνος τοῦ | Διονυσίου, Ξενοκρίτου τοῦ Στησιμένεος, γραμματεύ|οντος Μνασιδάμου τοῦ Ξενοκρίτου.

Standort: Base avec trous de scellement (H. 0,74; Br. 0,572; T. 0,76).

Wie wir „Zahl, Anzahl" vom Teile im Gegensatze zum Ganzen gebrauchen, h. *ἀριθμοί* Z. 7 „Teile, Stücke". *ἀριθμοί* aber, *οἳ ἦσαν πρέποντες ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰν πόλιν* (s. 2800), meinen Dichterstellen über den Apollokult und Delphis geschichtlichen Einflüsse. Zwei arkadische Musiker von Profession (s. *ἐπιτάδευμα* Z. 15 und 2800, 8), beide von anerkanntem Rufe (Z. 6), veranstalteten einst dem Gott zu Ehren in Delphi mit dem von ihnen selbst geschulten Knabenchore Aufführungen der von ihnen in Musik gesetzten Dichterstellen und erhielten als Dank das Ehrendecret. Mit Recht vergleicht *C.* das Beispiel des Menekles von Teos, der nach Knossos und Priansos kam und — *ἐπεδείξατο μετὰ κιθάρας πλεονάκις τά τε Τιμοθέω καὶ Πολυΐδω καὶ τῶν ἁμῶν ἀρχαίων ποιητᾶν καλῶς καὶ ὡς προσῆκεν ἀνδρὶ πεπαιδευμένῳ, — εἰσήνεγκε δὲ κύκλον ἱστορημέναν ὑπὲρ Κρήτας κα[ὶ τ]ῶν ἐν [Κρή]ται γεγονότων θεῶν τε καὶ ἡρώων [ποι]ησάμενο[ς τ]ὰν συναγωγὰν ἐκ πολλῶν ποιητᾶ[ν] καὶ ἱστοριαγράφων* (*Lebas* 81 und 82). *Couve* veröffentlicht selbst noch unter Nr. 7 a. a. O. S. 85 eine Parallele, eine Inschrift über das Auftreten eines gewissen *Σάτυρος Εὐμένους Σάμιος*. Von ihm h. es: *τούτωι πρώτωι συμβέβηκεν μόνωι ἄνευ ἀνταγωνιστῶν αὐλῆσαι τὸν ἀγῶνα καὶ ἀξιωθέντα ἐπιδοῦναι τῶι θεῶι καὶ τοῖς Ἕλλησι μετὰ τὸν γυμνικὸν τῆι θυσίαι ἐν τῶι σταδίωι τῶι Πυθικῶι αἶσμα μετὰ χοροῦ Διόνυσον καὶ κιθάρισμα ἐκ Βακχῶν Εὐριπίδου.* Endlich vgl. 2800.

Dasselbe Archontat wie 1693.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2727 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 6, S. 82.

[Ἄρχοντος Ἁγίωνος] τοῦ Ἐχεφύλου, [βουλευ]όντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Νικ[οστρά]του τοῦ Εὐδώρου, Ξέ]νωνος τοῦ Ἀριστο[β]ούλου, Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα ἐ[πειδὴ | R. f. 9 Z. *Ἀριστο]κράτεος Κυμαία, χοροψάλτρια, παραγενηθ[ε]ῖσα ἐν Δ[ελφούς | τε καὶ ἀξιωθεῖ]σα ὑπό τε τῶν ἀρχό[ν]των καὶ τᾶς πόλιος ἐπέδωκε [τῶι Ἀπόλλω||νι ἁμέραν καὶ ἀγ]ωνί[ξ]α[το] ἄνε[(υ)] ἄ[λλων] καὶ εὐδοκίμ[η]σε ἐν τῶ ἀγῶ[νι τῶν Πυθίων ἀξίως τ]οῦ τε θεοῦ καὶ τᾶς πόλιος ἁμῶν, ἀγαθᾶι τύχαι, δ[εδόχθαι τᾶι πό|λει τῶν Δελφ]ῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις, [ἐπαινέσαι μὲν* | R. f. 10 Z.] *Ἀριστοκράτεος Κυμα[ία]ν καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν [ἀρι|στείωι τ]ῶι τε τοῦ θεοῦ στεφάνωι, [ὧι πά]τριόν ἐστι Δελφοῖς, καὶ ἄ[να-*

καρῦξαι τοῖς ‖ Σωτηρίοι]ς, ἀποστεῖλαι δὲ αὐτᾶι [τὸν ἐπιμελητ]ὰν καὶ ξένια τὰ μέγιστ[α ἐκ τῶν νόμων, | ὑπάρξ]αι δὲ αὐτᾶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμαντεία[ν, προδικίαν, ἀτέ]λειαν πάντων, προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλ[ις τίθητι, εἶμεν | δὲ αὐτᾶι κ]αὶ ἐκγόνοις καὶ γᾶς καὶ οἰκίας [ἔ]γκτησιν καὶ τὰ ἄλλα [τίμια ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις] καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει. ἀναγ[ραφῆμεν δὲ τόδε τὸ ‖ ψάφισμα ἐν ἐπιφανε]στάτωι τόπωι. Τρυφέρου ἀποστεί[λαντος | R. f. 16 Z. τὰ δε]δογμένα τᾶι πόλει τᾶν [Δελφῶν | R. f. 31 Z.] σὺν ψάφο[ις | R. f. 26 Z. πο]τὶ τὰν πόλιν [

Standort: Bloc de pierre calcaire (H. 0,50; T. 0,29). Links und rechts und unten gebrochen.

Die Zeilendivisoren setzt *C.* willkürlich, obwohl doch nach Z. 1 die Anfänge bis auf etwa ein Zeichen genau berechnet werden können. Wenn Z. 3 für den Nominativ 9, Z. 8 für den Accusativ 10 Zeichen herauskommen, wird der Name ein *α*-Stamm gewesen sein. Neu ist der Titel der äolischen Künstlerin, *χοροψάλτρια*. — 3/4 *C. ἐν Δ[ελφοῖς*, dann Lücke; corrigiert nach 2724, 3; 2729, 2. Mit *Δελφούς* kann die Zeile geschlossen haben. Z. 4 Anfang: R. f. 13 Z. Hier helfen wir uns mit 2799, 4/5 „*καὶ ἐνδαμήσας ἀξιωθεὶς ἐπέδωκε τῶι θεῶι ἁμέραν καὶ ἀγωνίξατο καὶ εὐδοκίμησε* und setzen |[*τε καὶ ἀξιωθεῖ*]*σα* ein statt |[*καὶ εὖ ἀσπασθεῖ*]*σα*, das ich anfangs conjicierte. — 4/5 Abschrift:]ΩΝΙ.Α..ΑΝΕΡ Α...ΚΑΙ, *C. ἐπέδωκε[ν αὐτὸς αὐτάν, | καὶ συναγ]ωνί[ξ]α[το] .... καί.* Sicher ist, dass Z. 4 Ende R. bis zu 10 Z. und Z. 5 Anfang R. bis zu 13 Z. vorhanden ist. Durch Vergleichung der Parallele wird klar, dass *C. ἀγ]ωνί[ξ]α[το* richtig fand. Zwischen diesem Verbum und *καὶ εὐδοκίμησε* fehlt ein Begriff, den ich der bei 2726 citierten Inschrift entnehme: *τούτωι πρώτωι συμβέβηκεν μόνωι ἄνευ ἀνταγωνιστῶν αὐλῆσαι τὸν ἀγῶνα.* Die Fortsetzung dieser Inschrift zeigt auch den richtigen Weg für die Ergänzung von Z. 4 Ende. Es h. da: *καὶ ἀξιωθέντα ἐπιδοῦναι τῶι θεῶι καὶ τοῖς Ἕλλησι μετὰ τὸν γυμνικὸν τῆι θυσίαι ἐν τῶι σταδίωι τῶι Πυθικῶι αἶσμα μετὰ χοροῦ Διόνυσον καὶ κιθάρισμα ἐκ Βακχῶν Εὐριπίδου.* Nehme ich diese Stelle zusammen mit der aus 2799 citierten, kann über die Ergänzung kein ernster Zweifel walten: „und dem Gotte (freiwillig, gern) ihre Zeit widmete", d. h. doch wohl „umsonst spielte", vgl. 2569, 4. — Schwierigkeiten bereiten noch die Übergänge 8/9 und 9/10. *C. στεφανῶσαι αὐτὰν [στεφάνωι τ]ῶι τε τοῦ θεοῦ στεφάνωι, [ὧι πά]τριόν ἐστι Δελφοῖς καὶ ἀ[ναχαρύξαι τοὺς | στεφάνου]ς.* Dazu ist zu bemerken: 1) es h. stets *καθώς πάτριόν ἐστι Δ.* (s. 2722, 8; 2737, 14), nur 2685, 14 *ὧι*; 2) der Plural *τοὺς στεφάνους* befremdet, die Parallelen verlangen bei *ἀνακαρῦξαι* die Zeitangabe (vgl. 2529, 31 *καὶ καρῦξαι ἐν τοῖς Πυθίοις*; 2527, 31 (*τὸν δὲ στέφανον ἀ[νακαρῦξαι τοῖς Σωτηρί]οις*); 3) bleibt in *στεφάνωι τῶι τε τοῦ θεοῦ στεφάνωι* die Wiederholung unverständlich. Sonst ist von

χρυσέωι στεφάνωι die Rede. 2737, 14 h. es *στεφαν[ῶσαι αὐτὸν δάφνας] στεφάνωι τᾶς παρὰ τοῦ θεοῦ*. In beiden Fällen bliebe *τε* noch unklar. Die Lösung bringt, meine ich, Nr. 2819, 10 *καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν τῶι τοῦ θεοῦ στεφάνωι ἀριστείωι*. Hier sind also die 2 Dative zu verstehen wie 2642, 30 *ὑποθέματι ἀγρῶι* oder 2662, 12 *δάφναι στεφάνωι*: *τὲ* beweist, dass man die Begriffe als Hendiadys nahm. Man hat hier also zu wählen zwischen *δάφναι τῶι τε* oder *ἀριστείωι τῶι τε*. Das erste ist zu kurz. Z. 9 Anfang fehlen 6 Zeichen. Da Iota zweimal in die Lücke zu stehen kommt, ist *ἀρι||[στείωι τ]* statt *ἀρισ||[τείωι τ]* unbedenklich. — 10 s. 2643, 17. Wird Z. 10 mit 15 verglichen, so scheint *Τρύφερος*, für den ich in Pr. IX keinen weiteren Beleg finde, der EN. des Epimeleten zu sein, und von Z. 15 ab wird die Überbringung der *ξένια* und des Beschlusses nach Kyme und die öffentliche Bekanntmachung desselben bei festlicher Gelegenheit oder in der Volksversammlung gestanden haben.

Eine Ehrung einer Frau nur noch 2685.

Der Archont steht mit Vatersnamen angegeben 2194. Das Semestercollegium wird 2683 aufgezählt (teilweise auch 2160 und 2161).

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2728 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 10, S. 91.

[Τύ]χαν ἀγαθάν. | [ἐπεὶ Ἀλ]κίδαμος Εὐφάνους, [Ἀθηναῖος] πολίτας, εὐσεβῶς καὶ ὁσίως διακείμενος ποτί τε τὸν θεὸν | [καὶ ποτὶ] τὰν πόλιν ἁμῶν, ἀγαγ[ὼν δὲ κ]αὶ τὸν τρίποδα ἐφ' ἅρματος ἀξίως τοῦ τε θεοῦ καὶ τοῦ ὑμετέρου | [δάμου κ]αὶ ἁμῶν τάν τε παρεπιδαμίαν [καὶ] ἀναστροφὰν ἐποιήσατο ὡς ἐνδέχεται κάλλιστα, ἀγαθᾶι τύ||χαι, δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν [ἐπ]αινέσαι Ἀλκίδαμον Εὐφάνους Ἀθηναῖον ἐπί τε τᾶι ποτὶ τὸν θεὸν εὐσεβείαι καὶ τᾶι ποτὶ τὰν πόλιν ἁμ[ῶν] εὐνοίαι καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξε|νίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, [ἀτ]έλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι καὶ τὰ | ἄλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις π[ροξ]ένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχοντος Πύῤῥου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμη[νον] Ἐχεφύλου τοῦ Πολυκλείτου, Ταραντίνου τοῦ Ξενοκρίτου, γραμ||ματεύοντος δὲ Σωτύλου τοῦ Σωσ[τράτ]ου.

Standort: Bloc du Trésor des Athéniens (H. 0,38; T. 0,49). Von oben nach unten stehen 2728, dann 2341 (Pr. XIX—XXI), hierauf 2729.

Das Decret hat die öffentliche Verkündigung in Athen im Auge, daher Z. 3/4 *καὶ τοῦ ὑμετέρου δάμου καὶ ἁμῶν*. Der Erklärung bedarf Z. 3 mit der Erwähnung der Tripodophoria. *Couve* selbst hat dazu a. a. O. S. 87 ein Beispiel veröffentlicht: *Ἀγαθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ Μέντορος ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ Ἀθήναις Ἀρ-*

γείου (a. 97/6 oder 96/5 vor Chr.), *ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκόμισεν καὶ τὴν πυρφόρον* (die Athenerin *Τιμὼ*) *ἤγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπιστράτου Ἀθηναῖος* (d. i. der *ἀρχιθεωρός* der delischen Stele CIA. II, 985, A 2 und der Pythaist in dem von *Nikitsky* edierten Verzeichnisse (Hermes, 28 (1893), S. 619; Rh. Mus. 49 (1894), S. 589). Dazu vgl. *E. Curtius*, Wochenschrift f. kl. Philol. 1895, Sp. 639 und *Preuner-Pomtow*, Philol. 54, 592.

Das 1. Semester des *Πύῤῥος*-Archontates liegt nur in 2198 und 2310 vor. Hier kommt das 2. hinzu. Dafür giebt *C.* a. a. O. S. 76 noch einen fragmentarischen Beleg. Er publiciert dort den Rest eines Decretes, von dessen Schlusse erhalten ist: *ἄρχοντος Πύῤῥ[ου, β. τ. δ. ἑξάμ]ηνον Ἐχεφύλου, Ταραντίνου, [γρα]μμα‖[τεύοντος δὲ Σωτύλου]*.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2729 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 12, S. 91. *Pomtow*, Philol. 54, 221.

Ἄρχον[τος] ἐν Ἀθήναις Ἀρχιτίμ[ου τῶ] ἱερομνήμονι Θρασυκλ[ε]ῖ Ἀρχικλέους Ἀθηναίωι Λακιάδηι·

ἐπειδὴ Θρασυκλῆς Ἀρχικλέος Ἀθηναῖος, | [ὁ ἱερομνάμων, ἐπιδα]μήσας ἐν τὰν πόλιν ἁμῶν τάς [τε] θυσίας τὰς ὑπὲρ τοῦ δάμου τοῦ Ἀθαναίων ἔθυσε κὰτ τὰ πάτρια, τάν τε παρεπι‖[δαμίαν ἐποιή]σατο καλὰν καὶ εὐσχήμονα, τοῦ τε ἀγῶ[νος] τῶν Πυθίων συντελειμένου ἔκρινεν εὐσεβῶς καὶ δικαίως, εὐνόως τε τυγχάνει | [διακεί]μενος τὰ ποτὶ τὰν πόλιν ἁμῶν, ἀγωνισάμεν[ός τ]ε ἐν τᾶ ἰδία πατρίδι τραγωδία καινῆ καὶ νικάσας ἐστεφάνωσε τὸν δᾶμον ἁ‖[μ]ῶν, - - ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δε[λφῶ]ν ἐπαινέσαι Θρασυκλῆν Ἀρχικλέος Ἀθηναῖον, τὸν ἱερομνάμονα, καὶ δεδόσθαι αὐ|τῶ παρὰ τᾶς πόλιος αὐτῶ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, [πρ]ομαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθ[ησ]ιν καὶ τἆλλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει, | ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισμα ἐν τῶι ἱερῶ τοῦ Ἀπ[ό]λλωνος τοῦ Πυθίου· ἄρχοντος Ἀντιγένους τοῦ Ἀρχία, μηνὸς Ἡρακλείου, [βου|λευόν]των Φιλλέα τοῦ Δαμένεος, Ἀθανίωνος τοῦ Κλ[εοξ]ενίδα.

Standort: S. Nr. 2728.

Das Decret wurde dem Hieromnemonen übersandt, nachdem man eine Adresse davor gesetzt hatte. Diese meisselte unnötigerweise der Steinmetz in Delphi mit ein.

Z. 2 *τοῦ δάμου τοῦ Ἀθ.*, Artikel wie in 2641, 4; 2645, 3 gebraucht. — *κὰτ τὰ πάτρια* wie *κὰτ τὰ ἀρχαῖα* 2617. Zur Sache vgl. 2527, 12. — 3 *ἔκρινεν*, also *ν ἐφ.* aus dem Ggr. in später Zeit aufgenommen, und

damit Z. 7 die ganze Form *τίθ[ησ]ιν* st. *τίθητι*. Über das *κρίνειν* s. 2527, 16. — Sonst *εὐνοϊκῶς*, *C.* und *P.* | *[ποιησά]μενος*, nach den Formularen corrigiert von *Wilhelm*, Gött. Gel. Anz. 1898, S. 228. — Steht nicht *ἀγωνιξάμενος* auf dem Steine? — 4 Seinen Preis nach dem Siege mit einer *τραγῳδίᾳ καινῇ* stiftete Thrasykles der Stadt Delphi. Vgl. Ps. Dem. p. 1343, 1: *Ἐπιχάρης Ὀλύμπια νικήσας παῖδας στάδιον ἐστεφάνωσε τὴν πόλιν.*

Zeit. Zwischen 34 und 14 vor Chr.

2730 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 13, S. 96. *Pomtow*, Philol. 54, 239.

Θεός. ‹ τύχα ‹ ἀγαθᾶ ‹ | Δελφοὶ ἔδωκαν ‹ Μ ‹ Τουρρανίω Ἑρμονείκω Που|τιολανῶ, κιθαρωδῶ, νεικήσαντι Πύθια ἐνδόξως, | πολειτείαν αὐτῶ καὶ ἐκγόνοις, προμαντείαν, προ‖ξενίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν, γᾶς | καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ τἆλλα τείμια ὅσα τοῖς κα‹|λοῖς κἀγαθοῖς ἀνδράσιν δίδοται· ‹ ἄρχοντος Τίτου | Καίσαρος Σεβαστοῦ, ‹ βουλευόντων Ἀγάθωνος καὶ | Ἀντιγόνου.

Standort: Base à trois faces (H. 0,654; Br. 1,185).

Epigraphisch bemerkenswert das Zeichen ‹, das 4fach angewendet ist: a) Z. 1 als wort- — so auch Nr. 2731 —, b) Z. 6/7 silbentrennend (oder nur Zeilenfüllsel?), c) Z. 2 die Abkürzung markierend und d) Z. 7 und 8 als Interpunktion (s. 2732). Sachlich wichtig das 1. delphische Beispiel eines Ehrenarchontats eines römischen Kaisers und die Zweizahl bei den Buleuten, die von Pr. XIX ab beobachtet wird. Hatte *Couve* die Inschrift nur nach der Regierungszeit des Kaisers datiert, so that *Pomtow* mit Recht einen Schritt weiter wegen Z. 2: von den Jahren 79—81 ist nur 79 ein Pythienjahr.

Zeit. 79 nach Chr.

2731 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 14, S. 97. *Pomtow*, Philol. 54, 244.

Θεός. τύχα ἀγαθᾶ. | ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Γ. Μεμμίου Εὐθυδάμου | τὸ γ' ‹ μηνὸς Ἀμαλίου γ' ‹ ἐν ἐννόμω ἐκκλησία, | εὐφαμηθέντος Ἀρχελάου τοῦ Ὑγίνου τοῦ ‖ γυμνασιάρχου, ἐπιδὴ οὗτος φιλοτείμως καὶ πολυ|τελῶς ἄλιψεν παρ' ἁμῖν, ἔδοξε τᾶ Δελφῶν πόλει | γραφῆμεν τὸν ἔπαινον αὐτοῦ ἐν τὰ δαμόσια τᾶς πό|λεος γράμματα καὶ ἐν τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος να|ὸν ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς τὰν πόλιν.

Standort: Inscription gravée sur une des grandes faces d'une pierre (0,95; 0,51; 0,50).

Formell ist von Interesse das Zeichen ‹ als worttrennend (s. Nr. 2730), dann *ν ἐφ.* in *ἄλιψεν* (neben *ἔδοξε*) Z. 6. Über die *δαμόσια γράμματα* vgl. zu Nr. 2322; *γραφῆμεν* auch 2733, 10; zu *εὐφαμηθέντος Ἀρχελάου*

vgl. ε[ὐφη]μισμοῦ γινομένου, *Kabbadias*, Fouilles d'Épidaure Nr. 235; *Wilhelm*, Arch.-epigr. Mitt. XX, 62; oben Nr. 2529, 18 κατευφάμηκε. Die Verpflichtung des Gymnasiarchen, das Öl für die Athleten zu besorgen, wird hier für Delphi zum 1. Male bezeugt. Neu ist die Angabe des Monatstages für die ἐκκλησία ἔννομος. Da G. Memmius Euthydamos mit Plutarch von 126 n. Chr. ab Priester ist (vgl. Nr. 2322), das oder die Archontate eines Mannes aber vor seine Priesterschaft zu fallen pflegen, setzt *Pomtow* mit Recht die beiden ersten Archontate des Euthydamos vor, das dritte bald nach 100 nach Chr. (vgl. *Pomtow* a. a. O. Anm. 60), abweichend von *Couve*, der „la première moitié du IIe siècle ap. IC" für möglich hielt.

Zeit. Bald nach 100 nach Chr.

2732 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. 15, S. 98 und XIX, S. 548. Nach einer Copie von *Bourguet*.

Θεός. τύχα [ἀγαθ]ᾶ. | Γαῖον Ἰούλιον Εὐδα[ίμο]να Ταρσέα [καὶ ...... Ἀθα]ναῖον χοραύλην Δελ[φοὶ] Δελφὸν ἐπ[οίησαν καὶ βουλευτάν], | ἔδωκάν τε αὐτῶ πάντα τὰ τείμια ὅ[σα καὶ τοῖς καλοῖς ἀνδρά||σιν δίδοται· ἄρχοντος Π. Αἰλίου Πυθο[ ]. | ἐνείκα δὲ καὶ Πύθια.

Standort: Pierre d'appareil du Trésor des Athéniens (H. 0,36; Br. 0,47; T. 0,49).

Ergänzungen von *C.*, der mit Inventarstück 583 Nr. 200 zusammensetzte. — Z. 6 war ein Nachtrag. Πύθια schliesst die Inschrift ab.

Zeit. Nachchristlich.

2733 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. I, S. 228. Nach einer Copie von *Homolle*.

[Θε]οί. | [ἔδοξε τᾶι π]όλει τῶν Δελφῶν· ἐπεὶ βασιλεὺς Σέλευκος βασιλέως | [Ἀντιόχ]ου, ἀποστείλας γράμματα ποτὶ τὰν πόλιν, ἀξιοῖ τό τε ἱερὸν τὸ | [τᾶς] Ἀφροδίτας τᾶς Στρατονικίδος καὶ τὸν πόλιν τῶν Σμυρναίων || [ἱερ]ὰν καὶ ἄσυλον εἶμεν, αὐτὸς πρότερον πεπεισμένος τῶι τοῦ θεοῦ | χρησμῶι καὶ πεποιηκὼς ἃ καὶ τὰν πόλιν ἀξιοῖ, ἐπικεχώρηκε δὲ τοῖς [Σμυρ]|ναίοις τάν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν αὐτῶν ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀφορ[ο]|λόγητον, καὶ τάν τε ὑπάρχουσαν αὐτοῖς χώραν βεβαιοῖ καὶ τὰν πατρί[δα] | ἐπαγγέλλεται ἀποδώσειν, οἴονται δὲ δεῖν καὶ οἱ Σμυρναῖοι, πρεσβευτὰς ἀπο[στεί]λαντες Ἑρμόδωρον καὶ Δημήτριον, ἀναγραφῆμεν ἐν τῶι ἱερῶι, ὥσπ[ερ καὶ] | ὁ βασιλεὺς ἀξιοῖ, τὰ ἐπικεχωρημένα αὐτοῖς· δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δε[λ]|φῶν τό τε ἱερὸν τὸ τᾶς Ἀφροδίτας τᾶς Στρατονικίδος καὶ τὰμ πόλιν τῶν [Σμυρ]|ναίων ἱερὰν καὶ

ἄσυλον εἶμεν, καθάπερ ὅ τε βασιλεὺς ἐπέστελκε [καὶ] | ά τῶν Σμυρναίων πόλις ἀξιοῖ, ἐντείλασται δὲ καὶ τοῖς θεωροῖς τοῖ[ς τὰ] ‖ Πύθια ἐπαγγελλόντοις ἐπαινέσαι τὸν βασιλέα Σέλευκον ἐπί τε το[ύτοις] | καὶ τᾶι εὐσεβείαι καὶ τῶι ἐπακολουθηκέναι τῶι τοῦ θεοῦ χρησμῶι | καὶ θῦσαι τᾶι Ἀφροδίται. ἀναγράψαι δὲ τὸ μὲν ψάφισμα τόδε τὰν πόλιν | ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ θεοῦ, τὰν δ' ἐπιστολὰν ἐν τῶι ἀρχείωι ἐν τῶι τοίχωι.

Standort: Grand bloc d'un pilier en calcaire gris (H. 0,943; Br. 0,645; T. 0,774). Oben beginnt Nr. 2733, dann folgen der Reihe nach Nr. 2734—2736: *Θεοί*, mit breiten Spatien über die Zeile verteilt, markiert den Beginn der neuen Nr. und hebt eine von der andern ab. Einer alten Gewohnheit folgend, vereinigt man Verwandtes auf einem Denkmal: 2734 gilt einem *Ἀντιοχεῖ ἀπὸ Κύδνου*, 2735 den *Ζμυρναίοις*.

Im Amphiktyonendecrete 2529 wird der im J. 223 den Thron besteigende Antiochus III. der Grosse belobt, und Z. 22 wird von seinen Vorfahren gesprochen. Darunter gehört unser König *Σέλευκος* II. (246—223). Wie gnädig er gegen Smyrna war, lehrt CIG. 3137, eine Nummer, die geradezu ein geschichtlicher Commentar zu unserer Inschrift ist.

Hier wird von einem Wechselverkehre zwischen Seleukos und Delphi berichtet: Seleukos befragt das Orakel und teilt in einem Briefe der Priesterschaft und Stadtgemeinde seine dreifachen Entschliessungen betreffs des Schicksals von Smyrna mit, die die Smyrnäer durch 2 Abgeordnete sich feierlichst verbriefen zu lassen für gut befinden. Delphi dagegen schickt eine Gesandtschaft, die den König beloben, zu den nächsten Pythien einladen, der Aphrodite ein Opfer darbringen und des Königs Beschlüsse für Smyrna gutheissen soll, — gewiss in der Hoffnung, dass dabei für Delphi „etwas abfallen" wird (vgl. die Nrn. 2642, 2677, 2738).

Z. 3 für *γράμματα* Z. 18 *ἐπιστολή* und 14 *καθάπερ ὁ βασιλεὺς ἐπέστελκε*. Diese Form mit dem Präsensvocal ist ebenso interessant wie *ἀνέστρεπται* 2529, 16. Vgl. kret. *ἀπήστελκε* *Cauer* 132, 5. — Eine andere bemerkenswerte Verbalform ist *ἐν-τείλασθαι*, mit °*σται*, wie *υἱοποιήσασσται* 2202, 24, *ἐῤῥυσιάσται* 2615, 7. — Erwünscht sind auch die Belege *ἀναγραφῆμεν* (s. *γραφῆμεν* 2731) und *ἐπακολουθηκέναι* in Z. 10 und 16. — 15 Ende *C.* *το[ῖσδε]*. Üblich ist *ἐπὶ τοῖς προγεγραμμένοις* (vgl. 2529, 26). Entweder stand hier *ἐπὶ το[ῖς]*, und der Steinmetz liess *προγεγραμμένοις* aus Versehen weg, oder das Formular kürzte mit *ἐπὶ το[ύτοις]* ab, wie 2644, 11. — 18 *ἀρχεῖον*, hier delphisch zum 1. Male, bereichert die fleissige Sammlung von *Dareste* (Bull. VI, 241 ff.) über dieses und seine sinnverwandten Wörter, wie *γραμματοφυλάκιον* u. a. Über *ἀρχεῖα* „Behörden" s. 2642, 44.

Der Cult der Aphrodite Stratonikis in Smyrna ist epigraphisch sonst nur durch CIG. 3156 bezeugt: *τὸ τέμενός ἐστιν ἱερὸν Ἀφροδίτης Στρατονικίδος θεοῦ*. Das *Στρατονίκειον* war ein zu Ehren der Stratonike, Demetrius Tochter, der Mutter von Antiochos II., erbauter Tempel.

Da Seleukus 246 die Regierung antritt, 246 aber Pythienjahr ist, ist 242 die erste Feier, zu der er eingeladen werden kann. Die Jahre 226 oder 222 sind zu spät.

Zeit. 242—230 vor Chr.

2734 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. I, Z. 20—23, S. 228 und 267. Nach einer Copie von *Homolle*.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀθηνοδότωι Θεοδότου Ἀντιοχεῖ ἀπὸ Κύδνου αὐτῶι καὶ ἐ[κ]|γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | πάντων καὶ τἆλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶ[ς] || πόλιος· ἄρχοντος Ἀριστίωνος, βουλευόντων Νικαίου, Ἀγίωνος, Καλλίκωνος.*

Standort: S. Nr. 2733.

Z. 2 *C.* *ἐν|γόνοις*, die Abschrift hat ΕΙ|ΓΟ°. — *Couve* bemerkt Bull. XIX, S. 548 nachträglich: „La ville d'Antioche sur le Cydnus n'est autre que Tarse, qui porta le nom d'Antioche, sous les Séleucides, depuis Antiochus Épiphane; cf. *Steph. Byz.*, s. v. *Ταρσός*".

Da die über unserer Nr., über 2735 und 2736 stehende Inschrift (2733) mit 242—230 datiert ist, da 2735 und 2736 5 Buleuten begegnen, was nur vor 200 der Fall ist, so sind damit alle 3 Inschriften dem Zeitraume 230—200 zugewiesen. Also dürfen wir mit *Καλλίκων* identificieren den Zeugen vom J. 195 (Nr. 1993) und 196 (Nr. 2044). *Ἀγίων* ist wohl derselbe, der *ἄ. Αἰσχριώνδα* (2789) schon Buleut ist. Es fehlen 2 Buleuten. Vgl. das andere Semester in 2659.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2735 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. I, Z. 24—26, S. 229 und 267. Nach einer Copie von *Homolle*.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ζμυρναίοις προμαντείαν· ἄρχοντος Δαμοτίμου,* | *βουλευόντων Πύῤῥου, Κλευφάνευς, Κλεινία, Φιλίνου, Καλλικράτευς.*

Standort: S. Nr. 2733.

Wie hier den Smyrnäern, wird 2592 *Ἀλεξανδρεῦσι τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου* und 2617 *Ναξίοις* die *προμαντεία* verliehen.

Für die Datierung s. die Bemerkung zu 2734. Die Männer sind z. T. bekannt. *Δαμότιμος* ist Buleut *ἄ. Ἀρισταγόρα* (2739, zwischen 224 und 220), *Ἀλεξάρχου* (2777 aus derselben Zeit) und *Δαμοχάρεος* (2809, 2811, zwischen 230 und 220). Im ersten Semester seines Archontates amtiert *Κλευφάνης*, der *ἄ. Ἡρακλείδα* (2582, a. 229) und vorher *ἄ. Ξενοχάρεος* (2588, zwischen 260 und 230) Buleut ist. Als Hieromnemone ist aus 2529

(zwischen 220 und 200) *Καλλικράτης* bekannt. *Φιλῖνος* ist Nr. 2675 *ἄ. Μεγάρτα* (zwischen 210 und 200) Buleut.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2736 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. I, Z. 27—39, S. 229 und 268. Nach einer Copie von *Homolle*.

Θεοί. | ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺν ψάφο[ις] | ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Λυσίας Φιλομήλου Μακεδὼν | διατελεῖ τά τε ποτὶ τὸν θεὸν καὶ τὸ ἱερὸν εὐσεβέων καὶ [τ]‖ᾶι πόλει κοινᾶι καὶ τοῖς ἐντυγχανόντοις ἀεὶ καθ' ἰδίαν [τῶν] | Δελφῶν φιλανθρώπως χρείμενος, ἐναγράψαι Λυσίαν | καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους εὐεργέτας τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πό|λιος πρόξενον, ὑπάρχειν δ' αὐτῶι καὶ τοῖς ἐκγόνοις προ|μαντείαν, προδικίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγώ‖νοις, ἀσυλίαν, ἀσσφάλειαν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὅσα καὶ τ|οῖς ἄλλοις εὐεργέταις τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος δέδοται· | ἄρχοντος Δαμοτίμου, βουλευόντων Μιμνέα, Ξένωνος, | Λύσωνος, Ἀρχιάδα, Δάμωνος.

Standort: S. Nr. 2733.

Formular bis auf die Besonderheiten genau wie 2613. — Z. 5 *C.* *ἐντυχανόντοις*, dann *κατ' ἰδίαν*. — *καθ'* wie z. B. 2613, 5; 2652, 7. — 10 *ἀσφάλειαν*. — 11 Sonst *δίδοται*.

Für die Datierung s. die Bemerkung zu 2734 und 2735. Hier haben wir das zweite Semester vom *Δαμότιμος*-Archontate vor uns; *Ἀρχιάδας* gewiss der *ἄ.* von 236 (s. 2515), *Λύσων* Hieromnemone *ἄ. Πειθαγόρα* (2520, 231 oder 230), *Δάμων* Buleut *ἄ. Ἀρισταγόρα* (2740 zwischen 224 und 220), *Ξένων ἄ. Στράτωνος* (2669, s. 234).

Zeit. 230—200 vor Chr.

2737 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. III, S. 248. Nach einer Copie von *Homolle* und *Ardaillon*.

Ἀγαθᾶι τύχαι. | [ἄρχο]ντος Πατρέα, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀστυόχου, Ἀρχελ[άου, . | . . . .] ἔδοξεν τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι· ἐπειδὴ παραγενόμ[ενοι οἱ ἀ]ποσταλέντες θεωροὶ ποτὶ τὸν βασιλῆ Πτολεμαῖον Ἀστύοχος, Εὐαγόρα[ς ‖ ἐπάγ]γελλον τᾶι πόλει, διότι Σέλευκος Βίθυος Ἀλεξανδρεὺς ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢ[ν διατελεῖ] ποτὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ περὶ πλείστου ποιείμενος [τὰν ποτὶ τοὺ]ς θεοὺς εὐσέβειαν καὶ αὑτοσαυτὸν εὔχρηστον ἐμ παντὶ καιρῶι παρασ[κευάζ|ων καὶ] κοινᾶι τᾶι πόλει καὶ ἰδίαι τοῖς ἐντυνχανόντοις τῶν πολιτᾶν, εἰς ἅ κα τις αὐτ[ὸν

παρα|καλῆι], καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆ Πτολεμαῖον συνεργείμε[νος με‖τὰ προ]θυμίας, ἐν οἷς κα τυγχάνωντι χρείαν ἔχοντες, καὶ λέγει καὶ πράσσει τὰ συν[φέροντα | διὰ π]αντὸς παρὰ τῶι βασιλεῖ περί τε τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν· ⟨ΠΕΡΙ/⟩ | [ἀγα]θᾶι τύχαι· δεδίχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐπαινέσαι Σέλευκον Βίθυος Ἀλε[ξανδρῆ | ἐπὶ τ]ᾶι προαιρέσει, ἃν ἔχων διατελεῖ ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν, καὶ στεφαν[ῶσαι αὐτὸν δά|φνας] στεφάνωι τᾶς παρὰ τοῦ θεοῦ, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς, ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι [καὶ ἐκγόνοις ‖ προξ]ενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγών[οις οἷς ἁ πόλις | τίθη]τι καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψά[φισμα τόδε τοὺς ἐπι|μελητὰς τῶ]ν Σωτηρίων Ἀνδρομένη, Φιλοκράτη καὶ ἀναθέμεν ἐν τῶι ἱερῶι ἐν τῶ[ι ἐπιφανεστάτωι τ]όπωι.

Standort: Viereckige Basis grauen Kalksteins (H. 0,87; Br. 0,675; T. 0,77). Es fehlen die Zeilenanfänge und -enden. Auf demselben Steine das Fragment eines Briefes der beiden präscribierten römischen Consuln und des Senats an die Amphiktyonen.

Vgl. das Formular von 2677. — Z. 2/3 muss der 3. Buleut gestanden haben. Ebenso drei in 2723. — 3 *ἔδοξεν*, sonst stets *ἔδοξε*. — 4 Anfang [. . . .]*ποσταλέντες*, entweder [*τοὶ ἀ*]*ποστ°*, was aber in der Zeit von Pr. V nicht mehr üblich ist, oder [*οἱ-ἀ*]*ποστ°*. — 5 *C.* [*ἐπήγ*]*γελλον*, vgl. *ἀνάγγειλαν* 2677; *ἐπαγ*[*γείλαντο*] 2738, 10. — 5/6 *C.* [*ὧν δια|τελεῖ*] — und dies wird erwartet —, aber die Abschrift hat vor ΠΟΤΙ den Rest ⊣. — 11 Anfang zu einer Dittographie, *C.* *περὶ* [*δὴ* | *τούτων*]. Danach begann der Steinmetz wohl die neue Zeile. Drum habe ich die Zeilendivisoren in den Lücken etwas anders als *C.* gesetzt. — Über die Theoren s. oben S. 754. — Zu *εἰς ἅ* Z. 9 vgl. 2677, 8 und Bull. XIII, S. 232, 236, 237, 239.

Die genannten Delphier sind aus Pr. V bekannte Leute. Wie Nr. 2677 einer der Priester an einer Gesandtschaft teilnimmt, so hier der amtierende Buleut *Ἀστύοχος Γνωσίλα*. *Εὐαγόρας* ist Zeuge z. B. 1689, Buleut in Pr. IV 1825, von den *ἐπιμεληταὶ τῶν Σωτηρίων* (oder *δαμιοργοὶ τῶν Δελφῶν* nach 2725, 11) ist *Ἀνδρομένης* entweder der Sohn des *Βαβύλος* (1710 und 1914) oder des *Θεοδωρίδας* (2262 aus Pr. VI) und *Φιλοκράτης* entweder der Sohn des *Ξένων* (also der *ἅ*. von 1760) oder des *Θεύφραστος* (1838 aus Pr. IV). Der Buleut *Ἀρχέλαος* wird 1688 Sohn des *Δαμοσθένης* genannt, *Πατρέας* Sohn des *Ἀνδρόνικος* (1689).

Wegen der Pr. V kann der genannte König *Πτολεμαῖος* nur Ptolemaeus VI. Philometor (173—146) sein. In dieser Zeit ist in Alexandria *Σέλευκος Βίθυος* der *θεαροδόκος* der Delphier. Die historischen Nachrichten über ihn sammelt *Couve* a. a. O. S. 253. Seit 272 besassen alle Alexandriner die Ehre der *προμαντεία* (2592). Auszeichnungen einzelner folgten nach, s. 2581, S. 779 und Nr. 2650.

Gleiches Semester wie 1688 und 1690. Auch dort sind nur obige 2 Buleuten genannt.

Zeit. Priesterschaft V: etwa 155.

2738 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. IV, S. 254 (Copie von *Homolle*). *Pomtow*, Philol. 54 (1895), 356 ff.

Θεὸς τύχαν ἀγα[θάν]. | ἄρχοντος Κλεοδάμου (τοῦ) Κλέωνος, βου[λευόντων] | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Κλεάνδρου τοῦ [(Τείσωνος)], [Δαμοκράτεος] | τοῦ [(Δάμωνος)], γραμματεύοντος δὲ βουλᾶς Νικία [τοῦ Κλέωνος] ‖ ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφ[οις ταῖς ἐννόμοις]· | ἐπεὶ βασιλεὺς Νικομήδης βασιλέ[(ο)]ς Νικομήδεος καὶ βασίλισσα Λαο[δίκα βασιλέος Μι]‖θραδάτου εὐσεβῶς μὲν διακείμενοι τυγχάνοντι ποτὶ τὸν θεόν, [εὐνοϊκῶς δὲ καὶ] | ποτὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν, ἀποσταλέντων τε παρὰ τᾶς πόλιος πρε[σβευτᾶν τῶν] | αἰτησομένων σώματα τῶι τε θεῶι καὶ τᾶι πόλει Ἀριστοκλέος τοῦ Ἡρ[άκωνος, Ὑβρία τοῦ] ‖ Ξένωνος, ἄξια πράσσοντες αὐτοσαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ἐπαγ[γείλαντο σώματα], | ἃ καὶ ἐξαπέστειλαν συνθέντες Βίαντι τῶι πρεσβευτᾶι ἀποκαταστ[ᾶσαι τῶι θεῶι καὶ] | τᾶι πόλει, ἃ καὶ παρέδωκε Βίας διὰ τῶν προγεγραμμένων ἀρχόντων [ἐν τᾶι ἐκ]κλησίαι σώματα τριάκοντα, ἃ καὶ ἔδοξε τᾶι πόλει διατάξαι [. . . . . . .] | καὶ δόμεν τοῖς μὲν ταμίαις Κλέωνι Ἥρυος καὶ Ταραντίνω[ι Δρομοκλείδα oder *Ξενοκρίτου πο]‖τὶ τὰς ὄεις τὰς ἱερὰς σώματα πέντε οἷς ὀνόματα μετο[νομασθέντα ἐκ τῶν ἐπιχωρίων]|σίων, Φωσφόρος, Ἱεροκλῆς, Ἡλιόδωρος, Ἴων, καὶ ποτὶ τὰς αἶγας τὰς ἱερ[ὰς Ἀρχελάωι* oder *Ξένωνι Πει]σιθέου Μένωνα, Δῶρον, Ῥόδωνα, Ἱππίαν, Λυκέαν, καὶ Θεοξένωι ποτὶ [τὰς βοῦς τὰς ἱερὰς* 1. Name], *Ὑπατόδωρον, Ὀνάσιμον, Νικήφορον, Δημήτριον, καὶ ποτὶ τὰς ἵππου[ς τὰς ἱερὰς Εὐκλείδαι] | Καλλία, Ἀστοξένωι Διονυσίου Κέρδωνα, Παρνασσὸν, Σύμφων[ον,* 4. Name, 5. Name, *καὶ παι]‖δάρια ἐπὶ τέχναν τὰν τεκτονικὰν Ἀντάλλωι καὶ Ἡρακλείδαι Νικό[μαχον, ...|.]ον καὶ παιδάριον ἐπὶ τέχναν Εὐαμέρωι ἀρτοκόπον Ὀλύμπιχον καὶ [παιδάριον* Dativ] | *ἐπὶ τέχναν μάγειρον Ὀφελίωνα καὶ παλαιστροφύλακα Ἕρμαιον* [Dativ *καὶ*] | *ἐν τῶι ἱερῶι ὑπ[(η)]ρετήσοντας Λέωνα, Δορίμαχον, Σύφων[α καὶ* Dativ Gewerbe |. . . .] *ἐπὶ τέχναν Ὀλυμπιόδωρον, Ὀνασαγόραν· ὅπως [ἁ πόλις τῶν Δελφῶν φανε]‖ρὰ γίνηται καταξίας ἀπονέμουσα [χ]άριτας τοῖς εὐεργ[ετικῶς ποτὶ τὰν πόλιν δια]-*

κ]ειμένοις· ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθα[ι τᾶι] π[ό]λει τῶν Δελφ[ῶν, ἐπαινέσαι βασι]‖λέα Νικομήδη βασιλέος Νικομήδεος καὶ βασίλισσαν Λα[οδίκαν βασιλέος Μι]‖θριδάτου καὶ στεφανῶσαι αὐτοὺς ἑκατέρους τῶι τε τοῦ θε[οῦ στεφάνωι, ὧι πάτρι]όν ἐστι Δελφοῖς, καὶ εἰκόνι χαλκέαι. ἀναγορεῦσαι δὲ τοὺς [στεφάνους καὶ τὰς εἰκόνας] ‖ ἐν τῶι ἀγῶνι τῶν Πυθίων, κάρυγμα ποι[η]σαμέναν τόδε· ἁ πόλις τῶν Δε[λφῶν στε](φανοῖ βασιλέα Νικο)‖[μ]ήδη βασιλέος Νικομήδεος (καὶ βασίλισσαν Λαο|δίκαν βασιλέος Μιθραδάτου) τῶι τοῦ θεοῦ στεφάνωι καὶ εἰκόνι χαλκέαι ἑ[κατέρους | ἀρετᾶ]ς ἕνεκεν καὶ εὐσεβείας ἇς ἔχοντι ποτί τε τὸν θεὸν καὶ ποτὶ τὰν [πόλιν τῶν | Δελφῶν]. στάσοντι δὲ τὰς εἰκόνας ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ [Πυθίου ἐν ἐπιφανεσ‖τάτωι τό]πωι καὶ δεδόσθαι βασιλεῖ Νικομήδει καὶ βασιλίσσαι Λαοδίκ[αι παρὰ τᾶς πό|λιος

Standort: Viereckige Basis grauen Kalksteins (H. 0,722; Br. 0,89; T. 0,495). Auf der Vorderseite innerhalb einer schmalen Randleiste steht das Decret. Der Stein trug die Z. 29 erwähnte Ehrenstatue. Ebenso bei Nr. 2529 und 2642.

Ehrendecret für den König Nikomedes III. von Bithynien und seine Gemahlin *Λαοδίκα*.

Z. 2 *τοῦ* fehlt, auch Z. 14 *Κλέωνι Ἥρυος*, dann 19; hier erwartet, weil es auch Z. 2 beim Beamten und in der Parallele 2779 steht. — Das Archontat des *Κλεόδαμος* — im 2. Semester durch 2266 bezeugt — ist uns glücklicherweise durch 2779 auch für Juli bis Dec. bekannt geworden. Dort h. es *ἄ. Κλεοδάμου τοῦ Κλέωνος, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνο[ν] Κλεάνδρου, Δαμοκράτεος, γραμματεύοντος δὲ βουλᾶς Νικία*: das hilft zur Ergänzung der ersten Zeilen. *Κλεάνδρου τοῦ [Τ]ίμωνος*, was *C.* gab, corrigierte *P.* in *Κλεάνδρου τοῦ [Τε]ί(σ)ωνος*. *Homolle's* Abschrift hat aber nur eine Lücke von éinem Zeichen: ΤΟΥ.ΙΜΩΝΟΣ, also ist die Correktur gewaltsam, weil doppelt, so sicher wir auch *τοῦ Τείσωνος* (s. 1939, 2102, 2113) für diesen Mann erwarten. Das steht ja aber zu Anfang von Z. 4. Da setzte *P.* weiter *[Θευχάριος] | τοῦ Τείσωνος* ein und nahm an, dass 2 Brüder Buleuten waren. Nr. 2779 lehrt nun, dass das falsch ist. Wir haben den Schluss von Z. 3 mit *Δαμοκράτεος* zu füllen. Er ist wohl identisch mit dem Archonten in 2103 (Pr. XIII oder XIV). Für ihn fehlt bisher der Vatersname. Nach *Pomtow's* Stemma der Kleandros-Teison-Theocharis-Familie ist ein *[Δαμοκράτεος] | τοῦ Τείσωνος* unmöglich. Da aber *τοῦ Τείσωνος* da steht und bei *Κλεάνδρου* gebraucht wird, wäre das Versehen möglich, dass der Steinmetz die Vatersnamen umstellte. So kämen wir auf *[Δαμοκράτεος] | τοῦ [Τ]ίμωνος*. Indess einen *Τίμων*-Sohn kann man nach Pr. VI in Delphi bisher nicht nachweisen. In Nr. 1696 (Pr. VI: 150—140) h. ein Zeuge *Δάμων Δαμοκράτεος*. Am leichtesten würden wir mit *Homolle's* Abschrift fertig, wenn wir unsern Buleuten als den Sohn jenes Zeugen ansehen und *[Δαμοκράτεος] | τοῦ Δάμωνος* herstellen

dürften. — 4 *Νικίας Κλέωνος* z. B. 2155, 17; 2201, 4 und oft (*Pomtow* a. a. O. S. 364). — 6 *βασιλέως*, gewiss nur Irrtum der Abschrift, s. °*λέος* Z. 27 und 31. — 7 *C.* [*εὐνόως*], wie 2729, 3, *P.* gab das Usuelle (z. B. 2687, 2688). — 9 *C.* und *P.* lassen *τέ* vor *θεῶι* weg. — Wie die Delphier im J. 158 den König Attalos um „Unterrichtsgelder" baten (Nr. 2642; vgl. noch 2677 und 2733), so bitten sie hier um Sclaven durch 2 Männer. *Ἀριστοκλῆς Ἡράκωνος* ist der Buleut des nächsten Semesters desselben Archontates (2266). Wer ist der zweite? *C.* [*Βίαντος τοῦ*] | *Ξένωνος*, durch Z. 11 getäuscht, *P.* [*Ὑβρία τοῦ*] | *Ξ.* oder [*Σωστράτου τοῦ*] | *Ξ.* Während dieser nur 2219, 10 genannt wird, ist jener ein oft beschäftigter Delphier (z. B. *ἄ.* in Pr. IX (2162), *γρ.* in IX *ἄ.* *Σωσιπάτρου* (2172) u. s. w.). — 10 *C.* *ἐπαγ*[*γέλλονται τὰ σώματα*], oben nach *P.* Vgl. *ἀνάγγειλαν* 2677, 3. — 11 Hier delphisch zum 1. Male *συνθέμεν* in der Bedeutung „zur Besorgung übergeben"; wie im mon. bil. (s. zu Z. 15), *ἀποκαταστᾶσαι* „abliefern", wie aus *παρέδωκε*, das es wieder aufnimmt, zu erschliessen ist; *C.* setzt *αὐτά*, *P.* *αὐτὰ ἀσινῆ* hinzu, jenes wegen *ἅ* überflüssig, dieses selbstverständlich, notwendig dagegen in der Antwort die Beziehung auf die Bitte (Z. 9; vgl. auch Z. 33). *C.* und *P.* *ἀποκαταστ*[*ῆσαι*] trotz *στάσοντι* Z. 34. Die Sache, die *C.* ganz missverstand, ist also so: Nikomedes und Laodika versprachen den Gesandten Erfüllung der Bitte; wie sie die Sclaven zusammengebracht hatten, beauftragten sie den Kleinasiaten *Βίας* mit der Überführung des Geschenkes nach Delphi. Dort wurden die Leute den Archonten — *ἐν ἐννόμωι ἐκκλ°* (*C.*) fraglich, Monatsname wahrscheinlicher — übergeben, und man brachte alsbald alle 30 in verschiedenen Diensten unter. *Διατάξαι* nimmt *P.* als „anzuordnen, zu bestimmen für die Tempelverwaltung"; ich möchte darin die Ankündigung des *καὶ δόμεν κτλ.* sehen, also „getrennt, jeden an seinen Platz stellen, unterbringen" übersetzen und etwa *κατὰ χρέος* hinzudenken. Die Bithynier waren besonders brauchbar (Diod., Fr. 36, 3. Catull 10). — Zum dreimaligen unbeholfenen *ἃ καί* vgl. 2643, 3 *οἵ καί*. — 14 „Betont werden soll, dass dem *μέν* in Z. 14 ein *δέ* entsprochen haben muss, also den *ταμίαι* später andere Tempelbeamte entgegengestellt, bez. coordiniert gewesen sind". *P.* Die delphischen Urkunden kennen aber in Aufzählungen *μὲν* — *καί*; s. 2180, 5/6; 2219, 20; 2644, 7. — Von Pr. VII—XI fungiert *Κλέων* (I.) *Ἥρυος*, von Pr. XIII—XV sein Enkel *Κλέων* (II.) *Ἥρυος*. Welcher hier gemeint ist, bleibt ungewiss. S. *Pomtow*, Philol. 54, 237. — *C.* *Ταραντίνωι* [*Μνασιθέου*], *P.* *T.* [*Δρομοκλείδα*] — s. 2195 — oder *T.* [*Ξενοκρίτου*] — s. 2728. — 15 *C.* *οἷς ὀνόματα Μετο*[, oben nach *P.* Zur Umtaufung ausländischer Sclaven s. Bsp. 2116, 2251. — Von den h. Schafen und Ziegen ist die Rede im mon. bil.: „*πρόσοδον Ἀπόλλωνι ἐκ τῶν ἀγελῶν καὶ θρεμμάτων ἀποκαταστῆσαι δεῖ*"; über den Weideplatz der h. Rinder und Pferde s. 2536, 20; 25. — 16 Beide *Πεισίθεος*-Söhne sind Freilasser in 2271 (Pr. IX). — 17 *Θεόξενος Πολύωνος*, Enkel des *Θεόξενος Καλλία* (bezeugt von Pr. IV—X, z. B. *ἄ.* in Pr. IV 1784 und oft). — 18 *Εὐκλείδας Καλλία* *ἄ.* in 2180 (Pr. XVIIa). — 19 *Ἀστόξενος Διονυσίου* ist der Freilasser vom Mai/Juni 91 in demselben *Κλεόδαμος*-Archontate, Nr. 2266. —

Schluss *P.* Σύμφων[ον, τοῖς δὲ δαμιουργοῖς παι]δάρια. Ich suche in der Lücke die 2 fehlenden Namen und verbinde die Verteilung des letzten Drittels mit der voraufgehenden von 4 mal je fünf Sclaven an 6 ταμίαι durch einfaches καί (s. o.). Die übrig bleibenden 10 sind παιδάρια, sie kommen „in die Lehre". — 20 Ἄνταλλος ist der Sohn des Σωκράτης Ἀντάλλου, der in Pr. IV—VI bezeugt ist, z. B. 2268, 11. — Ἡρακλείδας, vielleicht Προθύμου, Zeuge z. B. 2201 Pr. XV. Unter den Zeugen aus der mehrfach citierten Freilassung unseres Archontates (2266) steht auch ein Ἡρακλείδας. — 21 *P.* citiert Εὐάμερος aus Pr. VI ἄ. Πεισιθέου (1940). Unserer Zeit näher liegt das Citat, das *P.* übersah, Nr. 2208 (Pr. XV). — 21 und 22 denke ich mir in den Lücken die Delphier genannt, deren Obhut die Sclaven anvertraut wurden. Für die Person steht dann in Z. 23 ἐν τῶι ἱερῶι, während wir in 23/24 wieder einen Dativ und die Beschäftigungsart zu ergänzen haben. *Homolle's* Abschrift ΥΠΕΡΕΤΗΣΟΝΤΑΣ beanstanden *C.* und *P.* beide nicht. ὑπηρετεῖν z. B. 1952, 4; 2136, 14. — *P.* Δωρίμαχον. S. *Fick-Bechtel*, GPN. 102. — 27 Für den Namen des Vaters der Λαοδίκα also doppelte Orthographie in 6 und 27. — 28 *C.* und *P.* ὡς πάτρι]ον, oben nach der Parallelstelle 2685, 14. — 29 *P.* ohne τὰς in der Lücke, s. Z. 34. — 30 *C.* bezog ποιησαμέναν auf eine Frau. Natürlich meint die Stelle die Stadtgemeinde: „indem sie folgende Bekanntmachung erlässt". — Zw. 30 und 31 merkte *C.* bereits die Lücke; auch *Fränkel* wies darauf hin (Bull. XVIII, 585), und *P.* setzte die ausgefallene (oder vom Abschreiber übersehene?) Zeile ein. — 33 *C.* und *P.* ἅς. — 34/35 *C.*, nach *P.* zu lang, aber durch Parallelen gefordert.

Zeit. Priesterschaft XII: 92/91 vor Chr. S. *Pomtow* a. a. O. S. 587 ff.

2739 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. V, 4, S. 268.

[Δελφοὶ] ἔδωκαν Διοδώρωι Ἀπολλοδώρου, Φιλονίκωι Φιλοξένου, Μειδίαι Σωμένο[υ] | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προ|εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Ἀρισταγόρα, βουλευόντων Στράτωνος, Δαμοτί|μου, Ἐρασίππου, Νικοδάμου, Ἐμμενίδα.

Standort: Nicht angegeben. Nr. 435 des delphischen Inventars.

Es fehlen die Ethnika. Ob Μειδίας derselbe ist wie 2529, 36? Στράτων ist ἄ. 2517 (i. J. 234), Δαμότιμος 2735 (zwischen 230 und 200), Νικόδαμος 2600 (zw. 220 und 200), Ἐράσιππος Buleut ἄ. Δαμοχάρεος 2721 (zwischen 230 und 220), Ἐμμενίδας Hieromnemone 2532 (kurz vor 200).

Erstes Semester des Archontates von 2526.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

2740 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. V, 5, S. 268.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀριστοδήμωι Ἑρμοφάντου Ἁλικαρνασσεῖ |

αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Ἀρισταγόρα, βουλευόντων || Δάμωνος, Ταραντίνου, Ἱέρωνος, Εὐθυδίκου, Ἵππωνος.

Standort: Nicht angegeben. Nr. 435 des delphischen Inventars. Nr. 2740 steht unter 2739.

Δάμων Buleut ἄ. *Δαμοτίμου* (2736, 230—200), *Εὐθύδικος* ἄ. *Ἀλεξάρχου* (2647), ἄ. *Πατρώνδα* 2722 und *Φαίνιος* 2609, *Ἵππων* Hieromnemone ἄ. *Νικάρχου* i. J. 228 (Nr. 2525) und oft Buleut.

Zweites Semester des Archontates von 2526. Dasselbe auch 2765 und in den unedierten Nrn. XIII und XIV der Ostmauer.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

2741 *Couve*, Bull. XVIII, Nr. V, 6, S. 269.

Δελφοὶ ἔδωκαν Κλεάνδρωι Ἀπολλοφάνου Κολοφωνίωι, ἐπῶν ποιητῆι, αὐτῶι καὶ | ἐγγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐθύωνος, βουλευόντων Κλέωνος, Κράτωνος, Πάσωνος.

Standort: Nicht angegeben.

Vgl. das Decret für Nikandros v. K. Nr. 2653.

Gleiches Archontat mit 2616. *Couve* setzt die Texte in die 2. Hälfte des zweiten Jhrh. Unmöglich. Das Archontat hatte fünf Buleuten, gehört also der Zeit vor 200 an. Bisher sind freilich nur vier bezeugt: *Καλλικράτης* ist ἄ. *Φιλαιτώλου* (zw. 220—200) Hieromnemone (2529), *Πάσων* Buleut ἄ. *Ἀμύντα* (zwischen 260—250). Leute Namens *Κλέων* und *Κράτων* wird's mehrere gegeben haben, ein *Κλέων* und *Κράτων* sind Buleuten ἄ. *Καλλικλέος* (240 oder 239) — s. 2606 und 2607 — und ἄ. *Φαίνιος* in Nr. 2609, jener noch ἄ. *Θευτέλου* (2816), dieser ἄ. *Ξενοχάρευς* (2840). Endlich *Εὐθύων* Buleut (s. 2649) ἄ. *Ἡρακλείδα* a. 229.

Zeit. 250—200 vor Chr.

2742 *Weil*, Bull. XIX, S. 410. Pl. XVI—XVII.

Θ[ε]ο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλοδάμ[ωι Αἰν]ησιδάμου Σκαρφεῖ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς Ἐπ[ι]γένε[ι, | . .]ντίδαι αὐτοῖς καὶ ἐκ[γόνοις] προξενίαν, προμ[αν]τείαν, προεδρίαν, προδικ[ίαν, | ἀτέ]λειαν, ἐπι[τιμ]ὰν καθ[άπερ Δε]λφοῖς· ἄρχοντος Ἐτυμώνδα, βουλευόντων [. . . . . .], || [. . .]σίστωνος, Καλλικρ[άτεος]. Lücke von 2 Zeilen] τὸμ παιᾶνα τὸν εἰς τὸν Διόνυσον [Lücke von einer halben Z.]αν μαντείαν τοῦ θεοῦ ἐπαγγειλατ[Lücke von einer halben Z.]ρη . . αι. τυχἀγαθᾶι.

Standort: Unter den 2 aus je 50 Versen bestehenden Columnen des Dionysos-Päans quer über die Steinbreite *στοιχηδόν* geschrieben, so dass die Zeilen des Decretes fast gleiche Breite wie die 2 Columnen haben (H. 0,875; Br. 0,87).

Z. 1 lässt *Weil* unergänzt. — 2 Über den Stadtnamen *Σκαρφεία* und das Ethnikon *Σκαρφεύς* s. zu Nr. 2597 (das Fem. *Σκαρφίς* in 1756). — 3 *W.* [*Μα*]*ντίδαι* oder [*Αἰ*]*αντίδαι*. Mit den Brüdern beschäftigte sich vermutlich der Nachtrag nach der Datierung. Er gab wohl den Grund an, weshalb sie in die Ehrung eingeschlossen wurden. Das Wahrscheinlichste liegt in *Weils* Frage: Avaient-ils exécuté le péan? In der vorletzten Z. versah sich der Steinmetz; denn was sollte anders als *ἐπαγγείλα(ν)τ*[*ος*] nach *τοῦ θεοῦ* folgen? Davon wird ein Infinitiv abgehangen haben, dessen Reste]*ρη*[*στ*]*αι* sind (über °*σται* s. 2615, 6).

Das Formular mit der Eigenheit *ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς* begegnet hauptsächlich im 4. Jhrh. (z. B. 2620 aus d. J. 341/40, dann 2748 u. a.). Da pflegen 3 Buleuten genannt zu werden: nach *βουλευόντων* ist noch Platz für 6 Z., was *W.* nicht berechnet, andrerseits bildet *Καλλικρ*[*άτεος*] das letzte Wort auf Zeile 5, dahinter ist diese Zeile unbenutzt. Also bleibt für den Namen des 2. Buleuten die Gestalt [. . .]*σίστωνος*. Mir ein Rätsel. Ist *τ*, unter das *W.* einen Punkt setzt, nur ein lädiertes oder ein zweifelhaftes Zeichen? Gegen [*Πλ*]*είστωνος* spricht das *στοιχηδόν*.

Derjenige Zeitraum, den die *στοιχηδὸν*-Schrift und das Formular fordern, lässt sich auch durch die zwei erhaltenen Namen wahrscheinlich machen. Bezeugt ist ein *Καλλικράτης Ἀρισταγόρα* Buleut a. 331/30 *ἄ. Εὐκρίτου* (2502, 169); *Καλλικράτης Καλλικλέος* Buleut a. 329/28 *ἄ. Μεναίχμου* (2502, 185); *Καλλικράτης Δάμωνος* Buleut a. 329/28 *ἄ. Μεναίχμου* (2502, 190). Einer von diesen drei ist a. 350 *ἄ. Ἀριστοξένου* (2502, 31; 2743; 2815) Buleut; unter den *πρυτανεύοντες* vom J. 342 wird einer vermutet (2504, II, 23); von 328—325 ist einer *ναοποιός* zugleich mit *Ἐτυμώνδας*. Dieser h. schon 336 so (2502, 139); dann wird er *ναοποιός* in 6 aufeinander folgenden Jahren genannt (von 331—325; s. 2502, 169 ff.). Vorher, im J. 333/32, wird er einmal unter Zeugen erwähnt, IGS. III, I, 115. Auch der Elateia-Text Nr. 113 verzeichnet ihn als solchen; unter den *πρυτανεύοντες* nennt ihn die Nr. 110 ebenda. Hier ist kein Zweifel, dass uns überall dieselbe Person entgegentritt, nämlich *Ἐτυμώνδας Λαρισίου*, wie 2502, 133 (a. 334) steht und unter den Buleuten des J. 326/25 *ἄ. Μαιμάλου* 2502, 203 wiederholt wird. Von 353—326 haben wir nun die Archontate so ziemlich vollständig, frei sind nur nach unserer Rechnung 339/8, 337/6, 335/4. Aber *Ἐτυμώνδας* ist bis 325 *ναοποιός*, 326/25 steht er an der Spitze des Buleutencollegiums, so wird mir nicht unwahrscheinlich, dass sein Archontat erst nach 326/25, vielleicht unmittelbar darauf folgte. Für den späteren Ansatz kann man auch etwas Äusserliches geltend machen: das *στοιχηδόν* wird bei Iota nicht streng genommen; es zählt nicht immer für sich, sondern mit dem nächsten Zeichen zusammen (Z. 19 IΣ, 70 IO, 71 IM, 99 EI, 100 IN). 100 Jahre später ist *Ἀριστόνοος* anzusetzen, s. 2721, und die 4 Hymnen erst 185—135, s. 2722 Anm.

Zeit. 340 —, vielleicht 325—300 vor Chr.

2743 *Perdrizet*, Bull. XX, 467, Nr. I. Nach einer Abschrift von *Bourguet*.

Θεός. τύχαι ἀγαθᾶι. Δελ|φοὶ ἔδωκαν Ἰολάωι, Ποσε[ι]|δωνίωι, Μηδίσται, Τηρεῖ, | Κερσεβλέπτου παισί, ‖ Θραιξί, αὐτοῖς καὶ ἐγγό|νοις προξενίαν, προμαν|τείαν, προεδρίαν, προδι|κίαν ποτὶ Δελφούς, ἀτέλε|ιαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ‖ πάντα καθάπερ τοῖς ἄλ|λοις προξένοις καὶ εὐερ|[γ]έταις· ἄρχοντος Ἀριστο|[ξέν]ου, βουλευόντων Καλ|[λικράτ]ευς, [Ἀπημ]άντ[ου

Standort: Stèle de calcaire gris (Br. 0,32; T. 0,73), brisée en bas. Schrift *στοιχηδόν*. Zeilenschlüsse ungleich. Bemerkenswert *παισί* st. *παίδεσσι* oder *παίδοις*; drum auch 2639 eingesetzt (das *ν. ἐφ.* irrtümlich). — *ἐγγ°* in dieser frühen Zeit s. 2762, 2763. Von den Jahren der Regierungszeit des Kersebleptes 359—341 kann nur 351/50 in Betracht kommen. Beweis Nr. 2815: *ἄρχοντος Ἀριστοξένου, βουλευόντων Καλλικράτεος, Ἀπημάντου, Μαιμάλου*. Der ἄ. (s. 2502, 5; 8) füllt das *στοιχηδόν* genau, ebenso der 1. Buleut. *P.* hat dann nach der Abschrift von *Bourguet* [*Εὐφρ*]*άντ*[*ου*. Von den ersten 4 Zeichen sind die obersten Spitzen nur in der Bruchlinie erhalten: nach der Zeichnung von *B.* musste *P.* auf seine Conjektur verfallen. Ob *Μαίμαλος* (ἄ. 326, s. 2502, 203), oder er und noch andere hier folgten, wissen wir nicht.

Zeit. 351/50 vor Chr.

2744 *Perdrizet*, Bull. XX, 470, Nr. II. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. τύχ[α. | Δ]ελφοὶ ἔδωκαν | [Ν]εάρχωι Ἀνδροτ|ίμου Κρητὶ αὐτῶ‖ι καὶ ἐκγόνοις π|ροξενίαν, προμα|ντείαν, προεδρί|αν, προδικίαν, ἀσ[υλία]ν, ἀτέλειαν [

Standort: Stèle de marbre blanc, brisée en bas (Br. 0,32; T. 0,057). Schrift *στοιχηδόν*. 1. Zeile kleinere Zeichen.

Nearchus ist niemand anderes als *τῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος* (*Steph. Byz.* s. v. *Λητή*), also

Zeit Letztes Drittel des 4. Jhrh.

2745 *Perdrizet*, Bull. XX, 473, Nr. III. Nach einer Abschrift von *Bourguet*.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | [Δ]ελφοὶ ἔδωκαν Μαχάτα[ι] | Σαβατταρᾶ Εὐρωπαίωι | [Μ]ακεδόνι αὐτῶι καὶ ἐκγό‖[ν]οις προξενίαν, εὐεργε|[σί]αν, προμαντείαν, προε|[δρ]ίαν, προδικίαν ποὶ Δε|[λφοὺς] καὶ τὰ ἄλλα ὅσ[α καὶ | τοῖς ἄλλοις πρ]οξέ[νοις κτλ.

Standort: Marbre blanc. Petite stèle, brisée en bas (Br. 0,26; T. 0,05).

Z. 3 *Steph. Byz.* *Εὔρωπός, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Εὐρωπαῖος.* Hier zum ersten Male inschriftlich belegt. Wir erwarten erst *Μακεδόνι*, dann *Εὐρωπαίωι*. Von den 2 gleichnamigen macedonischen Städten *Εὐρωπός*, die man unterschied, bezieht *P.* unser Ethnikon auf die von *Ἠμαθία*, „peut-être ancienne colonie grecque". — 7 *P.* *πο(τ)ί*, *ποί* auch 2637 u. s. o. — D'après le caractère de l'écriture, ce décret doit être de la fin du IVe siècle (*P.*). Kein *στοιχηδόν*.

Zeit. c. 300 vor Chr.

2746 *Perdrizet*, Bull. XX, 476, Nr. IV. Nach einer Abschrift von *Homolle*.

[Ἄ]ρχοντος Ἀριστίωνος, βουλευόν|των Εὐαγόρα, Αἰακίδα, Μαντία, Δί|ωνος, Ἐπικράτεος ἔδοξε τᾶι πό|λει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελε||ίωι σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐ|πειδὴ Κότυς Ῥαίζδου Θραικῶν | βασιλεὺς ἔν τε τοῖς πρότερον | χρόνοις εὔνους ὢν διετέλε[ι] | τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾶι πόλει καὶ το||ῖς ἰδίαι παραγινομένοις πο|τὶ αὐτὸν φιλανθρώπως χρεί|μενος καὶ νῦν παραγενόμε|νος Τύριλλος ὁ Νεαπολίτας | ἐνεφάνισε τὰν αἵρεσιν, ἃν ἔ||χει ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πό|λιν, δεδόχθαι τᾶι πόλει ἐπαι|νέσαι Κότυν Ῥαίζδου Θραικῶν | βασιλέα, ἀνανεώσασθαι δὲ | καὶ τὰν ὑπάρχουσαν αὐτῶι προ||ξενίαν καὶ εἶμεν αὐτὸν πρόξε|νον καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους καὶ | ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις πρ|ομαντείαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσι||ν οἷς ἁ πόλις τίθητι καὶ τἄλλα ὅ|σα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος, ἀ|ναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισμα | ἐν στάλαι καὶ ἀναθέμεν ἐν || τῶι ἐπιφανεστάτωι τόπωι | τοῦ ἱεροῦ.

Standort: Stèle de marbre blanc (H. 0,79; Br. 0,24; T. 0,12).

Z. 13 s. 2580, 77. — 24/25 soll *ἀγῶσι|ν* stehen, neben den vielen Parallelen eine Singularität (sonst *ἀγώνεσσι* 2583 oder *ἀγώνοις* 2610 ff.).

Die Schrift schliesst das vierte Jhrh., die Zahl der fünf Buleuten das zweite aus. Die bisher bekannten 2 Könige Kotys sind Söhne eines Seuthes, der eine (I.), der Vater des Kersebleptes von Nr. 2743, gehört ins 4., der andre ins 2. Jhrh. Also der bis jetzt mit II bezeichnete ist vielmehr *Κότυς* III.

Κότυς (II.) *Ῥαίζδου* wird *ἄ. Ἀριστίωνος* geehrt. Die neuen Funde haben zwei so benannte Archontate aus dem dritten Jhrh. namhaft gemacht. Das jüngere, den J. 230—200 zugewiesene s. 2659 und 2734. Der Mitte des 3. Jhrh., so scheint es, gehört das andere an, wenn folgende Identificierungen wenigstens richtig sind: *Ἀριστίων* Buleut Gr. C *ἄ. Ἀνδροτίμου* 2603 (zw. 269 und 266); *Μαντίας* Hieromnemone Gr. B. *ἄ. Ἀρισταγόρα* 2563 (a. 272); *Δίων ἄ.* Gr. C 2510 (zw. 260 und 250) und Buleut

2722 (zw. 270 und 230); *Εὐαγόρας ἄ.* Gr. E (c. 225); *Αἰακίδας* Buleut *ἄ. Ἀρχέλα* 2608 (220—200). Das andere Semester in Nr. 2699.

Zeit. Mitte des 3. Jhrh. vor Chr.

2747 *Perdrizet*, Bull. XX, S. 551, Nr. 2.

[Θε]ός. *Εὐά[ρει Θη]‖βαιοδώρ[ου Θηβ]|αίωι Δελ[φοὶ ἔδ]|ωκαν προ[ξενία]‖ν, προμαν[τείαν, | ἀτέ]λεια[ν κτλ.*

Standort: Stèle de marbre blanc.

Schrift *στοιχηδόν*. Rechts fehlen 5 Zeichen, also *Εὐάρει* zweifellos.

La restitution de l'ethnique est justifiée par la massue sculptée au dessus du décret: la massue d'Héraclès, le grand héros thébain, figure comme emblème sur les monnaies de Thèbes, notamment sur les bronzes frappés vers le milieu du IVe siècle, c'est à dire à l'époque même à laquelle appartient notre inscription. *P.* S. neuerdings noch Bull. XXI, 577.

Zeit. c. 350 vor Chr.

2748 *Perdrizet*, Bull. XX, S. 557, Nr. 6.

Θεός. | Χαριδάμωι Ἀγία Ἀρκάδι Κλειτορίωι Δελφ|οὶ ἔδωκαν προξενίαν καὶ προδικίαν καὶ προ|μαντηΐαν καὶ προεδρίαν καὶ ἀτέλειαν πάν|των καὶ ἐπιτιμὰν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καθά|περ Δελφοῖς, ὡς εὐεργέται Δελφῶν· ἄρχοντο|ς Θεολύτου, βουλευόντων Κλεοφάνεος, Αἰνη|σίλα.

Standort: Dans le socle (de la base de Gélon, à Delphes) est scellée une stèle à fronton, décorée d'un taureau cornupète en bas-relief et portant un décret pour un habitant de Cleitor. Marbre blanc (Br. 0,45).

Z. 8 *ὡς εὐεργέται Δελφῶν*, wie 2760.

Über das Archontat des *Θεόλυτος* s. 2617; ein Nachkomme von ihm 2159 (Pr. IX). Der Buleut *Κλεοφάνης* auch 2618 *ἄ. Ἀρχετίμου* (zw. 325 und 300); *Αἰνησίλας* s. 2502, 135 (a. 334). Der Stier ist Kennzeichen von Münzen von Kleitor, die nach *Gardner* den Jahren 370—240 angehören (Cat. of gr. coins, Pelop. pl. XXXIII, 10, 11).

Zeit. Ausgang des IV. Jhrh.

2749 *Perdrizet*, Bull. XX, S. 558, Nr. 7.

Ἐπὶ Ἀμύντα ἄρχοντος [ἐν Δελφοῖς, βουλευόν]‖των Ἐρασίππου, Κ[noch R. f. 16 Z.· *ἐπει]‖δὴ Ἄμφικλος Κα*[noch R. f. c. 9 Z. *Χῖος, ποιητὰς] | ἐπῶν, ἀποστα[λεὶς ἱερομνάμων* R. f. 7 Z. *Ἀμ]‖φικτιον*[

Standort: Stèle de marbre blanc (H. 0,21; Br. 0,32). Au dessus de l'inscription est sculpté, en très léger relief, un sphinx tourné à gauche, la patte droite de devant posée sur l'épaule d'une grande amphore debout; à gauche de l'amphore, une couronne de laurier.

Die Sphinx und die Amphora sind *παράσημα* der Münzen von Chios (Cat. of gr. coins, Ionia p. 328 pl. 32—33). So haben wir ein Recht *Ἄμφικλος* zu identificieren mit dem chiischen Hieromnemonen *Ἄμφικλος ἄ. Νικαΐδα* 2509. *Νικαΐδας* aber ist der Nachfolger von *ἄ. Ἀμύντας* 2508 (s. S. 684). Im ersten Semester dieses Archontates (2758) werden 5 Buleuten genannt, also fehlen hier zwei; denn auf den R. f. 16 Z. in Z. 2 gehen nur 2 Namen. *Ἐράσιππος* auch Buleut *ἄ. Δαμοχάρεος* 2721 (230—200) und *Ἀρισταγόρα* 2739 (zw. 224 und 220). Den Vertrauensposten seiner Vaterstadt erhielt *Ἄμφικλος* auf die Verdienste hin, die er mit seiner Kunst (s. 2653; 2741) im Dienste der chiischen Kulte sich erwarb. Vgl. die Ehrungen anderer Hieromnemonen, z. B. in 2729.

Zeit. Zwischen 260 und 250 vor Chr.

2750 *Homolle*, Bull. XX, 583. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀμπελίωνι Μικύλου Κνιδίωι* | *αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν,* | *προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα* ‖ *ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Ὀρέ|στα, βουλευόντων Κρέωνος, Μενάνδρο[υ], Θεο|τέλεος.*

Standort: Schatzhaus der Knidier.

Das *Ὀρέστας*-Archontat hier ist der Schrift nach zu trennen von dem in 2657 (325—300 vor Chr.). Ob das unsrige dasjenige ist, welches nach Bull. XX, 637 Anm. fünf Buleuten hatte, entzieht sich jetzt noch unserer Beurteilung. Mir ist's wahrscheinlich. Ich halte *Ὀρέστας* für identisch mit dem Buleuten *ἄ. Στράτωνος* a. 234 (2669); *Μένανδρος* Buleut *ἄ. Εὐδόκου* a. 235 (2804) und *ἄ. Ἀριστίωνος* 2699, 2702 (Mitte des 3. Jhrh.); *Θεοτέλης* ist der *ἄ.* von 2816 (2. Drittel des 3. Jhrh.). Der 3. Name, für den wir doch wenigstens *Κρέοντος* erwarteten, ist bis jetzt unbelegt.

Zeit. Zwischen 265 und 235 vor Chr. *Pomtow*, Berl. Philol. Wochenschrift 1898, 574.

2751 *Homolle-Bourguet*, Bull. XX, 584.

Θ[εο]ί. | *[Δ]ελφοὶ ἔδωκαν Σωστρ[άτωι Δεξιφάνους] Κνιδίωι αὐτῶι κα[ὶ ἐκγόνο]ις* | *[π]ροξενίαν, θεαροδοκία[ν, προμαντείαν], προδικίαν, προεδ[ρίαν, ἀσ]υλίαν,* | *ἀ[τ]έλειαν πάντων καὶ τ[ἆλλα ὅσα καὶ τοῖς] ἄλλοις προξένο[ις κα]ὶ εὐεργέ[ταις]·* | *ἄ[ρ]χοντος Ὀρνιχίδα, βου[λευόντων Χαριξέ]νου, Ἱππάρχου, Κα[λ]λικράτεος.*

Standort: Schatzhaus der Knidier. Zwischen der fragmentarischen Inschrift 2516 A und den Nrn. 2752 und 2753.

Die fraglichen Ergänzungen in Z. 2 und 5 von *Homolle*, er vermutet „l'architecte du Phare d'Alexandrie, le favori des Ptolémées (cfr. BCH. IV, p. 322; VII, p. 7)“.

Dasselbe Archontat und Semester in 2834 und 2842. Sicher ist, dass die zwei Buleuten, *Σύλοχος* und *Ἀγέλας*, fehlen. Sämtliche Namen der Buleuten kommen in 2502 vor, Nr. 2834 ist in schönem *στοιχηδόν* geschrieben, so dass durch diese beiden Thatsachen der Ausgang des IV. Jhrb. gesichert ist, obwohl die Stellung der Inschrift auf dem Steine, nämlich unter *ἄ. Εὐδόκου* (2516 A vom J. 235), anfangs zu andern Vermutungen führte. *H.* giebt ferner für unsere Nr. die gleiche Schrift wie für 2516 A, während er den aus gleichem Archontate stammenden Text 2834 mit Zeichen des 4. Jhrh. *στοιχηδόν* drucken lässt. Müssen wir aber das *Ὀρνιχίδας*-Archontat wegen 2834 ins 4. Jhrh. rücken, so wird nichts übrig bleiben, als es mit IGS. III, 1, 112 zu identificieren. Damit wird auch *H.*'s Vermutung wegen Sostratos als eines Zeitgenossen des Ptolemaeus Lagi (306—285) wahrscheinlicher. Endlich wird bei Vergleich von 2834 und 2842 klar, dass wir in diesem Archontate nicht bloss fünf, sondern mindestens sieben Buleuten anzunehmen haben; ja auf 9 kämen wir, wenn wir IGS. III, 1, 112 zu diesem Semester nehmen dürften: das ist also sicher die Zeit, die im ganzen 15 Semesterbuleuten aufweist.

Zeit. 325—300 vor Chr.

2752 *Homolle-Bourguet*, Bull. XX, 585 und 602.

Θ[εο]ί. | Δ[ε]λφοὶ ἔδωκαν Πυθοκλε[ῖ .... Κνιδ]ίωι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | πρ[οξενί]αν, προμαντείαν, [προεδρίαν, προ]δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | πά[ντων καὶ τἄλ]λα ὅσα καὶ [τοῖς ἄλλοις προξ]ένοις καὶ εὐεργ[έ]ταις· ἄρχοντ[ος] ‖ Ἀρχ[, βουλευό]ντων Ἀρί[στωνος, Στρ]άτωνος, Αἰνησί[λ]α.

Standort: Schatzhaus der Knidier. Unter Nr. 2751 und über Nr. 2753.

Z. 5 *Homolle* Ἀρχ[ιάδα, S. 602 widerrufen mit Hinweis darauf, dass die Buleuten zum Archiadas-Archontate nicht stimmen (vgl. 2593). — Ein *Αἰνησίλας* (s. 2502, 135) ist Buleut unter *Θεόλυτος* (2748, Ausgang des 4. Jhrh.), hier müsste man seinen Enkel annehmen, wenn man in *Στράτων* den Buleuten *ἄ. Πλείστωνος* (246 oder 242 in Nr. 2584) und *ἄ. Καλλικλέος* II. (240 oder 239 in Nr. 2607) und Archonten von 234 wieder erkennen und für *Ἀρίστων* sich auf Nr. 2778 und 2638 berufen wollte. Die Bedenken, die bei Nr. 2751 bezüglich der Stellung und der Schrift geäussert wurden, gelten auch hier.

Zeit. Vielleicht Mitte des 3. Jhrh.

2753 *Homolle-Bourguet*, Bull. XX, 585 und 602.

[Θ]ε[ο]ί. | Δε[λφοὶ ἔδωκαν Ἀρχι]δάμ[ωι .... Κ]νιδίωι αὐτῶι κ[α]ὶ ἐκγόνοι[ς θ]εαρ[οδοκίαν], | προ[ξενίαν, προμαν]τείαν, [προεδρίαν, προδι]κίαν, ἀσυλίαν, [ἀ]τέλειαν | πάν[των καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ]νοις καὶ εὐεργ[έ]ταις· ἄρχοντος ‖ Ἀρχ[, βουλευόντων Ἀρίστωνος, Στράτων]ος, Αἰνησίλα.

Standort: Schatzhaus der Knidier. Unter Nr. 2752.

S. Nr. 2752.

Zeit. Vielleicht Mitte des 3. Jhrh. vor Chr.

2754 *Homolle*, Bull. XX, 590.

[Δελφοὶ ἔδωκαν Κνιδίοις προμαν]τηΐαν· ἄρχοντος Ἀριστομάχο[υ, | βουλευόντων]μάχου.

Standort: Thüreinfassung des Schatzhauses der Knidier.

Vermutlich Verleihung oder Erneuerung der *προμαντηΐα* an die Stifter des Schatzhauses.

Die Lücke nach *βουλευόντων* kann nicht bestimmt werden. — Dem Formular nach vgl. 2592, 2617, 2735; dahin gehört auch: *Δελφοὶ ἔδωκαν | Χίοις προμαντ|είην* in Bull. XX, 619.

Zeit. Mitte des 3. Jhrh. vor Chr.

2755 *Homolle*, Bull. XX, 609.

[Δελφοὶ ἔδωκαν Ἱπ]ποστράτωι Καλλιππίδου | [Ἀθηναίωι, δήμου noch R. f. 5/6 Z.], *φυλῆς Πανδιονίδος, | [αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, θεαροδοκί]|αν, προμαντείαν, προδικίαν πρὸς Δελφούς, [ἀσφάλει]|αν, ἀτέλειαν πάντων, προεδρίαν, ἀσυλίαν [καὶ τἆλ]|λα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις ὑπάρχει καὶ [εὐεργέτ]|αις· ἄρχοντος Ἀρχιδάμου, βουλευόντων [Πυθοδώρου, ...]|ιος, Ἀγα[(ζάλ)]ου, Θεσσαλοῦ.*

Standort: Ostseite des Thesauros der Athener (Quader VII; schlecht geglättet).

Z. 1 R. für 14/15 Z. — 2 R. f. 18/19 Z. — Diese Zeile war wie 2656, 5—7 und 2722 formuliert; wegen *φυλῆς* auch die Ergänzungen attisch gegeben. — 3 Nach Z. 1 und 2 haben wir 34/35 Zeichen anzusetzen. Was ich einsetze (vgl. z. B. 2600), füllt genau. *H.* nur *προξενί*]|*αν* mit der Bemerkung: La ligne 3, incomplète, pouvait être remplie par un mot indiquant la profession ou la fonction du proxène. — 4 *H.* [*ἀσφάλει*]*αν*, z. B. 2613, 8. — 7/8 *H.* giebt 8 Punkte nach *βουλευόντων*. Aber nach Z. 4 und 6 zu schliessen, ist hinter *βουλευόντων* R. für 13 Z. Das macht schon *Homolle's* Bemerkung fraglich: nombre des bouleutes 3, et annuels, noch mehr eine Parallele. Die Zeit, der die Inschrift angehört, hat Archontate mit 5 Ratsherrn, die aber nicht immer alle aufgezählt werden (s. 2591). Über *δ. Θεσσαλός* s. S. 694 (Gruppe D 240—230 vor Chr.). *Ἀρχίδαμος* ist Buleut 2593 (236 vor Chr.). — Der 3. Name ist fraglich: hier giebt *H.* ΑΓΑΣΙΛΑΟΥ, 2836 aber ΑΓΑΞΑΛΟΥ. Beide Bildungen sind klar, und wenn auch *Ἀγάζαλος* (vgl. *Ἀρίζηλος* u. a.) in den Urkunden weiter keinen Beleg hat, so nehme ich doch vorläufig die seltnere Form als die eigentliche Lesart. Aus 2836 wird weiter

klar, dass nach *βουλευόντων* als erster Name *Πυθοδώρου* gestanden hat (sein Grossvater wohl der in 2502, 135 und IGS. III, 1, 114 erwähnte). So bleibt ein vierter Name auf [. . . .]ις übrig. Das Archontat des *Ἀρχίδαμος* steht 2810 und 2812 unter *ἄ. Δαμοχάρεος*, und die Art, wie der Text von 2811 wiedergegeben wird, lässt darauf schliessen, dass der *Δαμοχάρης*-Text vor dem *Ἀρχίδαμος*-Texte eingemeisselt wurde. Ich setze drum die *Ἀρχίδαμος*-Texte nicht so hoch an wie *Pomtow* (Berl. Philol. Wochenschr. 1898, Nr. 19, Sp. 607 und Arch. Anz. 98, 44: 260—240 vor Chr.), sondern in dieselbe Zeit wie die *Δαμοχάρης*-Texte.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2756 *Homolle*, Bull. XX, 625. Nach einer Abschrift von *Colin* und erneuter Controle des Abklatsches durch *Homolle*.

[Θεοί. ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι] σὺν ψάφοις ταῖς ἐννό[μοις· ἐπειδὴ Ἑρμοκλῆς | Φαινομένου Χῖος, ὁ ἱερομνάμων, ὑπὲρ τοῦ δάμου τῶ]ν Χίων τάς τε θυσίας τῶι θεῶι συνε[τέλε|σε κὰτ τὰ πάτρια καὶ R. f. 13/14 Z. *τὸν κρατῆρα ἐ]κέρασε τὸν ἀργύρεον τοῖς Θεοξενίοις καὶ [(τ)]|[ὰν ἀναστροφὰν καὶ τὰν ἐπιδαμίαν ἐποιήσατο ἀ]ξίως τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τῶν ἀποστειλάντων || [αὐτὸν καὶ ἐπελθὼν ποτὶ τὰν ἐκκλησίαν τὰν οἰκειότ]ατα τὰν ὑπάρχουσαν ἀπὸ Ἴωνος ἀπελογίξατο | [καὶ ἂν ἔχοιεν αἵρεσιν ποτὶ πάντας Δελφούς, -- δεδό]χθαι τᾶι πόλει, ἐπαινέσαι μὲν τὰν πόλιν τῶν | [Χίων ἐπί τε τᾶι εὐνοίαι, ἂν ἔχει ποτὶ Δελφούς, καὶ τ]ᾶι ὑπὲρ τᾶς κοινᾶς ἐλευθερίας ἐκτενέως κα|[ταδειχθείσαι, στεφανῶσαι δὲ στεφάνωι τῶι παρὰ] τοῦ θεοῦ, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς, ἀρετᾶς ἕνεκ[εν καὶ εὐσεβείας τᾶς ποτὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν. σ]τεφανῶσαι δὲ καὶ αὐτὸν Ἑρμοκλῆν Φαινομένου | [ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐσεβείας τᾶς ποτὶ τὸν θεὸν καὶ] τᾶς ποτὶ τὰν πόλιν εὐνοίας, ἀναγορεῦσαι δὲ τού[ς | ἱεροκήρυκας τὸν στέφανον ἐν τῶι θεάτρωι τοῖς Διο]νυσίοις, ἐπεί κα οἱ τῶν παίδων χοροὶ μέλλωντι | [εἰσάγεσθαι. ὑπάρχειν δ' αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενί]αν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλε[ι|αν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις] τίθητι καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ[νοις καὶ εὐεργέταις. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισμα τ]οὺς ταμίας εἰς στάλας δύο καὶ ἀναθέμεν μ[ί|αν μὲν ἐν τῶι ἱερῶι τῶι τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰν δὲ ἑτέρα]ν ἐν Χίωι.* [Fast die Hälfte der Zeile unbenutzt gelassen] | *[ἁ πόλις τῶν Δελφῶν στεφανοῖ τὸ]ν ἱερομνάμονα Ἑρμοκλῆν Φαινομένου Χῖον.*

Standort: Plaque de marbre blanc brisée en haut et à gauche,

intacte des deux autres côtés (H. 0,27; Br. 0,27; T. 0,042). Au dessus se trouvait un autre décret. Sichtbar nur ΙΟΝΓΡΛ. Das ist der Schluss der amphiktyonischen Ehrung für *Ἑρμοκλῆς*, etwa [*τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτιόνων στεφανοῖ Ἑρμοκλῆν Φαινομένου Χῖον*] *τὸν γρα*[*μματέα τῶν Ἀμφικτιόνων*]. Hierauf folgte die städtische Ehrung mit ähnlicher Unterschrift: *ἁ πόλις τῶν Δελφῶν στεφανοῖ τὸ*]*ν ἱερομνάμονα Ἑ. Φ. Χ.* Dass solche doppelte Ehrungen neben einander verzeichnet wurden, lernten wir bei *Καλλικλῆς* (s. S. 684) kennen; ein andres Beispiel bespricht S. 701, ein neues bringt das Fragment von einem Apollonidas-Sohne aus Chios, Bull. XX, S. 625. Zwischen dem Schlusse des ersten und der ersten Zeile unseres Decretes blieb freier Raum, wie für 2 Zeilen, ebenso in dem oben citierten Fragmente.

Von Z. 3 ab haben wir die Zeilenenden fast vollständig. Z. 1 beweist, dass wir links 38 oder 41 Zeichen zu ergänzen haben, dass also im ganzen die Hälfte der Inschrift fehlt. Unter solchen Umständen muss eine bis auf ein bis zwei Zeichen genaue Ergänzung unmöglich werden; ausserdem kommen sachliche Dinge vor (Z. 7), für die die Parallelen fehlen. Was ich oben gebe, ist eben nur ein Versuch. — Zu Z. 2 haben wir 2729, 2 als Analogon. — 3 Ergänzung von *H.* Er bemerkt dazu: „Cf. le *κρατὴρ πανιώνιος* de Délos, que mentionne Athénée X, 424 c, d'après Hypéride: *Ὑπερείδης Δηλιακῷ καὶ τὸν κρατῆρα τὸν πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσι.* Il y est fait allusion au CIA. II, 818, invent. de Délos: *ἀμφορίσκος πανιώνιος.*" Die durch *ἐκέρασε* bereits gesicherte Vermutung ist nunmehr bestätigt, s. Nachtrag 2504 A. Auf die Gewährung einer *δαμοθοινία* und des Weines am Theoxenienfeste folgt die Anerkennung ganz im allgemeinen wie 2652, 8–10. *H.* ΚΑΙΥ|. — 5 Singulär *ἀπὸ Ἴωνος.* Wegen *ἐπελθών* vgl. 2643, 4; *οἰκειότας* 2675, 4 und 6; *ἀπολογίζεσθαι κτλ.* 2627, 2645, 2652; *ἐπαινέσαι τὰμ πόλιν* 2641, 2645. — 7 *ἐκτενής* z. B. 2682, 8; 2683, 3; 2687, 7; 2819; 2820; 2821; *ἐκτένεια* 2687, 6. — 8 Das Interesse für Delphi speciell und das für's amphiktyonische *κοινόν* scheint mir getrennt angegeben gewesen zu sein; *καταδειχθεῖσαι* nur Vermutung, Parallelen fehlen. *H.* „L'allusion aux luttes pour la commune liberté n'est pas très claire; cependant il ne parait guère douteux qu'elle ne se doive appliquer à l'activité déployée par les habitants de Chios dans les guerres entre la Macédoine, l'Étolie et Rome, à la fin du IIIe siècle". — 9 vgl. 2643, 15. — 11 vgl. Proxeniedecret von Delos, Bull. XIII (1889), S. 232 und oben unsere Nr. 2527, 31 ff.

Chiische Hieromnemonen begegneten in Gruppe C *ἐπὶ Ἀμύντα* 2508 bis *ἐπὶ Πραόχου* 2512, dann in Gr. E *ἐπὶ Ἥρυος* 2521 bis *ἐπὶ Νικάρχου* 2525, desgleichen stets in Gr. F. Mit den Nrn. der letzten Gruppe, 2527—2529 hat unsere viele formelle Ähnlichkeiten, drum verweisen wir sie wohl am besten auch in die

Zeit 220—200 vor Chr.

2757 *Homolle*, Bull. XX, 636. Nach einer Abschrift von *Bourguet.*

Δελφ[ο]ὶ ἔδωκαν Στρατονίκωι Νικοστράτου Κνιδίωι αὐτῶι

καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, εὐεργεσίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, | ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς· ἄρχοντος Ἐρίβαντος, βουλευόντων Χειρία, | [Κ]ράτωνος, Ἀντιχάρου, Ἀρχιάδα, Ἀλκινείδα.

Standort: Marmorquader von der Lesche der Knidier (s. *Pomtow*, Berl. Philol. Wochenschrift 1898, Sp. 635). S. Nr. 2758.

Schrift alt, z. B. Ξ; hinter *Δελφοῖς* und jedem folgenden Worte, ausser hinter *Χειρία* bei der Zeilenwende, das Trennungszeichen ⁝. Was wir aus der Schrift lernen, wird durch die Namen bestätigt. *Χειρίας* ist *Χηρίας* Buleut von 2502, 128 ἄ. *Χαριξένου* (a. 334), s. noch 2502, 191; *Ἀρχιάδας* Buleut ἄ. *Θοινίωνος* (a. 328), s. 2502, 197 und ἄ. *Μεγακλέος* 2630 und 2631 (um 300 vor Chr.); *Ἀλκινείδας* Buleut 2502, 185 ἄ. *Μεναίχμου* (a. 329) und *πωλητήρ* 2502, 195 ἄ. *Θοινίωνος* (a. 328) und ἄ. *Λύσωνος* 2502, 199 (a. 327). Zu Anfang von Z. 4 fehlt éin Zeichen; den Rest von ihm giebt *H.* so: ∖Ρ°. Das passt zu *Ἀράτων* und *Κράτων*. Für beide Namen fehlen die Belege; denn der *Κράτων* von 2840 ἄ. *Ξενοχάρευς* ist jünger (zw. 260 und 230).

Zeit. Ende des IV. Jhrh. vor Chr.

2758 *Homolle*, Bull. XX, 637. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεοί. | Δελφ[ο]ὶ ἔδωκαν Ἀρίφρονι Ἀριστάρχου, | Ἀριστιάδαι Ἐμμενίδα Κνιδίοις αὐτοῖς καὶ ἐ[κ]|γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρ[ί]|αν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ | τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ|εργέταις· ἄρχοντος Ἀμύντα, βουλευόντων | Δάμωνος, Πάσωνος, Ἱππία, Εὐχαρ[ί]δα, | Θαρρίκωνος.

Standort: Kalksteinquader von der Lesche der Knidier. S. Nr. 2757. Bemerkenswert Z. 3: ΕΜΜΕΝΙΔΑ'ΚΝ°, eine Art Trennungszeichen.

Ein *Δάμων* Buleut ἄ. *Ἀρχιάδα* 2593, ἄ. *Ἀθάμβου* 2595; ἄ. *Ἀρχιδάμου* 2810; 2812; *Πάσων* ἄ. *Εὐθύωνος* 2741; *Ἱππίας* ἄ. *Καλλικλέος* 2606, ἄ. *Στράτωνος* 2669; *Εὐχαρίδας* ἄ. *Καλλιέρου* 2654 und ἄ. — 2832; *Θαρρίκων* Nachkomme des Buleuten von 2502, 161.

Gleiches Archontat wie 2508 und 2749.

Zeit. Zwischen 260 und 250 vor Chr.

2759 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 104, Nr. 1. Nach einer Abschrift von *Bourguet*.

[R. f. 11 Z.] _Νι [R. f. 10 Z.] *Μακε|δόσι ἐκ] Π[έ]λλης αὐ|[τ]ο[ῖ]ς κα]ὶ ἐκγόνοις ‖ Δελφοὶ ἔδωκαν πρ|οξενίαν, προμαντ|είαν, ἀτέλειαν, πρ|[ο]εδρίαν, ἀσυλίαν | [ἐν] Δελφοῖ[ς], προδ[ι|κί]αν ποτὶ Δελφ[ο]ύς· | ἄρχ]οντος [......|..., β]ου[λευόντων |*

Standort: Kalkstein-Stele.

Schrift *στοιχηδόν* mit 14 Zeichen. Z. 4 ist IΣ am Schlusse auf éinen Zeichenplatz gesetzt, Z. 10 haben die 3 Zeichen *ους* auf 2 Plätzen gestanden. In den alten Nrn. 2759—2764, die sämtlich Makedonier betreffen, ist die Beimischung einzelner ggr. Formen bemerkenswert, hier *Πέλλης*; s. 2760, 4; 2761, 1 und 4; 2764, 4.

Zeit. Zweite Hälfte des 4. Jhrh. vor Chr.

2760 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 105, Nr. 2.

Δελφοὶ ἔδωκαν [........ Ἀρ]|χίνου Μακεδόνι αὐτ[ῶι καὶ ἐ]|κγόνοις προξένωι κ[αὶ εὐερ]|γέτηι Δελφῶν προμ[αντείαν], ‖ ἀτέλειαν [πάντων, noch R. f. 8 Z.] | .... ⁻ΓΛ

Standort: 2 Fragmente einer kleinen Marmor-Stele.

Schrift *στοιχηδόν* mit 22 Zeichen. — Z. 3/4 vgl. 2748, 8. -- 5/6 *ἐπιτιμάν* würde Z. 5 genau schliessen, zu *καθάπερ* im Anfange von 6 passt die Lücke, passen die Restchen von Zeichen 5 und 6, nicht aber vom siebenten. — Bemerkenswert [*εὐερ*]*γέτηι*, s. 2759, 3.

Zeit. Zweite Hälfte des 4. Jhrh. vor Chr.

2761 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 105, Nr. 3.

[Θεό]ς. τύχη. | [Δελφο]ὶ ἔδωκαν Θεοδώρω[ι | .....]δίκου Ἀ[ρ]εθουσίω[ι ἐχ | Χαλκι]δικῆς πρ[οξε]νία[ν, ‖ προμα]ντείαν, [προδι]κί[αν, | ἀσφάλ]ειαν, πρ[οεδρί]αν, [θε|αροδοκί]αν, ἀσ[υ-λίαν], ἀ[τέλ|ειαν κτλ.

Standort: 2 Fragmente einer kleinen Marmor-Stele.

Schrift *στοιχηδόν* mit 20 Zeichen bis auf Z. 2 und 3; jene muss 2 Zeichen mehr, diese hat ein Zeichen weniger gehabt. Bemerkenswert die ggr. Formen, s. 2759. — Über Arethusa auf Chalkidike, bekannt durch des Euripides Grab, s. 2762, 4 und *Hirschfeld* in Pauly-Wissowa s. v. Aus der Thatsache, dass *Θεόδωρος 'Ἀρεθούσιος ἐχ Χαλκιδικῆς'*, aber *Πολυδάμας* von 2762 *'Ἀρεθούσιος Μακεδών'* genannt wird, schliesst *Perdrizet*, dass unsere Nr. vor der Annexion Chalkidikes i. J. 347, die nächste nach ihr abgefasst wurde.

Zeit. 4. Jhrh. vor Chr.

2762 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 107, Nr. 4.

Θεός. τύχ[α ἀγαθά]. | Δελφοὶ ἔδ[ωκαν Πο]|λυδάμαντ[ι ... ..]ου [(Ἀ)]ρεθουσ[ίωι Μα]‖κεδόνι αὐτ[ῶι καὶ] | ἐγγόνοις π[ροξενί]|αν, θεαροδο[κίαν, εὐ|ε]ργεσίαν, π[ρομαν|τ]είαν, προ[ε-δρίαν κτλ.

Standort: Kalkstein-Stele.

Schrift *στοιχηδόν* mit 14 Zeichen; Z. 1 hat eins weniger, 6 und 7 eins mehr. — 4 Stein ΕΡΕΘΟΥΣ, corrigiert von *Perdrizet* nach 2761, 3. S. dort die Bemerkung wegen der Bezeichnung *Ἀρεθούσιος Μακεδών*.

Zeit. 4. Jhrh. vor Chr.

2763 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 108, Nr. 5. Nach einer Abschrift von *Bourguet*.

[. . . . κ]ράτει, Σωσικράτει, | [Σωσθ]ένει, Σωκράτει, Τιμοκ[λεῖ Τι]μάνδρου παισ[ὶ] Φιλι[ππέοις] αὐτοῖς κα[ὶ] ἐγγόνο||[ις Δελφοὶ ἔδ]ωκαν προξενί||[αν, εὐεργεσίαν, π]ο[λι]τείαν, | [

Standort: Marmor-Stele.

Schrift *στοιχηδόν* mit 21 Z.; nur Z. 1 hat 20. — 4 Die Form *παισί* auch 2639, 2743. *Perdrizet Φιλι*|*[ππεῦσι]*. Dieses Ethnikon weist er inschriftlich nach aus *Foucart* 115, 21 (*[Φι]λιππεῖς*), CIA. II, 963 Kol. 3, 18 (*Φιλιππεῖς*) und IGS. 2433 II, 5 (*Φιλιππεῖες*). Da erst nach 358 das eingenommene Städtchen *Κρηνίδες* den Namen *Φίλιπποι* erhielt, ist damit die Inschrift ungefähr datiert.

Zeit. Zweite Hälfte des 4. Jhrh. vor Chr.

2764 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 110, Nr. 6.

Θεός. τ[ύχαι ἀγαθᾶι]. | Εὐαινέτ[ωι Ἀρίστω]νος Μακεδ[ό]νι ἐξ Ἀμ[φ]ιπόλεως [κ]αὶ ἐκγό||[ν]οις Δελφ[ο]ὶ ἔδω[καν πρ]οξ[εν]ίαν, εὐ||[εργεσίαν, π]ρομαν[τείαν, προδ]ικίαν, | [ἀσυλίαν, ἀτ]έλειαν, || [ἐπιτιμὰν κ]αθάπερ | [Δελφοῖς· ἄρ]χοντο[ς | . . . ., βου]λευό[ντ]ων . . . .]τ[

Standort: 2 Stücke einer Kalkstein-Stele.

Schrift *στοιχηδόν* mit 13—15 Zeichen, die Zeilenschlüsse sind also verschieden. — 4 Vor *καὶ* sonst *αὐτῶι*. — Bemerkenswert °*πόλεως* ggr., vgl. 2759, 3. — Die Bezeichnung *Μακεδὼν ἐξ Ἀμφιπόλεως* erweist als

Zeit Zweite Hälfte des 4. Jhrh. vor Chr.

2765 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 112. Nach einer Abschrift von *Bourguet*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Φιλάρχωι Ἑλλανίωνος Μακεδόνι Ἐ[λ]ειμιώτη[ι] | ἐκ Πυθείου αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρί|αν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ||λοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρισταγόρα, βουλευόντων Δάμωνος, Ταραντίνου, [Ἵππωνος].

Standort: Kalksteinblock.

Auf diesem Steine noch zwei Decrete gleichen Datums. Aus ihnen

hat *Perdrizet* am Schlusse *Ἵππωνος* hinzugesetzt. Wir kannten ihn schon durch 2740. Unrichtig ist die Verweisung der Inschrift ins J. 272.

Zweites Semester des Archontates von 2526. S. 2740.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

2766 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 115.

[Δ]ελφοὶ ἔδωκαν [R. f. c. 15 Z. | *Κ]ασσανδρεῖ α[ὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | π]ροξενίαν, προ[μαντείαν, προεδρί]α]ν, προδικίαν, ἀσυλ[ίαν, ἀτέλειαν ‖ π]άντων καὶ ἐπι[τιμὰν καθάπερ Δ]|ελφοῖς καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· [ἄ]ρχοντος Δεξίππου, βουλευόντων | Ἴσωνος, Δαμέα, Νικία.*

Standort: Sur le monument de plan carré qui est immédiatement à l'O. de la base des rois Argiens (cf. BCH., XVIII, pl. IX).

Die Schrift hat Ξ, so auch 2794—96 und 2807. *Δέξιππος* Buleut *ἄ. Εὐαγόρα* 2628 (230—220); *Δαμέας ἄ. Διοδώρου* 2802; *Νικίας ἄ. Εὐδόκου* 2804 (a. 235), *ἄ. Πατρώνδα* 2722, *ἄ. Ἀναξανδρίδα* 2646 und Hieromnemone *ἄ. Καλλία* (a. 227) in 2524.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2767 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 116. Nach einer Abschrift von *Bourguet*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Διονυσίωι Διονυσίου Θεσ|σαλονικεῖ Μακεδόνι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προ ξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, | ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα τί|μια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχοντος Διοδώρου (τοῦ) Ἄρχωνος, βουλευόν[των] | τὰν πρώταν ἑξάμηνον Δάμωνος (τοῦ) Διονυ|σίου, Ἄρχωνος τοῦ Εὐαγόρα, [γρα]μματεύον|[τ]ος δὲ βουλῆς Φίλωνος [τ]οῦ Ἐρασίππου.

Standort: Gravée sur la partie supérieure gauche d'une grande dalle de calcaire dur.

Διόδωρος Ἄρχωνος z. B. Zeuge in Pr. X (2316) und *συνευδοκέων* in Pr. IX (2160). Von seinem Archontate war bisher nur das 2. Semester bekannt, s. 2155. *Δάμων Διονυσίου* Zeuge Pr. IX (2161); *Φίλων Ἐρασίππου* wohl der Zeuge von 2287 (Pr. IX).

Zeit. Priesterschaft XI (etwa 100 vor Chr.).

2768 *Perdrizet*, Bull. XXI, S. 117 und XX, S. 584. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Δεινομάχωι Ἡρακλείδα Ὀλυνθίωι

αὐτ[ῶι καὶ ἐκγόνοις] | προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, [ἀτέλειαν] | πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ ε[ὐεργέταις]· ‖ ἄρχοντος Χαριξένου, βουλευόντων Κρίτωνος, Ἀριστοκράτε[ος], | Ὀρνιχίδα.

Standort: Bloc d'appareillage, en calcaire gris, près du trésor de Sicyone.

Man kann zweifeln über die Zuweisung dieser Nr. zu ἄ. *Χαριξένου* 334/33 — und thatsächlich begegnen alle 4 Namen in 2502 — oder dem *Χαρίξενος*-Archontate von 2703. Vorläufig wird das letztere angesetzt wegen der Schrift (Ξ st. Ξ).

Wie Olynth nach 347 sich allmählich erholte, stellt *Perdrizet* a. a. O. dar.

Zeit. Etwa Gruppe C (um 260—246).

2769 *Homolle*, Bull. XXI, S. 278.

Δελφοὶ ἔ[δωκαν noch R. f. 18 Z.]ΛΙΕ[R. f. 9 Z. αὐτῶι καὶ ἐκγόν]οις | προξενί[αν, θεαροδοκίαν, προμα]ντείαν, προεδ[ρίαν, προδικί]αν, ἀσυλίαν, | ἀτέλει[αν πάντων κ]αὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέν[οι]ς καὶ εὐεργέταις | καὶ θεαροδόκ[οις. ἄρχο]ντος Δαμαίου, βουλευόντων Ἁ[γίωνος], Ἀ[ρι]σ[τ]οκλεῦς, ‖ Ἀμυνάνδρου, Ἀθανί[ων]ος, Διοσκουρίδα.

Standort: Arkadisches Weihgeschenk. S. *Pomtow*, Beitr. 54, 114; Athen. Mitt. XIV, 15. Oben zu Nr. 2669 und 2670. Vor allem *Homolle* a. a. O. S. 276 ff. Die Schrift hat Ξ; im gleichen Archontate (2801) auch Ξ.

Δαμαῖος Buleut ἄ. *Καλλικλεῦς* 2607 (a. 240 oder 239); *Ἁγίων* Buleut ἄ. *Αἰσχριώνδα* (2789), *Ἀριστίωνος* (2734), *Ἀλεξάρχου* (2625); *Ἀμύνανδρος* Buleut ἄ. *Εὐδόκου* (2638) und *Στράτωνος* (2664) aus den J. 235 und 234; *Ἀθανίων* ist der Archont von 2605, er ist Buleut ἄ. *Στράτωνος* (2669); *Διοσκουρίδας* Buleut ἄ. *Εὐβουλίδα* (2658).

Gleiches Archontat wie 2770, 2773 und 2801.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2770 *Homolle*, Bull. XXI, S. 278.

Δελφοὶ ἔδωκαν καὶ [ἀν]ενεώσαν[το] Ἐχεσθένει, Νέωνι | [. .]άνευς [Φ]ενικοῖς αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις τὰν προξενί‖[αν] καὶ θεαροδοκίαν καὶ προμαντείαν καὶ ἀτέλειαν | [κα]ὶ προδικίαν καὶ προεδρίαν καὶ ἀσυλίαν καὶ τἆλλα ὅσα ‖ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος | Δαμαίου, βουλευόντων Ἀθανίωνος, Ἀμυνάνδρου, Ἁγίωνος.

Standort: S. 2769.

Z. 2 etwa [Διφ]άνευς.

Gleiches Archontat wie 2769, 2773 und 2801.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2769.

2771 *Homolle*, Bull. XXI, S. 279.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ξενίαι Προαγόρου Μεγαλοπ[ολίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν], | προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλί⟨λι⟩αν, ἀτέλεια[ν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις]· | ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευόντων Ξενοδόκου, [Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα, Μένητος, Ἀγήτορος].

Standort: S. 2769.

Die rechten Hälften fehlen. Da in Z. 1 die Lücke 42 Z. beträgt, können Z. 3 alle 5 Buleuten gestanden haben, wie in Nr. 2774; die 4 zu ergänzenden Namen haben nur 35 Z.

Gleiches Semester mit 2774, wo alle 5 Buleuten stehen.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2772 *Homolle*, Bull. XXI, S. 279.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Θεοκρίτωι Θεοτίμο[υ R. f. 7 Z. *αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν], | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικία[ν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα] | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ[γέταις· ἄρχοντος* noch R. f. 8 Z. *βουλευόντων] ‖ Τιμοκράτευς, Λύσωνος, Χάρητος.*

Standort: S. 2769.

Z. 3/4 fehlen 33 Z.; danach sind die Lückenangaben für's arkadische Ethnikon und den Archontennamen berechnet. — Die Inschrift steht unter 2771, also unter ἄ. *Εὐκλέος*. Daraus muss nicht geschlossen werden, dass sie jünger ist. Die Schrift steht vielmehr in breiteren Spatien und erweckt so den Glauben, dass sie eher dastand; erst später, so scheint es, sind mit engeren Zeichen die 3 Zeilen der vorhergehenden Nr. über die breitstehende Überschrift *Θεοί* gesetzt worden.

Τιμοκράτης ἄ. 2837; *Λύσων* Buleut ἄ. *Εὐδόκου* 2805; *Χάρης* Buleut ἄ. *Αἰνησίδα* 2813 und *Νικαΐδα* 2650. Nach *Χάρητος* ist ein Zeichenplatz nicht benutzt, also bildete der Name den Schluss der Inschrift.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2773 *Homolle*, Bull. XXI, S. 280.

Δελφοὶ ἔ[δωκαν] | προξενί[αν,] | ἀτέλει[αν,] | καὶ θεαροδοκ[ίαν · ἄρχοντος Δαμαίου, βουλευόντων] ‖ Ἀμυνάνδρου, Ἀθανί[ωνος, Ἁγίωνος, Ἀριστοκλεῦς, Διοσκουρίδα].

Standort: S. 2769.

Gleiches Archontat wie 2769, 2770 und 2801.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2769.

2774 *Homolle*, Bull. XXI, S. 280.

Δελφ[οὶ ἔ]δωκαν Σάκωνι Μ[....... Μεγαλο]πολίται αὐτῶι καὶ | ἐκγόνοις προξενίαν, προμαν[τείαν, προ]εδρίαν, προδικίαν, | ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων κα[ὶ τἆλλα] ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις | προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχον[τ]ος Εὐκλέος, βουλευ‖όντων Ξενοδόκου, Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα, Μένητος, Ἀγήτορος.

Standort: S. 2769.

Mit *Σά-κων* vgl. ark. *Σα-κλῆς* GDI. 1230, 7; 1203, 16; *Σά-στρατος* 1248, 11; wegen *-κων* z. B. *Καλλί-κων*.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2775 *Homolle*, Bull. XXI, S. 280.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἐργοίται ---- Ἀνδροκλέος Μαντινεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Κλεώνδα, βουλευόντων Ἄνδρωνος, Ἀρχιάδα, Ἀλεξάρχου.

Standort: S. 2769.

Ἐργ-οίτας gebildet wie der Name des Kleitoriers *Ἀνδρ-οίτας* 2566, 33. Vgl. *Fick-Bechtel*, GPN. 223. Danach war ein Platz wie für 4 Zeichen gross unbenutzbar. — *Ἄνδρων* ist Hieromnemone a. 270 *ἄ. Νικοδάμου* 2565, 6; *Ἀρχιάδας* a. 272 *ἄ. Ἀρισταγόρα* 2563, 7; *Κλεώνδας* der *ἄ.* von 2566, *Ἀλέξαρχος* der von 2625 und 2647.

Zeit. 269 vor Chr.

2776 *Homolle*, Bull. XXI, S. 280.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἐπηράτωι Ἀλκίνου Μεγαλοπολίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος ‖ Καλλικλεῦς, βουλευόντων Αἰσχριώνδα, Ξένωνος, Ἁγνία, | Φιλομένευς.

Standort: S. 2769.

Gleiches Archontat wie 2668. Es fehlt der 5. Buleut: *Ἀμφίστρατος*.

Zeit. 266 oder 262 vor Chr. *Pomtow*, Jhrb. 43, 828.

2777 *Homolle*, Bull. XXI, S. 281.

Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλιμάχωι Κάλλωνος Μεγαλοπολίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀλεξάρχου, βουλευόντων | Δαμ[οτί]μου, Τελεδάμου, Σωκράτευς.

Standort: S. 2769.

Gleiches Archontat wie 2647. Hier fehlen die Buleuten *Εὐκλῆς* und *Εὐθύδικος*.

Zeit. Zwischen 224 und 220 vor Chr.

2778 *Homolle*, Bull. XXI, S. 281.

[Δε]λφοὶ ἔδωκαν Δαμονίκωι Ἰασιδάμου Μεγαλοπολίται | [αὐ]τῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | [προ]δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς | [ἄ]λλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἐμμενίδα, ‖ [β]ουλευόντων - - - - - - Ἀρίστωνος, Ἀρχέλα, Ξένωνος.

Standort: S. 2769.

Zu Z. 5 merkt *H.* an: après *βουλευόντων* espace martelé où l'on avait écrit ΞΕΝΩΝΟΣ.

Gleiches Semester mit 2623. Hier fehlt der Buleut *Καλλικλῆς*.

Zeit. 271 vor Chr.

2779 *Homolle*, Bull. XXI, S. 281.

[Δελφοὶ ἔδωκαν R. f. 26 Z. | R. f. 23 Z.] *προξενίαν, προ[μαν]τείαν, προεδρίαν, π[ρ]οδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | πάντων καὶ τἆλλ[α] ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένο[ις] ‖ καὶ εὐεργέταις· [ἄ]ρχοντος Κλεοδάμου τοῦ | Κλέωνος, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνο[ν] | Κλεάνδρου, Δαμοκράτεος, γραμματεύοντος δὲ | βουλᾶς Νικία.*

Standort: S. 2769.

Gleiches Archontat wie 2738.

Zeit. Priesterschaft XII: 92/91 vor Chr.

2780 *Homolle*, Bull. XXI, S. 289. Nach einer Abschrift der Nrn. 2780—2798 von *Colin*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀλεξίαι Ν[ ] | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξεν[ίαν, προμαντείαν, προεδρίαν], | προδικίαν, ἀσυλίαν, [ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα] | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις κ[αὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος], ‖ βου[λευόντων

Standort: Ein arkadisches Weihgeschenk. Vgl. *Homolle* a. a. O. 289.

Z. 2 gewinnt um 23, 3 nur um 19 Z. Länge bei der Einsetzung des Formelhaften, also waren die Zeilen ungleich. Nehme ich für Z. 4 die grösste Länge, die von Z. 2 an, so bleibt für den Archontennamen nur R. f. 3 Z., und das ist unmöglich. Drum oben in Z. 1 und 4 unberechnete Lücken.

Für die Datierung haben wir als Anhalt die Schrift (*H.* giebt dieselben Zeichen wie bei Nr. 2781—2798) und die Stellung, nämlich über der ἄ. *Εὐδόκου* datierten Nr. 2781. Drum etwa gleiche

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2781 *Homolle*, Bull. XXI, S. 289.

[Δελφοὶ ἔδωκαν noch R. f. 30—35 Z. *Μαντι]νεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις* | *[προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀ]τέλειαν πάντων καὶ τἆλλα* | *[ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐδόκου, β]ουλευόντων Ἀλκαμένευς, Λύσωνος,* | *[Αἰσχριώνδα].*

Standort: S. 2780.

Dasselbe Archontat in 2782—84, 2786, 2804; das andre Semester in 2638. Die Buleuten sind aus dem Zeitraume, in den unser *Εὔδοκος*-Archontat fällt, sämtlich bekannt. *Ἀλκαμένης* Buleut 2813 ἄ. *Αἰνησίδα* und 2787 ἄ. *Ξενοκλέος*; *Λύσων* Buleut 2664 ἄ. *Στράτωνος* (a. 234), 2722 ἄ. *Πατρώνδα*, 2735 ἄ. *Δαμοτίμου*, 2772 ἄ. — und Hieromnemone ἄ. *Πειθαγόρα* 2520 (a. 231); *Αἰσχριώνδας* Hieromnemone 2564 ἄ. *Ἐμμενίδα* (a. 271), Buleut 2668 ἄ. *Καλλικλέος* (a. 266 oder 262) und selber ἄ. 2789; *Μέναvδρος* Buleut 2699 und 2702 (zwischen 230 und 220), ἄ. *Ἀριστίωνος*, 2750 ἄ. *Ὀρέστα*; *Νικίας* Hieromnemone 2524 ἄ. *Καλλία* (a. 226), Buleut 2766 ἄ. *Δεξίππου*, 2722 ἄ. *Πατρώνδα*, 2646 ἄ. *Ἀναξανδρίδα*.

Zeit. 235 vor Chr.

2782 *Homolle*, Bull. XXI, S. 290.

Δελ[φοὶ ἔδωκαν noch R. f. c. 45 Z.] | *προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, [ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων] καὶ τἆ[λλα τίμια ὅσα] καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Εὐδόκου, βουλευόντων* | *Ἀλκαμένευς, Λύσωνος, Αἰσχριώνδα.*

Standort: S. 2780. Diese Nr. bildet mit 2783 und 2784 zusammen eine engere Gruppe.

Zeit. 235 vor Chr. S. Nr. 2781.

2783 *Homolle*, Bull. XXI, S. 290.

Θεοί. | *Δελφοὶ ἔδωκαν [. . . . . .]δρου Μαντινεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν,* | *προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυ-*

λίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα | [ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχο]ντος Εὐδόκου, βουλευόντων Ἀλκαμένεος, ‖ [Λύσωνος, Αἰσχριώνδα].

Standort: S. 2780. Die Nrn. 2782—84 bilden eine engere Gruppe.

Z. 2 Die Angabe, dass nur 6 Zeichen zu ergänzen wären, kann nicht richtig sein.

Zeit. 235 vor Chr. S. Nr. 2781.

2784 *Homolle*, Bull. XXI, S. 290.

Δελφοὶ ἔδωκαν Κλευκρίτωι Περικλέ⟨ι⟩ος Μαντινεῖ αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις προξ[ενίαν], | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆ[λλα] | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Εὐδόκου, [βουλευ]όντων Ἀλκαμέ[νεος, Λύσωνος], | Αἰσχριώνδα.

Standort: S. 2780.

Die Nrn. 2782—84 bilden eine Gruppe. Sie sind gleich datiert, deshalb nehme ich auch die Anführung der gleichen Zahl der Archonten hier an, obwohl durch den Zusatz von *Λύσωνος* die 3. Zeile länger wird, als die 2 andern.

Zeit. 235 vor Chr. S. Nr. 2781.

2785 *Homolle*, Bull. XXI, S. 290.

Δελφοὶ ἔδ[ωκαν noch R. f. 25 Z.] | *Μεγαλοπολίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενί|αν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν καὶ τἆλ|λα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος ‖ Εὐκλείδα, βουλευόντων Ἀθάμβου, Ξένωνος.*

Standort: S. 2780.

Die zwei Buleuten befremden (s. 2787). Die Schrift ist dieselbe wie die von 2786, über der unsere Inschrift steht. *Ἄθαμβος* ist 2517 (a. 234) Hieromnemone, selbst ἄ. im J. 233 (2518) und Buleut in Gr. C—E; ein *Ξένων* Buleut im J. 234 ἄ. *Στράτωνος*, desgleichen 2813 ἄ. *Αἰνησίδα*, 2736 ἄ. *Δαμοτίμου* und 2653 ἄ. *Νικοδάμου*.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2786 *Homolle*, Bull. XXI, S. 290.

Δελφοὶ ἔδωκαν Μ[R. f. 36 Z.] *πρ[οξεν]ίαν, | προμαντείαν, προ[ε]δρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλ⟨λ⟩α | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Εὐδόκου, βουλευόντων Ἀλκαμένεος, | Λύσωνος, Αἰσχριώνδα.*

Standort: S. 2780.

Zeit. 285 vor Chr. S. Nr. 2781.

2787 *Homolle*, Bull. XXI, S. 291.

Δελφοὶ ἔδωκαν [. . . . Καλ]λισθένευς Ἀρκάδι | Μεγαλοπολίται αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις προξε|νίαν, προμαντείαν, προδικίαν, προεδρίαν, | ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχοντος Ξενοκλέους, βουλευόντων Ἀριστομάχου, Ἀλκαμένεος.

Standort: S. 2780.

Dasselbe Archontat wie 2658 Anm. und 2790, aber verschiedenes Semester. Die zwei Buleuten befremden wie 2785. Für *Ἀλκαμένης* s. die Belege in Nr. 2781; *Ἀριστόμαχος* ist Hieromnemone 2529 (a. 220—200), Buleut 2802 ἄ. *Διοδώρου* und 2587 ἄ. *Ἀρχέλα* (a. 224—200).

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2788 *Homolle*, Bull. XXI, S. 291.

Δελφοὶ ἀνενεώσαντ[ο] τὰν προξενίαν καὶ θε|αροδοκίαν τοῖς Δρομέος ἐγγόνοις Στυμφαλίοις | Ἐρεΐππωι καὶ Δρομεῖ Ἀλεξίωνος· ἄρχοντος Λύσω|νος, βουλευόντων Ἀριστ⟨ε⟩ίωνος, Ἀσωποδώρου, ‖ Φιλώνδα.

Standort: S. 2780.

Erneuerungsurkunden z. B. 2600, 2802. — Zu *Ἐρέ-ιππος* vgl. *Ἐρέ-δαμος*, *Ἐρέ-τιμος* *Fick-Bechtel*, GPN. 67.

Die Inschrift steht über 2789 ἄ. *Αἰσχριώνδα*. Die Belege für *Λύσων* s. bei Nr. 2781. *Ἀριστίων* ist einer der beiden ἄ. von 2699 oder 2659; *Φιλώνδας* Buleut 2840 ἄ. *Ξενοχάρευς*; ein *Ἀσωπόδωρος* begegnet 2618 ἄ. *Ἀρχετίμου* und 2674 ἄ. *Θοινίωνος*: das liegt aber zu weit zurück.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2789 *Homolle*, Bull. XXI, S. 291.

Θεός. | Δελφοὶ ἔ(δ)ωκαν Θεοδώρωι Ἀνδροβίου Τεγεάται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | προδικίαν ποὶ Δελφούς, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα ‖ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις κατὰ τὸν νόμον· ἄρχοντος Αἰσχριώνδα, | βουλευόντων Τιμοκράτευς, ... ίου, Ἁγίωνος.

Standort: S. 2780.

Die Stellen, wo von dem *νόμος* über die Ehrungen die Rede ist, sind selten. S. 2828. — Diese Inschrift steht unter 2788 ἄ. *Λύσωνος*. Dasselbe Archontat wie 2814, aber hier andres Semester. Die Belege für *Αἰσχριώνδας* s. in Nr. 2781; *Τιμοκράτης* ist 2837 Archont und Buleut 2823

ἄ. Ἀμεινία und 2772 *ἄ.* —; *Ἀγίων* Buleut 2734 *ἄ. Ἀριστίωνος*, 2770 *ἄ. Δαμαίου*, 2625 *ἄ. Ἀλεξάρχου*. — *Z.* 2 *H.* ΕΩΚΑΝ.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2790 *Homolle*, Bull. XXI, S. 291.

Δελφοὶ ἔδωκαν Νιν[. . . . . .]ορε[. . .]ν[. . . .] αὐτῶ[ι καὶ ἐκ]‖γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, προε[δρίαν], | ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχοντος Ξενοκλεῦς, βουλευ|όντων Ἀναξανδρίδα, Λαρισίου, Ξενοδόκου.

Standort: S. 2780.

Gleiches Archontat wie 2792, 2793 und 2808. S. 2658 Anm.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2791 *Homolle*, Bull. XXI, S. 292.

Θεοί· | Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐαν[θ]ίωι Ξενοδίκου Φενικῶι αὐτῶι καὶ ἐγ|γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, πρ[οδικί]αν, προεδρίαν, | ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχοντος (Ἀ)ιεισίδα, βουλευόντων ‖ Ἀγελί[χο]υ, [Θε]ο[φά]ντου, Χαιρίκωνος.

Standort: S. 2780.

Diese Inschrift steht unter 2790 *ἄ. Ξενοκλεῦς* und hat gleiche Schrift wie diese. *H.* giebt *Τεισίδας*. Das ist kein delphischer Name. *Ἀτεισίδας* ist Buleut *ἄ. Ἀναξανδρίδα* 2646 (zwischen 230 und 200); ich identificiere ihn mit dem Vater des *ἄ. Ξένων* vom J. 189. In Pr. IX fungiert der Enkel als *ἄ. ἐπών*.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2792 *Homolle*, Bull. XXI, S. 292.

[Δελφοὶ ἔδ]ωκαν Μνασέαι Εὐχάνορος Φενικῶι αὐτῶι [καὶ | ἐκγ]όνοις [προ]ξενία[ν, π]ρο[μα]ντείαν, προδικίαν, προεδρί|αν, ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχοντος Ξενοκλεῦς, βου[λευ]‖όντων Ἀναξανδρίδα, Λαρισίου, Ξενοδόκου.

Standort: S. 2780.

Gleiches Archontat wie 2790, 2793 und 2808. S. 2658 Anm.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2793 *Homolle*, Bull. XXI, S. 292.

Θεο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν Δαόλκωι Σατύρου Φενικῶι αὐτῶι καὶ | ἐγγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, προεδρί|αν, ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχοντος Ξενοκλεῦς, βουλευ‖όντων Ἀναξανδρίδα, Λαρισίου, Ξενοδόκου.

Standort: S. 2780.

Zu ark. *Δαΐ-στρατος* (GDI. 1181 A 38) hier eine Parallele mit seltnem 2. Compositionsgliede: wer im Kampfe ⟨den Gegner⟩ schleift, ist Sieger. Vgl. *Δαΐ-αλκος* 2718, *Δάρκης* d. i. *Δα-άρκης* IGS. III, 1, 111, *Δαίμαχος* 2827.

Gleiches Archontat wie 2790, 2792 und 2808. S. 2658 Anm.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2794 *Homolle*, Bull. XXI, S. 292.

Δελφοὶ ἔδ[ωκ- -]αν [. . \]ιέρ[ωι] | Δαμοξένου Ἀρκάδι Μαντιν[εῖ] | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προ[ξενί]αν, προμαντείαν, προεδρίαν, προ‖δικίαν, ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρ|χοντος Δεξίππου, βουλευόντων | Ἴσωνος, Νικία, Δαμέα.

Standort: S. 2780.

H. schreibt: pour . . . . \IEP . . . Δ°. Danach nimmt er AN als Endung des Verbums und sieht in der Lücke von 4 Zeichen einen Platz, der nur mit 2 Zeichen beschrieben werden konnte, also *ἔδ[ωκ- -]αν*. *-ιερος* war in Arkadien beliebt (*Πλειστ-ιερος* GDI. 1181 A 30); von den bisher bezeugten Namen würde *[Ἀγ]χιέρ[ωι]* passen.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2766.

2795 *Homolle*, Bull. XXI, S. 292.

[Δελφοὶ ἔδωκαν . .]ε[. . .]άνδ[ρωι] | Μενεστράτου Ἀρκάδι Μεγαλοπο|λίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενί|αν, προμαντείαν, προεδρίαν, προ‖δικίαν, ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχον|τος Δεξίππου, βουλευόντων | Ἴσωνος, Νικία, Δαμέα.

Standort: S. 2780.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2766.

2796 *Homolle*, Bull. XXI, S. 293.

Δε[λφοὶ ἔδωκαν . . . .]εο[. . . .]‖ανδρία Ἀρκάδι [Μεγ]αλοπολίται | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδ‖ικίαν, ἀτέλειαν, ἀσυλίαν· ἄρχον|τος Δεξίππου, βουλευόντων | Ἴσωνος, Νικία, Δαμέα.

Standort: S. 2780.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2766.

2797 *Homolle*, Bull. XXI, S. 293.

Δελ[φοὶ] ἔδω[κ]αν Πυῤῥά[νδρ]ωι Ἀρισ[R. f. 11 Z.] | *Μεγαλοπολίται αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀτέλειαν, | ἀσυλίαν· ἄρχοντος Ἡρακλείδα, βουλευόντων ‖ Χαρισίου, Σακεδάλ(λ)ου, Δάμωνος.*

Standort: S. 2780.

Der Name *Σακέδαλλος* begegnet bisher nur 2502, 5 und 10 (a. 351). Welcher *Ἡρακλείδας* hier fungiert, ob der *ἄ.* vom J. 357 oder der Buleut *Ἡ. Καλλία* von 334 oder *Ἡ. Τιμαίου* von 331, ist nicht auszumachen. Wegen *Σακέδαλλος* haben wir dieses Archontat jedenfalls einstweilen von dem in 2582 und 2649 bezeugten (a. 228 und 229) zu trennen und der Wende des 4. zum 3. Jhrb. zuzuschreiben, wenn auch *H.* die gewöhnlichen Zeichen des 3. Jhrb. bei dieser Nr. verwenden lässt. Das andere Semester in 2825.

Zeit. Etwa 300 vor Chr.

2798 *Homolle*, Bull. XXI, S. 293.

Δελφοὶ ἔδωκαν Λυσικλεῖ Π[R. f. 12 Z.]*ου Μεγαλοπολίται αὐτῶι | καὶ ἐγγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος | Εὐκλέους, βουλευόντων* [R. f. 22/23 Z.]*ωνος.*

Standort: S. 2780.

Gleiches Semester vermutet mit 2666 und 2667. Die Einsetzung von *Κλευμάντιος, Ἀθάμβου, Ἡρακλείδα,* was dort steht, ist hier unmöglich. Da ist die Lücke zu klein, und das *-ωνος* lehrt, dass von den 5 Buleuten hier eine andere Zusammensetzung gegeben war.

Zeit. 238 oder 237 vor Chr. S. S. 694.

2799 *Homolle*, Bull. XXI, S. 295. Nach einer Abschrift von *Colin.*

Ἄρχοντος Πύρρου, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀθάμβου, Ἀρχελά|ου, Δίωνος ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς | ἐννόμοις· ἐπειδὴ Νίκων Νικία Μεγαλοπολίτας τραγωιδὸς καὶ πρότερον μὲν | εὔνους ὢν δι[(ε)]τέλει τᾶι πόλει καὶ ἐνδαμήσας δὲ ἀξιωθεὶς ἐπέδωκε τῶι θε|ῶι ἁμέραν καὶ ἀγωνίξατο καὶ εὐδοκίμησε, ἐπαινέσαι Νίκωνα Νικία Μεγαλο|πολίταν καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμα[ν]τείαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις, οὓς ἁ πόλις τίθητι, καὶ τὰ ἄλλα | τίμια πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει παρὰ τᾶς πόλιος, | καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς μετ᾽ αὐτοῦ ἄρχοντας καὶ ἐν τὸ πρυτανεῖον.

Standort: Basis der zwischen 208 und 183 vom *κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν* geweihten Statue für *Φιλοποίμην Κραύγιος Μεγαλοπολίτας.* Darunter 2800.

Durch diese Nr. erhalten wir das Sonderdecret zu der in Z. 307 stehenden Eintragung der *Πρόξενοι*-Liste 2581.

Z. 4/5 vgl. mit 2727, 4/5. Auffällig ΔΙΑΤΕΛΕΙ st. ΔΙΕΤ°, s. z. B. 2672. — 9 Über das *πρυτανεῖον* s. 2646 A; 2680, 9; 2819, 13.

Zeit. Priesterschaft IV: c. 161 vor Chr. S. die Bemerkung zu 2800.

2800 *Homolle*, Bull XXI, S. 295. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. | ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Θράσων καὶ Σωκράτης Πάτρωνος Αἰγιρᾶται παραγενό|μενοι ποθ' ἁμὲ ἐπιδείξεις ἐποήσαντο τῶι θεῶι διὰ τῶν λυρικῶν συστημάτων προφε|ρόμενοι [τ]ῶν ἀρχαίων πο[ητ]ᾶν, ἃ ἦν πρέποντα ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰν πόλιν ἁμῶν, φιλοτι||μίας καὶ σπουδᾶς οὐθὲν ἐλ[λ]είποντες, ἔτι δὲ καὶ τὰν ἐνδαμίαν καὶ τὰν ἀναστροφὰν [ἐ]ποήσαντο ἀξίαν αὐτοσαυτῶν τε καὶ τᾶς πόλιος ἁμῶν· ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθαι τᾶι πόλει | τῶν Δελφῶν ἐπαινέσαι Θράσωνα καὶ Σωκράτην ἐπὶ τᾶι αἱρέσει ἇι τυγχάνοντι ἔχοντες ἐν | τῶι ἐπιταδεύματι, εἶμεν δὲ αὐτοὺς προξένους τε καὶ εὐεργέτας τᾶς πόλιος καὶ αὐτοὺ[ς] | καὶ ἐκγόνους αὐτῶν, ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις π(ρ)οξένοις καὶ εὐεργέταις· || ἄρχοντος Ἀνδρονίκου τοῦ Φριχίδα, βουλευόντων Εὐαγόρα, Καλ(λ)ιμάχου, γραμματεύοντος | Εὐαγγέλου.

Standort: Basis der Philopoimen-Statue. Unter 2799.

Alter Sitte gemäss setzte man auf ein Denkmal des *κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν* ein Decret für Leute aus Achaia (über die Schreibung von *Αἴγειρα* s. 1774 und Nachtrag zu dieser Nr.); „avec une lyre dans la marge, emblème de la profession des personnages honorés". Von Z. 3 ab vgl. die Fassung in 2726, 4; mit *ἐπιτάδευμα* 2726, 15. — 9 *H.* ΠΟΞ°.

Pomtow setzte für *ἄ. Πύῤῥος* etwa 161, für *ἄ. Ἀνδρόνικος* c. 165 an. Hier steht letzteres Archontat unter ersterem, so dass man auf Umstellung in der Reihenfolge schliessen könnte. Ich lasse den alten Ansatz vorläufig: es muss erst geprüft werden, ob 2800 unter die bereits dastehende Nr. 2799 gesetzt wurde.

Zeit. Priesterschaft IV: c. 165 vor Chr.

2801 *Homolle*, Bull. XXI, S. 305. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλικρατίδηι, | Καλλιστράτωι Καλλικράτους | Κείοις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξε||νίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προ|δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προ|ξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος | Δαμαίου, βουλευόντων Ἀθανίωνος, || Ἁγίωνος, Ἀριστοκλέος.

Standort: Zusammen mit 2802—2808 auf einem Monumente unbekannter Herkunft. S. *Homolle* a. a. O. 304 und 307.

Gleiches Archontat wie 2769, 2770 und 2773. Schrift noch Ξ.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2769.

2802 *Homolle*, Bull. XXI, S. 305. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἀνενεώσαν(το) τὴν προξενίαν | τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς πρότερον | Δυνάτωι, Ἀργείωι Θεμίστου Ἐφεσίοις καὶ ἔδωκα[ν] αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προμαν|τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Διοδώρου, βουλευόντων Ἀριστομάχου, Ἀρι[σ]τοκράτους, Δαμέα.

Standort: S. 2801.

Z. 2 *H.* **ἀνενέωσαν**, sonst immer Medium (s. S. 844).

Diese und die folgende Nr., beide gleich datiert, stehen über 2804 *ἄ. Εὐδόκου*. Damit ist die Zeit im allgemeinen gegeben (Schrift: Ξ). *Διόδωρος* ist Hieromnemone a. 230 *ἄ. Ἥρυος* (2521) und Buleut *ἄ. Εὐδώρου* (2633—35); für *Ἀριστόμαχος* s. die Belege unter Nr. 2787; *Ἀριστοκράτης* ist Buleut *ἄ. Θεσσαλοῦ* (240—30), z. B. 2583, *Δαμέας* *ἄ. Δεξίππου* (zwischen 240 und 220), z. B. 2766.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2803 *Homolle*, Bull. XXI, S. 305. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Σωστράτωι, Θεοπόμπωι, Θεμιστοκλεῖ Α[. . .]ωνος υἱοῖς Ἐφεσίοις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις |(πρ)|οξενίαν, προμαν|τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων ‖ καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Διοδώρου, βουλευόντων Ἀριστ[ο]μάχου, Ἀριστοκράτευς, Δαμέα.

Standort: S. 2801.

Z. 2 ΡΓΟ°. — Zur Datierung vgl. 2802.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2804 *Homolle*, Bull. XXI, S. 305. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

Θεο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν Σιμίαι [. . .]ονίδα ἐξ Ἄργευς τοῦ Ἀμφιλόχου | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, | ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Εὐδόκου, βουλευόντων Ἀλκαμένευς, Νικία, | Μενάνδρου.

Standort: S. 2801.

Zeit. 285 vor Chr. S. Nr. 2781.

2805 *Homolle*, Bull. XXI, S. 306. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

[Θεοί. Δελφ]οὶ ἔδω[κ]αν Κρι[R. f. 18 Z. αὐτῶι κ]αὶ ἐκγόνοις προξενίαν, π[ρο]μαντεία[ν, προ[ε]δρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλ[ε]ιαν πάντων κ[αὶ] | τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος ‖ Εὐδόκου, βουλευόντων Ἱέρου, Λύσωνος, Π[εισιθ]έου.

Standort: S. 2801. Zusammen mit 2806.

Z. 5 schrieb *Perdrizet* Γ . . . . . ΞΟΥ ab. S. Nr. 2835.

Die Nrn. 2805, 2806 und 2835 gehören einem und demselben Semester an. Wie hier das unverständliche Γ . . . . . ΞΟΥ durch Vergleich mit Nr. 2835 schwindet, so in der nächsten Nr. wohl ΓΡΑΞΕ, und so kommen wir auf 5 Buleuten: *Ἀρισταγόρας, Λύσων, Ἱερος, Ἀρίστων, Πεισίθεος*. Die Schrift hat immer Ξ, und Nr. 2835 ist sogar *στοιχηδόν* geschrieben. Dadurch wird klar, dass dieses Archontat von dem jüngern aus dem J. 235 getrennt werden muss (s. 2638 und 2781). Die Buleutennamen kommen sämtlich in Nr. 2502 vor, nicht der des Archonten. Alle Erwägungen führen auf die

Zeit c. 300 oder erstes Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2806 *Homolle*, Bull. XXI, S. 306. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκα[ν . . . .]λόχωι Φιλίππου Μακεδόνι [ἐ]ξ Αἰγειᾶν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαν[τ]είαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | [π]άντων [κ]αὶ [ἐ]πιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς καὶ τἆλλα [ὅσα ‖ κ]αὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχον|[τ]ος Εὐ[δ]όκου, βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Π[(εισιθ)]έ[ου, | Ἱ]έρου, Λύσωνος.

Standort: S. 2801. Unmittelbar unter 2805.

Z. 6 ΓΡΑΞΕ[α], aber vgl. 2805 und 2835.

Zeit. c. 300 oder erstes Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2805.

2807 *Homolle*, Bull. XXI, S. 306. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

[Δ]ελφοὶ ἔδωκαν [R. für c. 15 Z. ἐκ | Κ]ασσανδρεία[ς αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | πρ]οξενίαν, προ[μαντείαν, προεδρί[α]ν, προδικίαν, ἀσυ[λίαν, ἀτέλειαν ‖ πά]ντων καὶ ἐπιτ[ιμὰν καθάπερ Δε]λφοῖς καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ|[λ]οις προξένοις καὶ εὐεργέταις· | [ἄ]ρχοντος Δεξίππου, βουλευόντων | Ἴσωνος, Δαμέα, Νικία.

Standort: S. 2801.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2766.

2808 *Homolle*, Bull. XXI, S. 307. Nach einer Abschrift von *Perdrizet*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Λέωνι Αἰσχύλου Μυλασσεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαν|τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ|λειαν πάντων καὶ ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελ|φοῖς καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Ξενοκλεῦς, βουλευόντων | Ἀναξανδρίδα, Λαρισίου, Ξενοδόκου.

Standort: S. 2801.

Gleiches Archontat wie 2790, 2792 und 2793. S. 2658 Anm.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2809 *Homolle*, Bull. XXI, S. 307. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Στρον[. . . . (.)]ι Λαττ[ά]βου Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ | ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώ|νοις οἷς ἁ πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ τἀλ λα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος ‖ Δαμοχάρεος, βουλευόντων Δάμωνος, Δαμοτίμου, Κλεωνύμου.

Standort: Deux assises en marbre d'une base rectangulaire de 2 m. environ de longueur. Da in den Nrn. 2809—2821 fast nur Ätoler geehrt werden, wird ein ätolisches Anathem anzunehmen sein.

Δάμων Buleut ἄ. *Ἀρχιδάμου* 2810, ἄ. *Δαμοτίμου* 2736, ἄ. *Ἀρισταγόρα* 2740; *Δαμότιμος* s. 2735; für *Κλεώνυμος* fehlt ein Beleg.

Ätolische Namen sind z. B. *Στρόνβιχος* (vgl. 2041 Anm.), *Λάττυπος* (2525) und *Λάτταμος* (2531 und 2529).

Gleiches Archontat wie 2721, aber andres Semester (s. 2811).

Zeit. 230—200 vor Chr.

2810 *Homolle*, Bull. XXI, S. 307. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πιττία Βαβύρτα Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς | ἁ πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ τἆλλα ὅσα καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχιδάμου, ‖ βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Δάμωνος, Ἀθάμβου.

Standort: S. Nr. 2809. Unmittelbar unter dieser Nr.

Über die Namensform *Βαβύρτας* s. zu Nr. 2183.

Gleiches Semester wie 2812: an beiden Stellen unter Decreten ἄ. *Δαμοχάρεος*. *Ἀρισταγόρας* ἄ. von 2739 und 2740; über *Ἄθαμβος* s. 2785 Anm.; über *Δάμων* s. 2758.

Zeit. 230—200 vor Chr. Vgl. Nr. 2755.

2811 *Homolle*, Bull. XXI, S. 308. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Λεοντομ[.......] Στρογγυλί[ου] | Αἰτωλῶι αὐτῶ - - - - ι καὶ ἐκ[γό]νοις προξενίαν, προ|μαντείαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ | πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ ‖ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Δαμοχάρεος, βουλευόντων Δάμωνος, Δαμοτίμου, Κλεωνύμου.

Standort: S. Nr. 2809.

Gleiches Archontat wie 2721, aber andres Semester. S. Nr. 2809.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2812 *Homolle*, Bull. XXI, S. 308. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀνδρομένει Κλεωνύμου Αἰτωλῶι | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν | ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ(λ)οις προξένοις καὶ ‖ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχιδάμου, βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Δάμωνος, Ἀθάμβου.

Standort: S. Nr. 2809. Unter Nr. 2811.

Gleiches Semester wie 2810.

Zeit. 230—200 vor Chr. Vgl. Nr. 2755.

2813 *Homolle*, Bull. XXI, S. 308. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν [...]καφωι Καλλικ[.....(.)]ος Αἰτω[λ]ῶι [αὐτῶι καὶ ἐκγό]νοις προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Αἰ[νησί]δα, βουλευόντων Θευσκόπου, Ξένωνος, Χάρητος.

Standort: S. Nr. 2809.

Gleiches Archontat wie 2817, 2826, 2841. Hier fehlen die 2 Buleuten *Ἀρισταγόρας* und *Ἀλκαμένης*. Die Schrift hat überall Ξ. *Αἰνησίδας* ist 2582 Buleut *ἄ. Ἡρακλείδα* (228 oder 229 vor Chr.); *Ξένων ἄ. Στράτωνος* 2669 (a. 234), ebenso *ἄ. Εὐκλείδα* (2785), *Νικοδάμου* (2653) und *Δαμοτίμου* (2736); *Χάρης* Buleut *ἄ. Νικαΐδα* 2650 (zw. 260 und 250), *ἄ. Ἀθανίωνος* 2605 (etwa 230 vor Chr.); *Ἀλκαμένης ἄ. Ξενοκλέος* 2787; *Ἀρισταγόρας ἄ.* 2526 (zw. 224 und 220). Die Nr. 2817 steht unter einem Decrete *ἄ. Θεοτέλου* (2816), während 2826 über *ἄ. Ἱπποτα[* und *Θεσσαλοῦ* (2827 und 2828) gesetzt ist.

Alle Erwägungen ergeben als

Zeit Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2814 *Homolle*, Bull. XXI, S. 308. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

[Θεοί. Δελφ]οὶ ἔδωκαν [. . . . .]ωι [. .]τοδάμου Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ ἐκγό|νοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις | οἷς ἁ πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ τἆλλα ὅσα καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Αἰσχριώνδα, βου||λευόντων Θρασυκλέος, Ξενοχάρεος, Ἁγνία.

Standort: S. Nr. 2809.

Gleiches Archontat wie 2789, aber hier andres Semester.

Θρασυκλῆς Buleut ἄ. *Συλόχου* 2839; *Ξενοχάρης* ἄ. in 2588 (zw. 260 und 230); *Ἁγνίας* Buleut ἄ. *Καλλικλεῦς* (a. 266 oder 262) in Nr. 2776, Hieromnemone ἄ. *Δαμοσθένεος* 2519 und Buleut auch ἄ. *Θεσσαλοῦ* 2602. Auf dem Steine steht 2814 unter dem Decrete 2813 ἄ. *Αἰνησίδα*.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2815 *Homolle*, Bull. XXI, S. 309. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ξενίππωι Νικοστράτου Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις | οἷς ἁ πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ τἆλλα ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀριστοξέ||νου, βουλευόντων Καλλικράτευς, Ἀπημάντου, Μαιμάλου.

Standort: S. Nr. 2809.

Gleiches Archontat mit 2743. Zu dem unten gegebenen hohen Ansatze stimmt hier nicht die Schrift (Ξ) und die Stellung unter 2814 ἄ. *Αἰσχριώνδα*. Vgl. jedoch, was für das 4. Jhrh. spricht, unter 2743.

Zeit. 351/50 vor Chr.

2816 *Homolle*, Bull. XXI, S. 309. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Λυδικῶι Βα[. . .]ος Αἰτωλῶι [αὐ]τῶι καὶ ἐκγ[όνοις Δ]ελφοὶ | ἔδωκαν προξενίαν, προεδρίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς· ἄρχοντος Θευτέλου, βουλευόντων Ξενοστράτου, Ἐτυμώνδα, Κλέωνος, Ἀγέα.

Standort: S. Nr. 2809.

Die Inschrift steht mit 2817 zusammen auf éinem Steine, und zwar über 2817 ἄ. *Αἰνησίδα*. Sie gehören beide in ein und dieselbe Zeit. *Θευτέλης* ist Buleut 2750 ἄ. Ὀρέστα, *Ἐτυμώνδας* 2600 ἄ. *Νικοδάμου* (240—200), *Κλέων* Buleut ἄ. *Καλλικλέος* (2606), *Εὐθύωνος* (2616) und *Φαίνιος* (2609).

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2817 *Homolle*, Bull. XXI, S. 309. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Τηλεφάνει Καλλέα Αἰτωλῶι αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Αἰ[ν]ησίδα, βουλευόντων Θευσκόπου, Ξένωνος, Χάρητος.

Standort: S. Nr. 2809.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2813.

2818 *Homolle*, Bull. XXI, S. 310. Nach einer Abschrift von *Cahen*.

[*Θεοί*.] | *ἐπειδὴ* R. f. 16 Z. *ἐ*]*πελθὼν ἐπὶ τὰ*[*ν ἐκκλησί*]*αν διελέ*[*γη ὑπὲρ Πυῤῥο*[R. f. 10 Z.] *Ναυπακτίου*], | *ἂν ἔχει* [*ἐκ-τέν*][(*ε*)]*ιαν καὶ σπουδὰν ὑπὲρ τᾶς πόλιος ἁμῶν, καὶ* [*διότι εὔχρηστος γί*]*νεται τ*[*ο*]*ῖς* [*ἐντυγχα*]*νόντοις τῶν πολιτᾶν κα*[*τὰ-*] *κοινὸν καὶ καθ' ἰδίαν, ἀγαθᾶι τύχαι*, [R. f. 5 Z. *δεδόχθαι τ*]*ᾶι πόλει τῶν Δελφῶ*[*ν*] ‖ *ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπαινέσαι Πυῤῥο*[. . . . . .]*κο*[. .] *Ναυπάκτιον, ὑπάρχειν* | *δὲ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, πολι*|*τείαν, ἀτέλειαν, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι* | *καὶ τἆλλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει·* | *ἄρχοντος Βαβύλου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσθένεος, Ἰατάδα τοῦ Πάτρωνος, γραμματεύοντος Ἁγίωνος τοῦ Κλευδάμου.*

Standort: S. Nr. 2809.

Das Formular ist das der Decrete, in denen *Ἁγίων Κλεοδάμου* Antragsteller ist: 2627, 2682. Vgl. noch namentlich 2683. Nach letzterer Nr. habe ich auch die Überschrift aufgenommen. — 3 Abschrift ΕΧΕΙ....Σ ΙΑΝ, s. 2683. — Nach *τύχαι* war wohl nur Interpunktionsraum, allerdings grösser als sonst.

Zeit. Priesterschaft VI (in der Zeit von 150—140).

2819 *Homolle*, Bull. XXI, S. 310. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[*Ἀγα*]*θᾶι τύ*[*χαι· ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δε*]*λφῶν* [*ἐν ἀγορᾶι τε*]*λείωι σ*[*ὺμ ψάφοις τα*]*ῖς* [*ἐννό*]*μοις· ἐπειδ*[*ὴ Βια*]*ῖος Ἀριστολλάου Ν*[*αυ*]*πάκτιος ἁ*[*νὴρ ἀγ*]*αθ*[*ός ἐ*]*στι ποτὶ* [*τὰν*] *πόλ*[*ιν τῶν Δελφῶν*] | *καὶ τὸ ἱερὸν ἐκτενὴς καὶ φιλότιμος ὑπάρχ*[*ει*, noch R. für 38 Z. | . .]*ος τᾶς πόλιος ἁμῶν ἀνεδέξατο*

τὰν θεωροδοκίαν [τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων καὶ] ‖ πρόθυμόν τε αὐτοσ⟨σ⟩αυτὸν ἀγωνιστὰν παρασκευάζει ὑπὲρ τῶν τᾶι πόλει συνφερόντων καὶ ἐν οἷς κά τις αὐτοῦ χρείαν ἔχων τυγχάνῃ τῶν πολιτᾶν πάντα καὶ λέγων καὶ πράσσ[ων] | τὰ ἄριστα διατελεῖ κατὰ τὰν αὐτοσαυτοῦ δύναμιν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀποκεχαρίστηται αὐτῶι ὑπό τε | τῶν θεωρῶν καὶ ἑτέρων πλειόνων· ὅπως οὖν καὶ ἁ πόλις τὰς καταξίας χάριτας ἀποδιδοῦσα φαίν[η]ται τοῖς τε ποτ᾽ αὐτὰν καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ὁσίως καὶ εὐσεβῶς διακειμένοις· ἀγαθᾶι τύχαι· δεδ[ό]‖χθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐπαινέσαι Βιαῖον Ἀριστολλάου Ναυπάκτιον καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν | τῶι τοῦ θεοῦ στεφάνωι ἀριστείωι τᾶς τε ἐν τὰν πόλιν εὐεργεσίας καὶ εὐνοίας ἕνεκεν καὶ τᾶς | ποτὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν θεὸν εὐσεβείας καὶ ὁσιότατος χάριν, ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι πορεύεσθαι | καὶ ἐν τὸ πρυτανεῖον ἐν τὰν θυσίαν τῶν Ῥωμαίων, εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον καὶ εὐεργέτα[ν] | τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, ὑπαρχέτω δὲ αὐτῶι ἀσφάλεια καὶ προμαν‖τεία καὶ προδικία καὶ ἀτέλεια πάντων καὶ ἀσυλία, εἶμεν δὲ αὐτῶι καὶ ἰσοπολιτείαν πάντων ὅσων καὶ Δελφοῖς, καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγώνοις πάντοις οἷς ἁ πόλις | τίθητι καὶ τὰ ἄλλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· | ἄρχοντος Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Γεννα[ί]ου τοῦ Ἡράκωνος, Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου, Σωστράτου τοῦ Σωτύλου.

Standort: S. Nr. 2809.

Z. 2/3, vgl. 2820, 2821. — 4 nach 2646, 3. — 11 vgl. 2727. — 13 *Colin*: ΘΥΣΙΑΝ, Parallele 2680, 8 ff. — 14 Danach ist 2624, 6 st. *ἐδόθη* vielmehr *ὑπαρχέτω* einzusetzen.

Zeit. Priesterschaft VI (in der Zeit von 150—140).

2820 *Homolle*, Bull. XXI, S. 311. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Ἀγαθᾶι τύχαι. ἔδ[οξε] τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς [ἐννόμο]ις· ἐπειδὴ Ἀρ[ισ]τώνυμος Ἀρι|στοδάμου ⟨Ἀριστοδάμου⟩ Ναυπάκτιος ἀνὴρ ἀγαθός ἐστι περὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ τὸ ἱερὸν ἐκτενὴς καὶ φι|λότιμος ὑπάρχει· ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐπαινέσαι Ἀριστ[(ώ)]νυμον Ἀριστοδάμου Ναυπά|κτιον καὶ εἶμεν αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλιος καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἀ‖σφάλειαν καὶ προ-

μαντείαν καὶ προδικίαν καὶ ἀτέλειαν πάντων καὶ ἀσυλίαν, εἶμεν [δ]ὲ αὐτῶι καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι καὶ τὰ λοιπὰ τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχοντος Ἄρχωνος, βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀθάμ|βου τοῦ Ἀθανίωνος, Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος, Ἀθάμβου τοῦ Ἀγάθωνος.

Standort: S. Nr. 2809.

Z. 2 über *ἐκτενής* s. 2756, 7. — 3 Abschrift *Ἀριστόνυμον*.

Gleiches Archontat und Semester wie 2678: es ist *Ἄρχων Καλλία*. S. 2678.

Zeit. Priesterschaft IV (in der Zeit von 170—157).

2821 *Homolle*, Bull. XXI, S. 312. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεο[ί]. | ἀγαθᾶι τύχαι. ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Θέοξις Δαμοκλέος Αἰγαιεὺς ἀνὴρ ἀγαθός ἐστι περὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ τὸ ἱερὸν ἐκτενὴς καὶ φιλότιμος | ὑπάρχει· ἀγαθᾶι τύχαι· δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐπαινέσαι Θέοξιν Δαμοκ(λ)έος Αἰγαιῆ καὶ εἶ||μεν αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλιος καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἀσφάλειαν καὶ | προμαντείαν καὶ προδικίαν καὶ ἀτέλειαν πάντων καὶ ἀσυλίαν, εἶμεν δὲ αὐτῶι καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ προ|εδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι καὶ τὰ λοιπὰ τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχοντος Εὐκλέος τοῦ Καλλιστράτου, βουλευόντων | τὰν πρώταν ἑξάμηνο[ν Εὐδόκου τοῦ Πραξία, Ἀγησιλάου τοῦ Ταραντίνου, γραμ]ματεύοντος δὲ Πο||λίτα τοῦ Ἀσάνδρου.

Standort: S. Nr. 2809.

Z. 3 über *ἐκτενής* s. 2756, 7. — Der Name des Geehrten kommt einmal GDI. 3352 vor: *ἁ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων Ἀρόταν Θεόξιος Αἰγιακὰν ἀρετᾶς ἕνεκεν κτλ.* — 4 *H.* ΔΑΜΟΚΕΟΣ.

Gleiches Archontat wie z. B. 2089.

Zeit. Priesterschaft VI (in der Zeit von 150—140).

2822 *Homolle*, Bull. XXI, S. 313. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Ἀ]γαθᾶι τύχα[ι | . . . . . .]ένει Ἀνδροσθέ[ν]εος Κορινθίωι | [αὐτῶι κ]αὶ ἐκγόνοις Δελφ[ο]ὶ ἔδωκαν | [προξεν]ίαν, προμαν-

τείαν, προεδρίαν, ‖ [ἀτέλει]αν πάντων, ἀσυλ[ί]αν, προδικίαν | [καὶ τὰ] ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς [ἄ]λλοις | προξένοις καὶ εὐεργέτ[α]ις· ἄρχοντος | Διοκλέος, βουλευόντων Ἁγνία, | Χαριξένου, Δάμωνος, [Ὀ]ρέστα, Ἀρχέλα.

Standort: Ein bisher unbekanntes megarisches Weihgeschenk. Darauf die Nrn. 2822—2842. S. *Homolle* a. a. O. 309 und 319.

Vgl. 2824, wo der Bruder geehrt wird.

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr. S. Nr. 2619.

2823 *Homolle*, Bull. XXI, S. 313. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἐξακέστωι Χαβρίνου Μεγα[ρεῖ] αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προ|ξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδ[ικία]ν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν | πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρ[οξέν]οις καὶ εὐεργέταις· | ἄρχοντος Ἀμεινία, βουλευ[όντω]ν Τι[μο]κράτ[ευς, Κα]λλικλεῦς, Ἀθάμβου.

Standort: S. Nr. 2822.

Zwischen Nr. 2822 und 2824, die beide gleich datiert sind und für zwei Söhne des Ἀνδροσθένης aus Korinth im Ausgange des 4. Jhrh. die gleichen Ehren verzeichnen, ist mit jüngerer Schrift (Ξ st.). und engeren Spatien zwischen den Zeichen obiges 4 zeiliges Decret gezwängt. *Ἀμεινίας* ist Hieromnemone ἄ. *Στράτωνος* a. 234 (2517); *Τιμοκράτης* ἄ. 2837; Buleut 2772 und 2789; *Καλλικλῆς*, bekannt aus Gr. C, ist ἄ. *Εὐδόκου* (2638) und *Ἀρχέλα* (2587) als Buleut thätig; über *Ἄθαμβος* s. 2785 Anm. Es ist nicht unwahrscheinlich, dass der Zeuge im J. 195 (Nr. 2081) noch unser Archont ist.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2824 *Homolle*, Bull. XXI, S. 313. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. ἀγαθᾶι τύχαι. | Ἑρμοκράτ[ε]ι Ἀνδροσ[θέ]νεος Κορινθί[ωι] | αὐτῶι καὶ [ἐκγό]νοις Δελφοὶ ἔδωκαν | προξενί[αν, προ]μαν[τεί]αν, προεδρίαν, ‖ ἀτέλειαν π[άντ]ων, ἀσυλίαν, προδικίαν | καὶ τἆλλα ὅσα κ[αὶ] τοῖς ἄλλοις | προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος | Διοκλέος, βουλευόντων Ἁγνία, | Χαριξένου, Δάμωνος, Ὀρέστα, Ἀρχέλα.

Standort: S. Nr. 2822.

Vgl. 2822, wo der Bruder geehrt wird.

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr. S. Nr. 2619.

2825 *Homolle*, Bull. XXI, S. 314. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Τίμωνι Ἀγάθωνος Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις π[ροξε]‖νίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν,

ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάν[των] | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχον[τος] ‖ Ἡρακλείδα, βουλευόντων Ἀθάμβου, Ξένωνος, Ἰασιμάχου.

Standort: S. Nr. 2822.

Unter Nr. 2824, datiert ἄ. Διοκλέος (zw. 325 und 300), steht obige Nr.; auch hat sie jüngere Schrift. Ἰασίμαχος ist jedenfalls derselbe, der zw. 270 und 260 ἄ. Ἀχαιμένευς Buleut ist (2615). Trotz der Schrift identificiere ich das Archontat von Nr. 2797 mit dem obigen. — Der Geehrte ist GDI. 3010—12, 3014 (s. *Foucart* 31, 33, 33a, 34) Strateg, wenn *Foucart's* Zeitbestimmung der Nr. das Richtige trifft (306 vor Chr.).

Zeit. Etwa 300 vor Chr.

2826 *Homolle*, Bull. XXI, S. 314. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀπολλοδώρωι Μέγωνος [. . . . . αὐτῶι καὶ ἐκγόνο]ις προξ[ενίαν], | προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλία[ν, ἀτέλειαν πάντ]ων καὶ τἄλλα | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Αἰν[ησίδα, βουλευ]όντων ‖ Ξένωνος, Θευσκόπου, Χάρητος.

Standort: S. Nr. 2822.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2813.

2827 *Homolle*, Bull. XXI, S. 314. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. τύχα ἀγαθά. | Δελφοὶ ἔδωκαν Δαμίνωι Δαιμάχου Α . . . αδίω[ι] | αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις προξ[ε]νίαν, προμ[αντ]είαν, | ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλ[ο]ις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἱπποτα[Blieb unvollendet.

Standort: S. Nr. 2822.

Die Inschrift steht zwischen 2826 ἄ. Αἰνησίδα und 2828 ἄ. Θεσσαλοῦ. Ihre Lettern sind grösser, fetter und weiter auseinander stehend gegeben als die der beiden Nachbarn. Die Schrift hat aber in allen drei Decreten Ξ. Für den Archontennamen haben wir keine Parallele, so dass, ob Ἱππό-τας oder Ἱππο-τα[, offene Frage bleibt. Unsicher ist auch das Ethnikon: in der Überschrift zu dieser Nr. giebt *H.* Δ . . . ΑΔΙΟΣ, im Texte Α[. . . (.)]ΑΔΙΩ[Ι]. Wenn auf dem megarischen Anatheme (s. 2822) Decrete für Korinther (2822, 2824) Platz fanden, wäre eins für einen Mann einer korinthischen Kolonie nicht befremdlich; ob Λ[ευκ]αδίω[ι]? Vgl. 2581, 100.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2828 *Homolle*, Bull. XXI, S. 314. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεοί. | [Δελφοὶ ἔ]δω[κα]ν Βοσπ[ίω]νι Εὐφρονίου Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ ἐκ[γό]νοις | [προξ]ε[νία]ν κ[ατὰ] τὸν νόμον, προμαν-

[τε]ίαν, ἀτέλειαν καὶ τἄλ[λ]α | [πά]ντα ὅσα καὶ [τ]οῖς ἄλλοις προξέ[νοις κ]αὶ εὐεργέταις [το]ῖς Δελφῶν· ‖ [ἄρχο]ντος Θεσσαλοῦ, βου[λευό]ντων Ἁγνία, Ε[ὐκ]λέο[ς

Standort: S. Nr. 2822.

Zu *προξενίαν κατὰ τὸν νόμον* vgl. 2789. — Unwahrscheinlich ist, dass die Inschrift nur 2 Buleuten genannt haben sollte. Nach der Wiedergabe der Inschrift im Bull. freilich ist die Annahme, dass auch nur einer noch fehlt, gewagt. — Für den Namen des Geehrten setzt *H.* *Βοσπ . ων* an, lässt aber im Texte Raum für *Βοσπ . . ν* oder *Βοσπ . . . ν*. Überliefert ist nun ein *Βόσπων Ἵππωνος* GDI. 3029 („Koseform zu *Βοσπόριχος*", einer, der am Feste der *Βοσπόρια* geboren ist, 3058 *Bechtel*), und unbedenklich ist die Annahme der Nebenform *Βοσπ-ίων*.

Gleiches Semester mit 2602 und 2604. Nirgends steht die Fünfzahl der Buleuten vollständig.

Zeit. 240—230 vor Chr. S. S. 694.

2829 *Homolle*, Bull. XXI, S. 315. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Ἀγα]θ[ὰ] τύχ[α. | R. f. 9 Z.*]οκλέους Μεγαρ[εῖ* | *αὐτῶι] κα[ὶ ἐ]γγόνοις Δελφοὶ ἔ[δω]κ[αν πρ]οξενίαν, προμαντεί[αν],* | *προε[δ]ρίαν, ἀτέλειαν πάντ[ων],* | *ἀσυλ[ί]αν, προδικίαν καὶ τἄλλ[α]* | *ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις* | *καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος* | *Διοκλέος, βουλευόντων* ‖ *Ἥρυος, Πειθαγόρα, Βοίλων[ος].*

Standort: S. Nr. 2822.

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr. S. Nr. 2619 und 2830.

2830 *Homolle*, Bull. XXI, S. 315. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. τύχα ἀγαθά. | *Δελφοὶ ἔδωκαν Χάρωνι Λύσωνος Μεγαρ|εῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαν|τείαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ* ‖ *τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχ|οντος Διοκλέους, βουλευόντων Πειθαγόρα, Βούλ|ωνος, Εὐκρίτου, Ἥρυος.*

Standort: S. Nr. 2822.

Zeit. Zwischen 325 und 300 vor Chr. S. Nr. 2619 und 2829.

2831 *Homolle*, Bull. XXI, S. 315. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πυθοδώρωι Πύθωνος Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | *προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλει[αν]* | *πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτ[αις]·* | *ἄρχοντος Ἀρχιάδα, βουλευόντων Αἰνησίδα, Κλευφάνευ[ς*

Standort: S. Nr. 2822.

Verwandt gewiss *Πύθων Πυθοδώρου Foucart* 17, 4.

Die Inschrift steht unter 2830 *ἄ. Διοκλέους* und hat immer Ξ. Merkwürdig ist, dass 2748 *ἄ. Θεολύτου* als Buleuten auch *Κλεοφάνης* und *Αἰνησίλας* hat. Doch mit dieser Zeit kann obige Nr. nichts zu thun haben. Wir haben im J. 236 ein *Ἀρχιάδας*-Archontat, s. 2593. Über *Αἰνησίδας* s. 2813, *Κλευφάνης* 2582.

Zeit. 236 vor Chr.

2832 *Homolle*, Bull. XXI, S. 315. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν]ιτωι Ἀγήτορος | [Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξενίαν], προμαντείαν, προεδρ|[ίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλεια]ν πάντων καὶ τἄλ[λα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις] καὶ εὐεργέταις· ‖ [ἄρχοντος , βουλευόντων] Δείνωνος, [. . . . .]ος, | [ ], Εὐχαρίδα.

Standort: S. Nr. 2822.

Die Zeilendivisoren mit nur einiger Sicherheit zu setzen, ist unmöglich, drum habe ich sie oben nach dem letzten überlieferten Worte eingestellt. Die Inschrift steht über Nr. 2833, deren Bestimmung auch nur eine allgemeine sein kann. Hier sind die Zeichen mit grösseren Spatien gesetzt, so dass Nr. 2832 vor 2833 dagestanden zu haben scheint. In der Schrift sonst beide gleich. *Εὐχαρίδας* ist Buleut *ἄ. Ἀμύντα* 2758 (zw. 260 und 250) und *ἄ. Καλλιέρου* 2654 (zw. 240 und 200). Der Name *Δείνων* kommt erst in Pr. IV wieder vor (2696).

Zeit. Zweite Hälfte des 3. Jhrh. vor Chr.

2833 *Homolle*, Bull. XXI, S. 316. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Δελφοὶ] ἔδωκαν Φιλίνωι Φιλίνου Μεγα[ρεῖ] α[ὐ]τῶ[ι καὶ ἐκγό|νοις πρ]οξενίαν, προμαντείαν, θεαροδοκί[αν, προδικίαν, προε|δρίαν, ἀ]συλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλ[λα ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προ]ξέν[οις κ]αὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχ[R. für c. 5 Z. ‖ R. für 16 Z.]*ολιος, Τιμογένευς, Ἀγήτορο[ς].*

Standort: S. Nr. 2822.

Bei diesem Archontate ist, so weit es bis jetzt scheint, *ἄ. Ἀρχιάδας* ausgeschlossen (s. die beiden Semester in 2593 und 2831), desgleichen *ἄ. Ἀρχιδάμου* (s. 2810 und 2755). Aber *ἄ. Ἀρχέλα* ist nur ein Semester bekannt (2608), und *ἄ. Ἀρχ[* haben wir auch schon einmal 2752 und 2753. Hier müssen wir neue Publikationen abwarten, ehe wir zur definitiven Bestimmung kommen. *Τιμογένης* Buleut a. 234 *ἄ. Στράτωνος* (2664), *Ἀγήτωρ* a. 238 *ἄ. Εὐκλέος* (2774; vgl. dazu 2620). Die Nr., unter der die Inschrift steht, Nr. 2832, entbehrt des Archonten, so dass der Schluss auf die Datierung aus der Stellung fehlt. Da in die Lücke von 4/5 noch

die 11 Zeichen von *βουλευόντων* kommen, waren wohl nur drei Buleuten genannt. Schrift: Ξ.

Zeit. Zweite Hälfte des 3. Jhrh. vor Chr.

2834 *Homolle*, Bull. XXI, S. 316. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θ[εός]. τύχαι ἀγαθᾶι. Δελφοὶ | ἔδωκαν Θεοδ[(ώ)]ρωι Ἀπολλο|δώρου Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ | ἐκγόνοις προξενίαν, προ‖μαντείαν, εὐεργεσίαν, πρ|οεδρίαν, προδικίαν ποτὶ | Δελφοὺς καὶ τὰ ἄλλα ὅσα κ|αὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος ‖ Ὀρνιχίδα, βουλευόντων Κα|λλικράτεος, Συλόχου, Χαρι|ξένου, Ἱππάρχου, Ἀγέλα.

Standort: S. Nr. 2822.

Schrift *στοιχηδόν*, Z. 2—7 mit 20, Z. 1, 8—11 mit 21 Zeichen (immer Ξ). — 2 Abschrift ΟΔΟΡΩΙ. Die epichorische Form *Θέδωρος* ist vom delphischen Steinmetzen geändert worden.

Gleiches Archontat wie 2751, 2842 und IGS. III, 1, 112.

Zeit. 325—300 vor Chr.

2835 *Homolle*, Bull. XXI, S. 316. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Θεός. τύχαι ἀγα]θᾶι. | [Δελφοὶ ἔδωκα]ν Που|[λυ R. f. 9 Z.] *ται[.* R. f. 11 Z.]*ιμα[.* ‖ ...... *αὐτῶι] καὶ | [ἐκγόνοις πρ]οξενί|[αν, θεαροδοκ]ίαν, εὐ|[εργεσίαν, πρ]ομαν|[τείαν, προεδ]ρίαν, ‖ [προδικίαν] ποὶ Δελ|[φούς, ἐπιτι]μάν, ἀσυ|[λίαν καὶ τὰ] ἄλλα ὅσ[α καὶ τοῖς ἄ]λλοις | [προξένοι]ς καὶ εὐ|[εργέτα]ις· ἄρχοντος | [Εὐδόκ]ου, βουλευόν|[των Ἀ]ρισταγόρα, Λύ|[σων]ος, Ἱέρου, Ἀρίστωνος, [Π]‖εισιθέου.*

Standort: S. Nr. 2822.

Schrift *στοιχηδόν* mit 15 Zeichen in Z. 1—4, 6, 7, 10—12, 16 und 17, mit nur 14 in Z. 5, 8, 9, 13 und 14, mit 16 in 15 und 19 (ev. 20) in Z. 18. Die Zeilenanfänge stehen in einer senkrechten Linie, die Zeilenschlüsse sind verschieden, also muss ich das Γ des letzten Wortes noch auf Z. 18 setzen, nicht mit *H.* Z. 19 um ein Zeichen ausrücken; er hat | *[Π]εισιθέου*. — Dass das Decret einem Megarenser galt, erraten wir aus dem Denkmale, auf dem es stand. Megarische Namensformen, wie *Πουλυδάμας* GDI. 3021, *Πουλυχάρης* und *Πουλύας* GDI. 3029 und 3025 weisen auf die Composition hin.

Zeit. c. 300 oder erstes Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2805.

2836 *Homolle*, Bull. XXI, S. 317. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐγείτωι Ἡροδώ|ρου Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις πρ[ο]|ξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, ‖

ἀτέλειαν πάντων, ἀσυλίαν, προ|δικίαν καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· | ἄρχοντος Ἀρχιδάμου, βουλευόντων Πυθοδώρου, Ἀγαζάλου, || Θεσσαλοῦ.

Standort: S. Nr. 2822.

Der Name *Εὔγειτος* begegnet megarisch oft, s. GDI. 3095; 3025.

Gleiches Archontat wie 2755; dort vier Buleuten.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2837 *Homolle*, Bull. XXI, S. 317. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεοί. | Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλικράτει Ἡρέα | Μεγαρεῖ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξε|νίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, πρ[ο]|δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλεια[ν πάντων] | καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖ[ς ἄλλοις προξέ]|νοις· ἄρχοντος Τιμοκρ[άτεος, βουλευόν]|των Ἐχέμμα, Ἀριστ[

Standort: S. Nr. 2822.

Die Inschrift steht unter Nr. 2836 *ἄ. Ἀρχιδάμου* und hat durchaus gleiche Zeichen. Ein *Τιμοκράτης* ist Buleut *ἄ. Αἰσχριώνδα* 2789 und *ἄ.* — 2772 (zweites Drittel des 3. Jhrh.); *Ἐχέμμας* Buleut *ἄ. Ξενοχάρεος* 2840 (in derselben Zeit). So wird, wenn wir den Archontennamen vervollständigen dürfen, wie oben geschehen ist, für obige Nr. die Zeit des Archidamos-Archontates wahrscheinlich.

Zeit. 230—200 vor Chr.

2838 *Homolle*, Bull. XXI, S. 318. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. Ἀγαθᾶι τύχαι. | Πυθίωνι Ματρέα [.]θος Μεγαρε[ῖ] αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις Δελφοὶ ἔδ[ω]καν προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν πάντων, | ἀσυλίαν, προδικίαν καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Μεγακλέος, βουλευόντων || Ἐχεκρατίδα, Πολυκλήτου, | Ἀριστομάχου.

Standort: S. Nr. 2822.

Z. 2 ΜΑΤΡΕΑ.ΘΟΣ. Der Name *Ματρέας*, gewiss gegeben zum Danke für Dienste der im nahen Eleusis verehrten Göttin, kommt in Megara oft vor, z. B. im Grenzstreite allein 5 mal (GDI. 3025). Steht das Gelesene wirklich so auf dem Steine? Wenn es richtig ist, wird man nach *Ματρέα* eine Abkürzung des Phylennamens zu suchen haben, vgl., wie in der megarischen Pflanzstadt Kalchadon die Personen mit Vatersnamen und abgekürztem Phylennamen bestimmt werden, GDI. 3053, z. B. Z. 6 *Ζώτας Ἐπικράτεος Διασ* d. i. *Διάσ(πιδος)*.

Gleiches Archontat wie 2630 und 2631. Hier fehlt der Buleut *Ἀρχιάδας*.

Zeit. Um 300 vor Chr.

2839 *Homolle*, Bull. XXI, S. 318. Nach einer Abschrift von *Colin*.

αὐ]τοῖς καὶ ἐκ[γόνο]ις προξενίαν, προ||[μαν]τείαν, [πρ]οεδρίαν, ἀτέλειαν, προδικίαν ποτὶ Δελφοὺς | καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος | Συλόχου, βουλευόντων Ἐχεκρατίδα, Ἀστυκράτεος, || [. .]ίωνος, Ἀγάθωνος, Θρασυκλέος.

Standort: S. Nr. 2822.

Die Inschrift ist, so scheint es, älter als 2840 ἄ. *Ξενοχάρεος*; denn sie steht über ihr. Ihre Schrift hat stets Ξ. *Σύλοχος* kommt 2502 im J. 332 und 327 vor und ist Buleut ἄ. *Ὀρνιχίδα* (2834); *Ἐχεκρατίδας* 2502, 136 (a. 334) und sehr viel später ἄ. *Δίωνος* (2596), *Θρασυκλῆς* ἄ. *Αἰσχριώνδα* (2814).

Zeit. Etwa erstes Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2840 *Homolle*, Bull. XXI, S. 318. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Θε]ός. Δελφοὶ ἔδωκαν Δημάρχωι Φιλώτα Λοκρῶι ἐκ τῶν Ἐπι|[ζε]φυρίων Ἱππωνιεῖ προξενίαν, προμαντείαν, ἀτέλει[αν π]άντων αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς | [ἄλλ]οις προξένοις· ἄρχοντος Ξενοχάρευς, βουλευόν|των Ἐχέμμα, Κράτωνος, Φιλώνδα.

Standort: S. Nr. 2822.

Dasselbe Archontat wie 2588—90, aber andres Semester. *Ἐχέμμας* Buleut ἄ. *Τιμοκρ[άτεος]* 2837, *Φιλώνδας* ἄ. *Λύσωνος* (2788), *Κράτων* ἄ. *Καλλικλέος* (2607). Die Schrift hat hier stets Ξ, in den Nrn. 2588—90 schwankt sie zwischen Ξ und Ξ. Für die Datierung ist noch beachtenswert, dass die Inschrift unter 2839 ἄ. *Συλόχου* steht.

Zeit. Zwischen 260 und 230 vor Chr.

2841 *Homolle*, Bull. XXI, S. 319. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Δελφοὶ [ἔδ]ωκαν Μα[R. f. 8/9 Z.]ει Δαμοτέλεος, Καλλίαι Ἱππία, Δαμίωνι Καλλέα, Τελα[R. f. 5/6 Z.]ι Εὐφάμο[υ], . . νολαι . (.) χυοντος, Κλε[(ώ)][ν]δαι Καλλία Μεγαρεῦσι αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαν[τείαν], | π[ρ]οεδρία[ν, πρ]οδικίαν, ἀ[σ]υλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ[λοις προξένοις· | ἄρχο]ντ[ος Αἰ]ν[η]σίδ[α, βου]λευό[ντων] Ξένωνος, Ἀρισταγόρα, Θευσκόπου, Ἀλκαμ[ένεος].

Standort: S. Nr. 2822.

Da ΤΕΛΑ[als Anfang des Namens gegeben ist, bleibt unter den Namen keine grosse Auswahl; passen würde *Τελα[μωνίω]ι*. Unwahrscheinlich ist, dass man auf dieser Zeile den Vaternamen nicht abge-

schlossen hätte, drum oben *Εὐφάμο[ν]* (vgl. *Εὔφαμος* GDI. 3007, 4). Welche Namen an 5. Stelle standen, kann ich nicht erraten. Abschrift danach ϜΛΕΟ.ΔΑΙ.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr. S. Nr. 2813.

2842 *Homolle*, Bull. XXI, S. 319. Nach einer Abschrift von *Colin*.

[Θε]οί. Δελ[φοὶ ἔδω]καν [. . .]νγ[. (.)]λιν[. (.) | R. f. 7 Z., dann *αὐτῶι καὶ ἐκγόν]οις [προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν,* | *ἀτέλ]ειαν, προδικίαν [ποὶ Δελφοὺς ‖ καὶ τὰ]λ[λα] πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἀλ|[λοις προξέ]νοις καὶ [εὐεργέταις·* | *ἄ]ρχον[τος Ὀ]ρνιχίδ[α, βουλ]ευό[ντω]ν Χαριξένου, Καλλικράτ[εος, Ἱππάρ]χου, Ἀ[γέ][(λα, Συλόχ)]ου.*

Standort: S. Nr. 2822.

H. merkt besonders an, dass der Stein sehr beschädigt ist. Von Z. 3 giebt die Abschrift nicht éin Zeichen. Dass der Schluss unter solchen Umständen verlesen wurde, ist entschuldbar. Wir wissen aus der mit grossen, sorgfältigen Zeichen eingeschlagenen Inschrift 2834, dass nach *Ἱππάρχου* die beiden Genitive *Ἀγέλα* und *Συλόχου* folgten (Abschrift: Λ..ΣΙΔΑ.ΟΥΔ); möglich wäre auch, dass 2 andere Namen aus dem Semestercollegium genannt waren.

Gleiches Archontat wie 2751 und 2834.

Zeit. 325—300 vor Chr.

2843 *Perdrizet*, Bull. XXI, 577. Pl. XIX. Nach einer Abschrift von *Colin*.

Θεός. Δελφοὶ ἔδωκα|ν Ἐχεφύλωι Χαρμί|δα Πελλανεῖ αὐτῶι | *καὶ ἐκγόνοις πολιτ‖είαν, προξενίαν, πρ|ομαντείαν, προδικ[ί]αν, εὐεργεσίαν, ἀ‖[τέ]λειαν, ἐπιτιμ[ὰν* | *καθά]περ Δελφ[οῖς· ἄρ‖χοντος] Ἀριστ[*

Standort: Stèle à fronton en marbre blanc (H. 0,375; Br. 0,28; T. 0,06).

Z. 3 *Πελλανεῖ* steht tiefer in ausgeschlagener Stelle. Nun hat die kleine Stele als *παράσημον* zwei Delphine; weil dies auf den Münzen von Pellene fehlt, dagegen *Παλεῖς* auf Kephallenia (s. 2580, 12) den Delphin als emblème hat, vermutet *P.* eine Verwechslung von beiden Städten. — Schrift: ΑΕΘΜΞΠΣΩ.

Zeit. Zweites Drittel des 3. Jhrh. vor Chr.

2844 *Homolle*, Bull. XXI, 618. Nach einer Abschrift von *Colin* und *Homolle*.

Θεοί. | *ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν σὺν ψάφωι τᾶι*

ἐννόμωι, ἐπειδὴ Μεσσάνιοι | στρατιώτας ἀπέστειλαν ὥστε συνδιαφυλάξαι τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν | καὶ ἐπὶ τούτων Ξενάρετον Τελεσάρχω, Ἐπιχάρη Φιλλία, τὸς βοαθοήσαντας | τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾶι πόλει, καὶ τοῦτοι συνδιεφύλαξαν τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν | καλῶς καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἐνεδάμησαν εὐτάκτως, δεδόχθαι τᾶι πόλει ἐπαινέσαι | τὰν πόλιν τῶν Μεσσανίων εὐσεβείας ἕνεκεν τᾶς ποτὶ τὸν θεὸν καὶ εὐνοίας τᾶς ποτὶ | τὰν πόλιν καὶ εἶμεν Μεσσανίους εὐεργέτας τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος καὶ δεδόσθαι αὐτοῖς | προμαντείαν, προξενίαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα ‖ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις δίδοται· ἄρχοντος Ἀλεξέα, βουλευόντων Λυσιμάχου, Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα.

Standort: Bloc triangulaire (H. 0,75; Br. 1,22; Zeichen: H. 0,012). Darunter Nr. 2845.

Vgl. die Nrn. 2621, 2632, 2641, 2845. — 4 Das Σ von *Τελεσάρχω* steht über der Zeile. Das -ω und dann *τός* sind auffällig, als ob die Messenier das Concept der Urkunde redigiert hätten. S. nächste Nr. Z. 3; 2581, 109. — 5 vgl. *τοῦτα* 2561 B, 21. — 8 *H.* *εἶναι* st. *εἶμεν*, 9 lässt er *προδικίαν* weg.

Zeit. 206/5 vor Chr. S. Nr. 2621.

2845 *Homolle*, Bull. XXI, 618. Nach einer Abschrift von *Colin* und *Homolle*.

Θεός. τύχα. | ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺν ψάφωι τᾶι ἐννόμωι, ἐπειδὴ ἀποσταλέντων | ἀπὸ τᾶς πόλιος τῶν Μεσσανίων ἐπὶ τῶν στρατιωτᾶν ξεναγῶ Ξεναρέτω Τελεσάρχω, π(αρ)αστάτα Ἐπιχάρεος Φιλλία, ἀγεμόνων ὥστε βοαθοῆσαι τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾶι πόλει τό τε ἱερὸν συνδιεφύλαξαν καὶ τὰν πόλιν καλῶς καὶ ἀ - - σφαλῶς καὶ τοὺς στρατιώτας εὐτάκτους παρεσκεύαξαν καὶ ἀνεν|κλήτους καὶ αὐτοὶ ἐνεδάμησαν ἀξίως καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τᾶς πόλιος, δεδόσθαι παρὰ τᾶς πόλιος | αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων | καὶ τἆλλα ὅσα [κ]αὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος δίδοται· ἄρχ[οντος Ἀλεξέα], | βουλευόντ[ων Λυσ]ιμάχ[ου, Ἀρχέ]λα, Λυσιδάμου, Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα.

Standort: S. Nr. 2844.

Z. 3 s. vorige Nr. Z. 4. — Stein ΠΑΣΤΑΤΑ, und *H.* bemerkt:

je n'ai pas vu trace de correction en surcharge. — 5 Der Steinmetz schlug *καλῶς* zweimal ein und corrigierte dann aus dem zweiten *καὶ* *ἀ*[ω]σ°.

Zeit. 206/5 vor Chr. S. Nr. 2621.

Anhang zu den Ehrungen.

Die in den Nrn. 2506—2560 und 2582—2845 Geehrten (vgl. dazu die Liste von 2581 auf S. 779) sind [1]):

Ἀθηναία 2685
Ἀθηναῖοι 2506, 2508—2512, 2518, 2596, 2655, 2656, 2722, 2728, 2729, 2755
Αἰγαιεύς 2821
Αἰγιεῖς 2525, 2723, 2725
Αἰγινᾶται 2591
Αἰγιρᾶται 2800
Αἰολεύς 2666
Αἰτωλοί 2518, 2590, 2595, 2809—2817; *ἐγ Βόττου* 2515; *ἐξ Ἡρακλείας* 2702; *ἐκγ Ναυπάκτου* 2513; *ἐκ ..τρᾶν* 2703
Ἀκαρνᾶνες 2659; *ἐκ Τυρβείου* 2515; *Θυῤῥειεύς* 2658
Ἀλαβανδεῖς 2587
Ἀλεξανδρεῖς οἱ ἀπ' Αἰγύπτου 2592, 2650, 2737
Ἁλικαρνασσεύς 2740
Ἀμαθούσιος 2614
Ἀμβρακιώτας 2627
Ἀμφιπολῖται 2588
Ἀμφισσεύς 2686
Ἀνκωνίτας 2612
Ἀντιοχεὺς ἀπὸ Κύδνου 2734; *°χεῖς οἱ ἐκ τοῦ Χρυσαορέων ἔθνεος* 2529
Ἀργεῖος 2517; *ἐξ Ἄργευς τοῦ Ἀμφιλόχου* 2804
Ἀρεθούσιος Μακεδών 2762; *Ἀ. ἐχ Χαλκιδικῆς* 2761
Ἀρκάδες 2609, 2769, 2772, 2773, 2779, 2780, 2782, 2786, 2790; *Ἀ. Κλειτόριος* 2748; *Ἀ. Στυμφάλιος* 2669
Ἀρσινοεύς 2684
Βιθυνοί 2738
Βοιωτοί [2518], *ἐκ Κορωνείας* 2626; *ἀπὸ Τανάγρας* 2674
Βυζάντιος 2605
Δελφός [2518], 2731
Δωριεῖς οἱ ἐκ Πελοποννάσου [2518]
Ἑρμιονεύς 2602
Εὐβοεῖς [2518]
Ἐφέσιοι 2609, 2802, 2803
Ἠλεῖος 2668; *ἐν Αἰτωλίαι οἰκῶν* 2516, 2665
Ἡρακλεώτας 2682
Θελφούσιοι 2628, 2634, 2635
Θεσσαλονικεὺς Μακεδών 2767
Θεσσαλὸς ἐγ Γυρτῶνος 2599, *ἐγ Λαρίσας* 2585
Θηβαῖοι 2662, 2663, 2700, 2747
Θούριοι 2522, 2676
Θρᾶικες 2743, 2746
Ἰλιεύς 2654
Ἰουλιάτας 2629
Ἱστιαιεύς 2603
Καλύμνιος 2673
Καμαριναῖος 2519
Κασσανδρεύς 2766
Κεῖοι 2629, 2660, 2801; *Κ. Καρθαιεῖς* 2660
Κνίδιοι 2516, 2516 A, 2609, 2664, 2750—2754, 2757, 2758

1) Die Ethnika fehlen: 2520, 2521, 2523, 2524, 2526, 2530—2532, 2534—2536, 2583, 2606—2608, 2615, 2637, 2640, 2647, 2657, 2670, 2680, 2681, 2689, 2690, 2694—2697, 2699, 2705—2720, 2739, 2805, 2826, 2832, 2835, 2839, 2842.

9. Ehren-Inschriften.

2960 *Pomtow*, Beitr. 118, 8. Tfl. XIV, 42. C. v. B.

[Ἁ] πόλις τῶν Δελφῶν Μάνιον Ἀκίλιον | Γαΐου υἱόν, στραταγὸν ὕπατον Ῥωμαίων, | ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας τᾶς | εἰς τὸ ἱερὸν κα[ὶ] τὰν πόλιν Ἀπόλλωνι.

Standort: Basis im Hofe des Hauses 155 zu Kastri. Unfern der Oberkante auf der Breitseite die Weihe-Inschrift.

Die Inschrift ist fast ganz verwaschen. Die Zeichnung bei *Pomtow* ist genau bis auf die rechte senkrechte Hasta des ν in Z. 1, welche fehlt. Über den M.' Acilius C. f. L. n. Glabrio, Consul (*σταταγὸς ὕπατος*, so auch CIG. 1770) des J. 191 vor Chr. s. das monumentum bilingue. Die Inschrift stammt aus dem Archontate des Phainis.

Zeit. Priesterschaft II: 191/190 vor Chr.

2961 *W.-F.* 477. *Pomtow*, Jhrb. 35, 567. C. v. B.

[Πραξίας] Εὐδόκ[ου Δε]λφὸ[ς | ἀνέθηκε] Εὔδοκον Πραξία [νικάσαν]τα Βασίλεια παῖδα[ς | τὸν ἴδιον υ]ἱὸν Ἀπόλλωνι Πυθίω[ι].

Standort: Zweitoberste Treppenstufe vor Haus 162. *Pomtow*, Beitr. 93, 48; 65 Anm.

W.-F. ohne Z. 1, die die Entscheidung für Reconstruction und Datierung giebt. — 2 ΕΥΔΟΚΟ[.], aber der Acc. ist sicher. Die beiden senkrechten Hasten von Ny sind klar, die Schräghasta ist bis auf einen kleinen Schein verwaschen, oben geht eine Bruchlinie quer, so dass Π da zu stehen scheint. — 3 *Bergk*, Philol. 42, 260 Anm. 62. — „Die Zeitbestimmung ergiebt sich zunächst allgemein aus dem Schriftcharakter (z. B. Π in Delphi nur in der 1. Hälfte des 2. Jhrb.), genauer aus den Lebensdaten des Eudokos, der als Buleut zuerst in IV ἄ. *Εὐαγγέλου* d. h. etwa 159 vor Chr. erscheint (1732, 1733), also um 190 vor Chr. geboren ist. Über die *Βασίλεια Διός* zu Lebadeia vgl. Diodor. XV, 53 (ihre Stiftung nach der Schlacht bei Leuctra)." *P.* Alle Nachweise von *Εὔδοκος Πραξία* aus Pr. IV—VIII s. Jhrb. 35, 562. — 4 Möglicherweise nur *Πυθίω*.

Zeit. 170—130 vor Chr.

2962 [1]) *CI.* 1717. *Lebas* 886.

Ἁ πόλις τῶν Δελφῶν | Ἰούλιον Αὐτάφιλον | Θεσσαλὸν

1) Ähnlichen Formulars waren *Ross* Nr. 68 und 69 (schlechte Abschriften sehr zerstörter Fragmente).

Ὑπαταῖον, τὸν | καὶ Δελφόν, ἀγωνο(θε)τήσαντα ‖ Πυθίω[ν] ἐνδόξως κατὰ τὴν | παλαιὰν δόξαν τοῦ ἀγῶνος, | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας | τᾶς ἐν αὐτὰν Ἀπόλλωνι | Πυθίωι.

Standort: „Prope templum ad marmoreum lapidem". *Cyriacus.*

Schrift. ΑΕΘΞΠϹѠ (vgl. die von 2342). Das dialektisch interessante *ἐν* Z. 8 corrigierte *Boeckh* in *ἐ[ς]*.

Zeit. Erstes Jhrh. nach Chr.

2963 *Pomtow*, Beitr. 77; 122, 16. Tfl. XIV, 43.

Λ. Κάσσιον Πετραῖον, | τὸν ἀρχιερέα ἐπὶ τοῖς | δυσὶν στεφάνοις καὶ δὶς | ἀγωνοθέτην τῶν μεγά‖λων Πυθίων καὶ σύνδι[κ]ον τοῦ Πυθίου ὁ ἱερος..ς Γν. Βάβ‖βιος Μάξι‖[μο]ς, Μάγνου υἱός, Ἀπόλ[λω]νι Πυθίω ἐκ τῶν ἰδί‖[ω]ν τὸν ἴδιον φίλον.

Standort: Oblonge Basis aus Parnassstein, im Fundament des Hauses 167.

Eine seiner beiden Agonothesieen erwähnt sein Freund Plutarch qu. conv. V, 2, 5.

Zeit. Etwa 100 nach Chr. Über Plutarchs Priesterschaft s. oben S. 642.

2964 *Pomtow*, Beitr. 49, 113, 2. Tfl. XIV, 41; IX, 22.

[Μέγ]ιστον αὐτοκρά[τορα | Φλάβιο]ν Κωσταντῖνο[ν | Δελφ]ῶν πόλις τὸν | [πατ]έρα τῶν βασιλ[έων].

Standort: S. *Pomtow* a. a. O.

Zeit. 325—337 nach Chr.

---

10. Orakel.

2970 Bull. VI, 87. Nach zwei Abklatschen und einer Abschrift c. v. B.

[Κυζικηνῶν. | ἀν]θρώπου[ς] | κατὰ τὰ [.. ...]ατα[ ] | ὁ θεὸς ἔχρησε-καὶ [ ] θῦσαι δὲ καὶ καλλι[ερῆσαι Ποτειδᾶνι] ‖ Ἀσφαλείωι, Γᾶι Καρ[ποφόρωι, ὥστε] | κυδίους γίνεσθα[ι, τοῖς Κυζι]κηνοῖς λώϊον καὶ

ἄ[μεινον κ᾽ εἶμεν.] | - - - - - - *Ἀπολλ[(ω)]νι[ατᾶν.*]
των ἱερὰ οὖσα καὶ [ἄσυλος], ‖ *εἰ δὲ οἰκισ*ː[ ]
ἀδικη[θέντες] | *ὁ θε[ὸς ἔχρησε*]‖ ⌒

Standort: Pierre du Parnasse (H. 0,235; Br. 0,24; T. nicht 0,24, sondern 0,13, s. *Pomtow*, Beitr. 10). Museum Nr. 169 mit 12/13 Zeilen.

Für die bedeutendste Orakelstätte Griechenlands sind die epigraphischen Reste von Orakeln, eben nur Nr. 2970 und 2971, ärmlich. Zur Zeit des *Cyriacus* existierte noch der metrische Orakelspruch, mit dem Pythia den Lykurg (s. *Hdt.* I, 65) begrüsste (*Foucart*, Bull. V, 434). Allerwärts begegnen Nachrichten über Orakelbefragungen, und die Erzählungen klingen mit den Fragen *ἦ λῷον καὶ ἄμεινον κ᾽ εἴη* an die in unsern Nrn. erhaltene Originalfassung an (z. B. Xenoph. Anab. III, 1, 6/7; Isyllos, Verf. Stud. I, 151). Aber bis jetzt gab der Boden nichts von Bedeutung her, und auf das wenige Erhaltene kann man das *λοξὰ ἀποκρίνεσθαι* des *Λοξίας* höchstens in dem Sinne anwenden, dass wir Lücke um Lücke haben.

Litterarische Sammlungen der Orakelsprüche hat es gegeben: das sahen wir oben bei Nikander in Nr. 2658. Hier haben wir offenbar den Rest einer solchen in Stein vor uns. Wie in Epidauros die Wunder des Asklepios auf (s. v. v. Renommier-)Stelen hinter einander gebucht wurden, so in Delphi, wie es scheint, die Orakelbefragungen, wirkliche und von den Priestern — in honorem dei — fabricierte. Das Einrücken in Z. 8 um 6 Zeichenplätze markiert den Beginn einer neuen Eintragung in die Liste, und die Überschrift dazu mag der Genitiv des oder der Consulenten gewesen sein.

Ins Gebiet der Apolloniaten (Stein ΑΠΟΛΛΩΝι), das *ἱερὰ καὶ ἄσυλος* (s. 2733, 5) war, sind gewaltthätige Menschen eingebrochen, und die *ἀδικηθέντες* fragen den Gott um Rat. Die Antwort fehlt.

Zur ersten Befragung ist sie ziemlich erhalten. Es werden Opfer vorgeschrieben, wie sonst auch. Früher schloss ich aus Z. 5 auf Heiligtümer dieser Gottheiten in Delphi (s. Nr. 2642, 62), die Sache ist aber doch wohl anders zu denken. Das entscheidende Wort fehlt bei *H.* Er giebt in Majuskel: |Κ.ΑΙΟΥΣ, in Minuskel: *κ..ους*. Das ist ein Widerspruch. Die Abklatsche lassen darüber, dass es sich um 7 Zeichen handelt, keinen Zweifel zu. Ferner muss das 2. Zeichen entweder Γ oder Τ oder Υ gewesen sein. Meine Abschrift hat letzteres, im ganzen also ΚΥΛΙΟΥΣ, das ich mit *κυδίους* deute. Nach den dodonäischen Mustern (z. B. GDI. 1562) könnte man den Eingang sich so denken: *ἐπικοινοῦνται τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τίνι κα θεῶν θύοντες — κυδίους γίγνοιντο*, darauf haben wir in dem, was Z. 4—7 steht, die Antwort zu erblicken, also den Rat, in der Heimat die vorgeschriebenen Culte zu pflegen. Die Lücken sind vermutlich nicht breit gewesen. Dass sonst der Nasalstamm (*πλείονας* 2724, 5; *πλειόνων* 2819, 8) bevorzugt wird, kann die Richtigkeit der Lesung *κυδίους* nicht in Frage stellen.

Z. 2 ΚΑΤ ΑΙΑ...´ΑΤΑ; man denkt an *κατὰ τὰ πάτρια* (s. 2501, 47; 2729, 2), aber das passt nicht zu den Resten. — 3 nach *ἔχρησε* Lücke

von 1 bis 2 Zeichen; *H. ἔχρησεν*, aber *ν* ist bestimmt nicht zu erkennen. — Zur Sache vgl. noch die Nachricht aus Delos (*Homolle*, Bull. IV, 472, B): *ἀποδεῖξαι τόπον ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ὧι σταθήσεται ἡ στήλη, εἰς ἣν ἀναγραφήσεται ὁ δεδομένος χρησμὸς Κυζικηνοῖς ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπ[όλ]λωνος, καθ[ό]τι καὶ ἐν τῶι ἱερῶι τῶι ἐν Δελ[φοῖς] ἀναγέγραπται.*

Die Inschrift hat das Zeichen Ͱ, das nach *Pomtow* in Delphi nur in der ersten Hälfte des 2. Jhrh. vorkommt. Etwa derselben Zeit weist *Homolle* den delischen Fund zu. Deshalb angesetzt als

Zeit 200—150 vor Chr.

2971 Bull. VI, 88.

λώ[ϊον κα]ὶ ἄμεινον[|]ρας ἢ τοῦ ἀδ[ελφοῦ |] Σέκστου εσ[‖ ὁ θε]ὸς ἔχρησε ν[| Πύ]θεια Δε[λφ

Standort: Base en pierre du Parnasse, trouvée en avant du portique des Athéniens (H. 0,59; Br. 0,41; T. 0,50).

Schrift: ΑЄΘϹ. — 5/6 *H. ἐλθέ|μεν Πυ]θειάδε.* „La réponse très courte était contenue dans une ligne, et le mot *Πυθειάδε*, dont la lecture n'est pas douteuse, autorise la restitution *ἐλθέμεν*. Le dieu invite le personnage qui le consulte à se rendre aux jeux Pythiques." Indess, *-δε* ist ja nur Ortspartikel (*Πυθώδε, Πυθωνάδε*).

Zeit. Etwa 1. Jhrh. nach Chr.

11. Grabinschriften.

Trotz der vielen östlich und westlich vom Hieron und der Stadt zu Tage liegenden, jetzt noch sichtbaren Gräber (s. *Pomtow*, Beitr. 70, 72), trotz zweier ausgedehnter Nekropolen zählen die Grabinschriften nur bis 6. Zwei davon sind undialektisch: CI. 1722 und 1723 [1]).

2980 *CI.* 1721. *Leake*, Trav. II, pl. XXI. *Lebas* 965.

ΑΙΑΚΙΔΑ
ΧΑΙΡΕ d. i. *Αἰακίδα | χαῖρε.*

1) Ihre Publikation ist mangelhaft. Im Innern der Klosterkirche, unmittelbar vor der das Fenster der Apsis füllenden Säule steht die Thessaler-Inschrift. Es fehlt das Trennungszeichen › nach ΠΡΩΤΟΥ, ΘΕΣΣΑ|ΛΟΣ, ΛΑΡΕΙΣΑΙΟΣ, ΠΕΛΑΣΓΙΩΤΗΣ und ΗΡΩΣ. Die Zeile 7 fand ich nicht vor.

„Der Stein ist heute unter dem eingestürzten rechten Schiff der Klosterkirche begraben" (*Pomtow*, Beitr. 120), also stammt er aus der östlichen Nekropole. Schrift nach *Leake* gegeben.

2981 *Pomtow*, Beitr. 120, 12. C. v. B.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΑΧΑΙΡΕ d. i. *Στρατονίκα χαῖρε.*

In der modernen Stützmauer westlich von Haus 133. Schrift: H. 0,02. Die Zeichen *νικ* stehen in verletzter Stelle des Steines und sind tiefer und grösser als die andern (*ν* H. 0,025 und *κ* H. 0,024). Nach dem Ende des Namens zu werden die Spatien immer enger (*σ—τ* 0,024; *τ—ο* 0,026; *ν—ι* 0,015; *ικ* 0,013). Beides drängt zu dem Schlusse, dass ein älterer Stein zum 2. Male benutzt, der ältere Name in *Στρατονίκα* umgeändert wurde.

2982 *Pomtow*, Beitr. 120, 10 d. Tfl. XIV, 48. C. v. B.

]ϽΛΥ·ΚΡ
ΑΤΗΧΑΙ d. i. *[Π]ολυκρ|άτη χαῖ|ρε.*
ΡΕ

Museum Nr. 114. Beim Logari gefunden. Vocative auf *-η* von *-εσ*-Stämmen besonders häufig arkadisch belegt, s. *Meister* II, 109; *Hoffmann* I, 251.

2983 *Pomtow*, Beitr. 120, 11. Tfl. XIV, 49. C. v. B.

]CΙΚΡΑΤЄΑ d. i. *[Αν* oder *Πα]σικράτεα*
ΧΑΙΡЄ *χαῖρε*

Museum Nr. 106. Rechte obere Ecke eines Grabcippus aus der Nähe des Logari (s. *Pomtow*, Beitr. 70, Tfl. X, 27). Schrift: H. 0,029—0,05, sehr ungleich.

---

12. Varia.

2990 *CI.* 2324. *IGA.* 318 „in fragmento ad theatrum Deli".

ΔΕΛΦΟΝ d. i. *Δελφῶν* sc. donarium.

In alter wie junger Zeit ist in Delphi Ortsname und Ethnikon mit *δ* gesprochen worden. Vgl. äol. *Βέλφοι* (*Meister* I 118; *Hoffmann* II 499), böot. *Βελφίς* (GDI. 697), *ὑ[πὲρ τῶ] ἱαρῶ τῶ ἐμ Βελφοῖς* (705, 23).

Ἀντιχά[ρειν] Ἀδράστω Βελφὸν πρόξενο[ν εἶ]μεν (*N* 736 a). Aus Kalymnos hat man (*Kumanudis*, Athen. III, 482; *Pittakis*, Eph. Arch. 3142 =) GDI. 3607 Δολφοῖς inschriftlich nachgewiesen; auf Münzen (*Head*, histor. num. S. 288; *Sworonos*, Bull. XX, 1 ff.) steht in den Jahren 500—355 Δα, Δαλφικόν, Δαλ.

2991 *W.-F.* 467. C. v. B.

ΤΟΛΛΩΝΙ d. i. [Ἀ]πόλλωνι.

Unter einem Ölbaume westlich vom Kloster, 20 Schritte von der Papadhia-Schlucht fand ich einen weissen Marmorblock (H. 0,42; Br. 0,735; T. unmessbar). Zeichen: H. 0,09. π sah ich nicht mehr vollständig: *W.-F.* geben Γ˥. Die Häkchen, die ihre Hasten am Ende haben, habe ich nicht gezeichnet, so dass es auch möglich wäre, dass *W.-F.* und ich verschiedene Steine meinen.

2992 *W.-F.* 470.

[Πεισί]στρατ[ος] | Βούλωνος | Ἀφροδίται.

Stein jetzt verschwunden, s. *Pomtow*, Beitr. 84, 2. Ehemals in einem Aphroditeheiligtum, 3/4 Stunde Reitens von Delphi entfernt, jenseits der nach Arachowa zu gelegenen Kastritischen Mühlen.

2993 Bull. VI, 83. *Pomtow*, Beitr. 10, 113. Tfl. XIV, Nr. 40. C. v. B.

Θεός. τύχαι ἀγαθᾶι. | [ἔδοξε τᾶι πό]λει τῶν Δελφῶν τὰς περὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ Πυθι|[κοῦ πεμφθείσα]ς αὐτοῖς ἐπιστ[ο]λὰς ἐν τὸν ἐπισαμότατε[ν | τόπον τοῦ ἱεροῦ ἐν λιθίναν] στάλαν ἐνχαράξαι.

Standort: Zwei Fragmentstücke, die unmittelbar an einander passen (im Bull. grosser Zwischenraum), von einem Blocke aus parischem Marmor. Fundort von *H.* nicht angegeben.

Die Inschrift ist die Überschrift einer Sammlung von Kaiserbriefen. Daraus erklärt sich das sonst unerhörte Fehlen der Datierung vermittelst der prä- oder subscribierten Archonten- und Buleutennamen und die bei Decreten befremdliche Buchstabengrösse (H. 0,03). Wir haben in Bull. VI, Nr. 82: lettre de Domitien, relative à la célébration des jeux Pythiens conformément aux lois Amphictioniques, und *Pomtow* vermutet, dass dieser Brief den ersten Anstoss zu obigem Beschlusse gegeben haben dürfte.

Interessant ist die Correktur des Steinmetzen in Z. 3: er schlug erst εἰς ein und machte dann daraus das vom epichorischen Dialekte geforderte ἐν. Zum Faksimile bei *Pomtow* ist zu bemerken, dass Z. 2 Anfang die linke, das λ bildende Hasta auf dem Steine nicht so deutlich ist. Ergänzungen von *Pomtow*; er bemerkt dazu: der Zusatz λιθίναν wäre für Delphi ungewöhnlich (nur noch CIA. II, 551, 29 = oben 2506, 29).

Zeit. Zwischen 81 und 96 nach Chr.

Nachtrag zu Nr. 2504.

Im October 1898 erscheint endlich das XII. Heft von 1897 (XXI), und so kann ich in letzter Stunde noch den Text der in der Anm. zu 2504 erwähnten, in sachlicher und chronologischer Hinsicht unentbehrlichen attischen Inschrift nachtragen.

2504 A *Bourguet*, Bull. XXI, 337, 477 und Pl. XVIII. Nach Abschriften von *Perdrizet* und *Homolle*.

Linke Kolumne.

[Ἀπὸ τούτων ἀνάλωμα τῆς ὀπ]ωρινῆς πυλαίας
[ἐπὶ Δαμοχάρεος ἄρχοντ]ος, πρυτανευόντων
[Νικοδάμου, Ἡρακλείδ]α, Χαριξένου, Χαιρεφάνου[ς,
Ἀλκιμάχου, Πυθοδ]ώρου, Αἰσχύλου, Θράσωνος·
[ἱερομνημονούν]των τῶμ μετὰ Λαόχου καὶ Θρα-
[συδάου· τοῖς] ναοποιοῖς εἰς τὰ ἔργα τὰ εἰς τὸν
[ναὸν ἐδόθη τά]λαντα πέντε - - τοῖσδε· - - - - - - - - - -
[Ἀριστοφυλί]δαι Λαρισαίωι, Οἰολύκωι Λαρισαίωι,
[Ἀμύντορι Φ]εραίωι, Μολύσωνι Φαρσαλίωι, Φρυνών-
[δαι Γυρτω]νίωι, Ὀρέσται Κραννωνίωι, Τιμηνορίδα[ι
Μακεδό]νι, Σιμυλίωνι Δελφῶι, Ἀγασιλάωι Ὀπουν-
[τίωι, Δ]ημοσθένει Καρυστίωι, Πολυξένωι Πεῤῥαι-
[βῶι, Εὐ]κτήμονι Ἀθηναίωι, Πολυξένωι Ἱστιαιεῖ,
[Πυθοδ]ώρωι Ἀθηναίωι, Εὐθυκράτει Ἀθηναίωι,
[Φερεκλ]εῖ Ταναγραίωι, Πύθωνι Θεσπιεῖ, Νικηρά-
[τωι Αἰγ]ινήτηι, Σωίδαι Κορινθίωι, Ἱππάρμωι
[Σικυων]ίωι, Πολυκράτει Ἀργείωι, Καλλισθένει
[Κορινθ]ίωι, Σωδάμωι Κορινθίωι, Ξενοφάωνι
[Ἀργείω]ι, Φίλλι Ἀργείωι, Μνάσωνι Ταναγραίωι,
[Ἀκρατίδ]αι Λακεδαιμονίωι, Λαονίκωι Λακ[ε]δαι-
[μονίωι, Δ]ιευχίδαι Μεγαρεῖ, Πρατονίκωι
[Λακεδαιμ]ονίωι, Κυλώιδαι Λακεδαιμον[ί]ωι.
- [ἐργώναι]ς τοῖς ἀφικομένοις τοῦ κρα[τῆρ]ος
[καὶ τοῦ περι]ραντηρίου Ἀθήνηθεν Φιλ[ί]σκωι,
[. . . . . . ., Ν]ικοκράτει, Φίλωνι, Μο[λοσσῶι], Λαθυίωι,
[. . . . .]ωι Κορινθίωι, Ἀγλαο[θύμω]ι Ἀθηναίωι,
[. . . . . . . Κο]ρινθίωι, Ἀλυ[πήτω]ι Κ[ορ]ινθίωι,
[. . . . .] Ἀθηναίωι, Μέ[στ]ωι Κο[ρ]ινθίωι·
[τούτοις ἐδ]όθη ἡμερ[ῶν δέ]κα δ[ύ]ο, ἑκάστωι τῆς

[ἡμέρας ὀβολ]οὶ [τρεῖς]· - συνθεθὲν ἐγένετο,
[ὃ ἕκαστος ἔλαβε, στ]ατῆρες τρεῖς. - τοῖς δὲ
[δώδεκα στατῆρ]ες τριάκοντα ἕξ. -- τοῖς δὲ τ[ῆ]ς
[ὁπλοθήκης?] ἐργώναις καὶ τῆς στοᾶς τῆς ἐπὶ τῶι
[? γυμνασίω]ι Φίλωνι Ἀθηναίωι, Φθιώτηι Τεγεάτηι,
[. . . . . Ἀρ]γείωι, Χρέμωνι Ἀργείωι, Νικοστράτωι
[Ἀργείωι, Θ]εομνήστωι Ἀργείωι. τούτοις ἐδόθη
[ἡμερῶν δέ]κα δύο, τῆς ἡμέρας ἑκάστης ὀβολοὶ
[τρεῖς· συ]νθεθὲν ἐγένετο, ὃ ἕκαστος ἔλαβε,
[στατῆρε]ς τρεῖς· τοῖς δὲ ἕξ, στατῆρες δέκα [ὀ]κτώ.
[σύμπασι δὲ] τοῖς ἐργώναις εἰς σιτηρέσιον
[ἐπεδόθη σ]τατῆρες πεντήκοντα τέσσαρες.
[καὶ τῶν ἐμ] Πύλαις ἔργων·
[Δεινομά]χωι στηλῶν ἑκατὸν τῶν κατὰ τὰς διό-
[δους, τῆς] στήλης ἑκάστης στατῆρες δύο. τῶν δὲ
[ἑκατόν, μ]νᾶς πέντε, στατῆρας εἴκοσι πέντε.
[Ἀγασικρ]άτει Τρικκαίωι τῶν θυρωμάτων τῶν ἐμ Πύλαις τοῦ
[περιβόλ]ου τῆς Κόρας ἐργασαμένωι καὶ στήσαντι[
[Hierauf leerer Raum, also Ende der linken Kolumne, und die Fortsetzung muss rechts oben gestanden haben.]

Standort: Sur deux fragments de calcaire gris verdâtre (St. Élie), découverts à l'opisthodome, au coin S.-O. du temple.

Überlieferung gut; Schrift *στοιχηδόν* bis auf kleine Ausnahmen am Schlusse der ungleich langen Zeilen; Z. 42, anfangs vergessen, wurde ohne Beobachtung des *στοιχηδόν* dazwischen gedrängt; Correkturen des Steinmetzen in Z. 46 und rechte Kolumne in Z. 9 und 34. Z. 20 *Ἀκρατίδας* nach der unedierten Liste *ἄ. Κάφιος*. — 22 *Κυλώιδας* hier, aber *Κυλω[ι]άδας* 2502, 144 und so auch in der Liste *ἄ. Κάφιος*. — 23 über den Krösus-*κρατήρ* im Pronaos (s. 2756, 3; *Hdt.* I, 51) *Bourguet* ausführlich a. a. O. S. 483 ff. — 24 Das Wort *περιραντήριον* ist nach *Bourguet's* Angabe in den Rechnungen des 4. Jhrh. stets mit éinem *ρ* geschrieben; z. B. in einer beide Weihstücke betreffenden Rechnung von 338/37 h. es (Bull. XXI, 486): *Θ]εομνήστωι Σικυωνίωι τὸν* | *[κρατῆρα ἀνελομ]ένωι τὸν ἀργυροῦν ἐργάσα⟨ν⟩[σθαι ταλάντων π]έντε ἔλασσον πέντε μναῖς,* | *[τὸ ἥμισσον ἐδόθη] τάλαντα δύο, μνᾶς εἴκοσι ἑπτά,* | *[ἡμιμναῖον. Ἀγ]λαοθύμωι Ἀθηναίωι τοῦ βα[τῆρος τῶι περιραν]τηρίωι καὶ τοῦ περιραντη[ρίου ἔργον ἀνελομ]ένωι μνῶν τριάκοντα ὀκτώ.* | *[τούτου ἐδό]θ[η μ]ν[αῖ] δέκα ἑπτά, στατῆρες τρεῖς,* | *[δραχμή]*. — 43 Der Name aus den Rechnungen *ἄ. Κάφιος* entnommen. *διό[δους]* Conjektur von *Holleaux*. — 46 Oder *[Μνασικρ]άτει*. *Bourguet*. — 48 Bekannt ist *Δήμητρος ἱερὸν Ἀμφικτυονίδος* (*Hdt.* VII, 200) *ἐμ Πυλαίαι* (s. 2507, 5), *ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες* (*Strabo* IX, 429).

Rechte Kolumne.

δ
εχ
δημ
Μαγν[ήτων
Αἰνι[άνων Μαλιέων]
Λαμ[ιέος, Ἡρακλειώτα].
[ἐπὶ τῆ]ς [ὀπωρινῆς πυλαίας λοιπὸν τοῖς ταμίαις]
[τάλαν]τα ἑκατὸν τ[ριάκοντα(?), μναῖ],
[στατῆ]ρες τριάκοντα τρεῖς, ὀβ[ολ]οὶ τέσσαρ[ες, ἡμιωβέλιον].
[ἐκ τ]ούτωγ καινοῦ τάλαντα ἑξ[ήκοντα , μναῖ]
[πε]ντήκοντα μία, στατῆρες [ ],
καὶ ἀττικοῦ τάλαντα τε[σσαράκοντα],
μναῖ πεντήκοντα τέσσαρε[ς, δραχμαὶ]
ἑπτά, ὀβολοὶ τέσσαρες,
καὶ παλαιοῦ τάλαντα τρ[ιάκοντα(?) , μναῖ]
τρεῖς, στατῆρες τριάκον[τα],
ἡμιωβέλιον.
ταῦτα μὲγ κ[α]τελείπετο παρ[ὰ τὴμ πόλιν τῶν]
Δελφῶν.

πρόσοδος δὲ ἐγέ[νε]το· --- παλαι[οῦ· ἐπὶ τῆς]
ἠρινῆς πυλαίας, μηνὸς Ἐνδυσπο[ιτροπίου],
ἐπὶ Δαμοχάρεος ἄρχοντος ἐν Δε[λφοῖς, πρυτανευ]-
όντων Νικοδάμου, Ἡρακλείδα, Χα[ριξένου, Ἀλκιμά]-
χου, Αἰσχύλου, Χαιρεφάνους, Πυθ[οδώρου, Θράσωνος],
ἱερομνημονούντων τῶμ μετὰ Δα[όχου καὶ Θρασυδάου],
ἑνδεκάτην καταφ[ο]ρὰν οἱ Φωκ[εῖς ἀπήνεγκαν]
τάλαντα δέκα.

καὶ τῶν ἔργων τῶν πρὸς τὸν ἀγῶ[να τῶν Πυθίων]
ἐγδοθέντων· -- πὰρ Ἑλιξία τῆς [ἐργασίας τῆς ἐν τῶι]
Πυθικῶι σταδίωι πρᾶξις ὅτι, κ[ατὰ τὴν συγγραφὴν δέον],
οὐκ ἐπόησε, στατῆρες δέκα δύ[ο, ὀβολοὶ ἕξ. καὶ τῶν]
σκευῶν τῶμ περισσευσάντων [. . . . . . . · στατῆρες]
δέκα εἷς, ὀβολοὶ τέσσαρες.

συνθεθὲν ἐγένετο ἐπὶ τῆς ἠρ[ινῆς πυλαίας τὸ κεφάλαιον τῆς προ]-σόδου τάλαντα δέκα, στατ[ῆρες εἴκοσι τρεῖς], ὀβολοὶ δέκα.

Z. 10 „La monnaie, qui est nommée *καινόν*, s'appellera dans les comptes ultérieurs *ἀμφικτυονικόν*; nous la connaissons mieux que par les textes, c'est le statère qui porte la Déméter pylaea". *B.* — 21 Wenn 2502, 9 die Herbstpyläa im Heraios (Oct.—Nov.), hier die Frühjahrspyläa im Endyspoitropios (April/Mai) gehalten wird, so fällt also die Versammlung in den 4. Monat des Semesters. — Z. 36 war die letzte des Textes.

Zeit. 338 vor Chr.

Anhang.

I. Tabellarische Übersicht der Nrn. 2501—2993 nach ihrer sachlichen Einteilung und Publikation.

Fortsetzung zu S. 634.

3. Amphiktyonen-Inschriften.
   2501 Das Amphiktyonengesetz vom J. 380 (= CIA. II, 545).
   2502—2560 Amphiktyonendecrete mit Amphiktyonenlisten.
   1. Aus der Zeit 380—280: 2502—2505. 2504 A auf S. 934.
   2. Aus der Zeit 280—200: 2506—2534.
   3. Aus der Zeit nach 200: 2535—2536 [2537—2560].
4. Die Labyaden-Inschrift: 2561.
5. Fragment einer Liste von Pachtzahlungen: 2562.
6. Die Soterien-Inschriften: 2563—2569 [2570—2579].
7. Die Thearodokoi-Liste: 2580.
8. Ehrungen durch Proxenie und andere Vorrechte:
   1. 2581. Die chronologische *Πρόξενοι*-Liste.
   2. 2582—2605. Polygonalmauer Strecke AB: *Anecd.* 44—66; *Lebas* 857, 863, 867.
   3. 2606—2617. Polygonalmauer Strecke CD: *W.-F.* 7—17. 466.
   4. 2618—2641. Die dreiseitige Basis der Messenier und Naupaktier. Bull. VI, Nr. 52—63; *W.-F.* 460—465; Fragmente.
   5. 2642—2668. *Haussoullier's* Publikationen in Bull. V u. VI (auch VII).
   6. 2669—2720. In verschiedene Publikationen verstreute Decrete ohne gemeinsamen Standort und notificierte unedierte Ehrungen.
   7. 2721—2845. Die neusten Publikationen in Bull. XVII—XXI. [2846—2959].
9. Ehren-Inschriften: 2960—2964 [2965—2969].
10. Orakel: 2970, 2971 [2972—2979].
11. Grab-Inschriften: 2980—2983 [2984—2989].
12. Varia: 2990—2993.

NB. Der Nachtrag 2504 A gehört oben zu Rubrik 3.

II. Tabellarische Übersicht der Nrn. 2501—2993 nach den Archontaten.

Ergänzung zu S. 635. S. dort die Litteraturangaben. Dazu noch Pomtow, Jhrb. 40 (1894), 825 ff. 43 (1897), 737 ff. 786 ff.

1. Älteste Zeit bis 380.

Zeit.	ἄ(ρχοντος)	βουλευόντων	Nummer.
c. 1090	*Ξενύλλου*		Philol. 54, 245
590/89	*Γυλίδα*		Philol. 54, 211
582/81	*Διοδώρου* (I)		„
c. 545			2698
495—90	*Τριχᾶ*		1683 (s. S. 722)
400—390	*Κάρπου*		2561
400—390	*Κάδυος*		Bull. XX, 583
380			2501

2. Die Jahre 357—326.

NB. Wegen des Ansatzes der J. 353, 352 und 334—326 s. S. 667.

Zeit.	ἄ(ρχοντος)	β(ουλευόντων), ἱερ(ομναμονεόντων), ναοπ(οιεόντος)	Nummer.
357/56	*Ἡρακλείδα* (I)		Philol. 54, 212 (nach Paus. X, 2, 3)
356—354			
[353/52]	*Ἀργιλίου*	—	2502, 1
[352/51]	*Ἡρακλείου*	—	2502, 3
351/50	*Ἀριστοξένου*	*β. τ. πρ. ἑ. Καλλίππου, Σακεδάλλου, Ἀργύλου τοῦ Ἱέρωνος, (Ἀρισταγόρα μὲν ἀφισταμένου τᾶς ναοποιίας, Νικομάχου δὲ τοῦ Μενεκράτεος ναοπ.*	2502, 5; 10
		β. τ. δ. ἑ. Καλλικράτεος, Ἀπημάντου, Μαιμάλου	2502, 31; 2743; 2815

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
350/49	Ἱερίνου		2502, 31/32
349/48	Νίκωνος	ναοπ. Ἀγησάρχου	2502, 32
		β. τ. δ. ἑ. Λύσωνος, Μαχίδα, Ἀρχε[μ]αχίδα	2502, 37/38
348/47	Αὐτία	β. τ. πρ. ἑ. Διοκλέος, Ἡρακλείτου, Δεινομάχου, ναοπ. Ἀγησάρχου	2502, 41/42
		β. τ. δ. ἑ. Κλέωνος τοῦ Τιμοκράτεος, Φειδίλα, Θεοχάριος, Ὀρνιχίδα	2502, 52
347/46	Θευχάριος	β. τ. πρ. ἑ. Κλέωνος, Κλεινία, Δίωνος ναοπ. Ἀγησάρχου	2502, 59
		β. τ. δ. ἑ. Καλλαγόρ[α], Ἀθάνιος, Μένωνος	2502, 64
346/45	Δαμοξένου	ὀπωρινᾶς πυλαίας, ἐπεὶ ἁ εἰρήνα ἐγένετο ναοπ. Σιμυλίωνος	2502, 71
		β. τ. δ. ἑ. τῶν περὶ Γόργιππον	2502, 81
345/44	Ἄρχωνος	ναοπ. Σιμυλίωνος	2502, 83
		β. τ. δ. ἑ. Ἱππάρχου, Νικομάχου	2502, 84
344/43	Κλέωνος	β. τ. πρ. ἑ. Ξενοχάρευς, Δαμοτίμου, Θεοαίστου ναοπ. Σιμυλίωνος	2502, 92; 94; 2504
		πρυτ. τ. δ. ἑ. Ἐχετίμου, Ἡρακλείδα, Ἀνταγόρα, Ἀρίστωνος, Φιλίνου, Χοιρίκου, Ἀνηρίτου, Σωδάμου, ἱερ. Δάμωνος, Μνασιδάμου	2504, 18—24
343/42	Χαιρόλα	β. τ. πρ. ἑ. Μαχίδα, Ἀριστομάχου ναοπ. Σιμυλίωνος	2502, 104
		ἱερ. Δάμωνος, [ ]	2504
342/41	Πειθαγόρα (1)	β. τ. πρ. ἑ. Θεοαίστου, Φιλαίχμου ναοπ. Σιμυλίωνος	2502, 109
		πρυτ. Εὐκλίτου, Κα[λλικράτεο]ς, Πλείστωνο[ς], Δαμο[φ]άνεος, Μ[.......]εος, Ἐτεοκράτεος, [ ], Χερσῆνος ἱερ. [Ἀλκ]ιμάχου, Θεολύτου	2504
341/40	Ἀριστωνύμου	β. τ. πρ. ἑ. Τελεσάρχου, Κορινθοτίμου ναοπ. Σιμυλίωνος	2502, 115
		β. Κορινθοτίμου, Πλειστέα, Ἀγήτορος	2620
		πρυτ. (Semester unsicher) Ἀριστίωνος, [ ], Ταραντίνου, Ἀγαθύλλου, Περ[...], Ἀριστωνύμου, Μνασιλαΐδα	Bull. XX, 680, 2

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
340/39	Παλαίου Εὐάνθεος	βρυτ. Θηβαγόρας Ἑλίνιος, Ε[ὔ]δοκος, Ἐπη[ρ]άτου, Ἀρίστων [Λύ]ντος, Εὔπολις Κλεοδάμου, Κλέω[ν] Αἰνησιδάμο[υ], [Θ][(ρ)]ασέας Εὐαγγέλου, Θεόδωρος Κραττίδα, Τε[λ]έδ[ωρ]ος Αἰσχριών[δα], Ἀγέστρατος Δάρκεος, Λ[ύ]σων [Χ]α[ρ]μα[ντ]ίδ[α], [. . . . .]χίδας	IGS. III, I, 111
		β. Θηβαγόρας, Εὔδοκος, Ἀρίστων (Λύντος), Εὔπολις, Κλέων, Θρασέας, Θεόδωρος (Κραττίδα), Τελέδωρος	Unediert: Bull. XXI, 328, 2 u. 493
339/38			
338/37 Πυθίοις	Δαμοχάρεος (1)	πρυτ. Νικοδάμου, Ἡρακλείδα, Χαριξένου, Ἀλκιμάχου, Αἰσχύλου, Χαιρεφάνους, Πυθοδώρου, Θράσωνος [ἱερ. τῶμ μετὰ Λαόχου καὶ Θρασυδάου] ναοπ. Σιμυλίωνος	Bull. XX, 680, 6. S. oben S. 670 u. S. 934 d. Nr. 2504 A
337/36			
336/35	Δίωνος (1)	πρυτ. Πραξέα, Κλεοφάνεος, Κλεοφάνεος, Δ[ημ]άρχου, Γλαύκωνος, Πανταλέοντος, Να . . σωνος, [Δ]ά[μ]ωνος, ἱερ. Χαι[ρ]ό[λ]α, Φι[λο]ξένο[υ]	Bull. XX, 696; 697. S. oben S. 667
335/34			
[334/33] Πυθίοις	Χαριξένου (1)	β. τ. δ. ἑ. Πλειστωνος Εὐφράντου, Χηρία Ἰατάδα, Ἡρακλείδ[α] Καλλία, Ἀριστοκράτεος Ἀγάθιος, Εὐθυῤῥήτου Αἰσχύλου, Θράσωνος Ἐρ[υμ]άνθο[υ], Εὐθία Θοινίωνος, Δίωνος Ὀφελάνδρου, Κεφάλωνος Τιμομάχου, Θεοδώρου [Κρ]αττίδα, Τεισιβίου Νικάρχου, Κάφιος Σατύρου, Ἀρχέλα Ἄρχωνος, Ἀντικράτεος Σωκλείδα, Θυμέα Λακράτεος, γρ. Ἐρασίππου Λυ[σ]ία	2502, 128
[333/32]	Πλείστωνος (1)	β. τῶν περὶ Μελάνωπον, Κλέωνα Αἰνησιδάμου, Δαμοχάρη, Αἰσχριώνδαν Ἀγέλα, Δαμοκράτη, Χαιρόλαν Ἱερώνδα, Ἐχεδωρίδαν, Ξενοκλείδαν, Ἐπίαν Θεοτίμου, Χαίρωνα, Ἀρχέμηλον, Θαρρίκωνα Εὐδάμου, Θράσυν, Φιλόνικον, [Λ]άφιλον	2502, 158
		β. Μελανώπου, Δαμοχάρεος, Κλέωνος, Αἰσχριώνδα	IGS. III, I, 115

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
		πρυτ. Δαμοκράτει, Ἀριστωνύμωι Δαμαίου, Βούλωνι, Ἀγα[σέαι], Νικάνδρωι Ἀριστίωνος, Χαρίαι Ἡρακλείδα, Ἡρακλείδαι Τιμαίου, Ἀγέλαι Παντέ[α] μαρ. Γλαύκων, Λυσίδαμος, Μελάνωπος, Ἀχαιμένης, Θηβαγόρας, Ἐτυμώνδας	2502, 162 IGS. III, I, 115
[332/31]	Εὐαρχίδα	πρυτ. Ἐχ[έ]μμας, Ἀρχέλας, Εὔφραντος, Ἀριστείδας, Κλεόμαντις, Φιλώνδας, Σύλοχος, Ἐπιθάλης	2502, 168
[331/30]	Εὐκρίτου	β. τοὶ περὶ Καλ[λ]ικράτη Ἀρισταγόρα, Κλεόβουλον, Ταραντῖνον Ἀγησίλα, Θεοδωρίδαν [Ν]ίκωνος, Λυσίδαμον Ἀγεστράτου, Εὐάγορον, Κρινιάδαν, Ἡρακ[λ]είδαν Τιμαίου, Πανταλέοντα Τιμοκράτεος, Ξένωνα Ἀριστοξένου, Ἀριστόξενον Πυῤῥία, Μένωνα Θρασέα, Ἀγησίδαμον, Ἀρχέτιμον, Κέφαλον ναοπ. Ἐτυμώνδα, Σιμυλίωνος	2502, 169
[330/29]	Κλεοβούλου (1)	β. τοὶ περὶ Διοσκουρίδαν, Κορινθότιμον, Κλεοφάνη, Ἀγόρη, Ἀρίσταρχον, Δεινόμαχον Κρατησίχου, Πεισίθεον, Πολύξενον, Δάτυν Τιμογένευς, Παλαῖον Πάτρωνος, Τείσωνα Κλεάνδρου, Πανταλέοντα Ἀλέξιος, Βούλωνα, Αἰνέαν ναοπ. Ἐτυμώνδα, Σιμυλίωνος († 329)	2502, 175; 180
[329/28]	Μεναίχμου	β. τοὶ περὶ Καλλικράτη Καλλικλέος, Πραξίαν, Ἀλκινείδαν, Ἀρίστωνα Λύντος, Ἀριστείδαν, Αὐτόλοχον, Δαμοσθένη, Ἄνδρωνα Στράτωνος, Ἐπίαν Τιμογένευς, Ξένωνα Ἑλλία, Θεόξενον Ἀντάνδρου, Ἀγασέαν, Θάῤῥανδρον Εὐδάμου, Ἀγημονίδαν Κραττίδα, Πατροκλείδαν ναοπ. Ἐτυμώνδα, Καλλικράτεος	2502, 185
		β. τοὶ περὶ Δαμοχάρη, Εὐαρχίδαν Κρίτωνος, Νεοκλῆ, Τλάσωνα Μαχίδα, Αἰνησίδαμον Ἀλέξιος, Πάτρωνα Θρασέα, Κίμωνα, Ἄντωνα Χηρία, Καλλι[κ]ράτη Δάμωνος, Χαρίξενον Ἡρακ[λε]ίδα, Τεισίαν Λύσωνος, Φλείακα Μαχίδα, Δαμοκράτη Θεσπία, Ἄ[(λε)]ξ[(ιν)] Αἰνησιδάμου ναοπ. Ἐτυμώνδα, Καλλικράτεος	2502, 190
[328/27]	Θοινίωνος	β. Ἀχαιμένευς, Πάτρωνος, Αἰσχριώνδα, Θεομνάστου, Ἀρχιάδα	2502, 195

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
		ναοπ. Ἐτυμώνδα, Καλλικράτεος πωλ. Πυθόδωρος, Ἡρακλείδας, Ἀλκινείδας, Κλευφάνης, Πραξίας, Εὔφραντος β. Ἀσωποδώρου, Ἡρακλείδα, Δάμ[(ω)]νος	2674 (?)
[327/26]	Λύσωνος (I)	β. Ἀρχέλ[α], Κλέωνος, Πεισίλα, Δαμοστράτου, Ἀ[(ρχ)]ίνου ναοπ. Ἐτυμώνδα, Καλλικράτεος πωλ. dieselben wie 328/27	2502, 199
[326/25]	Μαιμάλου	β. τοὶ περὶ Ἐτυμώνδαν Λαρισίου, Εὔφραντον Θεοχάριος, Σύλοχον Δαμοτίμου, Ἀλκαμένη Ἀμφιστράτου, Εὐάγορον Θεοχάριος, Λάφιλον Νικαίου, Ξένωνα Δαμάνθευς, Δάμωνα Ἀκρατήτου, Ζηνέαν Ἁγνία, Κλεόδαμον Αὐτία, Θοινίωνα Εὐθία, Ξενόφιλον Φιλομήλου, Σωτιμ[(ί)]δαν Κλέωνος, Ἀνάξανδρον Ξενοδάμου, Ἐπιχαρίδαν Αἴωνος ναοπ. Ἐτυμώνδα, Καλλικράτεος	2502, 203
vor 323	Κάφιος	18. Phokerzahlung (10 Talente) im Frühjahr, mit ἱερ. παρὰ Ἀλεξάνδρου	Bull. XXI, 339 S. oben S. 935.

Hierzu: Nr. 2747 (c. 350), 2562 (c. 350), 2503 (zw. 350 und 300), 2505 (Mitte zw. 380 und 280) und

[vielleicht 339/38]		βουτ. Ταραντίνου, Ἀ[ ], [ ]ος, Ἐτυμώνδα μαρ. Πλειστέας (nom.); Phokerzahlung von 30 T.	IGS. III, I, 110
	Ὀρνι[χ]ίδα (I)	βουτ. [Μελαν]ώπου, Σω[	IGS. III, I, 112. S. nächste Rubrik ἄ. Ὀρνιχίδα
	Βα[.........]	πρυτ. [ ]τος, Κλεόδαμ[ος], [ ], [ ]εύς, Διονυσ[ ], [ ], Πεισίλαος μαρ. Φι[ ], Καλλικράτ[ης], [ ], Ἐτυμώνδας	IGS. III, I, 113
		μαρ. Πυθόδωρος, Ἱερος, Ὀ[ρέ]στας, Μέλδων, Ἔχυλλος, [ ], Δίκων, Καλλίξενος	IGS. III, I, 114

3. Die Jahre 325—278.

In alphabetischer Ordnung:

a) Ende des 4. Jhrh.

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
	Ἀρχετίμου	β. Ἀσωποδώρου, Ἀλκαμένεος, Κλευφάνεος	2618
	Διοκλέος	β. Δάμωνος, Ὀρέστα, Χαριξένου, Ἁγνία, Ἀρχέλα	2619, 2661, 2822, 2824
		β. Ἥρυος, Πειθαγόρα, Βούλωνος, Εὐκρίτου	2829, 2830
	Ἐρίβαντος	β. Χειρία, [Κ]ράτωνος, Ἀντιχάρου, Ἀρχιάδα, Ἀλκινείδα	2757
um 325	Ἐτυμώνδα	β. [...... ...]σίστωνος, Καλλικρ[άτεος]	2742
	Θεολύτου	β. Ἐπιγένεος	2617
		β. Κλεοφάνεος, Αἰνησίλα	2748
	Θέωνος	β. Ταραντίνου, Πειθαγόρα, Πεισίλα	Bull. XX, 680, 4
	Θηβαγόρα	β. Γνωσία, Ἀρι[σ]ταγόρα, Ἀλ[κι]μάχου	2676
	Ὀρέστα (I)	β. [Ν]εοκλέους, Θοι[ν]ίωνος, Νικία	2657
	Ὀρνιχίδα (II)	β. Χαριξένου, Ἱππάρχου, Καλλικράτεος, Συλόχου, Ἀγέλα, [? Α..σιδα, .ουδ]	2751, 2834, 2842. S. vorige Rubrik ἄ. Ὀρνιχίδα

Hierzu: 2655, 2656, 2744, 2745, 2759—2764.

b) Erstes Drittel des 3. Jhrh.

	Αἰθίδα (?)	β. Πίθθιος, Ἐ[ ], [ ]	2718
	Εὐβου[λίδ]α	β. Διοσκουρίδα, [...]ραγόρα, [....]σίου	2658
	Εὐδόκου (I)	β. Ἱέρου, Λύσωνος, Πεισιθέου, Ἀρισταγόρα, Ἀρίστωνος	2805, 2806, 2835
	Ἡρακλείδα (II)	β. Χαρισίου, Σακεδάλ(λ)ου, Δάμωνος	2797
		β. Ἀθάμβου, Ξένωνος, Ἰασιμάχου	2825
	Μεγακλέος	β. Ἐχεκρατίδα, Ἀριστομάχου, Ἀρχιάδα, Πολυκλήτου	2630, 2631, 2838
	Συλόχου	β. Ἐχεκρατίδα, Ἀστυκράτεος, [..]ίωνος, Ἀγάθωνος, Θρασυκλέος	2839

4. Die Jahre 278—200.

a) 278—230, Gruppe A—D.

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
Gr. A: 278/77	Ἱέρωνος	πυλαίας ἐαρινᾶς (frühestens Febr./März 277)	2506
Gr. B: 272	Ἀρισταγόρα (I)	β. Χαριξένου, Ξένωνος, Θευδωρίδα ἱερ. Ἀρχιάδα, Μαντία	2592, 2563
271	Ἐμμενίδα	β. Καλλικλέος, Ξένωνος, Ἀρίστωνος, Ἀρχέλα ἱερ. Κλεοδάμου, Αἰσχριώνδα	2623, 2778, 2564
270 Πυθίοις	Νικοδάμου	ἱερ. Ἀριστοκράτους, Ἄνδρωνος	2507, 2565
269	Κλεώνδα	β. Ἄνδρωνος, Ἀρχιάδα, Ἀλεξάρχου ἱερ. Βούλωνος, Πυῤῥίνου	2775, 2566
Gr. C: 266 oder 262 Πυθίοις	Καλλικλέος (I)	β. Αἰσχριώνδα, Ξένωνος, [Ἀ]μφιστράτου, Ἀγνία, Φιλομένευς ἱερ. Δεξιθέου, Ἥρυος	2513, 2668, 2776
	Ἀνδροτίμου (? Ἀνδρονίκου)	β. Κλευμάντιος, Εὐδόκου, Ἀριστίωνος, Νικοδάμου	2603
Zw. 260 und 250	Ἀμύντα	β. Δάμωνος, Πάσωνος, Ἱππία, Εὐχαρ[ί]δα, Θαρρίκωνος ἱερ. Νικομάχου, Ἀγάθωνος	2508, 2758 Vgl. 2700
		β. Ἐρασίππου, Κ[ ], [ ]	2749
	Νικαΐδα	β. Χάρητος, Ἀμφιστράτου ἱερ. Πραόχου, Κλεομάντιος	2509, 2650
	Δίωνος (II)	β. Ἐχεκρατίδα, Ξένωνος, Εὐΐππου ἱερ. Ἐχεκρατίδα, Νικαΐδα	2510, 2596
	Πραόχου	ἱερ. Δαμονίκου, Εὐθυδίκου ἱερ. Ταραντί[νου], Δε[ξ]ώνδα	2511, 2512
246 od. 242 Πυθίοις	Πλείστωνος (II)	β. Ἀριστομάχου, Ἐπαρμόστου, Δρω[πί]δα, Στράτωνος, Ἀρχιάδα	2514, 2584, 2585
240 oder 239	Καλλικλέος (II)	β. Κρίτωνος, Πλείστωνος, Ἀχαιμένευς, Ἱππία, Κλέωνος	2606 Vgl. 2701
		β. Δαμαίου, Εὐρυμήδευς, Ξενοδάμου, Στράτωνος, Κράτωνος	2607
Gr. D: 238 oder 237	Εὐκλέος († 199/98)	β. Κλευμάντιος, Ἀθάμβου, Ἡρακλείδα, [ ]ωνος, [ ]	2666, 2667, 2798
		β. Ξενοδόκου, Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα, Μένητος, Ἀγήτορος	2591, 2597, 2599, 2670, 2771, 2774

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
236	Ἀρχιάδα	β. Ἀρισταγόρα, Ἀρχιδάμου, Πλάμωνος ἱερ. Ἀναξανδρίδα, Νικοδάμου	2515, 2593
		β. Αἰνησίδα, Κλευφάνευ[ς	2831
235	Εὐδόκου (II)	β. Καλλικλεῦς, Ἀρίστ[ω]νος, Δεξίππου, Ἀργιλίου, [Ἀ]μυνά[ν]δρου ἱερ. Κρίτωνος (Ἀγίωνος?), Ἡρακλείδου	2516, 2516 A, 2638
		β. Ἀλκαμένευς, Νικία, Μενάνδρου, Λύσωνος, Αἰσχριώνδα	2781—2784, 2786, 2804
234 Πυθίοις	Στράτωνος	β. Λύσωνος, Ἀμυνάνδρου, Τιμογένευς ἱερ. Ἀθάμβου, Ἀμεινία	2517, 2664, 2665
		β. Ὀρέστα, Ἱππία, [Ξ]ένωνος, Ἀλκίνου, Ἀθανίωνος	2669
233 oder 232	Ἀθάμβου	β. [3 fehlen], [Χαρι]ξένου, Νικοδάμου ἱερ. [ ], [ ]μωνος	2518
		β. Ἀρισταγόρα, Δάμωνος, Πλείστωνος	2595, 2671
232 od. 233	Δαμοσθένεος	ἱερ. Ἁγνία, Δαμαρμένου	2519

Diesem zweiten Drittel des 3. Jhrh. gehören noch an (alphabetische Ordnung):

c. 230	Ἀθανίωνος	β. Πραόχου, Ξένωνος, Χάρητος	2605
	Αἰνησίδα	β. Θευσκόπου, Ξένωνος, Χάρητος, Ἀρισταγόρα, Ἀλκαμ[ένευς]	2813, 2817, 2826, 2841
	Αἰσχριώνδα	β. Τιμοκράτευς, [. . . . .]ίου, Ἁγίωνος	2789
		β. Θρασυκλέος, Ξενοχάρεος, Ἁγνία	2814
	Ἀμεινία	β. Τι[μο]κράτ[ευς], [Κα]λλικλεῦς, Ἀθάμβου	2823
	Ἀριστίωνος (I)	β. Εὐαγόρα, Αἰακίδα, Μαντία, Δίωνος, Ἐπικράτεος	2746
		β. Δάμωνος, Ἄνδρωνος, Μενάνδρου, Κλεοτίμου	2699, 2702
c. 250	Ἀριστομάχου	β.]μάχου	2754
	Ἀριστ[		2843
	Ἀρχ[	β. Ἀρί[στωνος], [Στρ]άτωνος, Αἰνησίλα	2752, 2753
	(Ἀ)τεισίδα	β. Ἀγελό[χο]υ, [Θε]ο[φά]ντου, Χαιρίκωνος	2791
zw. 270 und 260	Ἀχαιμένευς	β. Ἰασιμάχου, Πραξία, Ἐμ(μ)ενίδα, Ἐχεκρατίδα, Ἵππωνος	2615
		β. Κλευμάντιος, Ἄνδρωνος, Βούλωνος, Πυῤῥίν[ο]υ, Μ[αντία]	2622, 2645

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
	Δαμαίου	β. Ἁγίωνος, Ἀριστοκλεῦς, Ἀμυνάνδρου, Ἀθανίωνος, Διοσκουρίδα	2769, 2770, 2773, 2801
	Δεξίππου	β. Ἴσωνος, Δαμέα, Νικία	2766, 2794—96, 2807
	Διοδώρου (II)	β. Ἀριστομάχου, Ἀριστοκράτευς, Δαμέα	2802, 2803
	Εὐθύωνος	β. Καλλικράτεος, Κλέωνος, Κράτωνος, Πάσωνος	2616, 2741
	Εὐκλείδα	β. Ἀθάμβου, Ξένωνος	2785
zw. 240 und 230	Θεσσαλοῦ	β. Ἀγάθωνος, Κρίτωνος, Ἀριστοκράτευς, Ἀμύντα, Ἰατάδα	2583, 2594, 2598
		β. Ἀγνία, Εὐκλέος, Παρνασσίου, Ἀρισταρχίδα	2602, 2604, 2828
	Θευτέλου	β. Ξενοστράτου, Ἐτυμώνδα, Κλέωνος, Ἀγέα	2816
	Λύσωνος (II)	β. Ἀριστ⟨ε⟩ίωνος, Ἀσωποδώρου, Φιλώνδα	2788
	Ὀρέστα (II)	β. Κρέωνος, Μενάνδρου, Θεοτέλεος	2750
	Ξενοκλέος	β. Ἀριστομάχου, Ἀλκαμένεος	2787
		β. Ἀναξανδρίδα, Λαρισίου, Ξενοδόκου	2658 Anm., 2790, 2792, 2793, 2808
	Ξενοχάρευς	β. Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνεος, Ἀμύντα, Ἀρισταγόρα	2588—2590
		β. Ἐχέμμα, Κράτωνος, Φιλώνδα	2840
zw. 270 und 230	Πατρώνδα	β. Λύσωνος, Νικία, Δίωνος, Γνωσίλα, Εὐθυδίκου	2722
	Χαριξένου (II)	β. Κρίτωνος, Ἀριστοκράτε[ος], Ὀρνιχίδα	2768. S. 2703
zw. 240 und 220		β. Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Νικία	2629
zw. 242 und 230			2733
		β. Τιμοκράτευς, Λύσωνος, Χάρητος	2772

Hierher noch 2586, 2780.

b) 230—200, Gruppe E und F.

Gr. E: 231 oder 230	Πειθαγόρα (II)	ἱερ. Λύσωνος, Ζακυνθίου	2520, 2522, 2523

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
230 oder 229	Ἥρυος	β. Ἀρχέλα, Βούλων[ος] ἱερ. Πολύωνος, Διοδώρου	2521, 2601
229			
229 oder 228	Ἡρακλείδα (III)	β. Στράτωνος, Κλευφάνευς, Ἀθάμβου, Αἰνησίδα, [ ]	2582
		β. Λυσιμάχου, Εὐδώρου, Ὀνυμοκλεῦς, Εὐθύωνος, Μνάσωνος	2649
228 od. 227	Νικάρχου	ἱερ. Ἵππωνος, Ἀντάνδρου	2525
227 od. 226	Καλλία	ἱερ. Νικία, Ὀρέστα	2524, 2567
226 od. 225		ἱερ. Μνάσωνος, Βαβύλου	2568
zw. 224 und 220	Ἀρισταγόρα (II)	β. τ. πρ. ἑ. Στράτωνος, Δαμοτίμου, Ἐρασίππου, Νικοδάμου, Ἐμμενίδα	2526, 2739
		β. τ. δ. ἑ. Δάμωνος, Ταραντίνου, Ἱέρωνος, Εὐθυδίκου, Ἵππωνος	2740, 2765 (2765 A u. B) (Ostmauer XIII u. XIV)
zw. 224 und 220	Ἀλεξάρχου	β. Εὐκλέος, Εὐθυδίκου, Τελεδάμου, Δαμ[οτί]μου, Σωκράτευς	2647, 2777
		β. Φαίνιος, Ἀρχιάδα, Ἁγίωνος	2625, 2626
	Ἀρχέλα (I)	β. Καλλικλέος, Ἀριστομάχου, Νικοδώρου	2587
		β. Ἀρχιάδα, Καλλιγένεος, Εὐαγγέλου, Ἀ[ ]	2672
Gr. F: zw. 215 und 212	Πολυκλείτου	ἱερ. Παρνασίου, Βαβύλου	2527
208	Βαβύλου	ἱερ. [ ], α]γόρα	2528
etwa 207			2531
206/5	Ἀλεξέα	β. Λυσιμάχου, Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα	2621, 2632, 2641, 2844/45
Pythienjahr vor 200		ἱερ. Τελεδάμου, Ἐμμενίδα	2532
	Φιλαιτώλου	ἱερ. Ἀριστομάχου, Καλλικράτεος	2529
		ἱερ. Πραόχου, Πατρέα	2530
		ἱερ. Φιλοξένου, Ἡρακλείδα	2534
		ἱερ. Ἀρχίππου, Ἡρακλεί[δα]	Bull. XX, 627

Diesem letzten Drittel des 3. Jhrh. gehören noch an (alphabetische Ordnung):

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
	Ἀναξανδρίδα	β. [Ἵπ]πωνος, Μνασιθέου, Νικία, Πολύωνος, Ἀτεισίδα	2645, 2646
	Ἀριστίωνος (II)	β. Ἀρισταγόρα, Ῥοδίου, Ἀ[ ], [ ]νδα, Εὐκράτεος	2659
		β. Νικαίου, Ἀγίωνος, Καλλίκωνος	2734
	Ἀρχέλα (II)	β. Ἀλεξάρχου, Ἵππωνος, Ἀντάνδρου, Αἰακίδα, Καλλίωνος	2608
	Ἀρχιδάμου	β. Πυθοδώρου, Ἀγαζάλου, Θεσσαλοῦ, [. . . .]ιος	2836, 2755
		β. Ἀρισταγόρα, Δάμωνος, Ἀθάμβου	2810, 2812
	Ἀρχ[	β. ολιος, Τιμογένευς, Ἀγήτορο[ς]	2833
	Δαμοκράτεος	β. Ἀγίωνος, Ἀριστομάχου, Εὐδώρου, Ἀλεξάρχου	2673
	Δαμοτίμου	β. τ. πρ. ἑ. Πύῤῥου, Κλευφάνευς, Κλεινία, Φιλίνου, Καλλικράτευς	2735
		β. τ. δ. ἑ. Μιμνέα, Ξένωνος, Λύσωνος, Ἀρχιάδα, Δάμωνος	2736
	Δαμοχάρεος (II)	β. Ἀντάνδρου, Ἐρασίππου, Εὐαρχίδα	2640, 2721
	(II Καλλείδα)	β. Δάμωνος, Δαμοτίμου, Κλεωνύμου	2809, 2811
(sicher älter als ἄ. Ἀλεξάρχου)	Εὐαγόρα	β. Δαμάρχου, Τελεδάμου, Δεξίππου	2628
	Εὐδώρου	β. Διοδώρου, Ἐχεκρατίδα, Πλείστωνος, Ἀμφίωνος [?]	2633—2635, 2651
	Ἱπποτα[		2827. Oder nach a)?
	Καλλείδα (II) Δαμοχάρεος	β. Βούλωνος, Ἀρισταγόρα, Ἐκεφύλου, Λυσιμάχου, Ἀριστοβούλου	2613, 2614
	Καλλιέρου	β. Παρνα[σσί]ου, Ἄρχωνος, Ἀριστομάχου, Κλεοδάμου, Εὐχαρίδα	2654
zw. 235 und 200	Κλεοβούλου (II)	β. [Κορι]νθοτίμου	2637
zw. 210 und 200	Μεγάρτα	β. Μνασιθέου, Πρωτάρχου, Ἀθάμβου, Φιλίνου, Νικοβούλου	2675

Zeit.	*ἄρχοντος*	*βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.*	Nummer.
	Νικοδάμου	*β. Ἀμύντα, Κλεοτίμου, Ἐτυμώνδα, Ἀμύντα, [. . . .]ου*	2600, 2624
		β. Ἀρίστωνος, Νικοδάμου, Πλείστωνος, Ξένωνος, Ἐπιχαρίδα	2653
	Τιμοκρ[άτεος]	*β. Ἐχέμμα, Ἀριστ[*	2837
	Φαίνιος	*β. Ἐχεκρατίδα, Εὐκλεῦς, Εὐθυδίκου, Κράτωνος, Κλέωνος*	2609
		β. Παντάνδρου, Μ[ ], [ ], [ ], [ ]ου	2639
		β. Δείνωνος, [. . . . .]ος, [ ], Εὐχαρίδα	2832
			2756

Anm. Die Grenze zwischen a) und b) zu finden, ist unmöglich. Bei weiteren Publikationen werden wohl einige Archontate aus b) nach a) aufrücken; jedenfalls sei, was ein Auszählen ergiebt, constatiert, dass wir die Archontate von 278—200 fast alle besitzen: Resultat der französischen Ausgrabungen von einer für Geschichte und Epigraphik jetzt noch unberechenbaren Tragweite.

5. Die Jahre nach 200.

a) Aus den Jahren 200—150, Priesterschaft I—V.

Pr. II: 192	*Κλεοδάμου*	*β. τ. πρ. ἑ. Ἀμύντα, Θεοφράστου, Πραξία*	2652
191/90	*Φαίνιος*		2960
189/88	*[(Ξέν)]ων[ος] (Ἀτεισίδα)*	*β.* [fehlen]	2677
Pr. III: 178/77 *Πυθίοις*	*Πραξία (Εὐδόκου)*	*β. τ. πρ. ἑ. [Μνάσωνος, Σωτίμου, Ἀμφιστράτου]* *ἱερ. Ξενοκράτεος Πραόχου, Μελισσίωνος Εὐαγγέλου*	2636, 2536
176	*Ξενοχάρεος*		2711
170	*Μένητος*	*β. τ. δ. ἑ. Πραξία, Δεξικράτεος, γρ. Ἐμμενίδα*	2611
Pr. IV: 168	*Κλέωνος (Δίωνος)*	*β. τ. πρ. ἑ. Καλλία, Ἥρυος, Πασίωνος*	2610
167	*Ξενέα (Βαβύλου)*	*β. τ. πρ. ἑ. Ἀριστοκράτεος, Ἀρχία, Δα[μο]φάνεος*	2612, 2697
166			2643

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
165	Ἀνδρονίκου τοῦ Φρικίδα	β. τ. πρ. ἑ. Εὐαγόρα, Καλ(λ)ιμάχου, γρ. Εὐαγγέλου	2800
161	Πύῤῥου	β. τ. πρ. ἑ. Ἀθάμβου, Ἀρχελάου, Δίωνος	2799
158	Ἀμφιστράτου (Ἀμφιστράτου)		2642
	Ἄρχωνος [τοῦ Καλλία]	β. τ. πρ. ἑ. Ἀθάμβου, Ἀθάμβου, Πεισιθέου β. Ἀθάμβου τοῦ Ἀθανίωνος, Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος, Ἀθάμβου τοῦ Ἀγάθωνος	2678 2820
		β. τ. δ. ἑ. Κλέωνος, Νικάρχου, Ἁγίωνος	2680
	Μενεστράτου	β. τ. πρ. ἑ. Πατρέα, Ἐχεφύλου, Κλεάνδρου	2679
	Ἰατάδα	β. [ ], Ἀθανίωνος, Δείνωνος	2696
Mitte der IV. Pr.			2704
Pr. V: 155	Πατρέα	β. τ. πρ. ἑ. Ἀστυόχου, Ἀρχελ[άου, ...]	2737
		β. τ. δ. ἑ. Δρομοκλείδα, Πολυκράτεος, Πασίωνος	2723, 2725
154 oder 153	Ἀθά[μβο]υ τοῦ [Ἁβρομάχου]	β. [fehlen]	2680, 16
Hierzu noch:			
197—170			2581
c. 175			2580
200—150			2646 A, 2535, 2970
170—130			2961
2. Jhrh.			2660, 2662, 2663
2. Jhrh.	[Πολ]υκλείτου	β. [ ], [ ], [ ]έλεος	2692
2. oder 1. Jhrh.			2689, 2690, 2693, 2694

b) Aus den Jahren 150—100, Priesterschaft VI—XI Mitte.

Pr. VI: 150—140	Θρασυκλέ[ος]	β. τ. δ. ἑ. Δεξώνδα, Μαντία, Ξενα[ινέτου]	2627
	Βαβύλου	β. τ. δ. ἑ. Ἀρχελάου τοῦ Δαμοσθένεος, Ἰατάδα τοῦ Πάτρωνος, γρ. Ἁγίωνος τοῦ Κλευδάμου	2818

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
	Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος	β. τ. δ. ἑ. Γενναίου τοῦ Ἡράκωνος, Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου, Σωστράτου τοῦ Σωτύλου	2819
	Εὐκλέος τοῦ Καλλιστράτου	β. τ. πρ. ἑ. [Εὐδόκου τοῦ Πραξία, Ἀγησιλάου τοῦ Ταραντίνου], γρ. Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου	2821
Pr. VIII: 140—133 oder 140—138	Ξενοκρίτου	β. τ. πρ. ἑ. [Σω]σιπάτρου, Σ[ωξένου, γρ. Γενναίου]	2681
		β. τ. δ. ἑ. Καλλικράτεος, Κλ[έωνο]ς, Μεγάρτα	2644
Pr. IX: 137/36	Πύῤῥου	β. τ. δ. ἑ. Ἐχεφύλου τοῦ Πολυκλείτου, Ταραντίνου τοῦ Ξενοκρίτου, γρ. Σωτύλου τοῦ Σωσ[τράτ]ου	2728 s. Colin, Bull. XXI, 600 ἄ. Πύῤῥου = athen. ἄ. Διονυσίου μετὰ Λυκίσκον
126	Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα		s. S. 718 oben
	Ἁγίωνος τοῦ Ἐχεφύλου	β. τ. πρ. ἑ. Νικοστράτ[ου το]ῦ Εὐδώρου, [Ξένω]νος τοῦ Ἀριστοβούλου, γρ. Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα	2683, 2727
	Ἀμύντα	β. τ. πρ. ἑ. Κλέωνος τοῦ Διονυσίου, Ξενοκρίτου τοῦ Στησιμένεος, γρ. Μνασιδάμου τοῦ Ξενοκρίτου	2726
	Ἡρακλείδα	β. τ. δ. ἑ. [Πολυτιμίδα] τοῦ Μελισσίωνος, Φίλωνο[ς τοῦ Ἰατάδα, γρ. Ἐχεφύ]λου τοῦ Πολυκλείτο[υ]	2684
	Σωσιπάτρου τοῦ Αἰακίδα	β. τ. πρ. ἑ. Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου, Ἁγίωνος τοῦ Κλεοδάμο[υ], γρ. Ὑβρία τοῦ Ξένωνος	2682
			2719, 2724
Pr. X	Πυῤῥία τοῦ Ἀρχελάου	β. τ. πρ. ἑ. Δάμωνος [τοῦ Ξενοστ]ράτου, Σωτύλου τοῦ Τιμοκλέος, γρ. Ἀρί[στωνος τοῦ Σ]ωστράτου	2686
Pr. XI			s. 2720

Hierzu noch:

140—100			2569
c. 130			s. S. 717 Ende

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
Pr. IX—XII, nach Colin 106/5	Ξενοκράτεος τοῦ Ἀγησιλάου	β. τ. δ. ἑ. Τιμολέωνος τοῦ Ἐμμενίδα, Νικοδάμου τοῦ Στράτωνος, γρ. Ἄρχωνος τοῦ Καλλικράτεος	2685. S. Bull. XXI, 600 = athen. ἄ. Ἀγαθοκλέους

c) Aus den Jahren 100—1, Priesterschaft XI—XX.

NB. Die Gewohnheit, bei Manumissionen den Monatsnamen hinzuzusetzen, hat man nach Pr. XII auch auf die Decrete übertragen.

Pr. XI	Διοδώρου (τοῦ) Ἄρχωνος	β. τ. πρ. ἑ. Δάμωνος (τοῦ) Διονυσίου, Ἄρχωνος τοῦ Εὐαγόρα, γρ. Φίλωνος τοῦ Ἐρασίππου	2767
97/6 oder 96/5	Μέντορος		2728 Anm.
Pr. XII: 92/91	Κλεοδάμου τοῦ Κλέωνος	β. τ. πρ. ἑ. Κλεάνδρου τοῦ Τείσωνος, Δαμοκράτεος [τοῦ Δάμωνος?], γρ. Νικία [τοῦ Κλέωνος]	2738, 2779
	Βαβύλου τοῦ Λαιάδα	β. Τιμολέοντος τοῦ Ἐμμενίδα, Ἄρχωνος τοῦ Καλλικράτεος, Κλεομάντιος τοῦ Ἥρυος, Μελισσίωνος τοῦ Πολυτιμίδα (Nakoros Κλεώνδας)	Bull. XX, 583
Nach 50 vor Chr.	Εὐκλέους τοῦ Εὐά(ν)δρου		Bull. XVIII, S. 85 Nr. 8 (attisch)
zw. 34 u. 14 vor Chr.	Ἀντιγένους τοῦ Ἀρχία	μηνὸς Ἡρακλείου, β. Φιλλέα τοῦ Δαμένεος, Ἀθανίωνος τοῦ Κλ[εοξ]ενίδα	2729

Hierzu noch:

Pr. VIII—XV (etwa XIV)	Λαιάδα τοῦ Βαβύλου	β. [ ]ς, Νικοστράτου, Θεοχάριος	2644 Anm.
Pr. XIII—XV (wohl XV)	Φιλαιτώλου	μηνὸς Ποιτροπίου, β. Πύῤῥου, Καλλιστράτου, Ἡράκωνος, Πεισιστράτου	2687
Pr. XIV oder XV (zw. 80 u. 55 vor Chr.)	Ἥρυος τοῦ Κλέωνος	β. Ξενοκρίτου τοῦ Μένητος, Ταραντίνου τοῦ Δρομοκλείδα, Ἀρχελάου τοῦ Εὐδώρου, Χαριξένου τοῦ Σωτύλου	2688

Zeit.	ἄρχοντος	βουλευόντων, ἱερ., ναοπ.	Nummer.
Pr. XVI/XVII c. 50 vor Chr.	[Ἁγίωνος τοῦ Δ]ίωνος	β. [Ταραντί][ν]ου oder [Φιλονί][κ]ου	2695

d) Aus den Jahren 1—100 nach Chr., Priesterschaft XXI—c. XXX, und später.

79 nach Chr. Πυθίοις	Τίτου Καίσαρος Σεβαστοῦ	β. Ἀγάθωνος καὶ Ἀντιγόνου	2730
zw. 81 u. 96 nach Chr.			2993
bald nach 100 nach Chr.	Γ. Μεμμίου Εὐθυδάμου τὸ γ'	μηνὸς Ἀμαλίου γ'	2731
	Π. Αἰλίου Πυθο[		2732
1. Jhrh. nach Chr.			2962, 2971
etwa 100 nach Chr.			2963
325—337			2964

Unbestimmt bleiben das Decret für Römer 2691, die notificierten Inedita 2705—2710, 2712—2717, die Grabinschriften 2980—2983 und die Nrn. 2990—2992.

Verbesserungen und Nachträge zu den delphischen Inschriften.

(Zusammengestellt aus den Bemerkungen auf den Umschlägen der 3 ersten Hefte).

Dies diem docet.

1683 S. S. 722. — **1684** Zeit. Priesterschaft VI ist sicher; vgl. 1707, 10; 1712, 23. — **1687**, 5. Möglich *Διόδωρος Ἡράκωνος* (1718, 6; 1943, 7) und *Δ. Μνασιθέου* (1787, 11; 1828, 7; 1857, 9/10; 1963, 2; 1992, 4). Jener ist an den angeführten Stellen als Bürge bezeugt. — **1688** Zeit. Streiche „wahrscheinlich“ und setze Z. 10 nach *Γνωσίλα* ein Kolon (vgl. 1690, 8). — **1690** setze Z. 8 nach *Ἀστύοχος* ein Kolon und vgl. wegen des Plurals *οἱ ἄρχοντες* 1791, 12 u. a. — **1692**, 3. Ob hier *Ἀριστὼ Ἥρυος* aus 1697, 3 hilft oder der Bruder *Ἀ[ρίστων]* nach 2337 (Anhang S. 959 Z. 18)? — **1694** Zeit. Streiche „wahrscheinlich“ und füge hinzu: Vgl. 1685; 1695. — **1697** Z. 12 setze nach *ἄρχοντες* ein Kolon. — **1701**, 12. Es giebt 1796, 1 einen *Θ ε ύ φ ι λ ο ς Εὐάρχου*. — **1704** und **1705** streiche „wahrscheinlich“ und vgl. 2108, 9. — **1708** Zeit. Lies: Priesterschaft IV; vgl. Z. 32 mit 1716, 8. *Ἄσανδρος* ist im 2. Semester Archont. — **1709**, 2. Betone *Ἀναξίς*. Vgl. 1936, 3. — **1713**, 10. Vgl. 1953, 6. — **1715**, 1 [*τῶν Φωκέων*] *Κ[άφι]ος Φανατέος*, *Pomtow*, Hermes 33, 334. — **1720** wegen *στρ. Δαμοθοίνου* vgl. *Wilhelm*, Gött. Gel. Anz. 1898, S. 225. — **1729**, 20 lieber *Πραό⟨υ⟩χου*. Vgl. Verf. Stud. I 233 Anm. 1. Die Form *Πράοχος* begegnet sehr oft, 1761, 8/9; 1791, 12 u. s. w. — **1730** Zeit. Genauer: Juli—Januar 173. — **1733**, 10 lies *νεοκόρος*, vgl. 2100, 14. — **1739**, 5 oder *Πορθάωνος*? — **1741** ist ein Archont als erster Privatzeuge genannt. — **1743**, 14. Möglich, dass der Steinmetz *Ἀθανίων Ἀρίστ[ωνος]* — vgl. 1723, 21/22 — irrtümlich aus der tieferen Zeile seiner Vorlage, die die *ἰδιῶται* enthielt, heraufnahm, dass überhaupt nur 2 Archonten zeugten (vgl. die Bemerkung zu Z. 14). — **1743** s. unten zu Nr. 2091. — **1747**, 10 *Ἀρισ[τογέν]ης Νικέα* (vgl. 1700, 2; 1793, 19/20). Vgl. noch GDI 1535, 1 (*Ditt.* 463). — **1747**, 19 lies *Ἡρ[(ω)]ΐδα*, vgl. 1755 18; 2116, 12; 2232, 4. — **1757**, 1. Betone *Ἀγρεστυῶνος*. — **1774**, 1. Die Schreibung *Αἰγίρα*, *Αἰγιράτας* (so auch 2800) ist die für die ältere Zeit

beglaubigte, jünger ist *Αἰγείρα*. S. Wilhelm, Arch. Mitteil. 1892 S. 112, Z. 34 [*Ἀγ*]*αθάρχωι Δημοκρίτου Ἀχαιῶι ἐξ Αἰγίρας* u. S. 119 Anm. 10; CIGS 411, 2 *Αἰγειράτης*; 540, 2 *Αἰγιράτη*[*ς*]. — **1781**, 6. Nach meinen Bemerkungen über die Lücke hilft *Νίκων Θεοξένου* (1803, 1; 1808, 24) nicht. — **1787**, 9. Die Form *Φανοτεύς* vermutet man auch CIGS 1730, 9 [*Φα*]*νοτεῖα*, dagegen steht *Φανατεύς* 3376, 3, *Φανατεῖς* 3376, 17. S. jetzt noch in dieser Sammlung 2561, D 31. — **1792** *Ξενοφάνεια* ist die Frau des *Κλέων Κλευδάμου*. Vgl. 1761 und 2029. — **1795**, 2 zu *Ὁμιλιάδας* s. jetzt 2527, 7; Bull. V. 137, I, 24; II, 11. — **1801** Dazu vgl. 1751, 4 ff. — **1806**, 11 ist das betonte *ά* von *Ἀμφιστράτου* in meinem Abzuge ganz undeutlich. — **1815**, 5 schreibe lieber *τεσ(σ)άρων*. — **1815**, 14/15 vgl. mit 1884, 20. — **1816**, 2 Vgl. GDI. 1428i 5/6. — **1823**, 16 lies *Ἀ⟨ρι⟩στόξενος*, *Pomtow* Jhrb. 40, (1894) 699 Anm. 21. — **1828**, 4 Die Ergänzung von ⟨*ἐφ' ὧιτε*⟩ oder ⟨*ὥστε*⟩ unnötig, denn der Inf. kann allein im gleichen Sinne stehen, vgl. 1959, 7; 2039, 3. S. Verf. Ber. der k. S. Ges. der W. 1893, 101. Über *Φειστίων* vgl. *Bechtel-Fick* GPN. 145. — **1838**, 3. Betone *Νικοπόλιος*. Neben der Flexion *-ίς, -ίδος, -ίδι, -ίδα* (z. B. vollständig in 1767 *Μελισσίς*) und *-ίς, -ίδος, -ίδι, -ίν* (z. B. vollständig *Καλλίς* in 1755) existiert bei den femininalen Eigennamen noch die der Maskulina auf *-ις, -ιος, -ει, -ιν*, der ich auch gleichen Accent gebe. Vgl. 2031. — **1842** *Κύρα*, wovon *Κυραιεύς* Z. 2, unbekannt, „muss bei Physkeis gelegen haben, da der physkische Archont präscribiert ist“. *Pomtow* Jhrb. 40, 694 Anm. — **1847**, 1/2. *Φαῖνι*[*ς*] *Κλέωνος* nach *Pomtow*. — **1863** Zur Schreibung *Βοιαθοίου* (Z. 2) vgl *Βοηδρομιῶνος Ditt*. 143, 3; *βοιηθήσω* 171, 68; 77. — **1867** Wenn, wie zu vermuten, der erste Zeuge Vater der Freilasserin ist, muss Z. 1 *Δαμοχάρεος* corrigiert werden. — **1874** s. 2043, 2. — **1928**, 3 lies *Ἄγ*]*ρωνος*, *Ditt*. 233 Anm. 4 — **1936** Ueber das im Citat aus *W.-F.* (S. 310) erwähnte Mauerloch s. *Pomtow* Beitr. 31. — **1937**, 7 gewiss [*Π*]*άσων Δαμένεος* vgl. 2145, 13. — **1939** Nachträglich fand ich unter meinen Papieren aus Kastri noch einige Notizen zu dieser Nummer. 1) Nach *τῶι Ἀπόλλωνι* habe ich notiert: *τῶι Πυθίωι ἐπ' ἐλευθερία Μενεκράτεα Θεοκρίτου Ἀμβρυσσία συνπαρόντος*. 2) Ohne Angabe der Zeile: (*καθὼς ἐπί*|*στευσαν*) *τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτω ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνέφαπτοι ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦντες ὅ κα θέλωντι καὶ ἀπο*|*τρέχοντες οἷς κα θέλωντι. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους· Καλλικράτης Διο*[*δ*]*ώρου Δελφός. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο*[— die eine Zeile also von 55, die andre von 58 Zeichen — . 3) In *Κλεάνδρου* Z. 2 ist N über der Zeile nachgetragen. 4) Bei der Zeilenwende 1/2 habe ich *ἐν* | [*δὲ*] *Δ*[*ε*]*λ*[*φο*]*ῖς* notiert. 5) *Ἀμβρύσσω* sicher ohne Jota. 6) Der Name des ambryssischen Archonten geht sicher auf *-ευ* aus. Das Zeichen davor kann kein *λ* gewesen sein, dagegen spricht die erhaltene senkrechte Hasta. So bleibt, scheint mir, nur übrig anzunehmen, dass nicht *τ*, sondern *γ* oder *ν* gelesen wird. Ich schrieb ΕΠΙΤΕΙ[illegible]ΕΥ ab. Da wird nichts anderes als die Conjektur *Ἐπιγένευ* möglich sein. S. 2102. — **1949**, 16. Vgl. 1869, 3, wo über *Θωπίας* eine Bemerkung. — **1954** lies *Ὑπερβάλλων Δασσκάδα* s. *Bechtel-Fick*, GPN. 77. — **1959**, 7 s. oben zu 1828, 4. — **1995**, 3. Der

Name *Κοσσύφα* auch 2091, 7. — **2006**, 8 besser *πράσσειν* von *θέλοντι* abhängig zu machen. Z. 11 solche Genitive wie *ὡς ἐλευθέρας οὔσας* (vgl. 1918, 11; 1979, 13; 2010, 11; 2041, 12) sind als absolute zu fassen. — **2018**, 5 *Ἀριστέα* st. *Αἰνέα* vgl. 2271, 5. — **2019**, 23 muss es gewiss *Μαντίας Κλευδ[(άμ)]ου* st. *°δώρου* heissen. — **2029**, 2 s. oben zu 1792. — **2039**, 3 s. oben zu 1828, 4. — **2041**ff. *Ἀλεξάμενος* s. 2526 u. *Bergk*, Philol. 42, 237; Revue arch. 1844 p. 317. — **2056**, 3 lies *Ξενοφάνεια Παρνασσίου* nach *Pomtow* Jhrb. 35, 571 Anm. 83. S. oben zu 1792. — **2072** Zeit: Jan./Febr. 198. — **2086**, 9/10 lies *ὡς λύτρα [Ξενοχάρεος λαβόν]τος* (vgl. *Pomtow* Jhrb. 35, 536, Vf. zu Nr. 2172), Z. 11 lies *παρεχόντω*, beseitige die Klammern von *Ἀπόλλωνος* und füge nach *Pomtow* Jhrb. 35, 519 die Z. 12 | *[Μέντ]ωρ, Σωσικράτης* hinzu. — **2088** u. **2090** Zeit. Priesterschaft VIII. Streiche VII oder IX. — **2088**, 13 lies *Εὔδοκος* (Jhrb. 35, 560). — **2091** Zeit. Priesterschaft IX (streiche „oder X"). Z. 5 ergänze *[Νι]κία*. *Pomtow*, Philol. 54, 364 identificiert ihn mit *Νικίας Καφισία* in 1743, 5; dort habe ich *Νικέας* notiert. — **2094**, 38 hat *Pomtow Κάλλων Λεπτίνα* als Zeugen gelesen, s. Jhrb. 35, 568. — **2099**, 24 lies *Γοργίλος*. — **2100** Vgl. 2150. Z. 16 *ἀπολίπωντ⟨α⟩ι* nach 2150, 9 wahrscheinlich. — **2101** Vgl. *Pomtow* Beitr. Berichtigung S. VII. — **2102** s. dazu oben 1939. — **2116**, 13 *Ἀνδρόβολος* s. GDI. 1529. — **2134**, 6 *H.* u. Vf. *τόμ*, *Pomtow τόν* auf dem Faksimile Jhrb. 40, Tafel II. — **2141**, 1 lies *[Ξενοδό]κου* u. vgl. 2202. — **2166** Solche Ungleichheiten der Schreibung wie in *Μελισίωνος* habe ich absichtlich gelassen. — **2170** s. Anm. zu 2254. — **2228**, 1 s. 1986. — **2285**, 15 Zu *Ὀρθαῖος Κλεάνδρου* vgl. 2337. — **2287** lies *Φίλων [Ἐρα]σίππου* nach 2767, 10. — **2344** wird später das Fragment im Hermes VIII, 412, 1 u. **2345** ebenda 3. S. noch oben Nr. 2723. — **2501**, 4 s. Anm. S. 722; zu Z. 26 über *λωτίς* vgl. *Danielsson*, Idg. F. IV, 164ff. — **2502**, 143 lies *Κυλω[ι]άδας* (s. 2504 A, 22) nach unedierten Texten (*Bourguet*, Bull. XXI, 481). 148 ist doch auf *Bourguet*'s neue Versicherung hin (Bull. XXI, 496) *ἱερομνάμοσιν ὁμόλογα* beizubehalten. 186 bestätigt wird *Λύντος* Bull. XX, 679, 2; XXI, 328, 2. Das Particip setzt ein Präsens * *λεῦ-μι* voraus. — **2504** s. S. 934 2504 A, dazu die Pl. IX mit Faksimile von 2504 u. Pl. XVIII mit 2504 A. Die Nachbildung konnte für 2504 A benutzt werden, für 2504 fehlte sie, als diese Nr. gedruckt wurde. Nach dem Faksimile ist vielmehr zu lesen: Z. 7 *Ἀγησιπόλ[ι]ος*, 9 *Ἡρακλειώτα*, 10 *Περρα[ιβῶν*. Nach Z. 11 Zwischenraum von 4 Z. — 14 *τάλαντα — τριάκοντα*. — Nach Z. 14 1 Zeile frei. — 16 vor *ἐπί* Interpunktionsraum, desgl. Z. 16 nach *Δελφοῖς*, von 24—31 vor den Ethnicis. Nach Z. 36 leerer Raum; also stand die Fortsetzung auf der rechten Columne oben. — Rechte Columne Z. 7 *Δωρ[ι]έων*. Nach Z. 16 vier Z. Zwischenraum; nach Z. 18 nur 1 Zeile. — 23 *Δαμοφάνεος*. Vor *Δελφῶν* in Z. 28 Interpunktionsraum — **2507** *δάφνηι* bleibt, s. 2662. — **2516**, s. Nr. 2664 Anm. — **2561** A 19 Anm. Über einen Beleg für *Λάβυς* s. Perdrizet, Revue des ét. gr. XI (1898) 245. — B 41 lies *Λοϙρῶν*. — Betone D 38 (u. in der Anm. dazu) *ἀγαίαν*. — **2605** notiere zu den Metöken aus Nr. 1409 das delphische Appellativum *σύνοικος*; aus den delphischen Inschriften selber

habe ich keinen Beleg. — **2615** Anm. *Ἰασίμαχος* Buleut auch 2825 (st. 2797). — **2621** s. Tabelle S. 948 u. Nr. 2844. Lies Z. 13 *παρεσκεύα[ξ]αν* nach 2845, 5. — **2624**, 6 lies [*ὑπαρχέτω δὲ αὐτῶι*] nach 2819, 14. — **2632** s. Tabelle S. 948 u. Nr. 2844. Lies [*παρεσκεύαξεν*] nach 2845, 5. — **2639** tilge *ν* in *παισίν* u. vgl. Anm. zu 2743 u. 2763. — **2641** s. Tabelle S. 948 und Nr. 2844. — **2642**, 35 Für Delphi liegt näher (st. *Γοργώ*) *Πυθώ* und *Πυθών*. — **2643**, 4 betone *διελέγεν* und vgl. 2642, 91 Anm. — **2685** S. S. 953. — **2728** S. S. 952. — **2743** Vgl. Höck, Hermes 33 (1898) 626 „Die Söhne des Kersebleptes von Thracien".

Unter den Abklatschen fand ich nachträglich die von folgenden beiden Nummern.

2337 Vgl. S. 629. Museum zu Kastri: H. 0,325; Br. 0,315. Oben und unten Bruch. Zeilenanfänge abgestossen. Nach einem Abklatsche hier zum ersten Male publiciert. Zeichen: 0,007 (ΑΘΜΠΩ).

A.

[εἰ δ]ὲ μὴ πο[ιέοι δυνατὸς ὢν Σώπα|τρο]ς πᾶν ὡς ἐπ[άνω γέγραπται, | ἐχέτ]ω Φιλὼ κ[αὶ Νικ]όστρατος καὶ | [ἄλλος] ὑπὲρ αὐ⟨υ⟩τοὺς ὅν κα κελεύση ‖ [Φιλὼ ἢ] Νικόστρατος ἐπιτιμῆν τρό[πω ὧ κ]α αὐτοὶ θέλωντι ἀζαμίοις | [ὄντο]ις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δί|[κας καὶ] ζαμίας. ἐπεὶ δὲ κά τι πάθων|-[τι] ἀνθρώπινον Φιλὼ ἢ Νικόστρατο[ς, ‖ π]οιησάτω τὰ ποτὶ γᾶν νομιζόμε|[να] πάντα Σώπατρος καὶ λαβέτω | [τὰ] ὑπάρχοντα τὰ Φιλοῦς καὶ Νι|[κο]στράτου πάντα. μάρτυροι· οἱ | [ἱε]ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, ‖ [Ἀθ]αμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Πολίτας, | [Κλ]έων, Κλεόμαντις καὶ ἰδιῶται Τε[ι|μο]κλῆς, Θρασέας, Σωσίπατρος Αἰα|[κ]ίδα, Ὀρθαῖος Κλεάνδρου, Ἀρίστω[ν | Ἥ]ρυος, Ξεν[(αγ)]ό[(ρα)]ς Εὐκλείδα, Τεί|[σω]ν Θευχάριο[ς], Ἀβρόμαχος Εὐ|[αγό]ρα, Τιμόκριτος Ε[ὐκ]λείδα, Πο|-[λέμων].

Z. 10 ist am vollständigsten. Von ihr aus kann man auf- u. abwärts die Anfänge bestimmen. Die Zahl der Zeichen auf einer Zeile schwankt zwischen 24—29. Über den Sinn von Z. 1 u. 2 kann kein Zweifel bestehen, andere Variationen des Sätzchens sind natürlich denkbar. — Z. 3 nehme ich *ἐχέτω* im Sinne von *ἐξουσίαν ἐχέτω* wie 2271, 27. Nach *Φιλώ* kann an Η u. Κ gedacht werden. Für *ἤ* sprechen die Zeichenrestchen, *κ[αὶ* fordert die Grösse der Lücke und die Fortsetzung des Sätzchens mit *καί*. — 4 Im dritten Worte muss ein Zeichen dittographisch gebraucht gewesen sein, entweder *υ* oder *τ*; *υ* mir wahrscheinlicher. — 5 Sonst ist das Particip *ἐπιτιμέοντες* üblich, vgl. z. B. 2110, 14. — 6 Wegen der Constructionsvermengung *ἀζαμίοις κτλ.* vgl. 1918, 12; 1778, 6; 2288, 22. — 10 Vgl. 1689, 10; 2100, 15; 2178, 15. — 14 Nach *Ἄρχων* ist noch Platz für 3 Zeichen; nach meinem Abklatsche kann ich aber nicht er-

mitteln, ob *καί* beide Namen verband. — 16 Welcher [*Κλ*]*έων* gemeint war, wird im Präscript der ersten Zeilen gestanden haben; möglich *Κλέων Ἥρυος, Διονυσίου, Πασίωνος.* — 16 *Τιμοκλῆς Πολύωνος* Buleut in IX ἄ. *Ὑβρία* 2097, 2; *T. Θρασέα γραμματεύς* in IX *Ἀγίωνος* 2160, 16. Möglich, dass die Namen von Sohn und Vater neben einander standen. — 17 *Σωσίπατρος* Buleut in IX ἄ. *Ἀριστίωνος* (= a. 126/125) 2206, 2. — 18 *Ὀρθαῖος* vgl. 2285, 15. — *Ἀρίστων* Bruder des *Κλέων Ἥρυος* 1692, 2 und 3; 1697, 7 und 12 und der *Ἀριστώ* 1697, 3; 1692, 3 ist es, da nun ein Bruder *Ἀρίστων* bekannt wird, fraglich, ob *Ἀ*[*ριστώ*] oder *Ἀ*[*ρίστων*] einzusetzen ist. — 19 *Ξενόδοκος* ist wie 2300, 12 fraglich. *Pomtow* ändert Rh. Mus. 49, 610. S. sein Stemma zu S. 596. — *Τείσων* s. *Pomtow*, Philol. 54 Tafel zu S. 372. — 20 *Ἁβρόμαχος* ist *γραμματεύς* in IX ἄ. *Καλλιδάμου.* — 21 *Τιμόκριτος*, Belege s. *Pomtow*, Rh. Mus. 49, 609. — 22 |[. . . . . .]: man kann zwischen *Πολέμων* und *Πολέμαρχος* schwanken; beide auch Zeugen in IX ἄ. *Καλλικράτεος*, 19/20. Die Zeile ist nicht bis zu Ende benutzt.

Die nächste Zeile begann wieder eine Freilassung, von der nur

(B.) [*Ἄρχοντος*]*ύλου μηνὸς Θευξενίου,*
[*ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτ*]*ο Ξεν*[*αί*]*να Θεοφρ*[*άστου*

sichtbar ist. Also die Hauptsache fehlt: der Archontenname kann nicht gross gewesen sein; von den bisher für Pr. IX bezeugten Archonten passt keiner; unter den bisher bezeugten Buleuten, die nach ihrem Amtsjahre zum *ἄρχων* avanciert sein könnten, könnte [*Βαβ*]*ύλου*, [*Σωτ*]*ύλου*, [*Μικκ*]*ύλου* und [*Ἐχεφ*]*ύλου* in Betracht kommen. Unsicher die Stelle des Zeilenanfanges; das formelhafte *ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο* scheint zu viel zu sein; *Ξεν*[*αί*]*να*, aus wenigen Restchen erraten, bleibt unsicher.

Zeit. Priesterschaft IX (in der Zeit von 140—100).

2343 S. S. 633 Museum zu Kastri. Nr. 231. Stein: H. 0,355; Br. 0,335. Zeichen: 0,008—0,01 (ΑΘΜΠΩ). Nach einem Abklatsche zum ersten Male publiciert. Enthält zwei Fragmente:

A.

[*Ἄρχοντος τουδεῖνος τοῦ*]*εος, βουλευόντων Πύῤῥου το*[*ῦ Δρομοκλείδα, τουδεῖνος τοῦ τουδεῖνος*], *Κλεομάντιος τοῦ Δείνωνος, Νικ*[*τοῦ τουδεῖνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδο*]*το Πύῤῥος Δρομοκλείδα, συνευαρ*|[*εστεούσας καὶ τᾶς γυναικὸς αὐτοῦ*]*νίκας καὶ τῶν υἱῶν αὐτῶν Δρομοκ*|[*λείδα καὶ τουδεῖνος, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθί*]*ωι ἐπ᾽ ἐλευθερία σῶμα ἀνδρεῖο*[*ν ὧ ὄνομα , τὸ γένος , τιμᾶς ἀργ*]*υρίου μνᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἀπ*|[*έχοντι πᾶσαν. βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς π*]*όλιος· Βαβύλος Σελεύκου·* | [*ἐφ᾽ ὧιτε* [ ] *ἐλεύ-*

θερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτο]: ἀπὸ πάντων τὸν πάντα β||[ίον. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο [ ] ἐπὶ καταδου]λισμῶι, βέβαιον παρεχόν||[των τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βε]-βαιωτήρ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ||[παρατυχὼν συλέων [ ] κύριος ἔστω] ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιος | [ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμία]ς. μάρτυροι· οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ[λωνος [ ] καὶ ἰδιῶται Σέλ]ευκος, Ἀντίμ(α)χος, Κριτόλαος, Δίων, | [

Zeilenanfänge und -enden fehlen, etwa zwei Drittel jeder Zeile. Da man die Grösse beider Bruchstellen nicht berechnen kann, hätte ich die Zeilendivisoren nach Gutdünken setzen müssen. Drum setzte ich den Divisor gleich ans Ende des Überlieferten. Mit ziemlicher Sicherheit lassen sich die Lücken 6/7 (= 37 Zeichen), 9/10 (= 35) und 11/12 (= 33) angeben. Daraus wird klar, dass Z. 1/2 und 2/3 zusammen 4 Buleuten mit hinzugefügten Vaternamen enthalten haben müssen, dass die Inschrift nach dem Muster von 2282 angelegt war, dass die XV. Pr. vorliegt. Dass die Mitte des ersten vorchristlichen Jahrhunderts gemeint ist, lässt sich auch aus den Namen erweisen: 1) *Πύῤῥος Δρομοκλεΐδα* ist Bürge in XVI *ἄ. Στράτωνος* 2100; Archont in XVI Nr. 2178; hier Buleut und Freilasser. 2) *Δρομοκλείδας Πύῤῥου* fungiert als Zeuge in XVI *ἄ. Πάσωνος* 2210. 3) *Κλεόμαντις Δείνωνος* kommt vor als Freilasser in XIV *ἄ. Λαιάδα* 2211; Buleut in XVI *ἄ. Στράτωνος* 2100; 2150, 2151; Zeuge in XVI *ἄ. Πύῤῥου* 2178 und Archont in XVIII Nr. 2267. 4) *Καλλίστρατος Αἰακίδα* ist Archont in XV Nr. 2204 und Priester in XVIII—XX. 5) *Μελισσίων Διονυσίου* Bürge in XIX *ἄ. Εὐκλείδα τ. Ἡ.* 2188; Zeuge in XXI *ἄ. Ξεναγόρα* 2157.

Z. 1. Entweder hat der Monatsname gefehlt, oder er hat hinter den Buleuten gestanden. — 2 Zusammen mit unserm Freilasser bürgt in XVI *ἄ. Στράτωνος* 2100 ein *Νικίας Κλέωνος*; es könnte auch an den Zeugen *Νίκων Νικαίου* in XV *ἄ. Διονυσίου* 2167 gedacht werden. — Der Zusatz *ἐπὶ τοῖσδε* fehlt allerdings in dieser Zeit fast regelmässig. — 7 Neben *B. Σελεύκου* giebt es einen *B. Αἰακίδα*, Bürge in XV *ἄ. Διονυσίου* 2317, so dass der Zeuge *Βαβύλος* in XV *ἄ. Πεισιστράτου* 2192 und in XV *ἄ. Κλεοξενίδα* 2318 beiden Familien zugeteilt werden kann. Der Name *Σέλευκος* ist um 50 vor Chr. nicht weiter belegt. Der Grossvater *Σέλευκος* scheint der Bürge in II *ἄ. Πεισίλα* 2228 und der Zeuge in VII *ἄ. Δαμοσθένεος* 2202 zu sein. — 7 Parenthetische Erwähnung des Bürgen wie z. B. 1951, 5 u. o. — 13 Auf den Vater des Bürgen folgt ein Mann, für dessen Namen ich nach vielem Hin- und Hererwägen *Ἀντίμαχος* ansetze: nach ANTI steht *μ* ziemlich deutlich; das nächste Zeichen ist ein X, dessen Hasten unregelmässig stehen; für *α* ist kein Platz, auch bemerke ich keine Nachtragung über der Zeile; ob M und A in eine Ligatur zusammengeflossen waren, kann ich aus dem Abklatsche nicht ermitteln. Ein *Ἀντίμαχος* ist in VI *ἄ. Λεξώνδα* 2277 belegt; hier müsste es der Enkel sein. — Für

Κριτόλαος habe ich keinen Beleg. — Ein *Δίων Λαιάδα* ist Bürge in XV ἄ. *Νικοστράτου* 2208, ein *Δίων Ἀντιγενίδα* Buleut in XVIII ἄ. *Κλεομάντιος* 2267. — Nach Z. 13 hat es keine volle Zeile mehr gegeben; Z. 14 kann aber im Anfange einige Namen gehabt haben.

Über Inschrift A steht ein vierzeiliges Fragment, das Ende einer Freilassung.

B.

]ο[
μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τ]οῦ Ἀπό[λλωνος
καὶ ἰδι]ῶται Καλλίστ[ρατος
]ος καὶ Μελισσίω[ν

Zeit. Priesterschaft XV (etwa 50 vor Chr.).

Nachwort.

Seit 1885, wie das Vorwort sagt, mit der Ausgabe der delphischen Inschriften betraut, musste ich oft zur Fortsetzung und zum Abschlusse gedrängt werden. Die anfangs gleichzeitig unternommene Ausarbeitung des Index zu allen delphischen Sprachdenkmälern wurde nach den ersten Jahren eingestellt, um in rascherer Folge 3 Hefte von Freilassungen ausgeben zu können. Nun kamen die erfolgreichen Ausgrabungen und die verblüffende Ankündigung von $2^1/_2$ Tausend neuer epigraphischer Funde. Hatten vorher die Weitschichtigkeit des allerwärts und z. T. bedenklich publicierten Materials, die mühevolle Ausnutzung der Abklatsche längst bekannter oder neuer Inschriften, die Anlegung von Listen aller Art, namentlich die Datierungsfrage Mühen und Verlegenheiten in Menge gebracht, so forderten die neuen Publikationen beständiges Umarbeiten, Nachtragen und Erweitern, dass der Abschluss mir nahezu unmöglich erschien. Im Frühjahr 1898 aber drängten dazu der Herr Verleger und Prof. Collitz in so energischer Weise, dass ich nachgeben musste; ich that's, weil mir die etwas tröstliche Aussicht gemacht wurde, dass mir im Ergänzungs- und Nachtragsbande grösserer Raum für die Delphika gewährt werden sollte. Der langsame Fortgang der Arbeit aber gestattete die neusten Publikationen zu berücksichtigen, so dass jetzt das Material bis Bd. XXI (1897) des BCH. (incl.) aufgearbeitet ist, und Mitte December 1898 ist von Band XXII des Jahrganges 1898 noch kein Heft ausgegeben.

Dass diese Ausgabe ein reichhaltiges und bequemes Hilfsmittel für die verschiedenartigsten Studien wurde, ist in erster Linie Herrn Th. Homolle und seinen gelehrten Freunden wie Bourguet, Couve u. a. zu danken, die schnell und gut einen

Teil der neu gehobenen Sprachschätze publicierten, vor allem die unvergleichlichen Nummern 2502 und 2561, zweitens Herrn H. Pomtow, dessen chronologische Untersuchungen den epochemachenden von A. Mommsen ebenbürtig zur Seite traten, und drittens Herrn E. Windisch, der 1888 meine Reise nach Griechenland anregte und ermöglichte.

Welche Freude der § des delphischen Freilassungsgesetzes dem Freigelassenen gab, dass er das Recht voller Selbstbestimmung erhielt, „*ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν, ποιέων ὅ κα θέλῃι καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃι*“, wird jeder dem einstigen Freigelassenen nachempfinden, — vielmehr, es hat ihm die Erlösung noch niemand so nachempfunden als — nach Vollendung dieser von Freund Collitz vor 13 Jahren mit Liebenswürdigkeit aufgedrungenen Arbeit —

Leipzig, im December 1898. **Johannes Baunack.**

Druck der Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth in Göttingen.

Verlag von VANDENHOECK & RUPRECHT in Göttingen.

Sammlung der griechischen Dialekt-Inschriften.

Herausgegeben von **H. Collitz** und **F. Bechtel.**

I. Band. — (4 Hefte.) VI, 410 S. gr. 8. und 2 Tafeln. 1883–84. 14 ℳ
(1. Heft: Griechisch-kyprisch. 2 ℳ 50 ₰ 2. Heft: Äolisch, die Gedichte de
Balbilla, Thessalisch. 2 ℳ 3. Heft: Böotisch. 5 ℳ 4. Heft: Eleisch, Arka
disch, Pamphylisch. 4 ℳ 50 ₰)

II. Band. — 1. Heft: Epirotisch, Akarnanisch, Aetolisch, Aenianisch
Phthiotisch, Lokrisch, Phokisch. 3 ℳ 60 ₰ 2. Heft: Orakelinschriften au
Dodona, Achaia und seinen Colonien. 2 ℳ 60 ₰ 3.—5. Heft: Delphisch. 14 ℳ
(6. Heft [Schluss von Delphi] soll 1898 erscheinen.)

III. Band, 1. Hälfte. — 1. Heft: Megarisch. 2 ℳ 40 ₰ 2. Heft: Korin
thos, Kleonai, Sikyon, Phleius u. d. korinth. Colonien. 2 ℳ 3. Heft: Argi
visch. 2 ℳ 40 ₰ 4. Heft: Aigina, Pholegandros, Anaphe, Astypalaia, Telos
Nisyros, Knidos, Kalymna, Kos. 6 ℳ 40 ₰
(Das 5. Heft [Rhodos, Schluss der 1. Hälfte des III. Bandes] soll 1898 er
scheinen.)

III. Band, 2. Hälfte. — 1. Heft: Lakonisch. Ist im Druck.

IV. Band. — 1. Heft: Wortregister zum I. Bande. 5 ℳ 2. Heft, 1. Ab
theilung: Wortregister zum 1. Heft des II. Bandes. 2 ℳ 60 ₰
(Das Register zum ganzen II. Bande (2. Heft, 2. Abtheilung) wird nach
Vollendung der delphischen Inschriften erscheinen.

Einleitung
in die
Geschichte der Griechischen Sprache

von

Dr. Paul Kretschmer,
Privatdocenten an der Universität Berlin.

1896. Preis 10 Mk., in Halblederband 11 Mk. 50 Pf.

Im **Literar. Centralblatt** 1896, No. 30 schreibt Rich. Meister: „Schwer ist die Aufgabe und hoch das Ziel, das der Verf. dem steckt, der eine Sprachgeschichte schreiben will (S. 4): »Die Geschichte der Sprache kann nicht von der Geschichte des sprechenden Menschen, von der Geschichte der Nationen und ihres gesammten geistigen Lebens getrennt werden«, und es ist ihm zuzugeben, dass in dieser Weise bisher noch von keiner Sprache eine geschichtliche Darstellung unternommen worden ist. Eine vielversprechende Einleitung zu einer solchen liegt uns aber jetzt in seinem oben genannten Buche vor. In weit ausholenden Untersuchungen, in denen er alle im Wege liegenden Probleme, auch die dem Sprachforscher ungewohnteren, wie die anthropologischen und paläontologischen, energisch anfasst und soweit als möglich aufarbeitet, behandelt er die Frage nach der idg. Ursprache und dem idg. Urvolke und nach der Stellung des Griechischen innerhalb der idg. Sprachen.“ . . . . „Den glänzendsten Theil des Buches bildet die Untersuchung der Griechenland benachbarten Völker und ihrer Sprachen, der thrakisch-phrygischen, illyrischen, makedonischen und kleinasiatischen.“ . . . . „Diese kurze Uebersicht über die Untersuchungen des Buches zeigt, wie weittragend die gewonnenen Resultate sind. Möge der Verf. nach dieser ausgezeichneten »Einleitung« nun auch die eigentliche Geschichte der griechischen Sprache in Angriff nehmen.“

In einer eingehenden Besprechung, Berliner **phil. Wochenschrift** 1896, No. 44, sagt J. Wackernagel: „Aus dem Gesagten geht zur Genüge hervor, welch' werthvolles Buch uns K. geliefert hat. Seiner Gelehrsamkeit und der Weite seines Gesichtskreises gebührt hohe Anerkennung.“

Université catholique 1896, No. 8: „L'étude de son livre est profitable à tous, même à ceux qui sont les plus familiarisés avec les questions qu'il aborde, et elle plaît à tous ceux qui sont cu[illegible] grammaire comparée. C'est que le savant privi mande non seulement par ses vastes lectures, mai

Digitized by Google

Verlag von VANDENHOECK & RUPRECHT in Göttingen.

Kürzlich sind erschienen:

Grammatik des Neutestamentlichen Griechisch. Von **Friedrich Blass.** 21 Bogen gr. 8. Preis Mk. 5.40, geb. Mk. 6,40.

Acta apostolorum sive Lucae ad Theophilum liber alter. Ed. philol. cum apparatu critico, commentario perpetuo etc. auctore **Friderico Blass.** 95. Mk. 12.—.

Einführung in das griechische Neue Testament. Von Prof. D. **Eb. Nestle.** Mit **8 Handschriftentafeln.** Geh. Mk. 2.80, geb. Mk. 3.40.

Die Drucke, die Handschriften, die Übersetzungen des N. T. werden in diesem Buche für Deutschland zum 1. Male und in anziehendster Weise von dem bekannten Forscher behandelt und vorgeführt, zum Schluss wird Theorie und Praxis der neutestamentlichen Textkritik dargelegt.

Etymologisches

Wörterbuch der Griechischen Sprache.

Von Dr. **Walther Prellwitz.**

1893. XVI, 382 S. gr. 8. Preis geh. 8 Mk., geb. 9 Mk. 50 Pf.

In der **Zeitschr. f. d. Gymnasialw.** 1893, Mai, heisst es zum Schluss einer ausführl. Besprechung: „Verf. hat sich redlich bemüht, alle sichern Ergebnisse der Forschung zu verwerten, so dass seine Arbeit vor der Wissenschaft bestehen kann. Er verirrt sich nirgends in den blauen Dunst luftiger Hypothesen und vermeidet so alle phantastischen Nebelgebilde. . . . . Dass P. mit seinem Werk auch der klass. Philologie einen grossen Dienst erwiesen hat, ist unzweifelhaft."

Die Griechischen Personennamen

nach ihrer Bildung erklärt und systematisch geordnet von **August Fick.**

— Zweite Auflage. —

bearbeitet von

Fritz Bechtel und August Fick.

1894. XVIII, 474 S. gr. 8. Preis geh. 12 Mk., geb. 13 Mk. 60 Pf.

Besprechungen: Literarisches Centralblatt 1894, 41; Zeitschr. f. österr. Gymnasien 1895; Zeitschr. f. d. Gymnasialwesen 1895; Neue Jahrbücher f. Philologie 1896; Revue critique 1894, No. 39, 40; Classical Review 1894, No. 10; Museum 1895, Januar; Bolettino di fil. class. 1894, Dec., u. s. w.

Altindische Grammatik

von

Prof. Dr. **Jakob Wackernagel.**

I. Theil: **Lautlehre.**

1895. LXXIX, 343 S. gr. 8. 8 Mk. 60 Pf. In Halblederband 10 Mk.

Besprechungen dieser vergleichenden Grammatik erschie Ztg. 1896, No. 47; Lit. Centralblatt 1896, No. 1; Gött. Gel. A No. 3; Revue critique 1896, No. 7; Oesterr. Lit.-Blatt 1896, No. Review 1896, S. 443; Museum 1896, No. 2.

Univ.-Buchdruckerei von E. A. Huth, Göttingen.

Digitized by Google